

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਜੈਨ ਵਿਸ਼ਵ ਭਾਰਤੀ ਵਰ੍ਹੇਮਾਨ ਗ੍ਰੰਥਾਗਾਰ

ਅਵਲ [ਰਾਜਸਥਾਨ]

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਸਟੀਕ

(ਫਰੀਦਕੋਟ ਵਾਲਾ ਟੀਕਾ)

ਜਿਲਦ ੪

ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

੧੯੭੦

ਅਸਿੰਦ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ
(ਵਹੀਦ ਕੋਟ ਵਾਲਾ ਟੀਕਾ)

ਪ੍ਰਥਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ੧੯੭੦
੩੦੦੦ ਕਾਪੀਆਂ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ -
ਸ: ਲਾਲ ਸਿੰਘ
ਭਾਇਰੋਕਟਰ, ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

ਪ੍ਰਿੰਟਰ :
ਸ: ਪਵਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਢਾਲੀਆ
ਡਿਪਟੀ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਅਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨਰੀ, ਪੰਜਾਬ

ਛਾਪਕ :
ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਪ੍ਰੈਸ, ਚਾਵੜੀ ਬਾਗ਼, ਦਿੱਲੀ

ਕੀਮਤ . ੧੪ ਰੁਪਏ

ਦੇ ਸ਼ਬਦ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ "ਧਰ ਕੀ ਬਾਣੀ" ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਬਣਨ ਦਾ ਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਬਾਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਕੰਠ ਵਿਚੋਂ ਗੂੰਜੀ ਤੇ ਮੁੜ ਦੂਜੇ ਗੁਰੂ-ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਅਵਤਰਿਤ ਹੋਈ। ਇਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸੰਕਲਿਤ ਰੂਪ ਬਾਬਾ ਮੋਹਨ ਜੀ ਦੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਸਨ; ਦੂਜਾ ਪਰਮਾਣਿਕ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਾਲੀ ਥੀੜ ਹੈ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਤੋਂ ਉਚਾਰੀ ਗਈ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਲੇਖਣੀ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਸਰੂਪ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਥੀੜ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਜੋ, ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਉਚਾਰੀ ਤੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖੀ। ਇਹੋ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ "ਬਾਣੀ ਕਾ ਬੋਹਿਬ" ਅਖਵਾਇਆ।

ਆਮ ਲੋਕ ਬਾਣੀ ਦਾ ਭਾਵ ਸਮਝਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਤਾਂ, ਮਹਾਤਮਾ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਇਉਂ ਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸੀਨਾ ਬਸੀਨਾ ਚਲਦੀ ਰਹੀ। ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਵਿਦਵਾਨ ਲੋਕ ਵਿਦਵਤਾਂ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਗੇ ਅਤੇ ਇਉਂ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਵ ਨੂੰ ਹੁੰਦਲਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣ ਗਏ।

ਜਦੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਚੌਧਾ ਪਾੜਾ ਪੈ ਚੁਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਹਾਕਮਾਂ ਨੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਪੰਜਾਬੀ ਜਨਤਾ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਜਤਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਤਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਤਰਜਮਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ੧੮੬੯ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਇਕ ਜਰਮਨ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਡਾਕਟਰ ਟਰੰਪ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਤੇ ਰਾਗ ਮਾਝ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕੁ ਚੋਣਵੀਂ ਬਾਣੀ ਤੇ ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਰਜਮਾ ੧੮੭੭ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਤਰਜਮਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਿਖ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਰੋਸ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੁਵਾਦਕ ਨੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅਨਰਥ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਆਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸੰਪਰਦਾਈ ਟੀਕੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਰਮਾਣਿਕ ਅਰਥਾਂ ਨਾਲ ਛਾਪਣਾ ਅਤੇ ਜਰੂਰੀ ਹੋ ਵਰਨਾ ਬਾਣੀ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਝਣਾ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰਖਦਿਆਂ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਪਹਿਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਵਿਦਵਾਨ ਗਿਆਨੀ ਬਦਨ ਸਿੰਘ ਸੇਖਵਾ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਟੀਕਾ ਲਿਖਵਾਉਣਾ ਅਰੰਭ ਕਰਵਾਇਆ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਟੀਕਾ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸੂਝਵਾਨ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਪਟਨੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਸੁਮੇਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਅੱਠ ਸੰਪਰਦਾਈ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਇਕ

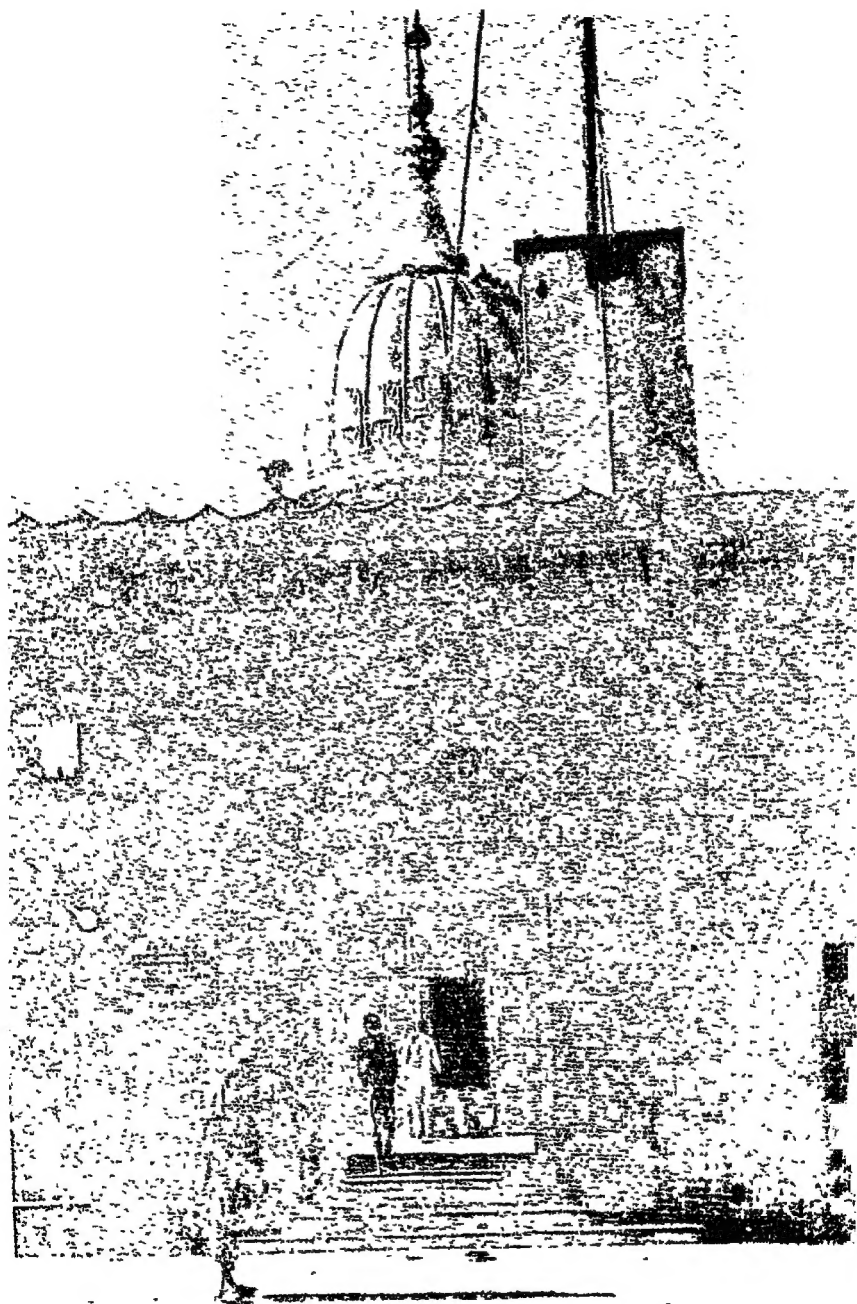
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਮੇਟੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਮੁੱਚੇ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਆਪਸੀ ਵਿਚਾਰ ਉਪਰੰਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰੂਪ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਬ ਸਾਝੀ ਵਿਚਾਰ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸੰਪਰਦਾਈ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਟਕਸਾਲੀ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਲਿਖਵਾਉਣ ਤੇ ਛਪਵਾਉਣ ਦਾ ਮਾਨ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਮੰਗ ਵਧਣ ਲਗੀ। ਫਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਇਸ ਮੰਗ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਛਪਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਕੇ ਜਸ ਖੋਟਿਆ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਰਿਆਸਤਾਂ ਪੈਪਸੂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਟ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਵਧ ਦਰਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਭਾਗ ਪਾਸ ਦਿਕਰੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੌਜੂਦਾ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਅਜੋਹੀਆਂ ਅਮੁੱਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਮੁੜ ਛਾਪਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈਂਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ "ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਰਤਨਾਕਾਰ" ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼ ਜੋ ਰਿਆਸਤ ਪਟਿਆਲਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਡੇ ਆਕਾਰ ਵਿਚ ਅਰਥਾਤ ਚਾਰ ਜਿਲਦਾਂ ਵਿਚ ਛਪੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਫੋਟੋ ਸਟੈਂਟ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਇਕ ਜਿਲਦ ਵਿਚ ਛਾਪਿਆ ਤੇ ੧੧੦/- ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਮੁਲ ਘਟਾ ਕੇ ੪੨/- ਰੁਪਏ ਵਿਚ ਇਹ ਅਮੁੱਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਪੰਜਾਬੀ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਣ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਵਧਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਇਸ ਮਹਾਨ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਫੋਟੋ ਆਕਾਰ ਵਿਚ ਫੋਟੋ ਸਟੈਂਟ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਛਾਪਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਬੋਧਕ ਤੇ ਆਤਮਕ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੋ ਸਕੇ।

ਅਸੀਂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਹਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦੇ ਸਚੇ ਦਿਲੋਂ ਪੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਪੂਰਨ ਉਦਾਰਤਾ ਨਾਲ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਛਾਪਣ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਤੇ ਹੁਣ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਛਾਪਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸੰਤ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ ਜ ਰਾਸਟਰ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਤੀਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਪੰਜਾਬੀ ਲਿਪੀ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਹਿੰਦੀ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਪੂਰਨਾ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਹਾਨ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਦੇਵਨਾਗਰੀ ਲਿਪੀ ਵਿਚ ਸਮੂਹ ਭਾਰਤੀ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਵਾਂਗੇ।

ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਨ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਬਿਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਭਾਰਤੀ ਪਾਠਕ "ਪੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ" ਦੇ ਸੰਪਰਦਾਈ ਟਕਸਾਲੀ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਫਸ਼ ਮਾਨਦਗੇ।

ਦਾਸ, ਲਾਲ ਸਿੰਘ

ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ
ਕੋਟਸੁਰਜਾਕੋ (ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)	੨੩੭੯	ਬਿਨਕਰਮਾਸਟੂ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੋਤਸਿਗੁਰੂ	੨੪੦੩
ਰੋਜਿਹਥਾਕਰਉ	੨੩੮੦	ਗੁਰਸਬਦੀਹਰਿ	੨੪੦੪
ਪਰਪਨਪਰਦਾਹ	੨੩੮੧	ਤੋਰਾਕੀਆਕਿਰਮ	੨੪੦੪
ਦੁਧਕਟੋਰੈਗਡਵੈ	੨੩੮੨	ਬਨਸਪਤਮਉਲੀ	੨੪੦੫
ਮੈਥਉਰੀਮੇਰਾਰਾਮ	੨੩੮੩	ਸਤਿਗੁਰਿਤੋਰੈਕੀਤੇ	੨੪੦੫
ਕਬਹੁਖੀਰਿਥਾਭ	੨੩੮੪	ਤਿਨਬਸੰਤੁਜੋਹਰਿ	੨੪੦੫
ਹਸਤਖੇਲਤਤੋਰੈ	੨੩੮੫	ਬਸੰਤੁਥੀਥਾ	੨੪੦੬
ਜੈਸੀਥੁਖੇਪੀਤ	੨੩੮੬	ਗੁਰਕੀਥਾਣੀ	੨੪੦੬
ਘਰਕੀਨਾਰਿ	੨੩੮੭	(ਮਹਲਾ ੪)	
ਸੰਭਾਰਕਾਜਾਇ	੨੩੮੮	ਜਿਉਪਸਰੀਸੂਰਜ	੨੪੦੭
ਸੁਲਤਾਨਪੁਛਿਸੁਨਰੈ	੨੩੮੯	ਪੈਟਿਣਿਨਸੁਦੁਇ	੨੪੦੭
ਜਉਗੁਰਦੇਉਤ	੨੩੯੦	ਰਾਮਨਾਮੁਰਤਨ	੨੪੦੮
(ਸ੍ਰੀਰਵਿਦਾਸਜੀ)		ਤੁਮਵਧਪੁਰਖ	੨੪੦੮
ਬਿਨਦੇਖੇਉਪਜੈਨ	੨੩੯੧	ਮੇਰਾਇਥੁਪਿਨੁ	੨੪੦੯
(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)		ਮਨੁਖਿਨੁਖਿਨੁ	੨੪੦੯
ਆਉਕਲਦਰ	੨੩੯੨	ਆਦਣਜਾਣੁ	੨੪੧੦
ਰਾਗ ਧੰਮਤ		(ਮਹਲਾ ੫)	
(ਮਹਲਾ ੧)		ਗੁਰਮੈਦਉਕਰਿ	੨੪੧੧
ਮਾਹਾਮਾਹਮੁਮਾਰਖੀ	੨੩੯੩	ਹਟਵਾਣੀਪਨਮਾਲ	੨੪੧੧
ਗੁਤਿਆਈਲੇਸਰਸ	੨੩੯੪	ਤਿਸੁਬਸੰਤੁ ਜਿਸੁ	੨੪੧੨
		ਜੀਆਪ੍ਰਣਤੁਮ	੨੪੧੨
ਸੁਇਨੋਕਾਰਉਕਾ	੨੩੯੫	ਪ੍ਰਥਪ੍ਰੀਤਮਮੇਰੈ	੨੪੧੩
(ਮਹਲਾ ੩)		ਮਿਲਪਾਈਜਿਉ	੨੪੧੪
ਬਸਤੁਉਤਾਰਿ	੨੩੯੬	ਤੁਮਬਡਾਤੋਰੈਰਹੈ	੨੪੧੪
(ਮਹਲਾ ੧)		ਤਿਸੁਤੁਸੇਇ	੨੪੧੫
ਸਗਲਭਵਨਤੋਰੀ	੨੩੯੭	ਜਿਸੁਦੋਲਤਮੁਖ	੨੪੧੫
ਮੇਰੀਸਖੀਸਹੇਲੀ	੨੩੯੮	ਮਨਤਨਭੀਤਰਿ	੨੪੧੬
ਆਪੇਕੁਦਰਤਿਕਰੈ	੨੩੯੯	ਰਾਮਰੀਗਿਸਭਗਏ	੨੪੧੬
ਸਾਹਿਬਭਾਵੈਸੇਵਕੁ	੨੪੦੦	ਸਰਪਰਮੇਸਰੁਨਿਤ	੨੪੧੭
ਸਾਲਗ੍ਰਾਮਬਿਪੂਜਿ	੨੪੦੧	ਗੁਰਚਰਣਸਰੋਵਤ	੨੪੧੭
ਸਾਹੁਰੀਵਬੁਸਭੁ	੨੪੦੨	ਸਗਲਇਛਾਜਾਪਿ	੨੪੧੮
ਰਾਜਾਬਾਲਕੁ	੨੪੦੩	ਕਿਲਬਿਥਥਿਨਜੇ	੨੪੧੯
ਸਾਰਾਸਾਹਗੁਰੂਸੁਖ	੨੪੦੪	ਰੋਗਮਿਟਾਏਪੁਕੁ	੨੪੧੯
(ਮਹਲਾ ੩)		ਗੁਰਮੁਖਾਰਿਕਨੈ	੨੪੧੯
ਮਾਹਾਰੂਤੀਮਹਿਸਦ	੨੪੦੫	ਦੁਖਫੁਲਫੁਲਫੁਲੈ	੨੪੨੦
ਰਾਤੋਸਾਬਿਹਰਿ	੨੪੦੬	ਹੋਇਏਕਤੁਮਿਲਹੁ	੨੪੨੦
ਹਰਿਸੇਰੋਸੋਹਰਿ	੨੪੦੭	ਤੋਰੀਵਦਰਤਿਤੁਰੈ	੨੪੨੧
ਅੰਤਰਿਪੂਜਾਮਨਤੋ	੨੪੦੮	ਮੁਲਨਤੁਝੈਆਪੁਨ	੨੪੨੨
ਧਰਤਿਦਲਹਰਿ	੨੪੦੯	(ਮਹਲਾ ੬)	
ਮਾਇਆਹੁਸਾਸਦ	੨੪੧੦	ਸਾਹੋਇਹਤੁਨ	੨੪੨੨
ਪੂਰਾਸਾਹਿਸੁਕਾਰ	੨੪੧੧	ਪਾਪੀਰੀਅੰਕਾਮੁ	੨੪੨੩
ਧਰਤਿਕਰਹਿਜਨੁ	੨੪੧੨	ਮਾਈਮੈਧਨੁਪਾਸਿ	੨੪੨੩
ਨਾਮਿਰ-ਲੁਲਕਾ	੨੪੧੩	ਮਨਕਹਾਧਿਸਾਰਿ	੨੪੨੩
		ਕਹਾਭੂਲਿਓਰੇਤੁਨ	੨੪੨੩
		ਮਝਾਅਸਟਪਾਜੀਆਂ	੨੪੨੪
		ਜਗੁਕਉਆਨਾਮੁ	੨੪੨੪
		ਮਨੁਫੁਲਉਭਰਮਿ	੨੪੨੪
		ਦਰਸਨਕੀਪਿਆਸ	੨੪੨੫
		ਚੰਦਲਚੀਤੁਨਪਾਵੈ	੨੪੨੫
		ਮਤੁਭਸਮਅੰਧਲੈ	੨੪੨੬
		ਵੁਥਿਧਾਦਰਮਤਿ	੨੪੨੬
		ਆਪੇਭਵਰਾਫੂਲਵੈ	੨੪੨੭
		(ਮਹਲਾ ੭)	
		ਨਉਸਤਚਉਦਹਿ	੨੪੨੭
		(ਮਹਲਾ ੮)	
		ਕਾਇਆਨਗਰ	੨੪੨੮
		(ਮਹਲਾ ੯)	
		ਸੁਣਿਸਾਖੀਮਨਜਾਪਿ	੨੪੨੯
		ਅਨਿਕਜਨਮਕ੍ਰਮੇ	੨੪੨੯
		ਬਸੰਤਕੀਵਾਰਮਝਮ	੨੪੩੦
		ਹਰਿਕਾਨਾਮੁ	੨੪੩੦
		(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)	
		ਮਉਲੀਧਰਤੀ	੨੪੩੧
		ਪੰਡਿਤਜਨਮਾਤੇ	੨੪੩੧
		ਜੋਇਖਸਮਹੈਜਾਇ	੨੪੩੧
		ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਪਠਾਏ	੨੪੩੨
		ਇਸੁਤਨਮਨਮਧੇ	੨੪੩੨
		ਨਾਇਕੁਦੋਕੁਬਨਜਾ	੨੪੩੩
		ਮਾਭਾਜੂਤੀਪਿਤਾਭਾ	੨੪੩੩
		(ਸ੍ਰੀਰਾਮਾਨੰਦਜੀ)	
		ਕਤਿਜਾਈਐਰੇ	੨੪੩੪
		(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)	
		ਸਾਹਿਬਸੇਕਟਵੈਸੇਕ	੨੪੩੪
		ਲੋਭਲਹਰਅਤਿ	੨੪੩੫
		ਸਰਜਾਅਵਲਗੁਭਿ	੨੪੩੫
		(ਸ੍ਰੀਰਵਿਦਾਸਜੀ)	
		ਤੁਝਹਿਸੁਝੰਤਾਕਫੂ	੨੪੩੬
		(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)	
		ਤੁਰਕੀਜੈਸੀਤੋਰੀ	੨੪੩੬
		ਰਾਗ ਸਾਦੇਰਾ	੨੪੩੭
		(ਮਹਲਾ ੧)	
		ਅਪਨਠਾਕੁਰਕੀ	੨੪੩੮
		ਹਰਿਬਿਨਕਿਉ	੨੪੩੮
		ਵਰਿਨਾਹੀਮੇਰੋਪੁਕੁ	੨੪੩੮
		(ਮਹਲਾ ੨)	
		ਹਰਿਕਸੇਤਜਨਾਕੀ	੨੪੩੯
		ਗੋਬਿੰਦਚਰਨਨਕਉ	੨੪੪੦
		ਹਰਿਹਰੀਅੰਮ੍ਰਿਤ	੨੪੪੦
		ਗੋਬਿੰਦਕਾਐਸੀ	੨੪੪੦
		ਮੇਰਾਮਨੁਰਾਮਨਾਮਿ	੨੪੪੧
		ਜਪਿਮਨਰਾਮਨਾਮੁ	੨੪੪੧
		ਕਾਹੇਪੁਤ੍ਰਭਗਤ	੨੪੪੨
		ਜਪਿਮਨਜੰਨਾਥ	੨੪੪੨
		ਜਪਿਮਨਨਰਹਰਿ	੨੪੪੩
		ਜਪਿਮਨਮਾਮਦ	੨੪੪੩
		ਜਪਿਮਨਨਿਰਭਉ	੨੪੪੪
		ਜਪਿਮਨਗੋਬਿੰਦੁ	੨੪੪੪
		ਜਪਿਮਨੀਸਰੀਰਾ	੨੪੪੪
		(ਮਹਲਾ ੩)	
		ਸਤਿਗੁਰਮੁਰਤਿ	੨੪੪੫
		ਹਰਿਜੀਉਅੰਤਰ	੨੪੪੫
		ਅਬਾਰੋਨਾਚਨੋਰਹੈ	੨੪੪੫
		ਅਬਪੁਛੇਕਿਥਾਕਰਾ	੨੪੪੫
		ਮਾਈਪੀਚਿਰਹੀ	੨੪੪੬
		ਮਾਈਸਤਿਸਤਿਸਤਿ	੨੪੪੬
		ਮੇਰੈਮਾਨਥਾਸਿਥੇ	੨੪੪੭
		ਅਬਮੋਹਿਰਾਮ	੨੪੪੭
		ਓਇਖਬਕਾਸਿਉ	੨੪੪੮
		ਬਿਖਧਾਇਨੁਰੈਨਿ	੨੪੪੮
		ਅਵਰਸਾਭਿਭੁਲੇਕ੍ਰਮ	੨੪੪੮
		ਅਨਦਿਨੁਰਾਮਕੇ	੨੪੪੯
		ਬਲਿਹਾਰੀਗੁਰਦੇਵ	੨੪੪੯
		ਗਾਇਓਰੀਮੇਗੁਲ	੨੪੪੯
		ਕੈਸੇਕਹਉਮੋਹਿਜੀ	੨੪੪੯
		ਰੇਮੁਝੇਤੁਕਿਉ	੨੪੪੯
		ਕਿਉਜੀਵਨਪ੍ਰੀਤਮ	੨੪੪੯
		ਉਥਾਅਉਸਰਕੈ	੨੪੫੦
		ਸਨੋਰਥਪੁਰੇ	੨੪੫੦
		ਮਨਕਹਾਲੁਭਾਈਐ	੨੪੫੦
		ਮਨਸਦਾਮੰਗਲ	੨੪੫੦
		ਹਰਿਜਨਸਗਲ	੨੪੫੦
		ਹਰਿਜਨਰਾਮਰਾਮ	੨੪੫੦
		ਮੋਹਨਘਰਿਆਵਹੁ	੨੪੫੦
		ਅਬਬਿਅਮੋਰਉ	੨੪੫੦
		ਅਬਮੋਹਿਸਰਬ	੨੪੫੦
		ਅਬਮੁਹਿਲਬਧਿ	੨੪੫੦
		ਮੇਰਾਮਨੁਦੇਖੋਹੀ	੨੪੫੦
		ਅਬਮੋਹਠਾਕੁਰ	੨੪੫੦
		ਮੋਹਮਨੀਰੀਤਿ	੨੪੫੦
		ਹਰਿਜੀਉਕੇਦਰਸ	੨੪੫੦

ਅਖਮੇਰੋਪੰਚਤੀਸੰਗੁ	੨੪੬੮	ਜਿਹਵੇਅੰਮਿਤਗੁਣ	੨੪੮੩	ਭਾਤੋਕਰਣਪਲਾਹ	੨੪੯੮	(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)	
ਅਖਮੇਰੋਨਾਕੁਰ	੨੪੬੮	ਹੋਤੀਨਹੀਕਵਨਕੁਭ	੨੪੮੩	ਹਰਿਕੋਨਾਮਕੋਜਨ	੨੪੯੯	ਕਾਏਰੋਮਨਬਿਖਿਆ	੨੫੫੦
ਮੋਹਨਸਾਭਿਜੀਅਤੇਰੋ	੨੪੬੯	ਕੀਕੋਹਰਿਕੋਨਾਮੁ	੨੪੮੪	ਮਾਖੀਰਾਮਕੀਤੂ	੨੪੯੯	ਬਟਹੁਕੀਨਹੋਤਮਾਹ	੨੫੫੧
ਅਖਮੇਰੋਹਧਨਪਾਇ	੨੪੬੯	ਆਇਓਸੁਨਨਪਰਾ	੨੪੮੪	ਮਾਈਰੀਕਾਦੀਜਮ	੨੫੦੦	ਦਾਸਅੰਨੰਨਮੇਰੋ	੨੫੫੧
ਮੈਰੋਮਨਿਮਸਰ	੨੪੬੯	ਪਨਵੰਡਨਾਮਕੋ	੨੪੮੫	ਮਾਈਰੀਅਰਿਰਿ	੨੫੦੦	ਤੈਨਰਕਿਆਪੁਰਾਨੁ	੨੫੫੨
ਰਸਨਾਰਾਮਕਹਤ	੨੪੭੦	ਪੁਭਜੀਮੋਹਿਕਵਨੁ	੨੪੮੫	ਨੀਕੀਰਾਮਕੀਧੁਨਿ	੨੫੦੦	ਛਾਡਮਨਹਰਿ	੨੫੫੨
ਨੈਨਹੁਕੋਬਿਓਚਲਤੁ	੨੪੭੦	ਆਵੈਰਾਮਸਰਾਣਿ	੨੪੮੫	ਹਰਿਕੋਨਾਮਕੀਮਾਤਿ	੨੫੦੧	(ਸ੍ਰੀਸੁਰਦਾਸਜੀ)	
ਚਰਨਹਰੀਬੰਦਮਾਰ	੨੪੭੦	ਜਾਤੋਸਾਧੂਸਰਾਣਿ	੨੪੮੬	ਮਾਨੀਭੂਰਾਮਕੋਦਰਿ	੨੫੦੧	ਹਰਿਕੋਸੰਗਥਸੇ	੨੫੫੨
ਧਿਆਇਓਅੰਤਿ	੨੪੭੧	ਰਸਨਾਰਾਮਕੋਜਸੁ	੨੪੮੬	ਤੁਅਚਰਨਆਸਰੋ	੨੫੦੧	(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)	
ਗੁਰਮਿਲੀਅੰਸੇਪੂਰੁ	੨੪੭੧	ਬੈਧੁੰਨਹੋਬਿੰਦਚਰਨ	੨੪੮੬	ਹਰਿਭਜਿਆਨਕਰ	੨੫੦੨	ਹਰਿਬਿਨੁਕਉਨੁ	੨੫੫੩
ਮੈਰੋਮਨਿਸਥਦਿ	੨੪੭੨	ਸਾਚੇਸਤਿਗੁਰੁਦਾਤਾ	੨੪੮੭	ਸੁਭਬਚਨਬੋਲਿਗੁਣ	੨੫੦੨		
ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਦੀਓ	੨੪੭੨	ਗੁਰਕੋਚਰਨਬਸੇ	੨੪੮੭	ਕੰਚਨਾਬਹੁਦਤਕਾਰਾ	੨੫੦੩	ਰਾਗ ਮਲਾਰ	
ਰੇਮੁਕੋਆਨਕਾਰੋ	੨੪੭੨	ਜੀਵਨੁਤਉਗਨੀਐ	੨੪੮੭	ਰਾਮਰਾਮਰਾਮਜਾਪਿ	੨੫੦੩	(ਮਹਲਾ ੧)	
ਓਅੰਪੁਆਪੀਤਿ	੨੪੭੩	ਸਿਮਰਨਰਾਮਕੋ	੨੪੮੮	ਹਰਿਹਰੋਹਰਿਮੁਖਹੁ	੨੫੦੪	ਛਾਣਪੀਟਾਹਸਲਾ	੨੫੫੪
ਮਨਓਇਦਿਨਸ	੨੪੭੩	ਧੁਰਤੁਸੋਈਜਿਹੁਰ	੨੪੮੮	ਨਾਮਭਗਤਿਮਾਗੁ	੨੫੦੪	ਕਰਉਬਿਨਉਗੁਰ	੨੫੫੪
ਅਖਮੇਰੋਸਹਸਾਦੁਖ	੨੪੭੩	ਹਰਿਹਰਿਸੰਤਜਨਾ	੨੪੮੮	ਗੁਨਲਾਲਕਾਵਉ	੨੫੦੫	ਸਾਭੀਸੁਰਤਿਨਾਮੁ	੨੫੫੫
ਪ੍ਰਭੁਮੇਰਿਉਤਉਤ	੨੪੭੪	ਹਰਿਕੋਨਾਮਹੀਨ	੨੪੮੯	ਮੁਨਿਬਰਾਗੀਰੀ	੨੫੦੫	ਜਿਨਿਧਨਪਿਰਕਾ	੨੫੫੬
ਅਪਨਾਮੀਤੁ	੨੪੭੪	ਮਨਿਤਨਰਾਮਕੋ	੨੪੮੯	ਐਸੀਹੋਇਪਰੀ	੨੫੦੫	ਪਰਦਾਰਾਪਰਧਨੁ	੨੫੫੭
ਓਤਸਤਾਦੀਪੁਭਜੀ	੨੪੭੪	ਹਰਿਕੋਨਾਮੁਹੀਨ	੨੪੮੯	ਲਾਲਲਾਲਮੋਹਨ	੨੫੦੫	ਪਵਣੈਪਾਣੀਜਾਣੈ	੨੫੫੮
ਪ੍ਰਭੁਸਿਮਰਤਦੁਖ	੨੪੭੫	ਚਿਤਦਓਵਾਅਉਸ	੨੪੯੦	ਕਰਤਕੋਲਬਿਧੈਮੇਲ	੨੫੦੬	ਦੁਖਵਿਭੋਜਾਇਹੁ	੨੫੫੮
ਮੈਰੋਮਨੁਜਤਤ	੨੪੭੫	ਮੇਰਾਪ੍ਰਭੁਸੰਗੋਅੰਤਰ	੨੪੯੦	(ਮਹਲਾ ੯)		ਦੁਖਮਹੁਰਾਮਾਰੋ	੨੫੫੯
ਮਨਤੋਭੈਉਦੁਹਿਰਿ	੨੪੭੫	ਜਾਕੈਰਾਮਕੋਬਲੁ	੨੪੯੦	ਹਰਿਬਿਨੁਤੋਰੋਕੋਨ	੨੫੦੬	ਬਾਗੋਪਾਸ਼ਬੋਲੈ	੨੫੬੦
ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮੁਮਨਹਿ	੨੪੭੬	ਜੀਵਤੁਰਾਮਕੋਗੁਣ	੨੪੯੧	ਕਹਾਮਨੁਬਿਖਿਆ	੨੫੦੬	(ਮਹਲਾ ੩)	
ਬਿਨੁਪ੍ਰਭੁਰਹਨੁ	੨੪੭੬	ਮਨਰੋਰਾਮਕੋਸੁਖ	੨੪੯੧	ਕਹਾਨਰਾਮਪੋਜਨ	੨੫੦੭	ਨਿਰੰਕਾਰੁਆਕਾਰੁਹੈ	੨੫੬੧
ਰਸਨਾਜਪਤੀਤੁਹੀ	੨੪੭੭	ਬਿਰਾਜਿਤਰਾਮਕੋ	੨੪੯੧	ਮਨਕਰਕਬਹੁਨ	੨੫੦੭	ਜਿਨੀਉਕਮੁ	੨੫੬੧
ਜਾਗੁਕਾਰੂਅਪੁਨਹੀ	੨੪੭੭	ਆਤੁਰਨਾਮੁਬਿਨ	੨੪੯੨	ਅਸਰਪਦੀਆਂ	੨੫੦੭	ਗੁਰਮੁਖਿਕੋਈ	੨੫੬੨
ਭੂਨਮਾਇਆਕੋਮਦੁ	੨੪੭੭	ਮੇਲਾਹਰਿਕੋਨਾਮੁ	੨੪੯੨	ਹਰਿਬਿਨੁਕਿਉ	੨੫੦੭	ਗੁਰੁਸਾਲਾਹੀਸਦਾ	੨੫੬੩
ਅਪੁਨੀਇਤਨੀਕ	੨੪੭੮	ਰਮਣਕਉਰਾਮਕੋ	੨੪੯੨	ਹਰਿਬਿਨੁਕਿਉ	੨੫੦੮	ਯਣਗੋਪਰਬਨਾਮ	੨੫੬੪
ਮੋਹਨੀਮੋਹਤਰਹੈਨ	੨੪੭੮	ਕੀਨੋਪਾਪਕੋਬਹੁਕੋਟ	੨੪੯੩	ਅਸਰਪਦੀਆਂ	੨੫੦੮	ਸਤਿਗੁਰਤੋਪਾਵੈਧੁਰੁ	੨੫੬੫
ਕਹਾਕਰਹਿਕੇਖਾਇ	੨੪੭੮	ਅੰਧੋਥਾਵਹਿਬਿਸੁਕੋ	੨੪੯੩	ਮਨਮੇਰੋਹਰਿਕੋ	੨੫੦੯	ਜੀਉਪਿੰਡਪ੍ਰਾਣ	੨੫੬੬
ਗੁਰਜੀਉਸੰਗਿਤੁਹਾ	੨੪੭੯	ਤੂਰੀਨੰਦਕਕੀਅਧ	੨੪੯੪	ਮਨਮੇਰੋਹਰਿਕਾ	੨੫੧੧	ਮੇਰਾਪ੍ਰਭੁਸਾਚਾਦੁਖ	੨੫੬੬
ਹਰਿਹਰਿਦੀਓਸੇਵ	੨੪੭੯	ਬ੍ਰਿਜਨਾਰਾਇਣਬਹੁ	੨੪੯੪	ਮਨਮੇਰੋਹਰਿਕੀ	੨੫੧੨	ਹਉਮੈਬਿਖੁਮਨੁ	੨੫੬੭
ਤੁਮੇਰੋਮੀਤਸਿਆ	੨੪੭੯	ਰੇਖਾਪੀਤੀਕਵਨ	੨੪੯੪	ਅਸਰਪਦੀਆਂ	੨੫੧੨	ਇਹਮਨੁਗੋਰਹੀ	੨੫੬੮
ਕਰਹੁਗਾਇਤਾਇਆ	੨੪੮੦	ਮਾਈਰੀਚਰਨਹ	੨੪੯੫	ਗੁਸਾਈਪਰਤਪੁ	੨੫੧੩	ਕ੍ਰਿਮਕ੍ਰਿਮਜਿਨੇਮਨ	੨੫੬੮
ਨਾਕੁਰਾਨਤੀਕਰ	੨੪੮੦	ਮਾਈਰੀਮਨਮੇਰੋ	੨੪੯੫	ਅਗਮਅਗਾਧਿਸਨ	੨੫੧੪	ਜੀਵਤਮੁਕਤਗੁਰ	੨੫੬੯
ਜਾਕੀਰਾਮਨਾਮ	੨੪੮੦	ਮਾਈਰੀਅਨਿ	੨੪੯੫	(ਮਹਲਾ ੫)		ਰਾਮਨਾਮਸੁਭਕੋਈ	੨੫੭੦
ਅਬਜਨਉਪਰਿਕੋਨ	੨੪੮੧	ਹਰਿਕਾਦੀਕੁਟਿਲ	੨੪੯੬	ਸਭਦੇਖੀਐਅਨੰਤ	੨੫੧੬	(ਮਹਲਾ ੬)	
ਹਰਿਜਨਛੋਡਿਆ	੨੪੮੧	ਪੰਥੀਪਰਮੇਸਰਕਾ	੨੪੯੬	ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ		ਅਨੰਟਨੁਹਰਿਹਰਿ	੨੫੭੦
ਮੈਰੋਗੁਰਮੋਰੋਸਹ	੨੪੮੧	ਵੂਠਾਸਰਬਥਾਈਮੋਹ	੨੪੯੬	(ਮਹਲਾ ੬)		ਗੰਗਾਜਾਨਨਾ	੨੫੭੧
ਸਿਮਰਤਨਾਮੁਪੂਨ	੨੪੮੨	ਗੋਬਿੰਦਜੀਉਤੁਮੇਰੋ	੨੪੯੭	ਆਪੇਆਪਿ	੨੫੧੮	ਤਿਸੁਜਨਕਉਹਰਿ	੨੫੭੨
ਅਪੁਨੇਗੁਰਪੁਰੋ	੨੪੮੨	ਨਿਬਹੀਨਾਮਕੀਸਭੁ	੨੪੯੭	(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)		ਜਿਤਨੋਜੀਅੰਜਤ	੨੫੭੨
ਬਿਨੁਹਰਿਹੋਕੇਕਾਰਾ	੨੪੮੨	ਮਾਈਰੀਪੇਖਿਰਹੀ	੨੪੯੭	ਕਹਾਨਰਗਾਰਥਸਿ	੨੫੧੮	ਜਿਨਕੋਹੀਅੰਗੋਥਸਿ	੨੫੭੩
ਠਾਕੁਰਤਮੁ	੨੪੮੩	ਮਾਈਰੀਮਾਤੀ	੨੪੯੮	ਰਾਜਾਸ੍ਰੀਮਮਿਤਿ	੨੫੧੮	ਅਗਮਅਗੋਰਹੁ	੨੫੭੪
ਹਰਿਕੋਨਾਮਕੀਗਤਿ	੨੪੮੩	ਬਿਨਸੇਕਾਰਕੋ	੨੪੯੮			ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ	੨੫੭੪

ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ
ਹਰਿਜਨਬੋਲ ੨੫੭੫	(ਮਹਲਾ ੫)	ਧਨਿਹਿਪ੍ਰੀਤਿ ੨੬੪੪	(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵੀ)
ਰਾਮਰਾਮਬੋਲਿ ੨੫੭੬	ਪ੍ਰੀਤਮਪ੍ਰੇਮਭਗਤਿ ੨੫੮੭	ਕੁਚਿਲਕਨੋਰਕਪਟ ੨੬੪੪	ਐਸੋਰਾਮਰਾਇ ੨੬੭੪
(ਮਹਲਾ ੫)	ਮਲਾਰਗੀਦਾਰਮਧ ੨੬੦੦	ਨਾਰਾਇਨਨਰਪਤਿ ੨੬੪੪	ਰਾਗ ੨੬੭੪
ਕਿਆਤੁਸੋਚਹਿ ੨੫੭੬	ਆਪੀਨੈਆਪੁਸਾਜ ੨੬੦੦	ਨਸਾਨੀਸੰਤਨਪੂਭ ੨੬੪੫	ਕਲਿਆਨ ੨੬੭੫
ਖੀਰਆਚਿਥਾਹਿ ੨੫੭੭	(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵੀ) ੨੬੨੭	ਕਹਨਕਹਾਵਨਕਉ ੨੬੪੫	(ਮਹਲਾ ੪) ੨੬੭੫
ਸਗਲਥਿਯੋਜੁਹਿ ੨੫੭੭	ਜੇਵੀਲੋਗੋਪਾਲ ੨੬੨੭	ਹੀਵੇਕੋਪ੍ਰੀਤਮ ੨੬੪੬	ਰਾਮਾਰਮਰਾਮੇਅੰਤੁ ੨੬੭੫
ਰਾਜਤੋਕੀਦਕੀਦਤੋ ੨੫੭੮	ਮੋਖਉਤ੍ਰੰਨਥਿਸਾਹਿ ੨੬੨੮	ਆਨਟਰੋਗਥਿਨੋਟ ੨੬੪੬	ਹਰਿਜਨਗੁਨਗਾਵ ੨੬੭੫
ਪ੍ਰਭਮੋਰੇਓਓ ੨੫੭੮	(ਸ੍ਰੀਰਵਿਦਾਸਜੀ) ੨੬੩੦	ਸਾਜਨਮੀਤਸੁਆਮੀ ੨੬੪੬	ਮੇਰੇਮਨਜਪਿਜਪਿ ੨੬੭੬
ਮਾਈਮੋਹਿਪ੍ਰੀਤਮ ੨੫੭੮	ਨਾਗਰਜਨਮੇਰੀ ੨੬੩੦	ਥਿਥੈਦਲੁਸੰਤਨਿਤੁ ੨੬੪੭	ਮੇਰੇਮਨਜਪਿਹਰਿ ੨੬੭੭
ਬਰਸੁਮੇਪੁਜੀਤਿਲੁ ੨੫੭੮	ਹਰਿਜਪਤਤੋਊਜਨਾ ੨੬੩੦	ਬੁਭਤਪ੍ਰਾਨੀਹਰਿ ੨੬੪੭	ਹਮਰੀਚਿਤਦਨੀ ੨੬੭੭
ਪ੍ਰੀਤਮਸਾਰਾਨਾਮੁ ੨੫੮੦	ਮਿਲਤਪਿਆਰੇ ੨੬੩੧	ਸਿਮਰਤਨਾਮੁਮਨ ੨੬੪੭	ਪ੍ਰਭਕੀਜੈਕ੍ਰਿਪਾ ੨੬੭੮
ਪ੍ਰਭਮੋਰੇਪ੍ਰੀਤਮ ੨੫੮੦	ਰਾਗ ਕਾਨੜਾ ੨੫੮੦	ਮੇਰੇਮਨਪ੍ਰੀਤ ੨੬੪੭	ਰਬਰਾਮਪਰਮੇਸਰ ੨੬੭੮
ਅਥਾਪਨੇਪ੍ਰੀਤਮ ੨੫੮੦	(ਮਹਲਾ ੪) ੨੫੮੧	ਕੁਹਕਤਕਪਰਖਪਟ ੨੬੪੮	(ਮਹਲਾ ੫) ੨੬੭੮
ਘਨਹਰਿਥਰੀਸ ੨੫੮੧	ਮੇਰਾਮਨੁਥਾਯਜਨਾ ੨੬੩੨	ਜੀਆਪ੍ਰਾਨਮਾਨ ੨੬੪੮	ਹਮਾਰੇਏਹਕਿਰਪਾ ੨੬੭੮
ਥਿਛਰਤਕਉਜੀਵੇ ੨੫੮੧	ਮੇਰਾਮਨਸੰਤਨਾ ੨੬੩੨	ਅਵਿਲਕਉਰਾਮਰੇ ੨੬੪੮	ਥਾਕਿਨਾਮੁਜਾਇ ੨੬੭੮
ਹਰਿਥੋਭਜਨਕਉ ੨੫੮੧	ਜਪਿਮਨਰਾਮਨਾਮੁ ੨੬੩੩	ਪ੍ਰਭਪ੍ਰਸੰਨਹਨਾਮੁ ੨੬੪੮	ਮੇਰੇਲਾਲਨਕੀਸੋਭਾ ੨੬੭੮
ਆਜੁਮੈਥੈਸਿਓਹਰਿ ੨੫੮੨	ਮੇਰੇਮਨਰਾਮਨਾਮੁ ੨੬੩੩	ਜਗਤਉਦਾਰਨ ੨੬੪੮	ਤੋਰੇਮਾਨਿਹਰਿਹਰਿ ੨੬੮੦
ਬਹੁਧਿਯਮਾਇਆ ੨੫੮੨	ਮੇਰੇਮਨਰਾਮਨਾਮੁ ੨੬੩੩	ਅਸੀਕਉਨਥਿਥੇ ੨੬੪੮	ਗੁਨਨਾਦਹੁਨਿ ੨੬੮੦
ਦੁਸਟਮੁਖੀਥਿਥੁ ੨੫੮੨	ਮੇਰੇਮਨਹਰਿਹਰਿ ੨੬੩੩	ਰੇਗਾਰੇਗਾਰੇਗਨਕੇ ੨੬੪੮	ਕਉਨੁਥਿਧਤਾਕੀ ੨੬੮੦
ਮਨਮੋਰੇਹਰਿਥੇ ੨੫੮੩	ਜਪਿਮਨਰਾਮਨਾਮੁ ੨੬੩੪	ਤਿਖਬੁਭਗਈਗਈ ੨੬੪੮	ਪ੍ਰਾਨਪਤਿਦਇਆ ੨੬੮੦
ਪ੍ਰਭਕੋਭਗਤਿਥਥਲੁ ੨੫੮੩	ਮਨਜਪਹੁਰਾਮ ੨੬੩੪	ਤਿਆਗੀਐਗੁਮਾਨੁ ੨੬੪੮	ਮਨਿਤਨਿਜਾਪੀਐ ੨੬੮੧
ਗੁਰਮੁਖਿਦੀਸਹਿ ੨੫੮੩	ਹਰਿਗੁਨਗਾਵਜਗ ੨੬੩੪	ਪ੍ਰਭਕਨਮਲਨ ੨੬੪੮	ਪ੍ਰਭਮੇਰਾ ੨੬੮੧
ਗੁਰਕੋਚਰਨਹਿਰਦੈ ੨੫੮੪	ਭਜੁਰਾਮੋਮਨਿਰਾਮ ੨੬੩੪	ਪਤਿਤਪਾਵਨੁ ੨੬੪੮	ਹਰਿਚਰਣਸਰਣ ੨੬੮੨
ਪਰਮੇਸਰੁਹੋਆ ੨੫੮੪	ਸਤਿਗੁਰਦਾਦਉ ੨੬੩੪	ਚਰਨਸਰਣ ੨੬੪੮	ਮਝਅਸਟਪਦੀਆ ੨੬੮੨
ਗੁਰਸਰਦਾਈ ੨੫੮੪	ਜਪਿਮਨਗੋਬਿੰਦ ੨੬੩੪	ਵਾਰਿਵਾਰਉ ੨੬੪੮	ਰਾਮਾਰਮਰਾਮੇ ੨੬੮੨
ਗੁਰਮਨਾਰਿਪ੍ਰੀਅ ੨੫੮੬	ਹਰਿਜਸੁਗਾਵਹੁ ੨੬੩੮	ਅਰੰਤੋਰੇਮੁਖੁਰੋ ੨੬੪੮	ਰਾਮਗੁਰੁਪਾਰਸੁ ੨੬੮੩
ਮਨੁਘਨੈਕੁਮੈਥਨੈ ੨੫੮੬	(ਮਹਲਾ ੫) ੨੬੩੮	ਤਾਤੋਜਾਪਿਮਨਾਹਰਿ ੨੬੪੮	ਰਾਮਾਰਮਰਾਮੇਰਾਮੁ ੨੬੮੪
ਪ੍ਰਿਅਕੀਸੋਭ ੨੫੮੬	ਗਈਐ ਗੁਣ ੨੬੩੮	ਐਸੈਦਾਨੁਦੇਹੁਜੀ ੨੬੪੮	ਰਾਮਾਰਮਰਾਮੇਪ੍ਰਸ ੨੬੮੫
ਗੁਰਪ੍ਰੀਤਿਪਿਆਰੇ ੨੫੮੭	ਆਗਾਪਉ ਤੁਝਹਿ ੨੬੩੮	ਸਹਜਸੁਭਾਏਆਪਨ ੨੬੪੮	ਰਾਮਾਸੈਸਾਹੁਚਰਨ ੨੬੮੬
ਬਰਸੁਸਰਸੁ ੨੫੮੭	ਕੀਰਤਿਪ੍ਰਭਕੀ ੨੬੩੮	ਗੋਬਿੰਦਨਾਕੁਰਮਿਲ ੨੬੪੮	ਰਾਮਾਹਮਦਾਸਨ ੨੬੮੮
ਗੁਨਕੋਪਾਲਗਾਉ ੨੫੮੭	ਐਸੀਮਾਂਗੁਗੋਬਿੰਦ ੨੬੪੮	ਮਾਈਸਿਮਰਤਰਾਮ ੨੬੪੮	੨੬੪੮
ਘਨੁਗਰਜਤਗੋਬਿੰਦ ੨੫੮੮	ਭਗਤਭਗਤਨਹੀ ੨੬੪੮	ਜਨਕੋਪ੍ਰਭਸੰਗੇ ੨੬੪੮	ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ੨੬੪੮
ਹੋਗੋਬਿੰਦਹੇਗੁਪਾਲ ੨੫੮੮	ਤੋਰੇਜਨੁਹਰਿਸਸੁ ੨੬੪੮	ਕਰਤਕਰਤਚਰਚ ੨੬੪੮	(ਮਹਲਾ ੧) ੨੬੪੮
ਮਝਾਅਸਟਪਦੀਆ ੨੫੮੮	ਸੰਤਨਪਹਿਰਾਪਿ ੨੬੪੮	ਮਝਾਅਸਟਪਦੀਆ ੨੬੪੮	ਨਾਇਤੋਰੇਤਰਦਾ ੨੬੮੮
ਚਰਾਣੀਨੈਨੀਦ ੨੫੮੮	ਥਿਸਰਿਗਈਸਭ ੨੬੪੮	ਜਪਿਮਨਰਾਮਨਾਮੁ ੨੬੪੮	ਤੋਰਾਨਾਮੁਰਤਨੁਕਰ ੨੬੮੮
ਜਾਗਤੁਸਾਹਿਰਹੇ ੨੫੮੮	ਨਾਕੁਰਜੀਉਤੁਹਾਰੇ ੨੬੪੮	ਜਪਿਮਨਹਰਿਹਰਿ ੨੬੪੮	ਜੈਕਾਰਿਥੇਦਬਰਮ ੨੬੮੮
ਰਾਵਿਕਮੀਨਜਲਹੀ ੨੫੮੯	ਸਾਧਸਰਗਿਨਚਰਨ ੨੬੪੮	ਮਨੁਗੁਰਮਤਿਰਸਿ ੨੬੪੮	ਜਾਕੈਰੂਪੁਨਾਹੀਜਾ ੨੬੮੯
ਅਖਲੀਓ ਈਜਲ ੨੫੮੯	ਹਰਿਥੋਚਰਨਹਿਰਦੈ ੨੬੪੮	ਮਨੁਹਰਿਥੋਗਿਰਾਤ ੨੬੪੮	ਤਾਕਾਕਹਿਆਆਦਿਹ ੨੬੮੯
ਮਹਟਮੁਕਤਿਗਤਿ ੨੫੮੯	ਕਬੀਐਸੋਭਸਿੰਗ ੨੬੪੮	ਮਨੁਗੁਰਮਤਿਰਾਲ ੨੬੪੮	ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਨੀਰੁ ੨੬੮੯
ਮਝਾਅਸਟਪਦੀਆ ੨੫੮੯	ਸਾਧਸੰਗਤਿਨਿਪਿ ੨੬੪੮	ਮਨੁਸਤਿਗੁਰ ੨੬੪੮	ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ੨੬੮੯
ਧਰਮੁਹੋਤਾ ੨੫੮੯	ਸਾਹੁਹਰਿਹਰੇਗੁਨ ੨੬੪੮	(ਮਹਲਾ ੫) ੨੬੪੮	ਆਵਤੁਕਿਨੈਨ ੨੬੮੯
ਦੇਵਾਈਦਾਹੁ ੨੫੮੯	ਧੋਖਿਪਿਥਿਗਿਗਸਾ ੨੬੪੮	ਸੋਧਿਧਰਿਜਨਰਾਮ ੨੬੪੮	ਦ੍ਰਿਸਟਿਥਿਕਾਰੀ ੨੬੮੯
ਦੇਵਾਦੇਵੀਪਾਕਰੇ ੨੫੮੯	ਜਾਜਨਸੰਤਆਉ ੨੬੪੮	ਵਾਰਕਾਨਜਾ ਮ: ੪ ੨੬੪੮	ਮਨੁਮਾਇਆਮਨੁ ੨੬੮੯
	ਚਰਨਸਰਨਧੋਪਾਲ ੨੬੪੮	ਭੁਆਪੋਗੀਸਿਦ ੨੬੪੮	ਜਾਗਤੁਥਿਗਸੰਮੁਖ ੨੬੮੯

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸਰ ਅਗੇ ਗੁਣ ਕਥਨ ਸਹਿਤ ਜਗਯਾਸੂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਕਿਰਤ ਕਰੰਮਾ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਜੋ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਪੁਰਬ (ਕ੍ਰਿਤ) ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਮਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਸੁਖ ਸਹੰਮਾ ਦੇਹਿ ਸੁ ਤੂੰ ਭਲਾ ॥

ਤੁ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਤੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਤੂੰ ਸੁਖ ਅਰ (ਸਹੰਮਾ) ਦੁਖ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਅਰਥਾਤ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰਕੇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸੇ ਹਮ ਭਲਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੇ ਤੂੰ ਭਲਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਰਦੋਸ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਰਚਨਾ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ਹਰਿ ਬਿਨ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਲਯਾ ਰਹੀ ਹੈ ਯਾਤੇ ਮੇਰੀ ਕਯਾ ਗਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਇਕਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੂੰ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਥਾਣੁ ਦੁਹੇਲੀ ਕੇਇ ਨ ਬੋਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾਂ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ਔਰ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਏ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋਜਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੂੰ ॥

ਰਚਨਾ ਰਾਚਿ ਰਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮਨਿ ਕਰਮੁ ਸੁ ਕਰਮਾ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਜੀਵ (ਨਿਰੰਕਾਰੀ) ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਮੈਂ ਰਚ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪਕਾ ਜੋ ਮੰਨਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੇ ਯਹ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ (ਸੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ ਹੈ ਆਪ ਰਚਨਾ ਕੋ ਰਚ ਰਹੇ ਹੋ ਅਰ ਹਮਾਰੇ ਸਮਾਨ ਕਰਮਾ ਕੋ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਮਾਨਤੇ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਧਨ ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਆਤਮ ਰਾਮਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਆਤਮ) ਸਭਕਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ (ਸਾਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪ ਕਾ (ਪੰਥ) ਰਸਤਾ (ਨਿਹਾਲੇ) ਦੇਖੀਤਾ ਹੂੰ ਹੇ (ਰਾਮ) ਬਯਾਪਕ ਰੂਪ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈਏ ॥ ੧ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਪ੍ਰਿਉ ਬੋਲੇ ਕੋਕਿਲ ਬਾਣੀਆ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਆਪਕੇ ਜਸਕੋ ਜਿਨਾ ਕਾ ਚਿਤਰੂਪੀ ਬਾਬੀਹਾ ਬੋਲਤਾ ਭਾਵ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾਹੈ ਔਰ ਕੋਕਿਲ ਬਾਣੀਆ ਭਾਵ ਜਿਹਵਾ ਜਿਨਕੀ (ਆ) ਵਸੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਕੋ ਬੋਲਤੀ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧਨ ਸਭਿ ਰਸ ਬੋਲੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੀਆ ॥

(ਸਾ) ਵਹੁ ਜੀਵ ਰੂਪ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ (ਅੰਕਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਣੀ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸਭ ਰਸ (ਬੋਲੇ) ਪਾਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੀ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ ਸਾ ਸੋਹਗਾਣਿ ਨਾਰੇ ॥

ਜਾਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਈ ਤੋਂ (ਅੰਕਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੀ ਭਈ ਅਰ (ਸਾ) ਵੇਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈ ॥

ਨਵ ਘਰਿ ਬਾਪਿ ਮਹਲ ਘਰੁ ਉਚਉ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਹੇ (ਮਹਲ) ਪਤੀ ਪਰਮੇਸਰ (ਨਵ ਘਰਿ) ਨਵੇਂ ਗੋਲਕੋਂ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਘਰਕੋ (ਬਾਪਿ) ਰਚ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਘਰ ਦਸਵਾਂ ਵਵਾਰ ਤੈਨੇ ਉਚਾ ਰਚਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਹੇ ਮੁਰਾਰੇ ਤੂੰ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਚੰਗਿ ਰਾਵੈ ॥

ਸਭ ਸਿਸਈ ਰਚੀ ਹੁਈ ਤੇਰੀ ਆਗਯਾ ਮੈਂ ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮਹੈ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ (ਚੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇ ਤੇਰੇਕੋ (ਰਾਵੈ) ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਚਵੈ ਬਾਬੀਹਾ ਕੋਕਿਲ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਵਾ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਪਾਪੀਹਾ ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਰਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾਹੈ ਅਰਜਿਹਵਾ ਰੂਪੀ ਕੋਕਿਲ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਬਦ ਕੋ (ਚਵੈ) ਉਚਾਰਤੀ ਹੁਈ ਸਭਾ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੂ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭਿੰਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੇ ॥

ਹੇ ਆਪਣੇ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਹਮਾਰੇ ਅੰਤਹਿਕਰਣ ਆਦਿ ਸਨਿਸ਼ਧ ਹੁਏ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਤ ਰਵੰਨੇ ਘੜੀ ਨ ਬੀਸਰੈ ॥

ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਰਵਤ) ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ (ਰਵੰਨੇ) ਭਗਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਘੜੀ ਮਾਝ ਭੀ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਕਿਉ ਘੜੀ ਬਿਸਾਰੀ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਹਉ ਜੀਵਾ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥

ਕਿਉਂ ਘੜੀ ਮਾਝ ਵਿਸਾਰੇਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੀ ਹੂੰ ਔਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤੀ ਹੂੰ ॥

ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਹਉ ਕਿਸੁ ਕੇਰਾ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਏ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਯਾਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮਾਰੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸੇ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਓਟ ਗਹੀ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਸਿਭਏ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰੀਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਪਕੜੀ ਹੈ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੀਰਘ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ਵਹੁ ਵਡੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਵੈਰਾਗ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਬ੍ਰੰਦ ਸੁਹਾਵਣੀ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰਾ ਬਰਸਤੇ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਚਾਤ੍ਰਕ ਕੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸ੍ਰਾਂਤੀ ਬ੍ਰੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਦੇਹ ਵਾ ਬੁਧੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਭਾਵ ਸਵਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਮਿਲੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਣੀ ॥

ਜਿਨਕੋ ਸਾਂਤੀ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਸਜਨ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਆਵੈ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਪਨ ਉਭੀ ਗੁਣ ਸਾਰੀ ॥

ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇ ਜਾਈਏ ਤਬ ਤੂੰ ਅੰਦਰ ਆਵਤਾ ਹੈਂ ਕਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਤ ਕ ਜਾਨ ਕਰ ਮੈਂ ਜੋ(ਪਨ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਾਂ (ਉਭੀ) ਖੜੀ ਹੋਕੇ ਅਰਥਾਤ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਮਾਲਤੀ ਹੂੰ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਕੰਤੁ ਰਵੈ ਸੋਹਾਗਣਿ ਹਉ ਕਿਉ ਕੰਤਿ ਵਿਸਾਰੀ ॥

ਹੇ ਕੰਤ ਹਰੀ ਤੂ (ਘਰਿ ਘਰਿ) ਸਰੀਰ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਤਿ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਹਾਗਣੀਏ ਕੋ ਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਪਤੀਤਨੇਮੈਂ ਕਿਉਂ ਬਿਸਾਰੀ ਹਾਂ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਪਰ ਭੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਵਾ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸੋਹਾਗਣੀਆ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰਾਵਤੀਆ ਹੈਂ ਔ ਹੇ ਕੰਤ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਿਉਂ (ਵਿਸਾਰੀ) ਭੁਲਾ ਦੇਵੋਂ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭੁਲਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੀ ਹੂੰ ॥

ਉਨਵਿ ਘਨ ਛਾਏ ਬਰਸੁ ਸੁਭਾਏ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਖਾਵੈ ॥

ਗੁਰ ਰੂਪ ਬਾਦਲ ਛਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਉਨਵਿ) ਸ਼ੁਕ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਚੜ੍ਹਾਲ ਹੋਕੇ (ਸੁਭਾਏ) ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬਰਖਾ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤਨ ਮਨ ਵਿਖੇ ਤੇਰਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਿਆਰ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਵਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਲੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਵ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਕੋ ਬਰਖਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਹੇ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਾਰੰਭ ਕਰਕੇ ਅਬ ਬਾਰਾ ਮਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਅਧਕਾਰੀਏ ਪ੍ਰਤਿ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸੇ ਵਿਯੋਗ ਵਤੀ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਕੀ ਅਥਾਖਾ ਕਰਤੀ ਹੈਤਿਸੇਹੀ ਗੁਰੂਜੀ ਆਪਣੀ ਸਰਧਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਾਹਜ ਅਰਥ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੀ ਹੈ ਅੰਤਰੀਵ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚੇਤੁ ਬਸੰਤੁ ਭਲਾ ਭਵਰ ਸੁਹਾਵੜੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਚੇਤਕਾ ਮਹੀਨਾ (ਭਲਾ) ਉਤਮ ਚੜ੍ਹਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨੁਖ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜਗਜਾਸੂ ਜਨ ਭਵਰ ਸੋਭਨੀਕ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧੀ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਨ ਫੂਲੇ ਮੰਝ ਬਾਰਿ ਮੈ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਬਾਹੁੜੈ ॥

ਬਨਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰੁ(ਮੰਝ)ਬਾਰ(ਬਾਰਿ)ਜਲ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਸਮਾਜ ਮੇਂ ਹੋ(ਪਿਰੁ)ਪਤੀ ਮੇਰੇਘਰਿ ਬਾਹੁੜੈ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹੁ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਚੇਤ੍ਰ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਵਰਖਾ ਕੇ ਸਬਬ ਬਨਾਸਪਤੀ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਬਿਹਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸ ਸਮਾਜ ਅਪਨੇ ਪਤੀਕੀ ਉਤਪੰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਉਡੀਕ ਕਰਤੀਹੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਪਤੀ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਵਹੁ ਦੁਖੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਸੰਤ ਜਨ ਬਨ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪ ਫੂਲੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨ ਕੋ ਬੀਬ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ਹੈ ਤਿਸ ਸਮਾਜ ਕੇ ਹੋਤੇ ਭੀ ਹੋ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੇਰੀ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹੁ ॥ ਅਰ ਪਤੀ ਕੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਦੁਖ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ਧਨ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਬਿਰਹਿ ਬਿਰੋਧ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥

ਹੋ ਪਤੀ ਜਬ ਤਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਤਬ ਤਕ ਮੈਂ (ਧਨ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋਸੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਰਹੇ ਬਰੋਧੀ ਕਰਕੇ ਵਾ ਬਿਰਹੇ ਪਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਰੋਧੀਓ ਕਰ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਛੀਜ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕੋਕਿਲ ਅੰਬਿ ਸੁਹਾਵੀ ਬੋਲੈ ਕਿਉ ਦੁਖੁ ਅੰਕਿ ਸਹੀਜੈ ॥

ਅੰਬ ਰੂਪ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਨਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਕੋਕਿਲ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਵੇਲਤੀ ਸੋਭ ਰਹੀ ਹੈ ਹੋ ਪਤੀ ਤੇਰਾ ਵਿਯੋਗ ਰੂਪ ਦੁਖ ਮੇਰੇ (ਅੰਕਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕੈਸਾ ਸਹਾਰਾ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਭਵਰੁ ਭਵੰਤਾ ਫੂਲੀ ਭਾਲੀ ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮਰੁ ਮਾਏ ॥

ਫੂਲੀ ਹੋਈ ਭਾਲੀ ਕਰਨਾ ਮੁਦਿਤਾ ਆਵਿਕੋਂ ਪਰ ਜਗਨਾਸੂ ਰੂਪ ਭਵਰਾ ਗੁੰਸਾਰ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਰਸ ਕੋ ਪੀ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਭਾਲੀਆ ਬੇਦ ਸਾਖਾ ਸੰਤਹੁ ਕੇ ਜੋ ਗੁਣ ਬੇਦ ਨੇ ਕਥਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਵਲ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਪਰ (ਭਵੰਤਾ) ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਐਸੇ ਸਮੇਂ ਹੋ(ਮਾਏ)ਆਪਾ ਪਤੀ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨਾ ਕੋਸੇ ਹੋਵੇ ਮੈਂ ਮਰ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥ ਜੇ ਕਹੇਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਹੋਵੇ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਚੇਤਿ ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਜੇ ਹਰਿ ਵਰੁ ਘਰਿ ਧਨ ਪਾਏ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਰੂਪ ਬਸੰਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਚੇਤ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਹੋ ਹਰੀ (ਵਰੁ) ਪਤੀ ਜੇਕਰ ਜਗਨਾਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਚੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ (ਸਹਜਿ) ਅਦੁਤ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ॥ ੫ ॥

ਵੈਸਾਖੁ ਭਲਾ ਸਾਖਾ ਵੇਸ ਕਰੇ ॥

ਵਾ ਵਾਹਯ ਅਰਥ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ॥ ਵੈਸਾਖ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਭਲਾ(ਸਾਖਾ)ਪਤਿ ਵਾਲਾਹੈ ਜੋ ਬੇਦ ਕੀਆ ਸਾਖਾ ਅਰਥਾਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਤੀਆਰੋਂ ਤਿਨਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋਵੇਸ ਭੋਖਧਾਰਨ ਕਰਤਾਹੈ ਭਾਵੇਸ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਕਰਤਾਹੈ ॥

ਧਨ ਦੇਖੈ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ ਆਵਹੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ॥

ਹੋ ਹਰੀ ਮੈਂ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਇਸਬਤ ਹੋਈ ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਏ ॥

ਘਰਿ ਆਉ ਪਿਆਰੇ ਦੁਤਰ ਤਾਰੇ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਭੁ ਨ ਮੋਲੋ ॥

ਹੋਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇਰਿਦੇ ਘਰਮੈਂ ਆਵਹੁ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਆਉਟੇਸੇ ਕਿਆ ਹੋਗਾ? ਤਿਸਪਰ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ॥ ਜਿਨਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਪਾ ਹੈਂ ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ (ਦੁਤਰ) ਕਠਨ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤੈਨੇ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ (ਅਭੁ) ਕੋਭੀ ਭੀ ਮੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕੀਮਤਿ ਕਉਣ ਕਰੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾਂ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ ਢੋਲੋ ॥

ਹੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇ ਜਾਵੇਂ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਜਾਵੇਂ ਤੋ ਮੇਰੀ ਕੀਮਤ ਕੌਨ ਕਰ ਸਕੇਗਾ ॥ ਜੇਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਕਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੋ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੋ(ਢੋਲੋ)ਪਯਾਰੇ ਯਦਪਿ ਤੂੰ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈਂ ਤਦਪ ਤੇਰਾ ਸ੍ਰਰੂਪ ਤੇ ਦੇਖੀਤਾ ਹੋ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਦਿਖਾਇ ਦੇਵੇਂ ਤਾਂਤੇ ਇਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥

ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਨਾ ਅੰਤਰਿ ਮਾਨਾ ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਛਾਨਾ ॥

ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੈਂ ਦੂਰ ਨਾ ਜਾਨ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਮਾਨ ਲੇਵੇਂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰਾ (ਮਹਲੁ) ਸਰੂਪ ਜੋ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਅਕਾਸ ਸਮ ਪੂਰਨ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਯਥਾਰਥ ਪਛਾਨ ਲੇਵੇਂ ॥

ਨਾਨਕ ਵੈਸਾਖੀਂ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਵੈ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਗਿਆਤ ਪੂਰਬਕ ਮਨ ਮੈਂ ਮੰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ (ਵੈ) ਵਹੁ ਹੋ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਮਾਹੁ ਜੇਨੁ ਭਲਾ ਪੀਤਮੁ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ॥

ਮਾਹੁ (ਜੇਨੁ) ਬਡਾ ਜੋ ਤਰ ਤੀਬਰ ਬੈਰਾਗ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਹੋ ਭਲਾ ਪੀਤਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਉਂ ਬਿਸਰੇਂ ਭਾਵ

ਯਹਿ ਕਿ ਮੰਦ ਵੈਰਾਗੀ ਮੈਂ ਵਿਸਰਨੇ ਕਾ ਅਸਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਦੋਨੋ ਲੋਕ ਕਾ ਸਹਾਇਕ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸੁੰ ਭਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ ਬਿਨਾ ਮਿਲੇ ਜੋ ਦੁਖ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਲ ਤਾਪਹਿ ਸਰ ਭਾਰ ਸਾਧਨ ਬਿਨਉ ਕਰੈ ॥

ਤੇਰੇ ਵਿਯੋਗ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਕਰ (ਬਲ) ਅੰਤਹਿਕਰਣ (ਭਾਰ) ਭਨ ਕੀ(ਸਰ) ਸਾਦਰਸ ਤਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ (ਸਾ) ਮੈਂ (ਪਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ॥

ਪਨ ਬਿਨਉ ਕਰੇਦੀ ਗੁਣ ਸਾਰੇਦੀ ਗੁਣ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ ॥

ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ(ਬਿਨਉ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਐਸ ਤੇਰੇ ਕਿਰਪਾਲਤਾਦਿ ਗੁਣ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੰਭਾਲਤੀ ਹੂੰ ਗੁਣ ਸੰਭਾਲਣੇ ਤੇ ਯਹ ਲਾਭ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਗੁਣ ਸੰਭਾਲੇਗੀ ਤੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇ ਜਾਵੇਗੀ ਅਰਥਾਤ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗੀ ਜੋ ਕਹੈ ਗੁਣ ਸੰਭਾਲਣੇ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਹੋਗਈ ਤੇ ਖਿਰ ਕਿਆ ਕਸਰ ਰਹੀ ਹੂੰ ਮੇਰੇਕੋ ਆਇ ਮਿਲ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ॥

ਸਾਦੈ ਮਹਲਿ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ ਆਵਣ ਦੇਹਿ ਤ ਆਵਾ ॥

ਹੇ (ਬੈਰਾਗੀ) ਨਿਰਲੇਪ ਸਰੂਪ ਸੁੰ ਆਪਣੇ ਜਾਣੇ (ਮਹਲਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਰਹੈ) ਇਸਥਤ ਹੈਂ ਵਾ ਸੁੰ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਸਰੇ ਮਹਿਲਿ ਮੈਂ ਇਸਥਤ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਬਿਘਣ ਗਨ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਆਵਣ ਦੇਵੈ ਤੇ ਆਵੇ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੇ ਬਸ ਨਹੀਂ ਵਾ ਆਵਣੇ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਤਤੁ ਮਿਥਾ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵੈ ਤੇ ਤੇਰੀ ਓਰ ਆਵੇਂ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਬਸ ਨਹੀਂ ਹੈਸੀਅਤ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ॥

ਨਿਮਾਣੀ ਨਿਤਾਣੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਮਹਲੀ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਮਨ ਕਰ ਮੈਂ ਨਿਮਾਣੀ ਹੂੰ ਅਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਨਿਤਾਣੀ ਹੂੰ ਗੁਣ ਸਾਰਨ ਆਦਿਕ ਸਾਧ ਤੇ ਆਸਕਤ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਮਹਲੀ) ਸਰੂਪ ਸੁਖ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵੇਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜੇਨਿ ਜਾਣੈ ਤਿਸੁ ਜੈਸੀ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਗੁਣ ਗਹਿਲੀ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ(ਜੇਨਿ)ਤੀਬਰ ਬੈਰਾਗਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਾਣੇ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇਜੈਸੀਹੀ ਹੈਪਰੰਤੂ ਜੋ ਤੇਰੀ (ਕਰਮਿ) ਕਿਰਪਾ ਬਖਸ਼ੀਸ ਕਰ ਸੁਭ ਗੁਣ ਮੈਂ ਮਿਲੀ ਹੈਸੋਤਮਨੇ(ਗਹਿਲੀ)ਪਕੜ ਲਈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰਲਈਹੈ ॥੭॥

ਆਸਾਝੁ ਭਲਾ ਸੂਰਜੁ ਗਗਨਿ ਤਪੈ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਾੜ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਸੂਰਜ (ਭਲਾ) ਅਤੀ ਤਪਤਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਆਸਾ ਰੂਪ ਆਸਾਜ ਮੈਂ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਰਾਗ ਵੈਖ ਕਿਰਣੋਂ ਕਰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ (ਗਗਨਿ) ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਪ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਧਰਤੀ ਦੁਖ ਸਹੈ ਸੋਧੈ ਅਗਨਿ ਭਖੈ ॥

ਮੇਰੀ ਭੁਧੀ ਰੂਪ ਧਰਤੀ ਦੁਖ ਸਹਾਰਤੀਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਗਯਾਨ ਸੂਰਜ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪ ਜਲ ਕੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜੋ ਸੋਖਨਕਰਤਾਹੈ ॥ ਐਂ ਅਗਨਿ ਵਤ ਤਪ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਅਗਨਿ ਵਤ ਭੁਧੀ ਭਖ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਅਗਨਿ ਰਸੁ ਸੋਧੈ ਮਰੀਐ ਧੋਖੈ ਭੀ ਸੋ ਕਿਰਤੁ ਨ ਹਾਰੇ ॥

ਅਗਨਿ ਵਤ ਤਪ ਕਰ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ(ਰਸੁ) ਜਲਕੋ ਸੁਕਾਵਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ (ਧੋਖੈ) ਸੋਧੈ ਮੈਂ ਮਰੀਤਾ ਹੈ (ਭੀ) ਬਹੁਕੋ ਅਗਯਾਨ ਸੂਰਜ ਤਪਾਉਣ ਰੂਪ ਅਪਨੇ ਕਰਮ ਕੋ ਹਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਯਹਕਿ ਅਗਯਾਨ ਜੀਵ ਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਤਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰਬੁ ਫਿਰੈ ਛਾਇਆ ਧਨ ਤਾਕੈ ਟੀਭੁ ਲਵੈ ਮੰਝਿ ਬਾਰੰ ॥

ਬਹੁਕੋ ਜਬ ਆਸਾਜ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਕਾ ਰਬ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਤ੍ਰਾਇਣ ਦਖਯਾਇਣ ਕੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਬਿਛਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਛਾਯਾ ਕੋ ਤਕਤੀ ਹੈਂ ਐਂ (ਬਾਰੇ) ਉਜਾੜੋਂ ਕੋ ਬੀਚ (ਟੀਭੁ) ਖਿੰਡੇ (ਲਵੈ) ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਃ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਅਰਥ ਜਬ ਅਗਯਾਨ ਕਾ ਰਬੁ ਫਿਰਾ ਤਬ ਜਗਯਾਸ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਵਾ ਸਾਤੀ ਰੂਪ ਛਾਯਾ ਕੋ ਤਕ ਰਹੀ ਹੈਂ ਐਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਖਿੰਡੇ ਅੰਤਹਿਕਰਣ ਵਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ (ਬਾਰੇ) ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਵਿਸਓਂ ਕੀ ਖੋਚ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਵਗਣ ਬਾਪਿ ਚਲੀ ਦੁਖੁ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਤਿਸੁ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥

ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਗਣੋਂ ਕੀ ਗਨਤੀ ਬਾਪ ਕਰ ਭਾਵ ਔਗਣੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਸੰਸਾਰ(ਚਲੀ) ਬਿਰਤੀ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਲਕ ਮਾਚਲੀ ਤਿਸਕੋ (ਆਗੈ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਂ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੁਖ ਤਿਸਹੀ ਕੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸਨੇ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਆ ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲੇ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜਿਸ ਆਪਕੋ ਮੈਨੇ ਦੇਹੁ ਮਨੁ ਦੇ ਦੀਆ ਹੈ ਮਰਣਾ ਜੀਵਣਾ ਭੀ ਮੇਰਾ ਤਿਸ ਆਪ ਕੋ ਸਾਥ ਹੈ ॥ ਯਥਾ ਪਰਮਾਣ ਮਃ ॥ ਮਰਣ ਬਿਸਫਟ ਗੋਬਿੰਦਹ ਜੀਵਣ ਹਰਿਨਾਮੁ ਪਿਆਵਣਹ ॥ ਵਾ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ ਪਾਚਉ ਟੁਕੋਂ ਕਾ ਆਸਾਜ ਕਾ (ਆ) ਵਸੋਜ ਕਰਕੇ (ਮਾੜ) ਤਪ ਤਪਣਾ (ਭਲਾ) ਯਧਿਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਹਿ ਅਧਿਆਸ ਰੂਪ ਸੂਰਜ

ਰਿਵੇ ਅਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਤਪ ਰਹਾ ਹੈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਅਧਯਾਸ ਤੇ ਬਿਨਾ ਅਗਯਾਨ ਦੁਖਦਾਈ ਨਹੀਂ ਅਧਯਾਸ ਸਹਿਤ ਅਗਯਾਨ ਜੀਵ ਕੇ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ਜਾਗ੍ਰਤ ਸੁਪਨ ਮੈਂ ਅਧਯਾਸ ਹੈ ਤਬ ਦੁਖ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੈ ਹੈਂ ਸੰਬੰਧਿ ਵਿਖੇ ਸਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਘਾਵ ਆਵਿਕੋਂਕਾ ਕੋਊਭੀ ਦੁਖ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਆਤਮਾ ਅਨਾਤਮਕਿ ਸਮਾਨ ਅੰਸੋਂਕਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਨਿਮਿਤ ਕਾਰਣਹੋਐਰ ਜੇ ਵਸੇਸ ਅੰਸੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਹੋਤਾ ਯਹੀ ਅਧਯਾਸ ਕਾ ਉਪਾਦਾਨ ਕਾਰਣ ਹੈ ਅਹੰ ਸੁਖੀ ਅਹੰ ਦੁਖੀ ਅਹੰ ਰੂਪ ਬਧਰ ਅਹੰ ਕਾਣੇ ਇਤਯਾਦਿਕ ਪ੍ਰਤੀਤ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਦੇਹ ਸਾਥ ਅਪਣੀ ਏਕਤਾ ਜਾਨਣੀ ਯਹੀ ਅਧਯਾਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜਨਮ ਜਨਮਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਏਹੀ ਅਧਯਾਸ ਕਾ ਫਲ ਹੈ (ਧਰਤੀ ਭੂਖ ਸਹੈ) ਤਿਸ ਅਧਯਾਸ ਕਰਕੇ ਟੁਪੀ ਰੂਪ ਧਰਤੀ ਤੁਥੋਂ ਕੇ ਸਹਾਰਤੀ ਹੈ ਅਧਯਾਸ ਸੁਰਜ ਅਗਨ ਕੇ ਸਮਾਨ (ਭਖੇ) ਪਰਸੂਲਤ ਹੁਆ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਹੈਂ ਕਿਆ ਸੋਖਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਗਨ ਰਸ ਅਗਨ ਸਮ ਤਪਕੇ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਲਬਤ ਸਭ ਦੈਵੀਗੁਣ ਜਾਣ ਲੈਣੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਾ—“ਬਿਰਹਾ ਬਿਰਹਾ ਆਖੀਐ ਬਿਰਹਾਤੁਸਲਤਾਨੁ। ਫਰੀਦਾਸਿਤੁ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ ਨ ਉਪਾਏ ਸੋ ਤਨੁ ਜਾਨੁ ਸਮਾਨੁ”॥ ਔਰ ਯਥਾ—“ਜਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਓ ਤਿਨਹੀ ਪੁਛੁ ਪਾਇਓ” ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਮੁਖਤਾਮੈਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈਂਯੋ ਸੰਸਿਓਂ ਕਰ ਦੇਹ ਅਧਯਾਸੀ ਮਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਅਧਯਾਸ (ਭਾ) ਬਹੁਤੋਂ ਤਪਾਉਣ ਰੂਪ ਕਿਰਤ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹਾਰਤਾ ਹੈ (ਰਬੁ ਫਿਰੈ) ਦੇਹ ਅਧਯਾਸ ਰੂਪੀ ਸੁਰਜ ਕਾ ਰਬ ਫਿਰਾ ਅਰਥਾਤ ਜਬ ਸਤਸੰਗ ਅਰ ਸਾਸਤ੍ਰੇਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦੇਹ ਅਧਯਾਸ ਕਮ ਹੁਆ ਤਬ ਜੀਵ ਰੂਪ ਧਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸ਼ਾਤੀ ਰੂਪ ਭਾਯਾ ਕੇ ਤਕਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਾਂਤੀ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ ਦੇਹ ਰੂਪ ਉਜਾਜ਼ ਮੈਂ ਔਗਣੋਂ ਰੂਪੀ ਬਿੰਡੇ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਗਲੀ ਦੋ ਤੁਕੋਂ ਕਾ ਪੂਰਬ ਅਰਥਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਈਹਾਂ ਜਾਣ ਲੈਣਾ॥ ਵਾ ਤੀਸਰਾ ਅਰਥ (ਆ) ਸਰਬ ਓਰ ਜੋ ਭਲਾ ਸਾਫ਼ ਅਰਥਾਤ ਅਧਿਕ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਵੇ ਅਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਵੈਰ ਗਰੂਪ ਸੁਰਜ ਤਪਤਾ ਹੈ ਜਗਜਾਸੀ ਕੀ (ਧਰਤੀ) ਰੂਪੀ ਵੈਰਾਗ ਜਨ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਸਹਾਰਤੀ ਹੈ ਵੈਰਾਗ ਸੁਰਜ ਅਗਨੀ ਕੇ ਸਮ ਭਖ ਕਰ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹੈਂ ਕਯਾ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਗਨਿ ਰਸਿ ਅਗਨੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਤਪ ਕਰ ਵਿਸੇਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਜਲਕੇ ਰਾਈ ਰੂਪੀ ਰੂਪ ਧਰਤੀ ਬੀਚ ਜੋ ਵੈਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਤੀਬਰ ਵੈਰਾਗ ਵਾਲੇ ਕੀ ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਜੋ ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਉਂਤ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰ ਸੰਸਿਓਂ ਕਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ਸੰਸਾ ਯਹਿ ਕਿਕਿਆ ਜਾਨੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਵਾ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਬਹੁਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਸੁਰਜ ਤਪਾਉਣ ਰੂਪ ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹਾਰਤਾ (ਰਬ ਫਿਰੈ) ਜਬ ਵੈਰਾਗ ਸੁਰਜ ਕਾ ਰਬ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਗਜਾਸੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਂਤੀਕੇ ਤਕਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਕੇਵਲ ਵੈਰਾਗ ਬਾ ਪੁਨਃ ਬਥੇਕ ਸਹਿਤ ਹੁਆ ਯਹੀ ਰਬ ਕਾ ਫਿਰਨਾ ਹੈ (ਦੀਭੁਲਾਵੇ) ਦੇਹ ਯਾ ਅੰਤਹਿਕਰਨ ਰੂਪੀ (ਬਾਹ) ਉਜਾਜ਼ ਵਿਖੇ ਸਤਿ ਸੰਤਖਾਇ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਬਿੰਡੇ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਆਇ ਕਰ ਬਿਰਾਜਤੇ ਹੈ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਗਣ ਅਰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ (ਬਾਧ) ਨਾਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਭਜਨ ਮੈਂ (ਚਲੀ) ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ ਹੇ ਸਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਸਮਾਲਟੇ ਅਰਥਾਤ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਅੰਤ ਕੀ ਤੁਕੋਂ ਕਾ ਪੂਰਬੋਕਤ ਅਰਥ ਜਾਨਨਾ॥ ੮ ॥

ਸਾਵਣਿ ਸਰਸ ਮਨਾ ਘਣ ਵਰਸਹਿ ਰੁਤਿ ਆਏ ॥

ਹ ਮਨਾ ਪਿਆਰੇ ਜਬ ਹਮ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਸਾਵਣ ਮੈਂ (ਸਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹੁਏ ਤਬ ਐਸੀ ਰੁਤ ਕੇ ਆਏ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਉਪਦੇਸ ਵਰਖਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਹੁ ਭਾਵੈ ਪਿਰ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਏ ॥

ਹੇ (ਸਹੁ) ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਕੇ ਤੁਮ ਪਿਆਰੇ ਲਗਤੇ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਪਤੀ ਆਪ ਪ੍ਰੇਸਿ ਸਿਧਾਏ ਹੁਏ ਹੋ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ਮਰੀਐ ਹਾਵੈ ਵਾਮਨਿ ਰਮਕਿ ਭਰਾਏ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਘਰ ਨਾ ਆਉਣੇ ਕਰਕੇ (ਹਾਵੈ) ਹਾਹੁਕੇ ਕਰ ਮਰੀਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਬਿਜੁਲੀ ਸੰਪਦਾ ਆਵਦਾ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਚਮਤਕਾਰੋਂ ਕਰ ਭਰਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਸੋਜ ਇਕੇਲੀ ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ ਮਰਣੁ ਭਇਆ ਦੁਖੁ ਮਾਏ ॥

ਹੇ ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੀ ਅੰਤਰਕਰਣ ਸੋਜ ਅਕੇਲੀ ਹੈ ਪੁਨਃ (ਖਰੀ) ਅਤੀ (ਦੁਹੇਲੀ) ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਦੁਖ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਰਣਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਨੀਵ ਭੂਖ ਕਹੁ ਕੈਸੀ ਕਾਪਛੁ ਤਨਿ ਨ ਸੁਖਾਵਏ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਿਨਾਂ ਕਹੁ ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਔਰ ਭੂਖ ਕੈਸੀ ਹੋਵੈ ਹਮਾਰੇ ਤਨ ਪਰ ਕਾਪਛਾ ਤੀ ਅਭਾਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਕੰਤੀ ਪਿਰਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਸੁਹਾਗਣਿ (ਕੰਤੀ) ਬੰਤ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਹੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਕੇ ਭਾਵ ਤੇਰੇ (ਅੰਕਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ॥ ੯ ॥ ਪੁਨਾ ਆਪਣੀ ਦਸਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਾਦਉ ਭਰਮਿ ਭੁਲੀਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥

ਜੋ (ਭਾਦਉ) ਦੁਜਾ ਭਾਉ ਭਇਆ ਹੈ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਲਗ ਕਰ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੁਲ ਗਈ ਹੈ ਜਬ ਸੋ ਜੋਬਨ ਭਰਾ ਅਰਥਾਤ

ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਤਾ ਕਾ ਸੰਘਟ ਭਇਆ ਤਬ ਸੇ ਮੈਂ ਪਸਰਾਤਾਪ ਕਰਤੀਹੂੰ ਆਸੂਰੀ ਰੂਪ ਜੋਬਨ ਕੋ ਸਫੁਦ ਕਰਤੇਹੂੰ ਕਹਿਤੇਹੈਂ॥

ਜਲ ਥਲ ਨੀਰਿ ਭਰੇ ਬਰਸੁ ਰੁਤੇ ਚੰਗੁ ਮਾਣੀ ॥

ਜੈਸੇ ਬਾਹਰ ਜਲ ਕਰ ਸਰ ਭਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਅੰਤੀਵ ਜਲ ਕੇ (ਥਲ) ਅਸਥਾਨ ਇੰਦ੍ਰਜ ਸਬਦ ਸਪਰਸ ਰੂਪ ਰਸ ਗੰਧ ਆਦਿ ਨੀਰ ਸੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅੰਸੀ ਰੁਤ ਵਿਖੇ ਮੋਹ ਰੂਪ ਬਾਦਲ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਬਰਖਾ ਕਰਤਾਹੈ ਭਾਵੇਂ ਮੋਹਕਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਪਕੜ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਅੰਤਹਿਕਰਣ (ਚੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਉਪਰਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥

ਬਰਸੈ ਨਿਸਿ ਕਾਲੀ ਕਿਉ ਸੁਖ ਬਾਲੀ ਦਾਦਰ ਮੋਰ ਲਵੈਤੇ ॥

ਏਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਬਰਖਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਦੁਤਿਯ ਅਵਸਥਾ ਵਾ ਅਵਿਦਯਾ ਰੂਪ ਰਾਤੀ ਕਾਲੀ ਹੈ ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਅਨਭੂਲ ਪ੍ਰਤਿਭੂਲ ਕਥਨ ਤੇ ਰਾਗ ਦੁਵੈਖ ਰੂਪ ਦਾਦਰ (ਲਵੈਤੇ) ਬੋਲਤੇ ਹੈ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪ ਮੋਰ ਭੋਗ ਰੂਪ ਸਰਪ ਕੇ ਖਾਣੇ ਹਰੇ ਫੁੰਕਾਰੇ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਉਦਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ਇਤਨੇ ਬਿਘਨੋਂ ਕੇ ਹੋਤੇ ਮੁਖ (ਬਾਲੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਹੋ ਪਤੀ ਆਪ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ ਜੋ ਅਰਾਧ ਭੀ ਨਹੀਂ ਅਰ ਚਿਤ ਕੋ ਪੀਆ ਸੇ ਬਿਨਾ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਚਵੈ ਬਥੀਹਾ ਬੋਲੇ ਭੁਇਅੰਗਮ ਫਿਰਹਿ ਡਸੇਤੇ ॥

ਤਿਨਕਾ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਦਰਸਨ ਰੂਪ ਸੁਆਤਿ ਬੂੰਦ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰਕੇ ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਹਿ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਰਤਾਹੈਪੁਨਾ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਸਰਪ ਬਥੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਈਹਾ ਦੁਵੈਤ ਰੂਪ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਸਰਪ ਭੰਗ ਮਾਰਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ ਮਛਰ ਕਾ ਡੰਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਛਰ ਡੰਗ ਸਾਇਰ ਭਰ ਸੁਭਰ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕਿਉ ਸੁਖ ਘਾਣੀਐ ॥

ਮਤਸਰ ਰੂਪ ਮਛਰ ਕਾ ਡੰਗ ਹੈ ਸੰਸਾਰ (ਸਾਇਰ) ਸਮੰਦਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਜਲ ਕਰਕੇ (ਸੁਭਰ) ਲਥਾਲਥ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅੰਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਆਪ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਆਪ ਮਲਾਹਹੋਕਰਮੇਰੇ ਕੋ ਪਾਰ ਕੀਜੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਛਿ ਚਲਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਜਹ ਪ੍ਰਭੁ ਤਹ ਹੀ ਜਾਈਐ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੈ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਸਾਧਨ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸੋਪ੍ਰਫਕਰਤਿਸਮੈਂ (ਚਲਉ) ਪਰਵਿਤਰ ਹੋਵਉ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਹਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰੂ ਦਸੇ ਤਹਾ ਹੀ ਜਾਈਐ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਸਾਧਨ ਕਰੇ ਸੋ ਕਰਨੇ ਸੋਤੇਰੀਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਅਥ ਅੰਸੂ ਕੋ ਅਲੰਕਾਰ ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਸੁਨ ਆਉ ਪਿਰਾ ਸਾਧਨ ਝੂਰਿ ਮੁਈ ॥

ਜੋ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਯਹੀ ਅਸੂ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਹੋ (ਪਿਰਾ) ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਈਏ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ (ਸਾਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇਰੇ ਵਿਛੋੜੇ ਸੇ ਝੂਰ ਕਰ ਮਰਤੀ ਹੂੰ ਤਾਏ ਸੀਘਰ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ॥

ਤਾ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ ਦੁਜੈਭਾਇ ਖੁਈ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ (ਦੁਜੈ) ਦੁਵੈਤ ਭਾਉ ਮੈਂ (ਖੁਈ) ਭੁਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਤੇ ਮਿਲਵਾਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਭੂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਝੂਠਿ ਵਿਗੁਤੀ ਤਾ ਪਿਰ ਮੁਤੀ ਕੁਕਹ ਕਾਹ ਸਿਫਲੇ ॥

ਮੈਂ ਝੂਠ ਨੇ (ਵਿਗੁਤੀ) ਖਰਾਬ ਕਰੀ ਹਾ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਮੈਂ ਤਉ ਤੈਨੇ (ਮੁਤੀ) ਤਿਆਗੀ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਅਸੂ ਕੇ ਮਹਿਨੇ ਪਿਲਛੀ ਅਰ ਕਾਹੀ ਭੂਲਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੀਸ ਅਰ ਦਾੜੀ ਕੇ ਕੋਸ ਸਿਝਾਮਤਾ ਕੇ ਤਿਆਗ ਸੇਕਾਹੀਵਤਚਿਟੇਹੂੰਦੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਆਈ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੈਂ ਅਥ ਤੋ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਕਰ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਰੀ ਘਾਮ ਪਿਛੈ ਰੁਤਿ ਜਾਡਾ ਦੇਖਿ ਚਲਤ ਮਨੁ ਡੋਲੇ ॥

ਪਹਿਲੇ (ਘਾਮ) ਧੁਪ ਤੇਜ਼ ਸੀ ਅਰਥਾਤ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਥੀ ਸੋ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਿਛੇ (ਜਾਡਾ) ਜੜਤਾ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਆਈ ਹੈ ਅਥ ਬਰਤਮਾਨ ਮੈਂ ਐਸਾ ਗਲਿਤੁ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਡੋਲ ਰਹਾਹੈਕਿਉਂਕਿਬ੍ਰਿਧਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸਾਧਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਤਾਂਤੇ ਏਕ ਆਸਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਹਦਿਸਿ ਸਾਖ ਹਰੀ ਹਰੀਆਵਲ ਸਹਜਿ ਪਕੈ ਸੋ ਮੀਨਾ ॥

ਬਾਹ੍ਯ ਅਰਥ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ। ਯਥਾ ਜੋ ਅੰਨ ਸਨੇ ਸਨੇ ਪਕੇ ਸੋ ਮੀਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਅਪ੍ਰਪਕ ਕਟੀਏ ਸੋ ਤੈਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅੰਤੀਵ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਸੋ ਇਸਾ ਮੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੀਆ ਸਾਖਾ ਜੋ ਸਾਮ ਰਿਗ ਆਦਿਕ ਬੇਦ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਹਰਿਆਵਲੀ ਹੈ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਨ ਬੇਦੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਸਨੇ ਸਨੇ ਪ੍ਰਪਕ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਅਭੋਲ ਨਿਸਰੇ ਕਰ ਜੋ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾਹੈ ਸੋ ਮੀਨਾ ਹੈ ਕਿਆ ਅਨੰਦਵਾਨ ਹੋਤਾਹੈ ਜਾ ਦਸੋਇਸਾ ਮੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਸਾਖਾ ਰੂਪ ਸਾਰੇ ਹਰਿਆਵਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਭਗਤ ਤਾਰੇਹੋਂ ਐਸਾ ਗੁਨਾਨਵਾਦ ਕਰਤਾ ਹੁਆ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤੀ ਕਰ (ਪਕੈ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਸੋ ਮੀਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕਰ ਸੁਗਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਸਾਖੋਂ ਕੀ ਹਰਿਆਵਲੀ ਦਸੋ ਇਸਾ ਮੈਂ (ਹਰੀ) ਅਤੀ

ਸਬਜ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਜੋ (ਸਹਜਿ) ਗਯਾਨ ਕਰ (ਪਕੇ) ਪਰਪਕ ਹੋਵੈ ਸੋ (ਮੀਠਾ) ਭਾਵ ਮੀਠਾ ਰਸ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਅਨੰਦੀ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅਪਰ ਸਾਧਨਾਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋਸੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੀਘਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰੇ ਰੂਪ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਅਸੁਨਿ ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਬਸੀਠਾ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਰੂਪ ਅਸੂ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਹੈ ਹੋ ਪਿਆਰੇ ਇਸ ਮੈਂ ਮੁਝਕੋ ਮਿਲੀਏ ਅਬ ਆਪਕੋਅਰ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਬਸੀਠਾ) ਬਕੀਲ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਕਤਕਿ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥

ਲੋਕ ਕਤਕ ਮੈਂ ਤਲਾਵੋਂ ਪਰ ਦੀਪਕ ਬਾਲਤੇ ਹੈ ਇਸ ਦੀਪਕ ਕਾ ਕ੍ਰਿਤ ਉਸ (ਕਤਕਿ) ਜੀਵ ਕੋ ਪੜਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਦੀਪਕ ਸਹਜਿ ਬਲੈ ਤਤਿ ਜਲਾਇਆ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਟਿਏ ਮੈਂ (ਸਹਜਿ) ਗਯਾਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਬਲਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਤਤਿ) ਸਾਰ ਗ੍ਰਹਣਰੂਪ ਤੇਲ ਕਰ ਜਲਾਯਾ ਹੈ ਯਥਾ ਪਰਮਾਣੁ॥ਤਤ ਤੇਲੁ ਨਾਮੁ ਕੀਆ ਬਾਤੀ ਦੀਪਕੁ ਦੇਹ ਉਜਿਆਰਾ ॥

ਦੀਪਕ ਰਸ ਤੇਲੋ ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲੋ ਧਨ ਓਮਾਹੈ ਸਰਸੀ ॥

ਦੀਪਕ ਗਯਾਨ ਰਸ ਸਬਦ ਤਤੁ ਕਾ ਪਰਯਾਯ ਹੈ ਵਾ ਤਤ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇਲ ਜਲਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਰਕਾਸ ਕਰ ਧਨ ਪਿਰ ਕਾ ਮੇਲ ਭਇਆਹੈ ਮੇਲਕੇ(ਓਮਾਹੈ)ਉਤਸਾਹ ਕਰ ਧਨ ਸਰਸੀ ਭਈ ਵਾ ਮਨ ਕਰਉਮਾਹ ਅਰ ਤਨ ਕਰ ਸਰਸੀ ਭਈ॥

ਅਵਗਣ ਮਾਰੀ ਮਰੈ ਨ ਸੀਝੈ ਗੁਣਿ ਮਾਰੀ ਤਾ ਮਰਸੀ ॥

ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾਮਾਦਿ ਅਵਗੁਣੋਂ ਨੇ ਮਾਰੀ ਹੈ ਵਹੁ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੋ ਨਹੀਂ ਮਰਤੀ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੀਝਤੀ ਨਹੀਂ ਜਬ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਨੇ ਮਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਹਟੀ ਤੋ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੋ ਮਰੇਗੀ ਮਰੇਗੀ ਤੇ ਸੀਝੇਗੀ ॥

ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਦੇ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬੈਠੇ ਅਜਹੁ ਤਿਨਾੜੀ ਆਸਾ ॥

ਜਿਨਕੋ ਨਾਮਜਾਪ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਆਪਨੇ ਦੀਨੀ ਹ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸ੍ਰੋ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਮੇਰੇਕੋ ਅਬ ਤਕ ਭੀ ਤਿਨਕੀ ਆਸਾ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਿਲਹੁ ਕਪਟ ਦਰ ਖੋਲਹੁ ਏਕ ਘੜੀ ਖਟੁ ਮਾਸਾ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਕਪਟ ਰੂਪੀ ਦਰ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਖੋਲਹੁ ਅਰਥਾਤ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਮਿਲੀਏ ਤਾਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਯੋਗ ਕੇ ਦੁਖ ਕਰਕੇ ਏਕ ਘੜੀ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਪਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਆਗੇ ਸੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਤੋ ਤੁਮ ਮਿਲੋਗੇ ਜਬ(ਦਰ) ਅੰਦਰੋਂ ਕਪਟ ਰੂਪ ਕਪਾਟ ਖੋਲੋਗੇ ਏਕ ਘੜੀ ਕੋ ਖੋਲੋ ਵਾ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਕੋ ਖੋਲੋ ਤਬੀ ਮਿਲੋਗੇ ॥ ੧੨ ॥

ਮੰਘਰ ਮਾਹੁ ਭਲਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ ॥

ਹੋ ਹਰੀ ਜਿਨਕੇ (ਅੰਕਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੰਘਰ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਭਲਾ ਹੈ ਵਾ (ਮੰ) ਮੇਰਾ (ਘਰ) ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ (ਮਾਹੁ)ਅਤਿਸੇ ਕਰ ਭਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਮਨੁਖ ਸਰੀਰ ਸਰਬ ਜੋਨੀਓ ਸੇ ਉਤਮ ਹੈ ਪਰਮਾਣ ਯਥਾ- “ਅਵਰੁ ਜੋਨਿ ਤੇਰੀ ਪਨਿਹਾਰੀ” ਕਿਉਂਕਿ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਮੇਰੇ (ਅੰਕ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਭਲਾ ਉਤਮ ਹੈ ॥

ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਣ ਰਵੈ ਮੈ ਪਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਭਾਵਏ ॥

ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੀਆ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਹੋਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣਹੁ ਕਰ ਤੁਝ ਕੋ ਰਾਵਤੀਆ ਹੈ ਔਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਹੋ (ਨਿਹਚਲ) ਅਚਲ ਪਤੀ ਤੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਹਚਲੁ ਚਤੁਰੁ ਸੁਜਾਣੁ ਬਿਧਾਤਾ ਚੰਚਲੁ ਜਗਤੁ ਸਥਾਇਆ ॥

ਵੈ (ਨਿਹਚਲ) ਅਥਿਨਾਸੀ ਹੈਂ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੇ ਸਿਪ ਕਰਨੇ ਕੇ ਚਤੁਰ ਹੈ ਘਟ ਘਟਕੋ ਅੰਤਰ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਕੋ ਸੁਜਾਣ ਪੁਨਾ (ਬਿਧਾਤਾ) ਫਲ ਪਰਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭੀ ਜਗਤ ਬਿਜੁਲੀ ਸਮ ਚੰਚਲ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੇ ਤਾ ਭਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦਿਓ ਮੈ ਅਗਯਾਨ ਧਿਆਨ ਆਈ ਗੁਣ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਏ ਹੈਂ ਅਰ(ਤਾ)ਤਿਸ ॥ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ਹੈ ਵਾਜਬ ਗਿਆਨ ਆਦਿਗੁਣ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਤਬ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਏ ਔਰ ਪ੍ਰਭ ਹਮਕੋ (ਭਾਇਆ) ਪਿਆਰਾ ਲਗਾ ਹੈ ॥

ਗੀਤ ਨਾਦ ਕਵਿਤ ਕਵੈ ਸੁਣਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਦੁਖੁ ਭਾਗੈ ॥

(ਗੀਤ) ਰਾਗ (ਨਾਦ) ਵਾਜੇ ਅਰ ਕਵੀਯੋਂ ਕੋ ਕਵਿਤ ਭੀ ਸੁਣੇ ਤਿਨਹੁ ਕਰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਨਾ ਹੁਏ ਅਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਰ ਦੁਖ ਭਾਗੈ ਹੈਂ ਵਾ ਗੀਤ ਗਾਵਣ ਹਾਰੇ ਨਾਦ ਪੂਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕਵਿਤਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਇਨ ਸਭਕੇ ਦੁਖ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਭਾਗੈ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਧਨ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ ਅਭ ਭਗਤੀ ਪਿਰ ਆਗੈ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਨਾਹ) ਸੁਆਮੀ ਸੋਈ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ (ਅਭ) ਰਿਦੇ ਕਰਕੇ ਹੈ ਪਤੀ ਤੇਰੇ (ਆਗੈ) ਸਨਮੁਖ ਹੋਇ ਕਰ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥੧੩॥ ਅਥ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਕੀ ਬਹੁਲਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੋਖਿ ਤੁਖਾਰੁ ਪੜੈ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਰਸੁ ਸੋਖੈ ॥

(ਪੋਖਿ) ਬ੍ਰਿਧਾਪਨੁ ਹੋਣੇ ਤੇ ਜਗਤਾ ਰੂਪ (ਤੁਖਾਰੁ) ਬਰਫ ਪੜਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤੁਖੀ ਸਿਥਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ (ਵਣੁ) ਸਰੀਰ ਯਥਾ ਫਰੀਦਾ ਰੁਤ ਫਿਰੀ ਵਣੁ ਕੀਥਿਆ (ਤ੍ਰਿਣੁ) ਇੰਦ੍ਰੇ ਇਨਹੁ ਮੈਂ ਜੋ ਸਕਤੀ ਰੂਪ ਰਸ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੇ ਆਸਕਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰਮਾਤਮ ਯਥਾ ਫਰੀਦਾ ਅਖੀ ਦੇਖਿ ਪਤੀਣੀਆ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਚੀਏ ਕੰਨ (ਰੀਏ) ਸਕਤੀ ਸੇ ਖਾਲੀ ਹੁਏ ॥

ਆਵਤ ਕੀ ਨਾਹੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਹਿ ਮੁਖੈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਐਸੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਵਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਦੂਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਔਰ ਮੁਖ ਉਪਲਬਧ ਥਾਣੀ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਤਾ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰੰਗੁ ਮਾਲੀ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਮੂੰ ਮਨ ਤਨ ਵਿਖੇ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤੇਰੇ ਅਨੰਦਕੋ (ਮਾਲੀ) ਭੋਗੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਡਜ ਜੋਰਜ ਸੋਤਜ ਉਤਭੁਜ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਲੀ ॥

ਅੰਡਜ ਜੋਰਜ ਸੋਤਜ ਉਤਭੁਜ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਖਾਣੀ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਚੈਤਨ ਸਤਾ ਸਮਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤੇ ਗਤਿ ਪਾਵਉ ਮਤਿ ਦੇਹੋ ॥

ਹੇ ਦਯਾ ਪਤ ਦਾਤੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਗੁਰਾ ਦਾ ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਆਤਮ ਵਸੋਣੀ ਮਤਿ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸਤੇ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ

(ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵਾ ਇਸਥਤੀ ਪਾਵੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਵੈ ਰਸਿ ਰਸੀਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਨੇਹੋ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਸ ਰਸੀ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਯਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਜੀਏ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਗਯਾਨ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਭੀ ਤੇਰੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਵਣਾ ਕਰੇਅਰੁ ਤਨੁ ਕਰਕੇ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਮੁਨਬਾਣੀ ਕਾ ਸਨੇਹੁ ਭੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੋਵੈ ॥ ੧੪ ॥

ਮਾਘਿ ਪੁਨੀਤ ਭਈ ਤੀਰਥੁ ਅੰਤਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਯਥਾ ਮਾਘ ਮਾਸ ਮੈਂ ਜਨ ਗਨ ਪ੍ਰਯਾਗਮੈਂ ਮਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇਹੈਂ ਤਥਾ ॥ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਤਸੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਰਾ ਪਵਿਤਰਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮਾਘ ਸਤੋ ਗੁਣ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਤਸੰਗ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਮੇਰੀ ਤੁਖੀ ਪਵਿਤਰ ਭਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਤੀਰਥੁ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰਿਖੇ ਬੀਚ ਮੈਨੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਵਾ ਇਸੀ ਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮੈਨੇ ਰਿਖੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਯਾਗ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਜਾਨਾ ਹੈ ਅਥ ਵਸੋਸਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਯਾਗ ਤੋ ਬਡੇ ਕਸਟ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਗੁਣ ਗਹਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਨਿਆ ॥

ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਸਹਜੇ ਹੀ ਮਿਲੇਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸੁਲਭ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਵਸੋਸ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂ ਤੋ ਪੁੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅੰਕ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ (ਸਮਾਨਿਆ) ਸਮਾਇਆ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੂੰ ਯਹ ਪੁੰਨ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਣ ਅੰਕੇ ਸੁਣਿ ਪੁਭ ਬੰਕੇ ਤੁਹੁ ਭਾਵਾ ਸਰਿ ਨਾਵਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਬੰਕੇ) ਸੁੰਦ੍ਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਵਣ ਕਰੀਏ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਾਡੇ ਯਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਇਸੀ ਸਾਧ ਸਮਾਗਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰ ਤੈਨੂੰ ਹਫਾ ਲਗਾ ॥

ਗੰਗ ਜਮੁਨ ਤਹ ਬੋਲੀ ਸੰਗਮ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਸਮਾਵਾ ॥

(ਗੰਗ) ਭਗਤੀ (ਜਮੁਨ) ਕਰਮ ਕਥਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰ ਸੁਸੂਤੀ ਯਹੀ ਤ੍ਰਿਵੇਣੀ ਕਾ ਸੰਗਮ ਹੈ ਚਤੁਸਰੇ ਸਾਧਨ ਸ੍ਰਵਨ ਮਨਨ ਨਿਧਯਾਸਨ ਯਹ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ (ਸਮਾਵਾ) ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ਚਤੁਸਰੇ ਸਾਧਨ ਕਾ ਰੂਪ ਕਹਿਤੇਹੈ ਪ੍ਰਥਮ ਵੈਰਾਗ ਸੋ ਵੈਰਾਗੁ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਮੰਦ ੧ ਤੀਬਰ ੨ ਤੀਬਰ ਤਰ ਮੰਦ ਕਾ ਰੂਪ ਕਿਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਧਨ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਕ੍ਰਹਸਤ ਕਾ ਤਨਾਗ ਕਰ ਵਿਰਕਤ ਹੋਜਾਣਾ ਜੋ ਵਹੀ ਪਟਾਰਬ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤਹਾ ਗਿਰ ਪੜਾ ਆਗੇ ਤੀਬਰ ਕਾ

ਸਰੂਪ ਇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਭੋਰੇਂ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸਰਗ ਆਈ ਸੁਖੋਂ ਕੀਮਨਮੈਂ ਇਛਾਯਨੀਰਹਿਣੀ ਤੀਬਰਤਰਕਾਸਰੂਪਪਿਰ
ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਪ੍ਰਸੰਤ ਸੁਖ ਕਾਗ ਬਿਸਟਾਕੇ ਤੁਲ ਜਾਨਣੇ ਬਿਬੇਕ ਕਾ ਸਰੂਪ ਯਿਹ ਹੈ ਜਗਤ ਕੋ ਮਿਥਯਾ ਅਰਪਮਿਸਰਕੇ
ਸਤ ਜਾਨਣਾ ॥ ਖਟ ਸੰਪਤੀ ਕਾ ਸਰੂਪ ਯਿਹ ਹੈ ੧ ਸਮ ਮਨ ਵਿਸਰੋਂ ਸੇ ਰੋਕਣਾ ੨ ਦਮ ਇੰਦ੍ਰਿ ਵਿਸਰੋਂ ਸੇ ਰੋਕਣੇ ੩
ਸਰਧਾ ਗੁਰੂ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਕਹਣਾ ਸਤ ਜਾਨਣਾ ੪ ਸਮਾਧਾਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸ੍ਵਣ ਕਰਤਿਆਂ ਵਾ ਗੁਰੋਂਕੇਵਾਕ ਸੁਣਤਿਆ ਮਨਕੋਂ
ਇਕਾਗਰ ਰਖਣਾ ਪਉਪਰਤੀ ਸਾਧਨਹੁ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸਭ ਕਰਮਹੁ ਕਾ ਤਯਾਗੁ ਕਰਨਾ ਔਰਥਿਕਰੂਪਜਾਨਕੇਸਭਵਿਸਰੋਂਕਾ
ਤਯਾਗ ਕਰਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਏਕ ਥਰ ਬਿਤ ਮੈਂ ਬਿਲਾਨੀ ਹੋਵੈ ਯਿਹ ਉਧਾਰਮਤਾ ਹੈ ੬ ਤਤਿਯਾਪਰਮੇਸੁਰਪ੍ਰਾਪਤੀਹੇਤ
ਰੂਪ ਅਸਤੀਤ ਭੂਖ ਪ੍ਰਾਜ ਸਹਾਰਨੀ ਇਨ ਛੇਵੇਂ ਕਾ ਏਕ ਸਾਧਨ ਹੈ ਆਗੇ ਮੋਖਇਛਾਯਹੈਬ੍ਰਹਮਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀਅੰਥੇਪਰੀ
ਹਾਨੀ ਮੋਖ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਮੋਖ ਕੀ ਚਾਹਿ ਰਹਿਣੀ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਮਮੋਖਯਤਾ ਹੈ ਯਿਹ ਚਾਰ ਸਾਧਨ ਕਹੇ ਹੈਆਗੇ
ਸਰਵਣ ੧ ਮਨਨ ੨ ਨਿਯਾਜਾਨ ਕੇ ਸ੍ਵਣ ਖਟ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਉਪ ਕਰਮ ਉਪਸੰਹਾਰ ੧ ਅਭਯਾਸ ੨ ਤੀਸਰਾਵਲੜ
ਅਪੂਰਬਤਾ ੪ ਪੰਜਵੇਂ ਅਰਥ ਵਾਟ ੫ ਉਪਪਤਿ ੬ ਯਿਹ ਸ੍ਵਣ ਕੇ ਛੇ ਲਿੰਗ ਚਿੰਨੇ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈ ਆਟ ਮੈਂਜੇਅਰਬੁਰੁੰਬਰ
ਧਰਣਾ ਤਿਸੀ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਤੀਪਾਦਨ ਕਰਨਾ ਤਿਸੀ ਅਰਥ ਮਹਿ ਸਮਾਪਤਿ ਕਰਣਾਇਸਕਾਨਾਮਉਪਕ੍ਰਮਉਪਸੰਹਾਰਹੈ੧
ਇਸ ਪੁਰ ਸ੍ਰੀਮੁਖਿਵਾਕ ਉਦਾਹਰਣਾ॥ਆਇ ਸਬੁ ਜੁਗਾਇ ਸਬੁ ॥ਹੈਛੀ ਸਬੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀਤੀਸਤ੍ਰ॥ਜੇਵਸਤੁਕਹਿਣੇਯੋਗ
ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਕਹੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਅਭਯਾਸ ਹੈ ਜੇਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀਨਿ ਕਹਾ ਹੈਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਨਾਇ॥ਇਤਆਈ॥
ਸੇ ਅਭਯਾਸੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਾਦ ਅਦੁਤੀ ਵਸਤੁ ਹੈ ਉਸਕੋ ਅਵਰ ਪ੍ਰਮਾਣੇ ਕਰ ਕਹਣਾ ਏਕੁ ਸੱਚੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਐਸਾਨਹੀਹੈ
ਗੁਰੂਵਾਕ॥ਕਥਨਾ ਕਥੀਨਾਵੈਤੋਇ॥ਕਥਿਕਥਿ ਕਥੀ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿਕੋਟਿ॥ਕਹਣਾ ਕਥਨਨਜਾਈ॥ ਵਾਹਿਅਨਾਜਾਵਾਏਕ
ਵਾਰ॥ਯਿਹ ਤੀਸਰਾ ਸ੍ਵਣ ਅਪੂਰਬਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਤਖਨ ਆਇ ਪ੍ਰਮਾਣੇ ਕਾ ਜੇ ਵਿਜਨ ਨਹੀਹੈ ਪ੍ਰਤੀਪਾਦਨ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਜੇ
ਆਤਮ ਗਯਾਨ ਹੈ ਇਸਕੇ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਭੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਰ ਫਲ ਭੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਇਸ ਪਰ ਗੁਰੂਵਾਕ ਪ੍ਰਮਾਣੁਹੈ॥ਗੁਰਮੁਖਿ
ਨਾਣੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੋ॥ ਗੁਰਾ ਇਕ ਵੇਹਿ ਬੁਝਈ॥ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਗਯਾਨਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਹੀਹੈਤਾਂਨਿਤਸਾਤਿ-
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾਕਰਨੀ ਯੋਗ ਹੈ ਜਹਾ ਐਸੇ ਕਥਨ ਹੋਵੇ ਸੇ ਅਰਥਥਾਟ ਹੈ ਅਰਥਥਾਟ ਨਾਮ ਉਸਤਤੀ ਕਾ ਹੈ ਬਰਨਨ
ਜੋਗ ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਉਸਤਤੀ ਹੋਵੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵਾਕ ਪ੍ਰਮਾਣਾ॥ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰੇ ਗੁਣਵੈਤਿਆ
ਗੁਣ ਦੇਇ॥ ਤੇਹਾ ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਈ ਜਿ ਤਿਸੁਗੁਣਕੋਇ ਕਰੇ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਆਪਿਪ੍ਰਮੇਸਰਾ॥ਇਤਆਈ ਜਹਾ ਕਥਨ
ਹੋਵੇ ਸੇ ਅਰਥ ਵਾਸੁ ਹੈ ॥ ਅਥ ਖਸਟਮ ਉਪਪਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਕਰਣ ਕਰ ਪ੍ਰਤੀਪਾਦਨ ਕੀਯਾ ਅਰਬੁ ਹੈ ॥ ਤਿਸ
ਅਰਥ ਕੇ ਸਿਧ ਕਰਨੇ ਕੋ ਇਸੀ ਪਰਕਰਣ ਜੇ ਜੁਗਤਿ ਸ੍ਵਣ ਕਰੀ ਹੈ ਉਸਕਾ ਨਾਮੁ ਉਪਪਤੀ ਹੈ ਉਪਪਤੀ ਨਾਮ

ਜੁਗਤੀ ਕਾ ਹੈ ਜੁਗਤੀ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾਤ ਕਾਹੈ॥ਪ੍ਰਮਾਣ ਗੁਰੂ॥ਵਾਕ ਸਾਲਾਹੀਸਾਲਾਹਿਏਤੀਸੁਰਤਿਪਾਈਆ॥ਨਦੀਆਅਤਿ
ਵਾਹ ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦ ਨ ਜਾਲੀਅਹਿ॥ਨਦੀ ਰੂਪ ਈਸਰ ਵਾਹ ਨਾਮ ਨਾਲੇ ਕਾ ਹੈ ਨਾਲਾ ਰੂਪਸੀਵ ਬ੍ਰਹਮਸਮੁੰਦਮੈਂਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਕਰ ਨਦੀ ਵਾਹ ਵੇਨੇ ਨਾਮ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਣੇ ਤੇ ਈਸ ਜੀਵਨਾਮਕੋਉਨਹੀਰਹਿਤਾ
ਏਕ ਰਿਦ ਘਨ ਦੇਖ ਹੀ ਹੈ ਕੋਟ ਜਤਨ ਕੀਤੇ ਸੇ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਸਮੁੰਦ ਜੇ ਜੁਦੇ ਨਹੀਹੋਤੇ ਐਸੀ ਜੁਗਤੀਓਂ ਕਾਨਾਮਉਪਪਤੀ
ਰੂਪ ਖਸਮੈਂ ਸ੍ਵਣਹੀ ਵੇਦ ਰੂਪ ਛਾਂਦੇਕ ਨਾਮੁ ਉਪਨਿਸ਼ਟ ਦੇ ਖਸਟਮੋਧਿਆਇ ਮੈ ਲਿਖਾਹੈ ਕਿ ਸਿਖ ਇਸ ਰੀਤਿ ਸੇ ਆਤਮ
ਸ੍ਵਣ ਕਰੇ ਸਰਵਣ ਖਟ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਾਪਤੀ ॥ ਆਗੇ ਮਨਨ ਚਲਾ ਵਿਜਾਤੀ ਪ੍ਰਤੋਕਾ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰਜਜਾਤੀਪ੍ਰਤੋਪ੍ਰਵਾਹਕਾਨਾਮੁ
ਮਨਨ ਹੈ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਭੇਦ ਕੀ ਬਾਧਕ ਐ ਅਭੇਦ ਕੀ ਸਾਧਕ ਯੁਕਤਿਓਂ ਸੇ ਅਦੁਤੀ ਬ੍ਰਹਮਕਾਚਿੰਤਨਮਨਨਕਹੀਤਾਹੈ॥
ਅਨਾਤਮਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਬਿਬਧਾਨ ਰਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰਬ੍ਰਿਤੀ ਕੀ ਇਸਬਿਤੀ ਨਿਧਯਾਸਨ ਕਹੀਏ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ ਗਤਿ
ਸੰਸੇ ਸ੍ਵਣਾਸ਼੍ਰੁਰ ਹੋਵੈ ਹੈ ॥ ਐ ਪ੍ਰਮੇ ਜੁਗਤਿ ਸੰਸੇ ਮਨਨ ਸੇ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਹੈ ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ ਭਾਵਨਾ ਨਿਧਯਾਸਨ ਸੇ ਦੂਰਹੋਤੀਹੈ
ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਯਾਸਨ ਹੈ ਇਸੀ ਨਿਧਯਾਸਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਭੂਤ ਸਮਾਧੀ ਹੈ॥ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੀਅਤੀਗਾਝਤਕਾ
ਨਾਮੁ ਸਮਾਧੀ ਹੈ ਜੋ ੨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ਸਵਿ ਕਲਪ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਭੇਦ ਤੇ ਸੇ ਆਗੇ ਖਟ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ॥ ਤੀਨ ਅੰਤਰ
ਤੀਨ ਬਾਹਰ ਛੇ ਮੈ ਸੇ ਦੇ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਚਾਰ ਸਾਵਿਕਲਪ ਬਿਸਤਾਰ ਕੇ ਭਜ ਸੇ ਈਹਾ ਇਨਕਾ ਸਰੂਪ ਨਹੀ ਕਹਾਏਹ
ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਸੇ ਸਾਰ ਸਾਧਨ ਕਹੇ ਗਏ ਹੈਂ ਸੇ ਸੰਤ ਸਮਾਗਮ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੇ ਜਾਤਾ ॥

ਮਾਘ ਮਾਸ ਮਕਰ ਰਾਸ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜਸ ਸੂਰਜ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਥ ਜਨ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ
ਹੈ ਈਹਾ ਸਾਂਭਭ ਗੁਣ ਮਾਘ ਤਿਸ ਮੈਂਸਰਧਾ ਰੂਪ ਮਕਰ ਰਾਸ ਮੈਂ ਗਯਾਨ ਭਾਨ ਕਾ ਹਮੇਸ਼ ਪੁਰਬ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਅਥਪਰ-
ਸੰਗ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਐਸੇਸਸਣ ਰੂਪ ਤੀਰਥ ਮੈਂ ਹਮਨੇ ਪੁਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਆਦਿਕ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕੋਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਜੇ ਜੁਗੋਂ
ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਏਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੰਤਹੁ ਵਾਰਾਨਿਸਰੇ ਪੁਰਥਕ ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁੰਨ ਸਮੇਸਿਰ ਦਾਨ ਹਮੇਸ਼ਵੇਨਕਾਨਾਮੁਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਮਾਘਿ ਮਹਾ ਰਸੁ ਹਰਿ ਜਪਿ ਅਨਸਨਿ ਤੀਰਥ ਨਾਤਾ ॥ ੧੫ ॥

ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਜਪੁ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਈਹਾ ਸੰਤ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂਸੰਤੋ ਗੁਣ ਮਾਘ ਵਿਖੇ ਹੈ ਹਰੀ ਤੂੰ ਜੇ ਮਹਾ ਰਸੁ ਰੂਪਹੈ॥ਆਤਮਰਸ
ਜਿਹ ਜਾਨਿਆਇਸ ਕਥਨ ਤੇ ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ ਸੇ ਆਤਮਾ ਰਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਇਹ ਜੀਉ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ
ਹੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਥਨ ਤੇ ਹੋ ਹਰੀ ਏਕ ਰਸ ਤੇਰੇ ਕੇ ਰਸ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ

ਅਨ ਸਨ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਸ਼ਾਂਤਸੰਗ ਤੀਰਥ ਮੇਂ ਅਨਾਹਨ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ਅਥ ਸਤਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਭਗਵੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ।

ਫਲ ਗੁਨਿ ਮਨਿ ਰਹਸੀ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਭਾਇਆ ॥

ਜਥ (ਫਲ ਗੁਨਿ) ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਗੁਣੇ ਕਾ ਫਲ ਹੁਆ ਤਥ (ਮਨਿ) ਮਨਨ ਕਰਕੇ (ਰਹਸੀ) ਅਨੰਦ ਭਈਊਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ॥ਜੇਕਰੈ ਵਹੁ ਅਨੰਦ ਵਿਖੇ ਅਨੰਦਸਮਿਖਿਨ ਭੰਗਰ ਹੋਵੇਗਾਤਿਸਪਰਕਹਤੇਹੈ॥

ਅਨਤਿਨੁ ਰਹਸੁ ਭਾਇਆ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਨਤਿਨ ਏਕ ਸਵਾ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੰਦਕ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧੁ ਜੋ ਆਪਾਭਾਉ ਥਾ ਸੋ ਗਵਾਇਾ ਦੀਆ ਹੈ ਜੋ ਕਹੈ ਆਪਾ ਭਾਉ ਕੋਜੇ ਦੂਰ ਹੁਆ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਮੋਹੁ ਬੁਕਾਇਆ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਓ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ (ਜਾ)ਜੋ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਾ ਤੋਂ ਆਪਾਭਾਵ ਕਾ ਕਾਰਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਖੇ(ਮੋਹੁ)ਅਗਜਾਨ ਥਾ ਸੋ ਆਪਨੇ ਬੁਕਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਅਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਤੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ (ਘਰਿ) ਰਿਵੇ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਜੀਏ ਭਾਵ ਸਾਖਜਾਤ ਹੋਈਏ ਜੋ ਕਹੈ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਕਹੁ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਹੁਤੇ ਵੇਸ ਕਰੀ ਪਿਰ ਬਾਝੁ ਮਹਲੀ ਲਹਾ ਨ ਥਾਓ ॥

ਹੇ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੇਕਰ ਮੇਂ ਹੰਤਾ ਕਰਕੇ ਸਾਧਨ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਵੇਸ ਕਰੋਂ ਤੋ ਭੀ ਤੇਰੇ (ਮਹਲੀ) ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਵਾ ਮੇਂ ਜਗਜਾਤੁ ਇਸਤੀ ਥਾਉਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੂੰ ਤਾਤੇ ਇਹ ਨਿਸਚੈ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੀ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਸਤਸੰਗ ਬਹੁਜੋ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਭਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਆਪਾ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਮੋਹ ਬੁਕਾਇਆ ਤਥ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਾਰ ਭੋਰ ਰਸ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਪਿਰਿ ਲੋੜੀ ਸੀਗਾਰੀ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਹਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਭੋਰ ਸੁਭ ਕਰਮ ਰਸੁ (ਪਾਟ) ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਸਮਾਨ ਬਸਤ੍ਰ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਪਟੰਬਰ ਹੇ (ਪਿਰਿ) ਪਤੀ ਜਿਸ ਪੂਰਬੋਕਤਿ ਸਿੰਗਾਰ ਕੋ ਮੇਂ (ਲੋੜੀ) ਰਾਹਤੀ ਥੀ ਵਾ ਹੇ ਪਤੀ ਜਥ ਤੈਨੇ ਰਾਹੀ ਤਥ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਮੇਂ (ਸੀਗਾਰੀ) ਭੁਖਯਤ ਕਰੀ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਲਈ ਗੁਰਿ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਨਾਰੀ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਨਾਰੀ ਜਥ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਲਈ ਤਥ ਮੈ ਨਾਰੀ ਨੇ ਹੇ (ਵਰੁ)ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੇਂ ਹੀ ਪਾਇ ਲੀਆ ਤਾਤੇ ਹੇ ਪਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਕਾ ਕਾਰਨੁ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥ ਅਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਬੇ ਦਸ ਮਾਹ ਰੁਤੀ ਬਿਤੀ ਵਾਰ ਭਲੇ ॥

(ਬੇ) ਦੋ ਅਰ ਦਸ ਬਾਰਾ ਮਹੀਨੇ ਤਿਨ ਮਹਿਖਟ ਰੁਤੇ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਮੇਂ ਪੰਦ੍ਰਹ ਤਿਥ ਤਿਨ ਮਹਿ ਸਾਤ ਵਾਰ ਭਲੇ ਹੈਂ ॥

ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਪਲ ਸਾਚੇ ਆਏ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ॥

ਪੁਨਃ ਏਕ ਵਾਰ ਮੇਂ ਰੋਸਨ ਘੜੀਆ ਤਿਨ ਮੇਂ (ਮੂਰਤਿ) ਦੋ ਘੜੀਆ ਤਾ ਮੇਂ ਸਾਨ ਫਲ ਹੋਵਹਿ ਤੋ ਏਕ ਘੜੀ ਬਨਤੀ ਹੈ ਤੀਸ ਚੜੇ ਕਾ ਪਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੰਦ੍ਰਹ ਵਿਸਿਓਂ ਕਾ ਏਕ ਚੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੰਦ੍ਰਹ ਨਿਮੇਖੋਂ ਕਾ ਏਕ ਵਿਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਿਮੇਖ ਨੇਤ੍ਰੁ ਕੇ ਮੀਲਨ ਉਨ ਮੀਲਨ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸਿਧਾਤ ਇਹੁ ਹੈ ਕਿ ਨਿਮਖ ਸੇ ਲੋਕਰ ਬਰਸ ਪ੍ਰਯੋਤ ਸਭ (ਸਚੇ) ਸਵਲ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ (ਸਹਜਿ) ਅਰਤ ਸ੍ਵਰੂਪ ਜੋ ਆਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥

ਜਥ ਪ੍ਰਭੁ ਪਸਾਰੇ ਮਿਲੇ ਤਥ ਸਭੀ ਕਾਰਜ ਹਮਾਰੇ (ਸਾਰੇ) ਸਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਇਸ ਮੇਂ ਅਸਚਰਜ ਨਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਕਰਤਾ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਬਿਧੀਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੋ ਸਭ ਬਿਧਾ ਭਈ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਸੀਗਾਰੀ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਰੀ ਮੇਲੁ ਭਾਇਆ ਰੰਗੁ ਮਾਣੈ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਮੈ ਸੀਗਾਰੀ ਹੂੰ ਤਿਸ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਲਗੀ ਹੂੰ ਅਥ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਹੁਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਤੀ ਹੂੰ ਅਥ ਪਰੰਪਰਾ ਕਾਰਣ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਾਰ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਜਾ ਪਿਰਿ ਰਾਵੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੋ ॥

ਜੋ ਮੇਂ ਪਤੀ ਕੋ ਭਾਈ ਤੋ ਸਗੋਰ ਘਰ ਮੇਂ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਸੇਜ ਸੋਭਨਾਕ ਹੋਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੇ ਦੁਆਰੇ ਨਮਾਹੇ ॥ ਸਤਤ ਕਾ ਭਾਗ ਜਾਗਾ ਹੈ ਤੋ ਪਤੀ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਹਿਨਿਸਿਰਾਵੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹਰਿ ਵਰੁ ਬਿਰੁ ਸੋਹਾਗੇ ॥ ੧੭ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੇ (ਅਹਿਨਿਸਿ) ਨਿਰੰਤਰ ਵਾ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋ ਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਹਰੀ ਵਰਕਾ ਸੁਹਾਗਬਿਰ

ਹੁਆ ਹੈ॥ਯਥਾ—“ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਅਥਿਨਾਜੀ ਨਾ ਕਢੇ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇਆ” ॥ ਤੀਨ ਵਿਸੇਸਨੇ ਸੇ
ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਬਾਧ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ੧ ॥

ਰੂਪਕ ਅਲੰਕਾਰ ਟਾਰਾ ਰਾਤ੍ਰਿਕੇ ਚਾਰ ਪਹਿਰੇਂ ਵਤ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਚਾਰ ਭਾਗ ਕਰ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਹਿਲੇ ਪਹਰੇ ਨੈਨ ਸਲੋਨਵੀਏ ਰੈਲਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁੰਦਰ ਨੇਤ੍ਰੇਂ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਹੇ ਪੁਨਵਾਨ ਵਾ ਸੁਰਤੀ ਸਿਮਰਤੀ ਨੇਤ੍ਰੇਂ ਵਾਲੀ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾਤੋਰਾ
ਜੋ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰੇ ਹੈ ਜੋ (ਰਾਮ) ਬ੍ਰਹਮਾਪਕ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਅੰਧਾਰੀਅਰਥਾਤਜਜ
ਅਵਸਥਾ ਹੈ ॥

ਵਖਰੁ ਰਾਖੁ ਮੁਈਏ ਆਵੈ ਵਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ਰਾਮ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਵਖਰ) ਮਾਲ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਰਾਖ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੀ ਮਰਦੇ ਕੀ ਵਾਰੀ ਆਵੇਗੀ ॥

ਵਾਰੀ ਆਵੈ ਕਵਣੁ ਜਗਾਵੈ ਸੂਤੀ ਜਮ ਰਸੁ ਚੂਸਦੇ ॥

ਜਬ ਤੇਰੀ ਵਾਰੀ ਆ ਜਾਵੇਗੀ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕੋਨ ਜਗਾਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਮੋਹ ਰੂਪ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਸੂਤੀਏ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੇਂ ਰੂਪ
ਰਸ ਕੋ ਜਮ ਰੂਸ ਲੇਵੇਗਾ ਭਾਵਸੇ ਖੈਂਚ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਰੈਲਿ ਅੰਧੇਰੀ ਕਿਆ ਪਤਿ ਤੇਰੀ ਚੋਰੁ ਪੜੈ ਘਰੁ ਮੂਸਦੇ ॥

ਅਗਿਆਨ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕਿਆ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਾ ਹੈ ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰ ਪੜ ਕਰ ਤੇਰਾ ਘਰੁ (ਮੂਸਦੇ)ਲੂਟੀਜਾਤੇ
ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣ ਲਈ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਰਾਖਣ ਹਾਰਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ਸੁਨਿ ਬੇਨਤੀ ਮੇਰੀਆ ॥

ਹੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਹੇ ਕਾਮਾਦਿਕੋ ਸੇ ਰਖਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਰੇ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕੋ ਸੁਣਨ ਕਰੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਮੂਰਖੁ ਕਬਹਿ ਨ ਚੇਤੇ ਕਿਆ ਸੁਝੈ ਰੈਲਿ ਅੰਧੇਰੀਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕਈ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਜ ਅਵਸਥਾ ਭਾਵ ਮੋਹ ਮੈਂ
ਕਣਾ ਸੁਝਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਝਤਾ ॥ ੧ ॥

ਦੂਜਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ ਜਾਗੁ ਅਚੇਤੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ(ਅਚੇਤੀ)ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਸੋਈ ਹੁਈਏਹ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਾ ਦੂਸਰਾ ਪਹਿਰਹੁਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ
ਪਰੀਸ ਬਰਸ ਤੇ ਉਪਰ ਪਰਾਸ ਪ੍ਰਯੰਤ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਦੂਜਾ ਪਹਰੁ ਹੈ ਅਬ ਰਾਮ ਕੋ ਭਜਨ ਮੈਂ ਜਾਗਣਾ ਕਰੁ ॥

ਵਖਰੁ ਰਾਖੁ ਮੁਈਏ ਖਾਸੇ ਖੇਤੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ (ਮੁਈਏ)ਪ੍ਰਯਾਤੀਏ ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰੋਂ ਸੇ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਵਖਰ ਕੋ ਬਚਾਉ ਰਾਮ ਜੋ ਬੇਮੁਖ ਹੋਏ ਸੇ ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਾਯੋਂ ਰੂਪੀ
ਖੇਤੀ ਕਾਲ ਕਰ ਖਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਰਾਖਹੁ ਖੇਤੀ ਹਰਿ ਗੁਨ ਹੇਤੀ ਜਾਗਤ ਚੋਰੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਹਰੀ ਅਰੁ ਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਰਿਹੁ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਖੇਤੀ ਕੋ ਰਾਖਹੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਜਾਗਤੇ ਹੁਏ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਚੋਰ ਨਹੀਂ
ਲਾਗਤੇ ॥

ਜਮ ਮਹਿ ਨ ਜਾਵਹੁ ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਜਮ ਕਾ ਭਰੁ ਭਉ ਭਾਰੈ ॥

ਜਮ ਕੇ ਰਸਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਓਗੇ ਅਰ ਨਾ ਕੋਈਦੁਖ ਹੀ ਪਾਓਗੇਪੁਨਾ ਜਮਕਾ ਭਰੁ ਅੰਰ ਇਤਰ ਜੀਵੋਂਕਾ ਭੈਦੁਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੀਪਕ ਗੁਰਮਤਿ ਦੁਆਰੈ ਮਨਿ ਸਾਧਾ ਮੁਖਿ ਧਿਆਵਏ ॥

ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜਿਸਕੇ ਦੀਪਕ ਹੈ ਵਾ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਣਾ ਲੋਕਰ (ਦੁਆਰੈ) ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਤਿਸ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੇ ਵਾ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਜਪੇ ॥

ਨਾਨਕ ਮੂਰਖੁ ਅਜਹੁ ਨ ਚੇਤੇ ਕਿਵੇ ਦੂਜੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਏ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਅਬ ਤੋ ਅਥਕਾ ਭਾਵ ਏਹੁ ਹੈ ਕਿ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਬੀ ਸੁਖਾ ਮੈਂਤੋਸਭ
ਕਣੁ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਜਰੂਰ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਯਾਤੇ ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗਾ
ਹੁਆ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਪਹਿਰ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਤੀਜਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ ਨੀਦ ਵਿਆਪੀ ਰਾਮ ॥

ਜਬ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ ਹੁਆ ਅਰਥਾਤ ਜਬ ਸਾਨ ਸਤ੍ਰ ਬਰਜ ਕੀ ਆਯੁ ਹੁਈ ਤਬ ਨਿੰਦਾ ਅਧਕ ਵਿਆਪੀ
ਭਾਵ ਵਿਛੋਪ ਅਰ ਮਮਤਾ ਸਕਤੀ ਅਧਕ ਵੈਲੀ ਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਇਆ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਦੁਖਿ ਸੰਤਾਪੀ ਰਾਮ ॥

ਧਿਰ ਮੇਰੀ ਮਾਯਾ ਧਿਰ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਇਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਇਸ ਮਮਤਾ ਕੇ ਦੁਖ ਕਰ ਭੁਖੀ ਸੰਤਪਤ ਭਈ ॥

ਮਾਇਆ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਜਗਤ ਪਿਆਰਾ ਚੋਗ ਦੁਰੀ ਨਿਤ ਫਾਸੈ ॥

ਮਾਯਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਮੋਹ ਜਗਤ ਮੈਂ ਮੀਠਾ ਲਾਯਤਾ ਭਯਾ ਅਰ ਜੀਵ ਵਿਸਯ ਰੋਗ ਕੇ ਰੁਝਤਾ ਹੁਆ ਵਾਸਨਾ ਜਾਲ ਮੈਂ ਨਿਕਰੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੈ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਲੁ ਨ ਗਾਸੈ ॥

ਜੇਕਰ ਜਾਵ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਨਾ ਕਰੇ ਤੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਣੇ ਕਰ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਤਾ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਕਾਲੁ ਨਹੀ ਛੋਡੈ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸੰਤਾਪੀ ॥

ਜਨਮ ਕਾਲ ਅਰ ਮਰਣ ਕਾਲ ਤਿਸਕੇ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਭੁਖੀ ਸਦੀਵ ਸੰਤਪਤਿ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤੀਜੈ ਤ੍ਰਿਬਿਪਿ ਲੋਕਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੀ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਮੈਂ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਭੁਖੀ ਤ੍ਰਿਬਿਪਤੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹਿ ਮੈਂ (ਵਿਆਪੀ) ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਚਉਥਾ ਪਹਰੁ ਭਾਇਆ ਦਉਤੁ ਬਿਹਾਗੈ ਰਾਮ ॥

(ਰਾਮ)ਹੋ ਭਾਈ ਜਬ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀਕਾ ਰੋਥਾਪਹਿਰਾ ਹੁਆ ਭਾਵ ਅਸੀ ਸੇ ਸੋਵਰਸ ਤਕ ਅਵਸਥਾ ਭਈ ਅਰਥਾਤ ਅਤੀ ਬੁਢੇਪਾ ਆਪਾ ਤਬ ਕਾਲ ਰੂਪ (ਬਿਹਾਗੈ) ਦਿਨ (ਦਉਤੁ) ਉਦੇ ਹੋਣ ਕੇ ਸਮੀਪਤਾ ਹੁਈ ਭਾਵ ਮਰਨ ਨਜ਼ੀਕ ਆਪਾ ॥

ਤਿਨ ਘਰੁ ਰਾਖਿਅਯਾ ਜੇ ਅਨਇਨੁ ਜਾਗੈ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਜੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਮੈਂ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਜਾਗੈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਘਰੁ ਚੋਰੋਂ ਸੇ ਬਰਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪੂਛਿ ਜਾਗੈ ਨਾਮਿ ਲਾਗੈ ਤਿਨਾ ਰੈਣਿ ਸੁਹੇਲੀਆ ॥

ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪੁੱਛ ਕਰ ਜਾਗੈ ਐਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੈ ਹੈਂ ਤਿਨਤੀ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਸੁਖਦਾਇਕ ਭਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਲੀਆ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਨਮ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵੈ ਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਤ੍ਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਰ ਕੰਪਿ ਚਰਣ ਸਰੀਰੁ ਕੰਪੈ ਨੈਣ ਅੰਧੁਲੇ ਤਨੁ ਭਸਮ ਸੇ ॥

ਹਾਥ ਕਾਪੜੇ ਹੈਂ ਚਰਨ ਭੋਲਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨ੍ਹ ਸਰੀਰ ਭੀ ਕੰਪਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਨੇਤ੍ਰ ਅੰਧੁਲੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰੀਰ ਭਸਮ ਸਦਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਖੁਸਕ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਖੀਆ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਮਨਿ ਵਸੇ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਬਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਦੁਖੀਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੈਂ ਜਬ ਕਾਲ ਰੂਪ ਦਿਨ ਉਦੇ ਹੁਆ ਤਬ ਕਯਾ ਹੁਆ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥੪॥

ਖੂਲੀ ਰੀਠਿ ਉਠੇ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਰਾਮ ॥

ਜਬ ਨਾਭੀ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਆਪਨ ਵਾਧੂ ਕੀ ਗੰਢ ਖੂਲੀ ਤਬ ਜਮਵੁਡੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਅਰੋ ਉਨ ਕਰ ਚਲੇ ਜੇਨੇ ਵਾਸਤੇ ਰਾਮ ਕਾ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੁਕਮੁ ਆਪਾ ਹੈ ॥

ਰਸ ਕਸ ਸੁਖੁ ਠਾਕੈ ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਤਬ ਰਸ ਕਸਾਇਕ ਸ੍ਵਾਦ ਅਰ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਜੀਵ ਵਾ ਜੀਵ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਸਖ (ਠਾਕੇ) ਰੋਕੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ਅਰੁ ਜਮ ਨੇ ਬੰਧ ਕੇ ਚਲਾਯਾ ॥

ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਇਆ ਨਾ ਦੀਸੈ ਨਾ ਸੁਣੀਐ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਭਾਯਾ ਤਬ ਜੀਵ ਬੰਧ ਕਰ ਚਲਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਕੇ ਮਾਨ ਪਰਨੇ ਕੇ ਸਮਝ ਨਾ ਕੁਝ ਦੀਖਤਾ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਕੁਝ ਸੁਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣ ਵਾਰੀ ਸਭਸੈ ਆਵੈ ਪਕੀ ਖੇਤੀ ਲੁਣੀਐ ॥

ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਕੋ ਐਸਾ ਦਿਨ ਆਵੇਗਾ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੇਤ੍ਰ ਪਕੀ ਖੇਤੀ ਤੋਂ ਅਵਸਥਾ ਲੁਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬਿੱਧ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਤੋਂ ਆਵਸਯ ਮਰਣਾ ਹੈ ॥

ਘੜੀ ਚਸੇ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲੀਜੈ ਬੁਰਾ ਭੁਲਾ ਸਹੁ ਜੀਆ ॥

ਵਹਾਂ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਆਪੁ ਕੀ ਘੜੀ ਅਰ ਪਲ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਕਸਮ ਕੀਏ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਭਲੇ ਤਥਾ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਾ ਵਲ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਹਾਰਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਰਿ ਨਰ ਸਥਾਇ ਮਿਲਾਏ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾਰਨੁ ਕੀਆ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੈ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਦੇਵਤਾ ਅਰਮਾਨੁਕ ਗੁਰ ਸਥਦ ਕਰ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਉਣ ਕਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਹੀ ਨਾਮ ਤੁਰੀਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਤਾਰਾ ਚੜਿਆ ਲੰਮਾ ਕਿਉ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ਰਾਮ ॥
(ਰਾਮ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਤਾਰਾ ਲੰਮਾ ਅਰਥਾਤ ਵੇਸ ਕਾਲ ਵਸਤੂ ਕੇ ਪ੍ਰਫੇਦ ਸੇ ਰਹਿਤ (ਚੜਿਆ) ਉਦਤਹੇ ਰਹਾ ਹੋਸਨਦਰ ਕਰਕੇ ਕੈਸੇ (ਨਿਹਾਲਿਆ) ਦੇਖਾ ਜਾਵੇ ॥

ਸੇਵਕ ਪੂਰ ਕਰੰਮਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਥਾਇ ਦਿਖਾਲਿਆ ਰਾਮ ॥

ਜੇ ਪੂਰੇ ਕਰਮੋਂ ਵਾਲਾ ਸੇਵਕੁ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਥਦ ਦੇਕਰ ਦਿਖਾਲਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਥਾਇ ਦਿਖਾਲਿਆ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿਆ ਅਹਿਨਿਸਿ ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥

ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਥਦ ਦੇਕਰ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਸੱਚ ਕੋ ਸਮਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਤੋ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਧਾਵਤ ਪੰਚ ਰਹੇ ਘਰੁ ਜਾਣਿਆ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਮਾਰਿਆ ॥

ਜਬ ਅਪਨਾ (ਘਰੁ) ਸੁਰੂਪ ਜਾਨ ਲੀਆ ਤਬ ਪੰਚ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਜੋ ਧਾਵਤੇ ਕੇ ਸੋ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇ ਹਦ ਰਹੇ ਹੋਂ ਔ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਬਿਖ ਰੂਪ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਮਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਭਈ ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਚੀਨੇ ਰਾਮ ਕਰੰਮਾ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਣਾ ਕਰ ਰਿਏ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤੀ ਕੀ (ਜੋਤਿ) ਗਣਾਤ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਬਡੇ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਰਾਮ ਜੀ (ਚੀਨੇ) ਜਾਣੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਪਤੀਏ ਤਾਰਾ ਚੜਿਆ ਲੰਮਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੈ ਹੈਂ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਜੋ ਲੰਮਾ ਤਾਰਾ ਚੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪਤੀ ਆਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗਿ ਰਹੇ ਚੂਕੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਰਾਮ ਭਜਨ ਮੈਂ (ਜਾਗਿ) ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨ ਕੀ (ਅਭਿਮਾਨੀ) ਹੰਤਾ ਚੂਕੀ ਨਿਬੂਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭੋਰੁ ਭਇਆ ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੀ ਰਾਮ ॥

(ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰਿ ਗਣਾਨ ਰੂਪ (ਭੋਰੁ) ਦਿਨ ਰੂਪਾ ਹੈ ਸਾਚ ਰੂਪ ਰਾਮ ਵਿਖੇ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥

ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਿ ਭਾਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਬਤੁ ਜਾਗੇ ॥

ਸਚੇ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਬੁਧੀ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਈ ਹੈ ਵੱਧੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਜਾਗੇ ਹੁਏ ਸਾਬਤੁ ਹੈ ॥

ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥

ਜਿਸਕ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਬਿਰਤੀ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਏ ਮੈਂ (ਜੋਤਿ) ਗਣਾਤ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਜੋਤਿ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਭ੍ਰਮ ਮੈਂ ਭੁਲ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭੋਰੁ ਭਾਇਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਜਾਗਤ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੈ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਗਣਾਨ ਰੂਪੀ ਦਿਨਹੁਆ ਹੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਮੈਂ ਮਨ ਮਾਨਾ ਗਿਆ ਹੈ ਭਜਨ ਮੈਂ ਜਾਗਤਯੋਂ ਕੇ ਤਿਨਕੀ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਬਿਤੀਤ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਅਬ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾ ਵਲੁ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਉਗੁਣ ਵੀਸਰਿਆ ਗੁਣੀ ਘਰੁ ਕੀਆ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਸੇ ਅੰਗੁਣੇ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਬਿਸਰ ਗਯਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੇ (ਘਰੁ) ਰਿਏ ਮੈਂ ਗੁਣੋਂ ਨੇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਯੋਗ ਨਿਸਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਬੀਆ ਰਾਮ ॥

ਏਕ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਰਬ ਥਾਂ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ (ਬੀਆ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸੋਈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਸੋਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ (ਮਨ ਹੀ) ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਜੋ ਮਨ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ਵਾ ਸੁਖ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮਾਨਣਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ ਯਥਾ 'ਮਨਹੀਂ ਮਨ ਸਿਉ ਕਹੇ ਕਬੀਰਾ ਮਨਸਾ ਮਿਲਿਆ ਨ ਕੋਇ' ॥

ਜਿਨਿ ਜਲ ਥਲ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਘਟੁ ਘਟੁ ਬਾਪਿਆ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਜਲ ਥਲ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੋ ਇਸਥਤ ਕੀਆ ਹੁਆਰੇ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥

ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮੇਟਿ ਸਮਾਈ ॥

ਜੇ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਰਜੇ ਤਮੋਂ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਮੇਟ ਕਰ ਤਿਸਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਵਗਣ ਗੁਣਹ ਸਮਾਣੇ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਅੰਗੁਣ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈ ॥

ਆਵਨ ਜਾਣ ਰਹੇ ਚੂਕਾ ਭੋਲਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੁ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਭੁਲਾਵਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲੇ ਸਾਚਾ ਚੋਲਾ ਰਾਮ ॥

ਹੰਡਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰੀਰ ਰੁਪ ਚੋਲਾ ਸਚਾ ਭਾਵ ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਗੁਰਿ ਖੋਈ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ਚੂਕੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੈ ॥

ਹੰਡਾ ਮਮਤਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਖੋਈ ਹੈ ਔ ਸੋਗ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਹੈ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ਸਭ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋਤੀ ਅੰਦਰਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਆਪੁ ਪਛਾਣਾ ਆਪੈ ॥

ਜੋਤੀ ਕੀ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਗਣਾਤ ਵਾ (ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਅਪਣੇ ਆਪ ਪਛਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਪੋਈਅੜੈ ਘਰਿ ਸਬਦਿ ਪਤੀਣੀ ਸਾਹੁਰੈ ਪਿਰ ਭਾਣੀ ॥

ਜੇ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪਤੀਆਈ ਹੈ ਔ (ਸਾਹੁਰੈ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤੀ ਪਤੀ ਕੋ ਭਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ਲੋਕਾਣੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕੋ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਕਟੋਡ ਸਭ ਚੁਕ ਗਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹਾਲ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਭੋਲਾਵੜੈ ਭੁਲੀ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਪਛੋਤਾਣੀ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ (ਭੋਲਾਵੜੈ) ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਭੁਲੀ ਹੈ ਸੇ ਸਰੂਪ ਸੇ ਭੁਲ ਕਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥

ਪਿਰਿ ਛੋਡਿਅੜੈ ਸੁਤੀ ਪਿਰਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਤਿਸ ਮਨਮੁਖ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਕੀ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਸੇ ਪਤੀ ਨੇ ਅਵਿਦਯਾ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਸੁਤੀ ਪੜੀ ਛੋਡ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਉਸ ਪਰ ਅਤੀ ਨਿਰਾਸ ਹੈ ॥

ਪਿਰਿ ਛੋਡੀ ਸੁਤੀ ਅਵਗਣਿ ਮੁਤੀ ਤਿਸੁ ਧਨ ਵਿਧਣ ਰਾਤੇ ॥

ਪਤੀ ਕੋ ਛੋਡ ਰਾਕੇ ਜੋ ਸੁਤੀ ਹੈ ਇਸ ਅਵਗਣ ਕਰਕੇ ਪਤੀ ਨੇ (ਮੁਤੀ) ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਆਧੂ ਰੂਪੀ ਰਾਤੀ (ਵਿਧਣ) ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਵਿਗੁਤੀ ਹਉਮੈ ਲਗੀ ਤਾਤੇ ॥

ਜੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਕਰ (ਵਿਗੁਤੀ) ਖਰਾਬ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਹੰਡਾ ਮਮਤਾ ਵਾ ਹੰਕਾਰ ਕੀ (ਤਾਤੇ) ਰਾਹਵਾ ਤਪਤਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਉਡਾਰਿ ਹੰਸੁ ਚਲਿਆ ਫੁਰਮਾਇਆ ਭਸਮੈ ਭਸਮ ਸਮਾਣੀ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਫੁਰਮਾਯਾ ਤਬ (ਹੰਸੁ) ਜੀਵ ਦੇਹ ਸੇ (ਉਡਾਰਿ) ਨਿਕਸ ਚਲਾ ਦੇਹ ਭਸਮ ਰੂਪ ਹੋਇਕਰ ਭਸਮ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਪਛੋਤਾਣੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੁਲ ਭੁਲ ਕਰ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰਤੀ ਭਈ ॥੧॥ ਦੇਹਿ ਰੂਪਇਸਤ੍ਰੀ ਜੀਵ ਪਤੀ ਕੋ ਜੋ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨਾਵਤੀ ਹੈ ਸੇ ਤਤਸਤ ਹੋਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਸੁਣਿ ਨਾਹ ਪਿਆਰੇ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਮੇਰੀ ॥ ਤੂ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਅੜਾ ਹਉ ਰੁਲਿਭਸਮੈ ਵੇਰੀ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਪਤੀ ਇਕ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਨ ਕਰੀਏ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਔਰ ਘਰ ਵਿਖੇ ਬਸਤਾਹੈਂ ਭਾਵ ਹੋਰ ਦੇਹ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਭੁਲ ਕਰ ਭਸਮ ਕੀ ਵੇਰੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਬੇਨਤੀ ਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਦੇਹ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨ ਅਪਨੇ ਨਾਹੈ ਕੋਇ ਨ ਚਾਹੈ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਅਪਨੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਚਾਹਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕਯਾ ਕਹੀਏ ਔਰ ਕਿਆ ਉਪਾਉ ਕਰੀਏ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਸਨ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥

ਭਾਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਰਸੋਂ ਜੋ ਬੋਰਸ ਹੋਕਰ ਰਸਨਾ ਦੁਆ ਪੀਵਲਾ ਕਰੀਏ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੋ ਸੰਗਿ ਨ ਸਾਥੀ ਆਵੈ ਜਾਇ ਘਨੇਰੀ ॥

ਨਾਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਇਸੀ ਤਰਾ ਬਹੁਤੀ ਸਿਸਦੀ ਜਮਤੀ ਮਰਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਲਾਹਾ ਲੈ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ਸਾਥੀ ਸਚੁ ਮਤਿ ਤੇਰੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਤਬ ਤੇਰੀ ਸਾਥੀ ਮਤਿ ਹੈ ਜੋ ਜਨਮ ਕਾ ਲਾਭ ਲੈਕਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਰੂਪ ਘਰ ਸੋ ਜਾਈਏ ॥ ੨ ॥

ਸਾਜਨ ਦੇਸਿ ਵਿਦੇਸੀਅਛੇ ਸਾਨੇਹਛੇ ਦੇਦੀ ॥

ਪ੍ਰੇਮੇਸਰ ਸਾਜਨ ਰਿਦੇ ਦੇਸ ਜੋ ਵਿਦੇਸ ਹੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ (ਸਾਨੇਹਛੇ) ਜੰਦੇਸੇ ਈਹਾ (ਦੇਈ) ਪਦਕਾ ਪ੍ਰਭਤੀ ਹੂੰ ਸੰਕੇਤਕ ਅਰਥ ਹੈ ਵਾ ਸੁਨੇਹੇ ਦੇਤੀ ਹਾ ਭਾਵ ਸੰਤੋ ਪਾਸ ਅਪਨੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੇਸਰ ਮੇਰੇ ਕੇ ਮਿਲਾਓ ॥

ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੇ ਤਿਨ ਸਜਲਾ ਮੁੰਧ ਨੈਣ ਭਰੇਦੀ ॥

ਤਿਨ ਸਜਨਾਂ ਕੀ ਸਾਰ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਮੈਂ ਮੁੰਧ ਜਲ ਰਹਕੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਭਰ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥

ਮੁੰਧ ਨੈਣ ਭਰੇਦੀ ਗੁਣ ਸਾਰੇਦੀ ਕਿਉ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਾ ਪਿਆਰੇ ॥

ਮੈਂ ਮੁੰਧ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਭਰਤੀ ਹੂੰ ਅਰ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸੰਭਾਲ ਰਹੀ ਹੂੰ ਅਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਕੈਸੇ ਮਿਲੋਂ ॥

ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਨ ਜਾਣਉ ਵਿਖੜਾ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਪਿਰੁ ਪਾਰੇ ॥

ਮਾਰਗੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਰਹੀ ਕਾ ਪੰਥੁ ਜੋ (ਵਿਖੜਾ) ਕਠਨੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ਭਾਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਪਾਰ ਹੋਕਰ ਪਾਰੇ ਪਤੀ ਕੇ ਕੈਸੇ ਪਾਈਏ ਵਾ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕਾ ਪਾਰ ਕੈਸੇ ਪਾਈਏ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਰੋਂ ਤਿਸ ਬਿਅੰਤ ਜੋ ਕੈਸੇ ਮਿਲੀਏ ? ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲੈ ਵਿਛੁੰਨੀ ਤਨੁ ਮਨੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ ॥

ਜੇਕਰ ਤਨੁ ਐ ਮਨੁ ਪਤੀ ਕੇ ਆਗੈ ਰਾਖ ਦੇਵੇ ਤੋ ਪਤੀ ਜੋ (ਵਿਛੁੰਨੀ) ਝਿਝੜੀ ਹੁਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦਕਰ ਮਿਲਤੀ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ ਮਹਾਰਸ ਫਲਿਅਮ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਬਿਛੁ ਹੈ-ਅਰੁ (ਮਹਾਰਸ) ਆਤਮਾ ਨੈਦ ਰਸਕਰ ਫਲਾਹੁਆ ਹੈ ਗੁਰੂਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਜੀਉ ਤਿਸਕੇ ਰਸਕੇ ਚਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇਛੀਏ ਬਿਲਮੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਤਰਫ ਪਰੇਰੀ ਭੁਧੀ ਵਾਲੀਏ ਮਿਲਨੇ ਮੇ (ਬਿਲਮੁ) ਦੇਰਿ ਨਾ ਕਰ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਤੜੀਏ ਸਹਜਿ ਮਿਲੀਜੈ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਰਤੀਏ ਹੋਈਏ (ਸਹਜਿ) ਗਯਾਨ ਕਰ ਪਤੀ ਕੋ ਮਿਲੁ ॥

ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਮਿਲੀਜੈ ਰੋਸੁ ਨ ਕੀਜੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਗਯਾਨ ਕਰ ਮਿਲੁ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਵੈਗਾ ਅਰ ਰੋਸੁ ਨਾ ਕਰੁ ਜਿਸਨੇ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥

ਸਾਚੈ ਰਾਤੀ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ ਮਨਮੁਖਿ ਆਵਲ ਜਾਣੀ ॥

ਸਾਚ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਿਲਾਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਅੰਤ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਆਵਲਜਾਣੀ ਬਣੀਰਹਤੀ ਹੈ।

ਜਬ ਨਾਚੀ ਤਬ ਘੁੰਘਟੁ ਕੈਸਾ ਮਟੁਕੀ ਫੋੜਿ ਨਿਰਾਰੀ ॥

ਜਬ ਨਾਚੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੇਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਰਤ ਹੁਈ ਤਬ ਲੋਕ ਮੁਲਾਹਜੇ ਰੂਪ ਘੁੰਘਟ ਕੈਸਾ ਰਹਾ ਐ ਲਾਜ ਰੂਪ ਮਟਕੀ ਕੋ ਫੋੜ ਕਰ (ਨਿਰਾਰੀ) ਅਲਗ ਹੋਗਈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆ ਤਤੁ ਮਿਥਤਾ ਕੇ ਵੀਚਾਰੀ ਹੈਂ ਜੋ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੇ ਪਛਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਰੰਗੀਲੇ ਹਮ ਲਾਲਨ ਕੇ ਲਾਲੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਲਾਲ) ਪ੍ਰਯਾਰੇ (ਰੰਗੀਲੇ) ਅਨੰਦ ਵਾਲੇ ਹਮ ਆਪਕੇ ਦਾਜੇ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਲੇ ॥

ਹੇ ਅਲਖ ਰੂਪ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਲਖਾਯਾ ਹੈਂ ਅਬ ਔਰ ਕਿਸੀ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਹਮ (ਭਾਲੇ) ਭੁੰਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ ਜਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਬ ਆਪ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿੱਤੀ ਧਾਰੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਅਰ ਜਬ ਤਿਸਕੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਯਾ ਹੇ ਅਲਖ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਲਖਾਇ ਦੀਆ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ (ਦਾਤਾ) ਹੇ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਨਵਾਰੀ ਤੂੰ (ਸਹਜਿ) ਗਯਾਨ ਕਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਤੂ ਤਾਰਹਿ ਤਰੀਐ ਸਚੁ ਦੇਵਹੁ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾਦਿੱਤੀ ਕਰਕੇ ਤਾਰੋਂ ਤੋਂ ਜੀਵ ਕਾ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦੀਜੀਏ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪ ਕੋ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਅਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸਬਦੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੁਰ ਰੂਪਿ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਹੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ (ਗੁਰ) ਪੂਜਨ ਰੂਪ ਰੂਮ (ਸਬਦੇ) ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ॥

ਗੁਰ ਰੂਪ ਮੁਰਾਰੇ ਭ੍ਰਿਭਵਨ ਧਾਰੇ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪੂਜਨ ਰੂਪ ਮੁਰਾਰੀ ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨ ਆਪਕੇ ਧਾਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ (ਤਾਕਾ) ਤੇਰਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਰੰਗੀ ਜਿਨਸੀ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਨਿਤ ਦੇਵੈ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ॥

(ਰੰਗੀ) ਸੁੱਤ ਪੀਤ (ਜਿਨਸੀ) ਜਾਤੋਂ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਮਾਨੁਖ ਪਸ਼ੂ ਪੰਖੀ ਆਦੀ ਜੀਵ ਤੇਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਖਾਨ ਪਾਨ ਸਵਾਇਆ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਜਸ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਰੰਪਰੁ ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਵੈ ॥

ਅੰਪਰ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈਂ ਥਾਪ ਕਰ ਆਪੇ (ਉਥਾਪੇ) ਉਠਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਜੋ (ਤਿਸ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹੀਰਾ ਹੀਰੈ ਬੋਧਿਆ ਗੁਣ ਕੈ ਹਾਰਿ ਪਰਵੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਗੁਣਕੋ) ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਹਾਰ ਪਰਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਜਿਸਨੇ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਹੀਰਾ ਮਨੁ ਸੁਖ (ਹੀਰੈ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਖੇ (ਬੋਧਿਆ) ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਣ ਗੁਣਹਿ ਸਮਾਣੇ ਮਸਤਕਿ ਨਾਮ ਨੀਸਾਣੇ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕਿ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਾ ਨੀਸਾਣੋਂ ਅਰਥਾਤ ਲੇਖ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮੰਦ ਗੁਣਸੁਭ ਗੁਣੇ ਕਰਕੇ (ਸਮਾਣੇ) ਲੈ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇਆ ਚੂਕਾ ਆਵਣ ਜਾਣੇ ॥

(ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਆਵਣ ਜਾਵਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤਿਸਕਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਪਛਾਤਾ ਸਾਚੈ ਰਾਤਾ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥

ਜੋ ਸਾਚ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸਚ ਕੋ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ਸਚੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਮੈਂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੀ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚੇ ਉਪਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਉਪਰ ਤਿਨਕੋ ਔਰ ਕੋਈ ਦੀਖਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਬੰਧਨ ਖੋਲਿ ਨਿਰਾਰੇ ॥

(ਮੋਹਨਿ) ਹਰੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜਨਮਾਦਿ ਬੰਧਨ ਤੋੜ ਕਰ ਨਜਾਰੇ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਜਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਾ ਆਪਣੇ ਅਤੀ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੂੰ ਤਿਉਂ ਜੋਤੀ ਮੈਂ ਜੋਤਿ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਚ ਘਰੁ ਖੋਜਿ ਲਹੇ ਸਾਚਾ ਗੁਰ ਥਾਨੇ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਾਚਾ ਥਾਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਖੋਜ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਨਹ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੇ ॥

ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਕਰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੇਵੇ ਸਦੁ ਦਾਨੋ ਸੋ ਪਰਵਾਨੋ ਸਦ ਦਾਤਾ ਵਡ ਦਾਨਾ ॥

ਜਿਸਕੋ ਆਪਣਾ ਸਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਦਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਡਾ ਦਨਾਉ ਹ ਕਾ ਵਡਾ ਹੈ ਅਰ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਅਮਰੁ ਅਜੋਨੀ ਅਸਥਿਰੁ ਜਾਪੈ ਸਾਚਾ ਮਹਲੁ ਚਿਰਾਨਾ ॥

ਅਮਰ ਹੈ ਅਜੋਨੀ ਹੋ ਅਸਥਿਰ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚਾ (ਮਹਲੁ ਚਿਰਾਨਾ) ਪੁਰਾਤਨ ਸੂਰੂਪ ਹੈ ॥

ਦੋਤਿ ਉਚਾਪਤਿ ਲੇਖੁ ਨ ਲਿਖੀਐ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਐਸੇ ਮੁਰਾਰੀ ਕੀ ਜੋਤਿ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਜੋ (ਉਚਾਪਤਿ) ਦੋਤਿ ਉਨੀ ਤਿਸਕਾ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀਤਾ ਭਾਵ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਕਿਰਪਾ ਮਾਣ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਸਾਚੈ ਰਾਚਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਾਚੇ ਮੈਂ ਰਾਚਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਾਚਾ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਫਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ (ਤਾਰੀ) ਨਦੀ ਤਰ ਜਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ੮ ਮਨ ਮੋਰਿਆ ਤੂ ਸਮਝੁ ਅਚੇਤੁ ਇਆਨਿਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਚੇਤ ਹੇ ਮੁਰਖਾ ਤੂੰ ਰਾਮ ਨੂੰ ਸਮਝ ॥

ਏ ਮਨ ਮੋਰਿਆ ਛੋਡਿ ਅਵਗਣ ਗੁਣੀ ਸਮਾਨਿਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਔਹੁਣੇ ਕੇ ਛੋਡਿ ਕਰ ਗੁਣੇ ਮੈਂ ਵਾ (ਗੁਣੀ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਰਮਣ ਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਬਹੁ ਸਾਦ ਲਭਾਏ ਕਿਰਤ ਕਮਾਏ ਵਿਭੁਜਿਆ ਨਹੀ ਮੇਲਾ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਬਹੁਤੇ ਵਿਸਥੋਂ ਕੇ ਸਾਦ ਮੈਂ ਲੋਭਾਇਮਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਪੁਰਖ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ਹੁਏ ਐਸੇ ਹੀ ਹੈਂ ਤਿਨ ਵਿਭੁਜਿਓਂ ਕਾ ਕਬੀ ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਉ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ ਜਮ ਡਰਿ ਮਰੀਐ ਜਮ ਕਾ ਪਬੁ ਦੁਹੇਲਾ ॥

ਫਿਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਦੁਤਰੁ) ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਮਕੇ ਭੈ ਕਰ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਮਕਾ (ਪਬੁ)

ਰਸਤਾ ਅਤੀ ਕਠਨ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤੂੰ ਅਤੀ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਮਨਿ ਰਾਮੁ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਸਾਝ ਪ੍ਰਭਾਤਾ ਅਵਧਾਇ ਰੁਧਾ ਕਿਆ ਕਰੇ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੇਰੇ ਜੰਧਣਾ ਪ੍ਰਭਾਤਾ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ (ਅਵਧਾਇ) ਕਠਨ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜਮ ਕੇ ਵਸ ਪਯਾ ਹੁਆ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ॥

ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਆ ਇਨ ਬਿਧਿ ਛੂਟੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵੈ ਨਰ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥

ਬੰਧਨੋਂ ਮੈਂ ਬੰਧਾਇਮਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਇਸੀ ਬਿਧੀ ਕਰ ਛੁਟਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇ ਕਰ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥

ਏ ਮਨ ਮੋਰਿਆ ਤੂ ਛੋਡਿ ਆਲ ਜੰਜਾਲਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ (ਆਲ) ਘਰ ਕੇ ਸਭ ਧੰਧਿਓਂ ਕੋ ਛੋਡਿ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੁ ॥

ਏ ਮਨ ਮੋਰਿਆ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਾਲਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ (ਨਿਰਾਲਾ) ਅਸੰਗ ਪੁਰਖ ਰਮਣ ਰੂਪ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰੁ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ਸਾਚਾ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ॥

ਹਰਿ ਏਕਕਾਰ ਸਚੇ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਅਗਨਿ ਬਾਧੇ ਗੁਰਿ ਖੇਲੁ ਜਗਤਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਆਦਿ ਤਤ (ਬਾਧੇ) ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨੇ ਜਗਤ ਰੂਪ (ਗੁਰਿ) ਵਡਾ ਖੇਲ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਚਾਰਿ ਤੂ ਵੀਚਾਰਿ ਆਪੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਜਮ ਜਪ ਤਪੋ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ (ਸੰਜਮ) ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕੋ ਜੀਤ ਕਰ ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ (ਆਚਾਰਿ) ਕਰਤੱਬਜ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਪ ਤਪ ਕਰ ॥

ਸਖਾ ਸੈਨੁ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕਾ ਜਪੁ ਜਪੋ ॥ ੨ ॥

(ਸਖਾ) ਮਿਤ੍ਰ (ਸੈਨ) ਸਾਥੀ ਔਰ ਪਿਆਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਤੇਤਿ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਸਦੀਵ ਜਪ ਜਪੋ ॥ ੨ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਬਿਰੁ ਰਹੁ ਚੋਟ ਨ ਖਾਵਹੀ ਰਾਮ ॥

ਏ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹੁ ਤੋਂ ਜਮ ਕੀ ਚੋਟ ਨਹੀਂ ਖਾਵੇਂਗਾ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹੀ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਗਾਵੇਂਗਾ ਤੋਂ (ਸਹਜਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥

ਗੁਣ ਗਾਇ ਰਾਮ ਰਸਾਇ ਰਸੀਅਹਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਹੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਰਾਮ ਰਸੀਏ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਅੰਤਰਕਰਨੋਂ ਕੋ ਰਸਾਵਨਾ ਕਰੇ ॥

ਤੂੰ ਲੋਕ ਦੀਪਕੁ ਸਬਦਿ ਦਾਨਣੁ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸੰਘਾਰਹੇ ॥

ਜੋ ਤਿਲੋਕੀ ਕਾ ਦੀਪਕ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਦਾਨਣ ਹੋਵੇਗਾ ਔਰ ਕਾਮਧੇਨੁ ਪਾਂਚੋ ਦੂਤਾਂ ਕੋ ਸੰਘਾਰ ਕਰ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਭੈ ਕਾਟਿ ਨਿਰਭਉ ਤਰਹਿ ਦੁਤਰੁ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਕਾਰਜ ਸਾਰਏ ॥

ਭੈ ਕੋ ਕਾਟ ਨਿਰਭੈ ਹੋਕਰ ਕਣਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰ ਜਾਵੇਗਾ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਾ ਜਾਵੇ ਗੇ ॥

ਰੂਪ ਚੰਗੁ ਪਿਆਰੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਏ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਰੂਪ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰ ਮਨ ਕਾ (ਚੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਤਿਸਕੋ ਸਾਥ ਪਯਾਰ ਕਰ ਤਬ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਆਪ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਧਾਰੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਕਿਆ ਲੈ ਆਇਆ ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਇਸੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਤੂੰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਲੋਕਰ ਕਿਆ ਆਯਾ ਥਾ ਅਰ ਅਥ ਯਹਾ ਸੇ ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਖਾਲੀ ਆਯਾ ਖਾਲੀ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤਾ ਭਰਸੀ ਜਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਸੀ ਰਾਮ ॥

ਏ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਤੂੰ ਤਬ ਛੁਟੇਂਗਾ ਜੋ ਭਰਮ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰੇਂਗਾ ॥

ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਖਰੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਭਾਉ ਪਛਾਣਹੇ ॥

ਤਾਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਾਪ ਰੂਪ ਧਨ ਅਰ (ਵਖਰੁ) ਮਾਲ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਵਿਚ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਅਪਨੇ (ਭਾਉ) ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਮੈਲੁ ਪਰਹਰਿ ਸਬਦਿ ਨਿਰਮਲੁ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਸਰੁ ਜਾਣਹੇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਰਾਗ ਫੈਸ ਮੈਲ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਹੋਹੁ ਤਬ ਤੂੰ ਸਰੂਪੁ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਹੀ ਜਾਨ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਪਤਿ ਨਾਮੁ ਪਾਵਹਿ ਘਰਿ ਸਿਧਾਵਹਿ ਝੋਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਰਸੇ ॥

ਜਬਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ਤੋਂ ਪਤਿ ਸਹਿਤ ਪੁਲੋਕ ਘਰ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਤਾਤੇ ਵਿਸ਼ਨੋਂ ਕੋ ਚਿਤ ਸੇ (ਝੋਲਿ) ਹਲਾਇ ਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਪਿਆਈਐ ਸਬਦਿ ਰਸੁ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗਿ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਜਸੇ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਸ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਪਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸੁ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਜਪਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਬਿਨੁ ਪਉੜੀਆ ਮੰਦਰਿ ਕਿਉ ਚੜੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਭੂਸ਼ਣ ਰੂਪ ਪੋੜੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਰਾਮ ਮੰਦਰ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕੋ ਆਧਾਰ ਰੂਪ ਵਿਖੇ ਕੈਸੇ ਇਸਥਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਬਿਨੁ ਬੋੜੀ ਪਾਰਿ ਨ ਅੰਬੜੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਭਾਈ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਬੋੜੀ ਬਿਨਾ ਪਾਰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ॥

ਪਾਰਿ ਸਾਜਨੁ ਅਪਾਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲੰਘਾਵਏ ॥

ਮਨਕਾ ਸਾਜਨ ਤਨਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮ (ਅਪਾਰੁ) ਬਯੋਤ ਸਰੂਪ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ (ਪਾਰ) ਪਰੇ ਹੈ ਤਿਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਨ ਦੇ ਕਰ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਯਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਜਨ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਅਸੰਗ, ਹੋ ਅਰ ਜੋ ਨੀਵ ਤੂੰ (ਅਪਾਰ) ਉਰਾਰ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਪਾਰ ਹੁਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹੀ ਸਬਦ ਕੀ ਗਿਆਨ ਦੇਕਰ ਲੰਘਾਵੇਗਾ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਰਹਿ ਰਲੀਆ ਫਿਰਿ ਨ ਪਛੋਤਾਵਏ ॥

ਜਬ ਤੂੰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸੇ ਮਿਲਿਤਰ ਖੁਸ਼ੀਓਂ ਕਰੇਗਾ ਤੋਂ ਵੇਰਤੋਰੋਂ ਪਛਤਾਵਾ ਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਅਥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਹੁ ॥

ਕਰਿ ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਸਾਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵਓ ॥
 ਹੇ ਸਾਰੇ ਦੁਕਾਲ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਸਤਸੰਗਤ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ॥
 ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪਿ ਸੁਲਹੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਵਓ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂਕੇ ਸਬਦ ਅਰ ਅਪਨੇ ਮਨਕੇ ਸਮਝਾਵੋਂ ॥੫॥੬॥
 ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਅੰਤਰ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ ਕਿਉ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਜੀਵੀਐ ਰਾਮ ॥
 ਹੇ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਯਾਨੁ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਜੀਵੀਏ ਭਾਵ ਜੋ ਜੀਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਦਰਸੁ ਨ ਹੋਇ ਕਿਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੀਐ ਰਾਮ ॥
 ਹੇ ਰਾਮ ਜਬ ਤਕ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨੁ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਤਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰੂਪ ਆਤਮਾਨੰਦ ਕੈਸੇ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ॥
 ਕਿਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੀਐ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਵੀਐ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਏ ॥
 ਹੇ ਰਹੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਜੀਵਣਾ ਹੋਵੇ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੇ ਜੋ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਜੋ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਔਰ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪੀਵੀਏ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਏ ॥
 ਮੈਂ (ਅਨਦਿਨੁ) ਏਕ ਰਸ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਹਕਰ ਪੁਕਾਰਤੀ ਹੂੰ ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਯਾਸ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦ ਸਾਰਿਆ ॥
 ਹੇ ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਰਹੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਆਪਣੀ ਏਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦੀਵ (ਸਾਰਿਆ) ਸਮਾਲਣ ਕਰਾ ॥
 ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਿਆ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥
 ਜੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਿਸ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰੁ ਕੋ ਉਪਰ ਮੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਦੇਖਾਂ ਪਿਰੁ ਪਿਆਰਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਸਿ ਰਵਾ ਰਾਮ ॥
 ਹੇ ਰਹੀ ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਪਤੀ ਰਾਮ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਖੋਗਾ ਜਬ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੂੰਗਾ ॥
 ਮੇਰੀ ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਵਿਰਾਸੁ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਸਚੁ ਨਿਤ ਚਵਾ ਰਾਮ ॥
 ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਿਯ ਪ੍ਰਿਯ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹਾਂ ਐ (ਸਚੁ) ਨਿਸ਼ੈ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ (ਵਿਗਾਸੁ) ਅਨੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਚਵਾ ਪਿਆਰੇ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਕ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੇ ॥
 ਹੇ ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ (ਚਵਾ) ਉਚਾਰੋਂ ਤੂੰ ਸਬਦ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਨਿਸਤਾਰੇਗਾ ਐ ਮੁਝੇ ਤੇਰੇ ਦੇਖੇਬਿਨਾ ਕ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥
 ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੁ ਹੋਵੈ ਨਿਤ ਕਾਮਣਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵਈ ॥
 ਜਬ ਜਗਜਾਸੂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਨਿਤ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਸੀਂਗਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਮੰਗਤ ਜਨ ਦੀਜੈ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਏ ॥
 ਮੈਂ ਭਿਛਕ ਜਨ ਪਰ ਦਾਨਾ ਕਰੋ ਅਰ ਇਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ (ਦੇਹਿ) ਸਰੀਰ ਸਹਿਤ ਹੋਰੇ ਹੀ ਮਿਲਾਇ ਲੀਜੀਏ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕੀਜੀਏ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਰੁ ਗੋਪਾਲੁ ਪਿਆਈ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਘੁਮਾਏ ॥ ੨ ॥
 ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨਤੋਨੂੰ ਪਿਆਵਤਾਹੂੰ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਉਪਰ ਜੋ ਮੈਂ (ਘੁਮਾਏ) ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾਹੂੰ २ ॥
 ਹਮ ਪਾਬਰ ਗੁਰੁ ਨਾਵ ਬਿਖੁ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੀਐ ਰਾਮ ॥
 ਹੇ ਰਾਮ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਭਗਤੀ ਨਾਵ ਦੇਕਰ ਹਮ ਪਾਬਰ ਵਤ ਜੜੋਂ ਕੋ ਵਿਖ ਰੂਪ (ਭਵਜਲੁ) ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਜੋ ਤਾਰੀਏ ॥

ਗੁਰ ਦੇਵਹੁ ਸਬਦੁ ਸੁਭਾਇ ਮੈ ਮੂੜੁ ਨਿਸਤਾਰੀਐ ਰਾਮ ॥
 ਹੇ ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ (ਸੁ) ਸੋਸਰ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਕਰ ਮੂੜ ਮੁਰਖ ਕੋ ਤਮ ਲੀਜੀਏ ॥
 ਹਮ ਮੂੜੁ ਮੁਗਧ ਕਿਛੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ਤੂ ਅਗੰਮੁ ਵਡ ਜਾਣਿਆ ॥
 ਹਮ ਅਤੀ ਮੁਰਖ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਤੇਰੀ ਥੋੜੀ ਭੀ (ਮਿਤਿ) ਮਿਰਯਾਦਾ ਨਹੀ ਪਾਈ ਤੂੰ ਅਗਮ ਜੋ ਔਰ ਸਭ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦੇ ਵਡਾ ਕਰਕੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਤੂ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲਹਿ ਹਮ ਨਿਰਗੁਣੀ ਨਿਮਾਣਿਆ ॥

ਹੂੰ ਆਪ ਦਯਾਲ ਹੈਂ ਔਰ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਔ ਹਮ ਗੁਣਹੀਨ ਔਰ ਮਾਨ ਜੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਪਾਪ ਕਰਿਭਰਮੇ ਹੁਣਿ ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ ਆਇ ॥

ਹਮ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਰਹੇ ਅਥ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਮ ਲਾਗਹ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰੋ ਜਨਮੋਂ ਜੋ ਰਾਖ ਲੇਵਹੁ ਔਰ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਰਹੀਏ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਪਾਰਸ ਹਮ ਲੈਹੁ ਮਿਲਿ ਕੈਚਨੁ ਹੋਇਆਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਜੋ ਲੇਹਾ ਰੂਪ ਥਾ ਗੁਰੂ ਪਾਰਸ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਸੁਰਨ ਹੁਆ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੁਖ ਰੂਪ ਅਰ ਅਮੋਲਕ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੂੰ ॥

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ਕਾਇਆ ਗੜੁ ਸੋਹਿਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋਤੀ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਜੋਤਿ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਕਰਦੇਹ ਰੂਪ ਗੜੁ ਸੋਭਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਕਾਇਆ ਗੜੁ ਸੋਹਿਆ ਮੈਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਸੋਹਿਆ ਕਿਉ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥

ਕਾਯਾ ਗੜੁ ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਮਨਕੇ ਤੈਨੇ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਾਸ ਸਾਸ ਕੈਸੇਭਲਾਵਦਾਕਰੂੰ ॥

ਅਵਿਸਤੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਕੜਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀਐ ॥

ਹੇ ਵਿਸਤ ਅਗੋਚਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਮੰਨੇ ਪਕੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਸਬਦ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਸੀਸੁ ਭੇਟ ਦੇਉ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਰੇ ਭਾਵੈ ॥

ਜੇ ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵੈ ਭਾਵ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਅਧਕਾਰੀ ਜਾਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਨ ਤੋ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਆਗੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਭੇਟ ਕਰ ਦੇਵੈ ॥

ਆਪੇ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ਨਾਨਕ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੋ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਆਪ ਦਯਾ ਕਰੋ ਤੋਂ ਹਮ ਤੇਰੇ (ਅੰਕਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਅਪਰੰਪਰ ਅਪਰ ਪਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਰਬ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਨ ਤੇ ਅਗਮ (ਅਗਾਧਿ) ਅਥਾਹ ਰੂਪ ਜੋ ਇਤਰ ਜੀਵ ਹੈਂ ਅਰ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨ ਤੇ ਪਰੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਹੈਂ ਤੂੰ ਤਿਨ ਕਾ ਭੀ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਤੁਮ ਧਿਆਵਹਿ ਜਗਦੀਸ ਤੇ ਜਿਨ ਭਉ ਬਿਖਮੁ ਤਰਾ ॥

ਹੇ ਜਗਦੀਸ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੁਝਕੇ ਧਿਆਵੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਸੰਸਾਰ ਬਿਖਮ ਜੇ ਤਰਾ ਹੈ ॥

ਬਿਖਮ ਭਉ ਤਿਨ ਤਰਿਆ ਸੁਹੇਲਾ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਕਠਨ ਸੰਸਾਰੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਸੁਹੇਲਾ) ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਤਰ ਲੀਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਧਿਆਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਵਾਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਭਾਇ ਚਲੇ ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਾਕੋਂ ਅਨਸਾਰ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਧਰਣੀ ਧਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਧਰਣੀਧਰ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਜੋ (ਜੋਤੀ) ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸੂਰਜਾਦਿਕ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਜਥ ਤੈਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਤਥ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਅਪਰੰਪਰ ਅਪਰ ਪਰਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਇਤਰ ਜੀਵ ਔਰ ਦੇਵਤਾ ਪੁਨਃ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਰਬਕਾ ਪਰਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਸੁਆਮੀ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਅਗਮ ਔਰ ਅਥਾਹ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂ (ਘਟਿ ਘਟਿ) ਸਰਬ ਘਟੇ ਮੈਂ ਬਨਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਤੂ ਅਲਖ ਅਭਉ ਅਗੰਮੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿ ਲਹਿਆ ॥

ਹੂੰ ਅਲਖ ਹੈਂ ਅਭਉ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਭੇਟ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਪੁਨਾ ਅਗੰਮ ਹੈ (ਗੁਰ) ਪੂਰਜ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਧਿਕਾਰੀਓਂ ਨੇ ਲਖਾ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤੇ ਜਨ ਪੁਰਖ ਪੂਰੇ ਜਿਨ ਗੁਰ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਗੁਣ ਰਵੇ ॥
ਵਹੁ ਪੂਰੇ ਪੁਰਖ ਜਨੁ ਧੰਨੁ ਜਗਤਾ ਜੋਗ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸੰਤ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਿ ਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਉਚਾਰਨ ਕੀਏਹੋਂ ॥
ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਬੀਚਾਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਨਿਤ ਚਵੇ ॥
ਬਿਬੇਕ ਬੁਧੀ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹੋ ਹਰੀ ਖਿਨ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਿਤ (ਚਵੇ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾ ਬਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਬੋਲਹਿ ਜਾ ਖੜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ ॥
ਜਬ ਗੁਰਮੁਖ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਕਰ ਬੈਠਤੇ ਹੋਂ ਤਬ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਬੋਲਤੇ ਹੋਂ ਔਰ ਜਬ ਗੁਰਮੁਖ ਖੜੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਭੀ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤੁਮ ਸੁਆਮੀ ਅਗਮ ਅਥਾਹੇ ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਹੋ ਅਰ ਤੂੰ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਬਧਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੇਵਕ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰੇ ॥
ਜੋ ਸੇਵਕ ਜਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਣੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਵਾਣ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੋ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਕੇ ਕੋਟਿ ਸਭਿ ਪਾਪ ਖਿਨੁ ਪਰਹਰਿ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਕਰੇ ॥
ਤਿਨਕੇ ਕਰੋੜ ਹੀ ਪਾਪ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਹੋ ਹਰੀ ਆਪਨੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਹੈਂ ॥
ਤਿਨਕੇ ਪਾਪ ਦੇਖ ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ ਜਿਨ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਇਕੁ ਅੰਗਧਿਆ ॥
ਤਿਨਕੇ ਪਾਪ ਅਰ ਦੇਖ ਸਭੀ ਨਸੁ ਭਏ ਹੋਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਅਰ ਚਿਤ ਕਰਤੇ ਦੇਖ ਤੇਰੇ ਹੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕੀਆਹੈ ॥
ਤਿਨਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲਿਓ ਸਭੁ ਕੀਆ ਕਰਤੈ ਜਿਨ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਚੁ ਭਾਖਿਆ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਸਰ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਹੋ ਕਰਤੇ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮੁ ਸਭੀ ਆਪਨੇ ਸਫਲ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥
ਤੇ ਪੰਨੁ ਜਨ ਵਡ ਪੁਰਖ ਪੂਰੇ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਉ ਬਿਖਮੁ ਤਰੇ ॥
ਤੇਜਨ ਧੰਨੁ ਜਗਤਾ ਜੋਗ ਹੋਂ ਅਰੁ ਵਹੁ-ਵਹੇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਸੋਰੇਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਕਰਕਰਨ ਸੋਸਾਧ ਜਪੁੰਦੇ ਜੋਰੇਹੋਂ ॥

ਸੇਵਕ ਜਨੇ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰੇ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਸੇਵਕ ਜਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਵਾਣ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਵਹੁ ਹੁਏ ਹੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਆਪਿ ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਵਹਿ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਤਿਵੈ ਚਲਾ ॥
ਹੋ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ਹੋ ਪਕਾਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜਿਸਤਰਾ ਤੂੰ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤਰਾ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ॥
ਹਮਰੇ ਹਾਥਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ਜਾਤੁ ਮੇਲਹਿ ਤਾ ਹਉ ਆਇ ਮਿਲਾ ॥
ਹਮਾਰੇ ਹਾਥ ਫੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਵੇ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲੋਂ ॥
ਜਿਨ ਕਉ ਤੂ ਹਰਿ ਮੇਲਹਿ ਸੁਆਮੀ ਸਭੁ ਤਿਨਕਾ ਲੇਖਾ ਛੁਟਕਿ ਚਾਇਆ ॥
ਜਿਨਕੋ ਹੋ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਮੇਲਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਲੇਖਾ ਸਭ ਛੁਟ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈਂ ਅਰ ਧਰਮ ਰਾਜ ਅਪਨੇ ਦੂਤੋਂ ਕੋ ਅੰਜੀ ਬਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਗਣਤ ਨ ਕਰਿਆਹੁ ਕੋ ਭਾਈ ਜ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲਾਇਆ ॥
ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਗੁਰ ਬਚਨੋਂ ਵਾਹਾ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੀਆ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਨਕੀ ਕੋਈ ਗਿਣਤੀ ਮਤਿ ਕਰੇ ॥
ਨਾਨਕ ਦਇਆਲੁ ਹੋਆ ਤਿਨ ਉਪਰਿ ਜਿਨ ਗੁਰਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਭਲਾ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਭਾਣਾ ਭਲਾਕਰਕੇ ਮਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਉਪਰ ਵਹਿਗੁਰੂ ਦਵਾਲਹੁਆਹੈ ॥
ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਆਪਿ ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਵਹਿ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਤਿਵੈ ਚਲਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਭਾਤੋ ਹੋ ਹਰੀ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਆਪ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ਜਿਸਤਰਾ ਤੂੰ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸੀਤਰਾ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਤੁਥਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਤੂ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਜਗਦੀਸੁ ਸਭ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨਾਥੁ ॥
ਤੂੰ ਜਗਤ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਅਰ ਸੁਆਮੀ ਔ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਤੂ ਪਿਆਇਆ ਮੇਰਾ ਰਾਮੁ ਜਿਨਕੈ ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ ਮਾਥੁ ॥
ਹੋ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਰਾਮ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਯਯਾਯਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਆਇ ਸੇ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖੁ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ॥
 ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜਿਨਕੋ ਆਪਨੇ ਆਦਿ ਸੇ ਉਤਮ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥
 ਤਿਨਕੇ ਪਾਪ ਇਕ ਨਿਮਖ ਸਭਿ ਲਾਥੇ ਜਿਨ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਜਾਪਿਆ ॥
 ਤਿਨਕੇ ਸਭੀ ਪਾਪ ਇਕ ਨਿਮਖ ਸੇ ਉਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ॥
 ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤੇ ਜਨ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਤਿਨ ਦੇਖੇ ਹਉ ਭਇਆ ਸਨਾਬੁ ॥
 ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਧੰਨੋਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁਕੇ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਦੇਖਣੇ ਕਰਮੋਂ (ਸਨਾਬੁ) ਭ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਯਾਨੁ ॥
 ਤੂੰ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਜਗਦੀਸੁ ਸਭ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨਾਬੁ ॥ ੧ ॥
 ਤੂੰ ਜਗਤ ਕਾ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਰ ਜਗਤ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕੁ ਹੈਂ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਪੂਰਿ ਸਭ ਉਪਰਿ ਸਾਚੁ ਧਣੀ ॥
 ਤੂੰ ਜਲ ਬਲ ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭਕੇ ਉਪਰ ਤੂੰ ਸਚਾ ਧਣੀ ਮਾਲਕੁ ਹੈਂ ॥
 ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਹਰਿ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਮੁਕਤੁ ਘਣੀ ॥
 ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਸ ਏਕ ਕੀ ਤੇ ਕਿਆ ਕਹੇਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਜਪ ਕੇ (ਘਣੀ) ਬਹੁਤੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੁਕਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਹਰਿ ਤੇ ਮੁਕਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਨਕੇ ਉਜਲ ਮੁਖ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ ॥
 ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇਭਏ ਹੈਂ ॥
 ਓਇ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਜਨ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ਹਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਰਖਨ ਹਾਰਿ ॥
 ਵਹੁ ਪੁਰਸ (ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ) ਲੋਕ ਪਤਲੋਕ ਮੈਂ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਭਏ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ਤਿਨਕੋ ਆਪਨੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥
 ਹਰਿ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਜਨ ਸੁਲਹੁ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਸਵਲ ਬਣੀ ॥
 ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸਤਸੰਗਤ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਭਾਵਤ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਕਾ ਜਸ ਸੁਨਾਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਨਾਹੇ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੋ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਹਿਤ ਵਲੋਂ ਕੇ ਹੋ ਕਰਕੇ ਬਣਨੀ ਭਈ ਹੈ ॥

ਤੂੰ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਪੂਰਿ ਸਭ ਉਪਰਿ ਸਾਚੁ ਧਣੀ ॥
 ਤੂੰ ਜਲ ਬਲ ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਕੇ ਉਪਰ ਤੂੰ ਸਚਾ ਧਣੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥
 ਤੂੰ ਥਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹਰਿ ਏਕੇ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ॥
 ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਥਾਨ ਬਨੰਤਰੇ ਮੈਂ ਏਕ ਹੀ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਸਰਬ ਥਾ ਜਾਨ ਕਰ ਜਪਾ ਹੈ ॥
 ਵਡਿ ਤ੍ਰਿਨਿ ਤ੍ਰਿਭਵਨਿ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਵਿਆ ॥
 ਹੇ ਵਡੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਕਨ ਤ੍ਰਿਨ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨ ਰੂਪ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥
 ਯਾਭ ਚਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤੇ ਅਸੰਖ ਅਗਣਤ ਹਰਿ ਪਿਆਵਏ ॥
 ਜੇ ਕਰਤੇ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਹੇ ਅਸੰਖ ਅਗਣਤ ਹੀ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਪਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਸੰਤ ਸਾਧੂ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤੇ ਭਾਵਏ ॥
 ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਸੰਤ ਸਾਧੂ ਤੇਰਾ ਧੰਨਯਤਾ ਜੋਗ ਧੰਨ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਕਰਤੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥
 ਸੋ ਸਵਲੁ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਕਰਤੇ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਦ ਚਵਿਆ ॥
 ਹੇ ਕਰਤੇ ਜੋ ਸਵਲ ਦਰਸਨ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਯਾਨ ਕਰ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਜਾਵੇ ॥

ਤੂੰ ਥਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹਰਿ ਏਕੇ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ॥ ੩ ॥
 ਅਰਥ ਯੁਕਤ ਵਤ ॥ ੩ ॥
 ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਅਸੰਖ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਵਹਿ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਮਿਲਹਿ ॥
 ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਭੰਡਾਰ ਅਸੰਖਯਤ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥
 ਜਿਸਕੋ ਮਸਤਕਿ ਗੁਰ ਹਾਥੁ ਤਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਟਿਕਹਿ ॥
 ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਗੁਰੇ ਕਾ ਹਾਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ (ਟਿਕਹਿ) ਠਹਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥
 ਹਰਿ ਗੁਣ ਹਿਰਦੈ ਟਿਕਹਿ ਕਿਸਕੋ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਭਉ ਭਾਵਨੀ ਹੋਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਟਿਕਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਭੈ ਅਰ ਭਾਵਨੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਭੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਇਆ ਬਿਨੁ ਭੈ ਪਾਰਿ ਨ ਉਤਰਿਆ ਕੋਈ ॥

ਭੈ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਭਜ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਕੋਈ ਭੀ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਉਤਰਾ ਹੈ ॥

ਭਉ ਭਾਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਲਾਗੈ ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਭਉ ਮਨ ਵਿਖੇ ਭਾਉ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਾਲੀ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਅਸੰਖ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਮਿਲਹਿ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਅਸੰਖਯਾਤ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਤੂੰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਸਮਨ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਪਰ ਲਾਹੌਰ ਮੈਂ ਅਕਬਰ ਪਾਤਿਸਾਹ ਪਾਸ ਜਾਕਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਛਤ੍ਰੀ ਜਨਮ ਹੋਕਰ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਸਭ ਛੋਡ ਦਿਏ ਹੈਂ ਔਰ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਔਰ ਹਿੰਦੂਓਂ ਨੇ ਭੀ ਕਰਮ ਛੋਡ ਦਿਏ ਹੈਂ ਗੈਰਾਦਿਕ ਤੀਰਥ ਕਬੀ ਭੀ ਪਰਜੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਤੀਰਥ ਜਾਤਾ ਕਰਤੇ ਥੋਂ ਅਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਉਨਕੋ ਦੇਖ ਔਰ ਹਿੰਦੂਓਂ ਨੇ ਭੀ ਤੀਰਥੋਂ ਪਰ ਜਾਣਾ ਛੋਡਿ ਦੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਆਪ ਉਨਕੋ ਕਹਿਏ ਕਿ ਤੀਰਥ ਪਰਸਾਕਰੋਂ ਬਾਦਸਾਹਿ ਨੇ ਉਨਕਾ ਚਿਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਯਦਪਿ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕੇ ਉਪਰ ਸੂਧਾ ਭੀ ਰਖਤਾ ਥਾ ਤੇ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇਭੇਜਾ ਕਿ ਆਪ ਲਾਹੌਰ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਦਰਸਨ ਵੀਜੀਏ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਕਿ ਤੁਮ ਲਾਹੌਰ ਜਾਵੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਤੋਂ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾ ਪੰਡਤੋਂ ਕੋ ਉਤਰ ਕੈਸੇ ਦੇਵੋਂਗਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜਬ ਤੁਮ ਅਪਨੀ ਦਹਨੀ ਭੁਜਾ ਦੇਖੋਗੇ ਤਬ ਬੇਦ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਸਭ ਭੁਮਾਰੇ ਦਾਹਨੇ ਖੜੇ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਤਬਗੁਰੂ ਜੀ ਗਏ ਤੇ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿਆ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਿੰਦੂਓਂ ਕਾ ਕਰਮ ਸਭ ਛੋਡ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਦੇਖਾ ਦਾਹਨੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਖੜੇ ਹੈਂ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਇਨਕਾ ਜੋ ਮੁਖ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ ਸੋ ਸੁਣਾਵਹਿ ਤਬ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੋ ਕਹਾ ਆਪ ਸੁਨਾਈਏ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਕਹਾ ਇਸ ਸਭਾ ਮੈਂ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਸੁਨਾਵਨੇ ਕਾ ਦੋਸੁ ਕਿਸਕੋ ਹੋਗਾ ਤਬ ਖੜੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮਾਰੇ ਸਿਰ ਦੋਸੁ ਹੋਗਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ

ਪਾਠ ਅਰ ਅਰਥ ਸੁਨਾਯਾ ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਅਰਬ੍ਰਹਮਣ ਸਰਮਿੰਦੇ ਹੁਏ ਤਬ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਕਿ ਆਪ ਤੋਂ ਈਸ਼ੁਰ ਹੋ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਲਯਾਨ ਅਰਥ ਏਕ ਬਾਰ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੀ ਧਾਤ੍ਰਾ ਆਪ ਭੀ ਕਰ ਆਵੋਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਦਸਾਹ ਕਾ ਬਰਨ ਮਾਨ ਕਰ ਕੁਰਛੋਤ੍ਰ ਪੂਰਬ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰ ਗੰਗਾ ਪ੍ਰਸੰਤ ਜਾਤੇਭਏ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰਿਆਈਕੋ ਪਾਇਕਰ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀਕੀ ਤੇਲੀਸਵੀਂ ਵਾਰ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਨਾਵਣੁ ਪੁਰਬੁ ਅਭੀਚੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸੁ ਭਇਆ ॥

ਕੁਰਛੋਤ੍ਰ ਵਿਖੇ (ਅਭੀਚੁ) ਅਮਾਵਸ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਣ ਅਭਜਿਤੁ ਨਛਤੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੇ ਅਭੀਚੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰਬ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਥਾ ਤਿਸ ਮਮਨ (ਗੁਰ) ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਸ੍ਰੀਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੀ ਸੰਗਤੋਂ ਕੋ ਹੋਤਾਭਯਾ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੀ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਗਇਆ ॥

ਤਿਨਕੀ ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਰੂਪੀ ਮੈਲੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੇ ਹਿਰ ਲਈ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਦੂਰ ਹੋਗਾ ॥

ਗੁਰ ਦਰਸੁ ਪਾਇਆ ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਾਇਆ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੂਧਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ਤਿਨਕਾ ਅਗਿਆਨੁ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੀ ਗਜਾਤ ਪ੍ਰਜਾਤ ਹੋਗਈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਅਥਿਨਾਸੀ ॥

ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਆਦਿਕ ਦੁਖ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਨਸ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਔਰ ਹਰਿ ਅਥਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਰਤੇ ਪੁਰਬੁ ਕੀਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੁਲਖੇਤਿ ਨਾਵਣਿ ਗਇਆ ॥

ਯਿਹ ਪੁਰਬ ਜਬ ਆਪਿ ਹਰੀ ਕਰਤੇ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਇਸ਼ਾਨ ਹੋਤ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਨਾਵਣੁ ਪੁਰਬੁ ਅਭੀਚੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸੁ ਭਇਆ ॥ ੧ ॥

ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ (ਅਭੀਚੁ) ਅਭਜਿਤ ਨਿਛਤ੍ਰ ਕੇ ਪਰਬ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕੇ ਸਮਨ (ਗੁਰ) ਪੂਜਨ ਸਤਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੀ ਸੰਗਤੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨੁ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੧ ॥

ਪਹਿਲੇ ਤੇ ਸਮੁਦਯ ਕਹਿ ਦੀਆ ਹੈ ਅਥ

ਰਸਤੇ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਚਲੇ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਸਿਖਾ ॥

ਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪੰਥਿ ਮੈਂ ਪਿਛੇ ਸਿਖੋਂ ਕੇ (ਸੰਗਿ) ਸਮਦਾਇ ਚਲਤੇ ਭਏ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਬਣੀ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਿਮਖ ਵਿਖਾ ॥

(ਨਿਮਖ ਵਿਖਾ) ਚਰਨ ਚਰਨ ਮੈਂ ਔਰ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਰਸਤੇ ਮੈਂ (ਅਨਦਿਨੁ) ਇਕ ਰਸ ਵਾ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨਭਗਤੀ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿਭਗਤਿ ਬਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਵੇਖਣਿ ਆਇਆ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਭਗਤੀ ਬਣੀ ਹੈ ਸਭੀ ਲੋਕ ਦੇਖਦੇ ਕੇ ਆਇਆ ਕਰੇ ॥

ਜਿਨ ਦਰਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰੂ ਕੀਆ ਤਿਨ ਆਪਿ ਹਰਿ ਮੇਲਾਇਆ ॥

ਜਿਨਨੇ ਪੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਕੀਆ ਤਿਨਕੇ ਆਪ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਜੇ ਕਹੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਆਪ ਸਮਰਥ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਥੇ ਤੀਰਥੋਂ ਪਰ ਕਿਉਂ ਗਏ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੀਰਥ ਉਦਮੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀਆ ਸਭ ਲੋਕ ਉਪਰਣ ਅਰਥਾ ॥

ਤੀਰਥ ਜਾਤਾ ਕਾ ਉਦਮੁ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕੀਆ ਥਾ ਸੋ ਕੇਵਲ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਉਧਾਰ ਨਮਿਤ ਕੀਆ ਥਾ ॥

ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਚਲੇ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਸਿਖਾ ॥ ੨ ॥

ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪੰਥਿ ਮੈਂ ਪਿਛੇ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਸੰਗਿ ਭਾਵ ਸਮਦਾਇ ਚਲਤੇ ਭਏ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਆਏ ਕੁਲਖੇਤਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਹੋਆ ॥

ਔਰ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ (ਪ੍ਰਥਮ) ਪਹਿਲੇ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਭਏ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰਕੇ ਬਡਾ ਪੁਰਖ ਹੂਆ ॥

ਖਬਰਿ ਭਈ ਸੰਸਾਰਿ ਆਏ ਤੈ ਲੋਆ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਕੇ ਆਵਤੇ ਕੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਖਬਰ ਹੁਈ ਤਬ ਤਿਲੋਕੀ ਕੇ ਜੀਵ ਦਰਸਨ ਹੋਤ ਆਵਤੇ ਭਏ ॥

ਦੇਖਣਿ ਆਏ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਸੁਚਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸਭਿ ਆਇਆ ॥

ਤੀਨ ਲੋਕ ਕੇ ਜੀਵ ਦੇਖਣੇ ਵਾਸਤੇ ਆਵਤੇ ਭਏ ਪੁਨਾ ਦੇਵਤਾ ਮਾਨੁਖ ਔਰ ਸਭੀ ਮੁਨੀ ਜਨੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇਆਵਤਾਭਯਾ ॥

ਜਿਨ ਪਰਸਿਆ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਤਿਨਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸ ਗਵਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪਰਸਣ ਕੀਆ ਤਿਨਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ॥

ਜੋਗੀ ਦਿਗੰਬਰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਕਰਿਗਏ ਗੋਸਟਿ ਹੋਆ ॥

ਜੋਗੀ ਅਰੁ (ਦਿਗੰਬਰ) ਨਗਨ ਰਹਿਏ ਵਾਲੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਖਟ ਦਰਸਨੀ (ਹੋਆ) ਦੁਕ ਕਰਕੇ ਵਾ ਹੋਆ ਅਰਥਾਤ ਭੋਟਾ ਦੇਕੇ (ਗੋਸਟਿ) ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਆਏ ਕੁਲਖੇਤਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਹੋਆ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਤੀਰਥੋਂ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਪੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਆਏ ਇਸੀ ਤੇ ਵਡਾ ਪੁਰਖ ਹੂਆ ॥ ੩ ॥

ਦੁਤੀਆ ਜਮੁਨ ਗਏ ਗੁਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਕੀਆ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ (ਦੁਤੀਆ) ਦੂਸਰੇ ਜਮਨਾ ਤੀਰਥ ਪਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਤਹਾਂ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕੀਆ ॥

ਜਾਗਤੀ ਮਿਲੇਏ ਭੇਟ ਗੁਰ ਪਿਛੇ ਲੰਘਾਇ ਦੀਆ ॥

ਤਹਾਂ ਕੇ (ਜਾਗਤੀ) ਮਸੂਲਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਭੇਟ ਦੇਕਰ ਮਿਲੇ ਕਿਯੋਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਪਤਿਸਾਹ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਥਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਅਰ ਤਿਨਕੇ ਸਿਖੋਂ ਸੇ ਮਸੂਲ ਨਹੀਂ ਲੇਟਾ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਵਹੁ ਰਧਾਜ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਆਦਿ ਭੇਟਾ ਦੇਤੇ ਭਏ ਔਰ ਗੁਰੂਜੀ ਕੇ ਪੀਛੇ ਸਭੀ ਸੰਗਤੋਂ ਕੇ ਨਥੀ ਜੋ ਪਾਰ ਕਰ ਦੀਆ ਤਾਤਪਰਜ ਇਹ ਕਿ ਜਿਸ ਪਾਸੋਂ ਜਾਗਤੀਏ ਮਸੂਲ ਮਾਰਤੇ ਥੇ ਵਹੀ ਕਹ ਦੇਤਾ ਥਾ ਜਿ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖਜੀ ॥

ਸਭ ਫੁਟੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਿਛੇ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਜਿਨੇ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਟਾ ਕੀਆ ਥਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭੀ ਸੰਗਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪੀਛੇ ਫੁਟ ਜਾਤੀ ਭਈਸਿਖ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਯਹੀ ਜਾਨੀ ਜੋ ਨਾਮ ਜਪਦਾ ਜਾਵੇ ਤਿਸਕੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਸਮਝ ਕੇ ਜਾਗਤੀ ਪੁਛਤੇ ਨਹੀਂ ਥੇ ਜੋ ਨਾਮ ਲੇਟੇ ਸੇ ਜਾਗਤੀਏ ਨਜੀਕ ਨਹੀਂ ਆਏ ਯਿਹ ਕੋਨਸੀ ਬਡੀ ਬਾਤ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਮਾਰਗਿ ਜੋ ਪੰਥਿ ਚਾਲੇ ਤਿਨ ਜਮੁ ਜਾਗਤੀ ਨੇੜਿ ਨ ਆਇਆ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦੇ ਬਚਨੋਂ ਰੂਪੀ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਚਲੇ ਹੋਂ ਤਿਨਕੇ ਜਮ ਰੂਪ ਜਗਾਤੀਸਮੀਪਨਹੀਂ ਆਯਾਹੈ॥

ਸਭ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬੋਲੈ ਗੁਰਕੈ ਨਾਇ ਲਾਇਐ ਸਭਿ ਫੁਟਾਕਿ ਗਇਆ॥

ਸਭੀ ਸੰਸਾਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਪੰਨ ਗੁਰੂ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਗੁਰੋਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲੈਣੇ ਸੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਜਾਗਾਤੀਓਂ ਜੇ ਫੁਟ ਜਾਤਾ ਭਇਆ॥

ਦੁਤੀਆ ਜਮੁਨ ਗਏ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਜਪਨੁ ਕੀਆ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੂਸਰੇ ਜਮਨਾ ਤੀਰਥ ਪੁਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਤਹਾਂ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪ ਕੀਆ॥ ੪ ॥

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਆਏ ਸੁਰਸਰੀ ਤਹ ਕਉਤਰੁ ਚਲਤੁ ਭਇਆ॥

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਤੀਸਰੇ ਤੀਰਥ (ਸੁਰਸਰੀ) ਗੰਗਾ ਜੀ ਪਰ ਆਵਤੇ ਭਏ ਤਹਾਂ (ਕਉਤਰੁ) ਤਮਾਸਾ (ਚਲਤੁ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ਭਯਾ॥

ਸਭ ਮੋਹੀ ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਗੁਰ ਸੰਤ ਕਿਨੈ ਆਵੁ ਨ ਦਾਮੁ ਲਾਇਆ॥

ਸਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੋਹਤ ਹੋਗਈ ਕਿਸੀ ਜਗਾਤੀਏ ਨੇ ਕਿਸੀ ਸੇ (ਆਵੁ) ਕੋਝੀ (ਦਾਮੁ) ਦੇ ਕੋਝੀਆਂ ਕੁਛ ਭੀ ਮਸੂਲ ਨ ਲੀਆ॥

ਆਵੁ ਦਾਮੁ ਕਿਛੁ ਪਇਆ ਨ ਬੋਲਕ ਜਾਗਾਤੀਆ ਮੋਹਣ ਮੁੰਦਰਿ ਪਈ॥

ਪੈਸੇ ਕੇ ਬੈਦਸਵੇਂ ਹਿਸੇ ਕਾ ਨਾਮ ਦਾਮ ਹੈ (ਆਵੁ ਦਾਮੁ) ਆਧਾ ਦਾਮ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਕੋਝੀ ਭੀ ਗੋਲਕ ਮੈਂ ਨਾ ਪੜੀ ਔਰ ਜਾਗਾਤੀਆਂ ਕੇ ਮੋਹਨਤਾ ਰੂਪੀ ਮੁੰਦਰ ਪੜ ਜਾਤੀ ਭਈ ਵਾ ਮੂੰਹ ਮੰਦਰ ਪੜ ਗਈ ਭਾਵ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੋਗਏ ਔਰ ਆਪਸ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹ ਕਥ ਬਾਤਾ ਕਰਨੇ ਲਗੇ॥

ਭਾਈ ਹਮ ਕਰਹ ਕਿਆ ਕਿਸੁ ਪਾਸਿ ਮਾਰਹ ਸਭ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਛੈ ਪਈ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਕਿਆ ਕਰੋਂ ਜਗਾਤੀ ਕਿਸ ਸੇ ਮਾਂਗੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਿਛੈ ਭਾਗ ਕਰ ਪੈਕੇ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਕਰਾਵਣ ਲਗ ਗਏ ਹੈਂ॥

ਜਾਗਾਤੀਆ ਉਪਾਵ ਸਿਆਣਪ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ਝਿਨਾ ਝੰਨਿ ਬੋਲਕਾ ਸਭਿ ਉਠਿ ਗਇਆ॥

ਜਾਗਾਤੀਓਂ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਉਪਾਵ ਤੀ ਕੀਆ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਚਤੁਰਾਈ ਭੀਕਰੀ ਔਰ ਮਨ ਸੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮੇਲੇ ਬੀਚ ਹਮਕੇ ਮਿਲਤਾ ਕਛ ਨਹੀਂ ਸੋ ਯਹ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਜਾਗਾਤੀਏ ਰੋਧ ਸੇ ਅਪਣੀ ਗੋਲਕੋਂ ਕੋ ਤੋੜ ਭੰਨ ਕੇ ਆਪਨੇ ਘਰੋਂ ਕੋ ਚਲੇ ਗਏ ਉਠ ਜਾਣੇ ਕਾ ਤਾਤਪਰਜ ਉਠੋਂ ਨੇ ਯਹਿ ਸੋਚਾ ਕਿ ਹਮ ਬਾਵਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ਅਰਜਕਰ ਕੇ ਕੁਛ ਮਸੂਲ ਕੀ ਰਿਆਇਤ ਕਰਾ ਲੇਵੇਂਗੇ॥

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਆਏ ਸੁਰਸਰੀ ਤਹ ਕਉਤਰੁ ਚਲਤੁ ਭਇਆ॥ ੫ ॥

ਤੀਸਰੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਤੀਰਥ ਪਰ ਆਵਤੇ ਭਏ ਤਹਾਂ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਤਮਾਸਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ॥ ੫ ॥

ਮਿਲਿ ਆਏ ਨਗਰ ਮਹਾਜਨਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਓਟ ਗਹੀ॥

ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਨਖਲ ਪਹੁੰਚੇ ਤਬ ਤਹਾਂ ਜਵਾਲਾ ਪੁਰ ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਲੋਧ ਧਬਾਯੋਗ ਭੇਟਾ ਲੈਕਰ ਆਵਤੇ ਭਏ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੁਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਓਟ ਧਾਰਨ ਕਰੀ॥

ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਪੁਛਿ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਕੀਤਾ ਸਹੀ॥

(ਗੁਰੁ) ਪੁਜਣੇ ਜੋਗ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਜੀਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈਂ ਐਸੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਓਂ ਵਾਰੇ (ਸਹੀ) ਨਿਸਚੈ ਕੀਆ ਹੈ॥

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਭਨੀ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਸੁਕਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕਰਿ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦੁ ਪਿਆਇਆ॥

ਸਭੀ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਗੋਵਿੰਦ ਰੂਪ ਸਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਕੋਈ ਪੁਰਨ ਜੋਤਿਸੀ ਸੀ ਓਸਨੇ ਕਹਾ ਏਹੁ ਈਸ਼ਰ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਸੁਕਦੇਵ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਆਦਿਕੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਗੋਵਿੰਦ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਧ੍ਯਾਨਾ ਹੈ॥

ਦੇਹੀ ਨਗਰਿ ਕੋਟਿ ਪੰਚ ਚੋਰ ਵਟਵਾਰੇ ਤਿਨਕਾ ਬਾਉ ਬੇਹੁ ਗਵਾਇਆ॥

ਸੁਖਮ ਦੇਹੀ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਅਰ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਜਿਸਕਾ ਕੋਟੁ ਹੈ ਇਸ ਵਿਖੇ (ਵਟਵਾਰੇ) ਰਸਤਾ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ ਜੋ ਚੋਰ ਬੋ ਜੋ ਤਿਨ ਕਾ ਸਰੀਰ (ਬੇਹੁ) ਪਿੰਡੁ ਮੈਂ ਸੇ ਬਾਉ ਹੀ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ॥

ਕੀਰਤਨ ਪੁਰਾਣ ਨਿਤ ਪੁੰਨ ਹੋਵਹਿ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਨਾਨਕਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਲਹੀ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਨਿਤਾਪੁਤਿ ਕੀਰਤਨ ਔਰ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੁਰਾਣ ਪੜੀਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕਹਤੇ ਹੈ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਮਾਨ ਕਰ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਪਾਈ॥

ਮਿਲਿਆਏ ਨਗਰ ਮਹਾਜਨਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਓਟ ਗਹੀ॥ ੬ ॥ ੪ ॥ ੨੦ ॥

ਜੋ ਨਗਰ ਭਾਵ ਕਨਖਲ ਬਾਸੀ ਮਹਾਜਨ ਲੋਧ ਆਏ ਔ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੁਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਣ

ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਤੀ ॥੬॥੪॥੧੦॥

ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਲਾਲਨਾ ਗੁਰਿ ਮਨੁ ਦੀਨਾ ॥

(ਲਾਲਨਾ)ਹੋ ਪਯਾਰੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਰ ਵਾਰਨੇ ਸਦਕੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮੈਨੇ ਅਪਨਾ ਮਨੁ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸੁਲਿ ਸਬਦੁ ਤੁਮਾਰਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ॥

ਤੁਮਾਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਕੇ ਤੁਮਾਰੇ ਵਿਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ (ਭੀਨਾ) ਸਨਿਗਧ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਜਿਉ ਜਲਮੀਨਾ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ਮੁਰਾਰਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲ ਮੇਂ (ਮੀਨਾ) ਮਛੀ ਸਨਿਗਧ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਨਿਗਧ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਹੋ ਮੁਰਾਰੀ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਰੰਗੁ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ॥

ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ਨਾਕੁਰ ਤੇਰਾ ਮਹਲੁ ਅਪਾਰਾ ॥

ਹੋ ਨਾਕੁਰ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਔਰ ਤੇਰਾ (ਮਹਲੁ) ਸੂਰੂਪੁ (ਅਪਾਰਾ) ਖੋਲ੍ਹਤੁ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ ਇਕ ਦੀਨਾ ॥

ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਮੁਖ ਦੀਨ ਕੀ ਏਕ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ॥

ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੀਅਯਾ ਬਲਿ ਬਲਿ ਕੀਨਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਏਹੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਤੇਰਾ ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ॥ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ ਦਰਸਨ ਤੇਰੇ ॥

ਇਹ ਸਰਗੁਰ ਅਰ ਮਨੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਗੁਣ ਭੀ ਆਪਕੇ ਹੀ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਦਰਸਨ ਸੇ (ਖੰਨੀਐ)ਤੁਕੜੇ ਹੋਜਾਤਾਹੂੰ ॥

ਦਰਸਨ ਤੇਰੇ ਸੁਲਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਨਿਮਖ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਣੋਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾਹੂੰ ਜੋ ਤੁਮ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਦੇਖਹੁਗੇ ਤੋ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂਗਾ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਸੁਨੀਜੇ ਤੇਰਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ ਤ ਪੀਵਾ ॥

ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਨੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੇਕਰ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੇ ਤੋ ਪੀਵੇਂ ॥

ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਪਿਰਕੈ ਤਾਈ ਜਿਉ ਚਾੜ੍ਹਤੁ ਖੁੰਦੇਰੇ ॥

ਹੋ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ (ਤਾਈ) ਵਾਸਤੇ ਆਸਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ ਜੇਸੇ ਪਪੀਹਾ ਸ੍ਰਾਤਿ ਖੁੰਦ ਕੇ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਤ੍ਰਿਖਾਤਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀਅਯਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਦਹੁ ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਆਪਕੇ ਉਪਰਜੇ ਆਪਨਾ ਜੀਉ ਵਾਰਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇਕੇ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੀਏ ॥੨॥

ਤੂ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਹੁ ਅਮਿਤਾ ॥

ਹ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਸਾਚਾ ਹੈਂ ਔਰ (ਅਮਿਤਾ) ਬੇਅੰਤ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤ ਚਿਤਾ ॥

ਤੂੰ ਮਨਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਸੇ ਪਯਾਰਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਸਗਲ ਰੰਗ ਬਨਿਆਏ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜਿਸਨੇ (ਗੁਰਮੁਖਿ) ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼ ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਰਬ ਆਨੰਦ ਆਨ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਤੇਰੇ ਅਨੰਦ ਕੇ ਅੰਤਰੀਵ ਸਭ ਅਨੰਦ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਕਰਮੁ ਕਮਾਵੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇਹਾ ਤੂ ਫੁਰਮਾਏ ॥

ਹੋ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਜੇਸਾ ਕਰਮ ਫੁਰਮਾਵਤਾ ਹੈਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੇਸਾ ਹੀ ਕਰਮੁ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸੁਰਿ ਤਿਨਿ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਜਿਤਾ ॥

ਹੋ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸਰ ਜਿਸਕੋ ਆਪਨੇ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸਾਧੁ ਸੰਗ ਕਰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਜਿਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀਅਯਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੀਉ ਪਿਛੁ ਤਉ ਦਿਤਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜੀਉ ਅਰ ਸਰੀਰੁ ਤੇਰੇ ਪਰ ਸੇ ਵਾਰਨੇ ਅਰਥਾਤ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਮੈਂ
ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਕਯੋਂਕਿ ਜੀਉ ਅਰ ਸਰੀਰ ਮੇਰਾ ਤੈਨੇ ਦੀਆਹੈ॥ ਅਬ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇਹੈ॥੩॥

ਨਿਰਗੁਣੁ ਰਾਖਿ ਲੀਆ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰ ਆਪਨੇ ਮੁਖ ਨਿਰਗੁਣ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਢਾਕਿ ਲੀਆ ਮੋਹਿ ਪਾਪੀ ਪੜਦਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਖ ਪਾਪੀ ਕਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੜਦਾ ਢਾਕ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਢਾਕਨ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ॥

ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਪੜਦਾ ਢਾਕਨ ਹਾਰੇ ਜੀਉ ਆਪ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਅਰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ॥

ਅਥਿਨਾਸੀ ਅਥਿਗਤ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਥਿਧਾਤੇ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਅਥਿਨਾਸੀਹੋ ਅਥਗਤ ਹੋਪੁਨਾ ਹੇ ਪੁਰਖ ਥਿਧਾਤੇ ਤੁਮ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਤੁਮਾਰੀ ਵਉਣੁ ਕਹੈ ਤੂ ਕਦਕਾ ॥

ਤੁਮਾਰੀ ਉਸਤਤੀ ਕਥਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਔਰ ਯਹ ਬਾਤ ਕੋਨ ਕਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਕਥਸੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੇਰਾ ਆਦਿ
ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤਾਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ਮਿਲੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਨਿਮਕਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੈਂ (ਤਾਕੇ) ਤਿਸ ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਵਾਰੇ ਸਰਬ ਸਾਧਨੋਂ
ਕਾ (ਨਿਮਕਾ) ਲੂਣਸਮ ਰਸ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਵਾਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰਮੇਰੇਕੋ ਮਿਲੇ॥੪॥੧॥੧੧॥

ਕੇਵਾਰਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ ਗਾਵੀਐ ਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਾ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਗਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਨ ਜਾਈ ਹਰਿ ਲਖਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲੈ ਲਖਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਅਗਮ ਹੈ ਅੰਗ (ਅਗੋਚਰੁ) ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਯ ਹੈ ਇਸੀ ਤੋ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤੋ ਲਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਆਪੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੀਐ ਰੇ ॥

ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਹਰੀ ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਕੋ ਭਗਤਿ ਕਹੇ ਹਰਿ ਕੇਰੀ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਬਾਇ ਪਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਕੋਈ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ (ਬਾਇ) ਪ੍ਰਵਾਨਪਾਵੀਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਹਰਿ ਦੇਵੈ ਤਾ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੀਐ ਰੇ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ ਹਰੀ ਆਪ ਦੇਵੇ ਤੋ ਨਾਮ ਕਾ ਪਿਆਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਨੋ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਲੇਖਾ ਸਭੁ ਛਡਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਲੇਖਾ ਸਭ ਛੁਡਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ ਸੇ ਪੈਨੁ ਜਨ ਕਹੀਅਹਿ ਤਿਨ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁਹਰਿ ਲਿਖਿਪਾਵੀਐਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਧੰਨਜਾਤਾ ਯੋਗ ਕਰੀਤੈ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਕਾ ਹੁਰੋਂਹੀ ਉਤਮ ਭਾਗ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਦੇਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਜਿਉ ਸੁਤੁ ਮਿਲਿ ਮਾਤ ਗਲਿ ਲਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪ੍ਰਬਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਤਰਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਮਾਤਾ ਮਿਲ ਕਰ ਗਲ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਲੇਤੀ ਹੈ ਅਰ ਅਨੰਦ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਤਾਂਏ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਮੋਕਉ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪਾਵੀਐ ਰੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਹਮ ਆਪਕੇ ਬੰਧੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਯਹ ਮਤ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰ ਤੇਰੇਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਜਾਵੇ ॥

ਜਿਉ ਬਛੁਰਾ ਦੇਖਿ ਗਉ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗਲਿ ਲਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਛਰੇ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਗਉ (ਸੁਖ) ਅਨੰਦ ਮਾਨਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਅਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਇ ਲੀਜੀਏ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੀਜੀਏਂ ਦੇਹ ਪਦ ਮੂਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਭੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਕੇਵਾਰਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਕਹੁ ਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪ੍ਰਯਾਤ ਵਾ ਮਨ ਤੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੁਜਹੁ ਇਨ ਬਿਧਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹੁ ਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਕਰ ਪੂਜਨ ਕਰ ਅਰ ਇਨ ਬਿਧੀਓਂ ਕਰ ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ (ਲਹੁ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਬਿਖੈ ਰਸ ਇਨ ਸੰਗਤਿ ਤੋ ਭੂ ਰਹੁ ਰੇ ॥

ਪੁਨਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨ ਅਰ ਬਿਖੌਂ ਕੇ ਰਸ ਜੋ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਨਕੀ ਸੰਗਤ ਤੋ ਬਚ ਰਹੁ ॥

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀਜੈ ਹਰਿ ਗੋਸਟਿ ਸਾਧੂ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ

ਰਸਾਇਣੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਾਮ ਰਮਹੁ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਗੋਸਟ ਮੈਂ ਜੋ ਹਰੀਕੀ ਗੋਸਟ ਕਰੇ ਔਰ ਰਸਾਇਣੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਉਤਮ ਰਸਾਯਨ ਹੈ ਸੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਕਰੇ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤਿਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਹੋ ਭਾਈ (ਰਮਹ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥

ਅੰਤਰ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਜੋਰੂ ਕੁਛੁ ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ ਜਾਨਤਾ ਇਹੁ ਦੂਰਿ ਕਰਹੁ ਆਪਨ ਗਹੁਰੇ॥
ਅੰਤਰ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਜੋ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ-ਕਾ ਜੋਰ ਜੋ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਬਾਨੀ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਜੋ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੇ ਇਹ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹ ਔਰ (ਆਪਨ) ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਨਾ ਕਰ ਵਾ ਹੋ ਭਾਈ ਆਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨ ਔਰ ਯੋਜੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਹੁ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿਸੰਤਨਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰਿ ਹਰੇ ॥੨॥੧॥੨॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸਰਬ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਮੈਂ ਜਨ ਊਪਰ ਦਵਾਲ ਹੋਈਏ ਅਰ ਆਪਨੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਬਰਨ ਧੂਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀਏ ॥੨॥੧॥੨॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਅਪਨੀ ਉਮੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੇਦਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੂ ੨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਈ ਸੰਤ ਸੰਗੀ ਜਾਗੀ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗ ਦੇਖੈ ਜਪਤੀ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਭਜਨ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਭੁਧੀ ਜਾਗੀ ਹੈ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਪਤੀ ਕੋ ਦੇਖਤੀ ਭੀ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਤਿਸ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ (ਨਿਪਾਨੀ) ਨਿਧੀਓਂ ਕੀ ਕੋਠੜੀ ਰੂਪ ਵਾ ਖਜਾਨਾ ਰੂਪ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੀ ਹੈ ਵਾ ਮੈਂ (ਨਿਪਾਨੀ) ਨਿਪਾਵਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹਾ ॥

ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਲੋਚਨ ਤਾਰ ਲਾਗੀ ਬਿਸਰੀ ਤਿਆਸ ਬਿਛਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੀ (ਤਾਰ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਿਸਕੀ ਓਰ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ੋਗਾਨੀ ਪਯਾਸ ਅਰਥਾਤ ਇਛਾ ਬਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੇ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਭਈ ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਬ ਗੁਰੁ ਪਾਇਓ ਹੈ ਸਹਜ ਸੁਖਦਾਇਕ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਮਨੁ ਲਪਟਾਨੀ ॥

ਅਬ (ਸਹਜ) ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੋ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਤਿਸ ਮੈਂ ਮਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਪਟਾਨੀ ਹੈ ॥

ਦੇਖਿ ਦਮੋਦਰ ਰਹਸੁ ਮਾਨਿ ਉਪਜਿਓ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਅ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਦਮੋਦਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਹਸੁ) ਅਨੰਦ ਉਤਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੀ ਬਾਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੋ ਭਾਵ ਯਾਹਿ ਕਿ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਅਮਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਕੇਦਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੂ ੩ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਦੀਨ ਬਿਨਉ ਸੁਨੁ ਦਇਆਲ ॥

ਹੋ ਦਵਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖ ਦੀਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ॥

ਪੰਚ ਵਾਸ ਤੀਨਿ ਦੇਖੀ ਏਕ ਮਨੁ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ॥ ਰਾਖਹੋ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੰਚ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰ ਹੈਂ ਮਨ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਵਾਸ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਵਾਸ ਇੰਦ੍ਰਿਅ ਅਰ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ਭੀ ਮਨਕੇ ਦੇਖੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹੋ (ਨਾਥ) ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਨਾਥ ਏਕ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਤਿਸਕਾ ਔਰ ਕੋਈ ਰਖਯਕ ਨਹੀਂ ਅਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਕਰ ਮਨ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੇ ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਗਵਨੁ ਕਰਉ ॥ ਖਟੁ ਕਰਮ ਜੁਗਤਿ ਧਿਆਨੁ ਧਰਉ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਅਨੇਕ ਇਸ਼ਾ ਕੋ ਗਵਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਖਟ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਕਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਪ ਹੋਮ ਸੰਧਯਾ ਦੇਵ ਅਰਥਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਅਤਿਥ ਪੂਜਾ ਏਹ ਖਟ ਕਰਮ ਹੈਂ ॥

ਉਪਾਵ ਸਗਲ ਕਰਿ ਹਾਰਿਓ ਨਹ ਨਹ ਹੁਦਹਿ ਬਿਕਰਾਲ ॥ ੧ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਯਾਹਿ (ਬਿਕਰਾਲ) ਭੈਣਾਇਕ ਕਾਮਾਦਿ ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਹੁਦਹਿ) ਬਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਔਰ ਖਟ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਬਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਛੇ ਕੋ ਛੋਡਤੇ ਨਹੀਂ ॥ ੧ ॥

ਸੰਗਲਿ ਬੰਦਨ ਕਰੁਣਾਪਤ ॥ ਭਵ ਹਰਣੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥

ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ਸੁਆਮੀ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਅਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤੂੰ (ਭਵ ਹਰਣ) ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਹਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਜਿਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਦੁਖ ਤੋਨੇ (ਹਰੇ) ਨਸਟ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਏਕ ਦੂਹੀ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਨਾਨਕ ਅਸਰੇ ॥

ਦੇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਦੀਨੈ ਪਰਦਯਾਲਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤੇਰੇ ਹੀ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ॥

ਉਧਾਰੇ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਸਾਰਾਰ ॥ ਲਾਗਿ ਸੰਤਨਾ ਪਗ ਪਾਲ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਭਰਮ ਅਰ ਮੋਹ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਤੈਨੇ (ਉਧਾਰੇ) ਨਿਕਾਸੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸੰਤੋਂ ਕੇ (ਪਗ) ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਪੜ ਕਰ ਤੇਰੇ (ਪਾਲ) ਲਾਜ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ਖੇਨਤੀ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਰਨੀ ਆਇਓ ਨਾਥ ਨਿਧਾਨ ॥

ਹੇ ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਘਰ ਸ਼ਾਮੀ ਮੇਂ ਆਪਕੀ ਸਰਨੀ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਮਨਿ ਭੀਤਿ ਮਾਗਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਹੈ ਯਹੀ ਦਾਨ ਮਾਗਨੇ ਵਾਸਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਸਹਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖਦਾਈ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖੁ ਮਾਨ ॥

ਹੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਾਨ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਕਿਆ ਮਾਗਤੈ ਹੋਯੋ ਕਹਤੈ ਹੈਂ ॥

ਦੇਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਧੁ ਸੰਗਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਗੁਨ ਰਸਨ ਬਖਾਨ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸ਼ਾਮੀ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਰਸਨਾ ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿੰਦ ਦਮੋਦਰ ਨਿਰਮਲ ਕਥਾ ਗਿਆਨ ॥

ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੂੰ ਹੇ ਗੁਪਾਲ ਹੇ ਦਯਾਲ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਦਮੋਦਰ ਅਰ ਤੇਰੀ ਨਿਰਮਲ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਨੇ ਅਰ ਸ਼ੁਰੂਪ ਗਾਨਣ ਭੀ ਦੀਜੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਗੁ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਪਿਆਨ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੈ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੁਖਕੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਕੇ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਰੰਗੇ ਔਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸਾਥ ਧਿਆਨ ਰਹੇ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਚਾਉ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਭੁਮ ਦੇਵਹੁ ਅਪਨੇ ਨਾਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲਾ ਦੇਵੋ ਅਰ ਭੁਮ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵੋ ॥

ਕਰਉ ਸੇਵਾ ਸਤਪੁਰਖ ਪਿਆਰੇ ਜਤ ਸੁਨੀਐ ਤਤ ਮਨਿ ਰਹਸਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ (ਸਤਿਪੁਰਖ) ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਔਰ (ਜਤ) ਜਹਾਂ ਤੇਰਾ ਜਸ ਉਨਕੇ ਮੁਖਵਾਰਾ ਸ੍ਵਨ ਕਰੋਂ (ਤਤ) ਤਰਾ ਹੀ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਹਸਾਉ) ਅਨੰਦ ਹੋਵੋਂ ॥

ਵਾਰੀ ਵੇਰੀ ਸਦਾ ਘੁਮਾਈ ਕਵਨੁ ਅਨੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਆਪਕੇ ਵਾਰਨੋਂ ਜਾਣਾ ਚੁੰ ਪੁਨਾ ਤੇਰਾ ਵੁਹ ਕੰਨ ਉਪਮਾ ਤੋ ਪਰੇ ਅਸਥਾਨੁ ਹੈ ਜਹਾਂ ਤੂੰ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਘਟਾ ਮੈਂ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ॥

ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹਿ ਸਗਲ ਸਮਾਲਹਿ ਸਗਲਿਆ ਤੇਰੀ ਛਾਉ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੀ ਸਮਾਲ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਅੰਨ ਬਸਤ੍ਰਾਦਿਕ ਦੇਣਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤੇਰੀ (ਛਾਉ) ਓਰ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਭੁਝਹਿ ਦਿਖਾਉ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੈ ਹੈਂ ਹੇ ਹਮਾਰੇ (ਬਿਧਾਤੇ) ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਪੁਰਸ ਮੈਂ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਯਾਪਕ ਦੇਖਾਂ ਅਰ ਜਗਜਾਗ੍ਰਓਂ ਕੋ ਦਿਖਾਵਾਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਖਕੇ ਪਿਆਰੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਮਗਨ ਮਨੇ ਮਹਿ ਚਿਤਵਉ ਆਸਾ ਨੈਨਹੁ ਤਾਰ ਤੁਹਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਮਗਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੂੰ ਔਰ ਆਸਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਤਾਰ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਓਇ ਦਿਨ ਪਹਰਮੂਰਤ ਪਲ ਕੈਸੇ ਓਇ ਪਲ ਘਰੀ ਕਿਹਾਰੀ ॥

ਵਹੁ ਦਿਨ ਅਰ ਪਹਿਰ ਮਹੂਰਤ ਪੁਨਾ ਪਲ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇਗੇ ਅਰ ਵਹੁ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਪਲਕ ਅਰ ਘਰੀ

(ਕਿਹਾਰੀ) ਕੈਸੀ ਹੋਵੇਗੀ ॥

ਖੂਲੇ ਕਪਟ ਧਪਟ ਬੁਝਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜੀਵਉ ਪੇਖਿ ਦਰਸਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਕਿ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਪਟ ਰੂਪ ਗਾਨ (ਧਪਟ) ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਖੂਲ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਬੁਝ ਜਾਵੇਗੀ ਅਰ ਤੇਰੇ ਸਰਗੁਣ ਵਾ ਨਿਰਗੁਣ ਦਰਸਨ ਕੇ ਵੇਖ ਕਰ ਜੀਵੇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਕਵਨ ਸੁ ਜਤਨੁ ਉਪਾਉ ਕਿਨੇਹਾ ਸੇਵਾ ਕਉਨ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਥਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਕੋਨਸਾ ਜਤਨੁ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਕਰਤੇ ਕੈਸਾ ਉਪਾਏ ਕਰਤਾ ਜੇਹੁ ਹੋ ਪੁਨਾ ਤਨ ਕਰਕੇ ਕੋਨਸੀ ਸੇਵਾ ਬੀਚਾਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਸਾਧਨ ਸਤਸੰਗ ਦੇ ਅੰਤ੍ਰ ਹੋ ॥

ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਤਜਿ ਨਾਨਕ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਮਾਨ ਅਭਿਮਾਨ ਅਰ ਮੋਹ ਕੇ ਤਰਾਗਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋਂ ਗਾਵਣਾ ਕਰੋਂ ॥

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸੀ ਕਰੋ ਐਸੇ ਮੇਰੇ ਸੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੋ ॥

ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭ ਆਨ ਬਿਖੈ ਤੇ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਨੁ ਲਾਵਹੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਲਗਾਇ ਦੇਵੇ ਅਰ ਹੋਰ ਵਿਖਿਓਂ ਸੇ ਕਾਢ ਲੀਜੀਏ ॥

ਕੁਮੁ ਭਉ ਮੋਹੁ ਕਟਿਓ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਅਪਨਾ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ ਕੁਮੁ ਐ ਜਮਾਈ ਭੈ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਮੋਹੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਆਪਨੇ ਕਾਟਿ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋਅਪਨਾ ਦਰਸਨੁ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੋ ਵਾ ਤਿਨੋਂ ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਰਸਨੁ ਦਿਖਾਵੇ ॥

ਸਭਕੀ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਮਨੁ ਮੋਰਾ ਅਹੰਬੁਧਿ ਤਜਾਵਹੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤੇਰੇ ਸਭੀ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀਧੁਰੀ ਮੋਰਾ ਮਨੁ ਹੋਜਾਵੇ ਐਸੇ ਹੰਕਾਰਬੁਧੀ ਮੇਰੇ ਸੇ ਤਿਆਗਨ ਕਰਾਇਦੀਜੀਏ ॥

ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਦੇਹਿ ਦਇਆਲਾ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਪੁਨਾ ਹੇ ਦਯਾਲ ਸੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਵਡਭਾਗੀ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਜਾਤ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਜਨਮੁ ਬਜਰਥ ਹੀ ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤਜਿ ਗੋਪਾਲ ਆਨ ਰੰਗਿ ਰਾਚਤ ਮਿਥਿਆ ਪਹਿਰਤ ਖਾਤ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਐਸੇ ਰੰਗੋਂ ਮੈਂ (ਰਾਚਤ) ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਾ ਜੋ ਪਹਿਰਤੇ ਖਾਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਸਭ ਮਿਥਾਨਾ ਭਾਵ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੀ ਹੈ ॥

ਪਨੁ ਜੋਬਨੁ ਸੰਪੈ ਸੁਖ ਭੋਗਵੈ ਸੰਗਿ ਨ ਨਿਬਹਤ ਮਾਤ ॥

ਪਨੁ ਅਰ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਪੁਨਾ ਸੰਪਦਾ ਅਰ ਭੰਗੋਂ ਕੋ ਸੁਖ ਜੋ ਹੈ (ਵੈ) ਸੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਮਾਤ) ਤੁਛ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀਵਾਮਾਤਾ ਆਦਿ ਸਨਬੰਧੀ ਕੋਈ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਨਿਭਤਾ ਹੈ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੇਖਿ ਰਚਿਓ ਬਾਵਰ ਦੁਖ ਛਾਇਆ ਰੰਗਿ ਰਾਤ ॥ ੧ ॥

ਜਿਹ ਸਭ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾਕੇ ਜਲਵਤ ਐ ਬਿਛ ਕੀ ਛਾਪਾ ਵਤ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਥਾਨਾ ਅਰ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਤਥਾ ਕਮਲਾ ਹੈ ਪੁਰਸੁ ਤ੍ਰਿਸੁ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੁਆ (ਰਚਿਓ) ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਨ ਮੋਹ ਮਹਾ ਮਦ ਮੋਹਤ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕੈ ਖਾਤ ॥

ਮਾਨ ਮੋਹ ਅਰ ਅਭੀ (ਮਦ) ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੁਆ ਜੀਵ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ (ਖਾਤ) ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਪਛ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਹੋਇ ਸਹਾਤ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇ ਮੁੜ ਦਾਸ ਕਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਲੀਜੀਏ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ਨ ਚਾਲਸਿ ਸਾਥ ॥

ਉਪਦੇਸ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ॥ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਕਰੁਣਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ ਅਨਾਥਾ ਕੇ ਨਾਥ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕੋ (ਪਤਿ) ਇਸਤ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਸ਼ਾਮੀ ਅਰ ਅਨਾਥਾਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ॥

ਸੁਤ ਸੰਪਤਿ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਭੋਗਵਤ ਨਹ ਨਿਬਹਤ ਜਮ ਕੇ ਪਾਥ ॥

ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਅਰ ਸੰਪਤੀ ਪੁਨਾ ਬਿਸਯ ਰਸੋਂ ਕਾ ਜੋ ਭੋਗਣਾ ਹੈ ਸੋ ਜਮਕੇ (ਪਾਥ) ਮਾਰਕ ਮੈਂ ਨ੍ਰਿਬਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਸਭ ਸਨਬੰਧੀ ਅਰ ਭੋਗ ਈਹਾ ਹੀ ਰਹ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਣੁ ਗਾਉ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਉਧਰੁ ਸਾਗਰ ਕੇ ਖਾਤ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਿਪੋਂ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਾਇ ਔਰ ਬਾਣੀ ਤਰ ਤਿਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰਇਸਤੇ ਹੋ ਜੀਵ (ਸਾਗਰ) ਸਮੁੰਦ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਖਾਤੇ ਸੇ (ਉਧਰੁ) ਨਿਕਸ ਭਾਵ ਸੁਨੀਓਂ ਕੇ ਗਰਭ ਸੇ ਨਿਕਸ ॥ ੧ ॥

ਸਰਨਿ ਸਮਰਥ ਅਕਥ ਅਗੋਚਰ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖ ਲਾਥ ॥

ਜੇ ਸਰਨ ਦੇਣੇ ਕੇ ਸਾਮਰਥ ਅਰ ਅਕਥ ਪੁਨਾ ਅਵਿਸ਼ਕਸ਼ਤੁਪ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਸਰਥ ਦੁਖਲਹਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਸੂਰਿ ਜਨ ਬਾਛਤ ਮਿਲੈ ਲਿਖਤ ਧੁਰਿ ਮਾਥ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦੀਨ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਸੂਰੀ ਬਾਛਤਾ ਹੂੰ ਅਰ ਵਹੁ ਸੂਰੀ ਤੋਂ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਆਇ ਸੇ ਮਾਥੇ ਪਰ ਲਿਖੀ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੮ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਬਿਸਰਤ ਨਾਹਿ ਮਨ ਤੇ ਹਰੀ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਹਰੀ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਅਥ ਇਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਹਾ ਪ੍ਰਬਲ ਭਈ ਆਨ ਬਿਖੈ ਜਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਥ ਇਹ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਤਯੋਗ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ (ਆਨ) ਦੂਸਰੇ ਜੋ ਵਿਸਯੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੀ ਜੋ ਜਲ ਗਈ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੰਦ ਕਹਾ ਤਿਆਗਿ ਚਾਤ੍ਰਕ ਮੀਨ ਰਹਤ ਨ ਘਰੀ ॥

ਪਪੀਹਾ ਸ਼ਾਤੀ ਬੰਦ ਕਥ ਤਜਾਗ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਛੀ ਭੀ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਰਹ ਸਕਤੀ ਭਾਵ ਯਹਕਿ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭੀ ਐਸੀ ਹੈ ॥

ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਉਚਾਰੁ ਰਸਨਾ ਟੇਵ ਏਹ ਪਰੀ ॥ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਤਾ ਹੂੰ ਇਹ (ਟੇਵ) ਬਾਣ ਪੜ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਾਨਾਦ ਕੁਰੰਗ ਮੋਹਿਓ ਬੇਧਿ ਤੀਖਨ ਸਰੀ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਮਹਾਨਾਦ) ਘੰਭਾ ਹੋਏ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਮ੍ਰਿਗ ਮੋਹਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਤੀਖਨ (ਸਰੀ) ਕਾਨੀ ਭਾਵਮੁਖੀ ਲੋਹੇ ਦਾ ਬਾਣ ਵਾ ਬਰਫੀ ਕਰਕੇ ਵੇਧਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਹਟਾਈ ਹਟਤੀ ਨਹੀਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਸਾਲ ਨਾਨਕ ਗਾਨਿ ਬਾਧਿ ਧਰੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਜੋ ਚਰਨ ਕਮਲ (ਰਸਾਲ) ਸੁੰਦਰ ਵਾ ਰਸ ਕਾ ਘਰੁ ਹੋਤਿਨਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀ ਗੰਢ ਬੰਨਕੇ ਅਰਥਾਤ ਇਥ ਕਰਕੇ ਧਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਸਤਰਿਦ ਮਹਿ ਖੋਰ ॥

ਹੋ ਪਯਾਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ (ਖੋਰ) ਗੁਫਾ ਮੈਂ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਭਰਮ ਭੀਤਿ ਨਿਵਾਰਿ ਠਾਕੁਰ ਗਹਿ ਲੋਹੁ ਅਪਨੀ ਓਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਠਾਕੁਰ ਭਰਮ ਕੀ ਜੋ (ਭੀਤਿ) ਕੰਧ ਅਰਥਾਤ ਪੜਦਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਹਟਾਇ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ਖਿੱਚ ਲੀਜੀਏ ॥

ਅਧਿਕ ਗਰਤ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਕਰਿ ਦਇਆ ਚਾਰਹੁ ਧੋਰ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਸੋਹ ਰੂਪ ਬਡਾ ਬਾਛਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਧੋਰ) ਧੌੜੇ ਭਾਵ ਉਰੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਵਾ (ਧੋਰ) ਪਾਸ ਕਨਥੇ ਚੜਾਇ ਵੀਜੀਏ ॥

ਸੰਤ ਮੰਗਿ ਹਰਿ ਚਰਨ ਬੋਧਿਥ ਉਪਰਤੇ ਲੈ ਮੋਰ ॥ ੧ ॥

ਹੋ ਹਰੀ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗਯਤ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮੈਨੇ (ਬੋਧਿਥ) ਜਾਗ੍ਰਸ ਰੂਪ ਕੀਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਲੋਕਰ ਉਧੋਂ ਹੋਵੇਗੇ ॥ ੧ ॥

ਗਰਭ ਕੁੰਦ ਮਹਿ ਜਿਨਹਿ ਧਾਰਿਓ ਨਹੀ ਬਿਖੈ ਬਨ ਮਹਿ ਹੋਰ ॥

ਜਿਸ ਤੋਨੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਰੂਪੀ ਕੁੰਦ ਮੈਂ ਰਖਤਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਫੇਰੇ ਬਿਨਾ ਬਿਖੈ ਰੂਪ ਬਨ ਮੈਂ ਔਰ ਕੋਈ ਰਖਨਕ ਨਹੀਂ ॥

ਹਰਿ ਸਕਤ ਸਰਨ ਸਮਰਥ ਨਾਨਕ ਆਨ ਨਹੀ ਨਿਹੋਰ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਕਤੀ ਸਪੰਨਤ ਹਰੀ ਮੈ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕਾ (ਨਿਹੋਰ) ਅਹਿਸਾਨ
ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਬਖਾਨੁ ॥
ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਹਥਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਉਚਾਰੁ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਭਈ ਕਲਮਲ ਹਾਨ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਸਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ (ਕਲਮਲ) ਪਾਪ ਸਭ ਨਸ਼ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਤਿਆਗਿ ਚਲਨਾ ਸਗਲ ਸੰਪਤਿ ਕਾਲੁ ਸਿਰਿ ਪਰ ਜਾਨੁ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਪਦਾ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਐਰ ਕਾਲ ਸਿਰਪਰ ਆਯਾ ਜਾਨੁ ॥

ਮਿਥਨ ਮੋਹ ਦੁਰੰਤ ਆਸਾ ਝੂਠੁ ਸਰਪਰ ਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨ ਮਿਥਯਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ (ਦੁਰੰਤ) ਦੂਰ ਹੈ ਅੰਤ ਜਿਸਕਾ ਐਸੀ ਆਸਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ (ਸਰਪਰ)
ਜਵਰ ਹੀ ਝੂਠ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਲੇ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਰਿਵੈ ਧਾਰਹੁ ਧਿਆਨੁ ॥
ਜਿਸਕਾ ਸ਼ੁਰੂਪ ਕਾਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਸਤ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰੇ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਲਾਭੁ ਨਾਨਕ ਬਸਤੁ ਇਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜੋ ਲਾਭ ਵਾਲਾ ਖਜਾਨਾ ਰੂਪ ਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਵਕੇ ਪ੍ਰਵਾਣ ਬਹਾਉਨ ਵਾਲੀ
ਯਹੀ ਵਸਤੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੧ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਨ ਕਛੁ ਬਿਆਪੈ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਲੀ ਕਾ ਕਛੁ ਕਲੇਸ ਹਮਕੋ ਬਝਾਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੈਨੇ ਬਝੋਹਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਆਪਿ ਰਾਖਿਓ ਨਹ ਉਪਜਤਉ ਬੇਕਾਰੁ ॥
ਤੁਮਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪ (ਰਾਖਿਓ) ਬਰਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਬ ਕਾਮਾਦੀ ਬਿਕਾਰੁ ਕੋਈ ਉਪਜਤਾ
ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਸਿਮਰੈ ਤਿਸੁ ਦਹਤ ਨਹ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ਜਿਸਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਸ਼ੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਐਰ ਤਿਸਕੋ ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਦਗਧਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖ ਮੰਗਲ ਆਨੰਦ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰੁ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਔਰ (ਮੰਗਲ) ਉਤਸ਼ੇਵ ਔਰ ਆਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ
ਅਨੰਦੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਰਨਾਗਤੀ ਤੇਰੇ ਸੰਤਨਾ ਕੀ ਛਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਭੂੰ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਏ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਸੋਤੁ ॥
ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਸਰਬੰਸ ਕੀ ਬਝਰਬਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਸੋਝੁ ਇੰਦ੍ਰਿ ਹੈਂ
ਤਿਸਕੋ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਬਿਸਾਰਿ ਜੀਵਹਿ ਤਿਹ ਕਤ ਜੀਵਨ ਹੋਤੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਜੀਵਨਾ ਕਹਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਵਹੁ
ਖਾਤੇ ਪੀਤੇ ਹੈਂ ? ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖਾਤ ਪੀਤ ਅਨੇਕ ਬਿੰਸਨ ਜੈਸੇ ਭਾਰ ਬਾਹਕ ਬੋਤੁ ॥
ਵਹੁ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨੋਂ ਕੋ ਜੋ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਦੁਧ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਪੀਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਭਾਰਉਨਾ ਵਟੇਵਾਲਾ ਖੋਤਾ
ਰੂਕੀ ਪਰ ਸੇ ਪੈਟ ਭਰ ਲੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਠ ਪਹਰ ਮਹਾ ਸ਼੍ਰਮੁ ਪਾਇਆ ਜੈਸੇ ਬਿਰਖ ਜੰਤੀ ਜੋਤਿ ॥ ੧ ॥

ਆਨੋਂ ਪਹਿਰ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਅਤੀ ਕਸ਼ਟ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਬ੍ਰਿਖ) ਬ੍ਰਿਖਭ ਅਰਥਾਤ ਬੈਲ (ਜੰਤੀ) ਕੋਲੁ ਮੈਂ ਜੋੜਿਆ ਹੁਆ ਕਸ਼ਟ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਜਿ ਗੁੱਪਾਲ ਜਿ ਆਨ ਲਾਗੇ ਸੇ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਰੋਤ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਔਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਅੰਤ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੋਵੇਰੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰ ਜੋਰਿ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਮਾਰੀ ਹਰਿ ਰਖਹੁ ਕੰਠਿ ਪਰੋਤ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਆਪ ਸੇ ਧਿਰ ਦਾਨ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਕੰਠ ਮੈਂ ਪ੍ਰਰੋਤੀ ਰਖੋਂ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੰਤਹ ਧੂਰਿ ਲੇ ਮੁਖਿ ਮਲੀ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਲੈਕਰ ਅਪਨੇ ਮੁਖ ਪਰ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਗੁਣਾ ਅਚੁਤ ਸਦਾ ਪੂਰਨ ਨਹ ਦੋਖ ਬਿਆਪਹਿ ਕਲੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ (ਅਚੁਤ) ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਸਦਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਤਿਸਕੋ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਦੋਖ ਨਹੀ ਲਾਗਤੇ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਕਾਰਜ ਸਰਬ ਪੂਰਨ ਈਤ ਉਤ ਨ ਹਲੀ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਬਚਨਕਰ ਤਿਸਕੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਪੂਰਨ ਹੁਏਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ (ਈਤ ਉਤ) ਇਧਰ ਉਧਰ ਭਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਏਕ ਅਨਿਕ ਸਰਬਤ ਪੂਰਨ ਬਿਖੈ ਅਗਨਿ ਨ ਜਲੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਕਰ ਸਰਬਤ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਬੁਧੀ ਵਿਸ਼ਨ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੋਂ ਦਾਸੁ ਅਪਨੇ ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ ਰਲੀ ॥

ਜਿਸ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਭੁਜਾ ਸੇ ਪਕੜ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਜੋਤਿ (ਜੋਤੀ) ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਮਿਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਵਹੁ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਚਰਨ ਸਰਨ ਅਨਾਥੁ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਚਲੀ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੪ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ (ਅਨਾਥ) ਈਨ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚਲੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੪ ॥ ਇਹ ਸਬਦ ਬੇਨਤੀ ਮੈਂ ਭੀ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਨ ਰੁਚੈ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੀ (ਰੁਚੈ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਸਾਂਤਿ ਅਨੰਦ ਪੂਰਨ ਜਲਤ ਛਾਤੀ ਬੁਝੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੋਝੋਂ ਸਾਂਤੀ ਅਰ ਅਨੰਦ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਛਾਤੀ ਉਪਲਖਤ ਬੁਧੀ ਬੀਚ ਤੇ ਬਿਜਨਾ ਵਾਸਨਾ ਵਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਜਲਤੀ ਹੁਈ ਬੁਝ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਮਾਰਗਿ ਚਲਤ ਪਾਨੀ ਪਤਿਤ ਉਧਰੇ ਮੁਚੈ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਾਰਗ ਚਲਤੇ ਹੁਏ ਪਾਪੀ (ਪਾਣੀ) ਜੀਵ (ਮੁਚੈ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਉਧਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਰੇਨੁ ਜਨ ਕੀ ਲਗੀ ਮਸਤਕਿ ਅਨਿਕ ਤੀਰਥ ਸੁਚੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਸੇ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥ (ਸੁਚੈ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਗੀ ਹੈ ਵਾ ਚਰਨ ਰੇਨ ਸੇ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕੀ ਸੂਚਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਧਿਆਨ ਭੀਤਿ ਘਟਿ ਘਟਹਿ ਸੁਆਮੀ ਸੁਝੈ ॥

ਮਨ ਕੋ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਸੁਆਮੀ ਬ੍ਰਜਪਕ ਸੁਝਤਾ ਹੈ ॥

ਸਰਨਿ ਦੇਵ ਅਪਾਰ ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਜਮੁ ਨਹੀ ਲੁਝੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਦੇਵ ਅਪਾਰ) ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਰਨ ਲੈਨੇ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤੇ ਪੁਰਸ ਕੇ ਸਾਥ ਜਮੁ (ਲੁਝੈ) ਲੜਤਾ ਭਾਵ ਝਗੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੫ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਿਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆ ਕਰਕੇ ਮਿਲੀਏ ॥

ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈਂ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਥਿਧਾਤਾ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਮਾਰਗੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਹਰਿ ਕਾਮਾ ਸਤਨ ਸੰਗਿ ਜਾਤਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣੇ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਇਹੁ ਨਿਸਰੇ ਕੀਆ ਹੈ ਕੇ ਤੂੰ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਸੰਗੁ ਤੇ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਹੇ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਨਦਰੀ ਸਰਬ ਘਟੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਜਾਪਕ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਸਰਨੀ ਆਵੈ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਭੈਨੈ ਘਾਲਿਆ ॥

ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਆਵਤਾ ਹੈਸੇ ਪੁਰਸਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੋਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਕਿਸੀਕੀ ਘਾਲਕਰੀ ਹੁਣੇ ਕੋਤੋੜਤਾਨਹੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਏ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਾਰਸ ਮਾਤਾ ॥

ਹੇ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਹਰੀ ਜਿਨ ਪੁਰਸ ਨੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੋ ਸੇ ਪੁਰਸ (ਸੁਭਾਏ) ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਣੇ ਹੋਂ ਔਰ ਤੇਰੇ ਮਹਾ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਅਤੀ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ (ਮਾਤਾ) ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਤੂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਨੀ ਆਪਾ ਤੂੰ ਤੂੰ ਪੂਰਨ (ਪੁਰਖ) ਬਜਾਪਕ ਹੋਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾ (ਬਿਧਾਤਾ) ਰਖਕ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਜਨ ਬੋਧਿਆ ਸੇ ਆਨ ਕਤ ਜਾਹੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਮੈਂ ਬੋਧਾ ਗਿਆ ਹੈ ਸੇ ਪਰਸ ਔਰ ਕਹਾ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਾਵੈ ਭਾਵ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੀਨੁ ਬਿਛੋਹਾ ਨਾ ਸਹੈ ਜਲਿ ਬਿਨੁ ਮਰਿ ਪਾਹੀ ॥

ਜੇਸੇ ਮੱਛੀ ਜਲਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਸਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੈ ਅਰ ਜਲੁ ਜੋ ਬਿਨਾ ਮਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਜੇਰੇ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਤ

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਦੁਖਿ ਕਿਨਿ ਸਹੀਐ ਚਾਤ੍ਰਕ ਬੁੰਦ ਪਿਆਸਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਰਹਿਸਕੀਏ ਔਰ ਵਿਛੋੜੇ ਕੇ ਦੁਖ ਕੇ ਕੈਸੇ ਸਹਾਰੀਏ? ਯਥਾ ਪਾਪਹਾਸੂ ਤੀ ਬੁੰਦ ਕਾ ਪਿਆਸਾਕਰੀ ਰਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ? ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਤ ॥

ਕਬ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਵੈ ਚਕਵੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਸੂਰਜ ਕਿਰਣਿ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ॥

ਚਕਵੀ ਐਸੇ ਕਹਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਦੋਂ ਰਾਤ੍ਰ ਬਤੀਤ ਹੋਵੇਗੀ ਅਰੁ ਸੂਰਜ ਕੀਆ ਕਿਰਣਾਂ(ਆ) ਸਰਬ ਓਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੇ ਪੁਨਾ ਹਮ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਤ ਮੈਂ ਤੇਸੇ ਹੀ ਜਥਾ ਅਵਿਦਯਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਬਤੀਤ ਹੋਵੈ ਅਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪਸੂਰਜ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੇ ਤਬ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਚਕਵੀ ਕੋ ਤੇਰੇ ਸੂਰ੍ਯ ਕਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਦਿਨਸੁ ਸੁਭਾਰਾ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਹੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਸੋਈ ਦਿਨ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਔਰ ਸੁਭਾਰਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਮਨ ਲਾਗਾ ਗਿਆ ਔਰ ਜਿਸਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ਸੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਕਤ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਾਣੁ ਟਿਕਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਦਾਸ ਭਾਵ ਕਰ ਆਪ ਪ੍ਰਾਸਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਣ (ਕਤ) ਕਬ ਠਹਿਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰ ਸਕਤੇ ॥ ੨ ॥ ਔਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਤ ॥

ਸਾਸ ਬਿਨਾ ਜਿਉ ਦੇਹੁਰੀ ਕਤ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ਼ਾਸੋਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਦੇਹੀ ਕਹਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ਕਾਕੋਕਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਤ ਮੈਂ ॥

ਦਰਸ ਬਿਹੁਨਾ ਸਾਧ ਜਨੁ ਬਿਨੁ ਟਿਕਣੁ ਨ ਆਵੈ ॥

ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧੂ ਜਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਬਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਸਕਤਾ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੈ ਰਹਣਾ ਨਰਕੁ ਸੋ ਸਹਣਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਬੋਧਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਕੇ ਜੋ ਰਹਿਣਾਏ ਸੋ ਨਰਕ ਸਹਾਰਨੇਕੇ ਤੁਲ ਹੈ ਯਾਹੀ ਤੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਮੈਨੇ ਵੇਖਾ ਅਰਥਾਤ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰਸਿਕ ਬੈਰਾਗੀ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਇ ਨਿਖੇਧਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਵੈਰਾਗਾਵਾਨੁ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਖਿਤੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਕਹੀ ਨਖੇਧੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਿਉ ਜਾਇ ਮਿਲਣਾ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਰਹਣਾ ਸੋ ਸੁਖੁ ਅੰਕਿ ਨ ਮਾਵੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਜੋ ਮਿਲ ਰਹਣਾ ਅਰ ਤਿਸ ਮਿਲਾਪ ਕਾ ਜੋ ਸੁਖੁ ਹੈ ਵਹੁ (ਅੰਕਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਚਰਨਹ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀਸੁਆਮੀਮੁਖ ਦਾਸਕੇਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲਹੋਵਹੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਕੇਸਾਥ ਮੇਰਾਮਨੁਸਮਾਇਜਾਵੈ॥੩॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਕਰੁਣਾ ਧਾਰੇ ॥

ਹੇ (ਕਰੁਣਾ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਧਾਰਨੇਹਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੁਖਕੇ ਵੇਖਤੇ ਵੇਖਤੇ ਕੇ ਮਿਲੇ ਹੋ ॥

ਨਿਰਗੁਣੁ ਨੀਚੁ ਅਨਾਥੁ ਮੈ ਨਹੀ ਦੋਖ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਂ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂੰ ਨੀਚ ਅਰ ਅਨਾਥ ਹੂੰ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਦੋਖ ਬੀਚਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਨਹੀ ਦੋਖ ਬੀਚਾਰੇ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਸਾਰੇ ਪਾਵਨ ਬਿਰਦੁ ਬਖਾਨਿਆ ॥

ਹੇ ਪੂਰਨ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਹਰੇ ਆਪਕਾ ਬੇਦੋਂ ਨੇ (ਪਾਵਨ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਕਾ(ਬਿਰਦੁ)ਧਰਮ ਬਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਵਡਲੁ ਸੁਨਿ ਅੰਚਲੇ ਗਹਿਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰ ਸਮਾਨਿਆ ॥

ਮੈਂ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪਯਾਰਾ ਸੁਨ ਕਰ ਆਪਕਾ ਪੱਲਾ ਪਕੜਾ ਹੈ ਔਰ ਹੂੰ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਸੁਖ ਸਾਰਹੋ ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਹਾਰੇ ॥

ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਹਜ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸਹਿਜੇਹੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਨੇ ਜਨਮ ਮਰਨਾਇ ਦੁਖ ਸਭ ਹਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਦੀਏ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਿਹਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮਣ ਰੂਪ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਾਰ ਪਾਯਾ ਹੇ ਸੋ ਦਾਸ ਤੈਨੇ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸੋਤੇ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਕੇਦਾਰਾ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ ॥

੧ੳ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਵੇਉ ਬਿਬਰਜਿਤ ਤਜਹੁ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥

ਜੋ ਉਸਤਤ ਅਰ ਨਿੰਦਾ ਦੋਨੋ ਸੇ(ਬਿਬਰਜਿਤ) ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਨ ਅਰ ਅਭਿਮਾਨ ਕੇ ਭੀ ਤਜ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਲੋਹਾ ਕੰਚਨੁ ਸਮਕਰਿ ਜਾਨਹਿ ਤੇ ਮੂਰਤਿ ਭਗਵਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਲੋਹਾ ਅਰ ਸੂਰਨ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਾ ਹੈ ਹੇ ਭਗਵਨ ਸੋ ਪੁਰਸ ਆਪਕਾ ਸੂਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਏਕੁ ਆਪੁ ਕੋਈ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ

ਬਿਬਰਜਿਤ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨੈ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਕੋਈ ਏਕ ਆਪਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੇ ਵਾ ਏਕ ਗੁਣਨਵਾਨ ਆਪਾ ਜਗਾਸੂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਪੁਰਸ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਪਦ ਕੇ ਸੋਈ ਪੁਰਸ (ਚੀਨੈ)ਜਾਨਜਾਹੈ ॥੧॥

ਰਜ ਗੁਣ ਤਮ ਗੁਣ ਸਤ ਗੁਣ ਕਹੀਐ ਏਹ ਤੇਰੀ ਸਭ ਮਾਇਆ ॥

ਜੋ ਰਜੋਗੁਣ ਅਰ ਤਮੋਗੁਣ ਪੁਨਾ ਸਤੋਗੁਣ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ॥

ਚਉਥੇ ਪਦ ਕਉ ਜੋ ਨਹੁ ਚੀਨੈ ਤਿਨਹੀ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

(ਚਉਥੇ ਪਦ)ਤੁਹਾਓਆਸਾਖੀਕੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਉਤਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪਦ ਕੇ ਅਰਥਾਤਮੋਖਕੋਪਾਯਾਹੈ॥੨॥

ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ ਸਦਾ ਰਹੈ ਨਿਹਕਾਮਾ ॥

ਤੀਰਥ ਧ੍ਰਤ ਅਰ ਨੇਮ ਪੁਨਾ ਸੋਚ ਸੰਜਮੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਭੀ ਸਦੀਵ ਨਿਸਕਾਮ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਹੁ ਮਾਇਆ ਭ੍ਰਮੁ ਦੂਕਾ ਚਿਤਵਤ ਆਤਮ ਰਾਮਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਰ (ਮਾਇਆ) ਛਲ ਅਰ ਭਰਮ ਦੂਕ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ (ਆਤਮ ਰਾਮਾ)ਆਪਕੇ ਬ੍ਰਹਮਪਕ ਰੂਪ ਜਾਣਕਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜਿਹ ਮੰਦਰਿ ਦੀਪਕੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਅੰਧਕਾਰੁ ਤਹ ਨਾਸਾ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਅੰਤਰਕਰਣ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧਕਾਰ ਨਸ਼ਟ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਿਰਭਉ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਭ੍ਰਮ ਭਾਗਾ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਜਨ ਦਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਨਿਰਭਉ ਤਿਸਨੇ ਆਪਕੋ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਅਰ ਭਰਮ ਤਿਸਕਾ (ਭਾਗਾ) ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰਜੀਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਅਥ ਬਨਜ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਨਾਮਕੀ ਮਹਤਤਾ ਅਰ ਅਪਨਾ ਨਿਸਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਨਹੀ ਬਨਜਿਆ ਕਾਂਸੀ ਤਾਂਬਾ ਕਿਨਹੀ ਲਹਿਗ ਸੁਪਾਰੀ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕਾਂਸੀ ਤਾਂਬਾ ਖਰੀਦ ਕੀਆ ਪੁਨਾਕਿਸੀਨੇਲੋਂਗ ਸਪਾਰੀ ਆਇ ਬਸਤੂਓਂਕਾ ਬਨਜ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸੰਤਹੁ ਬਨਜਿਆ ਨਾਮੁ ਗੋਬਿਦਕਾ ਐਸੀ ਖੋਪ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪਰਿਤੁ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਬਨਜਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੀ ਖੋਪ ਭੀ ਐਸੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਆਪਾਰੀ ॥ ਹੀਰਾ ਹਾਥਿ ਚੜਿਆ

ਨਿਰਮੋਲਕ ਛੂਟਿ ਗਈ ਸੰਸਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਜੋ ਵਪਾਰੀਸ਼ਤ ਜਨ ਹੋਂ ਤਿਨਕੋ ਭੁਧੀ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਮੈ ਗਿਆਨ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਮੋਲਕ ਹੀਰਾ ਚੜ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਐਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਅਸੁਭ ਕਿਰਿਆ ਤਿਨਕੀ ਛੂਟ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚੇ ਲਾਏ ਤਉ ਸਚ ਲਾਗੇ ਸਾਚੇ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਹਮ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਲੰਗਾਏ ਤੋ ਸਚ ਨਾਮ ਜਾਪ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੋਂ ਅਥ ਤੋ ਸਾਚੇ ਕੇ ਹੀ ਬਿਵਹਾਰੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਯਥਾ ਪ੍ਰਮਾਣ 'ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਤਿਲੋਚਨਾ ਮੁਖਤੇ ਰਾਮ ਸਮਾਲਿ ॥ ਹਾਥ ਪਾਉ ਕਹਿ ਕਾਮ ਸਭ ਚੀਤ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਲਿ' ॥

ਸਾਰੀ ਬਸਤੁ ਕੇ ਭਾਰ ਚਲਾਏ ਪਹੁਚੇ ਜਾਇ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਖਜਾਨੇ ਸੇ ਸਾਰੀ ਵਸਤੂ ਜੋ ਭਗਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭਾਰਚਲਾਏ ਹੋਂ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਆਪ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਅਵਰੋਂਜੇ ਕਰਾਵਣੀ ॥ ਯਥਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ॥ "ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਆਪ ਭਗਤਿ ਕਰਨ ਅਵਰਾ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ"

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਭੰਡਾਰੀ ਹੋਕਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪਹੁਚੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਅਥਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਨਿਸਰਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਾਹਿ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਨਿਕ ਆਪੈ ਹੈ ਪਾਸਾਰੀ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਆਪ ਹੀ (ਰਤਨ) ਵੈਰਾਗ ਹੈ ਐਰ (ਜਵਾਹਰ) ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਅਰ (ਮਾਨਿਕ) ਮੰਨਨ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਐਰ(ਪਾਸਾਰੀ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਾ ਕਰਤਾ ਵਾ ਇਨ ਗੁਣ ਕਾ ਪਾਸਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ ਭੀਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥

ਆਪੈ ਵਹਦਿਸ ਆਪ ਚਲਾਵੈ ਨਿਹਚਲੁ ਹੈ ਬਿਆਪਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਐਰ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਖੋਪ ਚਲਾਉਦੇ ਵਾਲਾ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਅਰ ਅਚਲ ਵਪਾਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਸਤਾ ਸਵਰਤੀ ਜੋ ਉਤਪਤੀ ਪਾਲਨ ਸੰਘਾਰ ਕਰਤਾਂ ਹੁਆ ਹੀ ਅਸੰਗ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਵਪਾਰ ਮੈਂ ਬੈਠ ਗੂਟ ਆਦਿਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ? ਯਹਿ ਕੋਟ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਕਰਿ ਬੈਲੁ ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ ਪੈਡਾ ਗਿਆਨ ਗੋਨਿ ਭਰਿ ਭਾਰੀ ॥

ਅਸਮਾਦਿਕ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੋ ਬੈਲ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਾਯਾ ਹੈ (ਸੁਰਤਿ) ਸੁਸ਼ਟ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਾਰਗ ਕੀਆ ਹੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਗੁਣ ਸੁਭ ਗੁਣ ਕੇ ਸਾਥ ਭਰ ਕਰ ਮਨ ਰੂਪ ਬੈਲ ਕੇ ਉਪਰ (ਭਾਰੀ) ਪਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣ ਸਭੀ ਗਿਆਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਆ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਨਿਬਹੀ ਖੋਪ ਹਮਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋ ਸੁਣ ਕਰੋ ਅਥ ਹਮਾਰੀ ਖੋਪ ਨਿਭੀ ਹੈ ॥੪॥੨॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੀ ਕਲਵਾਰਿ ਗਵਾਰਿ ਮੂਢ ਮਤਿ ਉਲਟੇ ਪਵਨੁ ਫਿਰਾਵਉ ॥

ਹੇ (ਕਲਵਾਰਿ) ਕਲੇਸ ਵਾਲੀ ਗਵਾਰ (ਮੂਢ) ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਭੁਧੀ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜੇ ਉਲਟੀ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਤਰਫ (ਫਿਰਾਵਉ) ਮੌੜੇ ਵਾ ਪਰਤਖ ਪ੍ਰਾਣ ਪਵਨਕੋ ਨੀਵੇ ਸੇ ਉਪਰਦਸਮੇਂਦੁਆਰਕੋਮੌੜੇ ॥

ਮਨੁ ਮਤਵਾਰ ਮੇਰਸਰ ਭਾਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਬੁਆਵਉ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮਤਵਾਰੇ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਐਰ (ਮੇਰਸਰ) ਮੇਰੂ ਪਰਬਤ ਕੇ ਸਮਾਨ ਮੁਖ ਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭਾਨੀ ਕਰ ਵਾ ਮੇਰੂ ਜੋ ਦਸਵਾਂ ਦਵਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭਾਨੀ ਕੀ ਸਦਰਸ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਤਖਨ ਦਸਮੇਂ ਦੁਆਰੇ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰ ਕਿਵੇਂ ਆਤਮਾਨੰਦ ਕੋ ਬੁਆਉਣਾ ਕਰੋ ਭਾਵ ਸਾਖਜਾਤ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਬੋਲਹੁ ਭਈਆ ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ॥ ਪੀਵਉ ਸੰਤ ਸਦਾ

ਮਤਿ ਦੁਰਲਭ ਸਹਜੇ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਮਕੋ ਰਾਮ ਕੀ (ਦੁਹਾਈ) ਸਪਤ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਰਾਮ ਕੀ ਸਾਰੇ ਦੁਹਾਈ ਵਿਰ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਸੰਤੋਂਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਯਾ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਦੁਰਲਭ ਆਤਮਾਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਪੀਵੈ ਜਿਨੋਨੇ ਪੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੇ ਤਿਨਕੀ ਵਿਸ਼ਨ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਬੁਝਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥

ਭੈ ਬਿਚਿ ਭਾਉ ਭਾਇ ਕੇਉ ਬੁਝਹਿ ਹਰਿ ਰਸ ਪਾਵੈ ਭਾਈ ॥

ਭੈ ਕੇ ਵਿਖੇ (ਭਾਉ) ਗ਼ਜ਼ਾਨੁ ਹੈ ਭਾਵ ਪਹਲੇ ਭਜ ਹੋਵੈਗਾ ਤੋ ਔਰ ਸਾਧਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਗ਼ਜ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਔ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗ਼ਜ਼ਾਨ ਕੇ ਮਹਾਤਮ ਕੇ ਕੋਉ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੀ ਪੁਰਖੁ ਹਰੀ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਰਸ ਕੇ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ਰਸਪਦ ਆਨੰਦ ਕਾ ਪ੍ਰਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜੇਤੇ ਘਟ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਭਹੀ ਮਹਿ ਭਾਵੈ ਤਿਸਹਿ ਪੀਆਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਨੇ ਘਟ ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਭ ਹੀ ਮੈਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਗਰੀ ਏਕੈ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਧਾਵਤੁ ਬਰਜਿ ਰਹਾਈ ॥

ਦੇਹ ਰੂਪ ਨਗਰੀ ਏਕ ਹੈ ਅਰ ਨਉ ਗੋਲਕ ਤਿਸਕੇ ਦਰਵਾਜੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਜੋ ਭ੍ਰਿਤੀ ਵਾ ਪਵਨ ਧਾਵਤੀ ਥੀ ਜੋ ਰੋਕ ਕਰ ਨਹਿਰਾਈ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੂਟੈ ਦਸਵਾ ਦਰੁ ਖੁਲ੍ਹੈ ਤਾ ਮਨੁ ਖੀਵਾ ਭਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਧਯਾਤਾ ਧਯਾਨ ਧੇਧ ਆਦਿਕ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ (ਛੂਟੈ) ਨਿਬਿਤ ਹੋਜਾਵੈ ਭਾਵ ਭ੍ਰਿਤੀ ਗ਼ਜ਼ਾਨੀ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤੋ ਹੇ ਭਾਈ ਦਸਵਾਂ (ਦਰ) ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਬੋਕਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਖੁਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੋਂਹੀ ਮਨ (ਖੀਵਾ) ਅਮਲੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਤਮ ਆਨੰਦੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਭੈ ਪਦ ਪੂਰਿ ਤਾਪ ਤਹ ਨਾਸੇ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਅਭੈ ਪਦ ਮੈਂ ਜਿਨਨੇ ਮਨਕੇ ਪੂਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਲਗਾਧਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅਧਾਤਮ ਆਈ ਤਾਪ ਨਸ਼ ਹੁਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥

ਉਥਰ ਚਲੰਤੇ ਇਹੁ ਮਦੁ ਪਾਇਆ ਜੈਸੇ ਖੋਂਦ ਖੁਮਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਉਲਟ ਕਰ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਉਨੋਂ ਨੇ ਯਿਹ ਮਦੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਥਦ ਮੈਂ ਕਹਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮਧਕਾ (ਖੋਂਦ) ਪਜ਼ਾਲਾ ਪੀਣੇ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਖੁਮਾਰੀ ਚੜਤੀ ਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ (ਖੋਂਦ) ਸੁੰਘ ਕੇ ਧਰਤੀ ਸੁੰਘਨੇ ਜੋ ਖੁਮਾਰੀ ਚੜਤੀ ਹੈ ਭਾਵਖਾਰਾ ਮੀਨਾ ਜਲੁ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਕਰਮਸਤਰੁ ਆਹੈ ॥੪॥੩॥ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ ਲੀਨੇ ਗਤਿ ਨਹੀ ਏਕੈ ਜਾਨੀ ॥

ਛੂਟੀ ਆਖੈ ਕਛੂ ਨ ਸੁਝੈ ਬੁਝਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਅਰ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ (ਲੀਨੇ) ਮਰੇ ਹੁਏ ਵਾ ਇਨਕੋ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਬਿਧੀ ਨਾ ਜਾਨੀ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਵਾ ਵੈਰਾਗ ਬਥੇਕ ਰੂਪੀ ਆਖੇ ਛੂਟ ਗਈ ਹੈਂ ਕਛੂ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾਪਾਨੀਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਜੀਵ ਇਸ ਮੈਂ ਛੂਬ ਮੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਿਸ਼ਨ ਵਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪ ਪਾਨੀ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਮਿਥਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤੋ ਭੀ ਜੀਵ ਲੰਪਟ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਚਲਤ ਕਤ ਟੇਢੇ ਟੇਢੇ ਟੇਢੇ ॥ ਅਸਤਿ ਚਰਮ

ਬਿਸਤਾ ਕੇ ਮੁਏ ਦੁਰਗੰਧ ਹੀ ਕੇ ਬੇਢੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੋਜੋ ਮਨ ਤਨ ਢਾਈ ਕਰਕੇ ਟੇਢੇ ਹੋਕਰ ਖਿਉਂ ਚਲਤੇ ਹੋ ਯਿਹ ਜੋ ਸਰੀਰੁ ਹੈ (ਅਸਤ) ਹਾਤ ਔਰ ਵਿਸਰਾਇ ਦੁਰਗੰਧਤਾ ਕਰ (ਮੁਏ) ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਰ ਚਰਮ ਕਰਕੇ ਉਪਰ ਸੇ (ਬੇਢੇ) ਵਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨ ਜਪਹੁ ਕਵਨ ਭ੍ਰਮ ਭੂਲੇ ਤੁਮ ਤੇ ਕਾਲੁ ਨ ਦੂਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਰਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੋ ਬਿਸ ਭ੍ਰਮ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਭੂਲ ਰਹੋ ਹੋ ਤੁਮਾਰੇ ਸੇ ਕਾਲ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਕਟ ਹੀ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਇਹੁ ਤਨੁ ਰਾਖਹੁ ਰਹੈ ਅਵਸਥਾ ਪੂਰੇ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਨੇਕ ਜਤਨੋਂ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੋ ਚਾਹੇ ਕਿਤਨਾ ਰਖਣੇ ਕਾ ਜਤਨ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ ਸੇ ਰਹੇਗਾ ॥ ਖਿੰਤੂ ਨ ਰਹੇਗਾ ਵਾ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ ਤਕ ਰਹੇਗਾ ਆਗੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਛੂ ਨ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਕੇ ਕਰੈ ਪਰਾਨੀ ॥

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਬਖਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਆਪਣਾ ਕੀਆ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਯਾ ਕਰ ਲੇਵੇਗਾ ਜੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵਤਾਹੈ ਤੋ ਤਿਸੁ ਕੋਸਤਿ-
ਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਅੰ ਅਦੁਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਲੁਆ ਕੇ ਘਰੁਆ ਮਹਿ ਬਸਤੇ ਫੁਲਵਤ ਦੇਹ ਅਇਆਨੇ ॥

ਜੇਸੇ ਕੋਈ ਮੋਟੇ ਰੋਤੇ ਕਾ ਘਰ ਬੰਧਵਾ ਕਰ ਬੈਸੇ ਤੋ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਨਸੂ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੇਸੇ ਫੁਲ ਬੋਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਮੁਰਬਾਇ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੋ ਇਯਾਨੇ ਜੀਵ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਿਹ ਦੇਹੀ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਿਹ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਬੂਝੇ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਨੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕੀਆ ਹ ਚਾਹੇ ਵਹੁ ਬਝੇ ਸਿਆਨੇ ਭੀ ਥੋ ਭੋਭੀਵਹੁਬਝੇ
ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਪੁਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਟੇਢੀ ਪਾਗ ਟੇਢੇ ਚਲੇ ਲਾਗੇ ਬੀਰੇ ਖਾਨ ॥ ਭਾਉ

ਭਗਤਿ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੁਐ ਮੇਰੇ ਕਾਮੁ ਦੀਵਾਨ ॥ ੧ ॥

ਸਿਰ ਪਰ ਟੇਢੀ ਹੀ ਪਗੜੀ ਬਾਧ ਲੀਨੀ ਔਰ (ਟੇਢੇ) ਆਕੜ ਮਰੋੜ ਨਾਲ ਚਲਦੇ ਲਗ ਪਝੇ ਔਰ ਪਾਨੋ ਕੇਬੀਜ਼ੇਖਾਣੇ
ਲਗ ਪਝੇ ਵਾ ਸੂਰਮੇ ਖਾਨ ਸੁਦਾਰ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਾ ਰਖਾ ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਬੀ ਸਤਿ-
ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਚਲਨਾ ਚਾਹੀਏ ਤੋ ਉਤ੍ਰ ਦੀਆ ਕਿ ਹੋ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਕਾਮ ਦੀਵਾਨ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਰਾਜ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਜਾਣੇਕਹੀਂ ॥

ਰਾਮ ਬਿਸਾਰਿਓ ਹੈ ਅਭਿਮਾਨਿ ॥ ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ

ਮਹਾ ਸੁੰਦਰੀ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਸਹੁ ਮਾਨਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੁਰਖ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਅਭਿਮਾਨ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਰਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ (ਕਨਿਕ) ਸੂਰਨਾਦਿ ਧਨ ਅਰ ਮਹਾ ਸੁੰਦਰੀ
ਇਕਤ੍ਰੀ ਕੋ ਬਰੀਬਾਰ ਦੇਖ ਕਰ (ਸਹੁ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਭਯਾ ॥

ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮਹਾ ਮਦ ਇਹ ਬਿਧਿ ਅਉਧ ਬਿਹਾਨਿ ॥

ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਔ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਅਤਯੰਤ ਮਦ ਮੈਂ ਉਨਮਦ ਹੋਕਰ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭ ਆਧੂ ਬਤੀਤ ਕਰ ਲਈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਅੰਤਰੀ ਬੇਰ ਆਇ ਲਾਗੇ ਕਾਲੁ ਨਿਦਾਨਿ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵਕੋ ਨਾਸੂ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ (ਨਿਦਾਨਿ) ਅੰਤ ਕੀ ਬੇਰ ਕਾਲ ਆਨ ਲਾਗਾ ਭਾਵ ਆਕਰ
ਪਕੜ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ਪੁਨਾ ਵੈਰਾਗ ਜਨਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਾਰਿ ਦਿਨ ਅਪਨੀ ਨਉਬਤਿ ਚਲੇ ਬਜਾਇ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਚਾਰ ਦਿਨ ਜੀਵ ਅਪਨੀ ਅਪਣੀ (ਨਉਬਤਿ) ਨਗਾਰਾ ਭਾਵ ਵਾਜਾ ਬਜਾਇ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਇਤਨਕੁ ਖਟੀਆ ਗਠੀਆ ਮਟੀਆ ਸੰਗਿ ਨ ਕਛੁ ਲੈਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਤਨਾ ਕੁ ਧਨੁ (ਖਟੀਆ) ਇਕਤ੍ਰ ਕੀਆ ਕਿਛੁ ਤੋ (ਗਠੀਆ) ਬੈਲੀਓਂ ਬੋਧੀ ਹੁਈਅਰਕੁਛ (ਮਟੀਆ) ਮਿਟੀਮੈਂਦਬਾਧਾ
ਹੁਆ ਥਾ ਵਾ ਕਛੁ ਗਠ ਮੈਂ ਰਖਤਾ ਥਾ ਅਤ੍ਰ ਕਛੁ ਮਟੀਆ ਭਰ ਰਾਖੀ ਥੀ ਪਰੰਤੂ ਅੰਤ ਕੋ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਕੁਛ ਭੀ
ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਦਿਹਰੀ ਬੈਠੀ ਮਿਹਰੀ ਰੋਵੈ ਦੁਆਰੈ ਲਉ ਸੰਗ ਮਾਇ ॥

ਦਰਵਾਜੇ ਕੀ (ਦਿਹਰੀ) ਦਫਿਲੀਜ ਪਰ ਬੈਠੀ ਹੁਈ (ਮਿਹਰੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੋਵਤੀ ਹੈ ਔਰ ਬਾਹਰਲੇ ਦਰਵਾਜੇ ਤਕ ਮਾਤਾ
ਰੋਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਧਿ ਕਿ ਬਝੇ ਲੋਕੋਂ ਕੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀਆਂ ਵਾ ਪੂਰਬਮੈਂ ਬਾਹਰਨਹੀਂ ਜਾਤੀਆਂ ॥

ਮਰਹਟ ਲਾਗਿ ਸਭੁ ਲੋਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਮਿਲਿ ਹੰਸੁ ਇਕੋਲਾ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਸਭ ਲੋਕ ਮਸਾਣ ਛੂਮੀ ਤਕ ਮਿਲ ਕਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਔਰ (ਹੰਸੁ) ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣੇ ਕੇ ਵਿਜੋਗ ਸਮੇਂ ਹੀ
ਇਕੋਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਸਾਣ ਛੂਮਿਕਾ ਤੋ ਪਰੇ ਆਗੇ ਜੀਵ ਇਕੋਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ ਲੋਕ ਤ੍ਰਿਣ ਝੋੜੇਹੈਂ ਤਬਜੀਵਨਰਾਸ
ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਅਹੋ ਜਿਨਕੋ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਇਨ ਮੈਂ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸੰਗੀ ਕਉ ਭੀ ਨਾ ਹੁਆ ॥

ਵੈ ਸੁਤ ਵੈ ਥਿਤ ਵੈ ਪੁਰ ਪਾਟਨ ਬਹੁਰਿ ਨ ਦੇਖੈ ਆਇ ॥

ਵਹ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਉਪਜਾਇ ਕਰ ਪਾਲੇ ਥੋ ਅਰ ਵਹੁ ਧਨੁ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਪੁਰ ਅਰ (ਪਾਟਨ) ਬਝੇ ਸਹਰ ਬਹੁਰੇ ਜੀਉ ਆਇ
ਕਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਰਾਮ ਕੀ ਨ ਸਿਮਰਹਿ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਬ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਭਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜਨੋ ਰਾਮ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਨਮ ਬਿਅਰਬ ਬੀਤਤਾ
ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਕੇਵਾਰਾ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਖਟ ਕਰਮ ਕੁਲ ਸੰਜੁਗਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਿਰਦੈ ਨਹਿ ॥

ਖਰ ਕਰਮ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਉਤਮਕੁਲ ਕੇ ਸਹਿਤਭੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਨ ਕਥਾ ਭਾਵੈ ਸੁਪਚ ਭੁਲਿ ਸਮਾਨਿ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਬਰਨ ਕਵਲ ਐ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਭੀ ਜਿਸਕੇ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ (ਸੁਪਚ) ਚੰਡਾਲ ਕੇ (ਭੁਲਿ) ਸਮਾਨ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਮੈ ਵੀਚਾਰ ਲੈਣਾ ॥

ਰੇ ਚਿਤ ਚੇਤਿ ਚੇਤ ਅਚੇਤ ॥ ਕਾਹ ਨ ਬਾਲਮੀਕਹਿ ਦੇਖ ॥ ਕਿਸੁ

ਜਾਤਿ ਤੇ ਕਿਹ ਪਦਹਿ ਅਮਰਿਚਿ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬਿਸੇਖ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਚੇਤਨ ਜੇ ਅਚੇਤ ਅਰਥਾਤ ਹਰੀਸਿਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪੁਰਸ਼ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕਾਸਿਮਰਨ ਕਰਜੇ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇ ਨੀਚਜਾਤੀ ਮੇਰੇਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਥ ਮਿਲਾ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਬਾਲਮੀਕ ਜੀ ਕੋ ਕਿਸਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਲੇਤਾ ਕਿਸਜਾਤੀਸੇਵਹੁਕਿਸ ਪਦਵੀ ਕੋ (ਅਮਰਿਚਿ) ਪਹੁਚਤਾ ਭਯਾ ਯਾਤੇ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਸਰਬ ਸਾਧਨੋਂ ਸੇ ਵਸੇਸ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੂਰਬ ਕਥਨ ਕੋ ਪੁਸਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸੁਆਨ ਸਤ੍ਰੁ ਅਜਾਤੁ ਸਭ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਵੈ ਹੇਤੁ ॥

(ਸੁਆਨਸਤ੍ਰੁ) ਕੁਤਿਓਂ ਕਾ ਵੈਰੀ ਥਾ ਭਾਵ ਕੁਤਿਓਂ ਕੋ ਭੰਗੀ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਵਾ ਜੂਠ ਕੇ ਅਧਕਾਰੀ ਕੁਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੂਠ ਭੰਗੀ ਲੈਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਰੋਜੀ ਵਿਗਾੜਤਾ ਹੈ ਜੋ ਵੈਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦੋਨੋਪ੍ਰਕਾਰ ਵੈਰੀ ਥਾ ਅਰਸਭ ਤੇ (ਅਜਾਤੁ) ਨੀਚਜਾਤ ਥਾ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮਲਗਾਵਤਾ ਥਾ ਵਾ ਜਿਸ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇਹੇਤ ਲਗਾਯਾ ਕਿਉਂਕਿਉਸਕੇ ਆਏ ਪਾਤਵੇਕਾ ਜਗਜ ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਨਾ ਯੇਹ ਦੂਸਰਾ ਬਾਲਮੀਕ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਲੋਗੁ ਬਪੁਰਾ ਕਿਆ ਸਰਾਹੈ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਪ੍ਰਵੇਸ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਤਿਸ ਬਾਲਮੀਕ ਕੀ ਲੋਕ ਬਿਚਾਰਾ ਤੇ ਕਿਆ ਸਹਾਰਨਾ ਕਰੇਤਿਸਕਾ ਜਸਤੀਨ ਲੋਕ ਮੈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥ ੨ ॥ ਅਬ ਭਰੋਸਾ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਉਣ ਹੇਤ ਕਈ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਅਜਾਮਲੁ ਪਿੰਗੁਲਾ ਲੁਭਤੁ ਕੁੰਚਰੁ ਗਏ ਹਰਿ ਕੈ ਪਾਸ ॥

ਅਜਾਮਲੁ ਪਾਪੀ ਪਿੰਗਲਾ ਨਾਮ ਵੇਸਾ ਜੋ ਜਨਕ ਪੁਰਮੇ ਰਹਤੀ ਥੀ ਅਰ (ਲੁਭਤੁ) ਬਧਕਅਰਥਾਤ ਹੇੜੀ ਜਿਸਨੇ ਸੰਤ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕਰ ਪੰਛੀ ਰੂਪ ਚਤੁਰਭੁਜ ਕੋ ਪਕੜਾ ਥਾ ਅਰ (ਕੁੰਚਰੁ) ਹਸਤੀ ਯਿਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਸ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਮੈਸੇ ਦੁਰਮਤਿ ਨਿਸਤਰੇ ਤੂ ਕਿਉ ਨ ਤਰਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਮੈਸੇ ਖੋਟੀਮਤਿ ਵਾਲੇ ਤਰ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਕਹਤੇ ਹੈਂਹੋ ਭਾਈਭੁੰਨੀ ਕਿਉ ਨਾਤਰੇਗਾ ਭਾਵ ਤੂੰ ਭੀਤਰਜਾਵੇਂਗਾ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਭੈਰਉ ਰਾਗ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਰੂਪ ਅੰਗਲਾਰਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਬਾਹਰ ਕਛੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤੂੰ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਜੀਵੇ ਕੇ ਰਚ ਰਚ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸੋ ਤੂੰ ਉਨਕੇ ਕਰਤਬੋਂ ਕੇ ਜਾਣ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿਛੁ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਜੇ ਕਿਛੁ ਅਹੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਯਹ ਜੀਵ ਆਪਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇ ਕਯਾ ਕਥਨ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਜੇ ਵਰਨਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਜੇਕਿਛੁ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟ ਆਵਤਾ (ਅਰਿ)ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਹੈ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੋ ਤੇਰੈ ਪਾਸਿ ॥

ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ ਆਦਿਕ ਕਾ ਕਰਨਾ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸ ਬਨਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਕੁਛ ਹਮਾਰਾ ਕਰਤਬ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਜੋ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਿਸੁ ਅਗੈ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਹਮ ਕਿਸਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇਂ ॥ ੨ ॥

ਆਖਣੁ ਸੁਨਣਾ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥

ਮੈਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਹੀ ਬੋਲ ਰੂਪ ਵਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕੇ (ਆਖਣੁ) ਜਪਨਾ ਅਰ ਸੁਣਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ (ਵਿਡਾਣੀ) ਵਡੇ ਵਾ ਅਸਰਜ ਰੂਪ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਵਾ ਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ॥

ਆਪੇ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ (ਕਰੇ) ਰਚਕੇ ਪੁਨਃ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੇ ਉਤਪੰਨ (ਕਰਾਏ) ਕਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦੇਖੈ ਬਾਪਿ ਉਬਾਪਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੁਮ ਆਪਹੀ ਉਤਪਤੀ ਔਰ ਲਯਤਾ ਕੀ ਲੀਲਾ ਕੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਗੁਰਾ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਔਰ ਨਾਮੁ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਾਦਿ ਤਰੇ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਤਰੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਵਿਸਿਸਟ ਆਦਿ ਮੁਨੀਸੁਰ ਅਨੇਕ ਤਰੇ ਹੈ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਤਰੇ ਹੈ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਤਪਸੀ ਜਨ ਕੇਤੇ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਗੁਰੋ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਆਦਿਕ ਔਰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਤਪੀਸੁਰ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰੇ ਪਾਰ ਹੋਗਏਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਵਜਲੁ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਗੁ ਰੋਗਿ

ਬਿਆਪਿਆ ਦੁਬਿਧਾ ਭੁਬਿ ਭੁਬਿ ਮਰੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੈਸੇ ਤਰਿਆ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਪਿਧ ਕਿ ਨਹੀਂ ਤਰਿਆ ਜਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਜਗੁ)ਜੀਵ ਵਾਸੰਸਾਰਕੋ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀਰੋਗ ਲਗਾ ਹੁਆਹੈ ਇਸੀਹਿਤੁ ਦੁਬਿਧਾਰੂਪ ਨਦੀਵਿਖੇ ਭੁਬਭੁਬਕਰ ਮਰਤਾਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਦੇਵਾ ਗੁਰ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਸੋਝੀ ਗੁਰ ਕੀ ਫੋਵਾ ॥

ਗੁਰੂ ਹੀ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਅਲਖ ਹੈ ਔਰ ਅਭੇਉ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਤਿਨਾ ਭਵਨਾਂ ਕੀ (ਸੋਝੀ) ਗਾਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਥੋਂ-ਦਿਸਿਤ ਭੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਵਾਨਸ ਰੂਪ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਦਾਤਿ ਕਰੀ ਗੁਰਿ ਦਾਤੇ ਪਾਇਆ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਗੁਰਾ ਦਾਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪਹੀ ਝੁਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਬ (ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥

ਮਨੁ ਰਾਜਾ ਮਨੁ ਮਨ ਤੇ ਮਾਨਿਆ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ ॥

ਜਬ ਗੁਰਾ ਦੇ (ਮਨੁ) ਮੰਤ੍ਰ ਤੇ (ਮਨ ਮਾਨਿਆ) ਮਨ ਪਰੀਆਇ ਗਿਆ ਔਰ (ਮਨਸਾ) ਵਾਸਨਾ ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ (ਸਮਾਈ) ਨਸਰ ਹੋ ਗਈ ਤਬ ਮਨ ਰਾਜਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥

ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਮਨੁ ਬਿਨਸਿ ਬਿਚਰੀ ਮਨੁ ਸਮਝੈ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਗੁਣ ਗਾਇਕੇ ਸਮਝੇ ਤਬ ਮਨ ਕੇ (ਜੋਗੀ) ਮਨ ਹੀ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰਕੇ ਸਾਥ (ਜੋਗੀ) ਜੁੜਤਾ ਹੋ ਪੁਨਃ ਮਨਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੇ (ਬਿਚਰੀ) ਵਿਛੜਕੇ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਸਮਝ ਜਾਵੇ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿਆ ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਾ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਮਨ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਗੁਰ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ (ਤੇ) ਓਹ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਨਾ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ (ਸਾਹਿਬੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਭਰਿਪੁਰਿ) ਪੂਰਨ ਹੋਕੇ (ਲੀਨਾ) ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਜਾਨਕਰ ਜੀਵ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਸੁਚਨ ਕਰਾਵਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨੈਨੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਹੀ ਤਨੁ ਹੀਨਾ ਜਰਿ ਜੀਤਿਆ ਸਿਰਿ ਕਾਲੇ ॥

ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ (ਤਨੁ) ਸਰੀਰ ਘਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ (ਜਰਿ) ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਨੇ ਜੀਤ ਲੀਆ ਤਬ ਸਿਰ ਪਰ ਕਾਲ ਆਨ ਖੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ਰਹਸੁ ਨਹੀ ਸਾਚਾ ਕਿਉ ਛੋਡੈ ਜਮ ਜਾਲੇ ॥ ੧ ॥

ਰੂਪ ਭੀ ਨਹਾਂ ਰਹਿਤਾ ਰੰਗ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਔਰ ਸਚਾ ਅਨੰਦ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਫਿਰ ਜਮੁ ਅਪਨ ਜਾਲ ਜੇ ਜੀਵ ਕੇ ਕੈਸੇ ਛੋਡੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਨਮੁ ਗਇਓ ॥ ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ

ਕਬਹੁ ਨ ਛੂਟਸਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਭਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੀਵ ਹਰਿ ਕੇ ਜਪੁ ਏਹੁ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਬਹੁਤ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਰਨਾ ਸਮੀਪ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਬਥੀ ਛੂਟਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਪੁਨਃ ਜਨਮ ਭੀ ਬਜਰਬ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਹਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਹਉ ਮਮਤਾ ਕਠਿਨ ਪੀਰ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਜ਼ਰੀਰ ਵਿਖੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਪੁਨਃ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਪੀੜ ਜੀਵ ਕੇ (ਅਤਿ ਭਾਰੀ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਹਾਰਨੀ ਕਠਨ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਇਨਬਿਧਿ ਤਰੁ ਤੂ ਤਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ (ਰਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਰਸਨਾ ਸੇ ਰਾਮ ਕੇ ਜਪਨਾ ਕਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ (ਤਾਰੀ) ਨਦੀ ਸੇ ਤਰਨਾ ਕਰੁ ਵਾ ਰਾਮ ਜਾਪ ਰੂਪ (ਤਾਰੀ) ਨਾਉਕਾ ਸੇ ਤੂੰ ਤਰਨਾ ਕਰੁ ॥ ੨ ॥

ਬਹਰੇ ਕਰਨੁ ਅਕਲਿ ਭਈ ਹੋਈ ਸਬਦ ਸਹਜੁ ਨਹੀ ਬੁਝਿਆ ॥

ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ (ਬਹਰੇ ਕਰਨੁ) ਕਾਨ ਬੋਲੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਅਰ ਬੁਝੀ ਭੀ ਤੁਛ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਵਾਰਾ ਅਰਥਾਤ ਕਭੀ (ਸਹਜੁ) ਅਚੁਤ ਪਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਮਨਮੁਖਿ ਹਾਰਿਆ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅੰਪੁ ਨ ਸੁਝਿਆ ॥ ੩ ॥

ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਇਕ ਅਮੋਲਕ ਪਦਾਰਥ ਵਾ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਹਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਅੰਪੁ) ਅਗਿਆਨੀ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਜਮ ਕਾਲ ਤੇ ਕੌਨ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ? ਇਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਰਹੈ ਉਦਾਸੁ ਆਸ ਨਿਰਾਸਾ ਸਹਜ ਧਿਆਨਿ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਸੇ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ ਧਨ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਸੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋਇ ਕਰ ਔਰ ਸਾਂਤੀ ਕੇ ਧਾਰਕਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ (ਬੈਰਾਗੀ) ਵਿਰਕਤੁ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੂਟਸਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕੀ ਰਮਣ ਰੂਪ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਜਮਜਾਲੀ ਤੇ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਿਖ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭੁੰਡੀ ਚਾਲ ਚਰਣ ਕਰ ਖਿਸਰੇ ਤੁਚਾ ਦੇਹ ਕੁਮਲਾਨੀ ॥

ਬੁਵੇਪੇ ਕੇ ਸਮੇਂ (ਭੁੰਡੀ) ਭੈੜੀ ਚਾਲ ਹੋਗਈ ਪੈਰ ਭੀ ਇਧਰ ਉਧਰ ਖਿਸਕਣ ਲਗ ਪਏ (ਕਰ) ਹਾਥ ਭੀ ਕੰਪਣੇ ਲਾਗ ਗਏ ਔਰ ਦੇਹ ਪਰ ਜੋ (ਤੁਚਾ) ਖਾਲ ਥੀ ਸੋ ਭੀ ਕੁਮਲਾ ਗਈ ॥

ਨੇਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਨ ਭਏ ਬਹਰੇ ਮਨਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਨੇਤ੍ਰੀਂ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੈਠ ਗਈ ਅਰ ਕਾਨ ਬੋਲੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਪਰੰਤੂ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੀ ਨ ਜਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਅੰਧੁਲੇ ਕਿਆ ਪਾਇਆ ਜਗਿ ਆਇ ॥ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਨਹੀ

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਅੰਧੁਲੇ) ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਆਇਕੇ ਤੁਮਨੇ ਕਯਾ ਲਾਭ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂਕੀ ਸੇਵਾਦਾਰਾ ਰਮਣ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਰਿਦੈ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੋ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰਾਸਾਂ ਰੂਪ ਮੂਲ ਕੋ ਗਵਾਇ ਚਲੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਹਵਾ ਰੰਗਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਰਾਤੀ ਜਬ ਬੋਲੈ ਤਬ ਫੀਕੇ ॥

ਜਿਹਵਾ ਭੀ (ਹਰਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਨਾ ਰੰਗੀ ਗਈ ਜਬ ਕਬੀ ਬੋਲ ਬੋਲੇ ਤੋ ਫਿਕੇ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਰਸ ਬੀ ਰਹਿਤ ਹੀ ਬੋਲਤੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਵਿਆਪਸਿ ਪਸੁ ਭਏ ਕਦੇ ਹੋਹਿ ਨ ਨੀਕੇ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਜੀਵ ਪਸੁ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲੇ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਬੀ (ਨੀਕੇ) ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਰਸੁ ਵਿਰਲੀ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਵਿਖੇ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਵਿਰਲਿਆ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਸਬਦ ਭੇਦੁ ਨਹੀ ਆਇਆ ਤਬ ਲਗੁ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਤਕ ਗੁਰਾਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ ਭੇਦੁ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਜੀਵ ਕੋ ਕਾਲ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਤਾਏ) ਤਪਾਵਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਨਕੇ ਦੁਰ ਘਰੁ ਕਬਹੂ ਨ ਜਾਨਸਿ ਏਕੋ ਦੁਰੁ ਸਚਿਆਰਾ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਅਨਕੇ) ਔਰ ਘਰ ਕਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਬੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਹੀ (ਸਚਿਆਰਾ) ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਵੀਚਾਰ ਫਾਰਾ ਉਨ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੇ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਗਲੀ ਰੈਣਿ ਸੋਵਤ ਗਲਿ ਫਾਹੀ ਦਿਨਸੁ ਜੰਜਾਲਿ ਗਵਾਇਆ ॥

ਸੰਪੂਰਣ ਰਾਤ੍ਰੀ ਤੋ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪ ਵਾਸੀ ਮੈਂ ਗਲਤਾਨ ਹੋਕਰ ਸੋਵਤਾ ਭਯਾ ਔਰ ਦਿਨ ਸੰਸਾਰ ਕੇ (ਜੰਜਾਲਿ) ਪੈਰੋਂ ਮੈਂ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਘੜੀ ਨਹੀ ਪੁਛੁ ਜਾਨਿਆ ਜਿਨਿ, ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਨਿਸ਼ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਉਸਕੋ ਏਕ ਘੜੀ ਪਲ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾ ਜਾਨਿਆ ਭਾਵ ਜਪਨਾ ਨਾ ਕੀਆ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਕਿਉ ਛੂਟਸਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ॥ ਕਿਆ ਲੈ ਆਵਸਿ

ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਵਸਿ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਪਰਿ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਭਾਰੀ ਦੁਖੋਂ ਜੋ ਕੈਸੇ ਛੂਟੇਗਾ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕਿਆ ਲੇਕਰ ਆਪਾ ਥਾ ਔਰ ਅਥ ਕਿਆ ਤੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਤੇ (ਗੁਣਕਾਰੀ) ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਭਾਵ ਉਪਕਾਰੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਜਪਣਾ ਕਰ ॥

ਉਪਰਿ ਕਵਲੁ ਮਨਮੁਖ ਮਤਿ ਹੋਛੀ ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਸਿਰਿ ਧੰਧਾ ॥

ਹੇ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਰਿਦਾ ਕਮਲੁ (ਉਪਰਿ) ਮੁਧਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੋਂ ਬੇਮਖ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਮਤ ਤੇਰੀ ਤੁਛ ਹੈ ਹੇ ਅੰਧਿ ਮਨ ਵਾਲੇ ਤੈਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਧੰਧਿਆ ਕਾ ਭਾਰ ਉਠਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਕਾਲੁ ਬਿਕਾਲੁ ਸਦਾ ਸਿਰਿ ਤੇਰੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਗਲਿ ਫੰਧਾ ॥ ੨ ॥

ਭਾਤੇ (ਕਾਲੁ) ਮਰਨਾ ਅੰ (ਬਿਕਾਲੁ) ਦੁਸਰਾ ਸਮਾ ਕਰਾ ਜੰਮਣਾ ਹੇ ਜੀਵ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਸਮੇਂ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਸਦੀਵ ਬਨੇ ਰਹੇਗੇ ਬਿਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਤੇਰੇ ਗਲ ਵਿਚ ਜਮਾਇਕੋ ਕਾ ਫਾਹਾ ਪੜੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਭਗਰੀ ਚਾਲ ਨੇਤ੍ਰੁ ਵਨਿ ਅੰਧੁਲੇ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਨਹੀ ਭਾਈ ॥

ਬ੍ਰਿਧਾਪਨ ਮੈਂ (ਭਗਰੀ) ਭੋਲਨੀ ਚਾਲ ਹੋਗਈ ਪੁਨਾ ਨੇਤ੍ਰੁ ਭੀ ਅੰਧੇ ਹੋਗਏ ਪਰ ਤੋਂ ਭੀ ਜੀਵ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀ ਗਜ਼ਾਤ ਨਾ ਭਾਈ ਭਾਵ ਅਛੀ ਨਾ ਲਗੀ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਹੈ ਮਾਇਆ ਅੰਧੁਲਉ ਧੰਧੁ ਕਮਾਈ ॥ ੩ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੜ੍ਹੇ ਭੀ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਅੰਧਾ ਜੀਉ ਧੰਧਿਆਕੀ ਕਮਾਈਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਾਲ ਧੰਧੇ ਮੈਂ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਖੇਇਰਿ ਮੂਲੁ ਲਾਭੁ ਕਹ ਪਾਵਸਿ ਦੁਰਮਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੇ ॥

ਹੇ ਖੇਤੀ ਮਤ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨ ਜੋ ਰਹਿਤ ਜੀਵ ਜਬ ਸ੍ਵਾਸਾ ਰੂਪ ਮੂਲ ਗਵਾ ਲੀਆ ਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾ ਸ੍ਰੂਪ ਰੂਪੀ ਲਾਭ ਕਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਪਤੀਣ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਚ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ (ਪਤੀਣੇ) ਪਤੀਆਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਹਿਤ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਰਾਮੁ ਰਸਨਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਰਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਸਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਸਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਣਿ ਪਛਾਣਾ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਸਬਦ ਹੀ ਕੋ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹੇ ਕਹਾ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ (ਅੰਤਰਿ) ਘਟਿ ਵਿਖੇ ਹੀ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਪਹਿਚਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਜਨੁ ਐਸਾ ਮੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਅਪਰੰਪਰਿ

ਰਾਤਾ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਕੇਵਲ (ਅਪਰੰਪਰਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਕਾਰ) ਸੇਵਾ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਅਨੰਨ ਦਾਸ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੇ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਆਇ ਪੁਰਖ ਆਵੇਸੋ ॥

ਬੁਨੀ ਖੰਨਨ ਨਜਾਇ ਸੋ ਪੁਰਖੋਕਤ ਅਰਥ ਕੋ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਹੈ (ਅੰਤਰਿ) ਸਰੀਰ ਮੈ (ਬਾਹਰਿ) ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈ ਜੋ ਪੁਰਨ ਹੈ ਔਰ (ਨਿਰੰਜਨੁ) ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕੀ ਆਇ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਆਵੇਸੋ) ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਐਸਾ ਨਿਸਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰਤਰਿ ਗਵਿ ਰਹਿਆ ਸਚੁ ਵੇਸੋ ॥ ੨ ॥

ਜੋ (ਸਚੁ ਵੇਸੋ) ਸਚੁ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰਿ (ਨਿਰਤਰਿ) ਏਕ ਰਸ ਬਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਿਹਵਾ ਮਿਥਿਆ ਮੈਲੁ ਨ ਰਾਈ ॥

ਜੋ ਸਚ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਸਚੁ) ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੀ

ਜਿਹਵਾ ਮੈਂ ਮਿਥਾ ਬਲਣ ਰੂਪ ਮੈਲ ਰਾਈ ਸਮਾਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਦਾਖਿਆ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥

ਐਰ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਨਿਰਮਲ ਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਦਾਖਿਆ ਹੈ ਐ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਹੈਂ ਪਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਣੀ ਗੁਣੀ ਮਿਲਿ ਲਾਹਾ ਪਾਵਸਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ॥

ਗੁਣੀ ਜੋ ਸਿਖ ਹੈਂ (ਗੁਣੀ) ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਲਾਭ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਐ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ (ਨਾਮੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਣਕੇ ਵਡਿਆਈ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਮਿਟਹਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਖ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵਕੇ ਨਾਮੁ ਹੀ ਸਰਬ ਦਾ (ਸਖਾਈ) ਮਿਟ੍ਰਾ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸੰਗਤ ਕੋ ਭਗਤੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਰਬ ਧਨੁ ਧਾਰਣੁ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ॥

ਸ੍ਰਭ ਸਿਸ੍ਰੀ ਕੇ ਧਾਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਾਹੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਅਮਰ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਕਿਰਤਾਰਥ ਸਹਜੁ ਪਿਆਨਿ ਲਿਵ ਲਾਈਐ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਕਿਰਤਗਤ ਹੋਕਰ ਅਮਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਤਿ (ਸਹਜ) ਸਾਤ ਕੇ ਧਾਰਕੇ ਪਿਆਨ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਪਿਆਰਿਓ ਲਗਾਈਏ ॥

ਮਨਰੇ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ

ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਸਹਜੁ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਵਿਖੈ ਚਿਤ ਕੋ ਲਾਉਣਾ ਕਰੀਏ ਐਰ (ਗੁਰਮੁਖਿ) ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਰਾਹਾ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਜਪ ਕਰ (ਸਹਜੁ ਸੇਤੀ) ਸਾਤੀ ਪੁਰਬੋਕਰ (ਘਰਿ) ਸ੍ਰੇ ਸ੍ਰਰੂਪ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀਏ ਹੈ ॥

ਭਰਮੁ ਭੇਦੁ ਭਉ ਕਥਹੁ ਨ ਛੂਟਸਿ ਆਵਤ ਜਾਤ ਨ ਜਾਨੀ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਅਰ ਧਨਾਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਐਰ ਭੇਦ ਐਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭੈ ਕਾਈ ਨਹੀਂ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ (ਆਵਤ ਜਾਤ) ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵਸਿ ਭੂਖਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਭੀ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਪਾਨੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਜੀਵ ਭੂਖ ਮੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਿਸ਼ਾ ਪਦਾਰਥ ਅਸਤ ਭੀ ਹੈਂ ਤੇ ਭੀ ਤਿਨ ਮੇਂ ਲਾਗ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਧੰਧਾ ਕਰਤ ਸਗਲੀ ਪਤਿ ਖੇਵਸਿ ਭਰਮੁ ਨ ਮਿਟਸਿ ਗਵਾਰਾ ॥

ਸੰਸਾਰੀ ਧੰਧੇ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਆਪਣੀ ਸਭੀ ਇਜਤ ਗਵਾਵਤੇ ਹੈਂ ਗਵਾਰ ਕਾ ਭਰਮੁ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਕਥਹੀ ਅੰਧਲੇ ਧੰਧੁ ਪਸਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਕਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ (ਅੰਧਲੇ) ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਨੇ ਧੰਧਯੋਂ ਮੇਂ ਹੀ ਸੰਕਲਪ ਪਸਾਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਅਥ ਬਿਬੇਕੀਓਂ ਕੀ ਰਹਿਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਮਨਹੀਂ ਤੇ ਮਨੁ ਮੂਆ ॥

ਉਨਕਾ (ਅਕੁਲ) ਕੁਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪੁਨਾ (ਨਿਰੰਜਨ) ਮਾਯਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥ ਮਨ ਪਤੀਜ ਗਿਆ ਹੈ ਐਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਜੋ ਹੈ ਮਨ ਕਹੀਏ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਮੂਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਾਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਜਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਦੁਆ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਬਿਬੇਕੀਓਂ ਨੇ (ਅੰਤਾਰ) ਸਰੀਰੋਂ ਵਿਖੇ ਐਰ (ਬਾਹਰਿ) ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਖੇ ਏਕ ਅਵਤੀ ਕੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਐਰ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੭ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮਤੋਬਿਨਾ ਐਰ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਦੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਐਰ ਜਨਮਕੀ ਬਜਰਥਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਗ ਨ ਹੋਮ ਪੁੰਨ ਤਪ ਪੂਜਾ ਦੇਹ ਦੁਖੀ ਨਿਤ ਦੁਖ ਸਹੈ ॥

ਜਗ ਕਰਕੇ ਹੋਮ ਕਰਕੇ ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਤਪ ਕਰਕੇ ਐਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਪੁਨਾ ਪੰਥ ਅਗਨੀ ਵਾ ਜਲ-

ਪਾਰਾ ਕਰਨੀ ਇਨ ਕਰ ਦੇਹ ਭੀ ਕੁਖੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਿਤ ਹੀ ਮਨ ਭੀ ਕੁਖਾ ਕੇ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇਕਰੋ ਇਨਕਰਮੋ ਕਾ ਕੁਝ ਫਲ ਨਹੀ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵਸਿ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋ ਕਰ ਰਾਸ ਭੋਗ ਸੁਰਗਾਇਕ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਮੋਖ ਪਦਵੀ ਹੈ ਸੋ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਬੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਮੁਕਤੀ ਤੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥੇ ਜਗਿ ਜਨਮਾ ॥ ਬਿਖੁ ਖਾਵੈ ਬਿਖੁ ਬੋਲੀ

ਬੋਲੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਨਿਹਫਲੁ ਮਰਿ ਭ੍ਰਮਨਾ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਬਜਰਥ ਹੀ ਜਨਮਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਕਾ ਖਾਣਾ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਬੋਲਣਾ ਭੀ ਵਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸੀ ਤੋ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੈ ਅਰ ਅੰਤ ਕੇ ਮਰ ਕਰਕੇ ਜੋਨੀਓ ਵਿਖੇ ਭਰਮਣਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਰੇ ਹੋਰ ਭੀ ਤੋ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਸਾਧਨ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੁਸਤਕ ਪਾਠ ਬਿਆਕਰਣ ਵਖਾਣੈ ਸੰਧਿਆ ਕਰਮ ਤਿਕਾਲ ਕਰੈ ॥

ਅਨੇਕ ਪੁਸਤਕੋਂ ਕੇ ਪਾਠ ਵਯਾਕਰਣ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਔਰ ਸੰਧਿਆ ਕਰਮ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਰੇ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੁਕਤਿ ਕਹਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਉਰਝਿ ਮਰੈ ॥ ੨ ॥

ਤੋ ਭੀ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੋ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮੁਕਤੀ ਕਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਔਰ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਮੋਖ ਕਾ ਨਹੀਂ ਤਾਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਜੀਉ ਉਰਝਿ ਕਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਭੰਡ ਕਮੰਡਲ ਸਿਖਾ ਸੂਤੁ ਧੋਤੀ ਤੀਰਥਿ ਗਵਨੁ ਅਤਿ ਭ੍ਰਮਨੁ ਕਰੈ ॥

ਹਾਥ ਵਿਖੇ ਭੰਡਾ ਔਰ (ਕਮੰਡਲ) ਕਾਨ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਧਾਰ ਕਰ ਹਿੰਦੂ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮੰਦੇ ਕੀ ਸੂਚਕ (ਸਿਖਾ) ਬੋਟੀ ਰਖਾ ਲਈ ਪੁਨਾ ਸੂਤੁ ਕਾ ਜਨੇਊ ਔਰ ਕਮਰ ਮੈਂ ਧੋਤੀ ਪਹਿਰ ਕੇ ਤੀਰਥੋਂ ਵਿਖੇ ਗਮਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਵਿਖੇ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਟਪਿ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁ ਪਾਰਿ ਪਰੈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਸਾਂਤੀ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਜੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੇ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇਗਾ ਜੋਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਪਜ਼ੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਜਟਾ ਮੁਕਟੁ ਤਨਿ ਭਸਮ ਲਗਾਈ ਬਸਤ੍ਰ ਛੋਡਿ ਤਨਿ ਨਗਨੁ ਭਇਆ ॥

ਸੀਸ ਪਰ ਜਟਾ ਕਾ ਮੁਕਟ ਬਾਂਧ ਕੇ ਸਰੀਰ ਉਪਰ ਭਸਮ ਲਗਾ ਲਈ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕੇ ਸਰੀਰ ਸੇ ਨਗਨ ਭੀ ਫਿਰਾ ਪਰ ਤੋ ਭੀ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਤਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ਕਿਰਤ ਕੈ ਬਾਧੈ ਭੇਖੁ ਭਇਆ ॥ ੪ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੁਆ ਹੁਆ ਐਸੇ (ਭੇਖ) ਵੇਸ ਪਾਰਤਾਭਇਆ ॥੪॥ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਜਤੁ ਕਤੁ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ॥

ਜਿਹਨੇ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਜਲੋਂ ਬਲੋਂ ਤਥਾ ਅਕਾਸ ਵਿਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਹਾਂ ਕਹਾ ਭੁੰਝਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਰਾਖਿ ਲੇ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਪੀਆ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ (ਬੋਲਿ) ਹਟਾ ਕੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਸ ਪੀਆ ਹੈ ਵਾਸੋਂ ਪੀਵਾ ਭੁੰਝਾਪਕ ਦਾਸ ਕੇ ਭਾਖ ਲੇਹੁ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਕਿਸੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪੂਜਨ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਤਿਸਕੇ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰਨ ਹੋਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰਬੁ ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਕੋਈ ॥

ਜਾਤੀ ਕਾ ਗਰਬ ਕੋਈ ਨ ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੇ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ (ਬ੍ਰਹਮ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ (ਬਿੰਦੇ) ਜਾਇ ਲੇਵੇ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਯਥਾ ਕਬੀਰ “ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਰੈ ॥ ਜੋ

ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹੀਅਤਿ ਹੈ ਹਮਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰਬੁ ਨ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰਾ ॥ ਇਸੁ
ਗਰਬ ਤੇ ਚਲਹਿ ਬਹੁਤੁ ਵਿਕਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ।

ਹੇ (ਮੂਰਖ ਗਵਾਰਾ) ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਾਤ ਕਾ ਗਰਬ ਮਤ ਕਰ ਇਸ ਹੰਕਾਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਵਿਕਾਰ ਚਲਤ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਬਰਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੰਦੁ ਤੇ ਸਭ ਓਪਤਿ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ (ਬ੍ਰਹਮ) ਬ੍ਰਾਹਮਣ (ਬਿੰਦੁ) ਬੀਰਜ ਤੇ ਅਰ ਰਕਤ ਤੇ ਸਭ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਈ ਏਕ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਉਪਾਦਾਨ ਕਾਰਨ ਮਾਈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ॥

ਬਹੁਬਿਧੀ ਭਾਂਡੇ ਘੜੈ ਕੁਮਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਉਸ ਮਿਟੀ ਕੇ ਘੁਮਾਰ ਨੇ (ਬਹੁਬਿਧਿ) ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ਬਣਾ ਦੇਂਦੇ ਪਰ ਵਾਸਤਵ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਅਥ
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ ਦੇਹੀ ਕਾ ਆਕਾਰਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਦਿ ਪੰਚ ਤਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾ ਕਰ ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਰਚਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਵਧਿ ਕੋ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥

ਅਥ ਇਸ ਵਿਖੇ ਨਤੂਨ ਅਧਿਕਤਾ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕੌਣ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਕਹਤੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜੀਉ ਕਰਮ ਬੰਧੁ ਹੋਈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਕਰਮਾ ਕਰਕੇ ਬੰਧਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਬਿਨ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਮੁਕਤੀ ਕਬੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅੰ ਨ ਆਗੇ ਕੋਈ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥
ਅਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਾ ਕੇ ਮਦ ਕਰ ਸੁਤੇ ਹੁਏ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਕੋ ਲੁਟਣਾ ਔਰ ਜਾਗਤਿਓਕੇਸੁਰਗੁਣ
ਰੂਪੀ ਧਨ ਕੋ ਰਖਣਾ ਟਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜੋਗੀ ਗ੍ਰਿਹੀ ਪੰਡਤ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ॥

ਜੋਗੀ (ਗ੍ਰਿਹੀ) ਗ੍ਰਹਸਥਾਸ਼੍ਰਮੀ ਪੰਡਤ ਔਰ ਜੋ ਅਨੇਕ ਭੇਖੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈ ॥

ਏ ਸੂਤੇ ਅਪਣੈ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਏਹ ਸਭੀ ਅਪਣੇ ਅਹੰਕਾਰੋਂ ਵਿਖੇ ਸੋਏ ਹੁਏਹੈ ਵਾ ਏਹ ਸਭ ਹੰਕਾਰੀ ਸ੍ਰੇ ਸਰੂਪਸੇ ਭੁਲੇ ਹੁਏ ਮੋਹ ਨਿੰਦਾ ਮਿ ਵਾਅਗਯਾਨ
ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਸੋ ਰਹੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤਾ ਰਹਿਆ ਸੋਇ ॥ ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ ਨ ਮੂਸੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਦ ਵਿਖੇ ਉਨਮਤਿ ਹੁਆ ਜੀਵ ਅਵਿਦਯਾ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਸੋ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਗਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ (ਮੂਸੈ)
ਲੁਟਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਚੋਰ ਤਿਸਕੋ ਲੁਟਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੋ ਜਾਗੈ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਸੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਪੰਚ ਦੂਤ ਓਹੁ ਵਸਿ ਗਤਿ ਕਰੈ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਦੂਤੋਂ ਕੋ ਵਹੁ (ਵਸਿ ਗਤਿ) ਅਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਜਾਗੈ ਜੋ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੈ ॥

ਪੁਨਃ ਸੋਈ ਪੁਰਸੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਜੋ (ਤਤੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਵੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਮਰੈ ਅਵਰਾ ਨਹ ਮਾਰੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪ ਮਰ ਜਾਵੇ ਹੈ ਔਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਬਿਆਪ ਦੁਖ ਸਹਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀਕੋ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਜਾਗੈ ਜੋ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥

ਪੁਨਃ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਜੋ (ਏਕੋ) ਅਦੁਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਣ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਪਰਕਿਰਤਿ ਛੋਡੈ ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ੪ ॥

ਮਾਯਾ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਵੈ ਔਰ ਤਤ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਵੈ ॥੪॥ ਪ੍ਰਸੰਨਾਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਕਿਸਕੋ ਅਧਕਾਰ ਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਹੁ ਵਰਨਾ ਵਿਚਿ ਜਾਰੀ ਕੋਇ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਆਦਿ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਵਰਨੋਂ ਵਿਚੋਂ ਚਾਹੈ ਕੋਈ ਜਾਗੈ ॥

ਜਮੈ ਕਾਲੈ ਤੋ ਛੂਟੈ ਸੋਇ ॥ ੫ ॥

(ਜਮੈ ਕਾਲੈ) ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸੇ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਛੂਟ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੫ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕ ਜਨੁ ਜਾਰੀ ਸੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਦਾਸ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕੌਣ ?

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਜਾਕੀ ਨੇੜੀ ਹੋਇ ॥ ੬ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨੇੜੇ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਅੰਜਨੁ) ਸੁਰਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ੨ ॥ ਪੁਨਃ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜਾਕਉ ਰਾਖੈ ਅਪਣੀ ਸਰਣਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੀ ਸਰਨ ਵਿਖੇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚੇ ਲਾਰੀ ਸਾਚਾ ਫਲੁ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਚੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਲਾਗਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਾਚਾ ਫਲੁ) ਸਰੂਪ ਗਿਆਨੁ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰੇ ਜਨ ਕੈਸਿਉ ਕਰਹੁ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਹੁਕਮੇ ਹੋਆ ਹੁਕਮੇ ਵਰਤਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਨੋ ਕਿਸ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰੋਗੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਜੀਵ ਉਤਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਚੇਸਦਾ ਕਰ ਜੰਗਾ ਜੈ ॥

ਏਹੁ ਆਕਾਰੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਧਾਰਾ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੇਰਾ ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਧਾਰਾ ਭਾਵ ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸੈ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੈ ਥਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਖਿਨ ਬਿਖੇ ਬਿਨਾਸ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਭੀ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵਤਾ ਧਰਾ “ਹਰਦ ਫਰਦ ਜਾਕਾ ਨੇੜੇ ਵੇਰ” ॥ ੨ ॥

ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਬਾਜੀਗਰ ਕੀ ਬਾਜੀ ਵਤ ਭਾਵ ਮਿਥਤਾ ਰੂਪ ਏਕ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਮਨੇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੈ ਸੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਾਰਨੇ ਜੀਵਾਲਨੇ ਕੋ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਮਰਥ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਬੁਝਹੁ ਭਰਮਿ ਨ ਭੁਲਹੁ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਐਸਾ ਸਰਬਕਲਾ ਸਮਰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੂੰ ਜਾਣੇ ਅਰ ਭਰਮ ਵਿਖੇ ਮਤਿ ਕੋਈ ਭੁਲੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮੈ ਕਾਮਣਿ ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਮੈਂ (ਕਾਮਣਿ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਾਂ ਔਰ ਮੇਰਾ (ਕੰਤੁ) ਪਤੀ (ਕਰਤਾਰੁ) ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ॥

ਜੇਹਾ ਕਰਾਏ ਤੇਹਾ ਕਰੀ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਯੇਹਾ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਿੰਗਾਰੁ ਮੇਰੇ ਜੋ ਕਰਵਾਤਾ ਹੈ ਵੈਸੇ ਹੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਕਰੇ ਭੋਗੁ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਜੋਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਦ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਭਥ (ਕਰੋਭੋਗੁ) ਅਭੋਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਹੇਤ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਪਣਾ (ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜੋਗ ਮੈਨੇ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਈ ॥

ਕਿਸੇ ਕੀ ਕੋਈ ਉਸਤਤੀ ਨਿੰਦਾ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ॥

ਜਾਂ ਆਪੇ ਵਰਤੈ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜਾ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਏਕੋ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਰਤ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਿਰਮ ਕਸਾਈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਝਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੇ (ਪਿਰਮ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ (ਕਸਾਈ) ਖੋਂਚ ਆਈ ਹੈ ॥

ਮਿਲਉਗੀ ਦਇਆਲ ਪੰਚ ਸਬਦ ਵਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਅਬ ਦਯਾਲ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ (ਪੰਚ) ਸੋਤੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਬਾਜੇ ਬਜਾਇ ਕਰ ਮਿਲਉਗੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਕਰ ਮਿਲਉਗੀ ॥ ੩ ॥

ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਕਯਾ ਬਿਘਨ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕੇ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਨ ਮਿਲਣ ਦੇਵਾਂ ॥

ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸਨੂੰ (ਸੋਇ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਮਿਲਾਵੈ ਸੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਨਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਈਹਾ ਮਨੁ ਨਾਮੁ ਜੀਵ ਕਾ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ਔਰ ਮੁਨੀ ਕਾ ਲਛਣ ਕਹਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸੋ ਮੁਨਿ ਜਿ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰੇ ॥

ਸੋਈ ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਕੋ ਮਾਰ ਦੇਵੇ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਕੇਵਲ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਹੀ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥

ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਕੋਈ ਖੋਜਹੁ ਭਾਈ ॥ ਮਨੁ ਖੋਜਤ ਨਾਮੁ ਨਉਨਿਪਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਮਨ ਕਾ ਕੋਈ ਖੋਜਣਾ ਕਰਹੁ ਹਮਨੇ ਮਨ ਕੋ ਖੋਜਤੇ ਹੁਏ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਉਨਿਪੀ ਪਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ

ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈ ਇਸ ਪਰਕਰਣ ਮੈਂ ਮਨ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਥ ਚੇਤਨ ਸਮਝਣਾ ॥

ਮੂਲੁ ਮੋਹੁ ਕਰਿ ਕਰਤੈ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

(ਮੂਲ ਮੋਹੁ) ਅਭਿਜਾਨ ਕਰਕੇ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਮਤਾ ਲਾਇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਮਮਤਾ ਕੋ ਲਾਇ ਕਰ ਭਰਮ ਕੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਸੋ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਇਸੁ ਮਨ ਤੇ ਸਭ ਪਿੰਡ ਪਰਾਣਾ ॥

ਇਸ ਮਨ ਤੇ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ (ਪਿੰਡ) ਦੇਹਾ ਔ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭੀ ਸਰੀਰ ਔਰ ਪ੍ਰਾਣ ਕਲਾ ਇਸੀ ਕੀ ਸਤਾ ਕਰ ਸਫੁਰਤਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਮਨਕੈ ਵੀਚਾਰਿ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਸਮਾਣਾ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੁਝ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਪੁਰਖ ਕਰਮ ਉਤਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਝਿਪਾ ਦਿਸੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਹੁ ਮਨੁ ਜਾਗੈ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਰੈ ॥ ੪ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ (ਮਰੈ) ਫੂਰ ਹੋ ਜਾਵੈ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥

(ਮਨ) ਨਾਮ ਅੰਤਰਕਰਣ ਵਰਤਿਨ ਚੇਤਨ ਕਾ ਜੋ (ਸੁਭਾਉ) ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਵਕਾਲ (ਬੈਰਾਗੀ) ਉਦਾਸੀਨ ਹੈ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਵਸੈ ਅਤੀਤੁ ਅਨਦਾਰੀ ॥ ੫ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਬੀਚ ਬਸਤਾ ਹੁਆ (ਅਨਦਾਰੀ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੁਰਬਕ ਭੀ (ਅਤੀਤੁ) ਅਸੰਗ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਜੋ ਜਾਣੈ ਭੋਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੁਨੀ ਇਸ ਫੇਦ ਕੇ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥

ਆਇ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥ ੬ ॥ ੫ ॥

ਓਹ ਆਇ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉਕਾ ਸੁਰੂਪ ਪਨਕੇ ਹੀ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਮ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਫੇਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਗਤ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਗਤ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਭਵਜਲੁ ਪਾਹਿ ਉਤਾਰਣੁ ਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤੇ ਜਪਾ ਕੁਆ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮੁੰਲਿ ॥ ਸਦਹੀ ਨਿਥਹੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ (ਹਰਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਮਾਲ ਭਾਵ ਜਪਣਾ ਕਰ ਸੇ ਨਾਮ ਸਦੀਵਕਾਲ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਿਭੇਗਾ ॥

ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਾਹਿ ਮਨਮੁਖ ਗਾਵਾਰਾ ॥

ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਗਵਾਰ ਹੈਂ ਸੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੈਸੇ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਪਾਰਾ) ਪਰਾ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵਹਿਗੇ ਛਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਵਹਿਗੇ ॥ ੨ ॥

ਅਪੇ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥

ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾਤਾਰ ਜਿਸਕੇ ਭਗਤੀ ਕੀ ਦਾਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦੇਵਲ ਹਾਰੇ ਕਉ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਜੈਕਾਰ ਪਦ ਉਸਤਤੀ ਐ ਅਸੀਰਬਾਦ ਕਾ ਸੂਚਕ ਹੈ ਸੇ ਭਗਤ ਸਦਾ ਅਸੀਸ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੁੰਧੰਨ ਹੋ ਜਿਸਨੇ ਜਨਮਾਇ ਪੀੜਾ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਦਾਰਿ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਾਏ ॥

ਜਿਸ ਵਾਸ ਪਰ ਹਰੀ ਝ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਿਖ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਵਸਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਪੁਨਃ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫੇਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਨਾਮੇ ਉਧਰੇ ਸਭਿ ਜਿਤਨੇ ਲੋਅ ॥

ਮੂਰਖ ਜਿਤਨੇ ਲੋਕ ਉਧਰੇ ਕਰਾ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਸੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰ ਹੀ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸੇ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪੁਣੀ ਝ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਡਿਆਈ ਦੇਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਪ ਹਰੀ ਅਪਣੀ ਕਿਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਖ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਜਿਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਜਿਨਿ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਤਨ ਮਨ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਉਧਰੇ ਸਭਿ ਕੁਲ ਉਧਾਰਣੁ ਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸੇ ਆਪ ਤੇ ਤੇਰੇ ਹੈ ਔਰ ਅਪਣੀ ਕੁਲ ਕਾ ਭੀ ਕਲਯਾਣ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਹੋਗਏ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈਂ ਸੇ ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਉਖੇ ਹੋਵਹਿ ਚੋਣਾ ਖਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਜਮਾਇਕੋਂ ਕੀਆ ਚੋਣਾਂ ਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਦੇਵੈ ਸੋਇ ॥

ਆਪ (ਕਰਤਾ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਿਸਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਉਸੀ ਪੁਰਸ ਕੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਨਕਾਦਿਕ ਉਧਾਰੇ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਸਨਕਾਦਿਕ ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਬਦ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੋ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਹਰਿ ਜੀ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰਾ ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਪਿਆਰ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਗਤਿ ਸਾਚੀ ਹੋਇ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਸਾਚੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕਰ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਵੈ ਤਬ ਭਗਤੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਹਿਰ ਪੁਰਸ ਅਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸਾਤੀ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇਕੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਵੇਖਣ ਹਾਰੁ ॥

ਦੇਖਣ ਹਾਰ ਵਾਹਗੁਰੂ ਆਪੇ ਈ ਤੁਮਾਰੀ ਤਰਫ ਦੇਖੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸ਼ਟੀ ਕਰੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰਧਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਯਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖੋ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰਧਾਰੁ ॥

ਕਲਜੁਗ ਵਿਖੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਾਥੈ ਪਾਵੈ ਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂਕੇ ਨਾਮਸੇਥਿਨਾਂ ਜੀਵ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਮਾਥੈ) ਸਿਰਪਰਛਾਵ ਪਾਵਤਾ ਹੋਛਾਵ ਸਿਰਪਰ ਪਾਪਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੁਲਭੁ ਹੈ ਭਾਈ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਬੜਾ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਏਹ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਨ ਭਾਲਹਿ ਸੋਇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜੋ ਜਨ ਭਾਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਕੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਲਾ ਮੰਨਹਿ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਜੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਭਾਲਾ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪਰਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਨਾਮ ਨੀਸਾਨੁ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਕੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ (ਨੀਸਾਨੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੇ ਸੇਵਹੁ ਜੋ ਕਲ ਰਹਿਆ ਧਾਰਿ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਜੋ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਅਪਣੀ ਕਲਾ ਅਰਥਾਤ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਭਰਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਿ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੈਂ ਪਯਾਰ ਕਰੇ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾ ਰੁਤਿ ਨ ਕਰਮ ਬਾਇ ਪਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਨਾ ਤੇ ਉਨ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੀ ਰੁਤ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤ੍ਰੇਤਾ ਆਦਿਕ ਜੁਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਕਰਮ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ
ਯਥਾ “ਸਤਿਜੁਗ ਸਤ ਤ੍ਰੇਤਾ ਜਗੀ ਦੁਆਪਰ ਪੂਜਾ ਚਾਰ। ਤੀਨੋ ਜੁਗ ਤੀਨੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਲਿ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਆਧਾਰ” ॥ ੧ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਰਾ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਲਜੁਗ ਵਿਖੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਸਾਰਾ ਪਯਾਰ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਖੋਜਿ ਘਰੈ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ॥

ਤਿਨੇ ਨੇ ਤਨ ਮਨ ਕੇ ਖੋਜ ਕਰਕੇ (ਘੁਰੇ) ਸਰੀਰ ਵਾ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਪਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਾ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹੋਇ ॥

ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਸੁਰਮਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਤੀਨੋ ਲੋਕੇ ਬੀਚ (ਰਵਿ ਰਹਿਆ) ਬੜਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਆ ਜਾਣ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਕੁ ਹੋਰ ਰੁਤਿ ਨ ਕਾਈ ॥

ਕਲਜੁਗ ਵਿਖੇ ਏਕੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਕਰਮ ਕੀ ਰੁਤਿ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਹੋਰ ਕਰਮ
ਢਲੀ ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲੇਹੁ ਜਮਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਇਸਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਲੇਵੇ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਗੇ ਸੰਗਤਿ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਕੀਆ ਜੀ ਮਨਮੁਖੋ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖੇ ਕੇ ਕਰਮ ਸੁਨਨਾ ਚਾਹਤੇ
ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਮਨਮੁਖਿ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਹਿ ਅਪਿਕਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਦੋਤ ਭਾਵ ਰੂਪ ਰੋਗ ਕਰਕੇ ਬਿਆਪੇ ਹੁਏ ਹੈ ਯਾਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਕਰ ਅਪਿਕ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਠਹੁਰ ਨ ਪਾਵਹਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਰ ਕਰ ਬਹੁਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਠਹਿਰਨਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮ ਕਰ ਅਮੋਲਕੁ ਅਵਸਥਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ
ਬਜਰਥ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੀ ਜਗਤੁ

ਉਪਾਇਆ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਯਾਤਨੋ ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੁਝ ਦੇਤਾ ਹੈ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਉਤਪੰਨਕ
ਕੀਆ ਹੈ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੋ ਏਹ ਰੋਗੁ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜਹਿ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸਤਾਈ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆ ਔ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋਮੁਨੀ ਕਿਤਨੇਹੀ ਪੜਤੇ ਹੈ ਬਿਨਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਕਿਸੀਨੇ ਗਯਾਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭੇ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ਮਮਤਾ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਜੀਵ ਸਭੀ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਕਰ ਗੁਸੇ ਹੁਏ ਹੈ ਔ ਮਮਤਾ ਨੇ ਤਿਨਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਯਾਤ ਗਵਾ ਛੋਡੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਇਕਿ ਆਪੇ ਕਾਵਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਭਿ ਲਾਏ ॥

ਇਕ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈਂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਗੁਰੂ ਜੋ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਲਾਇ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇਸ ਰੋਗ ਤੇ (ਕਾਢਿ ਲਏ) ਥਰਾ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੋਂ ਪਾਇਆ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਖਜਾਨੇ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਨੇ ਆਨ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਚਉਥੀ ਪਦਵੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਰਤਹਿ ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ ॥

ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ (ਚਉਥੀ ਪਦਵੀ) ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਵਿਖੇ ਵਰਤਤੇ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਨਿਜ ਘਰਿ) ਸ੍ਰੈ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਨਿਵਾਸ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਆਪਾ ਭਾਵ ਬੀਚ ਸੇ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਏਕਸੁ ਕੀ ਸਿਰਿਕਾਰ ਏਕ ਜਿਨਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਰੁਦ੍ਰ ਉਪਾਇਆ ॥

ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ (ਕਾਰ) ਆਗਯਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਏਕ ਕੋਸ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੂੰ ਸਿਵਜੀ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਲੁ ਸਾਚਾ ਏਕੋ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਆਪ ਅਚਲ ਹੈ ਨਾ ਵਹੁ ਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਹੀ (ਜਾਇਆ) ਉਤਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਬਿਧਾ ਸਦਾ ਹੈ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈ ਸੋ ਦੁਬਿਧਾ ਰੋਗ ਕਰ ਸਦੀਵ ਰੋਗੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਰੋਗੀ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਹਿ ਰੋਗੁ ਗਵਾਵਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਪੁਰਸ਼ (ਗੁਰ ਸਬਦੀ) ਉਪਦੇਸ਼ ਪੂਛ ਕਰ ਸਬਦ ਕੇ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਦੁਬਿਧਾ ਰੋਗ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸਨੋਂ ਦੇਇ

ਵਡਿਆਈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਵਿਖੇ ਮਨ ਕੇ ਲਗਾਵਣਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਵਹੁ ਤਿਸਕੇ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮਮਤਾ ਕਾਲਿ ਸਭਿ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ਤਿਨ ਜਮਕੀ ਹੈ ਸਿਰਿਚਾਰਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਰੋਗ ਹੈ ਤਿਨ ਸਭ ਕੇ ਕਾਲ ਬਯਾਪਤਾ ਹੈ ਤਿਨਹੀ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਜਮਕੀ ਕਾਰ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਚਿਰਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਨਿਕਟ ਜਮ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ਕਿਯੋਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਸੋ ਜਗ ਮਹਿ ਕਾਹੇ ਆਇਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਜਗਤ ਵਿਚ ਕਾਹੇਕੇ ਆਇਆ ਭਾਵ ਬ੍ਰਿਥਾਹੀ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਦੇ ਨ ਕੀਨੀ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕਈ ਨ ਕਰੀ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਸਨੇ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਪੂਰੈ ਵਡਭਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਪੂਰਨ ਭਾਗਾ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਜੋ ਇਛਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਹੀ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਮੂਹ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਪੁਨਾ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਧਿਕਾਰ ਦੇਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮੈ ਦੁਖਿ ਮਰੈ ਦੁਖ ਵਿਚਿਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਦੁਖੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਮਨਮੁਖ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰੀ ਧੰਧਿਆ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਵਿਚਿ ਕਦੇ ਨ ਨਿਕਲੈ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਅਸਥਾਨ ਵਿਚ ਪੜਤਾ ਹੈ ਕਈ ਨਿਕਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਪੁਨ੍ਹ ਸਦੀਵ ਗੁਭ ਵਿਸ਼ਾ ਮੈਂ ਵਾ ਮੰਦ ਕਰਮ
ਵਿਸ਼ਟਾ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਿਯੁ ਪ੍ਰਿਯੁ ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ
ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨਮੁਖਨੇ ਤੇ ਵਜਰਥ ਹੀ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਤਤਿ ਤਿਸਕੇ ਬਰੇਬਾਰ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਤੀ
ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਅਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਕੋ ਅਭਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ॥

ਗੁਰੁ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਭਿ ਰੋਗੁ ਗਵਾਏ ਜਿਸਨੋ ਹਰਿ ਜੀਉ ਲਾਏ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮਝੁ ਰੋਗੋਂ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈਵਹੁਲਭਤਾਰੇ॥

ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਜਿਸਨੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਨਾਮੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀਹੈ ਪਰ ਜਿਸਕੇਮਨਵਿਖੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮਕੇਵਸਾਇਦੇਵੇਤਿਸਕੇਮਿਲਤੀਹੈ॥੨॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਤਾ ਵਲੁ ਪਾਏ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸੁਖ ਸਾਚੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਗਿਆਨ ਵਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨ੍ਹ ਸਚੀ ਕਰਣੀ ਕਰਕੇ ਜੀਵਕੇ ਉਤਮ ਸੁਖ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਜੋ ਹਰਿ ਲਾਗੇ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਧਰਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ੩ ॥

ਵਹੀ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੇ ਧਿਆਨਮੈ ਲਗੇਹੈ ਐਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋਨਾਮਮੋਪਿਆਰਕੇ ਧਾਰਤੇਹੈ॥੩॥

ਤਿਨਕੀ ਰੇਣੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਿਆਇਆ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਗੋਗੁੜਿਮਿਲੇਤਾਂਮਸਤਕਪਦਯਗਾਈਏ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਰੇਣੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਪਾਈਐ ॥

ਜਿਨੀ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥

ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕੀ ਚਰਨ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਏ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ
ਚਿਤਕੇ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੩ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ਸੇ ਜਨੁ ਸਾਚਾ ਜਿਨਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚਾ ਸੋਈ ॥

ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਸਚਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਗੁਰੂ ਸਬਦ ਕੇ ਵੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੀ ਸਾਚਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚੀ ਭਗਤਿ ਭਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਤਾਂ ਤਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਸਹੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਤਾਂ) ਤਿਨਕੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧ ॥

ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਭਗਤਿ

ਨ ਪਾਈਐ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵੈ ਸਭ ਕੋਈ ਭਗਤ ਜੀ ਭਗਤ ਜੀ ਕਹੇ ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਐਰਜੋ
(ਪ੍ਰਭੁ)ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੂਲੁ ਗਵਾਵਹਿ ਲਾਭੁ ਮਾਗਹਿ ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਲੋਗ (ਮੂਲ) ਭਾਵ ਹਰਿ ਭਜਨ ਕੇ ਗਵਾਇ ਕਰ ਲਾਭੁ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ (ਲਾਹਾ) ਇਸ
ਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਅਰ (ਲਾਭੁ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਵਾ ਯਤੀ ਲਾਭੁ ਭਾਵ ਆਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਮ ਜਥੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ ॥

ਜਮ ਕਾਲੁ ਸਦਾ ਹੈ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜਮ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸਦੀਵ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰਪਰਥਨਾਰਹਿਤਾਹੈ ਪੁਨ੍ਹਦੈਤਭਾਵਕਰਤਿਨੋਂਨੇਅਪਨੀਪਤ ਗਵਾਲੀਹੈ॥੨॥

ਬਹਲੇ ਭੋਖ ਭਵਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਬਹੁਤੇ ਜੋਖ ਧਾਰ ਕਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਕ੍ਰਮਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੋਗ ਤਿਨਕਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਲੂਝਹਿ ਬਾਣੁ ਵਖਾਣਹਿ ਮਿਲਿ ਮਾਇਆ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ੩ ॥

ਵਿਦੁਆ ਕੋ ਪੜ ਪੜ ਕਰਿ (ਲੂਝਹਿ) ਝਗੜਤੇ ਹੈਂ (ਬਾਣੁ) ਵਿਰੋਧ ਕੇ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐਰ ਮਾਇਆ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ
ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਜ਼ਾਤ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੇ ਸੇਵਤੇਹੈਂ ਜੋ(ਪਰਮਗਤਿ)ਮੋਖ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂਪੁਨ੍ਹ ਨਾਮਕੇ ਜਪਣੇ ਸੋਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਵੀਵਡਿਆਈਮਿਲਤੀਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋ ਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖ ਆਸਾ ਨਹੀ ਉਤਰੈ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਖੁਆਏ ॥

ਧਨਾਇਕ ਕੀ (ਆਸਾ) ਰਾਹ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਤ ਭਾਵ ਵਿਚ ਭੁਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਉਦਰੁ ਨੈਸਾਨੁ ਨ ਭਰੀਮੀ ਕਬਹੂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਪਚਾਏ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕਾ (ਉਦਰੁ) ਰਿਵਾਜੋਂ (ਨੈ) ਨਦੀ ਵਾ ਆਕਾਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜਦਰਸ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਹੈ ਕਬੀਭਰਤਾਨਹੀ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਤਿਨਕੋ (ਪਚਾਏ) ਜਲਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਥਾ ਅਨੰਦੁ ਰਾਮ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਦੁਬਿਧਾ ਮਨਿ

ਭਾਗੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਥਾ ਅਨੰਦ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਕੇ ਰਸ ਵਿਖੇ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਨਾਮੁ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਮਨ ਮੇਂ ਸੇ ਦੁਬਿਧਾਤਿਨੋਂ ਕੀ (ਭਾਗੀ) ਦੂਰ ਹੋਈ ਹੈ ਐਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪੀਕਾਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਏ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪੇਹੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ (ਸਾਜੀ) ਬਨਾਈ ਹੈ ਐਰ ਸਿਰ ਬਸਿਰ ਸਭ ਜੀਵੋ ਕੋ ਧੰਧਿਆਮੋਂ ਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਆਪੇ ਅਪੇ ਦੂਜੈ ਲਾਏ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਦੂਤ ਭਾਵ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਲਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਸਭਕੋ ਪ੍ਰਮੋਦਰ ਰੂਪ ਕਹਿਓ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਨੋਂ ਕਿਹੁ ਕਹੀਮੈ ਜੋ ਦੂਜਾ ਹੋਵੈ ਸਭਿ ਤੁਧੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਜੋ ਭੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਦੁਸਰਾ ਹੋਵੈ ਤੋ ਤਿਸਰੋ ਗੁਣ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਹਿਓ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਤਤੁ ਮਿਥਿਆ ਕਾ ਹੀ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਗਿਆਨਕਰ (ਜੋਤੀ) ਪ੍ਰਮੋਦਰ ਵਿਖੇ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਕੋ ਮਿਲਾਵਤੋ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਯਦਹੀ ਸਾਚਾ ਸਾਚਾ ਸਭੁ ਆਕਾਰਾ ॥

ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਜੋਤੀ ਤੀਨ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਸਦੀਵ ਸਚਾ ਹੈ ਐ ਤਿਸਕਾ ਕੀਆ ਜਗਤੁ ਅਕਾਰ ਭੀ ਸਾਚਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ਹੈ ਸਚੇ ਨਾਮਕੇ ਜਾਨਕਰਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਕਲਿ ਮਹਿ ਪ੍ਰੇਤ ਜਿਨੀ ਰਾਮੁ ਨ ਪਛਾਤਾ ਸਤਜੁਗਿ ਪਰਮਹੰਸਬੀਚਾਰੀ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਖੇ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਕੋ ਨਹੀ ਪਛਾਣਾ ਸੋ ਪ੍ਰੇਤ ਵਤ ਹੈ ਐਰ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਜੁਗ ਵਿਖੇ (ਪਰਮਹੰਸ) ਅਤੀ ਸੁਖ ਅੰਤ (ਬੀਚਾਰੀ) ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ॥

ਦੁਆਪੁਰਿ ਤ੍ਰੇਤੈ ਮਾਣਸ ਵਰਤਹਿ ਵਿਰਲੈ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਦੁਆਪੁਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਜੁਗੋ ਮੇਂ ਜੋ ਵਰਤਤੇ ਰਹੇ ਸੋ ਮਾਣਸ ਮਾਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਜੁਗੋ ਕੇ ਪੁਰਸ਼ ਮਧਵਾਵੀਏ ਇਸ ਕਰ ਮਾਣਸ ਕਹੇ ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਚਾਹੋਂ ਜੁਗੋ ਮੇਂ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਨੇ ਹੀ ਮਾਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ

ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਹੀ ਬਡਾਈ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਜੁਗੋ ਜੁਗੋ ਵਿਖੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਏਕਵਾਹਿਗੁਰੂਕੋ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਤਿਸੀਨੇ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਲਧੈ ਜਨੁ ਸਾਚਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥

ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ (ਨਾਮ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਓਹ ਪੁਰਸ਼ ਲਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤੀ ਮਨ ਮੇਂ ਵਸਾਈ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਤਰੇ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਭਾਰੇ ਜਿਨੀ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਿਖੇ (ਸ਼੍ਰੀ) ਲਗਾਈ ਹੈ ਵਹੁ ਆਪਣੀ ਤਰ ਗਏਹੋਂ ਐਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਲ ਭੀ ਤਾਰਵੀਏ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਗੁਣ ਕਾ ਦਾਤਾ ਅਵਗਣ ਸਭਾਇ ਜਲਾਏ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਅਵਗੁਣਾਂ ਕੋ ਜਲਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੇ ਜਨ ਸੋਹੇ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥ ੩ ॥

ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇ ਕਰ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਧਿਆਨੁ ਬਸਾ ਹੈ ਸੇ ਜਨ ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਘਰੁ ਦਰੁ ਮਹਲੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਰੰਗ ਸਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨਕੇ (ਘਰੁ ਦਰੁ) ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਰੇ ਸਰੂਪ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਸੇ (ਰੰਗ ਸਿਉ) ਆਤਮਾ-
ਨੰਦ ਸਾਥ ਹੋਕਰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਭੋਗਤੇ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਹੈ ਸੁ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਕਛੁ ਕਹਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਉਸਕੇ ਭਲਾ ਕਰ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮੁ ਕੇ
ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੬ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇਲੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰ ॥

ਹੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਜੋ (ਮਨਸਾ) ਬਾਸਨਾ ਹੈ ਮਨ ਵਿਖੇ ਹੀ ਸਮਾਇ ਲੈ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਵੈ ਫਿਰਿ ਮਰੈ ਨ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪੜੀ ਹੈ ਸੇ ਬਾਰੇਬਾਰ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ

ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸਭ ਇਛ ਪੁਜਾਵਣ ਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕੋ (ਆਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪਰਮਪਦੁ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ
ਜੋ ਸਭ ਇਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਬੁਝ ਨ ਪਾਇ ॥

ਸਭ ਵਿਖੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਪਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਬੁਝ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਮੇਰਾ ਹਰੀ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਮੂਖ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੋਯਾ ਹੈ ਸੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ (ਹਰਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ
ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹੈ ਹੋਰਥੈ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਹਿ ॥

ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਜਗਾ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਨ ਸੇਵਿਆ ਦਾਤਾ ਸੇ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛਤਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾਤੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਸੇ ਅੰਤ ਕੇ ਪਛਤਾਇਕੇ ਗਏ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਧਾਇ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਖੰਡ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਉਨਕੇ ਧਾਇ ਕਰ ਕੋਈ ਦੁਖ
ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਔਰ (ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਖੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਜੋਤਿ
(ਸਮਾਇ) ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੭ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬਉਰਾਨਾ ਭੂਲਾ ਚੋਟਾ ਖਾਈ ॥

ਗੁਰਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਬੋਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਜਮ ਕੀ ਚੋਟੇ ਕੋ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ਦਰ ਕੀ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਰ ਬਾਰ ਮਰ ਕਰ ਵੇਰ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਦਾ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਦਰ) ਅੰਦਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ
ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾ ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ

ਮੀਨਾ ਸਦ ਲਾਗਾ ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਭਵਜਲੁ ਤਰਣਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਵਿਖੇ ਰਹੁ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਰਬਦਾ ਮੀਨਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਤਿਨ
ਕਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਭੇਖੇ ਕਰੈ ਬਹੁਤੁ ਚਿਤੁ ਡੋਲੈ ਅੰਤਰਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਬਹੁਤੇ ਭੇਖੇ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਧਾ ਵਾਸਤੇ ਚਿਤ ਡੋਲ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰਾਦਿਕ ਹੋਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਾ ਭੂਖ ਅਤਿ ਬਹੁਤੀ ਫਉਕਤ ਫਿਰੈ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਨਾ ਰੂਪ ਭੂਖ ਅਤਿ ਅਧਿਕ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ (ਦਰਬਾਰੁ) ਬਾਰ ਬਾਰ ਫਉਕਤਾ ਵਿਚਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ ਫਿਰਿ ਜੀਵਹਿ ਤਿਨ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਿ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਤੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਮਰੇ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜੀਵੇ ਹੈ ਭਾਵ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਹੋਏ ਹੈਂ ਫਿਰ ਤਿਨਕੋ ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਗਗਨ ਪਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਉਰ ਵਿਖੇ ਧਾਰ ਰਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਸਦੀਵ ਸਾਂਤੀ ਔਰ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਉਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ਕਰਨਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਜਿਉਂ ਤਿਸਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਚੋਣਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਅਗੇ ਕੁਛ ਬਲ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲੈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੀ ਸਮਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਾਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੮ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਖੁਆਇਆ ਦੁਖੁ ਖਟੇ ਦੁਖ ਖਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮੋਹ ਮੈਂ ਭੁਲ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਦੁਖ ਖਟੇ ਦੁਖਦਾਇਕ ਮੰਦਕਰਮੋ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ (ਦੁਖ ਖਾਇ) ਦੁਖ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਹਲਕੁ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ਬਿਨੁ ਬਿਬੇਕ ਭਰਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਚਿੰਟੇ ਮੈਂ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਹਲਕ ਭਾਰੀ ਦੁਖ ਕੋ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ ਬਿਬੇਕ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਜੀਵ ਰੂਮਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੈਸਾਰਿ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਪਨੈ ਨਹੀ

ਚੋਤਿਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਕਦੇ ਨ ਲਾਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜੀਵਣਾ ਪ੍ਰਿਗੁ ਹੈ ਕਹੇ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਨਹੀਂ (ਚੋਤਿਆ) ਸਿਮਰਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹਰੀ ਕੋ ਸਾਥ ਕਬੀ ਪਿਆਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਪਸੁਆ ਕਰਮ ਕਰੈ ਨਹੀ ਬੂਝੈ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂੜੈ ਹੋਇ ॥

ਪਸੁਆਂ ਕੋ ਭੁਲ ਕਰਮਕਰਤਾ ਹੈ ਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ (ਕੂੜ) ਭੁਲ ਰੂਪ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਸੋਝੇ ਭੁਲ ਰੂਪ ਬਿਖੇਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤੋ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੋ ਬਿਤੀ ਉਲਟੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪਰੇਤੁ ਕੋਈ ਜਨੁ (ਖੋਜ) ਫੂਢ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਪਾਛਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਵਸਿਆ ਪਾਇਆ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਯਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੇਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ? ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਦੂਕਾ ਮਨ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਫ਼ਿਯਾ ਤੇ ਮਨ ਸੋ ਅਭਿਮਾਨੁ ਦੂਕਾ ਤਬ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥

ਆਪੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਆਪਹੀ ਸੁਭ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਪੇ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਦੇਕਰ ਆਪਨੇ ਮੈਂ (ਸਮਾਏ) ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੧੯ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਕੀ ਸਾਖੀ ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੇ ਸਾਥ ਪਿਤਾ ਕਾ ਵਿਰੋਧ ਹੁਆ ਅਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦੁਖ ਦੀਏ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਕੇ ਸਾਤਵੇਂ ਸੰਕ੍ਧ ਮੇਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਤਿਸ ਚੇ ਸੰਖੇਪਤਾ ਸਹਿਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਬ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੇ ਸੰਭਾਅਮਰਕ ਪਾਧੇ ਪਾਸ ਪੜਾਵਨੇ ਹੋਰ ਬਠਾਇਆ ਤਬ ਉਨੇ ਨੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੀ ਪਟੀ ਲਿਖ ਕਰ ਪੜਨੇ ਵਾਸਤੇ ਦੀਨੀ ਤਬ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਹੁ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਹੇ ਪਾਧਾ ਜੀ ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਪਰ ਤੋ ਹਰੀ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਯੈਸੇ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦੀਜੀਏ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਫਾਥੇ ਜਮ ਜਾਲਾ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੋ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰੇ ਕੇ ਸਾਥ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਮਕੇ ਜਾਲ ਮੇਂ ਫਸਣਾ ਹੋਗਾ ॥ ੧ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਖਾਨ ਪਾਨਾਦਿਕ ਤੁਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਅੰਰ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਦੇਵੇਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਗੁਰਾ ਨੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਉਸਕਾ ਅਧਾਰ ਰਖੁੰਗਾ ॥

ਹਰਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਮੇਰੈ ਨਾਲਾ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਃ ਹਰੀ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਦੀਵ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕੇ ਜਬ ਹਰੀ ਸਾਥ ਹੈ ਤੋ ਕੋਰ ਕਿਸਕਾ ਭੈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੇ ਦੀਆ ਥਾ ਸੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਿਤਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਤਜਨਾ ਦਿਖਾਈ ॥

ਸਾਸਨਾ ਤੇ ਬਾਲਕੁ ਗਮੁ ਨ ਕਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਤਾਜਨਾ ਜੋ (ਬਾਲਕੁ) ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕਛੁ (ਗਮੁ) ਭੈ ਵਾ ਸੰਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਤ ਪਰ ਪੀੜਤੁ ਹੁਆ ਸੁਣ ਕਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੀ ਮਾਤਾ ਆਵਤੀ ਭਈ ॥

ਮਾਤਾ ਉਪਦੇਸੈ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪਿਆਰੇ ॥

ਮਾਤਾ ਆਨ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੀ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਛੋਡਹੁ ਜੀਉ ਲੈਹੁ ਉਥਾਰੇ ॥

ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਛੋਡ ਅੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵ ਕੋ (ਉਥਾਰੇ) ਬਚਾਇ ਲੈਹੁ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਕਹੈ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤੁ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਤੂੰ ਸੁਣ ਕਹੁ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡਾ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ॥ ੨ ॥

ਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਛੋਡੋਂਗਾ ਗੁਰੂ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅੰਸਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਮਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤਾ ਮਰਕਾ ਸਭਿ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੇ ॥

ਸੰਭਾ ਅਮਰਕ ਦੋਨੋ ਪਾਧੇ ਸੁਝ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੇ ਪਿਤਾ ਹਿਰਨਕਸਪ ਕੇ ਪਾਸ (ਸਭਿ) ਸਭਾ ਮੈਂ ਜਾਕਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਆਪ ਵਿਗੜਿਆ ਸਭਿ ਚਾਟੜੇ ਵਿਗੜੇ ॥

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਆਪ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋ ਥਾ ਔਰ ਸਭ ਚਾਟੜੇ ਭੀ ਵਿਗੜ ਦਿਏ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਲ ਹੋ ਰਾਮ ਬਲ ਹੈ ਰਾਮ ਸਭੀ ਯੈਸੇ ਹੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਮਹਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਪਕਾਇਆ ॥

ਸਭਾ ਵਿਖੇ ਦੁਸਟ ਖੋਰਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਾ ਮਤਾ ਪਕਾਇ ਲੀਆ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਾ ਰਾਖਾ ਹੋਇ ਰਖੁਰਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਲੋਕ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਕਾ ਰਖਕੁ ਰਾਮ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਹਾਥਿ ਖੜਗੁ ਕਰਿ ਧਾਇਆ ਅਤਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥

ਹਾਥ ਮੈਂ (ਖੜਗੁ) ਤਲਵਾਰ ਲੈਕਰ ਅਤਿ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਦੋੜਿਆ ॥

ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਕਹਾ ਤੁਝੁ ਲਏ ਉਥਾਰਿ ॥

ਅਬ ਤੇਰਾ ਹਰੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ (ਤੁਝੁ ਲਏ ਉਥਾਰਿ) ਤੇਰੀ ਰਖਣਾ ਕਰ ਲੇਵੇ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਭੈਆਨ ਨਿਕਸਿਆ ਬੰਸੁ ਉ ਪਾੜਿ ॥

ਤਬ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਭੈਦਾਇਕ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕਰ (ਪਾੜਿ) ਦੋਵਾਕ ਕਰੇ (ਬੰਸੁ) ਬੰਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਰਾਸਤਾ ਜਾਨਾ ॥

ਹਰਨਾਖਸੁ ਨਖੀ ਬਿਦਾਰਿਆ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਲੀਆ ਉਥਾਰਿ ॥ ੪ ॥

ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਨਖੋਂ ਕਰਕੇ ਬੇਧਨ ਕੀਆ ਔਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤਿ ਕੋ ਬਰਾਇ ਲੀਆ ॥ ੪ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਹਰਿ ਜੀ ਆਪ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜਨ ਕੇ ਇਕੀਹ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਜਨ ਕੇ ਇਕੀ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ਵਾ ਇਕ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਨੇ ਹੀ ਸਮੂਹ ਜੋ ਸਰਨ ਆਏ ਹੋ ਸੋ ਤਾਰੇ ਹੋ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਮਾਰੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਵਿਖੁ ਰੂਪ ਸੰਕਲਪ ਭਾਵ ਸੰਤ ਸੰਕਲਪ ਮਾਰੇ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੰਤ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਦੇ ਜਾਪ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੰਤ (ਨਿਸਤਾਰੇ) ਉਧਾਰੇ ਹੋ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥ ੨੦ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਪੇ ਦੈਤ ਲਾਇ ਦਿਤੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਉ ਆਪੇ ਰਾਖਾ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੈਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਭਾਵ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਦੈਤ) ਵਿਰੋਧੀ ਪੁਰਸ਼ ਵਾ ਕਾਮ ਆਤਮਿਕਾਚਲਾਇਦੀਏਹੋਂ ਪੁਨਨ ਆਪੇ ਹੀ ਸੋ ਰੱਖ ਰਖਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਦਾ ਸਰਲਾਈ ਤਿਨ ਮਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਦੀਵ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਭਗਤਾ ਕੀ ਰਖਵਾ ਆਇਆ ॥ ਦੈਤ ਪੁਤ੍ਰੁ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਗਾਇਤ੍ਰੀ

ਤਰਪਣੁ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਣੈ ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਵਿਖੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪੈਸ਼ ਇਜਤ ਵਾ ਪ੍ਰਣਾਮ ਰਖਤਾ ਆਇਆ ਹੋ ਯਦਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਭਗਤੁ ਦੈਤ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰੁ ਥਾ ਔਰ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਤਰਪਣ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਦੂਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਅਪਨੇਮੇਲਮੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰਾ ਅਛੇਦ ਕਰ ਲੀਆ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਦੁਖਿਯਾ ਸਬਦੇ ਖੋਈ ॥

ਜੋ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਏਕ ਰਸ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਕਰ ਦੁਖਿਯਾ ਦੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜੋ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਸਚੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸਚਿ ਵਿਖੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ ਅਰ ਉਨ ਕੇ ਮਨਿ ਵਿਖੇ ਸੋਈ ਸਦਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੂਰਖ ਦੁਖਿਯਾ ਪੜਹਿ ਮੂਲੁ ਨ ਪਛਾਣਹਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮੂਰਖ ਲੋਗ ਦੁਖਿਯਾ ਵਿਚ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਤੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨੋਂਨੇ ਅਮੋਲਜ ਜਨਮੁ ਬਿਜਰਥ ਹੀ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਦੁਸਟੁ ਦੈਤੁ ਚੜਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਯਦਾ ਸੰਤਾ ਔ ਅਮਰਕ ਨੇ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਕੇ ਦੁਸਟ ਦੈਤ ਹਰਨਾਖਸ (ਚੜਾਇਆ) ਖਿਜਾ ਲੀਆ ਥਾ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਦੁਖਿਯਾ ਨ ਪੜੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡੈ ਵਰੈ ਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਰਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਲਗਤੁ ਦੁਖਿਯਾ ਦੈਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਤਾ ਵਾ ਇਸੀ ਤੇ ਹਰਿਨਾਮੁ ਨੇ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਵਾ ਔਰ ਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਰਾਇਆ ਚਰਤਾ ਥਾ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਾ ਦੇਤੈ ਕਾਲੁ ਨੇੜਾ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥

ਹਰੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਸਦੀਵ ਰਖਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਯਦਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਾ ਹੁਆ ਔ ਦੈਤ ਦਰਨਾਖਿ ਕੇ (ਕਾਲੁ ਨੇੜਾ) ਮਰੇ ਕਾ ਜੋ ਸਮਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਜੀਕ ਆਇਆ ਥਾ ॥ ੪ ॥

ਅਪਲੀ ਪੈਸ ਆਪੇ ਰਾਖੈ ਭਗਤਾ ਦੇਇ ਵਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਅਪਣੀ ਭਗਤਿਵਤਸਲਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਤਗਯਾ ਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਪਣੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਬਛਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਨਾਮਸੁ ਨਖੀ ਬਿਦਾਰਿਆ ਅੰਧੈ ਦਰ ਕੀ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥ ੨੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਹਰਨਾਮਸ ਕੇ ਨਖੋਂ ਕਰ ਬੇਧਨ ਕੀਆ ਤਿਸ ਅੰਧੇ ਦੈਤ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ
(ਦਰ) ਵਾਰੇ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਥੀ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥ ੨੧ ॥

ਰਾਗੁਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥
੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਂਗ ਲਾਇਣੁ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤਿਨਕੇ (ਪਾਂਗ) ਚਰਨੀ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੇ ਲਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥
ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਭਜੁ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇਣੁ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਾ ਗੁਰੇ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਹਰੀ ਮੈਂ ਝਿੰਡੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ਕਰ ਭਜੁ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਾਮੁ ਨਰਾਇਣੁ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੁਖ
ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਵਜਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇਣੁ ॥ ੧ ॥ ਚਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਨਰਾਇਣ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਭਜੁ) ਜੋ ਕਹੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ
ਜੋ ਮੁਖ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਾਇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸੰਗਤਿ ਸਾਧਮੇਲਿ ਹਰਿ ਗਾਇਣੁ ॥
ਸਾਧੋ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਮਨ ਕੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸੁ ਕੇ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਲੇ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰ ਰਾਮ ਜੋ ਸਰਬ ਰਸੋਂ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਲੇ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਿਆਨ ਸਰਿ ਨਾਇਣੁ ॥
ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਵਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਰ ਗਿਆਨ ਵਿਖੇ ਨਾਉਣਾ ਕਰੁ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਨਾਉਣ ਸੇ ਕਯਾ ਹੋਗਾ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਗਏ ਗਾਵਾਇਣੁ ॥
ਸੰਪੂਰਨ (ਕਿਲਵਿਖ)ਭਾਰੀ ਪਾਪ ਅੰ ਸਮਾਨ ਪਾਪ ਜੋ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ (ਗਵਾਇਣੁ) ਵਿਗਾੜਨੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਸੋ ਕਹੇ
ਜਾਣ ॥ ੩ ॥ ਪਰੰਤੂ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਾਇਣੁ ॥
ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੀ (ਧਰਾਇਣੁ) ਇਸਥਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੇਲਿ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਦਸਾਇਣੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੋ ਮੇਲ ਲੀਜੀਏ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹਾਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਾ ਮਨਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਵਲ ਸਾ ਘਰੀ ॥
ਜੀਵ ਕੀ (ਜਾ) ਵਹੀ ਘੜੀ ਸਵਲ ਹੈ ਸਿਸ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਨਾਮਕਾ ਉਤਾਰਨ ਕਰੇ ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਸਭਿ ਦੁਖ ਪਰਹਰੀ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਜੰਪੂਰਨ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਾਮੁ ਨਰ ਹਰੀ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ
ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੰਗਿ ਸਿੰਧੁ ਭਉ ਤਰੀ ॥ ੧ ॥ ਚਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਰੋਂ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਭਜੁ ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸ਼ੀ
ਕਰਕੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮੇਲ ਕਰੀਏ ਜਿਨੇ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਿੰਗਤਿ ਕਰ (ਭਉ) ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਧਿਆਇ ਮਨਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀ ॥
ਜਗ ਜੀਵਨ ਹਰੀ ਕੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਧਿਆਵਣਾ ਐ ਸਿਮਰਨ ਕਰੁ ॥
ਕੋਟ ਕੁਟੰਬਰ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਪਰਹਰੀ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਕੋਠਾਨ ਕੋਟ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ॥ ੨ ॥ ਅਥ ਸੰਤ ਧੂਰੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਪਰੀ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮੁਖ ਉਪਰ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜ ਪੜੀ ਹੈ ॥

ਇਸਨਾਨੁ ਕੀਓ ਅਠਸਠਿ ਸੂਰਸਰੀ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਨੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਆਦਿਕ ਅਠਾਹਟ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਲੀਆ ਜਾਣੇ ਭਾਵ ਪੁਨਾ ਪਾਪ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਤ ਤੀਰਥਾਦਿ ਕਰਨੇ ਕੀ ਇਕਾਖੜਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਮੂਰਖ ਕਉ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਾਰਿਓ ਤਾਰਣੁ ਹਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਾਰਨ ਯੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਮੈਂ ਵਸ ਕੇ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ਜਪ ਮਾਲੀ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ (ਸੁਕ੍ਰਿਤ) ਪੁੰਨ ਰੂਪ ਕਰਣੀ ਜੋ ਹੈ ਏਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ ਮਾਲਾ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਫੇਰਿ ਚਲੈ ਤੁਧੁ ਨਾਲੀ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨੀ ਹੈ ਜਪ ਕਰਦੇ ਕੀ ਏਹੀ ਫੇਰਨਾਂ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਚਲੇ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਬਨਵਾਲੀ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ

ਸਤਸੰਗਤਿ ਤੂਟਿ ਗਈ ਮਾਇਆ ਜਮ ਜਾਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਨਵਾਲੀ (ਹਰਿ) ਸਰਬ ਰੂਪ ਹਰੀ ਮੈ ਤੇਰੇ ਹੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ ਜਿਨਕੇ ਤੈਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਜਮਕੇ ਧਾਮ ਪਹੁੰਚਾਵਨੇ ਵਾਲੀ ਮਾਯਾ ਜਾਲੀ ਟੂਟ ਗਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਘਾਲ ਜਿਨਿ ਘਾਲੀ ॥

ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਰੂਪੀ ਘਾਲ ਘਾਲੀ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਘੜੀਐ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਟਕਸਾਲੀ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿਖੇ ਸੁਧ ਰਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਿ ਅਗਮ ਦਿਖਾਲੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਰਾ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਕਰੋਤਰੀ ਅਗਮਤਾ ਗੁਰਾ ਨੇ ਦਿਖਾਇਦਈ ਹੈ ॥

ਵਿਚਿ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਲਧਾ ਹਰਿ ਭਾਲੀ ॥ ੩ ॥

ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਭਾਲੀ) ਭੁੰਢਕੇ (ਲਧਾ) ਲਭ ਲੀਆ ਵਾ ਪਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮ ਬਾਲਕ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਪਿਤਾਵਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤਾਰਹੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਵਾਸ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਸਭਿ ਘਟ ਏਰੇ ਤੂ ਸਭਨਾ ਆਹਿ ॥ ਤੁਝਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਸਰੀਰ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਸਭ ਵਿਖੇ ਬਜਾਪਕ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਾਪੁ ॥ ਹਉ ਤੁਧੁ

ਸਾਲਾਹੀ ਤੂ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਾਪੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਮੇਰੇ (ਮਨਿ) ਪਯਾਰੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪਣਾ ਕਰੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸਲਾਘਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਹਰੀ ਸਮਰਥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ਸਭ ਤੇਰੇ ਵਸਿ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਹੇ ਹਰੀ ਸਮਰਥ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਣ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇਰੇ ਵਸੈ ਔਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਕਉ ਤੁਮ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਭਾਵੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਤੂੰ ਰਖਣਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕੈ ਨੇੜੈ ਕੋਇ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਸ ਵਿਘਨੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸਭ ਤੈ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਜਨ

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਾਜ਼ਰਾ ਹਜ਼ੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਤੂੰ ਜਲ ਬਲ ਅਕਾਸ ਔਰ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਦਾਸ ਤੈਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰਾ ਹਜ਼ੂਰ ਜਾਣ ਕਰ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ ਹਰਿਕੀ ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ ਜਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥

ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਮੁਰਾਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਕਾ ਸੰਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ॥

ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਗੁਰਮਤਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਭਾਗੁ ਲਿਖਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਤਿ ਲੈਵਰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਜਪੀਐ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ਦੇਹੀ ਨਗਰਿ ਤਸਕਰ

ਪੰਚ ਧਾਤੂ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਕਾਢੇ ਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਮਧੁਸੂਦਨੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਪਨਾ ਕਰੀਏ ਔਰ ਰਿਦੇਸ਼ੋਂ ਧਯਾਨ ਧਰੀਏ ਦੇਹ ਨਗਰ ਵਿਖੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪਾਂਚ ਚੋਰ ਵਿਸਿਓਂ ਕੀ ਓਰ (ਧਾਤੂ) ਧਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ੀਓਂ ਨੇ ਮਾਰ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਕਾ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਿਨ ਕਾਰਜ ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿ ॥

ਜਿਨਕਾ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਕਾਰਜ ਹਰੀ ਆਪ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਚੂਕੀ ਮੁਹਤਾਜੀ ਲੋਕਨ ਕੀ ਹਰਿ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਦੀਨਤਾ ਕਰਨੀ ਤਿਨਕੀ ਚੂਕ ਗਈ ਹੈ ॥ ਜਿਨ ਕਾ ਹਰੀ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਪਖੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ ਤਾ ਕਿਛੁ ਕੀਜੈ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਬਾਹਰਿ ॥

ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਤੋ ਕਰੀਏ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹਰੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸੋ ਹਰੀ ਅੰਤਰ ਹੀ ਤੁਮਾਰੇ ਕਰਤਬਖੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੋਈ ਭਲਾ ਹੋਸੀ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰੇ ਵੇਹੀ ਭਲਾ ਹੋਗਾ ਤਾਤੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜੋ ਧਿਆਵੇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ਓਹੁ ਪ੍ਰਭਿ ਨ ਕਿਸੈ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਜੇ ਕਛੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਜੇ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਲੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਜਿਨਿ ਮੇਲਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਦਾ ਧਿਆਵੀਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਪ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਨਮਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤੋ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੁਆਮੀ ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਵਹੁ ਸਾਧੂ ਹਮਕੋ ਮੇਲੀਏ ਜਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਹਮਾਰੀ ਗਤੀ ਹੋਵੈ ॥

ਤਿਨਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਤਿਨ ਕਉ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭੁਲਤ ਹੋਵੈ ਔਰ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਵਿਖੇ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਵੇਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਜਗਤੁ ਪਿਤ

ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਕੀਜੈ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੁਹਾਰੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਧਨਾਨੁ ਕਰੋਂ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋਂ ਹੇ (ਜ਼ਿਪਾ ਕਰਿ) ਜ਼ਿਪਾ ਕੀ ਖਾਣ ਜ਼ਿਪਾ ਕਰੁ ਹੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਪਿਤਾ ਹੇ ਸ੍ਰਾਮੀ ਮੁਕੋ ਆਪਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਪਾਨੀਹਾਰੁ ਕਰੀਏ ॥

ਤਿਨ ਮਤਿ ਉਤਮ ਤਿਨ ਪਤਿ ਉਤਮ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਹੇ (ਬਨਵਾਰੀ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਤੂੰ ਬਸਾ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਭੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਔਰ ਪਤਿ ਭੀ ਉਤਮ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਰਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਹਮਕੋ ਲਾਵੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਹਮਾਰੀ ਗਤੀ ਹੋਵੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਧੂ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਾਢੇ ਮਾਰੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਧੂ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ (ਦਰਗਹ) ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਸੇ ਮਾਰ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇ ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਸੋਭ ਨ ਪਾਵਹਿ ਤਿਨ ਨਕ ਕਾਟੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ਼ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ (ਸਿਰਜਨਹਾਰੀ) ਕਹਤ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਤੇਰੀ ਮਾਧਾ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਨਾਕ ਕਾਟੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜਸ ਹੀਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਬੁਲਾਵੈ ਆਪੇ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਚੇਤਨਸਤਾ ਦੇਕਰ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਘਟੇ ਮੈਂ ਬੋਲ ਰਹਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ਐ (ਨਿਰੰਜਨੁ) ਮਾਧਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜਿਸੁ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਸੋ ਤੁਧੁ ਮਿਲਸੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਏਹਿ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੀ॥੪॥੨॥੬॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਮੇਲਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਕੇ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵਕੀ ਵਿਚਾਰੀ ਭੁਧੀ ਕਧਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤੁਭ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਈ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸੁਨਣੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪ (ਹਰਿ) ਅਨੇਕ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰੀਏ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿਆ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਤਿਨ ਹਮ ਸੁੇਵਹ ਨਿਤ ਚਰਣੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਭੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਸਨਿਗਧ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੇ ਹਮ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਸੇਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਤਰਣੇ ॥ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖ ਨਾਮ

ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਨ ਜਾਹੀ ਜਿਹਵਾ ਇਤੁ ਗਨਣੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਣ ਹੇਤ ਤੇਰੇ ਧਨਾਵਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾਤ ਨਾਮ ਹੈਂ ਇਸ ਜਿਹਵਾ ਕਰਕੇ ਗਿਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਹਰਿ ਗਾਵਹੁ ਲੇ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਜਪਣੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰ ਸਿਖ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਨ ਕਰਕੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤੇਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਲੇਕਰ ਤੇਰੇ ਕਉ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣੇ ਗੁਰ ਕੇਰਾ ਸੋ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ਹਰਿ ਸੁਖ ਘਣੇ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਹੇ ਹਰੀ (ਘਣੇ) ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੈਸੁ ਧੰਨੁ ਸੁ ਪਿਤਾ ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਤਾ ਜਿਨਿ ਜਨ ਜਣੇ ॥

ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ (ਵੈਸੁ) ਫੁਲ ਭੀ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਹੈ ਪੁਨਤ ਤਿਨਕੇ ਪਿਤਾ ਔ ਮਾਤਾ ਭੀ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਹਰਿ ਜਨ ਬਣੇ॥੩॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਾਮੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰਾਸ ਗਿਰਾਸ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇ ਸੰਤ ਤੇਰੀ ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਮੈਂ (ਬਣੇ) ਸੋਫਲੀਕ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਵਿਚਿ ਭਗਤਾ ਹਰਿ ਧਰਣੇ ॥

ਹੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਰੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਅਗਮ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਭੀ ਅਗਮ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਸੇ ਨਾਮ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨਿ ਪਾਇਆ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਪਵਣੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਤਿ ਵਿਖੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ (ਪਾਇਆ) ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਮਤਿ ਕਰ ਹੇਹਰੀ ਤੇਰੇਹਰਿ

ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਕੇ ਸਿਤ ਜਨ ਪਾਰ ਪਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਭਾਵੇਂ ਬਦੀ ਸਤੋਂ ਕੋ ਏਕ ਪਖੰਡੀ ਭ੍ਰਾਮਣ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਕਲ ਕੋ ਜਨਮ ਅਸਟਮੀ ਹੈਂ ਨਾਕੁਰਸੀ ਜਨਮਧਾਰੇਗਾ
ਨਾਕੁਰੇਕਾ ਵਰਤ ਕਰੇ ਔਰ ਸਿਖੋ ਸੋ ਭੀ ਕਰਵਾਵੇ ਔਰ ਨਾਕਰੋ ਕਾ ਰਨਾਮਿਤੁ ਭੀ ਲੇਵਹੁਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇਉ ਪਦੇਸੁ ਘੁਆ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੂ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਗਲੀ ਥੀਤਿ ਪਾਸਿ ਛਾਹਿ ਰਾਖੀ ॥ ਅਸਟਮ ਥੀਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਜਨਮਾ ਸੀ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਥਿਤੋਂ ਤੋ ਨਿਸਫਲ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਆਗ ਛੋਡੀਆਂ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮ ਮਾਨਤੋ ਹੋ ਕਿ ਅਸਟਮੀ ਤਿਥ ਕੋ ਗੋਵਿੰਦ
(ਜਨਮਾ ਸੀ) ਜਨਮਾ ਥਾ ॥ ੧ ॥

ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਨਰ ਕਰਤ ਕਚਰਾਇਲ ॥ ਜਨਮ ਮਰਲ ਤੋ ਰਹਤ ਨਾਰਾਇਣ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਰਮ ਕਰ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਨਰ (ਕਚਰਾਇਣ) ਕਰ ਪੁਣੇ ਕੀਆ ਥਾਏਂ ਕਰਤੋਹੈ ਭਿਉਨੈ ਨਾਕਰੋਨੋਂ ਜਨਮੁ ਲੀਆ ਕਰਤੋਹੈ
ਨਾਰਾਇਣ ਤੋ ਜਨਮ ਔਰ ਮਰਨ ਸੋ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਪੰਜੀਰੁ ਖੁਵਾਇਓ ਬੋਰ ॥ ਓਹੁ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ਰੇ ਸਾਕਤ ਬੋਰ ॥ ੨ ॥

ਪੰਜੀਰ ਬਨਾਕਰ (ਬੋਰ) ਬੋਰੀ ਕਰਕੇ (ਖੁਵਾਇਓ) ਭੋਗ ਲਗਾਵਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕਿ ਪਰਦਾ ਕਰਕੇ ਭੋਗ ਲਗਾਵਤੇ ਹੋ
ਰੇ (ਸਾਕਤ) ਨਿਗੁਰੇ (ਬੋਰ) ਪ੍ਰਭੂ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਪਰਾਧ ਦੋਹਿ ਲੇ ਰੇਨੀ ॥ ਸੋ ਮੁਖੁ ਜਲਉ ਜਿਤੁ ਕਹਹਿ ਨਾਕੁਰੁ ਜੋਨੀ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਨਾਕਰ ਕੋ ਲੋਰੀ ਦੇਤੇ ਹੈ ਉਨੋਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਅਪਰਾਧ ਕਰ ਲੀਏ ਜਾਣੇ ॥ ਸੋ ਮੁਖ ਜਲ ਜਾਉ ਜਿਸ ਮੁਖਿਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ
ਹੈ ਕਿ ਨਾਕੁਰ ਜੀ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਆਏ ਹੈਂ ਕੇ ਰਹੇਂ ਆਪ ਥਾ ਤਿਆ ਨਿਜਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਰੇ ਆਵਤਾ ਨਹੀ ਔ ਮਰ ਕਰਕੇ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਹਤੇ ਹੋ ਹਮਾਕਾ ਸਮੁਖੁ ਨਾਕੁਰ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ
(ਸਮਾਇ) ਬੜਾਪਤਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਭਰਮੁ ਭਵੈ ਅੰਤੁ ਨ ਮਰੈ ॥ ਜਨਮੁ ਭਵੈ ਅੰਤੁ ਨ ਮਰੈ ॥ ਜਨਮੁ ਭਵੈ ਅੰਤੁ ਨ ਮਰੈ ॥ ਜਨਮੁ ਭਵੈ ਅੰਤੁ ਨ ਮਰੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਉਠਤ ਸੁਖੀਆ ਬੈਠਤ ਸੁਖੀਆ ॥ ਭਉ ਨਹੀ ਲਾਗੈ ਜਾਂ ਅੰਧੇ ਬੁਝੀਆ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਐਸੀ ਸਮਤ ਹੁਣੀ ਤਬ ਉਠਤਾ ਔਰ ਬੈਠਤਾ ਹੁਆ ਸੁਖੀਆ ਹੁਆ ਹੂੰ ਪੁਨਃ ਮੇਰੇ ਚੋ ਭੈ ਭੀ ਨਹੀ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਖਾ ਏਲੁ ਹਮਾਰਾ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਏਕ ਭੂੰਹੀ ਹਮਾਰਾ ਰਖਕ ਹੈ ਪੁਨਃ ਭੈਸਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਹ ਧਾਰੀਓ ਕੇ ਅੰਤਰ ਭਾ ਪ੍ਰੇਰਤ ਹੈ ॥

ਸੋਇ ਅਚਿੰਤਾ ਜਾਗਿ ਅਚਿੰਤਾ ॥ ਜਹਾ ਕਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਵਰਤੀਤਾ ॥ ੨ ॥

ਚਿੰਤਾ ਤੋ ਰਹਿਤ ਹੋਇਕਰ ਸੋਵਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਃ ਜਾਗਤਾ ਮੈਂ ਭੀ ਅਚਿੰਤਾ ਹੋਏ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਐਸਾ ਜਾਣਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ
ਸੰਪੂਰਨ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਭੂੰਹੀ (ਵਰਤੀਤਾ) ਭ੍ਰਾਂਡਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਘਰਿ ਸੁਖਿ ਵਸਿਆ ਥਾਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮੇਰਾ (ਘਰਿ) ਰਿਦਾ ਭੀ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ (ਵਸਿਆ) ਗੁਣੋਂ ਸੰਜੁਗਤ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਥਾਹਰ ਸੁਖ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਮ (ਮੰਤ੍ਰ) ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਏਕਸਮੈ ਹਿੰਦੁ ਔਰ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਨੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਸੋ ਪੂਛਾ ਥਾ ਕਿ ਕੋਸਲੀ ਕੌਨ ਹੈ ਔ ਅਲਾਹ ਕੌਨ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਕਿਸਰੀ
ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਿਸਰਾ ਹਿੰਦੂਓ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਰ ਹੈ ਯਾ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਰ ਤਿਨਕੋ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ
ਐਸੇ ਉਤਰੁ ਦੀਆ ਥਾ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਵਰਤ ਨ ਰਹਉ ਨ ਮਹ ਰਮਦਾਨਾ ॥ ਤਿਸੁ ਸੇਵੀ ਜੋ ਰਖੈ ਨਿਦਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਹਿੰਦੂਓ ਕੇ ਬ੍ਰਤੋਂ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਾ (ਰਮਦਾਨਾ) ਰਮਜਾਨ ਰੋਜ਼ਿਓਂ ਕੇ ਮਾਹ ਮਹੀਨੇ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੂੰ
ਅੰਤ ਰੇ ਰਖਕ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੋਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਏਕੁ ਗੁਸਾਈ ਅਲਹੁ ਮੇਰਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੁਹਾਂ ਨੇਬੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਲਾਹ ਔਰ ਗੁਸਾਈ ਮੇਰਾ ਵਹੁ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਯੀ ਹੈ ਕੋਹਿੰਦੂ ਰਮੁਸਲਮਾਨਦੋਨੋਂ ਕਾ (ਨੇਬੇਰਾ) ਨਿਜਾਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਹਜ ਕਾਬੇ ਜਾਉ ਨ ਤੀਰਥ ਪੁਜਾ ॥

ਨਾ ਤੋ ਕਾਬੇ ਹਜ ਕਰਨੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਾ ਤੀਰਥ ਜਾਤਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਨਾ ਨਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਏਕੋ ਸੇਵੀ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪੂਜਾ ਕਰਉ ਨ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਉ ॥

ਨਾ ਤੋ ਪਥਰਾਇਕੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਨ ਕਰ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਾ ਨਿਮਾਜ ਕੋ (ਗੁਜਾਰਉ) ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਲੇ ਰਿਦੈ ਨਮਸਕਾਰਉ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਪਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਨਾ ਹਮ ਹਿੰਦੂ ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਅਲਹ ਰਾਮ ਕੇ ਪਿੰਡ ਪਰਾਨ ॥ ੪ ॥

ਨਾ ਤੋ ਹਮ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈਂ ਅਲਹ ਰਾਮਕੇ ਤਾਈ ਸਰੀਰ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਮਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਇਹੁ ਕੀਆ ਵਖਾਨਾ ॥ ਗੁਰ ਪੀਰ ਮਿਲਿ ਖੁਦਿ ਖਸਮੁ ਪਛਾਨਾ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਬੀਰ ਜੀਨੇ ਏਹੁ ਵਖਾਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਗੁਰ ਪੀਰ ਕੇ ਜਾਬ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੋ ਖਸਮ ਰੂਪ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਕਿਸੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਚਲੇ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲ ਆਵੇ ਸਿਕਾਰ ਕਾ ਰੂਪ ਵਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਇੰਦ੍ਰੀਯ ਕਾਨਿਗ੍ਰਹਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦਸ ਮਿਰਗੀ ਸਹਜੇ ਬੰਧਿਆਨੀ ॥

ਜੋ ਭਾਈ ਦਸੇ (ਮਿਰਗੀ) ਇੰਦ੍ਰੀਆ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਬਾਧ ਲਿਆਈਆ ਹੈਨ ॥

ਪਾਂਚ ਮਿਰਗ ਬੋਧੇ ਸਿਵ ਕੀ ਬਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮਾਦਿਕ ਪਾਂਚ ਮ੍ਰਿਗ (ਸਿਵ ਕੀ) ਬਾਨੀ ਕਲਾਨਾ ਸੂਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਬਾਣੇ ਕਰਕੇ ਭੇਟਨਕੀਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਲੇ ਚੜ੍ਹਿਓ ਸਿਕਾਰ ॥ ਮ੍ਰਿਗ ਪਕਰੇ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਹਥੀਆਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਸੰਗ ਲੈਕਰ ਜਬ ਸਿਕਾਰ ਚੜ੍ਹੇ ਤਬ ਬਿਨਾ ਹੀ (ਘੋਰ) ਹਥੀਆਰ ਘੋੜੇ ਅਰ ਸਸਤ੍ਰੇ ਕੇ ਵਾਹਿਜ ਸਮਾਜ ਬਿਨਾ ਵਾ ਬਿਨਾ (ਘੋਰ) ਕਠਨ ਸਾਧਨਾਂ ਕੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਮ੍ਰਿਗ ਪਕੜ ਲੀਏ ਹੈ ॥

ਆਖੇਰ ਬਿਰਤਿ ਬਾਹਰਿ ਆਇਓ ਧਾਇ ॥

ਸਿਕਾਰ ਕੀ ਟ੍ਰਿਤੀ ਏਹੀ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹਰ ਕੇ ਧਾਵਤਾ ਹੁਆ ਮਨੁ ਅੰਤਰ ਆਪਾ ਹੈ ॥

ਅਹੇਰਾ ਪਾਇਓ ਘਰਕੈ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥

(ਘਰਕੈ ਗਾਇ) ਅੰਤਰਕਰਨ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਸਿਕਾਰ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਜਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਪਕਰੇ ਘਰਿ ਆਣੇ ਹਾਇ ॥

ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰੂਪ ਮ੍ਰਿਗ ਪਕੜ ਕੇ ਅੰ ਮੋੜਕੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਆਣੇ ਥੇ ॥

ਚੁਖ ਚੁਖ ਲੇਗਏ ਬਾਂਝੇ ਬਾਇ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਸੂਭ ਗੁਣ ਜੋ ਪਹਿਲੇ (ਬਾਂਝੇ) ਵਿਛੋੜੇ ਹੁਏ ਥੇ ਉਪਰੇ ਹੁਏ ਹੁਏ ਥੇ ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਵਿਸਿਓਂ ਕੋ ਰੱਤੀ ਰੱਤੀ ਬਾਟਕਰ ਲੈ ਗਏ ਯਥਾ ਕਾਮ ਕੋ ਵਸਤੁ ਵੀਚਾਰੁ ਲੋਭ ਕੋ ਸਿੱਝੇ ਮੋਹ ਕੋ ਵਿਵੇਕ ਹੋਕਾਰੁ ਕੋ ਧੀਰਜ ਕਰੋਧ ਕੋ ਨਿਮ੍ਰਿਤਾ ॥ ੩ ॥

ਏਹੁ ਅਹੇਰਾ ਕੀਨੇ ਦਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕੈ ਘਰਿ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਏਹ (ਅਹੇਰਾ) ਸਿਕਾਰਦਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਹਮਨੇ ਵਸਤੁ ਵੀਚਾਰੇਇ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਕਾਮਾਦ ਵੰਡ ਵੰਡ ਕੇ ਦਾਨੁ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ (ਘਰਿ) ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਅਸਣ ਪਹਿਰ ਕੇਵਲ ਏਕ ਨਾਮ ਹੀ ਬਸਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸਾਕਤ ਸੇ ਅਲਾਭਤਾ ਔਰ ਉਸ ਕੀ ਕਠੋਰਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੇ ਸਉ ਲੇਚਿ ਲੇਚਿ ਖਾਵਾਇਆ ॥

ਜੇਕਰ ਸੈਂਕੜੇ ਵੇਰ ਸਾਕਤ ਕੋ ਚਾਹ ਕਰ ਕੇ ਖਵਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੀਏ ਵਾ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾ ਲੋਭ ਭੀ ਦੀਆ ਜਾਵੇ ॥ -

ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੀਤਿ ਨ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥

ਤੋ ਭੀ ਸਾਕਤ ਕੋ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਆਪਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਲੇਹੁ ਮਤੇ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵਉ ਪਰਮਗਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਪਰਮਗਤ ਕੋ ਪਾਵੋਗੇ ॥

ਪਾਥਰ ਕਉ ਥਹੁ ਨੀਰੁ ਪਵਾਇਆ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਥਰ ਕੋ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਜਲ ਵਿਖੇ ਪਵਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਹ ਭੀਰੀ ਅਪਿਕ ਸੁਕਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਅੰਤਰ ਸੇ ਭੀਗਤਾ ਨਹੀਂ ਅਪਿਕਤਾ ਕਰਕੇ ਜਲ ਮੇਂ ਸੇ ਸੁਕਾ ਹੁਆ ਹੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਕਤ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿਖੇ ਰਹਿਕੇ ਭੀ ਕਠੋਰ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੂਰਖੈ ਸੁਨਾਇਆ ॥

ਔਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਚਾਹੇ ਮੂਰਖ ਕੋ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਭੀ ਸੁਨਾਇਆ ॥

ਜੈਸੇ ਦਹਾਦਿਸ ਪਵਨੁ ਝੁਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਪਰੇਤੂ ਜੈਸੇ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਪਵਨ ਝੁਲਤਾ ਆਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਕ ਤਰਫ ਸੇ ਆਯਾ ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ ਕੋ ਚਲਾ ਗਿਆ ਇਸੀ ਤਰਹਿ ਸਾਕਤ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਿਥਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨੁ ਕਣ ਖਲਹਾਨੁ ਜੈਸੇ ਗਾਹ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਿਨਾ (ਕਣ) ਅਨਾਜਦੇ (ਖਲਹਾਨੁ) ਖਲਵਾੜੇ ਕੋ ਗਾਹਿਆ ਹੋਯਾ ਅੰਨ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ॥

ਤਿਉ ਸਾਕਤ ਤੇ ਕੋ ਨ ਬਰਾਸਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਕਤ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਸ ਨੇ (ਬਰਾਸਾਇਆ) ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਤਿਤਹੀ ਲਾਗਾ ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਆ ॥

ਜਿਸ ਤਰਫ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਜੀਵਕੇ ਲਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਲਾਗ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਬਣਤ ਬਣਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਐਸਾ ਹੀ (ਬਣਤ) ਬਣੋਤ ਬਣਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥
ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਸੂਚਨ ਕਰਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਜਿਨਿ ਰਚਿਓ ਸਰੀਰ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਰਚ ਕਰਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਣਈਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਹਿ ਉਪਾਹੇ ਤਿਸਕਉ ਪੀਰ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕੋ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਪੀੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਲਨ ਕਾ ਵਿਕਰ ਭੀ ਤਿਸੀਕੋ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੁ ਗਿਬੰਦੁ ਜੀਅ ਕੈ ਕਾਮ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਜਾਕੀ ਸਦ ਛਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੁਰੁ) ਪੁਜਨ ਜੋਗ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ ਜੀਅਕੇ ਸਭ ਕਾਮ ਚਰਨੇ ਜੋਗ ਹੀ ਅਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕਵਿਖੇ ਜਿਸਕੀ ਸਦੀਵਓਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਆਰਾਧਨ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਏਹੀ ਉਤਮ ਰੀਤਿ ਹੈ ॥

ਸਾਪਸੰਗਿ ਬਿਨਸੀ ਬਿਪਰੀਤਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸਤਸੰਗ ਵਾਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਤੀ ਬਿਪਰੀਤਿ ਭਾਵਨਾ (ਬਿਨਸੀ) ਦੂਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੀਤ ਹੀਤ ਧਨੁ ਨਹ ਪਾਰਣਾ ॥ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਮੇਰੇ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥ ੩ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਧਿਤ੍ਰੁ ਐ ਧਨਦੇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਕਾ (ਪਾਰਣਾ) ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਨਾਰਾਇਣ ਹੈ ਸੋ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥ ਏਕ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਜੀਵ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਕੋ (ਬੋਲੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਔਰ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਨਾ ਜਾਣੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਗੈ ਦਯੁ ਪਾਛੈ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥ ਮਪਿ ਭਾਗਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਮ ਰਸਾਇਣ ॥ ੧ ॥

(ਆਗੈ) ਭਵਿਖਤਕਾਲ ਮੇਂ ਐ (ਪਾਛੈ) ਕੂੜਕਾਲ ਮੇਂ ਔਰ ਵਰਤਮਾਨਕਾਲ ਮੇਂ ਭੀ ਪ੍ਰੇਰਕ ਨਾਰਾਇਣ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਉਣ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਗ੍ਰਿਹ ਭਉਣ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ (ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਉਣ) ਸਾਗਨ ਅਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਾ ਜੀਤਿਸ ਸਾਸਤ੍ਰ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਹੈ ਚੇਦਾਂ ਭੋਲ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਅਰੁਤ ਸੁਖ ਐ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਕਾ ਘਰੁ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ਹੈ ॥

ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਕਰਨ ਸੁਣਿ ਜੀਵੇ ॥

ਜੀਭਾ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰ ਔਰ ਕਾਨ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਅਮਰ ਬਿਰੁ ਬੀਵੇ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਅਮਰ ਕੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਮਨੁ ਇਸ਼ਬਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨਮੁ ਜਨਮ ਕੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਜਨਮ ਜਨਮਤੋਂ ਕੇ ਦੂਖ ਨਿਬਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਸੇ ਦਰਬਾਰੇ ॥ ੩ ॥

(ਦਰਬਾਰੇ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ (ਅਨਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ (ਵਸੇ) ਉਚਾਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਲੀਏ ਮਿਲਾਏ ॥

ਹਰੁ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਗਤਿ ਆਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਸਰਣ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੋਟਿ ਮਨੋਰਥ ਆਵਹਿ ਹਾਥ ॥

ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਕਰੋੜੋਂ ਹੀ ਮਨ ਕੇ ਮਨੋਰਥ ਸਿਧ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਮ ਮਾਰਗ ਕੈ ਸੰਗੀ ਪਾਂਥ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਜਮ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਸੰਗੀ ਔ (ਪਾਂਥ) ਰਖਕ ਵਾ ਤ੍ਰਿਪਾ ਨਿਬੂਤੀ ਕੇ ਜਲ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਗੰਗਾ ਜਲੁ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ॥ ਜੋ ਸਿਮਰੈ ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ

ਹੋਵੈ ਪੀਵਤ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜੋਨ ਭ੍ਰਮਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੁਆ ਵਹੀ ਪਾਪ ਨਿਬੂਤੀ ਕੇ ਗੰਗਾ ਜਲ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਤਾਕੀ ਮੱਖ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਪੀਵਤ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਫੇਰ ਜੋਨੀਓਂ ਵਿਖੇ ਭ੍ਰਮਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪੂਜਾ ਜਾਪ ਤਾਪ ਇਸਨਾਨ ॥

ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਜਾਪ ਕਰਨੇ ਤਪਸਜਾ ਕਰਨੀ ਪੁਣਾ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਤਿਨੋਂ ਹੀ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਸਫਲ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ਭਏ ਨਿਹਕਾਮ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰਕੇ (ਨਿਹਕਾਮ) ਵਾਸਨਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਰਾਜ ਮਾਲ ਸਾਦਨ ਦਰਬਾਰ ॥

ਰਾਜ ਔ ਮਾਲ (ਸਾਦਨ) ਭੋਜਨੋਂ ਕੇ ਸੁਦ ਔਰ ਜੋ ਦਰਬਾਰ ਲਾਉਣੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ਪੂਰਨ ਆਚਾਰ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ (ਆਚਾਰ) ਕਰਤਬ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਏਹੁ ਕੀਆ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਿਥਿਆ ਸਭ ਛਾਹੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥ (ਮਿਥਿਆ) ਝੂਠੇ ਔਰ ਛਾਹ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ(ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਵਡੇ ਭਾਈ) ਨੇ ਪੰਜ ਸੋ ੫੦੦ ਰੂਪਯਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋ ਦੇਣਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਵਹੀਂ ਮੈਂ ਪਾਇਕੇ ਜਹਿਰ ਭਾਵ ਬਿਖ ਦਿਵਾਈ ਬੀ ਅਰੁ ਉਨਕੀ ਰਖਯਾ ਹੁਈ ਬੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਬਾਇ ਸਬਦੁ ਹੁਆ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਲੇਪੁ ਨ ਲਾਗੇ ਤਿਲਕਾ ਮੂਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਉਸ ਜਹਰ ਕਾ(ਲੇਪੁ)ਅਸਰ(ਮੂਲਿ)ਸੁਭੋਅਰਥਾਤਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥

ਦੁਸਟੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਮੂਆ ਹੋਇਕੈ ਸੂਲ ॥ ੧ ॥

ਵਹੁ ਦੁਸਟ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੁਲ ਹੋਕਰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਖੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਆਪਿ ॥ ਪਾਪੀ ਮੁਖਾ ਗੁਰ ਪਰਤਾਪਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਆਪ (ਰਾਖੇ) ਰਖਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਪਾਪੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥

ਅਪਣਾ ਖਸਮੁ ਜਨਿ ਆਪਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਅਪਨੇ ਖਸਮੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਾਸੇ ਨੇ ਆਪ ਧਿਆਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਇਆਣਾ ਪਾਪੀ ਉਹੁ ਆਪਿ ਪਚਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਇਆਣਾ ਮੁਰਖ ਪਾਪੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਦੁਖੀ ਕਰਕੇ (ਪਚਾਇਆ) ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਭ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕਾ ਰਖਵਾਲਾ ॥

(ਪ੍ਰਭ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਤ ਆਪਣੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਸਦੀਵ (ਰਖਵਾਲਾ) ਰਖਕ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮਾਥਾ ਈਹਾਂ ਉਹਾ ਕਾਲਾ ॥ ੩ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮੁਖ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕਾਲਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੩ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪਰਮੇਸਰਿ ਸੁਣੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ (ਅਰਦਾਸਿ) ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਲਈ ॥

ਮਲੇਛੁ ਪਾਪੀ ਪਚਿਆ ਭਇਆ ਨਿਰਾਸੁ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਵਹੁ ਮਲੇਛ ਪਾਪੋਂ ਕੀ ਇਛਾ ਵਾਲਾ ਪਾਪੀ ਖਿਛਾਵਾ ਸੁਲ ਦੁਖ ਸੇ ਜਾ ਕਰ ਅਪਨੇਲਾਭ ਸੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥੪॥੯॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਖੂਬ ਖੂਬ ਖੂਬ ਖੂਬ ਖੂਬ ਤੇਰੇ

ਨਾਮੁ ॥ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਦੁਨੀ ਗੁਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ਕੇ(ਖੂਬ)ਰੰਗੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਰੋਂਦੁਹੇ ਮੰਤਿਰਾ ਨਾਮ ਚੰਗਾ ਹੈ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਵਿਖੇ(ਦੁਨੀ)ਮਾਇਆ ਕਾ ਗੁਮਾਨੁ ਝੂਠਾਹੈ ॥

ਨਗਜ ਤੇਰੇ ਬੰਦੇ ਦੀਦਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥

(ਹੇ ਅਪਾਰੁ) ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਜੋ ਦਰਸਨੁ ਹੈ ਸੋ (ਨਗਜ) ਸੁਹੂ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਨੀਆ ਛਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਚਰਜੁ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੇਰੇ ਕਦਮ ਸਲਾਹੁ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਮਾਧਾ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਃ ਤੇਰੇ (ਕਦਮ) ਚਰਨ (ਸਲਾਹ) ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੇ ਜੋਗੇ ਹੋ ॥

ਗਨੀਵ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਪਨ ਵਾਲੀ ਵਾ ਵਡੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨੀਧਰਿਆ ਧਰਿ ਪਨਹ ਖੁਦਾਇ ॥

ਹੇ ਨਿਰਾਸਰਿਓਂ ਕੇ ਆਸਰਾ ਰੂਪ (ਖੁਦਾਇ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇਰੀ (ਪਨਹ) ਓਟ ਲਈ ਹੈ ॥

ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਧਿਆਇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਗਰੀਬੋਂ ਕੋ (ਨਿਵਾਜ) ਬਡਾਈ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਮੈਂ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਿਆਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਖੁਦਿ ਖਸਮ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰਾਮੀ ਆਪ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰ ਹ ॥

ਅਲਹੁ ਨ ਵਿਸਰੈ ਦਿਲ ਜੀਅ ਪਰਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਹੇ(ਅਲਹੁ)ਅਲਖ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ(ਦਿਲ)ਹਿਰਦੇ ਸੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾ ਬਿਸਰੇ ॥੪॥੧੦॥ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਚ ਪਦਾਰਥੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਹੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਾ ਪਦਾਰਥ ਨਾਮ ਵਾ ਗਿਆਨ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰਾ ਲੈਣਾ ਕਰੋ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਣਾ ਸਤਿ ਕਰਿ ਸਹੁ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਜੋ (ਭਾਣਾ) ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕੋ ਸਤ ਮਾਨ ਕਰ ਸਹਾਰਨਾ ਕਰੋ ਭਾਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਰੁਝ ਤਰਕ ਨਾ ਕਰੋ ॥

ਜੀਵਤ ਜੀਵਤ ਜੀਵਤ ਰਹਹੁ ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਨਿਤ ਉਠਿ
ਪੀਵਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਕਹਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਜਾਣ ਕਰ ਸਦਾ ਜੀਵਤੇ ਰਹੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਾਇਣ ਕੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ
ਉਠ ਕਰ ਪੀਵਨਾ ਕਰੋ ਭਾਵ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਧਾਰਕੇ ਆਨੰਦੁ ਲੇਹੁ ਅੰਗ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਥਾਰੰਥਾਰ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਇਕ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰੁ ॥

ਕਲਿ ਜੁਗ ਵਿਖੇ ਤੋ ਕੇਵਲ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਜੀਵ ਕਾ ਉਧਾਰਿ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਇਸ ਸਥਣ ਮੈਂ ਜੋ ਹਮਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਵਾਕਯ ਬੋਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਵਾ
ਏਹੁ ਬੋਲੁ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਏ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੰਭੂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਮਿਟਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੋਂ ਕੀ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਮੈਲੁ ਤਿਸਨੇ ਦੂਰ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਤਿਭ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਨਾਉ ॥ ਪੂਰਬਿ ਕਰਮ ਲਿਖੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੰਭੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੂਰਬਲੇ ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ ਕੇ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾਂ
ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਹੋਵੈ ਉਧਾਰੁ ॥ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਦੁਆਰ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰੰਭੂ ਆਪਕੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਸੋਭਾ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਚਰਣ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੰਭੂ ਤੇਰੇ ਚਰਣਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਲਿਆਣ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਧੂਰਿ ਭਾਛਹਿ ਸਭਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵਾ ॥ ੩ ॥

ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਸੰਪੂਰਣ ਇੰਦ੍ਰਾਵਕ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਦੇਵਤਾ ਐ (ਨਰ) ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੇ ਭਾਛਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਜੋ ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਉਧਾਰਿਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਜਪ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ (ਜਹਾਨ) ਸੰਸਾਰਿ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜਿਤਨੇ ਭਗਤ ਜਨ
ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭੀ ਉਧਾਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਇਹ ਸਬਦੁ ਸੁਲਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕਉ ਕੰਠ ਲਗਾਵੈ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਕੋ ਕੰਠ ਵਿਖੇ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਦੇਤਾ ਨਿੰਦਕ ਕੋ
ਗ੍ਰੰਥ ਅਗਨਿ ਵਿਖੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਾਪੀ ਤੇ ਰਾਖੇ ਨਾਰਾਇਣ ॥ ਪਾਪੀ ਕੀ ਗਤਿ ਕਤਹੁ ਨਾਹੀ

ਪਾਪੀ ਪਰਿਆ ਆਪ ਕਮਾਇਣ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਾਪੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਰਖਣਾ ਕਰਤਾਰੇ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਪਾਪੀ ਆਪਣੇ ਕਰਤਬ ਕਰ ਜਲਗਿਆਰੈ ॥

ਦਾਸ ਰਾਮ ਜੀਉ ਲਾਗੀ ਪਰੀਤਿ ॥

ਦਾਸ ਕੀ ਰਾਮ ਜੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਹੋਈ ਬਿਪਰੀਤਿ ॥ ੨ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਉਲਟੀ ਰੀਤਿ ਹੋਈ ਹ ਭਾਵ ਸੁਲਹੀ ਦੁਸੰਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਅਪਣਾ ਭਗਤੀ ਪਿਆਰ (ਬਿਰਦੁ) ਧਰਮ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦੇਖੀ ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਅਰੁ ਦੇਖੀ ਨੇ ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸਾ ਖੋਟਾ ਕਰਮੁ ਕਰਤਾਰੈ ਵੈਸਾਹੀ ਖੋਟਾ ਉਸਕੋਵਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ ॥੪॥

ਅਸਿ ਨ ਜਾਈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਕਰ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਦਾਸ ਨੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥੪॥ ੧੩ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਮੋਹਨ ਸਗਲ ਉਪਾਵਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਲਛਮੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮੋਹਨ ਸਰਬ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪੁਨਃ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡਿ ਕਰਹਿ ਅਨ ਸੇਵਾ ਕਵਨ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਮਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਜੋ ਔਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੋਨਸੇ ਵਿਖੇ ਉਤਮ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਰਸ ਮੈਂ ਅਸਤ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕਿ ਵਿਖੇ ਰਸ ਤੁਛ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ ਗੋਵਿੰਦ ਭਾਜੁ ॥ ਅਵਰ ਉਪਾਵ ਸਗਲ ਮੈ

ਦੇਖੇ ਜੋ ਚਿਤਵੀਐ ਤਿਤੁ ਬਿਗਰਸਿ ਕਾਜੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੁ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਉਪਾਉ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਸਭ ਦੇਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਬਿਤਵਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਮੋਖ ਰੂਪ ਕਾਜ ਬਿਗਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਠਾਕੁਰੁ ਛੋਡਿ ਦਾਸੀ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨਾ ॥

ਜੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਛੋਡ ਕਰ ਮਾਯਾ ਦਾਸੀ ਕੋ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿੰਦਹਿ ਨਿਗੁਰੇ ਪਸੂ ਸਮਾਨਾ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਮਨਮੁਖ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਨਿਗੁਰੇ ਹੈ ਔਰ ਪਸੂ ਵਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਸੇ ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਯਥਾ “ਆਵਨ ਆਏ ਸੁਸਤਿ ਮਹਿ ਬਿਨ ਬੁਝੇ ਪਸੂ ਵੋਰ” ॥ ੨ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭਕਾ ਸਾਕਤ ਕਹਤੇ ਮੇਰਾ ॥

ਜੀਉ ਅਰ ਸੁਖਮ ਅਸਬੁਲ ਸਰੀਰਿ ਸਭ ਪ੍ਰਭਕਾ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਾਕਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਅਹੰਬੁਧਿ ਦੁਰਮਤਿ ਹੈ ਮੈਲੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ ॥ ੩ ॥

(ਅਹੰ) ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਮੈਲੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਨ ਦੁਰਮਤੀ ਨਿਗੁਰਾਓਂ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਫੇਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕੇ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹੋਮ ਜਗ ਜਪ ਤਪ ਸਭਿ ਸੰਜਮ ਤਤਿ ਤੀਰਥਿ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥

ਹੋਮ ਔਰ ਜਗ ਜਪ ਤਪ ਔਰ ਸਭ ਸੰਜਮ ਪੁਨਃ ਤੀਰਥੋਂ ਕੋ ਤਰ ਪਰ ਰਹਤੇ ਸੇ ਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਹੂਆ ॥

ਮਿਟਿਆ ਆਪੁ ਪਏ ਸਰਣਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਜੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੇ ਤਯਾਗ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਤਰਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥੪॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਨ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ ਭ੍ਰਿਣਿ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ ਗ੍ਰਿਹਿ ਪੇਖਿਓ ਉਦਾਸਾਏ ॥

ਬਨ ਮੈਂ ਦੇਖਯੋ (ਭ੍ਰਿਣਿ) ਘਾਸਮੇਂ ਭੀ ਦੇਖਯੋ ਗ੍ਰਹਣ ਔਰ ਤਯਾਗ ਮੈਂ ਭੀ ਦੇਖਯੋ ਫਾ ਗ੍ਰਸਤੀ ਵਾ ਤਯਾਗੀ ਦੋਨੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਯੋ ਹੈ ॥

ਦੰਡ ਧਾਰਿ ਜਟ ਧਾਰੈ ਪੇਖਿਓ ਵਰਤ ਨੇਮ ਤੀਰਥਾਏ ॥ ੧ ॥

ਦੰਡ ਧਾਰੀ ਪੁਨਃ ਜਟਾ ਧਾਰੀਓਂ ਔਰ ਬ੍ਰਤ ਨੇਮ ਔਰ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਦੇਖਯੋ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੇਤਸੰਗਿ ਪੇਖਿਓ ਮਨ ਆਏ ॥ ਉਭੁ ਪਇਆਲ ਸਰਬ

ਮਹਿ ਪੂਰਨ ਰਸਿ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਿੱਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਹੀ ਦਖਾ ਹੈ ਜਥ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਣ ਗਾਏ ਤਥ

(ਊਭ) ਅਕਾਸ਼ ਔਰ (ਪਿਆਲ) ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਪੁਨਃ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੀ ਦੇਖਾ ॥

ਜੋਗ ਭੇਖ ਸੰਨਿਆਸੈ ਪੋਖਿਓ ਜਤਿ ਜੋਗਮ ਕਾਪੜਾਏ ॥

ਪੁਨਃ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਜੋਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਇ ਭੇਖੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜਤੀ ਅਰੁ ਸੰਗਮੋਂ ਅਰ ਕਾਪੜੀ ਪੰਥ ਮੈਂਤੀ ਬਜਾਪਕ ਹੈ ॥

ਤਪੀ ਤਪੀਸਰ ਮੁਨਿ ਮਹਿ ਪੋਖਿਓ ਨਟ ਨਾਟਿਕ ਨਿਰਤਾਏ ॥ ੨ ॥

ਤਪਸ਼ੀਓ ਮੁਨੀਸ਼੍ਵਰੋਂ ਔਰ (ਨਟ) ਬਾਜੀਗਰ ਔ (ਨਾਟਿਕ) ਤਪਾਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਦਾਰੀ ਆਦਿਕ ਔਰ (ਨਿਰਤਾਏ) ਨਿਰਤਕਾਰੀਓਂ ਮੈਂ ਭੀ ਪੋਖਿਓ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਹੁ ਮਹਿ ਪੋਖਿਓ ਖਟ ਮਹਿ ਪੋਖਿਓ ਵਸ ਅਸਟੀ ਸਿਮ੍ਰਿਤਾਏ ॥

ਚਾਰੋਂ ਬੇਦੋਂ ਮੈਂ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਔਰ ਅਠਾਰੋਂ ਪੁਰਾਣੋਂ ਮੈਂ ਔਰ ਸਤਾਈ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਓਂ ਮੈਂ ਭੀ ਪੋਖਿਓ ਹੈ ॥

ਸਭ ਮਿਲਿ ਏਕੇ ਏਕੁ ਵਖਾਨਹਿ ਤਉ ਕਿਸਤੇ ਕਹਉ ਦੁਰਾਏ ॥ ੩ ॥

ਸਭੀ ਮਿਲ ਕਰ ਏਕੇ ਏਹੀ ਬਾਬ ਕਹਿਓ ਹੈ ਕਿ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤੇ ਕਿਸ ਪਾਸੋਂ ਲੁਕਕੇ ਕਹਾ ॥ ੧ ॥

ਅਗਹ ਅਗਹ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਨਹ ਕੀਮ ਕੀਮ ਕੀਮਾਏ ॥

(ਅਗਹ ਅਗਹ) ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਰਾ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਕੀਮਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਜਿਹ ਘਾਟਿ ਪਰਗਧੀਆਏ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਈਏ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਇ ਆਏ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿਕਟਿ ਬੁਝੈ ਸੋ ਸੁਰਾ ਕਿਉ ਕਰੈ ॥

ਜੇ ਨਿਕਟ ਜਾਣ ਲੇਵੇ ਸੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਬੁਰਾ (ਕਿਉ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਰੈ ਭਾਵ ਵਹੁ ਕਿਸੀ ਕਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਸੰਚੈ ਨਿਤ ਫਰਤਾ ਫਿਰੈ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਵਿਸ਼ਨੋ ਕਾ ਸੰਚੈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਪਦਾਰਥਸੋਨਿਤਾਪ੍ਰਤਤਰਤਾਫਿਰਤਾਰੋਭਾਵਕੀਨਿਰਭੈਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈ ॥

ਹੈ ਨਿਕਟੇ ਅਰੁ ਭੇਦੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੋ ਸਮੀਪ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਜੇ ਕਹੇ ਭੇਦਕਿਓਂ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਤਿਸਪਰਕਹਿਤੋਹੀਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭ ਮੋਹੀ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਾਧਾ ਨੇ ਮੋਹਤ ਕਰ ਛੱਡੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨੇੜੈ ਨੇੜੈ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੇਦੁ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਲਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਨਿਕਟ ਹੈ ਨਿਕਟ ਹੈ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਖਦਾ ਹੈ ॥

ਨਿਕਟਿ ਨ ਦੋਖੈ ਪਰਗ੍ਰਹਿ ਜਾਇ ॥ ਦਰਬੁ ਹਿਰੈ ਮਿਥਿਆ ਕਰਿ ਖਾਇ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਜੋ ਪਰਾਏ ਘਰ ਵਿਖੇ ਭਾਵ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਰਮਨ ਕਰਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਦਰਬ ਕੋ ਰੁਹਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕਰ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪਈ ਨਗਉਰੀ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਿਆ ॥ ੨ ॥

ਮਾਧਾ ਕੀ ਨਗਉਰੀ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਭਰਮ ਵਿਖੇ ਭੁਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਿਕਟਿ ਨ ਜਾਨੈ ਬੋਲੈ ਕੂੜੁ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਮੂਨਾ ਹੋ ਮੂੜੁ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਤੇ ਝੂਠ ਬੋਲਤਾ ਹੈ (ਮੂੜ) ਮੁਰਬ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕਰ ਨਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਦਿਸੰਤਰਿ ਜਾਇ ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥ ੩ ॥

ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਹਿਰਦੇ ਕੇ ਬੀਰ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸਤਰੋਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਢੂੰਢਣੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਕਾ ਭੁਲਾਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਲਿਲਾਟ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸਕੇ (ਲਿਲਾਟ) ਮਾਥੇ ਪੁਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ ਕਰਮੁ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਖੁਲੇ ਕਪਾਟ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਤਿਸ ਪੁਰਸਕੇ ਜੜਤਾ ਕਾ ਪੰਚ ਕੋਸ ਰੂਪੀ (ਕਪਾਟ) ਤਖਤੋ ਖੁਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਟੇ ਸੋਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਆਵੈ ਨ ਜਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੬ ॥

ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਸਨੇ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਸਦੀਵ ਨਿਕਟ ਹੀ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੋ ਕੋਈ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ
ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੬ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਸੁ ਕਉਨੁ ਮਾਰੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਕੀ ਤੂੰ ਰਖਨਾ ਕਰੈ ਤਿਸਕੋ ਕੌਨ ਮਾਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਸਕਤਾ ॥

ਸਭ ਤੁਝਹੀ ਅੰਤਰਿ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੈ ॥

ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ ਅੰਤਰ ਭੂਤ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਉਪਾਵ ਰਿਤਵਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥

ਕਰੋੜੋਂ ਹੀ ਉਪਾਵ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਪਣੇ ਲਾਭ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਸੋਚਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋ ਹੋਵੈ ਜਿ ਕਰੈ ਚੋਜ ਵਿਛਾਣੀ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਹੇ (ਚੋਜ ਵਿਛਾਣੀ) ਅਰਥਸ ਕੌਤਕ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਤੇਰੈ ਦਰਵਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਰਖਨਾ ਕਰੋ ਰਖਨਾ ਕਰੋ ਦੋ ਵੇਰ ਰਖਨਕ ਪਦ ਕਹਤੇ ਸੋ ਅਤੀ ਆਰਤਤਾ ਦਿਖਾਈ ਹੈ
ਭਾਵ ਸ੍ਰੀਯੂ ਰਖਨਾ ਕਰੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹਾ ਔਰ ਤੇਰੇ (ਦਰਵਾਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹਾ ॥

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਨਿਰਭਉ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਨਿਰਭਉ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਿ ਭਉ ਦੂਰਿ ਕੀਆ ਏਕੁ ਪਰਾਤਾ ॥

ਤਿਸਨੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦਿਕੋ ਕਾ ਭਜ ਦੂਰ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਪਰਾਤਾ) ਪਹਿਚਾਨਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਹੋਇ ॥ ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ ਦੂਜਾ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਧਾ ਰਖਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਦੂਜਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਅਥ ਅਸੀਂ ਅਪਣੇ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਐਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਆ ਤੂ ਸੋਚਹਿ ਮਾਨਸ ਬਾਣਿ ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਮਨੁਖ ਸੁਭਾਵ ਕਰ ਕਿਆ ਸੋਚਤਾ ਹੈਂ ਵਹੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ਔਰ ਬੜਾ ਚਤੁਰੁ ਹੈ ॥

ਏਕ ਏਕ ਏਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥

ਤਾਤੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੀ (ਆਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਕਰੁ ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ (ਸਿਰਜਣ ਹਾਰੁ) ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੇ ਰਚਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰਿ ॥

ਕਰਤਾਰ ਜਿਸਦੇ ਉਪਰ ਡਿੱਖਾ ਦਿਸੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਜ ਆਪ ਸਵਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕਾ ਰਾਖਾ ਏਕੋ ਸੋਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਅਪੜਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

ਐ ਤਿਸਕਾ ਰਖਨਕ ਸੋਈ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਾਸ ਕੋ ਕੋਈ (ਅਪੜਿ)
ਪਹੁਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਕੋਈ ਬਿਖਾਨਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਜੀ ਤੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਹੋਵੈ ਬਾਹਰਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੋਂ ਝੂਰੀਏ ਜੇਕਰ ਤੇਰੀ ਆਗਨਾ ਸੋ ਕਛੁ ਬਾਹਰ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸਭ ਕਛੁ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੈ ॥

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਵਿਸਰੈ ਨਰਹਰਿ ॥

ਤੋ ਝੂਰੀਏ ਜੇਕਰ ਹੇ (ਨਰਹਰਿ) ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਿਸਰ ਜਾਵੇ ॥

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਦੂਜਾ ਭਾਏ ॥ ਕਿਆ ਕੜੀਐ ਜਾਂ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥ ੧ ॥

ਤੋ ਝੂਰਨਾ ਕਰੀਏ ਜੇ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਹੋਜਾਵੈ ਕਯਾ ਝੂਰੀਏ ਜੇ ਸਰਬ ਮੈ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਸਮਾਏ) ਬਨਾਪਕ ਜਾਣਲੀਆ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਕੜੈ ਕੜਿ ਪਰਿਆ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਖਪਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹ ਜੀਵ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਭੂਰ ਭੂਰ ਕਰ ਜਲ ਰਹਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਭ੍ਰਮਾਯਾ ਹੂਆ
ਚਉਰਾਸੀ ਮੈ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਖਪਾ ਹੈ ॥

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਦੂਜਾ ਕਰਤਾ ॥ ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਅਨਿਆਇ ਕੇ ਮਰਤਾ ॥
 ਤੋ ਝੂਰੀਏ ਜੇਕਰ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਕਰਤਾ ਹੋਵੈ ਪੁਨਃ ਤੋ ਝੂਰੀਏ ਜੇ ਕਰ ਕੋਈ ਅਨਿਆਇ ਕਰ ਮਰਤਾ ਹੋਵੈ ॥
 ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਨਾਹੀ ॥ ਕਿਆ ਕੜੀਐ ਜਾਂ ਭਰਪੂਰਿ ਸਮਾਹੀ ॥ ੨ ॥
 ਤੋ ਝੂਰਨਾ ਕਰੀਏ ਜੇਕਰ ਹੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੂ ਅਨਜਾਣ ਹੋਵੈ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਝੂਰੀਏ ਜੋ ਚੰਨ੍ਹ ਏਕ ਰਸ ਬਜਾਪਕ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥੨॥
 ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਪਿਛਾਣੈ ॥ ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਭੂਲਿ ਰਵਾਣੈ ॥
 ਤੋ ਝੂਰੀਏ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਜੋਰਾ ਧੋਰੀ ਹੋਤਾ ਹੋ ਪੁਨਃ ਤੋ ਝੂਰੀਏ ਜੇਕਰ ਭੁਲ ਕਰਕੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦਬਾਵੇ ਵਾ ਦੁਖਾਵੇ ॥
 ਗੁਰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਹੋਇ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭਤੇ ॥
 ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਏਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਆ ਕਿ ਜੋ ਭੁਛ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
 ਤਬ ਕਾਝਾ ਛੇਡਿ ਅਚਿਤਿ ਹਮ ਸੋਤੇ ॥ ੩ ॥
 ਤਬ ਝੂਰਨਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਪੁਨਃ ਚਿੰਤਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਹਮ ਸੋਵਤੇ ਛਟੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭ ਤੂਹਿ ਨਾਕੁਰੁ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ ॥
 ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਭੂਹੀ ਸਭਕਾ (ਨਾਕੁਰੁ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ॥
 ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉਂ ਕਰਹਿ ਨਿਬੇਰਾ ॥
 ਜਿਉਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ (ਨਿਬੇਰਾ) ਨਾਉਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
 ਦੁਤੀਆ ਨਾਸਤਿ ਇਕੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
 ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਏਕ ਭੂਹੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੮ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਿਗਯਾ ਰਖੋ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੮ ॥
 ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਤੋਂ ਕਰ ਨਿਸ਼ਚਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਬਾਜੇ ਕੈਸੇ ਨਿਰਤਕਾਰੀ ॥ ਬਿਨੁ ਕੰਠੈ ਕੈਸੇ ਗਾਵਨ ਹਾਰੀ ॥
 (ਬਿਨੁ ਬਾਜੇ) ਸਾਜ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਿਰਤਕਾਰੀ ਕੈਸੇ ਪੁਨਃ ਕੰਠ ਸੇ ਬਿਨਾ ਗਾਵਨ ਹਾਰੀ ਕੈਸੇ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਬਜਰਬ ਹੈ ॥
 ਜੀਲ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਬਜੈ ਰਬਾਬ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਿਰਥੇ ਸਭਿ ਕਾਜ ॥ ੧ ॥
 (ਜੀਲ) ਵਜਾਬ ਕੀ ਏਕ ਤਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸੇ ਬਿਨਾ ਰਬਾਬ ਕੈਸੇ ਬਜੇ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਬਾਜਤਾ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਕਾਜ ਬਜੋਰਾਰ ਬਜਰਬ ਹੈ ॥ ੧ ॥
 ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਹਹੁ ਕੋ ਤਰਿਆ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈਸੇ ਪਾਰਿ ਪਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਪ੍ਰਸੇਸਰ ਕੇ ਮਾਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਹੋ ਕੰਠ ਤਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਰਿਆ ॥ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਕਿਸਤਰਾਂ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਪੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਜਿਹਵਾ ਕਹਾ ਕੋ ਬਕਤਾ ॥ ਬਿਨੁ ਸੁਣਨਾ ਕਹਾ ਕੋ ਸੁਨਤਾ ॥
 ਬਿਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕੇ ਕੋਈ ਕਹਾ ਬੋਲ ਸਕਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਕਾਠੋਂ ਕੇ ਕੋਈ ਕਹਾ ਸੁਣ ਸਕਤਾ ਹੈ ?
 ਬਿਨੁ ਨੇੜ ਕਹਾ ਕੋ ਪੇਖੈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਰੁ ਕਹੀ ਨ ਲੇਖੈ ॥ ੩ ॥
 ਨੇੜੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਹਾ ਕੋਈ ਦੇਖ ਸਕਤਾ ਹੈ ? ਭਾਵ ਕੋਈ ਭੀ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਪਰਸ ਭੀ ਕਿਸੀ ਕੰਮ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨੁ ਬਿਵਿਆ ਕਹਾ ਕੋਈ ਪੰਡਿਤ ॥ ਬਿਨੁ ਅਮਰੈ ਕੈਸੇ ਰਾਜ ਮੰਡਿਤ ॥
 ਵਿਦਵਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਹਾ ਕੋਈ ਪੰਡਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਹੁਕਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਰਾਜ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਕੈਸੇ ਭੂਖਤ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ?
 ਬਿਨੁ ਬੂਝੈ ਕਹਾ ਮਨੁ ਠਹਰਾਨਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਹਿਰਾਨਾ ॥ ੩ ॥
 ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਗਿਆਤ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਨੁ ਕਹਾ ਠਹਿਰਤਾ ਹੈ ? ਭਾਵ ਨਿਰਗੁਣ ਵਾ ਸਰਗੁਣ ਕੀ ਗਿਆਤ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਤਾ ਅਸੇ ਹੀ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਬੋਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨੁ ਬੈਰਾਗ ਕਹਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਬਿਨੁ ਹਉ ਤਿਆਗਿ ਕਹਾ ਕੋਉ ਤਿਆਗੀ ॥
 ਬਿਨਾ ਬੈਰਾਗ ਸੇ ਕਹਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ਹੰਤਾ ਕੇ ਤਿਆਕੇ ਬਿਨਾ ਕਹਾ ਕੋਈ ਤਿਆਗੀ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ?
 ਬਿਨੁ ਬਾਸਿ ਪੰਚ ਕਹਾ ਮਨ ਚੁਰੇ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਦ ਸਦਹੀ ਝੁਰੇ ॥ ੪ ॥

ਕਾਮਾਇਕ ਪੰਰੋਂ ਕੇ ਬਸ ਹੁਏ ਬਿਨਾ ਮਨ ਕਹਾ ਬੂਰਨ ਹੋਤਾ ਹੋਤਾ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਨਬਾਣੀ
ਕਰ ਜੀਵ ਸਦੀਵ ਭੂਰੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਕੈਸੇ ਗਿਆਨੁ ॥ ਬਿਨੁ ਪੇਖੇ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਪਿਆਨੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਾ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨੁ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਦੇਖੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਹੋ ਧਿਆਨੁ ਕੈਸੇ ਲਗ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਭੈ ਕਥਨੀ ਸਰਬ ਬਿਕਾਰ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕੁ ਦਰ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥ ੧੯ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨੀ ਕਥਨੀ ਹੈਸਭ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਦਰ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ
ਕਰਾਂ ਹੈ? ॥ ੫ ॥ ੬ ॥ ੧੯ ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕੇ ਰੋਗ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰਉਮੈ ਰੋਗੁ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਦੀਨਾ ॥ ਕਾਮ ਰੋਗਿ ਮੈ ਗਲੁ ਬਸਿ ਕੀਨਾ ॥

ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਰੋਗ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਦੇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਕਾਮ ਰੋਗ ਨੇ ਹਸਤੀ ਕੋ ਬਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਵਿਸਟਿ ਰੋਗਿ ਪਥਿ ਮੁਏ ਪਤੰਗਾ ॥ ਨਾਦ ਰੋਗਿ ਖਪਿ ਗਏ ਕੁਰੰਗਾ ॥ ੧ ॥

ਵਿਸ਼ੀ ਰੋਗ ਕਰ ਪਤੰਗ ਜਲ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਇਸੀਤਰਾ ਸੁੰਦਰ ਵਾਸੇ ਦੀ ਅਵਾਜ ਉਪਰ ਮ੍ਰਿਗ ਮੋਹਤ
ਹੋਕਰ ਖੋਪ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੇ ਸੇ ਰੋਗੀ ॥ ਰੋਗ ਰਹਿਤ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੋਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਜੋ ਵਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭ ਰੋਗੀ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਕਹੇ ਕੋਈ ਰੋਗ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ (ਜੋਗੀ) ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ
ਸਾਥ ਜੁੜਨੇ ਵਾਲਾ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੋਗ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਜਿਹਵਾ ਰੋਗਿ ਮੀਨੁ ਗ੍ਰਸਿਆਨੋ ॥ ਬਾਸਨ ਰੋਗਿ ਭਵਰੁ ਬਿਨਸਾਨੋ ॥

ਜਿਹੜਾਕੇ ਰੋਗ ਨੇ ਮਛ ਕੇ ਜਲ ਮੇਂ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰ ਲੈ ਆਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਗੰਧਤਾ ਦੇ ਰੋਗ ਸੇ ਭਵਰਾ ਨਸਟ ਹੋਤਾ ਭੜਾ ਹੈ ॥

ਹੇਤ ਰੋਗ ਕਾ ਸਗਲੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਰੋਗੋਂ ਕਾ ਕਾਰਣ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਵਾ (ਹੇਤ) ਮੌਕਾ ਰੋਗ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਰੋਗ ਮਹਿ ਬਧੇ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੋਗੋਂ ਮੇਂ ਹੀ ਸਭ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਾ ਸਮਵਾਉ ਬਧਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਸਤੇ ਗੁਣ ਰੋਗ ਰੂਪੇ ਮੇਂ ਹੀ
ਵਿਕਾਰ ਬਧਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪੀਛੇ ਕਾਇਓਂ ਰੂਪ ਰੋਗ ਕਹਾ ਅਬ ਕਾਰਣ ਰੂਪ ਰੋਗ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੋਗਿ ਮਰਤਾ ਰੋਗਿ ਜਨਮੈ ॥

ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਕਰ ਜੀਵ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਰੋਗਿ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਭਰਮੈ ॥

ਪੁਨਃ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਕਰਕੇ ਹੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜੋਨੀਓਂ ਵਿਖੇ ਭਰਮਤਾ ਹੈ ॥

ਰੋਗ ਬੰਧ ਰਹਨੁ ਰਤੀ ਨ ਪਾਵੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਕਰ ਬੰਧਾਇਮਾਨ ਹੈ ਵਹੁ ਰਤੀ ਮਾਯੂ ਭੀ ਇਸਥਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਰੋਗੁ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗੁ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜਿਸੁ ਕੀਨੀ ਦਇਆ ॥ ਬਾਹ ਪਕੜਿ ਰੋਗਹੁ ਕਵਿ ਲਇਆ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਦੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬਾਹ ਪਕੜ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਰੋਗ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਤੂਟੇ ਬੰਧਨ ਸਾਪਸੰਗੁ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਰੋਗੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੨੦ ॥

ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਤਬ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਤੂਟ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ
ਨੇ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗੁ ਮਿਟਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੨੦ ॥

ਵਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵਨ ਕਾ ਫਲੁ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਦੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ॥ ਦੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਭਿ ਦੁਖ ਭੰਜ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਚਿਤ ਮੇਂ ਆਵੈ ਤਾਂ ਅਤੰਤ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਚਿਤ ਮੇਂ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ

ਦੁਖ(ਭੰਜ)ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਕਬਹਿ ਨ ਝੂਰੀ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੋ ਮਨ ਕੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਜਾਵੈ ਤਾਂ ਜੀਵ ਕਬੀ ਝੂਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੧॥

ਅੰਤਰਿ ਰਾਮਰਾਇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਆਇ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਓ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਅੰਤਰ ਰਾਮਰਾਇ ਆਨ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕਿਸ ਰੀਤੀ ਕਰ ਪਰਗਟ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰੇ ਨੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਖੇ ਹਮਾਰਾ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰਮੁ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਰਬ ਕੋ ਰਾਜਾ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਪੂਰੇ ਕਾਜਾ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੋ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਰਬ ਕਾ ਰਾਜਾ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਜਾਵੈ ਤਾਂ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਰੰਗਿ ਗੁਲਾਲ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੋ ਚਿਤ ਕੋ (ਰੰਗਿ ਗੁਲਾਲ) ਸਘਨ ਅਨੰਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੋ ਪੁਰਸ ਸਦਾ (ਨਿਹਾਲ) ਦੁਖਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦ ਪਨਵੰਤਾ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦਨਿ ਭਰੇਤਾ ॥

ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੋ ਸਦੀਵ ਪਨਵੰਤਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੋ ਉਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਹਿੰਦੇ ਰੂਪੀ (ਸਦਨਿ) ਘਰੁ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਦਾ ਭ੍ਰਮ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਦੂਕੀ ਕਾਣੇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਖੁਸੀਆ ਕੋ (ਮਾਣੇ) ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੋ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਕਨੱਭ ਉਠ ਗਈ ਜਾਣੇ ॥ ੩ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੋ ਪਰਮੇਸਰ ਘਰ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਹੀ ਜਾਣੇ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੋ ਜੀਵ ਕੋ ਅਫੁਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੀ ਜਾਣੇ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਸਦ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਤਾ ॥ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤਾ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੨੧ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਚਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਵ ਤਿਸੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਭਜਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਮਨੁ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ ਮਾਨ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੨੧ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਾਪੁ ਹਮਾਰਾ ਸਦ ਚਰੰਜੀਵੀ ॥ ਭਾਈ ਹਮਾਰੇ ਸਦਹੀ ਜੀਵੀ ॥

ਹਮਾਰਾ ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸਰ (ਸਦ) ਬਡਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ ਔਰ ਚਿਰ ਜੀਵੀ ਹੈ ॥ ਭਾਈ ਹਮਾਰੇ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਵਹੁ ਭੀ ਸਦੀਵ ਅਮਰ ਹੈਂ ॥

ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ ਸਦਾ ਅਥਿਨਾਸੀ ॥ ਕੁਟੰਬੁ ਹਮਾਰਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੀ ॥

ਹਮਾਰੇ ਜੋ ਮਿਤ੍ਰ ਜਗਯਾਸੂ ਜਨ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਅਥਿਨਾਸੀ) ਨਾਸ ਸੋ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭ ਕੁਟੰਬ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੂਪ ਕੁਟੰਬ ਭੀ ਹਮਾਰਾ ਸ੍ਰੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਕਾ ਨਿਵਾਸੀ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਭਾਂਡਾਭਿ ਸੁਚੇਲੇ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪਿਤਾ ਸੀਗਿ ਮੇਲੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਹਮਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੋ ਘਰੇ ਸਨਬੰਧੀ (ਸੁਚੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਹੈਂ ਜੇ ਕਹੇ ਸੁਖ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੇ ਨੋ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕ ਸਾਥ ਮਿਲਾਏ ਹਾ ॥

ਮੰਦਰ ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉਚੇ ॥ ਦੇਸ ਮੇਰੇ ਬੇਅੰਤ ਅਪੂਛੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਮੰਦਰ ਸਭ ਸੇ ਉਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੇਰੇ (ਦੇਸ) ਸਾਸਤ੍ਰ ਵੇਦ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਮਤੋਂ ਵਾਲੇ ਔਰ (ਅਪੂਛੇ) ਪੁਛਨੇ ਨੇ ਬਿਨਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈਂ ॥

ਰਾਜੁ ਹਮਾਰਾ ਸਦਹੀ ਨਿਹਚਲੁ ॥ ਮਾਲੁ ਹਮਾਰਾ ਅਖੁਟੁ ਅਬੇਚਲੁ ॥ ੨ ॥

ਹਮਾਰੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਕਾ (ਰਾਜ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਦੀਵ ਅਚਲ ਰੂਪ ਹੈ ਸਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਹਮਾਰਾ ਮਾਲੁ (ਅਖੁਟੁ) ਅਭੇਦ ਅੰ ਅਬਚਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋਭਾ ਮੇਰੀ ਸਭ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ ॥ ਬਾਜ ਹਮਾਰੀ ਥਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ॥

ਸੋਭਾ ਮੇਰੀ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਹੋਰਹੀ ਹੈ (ਬਾਜ) ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਹਮਾਰੀ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਵਿਖੇ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੇ ਅਭੇਦਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ॥

ਕੀਰਤਿ ਹਮਰੀ ਘਰਿ ਘਰਿ ਹੋਈ ॥ ਭਗਤਿ ਹਮਾਰੀ ਸਭਨੀ ਲੇਈ ॥ ੩ ॥

ਕੀਰਤੀ ਹਮਾਰੀ ਵਰਤਮਾਨ ਘਰ ਘਰ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਭਗਤੀ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਲੋਕੋ ਮੈਂ ਜਾਣੀ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਿਤਾ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਮਾਝ ॥ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਰਲਿ ਕੀਨੀ ਸਾਂਝ ॥

ਹਮਾਰੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ਅਥ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਆਪਸ ਮੈਂ ਰਲ ਕੇ ਗੁਟੋਂ ਕੀ ਸਾਝ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪ੍ਰਮਾਣੋਂ ਜੋ ਅਭੇਦਤਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਉ ਪਿਤਾ ਪਤੀਨੇ ॥ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਏਕੈ ਰੰਗਿ ਲੀਨੇ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪਿਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਤੀਆਇ ਗਏ ਪਿਤਾ ਈਸਰ ਔਰ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀਵ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ਭਾਵ ਨਿਰਉਪਾਧ ਹੋਣੇ ਤੇ ਦੋਨੋ ਕੀ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਏਕਤਾ ਸਮਝੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੨੨ ॥ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ॥ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਤੁਮ ਬਖਸਾਤੇ ॥

ਹੇ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਸਤ ਸ੍ਰੂਪ (ਗੁਰ) ਪੁਸ਼ਟ ਹੋ ਸਮਰਥ ਦਾਤੇ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਹੋਂ ਔਰ ਤੁਮ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ॥

ਜਿਸੁ ਪਾਪੀ ਕਉ ਮਿਲੈ ਨ ਵੋਈ ॥ ਸਰਣਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪਾਪੀ ਕੋ ਕਿਤੇ ਭੀ ਵੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਜੋ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਆਜਾਵੇ ਤੋਂ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਨਾਇ ॥ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ ਗੁਰੂ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਨਵਿਖੇ ਮਨਾਇਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਧ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕਰ ਮਨਿ ਇਛਤ ਫਲਪਾਏਹੋਂ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਆਦੇਸੁ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਦੇਸੁ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਤ ਸ੍ਰੂਪ (ਗੁਰ) ਬਝੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ ਮਨ ਔ (ਤਨੁ) ਸਰੀਰ ਸਭੀ ਤੇਰਾ ਹੈ ਅਰ ਸਭ (ਦੇਸੁ) ਇਢੋ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੈ ॥

ਚੂਕਾ ਪੜਦਾ ਤਾਂ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥ ਖਸਮੁ ਤੂ ਹੈ ਸਭਨਾ ਕੇ ਰਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਅਯਾਜਨ ਰੂਪ ਪੜਦਾ ਉਨ ਗਿਆ ਤਾਂ ਤੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਯਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਣੋਂ ਕੋ ਰਾਜਾਧ੍ਰਿਸ਼ਟੀਸਭਨਾ (ਖਸਮ) ਮਾਲਕੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ ॥ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾਂ ਬਲਿ ਸਿਰਿ ਸਰਿਆ ॥

ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਣਾ ਤਾਂ ਕਾਨ ਵਤ ਸੂਕੇ ਹੁਏ ਰਿਦਯੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣ ਏਕਰ ਹਰੇਕਰਦੇਤਾਵੇ ਜੋਤੈਨੂੰ ਭਾਣਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਰਿਦਾ ਜੋ ਬਲ ਕੇ ਸਮਾਨ ਉਕਾ ਥਾ ਅਰਥਾਤ ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤਥਾ ਤਿਸਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ (ਸਾਰਿਆ) ਸਰਬ ਓਰਤੇ ਨਈ ਵਗਾ ਦਈ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾਂ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ ॥ ਚਿੰਤ ਗਈ ਲੰਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜੋ (ਤਿਸ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਣਾ ਤੋਂ ਸਭ ਫਲ ਧਰਮ ਅਰਥਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰ ਸਭਚਿੰਤਾ ਮਿਟ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਾਮ ਖੋਰ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ ਤੂਠਾ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੂਠਾ ॥

ਮੁਖ ਕ੍ਰਿਤਿਘਨ ਔਰ ਨਿਰਗੁਣ ਉਪਰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ ਹੈ ਜਬ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਕਰਨ ਵਿਖੇ ਬਰਸਾ ਤੋਂ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਤਾ ਭਾਯਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਵੇਖਿ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੨੩ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੋ ਹਮਰੇ ਪੁਰ ਗੁਰੂ ਦਯਾਲ ਭਏ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਰਹੋਂ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੨੩ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੋ ਅਭੇਦ ਕਰਕੇ ਗੁਟੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਬੇ ਮੁਹਤਾਜੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਸਚਾ ਸਾਜੁ ॥

ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੇਮੁਹਤਾਜੁ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੇ ਕੋ ਆਗੇ ਦੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਭ (ਸਾਜੁ) ਬਲਾਉ ਸਚਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਭਸ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭਸ ਕੋ ਬਖਸਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਕਾ ਸ੍ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਜੈਸਾ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੇਵ ॥ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਸੋ ਲਾਗਾ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਮਾਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਪੂਰਬ ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਮਾਰ ਕਰ ਜੀਵਾਲਣੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਈ ਹੈ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਤਾਣੁ ਨਿਤਾਣੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਘਰਿ ਦੀਥਾਣੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਨਿਤਾਣੇ ਕਾ ਤਾਣੁ ਹੈ ॥ ਪੁਨਃ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੀ ਮੇਰਾ ਘਰ ਔਰ ਦੀਵਾਨ ਹੈ ਭਾਵ ਮੇਰਾ ਰਹਿਣੇ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਔਰ (ਦੀਥਾਣੁ) ਦਰਬਾਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਤਸਾਹ ਕੀ ਜਗਾ ਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੈ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਮਾਰਗੁ ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਦਿਖਲਾਇਆ ॥੩॥

ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਾ (ਮਾਰਗੁ) ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਸੁ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥-ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਸੁ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਜਮਾਦਿ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪਤਾ ॥ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਸੰਤਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋਧੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਨਾਹੀ ਭੇਦ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸਭ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਸੋਧ ਦੇਖੇ ਹੈ ॥ ਸਭ ਏਹੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਔ ਗੁਰੋਂ ਮੇਂ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੨੪ ॥ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹਤੇ ਹੋਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਮਨੁ ਪਰਗਟੁ ਭਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਪਾਪੁ ਤਨ ਤੇ ਗਇਆ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਣੇ ਕਰ ਜੀਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਸਰੀਰ ਸੇ ਪਾਪ ਨਿਕਸ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਸਗਲ ਪੁਰਬਾਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਠਸਠਿ ਮਜਨਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਣੇ ਸੇ ਸਮੂਹ ਪੁਰਬੋ ਕਾ ਵਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਅਠਾਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਸਨਾਨ ਕਾ ਵਲ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੀਰਥੁ ਹਮਰਾ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ॥ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ਤਤੁ ਗਿਆਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰਾ ਤੇ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਏਹੀ ਤਤੁ ਗਿਆਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨਾ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਤਿ ਮੁੜ ਸੁ ਗਿਆਨਾ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਲੈਣੇ ਕਰ ਦੁਖ ਪਲਾਇ ਕਰ ਦੂਰ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੁਰਸ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਪਰਗਟਿ ਉਜੀਆਰਾ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਛੁਟੇ ਜੰਜਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪਰਗਟ ਹੀ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਗਯਾਨ ਕਰ ਚਾਦਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਮਾਧਾ ਕਾ ਜੰਜਾਲ ਛੁਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਦਰਗਹ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥

ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਜਮ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਜੀਵ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕਹੈ ਸਾਬਾਸਿ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੀ ਸਾਚੀ ਰਾਸਿ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਬਾਸੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਹਮਾਰੀ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸਚੀ (ਰਾਸਿ) ਪੂੰਜੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਕਹਿਓ ਇਹੁ ਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਮਨ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਏਹ ਸਾਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰਨੀ ਔਰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਅਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਨਾਮੁ ਪੁਨਹਾਰਾ ॥ ਅਵਰਿ ਕਰਮ ਲੋਕਹ ਪਤੀਆਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਨਾਮ ਕਾ ਪੁਨਹ ਚਰਨ ਅਥਾਤ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਹੈ ਸਭ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਪਤੀਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਹੋਂ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੨੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਮਸਕਾਰ ਤਾਕਉ ਲਖ ਬਾਰ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਤਾਕਉ ਵਾਰਿ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਲਾਖੋਂ ਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੀ ਯੋਗ ਹੈ ਪੁਨਹ ਇਹ ਮਨ ਤਿਸਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਵਾਰਨੇ ਕਰ ਵੀਜੀਏ ॥

ਸਿਮਰਨਿ ਤਾਕੈ ਮਿਟਹਿ ਸੰਤਾਪੁ ॥ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਨ ਵਿਆਪਹਿ ਤਾਪੁ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਮੇਂ ਅਨੇਕ ਸੰਤਾਪ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਦੀਵ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਹੀਰਾ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ॥ ਜਾਸ ਜਪਤ ਪੂਰਨ ਸਭਿ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਨਿਰਮਲ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਐਸਾ ਹੀਰਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਜਪਣੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸਰਬ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈ ॥
 ਜਾਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੁਖ ਛੇਰਾ ਢਹੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਰਹੈ ॥
 ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰ ਦੁਖੋਂ ਕਾ (ਭੋਰਾ) ਅਘੜਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਹੈ ਪੁਨਰ ਜਿਸਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨ ਕਰ ਮਨੁ ਸਾਤੀ ਕੇ ਪਕੜਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਜਾਕੇ ਚਰਨ ਪੂਜਾਰੀ ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥
 ਅਨੇਕ ਭਗਤ ਜਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਪੂਜਾਰੀ ਬਨੇ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਜਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ॥੨॥
 ਖਿਨ ਮਹਿ ਉਣੇ ਸੁਭਰ ਭਰਿਆ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਸੂਕੇ ਕੀਨੇ ਹਰਿਆ ॥
 ਜਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਉਣਿਓਂ ਭਾਵ ਗੁਨਹੀਨੇ ਖੋ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਲਥਾਲਥ ਕਰ ਭਰਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਰ ਖਿਨ ਵਿਖੇ (ਸੁਕੇ) ਗੁਨ
 ਰਹਿਤ ਹਿਸਟੇ ਕੇ (ਹਰਿਆ) ਗੁਨ ਸਹਿਤ ਕਰਿਆ ਹੈ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਦੀਨੋ ਥਾਨੁ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਨਿਮਾਣੇ ਕਉ ਦੀਨੋ ਮਾਨੁ ॥ ੨ ॥
 ਜਿਸਨੇ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਨਿਥਾਵੇਂ ਕੇ ਸਥਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸ਼ੁਰੂਪ ਗੜਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਔਰ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਮਾਨ ਹੀਨ ਪੁਰਸ
 ਕੇ ਆਦਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਾ ॥ ਸੋ ਜਾਪੈ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥
 ਐਸਾ ਜੋ ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਸਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸਰਬ ਕੇ ਬੀਰ ਵਹੀ ਏਕ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਕੋ ਸੋਈ ਜਪਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
 ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਤਾਕੇ ਆਧਾਰੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਇਆਰੁ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੨੬ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਿਆਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਆਧਾਰ ਹੋਤਾ
 ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੨੬ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੋਹਿ ਦੁਹਾਗਨਿ ਆਪਿ ਸੀਗਾਰੀ ॥ ਰੂਪ ਚੰਗ ਦੇ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰੀ ॥
 ਸੈਠੀ (ਦੁਹਾਗਨਿ) ਛੁਟੜ ਨੂੰ ਆਪ (ਸੀਗਾਰੀ) ਸੁਭ ਗੁਣ ਦੀਏ ਹੈਂ ਰੂਪ ਭਾਵ ਮਨਕੀ ਸਵਾਰੀ ਔਰ (ਚੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ
 ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਮੀ ਨੇ ਸੁਝਕੇ ਸਵਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਰਿਓ ਦੁਖੁ ਅਰੁ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪ ॥ ਗੁਰਹੋਏ ਮੇਰੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥ ੧ ॥
 ਵਿਛੋੜੇ ਕਾ ਦੁਖ ਔਰ ਦੁਖ ਜਨ ਸੰਤਾਪ ਮੇਰਾ ਸਭ ਮਿਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਤ ਸਹਾਇਤਾ
 ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ ਮੇਰੇ ਗੁਸਤਿ ਅਨੰਦ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭੇਟੇ ਮੋਹਿ ਕੰਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 (ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ) ਹੋ ਪਜ਼ਾਰੀ ਸਖੀ ਅਰਥਾਤ ਹੋ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਸੈਠੀ (ਗੁਸਤਿ) ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕਾ ਅਨੰਦ ਰੈਕਿਉਂਕਿ ਡ੍ਰਿਪਾ
 ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੰਤ ਸੈਠੀ (ਭੇਟੇ) ਮਿਲੇ ਹੈ ॥

ਤਪਤਿ ਬੁਝੀ ਪੂਰਨ ਸਭ ਆਸਾ ॥ ਮਿਟੇ ਅੰਧੈਰ ਭਏ ਪਰਗਾਸਾ ॥
 ਬ੍ਰਿਹੇ ਤਪਤ ਬੁਝਗਈ ਔ ਮਨ ਕੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ਅਗੜਾਨ ਅੰਧੈਰ ਮਿਟਗੜਾ ਹੈ ਔਰ ਗੜਾਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥
 ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਪਰਸਾਦ ॥ ੨ ॥
 ਏਕਰਸਜੋ ਬ੍ਰਹਮਹੈ ਸੋ ਅਸਚਰਜ ਤੇ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਪੁਨਰ (ਗੁਰੂ) ਬਛਾ ਹੈ ਔਰ ਪੂਰਾ ਹੈ ਔਰ ਪੂਰਾ ਹੀ ਤਿਸਕਾ (ਪਰਸਾਦ) ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਹੈ ॥੨॥
 ਜਾਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਭਟੇ ਗੋਪਾਲ ॥ ਤਾਕੈ ਦਰਸਨਿ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥
 ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਗੋਪਾਲ ਸਾਧਾਤਕਾਰ ਭਟੇ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਔਰ ਜੀਵ ਸਦੀਵ ਨਿਹਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈ
 ਅਰਥਾਤ ਦੁਖ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਗੁਣਾ ਤਾਕੈ ਬਹੁਤੁ ਨਿਧਾਨ ॥ ਜਾਕਉ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਓ ਨਾਮ ॥ ੩ ॥
 ਜਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਸਮੁੱਚੇ ਗੁਣ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਤਾਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ੩ ॥
 ਜਾਕਉ ਭੋਟਿਓ ਠਾਕੁਰੁ ਅਪਨਾ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨਾ ॥
 ਜਿਸਕੇ ਅਪਨਾ ਸ਼੍ਰਾਮੀ ਪਰਮੇਸਰ (ਭੋਟਿਓ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ
 ਮੁਖ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਜਨ ਪ੍ਰਭ ਭਾਏ ॥ ਤਾਕੀ ਰੇਨੁ ਬਿਰਲਾ ਕੋ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ੨੭ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ (ਜਨ) ਦਾਸ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਭਾਏ ਹੈ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋ ਕੀ (ਰੇਨੁ) ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ

ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ੨੭ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਿਤਵਤ ਪਾਪ ਨ ਆਲੁਕੁ ਆਵੈ॥ ਬੇਸੁਆ ਭਜਤ ਕਿਛੁ ਨਹ ਸਰਮਾਵੈ॥
ਜੀਵ ਪਾਪ ਕਰਮ ਚਿਤਵਤੇ ਕੋ ਆਲਸੁ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਪੁਨਹ ਬੇਸਾ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰਤਾ ਭੋਗਤਾ ਹੁਆ ਭੀ
ਕਛੁ ਸਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਰੇ ਦਿਨਸੁ ਮਜੂਰੀ ਕਰੈ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਵੇਲਾ ਬਜਰ ਸਿਰਿ ਪਰੈ ॥ ੧ ॥
ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸਨਥੀਆਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪ ਵਾ ਪਾਪ
ਰੂਪ ਮਾਨੋ ਬਜਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਲਾਗਿ ਭੂਲੋ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ਭੁਲਾਵਣ
ਹਾਰੈ ਰਾਚਿ ਰਹਿਆ ਬਿਰਥਾ ਬਿਉਹਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੰਸਾਰ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰਕੇ ਸੂਰੂਪ ਸੇ ਭੁਲ ਰਹਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਭੁਲਾਵਨਹਾਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਆਪ ਭੁਲਾਇਆ ਵਹੁ
ਪੁਰਸੁ ਬਰਥਾ ਧੰਧਿਓਂ ਮੈਂ ਰਚਿ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਪੇਖਤ ਮਾਇਆ ਰੰਗਿ ਬਿਹਾਇ ॥ ਗੜ ਬੜ ਕਰੈ ਕਉਡੀ ਚੰਗੁ ਲਾਇ ॥
ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਯਾ ਕਾ ਅਨੰਦ(ਬਿਹਾਇ)ਤਜਾਗ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਫਿਰ ਭੀ ਮਾਯਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਲਗਾਇ
ਕਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੋਲੋ ਝਗੜੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਧ ਬਿਉਹਾਰ ਬੰਧ ਮਨੁ ਧਾਵੈ ॥ ਕਰਣੈ ਹਾਰੁ ਨ ਜੀਅ ਮਹਿ ਆਵੈ ॥ ੨ ॥
ਅੰਧੋ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਬਿਹਾਰੋਂ ਮੈ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਰਣੇ ਹਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਰਤ ਕਰਤ ਇਵਹੀ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਤ ਨ ਕਾਰਜ ਮਾਇਆ ॥
ਜੀਵ ਨੇ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧੰਧੋਂ ਕੇ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਦੁਖ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਾਯਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥ ਤੜਫਿ ਮੁਆ ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮੀਨਾ ॥ ੩ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭਾਦਿਕ ਮੈਂ ਮਨ ਲੀਨ ਹੋਤਾ ਭਜਾ ਇਨ ਬਿਸਯੋਂ ਕੋ ਬਝੋਗ ਮੈਂ ਤੜਫ ਤੜਫ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤਾ ਭਜਾ
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਛੀ ਮਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਾਖੇ ਹੋਏ ਹਰਿ ਆਪਿ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਜਪੁ ਜਾਪਿ ॥
ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਹਰੀ ਆਪ ਰਖਕ ਹੋਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਸਦੀਵ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ੨੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗੁ ਕਰ ਹਰੀ
ਕੇ ਗੁਣ ਕੇ ਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ੨੮ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾਹੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਗੁਰੋਂਦੁਆਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਵਤਾਹੈ॥

ਸਾਰ ਸਬਦੁ ਹਿਰਦੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਚਾ ਉਪਦੇਸੁ ਚੰਦ੍ਰਾਵਤ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਮਨ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਵੀਚ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ
ਫੂਰ ਹੋ ਜਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜੀਅ ਕੇ ਆਧਾਰੁ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਜਪਹੁ
ਨਿਤ ਭਾਈ ਭਾਰਿ ਲਏ ਸਾਗੰਧ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੀ ਜੀਵ ਕਾ ਅਸਰਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੁਵਾਰਾ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਜਪਣਾ ਕਰੋ ਤੁਮਕੇ
ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਹਰਿ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਸੇ ਜਨ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥
ਜਿਨਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਖਸਾਨਾ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ-ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ
(ਮਾਨੁ) ਆਦਰੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ਆਰੀ ਮਿਲੈ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥ ੨ ॥
ਸੁਖ ਰੂਪਐ (ਸਹਜ) ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਪੁਨਃ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਕਰੋ ਆਗੇ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਨਿਥਾਵੇ
ਜੀਵ ਕੋ ਸੁਭ ਅਸਥਾਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੁਗਹ ਜੁਗੀਤਰਿ ਇਹੁ ਤਤੁ ਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣੁ ਸਾਰਾ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਏਹ ਸਾਰ ਕਾ ਭੀ ਸਾਰ ਹੈ ਕੜਾ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਔਰ ਸਾਰਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਨਾ ॥

ਜਿਸੁ ਲਾਇ ਲਾਇ ਲਾਏ ਸੋ ਲਾਗੈ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪੁੰਮੋਸਰ ਅਪਣੇ ਪਲੇ ਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਔ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਯਾ ਹੁਆ ਜੀਵ ਜਾਗ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜਾਗ ਕਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਭਗਤਨ ਕਾ ਆਪਿ ॥ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਆਪੇ ਜਾਪਿ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਹੈ ਅਰਤੂ ਆਪ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਰਖਕ ਹੈਂ ॥ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ-ਕੇ ਆਪਹੀ (ਜਾਪਿ) ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰੈ ਹਾਥਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਦਹੀ ਸਾਥਿ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੨੯ ॥

ਛੋਟੇ ਬੜੇ ਜੀਵ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ (ਹਾਥਿ) ਹਥ ਹੈ ਭਾਵ ਬਸ ਬਰਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ਼੍ਰਾਮੀ ਆਪਸਦੀਵ ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੨੯ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਆਵੈ ਕਾਮੀ ॥

ਹਮਾਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਤੇ ਏਕੰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ਹੈ, ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਵਿਖੇ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕਾਮ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਰਵਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੈ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਹਮਨੇ ਰੋਮ ਰੋਮ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਰੋਮਾਰ ਹੇ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਏਹ ਨਾਮ ਦਾਨ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਮੇਰੈ ਭੰਡਾਰ ॥ ਅਗਮ ਅਮੋਲਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ ਭੰਡਾਰ ਵਿਖੇ ਰਤਨ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ? (ਅਗਮ) ਅਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਅਵਸੇ ਹੈ ਔਰ ਬੇਕੀਮਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰੇ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਪਾਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਨਿਹਚਲ ਧਨੀ ॥ ਨਾਮੁ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸਭ ਮਹਿ ਬਨੀ ॥

ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਅਚਲ ਧਨੀ ਹੈ ਵਾ (ਨਿਹਚਲ ਧਨੀ) ਅਚਲ ਧਨੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੈ ਭਾਵ ਧਰਿ ਕਿ ਸਰਬ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸੋਭ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਰਾ ਸਾਹੁ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਬੇ ਪਰਵਾਹੁ ॥ ੨ ॥

ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਹੀ ਪੂਰਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈ ਵਾ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਪੂਰਾ ਸਾਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਬੇਪਰਵਾਹੁ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਹੈ ਵਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਹਮ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਭੋਜਨ ਭਾਉ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਮਨ ਕਾ ਸੁਆਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਭੋਜਨ ਅਰ ਭਾਉ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਕਾ (ਸੁਆਉ) ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਭੀ ਨਾਮੁ ਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਨਹਦ ਪੂਰੇ ਨਾਦ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਝ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਮ ਕੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਏਕ ਰਸਨਾਦ ਪੂਰੀ ਤੇ ਹੈ ਭਾਵਜਸਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਮੁ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਮੁ ਸਿਉ ਬਨਿਆਈ ॥

ਗੁਰੂ ਕੀ ਝ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾ ਲਈ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਝ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਨਿਆਈ ਹੈ ॥

ਧਨਵੰਤ ਸੋਈ ਪਰਧਾਨ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਕੈ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ੩੦ ॥

ਧਨਵਾਨ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਪਰਧਾਨ) ਮੁਖ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇਵਿਖੇ ਨਾਮਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ੩੦ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤੂ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਤੂ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮਾਤਾ ॥ ਤੂ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰਹੀ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਾਤਾ ਤੁਲ ਹੋ ਪੁਨਹਤੁੰਮੇਰੇ ਜੀਉ ਔਰ ਪ੍ਰਾਨੋਕੇ ਸੁਖਕਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤੂ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਹਉ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਕੋ ਮੇਰਾ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸ਼੍ਰਾਮੀ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹਾ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਰਖਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀਉਸਤਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਵਾਤਿ ॥ ਤੁਮਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਖਕੇ ਇਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਕਿ ਰਾਤ ਦਿਨ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਭੂੰ ਕਿਸੀ
ਔਰ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰ ਲੇ ਮੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਸੇ ਐਸਾ ਕਯਾ ਅਧਕ ਲਾਭ ਤੁਮਨੇ ਸਮਝਾਏ ਤਿਸਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਤੇਰੇ ਜੀਤ ਤੂ ਬਜਾਵਨ ਹਾਰਾ ॥ ਹਮ ਤੇਰੇ ਭਿਖਾਰੀ ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਵਾਤਾਰਾ ॥
ਹਮ ਤੇਰੇ (ਜੀਤ) ਬਜੀਤ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂ ਬਜਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੀ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰ ਸਮਝਰ ਜੀਵ ਵਿਵਹਾਰਾਦਿਕ
ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਹ ਹਮ ਆਪਕੇ (ਭਿਖਾਰੀ) ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਵਾਤਾਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਮਕੋ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ॥

ਤਉ ਪਰਸਾਇ ਰੰਗ ਰਸ ਮਾਣੇ ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਤੁਮਹਿ ਸਮਾਣੇ ॥ ੨ ॥
ਤੁਮਰੀ ਹੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਕੇ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ਔਰ (ਘਟ ਘਟ) ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਵਿਖੇ ਤੁਮ ਹੀ ਬਜਾਪਕ ਜਾਨੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਤੁਮਰੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਪੀਐ ਨਾਉ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਤੁਮਰੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ਤੁਮਰੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੀ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸਤਸੰਗ ਵਾਰਾ ਤੁਮਾਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤੁਮਰੀ ਵਇਆ ਤੇ ਹੋਇ ਦਰਦ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ਤੁਮਰੀ ਮਇਆ ਤੇ ਕਮਲ ਬਿਰਾਸੁ ॥ ੩ ॥
ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮਾਰੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਪਰਫੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰਿ ਜਾਉ ਗੁਰ ਦੇਵ ॥ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਜਾਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ ॥
ਅਥ ਮੈਂ ਗੁਰਦੇਵ ਉਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸਫਲ ਹੈ ਔਰ ਸੇਵਾ ਭੀ ਜਿਨਕੀ ਨਿਰਮਲ
ਕਰਨ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥

ਵਇਆ ਕਰਹੁ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕੁ ਨਿਤ ਤੇਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥ ੩੧ ॥
ਹੇ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਐਸੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸੀ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਤੇਰੇ
ਹੀ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਜਿਸਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਕੋਸਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਕਯਾ ਲਾਭ
ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥ ੩੧ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਜਾਕਾ ਵਰਥਾਰੁ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਾਕਉ ਜੋਹਾਰੁ ॥
ਸਭ ਸੇ ਉਚਾ ਜਿਸਕਾ (ਦਰਬਾਰੁ) ਸਤਸੰਗ ਵਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਦੀਵ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥

ਉਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਜਾਕਾ ਬਾਨ ॥ ਕੋਟਿ ਆਘਾ ਮਿਟਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥
ਉਚਿਓਂ ਸੇ ਉਚਾ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ (ਬਾਨ) ਬੈਰੁਠ ਵਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹੈ ਐਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਕਰੋੜੋਂ ਪਾਪ
ਨਸਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਾਕਉ ਮੇਲੈ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਕਰ (ਸਦਾ ਸੁਖ) ਅਭੁਤ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸ ਸੁਖਕਾ ਕਬੀ ਅਭਾਵ
ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਭ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਦੀ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਵਹੁ ਅਨੰਦ
ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋਸਾ ਹੈ ? ਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੇ ਕਰਤਬ ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ਜਾਕਾ ਭਰਵਾਸਾ ਸਭ ਘਟ ਮਾਹਿ ॥
ਜਿਸਕੇ ਕਰਤਬਜ਼ ਕਿਸੀ ਸੇ ਜਾਣੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਪੁਨਹ ਜਿਸਕਾ ਭਰਵਾਸਾ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਆ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਭਗਤ ਅਰਾਧਹਿ ਅਨਾਦਿਨੁ ਰੰਗਿ ॥ ੨ ॥
ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਭਗਤ ਜਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਦੇਵੇ ਤੋਟਿ ਨਹੀ ਭੰਡਾਰ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਾਪਿ ਉਥਾਪਨ ਹਾਰ ॥
ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬੇਅੰਤ ਭੰਡਾਰ ਹੈਂ ਦੇਵੇ ਹੁਏ ਤੋਟਾ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ॥ ਪੁਨਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋਸਾ ਹੈ ? ਇਕ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇ
ਬਨਾ ਕਰਕੇ ਵੇਰ ਵਾਹੁ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਰਾਜਾ ਤੇ ਭੋਖਾਰੀ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭੋਖਾਰੀ ਸੇ ਰਾਜਾ ਬਨਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਮੋਟੈ ਕੋਇ ॥ ਸਿਰਿ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਕੋਈ ਹਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸਭ ਪਾਤਿਸਾਹੋਂ ਉਪਰ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੀ ਓਟ ਤਿਸੈ ਕੀ ਆਸਾ ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਹਮਰਾ ਤਿਸਹੀ ਪਾਸਾ ॥
ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮਨ ਵਿਖੇ ਆਸਾ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਦੁਖ ਔਰ ਸੁਖ ਸਭ ਤਿਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ॥
ਰਾਖਿ ਲੀਨੇ ਸਭੁ ਜਨ ਕਾ ਪੜਦਾ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਦਾ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥ ੩੨ ॥
ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾਸ ਕਾ ਪੜਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਰਖ ਲੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ

ਉਸਤਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥ ੩੨ ॥

ਕਿਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਨਬੰਧੀ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕਰ ਰੁਦਨ ਕਰਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਮਿਥਨਾ ਰੂਪ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ
ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਾ ਮਹਿਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰੋਵਨ ਹਾਰੀ ਰੋਜੁ ਬਨਾਇਆ ॥ ਬਲਨ ਬਰਤਨ ਕਉ ਸਨਬੰਧੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ॥

ਰੋਵਨ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ (ਰੋਜੁ) ਨਿਤਾਪ੍ਰਤ ਹੀ ਵਾ ਰੋਣਾ ਹੀ ਬਣਾ ਛੋਡਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੋਰ ਬਾਤ ਕਛੁ ਨਹੀਂ (ਬਲਨ) ਵਾਲੇਵਾ
ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਕੀਜ ਲੈਣੀ ॥ ਪੁਨਾ ਔਰ ਬਰਤਨ ਵਿਵਹਾਰਾ ਦੇ ਸੁਖ ਯਾਦ ਕਰ ਕਰ ਕਟ ਕੇ ਹਨਬੰਧਿਤਿਆਯਾਹੋਡਾਵ
ਸਨਬੰਧੀ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕਾ ਤੋ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਪਰੰਤੂ ਸੁਖਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਰੋਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬੁਝਿ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰੇ ਜੇ ਕੋਇ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਫਿਰਿ ਸੋਗੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਬੁਝ ਕੇ ਵਾ ਮਰਨਾ ਸਚਾ ਸਮਝ ਕੇ ਕੋਈ (ਬੈਰਾਗੁ) ਰੁਦਨ ਕਰੇ ਤੋਂ ਪਹੁਚੇ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਜਨਮ
ਮਰਨ ਅਰ ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧ ॥

ਬਿਖਿਆ ਕਾ ਸਭੁ ਧੰਧੁ ਪਸਾਰੁ ॥ ਵਿਰਲੈ ਕੀਨੇ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਧੰਧਾ ਬਿਸਥਾ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਨਾਮ ਕਾ (ਅਧਾਰੁ) ਅਧਾਰ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਪੁਰਸ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਭੋਬਿਧਿ ਮਾਇਆ ਰਹੀ ਬਿਆਪਿ ॥ ਜੋ ਲਪਟਾਨੇ ਤਿਸੁ ਦੂਖ ਸੰਤਾਪ ॥

ਇਹ ਤ੍ਰਿਗੁਨੀ ਜੋ ਮਾਯਾ ਬਿਆਪਤਿ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਇਸ ਵਿਖੇ ਜੋ ਜਾਵ ਲੱਪਟ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਵ
ਦੁਖੇ ਕਰ ਸੰਤਪਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਧਿਆਇ ॥ ਨਾਮ ਨਿਪਾਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਜੋ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਵਡੇ ਭਾਗੇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋਰਪਰਕੇ ਮਿਥਨਾਪਤਿ
ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਸ੍ਵਾਗੀ ਸਿਉ ਜੋ ਮਨੁ ਰੀਝਾਵੈ ॥ ਸ੍ਵਾਗਿ ਉਤਾਰਿਅੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵੈ ॥

ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਸ੍ਵਾਗ ਵਿਖੇ ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਵਾਗੀ ਕੇ ਸ੍ਵਾਗ ਉਤਾਰਿਆ ਹੋਆ ਵਿਚੁ ਪਸਰਾਤਾਪੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮੇਘ ਕੀ ਛਾਣਾ ਜੈਸੇ ਬਰਤਨ ਹਾਰ ॥ ਤੈਸੇ ਪਰਾਚੁ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ॥ ੩ ॥

(ਮੇਘ) ਬਦਲ ਕੀ ਛਾਯਾ ਮੈਂ ਬਰਤਨ ਹਾਰ ਕੇ ਜੈਸੇ ਪਸਰਾਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮੇਘ ਵਤ ਏਹ ਪਰਪੰਚ ਹੈ ਅਰਛਾਯਾਤ
ਮੋਹ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਵਟੇ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਪਸਰਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਵਸਤੁ ਜੋ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਪੂਰਨ ਕਾਜੁ ਤਾਹੀ ਕਾ ਹੋਇ ॥

ਏਕ ਆਤਮ ਵਸਤੁ ਜੋ ਕੋਈ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਫਲ ਕਾਰਜ ਹੋਵੈ ਹੈ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਆਇਆ ਸੋ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੨੦ ॥ ੩੩ ॥

ਗੁਰੇ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਵਾਂਗ ਜਿਸਨੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪੁਰਸ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਨਾ
ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੦ ॥ ੩੩ ॥

ਸੰਗਤ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ ਜੀ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਕਿਯਾ ਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਜੋਨੀ ਭਵਨਾ ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਰੰਗੀ ਕਰਨਾ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਜੋ ਬਾਰ ਬਾਰ ਗਰਭ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਫਿਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤਕੀ ਨਿੰਦਾਨੇ ਦੇਹੀਕੇ ਰੋਗੀਯੋਕਰਨਾਹੈ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੂਖ ਸਹਾਮ ॥ ਭਾਨੁ ਦੈਤ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਜਾਮ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਮਨਮੁਖ ਲੋਗ ਦੂਖ ਸਹਾਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਨਿੰਦਕ ਕਉ (ਜਾਮ) ਜਮ ਭੰਡ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤਸੰਗਿ ਕਰਹਿ ਜੋ ਬਾਦੁ ॥ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਸਾਦੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਬਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕੋਂ ਕੋ ਕੁਛ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜੀਵਣੇ ਕਾ ਸਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕੰਧੁ ਛੇਦਾਵੈ ॥ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਰਕੁ ਭੁੰਦਾਵੈ ॥

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਸਰੀਰ ਕੋ (ਛੇਦਾਵੈ) ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ਹਰਨਾਖਸ ਵਤ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਰਕੋਂ ਕੋ ਭੰਗਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਗਰਭ ਮਹਿ ਗਲੈ ॥ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਰਾਜ ਤੋਂ ਟਲੈ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਕਰ ਜੀਵ ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਗਲਤਾ ਹੈ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਯਾਨਾ ਰਾਜ ਤੋਂ ਉਤਰ ਜਾਤਾਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤਿ ਕਤਹੂ ਨਾਹਿ ॥ ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਸਿਧਾਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤੀ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕਿਉਂਕੇ ਜੀਵ 'ਪਪਟੇ ਬੀਜੇ ਹੂਏ ਕੇ ਆਪਹੀਖਾਤਾਹੋਭਾਵਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲੁ ਦੁਖ ਵਾ ਆਪਹੀ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਚੋਰ ਜਾਰ ਜੁਆਰ ਤੇ ਬੁਰਾ ॥ ਅਣਹੋਦਾ ਭਾਰੁ ਨਿੰਦਕਿ ਸਿਰਿ ਧਰਾ ॥ ੩ ॥

ਚੋਰ ਧਾਰ ਔਰ ਜੁਆਰੀ ਸੇ ਭੀ ਨਿੰਦਕ ਬੁਰਾ ਹੈ ਅਣਹੋਦਾ ਬਰਤਥ ਪਾਪਾ ਦਾ ਭਾਰੁ ਨਿੰਦਕ ਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਉਠਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਭਗਤ ਨਿਰਵੈਰ ॥ ਸੋ ਨਿਸਤਰੈ ਜੋ ਪੂਜੈ ਪੈਰ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਭਗਤ ਵੈਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਹੀ ਪੁਰਸ ਉਧਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਪੂਜਤਾ ਹੈ ॥

ਅਵਿ ਪੁਰਖਿ ਨਿੰਦਕੁ ਭੋਲਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਕਿਰਤੁ ਨ ਜਾਇ ਮਿਟਾਇਆ ॥੪॥ ੨੧॥੩੪॥

ਅਵਿ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਨਿੰਦਕ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਖ ਕੋ ਆਇ ਸੇ ਹੀ ਕਰਮੋਂ ਨੇਭੁਲਾਈਆਹੈਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਾ (ਕਿਰਤੁ) ਕਰਮੁ ਕਿਸੀ ਸੇ ਮਿਟਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੧ ॥ ੩੪ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਬੇਦ ਅਰੁ ਨਾਦ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਰੇ ਕਾਜ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਬੇਦ ਪਾਠ ਔ (ਨਾਦ) ਸੰਖਾਇ ਬਾਜੇ ਰੂਪ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਜਾ ਦੇਵ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਵਿੜਿਓ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸਭ ਤੇ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਵਿੜੀ ਕੀਯਾ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਜਪਣਾ ਜੋ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਸੇ (ਉਤਮੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਾਮ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਮਜਨ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਰਨ ਦਾਨੁ ॥

ਪੁਰਬੋਂ ਕਾ ਜੋ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੋਤ ਤੇ ਸਗਲ ਪਵੀਤ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੀਤ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈ ਸੋ (ਸਗਲ) ਸਮਗ੍ਰ ਵਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਭਾਈ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਸਉਣ ਸੰਜੋਗ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਸੁ ਭੋਗ ॥ ੩ ॥

ਹਮਾਰੇ ਸਗਲ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ (ਸੰਜੋਗ)ਮਿਲਾਪੁ ਕਰਨਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭੋਗੋਂਕੀਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਸਗਲ ਆਚਾਰ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਨਿਰਮਲ ਬਿਉਹਾਰ ॥ ੪ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਚਾਰੋਂ ਕਾ ਜੋ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਨਿਰਮਲ ਬਿਉਹਾਰ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ॥ ਸਗਲ ਜਨਾ ਕੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕ ॥

ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਏਕ ਸਮਰਥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸਗਲ ਜਨਾ ਕੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਏਕ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥ ੩੫ ॥

ਸਿਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗਿ ਕਰ ਜਿਥਵੇਂ ਹਰੀ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਵਹ ਪੁਰਸ ਮਨ ਤਨ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥ ੩੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਤੁਮ ਦੇਵਹੁ ਧਨਾ ॥

ਅਨਿਕ ਪਾਪ ਜਾਹਿ ਨਿਰਮਲ ਮਨਾ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਨਿਰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੁਮ ਹੀ ਨਾਮ ਕਾ ਧਨ ਦੇਤੇ ਹੋ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਅਨੇਕ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਤਿਸਕਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥ ਭਗਤ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਦੇਵਹੁ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕੋ ਤੁਮ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇਤੇ ਹੋ ਸਭੀ ਮਨੋਰਥ ਔਰ ਕਾਮਨਾ ਤਿਸਕੀ ਪੂਰੀਆ ਹੋ ਜਾਤੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਗੋਪਾਲ ਚਾਇ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ

ਸੁਆਮੀ ਤਾਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਸੇਵਾ ਸਦੀਵ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਾਮੀ
ਤੇਰੇ ਸੇ (ਬਿਰਥਾ) ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਰੋਗੀ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਖੰਡਹੁ ਰੋਗੁ ॥ ਦੁਖੀਏ ਕਾ ਮਿਟਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੋਗੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਰੋਗੀ ਕਾ ਵਾ ਪ੍ਰਤੱਖਣ ਰੋਗੀ ਕਾ ਰੋਗੁ ਖੰਡਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔਰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਦੁਖੀ
ਕੇ ਸੋਗੋਂ ਕੇ ਮਿਟਾ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਤੁਮ ਥਾਨਿ ਬੈਠਾਵਹੁ ॥ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਕਉ ਭਗਤੀ ਲਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥

ਨਿਥਾਵੇ ਪੁਰਸ ਕੇ ਆਪ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਦੇਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਜੋ ਸਰੂਪ ਸੇ ਭੁਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਉਸਕੇ ਸਰੂਪ ਗਿਆਨ ਬਖਸ਼ ਦੇਤੇ
ਹੋ ਪੁਨਹ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਕੋ ਆਪਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਲਗਾਇ ਲਿਤੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਨਿਮਾਣੇ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦੇਤੇ ਮਾਨੁ ॥ ਮੂੜ ਮੁਗਧੁ ਹੋਇ ਚਤੁਰ ਸੁ ਗਿਆਨੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਮਾਣੇ ਕੋ ਮਾਨ ਦੇਤੇ ਹੋ ਪੁਨਹ ਮੁਰਖ ਕੋ ਚਤੁਰ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਕਤਾ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ਔਰ ਮਹਾ ਮੂਰਖ
ਕੋ ਤੜ੍ਹ ਵੇਤਾ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਸਗਲ ਭੈਆਨ ਕਾ ਭਉ ਨਸੈ ॥ ਜਨ ਅਪਨੇ ਕੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਬਸੈ ॥ ੩ ॥

ਸੰਪੂਰਨ (ਭੈਆਨ) ਭੈਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਕਾਮਾਇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮਨਸੇ ਤਿਨ ਕਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਜਿਸ
ਅਪਨੇ ਜਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ॥ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਰਥ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸੁਮੰਦ੍ਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤਤੁ ਗਿਆਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤ ਟਹਲੈ ਲਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਮਾਏ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥ ੩੬ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੈਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਏ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ
ਸਾਧੂਏਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ (ਸਮਾਏ) ਅਭੇਦ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥ ੩੬ ॥

ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਸੰਤਾ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਕੀਆ ਲਾਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਜੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ ਨਸੈ ॥
ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਕਰ ਹਰੀ ਮਨ ਵਿਖੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਕਰ ਸਭੀ
(ਦੁਰਤ) ਪਾਪ ਭਾਗ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ਏਕ ਪਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲਮੈਂ (ਨਿਰਮਲ) ਉਤਮ ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗਿ ਕਰਨੇ ਸੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਤਰਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇਵਲ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਮੰਡਲ ਅਰਥਾਤ ਸਮੂਹ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਹਾ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਇਨ ਹੋ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲੁ ਮਹਿ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਰਹੈ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਜਮੁ ਕਿਛੁ ਨ ਕਹੈ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਵਿਖੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਬੜ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਸੇ ਵੇਰ ਜਮੁ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਥਾਣੀ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਸੇ ਥਾਣੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮੰਡਲ ਵਿਖੇ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ
ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਵਖਾਣਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸਨੁ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਆਸਨ ਨਿਹਚਲ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਏ ਸੇ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮੈਂ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਸੇ ਪਾਪ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ ਕਥਾ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹਉਮੈ ਦੁਖ ਨਸਾ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਨਿਰਮਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਥਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਤਾਸੁ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਕਈ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਹਰਿ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤ ਮੰਡਲ
ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਸਮੂਹ ਗੁਣ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਠਾਕੁਰ ਬਿਸਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੨੪ ॥ ੩੭ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਠਾਕੁਰ ਵਿਖੇ (ਬਿਸਾਮ) ਨਿਵਾਸੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਤ (ਓਤਿਪੋਤਿ) ਤਾਨੇਪੇਟੇ
ਕੀ ਤਰਾ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੪ ॥ ੩੭ ॥ ਪੁਨਃ ਉਪਦੇਸ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰੋਗੁ ਕਵਨ ਜਾਂ ਰਾਖੈ ਆਪਿ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਹੋਇ ਨ ਦੂਖੁ ਸੰਤਾਪੁ ॥

ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪ ਰਖਣਾ ਕਰੇ ਤੇ ਰੋਗ ਕਵਨ ਵਿਚਾਰਾ ਹੈ ਵਾ ਕਯਾ ਰੀਜ ਹੈ ਭਾਵ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਵਾ ਜਨਮ ਮਰਨ
ਕਾ ਰੋਗ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਭੀ ਸੰਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥ ਤਿਸੁ ਉਪਰਿ ਤੇ ਭਾਨੁ ਪਰਹਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਉਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਿਰਪਰ ਸੇ ਕਾਲ ਕੇ ਨਿਵਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਸਖਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਜਿਸੁ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਿਸੁ

ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਭਾਕੈ ਜਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਦੀਵ ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਚਿਤ ਸੇ ਵਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਆ ਜਾਵੈ ਤਿਸਕੇ
ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਮ ਤਿਸਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਬ ਇਹੁ ਨ ਸੋ ਤਬ ਕਿਨਹਿ ਉਪਾਇਆ ॥ ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥

ਜਬ ਇਹੁ ਪੁਰਸ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਵਾ ਤਬ ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਖਣਾ ਕਰਕੇ ਚੋਰਨ ਸਤਾ ਦੇਕਰ ਕਿਸਨੇ ਉਤਪਤ
ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮੂਖ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਹੈ ਦੇਖੀਏ ਕਿਸ ਮੂਲ ਸੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੋਛਾਵ
ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਰਕਤ ਬੀਜ ਸੇ ਵੈਸਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੀਰ ਬਨਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਆਪਹਿ ਮਾਰਿ ਆਪਿ ਜੀਵਾਲੈ ॥ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕਉ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭਿਪਾਲੈ ॥ ੨ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਤੁਫਸੇ ਮਾਰ ਕਰ ਅਪਣੀ ਤਰਫ ਜੀਵਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕੀ ਸਦਾਪੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ
ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਹੁ ਤਿਸਕੇ ਹਾਥ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ ॥

ਭਾਤੇ ਇਹ ਜਾਣ ਲੇਵਹੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤਿਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹਾਥ ਹੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥੁ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਕਾ ਕੋਈ
ਭੀ ਰਖਣ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੀ ਓਹ ਰਖਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਖਭੈਜਨੁ ਤਾਕਾ ਹੈ ਨਾਉ ॥ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੩ ॥

ਤੁਝੋਂ ਕੇ ਨਸਟ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇਕਰੋ ਜੋ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਕੈਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ ਸੰਤਨ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ ਤੁਮਰੈ ਪਾਸਿ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਤਾ ਹੈਂ ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਣ ਧਨ ਤੁਮਰੇ ਆਗੇ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਸਭ ਭੁਝਹਿ ਪਿਆਏ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਸੁਖਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੨੫ ॥ ੩੮ ॥

ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਤੇਰਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਤੋਰੇ ਕੇ ਹੀ ਧਜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੇ ਉਪਰ ਆਪਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਦਿਸੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨੫ ॥ ੩੮ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਭੇਰੀ ਟੇਕ ਰਹਾ ਕਲਿ ਮਾਹਿ ॥ ਭੇਰੀ ਟੇਕ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਹਿ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਓਟਮੋਂ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ਵਾ ਕਲਪਣਾ ਕੇ ਬੀਚ ਤੇਰੀ ਹੀ ਓਟ ਮੇਂ ਰਹਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਬਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ਭੇਰੀ
ਹੀ ਓਟ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਭੇਰੀ ਟੇਕ ਨ ਪੈਹੈ ਕਾਲੁ ॥ ਭੇਰੀ ਟੇਕ ਬਿਨਸੈ ਜੰਜਾਲੁ ॥ ੧ ॥

ਭੇਰੀ ਓਟ ਲੈਣੇ ਸੇ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਪੈਹ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਭੇਰੀ ਓਟ ਕਰ ਸਭ ਜੰਜਾਲ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਭੇਰੀ ਟੇਕ ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਸਾਹਿਬੁ ਟੇਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖ ਕੇ ਲੋਕ ਪੁਲਕ ਮੇਰੇਰੀ ਹੀ ਓਟ ਹੈ ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਸਰਬ ਮੇਂ ਟੇਕ ਹੀ ਬਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਭੇਰੀ ਟੇਕ ਕਰਉ ਆਨੰਦੁ ॥ ਭੇਰੀ ਟੇਕ ਜਪਉ ਗੁਰ ਮੰਤ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਭੇਰੀ ਹੀ ਓਟ ਸੇ ਅਨੰਦ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਾ ਭੇਰੀ ਓਟ ਕੇ ਲੈ ਕਰਕੇ ਗੁਰ ਮੰਤ ਕਉ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥

ਭੇਰੀ ਟੇਕ ਤਰੀਐ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ॥ ਰਾਖਣ ਹਾਰੁ ਪੂਰਾ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥ ੨ ॥

ਭੇਰੀ ਓਟ ਲੈਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ਰਾਖਣ ਹਾਰਾ ਔ ਪੂਰਾ ਪੁਨਃ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਭੇਰੀ ਟੇਕ ਨਾਹੀ ਭਉ ਕੋਇ ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਭੇਰੀ ਓਟ ਲੈਣ ਕਰ ਕੋਈ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸੋ ਤੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਔਰ ਸਚਾ ਹੈਂ ॥

ਤੋਝੀ ਟੇਕ ਤੇਰਾ ਮਨਿ ਤਾਣੁ ॥ ਈਹਾਂ ਉਹਾਂ ਤੂ ਦੀਬਾਣੁ ॥੩॥
 ਤੇਰੀ ਓਟ ਸਰੀਰ ਕੇ ਹੈ ਐ ਤੇਰਾ ਹੀ ਮਨਿ ਵਿਖੇ (ਤਾਣੁ) ਬਲੁ ਹੈ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਵਿਖੇ ਤੰਗੀ ਮੇਰਾ (ਦੀਬਾਣੁ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥
 ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥ ਸਗਲ ਧਿਆਵਹਿ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣ ਤਾਸਾ ॥
 ਮੇਰੇ ਕੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸਰਬ ਜੀਵੇ ਕੇ ਭੀ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ਹੈ ਹੇ ਗੁਣਾ ਕੇ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਜੀਵ ਜੰਤ
 ਤੇਰੇ ਕੇ ਹੀ ਧਰਾਵਤੇ ਹੈ ॥
 ਜਪਿ ਜਪਿ ਅਨਦੁ ਕਰਹਿ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ ॥ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਤਾਸਾ ॥੪॥੨੬॥੩੮॥
 ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਜੋਸਤ ਹੋਂ ਸੋ ਮਨਬਾਣੀ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜਪ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਰੇਗੁਣੇ
 ਕੇ (ਤਾਸਾ) ਪਾਤ੍ਰ ਭਾਵ ਸਮੇਤੁ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੇ ਹੀ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈ ॥੪॥ ੨੬ ॥੩੮॥ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥
 ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਛੇਡੀ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ॥ ਉਤਰਿ ਗਈ ਸਭ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਦਾ ॥
 ਪਹਿਲੇ ਜਿਸਨੇ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਛੇਡ ਦਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਕੀ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਨਿਬੜ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥
 ਲੋਢੁ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਕੀਨੇ ਦੂਰਿ ॥ ਪਰਮ ਬੈਸਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪੇਖਿ ਹਜ਼ੂਰਿ ॥ ੧ ॥
 ਜਿਸਨੇ ਲੋਭ ਮੋਹਾਦਿਕ ਸਭ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਬਡਾ ਬੈਸਨਵ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਅਤੀ ਪ੍ਰਯਾਗਾ ਹੈ
 ਔਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਆਪਣੇ (ਹਜ਼ੂਰਿ) ਪਾਸ ਹੀ ਵਾ ਸੰਗ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
 ਐਸੇ ਤਿਆਗੀ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਜੋ ਐਸਾ ਤਿਆਗੀ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੋ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਔਰ ਕਾਰੋ ਕੇ ਤਿਆਗ ਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮ ਕੇ ਪਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੇਕੋਨ ਸੇ
 ਬਿਕਾਰ ਤਿਆਗੇ ਹੈ ? ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਾ ਛੇਡਿਆ ਸੰਗੁ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਉਤਰਿਆ ਰੰਗੁ ॥
 ਅਹੰਕਾਰ ਬੁਧੀ ਕਾ ਤਿਸਨੇ ਸੰਗ ਛੇਡਿ ਦੀਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕੋ ਕਾ ਰੰਗੁ ਭੀ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤਰ ਗਿਆ ਹੈ ॥
 ਨਾਮ ਧਿਆਏ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਿਸਤਰੇ ॥ ੨ ॥
 ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜੋ ਹਈ ਨਾਮਕੋ ਧਰਾਵਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਜੰਤ ਜਨੋ ਕੀ ਸੰਗਤਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਜਾਤਾ ਹੈ ॥੨॥
 ਜੋ ਕਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਿਸਰਾ ਕੈਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਬੈਰੀ ਮੀਤ ਹੋਏ ਸੰਮਾਨ ॥ ਸਰਬ ਮਹਿ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ॥
 ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਵੈਰੀ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰਸੰਮਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਪੂਰਨ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥
 ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ੩ ॥
 ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕੇ ਮਾਨ ਕਰ ਤਿਸਨ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਦਖ ਔ ਸੁਖ ਭਾਵੇ ਮੈ ਸਮਝ ਕੇ ਅਭੋਲ ਰਹਿਤਾ ਹੈ
 ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰੇ ਗੁਰੇ ਨੇ ਤਿਸ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਆਪਿ ॥ ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਜਪੈ ਨਾਮ ਜਾਪੁ ॥
 ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੀ ਆਪ ਰਖਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
 ਮਨਿ ਪ੍ਰਯਾਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਮਤਿ ਲਈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਕੀ ਪੂਰੀ ਪਈ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥ ੪੦ ॥
 ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਗੁਰੋ ਸੇ ਮਤਿ ਲਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਚਾਟਨਾ ਭੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਿਸੀ
 ਪੁਰਸ ਕੀ (ਪੂਰੀ) ਕਰਨੀ ਵਾ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥ ੪੦ ॥ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥
 ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਬਹੁਤੈ ਧਨਿ ਖਾਣੇ ॥ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਪੇਖੇ ਨਿਰਤਿ ਨਾਣੇ ॥
 ਬਹੁਤ ਧਨ ਕਮਾਇ ਕਰ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਲੈਣੇ ਸੇ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਪੁਨਹ ਨਾਚ ਔ ਤਮਾਸੇ ਦੇਖਣੇ
 ਸੇ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਬਹੁ ਦੇਸ ਕਮਾਏ ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥ ੧ ॥
 ਬਹੁਤੇ ਦੇਸੋਂ ਸੋ ਰਾਜ ਕਮਾਉਣੇ ਸੇ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਸੁਖ ਕਿਸਤਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਤਿ - ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਮਨ
 ਕਰ ਬਾਣੀ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸਰਬ ਸੁਖੋ ਕੋ ਪਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਲਹੁ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪਾਈਨੇ ॥
 ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਹਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਹੇ ਭਾਈ ਸਹਜ ਸੁਖ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕਾ ਲਟਾ ਕਰੋ ਪਰੰਤੂ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਬੜੇ ਭਾਗੇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਤਸੰਗ

ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦਾਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਉਧਾਰਨ ਕਰੇ ॥

ਬੰਧਨ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਹ ਬਨਿਤਾ ॥ ਬੰਧਨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਉ ਕਰਤਾ ॥
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਐ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਮੋਹ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਰਸ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋ ਧਰਮ ਹੀਤਾ ਸਹਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਭੀ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟਨ ਹਾਰੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਤਉ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬਸੈ ॥ ੨ ॥
ਬੰਧਨ ਕਾਟਨ ਹਾਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਜੇਕਰਮਨਮੈਂ ਬਸ ਜਾਵੈ ਔਰ ਸੈ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ਤਉ ਪੁਰਸਸੁਖਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਭਿ ਜਾਚਿਕ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵਨ ਹਾਰ ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰ ॥
ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਭੇਖਾਰੀ ਹੈਂ ਔਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਭ ਖਾਨ ਪਾਨ ਦੇਵੇਵਾਲਾ ਹੈ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਔਰ ਬੰਡਹੈ ਪੁਨਹ ਅਪਾਰ ਹੈ ॥

ਜਿਸਨੋਂ ਕਰਮੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨੈ ਜਨਿ ਜਪਨਾ ॥ ੩ ॥
ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਜਪਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੇ ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੁਰਖ ਗੁਣ ਤਾਸਿ ॥
ਜਗਾਨਾਸੁ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥ ਹੇਗੁਨੋਂ ਕੇ (ਤਾਸਿ) ਸਮੂਹ ਪੁਰਖ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਭ੍ਰਿਪਾਦਿ ਸ੍ਰੀ ਕਰੇ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਗੁਸਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥ ੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਕਹੇ ਹੇ ਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਜੈਸੇ ਆਪਕੇ ਭਾਵੇ ਤੈਸੇ ਮੈਨੂੰ ਰਖੇ ਭਾਵੇ (ਗੁਸਾਈ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥ ੪੧ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਤਿਆਗਿਓ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿਕਾਨਾਉ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਦੋਤ ਭਾਵ ਕੇ ਤਤਕਾਲ ਦੀਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦਾਹੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਬਿਸਰੀ ਚਿੰਤ ਨਾਮਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗਾ ॥ ੧ ॥
ਜਨਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਬਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਕਦੋਂ ਜੇ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਪ੍ਰੰਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ਜਨਮਾਨੋਂ ਕਾ ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਸੋਇਆ ਹੁਆ ਮੇਰਾ ਮਨ ਚਾਗਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾਲਾਏ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹਾ ਔਰ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ ॥

ਰੋਗੁ ਦੇਖ ਗੁਰ ਸਬਾਇ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ਨਾਮ ਅਉਖਧੁ ਮਨ ਭੀਤਰਿ ਸਾਰੇ ॥
ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਅੰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੇਖ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਨਿਬੂਤ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈ ਕਿਨੋਂ ਕਿ ਦਵਾਈ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਨੇ ਸੰਭਾਲਣੇ ਕੀਏ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਭੇਟਤ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦ ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਾਮ ਭਗਵੰਤ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰੀਓਂ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨਾਹੁ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਮਿਟੀ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਉਪ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸ ॥
ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਢੇਰੀ ਔਰ ਜਨਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਮਿਟਗਈ ਹੈ ਸੇਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਤਰਵੋਂ ਉਲਟਾ ਹੁਆ ਥਾ ਜੋ ਪਿਛ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਨਿਰਚਲੁ ਬਿਸ਼ਾਮ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਸਗਲੇ ਕਾਮ ॥ ੩ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅੰ ਅਚਲ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਬਿਸ਼ਾਮ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਕੇ ਸਮੂਹ ਕਾਰਜ ਸਿਧਭਏ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਆਈ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਸਫਲ ਹੋਈ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ਦੁਰਲਭ ਦੇਹਿ ਆਈ ਪਰਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥ ਔਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰ ਸਫਲ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਜਪਉ ਹਰਿ ਹਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨੯ ॥ ੪੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਯਾਤੇ ਸ੍ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਸ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਜਪਣਾ ॥ ੪ ॥ ੨੯ ॥ ੪੨ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ਜਾਕਾ ਨਾਉ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਾਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਨਾਉਂ ਸਭਸੇ ਉਚਾ ਹੈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੇ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ਸਰਬ ਸੁਖ ਵਸਹਿ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ (ਜਾਇ) ਨਿਬੁਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਮਨ ਵਿਖੇ ਆਨ ਕਰ ਨਿਵਾਸ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਿਮਰਿ ਮਨਾ ਤੂ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਉਸੁ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਵਿਖੇ ਤੁਮਾਰੀ ਉਤਮ ਗਤੀ ਹੋਵੈ ॥

ਪੁਰਖ ਨਿਰਜਨ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਦੇਵੈ ਆਹਾਰ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ (ਨਿਰਜਨ) ਮਾਇਆ ਤੇ ਪਰੇਸ਼੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਾ ਰਚਨ ਹਾਰ ਹੈ ਪੁਨਃ ਜੀਅ ਜੰਤ ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ (ਆਹਾਰ)
ਖਾਨ ਪਾਨਾਦਿਕ ਦੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਖੜੇ ਖਿਨ ਬਖਸਨਹਾਰ ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਸਦਾ ਨਿਸਤਾਰ ॥ ੨ ॥
ਕੋਕੋਂ ਗੁਨਹਾਂ ਕੇ ਇਕ ਖਿਨ ਵਿਚ ਬਖਸ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਔਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸਦਾ ਉਧਾਰ
ਦੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚਾ ਧਨੁ ਸਾਚੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਨਿਹਚਲ ਮਤਿ ਪਾਈ ॥
ਜਿਸਕੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਸਚਾ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈਮਿਲੀ ਹੈ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂਸੇ ਅਚਲਮਤਿਪਾਈ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਰਾਖਨ ਹਾਰਾ ॥ ਤਾਕਾ ਸਗਲ ਮਿਟੈ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥ ੩ ॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰਾਖਨ ਹਾਰਾ ਦੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧਾਰਾ ਸਭ ਮਿਟਜਾਤਾ ਹੈਭਾਵ ਆਵਰਣ
ਸਕਤੀ ਔਹ ਵਿਖੇਪ ਸਕਤੀ ਨਿਬੁਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਿਉ ਲਾਗੇ ਪਿਆਨ ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਨਿਰਬਾਨ ॥
ਐਸੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੋ (ਪੂਰਨ) ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਮੇਂ ਫਰਪੂਰ ਹੈ ਰਹਾ ਹੈ
ਪੁਨਹ (ਨਿਰਬਾਨ) ਨਿਰਵੇਖੁ ਹੈ ॥

ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਮੇਟਿ ਮਿਲੇ ਗੋਪਾਲ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥ ੪ ॥ ੩੦ ॥ ੪੩ ॥
ਭ੍ਰਮਭਉ ਨਿਬੁਤ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਮਿਲੇ ਹਾ ਸੇ ਕਹੇ ਤੁਮਨੇ ਕੌਨ ਕਰਭਯ ਕਰ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਮੇਟਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ
ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੀ ਦਇਆਲ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩੦ ॥ ੪੩ ॥ ਪੁਨਾ ਨਿਜ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ
ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਸ ॥ ਮਿਟਹਿ ਕਲੇਸ ਸੁਖ ਮਹਿਨਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥
ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਲੇਸ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੋ ਔਹ ਸੁਖ ਪੁਰਸਕ ਮਨੁਪਵਿਖੇਨਿਵਾਸ ਹੋ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਇ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪਾਏ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥
ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਆਪ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇਪੁਰਸ(ਪਾਏ)ਪਾਵਤਾਹੈ॥੧॥

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੋਰੇ ਨਾਉ ॥ ਆਨ ਪਹਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਭੇਰੇ ਕੇ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਨੋਂ ਪਹਿਰ ਤਿਸਕੇ ਗਾਵਣਾ ਕਰ ॥

ਜੇ ਇਛਹਿ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਮਨ ਵਿਖੇ (ਵਸਾਏ) ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਹਰਿ ਪਿਆਇ ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਧਿਆਵਣੇ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਨ (ਰਹੇ) ਨਿਬੁਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਗਤੀ ਔ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਮੂਰਤੀ
ਮੈਂ ਖਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਉ ॥ ਜੇ ਕਹੋ ਖਿਤੀ ਲਗਾਉਣੇ ਸੇ ਕਛਾ ਹੋਗਾ? ਤਿਸਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਤੂਟੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਔਹ ਸਨਬੰਧੀਆ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਈ ਟੂਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਟੇਕ ਰਹੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ ॥ ੩ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਸਰਣ ਵਿਖੇਰਾਤਿਦਿਨਰਾਤਿਹੈਜਿਸਕੇ(ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ(ਦਾਤਿ)ਬਖਸਸਕਰਤਾਹੈ॥੩॥
ਯਤਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਐਸੇ ਖੋਨੀਤੀ ਵਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਹੋ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਕੇ ਘਾਟੇਕਾਨਦੇਹਾਰੈ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਵਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਲਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩੧ ॥ ੪੪ ॥
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਲਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥ ਮੈਂ ਵਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਆਯਾ ਹੂੰ ਮੇਰੀ ਰਖਨਾ ਕੀਜੀਏ
 ॥ ੪ ॥ ੩੧ ॥ ੪੪ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਲਾਜ ਮਰੈ ਜੋ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨ ਸੁਖੀ ਕਿਉ ਸੇਵੈ ॥
 ਜੇ ਪੁਰਸ ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਲਾਜ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਜੀਉ ਸੁਖੀ ਕੈਸੇ ਸੇਵੇਗਾ ਭਾਵਸੁਖ ਮੈਂ
 (ਸੇਵੈ) ਇਸਥਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ ਪਰਮਗਤਿ ਚਾਹੈ ॥ ਮੂਲ ਬਿਨਾ ਸਾਖਾ ਕਤੁ ਆਹੈ ॥੧॥
 ਜੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਛੋਡ ਕਰ ਪਰਮਗਤੀ ਕੇ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਗਿਆਤ ਹੈ ਤਬ ਬ੍ਰਿਛ ਕਾ ਮੂਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੋ ਝਾਲੀਆਂ
 ਕਹਾਂ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਜਬ ਹਰੀ ਸਿਮਰਨ ਮੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਪਰਮਗਤੀ ਰੂਪ ਭਾਲੀ ਕਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਕਿੰਨੂ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਧਿਆਇ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ
 ਉਤਾਰੈ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੂ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੁ ਜੋ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲ ਉਤਾਰਦੇਵੇਗੇਐਰ
 ਸਰਬ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੇਗੇ ॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ ਕਹਾ ਸੁਖਿ ਸੈਲੁ ॥ ਮਨ ਕਉ ਵਿਆਪੈ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ॥
 ਮਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹੀਤਾ ਮਸਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਜਬ ਤਕ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਸੁਚਿ)
 ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਐਰ (ਸੈਲ) ਸੁਖ ਕਹਾਂ ਹੋਵੇ ਹੈ ਵਾ (ਸੁਚਿ ਸੈਲ) ਭਾਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਕੀ ਸੁਧੀ ਕਹਾ ਹੋਵੇ ਹੈ
 ਭਾਵ ਜੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਕਾ ਮੂਲੁ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ ਪੂਲੁ ॥ ੨ ॥
 ਨਾਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਐਰ ਕਰੋਨੋਂ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਬੰਧਨੋਂ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਬਿਨਾ (ਪੂਲ) ਸਮੂਹ ਕਰਮੋਂ ਕਾ
 ਕਰਨਾ ਬਧਰਥ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨੁ ਖਾਏ ਬੂਝੈ ਨਹੀ ਭੂਖ ॥ ਰੋਗੁ ਜਾਇ ਤਾਂ ਉਤਰਹਿ ਦੂਖ ॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਭੋਜਨ ਖਾਏ ਬਿਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੂਖ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਜਾਵੇ ਤੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ
 ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਿਆ ॥ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਹੀ ਜਾਪਿਆ ॥ ੩ ॥
 ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹਾਦਿ ਮੈਂ ਜੀਵ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀ
 ਵਾ ਜਾਪਿਆ ਨਹੀਂ ॥ ੩ ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧ ਧੰਨੁ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਆਨ ਪਹਰ ਕੀਰਤਨੁ ਗੁਣੁ ਗਾਉ ॥
 ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸੰਤ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਨਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਧੰਨੁ ਹੈ ਤਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਰੋਂ ਪਹਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੇ
 ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵਨਾ ਕਰੁ ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਧਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਧਨੁ ਕਰਣੈ ਹਾਰ ॥ ਸਰਲਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ॥੪॥੩੨॥੪੫॥
 ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਧੰਨ ਹੈ ਐਰ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪੁਰਖ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ
 ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੩੨ ॥ ੪੫ ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
 ਗੁਰੁ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਭਉ ਗਏ ॥ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਮਨ ਮਹਿ ਲਏ ॥
 ਸ੍ਰੇਸ਼ ਗੁਰੋ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਐਰੁ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੇ ਨਾਮ ਮਨ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਬਰ ਲੀਏ ਹੈਂ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਸਗਲੇ ਜੰਜਾਲ ॥ ੧ ॥
 ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਸਦੀਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸਭੀਜੰਜਾਲਨਿਬ੍ਰਿਤਹੋਏਹੈ॥੧॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟੇ ਭੈ ਭਰਮਾ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨ ਭਨੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਸੁਰੂਪ ਸੁਖ ਕਰ (ਘਨੇ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਭੈ ਐਰ ਭ੍ਰਮ ਸਭ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ
 ਐਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਦਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੇ ਹੋਤੁ ॥ ਬਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸਿਓ ਮਹਾ ਪਰੇਤੁ ॥

ਭਗਵਤ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲੋਂ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ਪਿਨ ਵਿਖੇ (ਮਹਾ ਪਰੇਤ) ਅਜੁਬ ਸੁਭਾਵ ਹਮਾਰਾ ਬਿਨਸ ਗਯਾ ਹੈ॥

ਮਾਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪਿ ॥ ਰਾਖਨ ਹਾਰ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰ ਆਪਿ ॥ ੨ ॥

ਅਠੋਂ ਪਹਿਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਰਖਨਾ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦੈ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਸਾਸ ਨਿਹਾਰੈ ॥

ਆਪਣੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਤਾ ਹੈ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕੇ ਸ੍ਰਾਂਸਾਂ ਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀਤਰਾ ਕਾ ਕਸੂ ਨ ਹੋਵੇ ॥

ਮਾਨਸ ਕੀ ਕਹੁ ਕੋਤਕ ਪਾਤ ॥ ਜਮ ਤੇ ਰਾਖਿ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ ॥ ੩ ॥

ਮਾਨੁਖ ਜੋ ਬਚਾਉਣੇ ਕੀ ਤੋ ਕਿਤਨੀਕ ਥਾਤ ਕਹੀਏ ॥ ਭਾਵ ਮਾਨੁਖ ਸੇ ਬਚਾਵਣੇ ਕੀ ਤੋ ਥੋੜੀ ਹੀ ਥਾਤ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਜਮ ਸੋ ਭੀ ਰਖਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਆਇਆ ਮਨਿ ਰੀਤਿ ॥

ਜਿਸਕੀ ਸੋਭਾ (ਨਿਰਮਲ) ਉਜਲ ਹੈ ਔਰ (ਰੀਤਿ) ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਭਾਂ (ਨਿਰਮਲ) ਉਤਮ ਹੈ ਐਸਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਯਾਦ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਝਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਆਨੁ ॥ ੪ ॥ ੩੩ ॥ ੪੬ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਾ। ਕੋ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਥ ਫਮਨੇ ਨਾਮੁ ਰੂਪ ਖਜਾਨਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥ ੪੬ ॥ ਗੁਰੂ ਕੋ ਐ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਅਭਿਦ ਕਹਿ ਕਰ ਉਸਤ੍ਰੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਨੇਰਾ ॥

ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਹੈ ਜੀਵ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਨੇਰਾ) ਨਿਕਰ ਹੈ ॥

ਭੈ ਭੈਸਨ ਅਭਿਨਾਸੀ ਰਾਇ ॥ ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਿਅੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਭੈ ਕੇ ਭੈਸਨ ਹਾਰ ਐ ਅਭਿਨਾਸੀ ਰਾਇਕਾ ਸੂਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਸਭ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਜਤੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਜਾਹ ਕਹਾ (ਤੇਰੀ) ਤਿਸਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਪਰ ਮੈਂ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਮਿਲੇ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਸਭਿ ਫਲ ਦਾਤਾ ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ ॥

ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਣੇ ਕਰ ਸਭ(ਕਾਮ) ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸਭ ਫਲੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਅਤਿਕਰਦ ਕੋ ਨਿਰਮਲ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਦੀਓ ਨਿਵਾਸ ॥ ੨ ॥

ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਸੋਗੁ ॥ ਦੂਪੁ ਦਰਦੁ ਨਹ ਬਿਆਪੈ ਰੋਗੁ ॥

ਸਦੀਵ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਕਬੀ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ (ਦੁਖ) ਜਨਮਾਦੀ ਦੁਖ ਔਰ ਜਮਾਦਿਕੋ ਕਾ (ਦਰਦ) ਕਸੂ ਤਿਨਕੋ ਬਯਾਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਤਾਤੇ ਗੁਰੂ ਔਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਕਰਣੈ ਹਾਰੁ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਮਗਮ ਅਪਾਰ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਕੁਛ ਤਨ ਮਨ ਧਨਾਦਿਕ ਵਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤੂ ਕਰਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂ ਬਠੇ ਤੂੰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਜ ਐ ਅਪਾਰ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਅਚਰਜ ਬਾਣੀ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥

ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਔਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਾ ਬੇਦ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਹੇ ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪਕੀ ਕੀਰਤੀ ਮੇਰੇ ਮਨਕੋ (ਭਾਣੀ) ਪਗਾਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿਆ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੩੪ ॥ ੪੭ ॥

ਜੋ ਤੂੰ ਜਲ ਬਲ ਮੈਂ ਐ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਯਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ (ਪ੍ਰਭ) ਸਮਰਥ ਤੇਰੇ ਸੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩੪ ॥ ੪੭ ॥

ਹੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ਰੀਗਿ ਚਰਣੇ ॥ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਰਣੇ ॥

ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਔਰ ਤਨੁ ਰਾਮ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਐ ਸਰਣ ਆਏ ਸਿਖ ਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਰਣੇ ਜੋਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਨ ਪਹਰ ਗਾਵਤ ਭਗਵੰਤੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਪੂਰਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥ ੧

ਜਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੇ ਨੇ (ਪੂਰਾ) ਗ਼ਜ਼ਾਨ ਵਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ਸੁ ਆਨੋ ਪਹਿਰ ਭਗਵੰਤਕੇਗੁਣੇਕੋਗਾਵਤਾਰਹਤਾਹੈ॥੧॥

ਸੋ ਵਡਭਾਰੀ ਜਿਸੁ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਤਿਸਕੈ ਸਿੰਗਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਹੀ ਪੁਰਸ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕਾ (ਨਾਮਿ) ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਸਿੰਗੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੋ ਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ ਜਿ ਸਿਮਰੈ ਏਕ ॥ ਸੋ ਧਨਵੰਤਾ ਜਿਸੁ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ॥

ਸੋਈ ਗ਼ਜ਼ਾਨੀ ਹੈ ਜੋ ਕੇਵਲ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜਿਸਕੋ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਧਨਵਾਨ ਹੈ ॥

ਸੋ ਕੁਲਵੰਤਾ ਜਿ ਸਿਮਰੈ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸੋ ਪਤਿਵੰਤਾ ਜਿ ਆਪੁ ਪਛਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਉਤਮ ਕੁਲ ਵਾਲਾ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ (ਸੁਆਮੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਪਤਿਸ਼੍ਵਾਨਸੋਈਪੁਰਸਹੈਜੋਆਪਕੋ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਗੁਰੋ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਸਤਾ ਕਰ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨੇ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪਰਮ ਉਤਮ ਪਦ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਦੂਟੇ ਬੰਧਨ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਨਿਵਾਸਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੇ ਜਨਮਾਦਿਕ ਬੰਧਨ "ਭ" ਦੂਟ ਗਏ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਗਈ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਮਾ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਆਇਆ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਪੁਰਬਲੇ ਕਰਮ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸੁ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨ ਸਭਿ ਕੀਨੇ ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਰਸਨਾ ਚੀਨੇ ॥ ੪ ॥ ੩੫ ॥ ੪੮ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਆਪਣੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜਗਤਾਨੂ ਭੀ ਤਿਸਨੇ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਏ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੀ ਰਸਨਾ ਨੇ ਰਾਮਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਰਸੋਂ ਕੇ ਘਰ (ਚੀਨੇ) ਜਾਏਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੀ ਰਸਨਾਨਾਮਜਪਨੇਮੈਲਗ਼ੀਰਹਤੀਹੈ॥੪॥੩੫॥੪੮॥ਉਪਦੇਸੁਹੈ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਕਿਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਨਾਮੁ ਸੁਣਤ ਜਮੁ ਦੂਰਹੁ ਭਾਗੈ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਕੋਈਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਣਤੇ ਹੀ ਜਮ ਦੂਤ ਦੂਰ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਭਾਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਾਪਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਵੇ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਸਭ ਦੁਖਹੁ ਨਾਸੁ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਨਾਸੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿਰਬਿਘਨੁ ਭਗਤਿ ਭਜੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਹਰਿ ਕੇਗੁਣਗਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਵੇਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਏਹੀ (ਨਿਰਬਿਘਨ) ਨਿਰੰਤਰਿ ਭਗਤ! ਹੈ ਅਰ ਰਸਕ ਹੋਕੇ ਰਸਕ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਕਿਛੁ ਚਾਖੁ ਨ ਜੋਹੈ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਦੋਤ ਦੇਉ ਨ ਪੋਹੈ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਣੇ ਕੁਛ (ਚਾਖੁ) ਭਾਇਣ (ਜੋਹੈ) ਤਕ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਣੇ ਕੋਈ ਦੋਤ ਔ ਦੇਉ ਭੀ ਪੋਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਯਾ ਅਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਆਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਮੋਹੁ ਮਾਨੁ ਨ ਬਧੈ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਗਰਤ ਜੋਨਿ ਨ ਰੁਧੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਣੇ ਮੋਹ ਔ (ਮਾਨੁ) ਗਰਬੁ ਨਹੀਂ ਬਝਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਬਧੈ) ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਣੇ ਜੀਵ ਭਰਭ ਜੋਨੀ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ (ਰੁਧੈ) ਰੁਕ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਝਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਬੋਲਾ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਬਹੁ ਮਾਹਿ ਇਕੋਲਾ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਾਂ ਬੋਲਾ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਹੈ ਚਾਹੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ॥ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਜੀਵ ਕੋ ਬਹੁਤੇ ਬਿਘਨੋਂ ਸੇ ਰਖਣੇ ਕੇ ਵਾ ਬਹੁਤੇ ਸਾਧਨੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਇਕੋਲਾ ਹੀ ਕਲਯਾਣ ਕਰਨੇ ਕੇ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ॥

ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਜਪੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ਜੋ ਜਾਪੈ ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥

ਜਾਤਿ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਸੇ ਅਥਵਾ (ਅਜਾਤਿ) ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੇ ਭਾਵ ਜਾਤੀ ਕਾ

ਵੀਰਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮੋਖ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਸਾਪਸੰਗਿ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪੂਰਨ ਚੰਗੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਣਾ ਕਰੀਏ ਕਿਸੇਕਿ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪੂਰਨੁ (ਚੰਗੁ) ਅਨੰਦੁ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵੇਤੋ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਚਿਤਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੩੬ ॥ ੪੯ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰੇ ਉਪਰ ਲਿਖਾ ਦਿਸੀ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ਪੁਨਹ ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਸ ਮੇਰੇ ਕੇ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਚਿਤਾਰਿ) ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਦੀਜੀਏ ॥ ੪ ॥ ੩੬ ॥ ੪੯ ॥ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਪੇ ਸਾਸਤੁ ਆਪੇ ਬੇਦੁ ॥ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜਾਣੈ ਭੇਦੁ ॥

ਆਪੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸਾਸਤ੍ਰਰੂਪ ਹੋਪੁਨਾ ਆਪੇ ਹੀ ਬੇਦ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਭੇਦ ਕੇ ਜਾਨਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਹਬਜੀਵੇ ਕੇ ਰਿਵੇ ਕੀ ਝਾਤ ਕੇ ਜਾਨਣਾ ਹੈ ॥

ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਜਾਕੀ ਸਭ ਵਸੁ ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪੂਰਨ ਸਮਰਥੁ ॥ ੧ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਵਸਤੂ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਹੁ ਚੰਡੇਨ ਸਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਮਹਤਤ੍ਵ ਆਦਿ ਕਾਰਣਾਂ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਨੇ ਕੇ ਵਹੁ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੀ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਓਟ ਗਹਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰਮੁਖਿ

ਆਰਾਧਹੁ ਦੁਸਮਨ ਦੂਖੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਸਰਾਇ ਕੇ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੁ ਗੁਰਾਂ ਦਾਣਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰੁ ਫਿਰ ਕੋਈ ਦੁਸਮਨ ਅੰ ਦੁਖ ਤੁਮਾਰੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਪੁਨਹ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਸਰਬ ਰੂਪਤਾ ਔਰ ਸਰਬ ਗਿਆਤਾ ਦਿਖਾਵੇਤੋ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਵਣੁ ਤਿਲੁ ਤਿਭਵਣ ਸਾਰੁ ॥ ਜਾਕੈ ਸੂਤਿ ਪਰੋਇਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਆਪੇ ਬਨ ਅੰ ਘਾਸ ਆਦਿ ਪੁਨਹ ਤਿਲਕੀ ਕੀ (ਸਾਰੁ) ਸੰਮਾਲ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਔ ਹੁਕਮ ਚੇਤਨਸਤਾ ਰੂਪ ਸੂਤ੍ਰ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਪਰੋਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਸੰਜੋਗੀ ॥ ਆਪਿ ਨਿਰਥਾਣੀ ਆਪੇ ਭੋਗੀ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ (ਸਿਵ) ਈਸਰ ਅੰ (ਸਕਤੀ) ਮਾਯਾ ਕਾ (ਸੰਜੋਗੀ) ਮਿਲਾਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ (ਨਿਰਥਾਣੀ) ਬਿਰਕਤ ਹੈ ਪੁਨਹ ਆਪ ਹੀ (ਭੋਗੀ) ਭੋਗਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਤਤ ਤਤ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਜਹਾ ਕਹਾ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਤਹਾ (ਸੋਇ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਜਾਪਕ ਹੈ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬਰੂਪਚੰਗੀ ॥

ਸਾਰਾਹੁ ਤਰੀਐ ਨਾਮ ਕੈ ਚੰਗਿ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕੁ ਸਾਪਸੰਗਿ ॥ ੩ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੰਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਰੀਐ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ॥ ੩ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਵਸਿ ਜਾਕੈ ॥ ਉਣਾ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਜਨ ਤਾਕੈ ॥

ਮੋਖ ਅੰ ਭੋਗ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਵਸ ਹੈ ਹੇ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਕੀ ਕਛੁ (ਉਣਾ) ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸੋਈ ਜਨ ਧੰਨ ॥ ੪ ॥ ੩੭ ॥ ੫੦ ॥

ਲਿਖਾ ਦਿਸੀ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਪਰਸ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਵੇਰੀ ਦਾਸੁ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩੭ ॥ ੫੦ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਅਸਥਿਤਿ ਭਏ ਬਿਨਸੀ ਸਭ ਚਿੰਦ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਚਿੰਤਾ ਤਿਨਕੀ ਨਸਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥

ਭੈ ਭ੍ਰਮ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੧ ॥

ਭੈ ਅਰ ਭਰਮ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋ ਕੇ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਨਸਟ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ਕਿਸੇਕਿ (ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ) ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੰਤ ਸਦਾ ਸਹਾਇ ॥ ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਾਲੇ ਪਰਮੇਸਰੁ

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪੂਰਨ ਸਭ ਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਜਾਪਕ ਰੂਪ ਰਾਮ ਸਿੱਤੋਂ ਕਾ ਸਦਾ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਘਰੁ ਅਰ ਬਾਹਰ ਸਿੱਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਪੂਰਨ ਸਮਾਨਤਾ ਕਰ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਵਿਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਧਨ ਅਰ ਮਾਲ ਐ ਜੋਬਨ ਕੇ (ਜੁਗਤਿ) ਸੰਜੁਗਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਗੋਪਾਲ ਹੈ ਅਰ ਜੀਵੋ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋ ਕੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਸੁਖ ਦੇਕਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਜੁਗਤਿ ਗੋਪਾਲ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਤ ਸੁਖ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਦੇ ਰਾਖੈ ਹਾਥ ॥ ਨਿਮਖ ਨ ਛੋਡਤਾ ਸਦੀ ਸਾਥ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਆਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਸਦੀਵ ਸਾਥ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੇ ਸਾਰਾ ਸੋਇ ॥

ਹਰੀ ਸਾਰੀਖਾ ਔਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਸਾਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਸਾਰ ਕੋ ਸਮਾਲਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧੁ ਨਰਾਇਣੁ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤਿ ਗੁਣ ਗਾਇਣੁ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਾਤਾ ਐ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਸੋ ਨਾਰਾਇਣ ਅਧਿਕ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਇਸੀ ਹੇਤ ਆਦਿਜੁਗਾਦਿਸੇਂ ਭਗਤਜਨ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੀ ਧਰ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਮਨਿ ਜੋਰੁ ॥ ਏਕ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਹੋਰੁ ॥

ਤਿਨ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਹੀ ਰੋਕ ਹੈ ਅਰ ਉਸੀ ਕਾ ਤਿਨਕੋ ਜੋਰ ਹੈ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੋ ਬਿਨਾ ਹੋਰਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ ਇਹੁ ਪੁਰਖਾਰਥੁ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰਾ ਸਾਰੇ ਸੁਆਰਥੁ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥ ੫੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਬੀਚ ਇਹੁ ਪੁਰਖਾਰਥੁ ਹੈ ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੀ ਪ੍ਰਜੋਜਨ (ਸਾਰੇ) ਸਵਾਰੇਗਾ ਭਾਵ ਮੁਕਤੀ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥ ੫੧ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭੈ ਕਉ ਭਉ ਪੜਿਆ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਜੋ ਭਨ ਵਸਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭੀ ਭਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਨਾ ਭਾਵ ਹਰੀ ਜਾਪਕਸੇਭਨ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ॥

ਸਗਲ ਬਿਆਪਿ ਮਿਟੀ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਕੀ ਦਾਸ ਕੇ ਹੋਇ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਧਾ ਕੀ ਬਿਆਪੀ ਸਭ ਮਿਟੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕਰ ਦਾਸ ਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਰਜ ਫਤੇ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੇ ਲੋਕ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਪੂਰਨ ਧਾਮ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਲੋਕ ਸੰਤ ਜਨ ਸਦੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਪੂਰਨ (ਧਾਮ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਗੁਣਾ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਕਾ ਦਰਸੁ ਬਾਛੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ ਧਰਮਰਾਇ ਜਾਮ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਧਰਮਰਾਇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਔਰ (ਜਾਮ) ਪਹਰ ਭਾਵ ਆਨੇ ਪਹਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਵੇਵਾਸਤੇ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਨਿੰਦਾ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟਿਆ ਅਭਿਮਾਨ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਐ ਨਿੰਦਾ ਬਿਕਾਰ ਨਿਬ੍ਰਤ ਹੋਕਰ ਪੁਨਹ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਅਭਿਮਾਨ ਭੀ (ਮਿਟਿਆ) ਦੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਐਸੇ ਸੰਤ ਭੇਟਹਿ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥ ੫੨ ॥

ਐਸੇ ਸੰਤ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹਮ ਤਿਨਸੰਤੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥ ੫੨ ॥

ਨਿਗੁਰੇ ਸਾਕਤੋਂ ਕੀ ਕਿਰਿਆ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੰਚਮਜਮੀ ਜੋ ਪੰਚਨ ਰਾਖੈ ॥ ਮਿਥਿਆ ਰਸਨਾ ਨਿਤ ਉਠਿ ਭਾਖੈ ॥

ਸੋ (ਪੰਚਮਜਮੀ) ਪੰਜ ਪੀਰੀਆਂ ਹੈ ਜੋ (ਪੰਚਨ) ਪੰਚਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਛੋਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨਹ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਉਠ ਕਰ ਝੂਠ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥

ਚਕ੍ਰ ਬਲਾਇ ਕਰੈ ਪਾਖੰਡ ॥ ਝੁਰਿ ਝੁਰਿ ਪਈ ਜੈਸੇ ਤ੍ਰਿਅੰ ਰੰਡ ॥ ੧ ॥

ਤਿਲਕ ਵਾ ਹੋਰੁ ਗਨੇਸ ਆਦਿਕ ਚੱਕਰੋਂ ਕੋ ਬਨਾਇ ਕਰ ਪਾਖੰਡ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਰੰਡੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਤ ਝੂਠ ਕਰ ਜਲਤਾਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਤਰਾ ਬਿਧਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪਤੀ ਕਾ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਵੈਸੇ ਹੀ ਸਾਕਤ ਕੋ ਭੀ ਸ਼ੁਰੂਪ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਸਭ ਝੂਠੁ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮੁਕਤਿ ॥

ਨ ਪਾਈਐ ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹਿ ਸਾਕਤ ਮੂਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਦਿਖਾਵੇ ਮਾਤ੍ਰੁ ਹੈ ਸੇ ਸਭ ਬਜਰਬ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਖੇ (ਸਾਕਤ) ਨਿਗੁਰਾ (ਮੂਨ) ਲੁਟਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਕੁਚੀਲੁ ਕੁਦਰਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ॥ ਲੀਪਿਐ ਥਾਇ ਨ ਸੁਚਿ ਹਰਿ ਮਾਨੈ ॥

ਸਈ ਪੁਰਸ (ਕੁਚੀਲ) ਮੈਲਾ ਹੈ ਜੋ (ਕੁਦਰਤ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਲੀਪਾ ਹੁਆ ਥਾਉਂ ਵੇਖਕੇ ਹਰੀ (ਸੁਚਿ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰੁ ਮੈਲਾ ਬਾਹਰੁ ਨਿਤ ਧੋਵੈ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹਿ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਵੈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਅੰਤਰ ਸੇ ਮੈਲਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਹਰ ਸੇ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਸਰੀਰ ਕੇ ਧੋਵਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹ ਸੇਂ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਕਰੈ ਉਪਾਉ ॥ ਕਬਹਿ ਨ ਘਾਲੈ ਸੀਧਾ ਪਾਉ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕਬੀ ਸੀਧਾ ਪੈਰੁ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੁਭ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਚੀਤਿ ਨ ਆਣੈ ॥ ਕੂੜੀ ਕੂੜੀ ਮੁਖਹੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਰਚਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵਤਾ ਝੂਠੀ ਝੂਠੀ ਮੁਖ ਸੇ ਠਗੇਂ ਵਤ ਰਾਮ ਵਾਸ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਨੇ ਕਰਮੁ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਇ ਤਿਸੁ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸੀ ਕਰਤਾਰ ਹੈ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਬਿਉਹਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਸਰਾ ਜੋਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਨਹੀ ਭੰਗੁ ॥੪॥੪੦॥੫੩॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਔ ਭਗਤੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਇਸ ਕਾ ਕਬੀ ਭੰਗੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੋ ਕਬੀ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਲਾਗਾ ॥ ੪ ॥ ੪੦ ॥ ੫੩ ॥ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਫਿਟਕੇ ਮੇਸਾਰੁ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਝੂਠਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ (ਫਿਟਕੇ) ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਸਭ ਬਿਉਹਾਰ ਝੂਠਾ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮੈਲਾ ਆਚਾਰੁ ॥ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਰਾਖਨ ਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਆਚਾਰ ਅਰਥਾਤ ਕਰਤਬਜ਼ ਮੈਲਾ ਹੀ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਰਾਖਨ ਹਾਰਾ ਛੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਮੁਆ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਨਾਲਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰਿ

ਜਨ ਰਾਖੇ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਸਿਰਿ ਕੜਕਿਓ ਕਾਲੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿੰਦਕ ਤੋ ਮੁਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਤੀ ਮੁਆ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਰਾਖੇ ਹੈ ਔਰ ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਕਾਲ ਕੜਕਤਾ ਛੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਕਹਿਆ ਕੋਇ ਨ ਮਾਨੈ ॥ ਨਿੰਦਕ ਝੂਠ ਬੋਲਿ ਪਛੁਤਾਨੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਕਹਿਆ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਭਾਵ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਨਿੰਦਕ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕਰ ਅੰਤ ਕੇ ਦੁਖਤ ਹੁਏ ਪਛੁਤਾਏ ਹੈ ॥

ਹਾਥ ਪਛੋਰਹਿ ਸਿਰੁ ਧਰਨਿ ਲਗਾਹਿ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਦਈ ਛੋਡੇ ਨਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਹਾਥੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਵਾ ਜਿਸੀ ਪੁਰ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਿਰੁ ਧਰਤੀ ਪਰ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਦੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ ਕੋ (ਦਈ) ਈਸਰੁ ਛੋਡਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕਾ ਦਾਸੁ ਕਿਛੁ ਬੁਰਾ ਨ ਮਾਰੈ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਲਾਗੈ ਦੁਖ ਸਾਂਗੈ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਦਾਸ (ਕਿਛੁ) ਅਲਪ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਕਿਸੀਕਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਚਿਤਵਤਾ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਦੁਖਦੁਖਪੀ (ਸਾਂਗੈ) ਬਰਛੀਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਬਗਲੇ ਜਿਉ ਰਹਿਆ ਪੰਖ ਪਸਾਰਿ ॥ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਕਵਿਆ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਬਗਲੇ ਵਤ ਪੰਖੋਂ ਕੇ ਪਸਾਰ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਪਰ ਸੇ ਉਜਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਅੰਤਰ ਸੇ ਮਲੀਨ ਹੈ ਸਭ ਮੁਖ ਸੇ ਨਿੰਟਾ ਰੂਪ ਬਚਨ ਤਿਸਨੇ ਬੋਲਿਆ ਤਬ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਛਲੇ ਲੋਕੋਂ ਨੇ (ਕਵਿਆ) ਨਿਕਾਲ ਦੀਆ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕਾ ਸੰਗ ਛੋਡ ਦੀਆ ਵਾ ਤਿਸ ਬਚਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਵਿ ਲਗਾ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਮਤਲਬੁ ਸਮਝ ਲਗਾ ॥ ੩ ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਰਤਾ ਸੋਇ ॥ ਹਰਿ ਜਨੁ ਕਰੈ ਸੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਇ ॥

ਹਰੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਰਤਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸ ਜਨਕੋ ਨਿਹਰਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਸੰਤੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਰੂਰ ਹੋ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਤ ਸਿਕਲਪੁ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਵਾਸੁ ਸਾਥਾ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਮਾ ਭਤੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੪੧ ॥ ੫੪ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਵਾਸੁ (ਦਰਬਾਰਿ) ਦਰਗਾਹ ਵਿਖੇ ਸਥਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਇਹੁ (ਭਤੁ) ਯਥਾਰਥ ਵਿਚਾਰੁ
ਕਰਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪੧ ॥ ੫੪ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਦਇ ਕਰ ਜੋਰਿ ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ ਤਿਸਕੀ ਰਾਸਿ ॥
ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਦੋਨੋਂ ਰਾਖ ਜੋਰ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੀਉ ਐ ਸਰੀਰ ਧਨ ਸਭ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ(ਰਾਸਿ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਕਰਨੈ ਹਾਰੁ ॥ ਕੋਇ ਬਾਰ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੋ ਸੋਈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਮੈਂ ਫ੍ਰੇਜ਼ ਬਾਰੀ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਪੁਨੀਤ ਕਰੀ ॥ ਮਨਕੇ ਬਿਕਾਰ ਮਿਟਹਿ ਪ੍ਰਭ

ਸਿਮਰਤ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਹਾਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਬਿਕਾਰ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮ
ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲ ਭੀ (ਹਰੀ) ਦੁਹਰੇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਾਕੈ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥ ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਧੀਆਂ ਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਮਾਨੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹਾਰ ॥ ਜੀਅ ਪਾਨ ਭਗਤਨ ਆਪਾਰ ॥ ੨ ॥

ਸਭੀ ਮਨੋਰਥੋਂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ਭਗਤ ਅਪਨੇ(ਜੀਅ)ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਪਾਨੋਂ ਕਾ(ਆਧਾਰ)ਆਸਰਾ ਰੂਪੁ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥੨॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਸਗਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਭਗਤ ਗੁਨ ਤਾਸ ॥

ਸਮੂਹ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਭਗਤ ਜਨ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਹੇ ॥

ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਏਕੁ ਪਿਆਇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ (ਬਿਰਥੀ)ਨਿਸਫਲ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਮਨ ਤਨ ਕੇ ਬੀਚ ਤਿਸੀ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਧਰਾਵੇ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਦਿਆ ਸੰਤੋਖੁ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਇਹੁ ਬੋਕੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਦਯਾ ਅਰ ਸੰਤੋਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਖਜ਼ਾਨਾ ਏਹੁ (ਬੋਕੁ) ਪਦਾਰਥ (ਨਿਰਮਲੁ)
ਉਤਪਤੀ ਹੈ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੀਜੈ ਲਾਇ ਲਾਇ ॥ ਚਜਨ ਕਮਲ ਨਾਨਕ ਨਿਤ ਪਿਆਇ ॥੪॥੪੨॥੫੫॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸਰਨ ਵਿਖੇ ਲਗਾਇ ਲੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨ
ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰੀਤ ਧਰਾਵਤੇ ਰਹੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪੨ ॥ ੫੫ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਸੁਨੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਕਾਰਜੁ ਆਇਆ ਸਗਲਾ ਰਾਸਿ ॥

(ਅਪੁਨੇ)ਹਮਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨ ਲਈ ਹੈ ਸਭ ਹੀ ਕਾਰਜ ਹਮਾਰਾ ਸਿਧ ਵਾ ਸਥਾ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪਿਆਇਆ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਡਰੁ ਸਗਲ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਤਨ ਵਿਖੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ (ਪਿਆਇਆ) ਜਪਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਸਭ ਭਜ ਚੁਕਾ ਈਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਤੇ ਵਡ ਸਮਰਥ ਗੁਰ ਦੇਵ ॥ ਸਭਿ ਾਖ ਪਾਈ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ॥ ਰਹਉ ॥

ਸਭ ਸੋ ਬਡੇ ਐ ਸਮਰਥ ਗੁਰਦੇਵ ਹੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਰਥ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਾ ਕੀਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥ ਤਿਸਕਾ ਅਮਰੁ ਨ ਮੋਟੈ ਕੋਇ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਕੋਈ ਮੋਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰੁ ਅਨੂਪੁ ॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰੁ ਤਿਸਕਾ ਰੂਪੁ ॥ ੨ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੋ ਵਡਾ ਅਨੂਪ ਹੈ ਐ ਜਿਸਕੀ ਸਫਲ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਤਿਸਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ॥੨॥ ਪੁਨਰ ਕੈਸਾ ਹੋ ॥

ਜਾਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਜੋ ਜੋ ਪੈਥੈ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੈ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ਹੈ ਆਰੁ ਰਾਯਾਨ ਕਰ ਜੋ ਜੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਚੰਦ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਬੀਸ ਬਿਸੁਏ ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨਕੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਕੈ ਮਨ ਵਿਖੇ (ਬੀਸ ਬਿਸੁਏ) ਪੁਰਾ ਪੁਰਾ ਗਯਾਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਜਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਕਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਜਾਉ ਬਲਿਹਾਰ ॥
ਤਿਸ ਐਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਦੀਵ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ਪੁਨਹ ਤਿਸ ਗੁਰਕੈ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਪਿ ਸਦ ਜੀਵਾ ॥੪੩॥੫੬॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਧੋਇ ਧੋਇ ਕਰ ਪੀਵਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਮਨ ਥਾਣੀ ਜੋ ਜਪ ਕਰ ਸਦੀਵ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥ ੫੬ ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਜੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਜਸ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਭੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਰਤਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ਕਵਨ ਗੁਨ ਗਨੀ ॥ ਅਨਿਕ

ਰੰਗ ਬਹੁਤ ਰੰਗ ਸਰਬ ਕੋ ਧਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਸਮਰਥ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕਵਨ ਜੋ ਗੁਨ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਕਹੂੰ ਅਨੇਕ ਜੋ ਰੰਗ ਹੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ (ਰੰਗ) ਅਨੇਕ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਤਿਨ ਸਭ ਕਾ ਤੂੰ ਧਨੀ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਗਿਆਨ ਅਨਿਕ ਧਿਆਨ ਅਨਿਕ ਜਾਪ ਜਾਪ ਤਾਪ ॥

ਸਾਖ ਮਤਿ ਕਾ ਜੋਗ ਮਤਿ ਕਾ ਵੇਦਾਤ ਮਤਿ ਕਾ ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਗਯਾਨ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸਿਵ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਧਿਆਨ ਹੈਂ ਜਾਪ ਅਨੇਕ ਹੈਂ ਔਰ ਜਾਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਨੇਕ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਤਪ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਗੁਨਿਤ ਧੁਨਿਤ ਲਲਿਤ ਅਨਿਕ ਧਾਰ ਮੁਨੀ ॥ ੧ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਪੁਰਖ (ਗੁਨਿਤ) ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਲਲਿਤ) ਸੁੰਦਰ ਸਥਾਨੋਂ ਕੇ (ਧੁਨਿਤ) ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਧਾਰ ਮੁਨੀ) ਮੋਨ ਕੇ ਧਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਨਿਕ ਨਾਦ ਅਨਿਕ ਬਾਜ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਅਨਿਕ

ਸ੍ਵਾਦ ਅਨਿਕ ਦੋਖ ਅਨਿਕ ਰੋਗ ਮਿਟਹਿ ਜਸ ਮੁਨੀ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਨਾਦ) ਰਾਗ ਹੈਂ ਔ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਬਾਜ) ਬਾਜੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਬਾਜ) ਬਜਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕ ਹੀ ਪਲ ਪਲ ਮੈਂ ਠਾਕਰੋਂ ਕੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਗ ਲਾ ਕਰ ਸ੍ਵਾਦ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਜਸੁ ਮੁਣਨੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਦੋਖ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਵ ਅਪਾਰ ਦੇਵ ਤਟਹ ਖਟਹ ਬਰਤ ਪੂਜਾ ਗਵਨ ਭਵਨ ਜਾਤੁ

ਕਰਨ ਸਗਲ ਫਲ ਪੁਨੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫੭ ॥ ੮ ॥ ੨੧ ॥ ੭ ॥ ੫੭ ॥ ੯੩ ॥

(ਤਟਹ) ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ ਔ (ਖਟਹ) ਖਟ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਵਾ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਬਕਤਾ ਹੋਣਾ ਬ੍ਰਤ ਕਰਨੇ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਔ ਠਾਕਰ ਕੇ (ਭਵਨ) ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਮੰਦਰੋਂ ਕੀ ਔ ਤੀਰਥੋਂ ਕੀ ਜਾਤਾ ਕਰਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਪਾਰ ਦੇਵ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕੀ ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਪੁਰਖ ਕਥਨ ਕੀਏ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸਰਬ ਪੁਨਿ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫੭ ॥ ੮ ॥ ੨੧ ॥ ੭ ॥ ੫੭ ॥ ੯੩ ॥

ਭੈਰਉ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਤਮ ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਰਾਮ ਮਹਿ ਆਤਮੁ ਚੀਨ੍ਰਸਿ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ ॥

(ਆਤਮ) ਜੀਵਾਤਮਾ ਵਿਖੇ (ਰਾਮੁ) ਈਸ਼ਵਰ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਹੈ ਔ (ਰਾਮ) ਈਸ਼ਵਰ ਵਿਖੇ (ਆਤਮੁ) ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਕਿਸਤਰਾ ਜਾਨਾ ਜਾਵੇ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਚੀਨ੍ਰਸਿ) ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਥਾਣੀ ਸਬਾਦਿ ਪਛਾਣੀ ਦੁਖ ਕਾਟੈ ਹਉ ਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਥਾਣੀ ਪਛਾਣੀ ਤਬ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗੁ ਮਾਰਾ ਗਿਆ ਔਰ ਦੁਖ ਭੀ ਕਟੇ ਗਏ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਬੁਝੇ ॥

ਜਹ ਦੇਖਾਂ ਤਹ ਏਕਾ ਬੇਦਨ ਆਪੇ ਬਖਸੈ ਸਬਦਿ ਧੁਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਕਰ ਜੀਵ ਬੁਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਦੇਖਤੇ ਹਾਂ ਤਹਾਂ ਏਕ ਹੰਕਾਰ ਕੀ (ਬੇਦਨ) ਪੀੜਾ ਹੈ (ਧੁਰੇ) ਆਦਿ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤਿਸ ਪੀੜਾ ਨਿਬਰਤੀ ਹੇਤ ਜਿਸਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਵਾਰੇ ਸਬਦ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਪੀੜਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਪਰਖੇ ਪਰਖਣ ਹਾਰੈ ਬਹੁਹਿ ਸੁਲਾਕੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪ ਪਰਖ ਲਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਬਹੁਰੇ ਦੁਖਾਂ ਰੂਪੀ (ਸੁਲਾਕ) ਤਪਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਭਈ ਗੁਰ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ ਸਦੁ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ (ਸਰੂ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ (ਭਾਣਾ) ਪਜਾਰਾ ਲਗਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਭਾਏ ਤੇ ਦੁਖਿਧਾ ਰੋਗ ਕਰ ਸਭ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ਦੁਖਿਧਾ ਨਾਮ ਦੋਤ ਭਾਵ ਕਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਧਰਤਿ ਸਭੋਗੀ ॥

ਪੌਣ ਅਰ ਜਲ ਔਰ ਅਗਨੀ ਰੋਗੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਧਰਤਿ (ਸਭੋਗੀ) ਭੋਗਨੇ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਰਾਸਿਓਂ ਕੇ ਸਹਿਤ ਰੋਗੀ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮਾਇਆ ਦੇਹ ਸਿ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਕੁਟੰਬ ਸੰਜੋਗੀ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਾਇਆ ਕਰ ਦੇਹਿ ਧਾਰੀ ਹੈ ਸੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭੀ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ਔਰ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਸੰਜੋਗੀ ਭੀ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਰੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਸਰੂਪੁ ਰੋਗੀ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਵਿਸ਼ੇਪ ਸਕਤੀ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਸਿਵਜੀ ਕੇ ਸਹਿਤ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਰੋਗੀ ਹੈ ਜੇ ਕਹੈ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਰੋਗ ਰਹਿਤ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨਿ ਭਏ ਸੇ ਮੁਕਤੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ (ਹਰਿਪਦੁ) ਸਰੂਪ ਕੇ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਕਾਹੇ ਤੇ ਉਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਰੋਗੀ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਸਨਦੀਆ ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਸਿ ਰੋਗਿ ਭਏ ॥

ਸਾਤੋਂ ਸਮੁੰਦ ਸਹਿਤ ਨਦੀਓਂ ਕੇ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ਨਵੇਂ ਖੰਡ ਸਾਤੋਂ ਪਤਾਲ ਸੇ ਭੀ ਰੋਗ ਸੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਕ ਸਿ ਸਾਚਿ ਸੁਹੇਲੇ ਸਰਬੀ ਬਾਈ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੫ ॥

(ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਕ) ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋ ਸਾਚ ਕੇ ਪਛਾਣ ਕਰ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬੀ ਬਾਈ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਨਦਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਰੋਗੀ ਖਟ ਦਰਸਨ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਨਾਨਾ ਹਨੀ ਅਨੇਕਾ ॥

ਖਟ ਦਰਸਨੀ ਔਰ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਹਨ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ॥

ਬੇਦ ਕਦੇਬ ਕਰਹਿ ਕਹ ਬਪੁਰੇ ਨਹ ਬੁਝਹਿ ਇਕ ਏਕਾ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਬਪੁੜੇ ਜੀਵ ਜਬ ਇਕ (ਏਕ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਨ ਸਮਝੋਗੇ ਤੋ ਵਿਚਾਰੇ ਬੇਦ ਔਰ ਕਤੇਬ ਪੜੇ ਹੁਏ ਕਿਆ ਕਰੇਂਗੇ ॥ ੬ ॥

ਮਿਨ ਰਸੁ ਖਾਇ ਸੁ ਰੋਗਿ ਭਰੀਜੈ ਕੰਦ ਮੂਲਿ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ॥

ਮਿਨੇ ਰਸੋਂ ਕੇ ਖਾਏ ਕਰ ਭੀ ਰੋਗ ਸੇ ਭਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੰਦ ਮੂਲ ਕੇ ਖਾਏ ਸੇ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਚਲਹਿ ਅਨ ਮਾਰਗਿ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਪਵੁਤਾਹੀ ॥ ੭ ॥

ਜੇ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਸਾਰ ਕੇ ਔਰ ਰਸਤੇ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਪਸਰਾਤਾਪੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਤੀਰਥਿ ਭਰਮੈ ਰੋਗੁ ਨ ਛੂਟਸਿ ਪੜਿਆ ਬਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ ਭਇਆ ॥

ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮਨੇ ਕਰ ਭੀ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਕਾ ਦੁਖਿਧਾ ਰੋਗ ਛੂਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਪੜਨੇ ਸੇ ਤੇ ਗਯਾਤ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੜਿਆ ਹੋਇਆਂ ਕੇ ਭੀ (ਬਾਦੁ) ਬਜਰਬ (ਬਿਬਾਦੁ) ਬਗੜਿਓਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਏ ਕਾ ਰੋਗੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਦੁਖਿਧਾ ਰੋਗੁ ਸੁ ਅਧਿਕ ਵਡੇਰਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜੁ ਭਇਆ ॥ ੮ ॥

ਤਿਨਕੇ ਦੁਖਿਧਾ ਕਾ ਰੋਗ ਅਧਿਕ ਹੀ ਵਡਾ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਜੀਵ ਵਿਸਿਯੋਂ ਕੇ (ਮੁਹਤਾਜੁ) ਅਧੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੈ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਤਿਸੁ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ॥

ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਹਾਇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਦੁਖਿਧਾ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਨ ਅਨਦਿਨੁ ਨਿਰਮਲ ਜਿਨ ਕਉ ਕਰਮਿ ਨੀਸਾਨੁ ਪਇਆ ॥੯॥੧॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਨੀਸਾਨੁ ਪਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਰਹੀ ਕੋ ਦਾਸ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ
ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ ॥੯॥੧॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਭਗਤ ਕੀ ਸਾਖੀ ਦਾਹਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਔਰ ਅਪਨਾ ਭਗਵੰਤੁ ਵਿਖੇ ਦ੍ਰਿੜ
ਨਿਸਚਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ ਇਕੁ ਚਲਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਤਿਸ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਕ ਚਰਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

(ਅਨਹਦ) ਏਕਰਸ (ਬਾਣੀ) ਬੇਦ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਜੀਵੇ ਕੋ ਪਰਮ ਅਧਰਮ ਸੁਣਾਯਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਜੋ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਕੋ ਸੁਣਤੇ ਹੁਏ ਭੀ ਭੂਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਬੁਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਰਨੁ ਕਰਤਾ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ॥੧॥

(ਕਾਰਨੁ) ਨਮਿਤ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਵਾ ਹਰਨਾਕਸ ਕੋ ਨਮਿਤ ਕਰ ਨਰਸਿੰਘ ਹੁਏ ਹੈਂ ਐਸੇ ਨਮਿਤੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾਪੁਰਖ
ਆਇ ਸੇ ਹੀ ਕਰਤਾ ਆਯਾ ਹੈ ॥੧॥

ਰਾਹ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਨੁ ॥ ਹਉ ਕਬਹੁ ਨ ਛੋਡਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਾ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਧ੍ਰਾਨ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਨਾਮੁ ਕੋ ਕਬੀ ਨਹੀ ਛੋਡ ਸਕਤਾ ਪੁਨਹ
ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਕਰਤਬ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਪੜਲ ਪਠਾਇਆ ॥ ਲੈ ਪਾਟੀ ਪਾਧੇ ਕੈ ਆਇਆ ॥

ਜਬ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੋ ਪੜਨੇ ਕੋ ਵਸਤੇ ਭੇਜਾ ਤਬ ਜੋ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪਟੀ ਕੋ ਲੈਕਰ ਪਾਧੇ ਕੋ ਪਾਸ ਆਇ ਗਿਆ

ਜਬ ਵਹੁ ਦੈਤੋਂ ਕਾ ਕਰਮ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਪੜਾਉਨ ਲਗੇ ਤਬ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਪਾਧਾ ਜੀ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹੁ ਪੜਉ ਅਚਾਰ ॥ ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਿ ਦੇਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਮੁਰਾਰਿ ॥੨॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ (ਅਚਾਰ) ਕਰਮ ਮੈਂ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪੜੰਗਾ ॥ ਮੇਰੀ ਪਟੀ ਉਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ
ਮੁਰਾਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦੇਹੁ ॥੨॥

ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਸਿਉ ਕਹਿਆ ਮਾਇ ॥ ਪਰਵਿਰਤਿ ਨ ਪੜਹੁ ਰਹੀ ਸਮਝਾਇ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਮਾਤਾ ਨੇ ਆਇਕੇ ਕਹਾ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ (ਪਰਵਿਰਤਿ) ਪਰਾਈ ਵਿਰਤ ਨ ਪੜੁ ਭਾਵ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਨਾ
ਪੜੁ ਇਹ ਸਿਖਣਾ ਸਮਝਾਇ ਰਹੀਵਾਮਾਤਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੂੰ ਬਹੁਤੇਰਾ ਸਮਝਾਇ ਰਹੀ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਪ੍ਰਵਿਰਤ
ਕੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ॥ਜੇ ਕਹੇ ਤੁਮ ਕੋ ਪਿਤਾ ਆਦਿਕ ਬਹੁਤ ਭੇ ਦੇਵੇਗੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰਭਉ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥ ਜੇ ਹਰਿ ਛੋਡਉ ਤਉ ਕੁਲਿ ਲਾਗੈ ਗਾਲਿ ॥੩॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ (ਨਿਰਭਉ) ਭੈ ਸੇ ਰਹਿਤ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜਬ ਹਰੀ
ਨਿਰਭੈ ਕਰਤਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਤੋ ਫੇਰ ਕਿਸ ਕਾ ਭੈਹੋ ਜੋ ਕਹੇ ਹਰੀ ਛੋਡਕੇ ਰਹਰਨਾਖਸ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਜੋ ਸਭ ਬਿਆਪਿ
ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਸਕੇਗੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਛੋਡੋ ਤਉ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਰਦ ਕੋ ਕਲੰਕ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਸਭਿ ਚਾਟੜੇ ਵਿਗਾਰੇ ॥

ਪਾਧੇ ਨੇ ਹਰਨਾਖਸ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਕਹਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਸਭ ਚਾਟੜੇ ਵਿਗਾੜ ਦੀਏ ਹੈ ॥

ਹਮਾਰਾ ਕਹਿਆ ਨ ਸੁਣੈ ਅਪਣੇ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ॥

ਹਮਾਰਾ ਕਹਾ ਹੁਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਹੀ ਸੁਣਤਾ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਗਰੀ ਬੀਬ ਭਗਤੀ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾ ਦਈ ਹੈ ॥

ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਈ ॥੪॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ (ਦੁਸਟ) ਬੰਦੀ ਸਭਾ ਕਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋ ਉਪਰ ਕੁਛ ਜੋਰ ਨਾ ਚਲਤਾ ਭਜਾ ॥੪॥

ਸੰਭੈ ਮਰਕੈ ਕੀਈ ਪੁਕਾਰ ॥ ਸਭੇ ਦੈਤ ਰਹੇ ਝਖ ਮਾਰਿ ॥

ਸੋਭੇ ਐ ਅਮਰਕੇ ਨੇ ਫੇਰ ਜਾਇਓ ਹਰਨਾਖਸ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਸਭ ਦੈਤ ਝਖ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਖਪ ਚੁਕੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਸੋਈ ॥ ਕੀਤੇ ਕੈ ਕਹਿਐ ਕਿਆ ਹੋਈ ॥ ੫ ॥

ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪਤਿ ਕੋ ਸੋਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਕੀਤੇ ਹੂਏ ਜੀਵ ਕੇ ਕਹਿਓ ਜੋ ਕਯਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗੀ ਦੈਤ ਰਾਜੁ ਚਲਾਇਆ ॥

ਕੀਏ ਹੂਏ ਤਪ ਕੇ ਸੰਬੰਧ ਕਰ ਦੈਤ ਨੇ (ਰਾਜ ਚਲਾਇਆ) ਰਾਜ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਸਭ ਕੋ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਚਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨ ਬੂਝੈ ਤਿਨਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੂਝਤਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪ ਭੁਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸਿਉ ਵਾਦੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ਅੰਧਾ ਨ ਬੂਝੈ ਕਾਲੁ ਨੇੜੈ ਆਇਆ ॥ ੬ ॥

ਔਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਸਾਥ ਬਗ਼ਾਵਤ ਅਰੰਭ ਬੈਠਾ ਹੈ (ਅੰਧਾ) ਅਗ਼ਨੀ (ਨ ਬੂਝੈ) ਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਾਲੁ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਗ਼ਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਕੋਠੇ ਵਿਚਿ ਰਾਖਿਆ ਬਾਰਿ ਦੀਆ ਤਾਲਾ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਕੋ ਕੋਠੇ ਮੇਂ ਪਾਇ ਕਰ(ਬਾਰਿ) ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋ ਜੰਦਰਾ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ॥

ਨਿਰਭਉ ਬਾਲਰੁ ਮੂਲਿ ਨ ਡਰਈ ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਨਿਰਭੈ ਹੁਆ ਹੁਆ ਬਾਲਰੁ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ (ਮੂਲਿ) ਕਦਾਰਿਤ ਭਾਵ ਜਗ਼ ਮਾਤਰ ਭੀ ਨ ਡਰਤਾ ਭਗ਼ਾ ਔਰ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਬਝਾ ਜੋ ਗੋਪਾਲ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਹੈ ਭਾਵ ਮੁਖ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ॥

ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ਸਰੀਕੀ ਕਰੈ ਅਲਹੋਦਾ ਨਾਉ ਧਰਾਇਆ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਜੀਵ ਉਸੀ ਸੇ (ਸਰੀਕੀ) ਬਰਾਬਰੀ ਕਰਨ ਲਗ ਪਵੇ ਸੋ ਉਸਕਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾ ਧਰਾਯਾ ਹੁਆ (ਅਲਹੋਦਾ) ਬਜ਼ਰਬ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਆਇ ਪਹੁਤਾ ਜਨ ਸਿਉ ਵਾਦੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਹਰਨਾਖਸ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕਾ ਨਮਿਤ ਧੁਰੋਂ ਹੀ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਥਾ ਜੋ ਆਨ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ ਕਯੋਂ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਸ ਨੇ ਵਾਦ ਰਚਾਇਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸਿਉ ਗੁਰਜੁ ਉਠਾਈ ॥ ਕਹਾਂ ਤੁਮਾਰਾ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ॥

ਫੇਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਹੇਤ ਗੁਰਜ (ਉਠਾਈ) ਚਕੀ ਔਰ ਕਹਾ ਤੁਮਾਰਾ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ਕਹਾ ਹੈ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੮ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਜਗਤ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਔਰ ਦਾਤਾ ਔਰ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋ (ਸਖਾਈ) ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਹ ਦੇਖਤਾ ਹੁੰ ਤਹ ਤਿਸਕੋ ਬਜ਼ਾਪਕ ਹੁਆ ਦੇਖਤਾ ਹੁੰ ॥

ਬੰਮੁ ਉਪਾਜ਼ਿ ਹਰਿ ਆਪੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਅਹੰਕਾਰੀ ਦੈਤੁ ਮਾਰਿ ਪਚਾਇਆ ॥

(ਬੰਮੁ) ਕੋ (ਉਪਾਜ਼ਿ) ਫੌੜਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਦਿਖਾਯਾ ਅੰਕਾਰੀ ਦੈਤ ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਮਾਰਕਰ ਪਚਾਇ ਦੀਆ (ਉਪਾਜ਼ਿ) ਪਦ ਮੇਂ (ਉ) ਵਿਸੇਸਤਾ ਕਾ ਵਾਚਕ ਹੈ ॥

ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ॥ ਅਪਣੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੇਵਡਿਆਈ ॥ ੯ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਨੰਦ ਕੀ ਵਧਾਈ ਬਜ਼ਤੀ ਭਈ ॥ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਝਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਜੈਮਨੁ ਮਰਨਾ ਮੋਹੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ਆਵਨੁ ਜਾਨਾ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ਜਨਮਣਾ ਔਰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਣਾ ਏਹ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਜਨਮਕੇ ਆਵਣਾ ਔਰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਕਰ ਜਾਣਾ ਏਹ ਕਰਤੈ ਨੇ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਧੁਰੋਂ ਹੀ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੈ ਕਾਰਜਿ ਹਰਿ ਆਪੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਨੇ ਅਰਥਾਤ ਰਖਣਾ ਹੇਤ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਦਿਖਾਯਾ ॥

ਭਗਤਾ ਕਾ ਬੋਲੁ ਮਾਰੀ ਆਇਆ ॥ ੧੦ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਬੋਲੁ ਆਗੇ ਆਯਾ ਕਿਆ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋਤਾ ਭਗ਼ਾ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ ਕਿ ਬੰਮ ਮੇਂ ਭੀ ਹਰੀ ਹੈ ਜੋ ਬੋਲ ਪੂਰਾ ਹੋਤਾ ਭਗ਼ਾ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਵਰੁ ਦੀਆ ਥਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਾਰੇਗਾ ਕੋਈ ਔਰ ਹੀ ਮਾਰੇਗਾ ॥ ਜੋ ਬੋਲ ਪੂਰਾ ਕੀਆ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ॥ ੧੦ ॥

ਦੇਵ ਕੁਲੀ ਲਖਿਮੀ ਕਉ ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ਮਾਤਾ ਨਰਸਿੰਘ ਕਾ ਰੂਪੁ ਨਿਵਾਰੁ ॥

ਸਬ ਭਗਵਾਨ ਹਰਨਾਖਸ ਕਾ ਪੇਟ ਪਾੜ ਕਰ ਔਰ ਗਲ ਮੇਂ ਆਂਦਰੋਂ ਕੀ ਮਾਲਾ ਭਾਰ ਕਰ ਅਤੀ ਰੋਪਤਰੂਏ ਬੈਠਗਏ
ਤਬ (ਦੇਵ ਕੁਲੀ) ਦੇਵਤੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਲਛਮੀ ਕੋ (ਜੋਕਾਰੁ) ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਔਰ ਕਹਾ ਹੇ ਮਾਤਾ ਨਰਸਿੰਘ
ਸ੍ਰੁਪ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰਾਉ ॥

ਲਖਿਮੀ ਭਉ ਕਰੈ ਨ ਸਾਕੈ ਜਾਇ ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਜਨੁ ਚਰਣੀ ਲਾਗਾ ਆਇ ॥ ੧੧ ॥

ਲਖਮੀ ਤੂੰ ਕਰਕੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਇ ਸਕਤੀ ਥੀ ਤਬ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਆਨ ਕਰ ਚਰਣੀ ਲਗਤਾ ਭਜਾ ਜਬ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ
ਜਾ ਕਰ ਗੋਦੀ ਮੇਂ ਬੈਠਤਾ ਭਜਾ ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਭਗਤ ਤੂੰ ਨਿਹਕੰਟਕ ਹੋਇਕੈ ਇਹ ਰਾਜ ਕਰੁ ਤਬ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ
ਵੈਰਾਗ ਸਹਿਤ ਹੋਕਰ ਬਹਨੇ ਲਗਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ॥ ੧੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੁ ਦਿਵਾਇਆ ॥ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਝੂਠੀ ਸਭ ਮਾਇਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਨਿਪਾਨੁ) ਖਜਾਨਾ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੈ ਇਹੁ ਰਾਜੁ ਅਰੁ ਮਾਲ ਤਥਾ ਬਿਝੂਤੀ ਸਭ ਝੂਠੀ ਹੈ ॥

ਲੋਭੀ ਨਰ ਰਹੇ ਲਪਟਾਇ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ੧੨ ॥

ਜੇ ਲੋਭੀ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਮੇਂ ਲਪਟ ਰਹੇ ਹੋਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਜੀਵਕੇ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਭੁ ਕੋ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ॥ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਕਰਾਯਾ ਹੁਆ ਕ੍ਰਤਬਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ
ਵਹੀ ਪੁਰਸ ਪਰਵਾਣ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤਾ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ॥ ਕਰਤੈ ਅਪਣਾ ਰੂਪੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੧੩ ॥ ੧੨ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਭਗਤੋਂ ਕਾ (ਅੰਗੀਕਾਰੁ) ਪਖੁ ਸੱਦਾ ਹੀ ਕਰਤਾ ਆਯਾ ਹੈ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਕਾ ਪਖੁ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤੇਨੇ ਅਪਣਾ
ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਾਈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ
ਅਗੰਨ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹ੍ਰਿਦੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਦੇ (ਹ੍ਰਿਦੈ) ਵਿਖੇ ਵਸਿਆ ਹੈ ਔ ਜੋ ਮਨ ਮੇਂ ਮਨਸਾ ਥੀ ਸੋ ਥੀਰ ਹੀ
ਸਮਾਇ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ

ਗੁਣ ਦੀਨ ਜਨੁ ਮਾਗੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਉਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੀਉ ਪ੍ਰਯੋਗ ਮੇਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸੀ ਕਰੋ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਦੁਆਰਾ ਤੋਨੇ ਅਨੇਕ ਜਨ ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ਯਾਤੇ
ਮੈ ਦੀਨ ਜਨ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੇ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਉਧਾਰੀਏ ਜੀ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਉ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਰਤੀ ਅੰਚ ਦੁਖ ਨ ਲਾਈ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਜਮ (ਜੋਹਿ) ਤਕ ਵਾ ਦਬਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਰਤੀ ਮਾਤ੍ਰ ਦੁਖ ਕੀ ਆਚ ਨਹੀਂ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਤਰਹਿ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰਹਿ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਮੈ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸੰਤ ਆਪ ਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪਨੇ ਸਮਗਰ ਕੁਲੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤਾਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤਾ ਕੀ ਪੈਸ ਰਖਹਿ ਤੂ ਆਪੇ ਏਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਗਯਾ ਕੇ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਇਹ ਆਪ ਕੀ ਬਡਾਈ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟਹਿ ਦੁਖਿਯਾ ਰਤੀ ਨ ਰਾਈ ॥ ੩ ॥

ਤੂੰ ਉਨ ਕੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾ ਕੇ ਪਾਪ ਔਰ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ (ਦੁਖਿਯਾ) ਹੋਤ ਭਾਵਨਾ ਰਤੀ ਮਾਤ੍ਰ ਔਰ
ਰਾਈ ਕੇ ਦਾਣੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਮੁਖ ਮੁਗਧ ਕਿਛੁ ਬੁਝਹਿ ਨਾਹੀ ਤੂ ਆਪੇ ਏਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਹਮ ਮਹਾ ਮੁਰਖ ਹਾ ਕੁਛ ਸਮਝਤੇ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਦੀ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਬੁਝਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥

ਜੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇਂ ਕਰੇਗਾ ਆਪ ਕੀ ਅਗਤਾ ਸੇ ਬਾਹਿਰ ਔਰ ਕਿਸੀ ਸੇ ਕਛੁ
ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੪ ॥

ਜਗਤੁ ਉਪਾਧਿ ਤੁਧੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ਭੁੰਡੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਧੰਧੇ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਜਿਸਨੇਆਇਕੇ(ਭੁੰਡੀ) ਭੋਜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੁਆੈ ਹਾਰਿਆ ਸਬਦੈ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਤਿਸਨੇ ਆਪਣਾ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਵਿਖੇ ਰੂਪ ਜੂਟੇ ਬੀਰ ਹਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੀ ਗਜ਼ਾਤ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥ ੫ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮਰਹਿ ਤਿਨ ਕਿਛੁ ਨ ਸੁਝੈ ਦੁਰਮਤਿ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰਾ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਕੁਝ ਸੁਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਹੁ ਦੁਰਮਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਅਗਿਆਨ ਕਾ ਅੰਧੋਰਾ ਉਨ ਪਰ ਛਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਵਹਿ ਕਬਹੂੰ ਭੂਥਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਿਰਿ ਭਾਰਾ ॥ ੬ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਕਬੀ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਿਨਾ ਭੂਥ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਾਰੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਜਨ ਸਾਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਚੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਾਰੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਵਹੁ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇਵਿਖੇ(ਮਿਲਾਏ)ਅਭੇਦਕਰਲੀਏ ਹੈਂ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤੀ ਸਾਹਿ ਰਹੇ ਲਿਵਲਾਏ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਰ (ਸਬਦਿ ਪਛਾਤੀ) ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਾ ਪਛਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਚ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ॥੭॥

ਤੂ ਆਪਿ ਨਿਰਮਲੁ ਤੇਰੇ ਜਨ ਹੈ ਨਿਰਮਲੁ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂ ਆਪ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ॥

ਨਾਨਕੁ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਚਿਧਾਰੇ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ **ਰਾਮ ਕੀਨਕੇ** ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਸੋਈ ਵਡ ਰਾਜਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਸੁ ਪੂਰੇ ਕਾਜਾ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋਈ ਵਡਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਨਿ ਕੋਟਿ ਧਨ ਪਾਏ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਧਨੁ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਪਾਇ ਲੀਏ ਜਾਟੇ ॥ ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਰਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ॥ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਮਸਤਕਿ ਹਾਥੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਕੇ ਪਾਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਧਨਕੀ ਪੁੰਜੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਹਮ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਹਾਥ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਸੁ ਕੋਟ ਕਈ ਸੈਨਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਸੁ ਸਹਜ ਸੁਖੈਨਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕਈ ਕੋਝ (ਸੈਨਾ) ਫੌਜ ਜੈਸਾ ਬਲੁ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਸਹਜ) ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਸੋ ਜੀਤਲੁ ਹੁਆ ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਨੁ ਮੁਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਹੁ ਸਾਤੀਵਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵਨ ਕੇ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਵਹੁ ਮੁਆ ਹੁਆ ਹੀ ਜਾਨ ਲੇਨਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਸੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਸੁ ਸਭ ਹੀ ਜੁਗਤਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਜੀਵਤਾ ਹੀ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਭੀ ਜੁਗਤ ਸਫਲ ਭਈ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਨਿ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਨਉ ਨਿਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਭਰਮ ਕਰ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਸਵ ਹੀ ਲਾਹਾ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਵੇਪਰਵਾਹ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਵਾ ਹੀ ਲਾਹਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਵਡਪਰਵਾਰਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨਮੁਖ ਗਾਵਾਰਾ ॥ ੪ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਵੱਡੀ ਗੁਣਾਂ ਕਾ ਵਡਾ (ਪਰਵਾਰਾ) ਕੁਟੰਬ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਗਵਾਰਮਨਮੁਖ ਹੈ ॥੪॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸਨੁ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਆਸਨੁ ਅਬਚਲ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਤਖਤ) ਸੂਰੁਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਭਜਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸਾਰਾ ਸਾਹੁ ॥ ਨਾਮ ਹੀਣ ਨਾਹੀ ਪਤਿ ਵੇਸਾਹੁ ॥ ੫ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਸਾਰਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਨਾ ਤੋ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸ਼ਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਤਿਸਕਾ (ਵੇਸਾਹੁ) ਭਰੋਸਾ ਹੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਰ (ਜਾਤਾ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸੂਰੁਪ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨੀ ਮੂਚਾ ॥ ੬ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਸਭਤੇ ਊਚਾ ਅਰਥਾਤ ਜਸ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮਸੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ (ਮੂਚਾ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਗਟਿ ਪਹਾਰਾ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਪਹਾਰਾ) ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜਸ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਕੀ ਦੁਕਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਦੀ ਸੰਗਤਿ ਸ਼ੇਸੁ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਾਰਾ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟ ਗਯਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਫਿਰਿ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ॥ ੭ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਪਰਵਾਣੁ ਹੁਆ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਫਿਰਿ) ਬਾਰ-ਬਾਰ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਨਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਤਿਨਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਜਿਸੁ ਭਇਓ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਸਾਪਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਲਖੇ ਗੋਪਾਲ ॥
ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ਭਜਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਨੇ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਾਪਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕੋ (ਲਖੇ) ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਅਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਤੇ ਤਤੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥
ਜਨਮ ਮਰਨ ਤਿਸਕਾ ਰਹਿ ਚੁਕਾ ਹੈ ਔਰ ਆਤਮ ਸੁਖੁ ਤਿਸਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਨੇ ਤਤੁ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਤਤੁ) ਸੋਈ ਸੂਰੁਪ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਕੋ (ਮਿਲਾਇਆ) ਅਭੇਦ ਕਰਦੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥੮॥
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਬਿਛੂਤੀ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕੋਟਿ ਬਿਸਨ ਕੀਨੇ ਅਵਤਾਰ ॥ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਜਾਕੇ ਧੁਮਸਾਲ ॥
ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਤੈਨੇ ਬਿਸਨੁ ਅਵਤਾਰ ਕੀਏ ਹੈਂ (ਜਾਕੇ) ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋਝੋਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਰਮਸਾਲਾ ਵਤ ਹੈਂ ਵਾ ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਜਿਸ ਮੈਂ ਭਾਰਖ ਖੰਡ ਰੂਪ ਪਰਮਸਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਮਹੇਸ ਉਪਾਇ ਸਮਾਏ ॥ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਜਗੁ ਸਾਜਣ ਲਾਏ ॥ ੧ ॥
ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਸਿਵਜੀ ਲਗਤਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਏ ਹੈ ਪੁਨਹ ਕੋਝੋਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੋ (ਸਾਜਣ) ਰਚਨਮੋਂ ਲਗਾਏ ਹੁਏ ਹੈ ॥੧॥
ਐਸੇ ਧਣੀ ਗੁਵਿੰਦੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਗੁਣ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੂੰ ਐਸਾ ਹਮਾਰਾ ਧਣੀ ਗੋਵਿੰਦ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰ ਮੈਂ ਬਰਨਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥
ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਜਾਕੇ ਸੇਵਕਾਇ ॥ ਕੋਟਿ ਜੀਅ ਜਾਕੀ ਸਿਹਜਾਇ ॥

ਕੋੜੋਂ ਮਾਯਾ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਹੋਤ ਦਾਸੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਜਿਸ ਤੇਰੀ ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰਕਰਨ ਰੂਪੀ ਸਿਰਜਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਤੂੰ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਉਪਾਰ ਜਨਾ ਤੇਰੈ ਅੰਗਿ ॥ ਕੋਟਿ ਭਗਤ ਬਸਤ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ॥ ੨ ॥

ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਜੀਵ ਤੇਰੇ (ਉਪਾਰ ਜਨਾ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਅੰਗ ਹੈਂ ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਭਗਤ ਹੈਂ ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਬਸ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕੋਟਿ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਕਰਤ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ ਠਾਢੇ ਹੈ ਦੁਆਰ ॥

ਕੋੜੋਂ ਹੀ (ਛਤ੍ਰਪਤਿ) ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਇੰਦ੍ਰ ਆਪ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਖੜੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਬੈਠਨ ਜਾਕੀ ਦਿਸਤੀ ਮਾਹਿ ॥ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਜਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਬੈਠਨ ਜਿਸ ਤੇਰੀ ਦਿਸ਼ੀ ਮੈਂ ਹੈ ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ॥ ੩ ॥

ਕੋਟਿ ਪੁਰੀਅਤ ਹੈ ਜਾਕੈ ਨਾਦ ॥ ਕੋਟਿ ਅਖਾਰੇ ਚਲਿਤ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪੁਰ ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਨਾਦ ਪੁਰੀਤ ਹੈਂ ਹੇ (ਬਿਸਮਾਦ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਸੰਸ਼ਾ ਕਰੋੜਾ (ਅਖਾਰੇ) ਚਲਿਤ ਰੂਪ ਬਨੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਸਕਤਿ ਸਿਵ ਆਗਿਆ ਕਾਰ ॥ ਕੋਟਿ ਜੀਅ ਦੇਵੈ ਆਧਾਰ ॥ ੪ ॥

ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਸਕਤੀਆਂ ਔ ਸਿਵ ਤੇਰੇ ਆਗਿਆਕਾਰ ਹੈਂ ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤੂੰ (ਆਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਕੋਟਿ ਤੀਰਥ ਜਾਕੇ ਚਰਨ ਮਝਾਰ ॥ ਕੋਟਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਪਤ ਨਾਮ ਚਾਰ ॥

ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਤੀਰਥ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਮੈਂ ਬਸ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਚਾਰ ਬਿੰਦੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤਪਾਦਕ ਹੈਂ ਅਥਵਾ ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁੱਧ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਪੂਜਾਰੀ ਕਰਤੇ ਪੂਜਾ ॥ ਕੋਟਿ ਬਿਸਥਾਰਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥ ੫ ॥

ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ ਹੋਕੇ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕੋੜੋਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡੋਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸ਼ੁੱਧੀ ਹੈਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥ ੫ ॥

ਕੋਟਿ ਮਹਿਮਾ ਜਾਕੀ ਨਿਰਮਲ ਹੰਸ ॥ ਕੋਟਿ ਉਸਤਤਿ ਜਾਕੀ ਕਰਤ ਬ੍ਰਹਮੰਸ ॥

ਕੋੜੋਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਰਜ ਵਤ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੋੜ (ਬ੍ਰਹਮੰਸ) ਸਨਕਾਦਿਕ ਬ੍ਰਿਗੁ ਆਦਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਪਰਲਉ ਚਪਤਿ ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ ॥ ਕੋਟਿ ਗੁਣਾ ਤੇਰੇ ਗਣੇ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਕੋੜੋਂ ਉਤਪਤਿ ਪਰਲਯ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋੜੋਂ ਗੁਣ ਗਿਣਤੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵੇਤੀ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਕੋਟਿ ਗਿਆਨੀ ਕਬਹਿ ਗਿਆਨੁ ॥ ਕੋਟਿ ਧਿਆਨੀ ਧਰਤ ਧਿਆਨੁ ॥

ਕੋੜੋਂ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਹਿਤ ਹੋਕੇ ਤੇਰੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਧਿਆਨੀ ਹੋਕੇ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਧਿਆਨ ਕੋ (ਧਰਤ) ਲਗਾਵੇਤੀ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਤਪੀਸਰ ਤਪਹੀ ਕਰਤੇ ॥ ਕੋਟਿ ਮੁਨੀਸਰ ਮੁਨਿ ਮਹਿ ਰਹਤੇ ॥ ੭ ॥

ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਤਪੀਸਰ ਹੋਕੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਿਮਤ ਤਪਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋੜੋਂ ਹੀ ਮੁਨੀਸਰ ਮੁਨਿ ਧਾਰੀ ਰਹਿ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਅਵਿਗਤ ਨਾਥ ਅਗੋਚਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ਪੁਰਿ ਰਹਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਹੇ ਅਵਗਤ ਹੇ ਨਾਥ ਹੇ ਅਗੋਚਰ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੂੰ ਬੰਤਨਸਤਾ ਕਰ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬਿਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਕਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸਰਬ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤੁਮਕੋ ਇਹ ਅਨਭਵ ਕਹਾਂ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕੀਓ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੋਕਉ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ਅਮੋਲ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਦੀਨੋ ਨਾਮੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਇਹੁ ਦਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਮੋਲਕ ਰਤਨ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸਹਜ ਬਿਨੋਦ ਚੋਜ ਅਨੰਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਿਓ ਅਚਿੰਤਾ ॥੧॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ (ਚੋਜ) ਕੋਤਕ ਅਰ ਅਨੰਤ ਹੀ ਬਿਲਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਚਿੰਤਾ ਪਦ ਕਾ ਅਰਥ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਹਮਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸਾਚੀ ॥ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਰਾਚੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਸਾਚੀ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਤਿਸ ਕੀਰਤੀ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਰੇ ਮਨਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰਚੀ ਹੈ ॥੧॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਭੋਜਨ ਭਾਉ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਲੀਚੈ ਨਾਉ ॥

(ਅਚਿੰਤ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਭੋਜਨ ਵਤ ਹੈ ਔਰ (ਅਚਿੰਤ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕਾ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ (ਲੀਚੈ) ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਸਬਦਿ ਉਧਾਰ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥੨॥

ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸਬਦ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਭੰਡਾਰ ਭਰ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥੨॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਲਬੇ ਵਿਸੁਰੇ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੇ (ਵਿਸੁਰੇ) ਭੋਰੇ ਲਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਬੈਰੀ ਮੀਤਾ ॥ ਅਚਿੰਤੈ ਹੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਸਿ ਕੀਤਾ ॥੩॥

ਜੇ ਹਮਾਰੇ ਬੈਰੀ ਬੇ ਸੋ ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਏਹੁ ਮਨੁ ਵਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥੩॥

ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਕੀਆ ਦਿਲਾਸਾ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥

ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਦਿਲਾਸਾ ਕੀਆ ਹੈ ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾ ਕਉ ਸਗਲ ਸਿਧਾਂਤੁ ॥ ਅਚਿੰਤੁ ਹਮ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥੪॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਮਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ (ਅਚਿੰਤ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥੪॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੇ ਬਿਨਸੇ ਬੈਰ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੇ ਮਿਟੇ ਅਧਿਰ ॥

ਹਮਾਰੇ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਬੈਰ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਅਗਜ਼ਾਨ ਜਨਮ ਅਧਿਰ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਅਚਿੰਤੁ ਹੀ ਮਨਿ ਕੀਰਤਨੁ ਮੀਨਾ ॥ ਅਚਿੰਤੈ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਨਾ ॥੫॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਭਾ ਕੀਰਤਨੁ ਮਨ ਮੈਂ ਲਗਾ ਹੈ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹੀ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥੫॥

ਅਚਿੰਤ ਮਿਟਿਓ ਹੈ ਸਗਲੇ ਭਰਮਾ ॥ ਅਚਿੰਤ ਵਸਿਓ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਬਿਸ੍ਵਾਮਾ ॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਸਭ ਭਰਮੁ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਗਯਾ ਹੈ ॥ (ਅਚਿੰਤ) ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਓਮਨੇ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬਿਸ਼੍ਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਅਨਹਤ ਵਾਜੈ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਗੋਬਿੰਦੁ ਰਾਜੈ ॥੬॥

(ਅਚਿੰਤ) ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਏਕ ਰਸ ਦਸਵੇਂ ਵਾਰ ਮੈਂ ਬਾਜੇ ਬਾਜ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ (ਗਾਜੇ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥੬॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਮਨੁ ਪਤੀਆਨਾ ॥ ਨਿਹਚਲ ਪਨੀ ਅਚਿੰਤੁ ਪਛਾਨਾ ॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਨੇ ਪਤੀਆਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਨਿਹਚਲ ਪਨੀ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੋ ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਹੀ ਪਛਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਅਚਿੰਤ ਉਪਜਿਓ ਸਗਲ ਬਿਬੇਕਾ ॥ ਅਚਿੰਤ ਚਰੀ ਹਥਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੈਕਾ ॥੭॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਮਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਬਿਬੇਕ ਉਤਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਹਥ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ (ਟੈਕਾ) ਸਰਨ (ਚਰੀ) ਚਲੀ ਹੈ ॥੭॥

ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ॥ ਅਚਿੰਤ ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭੂ ਠਾਕੁਰੁ ਦੇਖੁ ॥

ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਦਿ ਸੋ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਸਸਤਕ ਪੁਰ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਥਾ ਯਾਤੇ ਅਚਿੰਤ ਹੀ (ਦੇਖੁ) ਅਦੁਤੀ ਸਮਰਥ ਠਾਕੁਰ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਚਿੰਤ ਅਚਿੰਤਾ ਸਗਲੀ ਗਈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਮਈ ॥੮॥੩॥੬॥

ਚਿੰਤਾ ਅੰ ਅਚਿੰਤ ਏਹ ਜੋ ਕਲਪਨਾ ਥੀ ਸੋ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਏਨੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਮਰਥ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਅਨਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਵੈਤ ਭਾਵ ਰਹਿਤ ਹੈ ਜੋ ਦੁਖੋਂ ਸੋ ਰਹਤ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥੮॥੩॥੬॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਏਕ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਕਰ ਕਹਾ ਕਿ ਹਮਾਰੇ ਜੇ ਜਿਤਨਾ ਰੁਚ ਹੋ ਧਨ ਲੀਜੀਏ ਅਰ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਜੀਏ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਥਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧੯ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਹੁ ਧਨੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ॥ ਗਾਨਿ ਨ ਬਾਧਉ ਬੋਧ ਨ ਖਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾ ਜੋ ਨਾਮੁ ਹੈ ਏਹ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਧਨੁ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਨਾ ਤੋ ਗੀਥ ਬਾਧ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਛਪਾ ਕਰਕੇ ਰਖਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਾ ਬੋਧ ਕਰ ਖਾਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਧਨ ਦੇਣੇ ਮੈਂ ਮੁਖਕੋ ਕ੍ਰਿਪਨਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਅਨ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਧਨ ਕੇ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਦੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ॥

ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਖੇਤੀ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਬਾਰੀ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਜਨੁ ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਖੇਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮੁ ਹੀ ਜਿਸ ਮੈਂ ਫੂਲ ਤਰਕਾਰੀ ਨਿਪਜੇ ਜੋ (ਬਾਰੀ) ਬਗੀਚੀ ਹੈ ਮੈਂ ਵਾਸ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਭਗਤੀ ਕਰੂੰ ਔਰ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਸਰਨਗਤ ਰਹੂੰ ॥

ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਮਾਇਆ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ਤੁਮਹਿ ਛੋਡਿ ਜਾਨਉ ਨਹੀ ਦੂਜੀ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਮਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕੀ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ (ਪ੍ਰੀਤੀ) ਰਾਸ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਥਾਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਬੀਧਿਪ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਸੰਗਿ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸੰਖਾਈ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਹੀ ਸਨਬੀਧੀ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕ੍ਰਾਂਤਾ ਵਤ ਪਯਾਰਾ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਸੰਗ ਹੋਕੇ ਅੰਤ ਕੋ (ਸੰਖਾਈ) ਮਿਲ੍ਹਤਾਈ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਜਿਨ੍ਹ ਰਖੈ ਉਦਾਸੁ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਹਉ ਤਾਕੋ ਵਾਸੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਮਾਯਾ ਵਿਖੇ ਹੇ ਭਗ-ਨ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ (ਉਦਾਸ) ਤਪਾਗੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਵਾਸ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਨਾਂਗੇ ਆਵਨੁ ਨਾਂਗੇ ਜਾਨਾ ॥ ਕੋਇ ਨ ਰਹਿਹੈ ਰਾਜਾ ਰਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਣੀ ਕਾ (ਨਾਂਗੇ) ਨਗਨ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਨਗਨ ਹੀ ਸਭ ਨੇ ਚਲੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਰਾਨਾ ਸ਼ਿਵਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮੁ ਰਾਜਾ ਨਉਨਿਧਿ ਮੈਰੈ ॥ ਸੰਪੈ ਹੇਤੁ ਕਲਤੁ ਧਨੁ ਤੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਜਾ ਮੇਰੇ ਤੋ ਰਾਮ ਹੀ ਨਉਨਿਧਿ ਰੂਪ ਹੈ (ਸੰਪੈ) ਸੰਪਦਾ ਔਰ (ਕਲਤੁ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ (ਹੇਤੁ) ਮੋਹ ਇਹਤੋਰੇ ਪਾਸ ਧਨੁ ਹੈ ॥

ਆਵਤ ਸੰਗ ਨ ਜਾਤ ਸੰਗਤੀ ॥ ਕਹਾ ਭਇਓ ਦਰਿ ਬਾਂਧੇ ਹਾਥੀ ॥ ੨ ॥

ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਹੀ ਜਾਨੇ ਕੇ ਵਕਤ ਸੰਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕਹਾ ਹੁਆ ਜੋ ਦੂਖੇ ਪਰ ਹਾਥੀ ਬਾਂਧ ਲੀਏ ॥ ੨ ॥

ਲੰਕਾ ਗਛੁ ਸੋਨੇ ਕਾ ਭਇਆ ॥ ਮੂਰਖੁ ਰਾਵਨੁ ਕਿਆ ਲੇ ਗਇਆ ॥ ੩ ॥

ਲੰਕਾ ਜੋ ਇਕ ਸੂਰਨ ਕਾ (ਗਛੁ) ਕਿਲਾ ਜਿਸਕਾ ਬਨਾ ਹੁਆ ਥਾ ਸੋ ਰਾਵਨ ਮੂਰਖ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਆਕਰੁ ਕਿਆ ਲੇ ਗਯਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਕੁਛ ਭੀ ਨਾ ਲੈ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥ ੩ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਕਿਛੁ ਗੁਨੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਚਲੈ ਜੁਆਰੀ ਦੁਇ ਹਥ ਝਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕਾ ਕੁਛ ਬੀਚਾਰ ਕਰੁ (ਚਲੈ ਜੁਆਰੀ) ਹੇ ਜੂਏ ਬਾਜ ਸਾਸਾ ਰੂਪੀ ਪੰਜੀ ਹਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਦੋਨੋ ਹਾਥ ਖਰ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਜਬ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਰਥ ਲਗਾਏ ਬਿਨਾ ਔ ਚੇਤਨ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਮਝ ਕੇ ਬਿਨਾ ਮੈਲਯੁਕਤ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੈਲਾ ਬ੍ਰਹਮਮੈਲਾ ਇੰਦੁ ॥ ਰਵਿ ਮੈਲਾ ਮੈਲਾ ਹੈ ਚੰਦੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਲੀਨ ਹੈ ਪੁਨਹ ਇੰਦੁ ਭੀ ਮਲੀਨ ਹੈ ਸੂਰਜ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ ਔਰ ਚੰਦ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ ॥

ਮੈਲਾ ਮਲਤਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਇਕੁ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਜਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਗਯਾਤ ਮੈਲਤਾ ਕਰ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਮਲੀਨ ਹੈ ਰਹਾ ਹੈ ਇਕ ਹਰੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤ ਕਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮੈਲੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਏ ਕੈਈਸ ॥ ਮੈਲੇ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਦਿਨ ਤੀਸ ॥ ੨ ॥

(ਕੈਈਸ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ (ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਏ) ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਲੇ ਹੈਂ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਭੀ ਮੈਲੇ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਦਿਨਤੀਸ) ਮਹੀਨੇ ਭੀ ਮੈਲੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੈਲਾ ਮੋਤੀ ਮੈਲਾ ਹੀਰੁ ॥ ਮੈਲਾ ਪਹਿਨੁ ਪਾਵਕੁ ਅਰੁ ਨੀਰੁ ॥ ੩ ॥

ਮੋਤੀ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ ਔਰ ਹੀਰਾ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ ਪਵਨ ਅਰੁ ਅਗਨੀ ਅਰੁ ਜਲ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮੈਲੇ ਸਿਵ ਸੰਕਰਾ ਮਹੇਸ ॥ ਮੈਲੇ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਅਰੁ ਭੇਖ ॥ ੪ ॥

ਸਿਵ ਸੰਕਰ ਮਹੇਸ਼ ਆਦਿਕ ਗਜਾਰਾ! ਕੁਛ ਮੈਲੇ ਹੋਂ ਸਿਪ ਐਰ (ਸਾਧਿਕ) ਸਾਧਨਾ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਐਰ ਭੇਖ ਭੀ ਮੈਲੇ ਹੋਂ ॥੪॥

ਮੈਲੇ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਜਟਾ ਸਹੇਤਿ ॥ ਮੈਲੀ ਕਾਇਆ ਹੰਸ ਸਮੇਤਿ ॥ ੫ ॥

ਜੋਗੀ ਅਰ ਜੰਗਮ ਜਟਾ ਕੇ ਸਹਤ ਜੋ ਨਾਗੇ ਹੋਂ ਸਭ ਮੈਲੇ ਹੋਂ ਜੀਵੋ ਕੇ ਸਹਿਤ ਜੋ (ਕਾਇਆ) ਦੇਹੀ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਮੈਲੀ ਹੈ ॥੫॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ ॥ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਜੋ ਰਾਮਹਿ ਜਾਨ ॥ ੬ ॥ ੩ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪਰਵਾਨ ਹੈਂ ਐਰ ਨਿਰਮਲ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥ ੩ ॥

ਮੁਲਾ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨੁ ਕਰਿ ਮਕਾ ਕਿਥਲਾ ਕਰਿ ਦੇਹੀ ॥ ਬੋਲਨ ਹਾਰੁ ਪਰਮ ਗੁਰੁ ਦੇਹੀ ॥

ਮਨ ਕੇ ਮਕਾ ਅਰਥਾਤ ਮਕੇਸਰ ਮਹਾਦੇਵ ਕਰੁ ਐਰ (ਕਿਥਲਾ) ਗਿਰਦੇ ਕੀ ਚਾਰ ਦਿਵਾਰੀ ਇਹ ਦੇਹੀ ਦੇਹ ਕਰ ਜੋ (ਬੋਲਨ ਹਾਰ) ਬਾਣੀ ਆਦਿਕ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਣੇ ਵਾਲਾ ਚੈਤਨਜ ਹੈ (ਪਰਮ ਗੁਰੁ) ਵਡਾ ਗੁਰੁ ਦੇਹੀ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਮੁਲਾ ਬਾਂਗ ਨਿਵਾਜ ॥ ਏਕ ਮਸੀਤਿ ਦਸੈ ਦਰਵਾਜ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੁਲਾ ਤੂੰ ਗੁਲ ਗਾਉਣ ਵਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਬਾਂਗ ਕਹੁ ਐਰ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਰੂਪੀ ਨਿਮਾਜ ਪਸ਼ੁ ਏਕ ਦੇਹ ਰੂਪ ਮਸੀਤ ਹੈ ਐਰ ਇਏ ਰੂਪ ਇਸਕੇ ਦਸ ਦਰਵਾਜੇ ਹੈਂ ॥

ਮਿਸਿਮਿਲਿ ਤਾਮਸੁ ਭਰਮੁ ਕਦੂਰੀ ॥ ਭਾਖਿ ਲੇ ਪੰਚੈ ਹੋਇ ਸਬੂਰੀ ॥ ੨ ॥

ਤਾਮਸ ਤਮੋਂ ਗੁਣ ਕੇ ਮਾਰ ਇਹੀ (ਮਿਸਿਮਿਲਿ) ਹਲਾਲ ਕਰੁ ਐਰ ਜੋ ਭਰਮ ਕੇ (ਕਦੂਰੀ) ਕਟ ਦੇਹ ਦੇਹੀ ਹਲਾਲ ਕੇ ਉਪਰ ਹੁਮਾਲ ਪਾਉ (ਭਾਖਿ ਲੇ) ਖਾਇ ਲੈ ਪਾਠੋਂ ਕੇ ਭਾਵ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਅਭਾਵ ਕਰ ਦੇਹੁ ਫਿਰ ਤੁਝਕੇ (ਸਬੂਰੀ) ਸੰਤੋਖ ਥਿਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੨ ॥

ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕ ॥ ਕਹ ਕਰੈ ਮੁਲਾ ਕਹ ਕਰੈ ਸੇਖ ॥ ੩ ॥

ਹਿੰਦੂ ਅਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾ (ਸਾਹਿਬ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਕੋਈ ਮੁਲਾ ਕਯਾ ਕਰੇਗਾ ਅਰ ਸੇਖ ਕਯਾ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਹਉ ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ॥ ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਮਨੁਆ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਿਵਾਨਾ ਮਸਤ ਭਇਆ ਹੂੰ (ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ) ਚੌਕ ਚੌਕ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਤਾਈ (ਸਹਜੇ) ਅਭੁਰ

ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਸਮਾਵਨ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕੀਆ ਹੈ ॥੪॥੪॥ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਲਗ ਪੜੇ ਕਹਿਨੇ ਲਗੇ ਕਿ ਕਬੀਰ ਵਕੀਲੋਂ ਸੇ ਮਿਲਕੇ ਬਿਗੜ ਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸਪਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੀਗਾ ਕੇ ਸੰਗ ਸਲਿਤਾ ਬਿਗਾਰੀ ॥ ਸੇ ਸਲਿਤਾ ਰੀਗਾ ਹੋਇ ਨਿਬਰੀ ॥ ੧ ॥

ਜੇਸੇ ਗੰਗਾ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਨਦੀ ਬਿਗਰੀ ਹੈ ਸੋ ਨਦੀ ਗੰਗਾ ਕਾ ਸੂਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ (ਨਿਬਰੀ) ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਗਾਰਿਓ ਕਬੀਰਾ ਰਾਮ ਦੁਹਾਈ ॥ ਸਾਚੁ ਭਇਓ ਅਨ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮ ਕੀ (ਦੁਹਾਈ) ਸੁਗੰਧ ਹੈ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਸਚ ਕਰ ਬਿਗਾਰਿ ਗਿਆ ਹੂੰ। ਜੇਸੇ ਬਿਗਾਰਾ ਹੂੰ। ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। (ਸਾਚੁ ਭਇਓ) ਸਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਸੂਰੂਪ ਹੁਆ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ (ਅਨ) ਐਰ ਕਿਸੀ ਸਥਾਨ ਪਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਚੰਦਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਵਰੁ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥ ਸੇ ਤਰਵਰੁ ਚੰਦਨੁ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਬ੍ਰਿਛ ਚੰਦਨ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਬਿਗਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਿਛ ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਜਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਾਰਸ ਕੇ ਸੰਗ ਤਾਂਬਾ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥ ਸੇ ਤਾਂਬਾ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਤਾਂਬਾ ਪਾਰਸ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਬਿਗਾਰਾ ਹੈ ਵਹੁ ਤਾਂਬਾ (ਕੰਚਨੁ) ਸੂਰਨ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਨਿਬਰਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਕਬੀਰਾ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥ ਸੇ ਕਬੀਰੁ ਰਾਮੋ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਹੀ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕੇ (ਕਬੀਰਾ) ਮੈਂ ਬਿਗਾਰਿ ਗਿਆ ਹੂੰ ਸੋ ਅਬ (ਕਬੀਰੁ) ਮੈਂ ਰਾਮ ਕਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਨਿਬਰਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਭਜਾ ਹੂੰ ॥੪॥੫॥ ਪਾਖੰਡ ਭੋਏ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਥੇ ਤਿਲਕੁ ਹਥਿ ਮਾਲਾ ਬਾਨਾਂ ॥ ਲੋਗਨ ਰਾਮੁ ਖਿਲਉਨਾ ਜਾਨਾਂ ॥ ੧ ॥

ਮਾਥੇ ਪੁਰ ਤਿਲਕੁ ਲਗਾ ਲੀਆ ਹਾਥ ਮੈਂ ਮਾਲਾ ਪਕੜ ਲਈ ਇਹ (ਬਾਨਾਂ) ਭੇਖ ਬਨਾ ਲੀਆ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਹੇ ਰਾਮ ਤੂੰ ਖਿਲਉਨਾ ਭਾਵ ਬਾਲਕ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਜੇਸੇ ਬਾਲਕ ਕੇ ਖਿਲਾਉਨਾ ਏਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀਤਰਾਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਰਾਮ ਭੀ ਵੰਭ ਸੇ ਗੰਝ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਉ ਹਉ ਬਉਰਾ ਤਉ ਰਾਮ ਤੋਰਾ ॥ ਲੋਗੁ ਮਰਮੁ ਕਹ ਜਾਨੈ ਮੋਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋ ਮੈਂ (ਬਉਰਾ) ਬਾਵਰਾ ਹੂੰ ਤੂੰ (ਤੋਰਾ) ਤੋਰਾ ਹੀ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਐਰ ਲੋਗ ਮੇਰਾ (ਮਰਮੁ) ਭੇਦ ਕਯਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੋਰਉ ਨ ਪਾਤੀ ਪੂਜਉ ਨ ਦੇਵਾ ॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬਿਨੁ ਨਿਹਫਲ ਸੇਵਾ ॥ ੨ ॥

ਮੈਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਨਹੀਂ ਤੋਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਕ੍ਰਿਤਮ ਦੇਵ ਕੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੂਜਤਾ ਹੂੰ (ਰਾਮ) ਹੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਸੇਵਾ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਜਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨਾਵਉ ॥ ਐਸੀ ਸੇਵ ਦਰਗਹ ਸੁਖ ਪਾਵਉ ॥ ੩ ॥
ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਸਦੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪੂਜਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਮਨਾਵਲਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਐਸੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਤੇਰੀ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਸੁਖ ਪਾਵੋਂਗਾ ॥ ੩ ॥

ਲੋਗੁ ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ ਬਹਿਰਾਨਾ ॥ ਕਬੀਰ ਕਾ ਮਰਮੁ ਰਾਮ ਪਹਿਚਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਮੇਰੇ ਕੇ ਸਭ ਲੋਕ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਬੀਰ ਬੋਰਾ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਮਰਮੁ ਤੈਨੇ ਹੀ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਪੁਨਹ ਪੰਡਤ ਕਾਜੀ ਔਰ ਮੁਲਾ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਕਹਿਨੇ ਲਗੇ ਤੁਮ ਜੋ ਤਿਲਕ ਆਦਿਕ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੋ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਚਰਚਾ ਕਰ ਲੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਉਲਟਿ ਜਾਤਿ ਕੁਲ ਦੋਊ ਬਿਸਾਰੀ ॥ ਸੁੰਨ ਸਹਜ ਮਹਿ ਬੁਨਤ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਵ ਸੇ ਉਲਟਿ ਕਰ ਜਾਤੀ ਔਰ ਕੁਲਕੀ ਅਭਿਮਾਨਤਾ ਦੋਨੇ ਬਿਸਾਰ ਦਈ ਹੈ ॥ (ਸੁੰਨ ਸਹਜ) ਅਤੁਰ ਅਤੁਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬੁਨਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਤਿਸਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰਾ ਬਗਰਾ ਰਹਾ ਨ ਕੋਉ ॥ ਪੰਡਿਤ ਮੁਲਾਂ ਛਾਡੇ ਦੋਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਹਮਾਰਾ ਬਗਰਾ ਕਿਸੀਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਪੰਡਤ ਅਰ ਮੁਲਾ ਦੋਨੋਂ ਹਮਨੇ ਛਡ ਦਿਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਜਾਹੁ ਰੇ ਜੁਲਾਹੇ ਜਾਕੇ ਭਾਈਆਂ ਬੁਣ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੁਨਿ ਬੁਨਿ ਆਪ ਆਪੁ ਪਹਿਰਾਵਉ ॥ ਜਹ ਨਹੀ ਆਪੁ ਤਹਾ ਹੋਇ ਗਾਵਉ ॥ ੨ ॥
ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ਲਗਾਇ ਕਰ ਆਪਕੇ ਪਹਿਰਾਵਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਛੇਡਤਾ ਹੂੰ ਜਹਾਂ ਆਪਾ ਭਾਉ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਨਿਰਅਭਿਮਾਨ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਇਸਬਿਤ ਹੋਇਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪੰਡਿਤ ਮੁਲਾਂ ਜੋ ਲਿਖਿ ਦੀਆ ॥ ਛਾਡਿ ਚਲੇ ਹਮ ਕਛੂ ਨ ਲੀਆ ॥ ੩ ॥
ਪੰਡਿਤੋਂ ਔਰ ਮੁਲਾਣਿਓਨੇ ਜੋ ਕਰਮ ਕਾਤੂ ਔਰ ਸ਼ਰਹ ਕੇ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕੇ ਚਲੇ ਹੈਂ ਇਨਕਾ ਮਤ ਹਮਨੇ ਗ੍ਰਹਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥ ੩ ॥

ਰਿਵੈ ਇਖਲਾਸੁ ਨਿਰਖ ਲੇ ਮੀਰਾ ॥ ਆਪੁ ਬੋਜਿ ਬੋਜਿ ਮਿਲੇ ਕਬੀਰਾ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥
ਰਿਵੇ ਕੇ (ਇਖਲਾਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ (ਮੀਰਾ) ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੇ (ਨਿਰਖਲੇ) ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ (ਆਪੁ) ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ (ਬੋਜਿ ਬੋਜਿ) ਚੁੰਢ ਚੁੰਢ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥
ਅਬ ਨਿਰਧਨ ਕੀ ਔਰ ਧਨਾਢ ਕੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜੈਸੀ ਦੰਸਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥
ਨਿਰਧਨ ਆਦਰੁ ਕੋਈ ਨ ਦੇਇ ॥ ਲਾਖ ਜਤਨ ਕਰੈ ਓਹੁ ਚਿਤਿ ਨ ਧਰੇਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਨਿਰਧਨ ਕੋ ਆਦਰੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਵਹੁ ਧਨੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਲਾਖੋ ਉਪਾਇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਧਨੀ ਉਸਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਨਿਰਧਨੁ ਸਰਧਨ ਕੈ ਜਾਇ ॥ ਆਗੇ ਬੈਠਾ ਪੀਠਿ ਫਿਰਾਇ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਨਿਰਧਨ ਧਨੀ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਬੈਠਾ ਹੁਆ ਆਗੇ ਸੇ ਪੀਠ ਫਿਰਾਇ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕੁਛ ਮਾਂਗ ਨ ਲੇਵੇ ॥ ੧ ॥

ਜਉ ਸਰਧਨੁ ਨਿਰਧਨ ਕੈ ਜਾਇ ॥ ਦੀਆ ਆਦਰੁ ਲੀਆ ਬੁਲਾਇ ॥ ੨ ॥
ਜਬ ਕੋਈ (ਸਰਧਨੁ) ਧਨਾਢ ਧਨ ਹੀਨ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਆਗੇ ਤੇ ਆਦਰ ਦੇਕਰ ਬੁਲਾਇ ਲੀਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਨਿਰਧਨ ਸਰਧਨੁ ਦੋਨਉ ਭਾਈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ ਨ ਮੋਟੀ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥
ਨਿਰਧਨ ਔਰ ਧਨਾਢ ਦੋਨੋਂ ਭਾਈ ਬਰਾਬਰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਬਿਰਾਦਰੀ ਮੈਂ ਸਮ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਕਲਾ ਕਿਸੀ ਨੇ (ਨ ਮੋਟੀ ਜਾਈ) ਹਥਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਚਾਹੇ ਧਨੀ ਕਰੇ ਚਾਹੇ ਕਿਸੇ ਕੋ ਨਿਰਧਨ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ੩ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਨਿਰਧਨੁ ਹੈ ਸੋਈ ॥ ਜਾਕੇ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਮਤ ਮੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਨਿਰਧਨੁ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭਗਤਿ ਕਮਾਈ ॥ ਤਬ ਇਹ ਮਾਨਸ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਭੁਠੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਜਬ ਪੁਰਸ ਨੇ ਭਗਤੀ ਕਮਾਈ ਤਬ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸਵਲੀ ਹੈ ॥
ਇਸ ਦੇਹੀ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਦੇਵ ॥ ਸੋ ਦੇਹੀ ਛਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਕੋ ਦੇਵਤਾ ਭੀ (ਸਿਮਰਹਿ) ਯਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦੇਹੀ ਪਾਇਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੇ (ਭਜੁ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਹੁ ॥

ਭਜਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਭੂਲਿ ਮਤ ਜਾਹੁ ॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕਾ ਏਹੀ ਲਾਹੁ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ (ਭਜਹੁ) ਜਪੋ ਭੂਲ(ਮਤ)ਨਾ ਜਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕਾ ਏਹੀ ਲਾਭ ਹੈ॥੧॥

ਜਬ ਲਗੁ ਜਰਾ ਰੋਗੁ ਨਹੀ ਆਇਆ ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਕਾਲਿ ਗ੍ਰਸੀ ਨਹੀ ਕਾਇਆ ॥

ਜਬ ਤਕ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਔਰ ਕੋਈ ਰੋਗੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਜਬ ਤਕ ਕਾਲ ਨੇ ਏਹੁ ਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਸੀ ਕਰਾ ਮ੍ਰਿਤੁ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਬਿਕਲ ਭਈ ਨਹੀ ਬਾਨੀ ॥ ਭਜਿ ਲੇਹਿ ਚੇ ਮਨ ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਹ ਜਬ ਤਕ ਬਾਨੀ (ਬਿਕਲ)ਅਸਤ ਬਜਸਤ ਨਹੀਂ ਹੁਈ ਹੇ (ਮਨ)ਪੜਾਏ ਤਬ ਤਕ (ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ) ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਲੈ ॥ ੨ ॥

ਅਥ ਨ ਭਜਸਿ ਭਜਸਿ ਕਬ ਭਾਈ ॥ ਆਵੈ ਅੰਤੁ ਨ ਭਜਿਆ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਥ ਜੇ ਭਜਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਤੋ ਵੇਰ ਕਬ(ਭਜਸਿ)ਸਿਮਰਨ ਕਰੇਗਾ ॥ ਜਬ ਅੰਤ ਆਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਜਬਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਵਿਧੇਗ ਹੋਣੇ ਲਗੇਗਾ ਤੋ ਵੇਰ ਭਜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਅਥ ਸਾਰੁ ॥ ਫਿਰਿ ਪਛਤਾਹੁ ਨ ਪਾਵਹੁ ਪਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਬੰਧੀ ਕਰਮ ਅਥ ਕਰੇਗਾ ਸੋਈ (ਸਾਰ)ਸੋਸ਼ੁ ਹੈ ਜੇਕਰ (ਪਾਰ)ਪਰਾ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗਾ ਤੋ ਫਿਰ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਜੋ ਲਾਇਆ ਸੇਵ ॥ ਤਿਨਹੀ ਪਾਏ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ॥

ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਨੇ ਹੀ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਤਾਕੇ ਖੁਲੇ ਕਪਾਟ ॥ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ਜੋਨੀ ਬਾਟ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਤਿਸਕੇ ਪੰਚ ਕੋਸ ਰੂਪੀ ਵਾ ਕ੍ਰਮ ਰੂਪੀ(ਕਪਾਟ) ਤਖਤ ਖੁਲ ਗਏ ਹੈਂ ਫੇਰ ਵਹੁ ਪੁਰਸੁ ਜੋਨੀਓ(ਕੋ)ਬਾਟ) ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਇਹੀ ਤੇਰਾ ਅਉਸਰੁ ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਾਰ ॥ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਤੂ ਦੇਖੁ ਬਿਚਾਰਿ ॥

ਇਹੀ ਤੇਰਾ (ਅਉਸਰ)ਸਮਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਚੋਰਾਸੀ ਲਾਖ ਪੀਛੇ ਏਹੀ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕੀ (ਵਾਰ)ਬਾਰੀ ਹੈ ॥ ਤੂੰ (ਘਟ)ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਕੇ ਦੇਖੁ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰੁ ਜੀਤਿ ਕੈ ਹਾਰਿ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਹਿਓ ਪੁਕਾਰਿ ਪੁਕਾਰਿ ॥ ੫॥ ੧॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਇਸ ਮੈਂ ਜੀਤ (ਕੈ) ਚਾਹੇ ਚਾਰ ਹਮਨੇ ਤੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਪੁਕਾਰੇ ਪੁਕਾਰੇ ਕੇ ਕਹਿ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੫॥ ੧॥ ੯ ॥

ਸਿਵ ਕੀ ਪੁਰੀ ਬਸੈ ਬੁਧਿ ਸਾਰੁ ॥ ਤਹ ਤੁਮ ਮਿਲਿਕੈ ਕਰਹੁ ਬਿਚਾਰੁ ॥

ਸਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀਪੁਰੀਦਸਵੇਂ ਵਾਰ ਮੈਂ (ਤੁਪਿਸਾਭੁ) ਸੋਸ ਬਧੀ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀ (ਦਸੈ) ਦਸਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨ ਜੋਗੀਓ(ਕੇ)ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਤੁਮ ਜੋਗੀ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਹੁ ॥

ਈਤ ਉਤੁ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਰੈ ॥ ਕਉਨ ਕਰਮ ਮੇਰਾ ਕਹਿ ਲੇਖਿ ਮਰੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਕਾ ਪਿਗਲਾ ਵਾ ਨੀਚੇ ਉਪਰ ਕੇ ਚਕ੍ਰੋਂ ਕੀ ਤੁਮਕੋ ਸੋਝੀ ਪੜ ਜਾਵੇਗੀ ਮੇਰਾ ਤੂੰ ਏਹੀਉ(ਉਸ)ਵੈਕਿਐਰਕੋਨ ਜੋ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰ ਕਰਕੇ ਮਰੇ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਜੋਗ ਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥ ੧ ॥

ਨਿਜ ਪਦ ਉਪਰਿ ਲਾਗੇ ਧਿਆਨੁ ॥ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਰਬ ਸੇ ਉਪਰ ਜੋ ਦਸਮੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਨਿਜ ਪਦ ਹੈ ਉਸ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਲਾਗਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਹੀ (ਗਿਆਨੁ) ਜਾਨਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮੂਲ ਦੁਆਰੈ ਬੰਧਿਆ ਬੰਧੁ ॥ ਰਵਿ ਉਪਰ ਗਹਿ ਰਾਖਿਆ ਚੰਦੁ ॥

ਮੂਲ ਦੁਆਰੇ ਕੋ ਜੋ ਪੈਨ ਜਾਤੀ ਥੀ ਤਿਸਕੋ ਏਤੀ ਕਾ ਬੰਧੁ ਪਾਕੇ ਬੰਧਿਆ ਹੈ (ਰਵਿ) ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਾਣ ਪੈਨ ਪਰ (ਚੰਦੁ) ਅਪਾਨ ਪੈਨ ਪਕੜ ਕੇ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ਵਾ (ਰਵਿ) ਸੂਰਜ ਪਿੰਗਲਾ ਪਰ(ਚੰਦੁ)ਇਕਾ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰ ਰਾਖਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਜੀ ਸੁਰ ਦੁਆਰਾ ਰਕਾਇ ਕਰ ਖਬੀ ਦੁਆਰਾ ਉਤਾਰੀ ਖਬੀ ਸੇ ਚੜਾਇ ਕਰ ਸਜੀ ਸੇ ਉਤਾਰੀ ਹੈ ॥

ਪਛਮ ਦੁਆਰੈ ਸੁਰਜੁ ਤਪੈ ॥ ਮੇਰ ਡੰਡ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਬਸੈ ॥ ੨ ॥

(ਪਛਮ ਦੁਆਰੈ) ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਸੂਰਜ ਸੁਰ ਕੇ (ਤਪੈ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਆ ਹੈ ਮੇਰ ਡੰਡ ਨਾਮ ਨਾੜੀ ਹੈ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਜਿਸਕੋ ਕੰਗਰੋਜ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗੀ ਹੁਈ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ ਹੋਕਰ (ਸਿਰ ਉਪਰਿ) ਸਿਰ ਮੈਂ ਜੋ ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਹੈ ਸਭ ਤੋ

ਉਪਰਿ ਉਸ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਸਰਮ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸਿਲ ਓੜ ॥ ਤਿਹ ਸਿਲ ਉਪਰ ਖਿੜਕੀ ਅਉਰ ॥

ਪੈਂਟ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪਸਰਮ ਦੁਆਰ ਜੋ ਗਰਦਨ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪਾਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਗਿਰੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ (ਓੜ) ਤਰਫ ਸਿਲ ਹੈ ਕੜਾ ਕਠੋਰ ਮਾਸ ਕੀ ਬੋਟੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਸ ਸਿਲ ਕੇ ਉਪਰ ਇਕ ਔਰ (ਖਿੜਕੀ) ਮਾਸ ਮਈ ਪੜਦਾ ਹੈ ॥

ਖਿੜਕੀ ਉਪਰਿ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥
ਤਿਸ ਖਿੜਕੀ ਕੇ ਉਪਰ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਕੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਵਾ ਵੇਦਾਂਤ ਮੈਂ ਐਸੇ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ਸਿਵ ਕੀ ਪੁਰੀ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਸਾਰ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਤਸੰਗਮੈਂ ਤੁਮ ਸਿਲ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰੋ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਕਿੜਾ ਲਾਭ ਹੋਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਈਤ ਉਤ) ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਕੀ ਫਾ ਜੀਵ ਦੀਸ਼ੁਰ ਕੀ ਤੁਮਕੇ ਸੋਝੀ ਪੜ ਜਾਵੇਗੀ ਭਾਵ ਗਾੜਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਚਿਰ ਯੋਗੀ ਰਹੇਗਾ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ (ਕੋਨ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਰਤਾ ਫਿਰੈ ਮੇਰਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਹੈ ਐ ਰਾਮ ਹੈ ਨਾਮ ਜਿਸਕਾ ਜਬ ਤਿਸ ਵਜਾਪਕ ਕਾ ਗਾਨਾ ਭੜਾ ਹੈ ਤਬ ਨਿਸ ਪਦ ਉਪਰ ਧੜਾਨ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ਮੁਲ ਦੁਆਰੁ ਅਵਿਦਯਾ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਮਨ ਕੇ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪ ਬੰਧ ਪਾਕੇ ਬੰਧਿਆ ਹੈ (ਰਵਿ) ਤਮੋਂ ਗੁਨ ਉਪਰ (ਚੰਦ) ਸਤੇ ਗੁਣ ਕੇ ਪਕੜ ਕੇ ਰਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਮੋਂ ਗੁਣ ਕੇ ਸਤੇ ਗੁਣ ਕਰਕੇ ਦਬਾਇ ਦੀਆ ਹੈ (ਪਸਰਮ ਦੁਆਰ) ਜੋ ਅਵਿਦਯਾ ਹੈ ਵਹਾ ਗਾੜਾ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਹੈਵਾ (ਪਛਮ) ਇਨ ਸਾਧਨੋਂ ਸੇ ਪੀਛੇ (ਦੁਆਰੇ) ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਗਾੜਾਨ ਸੂਰਜ ਤਪਿਆ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਭੜਾ ਹੈ ॥ (ਮੇਰ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ (ਭੰਡ) ਇਕ ਰਸ ਚਿਦੈ ਮੈਂ ਵਸਤਾ ਹੈ (ਪਸਰਮ ਦੁਆਰੇ) ਅਗਾੜਾਨ ਕੀ ਤਰਫ ਜੋ ਸਿਲ ਹ ਆਸਾ ਤਿਸਨਾ ਤਿਸ ਸਿਲ ਕੇ ਉਪਰ ਸੁਖਮ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਔਰ ਖਿੜਕੀ ਹੈ ਤਿਸ ਖਿੜਕੀ ਕੇ ਉਪਰ ਦਸਵਾ ਸੁਗ ਵਿਸਰਗ ਆਇਕੋ ਕਾ ਆਸਾ ਰੂਪ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਹਕਰਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸੁਕ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਉਰਾਰ ਪਾਰ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ਪੰਡਤਿ ਜਨ ਮੁਲਾ ਕਾਜੀ ਜੋਗੀ ਆਦਿ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਕਰ ਆਏ ਤਿਨਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਬੁਝੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਮੁਲਾ ਜੋ ਮਨ ਸਿਉ ਲਰੈ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਕਾਲ ਸਿਉ ਜੁਰੈ ॥

ਮੁਲਾ ਵਹੁ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਸਾਥ ਲਰੈ ਭਾਵ ਬਾਹਯ ਮੁਖੀ ਨ ਹੋਣ ਵੇਵੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕਾਲਕੇ ਸਾਥ (ਜੁਰੈ) ਜੁਪ ਕਰੇ ॥

ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮਰਦੈ ਮਨੁ ॥ ਤਿਸੁ ਮੁਲਾ ਕਉ ਸਦਾ ਸਲਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰਖ ਅਰਥਾਤ ਜਮਕੇ ਮਾਨ ਕੇ ਜੋ ਮਰਦਨ ਕਰ ਦੇਵੈ ਤਿਸ ਮੁਲਾ ਕੇ ਸਦਾ ਸਲਾਮੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹੈ ਹਜੂਰਿ ਕਤ ਦੁਰਿ ਬਤਾਵਹੁ ॥ ਦੁੰਦਰ ਬਾਧਹੁ ਸੁੰਦਰ ਪਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਦਾ ਹਜੂਰ ਹੀ ਹੈ ਦੂਰ ਕਹਾ ਬਤਾਵਤੇ ਹੋ (ਦੁੰਦਰ) ਦੁੰਦ ਮਹਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਮਨੁ ਹੈ ਜਬ ਤਿਸਕੇ (ਬਾਧਹੁ) ਰੋਕੇਗੇ ਤੋ (ਸੁੰਦਰ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਪਾਵੇਗੇ ॥

ਕਾਜੀ ਸੋ ਜੋ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥ ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰ ਜਾਰੈ ॥

ਕਾਜੀ ਸੋਈ ਹੈ ਜੋ (ਕਾਇਆ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰ ਕਰੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਾੜਾਨ ਕੀ ਅਗਨੀ ਕਰਕੇ ਕਾਇਆ ਕੇ (ਪਰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਾਵੇ ਭਾਵ ਮਿਝਾ ਜਾਣੇ ॥

ਸੁਪਨੈ ਬਿੰਦੁ ਨ ਦੇਈ ਝਰਨਾ ॥ ਤਿਸੁ ਕਾਜੀ ਕਉ ਜਰਾ ਨ ਮਰਨਾ ॥ ੨ ॥

ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਭੀ (ਬਿੰਦੁ) ਬੀਰਜ ਕੇ ਬਰਨੇ ਨਾ ਦੇਵੈ ਤਿਸ ਕਾਜੀ ਕੇ ਨਾ ਤੋ (ਜਰਾ) ਝੁਵੇਪਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਉਸਕੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਆਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਿਤ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਸੁਰਤਾਨੁ ਜੁ ਦਇ ਸਰਤਾਨੈ ॥ ਬਾਹਰਿ ਜਾਤਾ ਭੀਤਰਿ ਆਨੈ ॥

ਸੋ (ਸੁਰਤਾਨ) ਜੋਗੀ ਹੈ ਜੋ ਦੋ (ਸਰ) ਬੈਠੇ ਭਾਵ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਕਰ ਇਛਾ ਪਿੰਗਲਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣ ਪੋਣ ਕੇ ਝੜਾਵੈ ਉਤਰੇ ਬਾਹਰ ਜਾਤੇ ਬੂਝੇ ਪ੍ਰਾਣ ਪੋਣ ਕੇ (ਭੀਤਰਿ ਆਨੈ) ਅੰਤਰ ਲਿਆਵੈ ॥

ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮੈ ਲਸਕਰੁ ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਸੁਰਤਾਨੁ ਛਤੁ ਸਿਰਿ ਧਰੈ ॥

ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਦਸਵੇ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਪੋਣ ਕੇ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੇ ਭਾਵ ਠਹਰਾਵੈ ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਸਰੂਪ ਛਤ੍ਰ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸੋ ਜੁੜਾ ਹੈ ਐ (ਸੁਰਤਾਨ) ਪਾਤਸਾਹੁ ਭਾਵ ਸਿਰੋਮਣੀ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਵੈਰਾਗ ਵੇਵੇਕ ਰੂਪ ਦੋ (ਸਰ) ਤੀਰ (ਤਾਲਾ) ਬੈਠੇ ਭਾਵ ਧਾਰੇ ਐ ਬਾਹਰ ਜਾਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਮੁਖ ਕਰੇ ਚਿਦੈ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਨੋਂ ਰੂਪੀ ਭੋਜ ਨੂੰ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੇ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਨ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਜੋ ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਖ ਪਾਤਸਾਹੁ ਜਸ ਰੂਪੀ ਛਤ੍ਰ ਕੇ ਸਿਰਪਰ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਸਦਾ ਬੜਾ ਜਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਜੋਗੀ ਗੋਰਖੁ ਗੋਰਖੁ ਕਰੈ ॥ ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਰੈ ॥

ਜੋਗੀ ਗੋਰਖ ਗੋਰਖ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾ ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ॥ ਕਬੀਰ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ ੪॥ ੩॥ ੧੧॥

ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕਾ ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ ਮਾਨਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਸਰਮ ਕੀ ਓਰ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਸਮਾਇ) ਬਨਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ॥ ੪॥ ੩॥ ੧੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਮੀਪ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਬੈਸਨਵ ਮਤ ਵਲੇ ਹਮ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਕੇ ਵਸਤੇ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਆਪਨੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਕੀ ਪੂਜਾ ਨਾਮ ਕੋ ਤਜਾਯਾ ਕਰ ਕਰਨੀ ਅਛੀ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਗਵਾਈ ਦੇਕਰ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦ੍ਰੋਤ ਭਾਵ ਕੋ ਲੀਏਂ ਹੁਏ ਜੋ ਪਾਖੰਡ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਮਹਲਾ ੫॥

ਜੇ ਪਾਥਰ ਕਉ ਕਹਤੇ ਦੇਵ॥ ਤਾਕੀ ਬਿਰਥਾ ਹੋਵੈ ਸੇਵ॥ -

ਜੇ ਪੁਰਸ ਪਥਰ ਕੋ ਹੀ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਹੁਈ ਬਜਰਥ ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ॥

ਜੇ ਪਾਥਰ ਕੀ ਪਾਈ ਪਾਇ॥ ਤਿਸਕੀ ਘਾਲ ਅਜਾਈ ਜਾਇ॥ ੧॥

ਜੇ ਪਥਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਥਾ ਟੇਕਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ (ਘਾਲ) ਮਿਹਨਤ ਕੀ ਹੁਈ (ਅਜਾਈ) ਬਜਰਥ ਜਾਈ ਹੈ॥ ੧॥

ਠਾਕੁਰੁ ਹਮਰਾ ਸਦ ਬੋਲੰਤਾ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਨੁ ਦੇਤਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਹਮਾਰਾ ਠਾਕੁਰ ਸਦਾ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦਾਨੁ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ॥

ਅੰਤਰਿ ਦੇਉ ਨ ਜਾਨੈ ਅੰਧੁ॥ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਮੋਹਿਆ ਪਾਵੈ ਫੰਧੁ॥

ਅਗਿਆਨੀ (ਦੇਉ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਮੋਹਿਆ ਹੁਆ ਮਲ ਕੇ ਵਾਹੀਓਂ ਮੈਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ॥

ਨ ਪਾਥਰੁ ਬੋਲੈ ਨਾ ਕਿਛੁ ਦੇਇ॥ ਫੋਕਟ ਕਰਮ ਨਿਹਫਲੁ ਹੈ ਸੇਵ॥ ੨॥

ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਤੋ ਪਥਰ ਕਛੁ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕਛੁ ਦੇਤਾ ਹੀ ਹੈ ਪਾਖੰਡ ਪੂਜਾ ਰੂਪ ਕਰਮ ਸਭ (ਫੋਕਟ) ਬਜਰਥ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗੀ ਅਰਥਾਤ ਪਾਰਖਦੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਨਿਸਫਲੁ ਹੈ॥ ੨॥

ਜੇ ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਚੰਦਨੁ ਚੜਾਵੈ॥ ਉਸਤੇ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਫਲ ਪਾਵੈ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੁਰੀਸ਼ ਉਪਰ ਚੰਦਨ ਚੜਾਇ ਦੇਵੈ ਤੇ ਕਹੇ ਉਸ ਸੇ ਵਹੁ ਕਯਾ ਫਲ ਪਾਵੇਗਾ॥

ਜੇ ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਬਿਸਟਾ ਮਾਂਹਿ ਰੁਲਾਈ॥ ਤਾਂ ਮਿਰਤਕ ਕਾ ਕਿਆ ਘਾਟਿ ਜਾਈ॥ ੩॥

ਔਰ ਜੇ ਮ੍ਰਿਤਕਕੋ ਬਿਸਟਾ ਬੀਚਿ ਰੁਲਾਈ ਚਰੇ ਤੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਾ ਕਯਾ ਘਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਾ ਕਛੁ ਭੀ ਬਿਗੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਥਰ ਕੀ ਜੜਤਾ ਪਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਾ ਵਿਸ਼੍ਰਾਂਤ ਟੀਆ ਹੈ॥ ੩॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰ ਹਉ ਕਹਉ ਪੁਕਾਰਿ॥ ਸਮਝਿ ਦੇਖੁ ਸਾਕਤ ਗਾਵਰਿ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ਹੇ (ਸਾਕਤ) ਸਨਮੁਖ ਗਵਾਰ ਜੀਵ ਤੂੰ ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਖੁ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬਹੁਤੁ ਘਰ ਗਾਲੇ॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲੇ॥ ੪॥ ੪॥ ੧੨॥

ਦ੍ਰੋਤ ਭਾਵ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਰ ਗਾਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਰਾਮ ਕੋ ਭਗਤ ਸਦੀਵ ਸੁਖਾਲੇ ਹੈਂ॥ ੪॥ ੪॥ ੧੨॥

ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਜਲ ਮਹਿ ਮੀਨ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੋਧੇ॥ ਦੀਪਕ ਪਤੰਗ ਮਾਇਆ ਕੇ ਛੇਟੇ॥

ਜਲ ਵਿਖੇ ਜੋ ਮਛ ਆਦਿਕ ਹੈਂ ਏਹ ਮਾਯਾਕੇ ਬੋਧੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਦੀਪਕ ਪਰ ਪਤੰਗ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਸੋ ਆਇ ਕਰ ਛੇਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਭਸਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ॥

ਕਾਮ ਮਾਇਆ ਕੁੰਚਰ ਕਉ ਬਿਆਪੈ॥ ਭੁਇਅੰਗਮ ਭ੍ਰਿੰਗ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਖਾਪੈ॥ ੧॥

ਕਾਮ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਮਾਯਾ ਹਸਤੀ ਕੋ ਬਨਾਪਤੀ ਹੈ (ਭੁਇਅੰਗਮ) ਸਰਪ ਬੀਨ ਕੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੈਂ ਔਰ (ਭ੍ਰਿੰਗ) ਭਮਰ ਸੁਰੀਸ਼ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਖਪ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥ ੧॥

ਮਾਇਆ ਐਸੀ ਮੋਹਨੀ ਭਾਈ॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਤੇਤੇ ਭਹਕਾਈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਮਾਇਆ ਐਸੀ ਮੋਹਨੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨਨੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਤਿਨਨੇ ਹੀ (ਭਹਕਾਈ) ਭ੍ਰਮਾ ਛੋਤੇ ਹੈਂ॥

ਪੰਛੀ ਮ੍ਰਿਗ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਰਾਤੇ॥ ਸਾਕਰ ਮਾਖੀ ਅਪਿਕ ਸੰਤਾਪੈ॥

ਪੰਛੀ ਚੋਗ ਔਰ ਮ੍ਰਿਗ ਘੰਡਹੋੜੇ ਕੀ ਆਵਾਜ਼ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸਾਕਰ ਅਰਥਾਤ ਮਿਸ਼੍ਰਣ ਰੂਪ ਹੋਕਰ

ਮਾਧਾ ਮਾਖੀ ਕੋ ਅਧਿਕ ਸੰਤਾਪ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥

ਤੁਰੇ ਉਸਟ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਭੋਲਾ ॥ ਸਿਧ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਖੋਲਾ ॥ ੨ ॥
(ਤੁਰੇ) ਘੋੜੇ ਔਰ (ਉਸਟ) ਉਨ ਏਹ ਸਭ ਮਾਇਆ ਮਹਿ (ਭੋਲਾ) ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਚੌਰਾਸੀਹ ਸਿਧੋਂ ਕਾ ਮਨੁ
ਮਾਧਾ ਮੈਂ ਖੋਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਛਿਮ ਜਤੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਦਾ ॥ ਨਵੈ ਨਾਥ ਸੂਰਜ ਅਰੁ ਚੰਦਾ ॥

ਛੇ ਜਤੀ ਭੀ ਮਾਧਾ ਕੇ ਦਾਸ ਹੁਏਹੈ ਨੌ ਨਾਥ ਭੀ ਔ ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਭੀ ਮਾਧਾ ਸੰਜੁਗਤਿਹੈ ਜਤੀ ਏਹ ਹਨ-ਭੈਰੋਂ-੧
ਗੋਰਖ ੨ ਲਛਮਣ ੩ ਹਨੂਮਾਨ ੪ ਦਤਾਰੂ ੫ ਔ ਭੀਛਮ ਪਿਤਾਮਾ ੬ ॥

ਤੁਪੇ ਰਖੀਸਰ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਸੂਤਾ ॥ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਕਾਲੁ ਅਰੁ ਪੰਚ ਦੂਤਾ ॥ ੩ ॥

ਤਪੀ ਪੁਨਹ ਰਖੀਸ੍ਰੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਮਾਧਾ ਮੈਂ ਸੋਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ਕਾਲ ਅਰ ਪੰਚੇ ਦੂਤ ਕਮਾਇਕ ਭੀ ਮਾਧਾ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹੈਂ ॥੩॥

ਸੁਆਨ ਸਿਆਲ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਰਾਤਾ ॥ ਬੰਤਰ ਚੀਤੇ ਅਰੁ ਸਿੰਘਾਤਾ ॥

(ਸੁਆਨ) ਕੁਤੇ ਅਰ (ਸਿਆਲ) ਗਿਦੜ ਪੁਨਃ ਬੰਦਰ ਅਰ (ਚੀਤੇ) ਚਿੜੇ ਅਰੁ (ਸਿੰਘਾਤਾ) ਸਿੰਘ ਵਾਸਰਭੇ
ਭੀ ਮਾਧਾ ਮਹਿ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਮਾਜਾਰ ਗਾਡਰ ਅਰੁ ਲੂਬਰਾ ॥ ਬਿਰਖ ਮੂਲ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਪਰਾ ॥ ੪ ॥

(ਮਾਜਾਰ) ਬਿਲੇ ਔਰ (ਗਾਡਰ) ਭੋਤ ਔਰ ਲੂਬਰ ਪੁਨਹ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੇ ਮੂਲ ਭੀ ਇਹ ਸਭ ਮਾਧਾ ਮੈਂ ਪੜੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਮਾਇਆ ਅੰਤਰਿ ਭੀਨੇ ਦੇਵ ॥ ਸਾਗਰ ਇੰਦ੍ਰਾ ਅਰੁ ਧਰਤੋਵ ॥

ਸਮੁਹ ਦੇਵਤਾ ਸਮੁੰਦ ਔਰ (ਇੰਦ੍ਰਾ) ਲਛਮੀ ਪੁਨਹ (ਧਰਤੋਵ) ਧਰਤੀ ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ ਏਹ ਸਭੀ ਮਾਧਾ ਕੇ ਅੰਤਰ
(ਭੀਨੇ) ਸਨਿਗਧ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਜਿਸੁ ਉਦਰੁ ਤਿਸੁ ਮਾਇਆ ॥ ਤਬ ਛੂਟੇ ਜਬ ਸਾਧੂ ਪਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਇਹ ਸਿਧਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਜਨੋ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਉਦਰੁ)ਪੈਰੁ ਹੈ ਤਿਸੁਕੇ ਸਾਥ ਨਿਸਰੇ ਮਾਇਆ ਲਗੀ
ਹੁਈ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸੰਤੁ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ ਤਬ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਸੇ ਛੂਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਧਿਹ ਕਿ ਜਬ
ਸਤਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਧਰਮ ਮਾਨ ਕਰ ਅਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੂਪ

ਮਾਧਾ ਸੇ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰੈ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਕਾਜੁ ਏਕੁ ਨਹੀ ਸਰੈ ॥

ਜਬ ਤਕ ਇਹ ਜੀਉ ਮੇਰੀ ਮਾਧਾ ਮੇਰੀ ਬਿਛੁਤੀ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਇਕ ਕਾਰਜ ਮੋਖ ਰੂਪੀ ਨਹੀਂ ਸੋਰਤਾ ॥

ਜਬ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮਿਟਿ ਜਾਇ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰਹਿ ਆਇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਔ ਮੇਰੀ ਮਿਟ ਜਾਵੇ ਤਬ ਆਪ (ਪ੍ਰਭ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਨ ਕਰ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ਮਨਾ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਨ ਸਿਮਰਹੁ ਦੁਖ ਭੈਜਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਮਨ ਮੈਂ ਬਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਦੁਖ ਭੀਜਨ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤੇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਸਿੰਘੁ ਰਹੈ ਬਨ ਮਾਹਿ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਬਨੁ ਫੂਲੈ ਹੀ ਨਾਹਿ ॥

ਜਬ ਤਕ ਬਨ ਮੈਂ ਸੋਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਬਨ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਗਾਵਲੀ ਬਨਕੇ ਜੀਵ ਪਰਫੁਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਜਬ ਹੀ ਸਿਆਰੁ ਸਿੰਘ ਕਉ ਖਾਇ ॥ ਫੂਲਿ ਰਹੀ ਸੁਗਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਨਿਹਰੇ ਕਰ (ਸਿਆਰੁ) ਸਰਭਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਖਾਇ ਜਾਵੇ ਤਬ ਸਗਲੀ ਬਨਸਪਤੀ ਫੂਲੀ ਹੁਈ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਅ
ਜੀਵ ਬਹੁਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ਤਬਾ ਹੀ ਜਬ ਤਕ ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪੀ ਬਨ ਮੈਂ ਹੰਕਾਰ ਸੇਤੁ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ
ਜੀਵ ਵੈਲਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜਬ ਵਿਚਾਰ ਸਰਭਾ ਹੰਕਾਰੁ ਸੇਰ ਕੋ ਖਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਸੁਭ ਗੁਣ ਵੈਲ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੀਤੋ ਬੂਝੈ ਹਰੈ ਤਿਰੈ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਰਿ ਉਤਰੈ ॥

ਜੋ ਆਪਕੇ ਜੀਤਾ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਆਪਕੇ ਹਾਰਿਆ ਹੁਆ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤ
ਹੈ ਸੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਨਿਮ੍ਰਿਤਾ ਸਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਦਾਸੁ ਕਬੀਰੁ ਕਹੈ ਸਮਝਾਇ ॥ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਰਹਹੁ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ੩ ॥ ੧੪ ॥

ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਜੀ ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਸਮਝਾਇ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜਨੋ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ
ਲਗਾਇ ਰਹੋ ॥ ੩ ॥ ੧੪ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸਭਾ ਕੀ ਬਡੋਤਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਰਿ ਸੈਇ ਸਲਾਰੁ ਹੈ ਜਾਕੇ ॥ ਸਵਾ ਲਾਖੁ ਪੈਕਾਬਰ ਤਾਕੇ ॥

ਜਿਸ ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸਤਰ ਸੈਂਕੜੇ ਸਰਦਾਰ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਕਈ ਸਵਾ ਲਾਖੁ ਪੈਕਾਬਰ ਹੈ ॥

ਸੇਖ ਜੁ ਕਹੀਅਹਿ ਕੋਟਿ ਅਠਾਸੀ ॥ ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਜਾਕੇ ਖੇਲ ਖਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰੁ ਕੇ ਸੇਖ ਤਿਆਗੀ ਕਈ ਅਠਾਸੀ ਰੋੜ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਖਾਸੀ) ਖਾਸਗੀ ਯਾਰ ਖੇਲਨੇ ਵਾਲੇ ਛਿਪਿਆ ਰੋੜ ਜਾਦਵ ਹੈਂ ॥੧॥

ਮੇ ਗਰੀਬ ਕੀ ਕੋ ਗੁਜਰਾਵੈ ॥ ਮਜਲਸਿ ਦੂਰਿ ਮਹਲੁ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੀ ਗਰੀਬ ਕੀ ਅਰਜ ਕੋ ਕੋਨ (ਗੁਜਰਾਵੈ) ਪਹੁੰਚਾਵੈ (ਮਜਲਸਿ) ਸਭਾ ਦੂਰ ਤਕ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਮਹਲ) ਸਰੂਪ ਕੋ ਕੋਨ ਪਾਵੈ ਭਾਵ ਪਾਉਲਾ ਕਠਨੁ ਹੈ ॥

ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜੀ ਹੈ ਖੇਲ ਖਾਨਾ ॥ ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਫਿਰੈ ਦਿਵਾਨੀ ॥

ਤੇਤੀਸ ਰੋੜ ਦੇਵਤਾ (ਖੇਲ ਖਾਨਾ) ਸੇਵਕ ਦੇ ਸੰਮੂਹ ਵਾ ਭੋਜਨ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਆਦਕ ਸਭ ਕਾਰਖਾਨੇ ਹੈ ਚੌਰਾਸੀ ਲਖਜੀਉ ਜਿਸਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਦਿਵਾਨਾਂ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਬਾ ਆਦਮ ਕਉ ਕਿਛੁ ਨ ਦਰਿ ਦਿਖਾਈ ॥ ਉਨਿ ਭੀ ਭਿਸਤਿ ਘਨੇਰੀ ਪਾਈ ॥੨॥

(ਬਾਬਾ ਆਦਮ) ਸਿਵਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਛੁ ਗਯਾਨ ਦਿਸਦ ਦਿਖਾਈ ਹੈ (ਉਨਿ) ਉਸ ਬਿਵ ਨੇ ਭੀ (ਭਿਸਤਿ) ਸੇਖ ਗਯਕ ਹੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦਿਲ ਖਲਹਲੁ ਜਾਕੈ ਜਰਦਰੂਥਾਨੀ ॥ ਛੋਡਿ ਕਤੇਬ ਕਰੈ ਸੈਤਾਨੀ ॥

ਜਿਸਕੇ ਦਿਲ ਮੈਂ (ਖਲਹਲੁ) ਖਲਦਿਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਧਿਹ ਜਿਸਕਾ ਦਿਲ ਸੰਜੇ ਆਤਮਕ ਹੈ ਤਾਕੇ (ਹੁ) ਮੁਖ ਕੀ ਬਾਨੀ ਰੰਗਤ (ਦਰਦ) ਪੀਲੀ ਹੈ ਵਹੁ ਕੋਨ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਕਤੇਬ) ਕਿਤਾਬੋ ਕੇ ਸਿਧਤ 'ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਸੈਤਾਨੀ ਕਰਮ ਅਰਥਾਤ ਮੰਦ ਜੀਵ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਨੀਆ ਦੋਸੁ ਰੋਸੁ ਹੈ ਲੋਈ ॥ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਪਾਵੈ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥

ਦੋਸੁ ਦੁਨੀਆ ਵਿਖੇ ਹੈ ਔਰ (ਰੋਸੁ) ਗੁਸਾ (ਲੋਈ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪੁਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਮੁੜਕੇ ਅਮਰਾ ਦੁਖ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਲੋਗੋਂ ਸਾਥ ਗੁਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੀਵ ਜੋਸਾ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਹੀ ਉਹ ਉਸਕਾ ਫਲ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੀਵ ਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਗੇ ਸਦੀਵ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ॥ ੩ ॥

ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਹਮ ਸਦਾ ਭਿਖਾਰੀ ॥ ਦੇਉ ਜਬਾਬੁ ਹੋਇ ਬਜਗਾਰੀ ॥

ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਹੋ ਅਰ ਹਮ ਆਪਕੇ ਸਦਾ ਕੇ (ਭਿਖਾਰੀ) ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਜਬਾਬ ਦੇਵੇਂ ਭਾਵ ਹੁਕਮ ਅਫੂਲੀ ਕਰੋਤੋ ਮੈਂ (ਬਜਗਾਰੀ) ਤਕਸੀਰੀ ਹੋਵੋਂਗਾ ॥

ਦਾਸੁ ਕਬੀਰੁ ਤੇਰੀ ਪਨਹ ਸਮਾਨਾ ॥ ਭਿਸਤੁ ਨਜੀਕਿ ਰਾਖੁ ਰਹਮਾਨਾ ॥੪॥੧॥੧॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਤੇਰੀ (ਪਨਹ) ਸਰਠਿ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ਹੋ (ਰਹਮਾਨਾ) ਦਗਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਪਨੇ ਨਜਦੀਕ ਰਾਖੁ ਏਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਬਹਿਸਤ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧ ॥

ਸਭੁ ਕੋਈ ਚਲਨ ਕਹਤੁ ਹੈ ਉਹਾਂ ॥ ਨਾ ਜਾਨਉ ਬੈਕੁੰਠੁ ਹੈ ਕਹਾਂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਭ ਕੋਈ ਉਹਾ ਅਰਥਾਤ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈਂ ਚਲਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਕਿ ਬੈਕੁੰਠ ਕਹਾਂ ਹੈ ॥

ਆਪੁ ਆਪਕਾ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾਂ ॥ ਬਾਤਨ ਹੀ ਬੈਕੁੰਠੁ ਬਖਾਨਾਂ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਆਪਕਾ ਭੇਦੁ ਤੇ ਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੋਨ ਸਰੂਪ ਹੂੰ ॥ ਬਾਤਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਵਖਯਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਮਨ ਬੈਕੁੰਠ ਕੀ ਆਸ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਨਾਹੀ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਤਕ ਮਨ ਮੈਂ ਬੈਕੁੰਠ ਕੀ ਆਸ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਬ ਤਕ (ਚਰਨ) ਆਪਾਰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਖਾਈ ਕੋਟੁ ਨ ਪਰਲਪੁ ਗਾਰਾ ॥ ਨਾ ਜਾਨਉ ਬੈਕੁੰਠੁ ਦੁਆਰਾ ॥ ੩ ॥

ਬੈਕੁੰਠ ਕੀ ਨਾ ਕੋਈ ਖਾਈ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਰਦੇ ਕੋਟ ਹੈ ਔਰ ਨਾਹੀ (ਪਰ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਗਾਰਾ ਸੋ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਾ ਕੋਈ ਬੈਕੁੰਠ ਵਾ ਦਰਵਾਜਾ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਤੁਸੀਂ ਕੋਨਸਾ ਬੈਕੁੰਠ ਮਾਨਤੇ ਹੋ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਿ ਕਮੀਰ ਅਬ ਕਹੀਐ ਕਾਹਿ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬੈਕੁੰਠੇ ਆਹਿ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਬਾਤਿ ਅਬ ਕਿਸਕੇ ਕਹੀਏ ਸਾਧਸੰਗਤ ਹੀ ਬੈਕੁੰਠ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੬ ॥ ਆਕੀ ਗਵ ਕੇ ਰੂਪ ਕਾ ਅਲੰਕਾਰ ਵਾਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਕਿਉ ਲੀਜੈ ਗਛੁ ਬੰਕਾ ਭਾਈ ॥ ਦੋਵਰ ਕੋਟ ਅਰੁ ਤੇਵਰ ਖਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪੀ (ਬੰਕਾ) ਦੇਚਾ ਗਛੁ ਕੈਸੇ ਲੀਆ ਭਾਵ ਜੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸਕਾ (ਦੋਵਰ) ਰਾਗ ਵੈਸ ਰੂਪੀ ਦੇਹਿਤਾ ਕੋਟ ਹੈ ਔਰ (ਤੇਵਰ) ਤਿਨੇ ਈਖਣਾ ਵਾ ਤਿਨਾ ਗੁਲਾ ਰੂਪੀ ਜਿਸਕੀ ਤਿਹਰੀ ਖਾਈ ਹੈ ॥

ਪਾਂਚ ਪਰੀਸ ਮੋਹ ਮਦ ਮਤਸਰ ਆਭੀ ਪਰਥਲ ਮਾਇਆ ॥

ਕਾਮਾਦੀਪੰਜ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਅਰੁ ਮਦੁ ਅਰੁ (ਮਤਸਰ) ਭੀਰਖਾ ਆਇ ਪਬੀਸ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾ ਇਹ ਫੌਜ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਬਲ ਜੋਮਾਯਾ ਨਾਮ ਛਲਾ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖ ਮਾਯਾ ਛਵੀ ਹੈ॥ ਛਵੀ ਯਾ ਆਡੀ ਥਹੁ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਗੋਲੀ ਆਇ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਫੌਜ ਘੇਦ ਕੇਸੁਪ ਸਮਝ ਓਦ ਬਣਾਉਤੇ ਹੈ॥

ਜਨ ਗਰੀਬ ਕੇ ਜੋਰੁ ਨ ਪਹੁਚੈ ਕਹਾ ਕਰਉ ਰਘੁਰਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਰਘੁਰਾਇਆ ਮੈਂ ਅਥ ਕਹਾ ਕਰੋ ਐਸੇ ਕਿਲੇ ਪਰ ਮੇਰਾ ਗਰੀਬ ਜਨ ਕਾ ਜੋਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਤਾ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮੁ ਕਿਵਾਰੀ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦਰਵਾਨੀ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਦਰਵਾਜਾ ॥

ਤਿਸ ਕਿਲੇ ਕੇ ਕਾਮਨਾ ਕੇ (ਕਿਵਾਰੀ) ਤਖਤੇ ਹੈਂ ਦੁਖ ਔਰ ਸੁਖ ਇਹ ਦੋਨੋਂ (ਦਰਵਾਜ਼ੀ) ਡੇਵਡੀਦਾਰ ਹੈਂ ਪਾਪ ਅਰ ਪੁੰਨ ਇਹ ਕਿਲੇ ਕਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ॥

ਕ੍ਰੋਧੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ਮਹਾ ਬਡ ਦੁੰਦਰ ਤਹ ਮਨੁ ਮਾਵਾਸੀ ਰਾਜਾ ॥ ੨ ॥

ਕ੍ਰੋਧ ਬਡਾ (ਪ੍ਰਧਾਨ) ਵਜੀਰ ਹੈ ਔਰ ਵੇਰ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਵਡੇ ਦੁੰਦਰ ਮਥਾਉਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਗਵਾਇਓ ਮਨ ਰੂਪੀ (ਮਾਵਾਸੀ) ਆਕੀ ਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰਾਵ ਸਨਾਹ ਟੋਪੁ ਮਮਤਾ ਕੋ ਕੁਬੁਧਿ ਕਮਾਨ ਚਵਾਈ ॥

ਵੇਰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਰਾਜਾ ਕੈਸਾ ਸਨਧਧ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸ੍ਰਾਵ ਕਾ (ਸਨਾਹ) ਸੰਜੋਹ ਪਹਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਸਿਰ ਪਰ ਮਮਤਾ ਕਾ ਟੋਪੁ ਹੈ ਅਰ ਕੁਬੁਧੀ ਰੂਪ ਕਮਾਨ ਚਵਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਤਿਸਨਾ ਤੀਰ ਰਹੇ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਇਉ ਗਛੁ ਲੀਓ ਨ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਘਟ ਵਿਖੇ ਆਸਾ ਤਿਸਨਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਇਹ ਤੀਰ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੋਣੇ ਤੇ ਇਹ ਕਠਨ ਗਛੁ ਲੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਵਾ ਐਸਾ ਗਛੁ (ਇਉ) ਇਉਂ ਹੀ ਭਾਵ ਗਲੀ ਥਾਤੀ ਲੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੋਈ ਜੀਤਣੇ ਕਾ ਸਾਧਨੁ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਲੀਤਾ ਸੁਰਤਿ ਹਵਾਈ ਗੋਲਾ ਗਿਆਨੁ ਚਲਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਲੀਤਾ ਔਰ (ਸੁਰਤਿ) ਗਛਾਤ ਕੀ ਵਾ ਸ੍ਰੋਸਤ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ (ਹਵਾਈ) ਤੋਪ ਤਿਸ ਮੈਂ ਗਛਾਤ ਕਾ ਗੋਲਾ ਚਲਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਸਹਜੇ ਪਰ ਜਾਲੀ ਏਕਹਿ ਚੋਟ ਸਿਝਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਜਾਲੀ ਤਬ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਏਕ ਚੋਟਕੇ ਸਾਥ ਕਿਲਾ (ਸਿਝਾਇਆ) ਜੀਤ ਲੀਆ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਕੋਈ ਸੁਰਮੇ ਭੀ ਮਦਦ ਮੈਂ ਲਏ ?

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਲੈ ਲਰਨੇ ਲਾਗਾ ਤੇਰੇ ਦੋਇ ਵਰਵਾਜਾ ॥

ਭ੍ਰਿਤ੍ਰ ॥ ਸਤ ਐ ਸੰਤੋਖ ਕੇ ਸਾਥ ਲੈਕਰਕੇ ਜਬ ਲੜਨੇ ਲਾਗਾ ਤਬ ਪਾਪ ਐ ਪੁੰਨ ਰੂਪੀ ਦੋਨੋਂ ਦਰਵਾਜੇ ਤੋੜ ਦੀਏ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਅਰੁ ਗੁਰਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਕਰਿਓ ਗਛ ਕੇ ਰਾਜਾ ॥ ੫ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਣੇ ਤੇ ਗਛ ਕਾ ਰਾਜਾ ਮਨੁ ਪਕੜ ਲੀਆ ॥ ੫ ॥

ਭਗਵਤ ਭੀਰਿ ਸਕਤਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਕਟੀ ਕਾਲ ਭੈ ਫਾਸੀ ॥

ਮੁਖ (ਭੀਰਿ) ਕਾਇਰ ਨੇ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਸਕਤੀ ਅਰਥਾਤ ਸਮਰਥਾ ਵਾ ਬਰਛੀ ਕਰ ਕਾਲਕੇ ਭੈ ਕੀ ਫਾਸੀ ਕਾਟ ਦਈ ਹੈ ॥

ਦਾਸੁ ਕਮੀਰੁ ਚੜ੍ਹਿਓ ਗੜ੍ਹ ਉਪਰਿ ਰਾਜੁ ਲੀਓ ਅਥਨਾਸੀ ॥ ੬ ॥ ੬ ॥ ੧੭ ॥

ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਗਛਾਤ ਰੂਪ ਕਿਲੇ ਕੇ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਗਛਾਤ ਕੇ ਦਬਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰ (ਅਥਨਾਸੀ) ਅਥਰਲ ਰਾਜ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗਛਾਤ ਕੇ ਪਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ੬ ॥ ੧੭ ॥

ਜਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਢਾਈ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਕਹਨੇ ਪਰ ਗੰਗਾ ਜੀ ਮੈਂ ਬਹਾਇ ਦੀਆ ਕਾ ਤਿਸਸਮੇਂ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਤ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਅਪਨੇ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੰਗਾ ਗੁਸਾਇਨਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ॥ ਜੰਜੀਰ ਬਾਂਧਿ ਕਰਿ ਖਰੇ ਕਬੀਰ ॥ ੧ ॥

(ਗੁਸਾਇਨਿ) ਬਿਸਰ੍ਹੇ ਕੀ ਸਕਤੀ ਜੋ ਗੰਗਾ ਜੀ ਹੈ ਜੋ ਅਤੀ ਭੁੰਘੀ ਪੁਨਹ ਗੰਭੀਰ ਚਲ ਰਹੀ ਥੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੰਜੀਰ ਜੋ ਬਾਧ ਕਰ ਹਮ ਕੋ ਲੈ ਗਏ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਨ ਡਿਰੀ ਤਨੁ ਕਾਹੇ ਕਉ ਭਰਾਇ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਚਿਤੁ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਬ ਹਮਨੇ ਕਹਾ ਮਨ ਹਮਾਰਾ ਗਿਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਨਕੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਭਰਾਵਤੇ ਹੋ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੇ ਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਚਿਤੁ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੀਰਾ ਕੀ ਲਹਿਰ ਮੇਰੀ ਟੁਟੀ ਜੰਜੀਰ ॥ ਮ੍ਰਿਗਛਾਲਾ ਪਰ ਬੈਠੇ ਕਬੀਰ ॥ ੨ ॥
 ਵਿਰ ਗੀਰਾ ਜੀ ਕੀ ਐਸੀ ਲਹਿਰ ਆਈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਜੰਜੀਰ ਟੁਟ ਗਈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਿਰ ਹਮ ਮ੍ਰਿਗ ਛਾਲਾਪੁਰ
 ਬੈਠ ਗਏ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੀਰਾ ਜੀ ਨੇ ਨੌਕਾ ਸਮਾਂ ਦਈ ਥੀ ॥ ੨ ॥
 ਕਹਿ ਕੰਬੀਰ ਕੋਉ ਸੰਗ ਨ ਸਾਥ ॥ ਜਲ ਬਲ ਰਾਖਨ ਹੈ ਰਘੁਨਾਥ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥ ੧੮ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਨਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਈਹਾ ਸੰਗੀ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਾਥੀ ਹੋਗਾ ॥ ਜਲੋਂ ਔਰ ਬਲੋਂ ਮੈਂ ਇਕ
 ਰਘੁਨਾਥ ਹੀ ਰਾਖਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥ ੧੮ ॥
 ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਗਮ ਦੁਗਮ ਗੜਿ ਰਚਿਓ ਬਾਸ ॥ ਜਾ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸ ॥
 (ਅਗਮ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਅਪਨੇ ਬਸਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ (ਦੁਗਮ) ਕਠਨ ਗਢ ਦਸਵੇਂਦਾਰ ਵਾ ਰਿਦਾ ਰਚਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ
 ਤਿਸਕੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ॥
 ਬਿਜੁਲੀ ਚਮਕੈ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ॥ ਜਿਹ ਪਉੜੈ ਪੁਛ ਬਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੧ ॥
 ਜਹਾਂ ਬਿਜਲੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਜੋਤਿ ਚਮਕਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਜੋਗੀ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਬਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਹੈ
 (ਪਉੜੈ) ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
 ਇਹੁ ਜੀਉ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ॥ ਜਰਾ ਮਰਨੁ ਛੂਟੈ ਭ੍ਰਮ ਭਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗ ਜਾਵੇ ਤਬ ਜਨਮ ਔ ਮਰਨ ਛੂਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭ੍ਰਮ ਭੀ (ਭਾਗੈ)
 ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਬਰਨ ਬਰਨ ਸਿਉ ਮਨ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਹਉਮੈ ਗਾਵਨਿ ਗਾਵਹਿ ਗੀਤ ॥
 ਬਰਨੋਂ ਪੁਨਹ ਅਬਰਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰ ਹਉਮੈਂ ਕੇ ਗੀਤੋਂ ਕੋ (ਗਾਵਨਿ) ਗਾਵਤਾ ਹੋਵਾਬਰਨੋਂ
 ਜੋ ਜੇ ਅਵਰਨ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬੁਨ ਰਹਤ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸਹਉਮੈਂ ਕੇ ਗੀਤ ਕੇ ਗਾਵਨੇ
 ਵਾਲਾ ਹੋਕਰ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿੰਤੂ ਨਹੀਂ ਗਾਵਤਾ ॥

ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਹੋਤ ਬੁਨਕਾਰ ॥ ਜਿਹ ਪਉੜੈ ਪੁਛ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ॥ ੨ ॥
 ਵਹਾ ਇਕ ਰਸ ਸਬਦ ਕਾ (ਬੁਨਕਾਰ) ਅਵਾਜ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਜਹਾਂ ਪਰ ਅਰਥਾਤ ਦਸਵੇਂਦਾਰ ਵਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲਪੁਤ੍ਰ
 (ਪਉੜੈ) ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਖੰਡਲ ਮੰਡਲ ਮੰਡਲ ਮੰਡਾ ॥ ਤ੍ਰਿਅ ਅਸਥਾਨ ਤੀਨਿ ਤ੍ਰਿਅ ਖੰਡਾ ॥
 (ਖੰਡਲ) ਭਾਰਤਾਦਿਕ ਖੰਡ ਔਰ (ਮੰਡਲ) ਦੇਸ ਔਰ ਤੀਨ ਲੋਕ ਔਰ ਤੀਨ ਦੇਵਤਾ (ਤ੍ਰਿਅ ਖੰਡਾ) ਤੀਨ ਭਾਗ ਰੱਜੇ ਤਮੇਂ
 ਸਤੋ ਗੁਣ ਇਨ (ਮੰਡਲ) ਸਮੂਹ ਕੇ ਜਿਸਨੇ (ਮੰਡਾ) ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਰਹਿਆ ਅਭ ਅੰਤ ॥ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੇ ਧਰਨੀਧਰ ਮੰਤ ॥ ੩ ॥
 ਜੋ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ (ਅਭ ਅੰਤ) ਦਸਵੇਂਦਾਰ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਧਰਨੀਧਰ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਕਾਕੋਈ
 (ਪਾਰੁ) ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤਾ ॥ ੩ ॥

ਕਦਲੀ ਪੁਹਪ ਧੂਪ ਪਰਗਾਸ ॥
 ਸਰਗੁਣ ਮੂਰਤੀ ਜਿਸਕੇ ਜੋਗੀ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਕੋਲੇ ਕੇ ਫੂਲ ਜੈਸਾ ਰੰਗੁ ਹੈ ਔਰ ਧੂਪ ਕੇ ਸਵਸ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਹੈ ॥
 ਰਜ ਪੰਕਜ ਮਹਿ ਲੀਓ ਨਿਵਾਸ ॥

ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਬਮਲੋਂ ਕੀ (ਰਜ) ਧੂੜੀ ਮੈਂ ਜੋਗੀ ਨੇ ਨਿਵਾਸ ਲੀਆ ਹੈ ਵਾ ਦਸਵੇਂਦਾਰ ਜੋਕਮਲਹੈਤਿਸਕਾਰੰਗੁਕੋਲੇਕੇ
 ਫੂਲ ਜੈਸਾ ਹੈ ਅਰੁ ਧੂਪ ਜੈਸਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਤਿਸ ਪੰਕਜ ਕੀ ਰਜ ਕਰਕੇ ਲੈਣਾ ਮਧਜ ਕਮਲ ਕੇ ਬੀਚ ਨਿਵਾਸ ਲੀਆ ਹੈ
 ਕਿਆ ਜੋਗੀ ਤਿਸ ਮੈਂ ਧਨਾਨੁ ਕਰਕੇ ਬੁਧਮ ਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਵਾ ਕਦਲੀ ਕਰ ਫਲ ਗੁਹਣ ਕਰਤਾ ਔਰ (ਪੁਹਪ) ਫੂਲ
 ਕਰਾ ਫਲ ਫੂਲ ਚੜਾਉਣੇ ਧੂਪ ਧੁਖਾਉਣੇ (ਪਰਗਾਸ) ਦੀਪਕ ਜਗਾਇ ਕਰ ਆਰਤੀ ਕਰਨੀ ਇਹ ਸਭ ਰੀਤੀਕਰੀਗਈ
 ਜਬ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਲੀਆ ॥

ਦੁਆਦਸ ਦਲ ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਮੰਤ ॥ ਜਹ ਪਉੜੈ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾ ਕੰਤ ॥ ੪ ॥
 ਦਸਵੇਂਦਾਰ ਮੈਂ ਜੋ ਕਮਲ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬਾਰਾ ਪਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਸਵੇਂਦਾਰ ਮੈਂ ਜੋਗੀ ਮੰਤ੍ਰ ਕੇ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਦੁਵਾਦਸ
 ਅਖਰ ਰੂਪ ਦਲ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜਹਾ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੀਕੇ ਪਤੀ ਬਿਸਨੂੰ ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਹੋਇਕੇ ਬਿਰਾਜ-
 ਮਾਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਅਰਧ ਉਰਧ ਮੁਖਿ ਲਾਗੋ ਕਾਮੁ ॥ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਕਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਨੀਚੇ ਕਾ ਆਪਨ ਪੈਂਨ ਔਰ ਉਪਰ ਕੇ ਪਰਾਣ ਪੈਂਨ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਮੁਖ (ਅਕਾਸ) ਅਰਥਾਤ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਜਾਇ ਲਾਗਾ ਹੈ (ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ) ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਜੋਗ ਕਲਾ ਕਰ ਜੋਗੀ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਆ ਹੈ (ਅਰਧ) ਜੀਉ (ਉਰਧ) ਈਸਰ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਮੈਂ ਮੁਖ (ਅਕਾਸ) ਬ੍ਰਹਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਕੀ ਦੋਨੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਅਵਤਰ ਰੂਪ ਮੰਡਲਾਕਾਰ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਮੈਂ ਗਿਆਨੀ ਪੁਰਸ਼ (ਪਰਗਾਸ) ਨਿਵਾਸ (ਕਰ) ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਉਹਾ ਸੂਰਜ ਨਾਹੀ ਬੰਦ ॥ ਆਇ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕਰੈ ਅਨੰਦ ॥ ੫ ॥

ਉਹਾ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਵਾ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਬੰਦ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਨਹੀਂ ॥ ਆਇ ਰੂਪ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਜੋਗੀ ਵਾ ਗਿਆਨੀ ਅਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡਿ ਪਿੰਡਿ ਸੋ ਜਾਨੁ ॥ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰਿ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਸੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਂ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਜਾਨਾ ਹੈ (ਮਾਨ ਸਰੋਵਰਿ) ਦਯੋਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਵਾ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਜੋਗੀ ਔਰ ਗਿਆਨੀ ਇਸਨਾਨ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸੋਹੈ ਸੋ ਜਾਕਉ ਹੈ ਜਾਪੁ ॥ ਜਾਕੋ ਲਿਪਤੁ ਨ ਹੋਇ ਪੁੰਨ ਅਰੁ ਪਾਪੁ ॥ ੬ ॥

ਸੋਹੈ ਸੋਹੈ ਜਿਸ ਜੋਗੀਦਾ ਜਾਪ ਹੈ ਪੁਨਰ ਜਾਕੇ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕਾ ਲੇਪੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਸੋਹੈ ਸੋ) ਇਸ ਪਦਮੈਂ ਹੈ ਦੇਹਰੀ ਦੀਪਕ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਅਬਰਨ ਬਰਨ ਘਾਮੁ ਨਹੀ ਛਾਮੁ ॥ ਅਵਰ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਮੁ ॥

ਨਾ ਤੇ ਉਸ ਮੈਂ ਬਰਨ ਹੈ ਨ ਅਬਰਨ ਹੈ ਨਾ ਧੂਪ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਛਾਇਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੈਂ ਵਾ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਇਸਥਿਤ ਜੋਗੀ ਮੈਂ ਵੰਦੇ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋਗ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਔਰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕੇਵਲ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਹਾਇ ਸੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਦਾਰੀ ਨ ਟਰੈ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਸੁੰਨ ਸਹਜੁ ਮਹਿ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥ ੭ ॥

ਉਸ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗੀ ਹੁਈ (ਦਾਰੀ ਨ ਟਰੈ) ਹਟਾਈ ਹੁਈ ਹਟਤੀ ਨਹੀਂ ਅਰੁ ਨਾ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ (ਸੁੰਨ) ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਵਾ ਅਭੁਰ ਔ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਹਿ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ਜੇ ਕਰੇ ਵਹੁ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਕਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨੁ ਮਧੇ ਜਾਨੈ ਜੇ ਕੋਇ ॥ ਜੇ ਬੋਲੈ ਸੇ ਆਪੇ ਹੋਇ ॥

ਮਨੁ ਕੇ (ਅਧੇ) ਬੀਚ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਜਾਨੇ ਜੇ ਬੋਲੈ ॥ ਜੇ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਬਾਣੀ ਆਇ ਇੰਦ੍ਰਯਾਂ ਕੋ ਸਤਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਐਸੇ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋਤਿ ਮੰਤ੍ਰਿ ਮਨਿ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰੈ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਚੁ ਸੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਰੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲੇਕਰ ਜੋਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੈਂ ਮਨ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਚ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਪ੍ਰਾਨੀ, ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਜਾਕੈ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਕੋਟਿ ਮਹਾਂਦੇਵੁ ਅਰੁ ਕਬਿਲਾਸੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਹੁੰ ਹੈ ਕੋਟੀ ਹੀ ਸੂਰਜ ਜਿਸਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ ॥ ਕੋਟੀ ਮਹਾਂਦੇਵ ਔਰ ਕਲਾਸੁ ਹੈਂ ॥

ਦੁਰਗਾ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਮਰਦਨੁ ਕਰੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਉਚਰੈ ॥ ੧ ॥

ਕੋਟੀ ਦੁਰਗਾ ਦੇਵੀਆਂ ਜਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਮਲਤੀ ਹੈਂ ॥ ਕੋਟੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਿਸਕੇ ਦੁਵਾਰੇ ਪਰ ਬੇਦ ਕੇ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਉ ਜਾਬਉ ਤਉ ਕੇਵਲੁ ਰਾਮੁ ॥ ਆਨ ਦੇਵ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੇ ਮਾਂਗਤਾ ਹੁੰ ਤੇ ਕੇਵਲ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੁੰ ਕਿਉਂਕਿ ਔਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਕਾਮੁ ਕੁਛੁ ਨਹੀਂ ॥ ੧ ॥

ਕੋਟਿ ਦੰਦ੍ਰਮੈ ਕਰਹਿ ਚਰਾਕੁ ॥ ਸੂਰ ਤੇਤੀਸਉ ਜੇਵਹਿ ਪਾਕੁ ॥

ਕੋਟੀ ਹੀ ਦੰਦ੍ਰਮਾ ਜਿਸਕੇ ਚੋਸਨੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਤੀਸ ਕੋਟੀ ਦੇਵਤਾ ਜਿਸਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕਰ (ਜੇਵਹਿ ਪਾਕ) ਭੋਜਨ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹੋਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਪੂਜਨ ਸਹਤ ਸਰਬ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਪੂਜਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਵਗੁਰੁ ਕੋਟਿ ਠਾਢੇ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ਧਰਮੁ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਨਵੇਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੂਰੂਪ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਖੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਧਰਮਰਾਇ ਕੋਟੀ ਹੀ ਜਿਸਕੇ (ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ) ਤੇਉਵੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਵਫ਼ਤਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਵਨੁ ਕੋਟਿ ਚਉਥਾਰੇ ਫਿਰਹਿ ॥ ਬਾਸਕੁ ਕੋਟਿ ਸੇਜ ਬਿਸਥਾਰਹਿ ॥

ਪਵਨ ਕੋਟੀ ਹੀ ਜਿਸਕੇ (ਚਉਥਾਰੇ) ਚੱਤਰਵੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋਟੀ ਬਾਸਕ ਨਾਗ ਜਿਸਕੀ ਸੇਂਗਾ ਕੇ ਬਿਸਥਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਮੁੰਦ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਪਾਨੀਹਾਰੁ ॥ ਰੋਮਾਵਲਿ ਕੋਟਿ ਅੰਠਾਰਹੁ ਭਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜਿਸਕੇ (ਪਾਨੀਹਾਰ) ਪਾਨੀ ਭਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀਆਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜਿਸਕੀ ਰੋਮਾਵਲੀ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕੋਟਿ ਕੁਮੇਰ ਭਰਹਿ ਭੰਡਾਰ ॥ ਕੋਟਿਕ ਲਖਮੀ ਕਰੈ ਸੀਗਾਰ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਕੁਬੇਰ ਜਿਸਕੇ ਭੰਡਾਰ ਕੋ ਭਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਲਖਮੀਆਂ ਜਿਸਕੀਆਂ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿਕ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਹਿਰਹਿ ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਕੋਟਿ ਜਾਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ॥ ੪ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਪਾਪ ਔ ਪੁੰਨ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਕੀ ਤਰਫ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰ (ਹਿਰਹਿ) ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਗਜਾਨੀ ਹੈਂ ਜੋ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਔ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਇੰਦ੍ਰ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਜਾਕੇ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ ॥ ਨਗਰੀ ਨਗਰੀ ਖਿਅਤ ਅਪਾਰ ॥

ਛਿਵੰਜਾ ਕ੍ਰੋੜ ਜਾਵਦ ਜਿਸਕੇ (ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ) ਨਜੀਕੀ ਦਾਸ ਹੈ (ਨਗਰੀ ਨਗਰੀ) ਸਰੀਰ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਤਿ (ਅਪਾਰ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਖਿਅਤ) ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ ਚੇਸਟਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਲਟ ਛੂਟੀ ਵਰਤੈ ਬਿਕਰਾਲ ॥ ਕੋਟਿ ਕਲਾ ਖੇਲੈ ਗੋਪਾਲ ॥ ੫ ॥

ਲਟਾ ਛੂਟੀ ਹੁਈ ਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਐਸੀ ਭਜਾਨਕ ਰੂਪ ਕਾਲੀ ਵਾ ਕੁਲਖਮੀ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਮੇਂ ਵਰਤ ਰਹੀ ਹੈ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਸਕਤੀਆ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਹੀ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਖੇਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਕੋਟਿ ਜਗ ਜਾਕੈ ਦਰਬਾਰ ॥ ਗੰਧੂਬ ਕੋਟਿ ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ (ਜਗ) ਔਤਾਰ ਜਿਸਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਖੜੇ ਹੈਂ ॥ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਗੰਧੂਬ ਜਿਸਕੇ (ਜੈਕਾਰ) ਧੁਨੀ ਕਰ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਦਿਆ ਕੋਟਿ ਸਭੈ ਗੁਨ ਕਹੈ ॥ ਤਉ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਲਹੈ ॥ ੬ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਬਿਦਯਾ ਜਿਸਕੇ ਸਮੂਹ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬਰਨਨ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ॥ ਪਰੰਤੂ ਤੇ ਭੀ ਹੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਕੇ ਅੰਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਬਾਵਨ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਰੋਮਾਵਲੀ ॥ ਰਾਵਨ ਸੈਨਾ ਜਹ ਤੇ ਛਲੀ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਬਾਵਨ ਅਵਤਾਰ ਜਿਸਕੇ ਰੋਮਾਵਲੀ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਵਾ (ਰੋਮਾਵਲੀ) ਰੋਮੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਭਾਵ ਚੋਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ (ਰਾਵਨ) ਰਾਜਾ ਕੀ ਸੈਨਾ ਅਰਥਾਤ ਬਲ ਕੀ (ਸੈਨਾ) ਫੌਜ ਜਿਸ ਬਾਵਨ ਕਰ ਛਲੀ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ ਤੇ

ਰਾਵਨ ਕੀ ਸੈਨਾ ਛਲੀ ਗਈ ਹੈ ਸੋ ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ ਭੀ ਜਿਸਕੇ ਕ੍ਰੋੜਾ ਹੀ ਚੋਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਹਸ ਕੋਟਿ ਬਹੁ ਕਹਤ ਪੁਰਾਨ ॥ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕਾ ਮਥਿਆ ਮਾਨੁ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸਕੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਔ (ਸਹਸ) ਹਜਾਰ ਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਪੁਰਾਣ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਜਿਸਨੇ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕਾ ਮਾਨੁ ਮਰਦਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਤੂੰ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਕੰਦੂਪ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਲਵੈ ਨ ਧਰਹਿ ॥ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰਿ ਮਨਸਾ ਹਰਹਿ ॥

(ਕੰਦੂਪ) ਕਾਸ਼ੇਵ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜਿਸਕੇ (ਲਵੈ) ਪਾਸ ਭਾਵ ਬਰਾਬਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਧਾਰਤੇ ਭਾਵ ਤੂੰ ਅਤੀ ਸ਼ੁੱਧ ਹੈਂ ॥ ਸੋ ਕਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਸਭ ਸਰੀਰੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਜੋ (ਮਨਸਾ) ਬੁਧੀ ਹੈ ਤਿਸ ਬੁਧੀ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੋਕੇ ਧੀਰਜਾਦੀ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਹਰਹਿ) ਚੁਗਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸੁਨਿ ਸਾਰਿਗਪਾਨ ॥ ਦੇਹਿ ਅਭੈ ਪਦੁ ਮਾਂਗਉ ਦਾਨ ॥ ੮॥੨॥੧੮॥੨੦॥

ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ(ਸਾਰਿਗਪਾਨ)ਭਗਵਨ ਮੁਖਏ ਅਭੈ ਪਦ ਕਾ ਦਾਨ ਬਖਸੀਏ ਏਹੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਮੇਥ ਪਦ ਵੀਜੀਏ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥ ੨੦ ॥

ਭੈਰਉ ਥਾਣੀ ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹੋ ਜਿਹਥਾ ਕਰਉ ਸਤਖੰਡ ॥ ਜਾਮਿ ਨ ਉਚਰਜਿ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੧ ॥

ਹੋ ਜੇਹਵੇ ਤੋ ਤੇਰਾ (ਸਤਖੰਡ) ਸੋ ਦੁਕੜਾ ਕਰ ਦੇਵੋਗਾ (ਜਾਮਿ) ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਨਾ (ਉਚਰਜਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਰੰਗੀਲੇ ਜਿਹਥਾ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥ ਸੁਰੰਗ ਰੰਗੀਲੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਜਿਹਦਾ ਹਰੀ ਰੰਗੀਲੇ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਕੈਸੇ (ਸੁਰੰਗ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਤਿਸ ਰੰਗੀਲੇ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਧਜਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਮਿਥਿਆ ਜਿਹਥਾ ਅਵਰੈਂ ਕਾਮ ॥ ਨਿਰਥਾਣ ਪਦੁ ਇਕੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁਜਿਹਦਾ (ਮਿਥਿਆ)ਬਜਰਬ ਹੈ ਜੋ ਔਰ ਕਾਮ ਮੇਂ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ (ਨਿਰਥਾਣ)ਪਦੁ ਕੋ ਦੇਤੇ ਵਾਲਾ ਇਕੁ

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਸੰਖ ਕੋਟਿ ਅਨ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ॥ ਏਕ ਨ ਪੂਜਸਿ ਨਾਮੈ ਹਰੀ ॥ ੩ ॥

(ਅਸੰਖ ਕੋਟਿ) ਅਸੰਖਗਣ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਅਨੰਦਵਤੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਹੁਈ ਇਕ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਦਰਸ ਨਹੀਂ ਪੁਜਤੀ, ਭਾਵ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਅਧਕ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮੁਦੇਉ ਇਉ ਕਰਣਾ ॥ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਮੇਰੇ ਪਰ ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਿ ਇਹ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਜੀਵੇ ਹੇ ਨਾਰਾਇਣ ਤੇਰੇ ਹੀ ਸਰੂਪ ਕੇ ਦੇਖੋਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਪਰ ਧਨ ਪਰਦਾਰਾ ਪਰਹਰੀ ॥ ਤਾਕੈ ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ ਨਰਹਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪਰਾਧਾ ਧਨੁ ਔ ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸਨੇ ਤਜਾਗੀ ਹੈ ਤਿਨਕੇ (ਨਰਹਰੀ) ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਸਮੀਪ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਨ ਭਜੰਤੈ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥ ਤਿਨਕਾ ਮੈ ਨ ਕਰਉ ਦਰਸਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਰਾਇਣ ਜੇ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਨਾ ਕਰਾਂ ॥

ਜਿਨਕੈ ਭੀਤਰਿ ਹੈ ਅੰਤਰਾ ॥ ਜੈਸੇ ਪਸੁ ਤੈਸੇ ਓਇ ਨਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ (ਅੰਤਰਾ) ਭੇਦੁ ਹੈ ਜੈਸੇ ਪਸੁ ਹੈਂ ਵੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ਨਾਕਹਿ ਬਿਨਾ ॥ ਨਾ ਸੋਹੈ ਬਤੀਸ ਲਖਨਾ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਬਤੀਸ ਲਖਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਔਰ ਨਾਕਹਿ ਬਿਨਾ ਨਾਕ ਕਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਭੇਦ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਣਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮਦੇਵਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਕਹਿ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨਦੇਵ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਦੂਪੁ ਕਟੋਰੈ ਗਭਵੈ ਪਾਨੀ ॥ ਕਪਲ ਗਾਇ ਨਾਮੈ ਦੁਹਿਆਨੀ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਨਾਰੁਰ ਜੀ ਕੇ ਭੋਗ ਹੇਤ ਕਪਲਾ ਗਊ (ਦੁਹਿ) ਰੋਇ ਲਗਾਈ ਵਿਰ ਕਟੋਰੇ ਮੈਂ ਦੂਪ ਔਰ ਗਭਵੇ ਮੇਂ ਜਲ ਪਾਇ ਲੀਆ ॥ ੧ ॥

ਦੂਪੁ ਪੀਉ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ॥ ਦੂਪੁ ਪੀਉ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਪਤੀਆਇ ॥

ਨਾਹੀ ਤ ਘਰ ਕੇ ਬਾਪੁ ਰਿਸਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਦੂਪ ਪੀਜੀਏ ਜਬ ਆਪ ਦੂਪ ਪੀਵੋਗੇ ਤਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪਤੀਆਇ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਇਹ ਨਿਸਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਨੇ ਸੇ ਦੂਪ ਪੀਤੇ ਰਹੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਤੋ ਜੇ ਨਾ ਪੀਵੋਗੇ ਤੋ ਜੋ ਘਰ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਮੇਰਾ ਬਾਪੁ ਭਾਵ ਮੇਰਾ ਨਾਨਾ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਗੁਸੇ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਸੁਇਨ ਕਟੋਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੀ ॥ ਲੈ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਆਗੈ ਧਰੀ ॥ ੨ ॥

ਸੋਨੇ ਕੀ ਕਟੋਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਦੂਪ ਕੀ ਭਰੀ ਹੁਈ ਲੈਕਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰ ਦਈ ਜਬ ਕੁਛ ਦੇਰ ਭਈ ਤਬ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਸੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਨੇ ਦੂਪ ਨਾ ਪੀਆ ਤੋ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਅਪਣੇ ਪੇਟ ਮੈਂ ਕਟਾਰੀ ਮਾਰਨੇ ਲਗੇ ॥ ੨ ॥

ਏਕੁ ਭਗਤੁ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੈ ਬਸੈ ॥ ਨਾਮੈ ਦੇਖਿ ਨਰਾਇਣੁ ਹਸੈ ॥ ੩ ॥

ਤਬ ਬਿਸਨ ਜੀ ਲਭਾਮੀ ਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਭਗਤ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਬੀਚ ਬਸਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਵਹਾ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਸੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਵਿਸ਼ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਤਪ ਹੋਕਰ ਬਿਸਨੂੰ ਜੀ ਹਸਤੇ ਭਏ ॥ ੩ ॥

ਦੂਪੁ ਪੀਆਇ ਭਗਤੁ ਘਰਿ ਰਾਇਆ ॥ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਭਇਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਨਾਰੁਰ ਜੀ ਕੋ ਦੂਪ ਪੀਆਇ ਕਰ ਭਗਤੁ ਅਪਣੇ ਗ੍ਰਹ ਕੇ ਜਾਤਾ ਭਜਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮਦੇਵਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਣ ਥਾ ਕਿ ਇਕਾਦਸੀ ਕਾ ਬ੍ਰਤ ਕਰਣਾ ਔਰ ਉਸ ਦਿਨ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅੰਨ ਨ ਦੇਣਾ ਬਿਸਨ ਜੀ ਪ੍ਰੀਧਾ ਹੇਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਆਏ ਔਰ ਅੰਨ ਮਾਗਾ ਨਾਮਦੇਉ ਨੇ ਨਾ ਦੀਆ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਉਸੀ ਜਗਾ ਮ੍ਰਿਤ ਹੁਆ ਤਬ ਲੋਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ ਕਿ ਇਸਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਅੰਨ ਨਾ ਦੇਂਦੇ ਕਰਕੇ ਮਾਰ ਦੀਆ ਤਬ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਮੈ ਬਹੁਰੀ ਮੇਰਾ ਰਾਮੁ ਭਤਾਰੁ ॥ ਰਹਿ ਰਹਿ ਤਾਕਉ ਕਰਉ ਸਿੰਗਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਬਮਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਰਾਮੁ (ਭਤਾਰੁ) ਪਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਰਚ ਰਚ ਕਰ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ ਲੋਗੁ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਜੋਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਲੋਗੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮਾਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰੋ ॥ ਹਮਨੇ ਤੋ ਅਪਨਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਾਮ ਪੜਾਰੇ ਕੇਜੋਗ
ਕਰ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਬਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ ਕਾਹੂ ਸਿਉ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਸਾਇਨੁ ਪੀਜੈ ॥ ੨ ॥

(ਬਾਦੁ)ਬਜਰਬ(ਬਿਬਾਦੁ)ਝਗੜਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਸਾਥ ਨਾ ਕਰੀਏ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪੀਵਣਾ ਕਰੀਏ॥੨॥

ਅਬ ਜੀਅ ਜਾਨਿ ਐਸੀ ਬਨਿਆਈ ॥ ਮਿਲਉ ਗੋਪਾਲ ਨੀਸਾਨੁ ਬਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਅਬ ਜੀਅ ਮੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਸੋਸੁ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੀ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਨਿਆਈ ਹੈ ॥ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਨੀਸਾਨੁ)
ਨਗਾਰਾ ਬਜਾਇ ਕਰ ਗੁਪਾਲ ਕੋ ਮਿਲੋਗੀ ॥ ੩ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕਰੈ ਨਰੁ ਕੋਈ ॥ ਨਾਮੇ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਭੋਟਲ ਸੋਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਉਸਤਤੀ ਕਰੇ ਚਾਹੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ॥ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇਕੇ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਲਛਮੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ
ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ (ਭੋਟਲ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋ ਬਿਖਾ ਪਰ ਰਖਕੇ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਜਲਨੇ ਲਗਾ ਥਾ ਤਬ
ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਚਤਰਭੁਜ ਹੋਕੇ ਬੈਠ ਗਏ ਨਾਮ ਦੇਵ ਕੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਨ ਹੁਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਰਮ ਗਤੀ ਅਨਸਾਰ ਰਾਮ ਕੇ ਅਧੀਨ ਜੀਵ ਕੋ ਪਤੰਗ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬਹੂ ਖੀਰਿ ਖਾਛ ਘੀਉ ਨ ਭਾਵੈ ॥ ਕਬਹੂ ਘਰ ਘਰ ਟੂਕ ਮਗਾਵੈ ॥

ਕਬੀ ਤੋ ਐਸਾ ਸਮਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿ ਖੀਰ ਖੰਡ ਅਰੁ ਘੀਉ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤਾ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੀ ਬਹੁਲਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਬੀ ਘਰ
ਘਰ ਕੇ ਟੂਕਕੇ ਮੰਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਬਹੂ ਕੂਰਨੁ ਚਨੇ ਬਿਨਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਕਬੀ (ਕੂਰਨ) ਸੂਫੀ ਮੈਂ ਸੇ ਚਣੇ ਵਾ ਕਰਕੇ ਚਣੇ (ਬਿਨਾਵੈ) ਚੁਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਰਾਮੁ ਰਾਖੈ ਤਿਉ ਰਹੀਏ ਰੇ ਭਾਈ ॥ ਹਰਿ ਕੀ

ਮਹਿਮਾ ਕਿਛੁ ਕਬਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਤਰਾ ਰਾਮ ਰਾਖੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਹੀਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾਕੁਛ ਕਬਨ ਮੈ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ॥

ਕਬਹੂ ਤੁਰੇ ਤੁਰੰਗ ਨਚਾਵੈ ॥ ਕਬਹੂ ਪਾਇ ਪਨਹੀਓ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਕਬੀ ਤੋ ਜੀਵ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈ ਤੁਰੇ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੇ ਘੋੜੇ ਨਚਾਵਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਪੈਰੋਂ ਮੈਂ ਪਾਵਣੇ ਕੋ(ਪਨਹੀਓ)ਸੂਤੀ
ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ॥ ੨ ॥

ਕਬਹੂ ਖਾਟ ਸੁਪੇਦੀ ਸੁਵਾਵੈ ॥ ਕਬਹੂ ਭੂਮਿ ਪੈਆਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਕਬੀ ਤੋ ਸੁਫੈਦ ਵਡਾਈ ਯੁਕਤ ਪਲੰਘ ਕੇ ਉਪਰ ਸੁਵਾਵਤਾ ਹੈ ਅੰਗ ਕਬੀ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪੁਰ ਜੋਟੇ ਹੋਤ ਵਿਵਾਦਣੇ ਕੋ ਪਿਆਰ
ਪਰਾਲੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ॥

ਭਨਤਿ ਨਾਮੁ ਦੇਉ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥

ਜਿਹ ਹੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਿਹ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਨਾਮ
ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੋ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਏਕ ਦੇਵ ਮੰਦਰ ਮੈਂ
ਗਏ ਤੰਗਾ ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਥੀ ਵਿਕਰ ਨਿਬੁਤੀ ਵਾਸਤੇ ਚਰਨ ਵਾਸੀ ਲੋਕ ਨਾਲ ਬੰਨਕੇ ਮੰਦਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਲੇ ਗਏ ਭਜਨ
ਆਰਤੀ ਸਮੇਂ ਛੱਟਿਆ ਨੂੰ ਭੁਲ ਗਏ ਅੰਗ ਚਰਨ ਵਾਸੀ ਬਜਾਵਣੇ ਲਗ ਗਏ ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਨੇ ਪਕੜ ਕਰ ਮੰਦਰ ਸੋ
ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਾਲ ਦੀਆ ਤਬ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਮੰਦਰ ਕੋ ਪੀਛੇ ਬੈਠਕੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਉਪਾਲੰਭ ਮਈ ਦੀਨਤਾ
ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਸਤ ਖੇਲਤ ਤੇਰੇ ਦੇਹੁਰੇ ਆਇਆ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਤ ਨਾਮਾ ਪਕਰਿ ਉਠਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਤੋ ਹਸਤ ਖੇਲਤਾ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸਹਿਤ ਤੇਰੇ (ਦੇਹੁਰੇ) ਮੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਆਆ ਥਾ ॥ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀਨੇਕਹਾ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏਏਕ
ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਨੇ ਉਠਾਦੀਆ ॥ ੧ ॥

ਹੀਨੜੀ ਜਾਤਿ ਮੇਰੀ ਜਾਦਮ ਰਾਇਆ ॥ ਛੀਪੇ ਕੇ ਜਨਮਿ ਕਾਪੇ ਕਉ ਆਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਜਾਦਵੇ ਕੇ ਰਾਈ ਮੇਰੀ ਜਾਤ (ਹੀਨੜੀ) ਛੋਟੀ ਹੈ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਛੀਪੇ ਕੇ ਘਰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ॥

ਲੈ ਕਮਲੀ ਚਲਿਓ ਪਲਟਾਇ ॥ ਦੇਹੁਰੈ ਪਾਛੈ ਬੈਠਾ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਭਗਤ ਵਤਸਲ ਹੈ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਅੰਗ

ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਨਾਮ ਦੇਉ ਆਪਣੀ ਕੰਬਲੀ ਲੇਕਰ ਮੁੜ ਗਲਿਆ ਔਰ ਮੰਦਰ ਕੇ ਪੀਛੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਔਰ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਣੇ ਲਾਗਾ ॥ ੨॥

ਜਿਉ ਜਿਉ ਨਾਮ ਹਰਿ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰੈ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥
ਜੇਕੋ ਜੇਕੋ ਨਾਮ ਦੇਵ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਥਾ ਤੇਕੋ ਤੇਕੋ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਮਾਨਰਖਣੇਹੇਤ ਦੇਹੁਰਾਫਿਰਤਾਥਾ
ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਮੰਦਰ ਕਾ ਮੁਖ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਤਰਫ ਔਰ ਪੀਛੇ ਕੀ ਤਰਫ ਪੀਠ ਹੋਗਈ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥
ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤੋਂ ਕਰ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀਉ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜੈਸੀ ਭੂਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਨਾਜ ॥ ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤ ਜਲ ਸੇਤੀ ਕਾਜ ॥

ਜੈਸੇ ਭੂਖੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਅਨਾਜ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐ ਸਿਸਤਰਾ ਪਿਆਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਜਲਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਕਾਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੈਸੀ ਮੂੜ ਕੁਟੰਬ ਪਰਾਇਣ ॥ ਐਸੀ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਰਾਇਣ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੀ (ਮੂੜ)ਮੁਰਖ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਕੇ ਸਨੇਹ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਰਹਣੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਰਾਇਣ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਰਾਇਣ ਲਾਗੀ ॥ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਭਾਇਓ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੁੜ ਨਾਮੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਰਾਇਣ ਕੇ ਸਾਥ ਲਾਗੀ ਹੈ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਸੁਭਾਵਕਰ ਸੰਸਾਰਸੇ(ਬੈਰਾਗੀ)ਤਿਆਗੀ ਭਾਇਆਗੁੰ ॥

ਜੈਸੀ ਪਰ ਪੁਰਖਾਰਤ ਨਾਰੀ ॥ ਲੋਭੀ ਨਰੁ ਧਨ ਕਾ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥

ਜੈਸੇ ਬਿਭਰਾਰਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਪਰਾਏ ਪੁਰਸ਼ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਲੋਭੀ ਪੁਰਸ਼ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਨ ਕਾ ਹਿਤਕਾਰੀਹੋਤਾਹੈ ॥

ਕਾਮੀ ਪੁਰਖ ਕਾਮਨੀ ਪਿਆਰੀ ॥ ਐਸੀ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮੀ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਜੈਸੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰਯਾਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੀਮੁਰਾਰੀਕੇਸਾਥਪ੍ਰੀਤੀਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਿ ਆਪੈ ਲਾਏ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੁਬਿਧਾ ਜਾਏ ॥

ਸਾਈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸ਼੍ਰੋਮੁ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਤਾ ਹੈ ਉਹੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ਕੀ
ਦ੍ਰਿੜ ਭਾਵਨਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਕਬਹੂ ਨ ਤੂਟਸਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਨਾਮੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਸਚਿ ਨਾਇ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਹਮ ਨੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਐਸਾ ਚਿਤੁ ਲਗਾਧਾ ਹੈ ਕਿ ਕਬੀ ਤੂਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ
ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਾਰਿਕ ਅਰੁਮਾਤਾ ॥ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥

ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੁਤ੍ਰ ਔਰ ਮਾਤਾ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹਮਾਰਾ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਲਵੈ ਨਾਮਦੇਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਗੋਬਿੰਦੁ ਬਸੈ ਹਮਾਰੈ ਚੀਤਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਕ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਕਿ ਗੋਵਿੰਦ ਜੀਨੇ ਹਮਾਰੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰ
ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ ਤਿਆਗੈ ਅੰਧਾ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਸਿਉ ਘਾਲੈ ਧੰਧਾ ॥

ਕਾਮ ਕਰ ਅੰਧਾ ਪੁਰਸ਼ ਘਰ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਤੋ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਵਿਸ਼ਵ ਰੂਪ ਧੰਧਾ
(ਘਾਲੇ) ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਸਿੰਬਲੁ ਦੇਖਿ ਸੁਆ ਬਿਗਸਾਨਾ ॥ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਮੁਆ ਲਪਟਾਨਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿੰਬਲ ਕੇ ਬ੍ਰਿਛ ਕੋ (ਸੁਆ) ਤੋਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਲੰਪਟ ਹੋਕੇ ਮਰ
ਗਿਆ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਬਸਤਰ ਭੂਖਣਾਇ ਰੂਪ ਫਲ ਭੂਲ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਉ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਬੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਾਪੀ ਕਾ ਘਰੁ ਅਗਨੇ ਮਹਿ ॥ ਜਲਤ ਰਹੈ ਮਿਟਾਵੈ ਕਥ ਨਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ (ਘਰੁ) ਰਿਵਾ (ਅਗਨੇ) ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਵਾ ਕਾਮ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਸਦੀਵ
ਜਲਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜਲਨੇ ਸੇ ਹਟਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਨ ਦੇਖੈ ਜਾਇ ॥ ਮਾਰਗੁ ਛੋਡਿ ਅਮਾਰਗਿ ਪਾਇ ॥

ਜਹਾ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਹਾ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਦੇਖਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰ (ਮਾਰਗੁ) ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ

ਰਸਤੇ ਕੋ ਛੋੜਕੇ ਕੁਸੰਗੀਓਂ ਕੇ ਰਸਤੇ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਮੂਲਹੁ ਫੂਲਾ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਡਾਰਿ ਲਾਇ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥ ੨ ॥
(ਮੂਲਹੁ) ਅਧਿਆਨ ਜੋ ਫੂਲਾ ਹੁਆ ਜੀਉ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੇ ਬਿਖੇ ਰਸੋਂ ਕੇ
(ਲਾਇ) ਸੰਚਨ ਕਰਤਾ ਔਰ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਉ ਬੇਸੁ ਕੇ ਪਰੈ ਅਖਾਰਾ ॥ ਕਾਪਹੁ ਪਹਿਰਿ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰਾ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗਨਕਾ ਕੇ ਅਖਾਰਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਮਾਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਸੁੰਦਰ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਰਕੇ ਨਾਨਾ
ਸੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਪੁਰੇ ਤਾਲ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਸ ॥ ਵਾਕੇ ਗਲੇ ਜਮਕਾ ਹੈ ਫਾਸ ॥ ੩ ॥
ਤਾਲਕੇ ਪੂਰਤੀ ਹੈ ਅੰ ਅਪਨੇ ਸੁਸੋਂ ਕੇ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤੋਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤਾਰ ਮੈਂ ਭੰਗ ਨਾ ਪੜ ਜਾਵੇ ਅੰਤ ਕੋ ਉਸਕੇ
ਗਲ ਮੈਂ ਹਰੀ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਣੇ ਤੇ ਜਮਕਾ ਫਾਹਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਾਕੇ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਓ ਕਰਮਾ ॥ ਸੋ ਭਜਿ ਪਰਿ ਹੈ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥
ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਤਰਫੋਂ ਮੁੜਕੇ ਦੌੜ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ
ਸਰਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਇਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਇਨਬਿਧਿ ਸੰਤਹੁ ਉਤਰਹੁ ਪਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਨੇ ਇਹੁ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹੁ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ
ਜਨੋਂ ਇਸੀ ਬਿਧੀ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋਵਹੁਗੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਾ ਦ੍ਰਿੜ
ਨਿਹਰਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤਾ ਮਰਕਾ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੇ ॥ ਪੜੈ ਨਹੀ ਹਮਰੀ ਪਚਿਹਾਰੇ ॥
ਸੰਤਾ ਔਰ ਅਮਰਕ ਦੋਨੋਂ ਹਰਨਾਖਸ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਇਕੇ ਪੁਕਾਰਨੇ ਲਗੇ ਹੇ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਤੇ ਪੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਮ
ਬਹੁਤ ਖਪਕੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੜਾ ਪੜਤਾ ਹੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਕਹੈ ਕਰੁ ਤਾਲ ਬਜਾਵੈ ਢਾਨੀਆ ਸਭੈ ਬਿਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥
ਮੁਖ ਸੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਤਾ ਹੈ ਔਰ ਡਾਢੋਂ ਕਰ ਤਾਲ ਬਜਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਚਾਟਸਾਲਾ ਦੇ ਲੜਕੇ ਭੀ ਸਭ ਉਸਨੇ ਬਿਗੜ
ਦੀਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਪਣੀ ਝਾਣੀ ਸਿਖਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਜਪਿਓ ਕਰੈ ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਜੀਕੇ ਸਿਮਰਨੁ ਧਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਝਾਣੀ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਪਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੇ
ਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਸੁਧਾ ਬਸਿ ਕੀਨੀ ਸਭ ਰਾਜੇ ਬਿਨਤੀ ਕਰੈ ਪਟਰਾਨੀ ॥
ਜਬ ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਤਬ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੇ ਸਮਝਾਵਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਪਣੇ ਬਸ
ਕਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੇਰਾ ਕਹਣਾ ਮਾਨਕੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਅਪਮਾਨ ਨਾ ਕਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਨਾਖਸ ਕੀ ਪਟਰਾਨੀ
ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਭਈ ॥

ਪੂਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਹਿਆ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ਤਿਨਿ ਤਉ ਅਉਰੈ ਠਾਨੀ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭੁੰਦ੍ਰਿਸ਼ਕਾ ਕਹਿਆ ਨਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਤੋ ਔਰ ਹੀ ਠਾਨੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰਦੇਣੇ ਕੀਸਲਾਹਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੁਸਰ ਸਭਾ ਮਿਲਿ ਮੰਤਰ ਉਪਾਇਆ ਕਰਸਹ ਅਉਧ ਘਨੇਰੀ ॥
ਦੁਸਰ ਸਭਾ ਨੇ ਮਿਲਕੇ ਇਹੁ ਮੰਤ੍ਰ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੀ ਆਧੁ (ਘਨੇਰੀ) ਹੀ ਕਰੋਗੇ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰ
ਦੇਵੇਗੇ ਜਬ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸਿਖਾਨਾ ਮਾਨੀ ਤਬ ਹਰਨਾਖਸ ਨੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਤਾੜਨਾ ਕੀਤੀ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਰਿਤਰ ਜਲ ਜੁਆਲਾ ਭੈ ਰਾਖਿਓ ਰਾਜਾ ਰਾਮਿ ਮਾਇਆ ਫੇਰੀ ॥ ੩ ॥
(ਗਿਰਿਤਰ) ਪਰਬਤ ਸੇ ਨੀਚੇ ਗਿਰਾਉਣੇ ਔਰ ਜਲ ਮੈਂ ਡੋਬਣੇ ਔਰ ਅਗਨੀ ਆਇਕ ਮੈਂ ਜਲਾਉਣੇ ਕੇ ਭਯਸੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ
ਕੋ ਬਚਾ ਲੀਆ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਨੇ ਐਸੀ ਮਾਯਾ ਫੇਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋ ਰੀਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਕਸਟ ਨਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੩ ॥

ਕਾਢਿ ਖੜਗੁ ਕਾਲੁ ਭੈ ਕੋਪਿਓ ਮੋਹਿ ਬਝਾਉ ਜੁ ਤੋਹਿ ਰਾਖੈ ॥
ਤਬ ਹਰਨਾਖਸ ਆਪ ਤਲਵਾਰ ਕੋ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਕਾਲ ਕੇ ਸਮਾਨ ਭੈਦਾਇਕ ਝੋਧਤ ਹੁਆ ਔ ਕਹਿਣੇ ਲਗਾ ਮੁਝਕੇ ਬਝਾਉ
ਜੋ ਤੇਰਾ ਰਖਕ ਹੋਵੇ ਅਰਥਾਤ ਮਰਨੇ ਤੇ ਬਚਾਏ ਲੇਵੇ ॥

ਪੀਤ ਪੀਤਾਂਬਰ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਣੀ ਬੰਭ ਮਾਹਿ ਹਰਿ ਭਾਖੈ ॥ ੪ ॥

(ਪੀਰ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਪੀਲੇ ਪੀਤਾਖਰੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਸ਼੍ਰਾਮੀ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਜੋ ਥੰਡ ਮੋਢੀ ਹੈ ਐਸੇ ਪ੍ਰਥਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਤਖ ਹਰਨਾਖਸ ਨੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਥੰਡ ਕੇ ਮੁਸ਼ਟਕਾ ਪ੍ਰਧਾਰ ਕੀਆ ਤਖ ਤਹਾ ਤੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਨਿਕਸੇ ਐਰ ਹਰਨਾਖਸ ਕਾ ਉਦਰ ਨਖੋਂ ਕਰ ਢਾੜ ਦੀਆ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਹਰਨਾਖਸੁ ਜਿਨਿ ਨਖਹ ਬਿਦਾਰਿਓ ਸੁਰ ਨਰ ਕੀਏ ਸਨਾਥਾ ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਨਖੋਂ ਕਰਕੇ ਬਿਦਾਰਨ ਕੀਆ ਥਾ ਐਰ ਸਭ (ਸੁਰ) ਦੇਵਤੇ ਅਰ (ਨਰ) ਪੁਰਸ਼ ਸਨਾਥ ਕੀਏ ਕੇ ॥

ਕਹਿ ਨਾਮਦੇਉ ਹਮ ਨਰਹਰਿ ਪਿਆਵਹਿ ਰਾਮ ਅਭੈ ਪਦ ਦਾਤਾ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਰਾਮ ਕੇ ਪਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਹੁ ਕੇਸਾਰੇ ? (ਅਭੈ ਪਦ) ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸਲੋਮ ਸਾਹ ਬਾਦਸਾਹ ਕੀ ਪਜਾਰੀ ਗਉ ਮਰ ਗਈ ਥੀ ਕਾਜੀਓਂ ਕੇ ਕਹਤੇ ਜੇ ਨਾਮਦੇਵ ਕੋ ਪਰੀਖਣਾ ਵਾਸਤੇ ਬੁਲਾਯਾ ਐਰ ਕਹਾ ਯਾ ਤੇ ਗਉ ਜੀਵਾਇ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਤੋ ਕਲਮਾ ਪੰਛ ਜਾਂ ਮਰਣਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰੁ ॥

ਸੁਲਤਾਨੁ ਪੂਛੈ ਸੁਨੁ ਬੇ ਨਾਮਾ ॥ ਦੇਖਉ ਰਾਮ ਤੁਮਾਰੇ ਕਾਮਾ ॥ ੧ ॥

ਬਾਦਸਾਹ ਗਰਬ ਸਹਿਤ ਪੁਛਤਾ ਹੈ ਹੈ ਨਾਮਦੇਵ ਸੁਨਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਿਵਯਾ ਹੈ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਨੇ ਕਹਾ ਰਾਮ ਨੇ ਜੀਵਾਯਾ ਹੈ ॥ ਅਬ ਤੁਮਰੇ ਰਾਮ ਕਾ ਕਾਮ ਮੈਂ ਭੀ ਦੇਖੋਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮਾ ਸੁਲਤਾਨੇ ਬਾਧਿਲਾ ॥ ਦੇਖਉ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਬੀਨੁਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮਾ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ (ਬਾਧਿਲਾ) ਬਾਧਿ ਕਰ ਮੰਗਾਇ ਲੀਆ ਅਰ ਕਹਤੇ ਲਗਾ ਅਬ ਦੇਖੋਂਗਾ ਤੇਰਾ ਹਰੀ ਬੀਨੁਲਾ ਕੈਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਸਮਿਲਿ ਗਉ ਦੇਹੁ ਜੀਵਾਇ ॥ ਨਾ ਤਰੁ ਗਰਦਨਿ ਮਾਰਉਠਾਇ ॥੨॥

(ਬਿਸਮਿਲਿ) ਮਰੀ ਹੁਈ ਗਉ ਹਮਾਰੀ ਜੀਵਾਇ ਦੇਹੁ ਨਹੀਂ ਤੋ ਇਸੀ ਜਗਾ ਗਰਦਨ ਕਾਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦੇਵੋਂਗਾ ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਬਾਦਿਸਾਹੁ ਐਸੀ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥ ਬਿਸਮਿਲਿ ਕੀਆ ਨ ਜੀਵੈ ਕੋਇ ॥੩॥

ਹੈ ਬਾਦਸਾਹ ਐਸੀ ਬਾਤ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੈ ਸਕਤੀ ਹੈ ਖੁਦਾ ਕਾ (ਬਿਸਮਿਲਿ ਕੀਆ) ਮਾਰਾ ਹੁਆ ਕੋਈ ਜੀਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਤੁਸਨੇ ਤੋ ਜੀਵਾਵਣਾ ਹੋਗਾ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰਾ ਕੀਆ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇ ॥ ਕਰਿਹੈ ਰਾਮੁ ਹੋਇ ਹੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਮੇਰਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਕੁਛੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕੇ ਗਉ ਕਾ ਜੀਵਾਵਣਾ ਯਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਣਾ ਹਮਾਰੇ ਧਾਬ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਇਹ ਉਤ੍ਰ ਨਾਮਦੇਵ ਨੇ ਕਹਾ ॥

ਬਾਦਿਸਾਹੁ ਰਵਿਓ ਅਪੀਕਾਰਿ ॥ ਗਜ ਹਸਤੀ ਦੀਨੇ ਚਮਕਾਰਿ ॥੫॥

ਤਖ ਬਾਦਸਾਹ ਕੋ ਬਡਾ ਹੈਕਾਰ ਰਵੇ ਗਯਾ ਐਰ ਗਜ ਕੇ ਖੁੰਨੀ ਹਸਤੀ ਕੋ ਚਮਕਾਇ ਦੀਆ ॥ ੫ ॥

ਰੁਦਨੁ ਕਰੈ ਨਾਮੇ ਕੀ ਮਾਇ ॥ ਛੋਡਿ ਰਾਮ ਕੀ ਨ ਭਜਹਿ ਖੁਦਾਇ ॥ ੬ ॥

ਤਖ ਹਾਥੀ ਆਗੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਪੜਾ ਹੁਆ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਮਾਤਾ ਬਿਲਾਪ ਕਰਕੇ ਕਹਿਨੇ ਲਗੀ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਭਜਤਾ ਜੀਵਤਾ ਤੋ ਰਹੇਂਗਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਨ ਹਉ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੀਗੜਾ ਨ ਤੂ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ਪਿੰਡੁ ਪੜੈ ਤਉ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੭ ॥

ਨਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ (ਪ੍ਰੀਗੜਾ) ਪੁਤ੍ਰ ਹਾਂ ਐਰ ਨਾ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਹੈਂ ਕਉਂ ਜੇ ਸ੍ਰੈ ਧਰਮ ਤਜਾਗਣੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਜੇ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਭੀ ਨਸਰੇ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੋ ਭੀ ਹਰੀ ਕੋ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਰਹੂੰਗਾ ਭਾਵ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਛੋਡੂੰਗਾ ॥

ਕਰੈ ਗਜਿੰਦੁ ਸੁੰਡ ਕੀ ਚੋਟ ॥ ਨਾਮਾ ਉਬਰੈ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ॥ ੮ ॥

ਹਾਥੀ ਸੁੰਡ ਕੀ ਚੋਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਾਮਦੇਵ ਹਰੀ ਕੀ ਓਟ ਮੈਂ (ਉਬਰੈ) ਬਚ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਕਾਜੀ ਮੁਲਾ ਕਰਹਿ ਸਲਾਮੁ ॥ ਇਨਿ ਹਿੰਦੂ ਮੇਰਾ ਮਲਿਆ ਮਾਨੁ ॥ ੯ ॥

ਬਾਦਸਾਹ ਕਹਤਾ ਹੈ ਕਾਜੀ ਅਰ ਮੁਲਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਲਾਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਹਿੰਦੂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਾਨੁ ਮਰਦਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਾ ॥ ੯ ॥

ਬਾਦਿਸਾਹੁ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੇਹੁ ॥ ਨਾਮੇ ਸਰਭਾਰਿ ਸੋਨਾ ਲੇਹੁ ॥ ੧੦ ॥

ਸਹਿਰ ਕੇ ਹਿੰਦੂ ਲੋਗ ਕਹਨੇ ਲਗੇ ਸੁਨੋ ਹੈ ਬਾਦਸਾਹ ਜੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਕੇ (ਸਰ) ਬਰਾਬਰ ਸੋਨਾ (ਭਰਿ) ਭੋਲ ਕੇ ਲੇ ਲੇਵੇ ਪਰ ਇਸ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਵੋ ॥ ੧੦ ॥

ਮਾਲ ਲੇਉ ਤਉ ਦੋਜਕਿ ਪਰਉ ॥ ਦੀਨੁ ਛੋਡਿ ਦੁਨੀਆ ਕਉ ਭਰਉ ॥ ੧੧ ॥

ਲੋਕੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਦਸਾਹ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਧਨ ਲੇ ਲੇਵੋਂ ਤੇ (ਦੋਜਕ) ਨਰਕ ਮੈਂ ਪਛਤਾ ਹੂੰ ਅਪਣਾ (ਦੀਨ) ਧਰਮ ਛੋੜ ਕਰ (ਦੁਨੀਆ) ਮਾਯਾ ਕੇ ਭਰਾਂ ਅਰਥਾਤ ਲੇ ਲੇਵੋਂ ॥੧੧॥

ਪਾਵਹੁ ਬੇਜੀ ਹਾਥਹੁ ਤਾਲ ॥ ਨਾਮਾ ਗਾਵੈ ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਧੋਰੋਂ ਮੈਂ ਤੇ ਬੇਜੀ ਪਛੀ ਹੁਈ ਹੈਂ ਔਰ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਤਾਲ ਬਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਹਾਥ ਮੈਂ ਛੈਣੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਦੇਉ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਥਾ ॥੧੨॥ ਫਿਰ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਹਈ ਨਾਮ ਕੇ ਛੋੜ ਕਰ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹ ਤਿਸ ਪਰ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੰਗਾ ਜਮੁਨ ਜਉ ਉਲਟੀ ਬਹੈ ॥ ਤਉ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਰਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਜੇਕਰ ਗੰਗਾ ਔ ਜਮਨਾਏ ਹਨਦੀਆਂ ਉਲਟੀਆਂ ਹੋਕਰ ਚਲਨੇ ਲਗ ਜਾਵੇਂ ਤੋਂ ਭੀ ਨਾਮਾਤੋਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜਪੁਹੀ ਕਰਤਾਰਹੇਗਾ ॥

ਸਾਤ ਘੋੜੀ ਜਥ ਬੀਤੀ ਸੁਣੀ ॥ ਅਜਹੁ ਨ ਆਇਓ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਧਣੀ ॥ ੧੪ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਕੇ ਕਤਲ ਕਰਨੇ ਕਾ ਆਨ ਘੋੜੀ ਦਿਨ ਚੜੇ ਕਾ ਸੰਕੇਤ ਥਾ ਤਬ ਸਾਤ ਘੋੜੀ ਬੀਤ ਗਈ ਅਰ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਘੋੜੀਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਸੁਣੀ ਤਬ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਥ ਤਕ (ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਧਣੀ) ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਬਿਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ॥ ੧੪ ॥

ਪਾਖੰਤਲ ਬਾਜ ਬਜਾਇਲਾ ॥ ਗਰੁੜ ਚੜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਆਇਲਾ ॥ ੧੫ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਚਿਤਵਣੇ ਸਾਰ ਹੀ ਗਰੁੜ ਕੇ ਪੰਥੋਂ ਕਾ ਬਾਜਾ ਬਜ਼ਤੋ ਹੁਏ ਵਾ ਜਥ ਘੋੜੀਆਂ ਲਈਏ ਨੇ (ਪਾਖੰਤਲ) ਪਹਿਰ ਬੀਤੇ ਕਾ ਬਾਜਾ ਬਜਾ ਲੀਆ ਤਬ ਗਰੁੜ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਆਵਤਾ ਭਇਆ ॥ ੧੫ ॥

ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਗਰੁੜ ਚੜੇ ਆਏ ਗੋਪਾਲ ॥ ੧੬ ॥

ਅਪਨੇ ਭਗਤਿ ਪਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕੀ ਟ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੀ ਤਾਹੀ ਤੇ ਗਰੁੜ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਗੋਪਾਲ ਜੀ ਆਵਤੇ ਭਏ ॥ ੧੬ ॥

ਕਹਹਿ ਤ ਧਰਣਿ ਇਕੋਭੀ ਕਰਉ ॥ ਕਹਹਿ ਤਲੇ ਕਰਿ ਉਪਰਿ ਧਰਉ ॥ ੧੭ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਸਕੇ ਘਰ ਕੀ ਧਰਤੀ (ਇਕੋਭੀ) ਟੇਭੀ ਕਰ ਦੇਉਂ ਜੇਕਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਠਾਇਕੇ ਇਸਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਧਰ ਦੇਉਂ ॥ ੧੭ ॥

ਕਹਹਿ ਤ ਮੁਖੀ ਗੁਰੂ ਦੇਉ ਜੀਆਇ ॥ ਸਭੁ ਕੋਈ ਦੇਖੈ ਪਤੀਆਇ ॥ ੧੮ ॥

ਜੇਕਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮੁਖੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਜਿਵਾਇ ਦੇਵੋਂ ਜਿਸ ਸੇ ਸਭ ਕੋਈ ਦੇਖਕਰ ਪਤਿਆਏ ਜਾਵੇ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰੇ ॥੧੮॥

ਨਾਮਾ ਪੁਣਵੈ ਸੇਲ ਮਸੇਲ ॥ ਗੁਰੂ ਦੁਹਾਈ ਬਛਰਾ ਮੇਲਿ ॥ ੧੯ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਕਹਤਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜਿਵਾਇ ਦੇਹੁ ਤਬ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਜਿਵਾ ਦਈ ਫਿਰ (ਸੇਲ ਮਸੇਲ) ਸੈਨੇ ਸੈਨੀ ਹੋਏ ਭਾਵ ਨੇਕ ਕਾ ਇਛਾਰਾ ਕੀਆ ਵਾ (ਸੇਲ) ਨਜਾਣਾ (ਮਸੇਲ) ਪਾਇਕੇ ਔਰ ਬਛਰਾ ਮਿਲਾਇਕੇ ਵਹੁ (ਦੁਹਾਈ) ਰੁਵਾਦਈ ॥ ੧੯ ॥

ਦੁਹਹਿ ਦੁਹਿ ਜਥ ਮਟਕੀ ਭਰੀ ॥ ਲੇ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰੀ ॥ ੨੦ ॥

ਜਥ ਦੁਹੁ ਚੋ ਕਰਕੇ ਮਟਕੀ ਭਰ ਦਈ ਤਬ ਵਹੁ ਮਟਕੀ ਲੈ ਕਰਕੇ ਬਾਦਸਾਹਿ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰ ਦਈ ॥ ੨੦ ॥

ਬਾਦਸਾਹੁ ਮਹਲ ਮਹਿ ਜਾਇ ॥ ਅਉਘਟ ਕੀ ਘਟ ਲਾਗੀ ਆਇ ॥ ੨੧ ॥

ਫਿਰ ਬਾਦਸਾਹਿ ਮਹਿਲ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਤਬ ਤਿਸਕੇ (ਅਉਘਟ) ਔਖਾਈ ਕੀ ਘੋੜੀ ਆਨ ਲਗੀ ਭਾਵ ਸੁਲ ਹੋਏ ਲਗ ਪਛਾ ॥ ੨੧ ॥

ਕਾਜੀ ਮੁਲਾ ਬਿਨਤੀ ਰੁਰਮਾਇ ॥ ਬਖਸੀ ਹਿੰਦੂ ਮੈ ਤੇਰੀ ਗਾਇ ॥ ੨੨ ॥

ਕਾਜੀ ਔਰ ਮੁਲਾਟਿਓ ਕੇ ਸੰਜੁਗਤ ਬਾਦਸਾਹ ਬਿਨਤੀ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੁਛੁ ਸੇਵਾ ਵਰਮਾਏ ਅਰ ਹੇ ਹਿੰਦੂ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਗਾਇਓ ॥ ੨੨ ॥

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਸੁਨਹੁ ਬਾਦਸਾਹ ॥ ਇਹੁ ਕਿਛੁ ਪਤੀਆ ਮੁਖੈ ਦਿਖਾਇ ॥ ੨੩ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਨੋ ਹੇ ਬਾਦਸਾਹ ਇਹ ਪਰਚਾ ਕਰਮਾਤ ਕਾ ਕੁਛ ਮੈਨੇ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੈਨੇ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਯਾ ਹਰੀ ਨੇ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰੇ ਕਰਮਾਂ ਕਾ ਫਲੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਤੈਨੇ ਕਹਾ ਥਾ ਮੁਛਕੇ ਕੁਛੁ ਪਤੀਆ ਦਿਖਾਉ ॥ ੨੩ ॥

ਇਸ ਪਤੀਆ ਕਾ ਇਹੈ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਸਾਚਿ ਸੀਲਿ ਚਾਲਹੁ ਸੁਲਿਤਾਨੁ ॥ ੨੪ ॥

ਜਥ ਬਾਦਸਾਹ ਕੀ ਦੀਨਤਾ ਪਰ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਦਯਾਲ ਹੁਏ ਤਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਬਾਦਸਾਹ ਇਸ ਪਰਚੇ ਕਾ ਏਹ (ਪਰਵਾਨੁ) ਨਿਸਰਾ ਕਰੁ ਹੇ (ਸੁਲਤਾਨਿ) ਬਾਦਸਾਹ ਸਚ ਔਰ ਸੀਲ ਮੈਂ ਚਲੋ ਅਰਥਾਤ ਸਚ ਬੋਲੋ ਔਰ ਸਾਚ ਵਾ ਜਤੁ ਕੋ ਧਾਰੋ ॥੨੪॥

ਨਾਮਦੇਉ ਸਭ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਮਿਲਿ ਹਿੰਦੂ ਸਭ ਨਾਮੇ ਪਹਿ ਜਾਹਿ ॥ ੨੫ ॥

ਨਾਮ ਦੇਉ ਕਾ ਜਸ ਵਾ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਸਭਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾਏ ਸਭ ਹਿੰਦੂ ਮਿਲਕੇ ਨਾਮ ਦੇਵ ਪਾਸ ਜਾਤੇਭਏ ਔਰ ਕਹਤੇਭਏ ॥੨੫॥

ਜਉ ਅਥ ਕੀ ਬਾਰ ਨ ਜੀਵੈ ਗਾਇ ॥ ਤ ਨਾਮਦੇਵ ਕਾ ਪਤੀਆ ਜਾਇ ॥ ੨੬ ॥

ਹਮ ਨੇ ਐਸੇ ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਥਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਥ ਕੀ ਬੇਰ ਗਊ ਨਾ ਜੀਵੇਗੀ ਤੋ ਨਾਮਦੇਵ ਕਾ ਪਤੀਆ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸਵਾਸ ਜਾਤਾ ਰਹੇਗਾ ॥ ੨੬ ॥

ਨਾਮੇ ਕੀ ਕੀਰਤਿ ਰਹੀ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਲੇ ਉਪਰਿਆ ਪਾਰਿ ॥ ੨੭ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਕੀ ਕੀਰਤੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਫੈਲ ਰਹੀ ਹੈ ਨਾਮਾਂ ਔਰ ਭਗਤ ਕੋ ਜਨਾ ਪਾਰ ਲੰਗਤਾ ਅਉ ਆਪ ਭੀ ਉਪਰਿ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥

ਸਗਲ ਕਲੇਸ ਨਿੰਦਕ ਭੁਇਆ ਖੇਦੁ ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਰਾਇਨ ਨਾਹੀ ਭੇਦੁ ॥ ੨੮ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਨਿੰਦਕ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਐਸਾ ਖੇਦ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਮਾਨੋ ਏਕ ਬਾਰ ਹੀ ਤਿਸਕੋ ਸਰਬ ਕਲੇਸ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁਇ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਕਿ ਨਾਮਦੇਉ ਔਰ ਨਾਰਾਇਨ ਮੈਂ ਕੁਛ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਘੁਰੁ ੨ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਮਿਲੈ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥

ਜੇ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਤੋ (ਮੁਰਾਰਿ) ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਤੋ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਬੈਕੁੰਠ ਤਰੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਤੋ ਨਰਕ ਤੋ ਤਰ ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਦੇਉ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤਬ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਆਨ ਸਭ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਾਰੋ ਸੁਭੋਂ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰਦੇਵ ਸਤਿ ਸ਼ੁਰੂਪ ਹੈ ਧਾਤੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਸੇਵਾ ਚਾਰੋਂ ਭਯੋਂ ਮੈਂ ਝੂਠ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਨ ਦਹਦਿਸ ਧਾਵੈ ॥

ਜੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤਬ ਨਾਮ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਵਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤੋ ਜੀਵ ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਧਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਪੰਚ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਨ ਮਰਿਬੋ ਝੂਰਿ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਗੁਰਦੇਵ ਮਿਲੇ ਤੋ ਪੰਚ ਕਾਮਾਇ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਪੁਰਸ ਝੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤੋ ਝੂਰ ਕਰ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ॥

ਜੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਖੀ ਬਾਨੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤੋ (ਅਕਥ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਕਹਾਨੀ) ਕਥਾ ਕੋ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਹ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲੇਹਿ ॥ ੩ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤਬ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ (ਦੇਹ) ਦੇਵੇ ਹੈ ਜਉ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤਬ ਜੀਵ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਭਵਨ ਤ੍ਰੈ ਸੁਖੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਉਚ ਪਦ ਬੁਖੈ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤਬ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੁਖ ਆਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨੋਂ ਕੀਸੇਝੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਉ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤਬ ਜੀਵ (ਉਚ ਪਦ) ਨਿਰਬਾਨ ਪਦ ਕੋ ਬੁਖਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਸੀਸੁ ਅਕਾਸਿ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਸਦਾ ਸਾਥਾਸਿ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤੋ (ਸੀਸੁ ਅਕਾਸਿ) ਜਸ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਫੈਲਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵਤੇ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰ ਦੇਵ ਮਿਲਤੇ ਹੈ ਤਬ ਸਦਾ ਸਾਥਾਸੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਤਿਆਗੀ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਮਿਲਤੇ ਹੈ ਤੋ ਪੁਰਸਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਮਿਲਤੇ ਹੈ ਤਬ ਪਰਾਈਨਿੰਦਾ ਤਿਆਗੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਏਕ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਲਿਲਾਟਹਿ ਲੇਖ ॥ ੫ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤਬ ਪੁਰਸ ਕੋ (ਬੁਰਾ ਭਲਾ) ਉਚ ਨੀਚ ਏਕ ਸਮਾਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਾਵਨਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਮਿਲੇ ਤਬ ਮਸਤਕ ਕੋ ਲੇਖ ਖੁਲ੍ਹਤੇ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਉ ਗੁਰ ਦੇਉ ਕੰਧੁ ਨਹੀ ਹਿਰੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰੈ ॥

ਭਾਵ ਜਬ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਤੋ (ਕੰਧੁ ਨਹੀ ਹਿਰੈ) ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਧੰਭਾਵ ਕਰਕੇ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ ਵਾ ਸਰੀਰ ਨਸ਼ਟ ਭਾਵ ਨਿਸ਼ਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤਬ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰਾ ਹੈ ॥

ਐਸੇ ਹੀ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਸਭ ਕਾਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਛਾਪਰਿ ਛਾਈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਸਿਹਜ ਨਿਕਸਾਈ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਸਹਾਇਕ ਹੁਏ ਤੋ ਹਰੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਛਪਰੀ ਬਠਾਇ ਦਈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਦਯਾਲ ਹੁਏ ਤੋ ਨਦੀ ਬੀਚ ਤੇ ਸਿਹਜਾ ਨਿਕਸ ਆਈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅਠਸਠਿ ਨਾਇਆ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤਨਿ ਚਕ੍ਰ ਲਗਾਇਆ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਏ ਤਬ ਅਠਸਠ ਭੀਰਵਾਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰ ਲੀਆ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਦਯਾਲ ਹੁਏ ਤਬ ਪ੍ਰਿਥੁ ਰਾਜ ਕੇ ਤਨ ਪਰ ਹਰੀ ਨੇ ਦੁਆਰਕਾ ਗਏ ਬਿਨਾ ਹੀ ਅਰਥਾਤ ਚਿੰਨ੍ਹ ਛਾਪਾ ਤਿਲਕਾਦਿ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ॥ ਇਸਦੀ ਸਾਖੀ ਭਗਤ ਮਾਲਾ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਦੁਆਦਸ ਸੇਵਾ ॥ ਜਉ ਗੁਰ ਦੇਉ ਸਭੈ ਬਿਖੁ ਮੇਵਾ ॥ ੭ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਤਬ ਦੁਆਦਸ ਜੋਤੀ ਲਿਛਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਗਈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸਭੀ (ਬਿਖੁ) ਜਹਰ ਮੀਰਾ ਬਾਈ ਵਤ ਮੇਵਾ ਰੂਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਸੰਸਾ ਟੂਟੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਜਮ ਤੇ ਛੂਟੈ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਦਯਾਲ ਹੁਏਤਬ ਸੰਸਾ (ਟੂਟੈ) ਭਾਵ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਲਾਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰ ਦਯਾਲ ਹੋਤੇਹੋ ਤਬ ਜੀਵ ਜਮਕੇਭੇਤੇ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਭਉਜਲ ਤਰੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ॥ ੮ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਦਯਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਅਠ ਦਸ ਬਿਉਹਾਰ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤੋ ਅਠਾਰੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕੇ ਤਾਤਪਰਜ ਕੋ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਅਠਾਰਾ ਪਰਬ ਮਹਾ ਭਾਰਤ ਸੁਨੇ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਲੀਆ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰਦੇਉ ਅਵਰ ਨਹੀ ਜਾਈ ॥ ਨਾਮਦੇਉ ਗੁਰਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ੯ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥੧੧॥

ਬਿਨਾ ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ ਔਰ ਕੋਈ ਸੁਖਕੀ (ਜਾਈ) ਜਗਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਤੇ ਨਾਮਜੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥੧੧॥

ਭੈਰਉ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਉਪਜੈ ਨਹੀ ਆਸਾ ॥ ਜੋ ਵੀਸੈ ਸੋ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸਾ ॥

ਬਿਨਾ ਦੇਖੇ ਭਾਵ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਰਗਾਦਿਕ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਜਿਸਕੋ ਆਸਾ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਆਵਤੇ ਹੈ ਜੋ ਨਾਸ ਹੋਜਾਣੇ ਵਾਲੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਤਿਨਕੋ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਬਰਨ ਸਹਿਤ ਜੋ ਜਾਪੈ ਨਾਮੁ ॥ ਸੋ ਜੋਗੀ ਕੇਵਲ ਨਿਹਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਚਾਹੇਕਿਸੀਬਰਨ ਸਹਤਹੋਵੇ ਵਾ ਬਣਆਸਮਕੇ ਧਰਮ ਸਹਤ ਹੋਕਰ ਵਾ ਅਖਰਾ ਸਹਤ ਵਾ ਸਿਆਮਾਦਿ ਚੰਗ ਸਹਤ ਬਿਸਨੂੰ ਕਾ ਧਨਾਨੁ ਕਰਤਾ ਅਰ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਸਹਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਕੇਵਲ) ਸੁਖ ਅਰ ਕਾਮਨਾ ਰਹਿਤਹੋ ਸੋ ਜੋਗੀ ਸੁਸਟਹੈ ॥੧॥

ਪਰਚੈ ਰਾਮੁ ਰਵੈ ਜਉ ਕੋਈ ॥ ਪਾਰਸੁ ਪਰਿਸੈ ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਪਰਚੈ) ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਜੋ ਕੋਈ ਰਾਮ ਕੋ (ਰਵੈ) ਜਪਣਾ ਕਰੇ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਪਰਪੇਸ਼ ਕੋ (ਪਰਸੈ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਸਕੋ ਦ੍ਰਿਤ ਵਾ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸੋ ਮੁਨਿ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਖਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਦੁਆਰੇ ਤੈ ਲੋਕ ਸਮਾਇ ॥

ਸੋ ਮੁਨੀ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਕੀ ਦ੍ਰਿਤ ਭਾਵਨਾ ਕੋ ਖਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦੁਆਰੋਂ ਰਹਤ ਨਿਰਗੁਲ ਕੇ ਤੀਨ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੁਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਰੈ ॥ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਸੋ ਅਨ ਭੈ ਰਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੇਸਾ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਹੈ ਤੇਸਾ ਤੋ ਸਭ ਕੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਮਨ ਕੋ ਵਸ ਕਰਤਾ ਹੋਇਕਰ ਨਿਰਭੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਫਲ ਕਾਰਨ ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥ ਫਲੁ ਲਾਗਾ ਤਬ ਫੂਲੁ ਬਿਲਾਇ ॥

ਫਲਕੇ ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਬਨਾਸਪਤੀ ਫੂਲਤੀ ਹੈ ਜਬ ਫਲ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਫੂਲ (ਬਿਲਾਇ) ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨੈ ਕਾਰਨ ਕਰਮ ਅਭਿਆਸੁ ॥ ਗਿਆਨੁ ਭਇਆ ਤਹ ਕਰਮਹ ਨਾਸੁ ॥ ੩ ॥

ਗਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਭਯਾਸ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਗਯਾਨ ਹੁਆ ਤਹਾਂ ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਹੁਆ ਹੈ॥੩॥

ਪ੍ਰਿਤ ਕਾਰਨ ਦਧਿ ਮਥੈ ਸਇਆਨ ॥ ਜੀਵਤ ਮੁਕਤ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਨ ॥

ਔਰ ਵਿਸ਼ਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਪ੍ਰਿਤ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਦੂਧ ਕੇ ਸਿਆਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਮਥੈ) ਰਿੜਕਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਪੁਰਸ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਤਬ ਪੁਰਸ ਸਦੀਵ (ਨਿਰਬਾਨ) ਨਿਰਬੰਧ ਹੈ ਜੋ ਪੁਨਹ ਸਾਧਨ ਰੂਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪਰਮ ਬੈਰਾਗ ॥ ਰਿਦੈ ਰਾਮੁ ਕੀ ਨ ਜਪਿਸਿ ਅਭਾਗ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਭਾਗ ਜੀਵ ਅਤੀ ਵੈਰਾਗ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਯੋਂ ਨਹੀਂ ਜਪਤਾ ਭਾਵ ਜਪੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਸਮੇਂ ਭਗਵੰਤ ਬੜਾ ਭਯਾਨਕ ਕਲੰਦਰ ਕਾ ਭੇਖ ਧਾਰ ਕਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਨ ਕਰ ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ ਔਰ ਛੈਣੇ ਖੋਸ ਲੀਏ ਤਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ॥ ਆਉ ਕਲੰਦਰ ਕੇਸਵਾ ॥ ਕਹਿ ਅਬਦਾਲੀ ਭੇਸਵਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਕੇਸਵ ਕਲੰਦਰ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਆਈਏ ਤੈਨੇ (ਅਬਦਾਲੀ) ਬੜਾ ਭੇਖੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਅਕਾਸ ਕੁਲਹ ਸਿਰਿ ਕੀਨੀ ਕਉਸੈ ਸਪਤ ਪਯਾਲਾ ॥

ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਅਕਾਸ ਰੂਪੀ ਸਿਰ ਪਰ (ਕੁਲਹ) ਟੋਪੀ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ (ਕਉਸੈ) ਚਰਨ ਦਾਸੀ ਵਾ ਖੜਾਵਾਂ ਸਾਤੋਂ ਪਤਾਲ ਕੀਏ ਹੈਂ॥

ਚਮਰਪੋਸ ਕਾ ਮੰਦਰੁ ਤੇਰਾ ਏਹ ਬਿਧਿ ਬਨੇ ਗੁਪਾਲਾ ॥ ੧ ॥

(ਚਮਰਪੋਸ) ਚਰਮ ਕਾ ਪੁਸ਼ਾਕ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਸੋ ਸਹੀਰੁ ਤੇਰਾ ਮੰਦਰੁ ਹੈ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਆਪ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਨ ਰਹੇ ਹੋ॥੧॥

ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਕਾ ਪੋਹਨੁ ਤੇਰਾ ਸੋਲਹ ਸਹਸ ਇਜਾਰਾ ॥

ਛਿਵੰਜਾ ਕਰੋੜ ਜਾਦਵੋਂ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਚੋਲਾ ਹੈ ਸੋਲਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਏਕ ਸਉ ਆਨ ਰਾਣੀਆ ਰੂਪੀ ਤੇਰੀ (ਇਜਾਰਾ) ਘੁਟੇਨਾ ਹੈਂ ॥

ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਮੁਦਗਰੁ ਤੇਰਾ ਸਹਨਕ ਸਭ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਤੇਰਾ (ਮੁਦਗਰੁ) ਮੋਟਾ ਲਾਠਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ (ਸਹਨਕ) ਮਿਟੀ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਬੀਚ ਤੇ ਛੁੰਘਾ ਭੋਜਨ ਖਾਨੇ ਵਾਲਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੇਹੀ ਮਹਜਿਦਿ ਮਨੁ ਮਉਲਾਨਾ ਸਹਜ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੈ ॥

ਜੋ ਦੇਹੀ ਹੈ ਏਹ ਤੇਰੀ (ਮਹਜਿਦਿ) ਮਸੀਤ ਹੈ ਬੀਚ ਮੈਂ ਮਨੁ ਮਉਲਾਨਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਨਿਮਾਜ ਗੁਜਾਰਤਾ ਹੈਂ॥

ਬੀਬੀ ਕਉਲਾ ਸਉ ਕਾਇਨੁ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਕਾਰੈ ॥ ੩ ॥

(ਬੀਬੀ ਕਉਲਾ) ਲਛਮੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਤੇਰਾ (ਕਾਇਨੁ) ਨਿਕਾਹੁ ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਅਕਾਰੋਂ ਵਾਲਾ ਭੀ ਤੂੰਹੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰਤ ਮੇਰੇ ਤਾਲ ਛਿਨਾਏ ਕਿਹ ਪਹਿ ਕਰਉ ਪੁਕਾਰਾ ॥

ਤੈਨੇ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕੇ ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ (ਛਿਨਾਏ) ਛੀਨ ਲੀਏ ਹੈ ਮੈਂ ਅਬ ਕਿਸ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰਾਗਾ ॥

ਨਾਮ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਫਿਰੇ ਸਗਲ ਬੇਦੇਸਵਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ਸਰਬ ਦੇਸੋਂ ਔਹੁ ਬਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਹਮ ਫਿਰੇ ਹੈਂ ਪਰੁ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਐਸੇ ਕਹਿਨੇ ਪੁਰ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਔਰ ਗਲ ਸੇ ਲਗਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਨਿਸਚਾ ਧੰਨ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਘਰੁ ੧੮ ਚਉਪਦੇ ਦੁਤਕੇ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਹਾ ਮਾਹ ਮੁਮਾਰਖੀ ਚੜਿਆ ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ॥

ਸਭੀ (ਮਾਹ) ਮਹੀਨਿਆਂ (ਮਾਹ) ਬੀਚ (ਮੁਮਾਰਖੀ) ਸੁਭ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਬਸੰਤੁ ਸਦਾ ਚੜਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਸਿਧਾਂਤ ਯਹਿ ਕਿ ਹਰਿ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਪਰ ਫੜੁ ਚਿਤ ਸਮਾਲਿ ਸੋਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਭੁਲਤ ਹੋਕੇ ਵਾ (ਪਰ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਚਿਤਕੇ ਫੜੁ ਵਾ ਤੇਰਾ ਚਿਤ ਪ੍ਰਭੁਲਤ ਹੋਵੇਗਾ ਔਰ ਸੋਇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਮਾਲਣਾ ਕਰੁ ॥ ੧ ॥

ਭੋਲਿਆ ਹਉਮੈ ਸੁਰਤਿ ਵਿਸਾਰਿ ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਬੀਚਾਰਿ

ਮਨ ਗੁਣ ਵਿਚਿ ਗੁਣੁ ਲੈ ਸਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭੋਲੇ ਜੀਵ ਚੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ ਗਜ਼ਾਤ ਕੇ ਬਿਸਾਰ ਦੇਹੁ ਔਰ ਹਉਮੈਂ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਗੁਣੋਂ ਸੇ (ਸਾਰਿ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਗੁਣ ਲੇਹੁ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ॥

ਕਰਮ ਪੈਛੁ ਸਾਖਾ ਹਰੀ ਧਰਮੁ ਫੁਲੁ ਫਲੁ ਗਿਆਨੁ ॥

ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਬਿਛੁ ਕਾ ਮੂਲ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨੀ ਦੇਹ ਭਾਲੇ ਹੈਂ ਧਰਮ ਫੁਲ ਹੈ ਔਰ ਗਿਆਨ ਫਲੁ ਹੈ ॥

ਪਤ ਪਰਾਪਤਿ ਛਾਵ ਘਣੀ ਦੂਕਾ ਮਨ ਅਭਿਆਨੁ ॥ ੨ ॥

ਪਤਿਸਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇਹੁ ਪਤ੍ਰ ਹੈ ਸਾਡੀ ਰੂਪੀ ਘਣੀ ਛਾਧਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਸੇ ਅਭਿਆਨ ਕੀ ਨਿਬ੍ਰਤੀ ਦੇਹ ਤਪਤਿ ਨਿਬ੍ਰਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਪੂਰਬੋਕਤ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਦਾਸਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਅਖੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕੰਨੀ ਬਾਣੀ ਮੁਖਿ ਆਖਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਕੁਦਰਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਬੰਧੀ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮੁਖ ਸੇ ਸਚ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪਤਿ ਕਾ ਧਨੁ ਪੂਰਾ ਹੋਆ ਲਾਗਾ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥ ੩ ॥

ਸੁਭ ਸਾਧਨਾਂ ਰੂਪ ਪਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਧਨੁ ਤਿਸਕੋ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਸਹਜ ਪਦ ਮੈਂ ਧਿਆਨੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਆਵਣਾ ਵੇਖਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਜਿਸਤਰਾ ਮਹੀਨੇ ਔਤ ਰੁਤੋਂ ਕਾ ਆਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਚਕ੍ਰ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਕਰਮੀ ਜੀਉ-ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵਹੁ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰੇ ਨ ਸੂਕਹੀ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਜੋ (ਹਰੇ) ਅਨੰਦ ਯੁਕਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਕਿ ਕਈ ਸੂਕਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕੇ ਅਖੌੜ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥੪॥੧॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰੁਤਿ ਆਈ ਲੇ ਸਰਸ ਬਸੰਤ ਮਾਹਿ ॥ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਰਵਹਿ ਸਿ ਤੇਰੈ ਚਾਇ ॥

(ਮਾਹਿ) ਅਤਸੀ ਕਰ ਬਸੰਤ ਕੀ (ਸਰਸ) ਅਨੰਦਾਦਿਕ ਰੁਤਿ ਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਚਾਇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਰਵਹਿ) ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਸੁ ਪੂਜ ਚੜਾਵਉ ਲਗਉ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਤਿਸਕੋ ਪੂਜੋਂ ਅਰ ਪੂਜਪ ਪਤ੍ਰ ਕਿਸਕੇ ਚੜਾਵੋਂ ਔਰ ਕਿਸਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੋਂ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਕਹਉ ਰਾਇ ॥ ਜਗ ਜੀਵਨ ਜੁਗਤਿ ਨ ਮਿਲੈ ਕਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਆਪਣੇ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਜਗ ਜੀਵਨ ਬਿਨਾਂ ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਕੇ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਜੁਗਤਿ ਕਰ ਹੂੰ
ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਮੂਰਤਿ ਏਕਾ ਬਹੁਤ ਰੂਪ ॥ ਕਿਸੁ ਪੁਜ ਚੜ੍ਹਾਵਉ ਦੇਉ ਦੁਪ ॥

ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਤੇਰੀ ਏਕ ਮੂਰਤੀਹੈ ਅਰੁ ਸਰਗੁਨ ਰੂਪਤਾ ਕਰ ਤੇਰੇ ਬਹੁਤ ਰੂਪ ਹੈਂ ਮੈਂ ਕਿਸਕੋ ਪੁਜ ਕਰ ਫੂਲ ਪੜ੍ਹਚਾਵੋਂ
ਐਰ ਕਿਸਕੋ ਧੂਪ ਦੇਵੋਂ ॥

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਕਹਾ ਪਾਇ ॥ ਤੇਰਾ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਕਹਉ ਰਾਇ ॥ ੨ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਕਿ ਕਹਾ ਤੇਰੇ (ਪਾਇ)ਪੈਰ ਹੋ ਐਰ ਕਹਾ ਸੀਸ ਹੈ ॥ ਸੀਸ ਕਾ ਅਧਯਾਹ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰਾ
ਪਿਛੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਤੋ ਆਗੇ ਕੋ ਕੈਜੇ ਪਾਵੇਗਾ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕਹੀਦਾ ਹਾ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਸਠਿ ਸੰਬਤ ਸਭਿ ਤੀਰਥਾ ॥ ਤੇਰਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਪਰਮੇਸਰਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਹੈ ਅਰੁ (ਸਠਿ ਸੰਬਤ) ਤੀਨੋਂ ਬੀਸੀਆਂ ਅਰੁ ਸਭੀ ਤੀਰਥ ਤੇਰੇ ਰਚੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਅਵਗਤਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀਐ ॥ ਅਣ ਜਾਣਤ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਅਵਗਤ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਜਾਤੀ ਬਿਨਾ ਜਾਣੇ ਤੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਹੈ ॥ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਸਲਾਹੇ ਏਕੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਵਿਚਾਰਾ ਕਯਾ ਕਥਨ ਕਹੂੰ ਸਭ ਲੋਕ ਇਕ ਤੁਝਕੋ ਹੀ ਸਲਾਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਰੁ ਨਾਨਕੁ ਲੋਕਾ ਪਾਵ ਹੈ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਉ ਜੇਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਵ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਮੇਰਾ ਸੀਸੁ ਹੈ ਐਰ ਮੈਂ ਤਿਨਕੋ
ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ . . . ਨਾਮ ਜਪਨ ਮੈਂ ਸਰਬ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰ ਮਨ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੁਇਨੇ ਕਾ ਚਉਕਾ ਕੰਚਨ ਕੁਆਰੁ ॥ ਰੁਪੇ ਕੀਆ ਕਾਰਾ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਸੂਰਨ ਕਾ ਚੌਕਾ ਹੋਵੇ ਐਰ (ਕੰਚਨ) ਸੂਰਨ ਕੀਆ ਹੀ (ਕੁਆਰੁ) ਕੋਰੀਆ ਅਰਥਾਤ ਗਾਗਤਾ ਹੋਨ ਰੁਪੇ ਕੀਆ ਕਾਰਾ
ਹੋਵਨ ਬਹੁਤ ਬਿਸਥਾਰ ਪੂਰਬਕ ਵਾ ਹੋਰੁ ਸਮਗ੍ਰੀ ਕਾ ਭੀ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ਹੋਵੇ ॥

ਗੰਗਾ ਕਾ ਉਦਕ ਕਰੰਤ ਕੀ ਆਗਿ ॥ ਗਰੁੜਾ ਖਾਣਾ ਦੁਪ ਸਿਉ ਰਾਡਿ ॥ ੧ ॥

ਗੰਗਾ ਕਾ ਜਲੁ ਹੋ ਐਰ (ਕਰੰਤ ਕੀ ਆਗਿ) ਪਥਰ ਸੇ ਨਿਕਾਲੀ ਹੁਈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਗਨੀਹੋ।ਗਰੁੜਾ ਏਕ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੇ
ਰਾਵਲ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਦੂਧਕੇ ਸਾਥ(ਗਾਭਿ)ਮਿਲਾ ਕਰ ਖਾਵੇ ਭਾਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਖਾਵੇ ॥ ੧ ॥

ਰੇ ਮਨ ਲੇਖੇ ਕਬਹੂ ਨ ਪਾਇ ॥ ਜਾਮਿ ਨ ਭੀਜੈ ਸਾਥ ਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰੇ ਮਨ (ਜਾਮਿ) ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਚੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਸਨਿਗਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਉ ਲੇਖੇ ਮੈ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ
ਸਰਬ ਕਰਮ ਬਜਰਬ ਹੈ ॥

ਦਸ ਅਨ ਲੀਖੇ ਹੋਵਹਿ ਪਾਸਿ ॥ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਮੁਖਾਰਗ ਪਾਨਿ ॥

ਅਨਾਰਾ ਪੁਰਾਣ ਪਾਸ ਲਿਖੇ ਹੁਏ ਹੋਵੈ ਚਾਰੇ ਬੇਦੋਂ ਕਾ ਪਾਨ ਮੁਖ ਕੇ ਅਗਰ ਭਾਗ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸਰਲ ਹੁਆ ਹੋਵੇ ॥

ਪੁਰਬੀ ਨਾਵੇ ਵਰਨਾਂ ਕੀ ਦਾਇ ॥ ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥ ੨ ॥

ਪੁਰਬੋਂ ਪਰ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ ਐਰ (ਵਰਨਾਂ ਕੀ ਦਾਇ) ਰੰਗ ਰੰਗ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਵਾ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਵਰਨ
ਕੋ ਅਧਿਕਾਰ ਅਨੁਸਾਰੁ ਦਾਨ ਕਰੇ ਬਰਤ ਐ ਨਿਤ ਨੇਮ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਕਰੇ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਸੰਧਯਾਦਿਕ ਕਰਮ ਕਰੇ ॥੨॥

ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ ਹੋਵਹਿ ਸੇਖ ॥ ਜੋਗੀ ਜੀਗਮ ਭਗਵੇ ਭੋਖ ॥

ਕਾਜੀ ਹੋਵੇ ਅਥਵਾ ਮੁਲਾ ਹੋਵੇ ਚਾਹੇ ਸੇਖ ਹੋਵੇ ਜੋਗੀ ਹੋਵੇ ਜੰਗਮ ਹੋਵੇ ਭਗਵੇ ਭੋਖ ਹੋਵੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਰੁ ਕੋਈ ਇਨਾ
ਤੇ ਭਿੰਨ ਭੀ ਹੋਵੇ ॥

ਕੋ ਗਿਰਹੀ ਕਰਮਾਂ ਕੀ ਸੰਧਿ ॥ ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਸਭ ਖੜੀਅਸਿ ਬੰਧਿ ॥ ੩ ॥

ਕੋਈ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਕਰਮੋਂ ਕੀ (ਸੰਧਿ) ਮਿਲੋਨੀ ਵਾਲਾ ਹੋ ਭਾਵ ਕਰਮ ਕਾਭੀ ਹੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸ਼੍ਰੁੱਪ ਬੁਝੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਮ ਕੇ
ਦੂਤ ਬੰਧ ਲੇ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ੩ ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਲਿਖੀ ਸਿਰਿ ਕਾਰ ॥ ਕਰਣੀ ਉਪਰਿ ਹੋਵਹਿ ਸਾਰ ॥

ਜਿਨਨੇ ਜੀਵ ਹੋਂ ਸਭ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਆਗਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਕਾਰੁ ਲਿਖੀ ਹੁਈ
ਹੈ ਕਰਣੀ ਉਪਰ ਸਭੀ ਕੀ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲ ਹੋਵੇਗੀ ॥

ਹੁਕਮੁ ਕਰਹਿ ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਕੇ ਸਿਵਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਕਰਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਈ ਅਤੀ ਮੁਰਖ ਹੁਕਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਕਈ ਚਤੁਰ ਫਿਖਰਾ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ
ਸਾਚੇ ਵੇਗੀ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪ ਭੰਡਾਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਸਿਫਤ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ ॥

ਬਸਤੁ ਉਤਾਰਿ ਵਿਰੀਬਰੁ ਹੋਗੁ ॥ ਜਟਾ ਧਾਰਿ ਕਿਆ ਕਮਾਵੈ ਜੋਗੁ ॥

ਬਸਤੁ ਉਤਾਰ ਕਰ (ਵਿਰੀਬਰੁ) ਨਗਨ ਹੁਆ ਤੋ ਕਯਾ ਹੈ ਜਟਾ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋਗ ਕਮਾਯਾ ਤੋ ਕਯਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਹੀ ਦਸਵੈ ਦੁਆਰ ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਵੈ ਮੂੜਾ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਦਸਵੇਂ ਵਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨਹਿਰਾਏ ਤੋ ਕਯਾ ਹੈ ਜੂਨੀਆਂ ਵਿਚ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਮੁਰਖ ਬਾਰੰਬਾਰ
ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕੁ ਧਿਆਵਹੁ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥ ਪਾਰਿ ਉਤਰਿ ਜਾਹਿ ਇਕ ਖਿਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੁਰਖ ਮਨ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਏਕ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰ ਜਾਵੇਂ ॥

ਸਿਮਿਤਿ ਸਾਸਤੁ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣ ॥ ਨਾਈ ਬੇਦੀ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣ ॥

ਏਕ ਪੁਰਸ ਸਤਾਈ ਸਿਮ੍ਰਤੀਆ ਔਰ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਨਾਦ ਬਜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਇਕ (ਬੇਦੀ)
ਬੇਦ ਪਾਨੀ ਹੈਂ ਔਰ ਇਕ ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੋ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਖੰਡ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਨਿ ਕਪਟੁ ਕਮਾਹਿ ॥ ਤਿਨਕੈ ਰਮਈਆ ਨੇੜਿ ਨਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕਰ ਪੁਰਬੋਕਤ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਪਾਖੰਡ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਕਪਟ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਮੀਪ
ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕੇ ਐਸਾ ਸੰਜਮੀ ਹੋਇ ॥ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸੇਖ ਪੂਜਾ ਕਰੀਏ ॥

ਜੇਕੇ ਐਸਾ ਸੰਜਮੀ ਕਿਆ ਅਤੀ ਇੰਦ੍ਰਿਜਿਤ ਹੋਵੇ (ਕ੍ਰਿਆ) ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦਿਕ ਐ ਵਿਸੇਖ ਕਰਕੇ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਨੁ ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ ॥ ਓਇ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕੈਸੇ ਪਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਲੋਭ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰੁ ਬਿਖੜੋਂ ਮੈ ਲਾਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਭਾਵ
ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੩ ॥

ਕੀਤਾ ਹੋਆ ਕਰੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥ ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਚਲਾਏ ਸੋਇ ॥

ਕੀਤਾਹੁਆ ਜੀਉਕਯਾਕਰੇ ਅਰੁ ਇਸਤੇਕ ਯਾਹੋਵੇ ਜਿਸਜੀਵਨੂੰ ਜਿਸਤਰਫ ਆਪ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਚਲਤਾਹੈ ॥

ਨਦਾਰਿ ਤਾਂ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥ ਹੁਕਮੈ ਬੁਝੈ ਤਾਂ ਸਾਚਾ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਦਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਰਿਦੇ ਸੇ ਭ੍ਰਮ ਭੁਕਾਏ ਦੇਵੇ ਹੈ ਜੀਉ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਬੁਝੈ ਤੋ ਸਚਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ
ਤਿਸਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸੁ ਜੀਉ ਅੰਤਰੁ ਮੈਲਾ ਹੋਇ ॥ ਤੀਰਥ ਭਵੈ ਦਿਸੰਤਰ ਲੋਇ ॥

ਜਿਸ ਜੀਵ ਕਾ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮਲੀਨ ਹੋਵੈ ਵਹੁ ਭਾਵੇ ਤੀਰਥੋਂ ਦਿਸੰਤਰੋਂ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਨਾ ਕਰੇ ਤੋ ਭੀ ਤਿਸਕੇ
ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਟੁਟਤੇ ਜੋ ਕਹੇ ਕਿਸਤਰਾ ਟੁਟੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਮਿਲੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ ॥ ਤਉ ਭਵਜਲ ਕੇ ਡੂਟਸਿ ਬੰਧ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸੁਧ ਚਿਤ ਹੋਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਾਥ ਮਿਲੀਏ ਤਬ (ਭਵਜਲ) ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੰਧਨ ਟੂਟ
ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ॥ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਦਸੈ ਸਰਬ ਤੋਹ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਭਵਨ ਤੇਰੀਆਯਾ ਕਰ ਮੋਹੇ ਹੁਏ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਅਵਰ ਤੇਰੇਸੇ ਭਿੰਨ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਸਰਬਰੂਪ ਹੋਰੇਗੀਹੈ ॥

ਤੂ ਸੁਰਿ ਨਾਥਾ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਚਰਨ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ (ਸੁਰਨਾਥਾ) ਇੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਜੋ ਸਿਰੋਮਣੀ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਭੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ
ਜਪਣੇ ਕੇ ਅਰੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਸੇਵਨੇ ਕੋ ਮਿਲੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਸੁੰਦਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਲਾਲ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ

ਗੁਨ ਗਾਏ ਤੂ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸਰਬ ਪਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੁੰਦਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਯਾਤੇ ਹੇ ਰਾਮ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਔਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ
ਪਰਾ ਔਰ ਸਭ ਕਾ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਾਧ ਨ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੈਲ ਮਲੀਨ ਅੰਗੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਤੋ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰਾ ਸੰਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰ ਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਰਾਗਾਦਿਖ ਮੈਲਕਰ (ਅੰਗੁ) ਰਿਦਾ ਮਲੀਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਸੁਪੁ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੇ ਸਾਚੁ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾ ਰਿਦਾ ਸੁਪ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਜੋ ਤੂੰ ਸਲਾਹਤੇ ਹੈਂ (ਸੋਇ) ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਾਕਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਰਖਨ ਹਾਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵਹਿ ਕਰਹਿ ਸਾਰ ॥

ਹੇ ਰਾਖਨ ਹਾਰ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਰਾਖਨਾ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਪਰ ਹਰਾਇ ॥ ਸਭਿ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸੇ ਰਾਮਰਾਇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੀ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਜੋ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭੀ (ਪਰ ਹਰਾਇ) ਤਜਾਗਨ ਕਰਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਹੇ ਰਾਮਰਾਇ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਉਤਮ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਸਰੀਰ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀਰ ॥

(ਉਤਮ ਗਤਿ) ਮੋਖ ਦੀ (ਮਿਤਿ) ਮੁਢਾਣਾ ਤਿਸਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹੇ ਹਰੀ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਅੰਰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰਿ ਜਿਸਨੇ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਹੀਰਾ ਰੂਪ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਹੈ ॥

ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਨਾਮਿ ਤਜਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਗੁਰ ਮਿਲਾਉ ॥੪॥੫॥

ਔਰ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਬਿਭੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਕੋ ਤਿਸਨੇ ਤਜਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਵਡੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਸ ਜਨ ਕੋ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਸੁਨਹੁ ਭਾਇ ॥ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਰੀਸਾਲੂ ਸੀਗਿ ਸਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਪਜਾਰੀਓ ਸਹੇਲੀਓ ਸੰਤ - ਜਨੋਂ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੁਨੋ ਮੇਰਾ ਪਿਰ ਜੋ (ਰੀਸਾਲੂ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ (ਸਾਇ) ਸੋ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ॥

ਓਹੁ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਕਹਹੁ ਕਾਇ ॥ ਗੁਰਿ ਸੰਗਿ ਦਿਖਾਇਓ ਰਾਮਰਾਇ ॥ ੧ ॥

ਓਹ ਅਲਖ ਰੂਪ ਹੈ ਬਿਨਾ ਗੁਰੂ ਜੋ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਮੈਂ (ਕਾਇ) ਕਯਾ ਕਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਓਹ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸੰਗ ਹੀ ਦਿਖਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਿਲੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਨੇ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਖੇਲਾਹਿ

ਵਰ ਕਾਮਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਤ ਮਨ ਮਨੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ) ਪਜਾਰੀਆ ਸਹੇਲੀਆ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰਕੀਆ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਨ ਪਾਇ ਕੇ ਹਮ (ਬਨੇ) ਸੋਭਤੇ ਭਏ ਹਾਂ ਜੋ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੰਗ ਖੇਲਤੀ ਹੈਂ ਵਹੀ ਸੰਤ ਰੂਪ (ਵਰ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਾਮਨੀ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਦਾਨੇ ਖੋਜਤੇ ਹੁਏ ਤਿਨਕੇ (ਮਨ) ਅਤਿਸਕਰਨ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਵਿਖੇ (ਮਨੇ) ਪਤੀਆਏ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਦੁਹਾਗਣਿ ਨਾਹਿ ਭੋਉ ॥ ਓਹੁ ਘਾਇ ਘਾਇ ਰਾਵੈ ਸਰਬ ਪ੍ਰੇਉ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਦੁਹਾਗਣੀਓ ਕੋ ਤਿਸਕਾ ਭੇਟ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਓਹ ਸਰਬ ਕਾ (ਪ੍ਰੇਉ) ਪਤੀ ਘਟ ਘਟ ਮੇਂ ਭੋਗ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਿਰੁ ਚੀਨੈ ਸੀਗਿ ਦੇਉ ॥ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਛਾਇਆ ਜਪੁ ਜਪੇਉ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ (ਦੇਉ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਸੰਗ ਜਾਨ ਕਰ ਇਸਬਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨੇ ਜਿਨਕੇ ਨਾਮ ਦਿਛਾਇਆ ਹੈ ਓਹ ਆਪਜਪ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਔਰੋਂ ਕੇ ਜਪਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਉ ਹੋਇ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੰਤ ਨ ਸੰਗੁ ਦੇਇ ॥

ਬਿਨਾ ਗੁਰੂ ਜੋ ਭਗਤੀ ਮੈਂ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅੰ ਬਿਨਾ ਗੁਰੂ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅਪੁਲੇ ਧੰਪੁ ਰੋਇ ॥ ਮਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ ਮਲੁ ਸਬਦਿ ਖੋਇ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਅਪੋ ਜੀਵ ਧੰਧਲੇ ਮੈਂ ਰੋਵਤੇ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੇ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕਰ ਰਾਗਾਦਿ ਮਲ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨ ਖੋਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਿ ਮਨੁ ਮਾਰਿਓ ਕਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਾਵੈ ਭਗਤਿ ਜੋਗੁ ॥

ਗੁਰੂ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੇ ਮਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਭਗਤੀ ਜੋਗ ਕਰ ਅਨੰਤ ਕੇ ਭੋਗਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸੰਤ ਸਭਾ ਦੁਖੁ ਮਿਟੈ ਰੋਗੁ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਵਰੁ ਸਹਜ ਜੋਗੁ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੂ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਦੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਗਯਾਨ ਰੋਗ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈ ਹਰਿ ਵਰ ਕਾ

ਸਹਿਜੇ (ਜੇਗੁ) ਮਿਲਾਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਗੁਰ ਮਹਿਮਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਸਾਜਿ ॥ ਸਦੁ ਆਪਿ ਨਿਬੇੜੇ ਰਾਜੁ ਰਾਜਿ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪੇ ਹੀ (ਕੁਦਰਤਿ) ਸਕਤੀ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਸਾਜੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਰਾਜਿਓਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਸਚਾ ਨਿਆਉਂ ਭੀ ਆਪ ਨਿਬੇੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਰਮਾਂ ਕਾ ਫਲੁ ਭੁਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਉਤਮ ਸਿੰਗ ਸਾਥਿ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਸਹਜਿ ਆਥਿ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਜੋ ਉਤਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸੰਗੁ ਜਿਸ (ਕਸੀਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਸਾਥ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਿਨ ਦੁਆਰੀ ਹਰੀ ਨਾਮੁ (ਰਸਾਇਣ) ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ (ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ (ਆਥਿ) ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਤ ਬਿਸਰਸਿ ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ॥ ਅਪਰੰਪਰੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਤੁਲਾਏ ਅਤੁਲੁ ਤੋਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ (ਮਤ ਬਿਸਰਸਿ) ਮਤ ਭੂਲ ਜਾਵੇ ਵਹੁ ਰਾਮੁ ਕੈਸਾ ਹੈ (ਅਪਰੰਪਰੁ) ਅਪਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਜੋ ਪਰੇ ਹੈ ਅਗਮ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਅਗੋਚਰੁ) ਇੰਦ੍ਰਯੋਂ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਯ ਹੈ (ਤੋਲਿ) ਵਿਚਾਰ ਜਿਸਕਾ ਅਤੁਲੁ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਜੋ ਆਪ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਚਰਨ ਸਰੋਵਹਿ ਗੁਰ ਸਿਖ ਤਰ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਤ ਰੇ ਤਜਿ ਮੇਰ ਤੋਰ ॥

ਜੋ ਸਿਖ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੋ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜ਼ੋਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਤਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮੇਰ ਤੋਰ ਤਯਾਗੀ ਹੈ ॥

ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਲੋਭੀ ਮਨਿ ਕਠੋਰ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵ ਨ ਭਾਈ ਸਿ ਚੋਰ ਚੋਰ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਅਰੁ ਲੋਭੀ ਅਰੁ ਮਨਕੇ ਕਠੋਰ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਭਾਈ ਹੈ ਸੋ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸੇ ਚੋਰ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਰੁਰੁ ਤੁਨਾ ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਭਾਉ ॥ ਗੁਰਿ ਤੁਨੇ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਮਹਲਿ ਠਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤੋ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਬਖਸ਼ਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਸੋ ਹਰੀ ਕੀ (ਮਹਲਿ) ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੈਂ ਅਸਥਾਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਸਥਿਤੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਪਰਹਰਿ ਨਿੰਦਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਜਾਗੁ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਕਰਾਮ ਭਾਗੁ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਿੰਦਾ ਕੇ ਤਯਾਗ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਤਿਸਕੇ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੇ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ (ਭਾਗੁ) ਛਾਂਦਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ ਕਰੇ ਦਾਤਿ ॥ ਗੁਰੁ ਸਖ ਪਿਆਰੇ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੀ ਦਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਿਖ ਹੀ ਰਾਤੁ ਦਿਨ ਪਯਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਫਲੁ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰੁ ਤੁਸਿ ਦੇਇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਾਵਹਿ ਵਿਰਲੇ ਕੇਇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਜਬ (ਤੁਸਿ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਗੁਰੂ ਦੇਵੈ ਤਬ ਨਾਮ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਨਾਮ ਫਲ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੨ ਇਕ ਤੁਕਾ ॥

ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਸਭਿ ਕੁਲ ਉਧਰੈ ॥ ੧ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੋ (ਸਾਹਿਬ) ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਸੇਵਕ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰ ਕਰ ਸਭ ਕੁਲ ਕਾ ਉਧਾਰੁ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨ ਛੋਡਉ ਕਿਆ ਕੋ ਹਸਿ ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਛੋਡੂਗਾ ਕੋਈ ਹਸੇਗਾ ਤੋ ਕਯਾ ਹੋਗਾ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਰਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਪਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗਲਤੁ ਰਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਵਤ ਰਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਮੈ ਗਲਤਾਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮਕੇ ਨਾਮਕੇ (ਰਵਤ) ਜਪਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਮੈ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਉਪਰਿ ਕਰਹੁ ਦਇਆ ॥ ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ ਰਹਉ ਪਇਆ ॥ ੩ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਉਪਰ ਏਹ ਦਇਆ ਦਿਸ਼ੀ ਕਰਹੁ ਜੋ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਪੜਾ ਰਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਨਿਹਫਲ ਕਾਮਾ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਪਾਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮਾ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸਭ ਕਾਮ ਬਰਬਥ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਤੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਪੂਜਾ ਕੀਆ ਕਰੋ ॥ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਘੁਰੁ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਬਿਪ ਪੂਜਿ ਮਨਾਵਹੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ॥

ਹੇ ਬਿਪੁ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਹੋ ਅਰ ਮਨਾਵਤੇ ਹੋ ਔਰ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ਕੋ ਹੀ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜਾਨ ਰਖਾ ਹੈ
ਸੋ ਜੇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੋ ਤਰਨਾ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਬੋਲਾ ਬਾਂਧਹੁ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ ॥ ੧ ॥

ਤੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਬੋਲਾ ਬੰਧੋ ਇਸਤੇ ਦਫਾਲ ਹਰੀ ਤੁਮ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਕਾਹੇ ਕਲਰਾ ਸਿੰਚਹੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੁ ॥ ਕਾਈ ਢਹਗਿ ਦਿਵਾਲਕਾਹੇਗੁ ਲਾਵਹੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਸੁਪ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਕਲਰੀ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਵਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਬਿਸ਼ਨ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਆਦਕ ਭਿਛੁਹੁ ਕੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ
ਸਿੰਚਨਾ ਕਰਕੇ ਬਨਰਖ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਤੇ ਹੋ ਅਰ ਕਰੀ ਕੰਪ ਵਤ ਦੇਹ ਬਿਪਿ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਸਵਾਸਤੇ (ਗਰ)ਬੁਨੇ ਕੋ ਲਾਵਤੇ
ਹੋ ਭਾਵ ਨਾਸਵਤ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਤੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਕਿਉਂ ਪੁਸਟ ਰਾਖਣਾ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ॥

ਕਰ ਹਰਿਹਟ ਮਾਲ ਟਿੰਡ ਪਰੋਵਹੁ ਤਿਸੁ ਭੀਤਰਿ ਮਨੁ ਜੋਵਹੁ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਨਾ ਏਹ ਹਰਟ ਕਰੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪੀ ਮਾਲ ਕਰੋ ਕਰਣਾ ਮੁਦਤਾਦਿਕ ਟਿੰਡਾਂ ਪਰੋਵਹੁ ਤਿਸ
ਵਿਖੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬੈਲ ਕੋ ਜੋਲੋ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਿੰਚਹੁ ਭਰਹੁ ਕਿਆਰੋਤਉ ਮਾਲੀ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ॥ ੨ ॥

ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਿੰਚ ਕਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਕਿਆਰੋਂ ਕੋ ਭਰੋ ਤੋ ਤੁਮ ਮਾਲੀ ਕੇ ਹੋਵੋਗੇ ਭਾਵ ਤੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ
ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਪੁਰੁ ਹੋਵੋਗੇ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਦੁਇ ਕਰਹੁ ਬਸੋਲੇ ਗੋਡਹੁ ਧਰਤੀ ਭਾਈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ 'ਲਦੀਣ'* ਨਿਕਾਲਣੇ ਕੋ ਜਤ ਅਰ ਧੀਰਜ ਰੂਪੀ (ਬਸੋਲੇ) ਕਸੀਏ ਵਾ ਰੰਬੇ ਬਣਾਵੇਹੋ ਭਾਈ ਪੁਨਹੁ ਸੁਪੀ
ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਕੋ (ਗੋਡਹੁ) ਵਿਚਾਰ ਢਾਹਾ ਨਰਮ ਕਰੋ ॥

*ਕੀਏ ਹੋਏ ਖੰਡ ਵਿਚਲ ਜੋ ਘਾਸ ਭੁਗਾਨ ਆਦਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ 'ਲਦੀਣ' ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਗੋਡਹੁ ਤਿਉ ਤੁਮ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੋਇਆ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਦੋਂ ਜਦੋਂ (ਗੋਡਹੁ)ਭਾਵ ਵਿਚਾਰੋਗੇ ਤਦੇਤਦੋਂ ਤੁਮ ਸੁਖਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੋਗੇ ਔਰ ਇਹ ਤੁਮਾਰਾ(ਕਿਰਤੁ)ਕਰਤਬ(ਨ ਮੋਇਆ
ਜਾਈ) ਨਿਸ਼ਚਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਪੁਨਹੁ ਅਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥ ੩ ॥

ਬਗਲੇ ਤੇ ਭੁਨਿ ਹੰਸਲਾ ਹੋਵੈ ਜੇ ਤੂ ਕਰਹਿ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਦਫਾਲ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇਂ ਤੋ ਬਗਲੇ ਤੇ ਕਧਾ ਏਭੀ ਤੇ ਪੁਨਹੁ (ਹੰਸਲਾ) ਸੱਤ ਅਸਤ ਕੇ ਵੀਚਾਰ
ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਸੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ ॥ ੪ ॥੧॥੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਦਫਾਲ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੋ ॥੪॥੧॥੯॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਛੋਡ ਕਰ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ ਮਸਾਣੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮੂਲੇ ਸਸਰੁ ਕਾ ਭੋਜਾ ਹੂਆ ਪੰਡਤਗੁਰੂ
ਜੀਕੇ ਭਾਈ ਮਤਿ ਦੇਣੇ ਵਾਸਤੇ ਆਯਾ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਾਹੁਰਜੀ ਵਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਾਜੀ ਪੇਵਕੜੈ ਧਨ ਵਖੇ ॥

(ਸਾਹੁਰਜੀ) ਸਹੁਰਿਆਂ ਕੀ ਅਰਥਾਤ ਈਸਰ ਕੀ ਜਿਤਨੀ ਵਸਤੂ ਹੈ ਸਭ ਕੁਛ ਸਾਂਝੀ ਹੈ ਈਸਰ ਕੀ ਮ੍ਰਿਸ਼ੀ ਹੋਣੇ ਤੇ
(ਪੇਵਕੜੈ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੇ(ਵਖੇ)ਭਿੰਨ ਅਰਥਾਤ ਅਪਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥ ਅਪਣੇ
ਕਰਕੇ ਜਾਣ ਲੀਏ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਵਸਤੂ ਸਭ ਸਨਬੰਧੀਆ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸ ਮੈਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਕੀ ਮੇਰ ਹੈ
ਔ ਪੇਕੇ ਭਾਵ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਧਨ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ (ਵਖੇ) ਜੁਦੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੇ ਦੂਸਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸੀਕੋ ਅਧਿ ਭਾਵ ਨਹੀਂ
ਭੁਰਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸਹੁਰਜੀ ਵਸਤੂ ਚੇਤਨਸਤਾ ਸਭ ਕੀ ਸਾਂਝੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮਾਪਕ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸਭ ਮੈਂ ਅਨੁਸੂਤ ਹੈ ਪੇਕੇ ਭਾਵ
ਇਸ ਲੋਕ ਉਪਲਬਧ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਰਥਾ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਕੁਚਲੀ ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਉ ਜਾਣਾ ਨਾਹੀ ਰਖੇ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਆਪ ਕੁਚਲੀ ਹੂੰ ਯਾਤੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੋਸ ਨਹੀਂ ਦੇਤੀ ਹੂੰ ਔਰ ਮੈਂ ਇਕਣੇ ਰਖ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ
ਪਦਾਰਥ ਹਰੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨੇ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਹਉ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ॥ ਅਖਰ ਲਿਖੇ

ਸੋਈ ਗਾਵਾ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣਾ ਬਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਾਮੀ ਪੰਡਤ ਜੀ ਹੀਤਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਭਰਮਿ ਮੈਂ ਭੂਲੀ ਹੁਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਖਰ ਜੋ ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਲਿਖ ਲਿਖੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਗਾਵਤੀ ਹੂੰ ਔਰ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੀ ਹੂੰ ॥

ਕਵਿ ਕਸੀਦਾ ਪਹਿਰਹਿ ਚੋਲੀ ਤਾਂ ਤੁਮ੍ਹ ਜਾਣਹੁ ਨਾਰੀ ॥

ਜੇ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਕਸੀਦਾ ਕਵਕੇ ਔਰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਚੋਲੀ ਪਹਿਰੇ ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਤੋ ਤੁਮ ਆਪਕੋ ਜਾਣੋ ਜੋ ਮੈਂ ਹਰੀ ਦੀ ਨਾਰੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਤੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਆਪਣੇ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਮਝ ॥

ਜੇ ਘਰੁ ਰਾਖਹਿ ਬੁਰਾ ਨ ਚਾਖਹਿ ਹੋਵਹਿ ਕੰਤੁ ਪਿਆਰੀ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਹ ਜੋ ਕਾਮਾਇਕ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੋ (ਘਰੁ) ਰਿਹੇ ਕੇ ਰਾਖ ਲੇਵੇ ਔਰ (ਬੁਰਾ ਨ ਚਾਖਹਿ) ਸੰਦਾ ਪਦਾਰਥ ਨ ਖਾਵੇ ਅਰ ਖੋਈ ਭਾਵਨਾ ਨਾ ਕਰੇ ਤੋ ਤੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੰਤ ਕੋ ਪ੍ਰਯਾਤੀ ਹੋਵੈ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਦੁਇ ਅਖਰ ਦੁਇ ਨਾਵਾ ॥

ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਪੜਿਆ ਹੁਆ ਔਰ (ਬੀਨਾ) ਚਤੁਰ ਪੰਡਤੁ ਹੈਂ ਤੋ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਦੁਇ ਅਖਰ ਜੋ ਰਕਾਰ ਮਕਾਰ ਹੈਂ ਸੋ ਦੋਵੇਂ ਸੰਸਾਰ ਸੋ ਪਾਰ ਕਰਨੇ ਕੋ (ਨਾਵਾ) ਨਉਕਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਵਾਂਤਿ ਨਾਨਕੁ ਏਕੁ ਲੰਘਾਏ ਜੇਕਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਾਂ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਹੀ ਅਖਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੋ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ (ਸਚਿ) ਨਿਸਚੇਕਰਕੇਤਿਸ ਅਖਰ ਕਾ ਰਿਹੇ ਮੰਸਮਾਦਨਾ ਹੋਵੇ ॥੩॥੨॥੧੦॥ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਾ ਆਪ ਹੀ ਬਡੇ ਹੋ ਆਪ ਹੀ ਸਿਖਣਾ ਦੇਵੇਤਿਸਪਰਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਜਾ ਬਾਲਕੁ ਨਗਰੀ ਕਾਚੀ ਦੁਸਰਾ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਨਗਰੀ ਕਰੀ ਭਾਵ ਮਿਥਨਾ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਜੋ ਮਨ ਰੂਪੀ ਰਾਜਾ ਹੈ ਸੋ ਬਾਲਕਾਭਾਵ ਬਿਨ ਪਰਨਾਮੀ ਹੈ ਅਰੁ ਤਿਸ ਮਨ ਕਾ ਕਾਮਾਇ ਦੁਸਰੇਂ ਕੋ ਸਾਥ ਪ੍ਰਯਾਤ ਹੈ ॥

ਦੁਇ ਮਾਈ ਦੁਇ ਬਾਪਾ ਪੜੀਅਹਿ ਪੰਡਿਤ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਇਸ ਮਨ ਕੀ ਦੁਇ ਮਾਈ ਅਖਾ ਹੈਂ ਅਰ ਦੋ (ਬਾਪੁ) ਪਿਤਾ ਕਾਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਸਤੂ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਵਾ ਸੁਣਕੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸੰਕਲਪ ਬੁਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹੀ ਮਨ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ॥ਵਾ ਦੂਤ ਮਾਤਾ ਅਰ ਦੂਤ ਭਾਵ ਹੀ ਸਿਸਕਾ ਪਿਤਾ ਕਹੀਤਾਹੈਵਾ ਮਾਤਾ ਅਵਿਦਿਆ ਇਸ ਕੀ ਦੋ ਮਾਈ ਹੈ ਅਰ ਲੀਸੂਰ ਜੀਵ ਦੋ ਪਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਚੇਤਨ ਕੋ ਆਸਰੇ ਮਨ ਕੀ ਚੇਸਟਾ ਹੈਵਾ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੋ ਮਾਈ ਅਰ ਰਾਗ ਦੂਖ ਦੋ ਪਿਤਾ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਹੈ ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਤਿਸ ਮਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੋ ॥ ਭਾਵ ਤਿਸਕੋ ਮਤਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਕੌਨ ਹੈ ਏਹੁ ਵਿਚਾਰੋ ਵਾ ਦੇਵਕੀ ਜ਼ੋਧਾਂ ਦੋ ਮਾਤਾ ਅਰ ਨੰਦ ਬਸਦੇਵ ਏਹ ਦੋ ਜਿਸਦੇ ਪਿਤਾ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੋ ਸ਼੍ਰੋਤ੍ਰੁਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ ਭਾਵ ਸਤਿ ਰਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਕਿਸਨ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਿਤਾ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ॥ ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਪਾਵਉ ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰਾਮੀ ਪੰਡਤ ਜੀ ਹਮ ਤੁਮ ਕੋ ਸਿਖਣਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸਿਖਿਆ ਲਈ ਸੋ ਬਿਨ ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਕੌਸੇ ਪਾਵੋਗੇ ॥

ਭੀਤਰਿ ਅਗਨਿ ਬਨਾਸਪਤਿਮਉਲੀ ਸਾਗਰੁ ਪੰਡੈ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਸਕੀ ਸਤਾ ਪਾਕਰ ਕੇ ਅਗਨੀ ਕੇ ਚੀਰ ਹੋਤਿਆਂ ਹੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਪ੍ਰਵਲਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਹੁਭਮ ਰੂਪੀ ਪੰਡ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸੋ ਜੋਲਾਂ ਕੇਸ ਉਢਾ ਹੈ ॥

ਦੇਹੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਘਰੁ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਰੂਪ ਘਰ ਵਿਖੇ ਏਦਮਾ ਅਰੁ ਸੂਰਜੁ ਦੀਵੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜੀਵ ਨੇ ਗਿਆਨੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰਾਮ ਰਵੰਤਾ ਜਾਣੀਅੈ ਇਕ ਮਾਈ ਭੋਗੁ ਕਰੇਇ ॥

ਰਾਮ ਵਿਖੇ ਰਵਿਆ ਹੁਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਤਿਸਕੋ ਜਾਣੀਏ ਜੋ ਇਕ (ਮਾਈ) ਮਾਯਾ ਕਾ ਭੋਗੁ ਭਾਵ ਅਭਾਵਕਰੇਵਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਇਕ ਮਈ ਭਾਵ ਇਕ ਰੂਪ ਦੇਖਣਾ ਏਹੁ ਭੋਗੁ ਕਰੇ ਵਾ (ਮਾਈ) ਮਾਇਆ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਦੇਸੁਖਵਾਭੋਗਣਾ ਕਰੇ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮਾਂਲੰਦ ਕੋ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇ ॥

ਤਾਕੇ ਲਖਣ ਜਾਣੀਅਹਿ ਖਿਮਾ ਧਨੁ-ਸੰਗ੍ਰਹੇਇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੇ ਲਭਣ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਏਹੁ ਏਕਤਾ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਖਿਮਾਂ ਰੂਪ ਧਨ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਿਆ ਸੁਣਹਿ ਨ ਖਾਇਆ ਮਾਨਹਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਹੀ ਸੋਤੀ ਵਾਸਾ ॥

ਜੋ ਸਬੰਧੀ ਕਹਾ ਸੁਨਤੇ ਨਹੀਂ ਖਾਇਆ ਮਾਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਕਾਨ ਤੋ ਬੋਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਸੁਨਤੇ ਅਰ ਪ੍ਰਾਨ ਖਾਧਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਉਨਹੀ ਕੇ ਸਾਬ ਜੀਵ ਕਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਵਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਖਿਨੁ ਤੋਲਾ ਖਿਨੁ ਮਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੧॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਤੋਲਾ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਮਾਸਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਟ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰਹ ਆਪਕੋ ਅਧਿਕ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਅਰ ਅਨਿਸਟਕਰ ਛੋਟਾ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥੪॥੩॥੧੧॥ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ਕਰਤੇ ਹੈਂ।
ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਾਰਾ ਸਾਹੁ ਗੁਰੂ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਭੁਖ ਗਵਾਏ ॥
ਸਾਰਾ ਸਾਹੁ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਕੇ ਗਵਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਮੇਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਜੇ ਕਹੇਂ ਕੈਸੇ ਮੇਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੧॥
ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਕੇ ਦਾਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਵਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵਹੁ ਜਗਤਾਸੀ ਰਾਤ੍ਰਿਦਿਨ ਹਰੀਕੇ ਗੁਣੋਂਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥੧॥
ਮਤ ਭੂਲਹਿ ਰੇ ਮਨ ਚੇਤਿ ਹਰੀ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ
ਤ੍ਰੈ ਲੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੋ (ਚੇਤੁ) ਸਿਮਰੁ ਫੂਲ ਮਤ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਗੁਰੋਂ ਵਾਂਗੇ ਹੀ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਨਹੀ ਭਗਤਿ ਹਰੀ ॥
ਉਤਮ ਭਾਗੋਂ ਬਿਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਅਰ ਭਗਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ।
ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਸਤਸੰਗੁ ਨ ਪਾਈਐ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ॥ ੨ ॥
ਉਤਮ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਤਸੰਗੁ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਅਰ ਸਤਿਸੰਗੁ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਹੈ ਨਾਮ ਕਰ ਹਰੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਗੁਪਤੁ ਉਪਾਏ ਵੇਖੈ ਪਰਗਟ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ॥
ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਗੁਪਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਿਸ੍ਰੀ ਕੋ ਉਪਾਇ ਕਰ ਵੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਵਾਂਗੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੀਨੈ ਹਰਿ ਜਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਮਨਾ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਭੀਯੋ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਜਲ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਤਖਤਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਪਰਧਾਨ ਕੀਏ ॥
ਜਿਨਕੋ (ਤਖਤਿ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਭਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ (ਪਰਧਾਨ) ਮੁਖ ਕੀਏ ਹੈ ॥
ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿ ਭਏ ਸੇ ਪਾਰਸ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸੰਗਿ ਬੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥
ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸੇ ਪੁਰਸ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਭੇਟ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗੀ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ਸਨਮੁਖ ਬੋਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ਦੁੜਕੇ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਮਹਿ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ॥ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਜੀਅ ਜੰਤੁ ॥
(ਮਾਹਾ) ਮਹੀਨੇ ਅਰ ਖਰ ਰੁਤੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਸਦੀਵ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੋਰੀ ਸਤਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਸਭ ਜੀਵ ਜੰਤੂਓਂ ਕਾ ਸਮਵਾਇ ਹਰਿਆ ਹੈ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਹਉ ਆਖਾ ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ ॥ ਤੇਰਾ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਆਇ ਅੰਤੁ ॥ ੧ ॥
ਮੈਂ ਕਿਰਮ ਜੰਤੂਭਾਵ ਤੁਭ ਜੀਵ ਤੇਰੀ ਵਡਾਈ ਕੋ ਕਿਆ ਬਰਨਨ ਕਰੂੰ ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਔ ਅੰਤੁ ਕਿਸੀ ਨੋਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥੧॥
ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਕਰਹਿ ਸੇਵ ॥ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਆਤਮ ਦੇਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ (ਸਾਹਿਬ) ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਆਤਮ ਰੂਪ ਦੇਵ ਵਹੁ ਪਰਮ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ॥
ਜਿਸ ਕਾ ਪੁਰਸ਼ ਕਰਮੁ ਉਤਮੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ

ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਜੀਵ ਭਾਵ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨੀਦਨੁ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ॥ ਇਨਥਿਧਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੁਤਰੁ ਤਰੈ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਸਹੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਹੁ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਜੀਵ (ਦੁਤਰ) ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਰਤਾਰਿ ਉਪਾਏ ॥ ਸੰਸਾਰ ਬਿਰਖ ਕਉ ਦੁਇ ਫਲ ਲਾਏ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਤੈਨੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ (ਬਿਖੁ) ਦੁਖ ਔਰ (ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ) ਸੁਖ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਦੋਹ ਪੁਰਬੋਕਤ ਦੋ ਫਲ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੈ ਖਵਾਏ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਆਪੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ (ਕਰੇ) ਉਤਪਤ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਉਨਸੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸਕੋ ਜੋ ਜੋ ਫਲ ਖਵਾਇਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਖਵਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤਹੈਂ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੂੰ ਜਿਸ ਪੁਰ ਫ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਉਸਕੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਪੇ ਹੀ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖਿਆ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ ॥ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਬਿਸਰੋਂ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕੇ (ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ) ਹਟਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ਜੋ ਹੀ ਤਿਸਕੇ ਆਪ ਮਨਾਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਖਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਰਾਤੇ ਸਾਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨਿਹਾਲਾ ॥

ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਸਾਹ ਰੂਪੀ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਭੀ ਦਯਾ ਕਰੇ ॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਮੈ ਕੋਇ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੈ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੋ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਸਹਾਇਕ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਿਸੇ ਤਿਸਕੇ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰਖਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਦਰਸਨ ਦੇਖੇ ਬਿਨੁ

ਸਹਜਿ ਮਿਲਉ ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੁਰ) ਬਡੇ ਜੋ ਗੋਪਾਲ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ (ਭਾਏ) ਪਯਾਰੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਯਾਹੀ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਦੇਖੇ ਸੋ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸੋ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜੋ ਹਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇ (ਮੇਲ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵੇ ਤਉ (ਸਹਜਿ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲੇਗਾ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਲੋਭੀ ਲੋਭਿ ਲੁਭਾਨਾ ॥ ਰਾਮ ਬਿਸਾਰਿ ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਲੋਭੀ ਹੁਆ ਹੁਆ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਰਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰਕੇ (ਬਹੁਰਿ) ਅੰਤਕੇ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਛੁਰਤ ਮਿਲਾਇ ਗੁਰੁ ਸੇਵ ਰਾਗੇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਧਿ ਮਸਤਕਿ ਵਡ ਭਾਗੇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਰਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਿਛੁਰੇ ਹੁਏ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਉਨ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਬਡੇ ਉਤਮ ਭੁਗਾਥੇ ॥ ੨ ॥

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਕੀ ਇਹ ਦੇਹ ਸਰੀਰਾ ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਕਠਿਨ ਤਨਿ ਪੀਰਾ ॥

ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਆਇਕ ਤਤੋਂ ਕੀ ਰਚੀ ਹੁਈ ਦੇਹ (ਦੇਹ) ਅਸਬੂਲ ਸਰੀਰ ਹੈ ਔਰ ਹਉਮੈ ਸਰੀਰ ਭੀ ਇਨਕਾ ਰਚਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਮੈ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਤਿਸ ਤਨ ਮੈਂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੀ ਕਠਨ ਪੀੜਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾਹੂ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਰੋਗ ਕੀ ਨਿਬੜੀ ਵਾਸਤੇ ਦੇਹੀ ਦਾਹੂ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਫ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਚਾਰਿ ਨਦੀਆ ਅਗਨੀ ਤਨਿ ਚਾਰੇ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤ ਜਲੇ ਅਪੰਕਾਰ ॥

ਚਿੰਤਾ ਹੇਤ ਲੋਭ ਕੋਪ ਏਹ ਚਾਰੋਂ ਨਦੀਆ ਅਗਨੀ ਰੂਪ (ਤਨਿ ਚਾਰੇ) ਸਰੀਰ ਕੇ ਚਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਤੀ ਦਖ ਦੇਤੀਆਂ ਹੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਜਲਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਲੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਿ ਰਾਖੈ ਵਡਭਾਗੀ ਤਾਰੇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਉਚਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਧਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਇਨ ਨਦੀਯੋਂ ਸੇ ਤਾਰ ਕਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਮੈ ਧਾਰ ਰਖੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਹਰਿ ਸੇਵੇ ਸੋ ਹਰਿ ਕਾ ਲੋਗੁ ॥ ਸਾਚੁ ਸਹਜੁ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ॥ ਜੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕਾ ਲੋਗੁ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਭਾਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਔ ਫਿਰ ਕਬੀ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੁਏ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਭੀ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਸਦਾ ਮੁਏ ਹੁਏ ਜਾਣੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਤੇ ਬਰੰਬਾਰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਇ ਕਰ ਫਿਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈ ਫਿਰ ਮਰਤੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੇ ਜਨ ਜੀਵੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲਹਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸੋਈ ਜੀਵ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵ ਸਚ ਕੇ ਸਮਾਲਤੇ ਹੈ ਔਰ ਸਾਚ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਮੈਂ (ਸਮਾਹਿ) ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਹਰਿ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ਦਿਸੰਤਰੁ ਭਵਹਿ ਸਿਰਿ ਪਾਵਹਿ ਧੂਰਿ ॥ ਜੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੇਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀਸੇ ਦੂਰਹੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ਸਿਰਪੁਰ ਧੂਰੀ ਪਾਵਤੇ ਹੁਏ ਬਜਰਹੀ ਹੀ ਦੋਸਾਤਰ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਜਨ ਲੀਏ ਲਾਇ ॥ ਤਿਨ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੈ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥ ੨ ॥ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਜਨ ਨਾਮ ਮੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ ਹੀ ਸੁਖ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਲ ਮਾੜੁ ਭੀ (ਤਮਾਇ) ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਚੂਕੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥ ਜਿਸ ਪੁਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਾਚੀ (ਦਰਗਹ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਾਨੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਵੇਖੈ ਸਦ ਹਜੂਰਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜਿਸਕਾ ਰਿਦਾ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੇ ਸਦੀਵ ਹਜੂਰ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੀ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਸਦ ਸਮਾਲ ॥ ਸੇ ਹਰਿ ਜੀ ਕੇਸਾ ਹੈ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਸਮਾਲਣਾ ਯੋਗੁ ਹੈ ॥

ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ (ਦਰਿ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਜੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪਤਿਸ੍ਰਾ ਸਹਿਤ ਘਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਵਡਾਈ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਮਨ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ਏਹੋ ਵੇਖੈ ਅਉਰੁ ਨ ਕਇ ॥ ਅੰਤਰਕਰਨ ਕੋ ਬੀਚ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਕਰੀ ਹੈ ਸੇ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਦੂਜੇ ਲੋਕੀ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੈਨੋਂ ਏਕੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਦੂਜੇ ਮੈਂ ਲਗੀ ਹੋਈ (ਲੋਕੀ) ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਤੋਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਉਲਿਆ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ ਗਾਇ ਗੁਣ ਗੋਬੰਦ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ (ਮਉਲਿਆ) ਪ੍ਰਭੁਲਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਗੋਬੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਏਹ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਭਹੁ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚੇ ਲਗੀ ਪਿਆਰੁ ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਭਹੁ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੋ ਤੋਂ ਸਾਚੇ ਪ੍ਰਭੁ ਵਿਖੇ ਤੁਮਾਰਾ ਪ੍ਰਯਾਹ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਹੋਹਿ ਵਾਸਤ ਭਾਇ ॥ ਤਉ ਜਗੁ ਜੀਵਨੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੇ ਤਜਾਗ ਕਰ ਵਾਸਾ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਹੋਵੇਗੇ ਤੋਂ (ਜਗਜੀਵਨ) ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸਦ ਵੇਖੈ ਹਜੂਰਿ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਤਾਤੇ ਪੁਰਸ ਭਗਤੀ ਕੋ ਕਰੇ ਔਰ ਸਦੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹਜੂਰ ਹੀ ਦੇਖੇ ਔਰ ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਬ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਇਸੁ ਭਗਤੀ ਕਾ ਕੋਈ ਜਾਣੈ ਭੋਉ ॥ ਸਭੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਤਮ ਦੇਉ ॥ ੩ ॥
ਇਸੀ ਭਗਤੀ ਕਾ ਭੇਦ ਕੋਈ ਵਿਚਲਾ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਅਨਭਵ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੀ
ਸਰਬ ਕਾ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ਜਗਜੀਵਨ ਸਿਉ ਆਪਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਸਤਿਸੰਗੀ ਪੁਰਸ ਆਪ ਹੀ ਜਗ-
ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸਾਥ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਤਿਸਕਾ ਮਨੁ ਔਰ ਤਨ (ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ) ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪੁਰਸ
ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਭਗਤਿ ਵਡਲੁ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥
ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਯਾਨ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਮਨ ਮੈਂ
ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਾਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਖੋਇ ॥ ਤਦ ਹੀ ਸਾਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
ਜਦ ਬੀਚ ਸੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਗਵਾਇ ਕਰ ਭਗਤੀ ਕਰੇ ਤਦੋਂ ਹੀ ਸਾਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਮੇਲਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਭਗਤਿ ਸੋਹਹਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੁਆਰਿ॥ ਗੁਰਕੈ ਹੋਤਿ ਸਾਚੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਭਗਤ ਸਦੀਵ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ਸੋਭਤੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਿਖੇ ਹੋਤ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ
ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਔਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰਯਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਖੋਇ ॥
ਜੋ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਬੀਚ ਜੋ ਚਿਤਾ
ਮਮਤਾ ਕੇ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਸਦਾ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥
ਆਪ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਦੀਵ ਸੁਖ ਔਰ ਸਾਂਤੀ ਮੈਂ (ਸਹਜਿ)
ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਸਦ ਬਸੰਤ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਜਵਿ ਗੁਨ ਗੁਵੰਦ ॥
ਜੋ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ ਹੀ (ਬਸੰਤ) ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ (ਰਵਿ) ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਤਿਨਕਾ
ਤਨੁ ਅਰ ਮਨੁ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੁਕਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਅਗਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲੈ ਵਾਹੇਵਾਰ ॥ ੩ ॥
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਸੋ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ (ਸੁਕਾ) ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਜਲਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਸੋਈ ਕਰੈ ਜਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਭਾਵੈ ॥ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਸਰੀਰਿ ਭਾਣੈ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਜੀਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭਾਣੈ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਵਣੇ ਤੇ ਤਿਸਕੇ ਸੁਖਮ ਸਰੀਰ ਅਰਥਾਤ
ਅੰਤਹਕਰਨ ਕੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਆਪਣਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸਕੋ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ
ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਸਤਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਔ ਤਨ ਹਰਿਆ
ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਅਰ ਤਨ ਸਵਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸਵਲਿਓ ਬਿਰਖੁ ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰਿ ॥ ਸਾਦੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਪਿਆਰਿ ॥ ੧ ॥
ਸਵਲ ਬ੍ਰਿਖ ਜੋ ਗੁਰੁ ਹੈ ਸੋ (ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰਿ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਇਸਬਿਤ ਹੈ ਅਰ ਨਾਮ ਜਪ ਰੂਪੀ ਸਾਦੀ
ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਯਾਨ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏ ਮਨ ਹਰਿਆ ਸਹਜੁ ਸੁਭਾਇ ॥ ਸਚ ਫਲੁ ਲਾਗੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਏਹ ਮਨ (ਸਹਜ) ਸਾਤੀ ਸੁਭਾਵ ਕਰਿ ਹਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਕਰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਿਛਕੋ ਸਚ ਕੀ

ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪ ਵਲ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਨੇੜੇ ਆਪੇ ਦੂਰਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੇਖੇ ਸਦ ਹਜੂਰਿ ॥

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਨੇੜੇਏ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਮਨਮੁਖੋਂ ਸੇ ਦੂਰਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂਕੇ ਸਬਦਕਰ ਵੇਖੇ ਹੈ ਸੋਸਦੀਵ ਹਜੂਰਜਾਣਲੇਤਾਹੈ॥

ਛਾਵ ਘਣੀ ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਿਗਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਸਾਡੀ ਰੂਪੀ ਛਾਉ ਬਹੁਤ ਹੈ ਔਰ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਮੇਲ ਰਹੀ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਖਿੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਅਨਇਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਗਵਾਈ ਵਿਚਹੁ ਜੂਨਿ ਭਰਾਂਤਿ ॥
ਇਕ ਰਸ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਤੇਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਨਕੋਮਨ ਮੈਂ ਸੋਭਾਤੀ ਰੂਪਜੂਨ ਗਵਾਇਦਈਹੈ॥

ਪਰਪੰਚ ਵੇਖਿ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਪਰਪੰਚ ਕੇ (ਵਿਸਮਾਦੁ)ਅਸਥਰਜ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖਿਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਨਾਮਪਾਈਐਹੈ॥੩॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਸਭਿ ਰਸੁ ਭੋਗ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੋਈ ਪਰੁ ਹੋਗ ॥

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਭ ਰਸੋਂ ਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਭੋਗ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰੇ ਹੈ-ਸੋਈ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਤੀਨੋਂ-ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮਿਲੀਐ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਸਬਦੁ)ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੪॥ ੬ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਪੂਰੇ ਭਾਗਿ ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥ ਏਕੋ ਚੇਤੈ ਚਿਤਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸੁ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ (ਸਚੁ ਕਾਰ) ਭਗਤੀ ਕੇ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਚੇਤੈ) ਸਿਮਰੇ ਹੈ ਬਹੁਰੇ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧॥

ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਪਾ ਤਿਸੀਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਚੇ ਨਾਮੀ ਮੈਂ (ਸਮਾਇਆ)ਅਭਵਹੁਆਹੈ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਰਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੇਵਹੁ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਇਹ ਕਾਰ ਕਰੋ ਜੋ ਵਿਚਹੁ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕਾ ਸੇਵਨਾ ਕਰੋ ॥ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਖਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਵੋ ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਹੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਜਗ ਮਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਬਾਣੀ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਕੀਰਤੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਮਾਣੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਰੇ ਇਸੀ ਜੁਗ ਮੈਂ ਕੀਰਤ ਸਮਾਈ ਹੈ ਵਾ ਔਰ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ? ਤਿਸ ਪੁਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਹੁ ਜੁਗ ਪਸਰੀ ਸਾਚੀ ਸੋਇ ॥ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਜਨੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਤਿਸਪੁਰਸ ਕੀ(ਸਾਚੀ ਸੋਇ)ਸੋਭਾਪਸਰੀ ਹੈ(ਨਾਮਿ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੁਆਪੁਰਸਪ੍ਰਸਿਧਹੋਜਾਤਾਹੈ ॥੨॥

ਇਕਿ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ਸਾਚੇ ਭਾਇ ॥

ਜੋ ਏਕ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਸਚੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਖਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂਸੋ ਪੁਰਸਸਚੇਹੈਔਰ(ਸਾਚੈ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰਯਾਵੇ ਲਗੇਹੈ॥

ਸਾਚੁ ਪਿਆਇਨਿ ਦੇਖਿ ਹਜੂਰਿ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪਗ ਪੰਕਜ ਧੂਰਿ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰਯਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਦੀਵ ਨਿਕਰ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਕੇ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨ ਕਾ ਯੋਗ ਨਿਸਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕੋ ਕਰਤਾ ਅਵਤੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰਸਬਦੀ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਏਕ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਗੁਰਸਬਦੀਓਂ ਕਾ ਮੇਲਾਵਾਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥੭॥

ਜਿਸ ਨੇ ਸਚੇ ਸੂਰੋਂ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸੁ ਸਹਜੇ ਹੀ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥੪॥੭॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਜਨੁ ਦੇਖਿ ਹਜੂਰਿ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪਗ ਪੰਕਜ ਧੂਰਿ ॥

ਜਗਤਾਸੁ ਜਨ ਹਰੀ ਕੋ (ਹਜੂਰਿ) ਨਿਕਰ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਰੇਣ ਕੇ ਬਾਛਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਸਦ ਰਹਹਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ॥ ੧ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਖ ਸਦੀਵ ਖਿਤੀ ਕੇ ਲਭਾਇ ਰਖਤੇ ਹੈ ਕਯੋਕਿ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਨਕੋ ਪੁਰਾਗਯਾਨੁ ਬੁਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਵਾਸਾ ਕਾ ਵਾਸੁ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਹੋਇ ॥ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਵਾਸੋ ਕਾ ਵਾਸ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਭਾਵ ਮੋਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਏਕੋ ਸੇਵਹੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਹੁ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਾ ਸੇਵਹੁ ਜਿਸਕੇ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਸਦਾ ਕਾ ਸੁਖ ਭਾਵ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਸੇਵੀ ਕਿਉ ਮਾਇ ॥ ੨ ॥
ਵਹੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾ ਤੋ ਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਹੀ ਆਇ ਕਰ (ਜਾਇ) ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ (ਮਾਇ) ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਯੋਂ ਸੇਵੀਏ ॥

ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ਜਿਨੀ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥
ਸੇ ਪੁਰਸ ਸਾਚੇ ਹੋਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਚ ਕੋ ਪਛਾਣਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾਸਮਦਾਉ ਆਪਾਭਾਵਕੋ ਮਾਰਕਰ ਸਹਜੇਹੀ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈ ਅਭੇਦ ਹੁਆਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰੋਂ ਵਾਕਾ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਿ ਗਿਆਨੁ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਹਰਿ ਤੂ ਜਾਣੁ ॥ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਸਿਵਾਣੁ ॥
ਜਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਗਿਆਨੁ) ਜਾਨਣੇ ਜੋਗ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ॥ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਏਕ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਪਛਾਣੁ ਲੇਹੁ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ਤਾਂ ਸੁਧਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥
ਜਾ ਏਹੁ ਪੁਰਸੁ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖੈ ਤੋ (ਸੁਧਿ) ਗਯਾਤ ਹੋਵੈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸਚੀ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਕੁਲਾਂ ਕਾ ਕਰਹਿ ਉਧਾਰੁ ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ਜੋ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈ ਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈ (ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਯਾਚੁ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭੁਲੇ ਕਾਹੇ ਆਏ ॥ ਨਾਮਹੁ ਭੁਲੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥ ੧ ॥
ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਭੁਲੇ ਹੁਏ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਕਾਹੇ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਆਵਨਾ ਬਜਰਬਹੀ ਨਾਮ ਸੇ ਭੁਲੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਵਤ ਮਰੈ ਮਰਿ ਮਰਣੁ ਸਵਾਰੈ ॥ ਗੁਰਕੈ ਸਬਾਦਿ ਸਾਚੁ ਉਰਧਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਰ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੋ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਖਿਏ ਮੇਂ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਭੋਜਨੁ ਪਵਿਤੁ ਸਰੀਰਾ ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਤਿਸਕਾ ਸਰੀਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਮਨ ਤਨ ਤਿਸਕਾ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਹੀਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜੈਮੈ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥
ਨਾ ਤੇ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਨਹੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸਾਚ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚਾ ਸੇਵਹੁ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ਗੁਰਕੈ ਸਬਾਦਿ ਹਰਿ ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੈ ॥
ਸਚੇ ਕੋ (ਸੇਵਹੁ) ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਕੋ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤਿਨਕੇ ਹਰਿ ਜੀ (ਦਰਿ) ਅੰਤਰਿ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਏ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਦਰਿ ਸਾਚੇ ਸਚੁ ਸੋਭਾ ਹੋਇ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥
ਤਿਸਕੀ ਸਚੇ ਕੋ ਦਰੁ ਮੈਂ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰਸ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਕਹੀ ਜਿਸ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ਹੋਰਿ ਸਭਿ ਭੂਲਹਿ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ (ਸਚੁ) ਨਿਸਰੈ ਕਰਕੇ ਆਪੁ ਸਦਾ ਅਭੁਲੁ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਜੀਵ ਦਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਭੁਲੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ
ਅਪਨੀ ਪਤਿਸ੍ਰਾ ਗਵਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈ ॥

ਸਾਚਾ ਸੇਵਹੁ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇਵਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ
ਬੁਧੀ ਸਰ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਸਭ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥
ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਭਰਮ ਮੈ ਭੁਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਮੈ ਬਹੁਤੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅਧਿਐ ਨਉਰ ਨ ਪਾਈ ॥ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥
ਮਨਮੁਖ ਅਧਿਐ ਸ਼੍ਰੋਤ੍ਰਪਾਸੋਂ ਇਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਅਬਭੀ ਬਿਸਟਾਕਾ ਕੀੜਾ ਹੈ ਔਰ ਮਰਕਰ ਬਿਸਟਾ ਮੈਂ ਹੀ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੈ ਜੋ ਜਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਾਮਿ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਸਕੇ
(ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾ ਕਾ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥
ਜਿਨ ਕੋ ਆਇ ਜੋ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਨੇ ਉਤਮ ਕਰਮੁ ਲਿਖਕਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦੀਵ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰ (ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ
ਅਪਣੀ ਜੋਤ ਕੇ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਯਥਾ ਪ੍ਰਮਾਣ—“ਮਨ ਤੂ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਆਪਣਾ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੁ” ॥ ੨ ॥

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਤਾਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੁ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਮੁਕਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਲੈ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥
ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸੰਸਾਰੁ ਸਮੁੰਦੁ ਜੋ ਤਾਰਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਜੋ ਤਿਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰਯਾਤੁ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇਨਾਮ ਚਿਰਦੇਰੂਪ (ਪਲੈ) ਬਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਪਾਈਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਬੁਝੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ
ਨਾਮ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨੁ ਇਕੁ ਜਾਤਾ ਸੇ ਜਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਵਾਣੁ ਹੁਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ
ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਸਕੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਅਪਣੇ ਆਪ
ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਹਚਲ ਮਤਿ ਸਦਾ ਮਨ ਧੀਰ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੇ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ॥ ੧ ॥
ਤਿਸਕੀ ਮਤਿ ਅਚਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵ ਮਨ ਮੈਂ ਧੀਰਜ ਕੇ ਧਾਰਤਾ ਹੈ (ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ) ਹਰੀਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਨਾਮਹੁ ਭੂਲੇ ਮਰਹਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥ ਝਿਝਾ ਜਨਮੁ ਭਿਰ ਆਵਹਿ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਬਿਖੁ ਰੂਪ ਭੋਗੋਂ ਕੇ ਭੋਗ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮੁ ਬਜਰਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ
ਬਾਰ ਬਾਰ ਜਨਮੰਤੋ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਹੁ ਭੋਖ ਕਰਹਿ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ਬਹੁ ਅਭਿਮਾਨਿ ਅਪਣੀ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥
ਜੋ ਬਹੁਤੇ ਭੋਖੋਂ ਕੇ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਬਹੁਤੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਪਤਿਸ੍ਰਾ
ਗਵਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨੁ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ਬਾਹਰਿ ਜਾਵਾ ਘਰ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਡਭਾਗੀ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਔਰ ਬਾਹਰ ਜਾਤਾ ਹੁਆ ਮਨ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ
ਲਿਆਵਾ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਵਸਤੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਖੋਜਹਿ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥
(ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਰੂਪ ਵਸਤੁ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ
(ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਖੋਜ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਨਵਨਿਪਿ ਪਾਈ ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ॥ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੩ ॥
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਵਨਿਪਿ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਘਰ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਸਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੋਂ ਅੰਤ ਤਿਨ ਕੋ
ਸਚਾ (ਸਮਾਹਿ) ਅਨੰਦਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥੩॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤਿਸਕੋ ਜੀਵ ਉਦਮ ਕਰਕੇ ਕਯੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥
ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਛੁ ਕਰਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥
ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਤੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਭਾਵਨਾ
ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪ ਹੀ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਤੇ ਨੇੜੈ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥
ਜਿਸਕੋ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਕੋ ਭਰਪੂਰ ਹੁਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਮਾਨ ਸਤਾ ਕਰ, ਨਾ ਤੇ ਕੋਈ ਤਿਸਕੇ ਨੇੜੇ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਦੂਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ
ਵਹੁ ਨਾਮੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਿ ਰਹੈ ਅਘਾਇ ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਵਾਲੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਅੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ॥
ਕੋਟ ਕੋਟਿਤਰ ਕੇ ਪਾਪ ਜਲਿ ਜਾਹਿ ॥ ਜੀਵਤ ਮਰਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥
ਕੋਟ ਕੋਟਾਨ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਪਾਪ ਤਿਨਕੇ ਜਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧॥

ਹਰਿ ਕੀ ਦਾਤਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਾਣੈ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਇਹੁ ਮਨੁ
ਮਉਲਿਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਵਾਤਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਰੀ ਕੀ ਦਾਤ ਕੋ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜਿਨ ਕਾ
ਇਹ ਮਨੁ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਮਉਲਿਆ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਗੁਣਦਾਤਾ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਵੈ ਵੇਸਿ ਭੁਮਿ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ਬਹੁ ਸੰਜਮਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥
ਭਗਵੈ ਵੇਸ ਬਨਾ ਕਰ ਭਰਮਣੇ ਸੇ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਬਹੁਤੇ ਸੰਜਮੀ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਕੋਈ ਸਾਂਤੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਣਾ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਵਡਭਾਗੀ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਲਿ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ ਜਾਈ ॥
ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਵਡਿਆਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਹਉਮੈ ਜਲਿ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈਂ ਜਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਛੂਟੈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਦੁਖੁ ਸਾਰਾ ॥
ਵਡਭਾਗੀ ਹੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਛੂਟੇ ਹੈਂ ॥
ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਸੁ ਬਾਹਰਿ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ ਸਭ ਉਪਾਵਣਹਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥
ਜੇ ਬਾਹਰ ਪਸਾਰਾ ਪਰਪੰਥੁ ਮੈਂ ਬੜਾਪਤੁ ਹੈ ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਉਪਾਵਣ ਹਾਰਾ)
ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਭਕੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਇਕਤੁਕੇ ॥ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ ॥ ਦੇਹਿ ਤ ਜਾਪੀ ਆਇ ਮੰਤੁ ॥੧॥
ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੈਂ (ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ) ਤੁਛ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੂੰ ਹੋ ਆਇ ਰੂਪ ਹਰੀ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ (ਮੰਤੁ) ਮੰਤ੍ਰ ਦੇਹੁ
ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਣਾ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣ ਆਖਿ ਵੀਚਾਰੀ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਕੈ ਲਗਾਉ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਮੇਰੀ ਮਾਇ) ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਗੁਣ ਆਖੀਏ ਔਰ ਰਿਦੇ ਕਰਕੇ ਵੀਚਾਰੀਏ ਹਰੀ ਕੋ ਰਸਨਾ
ਕਰ ਜਪੀਏ ਔ ਸਰੀਰ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੀਏ ॥
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲਾਗੇ ਨਾਮ ਸੁਆਇ ॥ ਕਾਹੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੁ ਵੈਰਿ ਵਾਇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੇ ਸੁਣ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਰਹੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਮੈਂ ਜਨਮ ਗਵਾਵਤੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਚੂਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਸਹਜ ਭਾਇ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੂ ਨੇ ਜਿਸਕੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ (ਚੂਕਾ) ਨਿਬਿੜ ਹੁਆ ਹੈ (ਸਹਜ ਭਾਇ) ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਉਤਮ ਉਚਾ ਸਬਦ ਕਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸਭ ਜੇ ਉਤਮ ਐ ਉਚਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਜਾਪ ਰੂਪ ਕਾਮੁ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇਜੀਵਸਾਰੇਨਾਮਕੋਜਪੁ ॥੪॥੧੩॥

ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਤੇ ਕਰ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਨਸਪਤਿ ਮਉਲੀ ਚੜਿਆ ਬਸੰਤੁ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਗਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਸੰਤੁ ਰੁਤ ਕੇ ਚੜਿਆ ਬਨਸਪਤੀ (ਮਉਲੀ) ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਫਲ ਫੂਲ ਸਹਿਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਏਹ ਮਨਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਸਾਚੁ ਧਿਆਵਹੁ ਮੁਗਧ ਮਨਾ ॥ ਤਾਂ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੁਰਖ ਮਨ ਤੂੰ ਸਾਚੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਧਨਾਨੁ ਕਰ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਇਤੁ ਮਨਿ ਮਉਲਿਆ ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਇਹ ਮਨੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸਾਥ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਅਤਿ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਭਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਣ ਰੂਪ ਫਲੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਕੋ ਏਕੁ ਸਭੁ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝੈ ਤਾਂ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥ ੩ ॥

(ਆਖਿ) ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਏਕ ਹੀ ਅਦੁਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੂਝੈ ਤੋ ਇਸ ਅਦੁਤੀ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਆਖਣੁ ਵੇਖਣੁ ਸਭੁ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜਬ ਐਸੇ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਕੇ ਜੋ ਆਖਣਾ ਅਰੁ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭੁ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਹਕਮ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਭਿ ਜੁਗ ਭਰੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਹੋਏ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਭ ਜੁਗ ਤੇਰੇ ਹੀ ਕੀਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜੋ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਤੇਰੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਣਾ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪੇ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਚ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਅਪਣੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੇਹੁ ਗੁਰੋਂਕੇ(ਸਬਦਿ)ਉਪਦੇਸ਼ਕਰ ਤੇਰੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੋਹਮਾਰਾਸਮਾਵਣਾ ਹੋਵੇ ॥ ਮਨਿ ਬਸੰਤੁ ਹਰੇ ਸਭਿ ਲੋਇ ॥ ਫਲਹਿ ਫੁਲੀਆਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਸਭ ਲੋਕ (ਹਰੇ) ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਧਰਮੁ ਫੁਲੁ ਗੰਯਾਨ ਫਲੁ ਕਾ ਸੁਖ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਜੋ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਾਖੈ ਉਰਧਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ (ਬਸੰਤੁ)ਅਨੰਦੁ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨਿ ਬਸੰਤੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਇਹੁ

ਤਨੁ ਬਿਰਖੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਫਲੁ ਪਾਏ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਖਿਛ ਹੈ ਨਾਮਜਪ ਕਰ ਰਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪ ਫਲੁ ਕੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੀ ਸਵਲਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਤਿਨ੍ਹ ਬਸੰਤੁ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ਪੂਰੈਭਾਗਿ ਹਰਿਭਗਤਿਕਰਾਇ ॥ ੧ ॥

ਅਨੰਦ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪੂਰੇ ਭਾਗਿ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥੧॥

ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਬਸੰਤ ਕੀ ਲਗੈ ਨ ਸੋਇ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਜਲਿਆ ਦੂਜੈ ਦੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਤੀ ਜੋ ਬਿਨਾ ਇਸ ਮਨ ਕੋ (ਬਸੰਤੁ) ਅਨੰਦ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਕਜੋਖਿ ਇਹ ਮਨੁ ਵੈਤ ਭਾਵਮੋਜਲਾ ਹੁਆ (ਦੋਇ) ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਾ ਭਾਗੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਧੰਧੈ ਬਾਂਧਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥ ਮਾਇਆ ਮੂਠਾ ਸਦਾ ਬਿਲਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਧੰਧੇ ਮੈਂ ਬਾਂਧਾ ਹੁਆ ਕਰਮੋ ਕੇ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੂਠਾ ਹੁਆ ਸਦੀਵ ਬਿਲਪਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ
ਦੁਖੀ ਹੋਕਰ ਰੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਛੂਟੈ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ॥ ਜਮ ਕਾਲ ਕੀ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਨ ਫੇਟੈ ॥ ੩ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਬ ਛੂਟਾ ਹੈ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਹੋਵੈ ਪੁਨਃ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ (ਫੇਟੈ) ਧਕੇ ਵਾ ਲਪੇਟ ਮੈਂ ਨਹੀਂ
ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਛੂਟਾ ਗੁਰਿ ਲੀਆ ਛਡਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥੪॥੧੬॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਬ ਛੂਟਾ ਹੈ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸਾ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ? ਤਿਸਪਰਕਰਿਤੇਹੈ। ਮਾਯਾ
ਕਾ ਮੋਹੁ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜਲਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਇਹੁ ਮਨ ਕੈਸੇ ਹਰਿਆ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਪਰਕਰਿਤੇਹੈ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਸੰਤੁ ਚੜਿਆ ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥ ਏਹਿ ਜੀਅ ਜੰਤ ਫੂਲਹਿ ਹਰਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਰੜੀ ਤੇ ਬਨਾਸਪਤੀ ਫੂਲਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਏਹ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲ ਜੀਵ ਹਰੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਵਦੇ
ਕਰ ਫੂਲਤੇ ਹੋਂ ਭਾਵ ਅਨੰਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਇਨ੍ਰਬਿਧਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ

ਇਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਕਵੈ ਧੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਨ ਬਿਧੀਓਂ ਕਰ ਇਹੁ ਮਨ (ਹਰਿਆ) ਅਨੰਤੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮੁਖ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਜਪੇ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ
ਹੈਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਧੋਇ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਵੇ ਔਰ ਸੁਧ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਹਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਸੁਣਾਵਤੇ ਹੈਂ (ਇਹੁ ਜਗੁ) ਜੀਉ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਰਿਆ ਅਨੰਤੁ
ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਫਲ ਫੂਲ ਲਾਗੇ ਜਾਂ ਆਪੇ ਲਾਏ ॥ ਮੂਲਿ ਲਗੈ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਗਾਨਾ ਫਲ ਧਰਮ ਆਦਿਕ ਫੂਲ ਤਾਂ ਲਾਗੇ ਜਾਂ ਫਗਤੀ ਮੈਂ ਆਪ ਹਰੀ ਨੇ ਲਾਏ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ
ਪਾਏ ਤਾਂ ਮੂਲ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ॥ ੨ ॥

ਆਪਿ ਬਸੰਤੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਵਾੜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪੇ ਹੋਂ ਬਸੰਤ ਵਤ ਹੋਕਰ ਸਤਾ ਦੇ ਰਹਾਏ ਔਰ ਸਭ ਜਗਤ ਵਾੜੀ ਹੈਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈ ਪੂਰੇਭਾਗੋਂ ਕਰਭਗਤੀ
ਮਲ ਰੂਪ ਕਰਮੋਸੇ ਤਿਨ (ਨਿਰਾਲੀ) ਸੁਖ ਰੂਪ ਪਾਪਤਿ ਹੋਤੀਹੈ ॥੪॥੧੭॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤਿ ਹੁੰਦੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਚਿੰਡਿਲ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਮਹਾਵਾਕੋਂ
ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦ ਆਪਣਾ ਭਾਈ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਆਪਣੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਸਲਾਹਤੀ ਹੂੰ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਣੋਂ ਮੈ ਚਿਤ ਕੀ ਝਿਤੀ ਲਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਮਨ ਤਨੁ ਤੇਰਾ ਹਰਿਆ

ਹੋਵੈ ਇਕੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਜਾਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਚਿਤਕੋ ਲਗਾਵਦਾ ਕਰ ਤਨ ਤੇਰਾ ਸਵਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਔਰ ਮਨ (ਹਰਿਆ) ਅਨੰਤ
ਹੋਵੇਗਾ ਇਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਮੋਖ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਇ ॥ ਵਿਚਹੁ

ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਉਠਿ ਗਇਆ ਭਾਈ ਸੁਖੁ ਵੁਠਾ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਸੇਈ (ਉਬਰੇ) ਬਚੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪਿਲਾਯਾ ਹੈ ਹੇ
ਭਾਈ ਤਿਨਕੋ ਅੰਤਰ ਸੇ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਦੁਖ ਉਠ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖ ਆਇ (ਵੁਠਾ) ਬਸਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੁਰਿ ਆਪੇ ਜਿਨਾ ਨੋ ਬਖਸਿਓਨੁ ਭਾਈ ਸਬਦੇ ਲਾਇਅਨੁ ਮਿਲਾਇ ॥

ਆਇ ਸੇ ਹੀ ਆਪ ਜਿਨੋਂ ਕੋ (ਬਖਸਿਓਨ) ਬਖਸ ਲੀਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਧੂੜਿ ਤਿਨਾਕੀ ਅਪੁਲੀਐ ਭਾਈ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਕਰ (ਅਪੁਲੀਐ) ਛੁਟੀਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕੋ ਮੇਲਿ ਮੈਂ ਆਪਕੋ ਮਿਲਾਵਣਾ ਕਰੋ ॥੩॥

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਭਾਈ ਜਿਨਿਹਰਿਆ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਪਣੀ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ ਸਭ ਕੋ ਹਰਿਆ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਵਹੁ ਆਪਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਸਦ ਵਸੈ ਭਾਈਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥੪॥੧॥੧੮॥੧੨੨॥੧੮॥੩੦॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੋਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਉਸ(ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਜਾਵੇ ਤੋਂ ਮਨ ਔਰ ਤਨ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਸੁਖ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੮ ॥ ੧੨੨ ॥ ੧੮ ॥ ੩੦ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਪੂਰਣਤਾ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ॥

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਇਕਤੁਕੇ ॥
੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਿਉ ਪਸਰੀ ਸੂਰਜ ਕਿਰਨਿ ਜੋਤਿ ॥ ਤਿਉ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸੂਰਜ ਜੋਤੀ ਕੀ ਕਿਰਨਾ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪਸਰੀ ਹੁਈ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਤਾਣੇ ਪੋਟੇ ਵਤ ਰਮਈਆ ਬਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕੋ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਸੂਬ ਬਾਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲੀਐ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕੋ ਹਰੀ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਰੂਪ ਮੇਰੀ ਸਖੀਓ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਏਕੋ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲੀਐ ਇਕੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੋ ਅੰਤਰਿ ਏਕੋ ਸੋ ਹਰੀ ਬਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਪ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਸਾਕਤ ਨਰ ਲੰਭੀ ਜਾਣਸਿ ਦੂਰਿ ॥ ੩ ॥

ਮਰਥ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਹੀ ਅਦੁਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਲੋਭੀ ਪੁਰਖ ਤਿਸਕੋ ਦੂਰ ਜਾਨਤੇ ਹੋਂ ॥ ੩ ॥

ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਰਤੇ ਹਰਿ ਲੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਏਕੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਹੀ ਅਦੁਤੀ ਹਰੀ ਸਰਬ (ਲੋਇ) ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਏਕ ਹਰੀ ਜੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਦੁਇ ਸਦੇ ਪਏ ॥ ਮਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਅੰਤਿ ਸਦਾ ਰਖਿ ਲਏ ॥ ੧ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਏਹ ਦੋਨੋਂਕਾਲ ਵੇ(ਸਦੇ)ਬੁਲਾਵੇ ਪੜ ਰਹੇਹੋਹੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੋ ਸਦਾਸਿਮਰਹੁ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋਕਾਲਸੋਰਖਲੇਵੇ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਸਦਾ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥ ਸਭੁ ਆਲਸੁ ਦੂਖ ਭੰਜਿ ਪ੍ਰਭੁ

ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤਿ ਗਾਵਹੁ ਗੁਣ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦੀਵ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ (ਚੇਤਿ) ਸਿਮਰਣਾ ਕਰੁ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਚੇਤਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਭ ਆਲਸ ਅਰੁ ਦੁਖ ਕੋ (ਭੰਜਿ) ਨਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਹਉਮੈ ਮੂਏ ॥ ਕਾਲਿ ਵੈਤਿ ਸੰਘਾਰੇ ਜਮਪੁਰਿ ਗਏ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਲੋਗ ਬਹੁਰ ਬਹੁਰ ਹੀਤਾ ਮਸਤਾ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੁਏ ਜਨਮ ਕਰ ਮੂਏ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖ ਵੈਤ ਰੂਪ ਕਾਲ ਕੋ ਸੰਘਾਰੇ ਹੁਏ ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੋਹੁ ਦੁਖ ਭਾਗੇ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ-ਲਿਵ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦੁਖ ਦੋਨੋਂ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ ਮਿਲਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ॥੪॥ ੨ ॥

ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ (ਧਾਰੀ) ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਤਬ (ਬਨਵਾਰੀ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਬਸੰਤ ਹਿੰਡਿਲ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਤਨ ਕੋਠੜੀ ਗੜ ਮੰਦਰਿ ਏਕ ਲੁਕਾਨੀ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਏਕੁ ਰਤਨ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਕੋਠੜੀ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਅਸਬੁਲ ਸਰੀਰ ਗੜ ਕਿਲੇ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਵਹੁ ਕੋਠੜੀ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਖੋਜੀਐ ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੇ ਤੇ ਵਹੁ ਰਤਨ ਰੂਪੁ ਵਸਤੁ (ਖੋਜੀਐ) ਛੁੰਦੀਤੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੋਜੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਜੋਤਿ (ਜੋਤੀ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ (ਸਮਾਈ) ਅਭੇਦ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਧੋ ਸਾਧੂ ਜਨ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ॥ ਦੇਖਤ ਦਰਸੁ ਪਾਪ

ਸਭਿ ਨਾਸਹਿ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਧੋ ਸਾਧੂ ਜਨ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੀਜੀਏ ਜਿਨਕੋ ਦਰਸਨ ਦੇਖਣੇ ਕਰ ਪਾਪ ਸਭੀ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ਐਰ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਮੋਖ ਪਦ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂ ॥

ਪੰਚ ਚੋਰ ਮਿਲਿ ਲਾਗੇ ਨਗਰੀਆ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹਿਰਿਆ ॥

ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਨਗਰੀ ਕੋ ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਕੇ ਲਾਗੇ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ (ਹਿਰਿਆ) ਚੁਰਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮਕੋ ਜਪਣੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਖੋਜ ਪਰੇ ਤਬ ਪਕਰੇ ਧਨੁ ਸਾਬਤੁ ਰਾਸਿ ਉਬਰਿਆ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਲੋਕਰ ਜਬ ਤਿਨਕੇ (ਖੋਜ) ਪੀਛੇ ਪਰੇ ਤਬ ਪਕੜੇ ਹੈਂ ਐ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜੋ (ਰਾਸਿ)ਸਥਾ ਧਨੁ ਬਾ ਜੋ ਤਿਨ ਚੋਰੋਂ ਸੋ ਸਾਬਤ ਖਰਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਾਖੰਡ ਭਰਮ ਉਪਾਵ ਕਰਿ ਬਾਕੇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੋ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸੋ ਪਾਖੰਡ ਭਰਮ ਕਰ ਉਪਾਵ ਕਰਤੇ ਬਕਤ ਹੋਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਅਗਜਾਨ ਨਿਬ੍ਰਤਿ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਮਾਯਾ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਐਰ (ਮਾਇਆ) ਛਲੂ ਹੈ ॥

ਸਾਧੂ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖਪਤਿ ਪਾਇਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਾਧੂ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾ ਤਬ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਇ ਕਰ (ਪੁਰਖਪਤਿ) ਜੀਵੇਂ ਕਾ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪੁਰਖ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਗੀਨਾਥ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੂ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਜਗਤ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਐ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸਰ ਗੁਸਾਈ ਜਿਸਕੋ ਝੁੱਪਾ ਕਰ ਸਾਧੂ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਂਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਨਿਤ ਹਿਹਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਸਾਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹਿਰਦੇ ਕਰਕੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡਿਲ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਤੁਮ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਹਮ ਤੁਮਨਛੇ ॥

ਤੁਮ ਬਡੇ ਪੁਰਖ ਹੋ ਐ ਬਡੇ ਅਗਮ ਹੋ ਐ ਗੁਸਾਈ ਹੋ ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਹਮ ਭਾਵ ਅਤੀ ਤੁਛ ਜੋਤ(ਤੁਮਨਛੇ)ਤੁਮਾਰੇ ਹੀਰਾ ॥

ਹਰਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਹਮ ਬਨਛੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਦੀਨਦਾਤਾ ਹਰੀ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਝੁੱਪਾ ਕੀਜੀਏ (ਗੁਰ) ਪੂਜਕ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਹਮ (ਬਨਛੇ) ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਕਰਿ ਝੁੱਪਛੇ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ

ਮਲੁ ਭਰਿਆ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਨਛੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ (ਝੁੱਪਛੇ) ਝੁੱਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਸੰਗਤ ਕੋ ਮੇਲ ਦੀਜੀਏ ਮੇਰਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਜਨਮਾ ਜਨਮਾ ਕੇ ਪਾਪੋ ਰੂਪ ਮੇਲਕਰ ਭਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਾਕਰ ਹਮਕੋ (ਹਨਛੇ) ਸੁਖ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ॥

ਤੁਮ੍ਹਰਾ ਜਨੁ ਜਾਤਿ ਆਵਿ ਜਾਤਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਪਤਿਤ ਪਵੀਛੇ ॥

ਤੁਮਾਰਾ ਵਾਸ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਥਵਾ ਮੰਦ ਜਾਤੀ ਕਾ ਹੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਕਰ ਸਭ ਪਾਪੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਏਂ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੀਓ ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇ ਉਪਰਿ ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦਿਨਛੇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਿਸਕੇ ਤੁਮਨੇ ਸੋਭਾ (ਦਿਨਛੇ) ਦਿਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਜਨ ਕੇ ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇ ਉਚਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਵੈ ਸਭਿ ਪੂਰੇ ਮਾਨਸ ਤਿਨਛੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਹੋ ਵਾ ਮੰਦ ਜਾਤੀ ਹੋ ਜੋ ਕੋਈ ਤੁਝਕੇ ਧਿਆਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀਕੇ (ਮਾਨਸ) ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇ ਪੈਨਿ ਵਡੇ ਵਡ ਪੂਰੇ ਹਰਿ ਜਨ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਾਰਿਓ ਹਰਿ ਉਰਛੇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਸੇ ਜਨ ਬਡੇ ਸੇ ਬਡੇ ਪੂਰੇ ਔਰ ਪੈਨਤਾ ਜੋਗ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ (ਉਰਛੇ) ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਢੀਓ ਢੀਮ ਬਹੁਤੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਛੇ ॥

ਹਮ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਢੀਓ ਭਾਵ ਕਰੋਗੇ ਹਾ ਅਰ ਢੀਮ ਭਾਵ ਸੇ ਜੜ ਔਰ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਅਤਸੇ ਕਰਕੇ ਭਾਰੀ ਹਾਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀਓ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਤੂਨੇ ਹਮ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵੀਛੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਜਬ ਤੁਮ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਤਬ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਔਰ ਤਿਸਨੇ ਹਮ ਪਾਪੀ ਜਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਦਿਓ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮੇਰਾ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਮਨੁਆ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਨਿਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿ ਗੀਧੇ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁਆ ਇਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਨਿਤ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਹਮਾਰੇ ਇੰਦ੍ਰੇ (ਗੀਧੇ) ਗਿਝ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਕਹਣੇ ਸੁਣਨੇ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਬਾਰਿਕੁ ਰਸਕਿ ਪਰਿਓ ਬਨਿ ਮਾਤਾ ਬਨਿ ਕਾਢੇ ਬਿਲਲ ਬਲੀਧੇ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸਾ ਬਾਲਕ ਮਾਤਾ ਕੇ ਬਨੋਂ ਮੈਂ ਰਸਕ ਹੋਕਰ ਧਾਇ ਪੜਾ ਹੈ ਔਰ ਜਬ ਮਾਤਾ ਬਨ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਮੁਖ ਬੀਰ ਸੇ ਨਿਕਾਸਤੀ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਅਤੀ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ (ਬਲੀਧੇ) ਲੱਟਲੀਆ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਨਾਮ ਹਰਿ ਬੀਧੇ ॥

ਵਡੇ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਵਿਚਿ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਹਰਿ ਸੀਧੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਰ ਤਨੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਗੋ(ਬੀਧੇ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾਯਾ ਰੂਪ ਨਗਰੀ ਮੈਂ (ਸੀਧੇ) ਸਿਧ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਦੇਹ ਨਗਰ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨਕੇ ਸਾਸ ਸਾਸ ਹੈ ਜੇਤੇ ਹਰਿ ਬਿਰਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਬੀਧੇ ॥

ਦਾਸ ਕੇ ਜਿਤਨੇ ਸਾਸ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ(ਬਿਰਹਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ(ਬੀਧੇ)ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਕੈਸੇ ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਬਿਨੁ ਜਲ ਦੇਖੇ ਸੁਕਲੀਧੇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਸੇ ਕਮਲ ਕੀ ਅਤਸੇ ਭਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜਲ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾ(ਸੁਕਲੀਧੇ) ਸੁਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨ ਜਪਿਓ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਰਹਰਿ ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਧੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ (ਪ੍ਰੀਧੇ) ਪਰੋਸ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਨਰਸਿੰਗ ਰੂਪ ਨਿਰੰਜਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਵਣ ਕਰਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਨਿਕਸੀ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਹਰਿ ਜਲਿ ਨੀਧੇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮ ਜੋ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਪਨੇ ਤੇ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਹੰਕਾਰ ਮੈਲ ਨਿਕਸ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮਰੇ ਕਰਮ ਨ ਬਿਚਰਹੁ ਠਾਕੁਰ ਤੁਮ੍ਹ ਪੈਜ ਰਖਹੁ ਅਪਨੀਧੇ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਹਮਾਰੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਨਾ ਬਿਚਾਰੋ ਤੁਮ(ਅਪਨੀਧੇ)ਅਪਨੇ ਜਾਨ ਕਰ ਪੈਜ ਰਖੋ ॥

ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੁਣਿ ਬਿਨੁਉ ਬੇਨਤੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਾਣਿ ਪਵੀਧੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਭਾਵੇ ਤੇ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਵਾਲੇ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਜਨ ਤੇਰੀ ਸਰਾਣਿ (ਪਵੀਧੇ) ਪਵੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮਨੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਧਾਵੈ ਤਿਲੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਵਾਸਾ ਪਾਈਐ ॥

ਕ੍ਰਮ ਕਰਕੇ (ਭਰਮ) ਬਕਾਕਾਰ ਹੁਆ ਮਨ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ਆਪਨੇ (ਘਟਿ) ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੈਂ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਇਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ॥

ਗੁਰਿ ਅੰਕਸੁ ਸਬਦੁ ਦਾਤੁ ਸਿਰਿ ਧਾਰਿਓ ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਆਇ ਵਸਾਈਐ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਹਸਤੀ ਪਰ ਜਬ ਗੁਰ ਸਬਦ ਅੰਕਸ ਧਾਰਿਓ ਤਬ ਵੇਹੀ ਅਗਯਾਨ ਰੋਗ ਕਾਟਦੇ ਕੇ ਦਾਤੁ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਔਰ ਮਨ ਘਰ ਅੰਦਰ ਆਨ ਬਸੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਪਿਆਈਐ ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ
ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਪਿ ਲਗਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਮੈਨੂੰ ਵਹੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲੁ ਜਹਾਂ ਤੇਰਾ ਧਨਾਨੁ ਕਰੀਏ ॥ ਜਿਨਕਾ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗੁ ਦੂਰ ਹੋਗਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਹੇ ਹਰੀ ਵਹੁ ਸਹਜੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵਦੇ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਘਰਿ ਰਤਨ ਲਾਲ ਬਹੁ ਮਾਲਕ ਲਾਵੇ ਮਨੁ ਭੁਮਿਆ ਲਹਿ ਨ ਸਕਾਈਐ ॥
(ਰਤਨ) ਵੈਰਾਗ (ਲਾਲ) ਪ੍ਰੇਮ ਔਰ (ਮਾਲਕ) ਪ੍ਰੇਮਸੂਰ ਰੂਪ ਕਾ ਮਨਨ ਕਰਨਾ ਐਸੇ ਗੁਣ ਅੰਤਰਕਰਣ ਮੈਂ (ਲਾਵੇ) ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭ੍ਰਮਕ ਮਨ ਹੋਵੇ ਕਰ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕੀਏ ॥

ਜਿਉ ਓਭਾ ਰੂਪੁ ਗੁਰਜ ਖਿਨ ਕਾਵੈ ਤਿਉ ਸਤਿਗੁਰਿ ਵਸਤੁ ਲਹਾਈਐ ॥ ੨ ॥
ਜੇਓ(ਓਭਾ) ਸੁੰਘਾ (ਗੁਰਜ)ਦੱਬੇ ਹੁਏ ਰੂਪ ਕੇ (ਖਿਨ) ਖੁਣ ਅਰਥਾਤ ਪੱਦਕੇ ਕਾਢ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਪੂਰਵੋਕਤ ਵਸਤੂ ਓਂ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਧੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਪ੍ਰਿਗੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਨਰ ਜੀਵਾਈਐ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਨਹੀਂ ਕੇ ਜੀਵਦੇ ਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪੁੰਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਕਉਭੀ ਬਦਲੈ ਜਾਈਐ ॥ ੩ ॥
ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਬਥੇ ਪੁਨ ਕਾ ਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਪਾਇਆ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬਧਾਰਥ ਹੀ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਮਧੁਸੂਦਨ ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲਾਈਐ ॥
ਹੇ ਮਧੁਸੂਦਨ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਏਹ ਕਿਪਾ ਧਾਰੋ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਸੇ ਗੁਰੁ ਮਿਲਾਇ ਵੀਜੀਏ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਿਰਬਾਲ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਸਾਧੂਓਂ ਨੇ ਮੋਖੁ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਪੁਨਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡਿਲ ਮਹਲਾਂ ੪ ॥

ਆਵਲ ਜਾਣੁ ਭਇਆ ਦੁਖੁ ਬਿਖਿਆ ਦੇਹ ਮਨਮੁਖ ਸੁਵੀ ਸੁੰਵੁ ॥

ਬਿਖਯੋਂ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਕਰ ਮਨਮੁਖ ਸੁੰਵੇ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਦ ਕਾ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਔ ਦੇਹ ਤਿਸਕੀ ਸੁੰਵੀ ਹੈ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਨਹੀ ਚੇਤਿਆ ਜਮਿ ਪਕਰੇ ਕਾਲਿ ਸਲੁੰਵੁ ॥ ੧ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਿਸਨੇ ਇਕ ਖਿਨ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਚੇਤਿਆ ਜਮ ਕਾਲਿ ਤਿਸਕੇ (ਸਲੁੰਵੁ) ਸਹਤ ਕੇਸੋਂ ਕੇ ਪਕੜੇਗਾ ਭਾਵ ਸਿਰੋਂ ਫੜੇਗਾ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੁੰਵੁ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਗੁਰਕੀ
ਹਰਿ ਪਿਆਰੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੁੰਵੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਹੇਤਾ ਮਮਤਾ ਜੋ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਮੁੰਵੁ) ਮੁਚ ਅਰਥਾਤ ਕਾਟ ਦੇਹੁ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸੰਗਤ ਹੈ (ਸਤ) ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੀ ਪਜਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਰਸਕੇ ਮੈਂ (ਭੁੰਵੁ) ਭੋਗੋਂ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਰਣਾਗਤਿ ਸਾਧੁ ਪੰਵੁ ॥
ਮੁਖਕੇ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲੀਏ ਜੋ ਮੈਂ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਣ(ਪੰਵੁ) ਪਵੋਂ ॥

ਹਮ ਭੁਬਦੇ ਪਾਬਰ ਕਾਵਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦੁਖ ਭੁੰਵੁ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮ ਪਾਪਾ ਕਰ ਪਬਰ ਵਤ ਭਾਰੇ ਹੁਏ ਭੁਬਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸੁਮੁੰਦ ਸੇ ਕਾਢ ਲੀਜੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮ ਦੀਨੋਂ ਪੁਰ ਦਯਾਲਤਾ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਔਰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ (ਭੁੰਵੁ) ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਉਸਤਤਿ ਧਾਰਹੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਬੁਧਿ ਲੰਵੁ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਅਪਨੀ ਉਸਤਤੀ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਐਸੀ ਬੁਧੀ(ਲੰਵੁ)ਲੰਵੇ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਹਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ ਹਮ ਹਰਿ ਵਿਟਹੁ ਘੁਮਿ ਵੈਵੁ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇਨਾਮੋਂ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿਲਗੀਹਮ ਤੇਰੇ(ਵਿਟਹੁ)ਉਪਰਸੇ ਹਰਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ(ਘੁਮਿਵੈਵੁ)ਬਲਿਹਾਰਨੇਜਾਤੇਰੇ॥੩॥

ਜਨ ਕੇ ਪੂਰਿ ਮਨੋਰਥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਲੰਭੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਣੇ ਜਨਕੇ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕੀਜੀਏ ਆਪਣਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਸੋ ਮੈਂ (ਲੰਭੁ) ਲਵੇਂਗਾ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਓ ਹਰਿ ਭੰਭੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥ ੩੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਥ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਤੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਤਬੋ(ਹਰਿ ਭੰਭੁ)ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਤਨ ਮਨ

ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥ ੩੭ ॥ ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤਕੇ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰੁ ਸੇਵਉ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਮੰਗਲ ਚਾਰ ॥

ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਗੁਰੋਂਕੋ ਜੇਵਡੇ ਹੋ ਜਿਨ ਕੀ ਡਿਪਾ ਕਰ ਆਜ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਗ੍ਰਹ ਮੈਂ ਮੰਗਲਚਾਰ ਭਏ ਹੈਂ॥

ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ॥ ਚਿਤ ਲਬੀ ਭੇਟੇ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੧ ॥

ਆਜ ਹਮਾਰੇ ਅਤਯੰਤ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ-ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਸੰਤ ॥ ਗੁਨ ਗਾਏ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਬੇਅੰਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਆਜ ਹਮਾਰੇ ਘਿਰਦੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈਂ (ਬਸੰਤ) ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਗੁਨ ਗਾਵਨੇ ਕਰਕੇ ਆਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਯਾਤੋ ਤੁਮ ਭੀ ਗੁਨ ਗਾਵੋ ॥

ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਬਨੇ ਫਾਰਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗੀ ਮਿਲਿ ਖੇਲਨ ਲਾਰਾ ॥

ਆਜ ਹਮਾਰੇ (ਫਾਰਾ) ਹੋਲੇ ਬਨ ਰਹੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸੰਗੀ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਖੇਲਨੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਲਗੇ ਹਾਂ ॥

ਹੋਲੀ ਕੀਨੀ ਸੰਤ ਸੇਵ ॥ ਰੰਗੁ ਲਾਰਾ ਅਤਿ ਲਾਲ ਦੇਵ ॥ ੨ ॥

ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਰੂਪੀ ਹੋਲੀ ਕਰੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਅਤਿਸੇ ਕਰਕੇ (ਲਾਲਦੇਵ)ਪ੍ਰਭਾਰੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਦੇਵਮੈਂ(ਰੰਗੁ)ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ॥੨॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਮਉਲਿਓ ਅਤਿ ਅਨੂਪ ॥ ਸੂਕੈ ਨਾਹੀ ਛਾਵ ਧੂਪ ॥

ਮਨੁ ਜੋ ਹੈ (ਤਨੁ) ਸੁਖਮ ਸੋ ਅਤਿ ਅਨੂਪ ਭਾਵ ਅਸਚਰਜ ਪ੍ਰਭੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ (ਸੂਕੈ ਨਾਹੀ) ਇਸਦ ਅਨਿਸ਼ਟ ਕੇ ਪਾਇਕੇ ਮਨ ਇਕ ਰਸ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਸੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਧੂਪ) ਤਮੇ ਗੁਣ ਕਰ ਮੁਰਬਾਵਤਾ ਨਹੀਂ(ਛਾਵ) ਸਾਡੀ ਯੁਕਤਿ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਗਲੀ ਰੂਤੀ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥ ਸਦ ਬਸੰਤ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਦੇਵ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਰੂਤੋਂ ਮੈਂ ਮਨੁ (ਹਰਿਆ) ਅਨੰਦੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਸਦਾ ਕਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਰਖ ਜਮਿਓ ਹੈ ਪਾਰਜਾਤ ॥ ਫੂਲ ਲਗੇ ਫਲ ਰਤਨ ਭਾਂਤਿ ॥

ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪੀ ਰੂਮੀ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਣ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਫੂਲ ਰਤਨ ਕਿਆ ਵੇਰਾਗਾਇ ਸਾਧਨ (ਭਾਂਤਿ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਫਲ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨੇ ਹਰਿ ਗੁਣਹ ਗਾਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇ ਕਰ ਹਮ ਅਘਾਇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਹਮ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਧਿਆਵਤੇ ਹਾਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਦ੍ਰਿਸ਼ਤੋਂ ਕਰ ਹਰੀ ਜਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਟਵਾਣੀ ਧਨ ਮਾਲ ਹਾਣੁ ਕੀਤੁ ॥ ਜੁਆਰੀ ਜੂਏ ਮਾਹਿ ਚੀਤੁ ॥

ਜੈਸੇ ਬਾਣੀਆ ਧਨ (ਮਾਲ) ਸਮਗ੍ਰੀ ਕੀ ਹਟੀ (ਕੀਤੁ) ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜੁਆਰੀ ਜੂਏ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕੇ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅਮਲੀ ਜੀਵੈ ਅਮਲੁ ਖਾਇ ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਅਮਲੀ ਅਮਲ ਕੋ ਖਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕਾ ਜਨ ਹਰੀ ਕੇ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ ਸਭੁ ਕੋ ਰਚੈ ॥ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭਿ ਲਾਇਆ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਅਪਨੇ ਰੰਗੇ ਸਭ ਕੋਈ ਰਚ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਜੀਵ ਕੋ ਜਗਾ ਵਾ ਜਿਸ ਰੰਗ ਮੈਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ

ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਭਾਵ ਤਿਸ ਤਿਸ ਕਾਮ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕੋਈ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥

ਮੇਘ ਸਮੇਂ ਮੋਰ ਨਿਰਤਿਕਾਰ ॥ ਚੰਦ ਦੇਖਿ ਬਿਗਸਹਿ ਕਉਲਾਰ ॥

ਮੇਘ ਬਦਲ ਗਰਜਨੇਕੇ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਜੈਸੇਸੇਰ ਨ੍ਰਿਤਕਾਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਚੰਦਮਾਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ(ਕਉਲਾਰ)ਕਵੀਆਖਿਝਤੀਆਹੈਂ॥

ਮਾਤਾ ਬਾਰਿਕ ਦੇਖਿ ਅਨੰਦ ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ ਜੀਵਹਿ ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ(ਬਾਰਿਕ)ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਕੇ ਜਪ ਕਰਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥੨॥

ਸਿੰਘ ਰੁਚੈ ਸਦ ਭੋਜਨੁ ਮਾਸ ॥ ਰਣੁ ਦੇਖਿ ਸੂਰੇ ਚਿਤ ਉਲਾਸ ॥

ਸਿੰਘ ਕੋ ਜੈਸੇ ਮਾਸਕੋ ਭੋਜਨ ਕੀ ਸਦੀਵ (ਰੁਚੈ) ਰਾਗ ਰਹਿਤੀ ਹੈ (ਰਣੁ) ਜੁਗ ਭੂਮੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੈਸੇ ਸੂਰਮੇਂ ਕੇ ਚਿਤਕੋ (ਉਲਾਸ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਰਪਨ ਕਉ ਅਤਿ ਧਨ ਪਿਆਰੁ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਧਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੇ ਕਿਰਪਨ ਕੋ ਅਤਿਸੇ ਕਰਕੇ ਧਨ ਕੋ ਸਾਥ ਪ੍ਰਯਾਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਜਨਾਂ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਧਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ ਚੰਗ ਇਕ ਚੰਗ ਮਾਹਿ ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮਸੂਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਖਕੇ ਅੰਤਰ ਸਮਗ੍ਰ ਸੁਖ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਇਉ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਰੁ ਜਿਸੁ ਕਰੇ ਦਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਪੁੰਤ੍ਰੁ ਏਹੁ ਹਰੀ ਨਿਧਾਨੁ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤਿਸੁ ਬਸੰਤੁ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ॥ਤਿਸੁ ਬਸੰਤੁ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਦਇਆਲੁ॥

ਤਿਸਕੋ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਪਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੋ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਪਰ ਗੁਰੂ ਦਇਆਲੁ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਮੰਗਲੁ ਤਿਸਕੇ ਜਿਸੁ ਏਕੁ ਕਾਮੁ ॥ ਤਿਸੁ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਅਨੰਦ ਤਿਸੀ ਕੋ ਏ ਜਿਸਕੋ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮਸਵਰ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪਤਕਾ ਹੀ ਕਾਮੁ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਹੀ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਰਿਦੈ ਨੈ ਨਾਮੁ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗਿਹਿ ਤਾਕੇ ਬਸੰਤੁ ਗਨੀ ॥ ਜਾਕੈ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਧੁਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਸਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈਂ (ਬਸੰਤੁ) ਅਨੰਦੁ ਗਿਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਕੀਰਤਨੁ ਕੀ ਧੁਨੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਰਬਰਮ ਮਉਲਿ ਮਨਾ ॥ ਗਿਆਨੁ ਕਮਾਈਐ ਪੂਛਿ ਜਨਾ ॥

ਤਾਕੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਾਰਬਰਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੈਂ (ਮਉਲਿ) ਮਿਲੁ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੋ ਪੂਛ ਕਰ ਗਿਆਨ ਕਮਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨ ਕੋ ਸਾਧਨ ਕਮਾਈਏ ॥

ਸੋ ਤਪਸੀ ਜਿਸੁ ਸਾਧਸੰਗੁ ॥ ਸਦ ਧਿਆਨੀ ਜਿਸੁ ਗੁਰਹਿ ਚੈਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਸੋ ਤਪਸੀ ਹੈ ਵਰ ਪੁਰਸ ਸਦਾ ਧਿਆਨੀ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ ਭਉ ਪਇਆ ॥ ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਜਿਸੁ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ॥

ਸੋਈ ਨਿਰਭਉ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਭਉ ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸੁ ਸੁਖੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਸੋ ਇਕਾਂਤੀ ਜਿਸੁ ਰਿਦਾ ਬਾਇ ॥ ਸੋਈ ਨਿਰਭਲੁ ਸਾਚ ਠਾਇ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਪੁਰਸ (ਇਕਾਂਤੀ) ਇਕਾਂਤ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਰਿਦਾ ਅਚਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰਭਲ ਹੈ ਜੋ ਸਾਚੇ ਠਾਇ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸ਼ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕਾ ਖੋਜੈ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਹੀਤ ਚੀਤਿ ॥

ਏਕਾ ਏਕੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਖੋਜਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪਰਸਨ ਕਾ ਚਿਤ ਮੈਂ ਹਿਤੁ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਚੰਗ ਚੰਗਾ ਸਹਜਿ ਮਾਣੁ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਹ ਚੰਗੇਂ ਮੈਂ ਹਰੀ ਚੰਗ ਕੋ ਸਹਜੇ ਹੀ ਮਾਣ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਾਸ ਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੋਨਤੀ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣੁ ਤੁਮੁ ਪਿੰਡ ਦੀਨਿ ॥ ਮੁਹਾਧ ਦੁੰਦਰ ਧਾਹਿ ਜੋਤਿ ਕੀਨਿ ॥

ਤੁਮਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ (ਪਿੰਡ) ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਪਾਇ ਦੀਏ ਹੋਂ ਮੂਰਖੋਂ ਕੋ ਰਤਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਅੰ ਅਪਨੀ (ਜੋਤਿ) ਚੇਤਨਸਤਾ
ਧਾਰ ਕਰ ਸੁੰਦਰ ਸ੍ਰਰੂਪ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਜਾਸਿਕ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਦਇਆਲ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਵਤ ਨਿਹਾਲ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਭਿਛਕ ਹੈ ਅਰੁ ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਹੋ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ
ਹੋਂ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਜੋਗ ॥ ਹਉ ਪਾਵਉ ਤੁਮਤੇ ਸਗਲ ਥੋਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾਰਣੇ ਕੇ ਕਰਣ ਜੋਗ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਤੇ ਸਭ (ਥੋਕ) ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਵਤ ਉਧਾਰ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸਾਰ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਨੇ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ (ਸੁਖ ਸਹਜ) ਆਤਮ ਸੁਖ
ਜੋ ਸਾਰ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਤਿ ਸੋਭਾ ਹੋਇ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਬਿਘਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਪਤਿ ਅਰ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਕੋਈ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਜਾ ਕਾਰਣਿ ਇਹ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ॥ ਸੋ ਬੋਲੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਹਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਿਸ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਤੈਨੇ ਇਹ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਦਈ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋ ਨਾਮ ਕੇ (ਬੋਲੁ) ਬਰਨ
ਭਾਵ ਨਾਮੁ ਜਪਣਾ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦੇਹੁ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਇਹੁ ਬਿਸਾਮੁ ॥ ਸਦਾ ਰਿਵੈ ਜਪੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ॥ ੩ ॥
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਹਿ ਇਸ ਮੈਂ ਇਸਥਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਰਿਵੇ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣਾ ਰਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋਇ ਨਾਹਿ ॥ ਸਭੁ ਤੇਰੇ ਖੋਲੁ ਤੁਝ ਮਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਖੋਲੁ ਹੈ ਅੰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਿਲੇ ॥ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲੇ ॥੪॥੪॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਿਓਂ ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਵੇ ਤਿਓਂ ਰਖਣਾ ਕਰੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੋਂ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤੋਂ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੪॥੪॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਕੁਝ ਮਾਗਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਰਾਇ ॥ ਜਿਸਹਿ ਦੇਖਿ ਹਉ ਜੀਵਾ ਮਾਇ ॥

ਹੇ (ਮਾਇ) ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ਕਰਿ ਦਇਆ ਮਿਲਾਵਹੁ ਤਿਸਹਿ ਮੋਹਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਸੁਰੂਪ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸ੍ਰਰੂਪ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਵਹੁ
ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਾਨ ਅਧਾਰ ਮਨ ॥ ਜੀਉ ਪਾਨ ਸਭ ਤੇਰੇ ਧਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਅੰ ਪ੍ਰਾਣੇ ਕੇ ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਮੈਂ ਜੀਉ ਕੇ ਪਾਣ ਅਰੁ ਧਨੁ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਖੋਜਹਿ ਸੁਰ ਨਰ ਦੇਵ ॥ ਮਨਿ ਜਨ ਸੋਖ ਨ ਲਹਹਿ ਭੇਵ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵਤਾ ਅਰੁ ਨਰ ਔ(ਦੇਵ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਛੁੰਦਤੇ ਹੈਂ ਮੁਨੀ ਜਨ ਅੰਚ ਸੋਖ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਭੇਦਕੋਨਹੀਂ ਲਖਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਸ੍ਰਰੂਪ ਕੀ ਗਤੀ ਅੰ (ਮਿਤਿ) ਮੁਯਾਦਾ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਰਾਗੋਂ ਏਕੋ ਕੇ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਹੂੰ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਜਾਕੇ ਭਗਤ ਅਨੰਦ ਮੈ ॥ ਜਾਕੇ ਭਗਤ ਕਉ ਨਾਹੀ ਧੈ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਹੈ (ਜਾਕੇ) ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਧੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿੰਨੁ ਅਭਿਨਾਸੀ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੇ ਭਗਤ ਕਉ ਨਾਹੀ ਭੈ ॥ ਜਾਕੇ ਭਗਤ ਕਉ ਸਦਾ ਜੈ ॥ ੩ ॥

(ਜਾਕੇ) ਜਿਸਕੋ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਢ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਕਉਨ ਉਪਮਾ ਤੇਰੀ ਕਹੀ ਜਾਇ ॥ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਿਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੀ ਕੋਨਸੀ ਉਪਮਾ ਕਥਨ ਕਰੀ ਜਾਵੇ ॥ ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਸਰਬ ਸਭਾਨੇ ਮੈਂ ਬਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕੁ ਜਾਇ ਏਕੁ ਦਾਨੁ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਦੇਹੁ ਨਾਮੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੈਂ ਆਪ ਜੇ ਇਕ ਏਕੁ ਦਾਨ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਦੀ ਕਰਕੇ

ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬਖਸੀਏ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਿਲਿ ਪਾਣੀ ਜਿਉ ਹਰੇ ਬੂਟ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਤਿਉ ਹਉਮੈ ਛੂਟ ॥
ਪਾਣੀ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਜਿਸਤਰਾ ਘਾਸਾਇ ਬੂਟੇ ਹਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਰ ਜਬ ਹਉਮੈ ਛੂਟ ਜਾਈ ਹੈ
ਤਬ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੀ ਦਾਸੇ ਪੀਰ ਮੀਰ ॥ ਤੈਸੇ ਉਧਾਰਨ ਗੁਰਹ ਪੀਰ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੀ ਰੀਤਿ ਕਰ ਦਾਸੇ ਕੇ (ਮੀਰ) ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਧੀਰਜਤਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਗੁਰੂ ਔਰ ਪੀਰ
ਬਚਾਇ ਲੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇਨ ਹਾਰ ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਤਿਸੁ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਦੇਵਨ ਹਾਰ ਦਾਤਾਰ ਹੋ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਮੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥

ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਸਾਧਸੰਗੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਲਾਗਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗੁ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਸੰਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਸੀ ਜਨ ਕੋ ਤੇਰਾ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਤੇ ਬੰਧਨ ਤੇ ਭਏ ਮੁਕਤਿ ॥ ਭਗਤ ਅਰਾਧਿ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਜੋਗ ਮੈਂ (ਜੁਗਤਿ)
ਜੁਗੇ ਹੁਏ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਨੇਤ੍ਰ ਸੰਤੋਖੇ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ॥ ਰਸਨਾ ਗਾਏ ਗੁਣ ਅਨੇਕ ॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰ ਸੰਤੁਸਟ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੂਝੀ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮਨੁ ਆਘਾਨਾ ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਸੁਆਦਿ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਮਾਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਬਿੜ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਮਨੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ
ਸੁਵਾਦ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੇਵਕੁ ਲਾਗੇ ਚਰਨ ਸੇਵ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਦੇਵ ॥

ਹੇ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹੇ ਅਪਰੰਪਰ ਦੇਵ ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਗਾ ਹੂੰ ॥

ਸਗਲ ਉਧਾਰਣ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਓ ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਹਮਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥੪॥ ੬ ॥
ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਅਰ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਤਘਨਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੁਮ ਬਡ ਦਾਤੇ ਦੇ ਰਹੇ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ॥

ਤੁਮ ਬਡੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ ॥ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੇ ਮੈਂ ਬਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ॥

ਦੀਨੇ ਸਗਲੇ ਭੋਜਨ ਖਾਨ ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਇਕੁ ਗੁਨੁ ਨ ਜਾਨ ॥ ੧ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਭੋਜਨ ਖਾਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਆਪਨੇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਨ ਨੇ ਤੇਰਾ ਇਕੁ (ਗੁਨ) ਉਪਕਾਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ॥੧॥

ਹਉ ਕਛੁ ਨ ਜਾਨਉ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ॥ ਤੂ ਕਰਿ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋ ਮੈਂ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮੋਖਿ ਕਰੁ ॥

ਜਾਪੁ ਨ ਤਾਪੁ ਨ ਕਰਮ ਕੀਤਿ ॥ ਆਵੈ ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਰੀਤਿ ॥

ਨਾ ਤੋ ਕੋਈ ਜਾਪੁ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪੁ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਨਾ ਔਰ ਕਛੁ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਜਪ ਤਪਾਇਕੋ
ਕੀ ਕੋਈ ਕਛੁ ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖਉ ਆਸ ਏਕ ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਤਰਉ ਏਕ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਮੈਂ ਏਕ ਏਹ ਆਸਾ ਰਾਖਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ (ਰੇਕ) ਓਟ ਲੈਕਰ ਤਰ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਪ੍ਰਬੀਨ ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਜਲਹਿ ਮੀਨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਓਂ ਕਰ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੋ ॥ ਜਿਸੇ ਮਛੀ ਜਲ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇਸਕਤੀ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸ ਬਿਅੰਤ ਕਾ
ਕੋਈ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਗਮ ਉਚਹ ਤੇ ਉਚ ॥ ਹਮ ਬੋਰੇ ਤੁਮ ਬਹੁਤ ਮੂਚ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ (ਅਗਮ) ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਵਾ ਮਨ ਬਾਲੀ ਕਾ ਪਰਾ ਹੈ ਔਰ (ਉਚ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਉਚਾ ਹੈ ॥ ਹਮ ਬੋਰੇ ਅਰਥਾਤ ਤੁਭ
ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ ਬਹੁਤੇ ਸੇ ਬਹੁਤੇ ਹੋ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਤੂ ਧਿਆਇਆ ਸੇ ਗਨੀ ॥ ਜਿਨ ਤੂ ਪਾਇਆ ਸੇ ਧਨੀ ॥

ਜਿਨੋ ਨ ਤੇਰੇ ਕੇ ਧਯਾਇਆ ਹੈ ਸੇਈ (ਗਨੀ) ਗਿਣਤੀ ਮੈਂ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇਤਰੇ ਕੇ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਧਨੀ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਤੂ ਸੇਵਿਆ ਸੁਖੀ ਸੇ ॥ ਸੰਤ ਸਚਨਿ ਨਾਨਕ ਪਰੇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨੋ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸਰਣ ਪਛੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਰੇ ਸਬਦੇ ਕਰ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤਿਸੁ ਤੂ ਸੇਵਿ ਜਿਨਿ ਤੂ ਕੀਆ ॥ ਤਿਸੁ ਅਰਾਧਿ ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਦੀਆ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸੇਵ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਅਰਾਧਿ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਜੀਵ ਕਲਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਕਾ ਚਾਕਰੁ ਹੋਹਿ ਫਿਰਿ ਭਾਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਤਿਸ ਕੀ ਕਰਿ ਪੋਤਦਾਰੀ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਚਾਕਰ ਹੋਹੁ ਫਿਰ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜਮਾਦਿਕ ਕਾ ਭੰਡੁ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ॥ ਔਰ ਤਿਸਕੀ (ਪੋਤਦਾਰੀ) ਖਜਾਨਹੀ ਗਰੀ ਕਰੁ ਭਾਵ ਸੇ ਭਗਤੀ ਕਰੁ ਫਿਰ ਤੇਰੇ ਕੇ ਕਿਸੀਤਰਾ ਕਾ ਦੂਖ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਏਵਡ ਭਾਗੁ ਹੋਹਿ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥ ਸੇ ਪਾਏ ਏਹੁ ਪਦੁ ਨਿਰਥਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੇ (ਏਵਡੁ) ਐਸੇ ਬਡੇ ਭਾਵ ਅਤੀ ਬਹੁਤੇ ਭਾਗ ਹੋਵੇ ਸੇ ਪੁਰਸੁ ਇਸ ਨਿਰਥਾਣ ਪਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੂਜੀ ਸੇਵਾ ਜੀਵਨੁ ਬਿਰਥਾ ॥ ਕਛੁ ਨ ਹੋਈਐ ਪੂਰਨ ਅਰਥਾ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰੁ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਜੀਵਣਾ ਬਯਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹੁ ਤਿਸ ਸੇ ਕੁਛ ਅਰਥ ਭੀ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਮਾਣਸ ਸੇਵਾ ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੀ ॥ ੨ ॥

ਇਤਰ ਮਨੁਖੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅਤਯੋਤ (ਦੁਹੇਲੀ) ਕਠਨ ਵਾ ਦੁਖਦਾਇਕ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲੀ ਵਾ ਮੁਖ ਦਾਇਕ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਲੋਭਹਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਭਾਈ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰਹਿ ਬਤਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੀ ਇਹ ਗੁਰੋ ਨੇ ਬਤਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਜਤਸੰਗਤ ਸੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਉਹਾ ਜਪੀਐ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਪਾਰਗਰਾਮ ॥ ੩ ॥

ਕੌਂਕਿ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਲੇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਗਲ ਤਤਮਹਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ॥ ਸਰਬਿ ਧਿਆਨ ਮਹਿ ਏਕੁ ਧਿਆਨੁ ॥

ਗਿਆਨੋਂ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਤਤੁ ਸੂਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨੁ ਸਾਰ ਹੈ ਸਰਬ ਧਿਆਨੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮਹਿ ਉਤਮ ਧੁਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿ ਗਾਇ ਗੁਨਾ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਮੈਂ ਉਤਮ ਧੁਨ ਕਾ ਲਗਾਵਣਾ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਾਥਿ ਮਿਲਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਸੁ ਬਲਤ ਮੁਖੁ ਪਵਿਤੁ ਹੋਇ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਨਿਰਮਲੁ ਹੈ ਸੋਇ ॥

ਜਿਸ ਰਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਮੁਖ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲ (ਸਿੱਧ) ਸੋਭਾ ਹੋਵੇ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਅਰਾਧੇ ਜਮੁ ਕਿਛੁ ਨ ਕਹੈ ॥ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅਰਾਧਨੇ ਸੇ ਜਮ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹੁ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਇਹ ਜੀਉ ਸਭ ਕਿਛ (ਲਹੈ) ਲੇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ਤਿਆਗਹੁ ਮਨ ਕੇ ਸਗਲ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕੇ (ਬੋਲਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ ਔਰ ਮਨਕੇ ਸੰਕਲਪ ਸਭੀ ਤਜਾਗ ਦੇਹੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਧਾਰੇ ਧਰਨਿ ਅਕਾਸੁ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜਿਸਕਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥਕੀ ਅਰ ਅਕਾਸੁ (ਧਾਰੇ) ਇਸਥਿਤ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਜਿਸਕੀ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਹੋਇ ॥ ਅੰਤ ਕਾਲ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਨ ਰੋਇ ॥੨॥
ਜਿਸਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਪਾਪੀ ਜੀਉ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਰਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਬਾਰੰਬਾਰ ਰੋਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਧਰਮ ਮਹਿ ਉਤਮ ਧਰਮ ॥ ਕਰਮ ਕਰਤੂਤਿ ਕੈ ਉਪਰਿ ਕਰਮ ॥
ਸੰਪੂਰਨ ਧਰਮੋਂ ਮੈਂ ਉਤਮ ਧਰਮ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮ ਔਰ ਕਰਤੂਤਿ ਕੇ ਉਪਰ ਕਰਮ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ ॥

ਜਿਸਕਉ ਚਾਹਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ ॥ ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਲਗਾਉ ਸੇਵ ॥੩॥
ਜਿਸਕੋ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਰਸ਼ ਔਰ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗੋ ॥੩॥

ਆਇ ਪੁਰਖਿ ਜਿਸੁ ਕੀਆ ਦਾਨੁ ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਨਿਪਾਨ ॥
ਜਿਸਕੋ ਆਇ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਦਾਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥੪॥੯॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਮਨ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਵਤਾਹੈ ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀਨਹੀਂ ਜਾਈ॥੪॥੯॥
ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥

ਮਨ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਲਾਗੀ ਪਿਆਸ ॥ ਗੁਰਿ ਦਇਆਲਿ ਪੂਰੀ ਮੇਰੀ ਆਸ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਲਾਗੀ ਹੁਈ ਬੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦਵਾਲ ਹੋਕੇ ਮੇਰੀ ਆਸ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਈ ਹੈ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੇ ਸਾਧਸੰਗਿ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ॥ ੧ ॥
ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਕਾਰ ਈਓ ਹੈਹੋਹਰੀ(ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮਕੋ ਸ਼੍ਰਾਸ਼੍ਰਾਸ(ਨਾਮ)ਪਰਸਿਧ ਜਪਾਏ॥੧॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਬਸੰਤੁ ਬਨਾ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ
ਉਰਿਧਾਰੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਬਸੰਤੁ) ਅਨੰਦ ਬਨ ਰਹਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੇ (ਉਰਿ) ਬੀਚ ਧਾਰਨ ਕੀਏ
ਹੈਂ ਔਰ ਹੋ ਹਰੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਸੁਨਾ ਹੈ ॥

ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ॥ ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ॥

ਹੇ ਸਮਰਥ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਸੁਆਮੀ ਮੈਂ ਅਨਾਥ ਕੋ ਏਕ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸਰਣ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਆਧਾਰਿ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਲੇਹਿ ਨਿਸਤਾਰਿ ॥ ੨ ॥
ਅਸਬੁਲ ਸੁਖਮ ਜੀਵ ਸਭ ਤੇਰੇ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਨਿਸਤਾਰਿ) ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥

ਭਵਭੰਡਨ ਦੁਖ ਨਾਸ ਦੇਵ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਤਾਕੀ ਸੇਵ ॥
ਹੇ ਭਵਭੰਡਨ ਹੋ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਸੁਰਨਰ ਔਰ ਮੁਨੀ ਸਭ (ਤਾਕੀ)ਤੇਰੀਸੇਵਾਕਰਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਧਰਤਿ ਅਕਾਸੁ ਜਾਕੀ ਕਲਾ ਮਾਹਿ ॥ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਸਭਿ ਜੰਤ ਖਾਹਿ ॥ ੩ ॥
ਧਰਤੀ ਔਰ ਆਕਾਸ(ਜਾਕੀ) ਜਿਸ ਤੇਰੀ(ਕਲਾ)ਸਕਤੀਵਿਖੇ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਖਾਵਤੇਹੈਂ॥੩॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ॥ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕਉ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥

ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੋ ਦਵਾਲ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਜ਼ਰ ਸੇ ਦੇਖ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਦੇਹੁ ਦਾਨੁ ॥ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ॥ ੪॥੧੦॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਖ ਕੋ ਏਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵੈ ਭਾਵ ਸੋ ਸਦੀਵ
ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਸਭ ਗਏ ਪਾਪ ॥ ਰਾਮ ਜਪਤ ਕਛੁ ਨਹੀ ਸੰਤਾਪ ॥

ਰਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਭ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਰਾਮ ਕੋ ਜਪਣੇ ਸੇ ਕੁਛ ਜੀਵ ਕੋ ਸੰਤਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜਪਤ ਸਭਿ ਮਿਟੇ ਅੰਧਿਰ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਫੇਰ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਜਪਣੇ ਕਰ ਸਭ (ਅੰਧਿਰ) ਅਗਿਆਨਾਇ ਅੰਧਕਾਰ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਕੁਛ ਫੇਰ ਨਹੀਂ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਜੁਨੀਓ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਛਤਾ ॥ ੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਮਾਰੈ ਰਾਮ ਰੰਗੁ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਸਿਉ ਸਦਾ ਸੰਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮ ਕੋ ਸਾਥ ਜੋ(ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹੀ ਹਮਾਰੇ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੋ ਸਾਥ ਸਦਾ ਹਮਾਰਾ ਸੰਗੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨੀ ਕੀਆ ਉਪਦੇਸੁ ॥ ਜਹ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤੁ ਸੁ ਧੰਨਿ ਦੇਸੁ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ਜਹਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਭਗਤੁ ਹੈ ਸੋ ਦੇਸ ਧੰਨ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੀਨ ਉਦਿਆਨ ਬਾਨੁ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪਛਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਅਸਥਾਨ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਸੇ ਹੀਨ ਹੈਂ ਸੋ ਉਜਾੜ ਕੇ ਤੁਲ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਪਛਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਰਸ ਭੋਗ ਚੰਗੁ ॥ ਮਨ ਪਾਪ ਕਰਤ ਤੂ ਸਦਾ ਸੰਗੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਕੇ ਭੋਗੇ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰੋ ॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਾਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਦਾ ਸੰਗੁ ਭਾਵ ਸੇ ਹਟਾ ਰਹੁ ॥

ਨਿਕਟਿ ਪੇਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਣਹਾਰ ॥ ਈਤ ਉਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਰਜ ਸਾਰ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰ ਕੇ ਨਿਕਟ ਹੀ ਦੇਖ ॥ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਕਾਰਜ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸੁਰ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲਤਾ ਵਾ ਸਿੱਧ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਗੋ ਧਿਆਨੁ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥

ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਡ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਦਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤੋਰਿਆ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ ॥ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਸਦ ਹਜੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਸੰਤਜਨ ਤੋਰੇ ਕੇ ਸਦੀਵ (ਹਜੂਰਿ) ਨਿਕਟ ਜਾਨ ਕਰ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਭੇਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੇ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਚੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਿਤ ਨਵਾ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਿਤ ਚਵਾ ॥

ਸਚਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਨਵੀਨ ਹੈ ਭਾਵ ਕਬੀ ਘਟ ਵਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਏਕ ਰਸ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਤਿਸਕੇ ਨਿਤ ਹੀ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥

ਪ੍ਰਭ ਰਖਵਾਲੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥ ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਣਿ ਨਹੀ ਸੰਤਾਪ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਤ ਰਖਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਜੀਵਕੇ ਸੰਤਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਖਸਮੁ ਧਿਆਈ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਭਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ

ਸਾਚੈ ਸਾਹਿਬਿ ਰਖਿਆ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਦਾਮੀ ਕੋ ਇਕ ਮਨ ਹੋਕਰ ਇਕ ਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਮ ਧਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਐ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਦੀਵ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਹਮ ਕੋ ਕੰਠ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥

ਅਪਣੇ ਜਨ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਰਖੇ ॥ ਦੁਸਰ ਦੂਤ ਸਭਿ ਭ੍ਰਮਿ ਬਕੇ ॥

ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਦੁਸਰ ਦੂਤ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿਕ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਭਰਮ ਕਰ ਬਕਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਾਰ ਕਰ ਨਿਰਬਲ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਾਚੇ ਨਹੀ ਜਾਇ ॥ ਦੁਖੁ ਦੇਸ ਦਿਸੈਤਰਿ ਰਹੇ ਧਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਸੁਖਦਾਯਕ (ਜਾਇ) ਜਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਦੇਸ ਦੇਸਾਂਡਰੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮ ਬਕ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕੇ ਦੁਖ ਹੀ ਰਹਾ ॥ ੨ ॥

ਕਿਰਤੁ ਓਨ੍ਹ ਕਾ ਮਿਟਸਿ ਨਾਹਿ ॥ ਓਇ ਅਪਣਾ ਬੀਜਿਆ ਆਪਿ ਖਾਹਿ ॥

ਪੂਰਬਲਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਕਰਮੁ ਉਨਕਾ ਮਿਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਓਇ ਅਪਣਾ ਬੀਜਿਆ ਹੁਆ ਆਪ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਕੀਏ ਹੁਏ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਆਪ ਹੀ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਕਾ ਰਖਵਾਲਾ ਆਪਿ ਸੋਇ ॥ ਜਨ ਕਉ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਕਸਿ ਕਾਇ ॥ ੩ ॥

ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਰਖਕ ਸੋਇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਨਿਕਟ ਦੇਖੀ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਦਾਸ ਰਖੇ ਕਰਿ ਜਤਨੁ ਆਪਿ ॥ ਅਖੰਡ ਪੂਰਨ ਜਾਕੈ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਆਪ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਸਾ ਹੈ ॥ ਅਖੰਡ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤ ਰਸਨ ਗਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਹਾਰ ਚਰਣ ਧਿਆਇ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਹਮ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਰਸਨਾ ਕਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੇ ਧਿਆਇ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਚਰਣ ਸਰੋਵਤ ਦੁਖ ਗਇਆ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭਿ ਕਰਾ ਮਇਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਹਮਾਰਾ ਜਨਮਾਈ ਰੁਖ ਨਿਬਿਤਿ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਏਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੀ ਹੈ॥

ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਚਰਨ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਸਭ ਕਾਰਜੋਂ ਕੇ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਯੇ ਹੈਂ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਾ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੀਸੈ

ਬਿਲਲਾਂਤੀ ਸਾਕਤੁ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਈ ਰੁਤ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਚਿਤ ਮੈਂ ਯਾਦ ਆਵੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਆਵਤੀ ਹੈ (ਸਾਕਤੁ) ਮਨਮੁਖ ਜੀਉ ਬਾਰੇਬਾਰ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਕਿਆ ਲਾਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਰਾਸਿ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਾਸਿ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਧਨੀ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ (ਰਾਸਿ) ਪੁੰਜੀ ਹੈ ਐ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨਸਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਭੈ ਬਿਨਸੇ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ (ਖਸਮੁ) ਵਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਜਨਮਾਦਿ ਭੈ ਤਿਨਕੇ ਨਸਰ ਹੋਯੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਰਭੈ ਪਦ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਪਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਓ ਨਿਵਾਸ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਹੋਈ ਪੂਰਨ ਆਸ ॥

ਸਾਪਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਹਰੀ ਕੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜਪਕੇ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਜਲ ਬਲ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਬਰਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਕੇ ਤਿਸ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਕਹਿਆ) ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਸਟ ਸਿਧਿ ਨਵਨਿਧਿ ਏਹ ॥ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਏਹ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਗੁਰੂ ਜਿਸਕੋ (ਕਰਮਿ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਦੇਵੇ ਤਿਸਕੋ ਅਸਟ ਸਿਧੀਆਂ ਅਠਮਾਦਿਕ ਔਰ ਨਵੇਂ ਨਿਧੀਆਂ ਏਹ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈਂ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਤੇਰੇ ਵਾਸ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਕੇ ਵਾਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਇਕਤੁਕੇ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਗਲ ਇਛਾ ਜਪਿ ਪੁੰਨੀਆ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲੇ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਜਪਕੇ ਸਭੀ ਇਛਾ ਹਮਾਰੀ (ਪੁੰਨੀਆ) ਪੂਰੀਆ ਭਈਆਂ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਸੇ ਵਿਛੁੰਨੇ ਹੁਏ ਮੇਲੇ ਹਾ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਰਵਹੁ ਗੋਬਿੰਦੇ ਰਵਲ ਜੋਗੁ ॥ ਜਿਤੁ ਰਵਿਆ ਸੁਖ ਸਹਜ ਭੋਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਪਦੇ ਜੋਗ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਤੁਮ ਜਪੋ ਜਿਸ ਜਪਦੇ ਸੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੇ ਭੋਗੀਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥ ਅਪਣਾ ਵਾਸੁ ਆਪਿ ਸਮਾਲਿਆ ॥ ੨ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਮੈ ਵਾਸ ਕੇ ਹਰੀ ਨੇ (ਨਿਹਾਲਿਆ) ਦੇਖਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਣੇ ਵਾਸ ਕੇ ਆਪ ਹੀ ਸੰਭਾਲ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਰਸਿ ਬਨੀ ॥ ਆਇ ਮਿਲ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖ ਧਨੀ ॥ ੩ ॥

ਹਿਰਦਾ ਰੂਪ ਸੇਜਾ ਹਮਾਰੀ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੁਹਾਵੀ ਬਨੀ ਹੈ ਐ ਸੁਖੋਂ ਕੇ (ਧਨੀ) ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੇ ਆਨ ਮਿਲੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਚਰਣ ਪੂਜਾਰਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਗੁਣ ਔਗੁਣ ਕੁਝ ਬੀਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੈਨੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ (ਪੂਜਾਰਿਆ) ਪੂਜਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਬਿਨਸੇ ਗਾਇ ਗੁਨਾ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਉਪਜੀ ਸਹਜ ਧੁਨਾ ॥੧॥
ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇ ਕਰ ਨਸ਼ਟ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਸ੍ਰਭਾਵਕ ਹੀ ਨਾਮ ਕੀ ਧੁਨੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ
ਉਤਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥੧॥

**ਮਨੁ ਮਉਲਿਓ ਹਰਿ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੂ
ਜਨ ਭੇਟੇ ਨਿਤ ਰਾਤੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥**

ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੇ ਸੰਗ(ਮਉਲਿਓ) ਮਿਲਾ ਹੈ ਕਯੋਕਿ ਜਬ ਹਰੀ ਨੇ ਝ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਤਬ ਸਾਧੂ ਜਨ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ
(ਭੇਟੇ) ਮਿਲੇ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਨਾਮ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਰਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੋਪਾਲ ॥ ਲਛਿ ਲਾਇ ਉਧਾਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥੨॥
ਝ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਹਮਾਰੇ ਰਿਟੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈਂ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਸੰਸਾਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਚਰਨੇ ਰੂਪ (ਲਛਿ) ਪਲੇ ਮੈਂ
ਲਾਇ ਕਰ ਹਮ ਸੇਵਕ ਉਧਾਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥੨॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਹੋਆ ਸਾਧ ਧੂਰਿ ॥ ਨਿਤ ਦੇਖੈ ਸੁਆਮੀ ਹਜੂਰਿ ॥੩॥
ਇਹ ਮਨ ਸਾਧੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਮ੍ਹ ਹੁਆ ਹੈ ਐਰ ਨਿਤ ਸੁਆਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਅਪਨੇ (ਹਜੂਰਿ)
ਸਮੀਪ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਕਾਮ ਝੋਪ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗਈ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ॥੪॥੨॥੧੫॥
ਕਾਮ ਐ ਝੋਪ ਪੁਨਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਕ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਝ੍ਰਿਪਾ ਹੋ ਗਈ
ਹੈ ॥੪॥੨॥੧੫॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰੋਗ ਮਿਟਾਏ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥ ਬਾਲਕ ਰਾਖੇ ਅਪਨੇ ਕਰ ਬਾਪਿ ॥੧॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਰੋਗ ਆਪਨੇ ਮਿਟਾਏ ਦੀਏ ਹੈਂ ਹਮ ਬਾਲਕੋਂ ਕੋ ਆਪਨੇ ਹਾਥੋਂ ਕਰ ਬਾਪ ਰਾਖੇ ਅਰਥਾਤ
ਇਸਥਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਣੀ ਆਏ ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ (ਸਦ)ਨਿਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰਸੇਸ਼ਰ ਤੂੰ ਹਮਾਰੇ (ਗ੍ਰਿਹਿ)ਭਾਵ ਧਿਰਦੇ ਮੈਂ(ਬਸੰਤੁ) ਬਸਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਹਮਕੋ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਾਤੀ
ਹੁਈ ਹੈ ਜਬ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣੀ ਆਏ ਤਬ ਹੇ ਹਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ
ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ਕਟੇ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ॥ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਪਿ ॥੨॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸੋਗ ਐ ਸੰਤਾਪ ਸਭੀ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਹਮ ਅਪੁਨੇ ਗੁਰੇ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥੨॥
ਜੋ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਜਪੇ ਨਾਉ ॥ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ ਨਿਹਚਲ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੩॥
ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਸਭ ਫਲ ਪਾਇਕੇ ਨਿਸਚਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਭਲੀ ਰੀਤਿ ॥ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਜਪਦੇ ਨੀਤ ਨੀਤਿ ॥੪॥੩॥੧੬॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਭਲੀ ਰੀਤੀ ਹੈ ਕਯੋਕਿ ਹੇ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਨੀਤ ਨੀਤਿ) ਸਦਾ ਸਦਾ
ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥੪॥੩॥੧੬॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹੁਕਮੁ ਕਰਿ ਕੀਨ੍ਹੇ ਨਿਹਾਲ ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਭੀਐਆ ਦਇਆਲ ॥੧॥
ਹੇ ਭਾਈ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇ ਕਰ ਦਾਸ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੋ ਦਯਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥੧॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੇ ਸਭੁ ਪੂਰਾ ਕੀਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਹਿ ਦੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨੋਰਥ ਸਭ ਪੂਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਕਯੋਕਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਮਾਰੇ ਰਿਟੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੀਆ
ਹੈ ॥

ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਮੇਰਾ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ॥ ਬਾਹੁ ਪਕਰਿ ਭਵਜਲੁ ਨਿਸਤਾਰਿਓ ॥੨॥
ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਐ ਧਰਮੁ ਕਾ ਕੁਛ ਬੀਚਾਰਿ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਬਾਹੁ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਜੋ
ਪਾਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਇ ਮੈਲੁ ਨਿਰਮਲ ਕਰੇ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਰੇ ॥ ੩ ॥
ਜੇ ਪੁਰਸ ਪੂਰੇ ਗੁਰੇ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਛੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਪ੍ਰਭਿ) ਸਮਰਥ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰ
ਨਿਰਮਲ ਕਰ ਵੀਏ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਕਰਹਿ ਆਪਿ ਕਰਣੈ ਹਾਰੇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਉਧਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥
ਕਰਣਹਾਰ ਨੇ ਜਬ ਆਪਣੇ ਜਾਣ ਕਰ ਆਪਣੇ ਵਾਸ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰਕੇ ਉਧਾਰ ਲੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੇਖੁ ਫੂਲ ਫੂਲ ਫੂਲੇ ॥ ਅਹੰ ਤਿਆਗਿ ਤਿਆਗੇ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਪਾਗੇ ॥
ਦੇਖੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਰੂਪੀ ਬਨ ਗੁਣੇ ਰੂਪੀ ਫੂਲੋਂ ਕਰ ਫੂਲੇ ਹੁਏ ਪ੍ਰਵਲਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਫੂਲੇ ਹੁਏ ਫੂਲੇ ਸਮ ਪਦਾਰਥ ਫੂਲੇ
ਹੁਏ ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤਯਾਗੇ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਤਯਾਗ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਭੀ ਤਯਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ
ਮੈਂ (ਪਾਗੇ) ਬਰਭ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮ ਮਿਲਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੁਭਾਰੇ ॥ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨਿ) ਪਯਾਰੇ ਸਭਾਕੇ ਜਨੋਂ ਤੁਮ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸਮਰਥ ਕੋ ਚੇਤੇ ॥

ਸਘਨ ਬਾਹੂ ਕੂਲੇ ॥ ਇਕਿ ਰਹੇ ਸੂਕਿ ਕਠੂਲੇ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਸ ਰੂਪੀ ਸਘਨ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਲੇਕਰ ਹਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਕ ਮਨਮੁਖ ਕਠੋਰ ਰਿਤ
ਸੂਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਹੀਨ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤ ਰੁਤਿ ਆਈ ॥ ਪਰ ਫੂਲਤਾ ਰਹੇ ॥ ੧ ॥
ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਬਸੰਤ ਰੁਤਿ ਆਈ ਹੈ ॥ ਜੇ ਤਤ੍ਵਵੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਵਲਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮਨਮੁਖ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ
ਫੂਲਣੇ ਸੇ ਰਹੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋ ਗੁਣਹੀਨ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਕਲੁ ਆਇਓ ਰੇ ॥ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਬੋਵਹੁ ਬੋਵਹੁ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਅਬ (ਕਲੁ) ਕਲਜੁਗ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਇਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬੀਜ ਕੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੀਜੇ ॥
ਅਨ ਰੁਤਿ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ॥ ਮਤੁ ਭਰਮਿ ਫੂਲਹੁ ਫੂਲਹੁ ॥
ਨਾਮ ਸੋ ਥਿਨਾ (ਅਨ) ਔਰ ਕਰਮ ਕੇ ਬੀਜਨੇ ਕੀ ਰੁਤਿ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਤ ਭਰਮ ਕੀ ਫੂਲ ਮੈਂ ਤੁਮ ਭੁਲ ਜਾਵੇ ॥ ਏਕ ਪਰ
ਕੋ ਹੋ ਬਾਰ ਕਹਿਣੇ ਸੇ ਕੇਵਲ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਵ ਕਰਾਵਣੇ ਕਾ ਤਾਤਪਰਜੁ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਪਾਏ ॥ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਹੈ ਲੇਖਾ ॥
ਜਿਸਕੋ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮੁ ਲੇਖੁ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਸੋ ਹਰੀ ਪਾਏ ਹੈ ॥
ਮਨ ਰੁਤਿ ਨਾਮਰੇ ॥ ਗੁਨ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥
(ਮਨ) ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੀ ਰੁਤਿ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਏਕ ਗੁਣਦਾਇਕ ਵਾਕ ਕਹੇ ਹੈਂ ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ
ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪੋ ॥ ਤੁਮ ਹਰੇ ਭਾਵ ਅਨੰਦ ਹੋਵੋਗੇ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥
ਪਾਸੇ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਹਿਭੋਲ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹੋਇ ਇਕਤੁ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰਿ ਕਰਹੁ ਲਿਵਲਾਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਮਿਲ ਕਰ (ਇਕਤੁ) ਇਕ ਰੂਪ ਹੋਵਹੁ ਭਾਵ ਸੇ ਅਤੀ ਮੈਤ੍ਰੀ ਕਰੇ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ
ਮੈਂ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵੇ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ਜੋਧੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੈਸਹੁ ਸਭਾਵਿਛਾਇ ॥ ੧ ॥
ਹਰੀ ਨਾਮਕੇ ਇਕਤੁ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਕਰ ਸਭਾਈ ਰੂਪ ਸਰੋਂ ਕੋ ਵਿਛਾਇ ਕਰ ਬੈਠਹੁ ॥ ੧ ॥

ਇਨਬਿਧਿ ਪਾਸਾ ਢਾਲਹੁ ਬੀਰ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ
ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਨਹ ਲਾਗੈ ਪੀਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਬੀਰ) ਭਾਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਸਾ ਢਾਲਹੁ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੇ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ ਜਿਸ
ਕਰਕੇ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਕਰੇ ਤੁਮ ਕੇ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਪੀੜਾ ਨਾ ਲਾਗੇ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਚਉਪੜਿ ਸਾਜਹੁ ਸਤੁ ਕਰਹੁ ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਸਾਰੀ ॥

ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਅੰਗ ਬਰਨਾਸ੍ਰਮ ਕੇ ਧਰਮ ਮਈ ਚੋਪੜ ਕੇ ਤੇਰੇ ਔਰ ਸਤ ਭੋਲਣਾ ਏਹ
ਤੁਮ (ਸਾਰੀ) ਨਰਦ ਬਨਾਵੇ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਜੀਤਹੁ ਐਸੀ ਖੇਲ ਹਰਿ ਪਿਆਰੀ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹਾਦਿ ਬਿਕਾਰੇ ਕੇ ਜੀਤ ਲਵੇ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੀ ਖੇਲ ਹਰਿ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਯਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਉਨਿ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਹੁ ਪਰਛਾਤੇ ਸੇਏ ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਨਿ ਕਰ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ ਔਰ ਸੇਏ ਜਾਗਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰ ॥

ਬਿਖੜੇ ਦਾਉ ਲੰਘਾਵੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਖ ਸੋਹਜ ਸੋਤੀ ਘਰਿ ਜਾਤੇ ॥ ੩ ॥

(ਬਿਖੜੇ) ਕਠਨ (ਦਾਉ) ਬਾਉ ਜਮ ਮਾਰਗ ਵਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਲੰਘਾਵੈ) ਬਚਾਵੇ ਔਰ ਤੁਮ
ਸੁਖ ਅਰ (ਸੋਹਜ) ਸਾਤੀ ਜੋ (ਘਰਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਰਹੋਗੇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਖੇਲੇ ਆਪੇ ਦੇਖੇ ਹਰਿ ਆਪੇ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ ॥

ਹਰੀ ਆਪੇ ਹੀ ਵਯਾਪਕ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਖੇਲੇਂ ਕੇ ਖੇਲ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹੁ ਆਪਹੀ ਅਧਿਸਠਾਨ ਰੂਪ ਭਿੰਨ ਹੁਆ ਸਭ
ਖੇਲੋਂ ਕੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਵਾਰਾ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਨਰੁ ਖੇਲੈ ਸੋ ਜਿਲਿ ਬਾਜੀ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਕਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚੋਪੜ ਕੇ ਖੇਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ
ਰੂਪ ਬਾਜੀ ਜੀਤ ਕਰ ਭਾਵ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਕਰਕੇ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਆਯਾ ਜਾਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਿੰਡਲ

ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ ਅਉਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਜਾਣੈ ॥

ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜੋ ਆਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸੋਈ ਤੁਝੈ ਪਛਾਣੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਯਾਰੇ ਜਿਸਕੇ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰੇ ਕੇ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਿਆ ਭਗਤਾ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥ ਬਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ

ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਤੇਰੇ ਆਪਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ (ਬਾਨੁ) ਅਸਥਾਨ ਸਤਸੰਗਿ ਵਾ ਬੰਨ੍ਹਨ ਸਦਾ ਸੋਭਨੀਕ
ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਰੰਗ ਆਪਾਰ ਹੀ ਹੈ ॥

ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੁਝਤੇ ਹੋਵੈ ਅਉਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਰਤਾ ॥

ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਦਯਾ ਔਰ ਦੁਸਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤੁ ਤੇਰਾ ਸੋਈ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਜਿਸਨੇ ਤੂ ਰੰਗੁ ਧਰਤਾ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਇ ਜਾਵੇ ਔਰ ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਵਤਾ ਸੋਈ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਤੂੰ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੂ ਵਡ ਦਾਤਾ ਤੂ ਵਡ ਦਾਨਾ ਅਉਰੁ ਨਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ ॥

ਤੂੰ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਵਡਾ (ਦਾਨਾ) ਰਤਨੁ ਹੈਂ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਤੇਰੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ਹਉ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ॥ ੩ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਕਯਾ ਜਾਣਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਤੇਰਾ ਮਹਲੁ ਅਗੋਚਰੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਬਿਖਮੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਭਾਣਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਯਾਰੇ ਤੇਰਾ (ਮਹਲੁ) ਸਰੂਪ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਾ ਭੀ ਬਭਾ ਕਠਨ ਹੈ ਭਾਵ
ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਢਹਿ ਪਇਆ ਦੁਆਰੈ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਮੁਗਧ ਅਜਾਣਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ (ਮੁਗਧ ਅਜਾਣਾ) ਅਤੀ-ਮੁਗਧ ਆਪਕੇ ਵਾਰੇ ਪਰੇ (ਢਹਿ) ਗਿਰ ਪੜਾ ਹੂੰ ਆਪ ਮੇਰੀ
ਰਖਣਾ ਕਰੋ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਅਤੀ ਮੁੱਢ ਕਹਨੇ ਤੇ ਵੀਨਤਾ ਪਰਗਟਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਪੁਨਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡਿਲ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝੈ ਆਪੁ ਨ ਸੁਝੈ ਭਰਮਿ ਬਿਆਪੀ ਅਹੰਮਨੀ ॥ ੧ ॥

ਮੂਲ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਿਉ ਬੁਝਤਾ ਨਹੀਂ ਇਸਤੇ ਆਪਨਾ ਸਰੂਪ ਨਹੀਂ ਸੁਝਤਾ ਭਰਮ ਮੈਂ ਬਿਆਪੀ ਹੋਈ ਬੁਧੀ ਹਿਤਾ ਕੋ ਮਾਨ ਬੈਠੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਿਤਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਧਨੀ ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਸਤਾਰਹੁ ਨਿਰਗੁਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੇ ਧਨੀ ਪ੍ਰਭ ਮੁਖ ਨਿਰਗੁਨੀ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥

ਓਪਤਿ ਪਰਲਉ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਵੈ ਇਹ ਬੀਚਾਰੀ ਹਰਿ ਜਨੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਉਤਪਤੀ ਔਰ ਲਗਤਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਬੀਚਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਜੋ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਕਲਿ ਮਹਿ ਸੁਖੀਏ ਸੇ ਗਨੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਨਾਮਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਰਤੇ ਹੈ ਸੇਈ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਸੁਖੀਏ ਗਣੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਅਵਰੁ ਉਪਾਉ ਨ ਕੋਈ ਸੂਝੈ ਨਾਨਕ ਤਰੀਅੈ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ॥ ੪ ॥ ੨੧ ॥

ਅਵਰ ਉਪਾਓ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਬਚਨੀ) ਵਾਕੋਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੧ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡਿਲ ਮਹਲਾ ੬ ॥

ਸਾਧੋ ਇਹ ਤਨੁ ਮਿਥਿਆ ਜਾਨਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਇਹ ਅਸਬੁਲ ਸਰੀਰ (ਮਿਥਿਆ) ਝੂਠਾ ਹੀ ਜਾਨ ਲੇਵੋ ॥

ਯਾ ਭੀਤਰਿ ਜੋ ਰਾਮੁ ਬਸਤੁ ਹੈ ਸਾਚੇ ਤਾਹਿ ਪਛਾਨੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਜੋ ਰਾਮ ਅਰਥਾਤ ਚੇਤਨ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਚ ਸਰੂਪ ਸਮਝ ਲੇਵੋ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਹੈ ਸੰਪਤਿ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿ ਕਹਾ ਐਭਾਨੋ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਜੋ (ਸੰਪਤਿ) ਧਨ ਦੌਲਤ ਹੈ ਇਹ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਨਵਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਝੂਠੀ ਹੈ ਇਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ (ਐਭਾਨੋ) ਆਕੜਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੰਗਿ ਤਿਹਾਰੈ ਕਛੂ ਨ ਚਾਲੈ ਤਾਹਿ ਕਹਾ ਲਪਟਾਨੋ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ (ਤਾਹਿ) ਤਿਸ ਮੈਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਲਪਟਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੋਉ ਪਰਹਰ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਰਆਨੋ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰ ਹਰੀ ਦੀ ਕੀਰਤੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਆਨੋ) ਲਯਾਵੋ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਹਰੀ ਕਹਾ ਹੈ ? ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਭ ਹੀ ਮੈ ਪੂਰਨ ਏਕ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨੋ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦ੍ਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੀ ਸਭ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੬ ॥

ਪਾਪੀ ਹੀਅੈ ਮੈ ਕਾਮੁ ਬਸਾਇ ॥ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਯਾਤੇ ਗਹਿਓ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਪਾਪੀ ਹੀਏ ਮੈਂ ਕਾਮੁ ਬਸਤਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮਨ ਚੰਚਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪਕੜਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਅਰੁ ਸੰਨਿਆਸ ॥ ਸਭ ਹੀ ਪਰਿ ਡਾਰੀ ਇਹ ਫਾਸ ॥ ੧ ॥

ਜੋਗੀ ਅਰ ਜੰਗਮ ਪੁਨਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜੋ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਉਪਰ ਇਸ ਕਾਮ ਨੇ ਅਪਨੀ ਵਾਹੀ ਪਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਹਿ ਜਿਹਿ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ ॥ ਤੇ ਭਵਸਾਗਰ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸੰਭਾਰਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨਾਇ ॥ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ ਰਹੈ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਸਾ ਭਾਵ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਨ ਹੂੰ ॥ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਦਾਨ ਦੀਜੈ ਜਿਸਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਰਹੇ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਮਾਈ ਮੈ ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਧਾਵਨ

ਤੇ ਛੁਟਿਓ ਕਰਿ ਬੈਠੇ ਬਿਸਰਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਾਈ) ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਠੇ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧਾਵਨੇ ਮੇ (ਛੁਟਿਓ) ਰਹਿਤੁ ਹੁਆ ਹੈ
ਔਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਬਿਸਰਾਮੁ) ਇਸਥਤੀ ਕਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤਨ ਤੇ ਭਾਗੀ ਉਪਜਿਓ ਨਿਰਮਲ ਗਿਆਨੁ ॥

ਲੋਭ ਮੋਹ ਇਹ ਪਰਸਿ ਨ ਸਾਕੈ ਗਹੀ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ॥ ੧ ॥

ਮਾਯਾ ਕੀ ਮਮਤਾ (ਤਨ ਤੇ) ਮਨ ਸੇ ਭਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਨਿਰਮਲ ਗਿਆਨੁ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਲੋਭ ਅਰ ਮੋਹ ਯਿਹ ਸੁਪਰਸ
ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਕਯੋਂਕਿ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਭਗਤੀ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਬੁਝਾ ਰਤਨੁ ਨਾਮੁ ਜਬ ਪਾਇਆ ॥

ਜਬ ਰਤਨ ਰੂਪ ਨਾਮੁ ਪਾਯਾ ਤਬ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਬਾ ਸੋ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਗਿਆ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਕਲ ਬਿਨਾਸੀ ਮਨ ਤੇ ਨਿਜ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਹ ਮਨ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਨਸਟ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ (ਨਿਜ ਸੁਖ) ਸ੍ਵੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਸੁਖ ਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਕਉ ਹੋਤ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾਨਿਪਿ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥

ਜਿਸਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਯਾਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੀ ਸੰਪੈ ਕੋਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੰਪਦਾ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਕਹਾਂ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ॥ ਤਨੁ ਬਿਨਸੈ ਜਮ ਸਿਉ ਪਰੈ ਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪਯਾਰੇ ਤੁਮਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਕਯੋਂ ਬਿਸਾਰਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸਰੀਰ ਬਿਨਸ ਜਾਵੇਗਾ ਤੋ ਜਮ ਕੇ
ਸਾਥ ਕੰਮ ਪਛੋਗਾ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਧੂਏ ਕਾ ਪਹਾਰੁ ॥ ਤੈ ਸਾਚਾ ਮਾਨਿਆ ਕਿਹ ਬਿਚਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਧੂਏ ਕਾ ਪਹਾਰੁ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਸਵੰਤੁ ਹੈ ਤੁਮਨੇ ਇਸਕੋ ਕਿਸ ਬੀਚਾਰ ਸੋ ਸਾਚਾ ਮਾਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਗੋਹੁ ॥ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਸਮਝ ਲੇਹੁ ॥ ੨ ॥

ਧਨੁ ਇਸਤੀ ਪੁਨਹ ਗ੍ਰਹਿ ਔਰ ਜੋ ਸੰਪਦਾ ਹੈ ਇਨ ਮੈਂ ਸੋ ਕੁਛ ਭੀ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ਏਹ ਮਨ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰ ਲੇਹੁ ॥ ੨ ॥
ਕਹੋ ਕੁਛ ਸੰਗ ਵੀ ਚਲੇਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕ ਭਗਤਿ ਨਾਰਾਇਨ ਹਾਇ ਸੰਗਿ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਤਿਹ ਏਕ ਰੰਗਿ ॥੩॥੪॥

ਇਕ ਨਰਾਇਨ ਕੀ ਜੋ ਭਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸੰਗ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਏਕ ਨਰਾਇਣ ਕੋ (ਰੰਗਿ)
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ (ਭਜੁ) ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਕਹਾ ਭੁਲਿਓ ਰੇ ਝੂਠੇ ਲੋਭ ਲਾਗੁ ॥ ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਾਹਨਿ ਅਜਹੁ ਜਾਗੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਝੂਠੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਭੁਲ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਤਕ ਕੁਛ ਝਿਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਬ ਭੀ ਜਾਗ
ਭਾਵ ਅਵਿਦਯਾ ਨਿੰਦਾ ਸੋ ਸੁਚੇਤ ਹੋਹੁ ॥

ਸਮ ਸੁਪਨੈ ਕੈ ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਾਨੁ ॥ ਬਿਨਸੈ ਛਿਨਮੈ ਸਾਰੀ ਮਾਨ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸੁਪਨੇ ਕੇ ਸਮਾਨ ਮਿਥਯਾ ਜਾਨ ਲੇ ਛਿਨ ਮੈਂ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸਾਰੀ ਕਰਕੇ ਮਾਨੋ ॥੧॥

ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਹਰਿ ਬਸਤ ਠੀਤ ॥ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਭਜੁ ਤਾਹਿ ਮੀਤ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ੨ ॥

ਬਾਰ ਅੰਤ ਕੀ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਤਾਕੇ ਰਾਇ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤੇਰਾ ਸਹਾਈ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨਾ ਕਰ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਮੈਂ ਸਿਵਨਾਭ ਰਾਜਾ ਕੇ ਬਾਗ ਮੈਂ ਜਾਇ ਉਤਰੇ ਸਭ ਰਾਜਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪਰੀਖਣਾ ਵਾਸਤੇ ਅਤੀ ਸੁੰਦਰ ਮਨਮੋਹਨੀਆ ਦਾਸੀਆ ਭੇਜੀਆ ਤਬ ਵਹੁ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹਾਵ ਭਾਵ ਕਰਨੇ ਲਗੀਆਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀਵ ਤੇ ਅਸੰਗ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਲੇਖੁ ਨਹੀਂ ਅਰ ਆਗੇ ਭੀ ਕਈ ਸੰਤ ਆਏ ਹੋਂ ਅਰ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਆਪ ਕਿਉਂ ਸੰਕੋਚ ਕਰਤੇ ਹੋ ? ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਛੇ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤਕੀਆ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਗੁ ਕਉਆ ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਚੀਤਿ ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਇ ਗਿਰੈ ਦੇਖੁ ਭੀਤਿ ॥
ਇਹ (ਜਗੁ) ਜੀਉ (ਕਉਆ) ਕਾਓਂ ਕੀ ਤੁਲ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਚਿਤ ਮੈ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਸਾਰ ਬਿਅਸੈ ਰੂਪ (ਭੀਤਿ) ਚੋਗ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਸ ਉਪਰ ਜਾਇ ਕਰ ਗਿਝ ਪਛਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁਆ ਭੋਲੈ ਚੀਤਿ ਅਨੀਤਿ ॥ ਜਗ ਸਿਉ ਤੂਟੀ ਬੂਠ ਪਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥
(ਅਨੀਤਿ) ਬੇ ਮਰਜਾਵਾ ਕੇ ਚਿਤਵਨੇ ਮੈਂ ਮਨੁਆ ਭੋਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਐਸੇ ਬੂਠੇ ਜਗਤ ਜੋ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ-ਤੂਟੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਬਜਰੁ ਭਾਰੁ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਗੁਨ ਚਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੀਵਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਬਿਸਯੋਂ ਕਾ ਭਾਰ ਜੋ ਬੱਜਰ ਸਮ ਭਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਉਠਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ ਬਿਨਾ ਸੁੰਦਰ ਗੁਨ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਂ ? ਅਬ ਸਰੀਰ ਕੇ ਮਿਥਣਾਪਣੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸਤਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਰੁ ਬਾਲੂ ਕਾ ਘੁਮਨ ਘੇਰਿ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚੋਤੇ ਕਾ ਘਰੁ ਬਨਾ ਹੁਆ ਦਰੀਆਇ ਕੀ ਘੁਮਨ ਘੇਰੀ ਮੈਂ ਆ ਜਾਵੇ ਤੇ ਤੱਤਕਾਲ ਨਸਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਰੀਰੁ ਤਤਕਾਲ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਬਰਖਸਿ ਬਾਣੀ ਬੁਦਬੁਦਾ ਹੋਰਿ ॥

ਪੁਨਰ ਜੈਸੇ ਬਰਖਾ ਹੋਤੀ ਮੈਂ ਬੁਦਬੁਦੇ ਕੀ (ਬਾਣੀ) ਬਨਾਵਣ ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ ਕਾਵ ਜੋ ਫਿਨ ਭੰਗਰਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਵੇਹੁ ਸਰੀਰ ਹੈ ॥

ਮਾਤ੍ਰ ਬ੍ਰੰਦ ਤੇ ਧਰਿ ਚਕੁ ਫੇਰਿ ॥

ਜੈਸੇ ਬੁੰਭਾਰ ਕੇ ਚਕ੍ਰ ਫੇਰਨੇ ਸੇ ਬੁੰਦ ਮਾਤ੍ਰ ਧਰਤੀ ਪਰ ਪਛਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸੀਘ੍ਰ ਨਸਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰ ਜੈਸੇ ਚਕ੍ਰ ਫੇਰਨੇ ਤੇ ਅਤੀ ਰਪਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਰੀਰ ਆਦਿ ਪਦਾਰਥ ਅਤੀ ਰਪਲ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਨਾਮੈ ਕੀ ਚੇਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਸਕਤੀਆਂ ਅਰਥਾਤ ਕਰਮਾਤਾ ਨਾਮ ਕੀਆਂ ਦਾਸੀਆਂ ਹੋਂ ਭਾਵ ਨਾਮ ਕੀ ਚੇਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਉਪਾਇ ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਮੋਰੁ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਪਗ ਲਾਗਉ ਤੋਰ ॥

ਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਾਸ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੋਂ ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਉਪਾਇਏ ਵਾਲੇ ਹੇ ਗੁਰੂ ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਆਪ ਹੀ ਰਖਕ ਹੋ ਤੁਮਾਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਹਾ ਅਰ ਤੁਮਾਰੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਤਾ ਹਾ ॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਚਾਹਉ ਤੁਝ ਓਰੁ ॥ ਨਾਮੁ ਦੁਰਾਇ ਚਲੈ ਸੋ ਚੋਰੁ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੁਆ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਹੀ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹਾ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ (ਦੁਰਾਇ) ਲੁਕਾਇ ਕੇ ਚਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਚੋਰ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਤਿ ਬੋਈ ਬਿਖੁ ਅੰਚਲਿ ਪਾਇ ॥ ਸਾਚ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥

ਤਿਨ ਚੋਰ ਨੇ ਵਿਖੇ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਕੋ ਰਿਏ ਅੰਚਲ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰ ਅਪਨੀ ਇਜ਼ਤ ਬੋਈ ਹੈ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹ ਜੋ ਪਤਿ ਸਹਿਤ ਸੂਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨਾਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਜਾਇ ॥ ਭੈ ਮਾਨੈ ਨਿਰਭਉ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਕੁਛ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਰਜਾਇ ਮੈਂ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੀ (ਮਾਇ) ਸਖੀਓ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਭੈ ਕੇ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਰਭਉ ਹੋਏ ਹਾ ॥ ੪ ॥

ਕਾਮਨਿ ਚਾਹੈ ਸੁੰਦਰਿ ਭੋਗੁ ॥ ਪਾਨ ਫੂਲ ਮੀਠੇ ਰਸ ਚੋਗ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁੰਦਰ ਭੋਗੋਂ ਕੇ ਚਾਹਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪਾਨੋਂ ਕੇ ਖੀੜੇ ਫੂਲੋਂ ਕੇ ਹਾਰ ਔਰ ਮੀਠੇ ਰਸ ਜੋ ਹੈਂ ਸਭ ਚੋਗ ਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅੰਤ ਕੇ ਵਾਖਵਾਈ ਹੈਂ ॥

ਖੀਲੈ ਬਿਗਮੈ ਤੇਤੇ ਸੋਗੁ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਗਤਿ ਕੀਨਾਸਿ ਹੋਗੁ ॥ ੫ ॥

ਜਿਤਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕੋਂ ਸੇ (ਖੀਲੈ) ਖੇਲਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਬਿਗਮੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਤਨਾ ਹੀ ਤਿਨਕੇ ਵਿਸੋਗ ਕਰ ਸੋਗ

ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੋਣੇ ਸੇ ਕਜਾ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਸਭ ਕੁਛ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਕਾਪੜੁ ਪਹਿਰਸਿ ਅਪਿਕੁ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਮਾਟੀ ਫੂਲੀ ਰੂਪੁ ਬਿਕਾਰੁ ॥

ਕਪੜੇ ਪਹਿਰ ਕਰ ਅਧਕ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਦੇਹ ਤੋਂ ਏਕ ਮਾਟੀ ਫੂਲੀ ਹੁਣੀ ਹੈ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਬਨਾਉਨ ਤੇ ਭਾਵ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੀਗਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬਿਕਾਰ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬਾਂਧੋ ਬਾਰੁ ॥

(ਮਨਸਾ) ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਜੋ ਆਸਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਦਰ ਬਾਂਧ ਰਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਸਾ ਤਿਸਕੇ ਢਾਹੇ ਮੈਂ ਜਾਨੇਨਹੀਂ ਦੇਤੀ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸੁਨਾ ਘਰੁ ਬਾਰੁ ॥ ੬ ॥

ਨਾਮ ਜੇ ਬਿਨਾ (ਘਰੁ) ਅੰਤਹਕਰਣ ਔਰ (ਬਾਰੁ) ਮੁਖ ਸੁੰਨ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਗਾਛਹੁ ਪੁਤ੍ਰੀ ਰਾਜ ਕੁਆਰਿ ॥

ਹੇ (ਰਾਜ ਕੁਆਰਿ) ਰਾਜ ਦਾਸੀਓ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਈਹਾ ਸੇ (ਗਾਛਹੁ) ਚਲੀ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਈਹਾ ਖੇਟੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਨਾਮੁ ਭਣਹੁ ਸਚੁ ਦੋਤੁ ਸਵਾਰਿ ॥

ਤੁਮ (ਦੋਤੁ) ਸੂਰਜ ਕੇ ਉਣੈ ਹੋਣੇ ਸਮੇਂ (ਸਵਾਰਿ) ਬਣਾਇ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਸਚ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਭਣਹੁ) ਉਚਾਰੇ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਸੇਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਾਰਿ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਬਿਖੁ ਤਿਆਸ ਨਿਵਾਰਿ ॥ ੭ ॥

ਜੇ ਸਰਬ ਕਾ (ਅਧਾਰਿ) ਆਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਪਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੇਵਹੁ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੀ (ਤਿਆਸ) ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਹਮਾਰੇ ਹਾਵ ਭਾਵ ਕਟਾਖੋਂ ਸੇ ਅਪੁ ਮੋਹਤ ਕਰੋਂ ਨ ਹੁਏ ਸੋਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਿ ॥ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਾ ਤੋਹਿ ॥

ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਤੋਂ (ਮੋਹਨਿ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮੋਹਲੀਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤੁਮਕੇ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੁਮਕੇ ਹਾਝ ਰਾਮ ਰੂਪ ਕਰ ਜਾਨਾ ਹੈ ਵਾ ਹੋ ਮੋਹਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਪਨੇ ਵਿਖੇ ਮੋਹ ਲੀਆ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਮੈਨੇ ਤੇਰੇ ਯਥਾਰਥ ਰੂਪ ਕੇ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਠਾਢੇ ਚਾਹਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੁਆਰਿ ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਮਿ ਸੰਤੋਖੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਖੜੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਚਾਹਹਿ ॥ ਜਬ ਤੈਨੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਬ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰ ਹਮ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਭਵੇਗਾ ॥ ਜਬ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਾ ਤਬ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮੁਛ ਆਈਆ ਔਰ ਰਾਜੇ ਕੇ ਪਾਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕੀਤੀ ਤਬ ਵਹੁ ਰਾਜਾ ਭੀ ਸਿਖਤ ਭਜਾ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਮਨਕੇ ਭੁਲਣੇ ਕਰ ਜੇ ਭਭੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਸਮਝਾਵਣੇ ਕੀ ਰੀਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨੁ ਭੂਲਹੁ ਭਰਮਸਿ ਆਇ ਜਾਇ ॥ ਅਤਿ ਲੁਥਪ ਲੁਭਾਨੁ ਬਿਖਮ ਮਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਭੁਮ ਕਰਕੇ ਸੂਰੂਪ ਸੇ ਭੁਲਾ ਹੁਆ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਅਤੀ (ਲੁਥਧ) ਲੋਭੀ ਹੁਆ ਹੁਆ ਬਿਖਮ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਲੁਭਾਨਾ ਹੈ ॥

ਨਹ ਅਸਥਿਰੁ ਦੀਸੈ ਏਕ ਭਾਇ ॥ ਜਿਉ ਮੀਨ ਕੰਡਲੀਆ ਕੈਨਿ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਏਕ ਰਸ ਇਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਮੀਨ) ਮਛੀ ਕੰਡੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਕੰਨ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੇਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਲੋਭ ਵਜ ਮਨ ਢਸਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਭੂਲਹੁ ਸਮਝਸਿ ਸਾਚ ਨਾਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ਸਹਜ ਭਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੁਲਾ ਹੁਆ ਮਨੁ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਰ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਸਾਤੀ ਸੁਭਾਵ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਭੂਲਹੁ ਭਰਮਸਿ ਭਵਰਤਾਰ ॥ ਬਿਲ ਬਿਰਥੇ ਚਾਹੈ ਬਹੁ ਬਿਕਾਰ ॥

ਮਨ ਭੁਲਾ ਹੁਆ (ਭਵਰਤਾਰ) ਭਵਰੇ ਕੀ ਤਰਾਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਬਿਲ) ਥੋੜੇ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਬਜਰਥ ਜੇ ਹੈ ਬਿਕਾਰ ਤਿਨਕੇ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮੈਗਲ ਜਿਉ ਫਾਸਸਿ ਕਾਮਹਾਰ ॥ ਕਜਿ ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਓ ਸੀਸ ਮਾਰ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਕਾਮਹਾਰ) ਕਾਮਾਤਰ ਹੁਆ ਹੁਆ (ਮੈਗਲ) ਹਸਤੀ ਵਜ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ (ਕਜਿ) ਕਸਕੇ ਤਿਸਕੇ ਸੈਗਲੋਂ ਕੇ ਬੰਧਨ ਮੈਂ ਬਾਧਤੇ ਹੈ ਔਰ ਸੀਸ ਪੁਰ ਅੰਕੁਸ ਕੀ ਮਾਰ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਕਾਮੀ ਪੁਰਸ ਕਾਮ ਕਰ ਢਸਾ ਹੁਆ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਬੰਧਨ ਔਰ ਭੰਡ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਮੁਰਾਧੈ ਦਾਦਰੁ ਭਗਤਿ ਹੀਨੁ ॥ ਦਰਿ ਭ੍ਰਸਤ ਸਰਾਪੀ ਨਾਮ ਬੀਨੁ ॥

ਮਨ ਮੁਰਖ ਭਡੁ ਭਗਤੀ ਸੇ ਹੀਨ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਚਿਕੜੇ ਮੈਂ ਢਸਾ ਹੁਆ ਪਿਸੇ ਸਿਵਾਲ ਕੇ ਖਾਤਾ ਹੈ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ

ਕਮਲ ਕੇ ਰਸ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ (ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦੁਰੇ ਸੇ ਭ੍ਰਸਤ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰਾਪੀ ਹੁਈ
ਭੁਪੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਾਮ ਸੇ (ਬੀਨੁ) ਬਿਨਾ ਹੈ ॥

ਤਾਕੈ ਜਾਤਿ ਨ ਪਾਤੀ ਨਾਮ ਲੀਨ ॥ ਸਭਿ ਦੁਖ ਸਖਾਈ ਗੁਣਹ ਬੀਨ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਾਂਕੇ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਭੀ ਸਹਾਈ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ
ਸਤ੍ਰੁ ਭੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ੍ਹੋਂ ਨੇ ਗੁਣੇ ਕੇ (ਬੀਨ) ਹੁਣ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਵਗੁਨ ਤਜਾਗ ਕਰ ਜਿਨ੍ਹੋਂ
ਨੇ ਗੁਣੇ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨੁ ਚਲੈ ਨ ਜਾਈ ਠਾਕਿ ਰਾਖੁ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਰਸ ਰਾਤੇ ਪਤਿ ਨ ਸਾਖੁ ॥

(ਮਨੁ ਚਲੈ) ਚੰਚਲ ਨ ਹੋਜਾਵੈ ਇਸਕੋ (ਠਾਕਿ ਰਾਖੁ) ਹਟਾਇ ਰਖ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮਮੈਂ ਰਾਤੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਵਕੀ ਪਤਿ
ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਈਹਾ ਸਾਖ ਨਹੀਂ ॥ ਅਖ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਆਪਿ ਰਾਖੁ ॥ ਧਰਿ ਧਾਰਣ ਦੇਖੈ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਆਪੇ (ਸੁਰਤਾ) ਚਲਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪਹੀ (ਰਾਖੁ) ਰਖਕੇ ਹੈਂ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ (ਧਾਰਿ) ਇਸਥਿਤ ਕਰਕੇ ਦੇਖ
ਰਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਾਲਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਕੀ ਜਾਨ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਕਿਸੁ ਕਹਉ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਬਿਰਥਾ ਕਹਉ ਮਾਇ ॥

ਜੇ ਤੈਨੇ ਆਪ ਭੁਲਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਸੋ ਕਿਸ ਪਾਸ ਜਾਕਰ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਬਿਰਥਾ ਕਹਾਂ ਹੇ (ਮਾਇ) ਮਾਧਾ ਪਤੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੇ
ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਤਉ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਾਸ ਅਪਣੀ ਬਿਰਥਾ ਕਹਾਂ ॥

ਅਵਗਣ ਛੋਡਉ ਗੁਣ ਕਮਾਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਾਤਾ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੫ ॥

ਅਵਗੁਣੇ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਕੇ ਕਮਾਵੇ ਮਨੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸਰ ਸ੍ਰਬੁਪ ਤੇਰੇ
ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਂ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਇ ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਉਮੈ ਕਵੈ ਧੋਇ ॥

ਕਾਯੋਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੋ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਇ ਕਰ
ਨਿਕਾਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਬੰਧਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ਸਦਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਲ ਅਉਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੬ ॥

ਔਰ ਜਿਸਨੇ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਛੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਦਾ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਬਾਧ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ
ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਕੋਇ) ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮਨੁ ਹਰਿਕੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੈ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮਨੁ ਤੇਰੀ ਆਗਾਜਾ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਭ ਮੈਂ ਏਕ ਤੂਹੀਂ ਵਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਕਿਛੁ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਸਭੁ ਹੁਕਮੈ ਵਰਤੈ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸਭ ਤਿਸੁ ਰਜਾਇ ॥ ੭ ॥

ਸਭ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਭ ਕੋਈ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵਕੋ ਦੁਖ ਅਰ ਸੁਖ
ਸਭ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੀ ਆਗਾਜਾ ਮੈਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਤੂ ਅਭੁਲੁ ਨ ਭੁਲੈ ਕਦੇ ਨਾਹਿ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ਮਤਿ ਅਗਾਹਿ ॥

ਹੇ (ਨਾਹਿ) ਸ੍ਰਾਮੀ ਤੂੰ ਅਭੁਲ ਨਹੀਂ ਕਬੀ ਭੁਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਵਚਾਰੇ ਉਪਦੇਸ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ
ਮਤਿ (ਅਗਾਹਿ) ਅਥਾਹ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਤੂ ਮੋਰਉ ਠਾਕੁਰੁ ਸਬਦ ਮਾਹਿ ॥ ਮਨੁ ਠਾਨਕ ਮਾਨਿਆ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ (ਮੋਰਉ) ਵਡਾ ਠਾਕੁਰ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਬਦ) ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੀਚ ਬਿਆਪਕ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਤੇਰੀ ਸਲਾਹਾ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨੁ (ਮਾਨਿਆ) ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਜਿਸੁ ਨਰੁ ਹੋਇ ॥ ਏਕਤੁ ਰਾਚੈ ਪਰਹਰਿ ਦੋਇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਵੈਤ ਕੋ (ਪਰਹਰਿ) ਤਜਾਗ ਕਰ
ਏਕ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਦੂਰਿ ਦਰਦੁ ਮਥਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਏਕ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕਾ (ਦਰਦੁ) ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਕੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਮਥਿ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਖਾਇ ਭਾਵ
ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਬੂਝ ਕਰ ਏਕ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੇਤੀ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਵਿਰਲਾ ਕੇ ਚੀਨ੍ਹਸਿ ਗੁਰਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ (ਕੋਈ) ਬਹੁਤੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਖਿਲਪ ਫਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਆਪਨੇ ਜਿਸਕੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਉਹ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦ ਵਖਾਣਿ ਕਹਹਿ ਇਕੁ ਕਹੀਐ ॥ ਓਹੁ ਬੇਅੰਤੁ ਅੰਤੁ ਕਿਨਿ ਲਹੀਐ ॥

ਬੇਦ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਓਹੁ ਜੋ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਸਕੇ ਉਚਾਰੀਏ ਔਰ ਵਹੁ ਬਯੰਤ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤ ਕਿਸਨੇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਲੀਆ ॥

ਏਕੋ ਕਰਤਾ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਕੀਆ ॥ ਬਾਝੁ ਕਲਾਧਰਿ ਗਗਨੁ ਧਰੀਆ ॥ ੨ ॥

ਓਹੁ ਏਕ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਥੀਮਾ ਰੂਪ ਕਲਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਧਰਤੀ ਔਰ ਅਕਾਸ਼ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਕੋ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ॥ ਏਕੁ ਨਿਰਾਲਮੁ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ (ਧੁਨਿ) ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਏਕ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਦੁਤੀ ਔਰ ਅਸੰਗ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕੀ ਕਹਾਣੀ ਭੀ ਅਕਹਿ ਹੈ ॥

ਏਕੋ ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਸਚਾ ਹੈ ਔਰ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕੋ ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜੈ ਸਚੁ ਕੋਈ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪੂਰਾ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸੋਈ ॥

ਏਕ ਜੋ ਸਬੁ ਧਰਮ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੈ ਸੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈਂ ਗੁਣੇ ਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਹਦਿ ਰਾਤਾ ਏਕ ਲਿਵਤਾਰ ॥ ਓਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ॥ ੪ ॥

ਪੁਨਹ ਜੋ ਏਕ (ਅਨਹਦਿ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ (ਲਿਵ) ਝਿੜੀ ਕੇ ਤਾਰ ਸਮ ਲਗਾਇਕੇ ਰਾਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਏਕੋ ਤਖਤੁ ਏਕੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥ ਸਰਬੀ ਬਾਈ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥

ਏਕੋ (ਤਖਤੁ) ਬੈਠਨ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਹੈ ਔਰ ਏਕਹੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੈ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੇਂ ਮੈਂ ਸੋਈ

ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਜਾਪਤੁ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕਾ ਕੀਆ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਸਾਰੁ ॥ ਓਹੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਏਕੈਕਾਰੁ ॥ ੫ ॥

ਤੀਨੋਂ ਭਵਨ ਰੂਪ ਜਗਤੁ ਤਿਸਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ਵਹੁ ਅਗਮ ਹੈ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਪੁਨਹ ਏਕ ਸ੍ਰਰੂਪ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਏਕਾ ਮੂਰਤਿ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥ ਤਿਥੈ ਨਿਬੜੈ ਸਾਚੁ ਨਿਆਉ ॥

ਏਕੁ ਸ੍ਰਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਹੈ ਔਰ (ਤਿਥੈ) ਉਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਾਸ ਸਾਚਾ ਨਿਆਉਂ ਨਿਬੜਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚੀ ਕਰਲੀ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨਾ ਨੇ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਸਚੀ ਕਰਲੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਪ੍ਰਵਾਣੁ ਭਏ ਹੈਂ ਅੰ ਸੋ ਪੁਰਸ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਆਵਹੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਏਕਾ ਭਗਤਿ ਏਕੋ ਹੈ ਭਾਉ ॥ ਬਿਨੁ ਭੈ ਭਗਤੀ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥

ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਭਗਤੀ ਔਰ ਏਕ ਹੀ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਗਿਆਨ ਸਚਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਭੈ ਅੰ ਭਗਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪੁਰਸੁ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਤੇ ਸਮਝਿ ਰਹੇ ਹਿਹਮਾਣੁ ॥ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤਾ ਜਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸਮਝ ਲੈਕਰ (ਹਿਹਮਾਣੁ) ਪਰਾਹੁਣਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਹਰੀ ਕੇ ਰਸ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੁਆ ਪਰਵਾਣੁ ਭਯਾ ਹੈ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਇਤ ਉਤ ਦੇਖਉ ਸਹਜੇ ਰਾਵਉ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਠਾਕੁਰ ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਵਉ ॥

(ਇਤ ਉਤ) ਈਹਾਂ ਉਂਚਾ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੇਂ ਮੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੁਝਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਔਰ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਤੇਰੇ ਅਨੰਦ ਕੇ (ਰਾਵਉ) ਭੋਗਤਾ ਹੂੰ ਹੋ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕੇ ਨਹੀਂ (ਭਾਵਉ) ਚਾਹਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਾਚਾ ਵਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪੂਰਬੋਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਗਰ ਸਬਦ ਕਰ ਜਲਾਯਾ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਸਾਚਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਚੰਚਲੁ ਚੰਤੁ ਨ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ ਨ ਲਾਰੀ ਬਾਰਾ ॥
ਹੇ ਪਰਾ ਰੂਪ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਚਿਤ ਚੰਚਲੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਨਹੀਂ (ਆਵਤ ਜਾਤ)
ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਵਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਕਰਤੇ ਕੇ ਭੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਦੁਖੁ ਘਣੇ ਮਰੀਅੈ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋ ਕਰੈ ਨ ਸਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਬਿਤ ਕੀ ਚੰਚਲਤਾ ਕਰਕੇ ਘਣਾ ਦੁਖ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਮਰੀਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੀ
ਸਮਾਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਉਤਮ ਕਿਸੁ ਆਖਉ ਹੀਨਾ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਪਤੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਭ ਕੋਈ ਉਤਮ ਹੈ ਅਰ ਹੀਨ ਭਾਵ ਨੀਚ ਕਿਸਕੇ ਕਹਾ ਜਾਵੇ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ
ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ॥

ਅਉਖਧ ਕਰਿ ਬਾਨੀ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥ ਕਿਉ ਦੁਖੁ ਦੂਕੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੇਰੇ ॥
ਚੰਚਲਤਾ ਰੂਪ ਰੋਗ ਕੇ ਔਖਧ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਬਾਨੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਸੋ ਬਿਨਾ ਇਉ ਦੁਖ ਕਿਸਤਰਾਂ
(ਦੂਕੈ) ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਦੁਖ ਘਣੇਰੇ ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਨਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਨਾਕੁਰ ਦੁਖ ਔਰ ਸੁਖ ਕੇ (ਦਾਤੇ) ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਤੁਮਹੀ ਹੋ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੀ ਭਗਤੀ ਸੇਖਿਨਾ ਦੁਖਬਹੁਤੇਰੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰੋਗੁ ਵਡੇ ਕਿਉ ਬਾਧਉ ਪੀਰਾ ॥ ਰੋਗੁ ਬੁਝੈ ਸੋ ਕਾਟੈ ਪੀਰਾ ॥
ਅਗਿਆਨ ਵਡਾ ਭਾਰੀ ਰੋਗੁ ਹੈ ਇਸਤੇ ਧੀਰਜ ਕੈਸੇ ਬਾਧੋਂ ਜੋ ਇਸ ਰੋਗ ਕੋ ਬੁਝੈ ਹੈ ਸੋ ਪੀੜਾ ਕਾਟ ਦੇਵੇ ਹੈ
ਭਾਵ ਤੂੰਹੀ ਪੀੜਾ ਕਟਦੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਮੈ ਅਵਗਣ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਰੀਰਾ ॥ ਫੁਢਤ ਖੋਜਤ ਗੁਰਿ ਮੇਲੇ ਬੀਰਾ ॥ ੩ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਔ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਔਗੁਣ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਰਸਤੇ ਕੋ ਫੁੱਢਤੇ ਥੇ ॥ ਅਬ ਗੁਰੁ ਸੁਰਮੇ ਨੇ
ਹਮ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਦਾਰੂ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਜਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਵੈ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਔ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦਾਰੂ ਹੈ ॥ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ
ਹੈਸੇ ਹੀ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਗੁ ਰੋਗੀ ਕਹ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਉ ॥ ਹਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥
ਜਗਤ ਰੋਗੀ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਸਕੇ ਅਰੋਗ ਦੇਖ ਕਰ ਆਪ ਰੋਗੁ ਨ ਦਿਖਾਵੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪ ਮਲ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੈ
ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਭੀ ਨਿਰਮਲੁ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਘਰਮਹਿ ਘਰੁ ਜੋ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਗੁਰ ਮਹਲੀ ਸੋ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਵੈ ॥
ਜੋ (ਘਰੁ) ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਘਰੁ) ਸਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਜੋ ਔਰੋਂ ਕੋ ਦਿਖਾਵੇ ਹੈਂ ॥ ਵਹੁ ਗੁਰੁ (ਮਹਲੀ) ਜਗਨਾਸੁ ਕੋ ਆਪਨੇ
(ਮਹਲਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬੁਲਾਵੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਮਹਿ ਮਨੁਆ ਚਿਤ ਮਹਿ ਚੀਤਾ ॥ ਐਸੇ ਹਰਿਕੇ ਲੋਗ ਅਤੀਤਾ ॥ ੫ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਮੈਂ ਜਿਨਕਾ ਮਨੁਆ ਲਾਗਾ ਹੈ ਵਹੁ ਹੇ (ਚਿਤ) ਬੈਠਨ ਸਰੂਪ ਤੇਰਾ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ
ਐਸੇ ਤੇਰੇ ਲੋਗ ਸਭਤੇ ਅਸੰਗ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਸਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸਾ ॥
ਪੁਨਃ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ ਹਰਖ ਸੋਗ ਸੇ ਅਰੁ ਆਸ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਚਾਖ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ
ਨਾਮੀ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਪਛਾਣਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ॥ ਜਨਮੁ ਜੀਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਦੁਖੁ ਭਾਗਾ ॥ ੬ ॥
ਆਪਕੇ ਪਛਾਣ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ (ਲਿਵ) ਖਿਤੀ ਕਰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਲਗਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਦ ਰੂਪ ਹੂਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ
ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਜਨਮੁ ਜੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਵਲ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੇ ਦੁਆਰੇ ਜਨਮਾਇ ਦੁਖ ਤਿਨੋਂ ਕਾ (ਭਾਗਾ)
ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਸਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਉ ॥ ਸਹਜਿ ਮਰਉ ਜੀਵਤ ਹੀ ਜੀਵਉ ॥
ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੋ ਸਾਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪੀਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਬ (ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਕਰ ਜੀਵ
ਭਾਵ ਜੋ ਮਰਾ ਤਬ (ਹੀ) ਨਿਸਰ ਕਰ ਜੀਆ ਹੂੰ ॥

ਅਪਣੇ ਕਰਿ ਰਾਖਉ ਗੁਰ ਭਾਵੈ ॥ ਤੁਮਰੋ ਹੋਇ ਸੁ ਤੁਝਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੭॥
ਹੋ(ਗੁਰ) ਬਡੇ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤੋ ਹਮਾਰੇ ਸੀਸ ਪਰ ਅਪਨਾ (ਕਰਿ) ਹਾਥੁ ਰਾਖੋ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਦਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮਾਰੇ
ਸੁਭਾ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਭੱਗੀ ਕਉ ਦੁਖੁ ਰੋਗ ਵਿਆਪੈ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ ॥
ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਰਵਿ ਰਹਿਆ (ਜਾਪੈ) ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੇ ਨ ਜਾਨਣੇ ਕਰ ਭੋਗੀ ਕੋ ਰੋਗੋਂ ਕਾ ਦੁਖ
ਬਝਾਪਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖ ਦੁਖ ਹੀ ਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਅਭੀਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮੁ ਰਵੈ ਹਿਤ ਚੀਤਾ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਰਾਮ ਸੋ ਪੁਰਸ ਚਿਤਕੇ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੇ (ਰਵੈ) ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹੈਂ ਅਰੁ ਵੇਗੀ
(ਹੀ) ਨਿਸਰੇ ਕਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੋ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥
ਸਰੀਰ ਕੋ ਭਸਮ ਲਗਾਏ ਹੁਏ ਬਸਤ੍ਰ ਹੀਨ ਹੰਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ਇਕ ਤੁਕੀਆ ॥

ਮਤੁ ਭਸਮ ਅੰਧੂਲੇ ਗਰਬ ਜਾਹਿ ॥ ਇਨ ਬਿਧਿ ਨਾਗੇ ਜੋਗੁ ਨਾਹਿ ॥ ੧ ॥
(ਅੰਧੂਲੇ) ਹੋ ਅੰਧਿ ਅਗਿਆਨੀ ਭਸਮ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮਤ ਹੰਕਾਰ ਮੈਂ ਹੋ ਜਾਵੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਨ ਕਰੁ ਇਨ ਉਪਾਵੋਂ ਕੇ
ਕਰਨੇ ਜੋ ਹੋ ਨਾਗੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ (ਜੋਗੁ) ਜੁਕਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧ ॥

ਮੂੜੇ ਕਾਹੇ ਬਿਸਾਰਿਓ ਤੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਤੇਰੈ ਆਵੈ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੋ ਮੂਰਖ ਤੈਨੇ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾਹੇ ਕੋ ਬਿਸਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਆਵਣਾ ਹੈ ॥
ਜੋ ਕਹੇ ਜੋਗ ਕੇਸੇ ਹੋਵੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਭਿ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਜਹ ਤੇਖਉ ਤਹ ਸਾਰਿਗਪਾਨਿ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਬੀਚਾਰ ਕਰੋ ਜਹਾਂ ਦੇਖੋ ਤਹਾਂ ਸਾਰੰਗਪਾਣ ਭਗਵਤ ਕੋ ਬਝਾਪਕ ਦੇਖੋ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਦੂਸੀ ਆਪਕੋ
ਕਰਾ ਮਾਨਤੇ ਹੋ? ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕਿਅੰ ਹਉ ਆਖਾ ਜਾਂ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ॥ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਸਭ ਭੇਰੈ ਨਾਇ ॥ ੩ ॥
ਕਰਾ ਕਰਾ ਜੋ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਕਛੁ ਮਾਨਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਔਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਜਾਤੀ ਅਰ ਪਤਿਸ੍ਰਾ ਸਭ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ
ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੩ ॥

ਕਾਹੇ ਮਾਲੁ ਦਰਬੁ ਦੇਖਿ ਗਰਬਿ ਜਾਹਿ ॥ ਚਲਤੀ ਬਾਰ ਤੇਰੇ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ॥ ੪ ॥
ਮਾਲ ਅਰ ਦਰਬਜ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਗਰਬ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਚਲਣੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤੇਰੇ ਕੁਛ ਭੀ ਸਹਾਈ
ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਚਿਤੁ ਰਖਹੁ ਬਾਇ ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀ ਇਹੈ ਪਾਇ ॥ ੫ ॥
ਪਾਂਚੋਂ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਰਖੋ ਜੋਗ ਮੈਂ ਜੁਕਨੇ ਕੇ ਏਹੀ (ਪਾਇ) ਸਮਰਥਾ ਹੈ ਜੋ
ਚਿਤ ਕਾ ਥਿਰੁ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਹਰਿਮੈ ਪੈਖਛੁ ਤੇਰੇ ਮਨੈ ਮਾਹਿ ॥ ਹਰਿ ਨ ਚੇਤਹਿ ਮੂੜੇ ਮੁਕਤਿ ਜਾਹਿ ॥ ੬ ॥
ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਪੈਖਛੇ ਅਰਥਾਤ ਬੰਧਨ ਤੇਰੇ ਮਨ ਰੂਪ ਪੈਰੋਂ ਮੈਂ ਪਛੇ ਹੁਏ ਹੋ ਹੋ ਮੂਰਖ ਹਰੀਕੇ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤਾ ਜਿਸ
ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥ ੬ ॥

ਮਤ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਅੈ ਜਮ ਵਸਿ ਪਾਹਿ ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਮੂੜੇ ਚੋਟ ਖਾਹਿ ॥ ੭ ॥
ਮਤ ਹਰੀ ਕੋ ਬਿਸਾਰਨੇ ਕਰ ਜਮ ਕੇ ਵਸ ਪਛਤਾ ਹੋਵੈ ਪੁਨਹ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਜਮ ਕੀ ਚੋਟਾਂ ਖਾਤਾ ਹੋਵੈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਹਿ ਆਪੁ ਜਾਇ ॥ ਸਾਦ ਜੋਗੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਆਇ ॥ ੮ ॥
ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਉ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰੇ ਤਬ ਸਰ ਜੋਗ ਸਰ ਮੈਂ ਜੁਕਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ
ਆਇ ਵਸੈ ॥ ੮ ॥

ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦਿਤਾ ਤਿਸੁ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹਿ ॥ ਮਛੀ ਮਸਾਲੀ ਮੂੜੇ ਜੋਗੁ ਨਾਹਿ ॥ ੯ ॥
ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਜੀਉ ਔਰ ਸਰੀਰੁ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਚੇਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਮੂਰਖ ਮਛੀ ਮਸਾਲੀਓਂ ਮੈਂ ਬਾਸੁ ਕਰਨੇ ਜੋ
ਜੋਗੁ ਪਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੯ ॥

ਗੁਣ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਭਲੀ ਬਾਲਿ ॥ ਤੁਮ ਹੋਹੁ ਸੁਜਾਖੇ ਲੇਹੁ ਪਛਾਲਿ ॥ ੧੦ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਣ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਬਾਲੀ ਹੋ ਤੁਮ ਸੁਜਾਖੇ ਹੋਇ ਕਰ ਭਾਵ ਸੇ ਗਜਾਨ ਵੈਰਾਗਾ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸਹਿਤ

ਹੋਇਕੇ ਅਪਨੇ ਸੁਰੂਪ ਕੇ ਪਛਾਣ ਲੇਵਹੁ ॥ ੧੦ ॥ ੫ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਅਪੁਲੀ ਕਾਰੁ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਕੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਖੋਟੀ ਮਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨਕੀ ਕਾਰ ਭੀ ਅਪੁਲੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਜੀਵਾਰ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈਂ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮੈ ਮਝਿ ਗੁਬਾਰ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਮਨਮੁਖ (ਗੁਬਾਰ) ਸਾਧਨ ਅੰਧੇਰੇ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਗਿਆਨ ਮੈਂ ਭਰਮਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਅੰਪੁਲਾ ਅੰਪੁਲੀ ਮਤਿ ਲਾਗੈ ॥ ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਬਿਨੁ ਭਰਮੁ ਨ ਭਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਨਕਾ ਮਨੁ ਅੰਪੁਲਾ ਹੈ ਵਹੀ ਅੰਪੁਲੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਿਆ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਅਰ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ (ਗੁਰ) ਬਡੀ ਕਰਨੀ ਜੋ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਨਿਬਿੜ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਪੁਲੇ ਗੁਰਮਤਿ ਨ ਭਾਈ ॥ ਪਸੁ ਭਏ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ (ਅੰਪੁਲੇ) ਅਗਿਆਨੀਓਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਨਹੀਂ ਭਾਈ ਹੈ ਪਸੁ ਵਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਫੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ॥ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਭਾਣੇ ਸਿਰਜਿ ਸਮਾਏ ॥ ੩ ॥

ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋ ਜੀਵ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਮੇਂ ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਲਯ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਗਲੀ ਭੂਲੈ ਨਹੀ ਸਬਦੁ ਅਚਾਰੁ ॥ ਸੋ ਸਮਝੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ (ਅਚਾਰ) ਕਰਤਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਭੂਲਦੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੂਦਾਰਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰਕੇ ਚਾਕਰ ਠਾਕੁਰ ਭਾਣੇ ॥ ਬਖਸਿ ਲੀਏ ਨਾਹੀ ਜਮ ਕਾਣੇ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਾਕਰ ਹੈਂ ਜੋ ਠਾਕੁਰ ਕੋ (ਭਾਣੇ) ਭਾਏ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵਹੁ ਬਖਸ ਲੀਏ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨਕੋ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨਕੈ ਹਿਰਦੈ ਏਕੋ ਭਾਇਆ ॥ ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਏਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਾਇਆ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪੇਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮੇਲ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕਾ ਫ੍ਰਮੁ ਚੁਕਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਬੇ ਮੁਹਤਾਸੁ ਬੇਅੰਤੁ ਅਪਾਰਾ ॥ ਸਚਿ ਪਤੀਜੈ ਕਰਣੈ ਹਾਰਾ ॥ ੭ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੇਮੁਹਤਾਸੁ ਹੈ ਪੁਨਹ ਬੇਅੰਤੁ ਹੈ ਅੰ ਅਪਾਰੁ ਹੈ ਸਰੂਪਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਹੁ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਤੀਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਭੂਲੇ ਗੁਰੁ ਸਮਝਾਵੈ ॥ ਏਕੁ ਦਿਖਾਵੈ ਸਾਚਿ ਟਿਕਾਵੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਜੀਵਕੇ ਗੁਰੂ ਸਮਝਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਾਚ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਕਰਕੇ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਆਪੇ ਭਵਾਰਾ ਫੂਲ ਬੋਲਿ ॥ ਆਪੇ ਸੰਗਤਿ ਮੀਤ ਮੇਲਿ ॥ ੧ ॥

(ਭਵਾਰਾ) ਜਗਜਾਸੂ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਫੂਲ ਔਰ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਬੋਲਿ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ॥ ਆਪੇ ਤਿਨ ਸੰਤ ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਵਿਖੇ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੀ ਭਵਾਰਾ ਬਾਸੁ ਲੈ ॥ ਤਰਵਰ ਫੂਲੈ ਬਨ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਫ੍ਰਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਜਸ ਰੂਪੀ ਐਸੀ ਸੁਗੰਧੀ ਲੇਹੁ ॥ ਜਿਸ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਲੇਕਰ (ਤਰਵਰ) ਅਭਰੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਸੰਤ ਜਨ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਕਰ ਪ੍ਰਵਲਤਾ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਬਨ) ਜਲ ਕਰਕੇ (ਹਰੇ) ਅਨੰਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਕਵਲਾ ਕੰਤੁ ਆਪਿ ॥ ਆਪੇ ਰਾਵੇ ਸਬਦਿ ਬਾਪਿ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ (ਕਵਲਾ) ਲਛਮੀ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕਾ ਕੰਤੁ ਵਿਸਨੂੰ ਭੀ ਆਪਹੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ (ਸਬਦਿ) ਸੰਸਾਰ ਕੋ (ਬਾਪਿ) ਇਸਥਿਤ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਭੰਗ ਕੋ (ਰਾਵੇ) ਭੰਗਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਬਛਰੂ ਗੁਰਿ ਖੀਰੁ ॥ ਆਪੇ ਮੰਦਰੁ ਬੰਸੁ ਸਰੀਰੁ ॥ ੩ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਛਰੂ ਭਾਵ ਜਗਜਾਸੂ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੂ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਖੀਰੁ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਬਛਰੂ ਅਰਜਨ ਗੁਰੂ ਉਪਨਿਖਤ ਦੂਧ ਗੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਿਖ ਰੂਪੀ ਬਛਰਾ ਔਰ ਭਗਵਤ ਗੁਰੂ ਔਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੂਧ ਹੈ ਔਰ (ਮੰਦਰੁ) ਸਰੀਰ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕੇ ਬੰਡਾ ਪ੍ਰਾਣ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਕਰਣੀ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ॥ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੪ ॥

(ਆਪੇ ਕਰਣੀ) ਭਗਤੀ ਤਿਸਕੇ ਕਰਣ ਹਾਰੇ ਭੀ ਆਪ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਤਿਸਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ
ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਐਸੇ ਹਰੀ ਦਾ ਜਸੁ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ॥ ਜੋਤਿ ਜੀਅ ਅਸੰਖ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ ॥ ੫ ॥
ਹੇ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੂੰ ਜੀਵੇਂ ਕੇ (ਕਰਿ ਕਰਿ) ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ
ਪੁਨਹ ਅਯਿਤਤ ਭਾਵ ਸਰਬ ਜੀਵੇਂ ਕੇ ਹੇ ਜੋਤੀ ਤੂੰ ਅਧਾਰੁ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਤੂ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ ਗੁਣ ਗਈਰੁ ॥ ਤੂ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਰਮ ਹੀਰੁ ॥ ੬ ॥
ਤੂ (ਸਰੁ) ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ ਸਰਸ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ (ਗਈਰੁ) ਗੁਣਲ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਕੁਲ ਜਾਤੀ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਵਾ
ਅਕੁਲ ਦਾ ਅਕੁਲ ਪਦ ਹੈ ਕੜਾ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈਂ (ਪਰਮ ਹੀਰੁ) ਵਡਾ ਸੁਪੁ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰਣ ਜੋਗੁ ॥ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਰਾਜਨ ਸੁਖੀ ਲੋਗੁ ॥ ੭ ॥
ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਕਰਣੇ ਜੋਗੁ ਹੈਂ (ਨਿਹਕੇਵਲੁ) ਸੁਪੁ ਹੈਂ ਸਭ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੈਂ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ
ਸੁਖੀ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਧ੍ਰਾਪੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੁਆਇ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨਮੁ ਬਾਇ ॥ ੮ ॥ ੭ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਸੁਆ ਆਪਾ ਹੈ ਉਹ (ਧ੍ਰਾਪੇ) ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਚਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਨਮੁ ਬਝਰਬ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੭ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਬ ਮਕੇ ਮੈਂ ਗਏ ਤਬ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਕਾ ਬਹੁਤ ਬਲੁ ਦੇਖਕੇ ਮਕੇਸਵਰ ਮਹਾ ਦੰਦ ਦੀ ਤਰਫ ਮੁਖ ਰਖ ਕਰ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਨਉ ਸਤ ਚਉਦਹ ਤੀਨਿ ਚਾਰਿ ਕਰਿ ਮਹਲਤਿ ਚਾਰਿ ਬਹਾਲਾ ॥
ਚਾਰੇ ਦੀਵੇ ਚਹੁ ਹਥਿ ਦੀਏ ਏਕਾ ਏਕਾ ਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਨੌ ਖੰਡ ਸਾਤ ਦੀਪ ਚੌਦਾ ਭਵਨ ਤੀਨ ਗੁਣ ਚਾਰ ਜੁਗ ਏਹੀ (ਮਹਲਤਿ) ਮੰਦ੍ਰਿ ਕਾ ਸਮੂਹ ਬਣਕੇ ਬੀਚ ਮੈਂ (ਚਾਰਿ)
ਦਾਸੀ ਰੂਪ ਸਿਸ਼ੀ ਭੋਨੇ ਬੈਠਾਈ ਹੈ ਵਾ(ਚਾਰ)ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਬੈਠਾਲੀ ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਰੂਪ ਦੀਵੇ ਚਾਰੋਂ
ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਰਾਬ ਮੈਂ ਦੀਏ ਹੈਂ ਇਕ ਇਕ ਦੀਵਾ ਅਪਣੀ ਅਪਣੀ ਵਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਧੁ ਸੂਦਨ ਮਾਧੋ ਐਸੀ ਸਕਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ (ਮਿਹਰਵਾਨ)ਹੇ ਮਧੁਸੂਦਨ ਮਾਧੋ ਤੁਮਾਰੀ ਐਸੀ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੀ ਹੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥
ਘਰਿ ਘਰਿ ਲਸਕਰੁ ਪਾਵਕੁ ਤੇਰਾ ਧਰਮੁ ਕਰੇ ਸਿਕਦਾਰੀ ॥

ਅਗਨੀ ਆਦਿਕ ਜੋ ਤਤ ਹੈਂ ਏਹੁ ਘਰ ਘਰ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਲਸਕਰੁ ਹੈ ਵਾ ਜਿਤਨਾ ਘਰ ਘਰ ਲਸਕਰ
ਹੈ ਸਭ ਤੇਰਾ (ਪਾਵਕੁ) ਸੇਵਕ ਹੈ ਔਰ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਆਗੇ (ਸਿਕਦਾਰੀ) ਸਰਦਾਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਧਰਤੀ ਦੇਗ ਮਿਲੈ ਇਕ ਵੇਰਾ ਭਾਗੁ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ੨ ॥
ਧਰਤੀ ਦੇਗ ਹੈ ਇਕ ਵੇਰੀ ਖਾਣਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਰਥਧ ਕਰਮੁ ਏਕ ਵਾਰ ਹੀ ਲਿਖਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ
ਇਤਨਾ ਮਿਲੇਗਾ ਤਿਸੁ ਲਿਖੇ ਤੇ ਅਧਿਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਭਾਗ ਕੜਾ ਕਰਮੁ ਹੀ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰੀ ਕੀਆ
ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾ ਸਾਬੁਰੁ ਹੋਵੈ ਫਿਰਿ ਮੰਰੀ ਨਾਰਦੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ (ਨਾ ਸਾਬੁਰੁ) ਸਾਬਰੀ ਸੰਤੋਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕੇ ਫੇਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਧਿਕ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੀ(ਨਾਰਦੁ)
ਮਨੁ ਖਵਾਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਲਬੁ ਅਧਿਰਾ ਬੰਦੀ ਖਾਨਾ ਅਉਗਲ ਪੈਰਿ ਲੁਹਾਰੀ ॥ ੩ ॥
ਲਬੁ ਰੂਪੀ (ਅਧਿਰਾ) ਅਧਿਰ ਵਾਲਾ ਬੰਦੀ ਖਾਨਾ ਹੈ ਜਹਾ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਔਗਲਾਂ ਰੂਪੀ
ਜੀਵ ਕੇ ਪੈਰੋਂ ਮੈਂ (ਲੁਹਾਰੀ) ਬੇੜੀ ਪੜੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਾਰ ਪਵੈ ਨਿਤ ਮੁਦਗਰ ਪਾਪੁ ਕਰੇ ਕੋਟਵਾਰੀ ॥
ਜੈਸੀ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਦਗਰੋਂ ਕੀ ਮਾਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ਵਾ ਪੁਜਕੇ ਮਾਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ਪਾਪ ਕੋਟਵਾਰੀ
ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਜੀਵ ਪਕੜਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਭਾਵੈ ਚੰਗਾ ਭਾਵੈ ਮੰਦਾ ਜੈਸੀ ਨਦਰਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਭਾਵੇਂ ਰੰਗਾ ਭਾਵੇਂ ਮੰਦਾ ਜੈਸੀ ਤੁਮਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਸਾ ਹੀ ਜੀਵੇਂ ਕਾ ਹਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਆਇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਲਹੁ ਕਹੀਐ ਸੇਖਾਂ ਆਸੀ ਵਾਰੀ ॥

ਹੇ ਆਇ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸਵਰ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਅਲਹੁ) ਅਲਾ ਕਰਕੇ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਸੇਖਾਈ ਪੁਸ਼ਾਵਟੋਕੀ ਵਾਰੀ ਆਈ ਹੈ ॥

ਦੇਵਲ ਦੇਵਤਿਆ ਕਰੁ ਲਾਗਾ ਐਸੀ ਕੀਰਤਿ ਚਾਲੀ ॥ ੫ ॥

ਦੇਵਲੇ ਔਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੋ ਕਰ ਲਾਗਾ ਹੈ ਐਸੀ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਚਾਲੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਕੂਜਾ ਬਾਂਗ ਨਿਵਾਜ ਮੁਸਲਾ ਨੀਲ ਰੂਪ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਕੂਜਾ ਹਾਥ ਮੈਂ ਲੇਕਰ ਉਸੁ ਸਾਜ ਕਰ ਮੁਸਲਾ ਬਿਛਾਇ ਕਰ ਬਾਗ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਬਨਵਾਰੀ ਨੀਲ ਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੀਆ ਸਭਨਾਂ ਜੀਆਂ ਬੋਲੀ ਅਵਰ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੬ ॥

ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਸਭ ਜੀਵੇਂ ਰੇ ਮੁਖ ਸੇ ਮੀਆ ਉਚਾਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੁਮਾਰੀ ਸਿਸ਼ੀ ਕੀ ਬੋਲੀ ਪਹਿਲੇ ਸੇ ਔਰ ਹੀ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜੇ ਤੂ ਮੀਰ ਮਹੀਪਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉਣ ਹਮਾਰੀ ॥

ਜੇਕਰ ਤੂੰ (ਮੀਰ) ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਤਿ ਐਸਾ ਕੀਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤੇ ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰਾਮੀ ਹਮਾਰੀ ਕਮ (ਕੁਦਰਤਿ) ਸਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰਾਇ ਦੇਵੇ ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਨ ਸਲਾਮ ਕਰਹਿਗੇ ਘਨਿ ਘਰਿ ਸਿਵਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੭ ॥

ਆਗੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਥੇ ਅਥ ਚਾਰੇ ਕੁੰਨ ਆਪ ਕੋ ਸਲਾਮ ਕਰੇ ਗੇ ਆਗੇ ਉਸਤਤੀ ਬੋਲੀ ਥੀ ਅਥ ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸਿਵਤਿ ਕਰੇ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ਤਬ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਗੋਈ ਕਿ ਤੁਮ ਕਮਾ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੀਰਥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਿਛੁ ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ ਦਿਹਾੜੀ ॥

ਤੀਰਥ ਜਾਤਾ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦਾ ਪੜਨਾ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਇਹ ਕੁਛ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਾ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਖੇ (ਦਿਹਾੜੀ) ਲਾਭ ਮਿਲੇ ਵਾ ਕੁਛ ਦਿਨ ਤੋਂ ਏਹ ਲਾਭ ਮਿਲੇ ਭਾਵ ਘੋਰ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਤੇ ਇਨ ਸੂਝ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਹੁਣੇ ਤਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਮੇਕਾ ਘੜੀ ਸਮਾਲੀ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਰੂਪ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੇ ਔਰ ਏਕ ਏਕ ਘੜੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਇਕ ਨਾਮ ਕਾ ਸੰਭਾਲਣਾ ਕਰੂੰ ਤਬ ਤਬਾ ਅਸਤੂ ਸਬਦ ਹੁਆ ਅਰਥਾਤ ਐਸੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਜਸਾਰ ਮੈਂ ਹਿੰਦੂ-ਪਣਾ ਬਣਿਆ ਰਹਾ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਮਨ ਕੇ ਬਾਲਕ ਕਹਿ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡਲ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਇਕੁ ਬਾਲਕੁ ਵਸਿਆ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰੀ ਮੈਂ ਇਕ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬਾਲਕ ਬਸਤਾ ਹੈ ਖਿਨ ਪਲ ਆਤ੍ਮ ਭੀ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਜਤਨ ਕਰਿ ਬਾਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਭਰਮਾਈ ॥ ੧ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਜਤਨੋਂ ਕੋ ਉਪਾਵ ਕਰਕੇ ਬਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤੇ ਭੀ ਬਾਰੰਬਾਰ (ਭਰਮਾਈ) ਭੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਬਾਲਕੁ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ

ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ (ਬਾਲਕ) ਮਨਕੋ ਰਿਏ ਘਰ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਕਰੁ ਪੁਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਭਜਿਆ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਿਰਤਕੁ ਮਜ਼ਾ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਜਿਤੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਹਾ ਵਸਿਆ ॥

(ਇਹੁ) ਇਸ ਸਭ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਰੀਰੁ ਮੁਰਦੇ ਕਾ (ਮਜ਼ਾ) ਮਰੁ ਹੈ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਸਾ ਭਾਵ ਅਭੀ ਅਸੁਹੂ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗੁਰਿ ਉਦਕੁ ਚੁਆਇਆ ਫਿਰਿ ਹਰਿਆ ਹੋਆ ਰਸਿਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ (ਉਦਕੁ) ਜਲ (ਚੁਆਇਆ) ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਫਿਰ ਵਹੁ ਰਾਮ ਮੈਂ

ਰਸਿਆ ਹੈ ਤੋ ਹਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੈ ਨਿਰਖਤ ਨਿਰਖਤ ਸਰੀਰੁ ਸਭੁ ਖੋਜਿਆ ਇਕੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ਮੈਨੇ ਸਭ ਬੇਦਾ ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਔਰ ਬਨੋਂ ਮੈ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਸਰੀਰੁ ਮੈਂ (ਖੋਜਿਆ) ਭੁੰਢ ਲੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਚਲਤੁ ਰੂਪ
ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੋ ਮੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਇਕੁ ਚਲਿਤੁ ਅਰਥਾਤ ਅਸਚਰਜੁ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥

ਬਾਹਰੁ ਖੋਜਿ ਮੁਏ ਸਭਿ ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਗੁਰਮਤੀ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਸਾਕਤ ਸਰੀਰ ਕੇ ਬਾਹਰਿ ਖੋਜਤੇ ਹੁਏ ਮਰਗਏ ਹੈਂ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਘਰਿ ਮੈਂ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਦੀਨਾਦੀਨ ਦਇਆਲੁ ਭਏ ਹੈ ਜਿਉ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਬਿਦਰ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥

ਜਬ ਹਮ ਦਾਨ ਭਏ ਤਬ ਅਦੀਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਯਾਲ ਹੁਏ ਹੈ ਉਦਾਹਰਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਨੋਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਬਿਦਰ ਦੇ ਘਰ
ਆਯਾ ਥਾ ਤੈਸੇ ਹਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਘਰ ਮੈਂ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿਓ ਸੁਦਾਮਾ ਭਾਵਨੀ ਧਾਰਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਗੈ ਦਾਲਦੁ ਭੀਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਜਬ(ਭਾਵਨੀ)ਪ੍ਰੀਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਸੁਦਾਮਾ ਜੀ ਮਿਲੇ ਤਬ ਤਿਸਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਭੇਜ ਦੀਆ ਔਰ
ਉਸਕਾ ਮਾਯਾ ਕਾ ਦਰਿਦ੍ਰ (ਭੀਜ)ਤੋੜ ਦੀਆ ਔਰ ਪੁਨਹ ਅਪਨੇ ਮੈਂ (ਸਮਾਇਆ) ਅਭੇਦ ਭੀ ਕਰਲੀਆ ॥ ੪ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਪੈਜ ਵਡੇਰੀ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰਿ ਆਪਿ ਰਖਾਈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪਕੇ ਕੀ (ਪੈਜ) ਪਤਿ ਵਡੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਆਪਿ ਰਖਾਈ ਹੈ ॥

ਜੇ ਸਭਿ ਸਾਕਤ ਕਰਹਿ ਬਖੀਲੀ ਇਕ ਰਤੀ ਤਿਲੁ ਨ ਘਟਾਈ ॥ ੫ ॥

ਜੇ ਸਭੀ ਸਾਕਤ ਮਿਲਕਰ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਬਖੀਲੀ ਕਰੈ ਤੋ ਭੀ ਇਕ ਰਤੀ ਔ ਤਿਲੁ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤਿਨਕੀ ਪਤਿ ਘਟਾਈ
ਹੁਈ ਘਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਨ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਵਹਿਦਿਸਿ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥

ਜਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮੋਂ ਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਸਾਕਤੁ ਖਵਿ ਨ ਸਕੈ ਤਿਲੁ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਲੂਕੈ ਲਾਈ ॥ ੬ ॥

ਨਿੰਦਕ ਮਨੁਖ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ (ਖਵਿ) ਸਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਪਰ ਤਿਨਕਾ ਕੁਝ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ
ਕਰ ਸਕਤੇ ਉਲਟੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮੈਂ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕੋਂ ਨੇ (ਲੂਕੇ) ਅਗਨੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਈਰਖਾ ਕਰ ਅਪਨੇ
ਚਿੰਟੇ ਕੇ ਜਲਾਯਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜਨ ਕਉ ਜਨੁ ਮਿਲਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ਗੁਣ ਮਹਿ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਸੰਤ ਜਨਕੋ ਸੰਤ ਜਨ ਮਿਲ ਕਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵੈਰਾਗਾਦਿਕ ਜਿਸ ਮੈਂ ਗੁਣ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਗਾਨ
ਗੁਣ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ ਪ੍ਰਾਤਮ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਹੋਵਹਿ ਵਾਸਨਿ ਵਾਸਾ ॥ ੭ ॥

ਵੇਰੀ ਜਨ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਯਾਏ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈਂ ਜੋ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਆਪੇ ਜਲੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਆਪੇ ਅਪਰੰਪਰ ਕਰਤਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਸਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਠਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਏ ਜਿਉ ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਯਾਨ ਕਰਕੇ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਐਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਵਿਖੇ
ਜਲ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤੁਕੀਆ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੁਨਿ ਸਾਖੀ ਮਨ ਜਪਿ ਪਿਆਰ ॥ ਅਜਾਮਲੁ ਉਧਾਰਿਆ ਕਹਿ ਏਕ ਬਾਰ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਸਾਖੀਆ ਸੁਣਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਜਪਣੇ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੋਣ ਸੀ ਸਾਖੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ? ਜੋ
ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਜਾਮਲ ਪਾਪੀ ਵੇਸਵਾ ਗਾਮੀ ਥਾ ਏਕ ਵਾਰ ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਉਧਰ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਬਾਲਮੀਕੈ ਹੋਆ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ॥ ਧੂ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਨਿਸੰਗ ॥ ੧ ॥

ਬਾਲਮੀਕ ਕੋ ਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਧੂ ਭਗਤ ਕੋ ਹਰੀ ਨਿਸੰਕ ਅਰਥਾਤ ਚਤੁਰਸ੍ਰ ਹੋਕਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਿਆ ਸੰਤਾ ਜਾਚਉ ਚਰਨ ਚੇਨ ॥ ਲੇ ਮਸਤਕਿ ਲਾਵਉ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਚੇਨ ॥੧॥ਰਹਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਧੂਰੀ (ਜਾਦੂ) ਮੰਗਣਾ ਹੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਓਸੇ ਪੜੀ ਕੋ ਦੇਨਾ ਕਰੇ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਲੇਕਰ ਅਪਨੇ ਮੱਥੇ ਪਰ ਲਾਵੇ ॥

ਗਨਿਕਾ ਉਪਰੀ ਹਰਿ ਕਹੈ ਤੋਤ ॥ ਗਜਇੰਦ੍ਰ ਪਿਆਇਓ ਹਰਿ ਕੀਓ ਮੋਖ ॥

ਦੇਸਵਾ ਤੋਤੇ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਾ ਉਨ ਸੇ ਉਪਰ ਗਈ ਗਜ ਰਾਜ ਨੇ ਜਬ ਤੈਢੁਏ ਕੋ ਕ੍ਰਾਸਣੇ ਕਰੁ ਧਜਾਨੁ ਕੀਆ ਤੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਤਿਸਕੋ ਮੋਖ ਕੀਆ ॥

ਬਿਪ੍ਰ ਸੁਦਾਮੇ ਵਾਲਦੁ ਭੰਜ ॥ ਰੇ ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਭਜੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੨ ॥

ਸੁਦਾਮੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਦਰਿਦ੍ਰੁ ਤੋੜ ਦੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਭੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਭਜੁ ॥ ੨ ॥

ਬਧਿਕੁ ਉਪਾਰਿਓ ਖਮਿ ਪ੍ਰਹਾਰ ॥ ਕੁਬਿਜਾ ਉਪਰੀ ਅੰਗੁਸਟ ਧਾਰ ॥

ਬਧਕ (ਖਮਿ)ਤੀਰ ਕੋ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰਨਹਾਰੇ ਕੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਉਪਾਰਯਾ ਹੈ (ਅੰਗੁਸਟ ਧਾਰ) ਚਰਨ ਕਾ ਅੰਗੂਠਾ ਪਾਰਨੇ ਸੇ ਕੁਬਜਾ ਭੀ ਉਪਰ ਗਈ ਹੈ ॥

ਬਿਦਰੁ ਉਪਾਰਿਓ ਦਾਸਤ ਭਾਇ ॥ ਰੇ ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਹਰਿ ਪਿਆਇ ॥ ੩ ॥

ਦਾਸ ਭਾਵ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਬਿਦਰ ਕਾ ਉਪਾਰ ਕਰਦੀਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਭੀ ਐਸੇ ਭਗਤ ਵਛਲ ਹਰੀ ਕਾ ਧਜਾਵਨਾ ਕਰੁ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਰਖੀ ਹਰਿ ਪੈਜ ਆਪ ॥ ਬਸਤ੍ਰ ਛੀਨਤ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਰਖੀ ਲਾਜ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਕੀ ਹਰਿ ਨੇ ਆਪ (ਪੈਜ) ਪਤਿ ਰਖੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰਨੇ ਸਮੇਂ ਦ੍ਰੋਪਦੀ ਕੀ 'ਲਾਜ' ਰਾਖੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਅੰਤ ਬਾਰ ॥ ਰੇ ਮਨ ਸੇਵਿ ਤੂ ਪਰਹਿ ਪਾਰ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਅੰਤ ਵੇਰ ਭੀ ਹਰੀ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਭੀ ਹਰੀ ਨੇ ਰਖਣਾ ਕਰੀ ਹੈ ਰੇ ਮਨਾ ਤੂੰ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਸੇਵਨਾ ਕਰ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਪੜ ਜਾਵੇ ॥ ੪ ॥

ਪੰਨੈ ਸੇਵਿਆ ਥਾਲ ਬੁਧਿ ॥ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਭਈ ਸਿਧਿ ॥

ਪੰਨੇ ਭਗਤ ਨੇ (ਥਾਲਬੁਧਿ)ਭੋਲੇ ਭਾਵ ਸੇ ਸੇਵਿਆ ਥਾ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕੋ ਭੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸਿਧੀ ਹੋਤੀ ਭਈ ॥

ਬੇਟੀ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕੀਓ ਪ੍ਰਸਾਸੁ ॥ ਰੇ ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਹੋਹਿ ਦਾਸ ॥ ੫ ॥

ਬੇਟੀ ਭਗਤ ਕੋ ਗੁਰੂ ਨੇ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕਾ (ਪ੍ਰਸਾਸੁ) ਗੜਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਭੀ ਤਿਸਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋਹੁ ॥ ੫ ॥

ਜੈ ਦੇਵ ਤਿਆਗਿਓ ਅਹੰਮੇਵ ॥ ਨਾਈ ਉਪਰਿਓ ਸੈਨੁ ਸੇਵ ॥

ਜੈ ਦੇਵ ਨੇ ਅਹੰਤਾ ਅਰ ਮਮਤਾ ਕੋ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ ਪੁਨੰਹ ਸੈਨ ਨਾਈ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਉਪਰ ਜਾਤਾ ਛੜਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਭੀਗਿਨ ਭੋਲੈ ਕਹੁ ਜਾਇ ॥ ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਤਰਸਹਿ ਸਰਣਿ ਪਾਇ ॥ ੬ ॥

ਮਨ ਤਿਨਕਾ ਭਾਵਾਭੋਲ ਹੋਕੇ ਕਿਸੀ (ਜਾ) ਜਾਗਾ ਨਹੀਂ ਗੜਾ ਵਾ ਵਿੰਗੇ ਰਸਮੇਂ ਮੈਂ ਭੋਲ ਕਰ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਹੁ ਅਰੁ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪਾਇ ਭਾਵ ਲਭੁ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਭੀ ਤਰੇਗਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥ ੬ ॥

ਜਿਹ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਨਾਕੁਰਿ ਕੀਓ ਆਪਿ ॥ ਸੇ ਤੈ ਲੀਨੈ ਭਗਤ ਰਾਖਿ ॥

ਹੇ ਨਾਕੁਰ ਜਿਨ ਪੁਰ ਤੈਨੇ ਆਪ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਸੇ ਭਗਤ ਤੈਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕੀਏ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ਕੋਇ ॥ ਏਹ ਬਿਧਿ ਦੇਖਿ ਮਨੁ ਲਗਾ ਸੇਵ ॥ ੭ ॥

ਤੈਨੇ ਤਿਨਕਾ ਗੁਣ ਔਰ ਔਗੁਣ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬੀਚਾਰਿਆ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਭੀ ਰੇਰੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਕਬੀਰਿ ਪਿਆਇਓ ਏਕ ਰੰਗ ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ਹਰਿ ਜੀਉ ਬਸਹਿ ਸੰਗਿ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਏਕ ਰੰਗ) ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਧਜਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂੰ ਨਾਮ ਦੇਵ ਕੇ ਸੰਗ ਬਸਤਾ ਭਜਾਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਹਾਂ ਸਿਮਰਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਤੈਨੇ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਪਿਆਏ ਪ੍ਰਭ ਅਨੂਪ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਗੋਵਿੰਦ ਰੂਪ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਅਨੂਪਮ ਚਰਨ ਧਜਾਵਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮੇ ਜੋਨਿ ਮਾਹਿ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨੁ ਨਰਕਿ ਪਾਹਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਵ ਅਨੇਕ ਹੀ ਜਨਮ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਨਰਕ ਮੈਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤਿ ਬਿਨੁ ਖੰਡ ਖੰਡ ॥ ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਜਮੁ ਦੇਤ ਡੰਡ ॥ ੧ ॥

ਭਗਤਿ ਹੀਨ ਪੁਰਸ (ਖੰਡ ਖੰਡ) ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਮ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਸਧਾਰਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਬੁਝੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨਕੇ ਜਮੁ ਦੇਤ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ ਮੇਰੇ-ਸਦਾ ਮੀਤ ॥ ਸਾਰ ਸਬਦ ਕਰਿ ਸਦਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿੱਤ੍ਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਸਦੀਵ ਭਜਹੁ ਔਰ ਸਰੇ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੋ ॥

ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਆਵਤ ਕਹੂ ਕਾਜ ॥ ਦੂਮ ਬਾਦਰ ਸਭਿ ਮਾਇਆ ਸਾਜ ॥

ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ (ਕਾਹੂ) ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਮੈਂ ਭੀ ਜੀਵ ਕੇ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕਾ (ਸਾਜ) ਬਣਾਉ ਸਭ ਧੂਏ ਕੇ ਬਾਦਰ ਸਾਦਰਸ ਹੈ ॥

ਪਾਪ ਕਰੰਤੋ ਨਹ ਸੰਗਾਇ ॥ ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਤਾ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾਂ ਬੁੱਧਾ ਇਹ ਜੀਉ ਸੰਭਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥ ਵਿਖੇ ਰੂਪ ਜਹਰ ਕਾ ਸਮਤ ਕੀਆ ਹੁਆ (ਆਵੈਜਾਇ) ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬਧੇ ਬਿਕਾਰ ॥ ਮੋਹ ਲੋਭ ਡੂਬੈ ਸੰਸਾਰ ॥

ਮੈਂ ਧਨੀ ਹੂੰ ਵਾ ਰੂਪਵੰਤ ਹੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਤਾ ਜ਼ਰਤੇ ਹੁਏ ਬਿਕਾਰ ਹੀ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਮੋਹ ਔਰ ਲੋਭ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਡੂਬਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮਨੁ ਵਸਿ ਕੀਆ ॥ ਸੁਪਨੈ ਨਾਮੁ ਨ ਹਰਿ ਲੀਆ ॥ ੩ ॥

ਕਾਮ ਔਰ ਕ੍ਰੋਧ ਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਬਸ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਬਹੀ ਰਾਜਾ ਕਬ ਮੰਗਨ ਹਾਰੁ ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਬਧੈ ਸੰਸਾਰ ॥

ਮਨੋਰਾਜ ਵਾ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਤਕ ਕਬੀ ਰਾਜਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਬੀ ਭਿਛਕ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਦੁਖ ਔਰ ਸੁਖ ਕਰ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਬਾਂਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮਨ ਉਪਰਲ ਕਾ ਸਾਜੁ ਨਾਹਿ ॥ ਪਾਪ ਬੰਧਨ ਨਿਤ ਪਉਤ ਜਾਹਿ ॥ ੪ ॥

ਮਨਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਕਾ ਜੀਵ ਨੇ ਕੋਈ (ਸਾਜ) ਬਣਾਉ ਅਰਥਾਤ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਪਾਪਰੂਪ ਬੰਧਨ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਪੜਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਧਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਈਨ ਮੀਤ ਕੋਉ ਸਖਾ ਨਾਹਿ ॥ ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਂਹਿ ॥

ਪਰਮਸੂਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ (ਈਨਮੀਤ) ਪੜਾਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਔ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਖਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜੀਵ ਆਪ ਬੀਜ ਕਰ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਂਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲੁ ਦੁਖ ਅਥਵਾ ਸੁਖ ਆਪ ਹੀ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੈ ਕੀਨੈ ਹੋਤ ਬਿਕਾਰ ॥ ਸੇ ਛੋਡਿ ਚਲਿਆ ਖਿਨ ਮਹਿ ਗਵਾਰ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨ ਸੰਬੰਧੀਓਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਹੋਤ ਇਸ ਜੀਵਤੇ ਬਿਕਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਸਨਬੰਧੀ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਛਿਨ ਮੈਂ ਛੋਡ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਹੁ ਭਰਮਿਆ ॥ ਕਿਰਤ ਰੇਖ ਕਰਿ ਕਰਮਿਆ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਬਹੁਤਾ ਭਰਮਿਆ ਹੈ ॥ ਜੇਸੇ (ਕਿਰਤ) ਪੂਰਬ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਰੇਖ ਪੜ ਗਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਣੈ ਹਾਰੁ ਅਲਿਪਤੁ ਆਪਿ ॥ ਨਹੀ ਲੇਪੁ ਪ੍ਰਭ ਪੁੰਨ ਪਾਪਿ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ (ਅਲਿਪਤੁ) ਅਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਉਸਕੇ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕਾ ਲੇਪੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦਇਆਲ ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਪੂਰਨ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥

ਰਾਤੇ ਤਿਸ ਨਿਰਲੇਪੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਦਇਆਲ ਹਮਾਰੀ ਰਖਯਾ ਕਰੁ ਹੇ ਪੂਰਨ ਹੇ ਕਿਰਪਾਲ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂੰ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਠਾਉ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਨਾਉ ॥ ੭ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਨੂੰ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ਦੀਜੀਏ ॥ ੭ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਤੂ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ॥ ਤੂ ਉਚਾ ਤੂ ਬਹੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਪਾਲਣਾਇ ਤੂਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ਤੂੰ ਸਭ ਤੇ ਬਹੁਤ ਉਚਾ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਤੂ ਅਪਾਰੁ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੜਿ ਲੇਹੁ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਾਇ ॥੮॥੨ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਲੜ ਲਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਆਪਾ ਹੂੰ ॥੮॥੨॥

ਬਸੰਤ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲੁ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ ਕੈ ਹੋਹੁ ਹਰਿਆ ਭਾਈ ॥

ਕਰਮਿ ਲਿਖੰਤੈ ਪਾਈਐ ਇਹ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਪਿਆਇ) ਜਪ ਕਰਕੇ ਹਰਿਆ ਹੋਹੁ ਭਾਵ ਗੁਣੋਂ ਸਹਤ ਹੋਹੁ ਪਰੰਤੂ ਸੁਭ ਕਰਮ ਲਿਖੇ ਹੁਏ ਹੋਵੈਂ ਤੋ ਹਰੀਕਾ ਧਿਆਵਨਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੇ ਏਹ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੀ ਰੂਪੀ (ਰੁਤਿ) ਸੁਹਾਈ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ॥

ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਮਉਲਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਈ ॥

ਜਿਸ ਸਤਾ ਕਰ ਵਣ ਤ੍ਰਿਣ ਅਰ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਰੂਪ ਚੇਤਨਸਤਾਪਾਈ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਲਬੀ ਸਭ ਛਾਈ ॥

ਸਾਧੂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਸੁਖ ਉਤਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸੀਕਰ ਸਤਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਹਮ ਕੇ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ ਐਹੁ ਅੰਤਹਕਰਨ ਜੇ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪ ਛਾਈ ਉਤਰ ਗਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਸਿਮਰੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਧਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਣੇ ਹੈਂ ਏਕ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੋੜੀਤਾ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪੰਜੇ ਬਧੇ ਮਹਾ ਬਲੀ ਕਰਿ ਸਚਾ ਫੇਆ ॥

ਸਚਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਫੇਆ) ਆਸਰਾ ਵਾ ਮਿਲਾਪ ਕਰਕੇ ਜਿਸਨੇ ਪੰਜ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰ ਬਧੇ ਹੈਂ ॥

ਅਪਣੇ ਚਰਨੁ ਜਪਾਇਅਨੁ ਵਿਚਿ ਦਸੁ ਖੜੋਆ ॥

ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ (ਦਸੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਖੜਾ ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਰਖੜਕ ਹੋਕੇ ਅਪਣੇ ਚਰਨ ਜਪਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਣੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰਾਯੋ ਹੈ ॥

ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭਿ ਮਿਟਿ ਗਏ ਨਿਤ ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ ॥

ਤਿਸਕੇ ਰੋਗ ਐਹੁ ਸੋਗ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਐਹ ਵਹੁ ਨਿਤ ਹੀ (ਨਵਾ) ਨਵੀਨ ਅਰਥਾਤ ਖੁਸੀ ਐ (ਨਿਰੋਆ) ਅਰੋਗ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਦਾ ਫਿਰਿ ਪਾਇ ਨ ਮੋਆ ॥

ਸੇ ਗਤਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਵਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵਹੁ ਮੁਰਝਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੇ ਭਾਵ ਸੋਕਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਵਾ (ਮੋਆ) ਮਰਣੁ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਤੇ ਉਪਜਿਆ ਨਾਨਕਾ ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਹੋਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਣੇ ਹੈਂ ਜਹਾ ਸੇ ਜੀਉ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਥਾ ਵਹੀ ਫਿਰ ਹੁਆ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥

ਕਿਥਹੁ ਉਪਜੈ ਕਹ ਰਹੈ ਕਹ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਕਹਾ ਸੇ ਜਗਤ ਉਤਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਹ ਕਹਾ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਐਹ ਅੰਤ ਕੇ ਕਿਸ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ? ਇਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ॥ ਜਿਸਤੇ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਜਗਤ ਉਤਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਪੁਨਹ ਅੰਤ ਕੇ ਭੀ ਸੋਈ ਰੂਪ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵਸੇ ਕਲਪਤਿ ਵਸਤੁ ਅਪਿਸਠਾਨ ਸੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਜਗਤਾਸੂ ਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਹੈ ਭਾਵ ਐਸੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰੋ ਵਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪਖ ਮੈਂ ਏਹ ਉਤਰ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਸਭਿ ਖਸਮ ਕੇ ਕਉਣੁ ਕੀਮਤਿ ਪਾਵੈ ॥

ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੋ ਜੀਵ ਸਭ (ਖਸਮ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੈ ਐਹ ਕੀਮਤ ਪਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਕੋਟ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵੇਹੀ ਖਸਮ ਕੀਮਤਿ ਪਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੋਹੁ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵੀਸਰ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਅੰਦਰ ਸਿਰ੍ਹੀ ਇਸਥਿਤੀ ਲੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਨਿ ਪਿਆਇਨਿ ਸੁਣਨਿ ਨਿਤ ਸੇ ਭਗਤ ਸੁਹਾਵੈ ॥

ਜੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਕਹਿਣੇ ਹੈਂ ਐਹ ਮਨ ਕਰਕੇ ਧਿਆਵਣੇ ਹੈਂ ਐਹ ਨਿਰਾਪ੍ਰਤਿ ਹਰੀ ਜਸ ਕੇ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਭਗਤ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈਂ ॥

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸਾਹਿਬੋ ਦੂਸਰੁ ਲਵੈ ਨ ਲਾਵੈ ॥

ਵਹੁ (ਸਾਹਿਬੋ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਗਮ ਹੈ ਅਗੋਚਰੁ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਉਸਕੇ (ਲਵੈ) ਸਵ੍ਰ ਨਹੀਂ ਲਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀਨੇ ਦੇਹ ਸਰਾ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਸਿਓ ਅਧਿਕਾਰੀਓਏ ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੂੰ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੋ ਬਿਨਾ ਦੁਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥
ਸਮਾਨ ਬਜਾਪਕਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਬਾਲੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਉਲੀ ਧਰਤੀ ਮਉਲਿਆ ਅਕਾਸੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੀ ਚੇਤਨਸੱਤਾ ਕਰ ਧਰਤੀ ਮੌਲ ਰਹੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਸਕਰ ਅਕਾਸੁ ਭੀ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਸਿਸਕੀ ਸੱਤਾ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਵੇਹੀ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਉਲਿਆ ਆਤਮ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰੂਪ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਵਾ (ਘਟਿ ਘਟਿ) ਜੋ ਸਰੀਰ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਸੋਆਤਮਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਕਰਕੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਮਉਲਿਆ ਅਨਤ ਭਾਇ ॥ ਜਹ ਦੇਖਉਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਅਨੇਕ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕਰ ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜਹਾ ਦੇਖੋ ਤਹਾ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਦੁਤੀਆ ਮਉਲੇ ਚਾਰਿ ਬੇਦ ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਮਉਲੀ ਸਿਉ ਕਤੇਬ ॥ ੨ ॥

ਦੂਤ ਭਾਵ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਅਰ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ ਭੀ ਤਿਸਕੀ ਚੇਤਨਸੱਤਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਮੌਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾ ਇਨ ਮੈਂ ਭੀਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੀ ਸੱਤਾ ਮਿਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਆ ਭੀ ਕਤੇਬੋਂ ਕੋ ਸਹਿਤ ਮੌਲ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਕਤੇਬੋਂ ਕੋ ਸਹਿਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਯੋਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਸੱਤਾ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ॥੨॥

ਸੈਕੁਰੁ ਮਉਲਿਓ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥ ਕਬੀਰ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਸਮਾਨ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਸਿਵਜੀ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਕਰ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਸਿਵਜੀ ਸੋ ਜੋਗਧਾਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਮਿਲਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਜੈਂ (ਸਮਾਨ) ਬਜਾਪਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਪੰਡਿਤ ਜਨ ਮਾਤੇ ਪੜ੍ਹਿ ਪੁਰਾਨ ॥ ਜੋਗੀ ਮਾਤੇ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥

ਪੰਡਤ ਜਨ ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੋ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਮੱਤੇ ਹੁਏ ਹੈ ਜੋਗੀ ਜੋਗ ਧਾਨ ਮੈਂ ਮਾਤੇ ਹੁਏ ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਸਹਤ ਹੈਂ ॥

ਸੈਨਿਆਸੀ ਮਾਤੇ ਅਹੰਮੇਵ ॥ ਤਪਸੀ ਮਾਤੇ ਤਪ ਕੇ ਭੇਵ ॥ ੧ ॥

ਸੈਨਿਆਸੀ ਭੀ (ਅਹੰਮੇਵ) ਹੰਕਾਰ ਮੈਂ ਮਾਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਪਸੀ ਤਪ ਕੇ (ਭੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਮੱਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਸਭ ਮਦ ਮਾਤੇ ਕੋਉ ਨ ਜਾਗ ॥ ਸੰਗ ਹੀ ਚੋਰ ਘੁਰ ਮੁਸਨ ਲਾਗ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਭ ਜੀਵ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਮਾਤੇ ਹੁਏ ਹੈ ਕੋਈ ਜਾਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਛੇ ਤਿ ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰ ਸੰਗ ਹੀ (ਘੁਰ) ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਧਨ ਕੋ ਲੁਟਨੇ ਲਾਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਕੋਈ ਜਾਗਤਾ ਭੀ ਹੈ? ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਗੈ ਸੁਕਦੇਉ ਅਰੁ ਅਕੁਰੁ ॥ ਹਣਵੇਤੁ ਜਾਗੈ ਧਰਿ ਲੰਕੁਰੁ ॥

ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਔਰ (ਅਕੁਰੁ) ਅਕਬੂਰ ਜੀ ਗਯਾਨ ਕਰਕੇ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਹਨੁਮਾਨ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਅਰੁ (ਧਰਿ ਲੰਕੁਰੁ) ਸੁਗ੍ਰੀਵ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਸੈਕੁਰੁ ਜਾਗੈ ਚਰਨ ਸੇਵ ॥ ਕਲਿ ਜਾਗੈ ਨਾਮਾ ਜੈਦੇਵ ॥ ੨ ॥

ਸਿਵਜੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਲਿਜੁਗੁ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਦੇਵ ਜੈ ਦੇਵ ਆਦਿਕ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਾਗਤ ਸੇਵਹੁ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੈ ਸੋਈ ਸਾਰੁ ॥

ਜਾਗਣਾ ਔਰ ਸੇਵਣਾ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੇ ਵਾਰੇ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਸਾਰੁ) ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥

ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਕੇ ਅਧਿਕ ਕਾਮ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਭਜਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਇਸ (ਦੇਹੀ) ਜੀਵ ਕੇ ਅਧਿਕ ਕਾਮ ਆਉਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕੋ ਭਜੁ ॥੩॥ ੨ ॥

ਇਸ ਸਥ ਦੇ ਦੋ ਅਰਥ ਹੈ ਏਕ ਅਤਸੱਤਾ ਭਾਵ ਮੈਂ ਦੂਸਰਾ ਸਿਧਾਤ ਮੈਂ ਸੇ ਸਿਧਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਜੋਇ ਖਸਮੁ ਹੈ ਜਾਇਆ ॥ ਪੂਤਿ ਬਾਪੁ ਖੇਲਾਇਆ ॥ ਬਿਨੁ ਸ੍ਰਵਣਾ ਖੀਰੁ ਪਿਲਾਇਆ ॥੧॥

(ਜੋਇ) ਮਾਯਾ ਅਰ (ਖਸਮੁ) ਈਸਰ ਨੇ ਮਨ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ (ਜਾਇਆ) ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔ (ਬਾਪੁ) ਈਸਰ ਨੇ ਮਨ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਖਿਲਾਯਾ ਭਾਵ ਸੱਤਾ ਦੇਕਰ ਬਿਚਰਾਇਆ ਹੈ (ਸ੍ਰਵਣਾ) ਬਨਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਔ ਮਾਯਾ ਨੇ ਵਿਸੇ ਭੋਗ ਰੂਪ ਦੂਧ ਪਿਲਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਕਾਰ ਰਹਤ ਮਾਯਾ ਜੀਵ ਕੋ ਅਨੰਤੁ ਦੇ ਰਹੀ ਹੋ ॥੧॥

ਦੇਖਹੁ ਲੋਗਾ ਕਲਿਕੋ ਭਾਉ ॥ ਸੁਤਿ ਮੁਕਲਾਈ ਅਪਨੀ ਮਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਲੋਗਾ (ਕਲਿ) ਅਵਿਦਯਾ ਕਾ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਦੇਖੋ (ਸੁਤਿ) ਪੁਤ੍ਰ ਜੀਵ ਨੇ ਅਪਨੀ ਮਾਉ ਮਾਧਾ ਮੁਕਲਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ
ਅਪਨੀ ਕਰ ਮਾਨੀ ਹੈ ॥

ਪਗਾ ਬਿਨੁ ਹੁਰੀਆ ਮਾਰਤਾ ॥ ਬਦਨੈ ਬਿਨੁ ਖਿਰ ਖਿਰ ਹਾਸਤਾ ॥
ਮਨੁ (ਪਗਾ) ਪੈਰਾਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਅਰੁ (ਹੁਰੀਆ) ਛਾਲਾ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਲਪਣਾ ਕਰਕੇ ਦੇਸਾਤਰੋਂ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਐ ਮੁਖ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਔਰ ਖਿਜ ਖਿਜ ਹਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਸਯੋਂ ਕਰ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਦਾ ਬਿਨੁ ਨਰੁ ਪੈ ਸੋਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਬਾਸੁਨ ਖੀਰੁ ਬਿਲੋਵੈ ॥ ੨ ॥
(ਨਰੁ) ਮਨੁਖ ਭਾਵ ਜੀਵ ਵਾਸਤਵਤੇ ਅਵਿਦਯਾ ਰੂਪ ਨਿੰਦਾ ਸੋ ਬਿਨਾ ਹੈ (ਪੈ) ਬਹੁਜੋ ਅਵਿਦਯਾ ਕਰ ਜੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ
ਪ੍ਰਸੰਸਤ ਤੇ ਅਗਿਆਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ (ਬਿਨੁ ਬਾਸੁਨ) ਬਿਰਤਾ ਰੂਪ ਭਾਂਡੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਥਣਾ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ
(ਖੀਰੁ ਬਿਲੋਵੈ) ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨੁ ਅਸਥਨ ਗਊ ਲਵੇਰੀ ॥ ਪੈਡੇ ਬਿਨੁ ਬਾਦ ਘਨੇਰੀ ॥
ਮਾਧਾ ਗਊ ਮੁਖ ਰੂਪ ਅਸਥਨੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਨੇ ਲਵੇਰੀ ਭਾਵ ਸੁਖ ਰੂਪ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਜੀਉ ਪੈਡੇ ਬਿਨੁ
ਭਾਵ ਅਚਲ ਰੂਪ ਹੈ ਐਂ ਭੂਲ ਕਰ ਘਨੀ ਵਾਦ ਮੰਨ ਛੋਡੀ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪਕੋ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਦ ਨ ਪਾਈ ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸਮਝਾਈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥
ਮਨਨੇ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ ਵਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਵਾਦ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਐਸੇ ਸਮਝਾਇ ਕਰ ਕਹਿਤੇ
ਹੈਂ ਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਰਸਤਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਅਥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਪਠਾਏ ਪੜਨ ਸਾਲ ॥ ਸੰਗਿ ਸਖਾ ਬਹੁ ਲੀਏ ਬਾਲ ॥
ਪਿਤਾ ਕੇ ਭੇਜੇ ਹੁਏ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਪਾਠਸਾਲਾ ਮੈਂ ਪੜਨੇ ਹੋਤ ਆਏ ਔਰ ਵਹੁ ਜੋ (ਸਖਾ) ਮਿਤ੍ਰ ਵਾ ਪ੍ਰਯਾਤ ਬਾਲਕ ਬੇ ਜੋ
ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤੇ ਕੀ ਲੀਏ ਹੁਏ ਕੇ ਵਹਾ ਪਾਂਧੇ ਨੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੀ ਪਈ ਲਿਖਦਈ ਤਬ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ॥

ਮੋਕਉ ਕਹਾ ਪੜਾਵਸਿ ਆਲ ਜਾਲ ॥
(ਆਲ) ਘਰੋਂ ਕੇ ਜੋ ਜਾਲ ਰੂਪ ਧੰਧੇ ਜੋ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਕਹਾ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਪੜਾਵਤੇ ਹੋ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤੁਮ ਅਵਰ ਕਯਾ ਚਾਹਤੇਹੋ?
ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਿ ਦੇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੀ ਪਟੀ ਕੇ ਉਪਰ ਤੋ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲਿਖ ਦੀਜੀਏ ॥
ਨਹੀ ਛੋਡਉ ਹੇ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥ ਮੇਰੇ ਅਉਰ ਪੜਨ ਸਿਉ ਨਹੀ ਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ (ਬਾਬਾ) ਪਾਧਾ ਜੀ ਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀ ਛੋਡੁੰਗਾ ਔਰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੀ ਵਿਦਯਾ ਕੋ ਪੜਨੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ॥

ਸੰਡੈ ਮਰਕੈ ਕਹਿਓ ਜਾਇ ॥
ਸੰਡੇ ਔ ਅਮਰਕੋ ਨੇ ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਕਿ ਨਾ ਤੋ ਹਮਾਰੀ ਵਿਦਯਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਰਾਮਨਾਮ ਕੋ ਛੋਡਤਾ ਹੈ ॥
ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਬੁਲਾਏ ਬੋਗਿ ਧਾਇ ॥

ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ (ਧਾਇ) ਹਲਕਾਰਾ ਭੇਜਕੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ (ਬੋਗਿ) ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਬੁਲਾਇ ਲੀਏ ॥
ਤੂ ਰਾਮ ਕਹਨ ਕੀ ਛੋਡੁ ਥਾਨਿ ॥ ਤੁਝੁ ਤੁਰਤੁ ਛਡਾਉ ਮੇਰੇ ਕਹਿਓ ਮਾਨਿ ॥ ੨ ॥
ਤਬ ਗੁਰੂ ਨੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੋ ਕਹਾ ਤੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਹਿਨੇ ਕੀ ਬਾਨ ਛੋਡ ਦੇਹ ਅਬ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਛੁਡਾਇ
ਲੇਤਾ ਤੂੰ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰਾ ਕਹਨਾ ਮਾਨ ਲੇ ਭਾਵ ਜੋ ਮੈਂ ਪੜਾਉਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਪਛੁ ਨਹੀਂ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਿਤਾ ਜਲ ਮੈਂ ਭੁਥਾਇ ਔਰ
ਪਰਬਤ ਸੇ ਗਿਰਾਇ ਮਾਰੇਗਾ ॥ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੋਕਉ ਕਹਾ ਸਤਾਵਹੁ ਬਾਰ ਬਾਰ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਜਲ ਬਲ ਗਿਰਿ ਕੀਏ ਪਹਾਰ ॥
ਮੇਰੇ ਕਉ ਬਾਰ ਬਾਰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਤਾਵਤੇਹੋ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖ ਕਿਉਂ ਦੇਤੋਹੋ? ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਲ ਬਲ ਔਰ (ਗਿਰਿ) ਬਡੇ
ਪਰਬਤ ਔਰ ਛੋਟੇ ਪਹਾੜ (ਕੀਏ) ਬਣਾਏ ਹੈਂ ਸੇ ਮੇਰਾ ਰਖਕ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਰਾਮੁ ਨ ਛੋਡਉ ਚੁਰਹਿਗਾਰਿ ॥
ਔਰ ਜੋ ਕਹੋ ਸੇ ਮਾਨੋਗਾ ਪਰੰਤੂ ਇਕੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡੁੰਗਾ ਕਯੋਂਕਿ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਰਦ ਕੋ (ਗਾਰਿ) ਕਲੰਕ
ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਗਾਲਿ ਆਵੇਗੀ ਕਹੋਂਗੇ ਤੇਰਾ ਸਿਖ ਭਰ ਗਯਾ ਵਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਛੋਡਕੇ ਮੈਂ ਗੁਨਾਹੀ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ॥

ਮੋਕਉ ਘਾਲਿ ਜਾਰਿ ਭਾਵੈ ਮਾਰਿ ਭਾਰਿ ॥ ੩ ॥
ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਗਨੀਮੈਂ (ਘਾਲਿ) ਪਾਇਕੇ ਜਲਾਇ ਦੇਹੁ ਭਾਵੈ ਸਸਤ੍ਰ ਸੇ ਮਾਰ (ਭਾਰਿ) ਸੁਰ ॥ ਜਬ ਦੋਖਾ ਕਿ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਹਿਨਾ

ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ॥ ੩ ॥

ਕਾਇ ਖੜਗੁ ਕੋਪਿਓ ਰਿਸਾਇ ॥ ਤੁਝ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ਮੋਹਿ ਬਤਾਇ ॥

ਤਬ (ਖੜਗੁ) ਤਲਵਾਰ ਕੋ ਨਿਕਾਲ ਕਰ (ਪਿਓ) ਪਿਤਾ ਹਰਨਾਖਸ ਕ੍ਰੋਧਤ ਹੂਆ ਅਰ ਕਹਨੇ ਲਗਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜੋ ਰਾਖੇ-
ਹਾਰਾ ਹੈ ਅਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਤਾਇ ਦੇਹ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬੰਡ ਤੇ ਨਿਕਸੇ ਕੈ ਬਿਸਥਾਰ ॥ ਹਰਨਾਖਸੁ ਛੇਦਿਓ ਨਖ ਬਿਦਾਰ ॥ ੪ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਵਾਨ ਬੰਡ ਸੇ ਨਿਕਸ ਆਏ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕੋ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰਕੇ ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਨਖੋਂ ਸੇ ਪੇਟ ਫਾੜ ਕਰ ਛੇਦਿਓ
ਮਾਰ ਦੀਯੇ ॥ ੪ ॥

ਓਇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੇਵਾਧਿ ਦੇਵ ॥ ਭਗਤਿ ਹੇਤ ਨਰਸਿੰਘ ਭੇਵ ॥

ਵਹੁ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਔਰ ਸਰਬ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਅਧਪਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪਹੈ ਅਪਨੇ ਭਗਤਕੀ ਪੈਸਰਖਨੇ ਹੇਤ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪਹੇਤ ਭੇਵੇ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਕੋ ਲਖੈ ਨ ਪਾਰ ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਉਧਾਰੇ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਾਰ ਕੋ ਕੋਈ ਲਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਅਨੇਕ ਬਾਰ ਅਗਨੀ
ਪ੍ਰਬਤ ਆਦਿ ਸੋਬਰਾਏਹੈਂ ਵਾ ਆਗੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਅਨੇਕ ਬਾਲਕ ਉਧਾਰੇਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ॥

ਇਉ ਤਨ ਮਨ ਮਧੇ ਮਦਨ ਚੋਰ ॥ ਜਿਨਿ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਧਿਰਿ ਲੀਨ ਮੋਰ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਮਧੁ ਜੋ ਮਨੁ ਹੈ ਤਿਸ ਮਨ ਮੈਂ ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਚੋਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰਾ ਯਾਨ ਰੂਪੀ ਰਤਨ
ਚੁਰਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮੈ ਅਨਾਥੁ ਪ੍ਰਭ ਕਹਉ ਕਾਹਿ ॥ ਕੋ ਕੋ ਨ ਬਿਗੂਤੋ ਮੈਕੋ ਆਹਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਅਨਾਥ ਕਿਸਕੇ ਕਹੂੰ ਔਰ ਕੌਨ ਕੌਨ ਇਸ ਕਾਮ ਕਰਕੇ ਬਰਾਬ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਮੈਂ ਕੌਨ ਬਿਚਾਰਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਮਾਧਉ ਦਾਰੁਨ ਦੁਖੁ ਸਹਿਓ ਨ ਜਾਇ ॥ ਮੇਰੇ ਚਪਲ ਬੁਧਿ ਸਿਉ ਕਹਾਬਸਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਧੋ (ਦਾਰੁਨ) ਕਨਨ ਕਾਮਕਾ ਦਖ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਚੰਚਲ ਬਧੀ ਕੋ ਸਾਥ ਕੜਾ ਬਸੁ ਚਲਤਾਹੈ ਵਾਇਸੁ
ਪਰ ਕਿਆ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਸਿਵ ਸੁਕਾਇ ॥ ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਜਾਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਇ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨਾਦਿਕ ਔਰ ਸਿਵਜੀ ਪੁਨਹ ਸੁਕਦੇਵਾਦਿਕ ਨਾਭ ਕਮਲ ਸੇ ਜੋ ਆਇ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਉਤਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਕਬਿਜਨ ਜੋਗੀ ਜਟਾ ਧਾਰਿ ॥ ਸਭ ਆਪਨ ਅਉਸਰ ਚਲੈ ਸਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਕਬੀਸੁਰ ਲੋਗ ਔਰ ਜੋਗੀ ਔਰ ਜਟਾ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਜੋ ਹੈਂ ਸਭ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਸਮੇਂ (ਸਾਰ) ਸਮਾਲ ਕਰਕੇ ਚਲੇ
ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਕਾਮ ਸੇ ਸਭੀ ਭਰੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਅਥਾਹੁ ਖੋਹਿ ਬਾਹ ਨਾਹਿ ॥ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦੁਖ ਕਹਉ ਕਾਹਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਅਥਾਹੁ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਜੋ ਤੇਰੀ (ਬਾਹ) ਹਾਥ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੇ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਦੁਖ
ਔਰ ਕਿਸ ਪਾਸ ਕਹੂੰ ॥

ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਆਬਿ ਧੀਰ ॥ ਸੁਖੁ ਸਾਗਰ ਗੁਨ ਰਉ ਕਬੀਰ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਮੇਰਾ ਜੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖ (ਆਬਿ) ਹੈਂ ਇਸਥੋਂ ਧੀਰਜ ਕਰਾਈਏ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇਰੇ
ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਰਮਣਾ ਕਹੂੰ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਨਾਇਕੁ ਏਕੁ ਬਨਜਾਰੇ ਪਾਚ ॥ ਬਰਧ ਪਰੀਸਕ ਸੰਗੁ ਕਾਰ ॥

ਏ ਮਨ ਸਰਦਾਰ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਜ ਬਨਜਾਰੇ ਹੈਂ ਪਰੀਸ ਪਰਕ੍ਰਿਤਾ ਬੈਲ ਹੈਂ ਔਰ ਏਹ ਕਾਰਾ ਸਗੁ ਹੈ ਭਾਵ
ਮਿਥਿਆ ਬਾਤੁ ਹੈ ॥

ਨਉ ਬਹੀਆਂ ਦਸ ਗੋਨਿ ਆਹਿ ॥ ਕਸਨਿ ਬਹਤਰਿ ਲਾਗੀ ਤਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਨੌ ਵਾਰ ਰੂਪ ਲਾਠੀਆਂ ਹੈ ਦਸੋਂ ਇੰਦ੍ਰ ਗੁਣੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਹਤਰ ਮੁਖ ਨਾਛੀਆ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਹੈਂ ਜੋ ਬੈਰਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ਵਾ
ਸੀਵਟੇ ਵਾਲੀਆਂ (ਕਸਨਿ) ਰਸੀਆਂ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੋਹਿ ਐਸੇ ਬਨਜ ਸਿਉ ਨਹੀ ਨਕਾਸੁ ॥ ਜਿਹ ਘਟੈ ਮੂਲੁ ਨਿਤ ਬਢੈ ਬਿਆਜੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਐਸੇ ਬਨਜ ਕੇ ਸਾਥ ਰੁਝ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਕਰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਸ੍ਰਾਸ ਘਟਤੇ ਜਾਵੈ ਔਰ ਪਾਪ
ਰੂਪ ਬਨਾਸੁ ਨਿਤ ਬਢਤਾ ਜਾਵੈ ॥

ਸਾਤ ਸੂਤ ਮਿਲਿ ਬਨਜੁ ਕੀਨ ॥

(ਸਾਤਸੂਤ) ਸਾਤ ਧਾਤੁ ਅਰਥਾਤ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਮਿਥ ਮੇਰਾ ਮਾਸ ਤੁਝਾ ਹਾਥੋਂ ਕਰ ਰਚਤ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤਿਸਸਾਥ ਮਿਲਕਰ

ਬਨਜ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਭਾਵਨੀ ਸੰਗ ਲੀਨ ॥

ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਜੋ ਭਾਵਨੀ ਅਰਥਾਤ ਸਰਧਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਥ ਲਈ ਹੈ ॥

ਤੀਨਿ ਜਗਾਤੀ ਕਰਤ ਰਾਰਿ ॥ ਚਲੇ ਬਨਜਾਰਾ ਹਾਥ ਝਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਤੀਨ ਗੁਣ ਰੂਪ ਜਗਾਤੀ (ਰਾਰਿ) ਝਗੜਾ ਕਰਤੇਰਹਿਤੇ ਹੈ ਬਨਜਾਰਾ ਜੀਉ ਹਾਥ ਝਾੜ ਕਰ ਭਾਵ ਖਾਲੀ ਚਲਾਜਾਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਿਰਾਨੀ ਬਨਜੁ ਟੂਟ ॥ ਦਹਦਿਸ ਟਾਂਡੇ ਗਇਓ ਫੂਟਿ ॥

ਸ੍ਰਾਸਾ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਰਿ ਗਈ ਤੇ ਬਨਜੁ ਟੂਟ ਗਿਆ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹ ਗਈ (ਟਾਂਡੇ) ਹਾਥ ਪਾਉ ਆਦਿ ਸਾਥ ਫੂਟ ਕਰ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਭਾਵ ਅਸਥੂਲ ਤਤ ਪਿੰਡ ਗਏ ਵਾ (ਸਾਤਸੁਤ) ਸੋਸੁ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਮ੍ਰਿਸ਼ਾਦਾ ਵਾ ਵੈਰਾਗਾਦੀ ਚਾਰ ਸੁਣਾਈ ਤੀਨ ਇਨਕੇ ਮਿਲਕੇ ਵਣਜੁ ਕੀਆ ਹੈ ਨਿਸਕਾਪ ਕਰਮਾਂ ਕੀ ਸੁਧਾ ਭੀ ਸੰਗ ਲਈ ਹੈ ॥ ਜੋ ਤੀਨ ਕਾਮਾਦੀ ਜਗਾਤੀਏ ਝਗੜਾ ਕਰਤੇ ਥੇ ਜਗਾਨਾਸੁ ਰੂਪ ਵਨਜਾਰਾ ਤਿਨਕੇ ਹਾਥ ਸਾਥ (ਝਾੜ) ਹਟਾਇਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲਾਏ ॥ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਿਰੀ ਗਈ ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਵਣਜੁ ਟੂਟ ਗਯਾ (ਦਹਦਿਸ ਟਾਂਡੇ ਗਇਓ ਫੂਟਿ) ਕਾਰਨ ਰੂਪ ਤਤੋਂ ਮੈਂ ਕਾਰਜ ਰੂਪ ਤਤ ਸਮਾਇ ਗਏ ਭਾਵ ਲਿੰਗਭੰਗ ਮੁਕਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮਨ ਸਰਸੀ ਕਾਜ ॥ ਸਹਜ ਸਮਾਨੇ ਤ ਭਰਮ ਭਾਜ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭਰਮੁ ਭਾਜ ਗਯਾ ਤੇ ਜੀਵ ਸਹਜ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਅਰ ਕਾਜ ਸਰ ਗਯਾ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਸਾਧਾਰਨ ਸਥਾਨ ਮੈ ਭੋਜਨ ਖਾਤੇ ਥੇ ਤਬ ਏਕ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁ ਅਸੁਪ ਥਾਇ ਬੈਠਕਰ ਭੋਜਨ ਕਿਉਂ ਖਾਤਾ ਹੈਂ ਫੇਕੇ ਖੀਚ ਖਾਇਆ ਕਰੁ ਤਿਸੁ ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਬਿਨ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਮਾਇਕ ਹੋਣੇ ਤੇ ਅਸੁਪੁ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਝਕੇ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਬਸਿਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਤਾ ਸੂਨੀ ਪਿਤਾ ਭੀ ਸੂਨਾ ਸੂਨੇ ਹੀ ਫਲ ਲਾਗੇ ॥

ਮਾਤਾ ਭੀ (ਸੂਨੀ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਪਿਤਾ ਭੀ ਸੂਨਾ ਹੈ ਔਰ ਸੂਨੇ ਹੀ ਫਲ ਫਲੇ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਉਤਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਸੂਨੇ ਹੈਂ ॥

ਆਵਹਿ ਸੂਨੇ ਜਾਹਿ ਭੀ ਸੂਨੇ ਸੂਨੇ ਮਰਹਿ ਅਭਾਗੇ ॥ ੧ ॥

ਦੇਸ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਭੀ ਸੂਨੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਦੇਸ ਮੈਂ ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਸੂਨੇ ਹੈਂ ਅਭਾਗੇ ਸੂਨੇ ਹੀ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕਹੁ ਪੰਡਿਤ ਸੁਚਾ ਕਵਨ ਠਾਉ ॥ ਜਹਾ ਬੈਸਿ ਹਉ ਭੋਜਨੁ ਖਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਤਾਵੇ ਸੁਚਾ ਕਵਨ ਅਸਥਾਨੁ ਹੈ ਜਹਾ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਭੋਜਨ ਖਾਵੇਂ ॥

ਜਿਹਥਾ ਸੂਨੀ ਬੋਲਤ ਸੂਨਾ ਕਰਨ ਨੇਤ੍ਰ ਸਭਿ ਸੂਨੇ ॥

ਜਿਹਥਾ ਸੂਨੀ ਅਰੁ ਜਿਸ ਬੋਲ ਕੇ ਬੋਲੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬੋਲ ਭੀ ਸੂਨਾ ਹੈ ਕਾਨ ਔਰ ਨੇਤ੍ਰ ਏਹ ਸਭ ਸੂਨੇ ਹੈਂ ॥

ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੀ ਸੂਨਿ ਉਤਰਸਿ ਨਾਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਕੇ ਲੂਨੇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਭਿਮਾਨ ਅਗਨੀ ਕੇ ਜਲਾਏ ਹੁਏ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੀ ਵਾਸਿਸਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੀ ਸੂਨ ਤੇ ਉਤਰਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੨॥

ਅਗਨਿ ਭੀ ਸੂਨੀ ਪਾਨੀ ਸੂਨਾ ਸੂਨੀ ਬੈਸਿ ਪਕਾਇਆ ॥

ਅਗਨੀ ਭੀ ਸੂਨੀ ਹੈ ਔਰ ਪਾਨੀ ਭੀ ਸੂਨਾ ਹੈ ਔਰ ਬੈਠ ਕਰ ਜਿਸਨੇ ਪਕਾਯਾ ਹੈ ਵਹੁ ਭੀ ਸੂਨੀ ਹੈ ॥

ਸੂਨੀ ਕਰਛੀ ਪਰੇਸਨ ਲਾਗਾ ਸੂਨੇ ਹੀ ਬੈਠ ਖਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਕਰਛੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਸਨ ਲਾਗਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸੂਨੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਬੈਠਕੇ ਖਾਯਾ ਹੈ ਵਹੁ ਭੀ ਸੂਨਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੋਬਰੁ ਸੂਨਾ ਚਉਕਾ ਸੂਨਾ ਸੂਨੀ ਦੀਨੀ ਕਾਰਾ ॥

(ਗੋਬਰੁ) ਗੋਹਾ ਭੀ ਸੂਨਾ ਹੈ ਜਹਾ ਲੇਪਣ ਦੀਆ ਹੈ ਵਹੁ ਚੌਕਾ ਭੀ ਸੂਨਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਕਾਰਾ) ਲਕੀਰ (ਦੀਨੀ) ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਸੂਨੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੋਂ ਕੋਈ ਸੁਚਾ ਭੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤੇਈ ਨਰ ਸੂਚੇ ਸਾਦੀ ਪਰੀ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਤੇਈ) ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਸੂਚੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਧਿਰਦੇ ਮੈਂ ਭੁਰੇ ਵਾਰੇ ਸਾਦੀ ਬਿਚਾਰ ਪੜੀ ਹੈ ॥੪॥੧॥੭॥

ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਕੋ ਲੋਕੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਆਜ ਮੇਲਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਅਸਥਲ ਕੋ ਪੂਜਨ ਚਲੇ ਤਿਨਕੋ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੇਹੂਦੇ ਪਰਮੇਸਰ ਆਗੇ
ਭੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਘਰੂ ੧ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਤ ਜਾਈਐ ਰੇ ਘਰ ਲਾਗੇ ਰੰਗੁ ॥ ਮੇਰਾ ਚਿਤੁ ਨ ਚਲੈ ਮਨੁ ਭਇਓ ਪੰਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਕਤ) ਕਹਾ ਚਲੈ ਹਮਾਰੇ (ਘਰਿ) ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਅੰਰ
ਕਿਸੀ ਤਰਫ ਚਲਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਮਨ ਭੀ (ਪੰਗੁ) ਪਿੰਗਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਵਾਸਨਾ ਰਹਤ ਭਜਾ ਹੈ ॥

ਏਕ ਵਿਵਸ ਮਨ ਭਈਉਮੰਗੁ ॥ ਘਸਿ ਚੰਦਨ ਚੋਆ ਬਹੁ ਸੁਰੰਧ ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਖੇ (ਉਮੰਗ) ਚਾਹ ਉਤਪਤਿ ਹੁਈ ਥੀ ਚੰਦਨ ਕੋ ਘਸਾ ਕਰ ਔਰ (ਚੋਆ) ਅਤਰਾਦਿਕ ਬਹੁਤ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਰੰਧੀ ਵਾਲੀਆ ਵਸਤੂ ਲੈ ਕਰ ॥

ਪੂਜਨ ਚਾਲੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਇ ॥ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬਤਾਇਓ ਗੁਰ ਮਨਹੀ ਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਦੇਵ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਪੂਜਨ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਗਧਾਸਾ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਚਲੀਥੀ ਜੋ ਜਿਸ ਦੇਵਕੋਮੰਦਰਮੈਂ
ਪੂਜਨੇ ਕੋ ਜਾਤੀ ਥੀ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹੀ ਕਹਿ ਦੀਆ ਭਾਵ ਵਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥੧॥

ਜਹਾ ਜਾਈਐ ਤਹ ਜਲ ਪਖਾਨ ॥ ਤੂ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਸਭ ਸਮਾਨ ॥

ਜਹਾ ਜਾਈਐ ਹੈ ਤਹਾ ਜਲ ਔਰ (ਪਖਾਨ) ਪਥਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜਲ ਔਰ ਮੰਦ੍ਰਿ ਮੈਂ ਪਾਖਾਨ ਕੀ
ਮੁਰਤੀਆਂ ਹੋਤੀਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਸਤਾ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਐਸੇ ਗੁਰਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਹਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭ ਦੇਖੇ ਜੋਇ ॥ ਉਹਾ ਤਉ ਜਾਈਐ ਜਉ ਈਹਾ ਨ ਹੋਇ ॥

ਬੇਦ ਔਰ ਪੁਰਾਨ ਸਭ (ਜੋਇ) ਛੂੰਢ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਵਾ ਬੇਦਭੀ ਦੇਖੇ ਐ ਪੁਰਾਨ ਭੀ (ਜੋਇ) ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੋ ਸੂਬ ਨਾ ਹਰੀ
ਕੋ ਪੂਰਨ ਬਤਾਵਤੇ ਹੈਂ ਯਾਤੇ ਉਹਾ ਤੀਰਥ ਮੰਦ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਤੋ ਤੋ ਜਾਈਐ ਜੋ ਈਹਾ ਬਨਾਪਕਤਾ ਰੂਪ ਕਰ ਪੂਰਨ ਨਾ
ਹੋਵੈ ਮੈਂ ਗੁਰਾ ਵਾ ਉਪਕਾਰੁ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੈ ਬਲਿਚਾਰੀ ਤੋਰ ॥ ਜਿਨਿ ਸਕਲ ਬਿਕਲ ਭ੍ਰਮ ਕਾਟੇ ਮੋਰ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੈਂ ਅਪਕੇ ਬਲਿਚਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਤੂੰ ਜਿਸਨੇ ਬਿਅਕਲਪਣਾ ਔ ਮੇਰੇ ਭਰਮ ਸਭ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮਾ ਨਾਮ ਸੁਆਮੀ ਰਮਤ ਬ੍ਰਹਮ ॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਕਾਟੈ ਕੋਟਿ ਕਰਮ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਆਮੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਵਿਖੇ ਰਮ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਕਰੋਭੋਂ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਾਟ
ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਕਟ ਵੈ ਸੇਵਕੁ ਭਜੈ ॥ ਚਿਰੰਕਾਲ ਨ ਜੀਵੈ ਦੋਉ ਕੁਲ ਲਜੈ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨਾ (ਸਾਹਿਬ) ਸੁਆਮੀ (ਸੰਕਟ) ਕਸਟ ਦੇਵੈ ਵਾ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਕਸਟ ਆਇ ਬਟੇ ਔਰ ਸੇਵਕ ਭਾਗ ਜਾਵੈ ਵਹੁ ਸੇਵਕ
ਚਿਰ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਜੀਵਤਾ ਔਰ ਦੋਉ ਕੁਲ ਨਾਨਕ ਵਾਦਕੁ ਲਜਾਵਾਨ ਕਰਤਾ ਵਾ ਅਪਨੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਗਾੜਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨ ਛੋਡਉ ਭਾਵੈ ਲੋਗੁ ਹਸੈ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੇਰੇ ਧੀਅਰੇ ਬਸੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡੁੰਗਾ ਚਾਹੇ ਲੋਗ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਾਸੀ ਬਰੇ ॥ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੇਰੇ ਧਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਸੇ ਅਪਨੇ ਧਨਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਰਨੁ ਮਾਂਝੇ ॥ ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨ ਛਾਡੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੁਰਸ਼ ਅਪਨੇ ਧਨਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮਰਨ (ਮਾਂਝੇ) ਲਿਖ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਤਭਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਔਰ ਚੋਰ ਆਦਿਕੋਂ
ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤੇ ਭਾਵ ਜੇ ਅਤੀ ਪ੍ਰਯਾਤਾ ਕਰਤੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਰੀਰਾ ਗਇਆ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਮ ॥ ਨਾਰਾਇਣ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਤ ਸੇਵਕੁ ਨਾਮ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥
ਰੀਰਾ ਔਰ ਗਨਾ ਪੁਨਹ ਗੋਦਾਵਰੀ ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਹੇ ਨਰਾਇਣ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਨਾਮ

ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੁਈ ਸਫਲ ਹੈ ਵਾ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੋ ਸ੍ਰਿਸਟ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਅਤਿਨੀਝਰ ਬਾਜੈ ॥ ਕਾਇਆ ਭੂਖੇ ਕੇਸਵਾ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਲਹਿਰ (ਨੀਝਰ) ਇਕਰਸ (ਬਾਜੈ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਹੇ ਕੇਸਵ ਹਮਾਰੀ (ਕਾਇਆ)

ਭੁਧੀ ਭੂਥ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦੇ ਤਾਰਿ ਗ੍ਰੇਖਿਏ ॥ ਤਾਰਿ ਲੈ ਬਾਪੁ ਬੀਨੁਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦੁ ਜੇ ਹੋ ਗ੍ਰੇਖਿਏ ਮੁਝਕੇ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ਹੋ ਬਾਪੁ ਬੀਨੁਲਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ਬਾਰ ਬਾਰ ਤਾਰਿ ਕਹਿਏ
ਜੇ ਆਖੁਰਤਾ ਸਿਧ ਹੋਈ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦੁ ਮੈਂ ਕਹਾ ਭੈਦਾਇਕ ਬਸਤੂ ਹੈ ? ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਲ ਬੋਝਾ ਹਉ ਥੀਵ ਨ ਸਾਕਉ ॥ ਤੇਰਾ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਇਆ ਬੀਨੁਲਾ ॥ ੨ ॥
ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ (ਅਨਿਲ) ਪਵਨ ਕਰ ਚਲਾਇਵਾਨੁ ਕੀਆ ਹੂਆ ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪ ਬੋਝਾ ਤਿਸਕੇ (ਥੀਵ) ਸਹਾਰ ਅਰਥਾਤ
ਚਲਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾਹੂ ਔਰ ਹੋ ਬੀਨੁਲਾ-ਤੇਰਾ ਪਾਰ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬਜੇਤੂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਤੂ ਮੋਕਉ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ਕੇਸਵਾ ॥ ੩ ॥
ਤੂੰ ਦਇਆਲ ਹੋਇਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਮੇਲਿਏਹੁ ॥ ਜੋ ਹੋ ਕੇਸੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦੁ ਜੋ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਲੇਵੇ ॥ ੩ ॥
ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਹਉ ਤਰਿਭੀ ਨ ਜਾਨਉ ॥ ਮੋਕਉ ਬਾਹਦੇਹਿ ਬਾਹਦੇਹਿ ਬੀਨੁਲਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥
ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਤਰਨੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਤੂੰ ਤਾਰੇ ਹੋ ਬੀਨੁਲਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਬਾਹ ਦੇਹੁ ਔਰ ਗੁਰੂ
ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪ ਬਾਹ ਦੀਜੀਏ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਅਰੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦੁ ਜੋ ਜਰਨਾ
ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਸਹਜ ਅਵਲਿ ਧੂੜਿ ਮਣੀ ਰਾਖੀ ਚਾਲਤੀ ॥ ਪੀਛੈ ਤਿਨਕਾ ਲੈਕਰਿ ਹਾਂਕਤੀ ॥ ੧ ॥
ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਆਇ ਸੇ (ਧੂੜਿ ਮਣੀ) ਪ੍ਰਿਥੀ ਆਇਤੋਂ ਕੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਗਭੀ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪੀਛੈ ਪ੍ਰਾਰਥਾ ਰੂਪ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਨਕਾ ਲੈਕਰ ਹਾਂਕ ਰਹੀ ਅਰਥਾਤ ਚਲਾ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਕੈਸੇ ਚਲਤੀ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਪਨਕਤ ਬੁਟਿਓ ਹਾਂਕਤੀ ॥
ਜੈਸੇ (ਪਨਕਤ) ਯੋਥਰ ਕੀ ਗੋਲੀ ਕੋ (ਟਿਓ) ਭੁੰਡੀ (ਬੂ) ਬੈਂਚਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਾ (ਹਾਂਕਤੀ) ਚਲਾਵਤੀ ਹੈ ॥
ਸਰਿ ਧੋਵਨ ਚਾਲੀ ਲਾਭੁਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਰਥਾ ਕੇ ਆਸਰੇ ਜਾਨਕੇ (ਲਾਭੁਲੀ) ਪ੍ਰੇਮਿਨ ਭੁਧੀ ਸਤਿਸੰਗ ਸਰੋਵਰ ਮੈ ਰਾਗ ਦੁਵੇਖ ਮਿਲ
ਕੇ ਧੋਵਣੇ ਚਾਲੀ ਹੈ ॥

ਧੋਬੀ ਧੋਵੈ ਬਿਰਹ ਬਿਰਾਤਾ ॥ ਹਰਿ ਚਰਨ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥ ੨ ॥
(ਧੋਬੀ) ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਵਸੇਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੂਆ ਰਾਗ-ਦੁਵੇਖ ਮਿਲ ਕੇ ਧੋਵਣਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂਦੁਆਰੇ
ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਰਹੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਭਲਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ਰਮਿ ਰਹਿਆ ॥ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪਰ ਕਰਿ ਦਇਆ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥
ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਰਮਿ ਰਹਿਆ) ਬਿਆਪਕ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਮੁਝ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪਰ ਦਇਆ ਕਰੀ ਹੈ
ਅਰਥਾਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਗਤੀ ਦਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥
ਦੇਹ ਕੇ ਪਰਥਾਓ ਕਰ ਜੀਵ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਕੀ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਤੁਝਹਿ ਸੁਖੀ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ॥ ਪਹਿਰਾਵਾ ਦੇਖੇ ਉਤਿ ਜਾਹਿ ॥
ਤੇਰੇਕੇ ਕੁਛ ਸੁਖਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਅਪਣੇ ਉਪਰ ਬਸਤੂ ਸੁਭ ਪਹਰੇ ਹੁਏ ਦੇਖਕਰ (ਉਤਿ) ਉਪਰ ਅਰਥਾਤ ਹੰਕਾਰਸੰਜਗਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥
ਗਰਬਵਤੀ ਕਾ ਨਾਹੀ ਨਾਉ ॥ ਤੇਰੀ ਗਰਦਨ ਉਪਰਿ ਲਾਵੈ ਕਾਉ ॥ ੧ ॥
ਪਰੰਤੂ ਗਰਬਵਤੀਓਂ ਕਾ ਕਹੀਂ ਬਾਉਂ ਨਹੀਂ, ਤੇਰੀ ਗਰਦਨ ਉਪਰ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕਾਉ (ਲਾਵੈ) ਬੋਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਤੂ ਕਾਇ ਗਰਬਹਿ ਬਾਵਲੀ ॥ ਜੈਸੇ ਭਾਵਉ ਖੁੰਬਰਾਜੁ ਤੂ ਤਿਸਤੇ ਖਰੀ ਉਤਾਵਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬਾਵਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਕਾਇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਗਰਬ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਭਾਵੋਂ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਖੁੰਬਕਾ
(ਰਾਜ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਈ ਦਿਨ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਤਿਸਤੇ ਭੀ (ਖਰੀ) ਅਤੀ (ਉਤਾਵਲੀ) ਕਾਹਲੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦੇਹ ਕਾ ਕੁਛ
ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ॥

ਜੈਸੇ ਕੁਰੰਕ ਨਹੀ ਪਾਇਓ ਭੇਦੁ ॥ ਤਨਿ ਸੁਗੰਧ ਛੂਵੈ ਪ੍ਰਦੇਸੁ ॥
ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ (ਕੁਰੰਕ) ਮਿਠਕ ਨੇ ਕਸਤੂਰੀ ਕਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਔਰ ਸੁਗੰਧੀ ਤਿਸਕੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸਰੀਰ ਮੈਂ
ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਔਰ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਛੂਢਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੋਤਿਆ ਜੀਵ ਬਾਹਰ ਛੂਢਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਤਨ ਕਾ ਜੋ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਤਿਸੁ ਨਹੀ ਜਮ ਕੰਕਰੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੁ ॥ ੨ ॥

(ਅਪ) ਆਪਣੇ (ਤਨ) ਸਰੀਰ ਕਾ ਜੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰੇ ਕਿ ਇਸ ਜਜ਼ ਕੇ ਰੋਤਨ ਕਰਕੇ ਵਰਤਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ
ਤਿਸਕੋ (ਜਮਕੰਕਰੁ) ਜਮਕੂਤ ਖੁਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਕਾ ਕਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥ ਠਾਕੁਰੁ ਲੇਖਾ ਮਗਨ ਹਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਔਰ (ਕਲਤ੍ਰ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ਠਾਕੁਰ ਲੇਖਾ ਮੰਗਨਹਾਰ ਹੈ ॥

ਫੇੜੇ ਕਾ ਦੁਖੁ ਸਹੈ ਜੀਉ ॥ ਪਾਛੇ ਕਿਸਹਿ ਪੁਕਾਰਹਿ ਪੀਉ ਪੀਉ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਜੀਉ (ਫੇੜੇ) ਕੀਏ ਹੂਏ ਕਰਮ ਕਾ ਦੁਖ ਸਹਾਰੇਗਾ ॥ ਪਿਛੇ ਜੋ ਰਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸਕੋ ਪੀਉ ਪੀਉ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰੇਗਾ
ਭਾਵ ਉਸ ਵਕਤ ਤੇਰਾ ਰਖਕ ਕੋਈ ਨ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਸਾਧੂ ਕੀ ਜਉ ਲੇਹਿ ਓਟ ॥ ਤੇਰੇ ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਸਭ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਜੇਕਰ ਸਾਧੂ ਕੀ (ਓਟ) ਸਰਣ ਲੇਵੇਂ ਤੋਂ ਤੇਰੇ ਕੋਰਾਨਕੋਟ ਜੋ ਪਾਪ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭੀ ਮਿਟ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੋ ਜਪਹਿ ਨਾਮੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਾਤਿ ਨ ਜਨਮੁ ਨ ਜੋਨਿ ਕਾਮੁ ॥੪॥੧॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜਾਤੀ-ਔਰ ਜੋਨੀ ਸੋ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ
ਜੀ ਨਾਮ ਜਪੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਏਕੁ ਕੁਛ ਆਇਆ ਤਿਸਨੇ ਚਕੀ ਦਾ ਪਰੋਲਾ ਉਠਾਇ ਲੀਆ ਅਰ ਚਕੀ ਚਟਨ
ਲਗ ਪਿਆ ਪੁਨਾ ਛਿਕੇ ਦੀ ਤਰਫ ਦੇਖਨੇ ਲਗਾ ਤਿਸਕੋ ਮਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕੁਮਾਲੇ ਨੇ ਸੋਟਾ ਉਠਾਇਆ ਤਿਸ ਪਰਥਾਇ
ਕਬੀਰ ਜੀਨੇ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਬਾਹਜ ਅਰਥ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਅੰਤੀਬ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤੁ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੁਰਹ ਕੀ ਜੈਸੀ ਤੇਰੀ ਚਾਲ ॥ ਤੇਰੀ ਪੂੰਛਟ ਊਪਰ ਬਮਕ ਬਾਲ ॥ ੧ ॥

(ਸੁਰਹ) ਦੇਵਤੇ ਸਾਰਥੀ ਤੇਰੀ (ਚਾਲ) ਰਹਿਣੀ ਹੈ (ਤੇਰੀ ਪੂੰਛਟ) ਭੁਪੀ ਉਪਰ ਗੁਣਾ ਭੁਪੀ ਬਾਲ ਚਮਕ ਰਹੇ ਹੈ:

ਵਾ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤਰ ਗੁਣ ਨਿਰੂਪਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਇਸ ਘਰ ਮਹ ਹੈ ਸੁ ਤੂ ਝੁੰਢਿ ਖਾਇ ॥ ਅਉਰ ਕਿਸਹੀ ਕੇ ਤੂ ਮਤਿ ਹੀ ਜਾਹਿ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਜੋ ਇਸ (ਘਰ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪਰਕਾਸ ਰੂਪ ਚੇਤਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਝੁੰਢ ਕਰ (ਖਾਹਿ) ਧਾਰ ਔਰ ਕਿਸੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕੇ
ਆਸਰੇ ਮੈਂ ਮਤ ਜਾਹੁ ॥

ਚਾਕੀ ਚਾਟਹਿ ਬੁਨੁ ਖਾਹਿ ॥ ਚਾਕੀ ਕਾ ਬੀਚਰਾ ਕਹਾਂ ਲੈ ਜਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਚਾਕੀ ਚਾਟਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੁਨ ਕੋ (ਖਾਹਿ) ਧਾਰਨ ਅਰਥਾਤ ਜਪਣਾ ਕਰ ॥ ਕਰਮੋਂਕਾ ਬੀਚਰਾ
ਜੋ ਇਹ ਸਰੀਰ ਹੈ ਇਸਕੋ ਕਹਾ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੋ ਈਹਾ ਹੀ ਰਹੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਛੀਕੇ ਪਰ ਤੇਰੀ ਬਹੁਤ ਭੀਨਿ ॥ ਮਤੁ ਲਕਰੀ ਸੋਟਾ ਤੇਰੀ ਪਰੈ ਪੀਨਿ ॥ ੩ ॥

(ਛੀਕੇ)ਸੂਰਗ ਪੁਰਤੋਰੀ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਇਸਦੀ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ਮਤ ਈਰਥਾ ਰੂਪੀ ਲਕੜੀ ਔਰ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸੋਟਾਤੋਰੀ
ਪੀਨ ਪੁਰ ਪੜਤਾ ਹੋਵੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਭੋਗ ਭਲੇ ਕੀਨ ॥ ਮਤਿ ਕੋਊ ਮਾਰੈ ਈਟ ਵੇਮ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਭੋਗ ਭਲੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਸ ਤੂੰ ਭੋਗੋਂ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਤ ਕੋਈ ਈਟ ਵੀਮ ਮਾਰੇ ਜੋ
ਸਨਬੰਧੀ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਣਾ ਹੈ ਸੋ ਈਟ ਹੈ ਔਰ ਧਨ ਕਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਵੀਮ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਰਾਹੁ ਸਾਰਗ ਬਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਪੁਨੇ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਹਉ ਚੇਰੀ ॥ ਚਰਨ ਗਹੇ ਜਗ ਜੀਵਨ

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਨਿਬੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਠਾਕੁਰ ਕੀ (ਚੇਰੀ) ਆਸੀ ਹੂੰ ਜਬ ਜਗ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਚਰਨ (ਗਹੇ) ਪਕੜੇ ਤੋਂ ਤਬ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਜੋ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਥੀ ਸੋ ਨਿਬੇੜ ਦਈ ਹੈ ॥

ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਹਮਾਰੇ ॥ ਮੋਹਨ

ਮੋਹਿਲੀਆ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਸਮਝਸਿ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪੂਰਨ (ਪਰਮ) ਉਤਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜੋਤੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸਰ ਮੋਹਨ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਹੈ ਮਨ ਤਿਸਕੋ ਸਰੂਪ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਮਝੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਹੀਨ ਹੋਛੀ ਮਤਿ ਝੂਠੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪੀਰ ਸਰੀਰੇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਕਰਮ ਹੀਨ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਮਤਿ ਹੋਛੀ ਹੈ ਔਰ ਬਾਣੀ ਭੀ ਝੂਠੀ ਹੈ (ਸਰੀਰੇ) ਅਰਥਾਤ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਅਧਯਾਸ ਹੋਨੇ ਸੇ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਪੀੜਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਜਬ ਕੀ ਰਾਮ ਚੰਗੀਲੈ ਰਾਤੀ ਰਾਮ ਜਪਤ ਮਨ ਧੀਰੇ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਸੇ ਹਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਰਾਮ ਅਨੰਦੀ ਵਿਖੇ ਰਾਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤ ਹੀ (ਮਨ) ਅੰਤਰਕਰਲ ਧੀਰਜ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ਹਉਮੈ ਛੋਡਿ ਭਈ ਬੈਰਾਗਨਿ ਤਬ ਸਾਚੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਨੀ ॥

ਜਬ ਜੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਛੋਡਕਰ ਹਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਬੈਰਾਗਨ ਭਈ ਤਬ ਅੰਤਰਿਕਰਲਸੈਂਸਾਰੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਸਮਾਵਤੀ ਭਈ ॥

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਬਿਸਰੀ ਲਾਜ ਲੁਕਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ (ਮਾਨਿਆ) ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ਔਰ ਲੋਕ ਲਾਜ ਬਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭੂਰ ਭਵਿਖ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਜੈਸੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥

(ਭੂਰ) ਭੂਤ ਕਾਲ ਔਰ ਭਵਿਖਤ ਕਾਲ ਮੈਂ ਤੁਮ ਐਸੇ ਜਾਣੋਂ ਜੋ ਤਿਸ ਜੋਸ਼ਾ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਹੁਮੇਰੇਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਕੇ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਰਤੀ ਸੋਹਾਗਨਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਭਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੈ ਵਹੀ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈ ਕਜੋਂਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਭਤਾਰ ਕੇ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਵਾ ਸਨਮੁਖ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਭੂਤ ਭਵਿਖਤ ਮੈਂ ਜੈਸੇ ਤੁਮ ਹੋ ਤੈਸਾ ਹੋਰੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੀ ਹੋਈ ਸੁਹਾਗਨ ਹੋਈ ਹੂੰ ਹੇ ਰਾਮ ਤੂੰ ਪਤੀ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਦੁਖੁ ਬਿਆਪੈ ॥

ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਰਹੀਏ ਕਜੋਂਕਿ ਬੇਮੁਖ ਹੋਏ ਸੇ ਜਨਮਾਦੀ ਦੁਖ ਬਜਾਪਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਹਵਾ ਸਾਦੁ ਨ ਫੀਕੀ ਰਸ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਪੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸਰਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਹਵਾ ਫੀਕੀ ਹੋ ਕਿਜੋਂਕਿ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕਾ ਅਸਾਦਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਾਲ ਸੰਤਾਪਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਦਰਸੁ ਨ ਪਰਸੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਬ ਲਗੁ ਭੂਖ ਪਿਆਸੀ ॥

ਜਬ ਤਕ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ (ਪਰਸੈ) ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਥਾ ਤਬ ਤਕ ਹੀ ਭੂਖ ਪਯਾਸ ਰਹਿਤੀ ਥੀ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਤ ਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਜਲ ਰਸਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਦਰਸਨ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਮਨ ਮਾਨੁ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕਰਕੇ ਕਮਲ ਬਿਗਸਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਭੁਧੀ ਬਿਗਾਸੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਦੁਲਭ ਭਈ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਉਨਵਿ ਘਨਹਰੁ ਗਰਜੈ ਬਰਸੈ ਕੋਕਿਲ ਮੋਰ ਬੋਰਾਗੀ ॥

(ਬੁਨਵਿ) ਬੁਕ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਦਯਾਲ ਹੋ ਕੇ (ਘਨਹਰੁ) ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਜੋ ਬਦਲ ਹੈ ਗਰਜ ਕਰਕੇ ਬਰਸਤੇ ਹੋਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਬਰਸਨਾ ਹੈ ਔਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੋਂ ਕਾ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਗਰਜਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਸਰਵਦ ਕਰਕੇ ਕੋਕਿਲ ਭਾਵ ਬੁਧੀ ਔਰ (ਮੋਰ) ਮਨੁ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਵਾ ਅਧਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਰਵਰ ਬਿਰਖ ਬਿੰਗਿ ਭੁਇਅੰਗਮ ਘਰਿ ਪਿਰੁ ਧਨ ਸੋਹਗੀ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਭੂਮੀ ਮੈਂ (ਤਰ) ਅਤ੍ਰੈ ਕਰ ਕੇ ਸੁਭ ਗੁਨੇ ਰੂਪ (ਵਰ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬ੍ਰਿਖ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ਔ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੂਪ ਪੰਛੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਸਰਪ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਵਰੁ ਤਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬ੍ਰਿਖ ਜੋ ਬੰਦਨ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਜੇਸੇ ਸਰਪ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੇਸੇ ਬਿਰਖੋਂਕੇ ਢਲ ਖਾਇ ਕਰਿ (ਬਿਰਖ) ਪੰਛੀਓਂ ਕੇ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਜਿਸ ਧਨ ਦੇ ਘਰ ਪਿਰੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਸੁਹਾਗ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕੁਚਿਲ ਕੁਰੂਪਿ ਕੁਨਾਰਿ ਕੁਲਖਨੀ ਪਿਰ ਕਾ ਸਹਜੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਜੋ (ਕੁਚਿਲ) ਕੁਚਲਨੀ ਅਰਥਾਤ ਮੰਦ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੀ ਔ (ਕੁਰੂਪਿ) ਕੁਟਲ (ਕੁਨਾਰਿ) ਖੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋ ਖੋਟੇ ਲਖਣੋ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪਤੀ ਕਾ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ॥

ਹਰਿ ਰਸ ਰੰਗਿ ਰਸਨ ਨਹੀਂ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਖ ਸਮਾਨਿਆ ॥ ੩ ॥

(ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਰਸਨਾ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਜੇ ਹਰੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁਈ ਤਿਸ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਦੁਰਮਤੀ ਕਰਕੇ ਦੂਖ ਹੀ ਸਮਾਨਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ਨਾ ਦੁਖ ਦਰਦੁ ਸਰੀਰੇ ॥

ਅਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਵਹੁ ਜਨਮਤੀ ਮਰਤੀ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਤੇ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਭੀ ਖੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਨਾ ਅੰਤਰਕਰਨ ਮੈਂ ਈਰਖਾ ਰੂਪ ਦਰਦ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਹੇਲੀ ਪ੍ਰਭ ਦੇਖਤ ਹੀ ਮਨੁ ਧੀਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸੁਖੀ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਹੋਤੇ ਹੀ ਮਨ ਮੈਂ ਧੀਰਜ ਆਦਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦੂਰਿ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ

ਬਚਨਿ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹਰਿ ਪਾਏ ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਆਸਰਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਏ ਹੈ ॥

ਇਨ ਬਿਧਿ ਹਰਿ ਮਿਲੀਐ ਵਰ ਕਾਮਨਿ ਧਨ ਸੋਹਗੁ ਪਿਆਰੀ ॥

ਪੂਰਬੋਕਤ ਬਿਧੀ ਮੇ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰ ਵਾਕੋਂ ਵਾਹਾ ਹੇ ਕਾਮਨ ਹਰੀ ਵਰ ਕੋ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਸੋਹਗੁ) ਪਤੀਕੇ ਪਜਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਪੈਨ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ॥

ਜਾਤਿ ਬਰਨ ਕੁਲ ਸਹਸਾ ਚੁਕਾ ਗੁਰਮਤਿ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਸਬਦ ਕੇ (ਬੀਚਾਰੀ) ਵਿਚਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਜਾਤੀ ਕੁਲ ਔ ਬਰਨ ਆਸਰਮ ਕਾਅਭਿਮਾਨ ਔਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਭਾਤਿ ਆਦਿਕ ਸੰਸਾ (ਬੁਕਾ) ਭੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਜਿਸ ਪਰ ਪਤੀ ਕਾ ਮਾਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਚਿੰਨ ਕਯਾ ਹੈਂ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੁ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਤਾਕਉ ਹਿੰਸਾ ਲੋਭੁ ਵਿਸਾਰੇ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਵਹੁ ਹਿੰਸਾ ਅਰ ਲੋਭ ਕੇ ਬਿਸਾਰਦੇਤੀ ਹੈ ॥

ਸਹਜਿ ਰਵੈ ਵਰੁ ਕਾਮਲਿ ਪਿਰ ਕੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਸਵਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੁਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਤੀ ਕੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁਭਾਵਕ ਪਤੀ ਕੇ ਰਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਰਉ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੁਟੰਬ ਸਨਬੰਧੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥

ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੁਟੰਬੀ ਅਰੁ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਕੀ ਜਾਰ ਦੇਵੋਂ ਜੋ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਕੇ ਪਸਾਰੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਨਾਹੀ ਦੁਖਿਧਾ ਕਰਮ ਬਿਕਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰ ਰਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਰੁ (ਰਸੁ) ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਵਹੁ ਦੁਵੈਤ ਸੇ ਵੇਕਾਰੀ ਕਰਮ ਕਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਅੰਤਰਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥਹਿਤ ਕੋ ਦੁਰੈ ਨ ਲਾਲ ਪਿਆਰੀ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਅੰਤਰ (ਹਿਤ ਕੋ) ਹੋਮ ਕਾ ਰਤਨ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਵਹੁ (ਲਾਲ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਯਾਤੀ ਛਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਅਮੋਲਕੁ ਜਾਨ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਨ ਮੈਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਕੇ ਅੰਤਰ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਹਮ ਧੂਰਿ ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਰਮ

ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਦੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਹੁਦੇ ਹੈਂ ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕੇ ਹਮ ਨੇ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਮ ਜੋ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ (ਆਤਮ) ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈਐ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਸਭਿ ਦੂਰਿ ॥

ਸੰਤ ਸਤਗੁਰ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸਾਂਤੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਹਮ ਨੇ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪ ਔਰ ਦੁਖ ਕਾਟ ਕਰ ਦੂਰ ਕਰ ਈਦੇ ਹੈਂ ॥

ਆਤਮ ਜੋਤਿ ਭਈ ਪਰਭੂਲਿਤ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਦੇਖਿਆ ਹਜੂਰਿ ॥ ੧ ॥

(ਆਤਮ ਜੋਤਿ) ਆਤਮ ਗੁਰਾਤ ਪ੍ਰਭੂਲਤ ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕੋ (ਹਜੂਰਿ) ਨਿਕਟ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਕੇ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਿਆ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਕੀਆ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਗਨਾਏ ਧੂਰਿ ॥ ੨ ॥

ਅਠਾਰਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਏ ਹਾ ਵਲ ਸਤਸੰਗਤ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੈਂ ਨਾਵਟੇ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਕਾਰ ਮਲੀਨ ਮਤਿ ਹੋਛੀ ਹਿਰਦਾ ਕੁਸੁਧ ਲਾਗਾ ਮੋਹ ਕੂਰੁ ॥

ਦੁਰਮਤੀਓਂ ਕੀ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਕੇ ਮਤਿ ਹੋਛੀ ਅਰ ਮਲੀਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਔ ਹਿਰਦਾ ਕੁਸੁਧ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕਯੋਕਿ (ਕੂਰੁ)

ਮੂਰਖ ਮੋਹ ਮੈਂ ਲਾਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕਿਉ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਹਉਮੈ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਮਨੁ ਝੂਰਿ ॥ ੩ ॥

ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ? ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਮਨ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈਂ ਬਝਾਪ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸੀ ਸੇ ਝੂਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿਜੀ ਮਾਗਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਗ ਧੂਰਿ ॥

ਹੋ (ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦੜਲ ਹੋਹੁ ਜੋ ਕਹੇ ਕਾ ਮਾਂਗਦੇ ਹੋ? ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ? ਮੈਂ ਸਤਿਸੰਗਤ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਦੁਰਮਤੀਓਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਨਾਨਕ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਜਨੁ ਹਰਿ ਭੋਇਆ ਰਾਮੁ ਹਜੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੋ ਹੋ ਹਰੀ ਰਾਮ ਹੂੰ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਪਾਸ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੂੰ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨਨ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ ਨ ਜਾਈ ਤਰਲਾ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤੇ ਹੀ ਜਿਸ ਮੈਂ ਜਲੁ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਜਗਤੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਮਨ ਝਾਟੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਜਾਪ ਨੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਾਰ ਉਤਾਰੀ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਠੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋਰੀ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ (ਪ੍ਰਭੁ ਕੋਰੀ) ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਠੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਸੁਰਤਿ) ਉਤਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਏਹੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਿਚਾਰੀ ਹੈ ॥

ਅਨਾਦਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਸਰਬ ਕਲਾ ਗੁਨਕਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਔਰ ਸਰਬ ਛੁਟੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਜੋ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਜਾਪਾ ਹੈ ਔਰ ਹਿਰਦੇਮੈ ਪਿਆਰ ਧਰਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਰਵਿਆ ਸਥ ਨਾਈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਮਨ ਤਨ ਔਰ ਸਰਬ ਥਾਵੇਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਪਾਇਆ ਹਿਰਦੈ ਅਲਖੁ ਲਖਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾਲ ਹੁਏ ਤਬ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਹੇ ਕਹਾ ਪਾਇਆ ਹੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਤਿਸ ਅਲੇਖ ਕੇ ਲਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅੰਤਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਸਰਬ ਪਰਣੀਧਰ ਸਾਕਤ ਕਉ ਦੂਰਿ ਭਇਆ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਜੋ ਸਰਬ ਪਰਣੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਰ ਹਰੀ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ (ਸਾਕਤ) ਮਨਮੁਖ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਕਤ ਧੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤ ਨ ਕਬਹੂ ਭੁਝਹਿ ਜੂਐ ਥਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਖੇ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਬੀ ਭੁਝਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨ ਸਾਕਤੋਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਜ ਹੁਏ ਮੈਂ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਥਾਜੀ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਗੁਰਿ ਕਿੰਚਤ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਜਿਨਕੇ ਉਪਰ ਗੁਰੂ ਨੇ (ਕਿੰਚਤ) ਅਲਪ ਮਾਤਰ ਭੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਲੋਗ ਉਠਤੇ ਬੈਠਤੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨਕਉ ਨਦਰਿ ਭਈ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਨ ਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਭਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰ ਦਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਪਿਆਰੇ ॥

ਜਿਨ ਉਪਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਿਨਕੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪਿਆਰੇ ਆਪਨਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰ ਪਰਕਾਰੋਂ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ । ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਪਰ ਆਪਕਾ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਜੀਗਿਆਸੂਓ ਕੇ ਕਾਰਜ ਆਪਨੇ ਸਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜਨ ਦੀਨ ਭਏ ਗੁਰ ਆਗੈ ਤਿਨਕੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਆਗੇ ਦੀਨ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮਾਦਿ ਦੁਖ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਗੁਰ ਆਗੈ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਸਵਾਰੇ ਹੁਏ ਜੀਗਿਆਸੂ ਜਨ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਆਗੇ ਭਗਤੀ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਰਸੁ ਗਾਵਹਿ ਰਸੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਹੈ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤਿਸ ਰਸ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ । ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਰਸ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚੀਨਿਆ ਓਇ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ (ਮੋਖ ਦੁਆਰੇ) ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਅਚਲੁ ਅਚਲਾ ਮਤਿ ਜਿਸੁ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖ ਅਚਲ ਹੈ ਔਰ ਅਚਲ ਹੀ ਤਿਸਕੀ ਮਤ ਹੈ ਜਿਸ ਕੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਜੀਉ ਦੇਵਉ ਅਪੁਨਾ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਛਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭੁਮਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਾਗੇ ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨ ਗੁਬਾਰੇ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਜਨ ਭਰਮ ਕਰ ਦੁਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਔਰ ਇਸੀ ਘੋਰ ਅੰਧੇਰੇ ਮੈਂ ਪਛੇ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾ ਉਚਵਾਰਿ ਨ ਪਾਰੇ ॥ ੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਤਾ ਤਿਨਕੋ ਨਦਰ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸੀ ਸੇ ਨਾ ਉਚਾਰ ਕੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਂ ਪਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਧ ਬੀਚ ਹੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੋ ਉਨਕੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦ੍ਰਿਸਟ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਸਰਬੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿਆ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਲਾ ਧੀਰੇ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਸੰਪੂਨਜ ਜੋ ਅਪੰਨੀ ਸਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਹਤ ਹੈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਥਾਰੇ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪੁਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਉਥਾਰੇ)
ਬਚਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਐਸੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਐਸੀ (ਕਾਰ) ਸੇਵਾ ਕਰ । ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋਂ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਰੇ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿ ਕਰਕੇ ਮਾਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਖ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਅਤਿ ਮੀਨੀ ਅਵਰ ਵਿਸਰਿ ਸਭ ਜਾਇ ॥
ਜਿਨਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਤਿ ਮਿਨੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਅਵਰ ਸਭ ਕੁਛ ਬਿਸਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਹਸੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥
(ਜੋਤੀ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਜੋਤ ਕੋ ਮਿਲਾਇਕੇ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ(ਰਹਸੁ) ਅਨੰਦ ਭਇਆ ਹੈ ॥੧॥
ਜਬ ਗੁਣ ਗਾਇ ਤਬਹੀ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਸਾਂਤਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਜੀਵ ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬੀ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਆਇ ਕਰ ਬਸਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥
ਜਬ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਮਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਈ ਹਰਿ ਪਿਆਇਆ ਗਿਆਨ ਤਤਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਬੁਧੀ ਪਰਗਾਸੀ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਪਿਆਇਆ ਹੈ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਤਤ੍ਰ ਸੂਰੂਪ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਾਈ ਹੈ ॥
ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਪਿ ਲਗਾਇ ॥ ੩ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਜੋਤ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਭੀ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸਹਜੇਸਮਾਪੀ ਲਗਾਇਰਖਿਏ ॥੩॥
ਹਿਰਦੈ ਕਪਟੁ ਨਿਤ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਹਿ ਮੁਖਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਣਾਇ ॥

ਔਰ ਜੇ ਦੰਡੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਕਪਟ ਹੈ ਔਰ ਕਪਟ ਸਹਤ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਮੁਖ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਮੰਤਰ ਸੁਣਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ ਤੁਹ ਕੂਟੈ ਦੁਖ ਖਾਇ ॥ ੪ ॥
ਮਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਲੋਭ ਰੂਪ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ ਹੈ ਵੇਗ ਕੇ ਕੁਟਣ ਕਰ ਦੁਖ ਕਾ ਖਾਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਜੇ ਦਿਖਾਵੇ ਮਾਤਰ ਦੰਡ
ਸਹਿਤ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਫਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚਾ ਲਾਇ ॥
ਜਬ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਸੰਨ ਭਏ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ (ਪਰਚਾ) ਪਰੇਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਮਾਨੀ ॥
ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਖਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੋ ਮਾਨੀਯਾ ਸੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨਨ ਕਰਨੇਲਗਾ ਹੈ ਖਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ
ਹੈ ਯਾਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨਾ ਐ ਕਥਾ ਸੁਣਨੀ (ਸੁਖਾਨੀ) ਪਿਆਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ॥
ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹੋਵਹੁ ਜਨ ਉਪਰਿ ਜਨ ਦੇਵਹੁ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਖ ਦੀਨ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੋਵਹੁ ਔਰ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਹੋ ਅਕਥ ਅਪਨੀ ਕਹਾਨੀ ਕਾ ਕਹਿਲਾ ਸੁਣਨਾ ਦੇਵਹੁ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਨ ਲਗਾਨੀ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਰਸ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਔਰ ਤਨ ਕੋ ਮੀਨੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਬੁਰਿਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿਨ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਨੀ ॥
ਜਿਨੋਂਨੇ ਗੁਰਮਤ ਲੋਕਰਨਾਮ ਕੀ ਮਧਿਆ ਪਛਾਨੀ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਬਸੰਸਾਰ ਜੋ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕੋ(ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮਮੰਗਿਏ ॥
ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਭ ਬੁਕੀ ਆਵਣ ਜਾਨੀ ॥ ੨ ॥

(ਪੁਰਖ) ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ (ਪੁਰਖ) ਜੀਉ ਜਬ ਮਿਲਾ ਤਬ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਤਬ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ਚੁਕ ਜਾਤੀ ਭਈ ॥ ੨ ॥

ਨੈਨੀ ਬਿਰਹੁ ਦੇਖਾ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨੀ ॥

ਐਸੇ (ਬਿਰਹੁ) ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਜੋ ਸਮੁਰਥ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਨੈਨੀ ਦੇਖਣਾ ਹੂੰ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸ੍ਰਵਣੀ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਨਉ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਿਨ ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਸੁਨਣਾ ਹੂੰ ਔਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤੀ ਭਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪੰਚ ਜਨਾ ਗੁਰਿ ਵਸਗਤਿ ਆਣੇ ਤਉ ਉਨਮਨਿ ਨਾਮਿ ਲਗਾਨੀ ॥

(ਪੰਚ ਜਨਾ) ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਵਣ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਬਸਿ ਆਣ ਦੀਏ ਹੈਂ ਤੋਂ (ਉਨਮਨਿ) ਤੁਰੀਆ ਰੂਪ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੀ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਬਜਾਪਕ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥੪॥੫॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪੜ੍ਹ ਸਾਰੁ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਿਰੁ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਨਿਹਵਲ ਸਭੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਏਥੀ ਪੜ੍ਹਨ (ਸਾਰੁ) ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਬਿਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਤਨਾ ਵੇਲਾਉ ਹੈ ਸਭ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਆ ਲੀਜੈ ਕਿਆ ਤਜੀਐ ਬਉਰੇ ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੋ ਛਾਰੁ ॥

ਹੇ ਬਾਵਰੇ ਕਿਆ ਗੁਹਣ ਕਰੀਏ ਔਰ ਕਿਆ ਤਜਾਗ ਕਰੀਏ ਜੋ ਪਰਪੰਚ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਣਾ ਹੈ ਸਭ ਛਾਰ ਹੋ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਬਿਖਿਆ ਕਉ ਤੁਮ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਜਾਨਹੁ ਸਾ ਛਾਡਿ ਜਾਹੁ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਵਿਖਿਓ ਕੋ ਤੁਮ ਅਪੁਨੀ ਵਸਤੂ ਕਰਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ਸੋ ਛਾਡ ਜਾਵੇਗੇ ਅਰ (ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ) ਮਾਤਾ ਕੋ ਗਰਭ ਮੈਂ ਵਾ ਨਰਕ ਭੰਡ ਮੈਂ ਉਲਟੇ ਪੜ੍ਹੇਗੇ ਵਾ ਸਿਰ ਪੁਰ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਭਾਰ ਉਠਾਵੇਗੇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਪਲੁ ਪਲੁ ਅਉਧ ਫੁਨਿ ਘਾਟੈ ਬੂਝਿ ਨ ਸਕੈ ਗਵਾਰੁ ॥

ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਭਾਵ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਪੁਨਹ ਪਲ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਵਿਚ ਅਵਸਥਾ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ (ਗਵਾਰੁ) ਮੁਰਖ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਸੇ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਜਿ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਇਹੁ ਸਾਕਤ ਕਾ ਆਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸੇ ਕੁਛ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਇਹ (ਸਾਕਤ) ਮਨਮੁਖ ਕਾ (ਆਚਾਰੁ) ਕਰਤਬਜ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੋ ਸੀਗ ਮਿਲੁ ਬਉਰੇ ਤਉ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਹੇ ਕਾਮਲੇ ਜੀਵ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਦੇ ਸੀਗ ਮਿਲ ਤੋਂ (ਮੋਖਦੁਆਰੁ) ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਸੰਗ ਸੁਖੁ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਪੂਛਹੁ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਸੰਗ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਕੇ ਬੀਚਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪੰਡਤੋਂ ਸੇ ਜਾਇਕਰ ਪੂਛ ਲੇਵੇ ॥੩॥

ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਸਭੈ ਕੋਊ ਚਾਲੈ ਝੂਠ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਪਾਸਾਰੁ ॥

ਰਾਣਾ ਅਰ ਰਾਉ ਪਦਵੀਆਂ ਵਾਲਾ ਸਭ ਕੋਈ ਇਸ ਝੂਠੇ ਸੰਸਾਰ ਪਸਾਰੇ ਕੇ ਛੋਡ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਸਦਾ ਬਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਜਿਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨ ਸਦਾ (ਬਿਰੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਚਲ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ (ਆਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਜਬ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕੋ ਗਦੀ ਪਰ ਬੈਠਾ ਦੀਆ ਤਬ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਡਾ ਪੁਤ੍ਰ ਥਾ ਸੋ ਪਿਤਾ ਕੋ ਕਹਿਤਾ ਭਾਮ ਮੈਂ ਬਾਦਸਾਹ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰਕੇ ਆਪਕੋ (ਗੁਰੂ) ਅਰਜਨ ਜੀ ਸਹਿਤ ਦਿਲੀ ਵਿਚ ਬੁਲਾਵਾਂਗਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਤੇ ਭਏ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੩ ਦੁਪਦਾ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਲਾਂਹੇ ਪੂਤ ਝਗਰਤ ਹਉ ਸੀਗਿ ਬਾਪ ॥ ਜਿਨਕੇ ਜਣੇ ਬਡੀਰੇ

ਤੁਮ ਹਉ ਤਿਨ ਸਿਉ ਝਗਰਤ ਪਾਪ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਸ ਵਸਤੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸਾਥ ਝਗਰਤੇ ਹੋ ਜਿਨਕੇ (ਜਟੇ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੁਏ ਔਰ ਤੁਮ (ਬਡੀਰੇ) ਵਡਿਆਏ ਹੁਏ
ਹੋ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਝਗਰਨੇ ਸੇ ਦੇਸ ਲਗਾਤਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਝਗਰਨੇ ਸੇ ਤੁਥ ਕੋ ਪਾਪ ਲਗੇਗਾ ॥

ਜਿਸ ਧਨ ਕਾ ਤੁਮ ਗਰਬੁ ਕਰਤ ਹਉ ਸੋ ਧਨੁ ਕਿਸਹਿ ਨ ਆਪ ॥

ਜਿਸ ਧਨ ਕਾ ਤੁਮ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸੋ ਧਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਅਪਣਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਬਿਖਿਆ ਰਸੁ ਤਉ ਲਾਗੈ ਪਛੁਤਾਪ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਇਹੁ ਬਿਸਜ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਰਸ ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਛੋਡ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪੀਛੇ ਸੇ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਨਾ ਲਗਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਤੁਮਰੇ ਪ੍ਰਭ ਹੋਤੇ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਤਿਨਕੇ ਜਾਪਹੁ ਜਾਪ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ਗਰਭ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਰਖਕ ਹੋਤੇ ਕੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪੋ ॥

ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤ ਨਾਨਕ ਜਨ ਤੁਮਕਉ ਜਉ ਸੁਨਹੁ ਤਉ ਜਾਇ ਸੰਤਾਪ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਨ ਮੈਂ ਤੁਮ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੇਕਰ ਸੁਨੋਂ ਭਾਵ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰੇ ਤੋਂ ਤੁਮਾਰਾ ਭਲੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਪਤਾ ਨਿਵ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਘਰੁ ੫ ਦੁਪਦੇ ਪੜਤਾਲ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪੜਤਾਲ ਛੰਦ ਕੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਜਗੀਨਾਥ ਜਗਦੀਸਰੋ ਜਗਜੀਵਨੋ ਮਨ ਮੋਹਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ॥

ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕ ਸਭ ਦਿਨਸੁ ਸਭ ਰਾਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਅਰ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਜਾਂਪਿ) ਜਪਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਹੇ ਮਨਮੋਹਨ
ਆਪਕੇ ਸਾਥ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਭ ਰਾਤਿ ਅਰ ਸਭ ਦਿਨੋਂ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ (ਟੇਕ)
ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੀ ਉਪਮਾ ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਸੁਕ

ਨਾਰਦ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਤਵ ਗੁਨ ਸੁਆਮੀ ਗਨਿਨ ਨ ਜਾਤਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੀ ਉਪਮਾ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ (ਅਨਿਕ) ਅਗਿਨਤ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕੋਂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਕਹੈ
ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਲੇਵੇ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਨਾਰਦ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੇ ਗੁਨ
ਗਿਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਤੂ ਹਰਿ ਬੇਅੰਤੁ ਤੂ ਹਰਿ ਬੇਅੰਤੁ ਤੂ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਨਹਿ ਆਪਨੀ ਭਾਂਤਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਬੰਨ੍ਹਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਤੂੰ ਅਪਨੀ (ਭਾਂਤਿ) ਤਰਹ ਕੋ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਨਿਕਟ ਹੀ ਬਸਤੇ ਤੇ ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਭਗਤ ॥

ਜੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟ ਪੁਨਹ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟ
ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸੋ ਸਾਧੂ ਜਨ ਆਪਕੇ ਭਗਤ ਹੈ ॥

ਤੇ ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਲਿ ਮਿਲੇ ਜੈਸੇ ਜਨ

ਨਾਨਕ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਮਿਲਾਤਿ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸੋ ਆਪ ਕੇ ਸੰਤ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਸੰਗ ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਕਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਐਸੇ ਅੰਤਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਜੈਸੇ (ਸਲਲੈ) ਜਲਕੇ ਸਾਥ ਜਲ ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਨਰ ਹਰੇ ਨਰ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ

ਸਗਲ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮੋਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਰੋਂ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨ ਧਾਰੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਸੁਆਮੀ ਹਰੀ ਜਗਲ ਦੇਵਾਂ ਕੋ ਦੇਵ (ਸ੍ਰੀ) ਸੋਭਾਵਾਨ (ਰਾਮ) ਰਮਨ ਰੂਪ ਰਾਮ
ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਰਾਮ ਗੁਨ

ਗਾਵਤੇ ਤਿਤੁ ਗਹਿ ਵਾਜੇ ਪੰਚ ਸਬਦ ਵਡਭਾਗ ਮਥੇਰਾ ॥

ਜਿਸ (ਗ੍ਰਿਹਿ) ਸਗੀਰ ਵਿਖੇ ਮਨ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੀਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਆਪਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ
ਹੇ ਰਾਮ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ (ਗ੍ਰਿਹਿ) ਸਗੀਰ ਵਿਖੇ ਪੰਚ ਸਬਦ ਦਸਵੇਂ ਵਾਰ ਵਾ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ
ਜਸਕੇ ਵਾਜੇ ਬਜੇ ਹੈਂ ਕੌੜੀਕਿ ਤਿਨਕੇ ਮਾਥੇ ਕਾ ਭਾਗ ਬਡਾ ਉਤਮੁ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਜਨਕੇ ਸਭਿ ਪਾਪ ਗਏ ਸਭਿ ਦੇਖ ਗਏ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਏ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧ
ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਗਏ ਤਿਨ ਜਨਕੇ ਹਰਿ ਮਾਰਿ ਕਥੇ ਪੰਚ ਚੋਰਾ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਭ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਐ ਖੁਬ ਦੂਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਜਨਮਾਦਿਕ ਰੋਗ ਭੀ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਕਿਯੋਂਕਿ ਏਹ ਕਾਮਾਦੀ ਜੋ ਪਾਪੋਂ ਚੋਰ ਹੈਸੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ
ਮਾਰਕੇ ਕਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਹੁ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ਜਗਦੀਸੁ ਜਪਹੁ

ਮਨਿ ਬਚਨਿ ਕਰਮਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧੂ ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸਾਧੂ ਜਨ ਤੇਰਾ ਹਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ
ਅਰਾਧਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਸਭਿ ਪਾਪ ਗਵਾਧੂ ॥

ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬੋਲਣੇ ਜੋ ਸਭਿ ਪਾਪ (ਗਵਾਧੂ) ਗਵਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਗਰਨੁ ਕਰਹੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਨੰਦੁ ਜਪਿ ਜਗਦੀਸੁਰਾ ॥

ਵਹੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਗਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਗਦੀਸੁਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਕਰ ਤਿਨ ਕੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਾ ਅਨੰਦ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ਸਭੈ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ਧਰਮੁ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖੁ

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥

ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭੀ ਸਭੀ ਫਲਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਆਦਿਕ ਜੋ ਹੈਸੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ
ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਭਗਤੋਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਤੇਰਾ
ਅਰਥਾਤ ਮੁੱਖਤਾ ਹੋਈ ਹੈ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਬਦ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਭੀ ਅਰਥ ਬਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਮਾਧੋ ਮਧਸੂਦਨੋ ਹਰਿ

ਸ੍ਰੀ ਰੰਗੋ ਪਰਮੇਸਰੋ ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਾਧੋ (ਮਧਸੂਦਨੋ) ਹਰੀ (ਸ੍ਰੀਰੰਗੁ) ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਪਾ ॥ ਵਹੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਸਤ ਹੈ (ਪ੍ਰਭੁ) ਸਮਰਥ ਹੈ
ਔਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਸਭ ਦੁਖਨ ਕੇ ਹਿਰਾ ਸਭ ਸੂਖਨ ਕੇ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖੋ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਸੁਖੋ ਕਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਐਸੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਗੁਨੋ ਕੇ ਗਾਉ ॥

ਹਰਿ ਘਟਿ ਘਟੇ ਘਟਿ ਬਸਤਾ ਹਰਿ ਜਲਿ ਬਲੇ ਹਰਿ ਬਸਤਾ

ਹਰਿ ਥਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ਬਸਤਾ ਮੈ ਹਰਿ ਦੇਖਨ ਕੇ ਚਾਉ ॥

ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਹਰੀ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਜਲੋਂ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਲੇ ਮੈਂ ਭੀ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੇ
ਔਰ ਥਾਨ ਬਨੰਤਰੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਦੇਖਨੇ ਕਾ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਚਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥

ਕੋਈ ਆਵੈ ਸੰਤੋ ਹਰਿਕਾ ਜਨੁ ਸੰਤੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨੁ ਸੰਤੋ ਮੋਹਿ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਲਾਵੈ ॥

ਕੋਈ ਆਵੈ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਹਰੀ ਕਾ ਜਨੁ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨੁ ਹੋਵੇ ਹੇ ਸੰਤੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ
(ਮਾਰਗੁ) ਰਸਤਾ ਦਿਖਲਾਵੈ ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਹਉ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵਾ ਪਾਉ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਮਲ ਮਲ ਕਰ ਧੋਵੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਤੇ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ॥

ਹਰੀ ਜਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਮਿਲਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਰਧਾ ਜੋ ਹਰੀ ਮਿਲਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਆਨੰਦ ਭਏ ਮੈ ਦੇਖਿਆ ਹਰਿ ਰਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਆਨੰਦ ਕੋ ਪਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੇ ਹਰੀ ਰਾਉ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਹਰਿਕੀ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਜਗਦੀਸੁਰ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ॥

ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਖਾਨੀ ਤਨ ਕੋ ਹਰੀ ਜਗਦੀਸੁਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਮੇਰੇ
ਮਨ ਬਾਣੀ ਅਰ ਤਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਮੈਂ ਅਨਾਦਿਨੋਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਹਰਿਨਾਉ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥
ਮੈਂ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਸਦੀਵ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਨਿਰਭਉ ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਦਾ ਸਤਿ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ (ਨਿਰਭਉ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਸਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਪ ॥ ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਹੈ ?
ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ॥ ਆਸੂਨੀ ਸੰਭਉ ॥

ਨਿਰਵੈਰ ਹੈ ਅਕਾਲ ਹੈ ਅਮੂਰਤ ਹੈ ਆਸੂਨੀ ਹੈ ਸੰਭਵ ਹੈ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਨਾਦਿਨੋਂ ਪਿਆਇ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਪਿਆਵਨਾ ਕਰ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਸਿਪ
ਜਤੀ ਜੋਗੀ ਤਦ ਤੀਰਥ ਪਰ ਭਵਨ ਕਰਤ ਰਹਤ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ॥

ਤਿਸ ਹਰੀ ਦਰਸਨ ਕੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਦਰਸਨ ਕੇ ਥਾਣੀ ਕਰਕੇ ਵਾਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕ੍ਰੋਢੋਂ ਹੀ ਜਤਨ ਕਰ ਤੇਤੀਸ
ਕ੍ਰੋਢ ਦੇਵਤਾ ਸਿਧ ਜਤੀ ਅਰ ਜੋਗੀ ਜੋ ਹੇ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ (ਭਵਨ) ਅਸਥਾਨ ਬਨਾਇ ਕਰ ਵਾ ਕ੍ਰਮਲਾਂ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਥਾਇ ਪਈ ਜਿਨ ਕਉ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਵਤੁ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਪਰੰਤੂ ਤਿਨ ਪੁਰਖੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਵਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ਜਿਨਕੋ (ਬਨਵਾਰੀ) ਭਗਵਾਨ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਹਰਿਕੇ ਹੋ ਸੰਤ ਭਲੇ ਤੇ ਉਤਮ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜੋ ਭਾਵਤ ਹਰਿ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ॥
ਜੋ ਹਰੀ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ਕੇ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਸੰਤ ਕੇ ਭਗਤ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਭਲੇ ਉਤਮ ਹੈ ॥
ਜਿਨਕਾ ਅੰਗੁ ਕਰੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨਕੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪੈਸ ਸਵਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥
ਜਿਨਕਾ (ਅੰਗੁ) ਪਖ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ (ਪੈਸ) ਪਤਿਸਰਾ ਹਰੀ ਨੇ
ਆਪ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਪੜਤਾਲ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਪਾਨੁ
ਸਭ ਸਿਸਦਿ ਕਾ ਪ੍ਰਭੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਅਭਿਨਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੀ ਕੇ ਜਪ ਵਰੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਸ੍ਰੀਸਦੀ ਕਾ (ਪ੍ਰਭੋ) ਸੁਆਮੀ
ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਿਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਭਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਮ (ਬੋਲਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥
ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਸੇ ਪੀਐ ਜਿਸੁ ਰਾਮੁ ਪਿਆਸੀ ॥
ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਰਾਮ ਪਿਆਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਨਕੀ ਭੁਧੀ
ਰਾਮ ਜਲ ਕੀ ਪਿਆਸੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲੈ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਸੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਚਖਾਸੀ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਪੁਰਖ ਹਰੀ ਦਿਆਲ ਨੇ ਆਪ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਲਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਚਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਸਦਾ ਸਦਾ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰੇ ਤਿਨਕਾ ਸਭ ਦੁਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਜਾਸੀ ॥
ਜੋ ਪੁਰਖ ਥਾਣੀ ਕਰ ਸਦੀਵ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਦੁਖ ਭਰਮ ਔਰ ਭੈ ਸਭ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ਲਏ ਤਾਂ ਜੀਵੈ ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਕੁ ਜਲਿ ਪੀਐ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾਸ ਨਾਮ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥ ਕੈਸੇ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ? ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਿਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ (ਚਾਤ੍ਰਕੁ) ਪਾਪੀਰਾ ਸ੍ਰੀਤ ਜਲਿ ਪੀਵੇ ਤੇ ਤਰੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਸਿਰੀ ਰਾਮੁ ॥ ਰਾਮ ਰਮਤ ਰਾਮੁ ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਰਾਮੁ ॥
ਬੋਲਹੁ ਭਈਆ ਸਦਾ ਰਾਮ ਰਾਮੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਜਪ ਜੋ ਕਹੇ ਕੈਸਾ ਹੈ ਰਾਮ ? ਜੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਸਭ ਮੈਂ (ਰਮਤ) ਬਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ
ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਆਇ ਜੁਗਾਇ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਔਰ (ਬੋਲਹੁ) ਭਾਈ ਤਿਸ ਰਾਮ ਕੇ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਸਦੀਵ
ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਜੋ (ਸਰਬਗੇ) ਸਰਬ ਕੇ ਮਨ ਕੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪੇ ਸਭੁ ਕਰਤਾ ਰਾਮੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਸਭੁ ਜਗੇ ॥
 ਭੂਤ ਭਵਿਖਯਤ ਵਰਤਮਾਨ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਰਾਮ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੀ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਸਭ) ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ
 ਬੀਰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਰਾਮ ਆਪੇ ਹੀ ਹੈ ॥
 ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮਰਾਇ ਸੋ ਜਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥ ੧ ॥
 ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਇਕਾਗਰ ਕਰ
 ਲਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇਖਹੁ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ ਜੋ ਭਗਤਿ
 ਜਨਾਂ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਵਿਚਿ ਕਲਿਜੁਗ ਅਗੇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ (ਉਪਮਾ) ਅਹਿਮਾ ਕੋ ਦੇਖਹੁ ਹੇ ਸੰਤਜਨੋਂ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ (ਪਤਿ) ਇਜਤ ਕੋ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਰਾਖੇ
 ਹੈਂ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਸਭ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਪਤਿ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥
 ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਾ ਅੰਗੁ ਕੀਆ ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ ਦੁਸਮਨ ਦੂਖ ਗਏ ਸਭਿ ਭਗੇ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੩ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਖ ਦਾਸ ਕਾ ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ ਨੇ (ਅੰਗੁ) ਪਖੁ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਦੁਸਮਨ ਦੂਤ ਸਭ ਹਮਾਰੇ
 ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੩ ॥
 ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੁਛ ਮਾਂਗਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਕਉ ਬਲਿਜਾਉ ॥ ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਸ ਚਾਤਿਕ
 ਜਿਉ ਜਲ ਕੀ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਕਵਿ ਪਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਤਗੁਰ (ਗੁਰ) ਵਡੇ ਤੇਰੀ ਸਰਗੁਣ ਮੂਰਤੀ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਲੋਂ ਚਾਤਿਕ ਕੋ ਜਲ ਕੀ ਪਿਆਸ ਹੋਤੀ ਹੈ
 ਤੈਸੇ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਪਿਆਸ ਹੈ ਹੇ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਬ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ?

ਅਨਾਥਾ ਕੋ ਨਾਥੁ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁ ਭਗਤਿ ਵਡਲੁ ਹਰਿਨਾਉ ॥

ਹੂੰ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਭਗਤ ਵਡਸਲ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੋਂ
 ਕਾ ਪ੍ਰਯਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਅਸਰਾਉ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਖ ਨਾ ਸਕਤਾ ਹੋ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ (ਅਸਰਾਉ) ਆਸਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਿਪਰਿਆ ਧਰਿ ਨਿਗਤਿਆ ਗਤਿ ਨਿਥਾਵਿਆ ਤੂ ਬਾਉ ॥

ਨਿਆਸਰੋਂ ਕਾ ਤੂੰ ਆਸਰਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਗਤਿਓਂ ਕੀ ਗਤਿ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਥਾਵਿਓਂ ਕਾ ਤੂੰ ਬਾਉ ਹੈਂ ॥

ਦਹਦਿਸ ਜਾਉ ਤਹਾਂ ਤੂ ਸੰਗੇ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤਿ ਕਰਮ ਕਮਾਉ ॥ ੨ ॥

ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕਾ ਕਮਾਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਏਕਸੁ ਤੇ ਲਾਖੁ ਲਾਖੁ ਤੇ ਏਕਾ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹਿ ਨ ਸਕਾਉ ॥

ਹੂੰ ਏਕ ਤੇ (ਲਾਖ) ਅਸੰਖਿਆਤ ਔਰ ਲਾਖੋਂ ਤੇ ਇਛਾ ਅਨਸਾਰ ਏਕ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਕੀ (ਮਿਤਿ) ਮਰਯਾਦਾ
 ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਤੇਰੀ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ਸਭੁ ਤੇਰੇ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਉ ॥ ੩ ॥

ਹੂੰ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਤੇਰੀ (ਮਿਤਿ) ਮਰਯਾਦਾ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਈ ਏਹ ਜੋ ਸੋਸਾਰ ਕਾ ਖੇਲ ਦੇਖਨੇ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇਰਾ
 ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਤੂੰ ਕਿਆ ਮਾਗਤਾ ਹੋਂ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧਨ ਕਾ ਸੰਗੁ ਸਾਧ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਹਰਿ ਸਾਧਨ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਸੇ ਹੀ ਗੋਸਟ ਕਰਨੀ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਸੇ ਹੀ (ਲਿਵ) ਬਿਰਤੀ ਕਾ ਲਗਾਉਣਾ ਦੇਵੇ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾਸ ਭਾਵਨਾ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰਮਤੀਆ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਕੋ ਵੀ ਅਪਨਾ ਦਰਸਨ
 ਵੀਚੀਏ ਏਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਚਾਉ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਆਗੇ ਪਾਖੰਡ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਜੀਉ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨ ॥

ਕਰਤ ਬੁਰਾਈ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਛਪਾਈ ਸਾਖੀ ਭੂਤ ਪਵਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ਯਾਤੇ (ਜਾਨ) ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਣ ਰਹਾ ਹੈ ਮਨੁਖ ਤੇ ਛਪਾਇ ਕਰ ਜੀਉ ਬੁਰਾਈ ਕਰਤਾ ਹੈ
ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸਰ (ਸਾਖੀ ਭੂਤ) ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ (ਪਵਾਨ) ਪਵਨ ਸਮ ਸਰਬ ਗਤ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੈਸਨੋ ਨਾਮੁ ਕਰਤ ਖਟ ਕਰਮਾ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਜੂਠਾਨ ॥

ਵੈਸਨੋਂ ਨਾਮ ਹੈ ਔਰ ਖਟ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਿਰਦਾ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਜੂਠਾ ਹੋਰਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਝੁਥੇ ਸਭਿ ਅਗਿਆਨ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਝੁਥੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕਰਹਿ ਸੋਮ ਪਾਕੁ ਹਿਰਹਿ ਪਰਦਰਬਾ ਅੰਤਰਿ ਝੂਠ ਗੁਮਾਨ ॥

(ਸੋਮਪਾਕ)ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਅਪਣੀ ਹਥੀਂ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਰਾਏ ਦਰਬ ਕੋ (ਹਿਰਹਿ)ਬੈਸ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ
ਝੂਠ ਔਰਗੁਮਾਨਹੈ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੀ ਬਿਧਿਨਹੀ ਜਾਣਹਿ ਬਿਆਪੇ ਮਨਕੈ ਮਾਨ ॥ ੨ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਰ ਬੇਦ ਕੀ ਬਿਧੀ ਕੋ ਭੋ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਔਰ ਮਨ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਮੈਂ ਬਿਆਪੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੰਪਿਆ ਕਾਲ ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਵਰਤਾ ਜਿਉ ਸਵਰੀ ਦੇਵਾਨ ॥

ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਸੰਪਿਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸਭ ਬ੍ਰਤ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਉਨਕਾ ਦੇਭ ਸੰਯੁਗਤ ਕਰਨਾ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸਪਰਕਾਰ
(ਸਵਰੀ ਦੇਵਾਨ) ਮਦਾਰੀ ਕਾ ਦੇਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਭੁਲਾਏ ਉਝੜਿ ਪਾਏ ਨਿਹਫਲ ਸਭਿ ਕਰਮਾਨ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਭੁਲਾਇ ਕਰ ਔਝੜ ਪਾਏ ਹੈਂ ਉਨਕੇ (ਕਰਮਾਨ) ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੁਏ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਗਿਆਨੀ ਸੋ ਬੈਸਨੋ ਪੜਿਆ ਜਿਸੁ ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਗਵਾਨ ॥

ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਵੈਸਨੋਂ ਹੈ ਔਰ ਪੜਾ ਹੁਆ ਭੀਵਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕਰੀਹੈ ॥

ਉਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਉਪਰਿਆ ਸਗਲ ਬਿਸੁਾਨ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰ ਮੱਖ ਪਦ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰ ਸਗਲ (ਬਿਸੁਾਨ) ਵਿਸੁ ਤੇ ਉਧਰਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਕਿਆ ਹਮ ਕਥਹਿ ਕਿਛੁ ਕਥਿ ਨਹੀ ਜਾਣਹ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਬੁਲਾਨ ॥

ਹਮ ਕਿਆ ਕਥਨ ਕਰੇ ਕੁਛ ਕਥਨ ਕਰਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਉਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈਤੈ ਚੀ ਹਮ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਧੂਰਿ ਇਕ ਮਾਂਗਉ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਇਓ ਸਰਾਨ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥

ਇਕ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਆਪ ਕੀ (ਸਰਾਨ)
ਸਰਦ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥ ਗਿਆਨਦਾਨ ਕਾ ਅਨਭਵ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਥ ਮੋਰੇ ਨਾਚਨੋ ਰਹੋ ॥ ਲਾਲੁ ਰੰਗੀਲਾ ਸਹਜੇ ਪਾਇਓ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿਲਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਥ ਮੇਰਾ ਨਾਚਨਾ ਅਰਥਾਤ ਚੋਰਾਸੀ ਮੈਂ ਫਿਰਨਾ ਰਹਿ ਰੁਕਾ ਹੈ ਲਾਲ ਰੰਗੀਲਾ ਪ੍ਰਭ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪਾਇਆਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ
ਕੈਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਬਝਨੋਂ ਕਰ (ਲਹੇ) ਗੁਹਲ ਕਰਾ ਹੈ ॥

ਕੁਆਰ ਕੰਨਿਆ ਜੈਸੇ ਸਿੰਗ ਸਹੇਰੀ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਉਪਹਾਸ ਕਹੋ ॥

ਜੈਸੇ ਕਵਾਰੀ ਕੰਨਿਆ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਵਾਲੀ ਸਹੇਲੀ ਕੇਸਿੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਪੂਛਤੀਹੈ ਪ੍ਰਿਯ ਪਤੀ ਕੇ ਉਪਹਾਸ ਕੇ ਬਚਨ
ਕਹੁ ਭਾਵ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲਾਪ ਕਾ ਸੁਖ ਕਹੁ ॥

ਜਉ ਸੁਰਿਜਨੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਭੀਤਰਿ ਆਇਓ ਤਬ ਮੁਖੁ ਕਾਜਿ ਲਜੋ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਚਤੁਰ ਪਤੀ ਘਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਸੋ ਸੁਖ ਪ੍ਰਭਨੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਲਜਿਆ ਕਰਕੇ ਮੁਖ ਢਾਕ ਲੀਆ ਭਾਵ ਉਸ ਸੁਖ ਕਾ ਵਧ
ਅਨਭਵ ਕਰਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪਤੀ ਕਾ ਸੰਗਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਕੀ ਆਦ ਅੰਤ ਕੀ ਬਿਵਸਥਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਕਨਕੇ ਕੋਠਾਰੀ ਚੜਿਓ ਕਬਰੋ ਹੋਤ ਫਿਰੋ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸੁਵਰਨ ਕੋਠਾਰੀ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੁਆ (ਕਬਰੋ) ਕਮਲਾ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਮੈਲ ਕਰ ਚੰਦਲ ਹੈ ॥

ਜਬਤੇ ਸੁਧ ਭਏ ਹੈ ਬਾਰਹਿ ਤਬਤੇ ਬਾਨ ਬਿਰੋ ॥ ੨ ॥

ਜਬਤੇ ਬਾਰਾਂ ਵੰਨੀ ਕਾ ਰੋਗਿਆ ਤਬਤੇ ਉਸ ਕੋਠਾਲੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜਬ ਤਕ
ਮੈਲਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਚੰਦਲ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸੁਧ ਹੁਆ ਤਬ ਸ਼ੁਧਮ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਥ ਘੜੀਆਲ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਏਕਰ ਪ੍ਰਾਣੋ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਤਉ ਲਉ ਬਜਿਓ ਮੂਰਤ ਘਰੀ ਪਲੇ ॥

ਬਜਾਵਨ ਹਾਰੇ ਉਠਿ ਸਿਧਾਰਿਓ ਤਬ ਫਿਰਿ ਬਾਜੁ ਨ ਭਇਓ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਬਜਾਵਨ ਵਾਲਾ ਪਾਸ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਮਹੁਰਤ ਘੜੀ ਪਲ ਮੈਂ ਬਜਾਵਤਾ ਹੈ । ਜਬ ਬਜਾਵਨ ਹਾਰੇ ਉਠ ਕਰ
ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਬ ਪੁਨਾ ਬਾਜਤਾ ਨ ਭਇਆ ਤੇਸੇ ਹੀ ਜਬ ਤਕ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਸਰੀਰ ਚੇਸਟਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪ੍ਰਾਣ
ਪੈਂਟ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਰੀਰ ਚੇਸਟਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਜੋਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਤਕ ਅਵਿਦਿਆ ਰਾਤ੍ਰ ਬੀ ਤਬ ਤਕ ਭੇਦ ਭਾਵ
ਕਰ ਮਹੁਰਤ ਘੜੀ ਪਲ ਪਲ ਮੈਂ ਮਨ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਥਾ ਜਬ ਵਜਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਅਗਿਆਨ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਉ ਫਿਰ
ਦੁਵੈਤ ਰੂਪ ਬਰਨੇਂ ਕਾ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ॥ ੩ ॥ ਅਬ ਅਭੇਦਤਾ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਸੇ ਕੁੰਡ ਉਦਕ ਪੂਰਿਆਨਿਓ ਤਬ ਓਹੁ ਭਿੰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੋ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ (ਕੁੰਡ) ਘੜਾ (ਉਦਕ) ਜਲ ਕਾ ਨਦੀ ਵਾ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪੂਰ ਕਰ ਲਿਆਇ ਰਖਿਆ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁੰਡਿਨ
ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੁੰਡੁ ਜਲੈ ਮਹਿ ਭਾਰਿਓ ਅੰਭੈ ਅੰਭ ਮਿਲੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਵਹੁ ਭਰਾ ਹੁਆ ਘੜਾ ਜਲ ਮੈ ਭਾਰ ਦੀਆ ਤਬ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਜਲ ਮਿਲਿ ਜਾਤਾ ਭਇਆ
ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜਬ ਤਕ ਜੀਵ ਕੇ ਅਗਿਆਨ ਉਪਾਧੀ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਜੀਵ ਭਾਵ ਪਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਉਪਾਧੀ ਦੂਰਹੋਈ
ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਪੂਛੇ ਕਿਆ ਕਹਾ ॥ ਲੈਨੋ ਨਾਮੁ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਨੀਕੇ ਬਾਵਰ ਬਿਖੁ ਸਿਉ ਗਹਿਰਹਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ (ਅਬ) ਪਰਮੇਸਰ ਜੇ ਪੁਛੇਗਾ ਕਿ ਤੈਨੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਪਾਇ ਕਰ ਕਿਆ ਕੀਆ ਤਬ ਕਿਆ ਉਤਰ ਕਰੇਗਾ
(ਨੀਕੇ) ਸੁੰਦਰ ਵਾ ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਲੈਨਾ ਥਾ ਜੋ ਤੈ ਨਾਲੀਆ (ਬਾਵਰ) ਮੁਖ ਮਨ (ਬਿਖੁ)
ਵਿਸਿਓ ਮੈਂ ਗਹੁਗਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਚਿਰੇਕਾਲ ਪਾਇਓ ਜਾਤਉ ਕਉਡੀ ਬਦਲਹਾ ॥

ਚਿਰੇਕਾਲ ਪੀਛੇ ਏਹ ਦੁਲਭ ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਮਨ (ਕਉਡੀ) ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਦਲੇ ਬਿਅਰਥ
ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਬੂਰੀ ਕੇ ਗਾਹਕੁ ਆਇਓ ਲਾਇਓ ਕਾਲਰ ਬਿਰਖ ਜਿਵਹਾ ॥ ੧ ॥

(ਕਾਬੂਰੀ) ਕਸਬੂਰੀ ਕਾ ਲੈਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਕਰ ਆਇਆ ਥਾ ਭਾਵ ਸੇ ਤੂੰ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਹੋਤ ਆਇਆ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਖੋਟੇਕਰਮੋਂ
ਰੂਪੀ ਕਲਰ ਅੰ ਹੋਕਰ ਰੂਪ ਜਦਾਹ ਖਿਫ਼ ਲਾਵਤਾ ਬਇਆ ॥ ੧ ॥

ਆਇਓ ਲਾਭੁ ਲਾਭਨ ਕੈ ਤਾਈ ਮੋਹਨਿ ਨਾਗਉਰੀ ਸਿਉ ਉਲਝਿ ਪਹਾ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਲਾਭ (ਲਾਭਨ) ਸ਼ੁਢਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਥਾ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਨਭਾ ਭੂਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਉਲਝਪਛਾ ਹੈ ॥

ਕਾਚ ਬਾਦਰੈ ਲਾਲੁ ਖੋਈ ਹੈ ਫਿਰਿ ਇਹੁ ਅਉਸਰੁ ਕਦਿ ਲਹਾ ॥ ੨ ॥

(ਕਾਚ) ਵਿਸਿਓ ਕੇ ਬਦਲੇ (ਲਾਲੁ) ਪਰਮੇਸਰ ਖੋਇਲੀਆ ਹੈ ਫਿਰ ਇਹ ਸਮਾ ਕਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਪਰਾਪ ਏਕੁ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਠਾਕੁਰੁ ਛੋਡਹ ਦਾਸਿ ਭਜਹਾ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸਭੋ (ਪਰਾਪ) ਐਗੁਨ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਗੁਣ ਏਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਧਾਰਤਾ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਛੋਡ ਕਰਕੇ (ਦਾਸਿ) ਦਾਸੀ
ਮਾਇਆ ਕੇ ਭਜ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਆਈ ਮਸਟਿ ਜਜ਼ਬਤ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਿਉ ਤਸਕਰੁ ਦਰਿਸਾਨਿਹਾ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਮੂਰਛਾ ਰੂਪ (ਮਸਟਿ) ਰੂਪ ਆਈ ਤਬ (ਜਜ਼ਬਤ) ਜਜ਼ਬਤ ਵਾਲੇ ਕੇ ਸਮ ਹੋਇ ਗਿਆ ਭਾਵ ਸੇ ਜੀਵ
ਮੂਰਛਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐ ਜਿਉਂ ਸੱਨ ਕੇ ਉਪਰ ਚੌਰ ਕੇ ਮਾਰ ਪਛਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਪਾਪੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਜਮਦੂਤ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਨ ਉਪਾਉ ਨ ਕੋਉ ਸੁਣੈ ਹਰਿ ਦਾਸਾ ਸਰਣੀ ਪਰਿ ਰਹਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਔਰ ਉਪਾਉ ਕੋਈ ਸੁਣਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੇਂ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਛ ਰਹੀ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਬਹੀ ਮਨ ਭੁਟੀਐ ਜਉ ਸਗਲੇ ਅਉਗਨ ਮੋਟਿ ਧਰਹਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਤਬਹੀ ਛੂਟਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਬ ਸਭੋ ਔਗਣੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਸੇ ਮੋਟ ਕਰ
ਧਾਰਧਰ ਵੇਚੇਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਜਗਿਆਸੂ ਨੇ ਪੁਛਾ ਹੈ ਭਗਵਨ ਆਪ ਕੇ ਜੈਸੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ
ਕਹੀਏ ? ਤਿਸਕੇ ਉਤਰ ਦੇਤੇ ਹੁਏ ਅਪਣੀ ਦਾਸਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਈ ਧੀਰਿ ਰਹੀ ਪ੍ਰਿਅ ਬਹੁਤੁ ਬਿਰਾਗਿਓ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਧੀਰਜਤਾ ਰਹਿ ਰੁਕੀ ਥੀ ਅਰਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਹੁਤ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੁਆ ਥਾ ॥

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਆਨੂਪ ਰੰਗਰੇ ਤਿਨਸਿਉ ਰੁਚੈ ਨ ਲਾਗਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਕੀ ਉਪਮਾ ਸੇ ਰਹਤ ਜੋ ਵਿਸਤਰ ਆਨਦ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰੁਚੀਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਥਾ ॥

ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖਿ ਦੇਰਉ ਨੀਂਦ ਪਲਕ ਨਹੀ ਜਾਗਿਓ ॥

ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨੇ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਕਰਕੇ ਮੁਖੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਥਾ ਅਰ ਨਿੰਦਰਾ ਪਲ ਮਾਤਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਥੀ ਅਰ ਜਾਗਤਾ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ॥

ਹਾਰ ਕਜਰ ਬਸਤ੍ਰ ਅਨਿਕ ਸੰਗਾਰ ਰੇ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਸਭੈ ਬਿਖੁ ਲਾਗਿਓ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਾਰ ਕਜਰ ਬਸਤਰ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਸਿੰਗਾਰ ਜੋ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਤਨੇ ਸੁਖੇ ਕੇ ਸਾਧਨ ਹੈਂ ਸੋ ਪਤੀਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੋ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਭੀ ਬਿਖ ਕੇ ਸਮਾਨ ਲਾਗਤੇ ਥੇ ॥ ੧ ॥

ਪੂਛਉ ਪੂਛਉ ਦੀਨ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਕੋਊ ਕਹੈ ਪ੍ਰਿਅ ਦੋਸਾਗਿਓ ॥

ਪੂਛਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਕਰ ਦੀਨ ਕੀ ਤਰਹ ਪੂਛਤਾ ਥਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਪਤੀ ਕੇ ਰਹਣੇ ਕਾ (ਦੋਸਾਗਿਓ) ਅਸਥਾਨ ਕਹਿਦੇਵੇ ॥

ਹੀਉ ਦੋਉ ਸਭ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਉ ਸੀਸੁ ਚਰਨ ਪਰਿ ਰਾਖਿਓ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੇ (ਹੀਉ) ਜੀਉ ਦੇਹਾ ਹੂੰ ਅਰ ਤਨ ਮਨ ਸਭੀ ਅਰਪਣ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਸੀਸ ਭੀ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਚਰਣੋਂ ਪਰਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਚਰਣ ਬੰਦਨਾ ਅਮੋਲ ਦਾਸਰੇ ਦੋਉ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਅਰਦਾਗਿਓ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੈਂ ਅਮੁਲ ਭਾਵ ਨੌਕਰੀ ਤੇ ਵਾ ਕਾਮਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਦਾਸ ਆਪਕੋ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਾ ਮੋਲੁ ਦੀਜੀਏ ਮੇਰੀ ਏਹੀ (ਅਰਦਾਗਿਓ) ਅਰਦਾਸ ਹੈ ॥

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਵਹੁ ਨਿਮਖ ਦਰਸੁ ਪੇਖਾਗਿਓ ॥ ੩ ॥

ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵਹੁ ਜੋ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਸੀਘਰ ਹੇ ਦਰਸਨ (ਪੇਖਾਗਿਓ) ਆਗੇ ਦੇਖੋ ਭਾਵ ਸੇ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਕਰੋ ॥ ੩ ॥

ਵਿਸਟਿ ਭਈ ਤਬ ਭੀਤਰਿ ਆਇਓ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਅਨਦਿਨੁ ਸੀਤਲਾਗਿਓ ॥

ਜਬ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਵਿਸਟੀ ਭਈ ਤਬ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰਾਤ ਦਿਨ (ਸੀਤਲਾਗਿਓ) ਸਾਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਰਸਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਏ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਬਾਜਿਓ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਨ ਗਾਏ ਤਬ (ਅਨਾਹਦੁ) ਸਬਦੁ ਏਕ ਰਸ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋ (ਬਾਜਿਓ) ਸਾਖਜਾਤ ਹੁਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਾਧਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਹਰੀ ਸਤ ਹੈ ਔਰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਾਧ ਭੀ ਸਤ ਹੈ ॥

ਬਚਨੁ ਗੁਰੂ ਜੋ ਪੂਰੈ ਕਹਿਓ ਮੈ ਛੀਕਿ ਗਾਨਰੀ ਬਾਧਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਬਚਨ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਹਿਓ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਗਾਨਰੀ ਮੈਂ (ਛੀਕਿ) ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬਾਧ ਲੀਆ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਿਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਨਖਿਅਤੁ ਬਿਨਾਸੀ ਰਵਿ ਸਸੀਅਰ ਬੇਨਾਧਾ ॥

ਰਾਤ੍ਰ ਅਰ ਦਿਨ (ਨਖਿਅਤੁ) ਤਾਰੇ ਇਹ ਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ (ਬੇਨਾਧਾ) ਬਿਨਸ ਜਾਏਗਾ ॥

ਗਿਰਿ ਬਸੁਧਾ ਜਲ ਪਵਨ ਜਾਇਗੋ ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਅਟਲਾਧਾ ॥ ੧ ॥

(ਗਿਰਿ) ਪਹਾੜ (ਬਸੁਧਾ) ਪਿਰਬਵੀ ਜਲ ਅਰ ਪਵਨ ਸਭ ਚਲੇ ਜਾਵੇਂਗੇ ਇਕ ਸਾਧੁ ਕਾ (ਬਚਨ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਡ ਬਿਨਾਸੀ ਜੇਰ ਬਿਨਾਸੀ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤ ਬਿਨਾਧਾ ॥

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਇਹ ਚਾਰੋਂ ਖਾਣੀ ਭੀ ਬਿਨਸ ਜਾਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਚਾਰਿ ਬਿਨਾਸੀ ਖਟਹਿ ਬਿਨਾਸੀ ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਨਿਹਚਲਾਧਾ ॥ ੨ ॥

ਚਾਰੇ ਬੇਟ ਅਰ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਭੀ ਵਾ ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਖਟ ਦਰਸਨ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਇਕ ਸਾਧ ਕਾ ਬਚਨ(ਨਿਰਬਲਾਧਾ)
ਅਟਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰਾਜ ਬਿਨਾਸੀ ਤਾਮ ਬਿਨਾਸੀ ਸਾਤਕੁ ਭੀ ਬੇਨਾਧਾ ॥

ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਾਂਤਕ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ਏਹ ਭੀ ਤੀਨਕਾਲ ਮੈਂ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈਂ ॥

ਵ੍ਰਿਸਟਿਮਾਨ ਹੈ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੀ ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਆਗਾਧਾ ॥ ੩ ॥

ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਵ੍ਰਿਸਟਮਾਨ ਪਰਖੰਧ ਹੈ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਨਾਸਵੰਤ ਹੀ ਹੈ ਇਕ ਸਾਧ ਕਾ ਬਚਨ ਅਗਾਧ ਰੂਪ
ਅਟਲ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿੱਤੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਅਨਥਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪ ਹੀ ਆਪੇ ਸਭੁ ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਧਾ ॥

ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਵਾ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਜਗਤ ਖੇਲ
ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪਾਇਓ ਨ ਜਾਂਦੀ ਕਹੀ ਭਾਂਤਿ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਲਾਧਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ
ਲਾਧਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਬਾਸਿਬੈ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਜਹਾਂ ਸਿਮਰਨੁ ਭਇਓ ਹੈ ਠਾਕੁਰ ਤਹਾ ਨਗਰ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ(ਗੁਰ) ਪੂਜ ਵਾ ਬਭਾ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਜੋ ਬਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਭਜਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤਹਾਂ
ਨਗਰ ਮੈਂ ਹੋ ਤੋ ਭੀ ਸੁਖ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਤਹਾਂ ਅਨੰਦ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਬੀਸਰੈ ਠਾਕੁਰ ਪਿਆਰੈ ਤਹਾਂ ਦੂਖ ਸਭ ਆਪਦ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਪਿਆਰਾ ਠਾਕੁਰ ਬਿਸਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਸਭ ਦੂਖ ਔਰ (ਆਪਦ) ਬਿਪਤਾਪੜ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਹ ਗੁਨ ਗਾਇ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਤਹਾਂ ਸਦਾ ਸੁਖ ਸੰਪਦ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਨੋਂ ਕਾ ਗਾਇਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਸਦੀਵ ਸੁਖ ਅਰ (ਸੰਪਦ) ਬਿਭੂਤੀ ਕੀ
ਬਿਧੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾ ਸ੍ਵਨ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨ ਸੁਨੀਐ ਤਹ ਮਹਾ ਭੁਇਆਨ ਉਦਿਆਨਦ ॥

(ਜਹਾ) ਜਿਸ ਜਗਾ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਨਹੀਂ ਸੁਨੀ ਜਾਤੀ (ਤਹ) ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਮਹਾਂ ਭੜ ਦਾਇਕ
(ਉਦਿਆਨਦ) ਉਜਾੜ ਵਤ ਜਾਣੋਂ ॥

ਜਹਾਂ ਕੀਰਤਨੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਰਸੁ ਤਹ ਸਘਨ ਬਾਸ ਫਲਾਨਦ ॥ ੨ ॥

ਜਹਾਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈਂ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾ ਭਗਤੀ ਵਾ ਜਸ ਰੂਪੀ ਸਘਨ ਬਾਸਨਾ ਅਰ
ਅਨੰਦ ਫਲ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਕੋਇ ਬਰਖ ਜੀਵੈ ਸਗਲੀ ਅਉਧ ਬਿਰਥਾਨਦ ॥

ਭਗਵੰਤ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪੁਰਸ ਚਾਰੇ ਕੁਝੋਂ ਬਰਖ ਜੀਵਿਆ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਤਿਸਕੀ ਸਗਲੀ ਆਯੁ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨੁ ਕਰਿ ਤਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜੀਵਾਨਦ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਏਕ ਨਿਮਖ ਆਤ੍ਮ ਜੀਵਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਸਦਾ (ਜੀਵਾਨਦ) ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਵਉ ਦੀਜੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਿਰਪਾਨਦ ॥

ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਨ ਮੈਂ ਪੜੇ ਔਰ ਅਪਨਾ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸੀਤੋਂ ਕੇ ਏਵੇ ਅਰਥਾਤ
ਅਰਪਣ ਕਰੋ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਸਰਬ ਮੈ ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਬਿਧਿ ਜਾਨੰਦ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਬਿਧੀ ਕੋ(ਜਾਨੰਦ)ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨਹੋਰਹਾਵੈ ॥੪॥੭॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੋਹਿ ਰਾਮ ਭਰੋਸਉ ਪਾਏ ॥

ਜੋ ਜੋ ਸਰਲਿ ਪਰਿਓ ਕਰੁਣਾ ਨਿਧਿ ਤੇਤੇ ਭਵਹਿ ਤਰਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਮ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਕਰਣਾ ਸਮੁੰਦਰ ਕੀ ਸਰਨ ਪਏ ਹੈਂ ਜੋ ਜੋ ਸੰਸਾਰ
ਸਮੁੰਦਰ ਜੋ ਭਰਾਇ ਦੀਓ ਹਾਂ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖਿ ਸੋਇਓ ਅਰੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ਸਹਸਾ ਗੁਰਹਿ ਗਵਾਏ ॥

ਸੁਖ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸਿੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਸੂਰੂਪ ਵਿਖੇ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਾਰਾ ਸਹਸਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜੋ ਚਾਹਤ ਸੋਈ ਹਰਿ ਕੀਓ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਮੈਂ ਚਾਹਤਾ ਥਾ ਸੋਈ ਹਰੀ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਹਿਰਦੈ ਜਪਉ ਨੇਤ੍ਰ ਪਿਆਨੁ ਲਾਵਉ ਸੁਵਨੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਏ ॥

ਹਿਰਦੈ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਔ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਪਿਆਨ ਕੇ ਲਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕੋ ਆਇ ਸੁਣਤਾ ਹੂੰ ॥

ਚਰਨੀ ਚਲਹੁ ਮਾਰਗਿ ਠਾਕੁਰ ਕੈ ਰਸਨਾ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਏ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਚਰਨੋਂ ਕਰਕੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀਕੇ (ਮਾਰਗ) ਰਸਤੇ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਦੇਖਿਓ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਰਬ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਉਲਟੀ ਸੰਤ ਕਰਾਏ ॥

ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ ਗੜਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਕੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੀ ਖਿੱਤੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਲਟੀ ਕਰਾਇ ਦਈਹੈ॥

ਪਾਇਓ ਲਾਲੁ ਅਮੋਲੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਛੋਡਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਏ ॥ ੩ ॥

(ਲਾਲੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਅਮੋਲਕ ਹਰੀਕਾ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਥ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਿਸਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਕਉਨ ਬਡਾਈ ਕਿਆ ਗੁਨ ਕਹਉ ਰੀਝਾਏ ॥

ਕੌਨ ਕੌਨ ਉਪਮਾਨ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇ ਕਰ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਬਡਾਈ ਕਰੀਏ ਔਰ ਕੌਨ ਗੁਨ ਕਥਨ ਕਰਕੇ ਰੀਝਾਈਏ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਐਸਾ ਗੁਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥

ਹੋਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਏ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੀਨੋਂਕਾ ਵਿਆਲਪ੍ਰਭ ਜਿਸ ਪੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਦਾਸੋਂਕਾ ਦਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੪॥ ੮॥ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਅਨੰਦ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਔਰ ਹੋ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨ ਹੋਈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਉਇ ਸੁਖ ਕਾਸਿਉ ਬਰਨਿ ਸੁਨਾਵਤ ॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਪੇਖਿ

ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ਮਨਿ ਮੰਗਲ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਆਨੰਦ ਬਿਨੋਦੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗਣੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਸੁਖ ਕੋ ਬਰਨਨ ਕਰਕੇ ਕਿਸ ਸੇ ਸੁਣਾਵੈ ॥

ਬਿਸਮ ਭਈ ਪੇਖਿ ਬਿਸਮਾਈ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਕਿਰਪਾਵਤ ॥

(ਬਿਸਮਾਈ) ਅਸਰਜ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਬਿਸਮਾਦ ਭਈ ਹੈ ਔਰ (ਕਿਰਪਾਵਤ) ਕਿਰਪਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਪਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕ ਜਿਉ ਚਾਖਿ ਗੁੰਗਾ ਮੁਸਕਾਵਤ ॥ ੧ ॥

ਅਮੋਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੀਆ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਹੀ ਐਸੇ ਆਨੰਦ ਭਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਗੁੰਗਾ ਪੁਰਸ ਮਿਠਾਈ ਆਇ (ਚਾਖਿ) ਖਾਇ ਕਰ ਮੁਸਕਾਵਤ॥ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਤੈਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਪੁਰਸ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੋ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਪਵਨੁ ਬੰਧ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ ਬੂਝ ਨ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ॥

ਪੁਨਹ ਜੈਸੇ ਜੋਗੀ ਜਨ ਨੇ ਪਵਨ ਬਾਧ ਕਰ ਰਾਖਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਵਨ ਕੋ ਆਵਣੇ ਜਾਣੇ ਕੀ ਅੰਨ੍ਹ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ (ਬੂਝ) ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਜਾਕਉ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਭਇਓ ਹਰਿ ਉਆਕੀ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ਕਹਾਵਤ ॥ ੨ ॥

ਤੈਸੇ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਹਰੀ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਉਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ (ਕਹਾਵਤ) ਕਹਾਨੀ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਭਾਵ ਤਿਸਕੀ ਮਹਿਮਾ ਅਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਨ ਉਪਾਵ ਜੇਤੇ ਕਿਛੁ ਕਹੀਅਹਿ ਤੇਤੇ ਸੀਖੇ ਪਾਵਤ ॥

ਔਰ ਉਪਾਵ ਜਿਤਨੋਂ ਕੁਛ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਤਨੋਂ ਹੀ ਸੀਖ ਕਰ ਪਾ ਲਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਚਿਤ ਲਾਲੁ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਅਗਮ ਜੈਸੇ ਪਰਚਾਵਤ ॥ ੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰਕਰਨ ਮੈਂ ਪਿਆਰਾ (ਅਚਿਤ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਪਰਚ ਅਗਮ ਜੈਸੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੁਆਨਭਵ ਗੰਮ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਮੁਲੇ ਤੁਲਿਓ ਨ ਜਾਵਤ ॥

ਨਿਰੰਗੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਅਥਿਨਾਸੀ ਹੈ ਵਹੁ ਅਭੋਲ ਜੋ ਤੋਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਹਾ ਤਕਬੁਧੀਪਹੁੰਦਨਹੀਂ ਸਕਤੀ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਜਰੁ ਜਿਨਿ ਜੀਰਿਆ ਤਿਸਹੀ ਕਉ ਬਨਿਆਵਤ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ-ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਅਜਰ ਵਸਤੂ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਕੇ ਜੀਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਹਾਰਿਆ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸਹੀ ਕੇ ਸਭ ਬਨ ਆਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਤਿਸਕੇ ਅਨੰਦ ਕੇ ਸੋਈ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਖਈ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਇਵਹੀ ਗੁਦਾਰੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦੁ ਨ ਭਜੈ ਅਹੰਬੁਧਿ ਮਾਤਾ ਜਨਮੁ ਸੁਆਮੀ ਜਿਉ ਹਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਿਸਈ ਜੀਵ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ (ਇਵਹੀ) ਇਸੀ ਤਰਾ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਬਿਤੀਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਰੰਕਾਰ ਬੁਧੀ ਕਰ ਉਨਮਤ ਹੁਆਂ ਹੁਆ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਕੇ ਭਜਤਾ ਨਹੀਂ ਸੁਏ ਕੀ ਤਰਹ ਜਨਮ ਕੇ ਹਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਤਿਸ ਸਿਉ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਹਿਤਕਾਰੈ ॥

ਅਮੋਲਕ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਐਰ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਹਿਤ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਛਾਪਰੁ ਬਾਪਿ ਸਵਾਰੈ ਤ੍ਰਿਲੋਕੈ ਦੁਆਰੈ ਪਾਵਰੁ ਜਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਕੋਈ (ਤ੍ਰਿਲੋਕ) ਆਸ ਰੂਪ ਕਾ ਛਾਪਰ ਬਨਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਪਰ ਅਗਨੀ ਲਗਾਇ ਦੇਵੇ ਤੇਸੇ ਹੀ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਕਾ ਛਾਪਰ ਸਵਾਰ ਕਰ ਬਾਂਧਨਾਂ ਹੈ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ ਏਹ ਦੁਆਰੇ ਕੇ ਅਗਨੀ ਲਗਾਵਨੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਲਰ ਪੋਟ ਉਠਾਵੈ ਮੁੰਡਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਨਤੇ ਡਾਰੈ ॥

ਪਾਪ ਕਰਮ ਏਹ ਕਲਰ ਕੀ ਪੰਝ ਹੈ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਸਿਰ ਪੁਰ ਉਠਾਵਤਾ ਹੈ ਐਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਨ ਜੋ (ਡਾਰੈ) ਗੋਰਦੇਤਾ ਹੈ॥

ਓਏ ਬਸਤ੍ਰ ਕਾਜਰ ਮਹਿ ਪਰਿਆ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਫਿਰਿ ਝਾਰੈ ॥ ੨ ॥

ਜੇਸੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰ ਕਰ ਕਾਜਰ ਮੈਂ ਪੜੇ ਐਰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਸਤ੍ਰ ਕੋ ਝਾੜੇ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਅਧਕ ਹੀ ਕਾਲਖ ਲਗੀਗੀ ਤੇਸੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਕਲਜ ਦੀ ਕੋਠੜੀ ਸਰੀਰ ਵਾ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪ ਬਸਤ੍ਰ ਕੋ ਪਹਿਰਕੇ ਪੜਾਹੁਆ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਝਾੜਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਪਾਪ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਾਟੈ ਪੇਡੁ ਭਾਲ ਪਰ ਠਾਢੈ ਖਾਇ ਖਾਇ ਮੁਸਕਾਰੈ ॥

ਜੇਸੇ ਕੋਈ ਭਾਲੀ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਪੇਡ ਕੋ ਕਾਟੇ ਐਰ ਢਲ ਖਾਇ ਖਾਇ ਕਰ ਮੁਸਕਾਵੈ ਤੇਸੇ ਸਰੀਰਭਾਲ ਪਰਖੜਾਹੁਆ

ਸ੍ਰਾਜੋਂ ਰੂਪ ਪੇਡ ਕੇ ਕਾਟਤਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨ ਰੂਪ ਢਲ ਕੇ ਖਾਇ ਖਾਇ ਕਰ ਮਨਮੁਖ ਮੁਸਕਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗਿਰਿਓ ਜਾਇ ਰਸਾਤਲਿ ਪਰਿਓ ਛਿਟੀ ਛਿਟੀ ਸਿਰਿ ਡਾਰੈ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਰੀਰਕਾ (ਗਿਰਿਓ) ਵਿਜੋਗ ਹੁਆ ਤਬ ਨਰਕ ਵਾਤੂਨੀ ਰੂਪ ਰਸਾਤਲ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪੜਾ ਤਬ ਦੁਖਾ ਕਰਕੇ (ਛਿਟੀ ਛਿਟੀ) ਧੜੀ ਹੜੀ ਟੁਰਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਵੈਰੈ ਸੰਗਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਏ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਕੈ ਗਵਾਰੈ ॥

ਜੋ ਨਿਰਵੈਰੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਨਮੁਖ ਵੈਰ ਰਚਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ (ਗਵਾਰੈ) ਮੂਰਖ ਸੁਲਹੀ ਵਤ ਸੰਤੋਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਰੰਕਾਰੈ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਪਨੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਆਪ ਰਛਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਵਰਿ ਸਭਿ ਭੂਲੇ ਭ੍ਰਮਤ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਏਕੁ ਸੁਧਾਖਰੁ ਜਾਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਤਿਨਿ ਬੇਦਹਿ ਤਤੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਰ ਸਭੀ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਸੁਰੂਪ ਜੋ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਏਕ (ਸੁਧਾਖਰ) ਮੁਖ ਅਥਿਨਾਸੀ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹੀ ਬੇਦ ਕਾ (ਤਤੁ) ਸਿਧਾਤ ਪਛਾਨ ਲੀਆ ਹੈ॥

ਪਰਵਿਰਤਿ ਮਾਰਗੁ ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਹੋਈਐ ਤੇਤਾ ਲੋਗੁ ਪਚਾਰਾ ॥

ਪਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਜਿਤਨਾਂ ਭੁਛ ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਤਿਤਨਾ ਲੋਗੋਂ ਕਾ (ਪਚਾਰਾ) ਦਿਖਾਵਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਲਉ ਰਿਵੈ ਨਹੀ ਪਰਗਾਸਾ ਤਉ ਲਉ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਤਕ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਛਿਆਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਬ ਤਕ (ਅੰਧ) ਅਛਿਆਨੀ ਕੇ ਅੰਧੇਰਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ॥੧॥ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ॥

ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਸਾਧੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਿਨੁ ਬੀਜੈ ਨਹੀ ਜਾਮੈ ॥

ਜੇਸੇ ਧਰਤੀ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਸਾਧੇ ਭਾਵ ਜੇ ਵਾਂਹ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨ ਬੀਜ ਪਾਏ ਜਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਹੈ ਤੁਣੈ ਨਹੀ ਅਭਿਮਾਨੈ ॥ ੨ ॥

ਤੇਸੇ ਹੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੇ ਧਿਨਾਂ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਜਿਉਂਕਿ ਪਰਵਿਰਤ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਟੁਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨੀਰੂ ਬਿਲੋਵੈ ਅਤਿ ਸੁਮੁ ਪਾਵੈ ਨੈਨੂ ਕੈਸੇ ਰੀਸੈ ॥

ਜੇਸੇ ਕੋਈ ਅਤੀ ਕਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਪਾਣੀ ਕੇ ਰਿਜ਼ਕੇ ਪਰੰਤੂ (ਨੈਨੂ) ਮਖਣ ਕੈਸੇ (ਰੀਸੈ) ਨਿਕਲੈ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਕਾਹੂ ਮਿਲਤ ਨਹੀ ਜਗਦੀਸੈ ॥ ੩ ॥

ਤੈਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭੇਟੇ) ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਗਦੀਸ ਕੋ ਮਿਲੀਤਾ ਨਹੀਂ ਇਸੀਤੇ ਮੁਕਤ ਕਿਸੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੩ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਇਹੈ ਬੀਚਾਰਿਓ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਹਰਿਨਾਮਾ ॥

ਬੇਟ ਸਾਸਣੋਂ ਕੇ ਖੋਜਤੇ ਹੂਏ ਇਹੁ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਜਾਕੈ ਲੇਖੁ ਮਥਾਮਾ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਨਾਮ ਤਿਸੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਲੇਖ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਕਹੀਐ ॥

ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸਿਧਿ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਲਹੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਸਭੀ ਪਦਾਰਥ ਧਰਮਾਦੀ ਔਰ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਸਿਧੀ ਅਰ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਇ ਲਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਿਮਰਹ ਪ੍ਰਭੂ ਅਭਿਨਾਸੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਆਵਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਅਨਾਥਹ ਨਾਥੁ ਦੀਨ ਦੁਖਭੰਜਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਘਟ ਵਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਘਟੋਂ ਕਾ ਵਾਸੀ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਸੁਨਾਵਤ ਸਰਧਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀ ਵਡਭਾਰੀ ॥

ਜੋ ਸਰਧਾ ਕਰਕੇ ਗਾਵਤੇ ਅਰ ਸੁਨਤੋਂ ਅਰਵਾ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ-ਵਡਭਾਰੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਕਲਿ ਕਲੋਸ ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਤਨ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਜਾਗੇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਰਾਮ ਕੀ ਲਿਵ ਮੈਂ ਜਾਗੇ ਹੈਂ (ਕਲਿ) ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਵਾ ਕਲਪਾਵਟੇ ਵਾਲੇ ਕਲੋਸ ਤਿਨਕੇ (ਤਨ) ਸਰੀਰ ਸੇ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਝੂਠੁ ਤਜਿ ਨਿੰਦਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਬੰਧਨ ਛੂਟੇ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਝੂਠ ਅਰ ਨਿੰਦਾ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮਾਦੀ ਬੰਧਨ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹ ਮਗਨ ਅਹਿ ਅੰਧ ਮਮਤਾ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਛੂਟੇ ॥ ੩ ॥

ਮੋਹ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹੋਣਾ ਔਰ (ਅਹਿ) ਹੰਕਾਰ ਜੋ ਅੰਧ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਮਮਤਾ ਜੋ ਹੈ ਇਨ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਹਮ ਵਾ ਦੇਹੁ ਬਿਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਪੁਨਾ ਅੰਧੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਤੂ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥

ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਮਹਿਨਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਨਾਕਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਦੇਖਤੇ ਜੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਮੀਪ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਚਰਨ ॥

ਜਾਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਿਆਈਐ ਉਪਦੇਸੁ ਹਮਾਰੀ ਗਤਿ ਕਰਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਿਆਈਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਉਪਦੇਸ ਹਮਾਰੀ ਗਤੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਦੁਖ ਰੋਗ ਭੈ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਜੋ ਆਵੈ ਹਰਿ ਸੰਤ ਸਰਨ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਦੁਖ ਅਰ ਰੋਗ ਤਥਾ ਭੈ ਸਭ ਬਿਨਾਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਜਪੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ਵਡ ਸਮਰਥ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ॥ ੧ ॥

ਆਪ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਵਰੇ ਸੇ ਨਾਮ ਜਪਾਵੇ ਹੈ ਬਡਾ ਸਮਰਥ ਹੈ ਔਰ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਕੇ (ਤਰਨ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਉਤਾਰੈ ਸਹਸਾ ਉਣੇ ਕਉ ਸੁਭਰ ਭਰਨ ॥

ਸਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਸੰਸਾ ਉਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸੋ ਉਣੇ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਗੁਣ ਦੇਕਰ (ਸੁਭਰ) ਲਬਾਲਬ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਤ ਤੇ ਨਾਹੀ ਫੁਨਿ ਗਰਭ ਪਰਨ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਅਰਥਾਤ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕੋ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਬਹੁਰ ਗਰਭ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਛਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤਨ ਕੀ ਦਹਲ ਕਮਾਵਤ ਗਾਵਤ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਤਾਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ॥

ਜੇ ਹਰੀ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਦਹਲ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਜਨਮਾਦਕ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕਉ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਬੀਨੁਲਾ ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਜਰ ਜਰਨ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਬੀਨਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਜਰ ਕੋ ਜਰਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਅਘਾਨੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੇ ਮੁਖਤੇ ਨਾਹੀ ਜਾਤ ਬਰਨ ॥

ਜੇ ਹਰੀ ਰਸ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਹਜ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਉਨਕਾ ਮਹਾਤਮ ਮੁਖ ਸੋ ਬਰਨਨ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸੰਤੋਖੇ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਜਪਿ ਜਪਿ ਉਧਰਨ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਵਾਰਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗਾਇਓ ਰੀ ਮੈ ਗੁਣ ਨਿਪਿ ਮੰਗਲ ਗਾਇਓ ॥

ਭਲੇ ਸੰਜੋਗ ਭਲੇ ਦਿਨ ਅਉਸਰ ਜਉ ਗੋਪਾਲੁ ਰੀਝਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਰੂਪ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਗੁਣ ਨਿਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਮੰਗਲੋਂ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਯਾਦਾ ਹੈ ਭਲੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਦਿਨ ਔਰ ਸਮਾਂ ਭੀ ਉਤਮ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਗੁਣ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਕੋ ਰੀਝਾਦਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤਹ ਚਰਨ ਮੋਰਲੇ ਮਾਥਾ ॥

ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਰੀਝੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ (ਮੋਰਲੇ) ਮੇਰਾ ਮਾਥਾ ਰਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਮਰੇ ਮਸਤਕਿ ਸੰਤ ਧਰੇ ਹਾਥਾ ॥ ੧ ॥

ਹਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭੂਪੀ ਹਾਥ ਰਖਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧਹ ਮੰਤ੍ਰ ਮੋਰਲੇ ਮਨੁਆ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ (ਮੋਰਲੇ) ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਾਤੇ ਗਤੁ ਹੋਏ ਤੈ ਗੁਨੀਆ ॥ ੨ ॥

(ਤਾਤੇ) ਤਿਨ ਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਤੀਨੋਂ ਗੁਨ ਰਜ ਤਮਾਇ (ਗਤੁ) ਨਿਬਿੜ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤਹ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ ਨੈਨ ਰੰਗਾ ॥ ਲੋਭ ਮੋਹ ਝੂਟੈ ਕ੍ਰਮ ਸੰਗਾ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸ ਦੇਖ ਕਰ ਨੌਤ੍ਰੋਂ ਕੋ (ਰੰਗਾ) ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਕ੍ਰਮਕੇ ਸਹਿਤ ਹੀ ਲੋਭ ਮੋਹਾਦਿ ਝੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਹਜ) ਸਰੂਪ ਸੁਖ ਅਰ ਸੰਸਾਰਕ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਖੋਲਿ ਭੀਤਿ ਮਿਲੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਕ੍ਰਮਕੀ ਭੀਤ ਅਰਥਾਤ ਪੜਦਾ ਖੋਲਕਰਕੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ਪ੍ਰੇਮਸਈ ਅਪਨੀਦਸਾਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕੈਸੇ ਕਹਉ ਮੋਹਿ ਜੀਅ ਬੇਦਨਾਈ ॥ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ

ਮਨੋਹਰ ਮਨੁ ਨ ਰਹੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਉਮਕਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਜੀਅ ਕੀ (ਬੇਦਨਾਈ) ਪੀੜਾ ਕੋ ਕੈਸੇ ਕਰ ਕਹੂੰ ਪਤੀ (ਮਨੋਹਰ) ਸੁੰਦਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਮਿਲਾਪ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਰਾਹ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਮਨ ਰਹਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰ (ਉਮਕਾਈ) ਉਛਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਤਸਾਹੁਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਚਿਤਵਨਿ ਚਿਤਵਉ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬੈਰਾਗੀ ਕਦਿ ਪਾਵਉ ਹਰਿ ਦਰਸਾਈ ॥

ਚਿਤਵਨੀ ਕਰਕੇ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਕੋ (ਚਿਤਵਉ) ਯਾਦ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਝੁਪੀ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੇਮੀਏ ਹੋਈ ਹੈ ਹਰੀ ਕੋ (ਦਰਸਾਈ) ਦਰਸਨ ਕੋ ਕਥ ਪਾਵੇਗੀ ਐਸੇ ਉਤਕੰਠ ਭਈ ਹੈ ॥

ਜਤਨ ਕਰਉ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਹੀਂ ਧੀਰੈ ਕੋਊ ਹੈ ਰੇ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਈ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁਤੋਰਾ ਜਤਨ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਮਨ ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਉਪਕਾਰੀ ਸੰਤ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨੇ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੇ ॥ ੧ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਪੁੰਨ ਸਭਿ ਹੋਮਉ ਤਿਸੁ ਅਰਪਉ ਸਭਿ ਸੁਖ ਜਾਂਈ ॥

ਜਪ ਤਪ ਔਰ ਸੰਜਮ ਬ੍ਰਤਾਇ ਪੁਨਹ ਪੁੰਨਜ (ਹੋਮਉ) ਅਰਪ ਦੇਵਉ ਔਰ ਤਿਸ ਕੋ ਸਭ ਸੁਖ ਆਤੁ (ਜਾਂਈ) ਜਜਾਂ ਭੀ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਪ੍ਰਿਅ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵੈ ਤਿਸੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਂਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਇ ਦੇਵੇ ਮੈਂ ਤਿਸ ਸੰਤ ਕੋ ਬਲਿਯਾਰਨੇ ਜਾਵੇ ॥ ੨ ॥

ਕਰਉ ਨਿਹੋਰਾ ਬਹੁਤੁ ਵੇਨਤੀ ਸੇਵਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਾਈ ॥

ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਬਹੁਤ (ਨਿਹੋਰਾ) ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਖੁਸਾਮਦ ਔਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਿਨ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ॥

ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਹਉ ਸਗਲ ਤਿਆਗਉ ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ ਥਾਤ ਸੁਨਾਈ ॥ ੩ ॥

ਮਾਨ ਔਰ ਅਭਿਮਾਨ (ਹਉ) ਮੈਂ ਸਭੇ ਤਿਆਗ ਦੇਵੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਤੀ ਕੀ ਥਾਤ ਸੁਨਾ ਦੇਵੇ ॥ ੩ ॥

ਦੇਖਿ ਚਰਿਤ੍ਰ ਭਈ ਹਉ ਬਿਸਮਨਿ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੇਖ ਕਰ ਅਥ ਮੈਂ (ਬਿਸਮਨਿ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਭਈ ਹੂੰ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਗੁਰਿ) ਵਰੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਾਥ ਮਿਲਾਈ ਹੂੰ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਰੰਗ ਦਇਆਲ ਮੋਹਿ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ॥੪॥੧॥੧੫॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆਲ ਕਾ (ਰੰਗ) ਆਨੰਦ ਜੋਰਿ ਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਜਨ ਕੀ ਵਿਛੋੜੇ ਕੀ ਤਪਤ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੫ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ॥ ਰੇ ਮੂੜੇ ਤੂ ਕਿਉ ਸਿਮਰਤ ਅਬ ਨਾਹੀ ॥ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ

ਉਰਧ ਤਪੁ ਕਰਤਾ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਗੁਣ ਗਾਂਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਤੂੰ ਅਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਕੌੜੇ ਨਹੀਂ ਉਦਰ ਰੂਪ ਘੋਰ ਨਰਕ ਵਿਖੇ (ਉਰਧ) ਉੱਚੇ ਭਾਵ ਸਿਰ ਪਰਤੇ ਹੋ ਕਰ ਤਪ ਕਰਤਾ ਥਾ ਔਰ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਗੁਣ ਗਾਵਤਾ ਥਾ ॥

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਤੋ ਹੀ ਆਇਓ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲਭਾਈ ॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੁਆ ਆਯਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਦੁਰਲਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਗਾਰਭ ਜੋਨਿ ਛੋਡਿ ਜਉ ਨਿਕਸਿਓ ਤਉ ਲਾਗੋ ਅਨਠਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਜਬ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਸਤਾ ਤੋ (ਅਨਠਾਹੀ) ਔਰ ਹੀ ਸੰਸਾਰੀ ਧੰਧੇ ਮੈਂ ਲਗ ਪੜਾ ॥ ੧ ॥

ਕਰਹਿ ਬੁਰਾਈ ਨਗਾਈ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਨਿਹਫਲ ਕਰਮ ਕਮਾਹੀ ॥

ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਿਨ ਬੁਰਾਈ ਔਰ ਨਗਾਈ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਨਿਸਫਲ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਣੁ ਨਾਹੀ ਤੁਹ ਗਾਹਣ ਲਾਗੋ ਧਾਇ ਧਾਇ ਦੁਖ ਪਾਂਹੀ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਤੁਹ ਕੋ ਗਾਹਣ ਲਗ ਜਾਵੇ ਤੋ ਉਸਮੈਂ ਸੇ (ਕਣੁ) ਅਨਾਜ ਨਿਕਸਤਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਦੇਵ ਦੇਵ ਕਰ ਸੁਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੇ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਛ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਕਰਮਾਦਿਕ ਕਰਨੇ ਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਧਾਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪ ਅਨਾਜ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤਾ ॥ ੨ ॥

ਮਿਥਿਆ ਸੀਗਿ ਕੂੜਿ ਲਪਟਾਇਓ ਉਰਝਿ ਪਰਿਓ ਕੁਸਮਾਂਹੀ ॥

ਹੇ ਬੁਠੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਮਿਥਤਾ ਪਟਾਰਬੋ ਕੇ ਸੰਗ ਲਪਟ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ (ਕੁਸਮਾਂਹੀ) ਕੁਸ਼ੀਏ ਕੇ ਰੰਗ ਵਾ ਛੁਲ੍ਹੇ ਸਮ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਉਲਝ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਸੁਖ ਬੋਝੇ ਦਿਨ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ॥

ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਬ ਪਕਰਸਿ ਬਵਰੇ ਤਉ ਕਾਲ ਮੁਖਾ ਉਨਿ ਜਾਹੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਬਾਵਰੇ ਜਬ ਧਰਮ ਰਾਜ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਕੜੇਗਾ ਤਬ ਕਾਲ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ ਵਾ ਕਲੰਕਤ ਮੁਖਹੁਆਰਲਾਜਾਵੇਗਾ ॥੩॥
ਸੋ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਇਆ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਂਹੀ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਥ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਿਲਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਜੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਮਸਤਕ ਪੁਰਨਿਸਰੈ
ਕਰ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਗਿਆ ਥਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੋ ਅਲਿਪ ਰਹੇ ਮਨ ਮਾਂਹੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋ ਏ ਹਮ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਮੈ ਹੀ ਰਹੀ ਕੇ ਜਾਨ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਜੋ
ਨਿਲੇਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥ ਸੰਤੋ ਪਾਸ ਕਰਾਯਾ ਸ੍ਰੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਿਉ ਜੀਵਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਿਨੁ ਮਾਈ ॥ ਜਾਕੇ ਬਿਛੁਰਤ ਹੋਤ

ਮਿਰਤਕਾ ਗਿਹੁ ਮਧਿ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ (ਮਾਈ) ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੋ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਜੀਵਨਾ ਹੋਵੇ ॥ ਜਿਸਕੋ ਖਿਛਰਨੇ ਸੋ ਭਾਵ ਵਿਸਿ ਮਾ ਕੇ
ਭਿੰਨ ਹੋਏ ਸੋ ਸਰੀਰ ਮਿਟੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੁਰਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਹੁ ਮੁਰਦਾਰ ਘਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ
ਅਰਥਾਤ ਸਨਬੰਧੀ ਬਾਹਰ ਛੱਡ ਆਵੇਤੋ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਹੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਜਾਕੈ ਸੰਗਿ ਸੁਹਾਈ ॥

ਜਿਸਕੋ ਮਿਲਕੇ ਜੋਭਨੀਕ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਸੋ ਧਿਰਦੇ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਅੰ ਸੁਖੇ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੰਤਹੁ ਮੋਹਿ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੋ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਦਿਨੀ ਕਰੋ ਜੋ ਤਿਸ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨਾ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਚਰਨ ਸੰਤਨ ਕੇ ਮਾਧੋ ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਨੈਨਹੁ ਧੁਰਿ ਬਾਂਝਾਈ ॥

ਸੰਤੋ ਕੇ ਚਰਨ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਟਿਕੈ ਅਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਸਵਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਤਿਨਕੇ ਚਰਦੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਲੀਅੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਤਾਕੈ ਹਉ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਮਿਲੀਅੋ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ
ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਉਆ ਅਉਸਰ ਕੈ ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਆਨ ਪਹਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਨੁ ਵਡਭਾਰੀ ਹਰਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਮੈਂ ਆਨ ਪਹਿਰ ਏਕ ਰਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਵਡਭਾਰੀ
ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਵੇ ॥

ਭਲੇ ਕਬੀਰੁ ਦਾਸੁ ਦਾਸਨ ਕੋ ਉਤਮੁ ਸੈਨੁ ਜਨੁ ਨਾਈ ॥

ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸ ਹੋਏ ਕਰ ਕਬੀਰ ਭਲਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਪੁਨਹ ਸੇਨ ਨਾਈ ਦਾਸ ਹੋਏ ਕਰ ਉਤਮ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥

ਉਚੁ ਤੇ ਉਚੁ ਨਾਮ ਦੇਉ ਸਮਦਰਸੀ ਰਵਿਦਾਸ ਠਾਕੁਰ ਬਲਿ ਆਈ ॥ ੧ ॥

ਸਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰ ਨਾਮ ਦੇਉ ਉਚੇ ਸੇ ਉਚਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਔਰ ਰਵਿਦਾਸ ਕੀ ਠਾਕੁਰਜੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਣ ਆਵਤੀ ਭਈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਉ ਪਿਛੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧਨ ਕਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਸੰਤ ਰੇਨਾਈ ॥

ਜੀਉ ਔਰ (ਪਿਛੁ) ਸਰੀਰ (ਤਨੁ) ਸਹਿਤ ਧਨ ਕੇ ਸਭ ਸੰਤੋ ਕਾ ਹੈ ਔਰ ਇਹ ਮਨ ਭੀ ਸੰਤੋ ਕੀ (ਰੇਨਾਈ) ਧੂਰੀ ਕੀਆਰੈ ॥

ਸੰਤ ਪੁਰਾਪਿ ਭਰਮ ਸਭਿ ਨਾਸੇ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਗੁਸਾਈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਭਰਮ ਸਭ ਨਾਸੇ ਭਾਵ ਨਿਵ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ (ਗੁਸਾਈ) ਪਰਮੇਸੁਰ
ਜੀ ਮਿਲੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਿ ॥ ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ

ਸਿਮਰਨਿ ਜਾਕੈ ਆਨ ਪਹਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਾਪਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਆਪ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਕੀਏ ਹੈ ਜਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਸੋ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਆਨੇ ਪਹਿਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਜਾਪਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਜੋ ਪੀਵੈ ਤਿਸ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਤਾਸ ॥

ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਹੀ) ਧਿਰਦਾ ਕ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸਹਿ ਆਰੀ ਦਰਗਹੁ ਹੋਇ ਖਲਾਸ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਤਿਸਕੇ ਪਾਪ ਫੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਔਰ ਆਗੇ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਵਹੁ (ਖਲਾਸ) ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਇਓ ਕਰਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਅਥਿਨਾਸ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਰਨ ਆਪਾ ਹੂੰ ਕੁੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ? ਸਰਬ ਮੈਂ ਬੜਾਧਕ ਔਰ ਅਥਿਨਾਸੀ ਹੈਂ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਪਿਆਵਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੯ ॥
ਮੇਥੇ ਪਰ ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਧ੍ਰੁਵਾਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਸ ਬਨੀ
ਰਹੇ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੯ ॥
ਮਨਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਨ ਕਹਾ ਲੁਭਾਈਐ ਆਨ ਕਉ ॥ ਈਤ ਉਤ ਪ੍ਰਭੂ ਸਦਾ

ਸਹਾਈ ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਕਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਔਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਤਰਫ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਲੁਭਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ਈਹਾ ਉਹਾਡਾਵਲੋਂ ਪ੍ਰਭੂ
ਮੈਂ ਜੋ ਸਦਾ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਜੀਵਕੇ ਸੰਗ ਹੀ ਔਰ ਤੇਰੇ ਸਰਬ ਕਾਮ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੋਹਰ ਇਹੈ ਅਘਾਵਨ ਪਾਨ ਕਉ ॥

ਪ੍ਰਯਾਏ ਪ੍ਰੀਤਮ (ਮਨੋਹਰ) ਸੁੰਦਰ ਕਾ ਜੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ (ਪਾਨ) ਪੀਕਰ ਅਘਾਵਨ ਕੋ ਏਹੀ ਸ੍ਰੋਸ਼ ਹੈ ॥

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕੀ ਨਾਹਰ ਨੀਕੀ ਪਿਆਨ ਕਉ ॥ ੧ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਜੋ ਸਗੁਣ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਧ੍ਰੁਵਾਨ ਕਰਨੇ ਕੀ (ਨਾਹਰ) ਜਗਹ ਚੰਗੀ ਹੈ ॥੧॥

ਬਾਣੀ ਮੰਤ੍ਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖਨ ਕੀ ਮਨਹਿ ਉਤਾਰਨ ਮਾਨ ਕਉ ॥

ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੋਂ ਕੀ ਮੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਮਨਕੇ ਮਾਨ ਰੂਪ ਬਿਖਕੇ ਉਤਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਖੋਜਿ ਲਹਿਓ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਬਾਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਬਿਸਮ ਕਉ ॥ ੨॥੧॥੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੋ ਬਿਸਮ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਸੁਖਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹਰੀਕਾ ਨਾਮੁ ਹਮਨੇ ਛੁੰਨੀਐ ਹੈ ॥੨॥੧॥੨੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਸਦਾ ਮੰਗਲ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇ ॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਤੇਰੇ

ਮਿਟਹਿ ਸਗਲ ਅਘ ਨਿਮਖ ਹੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦਾ (ਮੰਗਲ) ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਧ੍ਰੁਵਾਵਣਾ
ਕਰਨੇ ਤੇ ਰੋਗ ਜਨਮਾਦੀ ਔਰ ਸੋਗ ਅਰ (ਅਘ) ਪਾਪ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਮਿਟ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥

ਛੋਡਿ ਸਿਆਨਪ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ ਸਾਧੂ ਸਰਣੀ ਜਾਇ ਪਾਇ ॥

ਬਹੁਤ ਚਤੁਰਾਈ ਅਰ ਸਿਆਨਪ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਅਪਣੇ ਮਨਕੇ ਘਾਤ ਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਪਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਜਉ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਵੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜਮ ਤੇ ਹੋਵੈ ਧਰਮ ਰਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਈਨੋਂ ਕਾ ਦੁਖਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੋ ਜਮਗਣੇ ਤੇ ਧਰਮ ਰੂਪ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰਕੇਦਾਸ ਰਾਮ ਗਨਹੋਜਾਤੇਹੋਂ ਭਾਵ
ਪ੍ਰਿਥਮ ਜੋ ਨਰਕ ਕਾ ਅਧਕਾਰੀ ਬਾ ਹਰੀ ਕੀ ਦੁਖਾਲਤਾ ਹੋਏ ਤੇ ਸੋ ਬੇਭੁੰਨ ਕਾ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕਸ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ ਆਨਨ ਬੀਓ ਲਵੈ ਲਾਇ ॥

ਏਕ ਸੋ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੌੜਕਿ ਔਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਤਿਸਕੇ ਲਵੈ ਭਾਵ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਲਗ ਸਕਤਾ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਕੋ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਸਾਇ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਾਮਾ ਤੋ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਔਰ ਭਾਈ ਔਰ ਪ੍ਰਾਨਕਾ ਸੁਖ ਦਾਤਾ (ਸਾਇ) ਸੋ ਹਰੀਐ ॥੨॥੨ ॥੨੧॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਸਗਲ ਉਧਾਰੇ ਸੰਗ ਕੇ ॥ ਭਏ

ਪੁਨੀਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਨ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੁਖ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਜਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਅਪਣੇ ਸੰਗ ਕੋ ਸਮੂਹ ਉਧਾਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨੀਤ ਭਏਹੋਂ ॥ ਅਰ ਮਨ ਜ਼ਰਕੇ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੁਖ ਤਿਨਕੇ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਾਰਗਿ ਚਲੇ ਤਿਨੀ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਜਿਨੁ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਸੇ ਤਰੇ ॥

ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੋ (ਮਾਰਗ) ਰਸਤੇ ਚਲੇਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਜਿਨਕੇ ਸਾਥ ਉਨਕੀ ਗੋਸਟਿਹੋਈਹੋਸਤੀਤਰਜਾਤੇਭਏਹੋਂ ॥

ਬੂਝਤ ਘੋਰ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਘੋਰ ਅੰਧਿਰੇ ਫੂਪ ਮੈਂ ਭੁਝਤੇ ਵੇ ਸੇ ਪੁਰਸ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਹੋਣੇ ਕਰ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੇ ਭਾਗ ਬਝੇ ਹੈ ਭਾਈ ਤਿਨ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਮੁਖ ਜੁਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕੇ ਬਝੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੁਖ ਜੁੜੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਿਲਾਪੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਧੂਰਿ ਬਾਛੈ ਨਿਤ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਹਮ ਬਾਛਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵੇ ਤੋ ਮਿਲੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਧਿਆਏ ॥ ਏਕ

ਪਲਕ ਸੁਖ ਸਾਧ ਸਮਾਗਮ ਕੋਟਿ ਬੈਠੁਨਹ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਸੰਤ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਾਮਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਪਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਸਾਧੋਕੇ (ਸਮਾਗਮ) ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਨੇਕਾ ਜੋ ਸੁਖ ਹੈ ਸੇ ਜਾਣੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਬੈਠੁਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਗਏ ॥

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਜਪਿ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤਾ ਜਮਕੀ ਕ੍ਰਾਸ ਨਿਵਾਰੈ ॥

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਨਾਮਕੋ ਜਪਣੇ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅੰਗ ਜਮਕੀ ਕ੍ਰਾਸ ਨਿਖ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਕੇ ਪਾਤਿਕ ਉਤਰਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਉਰਿਪਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀਕੇ ਨਾਮ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨੇ ਕਰਕੇ ਮਹਾ ਪਾਪੀ ਕੇ (ਪਾਤਿਕ) ਏਸ ਉਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਜੇ ਸੁਨੈ ਰਾਮੁ ਜਸੁ ਨਿਰਮਲ ਤਾਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨਾਸਾ ॥

ਜੇ ਜੋਕੇਈ ਰਾਮ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਜਸੁ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੁਖ ਨਸਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ਮਨ ਤਨ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸਾ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਰਾਮ ਜਸੁ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ (ਬਿਗਾਸ) ਅਨੰਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥

ਪ੍ਰਮੋਦੁਰ ਪਤੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮੋਹਨ ਘਰਿ ਆਵਹੁ ਕਰਉ ਜੋਦਰੀਆ ॥ ਮਾਨੁ ਕਰਉ ਅਭਿਮਾਨੈ

ਬੋਲਉ ਭੂਲ ਬੂਕੁ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਿਅ ਚਿਰੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਆਵੇ ਮੈਂ ਆਪ ਅੰਗ (ਜੋਦਰੀਆ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਜੋ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਮਾਨੁ ਕਰਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਸਹਿਤ ਬੋਲਤੀ ਹੂੰ ਤੇਰੇ ਸੇ ਭੁਲਣੇ ਕਰ ਮੇਰੀ ਬੂਕ ਹੈ ਤਾਂਝੇ ਹੇ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ (ਚਿਰੀਆ) ਚੋਗਾਂ ਹਾਂ ਮੇਰੇਕੋ ਬਖਸ਼ੋ ॥

ਨਿਕਟਿ ਸੁਨਉ ਅਰੁ ਪੇਖਉ ਨਾਹੀ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਦੁਖ ਭਰੀਆ ॥

ਨਿਕਟ ਹੀ ਸੁਨਤੀ ਹੂੰ ਅਰ ਵੇਖਤੀ ਨਹੀਂ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਦੁਖਕੇ ਭਰਤੀ ਹੂੰ ॥

ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰੁ ਲਾਹਿ ਪਾਰਦੇ ਮਿਲਉ ਲਾਲ ਮਨੁ ਹਰੀਆ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਕਰ ਅਗਾਧ ਰੂਪੀ ਪੜਦਾ ਮੇਰਾ ਲਾਹਿਦੇਵੇ ਚੋਤੇ ਹੋਮਨਕੋਹਰਨੇਵਾਲੇ ਲਾਲਤੋਰੇਕੇ ਮੈਂ ਮਿਲੋਗੀ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਜੇ ਬਿਸਰੈ ਸੁਆਮੀ ਜਾਨਉ ਕੋਟਿ ਦਿਨਸ ਲਖਬਰੀਆ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਜੇਕਰ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਹੂੰ ਬਿਸਰ ਜਾਵੈ ਤੋ ਮੈਂ ਲਖੋਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ (ਬਰੀਆ) ਬਰਸੋਂ ਕੇ ਦਿਨ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਭੀਰ ਜਉ ਪਾਈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮਿਰੀਆ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੪ ॥

ਜਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ (ਭੀਰ) ਭਾਵ ਸਭਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੰਗ (ਮਿਰੀਆ) ਮਿਲਾਪੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਬ ਕਿਆ ਸੋਚਉ ਸੋਚ ਬਿਸਾਰੀ ॥ ਕਰਣਾ ਸਾ ਸੋਈ

ਕਰਿ ਰਹਿਅਾ ਦੇਹਿ ਨਾਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਅਬ ਮੈਂ ਕਣਾ ਸੋਚ ਕਰੋਂ ਮੈਨੇ ਸੋਚ ਚਿੰਤਾ ਬਿਸਾਰੀ ਹੈ ਜੇ ਕੁਝ ਤੋਨੇ ਕਰਨਾ ਵਾ ਸੇ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਅਪਣਾਨਾਮੁ

ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਹੁ ਅਰ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਚਹੁਦਿਸ ਫੂਲਿ ਰਹੀ ਬਿਖਿਆ ਬਿਖੁ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ਮੁਖਿ ਗੁਰੁਵਾਰੀ ॥

ਥਾਕੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਬਿਸਯੋਂ ਰੂਪੀ ਬਿਖ ਫੂਲ ਰਹੀ ਹੈ ਘੋਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ਏਹ ਬਿਖੇ ਰੂਪ ਬਿਖ ਉਤਾਰਨੇ
ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਗਾਰਜ ਮੰਤ੍ਰੁ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖਿਓ ਕਰਿ ਅਪੁਨਾ ਜਿਉ ਜਲ ਕਮਲਾ ਅਲਿਪਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਜਾਨਕੇ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਰਾਖਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਸੇ ਕਮਲ (ਅਲਿਪਾਰੀ) ਅਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ
ਤੈਸੇ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਮੈ ਕਿਆ ਹੋਸਾ ਸਭ ਤੁਮਹੀ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥

ਮੈਂ ਤੋ ਕੁਛ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਐਰ ਅਥ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਐਰ (ਰਿਆ ਹੋਸਾ) ਅਭੇ ਕੇ ਕਯਾ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਆਗੇ ਕੇ
ਭੀ ਮੈਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਗਾ ਹੋ (ਕਲਿਧਾਰੀ) ਸਰਬ ਸਕਤੀਓਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਭ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਭਾਗਿ ਪਰਿਓ ਹਰਿ ਪਾਛੈ ਰਾਖੁ ਸੰਤ ਸਦਕਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਰਹੀ ਮੈਂ (ਭਾਗਿ) ਦੋੜ ਕਰ ਆਪ ਕੇ ਪੀਛੈ ਭਾਵ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜਾ ਹੂੰ ਆਪਣੇ
ਸਿਤੋਂ ਕਾ ਸਦਕਾ ਭਾਵ ਸਿਤੋਂ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਥ ਮੋਹਿ ਸਰਬ ਉਪਾਵ ਬਿਰਕਾਤੇ ॥ ਕਰਣ

ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਏਕਸੁ ਤੇ ਮੇਰੀ ਗਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਅਥ ਹਮ ਸਰਬ ਉਪਾਵੋਂ ਸੇ ਬਿਰਕਤ ਭਏ ਹੈਂ ਤੂੰ (ਕਾਰਣ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਉਤਪਤ ਕਰਣੇ ਕੇ ਜੋ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ
ਹੈਂ ਤਿਸ ਏਕ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮੇਰੀ (ਗਾਤੇ) ਗਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਦੇਖੇ ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਬਹੁ ਚੰਗਾ ਅਨ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਭਾਂਤੇ ॥

ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ (ਰੂਪ) ਅਕਾਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਕੇ ਦੇਖੇ ਹੈਂ (ਅਨ) ਐਰ ਤੁਮਹੀ (ਭਾਂਤੇ) ਸਦਰਸ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਦੋਹਿ ਅਧਾਰੁ ਸਰਬ ਕਉ ਠਾਕੁਰ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ॥ ੧ ॥

ਹੋ ਠਾਕੁਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੇ ਅਧਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਐਰ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਭ੍ਰਮਤੋ ਭ੍ਰਮਤੋ ਹਾਰਿ ਜਉ ਪਰਿਓ ਤਉ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਚਰਨ ਪਰਾਤੇ ॥

ਬਾਰੰਬਾਰ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੁਆ ਜਬ ਹਾਰ ਪੜਾ ਤੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਕੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ (ਪਰਾਤੇ) ਪਛਾਤੇ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਇਹ ਸੁਖਿ ਬਿਹਾਨੀ ਰਾਤੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਭਾਉ ਆਤਮ ਅਨੰਦੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਸੁਖ
ਪੂਰਬਕ ਬਿਭੀਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਥ ਮੁਹਿ ਲਬਧਿਓ ਹੈ ਹਰਿ ਟੇਕਾ ॥ ਗੁਰ

ਦਇਆਲ ਭਏ ਸੁਖਦਾਈ ਅੰਧੁਲੈ ਮਾਣਿਕੁ ਦੇਖਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਅਥ ਮੈਨੇ (ਟੇਕਾ) ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ (ਲਬਧਿਓ) ਲਭ ਲੀਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੂੰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਸੁਖਦਾਈ ਮੇਰੇ ਕੋ
ਦਾਯਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤੋ ਮੈਂ (ਅੰਧੁਲੈ) ਅਗਿਆਨੀ ਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਮਾਣਕ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਕਾਟੇ ਅਗਿਆਨ ਤਿਮਰ ਨਿਰਮਲੀਆ ਬੁਧਿ ਬਿਗਾਸ ਬਿਬੇਕਾ ॥

ਜਬ ਬੁਧੀ ਕੇ ਬਿਬੇਕ ਕਾ ਬਿਗਾਸ ਹੁਆ ਤਬ ਨਿਰਮਲ ਹੁਈ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਤਿਮਰ) ਅੰਧੇਰੇ ਕੇ ਦੋਨੋਂ ਭਾਗ ਕਾਟੇ ਗਏ
ਭਾਵ ਅਵਰਣ ਵਖੇ ਸਕਤੀਆ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋ ਗਈਆ ਅਗਿਆਨ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੁਆ ਤਾ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਤਰੰਗ ਫੇਨੁ ਜਲ ਹੋਈਹੈ ਸੇਵਕ ਠਾਕੁਰ ਭਏ ਏਕਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲ ਕੇ ਤਰੰਗ ਅਰ ਫੇਨ ਜਲ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਵੈ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਵਕ ਠਾਕੁਰ ਮਿਲਕੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੀ
ਹੋਏ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਹਤੇ ਉਠਿਓ ਤਹ ਹੀ ਆਇਓ ਸਭਹੀ ਏਕੈ ਏਕਾ ॥

ਜਿਸ ਚੇਤਨ ਤੇ ਸਤਾ ਪਾਇਕਰ ਮਨ ਉਠਾਥਾ ਕਯਾ ਚੰਚਲ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਥਾ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਆਨ ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ਸਭੀ
ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਏਕੈ ਏਕ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਇਓ ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤੀ ਹਰਿ ਸਮਕਾ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਪਤੀ ਹਰੀ ਜੋ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਏਕੈ ਹੀ ਪ੍ਰਿਅ ਮਾਰੈ ॥

ਪੇਖਿ ਆਇਓ ਸਰਬ ਥਾਨ ਦੇਸਿ ਪ੍ਰਿਅ ਰੋਮ ਨ ਸਮਸਰਿ ਲਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਏਕ ਹੀ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ (ਮਾਰੈ) ਰਾਹਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹਿ ਭਲਾ ਕੋਈ ਵੈਸਾ ਔਰ ਭੀ ਹੈ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮੈਂ ਸਰਬ ਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੋ ਦੇਖਿ ਆਇਆ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰੇ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਕੋ ਰੋਮਕੇ (ਸਮਸਰਿ) ਬਰਾਬਰ ਕੋਈ ਲਾਗਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਮੈਨੀਰੇ ਅਨਿਕ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਤਿਨ ਸਿਉ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਨ ਕਰੈ ਚੁਰਾਰੈ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਔਰ ਬਹੁਤੇ ਹੀ (ਬਿੰਜਨ) ਸਲੂਟੇ ਵਾ ਮੇਰੇ ਵਾਲੇ ਭੋਜਨ (ਨੀਰੋ) ਪਰੋਸੇ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ (ਚੁਰਾਰੈ) ਚੁਕੀ ਕਰਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥ ਜੇ ਕਹਿ ਕਰਾ ਰਾਹਤਾ ਹੈ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਰੈ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖਿ ਏਕੈ ਜਿਉ ਅਲਿ ਕਮਲਾ ਲੋਭਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਰਸੁ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਰੰਬਾਰ (ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਰਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸੇ ਭਵਰਾ ਕਮਲ ਕੇ ਉਪਰ ਲੋਭਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਮਨਮੋਹਨ ਲਾਲਨ ਸੁਖਦਾਈ ਸਰਬਾਰੈ ॥

ਹੇ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਮਨ ਦੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਸਰਬਾਰੋ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਨੇ ਹਾਰੇ ॥

ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਹਿ ਪਠਾਇਓ ਮਿਲਹੁ ਸਖਾ ਗਲਿ ਲਾਗੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਖਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਚਿਠੀ ਦੇਕੇ ਆਪ ਕੇ ਪਾਸ ਭੇਜੇ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਗਲ ਲਗਕੇ ਮਿਲੇ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੋਰੇ ਨਾਕੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥

ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਭਏ ਹੈ ਇਹੁ ਛੇਦਿਓ ਦੁਸਟੁ ਬਿਗਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਕੁਰ ਜੀ ਆਪਕੇ ਸਾਥ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮਾਨਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਾਧੂ ਹਮਾਰੇ ਉਪਰ ਦਿਆਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਇਹ ਜੋ ਦੁਸਟ ਸੁਭਾਵ ਭੇਰੇ ਸੇ ਬਿਗਾਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਥਾ ਜੋ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤੁਮਹੀ ਸੁੰਦਰ ਤੁਮਹਿ ਸਿਆਨੇ ਤੁਮਹੀ ਸੁਘਰ ਸੁਜਾਨਾ ॥

ਤੁਮਹੀ ਗੁਣ ਕਰਕੇ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਤੁਮਹੀ ਸਰਬ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕਰ ਸਿਆਣੇ ਹੋ ਅਰ ਤੁਮਹੀ (ਸੁਘਰ) ਸੁੰਦਰ ਘਾਜ਼ਤ ਵਾਲੇ ਪੁਨਾ (ਸੁਜਾਨਾ) ਰਿਦੇ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਕੋ ਚਤਰ ਹੋ ॥

ਸਗਲ ਜੋਗ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨ ਕੀਮਤਿ ਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥

(ਜੋਗ) ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਵਾਲੇ ਅਰ ਗਿਆਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਰ ਪਿਆਨ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਬਾਹਰੋਂ ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕੋ ਸੰਕੋਚਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਇਨ ਸਭ ਨੇ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਕਿਆ ਬੋਝੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਹੀ ਨਾਇਕ ਤੁਮਹਿ ਛਤ੍ਰ ਪਤਿ ਤੁਮ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਭਗਵਾਨਾ ॥

ਤੁਮਹੀ (ਨਾਇਕ) ਸੁਦਾਰ ਔਰ ਤੁਮ ਹੀ ਛਤ੍ਰਪਤੀ ਹੋ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੁਮ ਹੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ॥

ਪਾਵਉ ਦਾਨੁ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੯ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਜੋ ਦਾਨ ਪਾਵਨਾ ਰਾਹਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਆਪਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੈਰੈ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ਆਏ ਪ੍ਰਿਅ ਚੰਗਾ ॥

ਬਿਸਰਿਓ ਪੰਧੁ ਬੰਧੁ ਮਾਇਆ ਕੋ ਰਜਨਿ ਸਥਾਈ ਜੰਗਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅਨੰਦ ਰੂਪ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਚਿਤ ਯਾਦ ਆਏ ਹੈਂ ਬੰਧਨ ਪਾਵਨੇ ਵਾਲੀ ਮਾਯਾ ਵਾ ਪੰਧਾ ਬਿਸਰਿਓ ਛਾਵ ਨਿਬੁਤ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਸਭ (ਰਜਨਿ) ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਜਾਗਤੇ ਰਹੇ ਵਾ ਕਮਾਏਕੋਂ ਤੇ (ਜੰਗਾ) ਜੰਗ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੇਵਉ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਬਜਾਵਉ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਤਸੰਗਾ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੇਵਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਜਾਇਆ ਹੈ ਮੈਨੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਸਤਸੰਗ ਵਾਰਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਐਸੈ ਮਿਲਿਓ ਮਨੋਹਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸੁਖ ਪਾਏ ਮੁਖ ਮੰਗਾ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨੋਹਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਸੁਖਮੁਖੋਂ ਮੰਗੀਓਂ ਜੋ ਸੋ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਅਪਨਾ ਗੁਰਿ ਬਸਿ ਕਰਿ ਦੀਨਾ ਭੋਗਉ ਭੋਗ ਨਿਸੰਗਾ ॥

ਮੇਰਾ ਅਪਨਾ (ਪ੍ਰਿਥੁ) ਪਤੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬਸ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਅਬ ਨਿਸ਼ਿਕ ਹੋਕੇ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਭੋਗੋਂ ਕੇ ਭੋਗਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੁਈ ਹੂੰ ॥

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਨਾਨਕ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਪਾਠੰਗਾ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੩੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਨਿਰਭਉ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਸਗਲਾ ਭੈ ਫੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ (ਪਾਠੰਗਾ) ਪਾਠ ਕੇ ਅੰਗ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸੋਤੋਂ ਕੇ ਪਾਠੰਗੇ ਅਰਥਾਤ ਆਸਰੇ ਲਗਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੩੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਜੀਉ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥

ਬਚਨ ਨਾਦ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਵਨਹੁ ਪੂਰੇ ਦੇਹ ਪ੍ਰਿਅ ਅੰਕਿ ਸਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰ ਜੋ (ਨਾਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਵਣ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ (ਦੇਹ) ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਭਾਵ ਅੰਤਰਕਰਨ ਪਤੀ ਕੇ ਸ੍ਰੁਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪਤੀ ਕੇ ਦੇਹ ਮੇਰੇ (ਅੰਕਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਰਗੁਣ ਵਾ ਨਿਰਗੁਣ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਛੁਟਰਿ ਤੇ ਗੁਰਿ ਕੀਈ ਸੁਹਾਗਨਿ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਸੁਖਝ ਸੁਜਾਨੀ ॥

ਛੁਟੜ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸੁਹਾਗਣੀ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਹਰੀ ਸੁਖਝ ਸੁਜਾਨ ਕੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਘਰ ਮਹਿ ਬੈਸਨੁ ਨਹੀ ਪਾਵਤ ਸੋ ਥਾਨੁ ਮਿਲਿਓ ਬਾਸਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੁਤ ਪੁਰ ਘਰ ਵਿਖੇ ਬੈਠਣਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਥਾ ਭਾਵ ਮਨ ਕੀ ਇਸਥਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਥੀ ਜੋ ਅਸਥਾਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਸਣੇ ਵਾਸਤੇ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਨਕੈ ਬਸਿ ਆਇਓ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ ਜਿਨਿ ਰਾਖੀ ਆਨ ਸੰਤਾਨੀ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸੋਤੋਂ ਕੀ (ਆਨ) ਬਛਾਈ ਰਾਖੀ ਭਾਵ ਅਦਬ ਕੀਆ ਹੈ ਹਰੀ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪਯਾਰਾ ਤਿਨਕੇ ਵਸਆਯਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਸਭੁ ਚੂਕੀ ਕਾਇ ਲੋਕਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੩੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੇ ਕੇ ਸੰਗ ਤਿਨ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਕੋਟੋਡਤਿਨ ਕੀ ਚੁਕਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੩੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੇਰੇ ਪੰਚਾ ਤੇ ਸੰਗੁ ਤੂਟਾ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਭਏ ਮਨਿ ਆਨਦ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਛੂਟਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੇਰਾ (ਪੰਚਾ) ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਜੋ ਸਗੁ ਤੂਟ ਗਿਆ ਹੈ ਦਰਸਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸਮੂਹ ਅਨੰਦ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਜੋ ਛੂਟਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਮਨ ਰਾਜਾ ਆਕੀ ਥਾ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖਮ ਥਾਨ ਬਹੁਤ ਬਹੁ ਧਰੀਆ ਅਨਿਕ ਰਾਖ ਸੁਰੂਟਾ ॥

ਬਿਖਮ ਰਾਕ੍ ਕਰੁ ਪਹੁਚੈ ਨਾਹੀ ਸੰਤ ਸਾਨਥ ਭਏ ਲੂਟਾ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਰੂਪੀ ਰਾਜਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਜੋ ਕਿਲਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤੀਨ ਗੁਣ ਰੂਪ ਅਤੀ ਕਠ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਅਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸੁਰਮੇ ਹੈਂ ਅਰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਕਠਨ (ਗਾਦ) ਜਲਦ ਅਰਥਾਤ ਖਾਈ ਹੈ ਐਸੇ ਕਿਲੇ ਮੈਂ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਪਹੁਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਥਾ ਭਾਵ ਜੀਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਥਾ ਜਬ ਸੰਤ (ਸਾਨਥ) ਸਾਥੀ ਵਾ ਸਹਾਇਕ ਭਏ ਤਬ ਵਹੁ ਕਿਲਾ ਲੂਟਾ ਭਾਵ ਜੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁਤ ਖਜਾਨੇ ਮੇਰੇ ਪਾਲੇ ਪਰਿਆ ਅਮੋਲ ਲਾਲ ਆਖੂਟਾ ॥

ਗੁਣੇ ਰੂਪੀ ਬਹੁਤ ਖਜਾਨੇ ਕਾ ਅਖੁਦ ਅਮੋਲਕ ਧਨੁ (ਲਾਲ) ਪਯਾਰਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪਜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਤਉ ਮਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਰਸ ਘੁਟਾ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੈਂ ਜਨਕੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਉ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਰਸ (ਘੁਟ) ਪੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੩੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਦਾਨੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੇ ਦੀਆ ਉਰਝਾਇਓ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਲੀਨ ਹੁਆ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਵਾਰ ਵਾਰ ਮਰਤੇ ਕੇ ਮੁਕਤੀ ਦੇਕਰ ਜੀਵਾਯਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ (ਮੀਨ) ਮਛ (ਉਰਝਾਇਓ) ਉਰਝ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਲਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸੀਤਰਹਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਮਤਸਰਇਹ ਅਰਪਿ ਸਗਲ ਦਾਨੁ ਕੀਨਾ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕੀਆ ਤਬ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਰ (ਮਤਸਰ) ਈਰਖਾ ਏਹ ਸਭੀ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੀਏ

ਭਾਵ ਤਜਾਗ ਦੀਏ ॥

ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਗੁਰਿ ਦੀਓ ਤਉ ਮਿਲਿਓ ਸਗਲ ਪ੍ਰਬੀਨਾ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਅਯਾਯਨ ਰੋਗ ਕੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਵਾਸਤੇ ਔਖਧ ਦੀਆ ਹੈ ਤੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਜੋ (ਪ੍ਰਬੀਨਾ) ਚਤੁਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਸੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿ੍ਹਰੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਨਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ਗੁਰਿ ਹਉ ਖੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨਾ ॥

ਇਹ(ਗਿ੍ਹਰੁ) ਸਰੀਰ ਤੇਰਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂ ਮੇਰਾ ਨਾਕੁਰ ਹੈਂ ਗੁਰੇ ਨੇ ਹੀਤਾ ਖੋਈ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਖਜੀਨਾ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੩੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ (ਭੰਡਾਰ) ਖਜਾਨਾ ਜੋ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੇ ਸ੍ਰਭਾਵਕ ਹੀ ਰਿਏ ਘਰ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੩੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੋਹਨ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂ ਤਾਰਹਿ ॥

ਛੁਟਹਿ ਸੰਘਾਰ ਨਿਮਖ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਧਾਰਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ ਸਭ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂ (ਤਾਰਹਿ) ਤਾਰਤਾ ਹੈਂ (ਸੰਘਾਰ) ਮਰਨਾ ਅਰ ਜਨਮਲਾ ਤੇਰੀ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਸੇ ਛੁਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂ ਕੋਕੋਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਧਾਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ॥

ਕਰਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ਬਹੁਤੁ ਬੇਨਤੀ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਸਮਾਰਹਿ ॥

ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਮਨ ਕਰਕੇ (ਅਰਦਾਸਿ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਲ ਪਲ ਸੰਭਾਲਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦੁਖਭੰਜਨ ਹਾਥ ਦੇਇ ਨਿਸਤਾਰਹਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਦੀਨੋਂ ਕੋ ਦੁਖਭੰਜਨ ਹਾਰੇਜਬ ਆਪ ਜੀਵ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕਰਤੇਹੋ ॥ ੧ ॥

ਕਿਆ ਏ ਛੁਪਤਿ ਬਪੁਰੇ ਕਹੀਅਹਿ ਕਹੁ ਏ ਕਿਸਨੇ ਮਾਰਹਿ ॥

ਇਹੁ ਜੋ ਰਾਜੇ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਿਰਾਏ ਕਿਆ ਹੈਂ ਔਰ ਕਹੋ ਏਹੁ ਕਿਸਕੋ ਮਾਰ ਜੀਵਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਭੁ ਨਾਨਕ ਜਗਤੁ ਤੁਮਾਰਹਿ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੪ ॥

ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਦਾਤੇ ਹਮਾਰੀ ਰਖਣਾ ਕਰੋ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਰਖਣਾ ਕਰੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਸਭ ਜਗਤ ਤੁਮਾਰੇ ਆਸਰੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੋਹਿ ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿਨਾਮਾ ॥

ਭਏ ਅਚਿਤਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਸਭ ਬੁਝੀ ਹੈ ਇਹੁ ਲਿਖਿਓ ਲੇਖੁ ਮਥਾਮਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੈਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਚਿੰਤਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਇਹ ਹਮਾਰੇ (ਮਥਾਮਾ) ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਪੂਰਬ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਥਾ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਭਇਓ ਬੈਰਾਗੀ ਫਿਰਿ ਆਇਓ ਦੇਹ ਗਿਰਾਮਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਖੋਜ ਕੋ ਖੋਜਤਾ ਹੁਆ ਬੈਰਾਗੀ ਹੁਆ ਥਾ ਅਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਥਾ ਔਰ ਜਬ ਫਿਰਤਾ ਫਿਰਤਾ ਏਹ ਰੂਪੀਗਾਮ ਮੈਂ ਆਯਾ ਭਾਵਜਬ ਅੰਤਰ ਮੁਖੀਹੋਕਰ ਬਿਚਾਰਕੀਆ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਜਿਕਹੋ ਕਿਸਤਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁਈ? ਜੋ ਕਹਿਤੇਹੋ ॥

ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਸਉਦਾ ਇਹੁ ਜੋਰਿਓ ਹਥਿ ਚਰਿਓ ਲਾਲੁ ਅਗਾਮਾ ॥ ੧ ॥

ਹਮਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰੂ ਨੇ ਇਹ ਨਾਮ ਕਾ ਸੌਦਾ (ਜੋਰਿਓ) ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਅਗਾਮ ਲਾਲ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹਮਾਰੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਚੜ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਨ ਬਾਪਾਰ ਬਨਜ ਜੋ ਕਰੀਅਹਿ ਤੇਤੇ ਦੂਖ ਸਹਾਮਾ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਜੋ ਬਨਜ ਬਪਾਰ ਕਰੀਤੇ ਹੈ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਦੂਖ ਸਹਾਰਨੇ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਕੇ ਨਿਰਭੈ ਵਾਪਾਰੀ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੩੫ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਕੇ ਜੋ ਵਪਾਰੀ ਹੈਂ ਸੋ ਨਿਰਭੈ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਯੋਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਪਾਸ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪੁੰਜੀ ਭਾਵ ਸੁਧਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੩੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮਿਸਟ ਲਗੇ ਪ੍ਰਿਅ ਬੋਲਾ ॥

ਗੁਰਿ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ਸਦ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਢੋਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਕੋ ਬੋਲ (ਮਿਸਟ) ਪਕਾਰੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਭੁਜਾ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਇ ਦੀਯਾ ਹੈ ਹਰੀ ਜੋ (ਢੋਲਾ) ਪਕਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਸਦਾ ਵਜਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਤੂ ਨਾਕੁਰੁ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁ ਮੋਹਿ ਕਲਤ੍ਰੁ ਸਹਿਤ ਸਭਿ ਗੋਲਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਕੁਰੁ ਤੂ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਅਰ (ਕਲਤ੍ਰ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਹਤਿਆਪਕਾ ਗੋਲਾ ਹੂੰ ॥

ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਸਭੁ ਤੁਹੈ ਤੁਹੈ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਮੈ ਓਲਾ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਮਾਣ ਭੀ ਤੂੰ ਹੈਂ ਔਰ ਤਾਣ ਭੀ ਤੂੰ ਹੈਂ ਇਕੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮਕਾ ਹੀ (ਓਲਾ) ਪਛਾਣਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਤਖਤਿ ਬੈਸਾਲਹਿ ਤਉ ਵਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਘਾਸੁ ਬਢਾਵਹਿ ਕੇਤਕੁ ਬੋਲਾ ॥

ਜੇਕਰ ਤਖਤ ਪੁਰ ਬੈਠਾਏ ਦੇਵੇ ਤੋਂ ਭੀ ਤੇਰੇ ਵਾਸ ਹੈਂ ਜੇ ਘਾਸ ਵਢਾਵਹਿ ਤੋਂ ਭਿਤਨਾਕੁ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਵਾਸ ਹੀ ਕਹਾਗਾ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਥਿਧਾਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਕੁਰ ਅਗਹ ਅਤੇਲਾ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੩੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਨਾਕੁਰ ਹੇ ਸਮਰਬ ਪੁਰਖ (ਜਨ) ਥਿਧਾਤੇ ਰਖਣ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਕਿਸੀ ਜੇ ਪਕੜਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਅਤੇਲ ਭਾਵ ਥਿਧਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੩੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਕਹਤੁ ਗੁਣ ਮੋਹਿ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਓਪਾਇ ਸਮਾਵੈ ਦੇਖਿ ਚਰਿਤ ਮਨ ਮੋਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਕਹਿਤੀ ਹੁਈ ਸੋਭਤੀ ਹੈਂ ਜੇ ਕਹੇ ਵਹੁ ਰਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ (ਸਮਾਵੈ) ਲਾਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਚਰਿਤਰੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸੁਣਿਐ ਮਨਿ ਹੋਇ ਰਹਸੁ ਅਤਿ ਰਿਦੈ ਮਾਨ ਦੁਖ ਜੋਹਿ ॥

ਜਿਸਕੇ ਚਰਿਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਸੁਣਨੇ ਸੇ ਮਨ ਕੋ ਅਤੰਤ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਮਾਨ) ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਦੁਖ (ਜੋਹਿ) ਨਸੂ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਓ ਬਲਿ ਆਈ ਪ੍ਰਭ ਤੋਹਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਣ ਆਈ ਹੈ ਯਾਤੇ ਹਮਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਗਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈਹੈ ਗੁਰਿ ਕਾਢੇ ਮਾਇਆ ਦੋਹਿ ॥

ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਔਰ ਮਨਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਦ੍ਰੋਹ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜਾਯਾ ਕੇ ਵਿਕਾਰ ਥੇ ਵਾ ਜੋ ਛਲ ਐ ਦ੍ਰੋਹਥੇ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਾਢ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਬੋਹਿ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੩੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਾਰਨ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੇ ਸਮਰਬੁ ਹੈ ਮੈਨੇ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੩੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨੈਨਹੁ ਦੇਖਿਓ ਚਲਤੁ ਤਮਾਸਾ ॥

ਸਭਹੁ ਦੂਰਿ ਸਭਹੁ ਤੇ ਨੈਰੇ ਅਗਮ ਅਗਮ ਘਰ ਵਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਨੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਚਾਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸੇ ਦੂਰ ਹੈ ਔਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸਭਸੇ ਨੇਜੇ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਅਗਮ ਤੋਂ ਅਗਮ ਕਾ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਹੈ ॥

ਅਭੂਲੁ ਨ ਭੂਲੈ ਲਿਖਿਓ ਨ ਚਲਾਵੈ ਮਤਾ ਨ ਕਰੈ ਪਰਾਸਾ ॥

ਵਹੁ ਅਭੂਲ ਹੈ ਕਬੀ ਭੂਲਤਾ ਨਹੀਂ ਤਿਸਕੇ ਲਿਖੇ ਕੋ ਕੋਈ ਮੋਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ (ਪਰਾਸਾ) ਸਲਾਹਵਾਰ ਤਿਸਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਜੇ ਪੁਛਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਸਾਜ ਸਵਾਰਿ ਬਿਨਾਹੈ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਗੁਣਭਾਸਾ ॥ ੧ ॥

ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਸਰੀਰੋਂ ਕੋ (ਸਾਜ) ਬਨਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰਾਹ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬਲਕੇ ਫਿਰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪਰਾਸਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਧ ਰੂਪ ਮਹਿ ਦੀਪਕੁ ਬਲਿਓ ਗੁਰਿ ਰਿਦੈ ਕੀਓ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਅੰਧਿਓ ਕੂਏ ਮੈਂ ਗੜਾਨੁ ਦੀਪਕ ਪ੍ਰਜਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ਇਹ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਰਾਨਤਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਭ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥ ੩੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀਕਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਕਰਮੈਨੇ ਸੁਖਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥ ੩੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਰਨਹੁ ਚੌਬਿੰਦ ਮਾਰਗੁ ਸੁਹਾਵਾ ॥

ਆਨ ਮਾਰਗ ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਧਾਈਐ ਤੇਤੋ ਹੀ ਦੁਖੁ ਹਵਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਰਨੋਂ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਦਾ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਔ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਰਗ ਛੋਡ ਕਰ ਔਰ ਰਸਤੇ ਜਿਤਨਾ ਕੁਛ ਧਾਵਦਾ ਹੈ
ਤਿਨਕਾ ਹੀ ਦੁਖ ਔਰ (ਹਾਵਾ) ਝੋਰਾ ਹਾਹੁਕਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਨੇਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ ਭਏ ਵਰਸੁ ਪੇਖੇ ਹਸਤ ਪੁਨੀਤ ਟਹਲਾਵਾ ॥

ਦਰਸਨ ਦੇਖਣੇ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਟਹਿਲ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹਾਥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥

ਰਿਵਾ ਪੁਨੀਤ ਰਿਵੈ ਹਰਿ ਬਸਿਓ ਮਸਤ ਪੁਨੀਤ ਸੰਤ ਧੂਰਾਵਾ ॥ ੧ ॥

ਹਿਰਦਾ ਵੇਗੀ ਪੁਨੀਤ ਹੈ ਜਿਸ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਬਸਾ ਹੈ ਔਰ ਮਸਤਕ ਵਹੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ
ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਨਿਪਾਨ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਹਰਿਕੈ ਜਿਸੁ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਿ ਪਾਵਾ ॥

ਨਾਮੀ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਰ ਸਰਬ ਨਿਪੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਨਾਮ
ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਪਾਵਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੋਟਿਓ ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਅਨਦ ਬਿਧਾਵਾ ॥ ੨ ॥੧੬॥ ੩੯॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ਅਰ ਸ੍ਰਭਾਵਕ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਰਥਕ ਸੁਖ ਔਰ ਬਿਵਹਾਰਕ ਅਨੰਦ
ਸਹਿਤ ਜਮਾਂ ਬਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥ ੩੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਧਿਆਇਓ ਅੰਤਿ ਬਾਰ ਨਾਮੁ ਸਖਾ ॥

ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭਾਈ ਨਾ ਪਹੁਚੈ ਤਹਾ ਤਹਾ ਤੂ ਰਖਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ (ਧਿਆਇਓ) ਜਪਾ ਹੁਆ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ (ਸਖਾ) ਮਿਲ੍ਹ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਹਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਅਰ ਭਾਈ ਭੀ ਪਹੁਚ
ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾ ਤਹਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂ ਰਖਕ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅੰਪ ਕੂਪੁ ਗੁਰੁ ਮਹਿ ਤਿਨਿ ਸਿਮਰਿਓ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ॥

(ਗੁਰ) ਗੁਰਸਤ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰੇ ਵਲੇ ਰੂਪ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਪੁਰਖ
ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥

ਖੁਲੈ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਿ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਸਭ ਤੂਹੈ ਤੂਹੀ ਦਿਖਾ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕੇ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਖੁਲਾ ਭਾਵ ਨਿਬਿੜ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਕੀ ਮੁਕਤੀ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸਰਬ
ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਹੀ ਮੈਂ ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਯਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪੀਆ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਆਘਾਏ ਰਸਨਾਰਖਾ ॥

ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਪੀਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀ ਅਘਾਇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਵਿਸ਼ੇ ਰਸ ਕੇ ਅਥ ਨਹੀਂ ਰਾਖਾ
ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਖੇ ਰਸੋਂ ਸੇ ਉਪਰਾਮੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸਹਜੁ ਮੈ ਪਾਇਆ ਗੁਰਿ ਲਾਹੀ ਸਗਲ ਤਿਖਾ ॥੨॥੧੭॥੪੦॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ (ਸਹਜ) ਸ਼ੁਰੂਪ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸੰਪੂਰਨ ਤਿਖਾ
ਨਿਬਿਰਤ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ॥੨॥੧੭॥੪੦॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਅੰਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇਆ ॥

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਦੁਖਭੰਜਨੁ ਲਗੈ ਨ ਤਾਤੀ ਬਾਇਆ ॥ ੧ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਅੰਸੇ ਧਯਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਅੰਸੇ ਕਹੇ ਕੈਸੇ? ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਯਾਲ ਔਰ ਦੋਖੋਂ ਕੋ
ਭੰਜਨਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਤਤੀ ਵਾਉ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ॥

ਜੇਤੇ ਸਾਸ ਸਾਸ ਹਮ ਲੇਤੇ ਤੇਤੇ ਹੀ ਗੁਲ ਗਾਇਆ ॥

ਜਿਤਨੇ ਸ਼ਾਸ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨੇ ਹਮ ਲੇਤੇ ਹੈ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਸ਼ਾਸੋਂ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਵਾਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਿਮਖ ਨ ਥਿਛੁਰੈ ਘਰੀ ਨ ਬਿਸਰੈ ਸਦ ਸੰਗੇ ਜਤ ਜਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਹਮਾਰੇ ਸੇ ਥਿਛਰਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਘਰੀ ਮਾਤ੍ਰ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਜਹਾ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਤਹਾਸਦੀ ਵਸੰਗੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਗੁਰ ਦਰਸਾਇਆ ॥

ਮੈਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦਰਸਨ ਪਰ ਮਨ ਬਾਣੀ
ਕਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਾਹੁ ਪਰਵਾਹਾ ਜਉ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥੨॥੧੮॥ ੪੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਕੋ ਕਿਸ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ਜੇ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਾਗਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਨੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਭਾਵ

ਕਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥ ੪੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਸਬਦੁ ਲਗੇ ਗੁਰ ਮੀਠਾ ॥

ਖੁਲਿਓ ਕਰਮੁ ਭਇਓ ਪਰਗਾਸਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭੀਠਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਜਬ ਪੁਰਬਲਾ ਕਰਮ (ਖੁਲਿਓ) ਜਾਗਿਆ ਹੈ ਤਬ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਘਟ ਘਟ ਹੈ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਬਜਾਪਕ (ਭੀਠਾ) ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਜੇਨੀ ਸੰਭਉ ਸਰਬ ਬਾਨ ਘਟ ਬੀਠਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੁਨੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਐ (ਸੰਭਉ) ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜੇ ਹੈ ਸੇ ਸਰਬ ਘਟ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ (ਬੀਠਾ) ਬੈਠਾ ਹੈ ਵਾ ਬੀਠੁਲ ਸਰਬ ਘਟ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ॥

ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਾ ਬਲਿ ਬਲਿ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣੀਠਾ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਕੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਤਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ (ਚਰਣੀਠਾ) ਪਜਾਰੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਰੇਣੁ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ ਕੀਏ ਸਗਲ ਤੀਰਥ ਮਜਨੀਠਾ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਚਰਨ ਪੂਰ ਹਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਲਾਗੀ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਮਜਨ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲੁ ਹਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲ ਭਏ ਹੈ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਨ ਲਹੈ ਮਜੀਠਾ ॥ ੨ ॥ ੧੯ ॥ ੪੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਹਕੇ (ਚਲੂਲ) ਗੁਫੇ ਰੰਗ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠਾ ਅਰਥਾਤ ਸਚਾ ਰੰਗੁ ਉਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੯ ॥ ੪੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਸਾਥੇ ॥

ਨਿਮਖ ਬਚਨੁ ਪ੍ਰਭ ਹੀਅਰੈ ਬਸਿਓ ਸਗਲ ਭੂਖ ਮੇਰੀ ਲਾਥੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਬਚਨੁ) ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਕਰਨੇ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਅਰੁ ਮੇਰੀ ਭੂਖ ਸਭ ਉਤ੍ਰ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਭੀ ਲਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾਨ ਗੁਣ ਨਾਇਕ ਠਾਕੁਰ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਸਭ ਨਾਥੇ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੇ ਗੁਣ ਨਾਇਕ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੂਹ ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ (ਨਾਥੇ) ਸ੍ਰਾਮੀ ॥

ਇਕ ਆਸ ਮੋਹਿ ਤੇਰੀ ਸੁਆਮੀ ਅਉਰ ਦੁਤੀਆ ਆਸ ਬਿਰਾਥੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰਾਮੀ ਇਕ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਆਸ ਹੈ ਕਜੌਂਕਿ ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਆਸ (ਬਿਰਾਥੇ) ਬਜਰਥ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨੈਣ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਦੇਖਿ ਦਰਸਾਵਾ ਗੁਰਿ ਕਰ ਧਾਰੇ ਮੇਰੈ ਮਾਥੇ ॥

ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਹਾਥ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਅਤੁਲ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਲਾਥੇ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥ ੪੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਅਤੁਲ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਬ ਜਨਮ ਮਰਨਕੋਭੈ (ਲਾਥੇ) ਨਿਵ੍ਰਿਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥ ੪੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰੇ ਮੂੜੇ ਆਨ ਕਾਹੇ ਕਤ ਜਾਈ ॥

ਸੰਗਿ ਮਨੋਹਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈਰੇ ਭੂਲਿ ਭੂਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਔਰ ਕਹੀਂ ਕਾਹੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ (ਮਨੋਹਰੁ) ਸੁੰਦ੍ਰ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੀ ਹੈ ਸੁਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲ ਕਰ ਬਾਰੰਬਾਰ (ਬਿਖੁ ਖਾਈ) ਬਿਖ ਰੂਪ ਖਿਸਕੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸੰਦਰ ਚਤੁਰ ਅਨੂਪ ਬਿਧਾਤੇ ਤਿਸ ਸਿਉ ਰੁਚ ਨਹੀ ਰਾਈ

ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਚਤੁਰ ਹੈ ਪੁਨਹ ਅਨੂਪਸ ਐ (ਬਿਧਾਤੇ) ਕਰਮ ਵਲ ਦਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਰਾਈ) ਰੰਬਕ ਮਾਤ੍ਰ (ਰੁਚ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮੋਹਨਿ ਸਿਉ ਬਾਵਰ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਬੂਠਿ ਨਗਉਰੀ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

(ਮੋਹਨਿ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰਥਾਤ ਮਾਧਾ ਸੇ (ਬਾਵਰ) ਕਮਲੇ ਕਾਮਨੁ ਮੋਹਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਬੂਠੀ ਨਗਉਰੀ ਸਿਰ ਪਰ ਪਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਇਓ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਬਨਿਆਈ ॥

ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਯਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਤਤੇ ਹਮਾਰੀ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ਘਰੈ ਮਹਿ ਪਾਏ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੪੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਗਲ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਰੂਪੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ (ਘਰੈ) ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਹੀ ਪਾਏ ਹੈਂ
ਜਿਸਕੀ ਜੋਤਿ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੪੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਓਅੰ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚੀਤਿ ਪਹਿਲਰੀਆ ॥
ਹੇ ਓਅੰ ਰੂਪ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਿਤ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ (ਪਹਿਲਰੀਆ) ਆਇ ਸੇ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮਾਕ੍ਰੋਂ ਸੇਹੈ ॥
ਜੇਤਉ ਬਰਨੁ ਦੀਓ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤਉ ਮੈ ਸਾਜ ਸੀਗਰੀਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੇ ਆਪ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਵੀਆ ਤੋ ਮੈਂ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪ ਸਾਜ ਕਰਕੇ ਸਿੰਗਾਰੀ ਗਈ ॥

ਹਮ ਭੂਲਹ ਤੁਮ ਸਦਾ ਅਭੂਲਾ ਹਮ ਪਤਿਤ ਤੁਮ ਪਤਿਤ ਉਧਰੀਆ ॥
ਹਮ ਭੂਲਦੇ ਵਾਲੇ ਹੋਂ ਤੁਮ ਸਦਾ ਅਭੂਲ ਹੋ ਹਮ (ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ॥
ਹਮ ਨੀਚ ਬਿਰਖ ਤੁਮ ਮੈਲਾਗਰ ਲਾਜ ਸੰਗਿ ਸੰਗਿ ਬਸਰੀਆ ॥ ੧ ॥
ਹਮ ਨੀਚ ਬਿਛ ਅਭਿਛ ਕੀ ਨਜਾਈ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ (ਮੈਲਾਗਰ) ਦੰਦਨ ਵਤ ਹੋਂ ਜੈਸੇ ਮੈਲਾਗਰ ਕੋ ਸੰਗ ਕੀ ਲਾਜ
ਚੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹੋ ਹਰੀ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗ ਬਸਨੇ ਕੀ ਤੁਮਕੋ ਲਾਜ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਗੰਭੀਰ ਧੀਰ ਉਪਕਾਰੀ ਹਮ ਗ੍ਰਿਆ ਬਪੁਰੇ ਜੰਤਰੀਆ ॥
ਤੁਮ ਗੰਭੀਰ ਔ ਧੀਰਜਵਾਨ ਔ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਹਮ ਬਿਛਾਰੇ ਜੀਵ ਕਰਾ ਹੈਂ ॥
ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮੇਲਿਓ ਤਉ ਮੇਰੀ ਸੂਖਿ ਸੇਜਰੀਆ ॥ ੨ ॥ ੨੨ ॥ ੪੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਤੋ ਮੇਰੀ ਹਿਰਦੈ ਰੂਪੀ ਸੇਜਾ
ਸੁਖ ਸਹਿਤ ਚੋਤੀ ਭਈ ॥ ੨ ॥ ੨੨ ॥ ੪੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਓਇ ਦਿਨਸ ਪੰਨਿ ਪਰਵਾਨਾ ॥
ਸਫਲ ਤੇ ਘਰੀ ਸੰਜੋਗ ਸੁਹਾਵੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਗਿਆਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਹੁ (ਦਿਨਸ) ਦਿਨ ਪੰਨ ਹੈ ਔ (ਪਰਵਾਨਾ) ਲੇਖੇ ਮੈਂ ਹੈ ਵਹੁ ਘਰੀ ਔਰ ਸੰਜੋਗ ਭੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ
ਜਿਸ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ (ਸੰਗਿ) ਸਾਥ ਹੋਨੇ ਕਰ ਗਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਪੰਨਿ ਸੁਭਾਗ ਪੰਨਿ ਸੋਹਾਗ ਪੰਨਿ ਦੇਤ ਜਿਨਿ ਮਾਨਾ ॥
ਜਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਉਨਕਾ ਭਾਗ ਭੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਪੰਨ ਹੈ ਔਰ (ਸੋਹਾਗਾ) ਅਨੰਦ ਭੀ ਪੰਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ
ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਤੁਮਰਾ ਸਭੁ ਗਿਹੁ ਧਨੁ ਤੁਮਰਾ ਹੀਓ ਕੀਓ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ੧ ॥
ਇਹ ਸਰੀਰ ਭੀ ਤੁਮਾਰਾਓ ਔਰ ਘਰ ਅਰ ਧਨ ਭੀ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਹੈ ਮੈਨੇ ਜੀਉ ਭੀਆਪਕੇ ਉਪਰਸੇਕੁਰਬਾਨਕੀਆ ਹੈ ॥੧॥
ਕੋਟਿ ਲਾਖ ਰਾਜ ਸੁਖ ਪਾਏ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪੇਖਿ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਾ ॥

ਜੇ ਆਪਕਾ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰ ਦੇਖਨਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਮੈਲਾਘੋਂ ਕ੍ਰੋਢੋਂ ਰਾਜਾਕੇ ਸੁਖੋਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥
ਜਉ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਸੇਵਕ ਇਹ ਬੈਸੀਐ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ੨੩ ॥ ੪੬ ॥
ਜੇਕਰ ਇਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਕੋ ਮੁਖ ਸੇ ਇਤਨਾ ਕਹੀਏ ਕਿ ਈਹਾ ਵੈਠੀਏ ਭਾਵ ਆਦਤ ਕਰੇ ਤੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਇਸ ਸੁਖ ਕਾ ਅੰਤ ਮੁੜ ਸੇ ਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਬੀਤੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੩ ॥ ੪੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੇਰੇ ਸਹਸਾ ਰੂਪੁ ਗਇਆ ॥
ਅਉਰ ਉਪਾਉ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਛੋਡੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਲਿ ਪਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅਬ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਅਰ ਸੰਦੇਹ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਉਪਾਉ ਸਭ ਤਿਆਗ ਛੋਡੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਇਕ ਸਤਿਗੁਰੋਂ
ਕੀ ਸਰਣ ਪੜਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸਿਧਿ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਰੇ ਅਹੰ ਰੋਗ ਸਗਲ ਹੀ ਖਇਆ ॥
ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਸਿਧ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਕਾਰਜ ਭੀ ਸਵਰ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹੰਤਾ ਰੋਗ ਭੀ ਸਭ (ਖਇਆ) ਨਸ਼ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਕੋਟਿ ਪਰਾਪ ਖਿਨ ਮਹਿ ਖਉ ਭਈ ਹੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬਸੇ ਕ੍ਰੋਢੋਂ ਹੀ ਅਪਰਾਧੋਂ ਕੀ ਪੀਕਤੀ
ਖਿਣ ਬੀਚ ਨਸ਼ੁ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪੰਚ ਦਾਸ ਗੁਰਿ ਵਸਗਤਿ ਕੀਨ ਮਨ ਨਿਹਚਲ ਨਿਰਭਇਆ ॥

ਪੰਚ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰ ਵਾ ਕਾਮਾਦੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ (ਵਸਗਤਿ) ਦਾਸ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਮਨੁ ਇਸਥਤ ਹੋਕਰ ਨਿਰਭੈ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ ਨ ਕਤਹੀ ਭੋਲੈ ਥਿਰੁ ਨਾਨਕ ਰਾਜਇਆ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥ ੪੭ ॥

ਨਾ ਮਨੁ ਕਿਸੀ ਕੀ ਤਰੁਫੋਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਅਥ (ਥਿਰੁ) ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ਬਿਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥ ੪੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਇਤ ਉਤ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ॥

ਮਨ ਮੋਹਨੁ ਮੇਰੇ ਜੀਅਕੋ ਪਿਆਰੇ ਕਵਨ ਕਹਾ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ (ਬਿਰਉਤ) ਭਾਵ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸਦਾ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲਾ ਔਰ ਮੇਰੇ ਜੀਵਕਾ ਪ੍ਰਯਾਨਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਕੋਨਸੇ ਗੁਨ ਗਾਇਕਰ ਕਹੂੰ ਭਾਵ ਗੁਣ ਬੰਨਤ ਹੈ ਵਾ ਮੈਂ ਕਵਨ ਬੇਚਾਰਾ ਹੂੰ ਜੇ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਬਰਨਨ ਕਰ ਸਕੂੰ ॥

ਖੇਲਿ ਖਿਲਾਇ ਲਾਡ ਲਾਡਾਵੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਨਦਾਈ ॥

ਖੇਡ ਕੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਖਿਡਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਲਡਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਦਾ) ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ (ਅਨਦਾਈ) ਅਨਦਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਅਨੰਦ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਬਾਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜੈਸੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾਈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਲਕ ਕੀ ਨਜ਼ਾਈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ ਅਰ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਿਮਖ ਨਹੀ ਰਹਿ ਸਕੀਐ ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬਹੂ ਜਾਈ ॥

ਤਿਸ ਬਿਨ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਰਹਿ ਨਹੀ ਸਕੀਤਾ ਔਰ ਨਾ ਕਬੀ ਬਿਸਰ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਮਗਨ ਭਏ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨੫ ॥ ੪੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸਤਸੰਗਤ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮਗਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੫ ॥ ੪੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪਨਾ ਮੀਤੁ ਸੁਆਮੀ ਗਾਈਐ ॥

ਆਸ ਨ ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਕੀ ਕੀਜੈ ਸੁਖਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਆਪਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਨਾ ਕਰੀਏ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੀ ਆਸਾ ਨ ਕਰੀਏ ਸੁਖਦਾਤਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਤਿਸਕਾਹੀ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਸੁਖ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣਿ ਜਿਸਹਿ ਘਰਿ ਤਿਸਹੀ ਸਰਣੀ ਪਾਈਐ ॥

ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਰਬ ਸੁਖ ਔਰ (ਮੰਗਲ) ਅਨੰਦ ਵਾ ਉਤਸਵ (ਕਲਿਆਣ) ਮੇਖ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਣਇਸਮਨ ਕੇ ਪਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੁਖੁ ਜੇ ਸੇਵਹੁ ਤਉ ਲਾਜ ਲੋਨੁ ਹੋਇ ਜਾਈਐ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਜੋ ਸੇਵਨਾ ਹੈ ਸੋ ਲਾਜ ਕਰਕੇ ਲੂਣ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਲੂਣ ਗਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਲਾਜਾ ਕਰ ਮਰਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਓਟ ਪਕਰੀ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਮੇਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈਐ ॥

ਏਕ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਸਰਣ ਪਕੜੀਏ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਮਤ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੀ ਔਰ ਬੁਧ ਪਰਮਾਰਥ ਕੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਿਆ ਸਗਲ ਚੁਕੀ ਮੁਹਤਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ੨੬ ॥ ੪੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾਹੈਔਰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਰੀ ਦੀਨਤਾ ਚੁਕ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੬ ॥ ੪੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਓਟ ਸਤਾਣੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਮੇਰੈ ॥

ਵਿਸਟਿ ਨ ਲਿਆਵਉ ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਕਉ ਮਾਣਿ ਮਹਤਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਹਤ ਬਲਕੇ ਆਪ ਕੀ ਓਟ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਵਿਸਟੀ ਮੈ ਨਹੀਂ ਲਿਆਵਤਾ ਹਾ ਮਾਨੁ ਅਰੁ (ਮਹਤਿ) ਮੁਹਤਬਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹਥ ਮੈਂ ਹੈ ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭਿ ਮਨੁ ਨੈ ਕਾਢਿ ਲੀਆ ਬਿਖੁ ਘੇਰੈ ॥

ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਨੇ (ਅੰਗੀਕਾਰੁ) ਪਖੁ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਬਿਸਕੋ ਕੇ ਘੇਰੇ ਸੋ ਨਿਕਾਲ ਲੀਆਹੁ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਮੁਖਿ ਦੀਨੋ ਜਾਇ ਪਇਆ ਗੁਰ ਪੈਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਜਾ ਕਰ ਪੜਾ ਤਬ ਤਿਨੋ ਨੇ ਔਖਧ ਰੂਪ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਦੀਆ ॥ ੧ ॥

ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਕਹਉ ਏਕ ਮੁਖ ਨਿਰਗੁਣ ਕੇ ਵਾਇਰੈ ॥

ਏਕ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਕੌਨ ਕੌਨ ਉਪਮਾ ਤਿਨਕੀ ਬਰਨਨ ਕਰੂੰ ਗੁਰੁ ਹਰੀ ਨਿਰਗੁਣੇ ਕੋ ਭੀ ਬਖਸਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ ਜਉ ਅਪੁਨਾ ਕੀਨੋ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਘਨੇਰੈ ॥ ੨ ॥ ੨੭ ॥ ੫੦ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਪਾਪੋਂ ਕੀ (ਸਿਲਕ) ਵਾਸੀ ਕਾਟ ਕਰਕੇ ਜਬ ਅਪਨਾ ਕਰ ਲੀਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੋਂ ਹੈਂ ਤਬ ਹਮ ਕੋ (ਘਨੇਰੈ) ਬਹੁਤੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੭ ॥ ੫੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੀ ॥

ਭਾਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਜੀਅ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੋਈ ਸਗਲ ਖਲਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਜੀਆ ਕਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮਾਰੀ ਮੁਕਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਊ ਸੂਝੈ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਕਹੁ ਕੋ ਕਿਸ ਪਹਿ ਜਾਸੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸੋ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋ ਕਹੋ ਫਿਰ ਕੋਈ ਕਿਸ ਕੋ ਪਾਸ ਜਾਵੇਗਾ ॥
ਤਾਂਤੋ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਜਿਉ ਜਾਣਹੁ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਠਾਕੁਰ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮਹੀ ਪਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜਿਸ ਭਰਾ ਜਾਣੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੀ ਸਰਣਿ ਰਾਖੋ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੁਛ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਮਰਥਾ ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੈ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੇ ਸਦ ਜੀਵਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨੇ ਹਮ ਕੋ ਭੀ (ਸਦਜੀਵਨ) ਅਮਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ ਕਾਟੀ ਜਮਕੀ ਵਾਸੀ ॥ ੨ ॥ ੨੮ ॥ ੫੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੇ ਬੀਰ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਜਮ ਕੀ ਵਾਸੀ ਕਾਟ ਦਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥ ੨੮ ॥ ੫੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਤ ਕਤ ਤੁਝਹਿ ਸਮਾਰੈ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਦੀਨ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਜਿਉ ਜਾਨਹਿ ਤਿਉ ਪਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ (ਸਮਾਰੈ) ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮ ਬਾਲਕ ਆਪਕੇ ਆਪੀਨ ਹੈਂ ਜਲੋਂ ਜਾਨੀਏ ਤਦੋਂ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਜਬ ਭੁਖੇ ਤਬ ਭੋਜਨੁ ਮਾਂਗੈ ਅਘਾਏ ਸੁਖ ਸਘਾਰੈ ॥

ਜਬ ਬਾਲਕ ਭੁਖਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਭੋਜਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਬ (ਅਘਾਏ) ਰਜ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਕੋ (ਸਘਾਰੈ) ਸਮੂਹ ਸੁਖ ਹੋਤੈ ਹੈ ॥

ਤਬ ਅਰੋਗ ਜਬ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਬਸਤੋ ਛੁਟਕਤ ਹੋਇ ਰਵਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗ ਜੀਵ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅਰੋਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਗਨਾਨ ਰੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਜਬ ਤੇਰੇ ਸੇ (ਛੁਟਕਤ) ਜੁਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ (ਰਵਾਰੈ) ਧੂਰੀ ਵਡ ਭਾਵ ਤੁਛ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਵਨ ਬਸੈਰੈ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੋ ਬਾਪਿ ਉਬਾਪਨ ਹਾਰੈ ॥

ਹੇ (ਬਾਪਿ) ਇਸਬਤ ਕਰ ਉਠਾਵਨੇ ਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮ ਆਪ ਕੋ ਦਾਸਨ ਕੋ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਕੜਾ ਬਸ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨ ਬਿਸਰੈ ਤਬ ਜੀਵਨੁ ਪਾਈਅੈ ਬਿਨਤੀ ਨਾਨਕ ਇਹ ਸਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੨੯ ॥ ੫੨ ॥

ਹੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਈਐ ਹੈ ਜਬ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾ ਬਿਸਰੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੋਂ ਹੈਂ ਮੈਂ ਏਹ ਬੇਨਤੀ (ਸਾਰੈ) ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਨ ਛੁਲੇ ॥ ੨ ॥ ੨੯ ॥ ੫੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਤੋ ਭੈ ਭਉ ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਓ ॥

ਲਾਲ ਦਇਆਲ ਗੁਲਾਲ ਲਾਡਿਲੇ ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਗੁਨ ਗਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੋ ਭਜ ਜਹਮਾਇਅਰ ਭਉ ਜਮ ਕਾ ਜੋ ਦੂਰ (ਪਰਾਇਓ) ਦੂਰ ਹੁਆ ਹੈ (ਲਾਲ) ਪਯਾਰਾ (ਗੁਲਾਲ) ਗੁਰੂ ਜੋ ਦਲਾਲ ਹੈ ਤਿਸ ਲਾਡਲੇ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਸਹਜਿ) ਗਨਾਨ ਕਰ (ਸਹਜਿ) ਸੁਭਾਵਕ ਗਵਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨਾਤਿ ਕਮਾਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੁ ਧਾਇਓ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਿਨਕੇ (ਬਚਨਾਤਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਧਾਂਤ ਕੇ ਕਮਾਵਤੇ ਹੁਏ ਬਹੁਰੇਮੇਰਾਮਨਕਹੁੰਧਾਯਾਨਹੀ ਹੈ ॥

ਰਹਤ ਉਪਾਧਿ ਸਮਾਧਿ ਸੁਖ ਆਸਨ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਪਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਉਪਾਧੀਓਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਸਮਾਧੀ ਕੇ ਸੁਖ ਮੈਂ ਆਸਣ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤਿ ਹੁਆ ਹੂੰ ਅਰ (ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ) ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪਯਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ (ਗ੍ਰਿਹਿ) ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ ਕੋਭ ਆਨੰਦਾ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ॥

(ਨਾਦ) ਸੁਵਣਾਨੰਦ ਔਰ (ਬਿਨੋਦ) ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਨੰਦ (ਆਨੰਦ) ਭੋਗਤਾਨੰਦਭਾਵ ਪ੍ਰਿਯਮੋਦ ਪ੍ਰਮੋਦਕੋਭੀ ਹਮ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ ਔਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਨਾ ਆਪਿ ਕਰਾਵਨ ਆਪੇ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਆਪਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥ ੫੩ ॥

ਕਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਣਿਕੋਂ ਸੇ ਕਰਾਵਨ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਹੈ ਵਾ ਆਪ (ਆਪਾਇਓ) ਅਲੋਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥ ੫੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਆਧਾਰੇ ॥

ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਤਿਸਕੈ ਕੁਰਬਾਨੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਮਨ ਕਾ ਆਧਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੈ ਵਾਰਣੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਬੁਝੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲਾ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਜਾਰੇ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਸਹਜੇ ਹੀ (ਸੁਹੇਲਾ) ਸੁਖੀ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਜੋ ਬਿਕਾਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸੋ ਜਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਆਇ ਨ ਜਾਇ ਬਸੈ ਇਹ ਠਾਹਰ ਜਹ ਆਸਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਇਹ ਚਮਾਰਾ ਮਨ ਅਥ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਰੋਂਕਿ ਜਿਸ (ਠਾਹਰ) ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਆਸਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਤਹਾ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕੈ ਪਰਗਟੁ ਏਕੈ ਗੁਪਤਾ ਏਕੈ ਧੰਪ੍ਰਕਾਰੇ ॥

(ਏਕੈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਅਰ ਗੁਪਤ ਅਰਥਾਤ ਸੁਖ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਭੀ ਆਪੇ ਹੈ ਔ (ਧੰਪ੍ਰਕਾਰੇ) ਕਾਰਨ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਏਕੈ ਪ੍ਰਗਟ ਸੰਸਾਰੁ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਏਕੈ ਹੀ ਜਗਤ ਕੋ ਗੁਪਤ ਭਾਵ ਪ੍ਰਲੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਤਕ ਧੰਪ੍ਰਕਾਰ ਭਾਵ ਪ੍ਰਲੇ ਰਹਤ ਹੈ ਤਬ ਭੀ ਏਕ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥

ਆਇ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਪਛੁ ਸੋਈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩੧ ॥ ੫੪ ॥

ਆਇ ਔਰ ਮਧ ਅਰ ਜਗਤ ਕੇ ਅੰਤ ਮੈਂ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩੧ ॥ ੫੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਘਰੀ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖ ਤਾਹੁ ਕੇ ਪੂਰਨ ਜਾਕੈ ਸੁਖੁ ਹੈ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸੇ ਘਰੀ ਭੀ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਭੀ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਭ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਨ ਜੀਵਨ ਧਨ ਸਿਮਰਤ ਅਨਦਘਨਾ ॥

ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਔਧਨ ਰੂਪ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਜੀਵਕੇ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਆਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਵਡ ਸਮਰਥੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੰਗੇ ਗੁਨ ਰਸਨਾ ਕਵਨ ਭਨਾ ॥ ੧ ॥

ਵਡਾ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਕਵਨ ਸੀ ਰਸਨਾ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਭਨਾ) ਕਥਨ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਬਾਨ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਮਾਨ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੁਨਨ ਕਹਨਹਾਰੇ ॥

ਤਿਸਕਾ (ਬਾਨ) ਸਤਸੰਗ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ (ਮਾਨ) ਆਦਰ ਵਾ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਔਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਸ ਕਹਨੇ ਔਰ ਸੁਨਣੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੇ ਭਵਨ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਜਾਮਹਿ ਸੰਤ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥ ੫੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਤੇ) ਵਹੁ (ਭਵਨ) ਘਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੇ ਬੀਚ (ਤੁਮਾਰੇ) ਸੰਤਜਨ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥ ੫੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਸਨਾ ਜਪਤੀ ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ॥

ਮਾਤ ਗਰਭ ਤੁਮਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ ਇਕ ਤੁਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਕਰਕੇ ਜਪ ਰਹੀ ਹੈ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ ਭੀ ਤੁਮਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔਰ ਪ੍ਰਿਥੀਮੰਡਲ ਮੈਂ ਭੀ ਇਕ ਤੂੰਹੀ ਰਖਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਤੁਮਹਿ ਪਿਤਾ ਤੁਮਹੀ ਭੁਨਿ ਮਾਤਾ ਤੁਮਹਿ ਮੀਤ ਹਿਤ ਭ੍ਰਾਤਾ ॥

ਤੁਮਹੀ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਹੋ ਪੁਨਰ ਮਾਤਾ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪਹੀ ਹੋ ਤੁਮਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਔ ਹਿਤੁ ਭ੍ਰਾਤਾ ਵਤ ਹੋ ਭਾਵ ਅਤੰਤ ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਹੋ ॥

ਤੁਮ ਪਰਵਾਰ ਤੁਮਹਿ ਆਧਾਰਾ ਤੁਮਹਿ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਦਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਹੀ ਹਮਾਰਾ (ਪਰਵਾਰ) ਕੁਟੰਬ ਹੋ ਔਰ (ਆਧਾਰਾ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪਹੀ ਹੋ ਤੁਮਹੀ ਜੀਵ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਹਿ ਖਜੀਨਾ ਤੁਮਹਿ ਜਗੀਨਾ ਤੁਮਹੀ ਮਾਣਿਕ ਲਾਲਾ ॥

ਮੇਰਾ ਤੁਮਹੀ ਖਜਾਨਾ ਹੋ ਔਰ ਤੁਮਹੀ (ਜਗੀਨਾ) ਜਗ ਹੋ ਔਰ ਮਾਣਕ ਲਾਲ ਅਰਥਾਤ ਰਤਨ ਭੀ ਸਭ ਮੇਰੇ ਤੁਮਹੀ ਹੋ ॥

ਤੁਮਹਿ ਪਾਰਜਾਤ ਗੁਰਤੇ ਪਾਏ ਤਉ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ੨ ॥ ੩੩ ॥ ੫੬ ॥

ਤੁਮਹੀ (ਪਾਰਜਾਤ) ਕਲਪ ਵਿਭ ਵਤ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਦਾਤਾ ਜਬ ਗੁਰੇ ਦੁਾਰੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਹਮ (ਨਿਹਾਲਾ) ਭੁਏਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਏ ਭਏ ॥ ੨ ॥ ੩੩ ॥ ੫੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾਹੂ ਕਾਹੂ ਅਪੁਨੇ ਹੀ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥

ਜੋ ਕਾਹੂ ਕੋ ਚੇਰੇ ਹੋਵਤ ਠਾਕੁਰ ਹੀ ਪਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਪਨਾ ਹੀ ਸਨੇਹੀ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ॥ ਜੋਸੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸੇਵਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਅਪਨੇ (ਠਾਕੁਰ) ਸ੍ਰਾਮੀ ਪਾਸ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਨੇ ਪਹਿ ਦੂਖ ਅਪਨੇ ਪਹਿ ਸੁਖ ਅਪੁਨੇ ਹੀ ਪਹਿ ਬਿਰਥਾ ॥

ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਹੀ ਦੂਖ ਔਰ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਹੀ ਸੁਖ ਔਰ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਹੀ (ਬਿਰਥਾ) ਅਪਨਾ ਬ੍ਰਿਤਾ ਭਾਵ ਸਲਾਹਕਰਤਾ ਹੋ ॥

ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਮਾਨੁ ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਤਾਨਾ ਅਪੁਨੇ ਹੀ ਪਹਿ ਅਰਥਾ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਉਪਰਹੀ ਮਾਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਤਾਨਾ) ਬਲਭੀ ਅਪਨੇ ਪਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੇ ਜੋ ਹੀ ਅਪਨਾ ਅਰਥੀਯ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਨਹੀ ਰਾਜ ਜੋਬਨੁ ਪਨ ਮਿਲਖਾ ਕਿਨਹੀ ਬਾਪ ਮਹਤਾਰੀ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਰਾਜ ਕਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਨੇ (ਜੋਬਨ) ਸ਼ੁਰੂਪ ਕਾ ਪੁਨਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪਨ (ਮਿਲਖ) ਜਾਇਦਾਦ ਕਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਾ ਆਸਰਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਬੋਕ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਾਏ ਪੂਰਨ ਆਸ ਹਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩੪ ॥ ੫੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਜੋ ਹਮ ਕੋ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਕਰ ਰਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਆਸਾ ਸਭ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩੪ ॥ ੫੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਝੂਨੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਦ ਮਾਨੁ ॥

ਧ੍ਰੋਹੁ ਮੋਹ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਬਪੁਰੇ ਸੰਗਿ ਗੋਪਾਲਹਿ ਜਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਾਯਾ ਕੇ (ਮਦ) ਗਰਬ ਕੋ ਝੂਨਾ ਮਾਨੁ ਹੋ ਬਪੁਰੇ ਜੀਵ ਧ੍ਰੋਹ ਅਰ ਮੋਹੁ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹ ਔਰ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਸਦਾ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਹੀ ਜਾਨ ਲੇਹੁ ॥

ਮਿਥਿਆ ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਅਰੁ ਉਮਰੇ ਮੀਰ ਮਲਕ ਅਰੁ ਖਾਨ ॥

ਰਾਜ ਔਰ ਜੋਬਨ ਅਰ (ਉਮਰੇ) ਉਮਰਾਵ ਤਥਾ (ਮੀਰ) ਰਾਜੇ (ਮਲਕ) ਰਜਵਰਤੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਰ (ਖਾਨ) ਪਠਾਣਾ ਦੇ ਸੂਦਾਰ ਜੋ ਹੈਂ ਏਹ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ॥

ਮਿਥਿਆ ਕਾਪਰ ਸੁਰੀਧ ਚਤੁਰਾਈ ਮਿਥਿਆ ਭੋਜਨ ਪਾਨ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਸਤਰ ਅਰ ਸੁਰੀਧੀ ਔਰ ਚਤੁਰਾਈ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਪੁਨਰ ਭੋਜਨ ਖਾਨਾ ਅਰ (ਪਾਨ) ਪੀਨੇ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਆਦੀ ਵਾ (ਪਾਨ) ਖਾਨੇ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਕਹੈ ਸਚੀ ਵਸਤੂ ਕੋ ਨਸੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੀਨ ਬੰਧਰੇ ਦਾਸ ਦਾਸਰੇ ਸੰਤਹ ਕੀ ਸਾਰਾਨ ॥

ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ (ਸਾਰਾਨ) ਸਰਨ ਸਦੀ ਹੈ ॥

ਮਾਰਾਨਿ ਮਾਂਗਹਿ ਹੋਇ ਅਚਿਤਾ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥ ੫੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਮਾਰਾਨਿ) ਭਿਛਕ ਹੋਕੇ ਤਿਸ ਸੇ ਏਹ ਦਾਨ ਮਾਂਗੋਂ ਹੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਯਾਗ ਹਰੀ

ਮੁਝਕੇ ਮੇਲ ਦੇਵੇ ਤਉ ਮੈਂ ਅਚਿਤ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥ ੫੮ ॥ ਫੇਨਤੀ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪੁਨੀ ਇਤਨੀ ਕਛੁ ਨ ਸਾਰੀ ॥

ਅਨਿਕ ਕਾਸ ਅਨਿਕ ਪਾਵਰਤਾ ਉਰਝਿਓ ਆਨ ਸੰਜਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਨੇ ਅਪਨੀ ਸਹਾਇਤਾ ਵੀ ਰਹੀ (ਕਛੁ) ਬੋਝੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ (ਸਾਰੀ) ਸਮਾਲੀ ਹੈ ਅਨੇਕ ਕਾਰਣਾਂ ਕੇ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਪਾਵਤਾ ਹੂੰ (ਆਨ) ਔਰ ਬਜ਼ਰਬ ਹੀ ਯੋਗ ਮੈਂ ਫਸ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ਕਿਨ ਸੰਬੰਧਿਓ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਫਸ ਰਹਾ ਹੂੰ ਤਿਨ ਕਾ ਸੰਗ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਉਸ ਚਾਰਿਕੇ ਦੀਸਹਿ ਸੰਗੀ ਉਹਾ ਨਾਹੀ ਜਹ ਭਾਰੀ ॥

ਇਹ ਚਾਰ ਟਿਕਕੇ ਸੰਗੀ ਦੀਖਤੇ ਹੈਂ ਜਹਾਂ (ਭਾਰੀ) ਔਖੀ ਬਣੇਗੀ ਤਹਾਂ ਕੋਈ ਭੀ ਸੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਤਿਨ ਸਿਉ ਰਾਚਿ ਮਾਰਿ ਹਿਤੁ ਲਾਇਓ ਜੋ ਕਾਮਿ ਨਹੀ ਗਾਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਰਚ ਮਿਚ ਕਰ ਹਿਤ 'ਲਾਯਾ' ਹੈ ਜੋ ਗਾਵਾਰ ਕੇ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੇ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਮੋਰਾ ਨਾ ਹਮਰੇ ਬਸ ਚਾਰੀ ॥

ਮੈਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨਾ ਕੁਛ ਪਦਾਰਥ ਹੀ ਮੇਰਾ ਹੈ ਔਰ ਨ ਹਮਾਰਾ ਕੁਛ ਬਸ ਹੀ (ਚਾਰੀ) ਚਲਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩੬ ॥ ੫੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੇ ਉਧਾਰ ਲੀਯੋਗੇ ॥ ੩੬ ॥ ੫੯ ॥ ਸਾਧਾ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਸੰਤਾਂ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੋਹਨੀ ਮੋਹਤ ਰਹੈ ਨ ਹੋਰੀ ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ

ਕੀ ਪਿਆਰੀ ਤੁਏ ਨ ਕਾਹੂ ਤੋਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਨੀ ਮਾਯਾ (ਮੋਹਤ) ਠਗਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈ (ਹੋਰੀ) ਹਟਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ (ਸਾਧਿਕ) ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਔਰ ਸਿਧ ਯੋਗੀ ਸਭ ਕੀ ਪ੍ਰਸਾਰੀ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕੀ ਤੋਰੀ ਹੁਈ ਤੁਏਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਖਤੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਉਚਰਤ ਰਸਨਾਗਾਰ ਤੀਰਥ ਗਵਨ ਨ ਬੋਰੀ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਓ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਕਾ (ਰਸਨਾਗਾਰ) ਮੁਖ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਓ ਤੀਰਥਾਂ ਪਦ ਗਵਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਨੇ ਭੀ ਬੋਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਭਾਵ ਜੋ ਅਧਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਸਾਦ ਚਕ੍ਰ ਬਰਤ ਨੇਮ ਤਪੀਆ ਤੁਹਾ ਗੈਲਿ ਨ ਛੋਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਤਾ ਹੈ (ਚਕ੍ਰ) ਇਲਕ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਬਤ ਔਰ ਨੇਮ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਜੋ ਤਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਾਧਾ ਐਸੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ਉਹਾਂ ਭੀ ਉਨਕਾ (ਗੈਲ) ਪੀੜਾ ਨਹੀਂ ਛੋੜਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਪਤਿਤ ਹੋਤ ਜਗੁ ਸੰਤਹੁ ਕਰਹੁ ਪਰਮ ਗਤਿ ਮੋਰੀ ॥

ਤਾਂਤੇ (ਜਗੁ) ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਕੂਪ ਅੰਧੇ ਕੂਏ ਮੈਂ (ਪਤਿਤ) ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਸੰਤ ਮੇਰੀ ਪਰਮ ਰਤੀ ਕਰੋ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨਾਨਕ ਭਇਓ ਮੁਕਤਾ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਭੋਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩੭ ॥ ੬੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਭੋਰੀ ਮਾਤ੍ਰ ਦਰਸਨ ਦੇਖਨੇ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੩੭ ॥ ੬੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਹਾ ਕਰਹਿ ਰੇ ਖਾਇ ਖਾਟੁਲੀ ॥

ਪਵਨਿ ਅਛਾਰ ਤੋਰ ਚਮਰੇ ਅਤਿ ਜਜਰੀ ਤੇਰੀ ਰੇ ਮਾਟੁਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਖੱਟੀ ਕੋ ਖੱਟ ਕਰ ਭਿਆ ਕਰੇਗਾ (ਪਵਨਿ) ਪ੍ਰਾਣ ਪਵਨ ਕਰਕੇ ਆਵੇਗਾ ਹੁਆ ਤੋਰ ਚਮਰੇ ਪੈ ਦੇਹ ਕੁਪ੍ਰੀ ਤੇਰੀ ਮਟੀ ਜਜਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਭਾਵ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਉਹੀ ਤੇ ਹਰਿਓ ਉਹਾ ਲੇ ਧਰਿਓ ਜੈਸੇ ਬਾਸਾ ਮਾਸ ਦੇਤ ਖਾਟੁਲੀ ॥

ਉਸ ਜਗਾ ਤੇ ਉਣਾਇ ਕਰ (ਉਹਾ) ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਕਛਾ ਧਰ ਵੀਆ ਜੈਸੇ ਬਾਸਾ ਪੰਛੀ ਮਾਸ ਦੇ (ਖਾਟੁਲੀ) ਭੁਟੀ ਦੇਤਾ ਭਾਵ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੀਘ੍ਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਔਰ ਸੰਬੰਧਿਓ ਜੋ ਬੋਰੀ ਕਰਤੇ ਦਰਬ ਕੇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਖਾਣ ਪਾਨ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਨਹੀਂ ॥

ਦੇਹਾ ਹਾਰੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਅੰਧੁਲੇ ਜਿਉ ਸਫਰੀ ਉਦਰੁ ਭਰੈ ਬਹਿ ਹਾਟੁਲੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ (ਅੰਧੁਲੇ) ਅਰਥਾਤੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੇ ਦੇਵਨ ਹਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਇਹ ਪਦਾਰਥ ਸਾਨ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਸਫਰੀ) ਰਾਹੀ (ਹਾਟੁਲੀ) ਦੁਕਾਨ ਪੁਰ ਵੈਠ ਕੇ ਉਦਰ ਭਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਔਰ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਲੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ ਪੇਟ ਵਸਤੇ (ਸਫਰੀ) ਮਦਾਰੀ ਬੋਝ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੂੰ ਦੇਤ ਪਸਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਣ ਬਿਕਾਰ ਬਿਕਾਰ ਬੂਠ ਰਸ ਜਹ ਜਾਨੋ ਤਹ ਭੀਰ ਬਾਟੁਲੀ ॥

ਬੂਠੇ ਬਿਕਾਰੋ ਕੋ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸਿਓ ਕੇ (ਬਿਕਾਰ) ਬੁਰਬਰ ਰਸੋ ਕੋ ਸੁਾਈਕ ਕਰਕੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਐਰਜਹ ਪ੍ਰਲੋਕਮੈ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਹਾ (ਭੀਰ ਬਾਟੁਲੀ) ਭੀੜੀ ਗਲੀ ਭਾਵ ਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਹਾ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤੁਝ ਕੋ ਸੋਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਮਝੁ ਤੇ ਇਆਨੇ ਅਜੁ ਕਾਲਿ ਖੁਲੈ ਤੇਰੀ ਗਾਂਠੁਲੀ ॥ ੨ ॥ ੩੮ ॥ ੬੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਗਿਆਤ ਜੀਵ ਅਬ ਭੀ ਸਮਝ ਕਰ ਅਜ ਕਾਲ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਨ ਕੀ ਰੀਝ ਖੁਲੇਗੀ ॥ ੨ ॥ ੩੮ ॥ ੬੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੋਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਜੀਉ ਸੀਗਿ ਤੁਹਾਰੈ ਜਾਨਿਓ ॥

ਕੋਇ ਜੋਧ ਉਆਕੀ ਬਾਤ ਨ ਪੁਛੀਐ ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਭੀ ਮਾਨਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀਉ ਤੁਮਾਰੇ ਸਤਸੰਗਿ ਕਰਕੇ ਮੈ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ਜਿਸਪਰਮੇਸੁਰਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਕੌੜੋਂ ਜੋਧੇ ਸੁਰਮੇ ਭਾਵ ਵਡੇ ਵਡੇ ਰਾਜੇ ਪੜੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਪੁਛਤੀ ਤਿਸ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਭੀ ਤੇਰਾ ਵਾਸ ਮੈਂ ਮਾਨਾ ਹੂੰ ॥

ਕਵਨ ਮੂਲੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾ ਕਹੀਐ ਕਵਨ ਰੂਪੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਿਓ ॥

ਕਵਨ ਮੂਲ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾ ਕਬਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਐਰ ਫਿਰ ਕਿਆ ਸਰੂਪ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਮੂਲ ਸੇ ਕੈਸਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਸਬੁਟ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਈ ਮਾਟੀ ਸੰਗਿ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਬਖਾਨਿਓ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਮਾਟੀ ਆਇ ਤਤੋਂ ਕੇ ਸਾਬ ਵਾ ਮਾਟੀ ਮਾਤਾ ਕੀ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਕੇ ਸਾਬ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ਭਾਵਮਿਲੀਤਬਤਿਸਕੋ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਕਹਿਨੇ ਲਗੇ ਵਾ ਜੋਤ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਟੀ ਪ੍ਰਗਾਸਤ ਭਈ ਕੋ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਕਹਿਨੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਤੇ ਸੇਵ ਤੁਮਤੇ ਜਪ ਤਾਪਾ ਤੁਮਤੇ ਤਤੁ ਪਛਾਨਿਓ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਗੁਰੇ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੇਵਨੇ ਜੋਗ ਹੁਏ ਹੈਂ ਐਰ ਤੁਮਾਰੇ ਤੇ ਹੀ ਜਪ ਤਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ਹੈ ਐਰ ਤਤ ਸਰੂਪ ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਮਸਤਕਿ ਧਰਿ ਕਟੀ ਜੇਵਰੀ ਨਾਨਕ ਵਾਸ ਵਸਾਨਿਓ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥ ੬੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਹਾਥ ਰਖ ਕਰ ਮਾਇਆ ਜੇਵਰੀ ਕਾਟ ਦਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਗੁਰੇ ਆਪਕੋ ਹਮ ਵਾਸਨੇ ਕੇ ਵਾਸ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥ ੬੨ ॥ ਸੇਵਕ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਵਿਆਲਤਾ ਵਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀਓ ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਾਮ ॥

ਮਾਨਸੁ ਕਾਕੇ ਬਪੁਰੇ ਭਾਈ ਜਾਕੇ ਰਾਖਾ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਹਰ ਏਕ ਸੇਵਕ ਕੋ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਆਗੇ ਮਾਨੁਖ ਕਿਸਕਾ ਬੇਰਾਗਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸਕਾ ਰਾਮ ਰਾਖ ਹੋਜਾਵੇ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਤਾ ॥

ਆਪਿ ਮਹਾਜਨੁ ਆਪੇ ਪੰਚਾ ਆਪਿ ਸੇਵਕ ਕੈ ਕਾਮ ॥

ਆਪੇ (ਮਹਾਜਨ) ਉਤਮ ਜਨ ਜਗਿਆਸੂ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ (ਪੰਚਾ) ਸਿੱਤ ਗੁਰੂ ਹੈ ਆਪੇ ਸੇਵਕੋ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਭਾਵਈਸਰਗੇ ॥

ਆਪੇ ਸਗਲੇ ਦੂਤ ਬਿਦਾਰੇ ਨਾਕੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਨਾਕਰ ਹੈ ਸੋ ਆਪੇ ਹੀ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਕਾਮਾਇਕ ਦੂਤ ਸਭ ਬਿਦਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਪੇ ਪਤਿ ਰਾਖੀ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪਿ ਕੀਓ ਬੰਧਾਨ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਜਗ ਕਰਾ ਸੇਵਕ ਕੀ ਪਤ ਰਾਖੀ ਹੈ ਐਰ ਆਪ ਹੀ (ਬੰਧਾਨ) ਮਿਰਯਾਦਾ ਕੋ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

ਆਇ ਸੁਗਾਇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖੈ ਨਾਨਕ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨ ॥ ੨ ॥ ੪੦ ॥ ੬੩ ॥

(ਆਇ ਸੁਗਾਇ) ਜਦਾ ਸਦਾ ਸੇਵਕੋਂ ਕੀ ਪਰਤੀਘਾਤਾ ਰਾਖਤਾ ਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਬ ਬਾਤੋਂ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੦ ॥ ੬੩ ॥

ਸਨਮੁਖ ਉਸਤਤੀ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੂ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਸਖਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਮਨੁ ਧਨੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰਾ ਇਹੁ ਤਨੁ ਸੀਤੋ ਤੁਮਰੈ ਧਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਐਰ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਮਨ ਅਰ ਧਨ ਜੀਉ ਅਰ ਸਰੀਰ ਸਭ ਆਪਕਾ ਹੀ ਹੈਇਹੁ ਸੁਖਮ ਤਨ ਭੀ ਤੁਮਰੇ ਹੀ (ਧਾਨ) ਧਿਆਨ ਮੈਂ (ਸੀਤੋ) ਲਗਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਤੁਮਹੀ ਦੀਏ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਤੁਮਹੀ ਦੀਏ ਮਾਨ ॥

ਤੁਮਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਫੋਜਨ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮਹੀ (ਮਾਨ) ਆਦਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੁਮਹੀ ਪਤਿ ਰਾਖਹੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੁਮਹੀ ਸੇਵਕੋਂ ਕੀ ਪਤਿ ਕੇ ਰਾਖਤੇ ਹੋ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੋ ਐਸੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਸੰਤਨ ਜਾਨਿਆ ਤੂ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਆਏ ਪਰਵਾਨ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਸੋਂ ਆਏ ਹੁਏ ਪਰਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨਕਾ ਸੰਗੁ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥ ੬੪ ॥

ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੁੰ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥ ੬੪ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਹੁ ਗਤਿ ਦਇਆਲ ਸੰਤਹੁ ਮੋਰੀ ॥

ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ ਤੂਟੀ ਤੁਮਹੀ ਜੋਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਦਿਆਲ ਸੰਤ ਮੋਰੀ ਮੋਖ ਕੀਜੀਏ ਤੁਮ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਹੋ ਹਮਾਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਸੇ ਟੂਟੀ ਹੁਈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੁਮਨੇ ਹੀ ਜੋੜ ਦਈ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਬਿਖਈ ਤੁਮ ਤਾਰੇ ਸੁਮਤਿ ਸੀਗਿ ਤੁਮਾਰੈ ਪਾਈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮਾਤੋਂ ਕੇ ਬਿਸਈ ਤੁਮਨੇ ਤਾਰ ਦਿਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮਾਰੈ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸੁਸਟ ਭੁਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਕ੍ਰਮਤੇ ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਬਿਸਰਨੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਥੇ ਅਥ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਗਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਸੀਗਿ ਮਿਲੇ ਸਾਧੂ ਕੇ ਤੇਤੇ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤਾ ॥

ਜੋ ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਹੋਕੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੋ (ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀ ਭੀ ਪਵਿਤਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਕੇ ਵਡਭਾਗਾ ਤਿਨਿ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਾ ॥ ੨ ॥ ੪੨ ॥ ੬੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਵਡੇ ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੨ ॥ ੬੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਠਾਕੁਰ ਬਿਨਤੀ ਕਰਨ ਜਨੁ ਆਇਓ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਸਹਜ ਰਸ ਸੁਨਤ ਤੁਹਾਰੇ ਨਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਮੈਂ ਦਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹੂੰ ਸਰਬ ਸੁਖ ਔਰ (ਆਨੰਦ ਸਹਜ) ਆਤਮ ਆਨੰਦ ਆਰ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਸੁਨ ਕਰ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖ ਕੇ ਸਾਗਰ ਜਸੁ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਕੇ ਛਾਇਓ ॥

ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਜਿਸ ਤੇਰਾ ਜਸ ਸਭ (ਮਹਿ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਛਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸੀਗਿ ਰੰਗਿ ਤੁਮ ਕੀਏ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਜੋ ਤੁਮਨੇ (ਰੰਗ) ਆਨੰਦਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋਂ ਤੈਨੇ ਆਪੁ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨੈਨਹੁ ਸੀਗਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਰਨ ਝਾਰੀ ਕੇਸਾਇਓ ॥

ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਦਰਸਨ ਔਰ ਹਾਥੋਂ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨ ਕੋਸੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਚਾਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਆਨ ਪਹਰ ਦਰਸਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਪਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੪੩ ॥ ੬੬ ॥

ਆਨੋਂ ਪਹਿਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸੁਖ ਮੈਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੩ ॥ ੬੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾਕੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ਸਜਨੁ

ਸੁ ਰਿਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਸਹਜੇ ਸੇ ਕਹੀਐ ਬਡਭਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਭ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸੁਹਿਰਦ ਸਜਨ ਹੈ ਔਰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸੁਖੀ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਵਡਭਾਗੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਹਿਤ ਬਿਕਾਰ ਅਲਪ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਿਖੁ ਤਿਆਗੀ ॥

ਬਿਕਾਰੋਂ ਜੋ ਰਹਿਤ ਔਰ ਮਾਯਾ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਹੰਤਾ ਭੁਧੀ ਜੋ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋਭੀ ਤਿਸਨੇ ਤਗਾਗੀ ਹੈ ॥

ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਆਸ ਏਕਹਿ ਕੀ ਏਕ ਹੀਮੈਂ ਪ੍ਰਿਅ ਪਾਗੀ ॥ ੧ ॥

ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਔਰ ਆਸ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਨੇ ਹਿਰਦੈ ਵਿਖੈ ਭੀ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਓਟ (ਟੋਕ) ਸਰਨ ਮੈਂ ਭੁਧੀ (ਪਾਗੀ) ਖਰਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਚਿੰਤ ਸੋਇ ਜਾਗਨੁ ਉਠ ਬੈਸਨੁ ਅਚਿੰਤ ਹਸਤ ਬੈਰਾਗੀ ॥

(ਅਚਿੰਤ) ਸੁਤੇ ਸਿਧਕੀ ਤਿਨਕਾ ਸੋਵਣਾ ਅਰ ਜਾਗਣਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਉਠਣਾ ਬੈਠਣਾ ਔਰ ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਹੀ ਹਸਤਾ ਔਰ (ਬੈਰਾਗੀ) ਰੋਵਣਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਠਗਾਨਾ ਸੁ ਮਾਇਆ ਹਰਿ ਜਨ ਠਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ੪੪ ॥ ੬੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਮਾਯਾ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਠਗ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਯਾ (ਹਰਿਜਨ) ਸੋਭੇ ਨੇ ਠਗੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬਸਕੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੪ ॥ ੬੭ ॥ ਜਬ ਸੁਲਹੀ ਆਦਿਕ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤਬ ਅਨੰਤ ਉਚਾਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਜਨ ਉਪਰਿ ਕੇ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰੈ ॥ ਪ੍ਰਕਾਰਨ

ਕਉ ਜੋ ਉਦਮ ਕਰਤਾ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਤਾਕਉ ਮਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਦਾਸਕੇ ਉਪਰ ਕੋਈ (ਪ੍ਰਕਾਰੈ) ਫਰਿਆਦ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਫਰਧਾਦ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਉਦਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਰਵੈਰੈ ਸੰਗਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਵੈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਓਹੁ ਹਰੈ ॥

ਨਿਰਵੈਰ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਬੈਰ ਰਚਾਵਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹਾਰ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਜਨਕੀ ਪੈਸ ਸਵਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਏਹੀ ਬਡਾਈ ਹੈ ਜੋ ਦਾਸੋਂ ਕੀ (ਪੈਸ) ਪ੍ਰਤਗਨਾ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪੂਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਚਰਨ ਕਮਲ ਆਪਾਰੈ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ (ਆਪਾਰੈ) ਆਸਰੇ ਕਰਕੇ ਅਬ ਨਿਰਭਭ ਹੁਏਹੋਂ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਭਜ ਹਮਾਰਾ ਦੁਰ ਹੋ ਗਿਆਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਜਪਿਓ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਇਓ ਸੰਸਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੪੫ ॥ ੬੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਗੁਰੋ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਜਲ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਆਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੫ ॥ ੬੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਛੋਡਿਆ ਸਗਲਾ ਆਪੁ ॥ ਜਿਉ

ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਗੁਸਾਈ ਪੇਖਿ ਜੀਵੈ ਪਰਤਾਪੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਸਭ ਆਪਾ ਭਾਉ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ਜਿਸਤਰਾ ਜਾਣੋਂ ਹੇ ਗੁਸਾਈ ਤਿਉਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਣੀ ਸਰਣ ਰਾਖੇ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਸਿਓ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੇ ਕਰ ਹਮਾਰਾ ਸਭ ਸੰਤਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੁ ਪੇਖਿ ਸਮਤ੍ਰੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ਸਗਲ ਸੰਭਾਖਨ ਜਾਪੁ ॥ ੧ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਔਰ ਸਤ੍ਰੁ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਦੇਨੋਂ ਕੋ (ਸਮਤ੍ਰੁ) ਤੁਲਹੀ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਸੰਭਾਖਨ) ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਸੋਸਭਜਾਪੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਪਤਿ ਬੁਝੀ ਸੀਤਲ ਆਘਾਨੇ ਸੁਨਿ ਅਨਹਦ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ ॥

(ਤਪਤਿ) ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਿਬਿੜਿ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਆਘਾਇ ਕਰ ਸੀਤਲਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਏਕਰਸ ਬਿਸਮ ਰੂਪ ਕੋ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਅਨਦੁਭਇਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਸਾਰਾ ਪੂਰਨ ਪੂਰੇ ਨਾਦ ॥ ੨ ॥ ੪੬ ॥ ੬੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪੂਰਨ ਗੁਰਾ ਕੇ ਪੂਰੇ (ਨਾਦ) ਸਬਦ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸਚਾ ਅਨੰਦਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਨਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੬ ॥ ੬੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਗੁਰਿ ਮੇਰੇ ਸਹਸਾ ਉਤਾਰਿਆ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ

ਕੈ ਜਾਈਐ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸਹਿਮਾ ਉਤਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਤਨ ਕਰਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਭੀ (ਸਦਾ ਸਦਾ) ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਮਨਿ ਧਾਰਿਆ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰੇ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰਉ ਨਿਤ ਮਜਨੁ ਕਿਲਵਿਖ ਮੈਲੁ ਉਤਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੈਂ ਨਿਤ ਇਸਨਾਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕੋ ਅੰਤਹਕਰਨਸੇ ਉਤਾਰਦੀਆ ਹੈ ॥੧॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਕਰਉ ਨਿਤ ਸੇਵਾ ਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਨਮਸਕਾਰਿਆ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਿਤਪਤਿ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਫਲਾ ਦੀਨੇ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ੪੭ ॥ ੭੦ ॥

ਧਰਮਾਦਿਕ ਸਰਬ ਫਲ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੇਏ ਹੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੭ ॥ ੭੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਨ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥ ਮਿਟਹਿ

ਕਲੇਸ ਤ੍ਰਾਸ ਸਭ ਨਾਸੈ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ (ਪ੍ਰਾਨ) ਪ੍ਰਾਨਧਾਰੀ ਜੀਉ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਧਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਪੰਚ ਕਲੇਸ ਔਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਤ੍ਰਾਸ ਨਿਬੜਿ ਹੋਜਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਆਰਾਧੇ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ॥

ਹਰੇ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਮਨ ਕਰ ਅਰਾਧਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿੰਦਾ ਬਾਸੁਦੇਵ ਚੰਗੁ ਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਔ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਨਿੰਦਾਕੇ ਤਜਾਗ ਕਰਕੇ ਬਾਸੁਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦਾਮੋਦਰ ਦਇਆਲ ਆਰਾਧਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਤੁ ਸੁਹਾਵੈ ॥

ਔਰ ਦਯਾਲ ਦਮੋਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਹੀ ਜੀਵ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਭ ਕੀ ਹੋਇ ਰੇਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੪੮ ॥ ੭੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਜੋ ਪਰਸ ਸਭ ਕੀ ਚਰਨ ਰੇਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਮਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਹਰਿ ਕੇ ਦਰਸ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੮ ॥ ੭੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਬਲਿਹਾਰੈ ॥ ਪ੍ਰਗਟ

ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਕੀਓ ਨਾਮਕੋ ਰਾਖੇ ਰਾਖਨ ਹਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਪਨੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਰਾਖਨ ਹਾਰ ਹੋਕਰ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਰਾਖੇ ਹੋਂ ॥

ਨਿਰਭਉ ਕੀਏ ਸੇਵਕ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਬਿਦਾਰੈ ॥

ਰਖਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਨਿਰਭੋ ਕੀਏ ਹੋਂ ਔਰ ਤਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸਗਲ ਦੂਖ ਬਿਦਾਰ ਦੀਏ ਹੋਂ ॥

ਆਨ ਉਪਾਵ ਤਿਆਗਿ ਜਨ ਸਗਲੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਧਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਉਪਾਵ ਸਗਲੇ ਜਨੋਂ ਨੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੋਂ ॥੧॥

ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਰ ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਪ੍ਰਭ ਏਕੈ ਏਕੈਕਾਰੈ ॥

ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ (ਏਕ) ਅਦੁਤੀ ਓਕੈਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੪੯ ॥ ੭੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਹਮਾਰਾ ਠਾਕੁਰ ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ਹੈ ਔ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥੨॥੪੯॥੭੨॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਹੈ ਕੋ ਕਹਾ ਬਤਾਵਹੁ ॥ ਸੁਖ

ਸਮੁਹ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਕਰਤਾ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਔਰ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਕਰੇ ਹੈ ਤੋ ਹਮ ਪੁਛਤੇ ਹੋਂ ਜੇ ਹੈ ਤੋ ਕਹਾਂ ਹੈ ਹਮਕੇ ਬਤਾਏ ਦੇਵੇ ਭਾਵ ਵਾਸਤਵ ਵਿਸ਼ੀ ਕਰ ਕੋਈ ਸਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਏਕੁ ਹਰੀ ਹੀ ਹਰੀ ਹੈ ॥ ਤਾਏ ਜੋ ਸੁਖ ਕਾ ਸਮੁਹ ਔਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸਦਾ ਧਿਆਵੋ ॥

ਜਾਕੈ ਸੁਤਿ ਪਰੋਏ ਜੰਤਾ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵਹੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਤਾ ਰੂਪੀ ਸੁਤ ਮੈਂ ਸਭ ਜੰਤ ਪਰੋਏ ਹੁਏ ਹੋਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਜਸਕਾ ਗਾਵਤਾ ਭੀ ਕਰੇ ॥

ਸਿਮਰਿ ਠਾਕੁਰ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਨਾ ਆਨ ਕਹਾ ਪਹਿ ਜਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥
 ਜਿਸਨੇ ਤੁਮਕੋ ਸਭ ਕਿਛੁ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਔਰ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਜਾਤੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥
 ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਕੀ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ॥
 ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਲਾਭੁ ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਾਲਹੁ ਸੁਖ ਸੋਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥ ੫੦ ॥ ੭੩ ॥
 ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮਨਤਨਕਰਸੀਸਾਰਜੇਨਾਮਕਾਲਾਭੁਲੈਚਲੈਜਿਸਕਰਕੇਸੁਖਪੁਰਬਕਸੁਰੁਪਘਰਮੈਜਾਵੇ॥੨॥੫੦॥ ੭੩ ॥
 ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਠਾਕੁਰ ਤੁਮੁ ਸਰਲਾਈ ਆਇਆ ॥ ਉਤਰਿ
 ਗਇਓ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਸੰਸਾ ਜਬ ਤੇ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਹੈ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਆਯਾਹੂੰਜਬਤੇਮੈਨੇਆਪਕਾਟਰਸਨੁਪਾਯਾਹੋਤਬਤੇਮੇਰੇਮਨਕਾਸਭਸੰਸਾਨਿਬ੍ਰਿਤਹੋਗਿਆਹੈ॥
 ਅਨ ਬੋਲਤ ਮੇਰੀ ਬਿਰਥਾ ਜਾਨੀ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥
 ਬੋਲਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੀ ਹਕੀਕਤ ਵਾ ਪੀੜਾ ਜਾਨੀ ਹੈ ਅਰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥
 ਦੁਖ ਨਾਨੇ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ਅਨਦ ਅਨਦ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥ ੧ ॥
 ਹੇ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਜਬ ਸੇ ਅਨੰਦ ਕੇ ਸਹਿਤ ਭੇਰੇ ਗੁਣ ਕੇ ਗਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਦੁਖ ਭਾਜ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਹਜ) ਆਤਮਾ
 ਸੁਖ ਮੈ ਅੰਤਰਕਰਣ ਸਮਾਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਹ ਪਕਾਰ ਕਵਿ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਗ੍ਰਿਹ ਅੰਧ ਰੂਪ ਤੇ ਮਾਇਆ ॥
 ਭੁਧੀ ਰੂਪ ਭੁਜਾ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਅੰਧ ਰੂਪ ਰੂਪ ਗ੍ਰਿਹ ਔਰ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਨਦੀ ਤੇ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਨਿਕਾਲ ਲੀਏ ਹੈ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਬਿਛਰਤ ਆਨਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੫੧ ॥ ੭੪ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਗੁਰੋਨੇਜਨਮਾਦੀਬੰਧਨ ਕਾਟਦੀਏਹੈਤੇਰੇਸੇਬਿਛਰਤੇਕੋ ਆਨਤਰਮਿਲਾਇਲੀਆਹੈ॥੨॥੫੧॥੭੪॥
 ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਗਤਿ ਠਾਂਢੀ ॥
 ਬੈਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਧੂ ਜਨ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਕਾਢੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੀਤਲ ਹੈ ਕੇਵਲ ਮੈਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤਾ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ ਅਠਾਰੋਂ ਪੁਰਾਨ ਔਰ ਸਤਾਈ
 ਸਿਮਰਤੀਆਂ ਔਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਖੋਜ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਨਿਕਾਲੀ ਹੈ ॥

ਸਿਵ ਬਿਰੰਚ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਤਾਮਹਿ ਜਲਤੋ ਫਿਰਿਆ ॥
 ਸਿਵ ਲੋਕ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਤਿਨਕੋ ਖੀਚ ਈਰਖਾ ਅਗਨੀ ਕਰ ਜਲਤਾ ਫਿਰਾ ॥
 ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਭਏ ਸੀਤਲ ਦੁਖ ਦਰਦ ਭ੍ਰਮੁ ਹਰਿਆ ॥ ੧ ॥
 ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਕੋ ਮਨ ਭਾਲੀ ਕਰਕੇ ਸਿਮਰ ਕਰ ਸੀਤਲ ਹੁਏ ਹੈ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਦੁਖ ਦਰਦ ਪੁਨਰ ਭ੍ਰਮ ਆਪਣੇ ਸਭ
 (ਹਿਰਿਆ) ਖੋਜ ਲਿਆ ਹੇ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਤਰਿਓ ਪੁਰਾਤਨੁ ਨਵਤਨੁ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਹਰਿ ਦੇਵਾ ॥
 ਜੋ ਨਵੀਨ ਔਰ ਜੋ ਪੁਰਾਤਨ ਭਗਤ ਤਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ (ਦੇਵਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਆਪ ਕੀ ਪ੍ਰਮਾਣਗਤੀ ਕਰ ਤਰਿਆ ਹੈ॥
 ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਮਿਲੈ ਸੰਤ ਜਨ ਸੇਵਾ ॥ ੨ ॥ ੫੨ ॥ ੭੫ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਹਮਾਰੀ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ (ਮਿਲੈ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ
 ॥ ੨ ॥ ੫੨ ॥ ੭੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਹਵੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣ ਹਰਿ ਗਾਉ ॥ ਹਰਿ
 ਹਰਿ ਬੋਲਿ ਕਥਾ ਸੁਨਿ ਹਰਿ ਕੀ ਉਚਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਹੇ ਜਿਹਵੇ ਵਾ ਜੀਵ ਜਿਹਵਾ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨਾ ਕਰੁ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲ ਔਰ ਕਾਨੋ
 ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਣਨ ਕਰ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਨਾਮਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ ॥
 ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਤਨ ਧਨੁ ਸੰਬਹੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਾਵਹੁ ਭਾਉ ॥
 ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ ਰਤਨ ਰੂਪ ਧਨ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੋ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਸ ਲਗਾਉ ॥
 ਆਨ ਬਿਛੁਤ ਮਿਥਿਆ ਕਰਿ ਮਾਨਹੁ ਸਾਚਾ ਇਹੋ ਸੁਆਉ ॥ ੧ ॥
 ਔੜ (ਬਿਛੁਤ) ਮਾਯਾ ਮਿਥਾ ਕਰਕੇ ਮਨੋਂ ਸਚਾ (ਸੁਆਉ) ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਇਹ ਹੈ ॥ ੧ ॥
 ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਦਾਤਾ ਏਕਸ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥

ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਔਰ ਮੁਕਤੀ ਵਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਏਕ ਕੇ ਸਾਥ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਵੇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਕੀ ਸਰਣਾਈ ਦੇਤ ਸਗਲ ਅਪਿਆਉ ॥ ੨ ॥ ੫੩ ॥ ੭੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਨ ਹੈਂ ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ (ਅਪਿਆਉ) ਭੋਜਨ ਦੇਤਾਹੈ ॥੫੩॥੭੬॥
ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹੋਤੀ ਨਹੀ ਕਵਨ ਕਛੁ ਕਰਣੀ ॥

ਇਹੈ ਓਤ ਪਾਈ ਮਿਲਿ ਸੰਤਹ ਗੋਪਾਲ ਏਕ ਕੀ ਸਰਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਕੋਨ ਗਿਨਤੀ ਮੈ ਹੂੰ ਕਿਹੌਂਕਿ ਮੇਰੇ ਜੇ ਕੁਝ ਸੁਭ ਕਰਣੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ ਅਥ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਇਹ ਓਤ ਪਾਈ ਹੈ ਕਿ ਏਕ ਗੋਪਾਲ ਕੀ ਸਰਣ ਲੈਣੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥

ਪੰਚ ਦੋਖ ਛਿਟ੍ਰ ਇਆ ਤਨ ਮਹਿ ਬਿਖੈ ਬਿਆਪਿ ਕੀ ਕਰਣੀ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ (ਦੋਖ) ਕਲੰਕ ਰੂਪ ਅੰਨੋਂ ਛਿਟ੍ਰਹੋਂ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਰੋਗ ਰੂਪ ਵਿਸਰੋਂਕੀਕਰਨੀਕਰਤਾਹੂੰ ॥

ਆਸ ਅਪਾਰ ਦਿਨਸ ਗਣਿ ਰਾਖੇ ਗ੍ਰਸਤ ਜਾਤ ਬਲੁ ਜਰਣੀ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਤੋ (ਅਪਾਰ) ਬਹੁਤ ਹੈ ਅਰ ਕਾਲ ਨੇ ਦਿਨ ਗਿਣ ਰਖੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਜਰਣੀ) ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਸਰੀਰ ਕੇ ਬਲ ਕੇ ਗ੍ਰਸਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਨਾਥਹ ਨਾਥ ਦਇਆਲ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਸਰਬ ਦੋਖ ਭੈ ਹਰਣੀ ॥

ਹੇ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਅਨਾਥ ਹੋ ਦੁਆਲਾ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਗਰ ਸਰਬ ਦੋਖ ਔਰ ਜਨਮਾਦਿ ਭੈ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਬਾਂਛਤ ਚਿਤਵਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣੀ ॥ ੨ ॥ ੫੪ ॥ ੭੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਵਲੁ ਏਹ ਚਿਤਵਰਾ ਹੂੰ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਤੇਰੀ ਚਰਣੀ ਲਗੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਵੇ ਭਾਵ ਸੰਤ ਸੰਗ ਬਖਸੀਏ ॥ ੨ ॥ ੫੪ ॥ ੭੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਫੀਕੇ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਾਦ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਰਸੁ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ਅਹਿਨਿਸ ਪੂਰਨ ਨਾਦ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਸੁੰਦ ਢਾਂਕੇ ਹੈਂ ਹਰੀਕਾ ਕੀਰਤਨ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਚਾਤਨਿ ਪੂਰਨ ਗੁਣਾਂ ਕੇ (ਨਾਦ) ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ॥

ਸਿਮਰਤ ਸਾਂਤਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ਸਕਲ ਬਿਖਾਦ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਸਾਂਤੀ ਔਰ ਮਹਾ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਈਐ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ (ਬਿਖਾਦ)ਸੈਕ ਜੀਵ ਕੇ ਨਸਰ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਭੁ ਸਾਧ ਸਿੰਗਿ ਪਾਈਐ ਘਰਿ ਲੈ ਆਵਹੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਲਾਭ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਕੀ ਬੇਧ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਘਰ ਮੈਂ ਲਾਭ ਕਰ ਲੈ ਆਵਹੁ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਊਚ ਤੇ ਊਚੇ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਮਰਜਾਦ ॥

ਹਰੀ ਕੀਜਾ ਹੈ? ਸਭ ਜੇ ਊਚੇ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਤਿਨਸੇ ਊਚੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂਸੇ ਭੀ ਉਚਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ॥

ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਨਾਨਕ ਮਹਿਮਾ ਪੇਖਿ ਰਹੋਬਿਸਮਾਦ ॥ ੨ ॥ ੫੫ ॥ ੭੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਮਾਕੋਬਰਨਨ ਨਹੀਂ ਕਰਸਕਤੇ ਦੇਖ ਕਰ ਅਸਰਰਜ ਹੋਰਹੋਹੈ ॥੨॥੫੫॥੭੮॥
ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਇਓ ਸੁਨਨ ਪੜਨ ਕਉ ਬਾਣੀ ॥

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਲਗਾਹਿ ਅਨ ਲਾਲਚਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਪਰਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਬੰਧੀ ਬਾਨੀ ਸੁਨਣੇ ਪੜਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਯਾਹੋਂ ਜੋ (ਪਰਾਣੀ) ਜੀਵ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਸਾਰ ਕਰ ਔਰ ਲਾਲਚੋਂ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮ ਬਜ਼ਰਬ ਹੈ ॥

ਸਮਝੁ ਅਚੇਤ ਚੇਤਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਕਬੀ ਸੰਤਨ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥

ਹੇ ਅਚੇਤ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪੜਾਰੇ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੋ ਚੇਤ ਜਿਸ ਅਕਥ ਕੀ ਕਹਾਣੀ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਲਾਭੁ ਲੈਹੁ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਅਰਾਧਹੁ ਛੁਟਕੈ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥ ੧ ॥

ਤਨ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਕਾ ਲਾਭ ਲਵਹੁ ਅਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੋ ਤੋ ਤੁਮਾਰੀ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ਛੁਟ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਉਦਮੁ ਸਕਤਿ ਸਿਆਲਪੁ ਤੁਮਰੀ ਦੇਹ ਤ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥

ਉਦਮ ਔਰ (ਸਕਤਿ) ਬਲ ਔਰ ਚਤਰਾਈ ਜੋ ਤੇਰੀ ਹੈ ਜੋ ਜੋਕਰ (ਦੇਹ)ਕਿਆ ਅਤਪਣ ਕਰ ਦੇਵੇ ਤੋ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ

ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਸੇਈ ਭਗਤ ਭਗਤਿ ਸੇ ਲਾਗੇ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ ॥ ੨ ॥ ੫੬ ॥ ੭੯ ॥

ਵੇਗੀ ਭਗਤ ਹੈ ਜੋ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੁਏ ਜਾਨੀਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਭਾਣੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫੬ ॥ ੭੯ ॥

ਪੁਨਹ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਧਨਵੰਤ ਨਾਮ ਕੇ ਵਣਜਾਰੇ ॥

ਸਾਂਝੀ ਕਰਹੁ ਨਾਮ ਧਨੁ ਖਾਟਹੁ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਵਣਜਾਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਨਾਮ ਧਨ ਕਰ ਪਨਾਵ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਸਾਂਝ ਕਰੋ ਔਰ ਨਾਮ ਧਨ ਕੇ ਖਾਟਹੁ
ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ ॥

ਛੋਡਹੁ ਕਪਟੁ ਹੋਇ ਨਿਰਵੈਰਾ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਰੇ ॥

ਨਿਰਵੈਰ ਹੋਕਰ ਕਪਟ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਵੋ ਕੌਣਕਿ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੈ ਔਰ ਕਰਤਕੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਧਨੁ ਵਣਜਹੁ ਸਚੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਕਬਹੂ ਨ ਆਵਹੁ ਹਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਵਣਜਹੁ) ਦੇਹੋ ਲੇਹੋ ਅਰੁ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਸੰਚਹੁ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰੇ ਵੇਰ ਤੁਮ ਸੰਸਾਰ ਸੁਦੇ ਮੈਂ ਕਬੀ ਹਾਰਕੇ
ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੇ ਭਾਵ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤੋਗੇ ॥ ੧ ॥

ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਕਿਛੁ ਨਿਖੁਟਤ ਨਾਹੀ ਅਗਨਤ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰੇ ॥

ਨਾਮ ਧਨ ਖਾਵਤੇ ਖਰਚਤੇਹੁਏ ਕੁਛ ਘਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਅਨਗਨਤ ਸੰਤੋਂ ਕੋ (ਭੰਡਾਰੇ) ਰਿਦੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋਭਾ ਸੰਗਿ ਜਾਵਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨ ॥ ੫੭ ॥ ੮੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਨ ਕੋ ਖਾਇ ਖਰਚ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਸੋਭਾ ਕੇ ਸਹਿਤ
ਜਾਵੇਗੇ ॥ ੨ ॥ ੫੭ ॥ ੮੦ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਕਹਿ ਕਰ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੋਹਿ ਕਵਨੁ ਅਨਾਥੁ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ਕਵਨ ਮੂਲ

ਤੇ ਮਾਨੁਖੁ ਕਰਿਆ ਇਹੁ ਪਰਤਾਪੁ ਤੁਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੈਂ ਕੌਨ ਬੇਚਾਰਾ ਅਨਾਥ ਜੀਵਹੋਂ ਭਾਵ ਮੈਂ ਕੁਛ ਭੀ ਸਾਮਰਥਾ ਨਹੀਂ ਰਖਤਾ ਕਿਸ ਮੂਲ ਜੋ ਅਰਥਾਤ
ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਮਿਲੇ ਪਾਣੀ ਸੇ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰ ਸੁੰਦਰ ਬਨਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਪ੍ਰਤਾਪ ਆਪ ਕਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਸਰਬ ਕੇ ਦਾਤੇ ਗੁਣ ਕਹੇ ਨ ਜਾਹਿ ਅਪਾਰਾ ॥

ਹੋ ਸਰਬ ਕੇ ਜੀਵ ਔਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਤੇਰੇ ਅਪਾਰ ਗੁਣ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਜਾਏ ॥

ਸਭ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੂਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਸਰਬ ਘਟਾਂ ਆਧਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਔਰ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ਔਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਆਪਹਿ ਏਕ ਪਸਾਰਾ ॥

ਤੁਮਾਰੀ ਗਤੀ ਕੀ (ਮਿਤਿ) ਮਿਯਾਵਾ ਕੋ ਕੋਈ ਇਦੈ ਕਰਕੇ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਔਰ ਸਰਬ ਜੋ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ
ਕੁਛ ਏਕ ਆਪ ਹੀ ਬਖਸ਼ਾਪਕ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਨਾਂਵ ਬੈਠਾਵਹੁ ਨਾਨਕ ਭਵਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ੫੮ ॥ ੮੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਨੌਕਾ ਪਰ ਬੈਠਾਵਹੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੋ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ
ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥ ੫੮ ॥ ੮੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਵੈ ਰਾਮ ਸਰਣਿ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ਏਕਸ ਬਿਨੁ

ਕਿਛੁ ਹੋਹੁ ਨ ਜਾਣੈ ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਤਿਆਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੋਈ ਵਡਭਾਗੀ ਰਾਮ ਕੀ ਸਰਣ ਆਵਤਾ ਹੈ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਅਰ ਔਰ
ਸੂਨੇ ਸਾਧਨੋਂ ਕਾ ਤਿਆਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਆਰਾਧੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਪੁਨਹ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਤਸੰਗਤ ਕਰ ਤਿਸ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ॥

ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਅਕਥ ਕਥਾ ਰਸੁ ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਆਨੰਦ ਔਰ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸ ਪੁਨਹ (ਅਕਥ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਰਸ ਤਿਸੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ
ਪੁਰਸ ਸਾਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ (ਸਹਜ) ਸੂਰੂਪ ਮੈਂ (ਸਮਾਇਆ) ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਅਪੁਨਾ ਕੀਨੋ ਤਾਕੀ ਉਤਮ ਬਾਣੀ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਜਿਸ ਕੋ ਆਪਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ (ਬਾਣੀ) ਸਿਖਾ ਭੀ ਉਤਮ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ ਜੋ ਰਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥੨॥ ੫੯॥ ੮੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਨਿਰਬਾਣੀ) ਨਿਰਦੁਖ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਨ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਤਰੀਤਾ ਹੈ ॥੨॥ ੫੯॥ ੮੨॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਾਤੇ ਸਾਧੂ ਸਰਣਿ ਗਹੀ ॥

(ਜਾਤੇ) ਜਬ ਸੇ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਣ ਪਕੜੀ ਹੈ ॥

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜੁ ਮਨਿ ਭਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਬਿਰਥਾ ਕਛੁ ਨ ਰਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਬਸੇ ਮੇਰੇਰੇ ਸਾਤੀ ਹੁਈਹੈ ਐਰ ਮਨਮੈਂ (ਸਹਜ)ਗਾਥਾਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਾਸਹੁਆਹੈ ਪੁਨਹ(ਬਿਰਥਾ)ਪੀੜਾ ਭੀ ਦੁਛਾਨਹੀਂ ਰਹੀਹੈ।

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਅਪੁਨਾ ਬਿਨਤੀ ਇਹ ਕਹੀ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਅਰੁ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਮੈਨੇ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਕਹੀ ਥੀ ॥

ਆਨ ਬਿਉਹਾਰ ਬਿਸਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਪਾਇਓ ਲਾਭੁ ਸਹੀ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਿਮਰਤੇਹੁਏ ਐਰ ਬਿਵਹਾਰ ਸਭ ਭੁਲਾਗਏਹੈ ਐਰ ਹਮਨੇ(ਸਹੀ)ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ ਸਨਮ ਕਾਲਾਭ ਪਾਇਲੀਆਹੈ।

ਜਹ ਤੇ ਉਪਜਿਓ ਤਹੀ ਸਮਾਨੋ ਸਾਈ ਬਸਤੁ ਅਹੀ ॥

ਜਹਾ ਸੇ ਜੀਵ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਥਾ ਭਾਵ ਆਪ ਕੋ ਭਿੰਨ ਮਾਨਾ ਥਾ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਪਹਲੇ ਭੀ ਸਾਈ ਆਤਮ ਵਸਤੁ ਸਾਰ ਰੂਪ ਥੀ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਰਮੁ ਗੁਰਿ ਖੋਇਓ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਹੀ ॥੨॥ ੬੦॥ ੮੩॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਭਰਮ ਖੋਇ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰੁ (ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ (ਜੋਤਿ) ਰੇਤਨਸਤਾ (ਸਮਹੀ) ਸਮਾਈ ਹੈ ॥੨॥ ੬੦॥ ੮੩॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਏ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਕੋ ਜਸੁ ਗਾਉ ॥

ਆਨ ਸੁਆਦ ਬਿਸਾਰਿ ਸਗਲੇ ਭਲੇ ਨਾਮ ਸੁਆਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਕੋ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ਐਰ ਸੁਾਦ ਸਭ ਬਿਸਾਰ ਦੇਹ ਕਯੋਂਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਸੁਾਦ ਸਭ ਸੇ (ਭਲੇ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਸਾਇ ਹਿਰਦੈ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਇ ਕਰਕੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਉ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹੋਹਿ ਨਿਰਮਲੁ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਉ ॥੧॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਹੁ ਫੇਰ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਆਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥੧॥

ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਨਿਬਾਵੇ ਬਾਉ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਲਿ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੨॥ ੬੧॥ ੮੪॥

ਮੇਰੇ ਜੀ ਅਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੋ ਤੇਰਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਤੂੰ ਨਿਬਾਵੇ ਜੀਵ ਕਾ ਬਾਉ ਹੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਸੁਾਸ ਸੁਾਸ ਹਰਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਮਾਲਣਾ ਕਰਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਦਾ ਆਪ ਕੋ ਉਪਰੋਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹਾ ॥੨॥ ੬੧॥ ੮੪॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬੈਕੁੰਠ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨ ਨਿਤ ਧਿਆਉ ॥

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ (ਬੈਕੁੰਠ) ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੁ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਐਰ ਮੁਕਤੀ ਰੂਪ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਇਹ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਤਮ ਕਥਾ ਸੁਣੀਜੈ ਸੁਣੀ ਮਇਆ ਕਰਹੁ ਭਗਵਾਨ ॥

ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਉਤਮ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਣਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਭਗਵਾਨ (ਮਇਆ) ਕ੍ਰਿਪਾ (ਕਰਹੁ) ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਵਤ ਜਾਤ ਵੇਉ ਪਖ ਪੂਰਨ ਪਾਈਐ ਸੁਖ ਬਿਸਾਮ ॥੧॥

ਜੀਮਣ ਐਰ ਮਰਣ ਰੂਪ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਪਖ ਪੂਰਨ ਅਰਥਾਤ ਸਮਾਪਤ ਹੋਜਾਤੇਹੈ ਐਰ ਸੁਖ ਸਰੂਪਮੈਂ ਇਸਬਿਤੀ ਪਾਈਤੀਹੈ॥੧॥

ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ਭਗਤਿ ਸਰੋਸਤ ਪੂਰੀ ॥

ਸਾਸਰੋਂ ਕੋ ਸੋਪਕੇ ਔਰ ਬੇਦੋਂ ਕੋ ਭੀ ਸੋਪ ਕਰ ਦੇਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਬੀਰਾਰਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਭਗਤੀ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਅਵਰ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਊਰੀ ॥ ੨ ॥ ੬੨ ॥ ੮੫ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਇਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਜਿਤਨੀਆਂ ਬਿਧੀਆਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਉਪਾਵ ਔਸਾਧਨ ਹੈ ਸਭ (ਊਰੀ) ਖਾਲੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬੨ ॥ ੮੫ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾਤਾਰਾ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਸਗਲ ਦੁਖ ਨਾਸਹਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸਚੇ ਦਾਤਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ॥ ਜਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਭੀ ਦੁਖ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੁੰਦਾ ॥

ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਤਿ ਸਾਧ ਜਨ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਸਤ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤ ਜਨ ਭੀ ਸਤ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਸਦਾ ਅਵਲ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਭਾਵਨੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਬਿਨਾਸੀ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰਮਾਣਗਤੀ ਕਰ ਤਿਸੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ਸਗਲ ਘਟਾ ਆਧਾਰੁ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਕੀ (ਮਿਤਿ) ਮਿਰਯਾਦਾ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਔਰ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕਾ ਆਧਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਹੁ ਤਾਕਉ ਜਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੬੩ ॥ ੮੬ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਕੇ ਕਥਨ ਕਰੋ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤ ਕਾ ਕੁਝ ਪਾਰਾਵਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬੩ ॥ ੮੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਕ ਚਰਨ ਬਸੈ ਮਨ ਮੇਰੈ ॥ ਪੂਰਿ

ਰਹਿਓ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭ ਬਾਈ ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ ਸਭ ਨੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸੇ ਹੈਂ ਅਰ ਠਾਕੁਰ ਜੋ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਿਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਸੇ ਨਿਕਟ ਸੇ

ਨਿਕਟ ਬਸ ਰਹਾ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਇੰਦ੍ਰਜ ਮਮਤਾ ਕਾ ਵਿਸਯ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਹੰਤਾ ਕਾ ਵਿਸਯ ਹੈ ॥

ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਈ ਸੰਤ ਮੰਗਿ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੋੜ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਭਇਓ ਪੁਨੀਤਾ ਇਛਾ ਸਗਲ ਪੁਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਪਵਿਤਰ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਇਛਾ (ਪੁਜਾਈ) ਪੂਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸੋ ਹਰਿ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ॥

ਜਿਸਕੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸੇ ਪੁਰਸ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਨ ਪਹਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੬੪ ॥ ੮੭ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਵਹੁ ਆਨੋ ਪਹਿਰ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬੪ ॥ ੮੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਵਨੁ ਤਉ ਗਨੀਐ ਹਰਿ ਪੇਖਾ ॥ ਕਰਹੁ

ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਮੋਹਨ ਫੋਰਿ ਭਰਮ ਕੀ ਰੇਖਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਏਹ ਜੀਵਨ ਸਫਲ ਸਾਡੀ ਗਨੀਏ ਜੋ ਆਪਕੋ (ਪੇਖਾ) ਦੇਖਨਾ ਕਰੇ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੀਏ ਔਰ ਭਰਮ ਕੀ (ਰੇਖਾ) ਲਕੀਰ ਵੇੜ ਈਸੀਏ ॥

ਕਹਤ ਸੁਨਤ ਕਿਛੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਉਪਜਤ ਬਿਨੁ ਬਿਸਾਸ ਕਿਆ ਸੇਖਾਂ ॥

ਕਹਿਣੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਕੁਛ ਸਾਡੀ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਬਿਨਾ (ਬਿਸਾਸ) ਨਿਸਚੇ ਕੇ (ਸੇਖਾ) ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਹਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਆਗਿ ਆਨ ਜੋ ਚਾਹਤ ਤਾਕੈ ਮੁਖਿ ਲਾਗੈ ਕਾਲੇਖਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਔਰ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਕਾਲਖ ਲਾਗੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਰਾਸਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸੁਆਮੀ ਆਨ ਨ ਮਾਨਤ ਭੋਖਾ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰਾਮੀ ਜਿਸਕੇ ਰਿਏ ਮੈਂ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਪੁੰਜੀ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮੁ ਵਾ ਧਯਾਨੁ ਹੈ ਵਹੁ ਔਰ ਪਾਖੰਡ ਭੇਖੋਂਕੋਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾਹੈ॥
ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਮਗਨ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਪੂਰਨ ਅਰਥ ਬਿਸੇਖਾ ॥ ੨ ॥ ੬੫ ॥ ੮੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨੁ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੇ ਮੋਹਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਮਗਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ
ਔਰ ਉਨ ਕੇ (ਬਿਸੇਖਾ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਸਭੀ ਅਰਥ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੬੫ ॥ ੮੮ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਕਾ ਫਲ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਿਮਰਨ ਰਾਮ ਕੋ ਇਕੁ ਨਾਮ ॥ ਕਲਮਲ ਦਗਧ ਹੋਹਿ
ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ ਕੋਟਿ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਕ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਕੀਏ ਹੁਏ (ਕਲਮਲ) ਪਾਪ ਇਕ ਖਿਨ ਬੀਚ ਦਗਧ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ
ਕੋਢੋਂ ਦਾਨ ਔ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਨ ਜੰਜਾਰ ਬਿਖਾ ਸੁਮੁ ਘਾਲਤ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਵੋਕਟ ਗਿਆਨ ॥
(ਆਨ) ਔਰ ਜੋ ਮਾਪਾ ਕੇ ਜੰਜਾਲ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬਜਰਥ ਕਸਟ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਬਿਨਾ
ਯਜਾਨ ਕਥਨੁ ਕਰਨਾ ਭੀ (ਵੋਕਟ) ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੰਕਟ ਤੇ ਛੂਟੈ ਜਗਦੀਸ ਭਜਨ ਸੁਖ ਪਿਆਨ ॥ ੧ ॥
ਜਗਦੀਸ ਕੇ ਭਜਨ ਔ ਧਯਾਨ ਸੇ ਜੀਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਸੰਕਟ ਸੇ ਛੁੱਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨ ॥
ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਹੇ ਪੂਰਨ ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਦ ਹੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ॥
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜੀਵੈ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਭਿਮਾਨ ॥ ੨ ॥ ੬੬ ॥ ੮੯ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ) ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਨਾ ਕਰੇ ਔਰ ਅਭਿਮਾਨ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ
ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ੨ ॥ ੬੬ ॥ ੮੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਧੂਰਤੁ ਸੋਈ ਜਿ ਧੁਰ ਕਉ ਲਾਗੈ ॥

ਸੋਈ ਧੂਰਧਰੁ ਸੋਈ ਬਲ੍ਹਧਰੁ ਹਰਿ ਏਕ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਪਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਧੂਰਤੁ) ਭਸਮ ਧਾਰੀ ਵਾ ਚਤਰ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ (ਧੁਰ) ਆਦਿ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮੈਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਸੋਈ
(ਧੂਰਧਰੁ) ਧੂਰੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰ ਸੋਈ ਬਲ੍ਹਧਰੁ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਮੈਂ
(ਪਾਗੈ) ਖਸਤ ਹੋਵੇ ਹੈ ॥

ਬਲਬੰਧ ਕਰੈ ਨ ਜਾਨੈ ਲਾਭੈ ਸੇ ਧੂਰਤੁ ਨਹੀ ਮੂੜਾ ॥
ਜੋ ਬਲ ਕਰ ਬੇਸਨਾ ਔਰ (ਬੰਧ) ਠਗਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਲਾਭ ਵਾਲੀ ਨਾਮ ਵਸਤੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਧੂਰਤੁ)
ਚਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੂੜਾ ਹੈ ਵਾ ਸੇ ਮੁਰਖੁ ਨਾਗਾ ਨਹੀਂ ॥

ਨੁਆਰਥੁ ਤਿਆਗਿ ਅਸਾਰਥਿ ਰਚਿਓ ਨਹ ਸਿਮਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਰੂੜਾ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਵਾਰਥ ਮੇਖ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਰਚਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ (ਰੂੜਾ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ
ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੋਈ ਚਤੁਰੁ ਸਿਆਣਾ ਪੰਡਿਤੁ ਸੇ ਸੂਰਾ ਸੇ ਦਾਨਾਂ ॥
ਸੋਈ ਬਾਣੀ ਕਾ ਚਤਰ ਅਰੁ ਭੁਧੀ ਕਾ ਸਿਆਣਾ ਔਰ ਪੰਡਤ ਸਾਸਤ੍ਰਗ੍ਯ ਔ ਸੋਈ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਔਰ ਵਹੀ ਪੁਰਸ (ਦਾਨਾਂ)
ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਨਾਨਕ ਸੇ ਪਰਵਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ੬੭ ॥ ੯੦ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਪਰਵਾਨ
ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬੭ ॥ ੯੦ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੋਂ ਕਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਜੀਵਨਿ ॥ ਬਿਖੈ ਰਸ ਭੋਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵਨਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਜੀਵਨ ਭੁਟੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈ ਬਿਖੇ ਰਸੋਂ ਕੇ ਭੋਗੋਂ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਰਸੋਂ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਰਸ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਾਗਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪੀਵਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਚਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਰਤਨਾ ਮਨ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਸੀਵਨਿ ॥

ਰਤਨ ਰੂਪ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਕੇ ਸੰਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮਾਨੋਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤਨਕੇ ਵਿਖੇ ਸੀਵਨਾ ਕੀ ਆਇਓ ਭਾਵਨਿ ਰੰਗ ਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗ ਰਾਂਗ ਭਏ ਮਨ ਲਾਲਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਖੀਵਨਿ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਰੰਗ ਸੋਂ ਰੰਗੇ ਹੁਏ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਲਾਲ ਹੋਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਸੋਂ (ਖੀਵਨਿ) ਅਸਤ ਹੋਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਮੀਨਾ ਜਲ ਸਿਉ ਉਰਝਾਨੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਲੀਵਨਿ ॥

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਮੀਨ ਉਰਝ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਪਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਲੀਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹਰਿ ਬੂੰਦ ਪਾਨ ਸੁਖ ਥੀਵਨਿ ॥ ੨ ॥ ਏ੮ ॥ ੮੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨ ਪਾਪੀਓ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਬੂੰਦ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਸੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥੨॥ ਏ੮ ॥ ੮੧॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਹੀਨ ਬੋਤਾਲ ॥ ਜੇਤਾ

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਤੇਤਾ ਸਭਿ ਬੰਧਨ ਜੰਜਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜੇ (ਹੀਨ) ਰਹਿਤ ਹੈ ਵਹੁ (ਬੋਤਾਲ) ਫੂਤਨਾ ਹੈ ਜਿਤਨਾ ਉਸਕਾ (ਜੰਜਾਲ) ਧੰਧਾ ਕਰਨਾ ਕਰਾਵਨਾ ਹੈ ਤਿਤਨਾ ਸਭ ਬੰਧਨ ਹੀ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵ ਕਰਤ ਅਨ ਸੇਵਾ ਬਿਰਥਾ ਕਾਟੈ ਕਾਲ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜੇ ਬਿਨਾ ਜੇ ਔਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਸਮੇਂ ਕੇ ਗਵਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਬ ਜਮੁ ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਬ ਤੁਮਰੋ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲ ॥ ੧ ॥

ਹੇ (ਪ੍ਰਾਨੀ) ਜੀਵ ਜਬ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜਮ ਆਨ ਕਰ ਸੰਘਾਰੇਗਾ ਤਬ ਤੁਮਾਰਾ ਕਿਆ ਹਵਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵਨਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥੧॥

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਕਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥ ਜੋ ਹੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੋਂ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੇਹੋ ॥

ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਧਨ ਮਾਲ ॥ ੨ ॥ ਏ੮ ॥ ੮੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਖਾਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਤੂੰ ਹੈਂ ਔਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਾ ਧਨ ਮਾਲ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥੨॥ ਏ੮ ॥ ੮੨॥

ਸੇਤੋਂ ਕੇ ਅਗਰ ਕਹਿਤੇ ਹੁਏ ਪਰਮੇਸਰ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਾਮਕੋ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਗੁਨ

ਗਾਵਨ ਗੀਧੇ ਪੋਹਤ ਨਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤ ਜਨ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਬਿਉਹਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਸਹਿਤ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਨੇ ਮੰਤਰੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ (ਹੰਸਾਰੁ) ਜਨਮ ਔਰ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰਵਣੀ ਕੀਰਤਨੁ ਸਿਮਰਨੁ ਸੁਆਮੀ ਇਹੁ ਸਾਧ ਕੋ ਆਚਾਰੁ ॥

ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨਾ ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਇਹ ਸਾਧੂਓਂ ਕਾ (ਆਚਾਰੁ) ਕਰਤਬਜ਼ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਸਥਿਤਿ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਇਸਥਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਆਧਾਰ ਕਰ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਏਹੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸੁਨਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੋ ਹਮਾਰੇ ਉਪਰ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਉਚਰਉ ਨਿਤ ਰਸਨਾ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੭੦ ॥ ੮੩ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜੋ ਸਰਬ ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਇਸਕੇ ਮੈਂ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿਉਚਾਰਨ ਕਰਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਵੋਂ ॥੨॥ ੭੦॥ ੮੩॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਹੀਨ ਮਤਿ ਬੋਰੀ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਹਿ ਸਿਰੀ ਧਰ ਠਾਕੁਰ ਮਿਲਤ ਅੰਧ ਦੁਖ ਘੋਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜੇ ਹੀਨ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਮਤਿ (ਬੋਰੀ) ਭੁਭ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸ੍ਰੀਧਰ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਜੋ (ਅੰਧ) ਅਗਿਆਨੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਭੈਦਾਇਕ ਦੁਖ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਲਾਗੀ ਅਨਿਕ ਭੇਖ ਬਹੁ ਜੋਰੀ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਨਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਭੇਖੋਂ ਸੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜੋਰੀ ਹੈ ॥

ਤੂਟਤ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗੀ ਤਾਕਉ ਜਿਉ ਗਾਗਰਿ ਜਲ ਫੋਰੀ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਤੂਟਤੇ ਹੁਏ ਵੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਗਾਗਰ (ਫੋਰੀ) ਛੁਟੀ ਹੁਈ ਮੈਂ ਜਲ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਤਾਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਤਿ ਰਸੁ ਦੀਜੈ ਮਨੁ ਖਚਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਖੋਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਗਤੀ ਰਸ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਕੀ (ਖੋਰੀ) ਖੋਰ ਮੈਂ ਖਚਤ ਰਹੇ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਖਚਤ ਹੋਕਰ ਵਿਸ਼ਨੁ ਰਸੋਂ ਕੋ ਖੋਰੀ ਭਾਵ ਫੋਰੀ ਜਾਣੇ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਨੁ ਆਨ ਨ ਹੋਰੀ ॥ ੨ ॥ ੭੧ ॥ ੯੪ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਆਨ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਔਰਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਭਾਵ ਸਰਬਤ੍ਰ ਹੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੭੧ ॥ ੯੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਿਤਵਉ ਵਾ ਅਉਸਰ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਹੋਇ ਇਕਤ੍ਰ ਮਿਲਹੁ ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤ ਗਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ (ਚਿਤਵਉ) ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਸੰਤ ਜਨ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ਵਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲੋਂ ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਗਾਵਣਾ ਕਰੋ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਜੇਤੇ ਕਾਮ ਕਰੀਅਹਿ ਤੇਤੇ ਬਿਰਥੇ ਜਾਹਿ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨੇ ਕਾਮ ਕਰੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਬਿਅਰਥ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਮਨਿ ਮੀਠੇ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੋ ਮਨਕਾ (ਮੀਠੇ) ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਭਰੀ ਹੋਇ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਸੁਖ ਸਾਧਨ ਤੁਲਿ ਨ ਕਛੁ ਲਾਹਿ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਸੁਖ ਕੇ ਸਾਧਨ ਕਰਮ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੇ (ਤੁਲਿ) ਬਰਾਬਰ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਲਾਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਬੇਧਿਓ ਚਰਨਹੁ ਸੰਗਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ੭੨ ॥ ੯੫ ॥

ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਮਨੁ ਵੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਚਰਨੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ (ਸਮਾਹਿ) ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭੨ ॥ ੯੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਰੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਆਗੈ ਕੁਸਲ ਪਾਛੈ ਖੋਮ ਸੂਖਾ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੇਰੀ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਅਗੇ (ਕੁਸਲ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੀਛੇ (ਖੋਮ) ਰਖਿਆ ਔਰ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸਖਾ ਹਰਿ ਮੇਰੈ ਗੁਨ ਗੁਪਾਲ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਮਨਤਨ ਬਾਣੀਕਰ ਸਾਜਨ ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਨਾ ਸਖਾਭੀ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇਕੇਜਨਹੈਸੋਭੀਮਿਤ੍ਰਹੈ ॥

ਬਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ਨਿਮਖ ਹਿਰਦੈ ਤੇ ਪੂਰੈ ਗੁਰੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਨਿਮਖ ਮਾਤਰ ਭੀ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਸੇ ਬਿਸਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਲੀਆਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖੇ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਵਸਿ ਜਾਕੈ ॥

ਅਸਥੁਲ ਅਰ ਸੂਖਮ ਜੀਵ ਜਿਸਕੇ ਬਸ ਮੈਂ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਰਾਖੇ ਹੈ ॥

ਏਕਾ ਲਿਵ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਭਉ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਤਾਕੈ ॥ ੨ ॥ ੭੩ ॥ ੯੬ ॥

ਜਿਸਨੇ ਏਕ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਵਿਖੇ ਲਿਵ ਲਗਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭੈ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ॥ ੨ ॥ ੭੩ ॥ ੯੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾਕੈ ਰਾਮ ਕੋ ਬਲੁ ਹੋਇ ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਤਾਹੂ ਕੇ ਦੁਖੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਲ ਹੁਆ ਹੈ ਸੇਪੂਰਨ ਮਨੋਰਥ ਤਿਸਕੇ ਪੂਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਕੋਈ ਦੁਖ ਭੀਤਿਸਕੇ ਬਿਆਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਜਨੁ ਭਗਤੁ ਦਾਸੁ ਨਿਜੁ ਪੁਛ ਕਾ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾਂ ਤਿਸੁ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਹੈ ਤਿਸਕੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਕੇ ਸੁਨ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਉ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਨ ਕੋ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਤਿਸ ਭਗਤ ਜਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਉਦਮ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸਨ ਪੂਰਬਲੇ ਉਤਮ (ਕਰਮਿ) ਕਰਮੋਂ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਹਾਰਉ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਜਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਮਾਨ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰੋ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਨੇੜੋਂ ਕਰਕੇ ਦੇਖੂੰ ॥

ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਅਪਨੇ ਕਉ ਚਰਨ ਜੀਵਾਂ ਸੰਤ ਧੋਇ ॥ ੨ ॥ ੭੪ ॥ ੯੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਨਾ ਮੁਖ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਏਹ ਭੀ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਕਿ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ॥ ੨ ॥ ੭੪ ॥ ੯੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਵਤੁ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੋਪਾਲ ਬੀਨੁਲੇ ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬਹੀ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਬੀਨਲ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਬੀ ਬਿਸਰ ਨ ਜਾਵੇ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਬੁ ਤੁਮਰਾ ਸੁਆਮੀ ਆਨ ਨ ਦੂਜੀ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਔਰ ਤਨ ਧਨਕੇ ਸਹਿਤ ਸਭ ਆਪਕਾਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਸੋਭਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੂਸਰੀ (ਜਾਇ) ਜਗਾਨਹੀਰੋਂ ॥

ਜਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਵਹੀ ਰਹਿਣਾ ਤੁਮਰਾ ਪੈਨੈ ਖਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਤਰਾਂ ਤੂੰ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤਰਾ ਰਹਿਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮਾਰ ਹੀ ਦੀਆ ਹੂਆ ਪਹਿਰਤਾ ਖਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ਬਹੁਜਿ ਨ ਜਨਮਾਂ ਧਾਇ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੇ ਮੈਂ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨਕੀ ਭਿਰਪਾ ਕਰ ਵੇਰ ਜਨਮੋਂ ਮੇ ਨਹੀਂ ਧਾਵੈਗੇ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ ॥ ੨ ॥ ੭੫ ॥ ੯੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਜਿਉਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵੈ ਤਿਉਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਚਲਾਉ ॥ ੨ ॥ ੭੫ ॥ ੯੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਖ ਸਾਰ ॥

ਆਨ ਕਾਮ ਬਿਕਾਰ ਮਾਇਆ ਸਗਲਾ ਵੀਸਰਿ ਛਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਕਰ ਸਾਰ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਕਾਮ ਹੈਂ ਸੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਿਕਾਰ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭੀ ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਛਾਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਿਥਿਆ ਹੈਂ ॥

ਗ੍ਰਿਹਿ ਅੰਧ ਕੂਪ ਪਤਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਰਕ ਘੋਰ ਗੁਬਾਰ ॥

(ਅੰਧ) ਅਗਿਆਨੀ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਜੀਵ ਗ੍ਰਹ ਰੂਪੀ ਕੂਪ ਮੈਂ (ਪਤਿਤ) ਪੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਘੋਰ ਗੁਬਾਰ ਨਰਕ ਮੈ ਪੜਤਾ ਹੈ ਵਾ ਏਹੀ ਘੋਰ ਗੁਬਾਰ ਨਰਕ ਵਤ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਅਨਿਕ ਜੋਨੀ ਕ੍ਰਮਤ ਹਾਰਿਓ ਕ੍ਰਮਤ ਬਾਰੰਬਾਰ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੂਆ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ਔਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਾਰੰਬਾਰ ਕ੍ਰਮਤ ਭਾਵ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਦੀਨ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੇ ਭਗਤ ਵਛਲ ਆਪਣੇ (ਦੀਨ) ਦਾਸੋਂ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਕਰ ਜੋਭਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਨੁ ਮਾਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰ ॥ ੨ ॥ ੭੬ ॥ ੯੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਏਹ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੭੬ ॥ ੯੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਰਾਜਿਤ ਰਾਮ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ॥

ਆਪਿ ਬਿਆਪਿ ਉਪਾਪਿ ਸਭ ਨਾਸੀ ਬਿਨਸੇ ਤੀਨੈ ਤਾਪ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹਮ ਐਸੇ ਹੋਗਏਹੋਂ ਜੋ ਐਸਾ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕਾ ਪਰਤਾਪ ਬਿਰਾਜ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਆਪਿ ਬਿਆਪਿ

ਉਪਾਧਿ ਪੀੜਾ ਸਭ ਨਸਦ ਹੋਜਾਤੀ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ਜੋ ਤਪਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਸੋ ਤੀ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੀ ਪੂਰਨ ਸਭ ਆਸਾ ਦੂਕੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਆਸਾ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ਭੀ ਨਿਬਿਡ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਅਚੁਤ ਅਥਿਨਾਸੀ ਮਨ ਤਨ ਆਤਮ ਪ੍ਰਾਪ ॥ ੧ ॥

ਅਚੁਤ ਅਥਿਨਾਸੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਣੇ ਕਰ ਆਤਮ ਕੋ ਪਾ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਮਤਸਰ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗਿ ਖਾਪ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਰ (ਮਦ) ਹੰਕਾਰ (ਮਤਸਰ) ਈਰਖਾ ਏਹ ਸਭ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੋ (ਖਾਪ) ਨਸ਼ਟ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤਿ ਵਢਲ ਭੈ ਕਾਟਨ ਹਾਰੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥ ੨ ॥ ੭੭ ॥ ੧੦੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਜਨਮਾਦਿਕ ਭਯ ਕੇ ਕਾਟਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਹਮਾਰੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੭੭ ॥ ੧੦੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਤੁਰੁ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸੰਸਾਰ ॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਹੋਵਤ ਕੂਕਰੀ ਆਸਾ ਇਤੁ ਲਾਗੋ ਬਿਖਿਆ ਛਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਉ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਵੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਸਾ ਰੂਪ (ਕੂਕਰੀ) ਕੁਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ (ਇਤੁ) ਇਸ ਆਸਾ ਕਰ ਭਸਮ ਰੂਪ ਬਿਸਯੋਂ ਮੇਂ ਜੀਉ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਪਾਇ ਨਗਉਰੀ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਓ ਜਨਮਦ ਬਾਰਬਾਰ ॥

ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਠਗ ਬੁਟੀ ਪਾਇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸੂਰੂਪ ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤਮਾਰਤਾਰੀ ॥

ਹਰਿਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਨਿਮਖ ਨ ਸਿਮਰਿਓ ਜਮ ਕੰਕਰ ਕਰਤ ਖੁਆਰ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਜਮ ਕੰਕਰ) ਜਮਦੂਤ ਅੰਤ ਕੇ ਖੁਆਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਤਾਤੇ ਮੇਰੀ ਏਹ ਬੋਲਤੀ ਹੈ ॥

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਵੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਤੇਰਿਆ ਸੰਤਹ ਕੀ ਰਾਵਾਰ ॥

ਹੇ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖਭੰਜਨ ਹਾਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਈਏ। ਜੇਕਰ ਕਹੈ ਕਿਆ ਰਾਹਤੇਹੋ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਆਪਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਣ ਧੂਰੀ ਕੇ ਰਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭ ਜਾਚੈ ਮਨ ਤਨ ਕੋ ਆਧਾਰ ॥ ੨ ॥ ੭੮ ॥ ੧੦੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪੁਨਹ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਮਨ ਤਨ ਕਾ (ਆਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੭੮ ॥ ੧੦੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੈਲਾ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਜੀਉ ॥

ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਚੈ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ਬਿਖੈ ਨਗਉਰੀ ਪੀਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਹੁ ਜੀਉ ਮਲੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਬਿਖੇ ਰੂਪੀ ਠਗ ਬੁਟੀ (ਪੀਉ) ਪਿਲਾਇ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਜੀਵ ਕੋ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਆਪ ਹੀ ਭੁਲਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੁਮਤੋ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ ਬਿਤਿ ਨਹੀ ਕਤਹੁ ਪਾਈ ॥

ਕੁਝੋਂ ਹੀ ਜਨਮੋ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਕੁਮਤੋ ਹੁਏ ਜੀਉ ਨੇ ਇਸਬਿਤੀ ਕਹੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜਿ ਨ ਭੋਟਿਆ ਸਾਕਤੁ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸ਼ਾਂਤੀ ਪੂਰਬਕ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਹੀਂ (ਭੋਟਿਆ) ਮਿਲਾ ਸੋ (ਸਾਕਤ) ਮਨਮੁਖ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹ ॥ ੧ ॥

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਦਾਤੇ ਤੁਮ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥ ਦਾਤੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਅਪਣੀ ਸਰਣ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਪੁਨਹ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ (ਅਗਮ) ਮਦ ਦਾ ਕਾ ਅਵਿਸਯ ਔਰ ਅਪਾਰ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਭਵਜਲੁ ਉਤਰਿਓ ਪਾਰ ॥ ੨ ॥ ੭੯ ॥ ੧੦੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਣੀ ਆਇਆ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭੯ ॥ ੧੦੨ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਮਣ ਕਉ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਬਾਦ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਧਿਆਈਐ ਪਰਮੇਸਰੁ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾਕੇ ਸੁਆਦ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਵ ਕੇ ਰਮਣ ਕਰਣੇ ਹੋਤ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣਨੁਵਾਦ ਸ੍ਰੋਸਟ ਹੈ ਸਿੱਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ
ਜਿਸਕੇ ਗੁਣ ਅੰਮ੍ਰਤ ਵਤ ਸੁਆਦੀ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰਤ ਏਕੁ ਅਚੁਤ ਅਥਿਨਾਸੀ ਬਿਨਸੇ ਮਾਇਆ ਮਾਦ ॥

ਏਕ ਅਚੁਤ ਅਥਿਨਾਸੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਾਇਆ ਐ ਮਦ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈ ॥

ਸਹਜ ਅਨਦ ਅਨਹਦ ਪੁਨਿ ਬਾਣੀ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਏ ਬਿਖਾਦ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕੀ ਪੁਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਏਕ ਰਸ ਗਿਆਨ ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ
ਬਹੁਰੇ (ਬਿਖਾਦ) ਜੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਨਕਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਸੁਕ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ॥

ਸਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸਨਕਾਦਿਕ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸੁਕਦੇਵ ਔਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਸਿਸਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਪੀਵਤ ਅਮਿਉ ਮਨੋਹਰ ਹਰਿ ਰਸ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਸਮਾਦ ॥੨॥ ੮੦ ॥ ੧੦੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸ (ਬਿਸਮਾਦ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਸੁੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਨਾਮ
ਕੋ ਪੀਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮੦ ॥ ੧੦੩ ॥ ਪੁਨਹ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕੀਨੋ ਪਾਪ ਕੇ ਬਹੁ ਕੋਟ ॥

ਇਨਸੁ ਰੈਨੀ ਬਕਤ ਨਾਹੀ ਕਤਹਿ ਨਾਹੀ ਛੋਟ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਵ ਨੇ ਜਨਮਾਨੂੰ ਕੇ ਬੀਰ ਬਹੁਤੇ ਕੁੱਕੋ ਹੀ ਪਾਪ ਕੀਏ ਹੈ। ਇਨ ਰਾਤ੍ਰ ਪਾਪ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਬਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀ
ਵਾਸਤੇ ਕਬੀ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਛੁਟਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਮਹਾ ਬਜਰ ਬਿਖ ਬਿਆਪੀ ਸਿਰ ਉਠਾਈ ਪੋਟ ॥

ਮਹਾ ਬਜਰ ਰੂਪ ਅਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਅਰ (ਬਿਆਪੀ) ਰੋਗ ਰੂਪ ਮੰਦੁ ਕਰਮੋ ਕੀ ਸਿਰ ਪੁਰ ਭਾਰੀ (ਪੋਟ) ਪੰਡ ਉਠਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਉਘਰਿ ਗਈਆਂ ਖਿਨਹਿ ਭੀਤਰਿ ਜਮਹਿ ਗ੍ਰਾਸੇ ਬੋਟ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਜਮ ਨੇ ਆਨ ਕਰਕੇ (ਬੋਟ) ਕੇਸ-(ਗ੍ਰਾਸੇ) ਪਕੜ ਲੀਏ ਤਬ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਕੀਆ ਕਰਤੂਤਾਂ ਵਾ ਅਖੀਆ ਉਘਰ
ਜਾਈਆਂ ਭਈਆਂ ਭਾਵ ਉਸ ਵਕਤ ਪਸਰਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਸੁ ਪਰੇਤ ਉਸਟ ਗਰਧਤ ਅਨਿਕ ਜੋਨੀ ਲੋਟ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਸੇ ਬੇਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਤ ਜੋਨੀ ਔਰ (ਉਸਟ) ਉਨ ਔਰ ਗਰਭ ਆਦਿਕ ਅਨੇਕ ਪਸੁ ਜੋਨੀਆਂ ਮੈਂ
ਲੋਟਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਭਸੁ ਸਾਪਸੰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ ਕਛੁ ਨ ਲਾਗੈ ਫੇਟ ॥ ੨ ॥ ੮੧ ॥ ੧੦੪ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਸਾਥੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਭਜਣਾ ਕਰੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਫੇਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ
(ਫੇਟ) ਚੇਟ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਕਛ ਨਹੀਂ ਲਾਗੇਗੀ ॥ ੨ ॥ ੮੧ ॥ ੧੦੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅੰਧੇ ਖਾਵਹਿ ਬਿਸੁਕੇ ਗਟਾਕ ॥

ਨੈਨ ਸ੍ਰਵਨ ਸਰੀਰੁ ਸਭੁ ਹੁਟਿਓ ਸਾਸੁ ਗਇਓ ਤਤ ਘਾਟ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਅੰਧੇ) ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਬਿਸ ਕੋ ਖਾਵਤਾ ਹੈ (ਗਟਾਕ) ਗਵੇ ਲਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਬਿਸਕੋ ਕੋ ਨਿਰਭੈ ਹੋਕਰ
ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਬੁਢੇਪੇ ਕੇ ਸਮਜ ਮੈਂ ਨੇਤਰ ਔਰ ਕਾਨ ਆਦਿਕ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਪੁਨਹ ਸਰੀਰ ਭੀ ਸਭ (ਹੁਟਿਓ) ਬਕਤ ਹੋਜਾਤਾ
ਭਈਆਂ ਜੋ ਜੁਆ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲਾ (ਸੁਆਸ) ਬਲ ਬਾ (ਤਤ) ਸੋ ਘਟ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਅਨਾਥ ਰਵਾਨਿ ਉਦਰੁ ਲੇ ਪੋਖਹਿ ਮਾਇਆ ਗਈਆ ਹਾਟਿ ॥

ਗਰੀਬੋਂ (ਰਵਾਨਿ) ਦੁਖਾਇਕੇ ਦਰਬ ਲੈਕਰ ਉਦਰ ਭਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮਾਇਆ ਭੀ (ਹਾਟਿ) ਹਟ ਜਾਤੀ ਭਈ ਭਾਵਸਾਥ ਨ ਗਈ ॥

ਕਿਲਬਿਖ ਕਰਤ ਕਰਤ ਪਛੁਤਾਵਹਿ ਕਬਹੁ ਨ ਸਾਕਹਿ ਛਾਂਟਿ ॥ ੧ ॥

ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਪਛਤਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵਾ ਸਤ ਅਸਤਤ ਵਸਤੂ ਕੋ (ਛਾਂਟਿ) ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਬੀ ਨਹੀਂ
ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਜਮਦੂਤੀ ਆਇ ਸੰਘਾਰਿਓ ਦੇਵਹਿ ਮੂੰਡ ਉਪਰਿ ਮਟਾਕ ॥

ਅੰਤਕੋ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਆਨਕਰਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸਕਾ ਸੰਘਾਰਕਰਦੀਆਂ ਐਰਸੋ ਜਮਦੂਤ ਸਿਰਕੇ ਉਪਰ ਮਟਾਕ ਦੇਕਰ ਚੋਟ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਕਟਾਰੀ ਆਪਸ ਕਉ ਲਾਈ ਮਨੁ ਅਪਨਾ ਕੀਨੋ ਫਾਟ ॥੨॥ ੮੨॥ ੧੦੫ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਨਿੰਦਕਨੇ ਅਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ (ਕਟਾਰੀ) ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸਰੀਰ ਪੁਰ ਮਾਰਲਈ ਔਰ ਆਪਣੇ
ਮਨ ਕੋ ਗੀ (ਫਾਟ) ਜਖਮੀ ਕਰ ਲੀਆ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਕੋ ਜਮ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਸੋ ਬਿਆਕੁਲਤਾ ਹੋਤੀ ਭਈ ॥੨॥ ੮੨॥ ੧੦੫॥

ਏਹ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਪਰ ਹੈ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਟੁਟੀ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਅਧ ਬੀਚ ॥

ਜਨਕਾ ਰਾਖਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ਬੇਮੁਖ ਕਉ ਆਇ ਪਹੁੰਚੀ ਮੀਚ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ ਕੀ ਅਵਧੀ ਸੁਲਹੀ ਵਤ ਅਧ ਬੀਚ ਸੇ ਹੀ ਟੁਟ ਜਾਤੀ ਭਈ ਵਾਸ ਕਾ ਰਖਕ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ਔਰ ਬੇਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮ੍ਰਿਤ ਆਇ ਕਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਤੀ ਭਈ ॥

ਉਸਕਾ ਕਹਿਆ ਕੋਇ ਨ ਸੁਣਈ ਕਹੀ ਨ ਬੈਸਣੁ ਪਾਵੈ ॥

ਉਸਕਾ ਬਰਨ ਕਹਾ ਹੁਆ ਕੋਈ ਸੁਨਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨਾ ਹੀ ਵਹੁ ਕਹੀਂ ਭਲਿਆ ਮੈਂ ਬੈਠਣਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਈਹਾਂ ਦੁਖੁ ਆਗੈ ਨਰਕੁ ਭੁੰਚੈ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭਰਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਦੁਖ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਗੈ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਵਹੁ ਨਰਕੋਂ ਕੇ ਭੋਗੇਗਾ ਔਰ ਬਹੁਤ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭਰਮਤਾ ਰਹੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਖੰਡੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡੀ ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ ਪਾਇਆ ॥

ਤਿਸ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਅਪਜਸ ਖੰਡੋਂ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਜਾਤਾ ਭਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਖੰਡੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੁਏ ਕਾ ਬੁਰਾ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਨਿਰਭਉ ਕਰਤੇ ਕੀ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੮੩ ॥ ੧੦੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਤੋ ਨਿਰਭਉ ਕਰਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ, ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਅਨੰਦ ਪੂਰਬਕ ਤਿਸਕੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਣਾ, ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮੩ ॥ ੧੦੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚਲਤ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਿ ॥

ਪੂਰਨ ਹੋਤ ਨ ਕਤਹੁ ਥਾਤਹਿ ਅੰਤਿ ਪਰਤੀ ਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਭਰਮਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਿਸੀ ਉਪਾਉ ਕਰ ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਕੋ ਹਾਰ ਪੜਤੀ ਭਾਵ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਂਤਿ ਸੂਖ ਨ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਇਹੈ ਇਸੁ ਬਿਉਹਾਰਿ ॥

ਇਸ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾ ਏਹ ਬਿਵਹਾਰ ਹੈ ਇਸਕੇ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਨਾਂ ਤੋ ਪੁਰਸ ਕੋ ਜਾਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਂ ਸੁਖ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਆਪ ਪਰਕਾ ਕਫੁ ਨ ਜਾਨੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਹਿ ਜਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾਤਰ ਪੁਰਸ ਕਾਮ ਔਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਜਾਰਾ ਹੁਆ ਆਪਣਾ ਪਰਾਇਆ ਕੁਫ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ॥ ੧ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੁ ਦੁਖਿ ਬਿਆਪਿਓ ਵਾਸ ਲੇਵਹੁ ਤਾਰਿ ॥

ਤਾਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਜੀਵਕੇ ਦੁਖ ਬੜਾਪ ਰਹਾ ਹੈ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਮੁਖ ਆਪਣੇ ਵਾਸ ਕੋ ਐਸੇ ਸਮੁੰਦਰਸੇਤਾਰਲੀਜੀਏ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਰਣਾਇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੮੪ ॥ ੧੦੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਨਾਰਵਿੰਦ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੀ ਔਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੮੪ ॥ ੧੦੭ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰੇ ਪਾਪੀ ਤੈ ਕਵਨ ਕੀ ਮਤਿ ਲੀਨ ॥

ਨਿਮਖ ਘਰੀ ਨ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜਿਨਿ ਦੀਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਰੇ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ ਤੋਨੇ ਕਿਸਕੀ ਮਤਿ ਲਈ ਹੈ ਜਿਸ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਤੋਰੇ ਕੋ ਜੀਉ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸਰੀਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੋਨੇ ਨਿਮਖ ਘੜੀ ਮਾੜ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥

ਖਾਤ ਪੀਵਤ ਸਵੰਤ ਸੁਖੀਆ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਖੀਨ ॥

ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਖਾਵਤਾ ਪੀਵਤਾ ਸੇਵਤਾ ਸੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੁਆ (ਖੀਨ) ਘਟਤਾ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗਰਭ ਉਦਰ ਬਿਲਾਟ ਕਰਤਾ ਤਹਾਂ ਹੋਵਤ ਦੀਨ ॥

ਜਬ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਗਰਭ ਬੀਚ ਵਸਿਆ ਹੁਆ ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਤਾ ਥਾ ਅਰ ਤਹਾ ਅਤਿਅੰਤ ਦੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਤਿਸਨੇ ਤੋਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਮਹਾਂ ਮਾਦ ਬਿਕਾਰ ਥਾਧਾ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮੀਨ ॥

ਮਹਾਂ ਮਦ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਾ ਥਾਧਾ ਹੁਆ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਸਰੇ ਕਵਨ ਦੁਖ ਗਨੀਅਹਿ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਦ ਚੀਨ੍ਹ ॥ ੨ ॥ ੮੫ ॥ ੧੦੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਬਿਸਰਨੇ ਤੇ ਕੇਹੜੇ ਦੁਖ ਦੀ ਗਿਨਤੀ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਦੇਖ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਰੀ ਪਦ
(ਗੀਨ) ਜਾਨਣੇ ਕਰ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮੫ ॥ ੧੦੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਚਰਨਹ ਓਟ ਗਹੀ ॥

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਤ ਬਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਓਟ ਪਕੜ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਦੁਰਮਤ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਰੁੜੀ ਜਾਤੀ ਥੀ
ਅਬ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿਤ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਵਾ ਔਰ ਜੋ ਹਮਾਰੀ (ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਟੀ ਸਿਖਿਆ ਥੀ
ਸੋ ਅਬ ਬਹੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸੁਮਤੀ ਕੇ ਆਗੇ ਠਹਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਗਹ ਅਗਾਧਿ ਉਚ ਅਥਿਨਾਸੀ ਕੀਮਤਿ ਜਾਤ ਨ ਕਹੀ ॥

(ਅਗਹ) ਜੋ ਪਕੜਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਔਰ ਅਗਾਹ ਹੈ ਔ ਸਰਬ ਤੇ ਉਚਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਮਨੁ ਬਿਗਸਿਓ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸੂਬ ਮਹੀ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਜਲ ਥਲੋਂ ਮੈਂ ਬਣਾਪਕ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮਨ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਸਰਬ ਪ੍ਰਿਥਵੀਮੈਂ ਵਹੀ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਮੋਹਨ ਮਿਲਿ ਸਾਧਕ ਕੀਨੋ ਸਹੀ ॥

ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਦਾਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਾਧੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ (ਸਹੀ) ਪ੍ਰਗਟਵਾਨਿ ਸਚੈ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜੀਵਤ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਜਮਕੀ ਭੀਰ ਨ ਫਹੀ ॥ ੨ ॥ ੮੬ ॥ ੧੦੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰ ਕਰ ਹਮ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹਮਾਰੀ ਭੁਧੀ ਜਮ ਕੀ
ਭੀੜ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ (ਫਹੀ) ਫਸੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮੬ ॥ ੧੦੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮਤਵਾਰੇ ॥

ਪੇਖਿ ਦਇਆਲ ਅਨਦ ਸੁਖ ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਪਿਓ ਖੁਮਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਮਾਈ ਰੀ) ਹੇ ਸਖੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਮਤਵਾਰੇ) ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੈ ਦਿਆਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਆਤਮ

ਅਨੰਦ ਔ ਜਗਤ ਸੁਖ ਸਹਿਤ ਪੂਰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਹਰਿਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ (ਰਪਿਓ) ਰੰਗਾ ਹੁਆ (ਖੁਮਾਰੇ) ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਉਜਲ ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਵਤ ਕਾਰੇ ॥

ਉਜਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੁਏ ਨਿਰਮਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਬ ਵੇਰ ਹਮਾਰਾ ਮਨ (ਕਾਰੇ) ਕਾਲੀਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਭੋਰੀ ਰਾਚੀ ਭੋਰਿਓ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਚਰਨਾਰਵਿੰਦ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ (ਭੋਰੀ) ਬਿਰਤੀ ਰਚੀ ਹੈ ਔਰ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮੇਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੈ ਸਰਬ ਸੁ ਦੀਨੈ ਦੀਪਕ ਭਇਓ ਉਜਾਰੇ ॥

ਹਮ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜ ਲੀਏ ਹਾਂ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹਿਰਦੇ
ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਕਾ ਉਜਾਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਸਿਕ ਬੈਰਾਗੀ ਕੁਲਹ ਸਮੂਹਾ ਤਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੮੭ ॥ ੧੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਬੈਰਾਗੀ) ਵਿਰਕਤ ਹੋਕਰ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ
ਅਪਨੀ ਸਮੂਹ ਕੁਲੋਂ ਕੋ ਤਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮੭ ॥ ੧੧੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਆਨ ਸਿਮਰਿ ਮਰਿ ਜਾਂਹਿ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਰੂਪ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਜੀਵ (ਆਨਿ) ਹੋਰਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਆਗਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਮਾਇਆ ਸੀਗਿ ਲਪਟਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਕੋ ਮਨਮੁਖ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਸਾਥ ਲਪਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਚਲਹਿ ਅਨਮਾਰਗਿ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ ਪਾਹਿ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰਕੇ (ਅਨਿ) ਹੋਰ ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਅੰਤ ਕੇ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮੈਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਸਜਾਈ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ ਗਰਭੈ ਗਰਭਿ ਕੁਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਉਨਕੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਗਰਭ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਸਦਾ ਕ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੇ ਧਨਵੰਤੇ ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਿ ਸਮਾਹਿ ॥

ਸੋਢੀ ਪੁਰਸ ਧਨੀ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੀ ਪਤ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਜੀਤਿਓ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਂਹਿ ॥ ੨ ॥ ੮੮ ॥ ੧੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਤ ਲਿਆ ਹੈ ਔਰ ਬਹੁਰੇ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੮੮ ॥ ੧੧੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕਾਟੀ ਕੁਟਿਲਤਾ ਕੁਨਾਰਿ ॥

ਕੁਮ ਬਨ ਦਹਨ ਛਟੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਕੁਨਾਰਿ) ਕੁਹਾੜੇ ਕੇ ਪਰਹਾਰ ਸੇ ਕੁਟਲਤਾ ਰੂਪੀ ਲਤਾਂ ਕਾਟੀ ਹੈਂ ਅਰ ਗਿਆਨ ਅਗਨੀ ਪ੍ਰਸੂਲਤ ਹੋਣੇ ਕਰ ਭਰਮੋਂ ਰੂਪੀ ਬਨ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਵਗਧ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨਿੰਦਾ ਪਰਹਰੀਆ ਕਾਢੇ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗਿ ਮਾਰਿ ॥

ਕਾਮ ਔਰ ਕ੍ਰੋਧ ਪੁਨਹ ਨਿੰਦਾ (ਪਰਹਰੀਆ) ਪਰਾਏ ਦਰਬ ਕੇ ਖੋਜ ਲੈਣਾ ਇਤਿਆਦਿ ਖਿਕਾਰ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਨੇ ਮਾਰ ਕੇ ਠਿਕਾਲ ਵੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਤਿਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੁਯੈ ਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ (ਜੀਤਿਆ) ਸਫਲਕੀਆ ਹੈ ਬਹੁਰ ਸੰਸਾਰ ਸੁਏ ਮੋਹਾਰਣੀ ਹੈਂ ॥੧॥

ਅਨ ਪਹਰ ਪੁਭਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਪੂਰਨ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਆਹੋਂ ਪਹਿਰ (ਪੁਭ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪੂਰਨ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਨਮਸਕਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੮੯ ॥ ੧੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਔਰ ਬਾਦੀਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥੨॥ ੮੯॥ ੧੧੨॥

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਬੋਧ ਜਨਕ ਜਾਨ ਕਰ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੋਥੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਬਾਨੁ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਗਾਵਹਿ

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਪੋਥੀ) ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ (ਬਾਨੁ) ਅਸਥਾਨ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਪੋਥੀ ਪੜ ਕਰ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਮੁਨਿ ਲੋਚਹਿ ਬਿਚਲੇ ਲਾਗੈ ਧਿਆਨੁ ॥

ਸਾਧਿਕ ਔਰ ਸਿਧ ਪੁਨਹ ਸਭੀ ਮੁਨੀਸੁਰ ਤਿਸ ਕੇ ਪੜਨਾ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਲੇ ਹੀ ਪੁਰਸ ਕਾ ਪੋਥੀ ਮੈਂ ਧਿਆਨੁ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰਨ ਤਾਕੇ ਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਕਾਮੁ) ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੇ ਰਿਦੈ ਵਸੈ ਭੈਭੰਜਨੁ ਤਿਸੁ ਜਾਨੈ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ (ਭੈਭੰਜਨੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵੇਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਬਿਸਰੁ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ ਇਹੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਰੈ ਦਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ੯੦ ॥ ੧੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਏਹੀ ਦਾਨ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਹੈ (ਕਰਤੇ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਕੇ ਖਿਨ ਪਲ ਮਾਤਰ ਭੀ ਨਾ ਬਿਸਰ ॥ ੨ ॥ ੯੦ ॥ ੧੧੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਵੂਠਾ ਸਰਬ ਥਾਈ ਮੇਹੁ ॥

ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗਾਉ ਹਰਿ ਜਸੁ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਨੇਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਮੇਹੁ ਬੰਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੋਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਭ ਜਗਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਅਨੰਦ ਪੂਰਬਕ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸਕੇ ਗਾਇ ਕਰ ਪੂਰਨ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਰਗਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹਦਿਸਿ ਜਲਨਿਧਿ ਊਨ ਥਾਉ ਨ ਕੇਹੁ ॥

ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਔਰ ਦਸੋਂ ਹੀ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਲਕੀ ਨਿਧੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਿਆਪਕ ਹੈ (ਊਨ) ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਨ ਜੀਅ ਵਾਨੁ ਸਭ ਦੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਕਿਰਪਾ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਵਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਸਤਿ ਸਾਧ ਸੰਗੇਹੁ ॥

ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਸਤ ਹੈ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਭੀ ਸਤ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ ਜਿਨ ਪਰਤੀਤਿ ਉਪਜੀ ਨਾਨਕ ਨਹ ਭਰਮੇਹੁ ॥ ੨ ॥ ੯੧ ॥ ੧੧੪ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਵਾਸ ਭੀ ਸਤ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤ ਉਤਪਤ ਭਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਜੂਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੯੧ ॥ ੧੧੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਤੂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ॥

ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸਹਾਈ ਤੁਮਹੀ ਤੂ ਮੇਰੇ ਪਰਵਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈਂ ਸਾਜਨ ਮਿਤ੍ਰ ਵਡ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤੁਮ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਮੇਰਾ (ਪਰਵਾਰ) ਕੁਟੰਬ ਰੂਪ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿਓ ਮੇਰੈ ਮਾਥੈ ਸਾਧਸੰਗਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥

ਜਬਤੇ (ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ) ਸਿਰੇਮਣੀ ਹਾਥ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਆਪਨੇ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਤੇ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ ਰਸਕਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਿਆਏ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਮਨੇ ਸਭਫਲ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ ਹੇ ਰਸਣ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਧਿਆਵਟੇਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਬਿਚਲ ਨੀਵ ਧਰਾਈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਬਹੂ ਭੋਲਤ ਨਾਹੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਰਤੀਤੀ ਰੂਪੀ ਅਬਚਲ ਨੀਵ ਧਰਾਈ ਹੈ ਅਰ ਕਬੀ ਭੋਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਅਚਲ ਨਿਸਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਰਾ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਨਿਧਿ ਪਾਹੀ ॥ ੨ ॥ ੯੨ ॥ ੧੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਇਆਲ ਹੁਏ ਤਬ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਧੀ ਭਗਤੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਪਰਾਪਤਿ ਭਈ ॥ ੨ ॥ ੯੨ ॥ ੧੧੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿਬਹੀ ਨਾਮ ਕੀ ਸਦੁ ਖੋਪ ॥

ਲਾਭੁ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਏ ਨਿਧਿ ਧਨੁ ਬਿਖੈ ਮਾਹਿ ਅਲੇਪ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੀ ਸਰ ਨਾਮ ਕੀ ਖੋਪ ਨਿਭੀ ਹੈ ਹਰੀ ਜੋ ਧਨ ਕੀ ਨਿਧੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਰੂਪ ਲਾਭ ਕਰਕੇ ਬਿਖਿਓਂ ਮੈਂ ਅਲੇਪ ਰਹੇ ਹੀ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲ ਸੰਤੋਖੇ ਆਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇ ॥

ਏਕ ਹਮਾਰੀ ਹੀ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇ ਕਰ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਸਭੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਚਤਨ ਜਨਮੁ ਅਪਾਰ ਜੀਤਿਓ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਅਪਾਰ ਚਤਨ ਰੂਪ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਹੁਰੇ ਜਨਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗੇ ॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿੰਦ ਭਇਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਹਮਾਰੇ ਉਪਰ ਦਇਆਲ ਭਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਕੋ ਸਾਧੂ ਕਾ ਸੰਗ ਪਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਰਾਸਿ ਨਾਨਕ ਪਾਈ ਲਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ॥ ੨ ॥ ੯੩ ॥ ੧੧੬ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਸਰਧਾ ਹੈ ਏਹੀ ਮੈਨੇ (ਰਾਸਿ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸਾਥ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯੩ ॥ ੧੧੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਈ ਰੀ ਪੇਖਿ ਰਹੀ ਬਿਸਮਾਦ ॥ ਅਨਹਦ

ਧੁਨੀ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਅਚਰਜ ਤਾਕੇ ਸ੍ਰਾਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੂੰ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਏਕ ਰਸ ਧੁਨੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਅਚਰਜ ਹੀ ਸੁਆਵ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧਪ ਹੈ ਸੋਈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਕੋ ਅਹਿਲਾਦ ॥

ਸੋਈ ਹਮਾਰਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਔਰ ਬੰਧਪ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ (ਅਹਿਲਾਦ) ਅਨੰਦ ਪਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸਾਪਸੰਗਿ ਗਾਏ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨਸਿਓ ਸਭੁ ਪਰਮਾਦ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈ ਔਰ (ਪਰਮਾਦ) ਅਗਿਆਨ ਵਾ ਭੁਲਾਵਾ ਸਭ ਬਿਨਸ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਡੋਰੀ ਲਪਟਿ ਰਹੀ ਚਰਨਹ ਸੰਗਿ ਕ੍ਰਮ ਭੈ ਸਗਲੇ ਖਾਦ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਹਮਾਰੀ (ਡੋਰੀ) ਬਿਰਤੀ ਲਪਟ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਭਰਮ ਅਰ ਭੈ ਅੰਤਹਕਰਣ ਸੇ (ਖਾਦ)
ਖਰਾਦ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੀਏ ਹੈ ਵਾ ਖਾਇ ਲੀਏ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕੀਏ ਹੈ ॥

ਏਕੁ ਅਪਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੀਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੋਨਿ ਕ੍ਰਮਾਦ ॥ ੨ ॥ ੯੪ ॥ ੧੧੭ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਏਕ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਬਹੁਰੇ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭਰਮਲਾ ਨਹੀਂ
ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥ ੯੪ ॥ ੧੧੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਮਾਤੀ ਚਰਨ ਸਮੂਹ ॥
ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਹਉ ਆਨ ਨ ਜਾਨਉ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਸਭ ਲੂਹ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸਮੂਹ ਚਰਨੋਂ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਵੈਰਾਹ ਰੂਪ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਮਾਤੀ ਹਾ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਬਿਨਮੈਂ
ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਸਭ (ਲੂਹ) ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਆਗਿ ਗੁਪਾਲ ਅਵਰ ਜੋ ਕਰਣਾ ਤੇ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਖੂਹ ॥
ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜੋ ਔਰ ਕਰਤਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਵਹੁ ਬਿਸਯੋਂ ਕੇ ਖੂਹ ਮੈਂ ਭਾਵ ਬਿਸਯੋਂ ਮੈਂ ਡੋਬਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥
ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਕਾਢੀ ਨਰਕ ਤੇ ਧੂਹ ॥ ੧ ॥
ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਨਰਕ ਰੂਪ ਵਿਸਯੋਂ ਸੇ (ਧੂਹ) ਬੈਂਚ ਕਰ
ਨਿਕਾਲ ਲਈ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਲਿਓ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਬਿਨਸੀ ਹਉਮੈ ਹੂਹ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਹਮਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ (ਹੂਹ) ਹਨਤਾਈ ਬਿਨਸ ਗਈ ਹੈ ॥
ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਮਉਲਿਓ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੂਹ ॥ ੨ ॥ ੯੫ ॥ ੧੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਰਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਤਬ ਤਨ ਰੂਪੀ (ਜੂਹ) ਜੰਗਲ ਅਰਥਾਤ ਬਨ ਤਿਸਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰੂਪ
ਬਿਰਲ ਪਰਵੁਲਤ ਹੂਆ ਵਾ ਮਨ ਤਨ (ਜੂਹ) ਸਮੂਹ ਪਰਵੁਲਤ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਮਨ ਅਨੰਦ ਕੇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯੫ ॥ ੧੧੮ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਨਸੇ ਕਾਚ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰ ॥
ਰਾਮ ਭਜੁ ਮਿਲਿ ਸਾਪਸੰਗਤਿ ਇਹੈ ਜਗ ਮਹਿ ਸਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਜੀਵ ਕਾਚ ਕੇ ਪਾਤਰ ਸਮ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੇ ਬਿਨਸਤੇ ਹੁਏ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਵਾ ਕਾਚ ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰ ਬਿਨਸ
ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਰਾਮ ਕੇ ਭਜ ਕਿਉਂਕਿ ਜਗਤ ਮੈਂ ਏਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਈਤ ਉਤ ਨ ਭੋਲਿ ਕਤਹੂ ਨਾਮੁ ਹਿਰੈ ਧਾਰਿ ॥
ਇਧਰ ਉਧਰ ਕਹੀਂ ਮਤ ਭੋਲੋ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਧਾਰ ॥
ਗੁਰ ਚਰਨ ਬੋਹਿਬ ਮਿਲਿਓ ਭਾਗੀ ਉਤਰਿਓ ਸੰਸਾਰ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸ ਉਤਮ (ਭਾਗੀ) ਭਾਗ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਰੂਪੀ (ਬੋਹਿਬ) ਜਹਾਜ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ
ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਨਾਥ ਅਪਾਰ ॥
ਜੋ (ਅਪਾਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਕਾ (ਨਾਥ) ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਸੋ ਜਲ ਬਲ ਔਰ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥
ਹਰਿਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ ਨਾਨਕ ਆਨ ਰਸ ਸਭਿ ਖਾਰ ॥ ੨ ॥ ੯੬ ॥ ੧੧੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰੋ ਔਰ ਜਿਨੇ ਰਸ ਹੈਂ ਸਭ (ਖਾਰ) ਕੰਦਕ ਵਤ
ਰੁਖਦਾਇਕ ਵਾ (ਖਾਰ) ਖਾਰੇ ਭਾਵ ਨਿਰਸ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੯੬ ॥ ੧੧੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤਾਤੇ ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇ ॥
ਮਹਾ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਮਦ ਮਾਤੋ ਸਿਮਰਤ ਨਹਿ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਤਾਤੇ) ਇਸੀਤੇ ਜੀਉ (ਕਰਣ ਪਲਾਹ) ਅਤਿਅੰਤ ਰੁਦਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹੇ ਕਾਹੇ ਤੇ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਿਸਤੇ ਮਹਾ
ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਅਰ ਮਦ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੂਆ ਜੀਉ ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਤਿਨਕੇ ਦੇਖ ਜਰੇ ॥

ਜੇ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਦੇਖ (ਜਰੇ) ਜਲ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਦੂਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਸਫਲ ਦੇਹ ਧੰਨਿ ਓਇ ਜਨਮੇ ਪ੍ਰਭਕੈ ਸੰਗਿ ਰਲੇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੀ ਦੇਹੀ ਸਫਲ ਹੈ ਅਰ ਉਨਕਾ ਜਨਮਣਾ ਭੀ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਾਥ (ਰਲੇ) ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਦਸਾ ਸਿਧਿ ਸਭ ਦੂਪਰਿ ਸਾਧ ਭਲੇ ॥

ਧਰਮਾਦਿ ਚਾਰੋਂ ਪਦਾਰਥ ਔਰ ਅਠਾਰਾ ਸਿਧੀਆ ਜੋ ਇਨਸੇ (ਉਪਰਿ) ਉਪਰਾਮ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਹੀ ਸਾਧੂ ਭਲੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਧੂਰਿ ਜਨ ਬਾਂਛੈ ਉਪਰਹਿ ਲਾਗਿ ਪਲੇ ॥ ੨ ॥ ੯੭ ॥ ੧੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਬਾਛਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਸਰਨ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਲਾਗ ਕਰ ਉਪਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੯੭ ॥ ੧੨੦ ॥

ਹਰੀ ਜਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਨ ਕਾਂਖੀ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਚਨਿ ਏਹੀ ਸੁਖ ਚਾਹਤ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸੁ ਦੇਖਹਿ ਕਬ ਆਖੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜਨ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਕਾਂਖੀ) ਚਾਹਵਾਨ ਹੈਂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਇਹੀ ਸੁਖ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਆਖੋ ਕਰਕੇ ਕਬ ਦੇਖੋਗੇ ॥

ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਗਤਿ ਤੇਰੀ ਜਾਇ ਨ ਲਾਖੀ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੀ ਗਤ ਲਖੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੁ ਬੋਧਿਆ ਕਰਿ ਸਰਬ ਸੁ ਅੰਤਰਿ ਰਾਖੀ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਯੋਗਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਬੋਧਿਆ) ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਆਪਣਾ ਸਰਬਸ ਜਾਨ ਕਰ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਧੂ ਜਨ ਇਹ ਬਾਣੀ ਰਸਨਾ ਭਾਖੀ ॥

ਬੇਦੋਂ ਔ ਪੁਰਾਨੋਂ ਅਰ ਸਿਮ੍ਰਤੀਓਂ ਨੇ ਭੀ ਏਹੀ ਕਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂ ਨੇ ਭੀ ਏਹੀ ਬਾਣੀ ਰਸਨਾਭਾਵ ਜਿਹਵਾ ਕਰਕੇ (ਭਾਖੀ) ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ ਹੋਰੁ ਦੁਤੀਆ ਬਿਰਥੀ ਸਾਖੀ ॥ ੨ ॥ ੯੮ ॥ ੧੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਰੀਏ ਔਰ ਦੂਤ ਭਾਵ ਕੀ (ਸਾਖੀ) ਕਹਾਣੀ ਬਿਆਰਥ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯੮ ॥ ੧੨੧ ॥

ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਖੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਖੀ ਰਾਮਕੀ ਤੂ ਮਾਖੀ ॥

ਜਹ ਦੁਰਗੰਧ ਤਹਾ ਤੂ ਬੈਸਹਿ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਮਦ ਚਾਖੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਾਖੀ) ਮਾਇਆ ਰਾਮ ਕੀ ਤੂੰ (ਮਾਖੀ) ਮਛਰਾਈ ਹੁਈ ਅਰਥਾਤ ਰਪਲਾਈ ਹੁਈ ਹੈਂ (ਜਹ ਦੁਰਗੰਧ) ਮੇਲਾ ਅੰਤਰਕਰਣ ਹੈ ਤਹਾ ਤੂੰ ਬੈਠਤੀ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਉਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਤੇਰੀ ਵਾਸਨਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮਹਾਂ ਮਦ ਰੂਪ ਬਿਖਿਓਂ ਕਾ (ਚਾਖੀ) ਭੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਨੇ ਤੂੰ ਬਿਖ ਰੂਪ (ਚਾਖੀ) ਖਾਈ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਹਾ ਮਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਿਤਹਿ ਅਸਥਾਨਿ ਤੂ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਇਹ ਬਿਧਿ ਦੇਖੀ ਆਖੀ ॥

ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਤੂੰ ਇਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ਇਹ ਬਿਧੀ ਨੇਹੋਂ ਕਰਕੇ ਦੇਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੀ ਚੰਚਲਤਾ ਦੇਖੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤਾ ਬਿਨੁ ਤੈ ਕੋਇ ਨ ਛਾਡਿਆ ਸੰਤ ਪਰੇ ਗੋਬਿਦ ਕੀ ਪਾਖੀ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨਾਂ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਤੈਨੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਿਆ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਕੋ ਮੋਹਤ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਤ ਜਨ ਗੋਬਿਦ ਜੀ ਕੀ (ਪਾਖੀ) ਸ਼ਰਣ ਪਛ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਇਸੀ ਹੇਤ ਵਹੁ ਬਚ ਗਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਤੈ ਮੋਹੇ ਬਿਨੁ ਸੰਤਾ ਕਿਨੈ ਨ ਲਾਖੀ ॥

ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਸਭਤੈਨੇ ਮੋਹ ਲੀਏ ਹੈ ਤੂੰ ਸੰਤੋਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਲਖੀਹੋਭਾਵ ਸੇ ਸੰਤ ਹੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਸਤ ਜੜ ਵੁਪ ਰੂਪ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਰਾਤਾ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਸਰੁ ਸਾਖੀ ॥ ੨ ॥ ੯੯ ॥ ੧੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਸਚ ਰੂਪ ਅੰਤਰਕਰਣ ਕੀ ਬਿਰਤੀਓਂ ਕਾ ਸਾਖੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਕੇ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੂ ॥ ੨ ॥ ੯੯ ॥ ੧੨੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਕਾਟੀ ਜਮਕੀ ਫਾਸ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ਬੀਚੇ ਗੁਸਤ ਉਦਾਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋ ਅਬ ਜਮਕੀ ਵਾਹੀ ਹਮਾਰੀ ਕਾਟੀ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੀਏਹੈ
ਔਰ ਗੁਸਤ ਕੇ ਬੀਚ ਹੋਤੇ ਹੀ (ਉਦਾਸ) ਅਸੰਗ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੀਨੋ ਕਰਿ ਅਪੁਨੇ ਉਪਜੀ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ॥

ਜਬ ਹਮਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਰਾਹ ਉਤਪਤ ਹੁਈ ਤਬ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮ ਦਾਸ ਅਪਣੇ ਕਰਨ ਲੀਏ ॥

ਸੰਤ ਸੀਗ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਬਿਨਸੀ ਦੁਤੀਆ ਆਸ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਨ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਦੁਜੀ ਆਸ ਬਿਨਸ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਅਟਵੀ ਤੇ ਕਾਢੇ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤ ਕਹਿਓ ॥

ਮਹਾ(ਉਦਿਆਨ)ਉਜਾਗ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ(ਅਟਵੀ) ਬਨ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਦਾਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਤੋ ਨੇ ਹਮਕੋ ਰਸਤਾ ਬਤਲਾ ਦੀਆਹੈ ॥

ਦੇਖਤ ਦਰਸੁ ਪਾਪ ਸਭਿ ਨਾਸੇ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਰਤਨੁ ਲਹਿਓ ॥ ੨ ॥ ੧੦੦ ॥ ੧੨੩ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਸਮੂਹ ਪਾਪ ਨਸ਼ਟ ਹੋਗਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਤਨ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ (ਲਹਿਓ)
ਲੇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦੦ ॥ ੧੨੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਅਰਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਬੋਰਿ ॥

ਦਰਸਨ ਰੁਚਿਤ ਪਿਆਸ ਮਨਿ ਸੁੰਦਰ ਸਕਤ ਨ ਕੋਈ ਤੋਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪੰਛੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਬੋਰ ਜੋਂ (ਅਰਿਓ) ਫਾਸ ਹੈ ਅਰ ਸੁੰਦਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਮੇਰੇ ਕੋ
(ਰੁਚਿਤ) ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਉਸੀ ਕੀ ਮਨ ਮੈਂ (ਪਿਆਸ) ਰਾਹ ਹ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਤੋਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਪਤਿ ਪਿਤ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਹਰਿ ਸਰਬ ਸੁ ਧਨ ਮੋਰ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਪਤੀ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਸੰਬੰਧੀ ਧਨ ਇਹ ਸਰਬੰਸ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ॥

ਧਿਗੁ ਸਰੀਰੁ ਅਸਤ ਬਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਮ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਜਾਨਤ ਹੋਰ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਭੜ੍ਹ ਰੂਪ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਾਤ ਬਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਮ ਰੂਪ ਸਰੀਰ
ਧਾਰੇ ਕੇ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਪਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਜੋਰ ॥

ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰਬ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਬਹੁਤੇ ਪੁੰਨੋਂ ਕਾਜੋਰਥਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਿ ਸਾਗਰ ਬਿਨਸਿਓ ਆਨ ਨਿਹੋਰ ॥ ੨ ॥ ੧੦੧ ॥ ੧੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਗਰ ਕੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਔਰ ਆਗੇ (ਨਿਹੋਰ) ਦੀਨ ਹੋਨਾ
ਹਮਾਰਾ ਬਿਨਸ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦੧ ॥ ੧੨੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨੀਕੀ ਰਾਮਕੀ ਧੁਨਿ ਸੋਇ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਨੂਪ ਸੁਆਮੀ ਜਪਤ ਸਾਧੂ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ (ਧੁਨਿ) ਬਾਣੀ ਹੈ ਜੋ (ਨੀਕੀ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਚਰਨਾਰਵਿੰਦ ਉਪਮਾ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ
ਤਿਨਕੋ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਜਪਤਾ ਹੈ ਸੇ ਸਾਧੂ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਚਿਤਵਤਾ ਗੋਪਾਲ ਦਰਸਨ ਕਲਮਲਾ ਕਢੁ ਧੋਇ ॥

ਔਰ ਗੁਪਾਲ ਕੇ ਦਰਸਨ (ਚਿਤਵਤਾ) ਚਿਤ ਕਰਤਾ ਹੁਆ (ਕਲਮਲਾ) ਪਾਪ ਧੋਇ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ
ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੋ ਸੁਧ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਿਕਾਰ ਅੰਕੁਰ ਹਰਿ ਕਾਟਿ ਛਾਡੇ ਧੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਬਿਕਾਰ (ਅੰਕੁਰ) ਬੀਜ ਰੂਪ ਬੇ ਸੇ ਹਰੀ ਨੇ ਕਾਟ ਕਰ ਗਵਾਇ ਛੋਡੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪਰਾ ਪੂਰਬਿ ਜਿਸਹਿ ਲਿਖਿਆ ਬਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥

(ਪਰਾ ਪੂਰਬਿ) ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਪਹਿਲਾ ਉਤਮ ਕਰਮ ਜਿਸਕਾ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਕੋਈ ਹਰੀ ਕੇ
ਦਰਸਨ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰਮਣ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਕਰਤੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਜੋਇ ॥ ੨ ॥ ੧੦੨ ॥ ੧੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੋਪਾਲ ਕਰਤੇ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਜੋ (ਰਸਣ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਹ ਸਚ ਕੇ (ਜੋਇ) ਦੇਖਣੇ
ਕਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦੨ ॥ ੧੨੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮਕੀ ਮਤਿ ਸਾਰ ॥

ਹਾਰ ਬਿਸਾਰਿ ਜੁ ਆਨ ਰਾਬਹਿ ਮਿਥਨ ਸਭ ਬਿਸਥਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਕੀ ਮਤ (ਸਾਰ) ਸ੍ਰੋਸ਼ਣ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਔਰ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ
ਰਾਬਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨਕਾ ਸਭ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰ ਮਿਥਿਆ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਮਿ ਭਜੁ ਸੁਆਮੀ ਪਾਪ ਹੋਵਤ ਖਾਰ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜਿਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਜੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਸਿਮਰ ਇਸਤੇ ਪਾਪ ਸਭ (ਖਾਰ) ਖੜ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਬਸਾਇ ਹਿਰਦੈ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਨ ਮਾਰ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਬਹੁਰੇ ਜਨਮ ਔਰ (ਮਾਰ) ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਰਾਖਿ ਲੀਨੈ ਏਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ (ਅਨੁਗ੍ਰਹ) ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਦਾਸ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਏਕ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਵਿਨ ਰੈਨਿ ਸਿਮਰਤ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਮੁਖ ਉਜਲ ਦਰਬਾਰ ॥ ੨ ॥ ੧੦੩ ॥ ੧੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਾਤ੍ਰ ਵਿਨ ਸਦੀਵ ਜੋ ਹਰੀਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮੁਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ
ਉਜਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦੩ ॥ ੧੨੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਨੀ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੈ ਦਰਿ ਮਾਨੀ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਏ ਬਿਨਸੀ ਸਭ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੇ ਦਰ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੈ ਤੋਂ ਮਾਨੀ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏਹੈਂ
ਤਿਨਕੀ (ਅਭਿਮਾਨੀ) ਹੋਤਾ ਸਭ ਬਿਨਸੀ ਹੈ ॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਲੀਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰ ਗਿਆਨੀ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਜਿਸਕੀ ਭੁਧੀ ਅਪਨੀ ਸਰਣ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਗਿਆਨੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ
ਸਰਬ ਥਾਂ (ਪੂਰ) ਪੂਰਨ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਦਰਸਿ ਧਿਆਨੀ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖ ਜਗਤ ਕੇ ਔਰ (ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ) ਆਤਮਾਨੰਦ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਠਾਕਰ ਜੀਕੇ
ਦਰਸਨ ਕੇ ਧਿਆਨੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿਕਟਿ ਵਰਤਨਿ ਸਾ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਨਿ ਵਹਦਿਸ ਸਾਈ ਜਾਨਾਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਹਾਗਨੀ (ਸਾ) ਵਹੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਸਾਮੀਪ ਬਰਤ ਰਹੀਓਔਰ (ਸਾਈ) ਵੇਹੀਟਸੋਦਿਸਾਮੈਂ ਜਾਨੀਗਈਗੈ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗਿ ਰੰਗਿ ਰਤੀ ਨਾਰਾਇਨ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੧੦੪ ॥ ੧੨੭ ॥

ਰੰਗਾਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਿਅ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨ
ਹੋਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧੦੪ ॥ ੧੨੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੁਮ ਚਰਣ ਆਸਰੇ ਈਸ ॥

ਤੁਮਹਿ ਪਛਾਣੁ ਸਾਕੁ ਤੁਮਹਿ ਸੰਗਿ ਦਾਖਨਹਾਰੁ ਤੁਮੈ ਜਗਦੀਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਈਸੁਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਚਰਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਮੈਂ ਭੁਝਕੇ ਹੀ ਪਛਾਣਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਸਾਕ ਭੀ ਮੇਰਾ ਤੁਮਾਰੇ ਹੀ ਸੰਗ ਹੈ ਹੇ
ਜਗਦੀਸ ਤੁਮਹੀ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ॥

ਤੂ ਹਮਰੇ ਹਮ ਤੁਮਰੇ ਕਹੀਐ ਇਤ ਉਤ ਤੁਮਹੀ ਰਾਖੇ ॥

ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਸੁਆਮੀ ਔਰ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਦਾਸ ਕਹੀਏ ਹੈਂ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤੁਮਹੀ ਹਮਾਰੇ ਰਖਕੇ ਹੋ ॥

ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੋਈ ਲਾਖੇ ॥ ੧ ॥

ਛੁੰ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋਕੋਈ ਕਿਰਲਾਹੀਤੋਰੇਕੋਲਖਭਾਈ ॥੧॥

ਬਿਨੁ ਬਕਨੈ ਬਿਨੁ ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ ਅੰਤਿਪਲਾਮੀ ਜਾਨੈ ॥

ਬਿਨੁ ਬਕਨੇ ਭਾਵ ਬਾਣੀ ਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਪਰਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਸੋ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਘਟਿਓ ਕਹਾਵਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਜੀਵ ਕੇ
ਚਿਓ ਕੇ ਸੰਕਲਪੋਂ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਮੇਲਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਨਕੁ ਸੇ ਜਨ ਦਰਗਹ ਮਾਨੇ ॥ ੨ ॥ ੧੦੫ ॥ ੧੨੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੋ ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਮਾਨੈ ਹੈ ॥੨॥੧੦੫॥੧੨੮॥
ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਹਰਿ ਭਜਿ ਆਨ ਕਰਮ ਬਿਕਾਰ ॥ ਮਾਨ ਮੋਹੁ
ਨ ਬੁਝਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾਲ ਗ੍ਰਸ ਸੰਸਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੋ ਭਜੋ ਔਰ ਕਰਮ ਸਭ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਮਾਨ ਅਰ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੀ ਨਿਬਿਰਤ ਨਹੀਂ
ਹੋਤੀ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕਾਲ ਕਰ ਗ੍ਰਸਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਖਾਤ ਪੀਵਤ ਹਸਤ ਸੇਵਤ ਅਉਧ ਬਿਤੀ ਅਸਾਰ ॥
ਖਾਤੇ ਪੀਤੇ ਹਸਤੇ ਸੇਵਤੇ ਹੁਏ ਪੁਰਸ ਕੀ (ਅਸਾਰ)ਬੇਖਬਰੀ ਵਿਚ ਅਵਸਥਾ ਬੀਤੀ ਭਾਵ ਸੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਨ ਲਈ ॥
ਨਰਕ ਉਦਰ ਕੁੰਮੰਤ ਜਲਤੋ ਜਮਹਿ ਕੀਨੀ ਸਾਰ ॥ ੧ ॥
ਧਾਰੀ ਤੇ ਜੀਵ ਨਰਕ ਰੂਪ ਜਨਰਾਗਨੀ ਮੈਂ ਭਰਮ ਕਰ ਜਲਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜਮ ਨੇ ਸੰਭਾਲ ਕਰੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਤੋ
ਅਥ ਮਾਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਪਰ ਦੇਹ ਕਰਤ ਬਿਕਾਰਨਿੰਦਾ ਪਾਪ ਰਤ ਕਰੈ ਆਰ ॥
ਪਰ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਦੇਹ) ਛਲੁ ਔਰ ਬਿਕਾਰ ਅਰ ਨਿੰਦਾ ਔਰ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਹਾਥ ਝਾੜ
ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਰਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਬੁਝ ਨਾਹੀ ਤਮ ਮੋਹ ਮਹਾਂ ਅੰਧਾਰ ॥ ੨ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਗਿਆਤਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ(ਤਮ)ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਮੋਹੇ ਹੋਏ ਜੀਵ ਕੋ ਮਹਾਂ ਅੰਧਾਰਹੋਰਹਾਹੈ ॥
ਬਿਖੁ ਨਗਉਰੀ ਖਾਇ ਮੂਠੇ ਚਿਤਿ ਨ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥
ਬਿਬਲ ਰੂਪੀ ਠਗ ਬੂਟੀ ਕੋ ਖਾਇ ਕਰ ਜੀਵ ਠਗ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਬਿਤ ਮੈਂ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲਿਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਤ ਹੋਇ ਰਹਿਓ ਨਿਆਰੋ ਮਾਤੰਗ ਮਤਿ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ੩ ॥
(ਗੋਬਿੰਦ ਜੋ (ਨਿਆਰੋ) ਅਸੰਗ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਕੋ ਗੁਪਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਸਕੋ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ
(ਮਾਤੰਗ) ਹਸਤੀ ਸਮ ਮਸਤ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਸੰਤ ਰਾਖੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਪਾਰ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ (ਅਪਾਰ)ਆਸਰਾ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਸੰਤ ਅਪਨੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥
ਕਰ ਜੋਰਿ ਨਾਨਕੁ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਗੁਪਾਲ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨੯ ॥
ਹੇ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਗੋਪਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਮੇਰੀ
ਰਖਿਆ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨੯ ॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ਪੜਭਾਲਾ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਸੁਭ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਗੁਨ ਅਮੋਲ ॥ ਕਿੰਕਰੀ ਬਿਕਾਰ ॥ ਦੇਖੁ ਰੀ ਬੀਚਾਰ ॥
ਸੁਭ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਔਰ ਗੁਨ ਅਮੋਲ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਸਖੀ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ (ਕਿੰ)
ਕਿਆ (ਕਰੀ) ਕਰਤੀ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਧਿਆਇ ਮਹਲੁ ਪਾਇ ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰੰਗ ਕਰਤੀ ਮਹਾ ਕੋਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਸਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਹੁ (ਮਹਲੁ) ਸ੍ਰਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੀ ਕੋ
ਮਹਾ (ਕੋਲ) ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸੁਪਨ ਰੀ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਮਿਥਨੀ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥
ਕੇ ਸਖੀ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਸੁਪਨੇ ਵਤ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ(ਬਿਸਥਾਰੁ) ਫੇਲਾਉ ਭੀ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ॥
ਸਖੀ ਕਾਇ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿਲੀ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਿਵੈ ਮੇਲ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਸਖੀ ਤੂੰ(ਕਾਇ)ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮੋਹਤੇ(ਮੋਹਿ)ਠਗ ਲਈ ਹੈ ਤੂੰ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਿਵੈ ਮੈਂ(ਮੇਲ)ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥੧॥

ਸਰਬ ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਸਦਾ ਰੀ ਦਇਆਰੁ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਸਖੀ ਜੋ ਹਰੀ ਸਰਬਮੋਪਜਾਰਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤੀਕਰ ਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਦਯਾਲਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਕਾਏਂ ਆਨ ਆਨ ਚੁਚੀਐ ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸੰਗਿ ਖਚੀਐ ॥

ਔਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਕਾਹੇ ਕੇ ਚੁਚੀ (ਆਨ) ਲਿਆਵਤੀ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਜੋ ਸੰਗੀ ਸੰਗੁ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ (ਖਚੀਐ) ਭਾਵ ਤਤਪਰ ਹੋਵੀਏ ॥

ਜਉਸਾਧ ਸੰਗ ਪਾਏ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਧਿਆਏ ॥ ਅਬ ਰਹੇ ਜਮਹਿ ਮੇਲ ॥੨॥੧॥੧੬੦॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਉ ਸਾਧਾ ਕਾ ਸੰਗ ਪਾਵੇਗੀ ਤਉ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਵੇਗੀ ਐਸੇ ਕਰੇਗੀ ਤਉ ਅਬਹੀ ਤੇਰਾ ਜਮ ਸਾਥ ਮੇਲ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ ॥੨॥੧॥੧੬੦॥

ਸਰਬ ਤੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸੁਸਟਤਾ ਕਹਿ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਅੰਤ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੰਚਨਾ ਬਹੁ ਦਤ ਕਰਾ ॥ ਭੂਮਿ ਦਾਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਾ ॥

ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਸ਼ਰਨ ਕਾ ਬਹੁਤਾ ਦਾਨ ਕੀਆ ਪੁਨਹ ਭੂਮੀ ਕਾ ਦਾਨ ਅਰਪਣ ਕਰਕੇ ਧਰ ਈਆ ॥

ਮਨ ਅਨਿਕ ਸੋਚ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਤ ॥ ਨਾਹੀ ਰੇ ਨਾਮ

ਤੁਲਿ ਮਨ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਾਗੇ ॥੧॥੧॥੧੬੦॥

ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ (ਸੋਚ) ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਕਰਮ ਨਾਮ ਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮਨ ਤੁਮ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸੇ ਲਾਗੇ ਰਹੋ ॥

ਚਾਰਿ ਬੇਦ ਜਿਹਵ ਭਨੇ ॥ ਦਸ ਅਸਟ ਖਸਟ ਸ੍ਵਨ ਸੁਨੇ ॥

ਜੀਵ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ (ਜਿਹਵ) ਰਸਮਾਂ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਭਾਵ ਕੰਨਾਗ੍ਰ ਹੋਏ ਔਰ ਅਠਾਰਾ ਪੁਰਾਣ ਅਰ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਨ ਕਰੇ ॥

ਨਹੀ ਤੁਲਿ ਗੋਬਿਦ ਨਾਮ ਧੁਨੇ ॥ ਮਨ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਾਗੇ ॥੧॥

ਸੇ ਸਭ ਗੋਬਿਦ ਕੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨੇ ਕੀ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਹੇ ਮਨ ਤੁਮ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਰਹੋ ॥੧॥

ਬਰਤ ਸੰਪਿ ਸੋਚ ਚਾਰ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਰਾਹਾਰ ॥

ਪੁਰਸ਼ ਬਰਤੋਂ ਕਾ (ਸੰਪਿ) ਮਿਲਾਪ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਰਾਹਾਰ ਕਰ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਚਾਰ (ਕ੍ਰਿਪਾ) ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਪਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਰਾਹਾਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਰਸ ਕਰਤ ਪਾਕਸਾਰ ॥ ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਬਹੁ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਔਰ ਅਵ੍ਰਤ ਹੋਕਰ (ਪਾਕਸਾਰ) ਉਤਮ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਿਵਲੀ ਆਦਿ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਭੀ ਬਹੁਤਾ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਧੂਪ ਦੀਪ ਕਰਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਨ ਲਾਗੇ ॥

ਪੁਨਹ ਧੂਪ ਦੀਪ ਆਦਿ ਸੇ ਪੂਜਾ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਮਨ ਏਹ ਸਭੀ ਕਰਮ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਦਇਆਰ ਸੁਨਿ ਦੀਨ ਬੇਨਤੀ ॥ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਨੈਨ

ਪੇਖਉ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਮਿਸਟਿ ਲਾਗੇ ॥੨॥੨॥੧੬੧॥

ਹੇ ਰਾਮ ਦਇਆ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਦੀਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਵਨ ਕਰੀਏ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖ ਦਾਸ ਕੇ ਤੂੰ (ਮਿਸਟਿ) ਮੀਨਾ ਲਾਗੇ ॥੨॥੨॥੧੬੧॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਾਪਿ ਰਮਤ ਰਾਮ ਸਹਾਈ ॥੧॥੧॥੧੬੧॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਪੁ ਜਪਨੇ ਤੇ ਰਾਮਜੀ ਸਹਾਈ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਸੰਤਨ ਕੈ ਚਰਨ ਲਾਗੇ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਤਿਆਗੇ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭਾਦਿਕ ਤਿਆਗ ਦਿਏ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਲਬਧਿ ਅਪਨੀ ਪਾਈ ॥੧॥

ਗੋਪਾਲ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਸ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਕੋ (ਲਬਧਿ) ਭੁੰਦਤੇ ਥੇ ਸੋ ਪਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥੧॥
ਬਿਨਸੇ ਕ੍ਰਮ ਮੋਹ ਅੰਧ ਟੂਟੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਖੰਧ ਪੂਰਨ ਸਰਬਤ੍ਰ ਠਾਕੁਰ ਨਹ ਕਉ ਬੈਰਾਈ ॥

(ਅੰਧ) ਅਗਿਆਨ ਔ ਕੁਮ ਅਰ ਮੋਹ ਦੇਹ ਸਭ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧਨ ਭੀ ਟੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ਸਰਬਮੈਂ
ਠਾਕਰ ਪੂਰਨ ਜਾਨਾ ਹੈ ਯਾਤੇ ਹਮਾਰਾ ਕੋਈ (ਬੈਰਾਈ) ਬੈਰੀ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ॥

ਸੁਆਮੀ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇਖ ਗਏ ਸੰਤਨਕੈ

ਚਰਨ ਲਾਗਿ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੩੨ ॥

(ਬੁ) ਸੁੰਦਰ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੇਖ ਦੂਰ ਹੋਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਕਰ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੩੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਮੁਖਹੁ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਮਨਿ ਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰੀ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਬੋਲਣਾ ਕਰੇ ਪੁਨਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਜੇ ਕਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਜਪਏ ਸੇ ਕਿਆ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨਨ ਭਗਤਿ ਕਰਨ ਅਨਿਕ ਪਾਤਿਕ ਪੁਨਹਚਰਨ ॥

ਜੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਸੁਣਨਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸੇ ਏਕ ਹੀ ਅਨਿਕ ਪਾਤਿਕੋਂ ਕੇ (ਪੁਨਹ-
ਚਰਨ) ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨੇ ਕੇ ਭੁਲ ਹੈਂ ॥

ਸਰਨ ਪਰਨ ਸਾਧੂ ਆਨ ਥਾਨਿ ਬਿਸਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪਰਨੇ ਕੀ (ਥਾਨਿ) ਸੁਭਾਵ ਨ ਬਿਸਾਰੇ ਵਾ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜੇ (ਆਨ) ਹੋਰ
ਸੁਭਾਵ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੇਵੇ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨੀਤ ਨੀਤਿ ਪਾਵਨਾ ਮਹਿ ਮਹਾ

ਪ੍ਰਨੀਤਿ ਸੇਵਕ ਭੈ ਦੂਰਿ ਕਰਨ ਕਲਿਮਲ ਦੇਖ ਜਾਏ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਏਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਅਤੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋਸੀ ਹੈ?
ਸੇਵਕ ਕੇ ਜਮਾਦਿਕ ਭੈ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਔਰ ਪਾਪ ਤਥਾ ਦੋਖੋਂ ਕੇ ਜ਼ਾਰ ਦੇਵੇ ਹੈ ॥

ਕਹਤ ਮੁਕਤ ਸੁਨਤ ਮੁਕਤ ਰਹਤ ਜਨਮ ਰਹਤ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਯੁਤ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਕਹਿਏ ਵਲੇ ਮੁਕਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਥਾ ਸੁਨਨੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਮੁਕਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ (ਰਹਤ) ਰਹਣੀ
ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਾਰ ਭੂਤ ਨਾਨਕ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੩੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਗਤਾਸੂਜਨ (ਸਾਰ ਭੂਤ) ਸਾਰ ਰੂਪ ਅੰਤਰਮ ਰੂਪ ਰਾਮਕੇ ਤਤ ਕੋ ਬੀਚਾਰਕਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੩੩ ॥
ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮ ਭਗਤਿ ਮਾਰਾ ਸੰਤਿ ਤਿਆਗਿ ਸਗਲ ਕਾਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਔਰ ਭਗਤੀ ਮਾਂਗ ਔਰ ਸਗਲ ਕਾਮਨਾਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਹ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ਹਰਿ ਪਿਆਇ ਗੁਨ ਗੁੰਝਿੰਦ ਸਦਾ ਰਾਇ ॥

ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰ ਔਰ ਗੁੰਝਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਗਾਵਣਾਕਰੁ ॥

ਹਰਿ ਜਨਕੀ ਚੇਨ ਬਾਛੁ ਦੋਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਹੂਰ ਕੀ ਬਾਛਾ ਕਰੁ ਵਹੁ ਪੂਜੀ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਸੁਖ ਬਿਸਰਾਮ ਆਨਦਾ ਆਨੰਦ ਨਾਮ

ਜਮਕੀ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਝ੍ਰਾਸ ਸਿਮਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸੁਖ ਜੋ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਤਿਸਮੈਂ (ਬਿਸ੍ਰਾਮ) ਇਸਤਿਬਾ ਕਰ ਅਨੰਦੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਨਾਮ ਜਪਿ
ਕਾ ਅਨੰਦ ਅਧਕ ਹੈ ਯਾਤੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕੋ ਸਿਮਰ ਵੇਰ ਜਮ ਕੀ (ਝ੍ਰਾਸ) ਪੀੜਾ ਤੇਰੇ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ ॥

ਏਕ ਸਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨ ਸੰਸਾਰ ਸਗਲ ਤਾਪ ਹਰਨ ॥

ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸਗਲ ਤਾਪ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਨਾਵ ਰੂਪ ਸਾਧਸੰਗ ਨਾਨਕ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਵ ਰੂਪ ਸਾਧਸੰਗ ਕੀਆ ਹੈ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ (ਗਰਾਮੀ)
ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਨ ਲਾਲ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਦੇਖੇ ॥

ਪੰਞਾ ਤੇ ਏਕੁ ਛੂਟਾ ਜਉ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪਗਰਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ (ਲਾਲ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣ ਕਰੇ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰਾਤੇ ਏਕਮਨ ਛੂਟਾ ਹੁਆਰਉ ਜਾਣੋਂ ਜੋ ਸਤਿਸੰਗ ਪਕੜੇ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਉ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਇ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ ਮੋਹਾ ॥

ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਇਸਨੋਂ ਜੋ ਕੁਛ ਭੀ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂਤੇ ਮੋਹ ਅਰ ਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਹੁ ॥

ਏਕੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸੋਹਾ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਕਰ ਏਕ ਹਰੀਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਉ ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰੀਤਿਲਗਾਈ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸੋਭਨੀਕਹੁਆਹੈ ॥੧॥

ਪਾਇਓ ਹੈ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਸਗਲ ਅਸ ਪੂਰੀ ॥

ਔਰ ਤਿਸਨੇ (ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ) ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਸਕੀ ਸਭ ਆਸਾ ਭੀ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਅਨੰਦ ਭਏ ਗੁਰਿ ਬਿਖਮ ਗਾਵੁ ਤੋਰੀ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੩੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਠਨ (ਗਾਵ) ਜਿਲਟ ਵਾ ਖੁਭਟ ਚਿਤ ਜੜ ਕੀ ਚੰਡ ਤੋੜੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਮੂਹ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੩੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨਿ ਬਿਰਾਗੈ ਗੀ ॥ ਖੋਜਤੀ ਦਰਸਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੀ) ਗਿਆਤ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਮਿਥਿਆ ਜਾਨਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਛੁੰਢਤੀ ਹੂੰ ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਤਨ ਸੇਵਿਕੈ ਪ੍ਰਿਉ ਹੀਅਰੈ ਧਿਆਇਓ ॥

(ਸਾਧੂ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ (ਪ੍ਰਿਉ) ਪਤੀ ਕੋ ਚਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਪੇਖਿਕੈ ਹਉ ਮਹਲੁ ਪਾਵਉਗੀ ॥ ੧ ॥

ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਕੋ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਦੇਖਕੇ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੋਂਗੀ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕਰੀ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਕੈ ਹਉ ਸਰਨਿ ਪਰਉਗੀ ॥

ਕਾਮਨਾ ਅਰ (ਕਰੀ) ਕਲਪਣਾ ਸਭ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੋਂਗੀ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਗਹਿ ਮਿਲੇ ਹਉ ਗੁਰਮਨਾਵਉਗੀ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੩੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸੁਆਮੀ ਹਮਾਰੇ ਘਰ ਮਿਲੇਗੇ ਤਬ ਭੀ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਪੁਜਨ ਕਰੋਂਗੀ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੩੬ ॥

ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਨਾਵਤੇ ਗੁਣੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਐਸੀ ਹੋਇ ਪਰੀ ॥ ਜਾਨਤੇ ਦਇਆਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਐਸੀ ਹੋਈ ਪਰੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋ ਦਿਆਲ ਜੀ ਆਪ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਰੇ ਕੁਛ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਤੋ ਕਰੇ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਤਰ ਪਿਤਰ ਤਿਆਗਿਕੈ ਮਨੁ ਸੰਤਨ ਪਾਹਿ ਬੇਚਾਇਓ ॥

ਮਾਤਾ ਅਰ ਪਿਤਾ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਮਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਪਾਸ ਬੇਚੋਂ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜਾਤਿ ਜਨਮ ਕੁਲ ਖੋਈਐ ਹਉ ਗਾਵਉ ਹਰਿ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥

ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਔਰ ਕੁਲ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਸਭ ਖੋਇ ਦੀਆ ਹੈ ਮੈਨੇ ਹਰਿਕਾ ਗਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਲੋਕ ਕੁਟੰਬ ਤੇ ਟੁਟੀਐ ਪਭ ਕਿਰਤਿ ਕਿਰਤਿ ਕਰੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਲੋਕੋਂ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਟੁਟੀ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਭ੍ਰਿਤ ਭ੍ਰਿਤ ਕਰੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਅਥ ਮੇਰੇ ਕੇ ਕੁਝ ਕਰਤਬ ਕਰਨਾ ਭਾਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ॥

ਗੁਰਿ ਮੋਕਉ ਉਪਦੇਸਿਆ ਨਾਨਕ ਸੇਵਿ ਏਕ ਹਰੀ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੩੭ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਏਕ ਹਰੀ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੩੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਲਾਲ ਲਾਲ ਮੋਹਨ ਗੋਪਾਲ ਤੂ ॥

ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਪਾਖਾਲ ਜੰਤ ਸਰਬ ਮੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਤੂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਲਾਲ) ਹੇ ਪਿਆਰੇ (ਲਾਲ) ਅਮੋਲਕ ਗੋਪਾਲ ਤੂੰ ਮੋਹਿਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ਕੀੜੇ ਹਸਤੀ ਔਰ ਪਥਰ ਔਰ ਸਰਬਜੀਵੋਂ

ਮੈਂ ਤੂੰ ਬਿਆਪਕ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਦੂਰਿ ਪੂਰਿ ਹਜੂਰਿ ਸੰਗੇ ॥ ਸੁੰਦਰ ਰਸਾਲ ਤੂ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਹਜੂਰ ਹੀ ਹੈਂ (ਪੂਰਿ) ਬਿਆਪਕ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸਦਾ ਸੰਗੀ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਸੁੰਦਰ ਅਰ ਤੂੰ ਰਸ ਕਾ ਘਰ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਹ ਬਰਨ ਬਰਨ ਨਹ ਕੁਲਹ ਕੁਲ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾਲ ਤੂ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੩੮ ॥

ਬਰਨੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਬਰਨ ਨਹੀਂ ਔਰ (ਕੁਲਹ) ਸਮੂਹ ਬੁਲਾ ਭੀ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਕਿਰਪਾਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੩੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਃ ੫ ॥ ਕਰਤ ਕੇਲਿ ਬਿਖੈ ਮੇਲ ਦੰਦ ਸੂਰ ਮੋਹੇ ॥

ਮਾਇਆ ਵਿਸਿਓਂ ਕੇ ਮੇਲ ਕਰਕੇ (ਕੇਲ) ਬਿਲਾਸ ਕਰਤੀ ਹੈ ਦੰਦਮਾਂ ਅਰ ਸੂਰਜ ਭੀ ਮੋਹਤ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਉਪਜਤਾ ਬਿਕਾਰ ਦੰਦਰ ਨਉਪਰੀ ਬੁਨੰਤਕਾਰ ਸੁੰਦਰ ਅਨਿਗ

ਭਾਉ ਕਰਤ ਫਿਰਤ ਬਿਨੁ ਗੋਪਾਲ ਧੋਹੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਔਰ (ਦੰਦਰ) ਰਾਗ ਦਵੈਖ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ (ਨਉਪਰੀ) ਬਾਝਤੋਂ ਕਾ ਸੁੰਦਰ (ਬੁਨੰਤਕਾਰ) ਸਬਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ (ਅਨਿਗ) ਹਾਂਉ ਭਾਉ ਕਰਤੀ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਗੋਪਾਲ ਔਰ ਸਭ ਮਾਇਆ ਨੇ (ਧੋਹੇ) ਛਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਤੀਨਿ ਭਉਨੇ ਲਪਟਾਇ ਰਹੀ ਕਾਥ ਕਰਮਿ ਨ ਜਾਤ ਸਹੀ

ਉਨਮਤ ਅੰਧ ਧੰਧ ਰਚਿਤ ਜੈਸੇ ਮਹਾ ਸਾਗਰ ਹੋਹੇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਅਕਾਸ ਅੰ ਮਧ ਔਰ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਮਾਇਆ ਲਪਟ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ (ਕਾਥ) ਕਰੇ ਅਰਥਾਤ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਜੋ ਤਿਸਕੀ ਤੇਜੀ ਸਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਅੰਧ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਕੇ (ਧੰਧ) ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਰਚੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ (ਮਹਾ ਸਾਗਰ) ਵਡਾ ਸਮੁੰਦਰ ਵਾ ਜਲ ਮੈਂ (ਹੋਹੇ) ਧੰਧੇ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਧੰਧੇ ਕਰ ਨਾਵਕਾ ਭੋਲਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਧੰਧਿਓਂ ਕਰ ਮਨ ਭੋਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਧਰੇ ਹਰਿ ਸੰਤ ਦਾਸ ਕਾਟਿ ਦੀਨੀ ਜਮਕੀ ਫਾਸ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ

ਜਾਕੇ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਓਹੇ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੧੩੯ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥ ੧੫੫ ॥

ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸ ਸੰਤ ਜਨ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੋਂ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਕਾਟ ਦਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾਨਾਮੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ (ਓਹੇ) ਉਸੀਕੋਸਿਮਰਤੇਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੧੩੯ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥ ੧੫੫ ॥

ਉਪਦੇਸ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਤੇਰੇ ਕੇ ਨ ਸਹਾਈ ॥ ਕਾਂਕੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ

ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਕੇ ਕਾਹੂ ਕੇ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਸਨਵਈ ਹੈਂ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਕਿਸਕੀ ਮਾਤਾ ਔਰ ਪਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਪੁਤ੍ਰ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰ ਕੌਨ ਕਿਸੇ ਕਾ ਭਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਰਖਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਧਨੁ ਧਰਨੀ ਅਰੁ ਸੰਪਤਿ ਸਗਰੀ ਜੋ ਮਾਨਿਓ ਅਪਨਾਈ ॥

ਧਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਔਰ ਸਭੀ ਸੰਪਦਾ ਜੋ ਅਪਨੀ ਮਾਨੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਤਨ ਛੂਟੈ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਕਹਾ ਤਾਹਿ ਲਪਟਾਈ ॥ ੧ ॥

(ਤਨ) ਸਰੀਰ ਕੇ ਤਿਆਗ ਸਮੇਂ ਕੁਛ ਭੀ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਾਂਤੇ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਿਸ ਵਸਤੇ ਲਪਟਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਦੁਖਭੰਜਨ ਤਾ ਸਿਉ ਰੁਚ ਨ ਬਢਾਈ ॥

ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਦਿਆਲ ਸਦਾ ਭੈ ਕੇ ਭੰਜਨਹਾਰਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਤੈਨੇ (ਰੁਚ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਬਢਾਈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਜਗਤ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਸਿਉ ਸੁਪਨਾ ਚੈਨਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੈਸੇ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਾ ਸੁਪਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਕਹਾ ਮਨ ਬਿਖਿਆ ਸਿਉ ਲਪਟਾਈ ॥

ਯਾ ਜਗਮੈ ਕੋਉ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਇਕ ਆਵੈ ਇਕ ਜਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਨ) ਪਿਆਰੇ ਕਿਸ ਵਸਤੇ ਵਿਸਿਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਲਪਟ ਰਹਾ ਹੈਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਰਹਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਇਕ ਆਵਤਾ ਹੈ ਇਕ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਂਕੇ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸੰਪਤਿ ਕਾਂਕੀ ਕਾਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਹੀ ॥

ਕਿਸਕਾ ਤਨ ਅਰ ਧਨ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸੰਪਦਾ ਕਿਸਕੀ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਕਿਸ ਮਿਥਿਆ ਬਿਛੂਤੀ
ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ ਜਿਉ ਬਾਦਰ ਕੀ ਛਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਪੰਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭ ਨਸਟ ਹੋਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤਮਾ ਜੋ ਬਾਦਰਕੀ ਛਾਯਾ ਏਕਰਸਬਨੀਨਹੀਂ ਰਹਤੀ ॥ ੧ ॥

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਸਰਲਿ ਸੰਤਨੁ ਗੁਹੁ ਮੁਕਤਿ ਹੋਹਿ ਛਿਨ ਮਾਹੀ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਛਾਈ ਅਭਿਮਾਨ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸਰਲ ਪਕੜ ਜਿਸਤੇ ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਮੁਕਤ ਹੋਜਾਵੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਸੁਖੁ ਸੁਪਨੈ ਭੀ ਨਾਹੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਏਕ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਕਹਾ ਨਰ ਅਪਨੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵੈ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਕੇ ਬਿਆਰਥ ਗਵਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਬਿਖਿਆ ਰਸਿ ਰਚਿਓ ਰਾਮ ਸਰਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਦ ਔਰ ਬਿਖੇ ਰਸਾਂ ਮੈਂ ਰਚ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਗਲੁ ਹੈ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਿ ਕਹਾ ਲੋਭਾਵੈ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਸੁਪਨਾ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਕਾਹੇ ਕੋ ਲੋਭਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਉਪਜੈ ਸੋ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ ਰਹਨੁ ਨ ਕੋਊ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਉਤਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਿਥਿਆ ਤਨੁ ਸਾਚੇ ਕਰਿ ਮਾਨਿਓ ਇਹ ਬਿਧਿ ਆਪੁ ਬੰਧਾਵੈ ॥

ਭੱਨੇ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸਾਚਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਰਖਾ ਹੈ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਆਪਕੋ ਬਿਸਿਓ ਮੈਂ ਬੰਧਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੋਊ ਜਗ ਮੁਕਤਾ ਰਾਮ ਭਜਨ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਵੱਧੀ (ਜਗ) ਜੀਵ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਭਜਨ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਮਨ ਕਰ ਕਬਹੂ ਨ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇਓ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਨੇ ਮਨ ਕਰ ਭਾਵ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੂਰਬਕ ਕਈ ਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕੋ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬਿਖਿਆ ਸਕਤਿ ਰਹਿਓ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਕੀਨੈ ਅਪਨੇ ਭਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨੇ ਬਿਸਿਓ ਮੈਂ ਬਸਤ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨਾ ਭਾਵਤਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨਿਓ ਨਹਿ ਕਾਨਨਿ ਪਰਦਾਰਾ ਲਪਟਾਇਓ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਾਨਨਾਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾ ਹੈ (ਪਰਦਾਰਾ) ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਲਪਟ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕਾਰਨਿ ਬਹੁ ਧਾਵਤ ਸਮਝਿਓ ਨਹ ਸਮਝਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਧਾਵਤਾ ਹੂੰ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਕਾ ਸਮਝਾਇਆ ਹੁਆ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਹਾ ਕਹਉ ਮੈ ਅਪੁਨੀ ਕਰਨੀ ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਅਪਨੀ (ਕਰਨੀ) ਕਰਤੂਤ ਕਹਾ ਤਬ ਬਰਨਨ ਕਰੂੰ ॥

ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਸਭ ਅਹਿਗੰਨ ਮੋਮੈ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਸਰਨਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਔਗਣ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਨਿਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਸਾਰਗ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਤੇਰਾ ਜਸੁ

ਜਾਚਉ ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਇਆ ਪਤੀ ਹਰੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਥਲ ਹੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜੀਵੇ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਦੀਸਰ ਤੁਮਾਰੀ ਜੈ ਹੈ

ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਜਸ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਮਿਲਾਪ ਬਿਨਾ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਹਰਿਕੀ ਪਿਆਸ ਪਿਆਸੀ ਕਾਮਨਿ ਦੇਖਉ ਰੈਨਿ ਸਬਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਕਰ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਿਆਸੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਸਭ ਰਾਤ੍ਰੀ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਤਰ੍ਹਣ ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ॥

ਸ੍ਰੀਪਰ ਨਾਥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਪੀਰ ਪਰਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਲਛਮੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲੈ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਆਪ ਪਰਾਈ ਪੀੜਾ ਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਗਣਤ ਸਰੀਰਿ ਪੀਰ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨੀਆ ਗਣਤੀਆ ਕਰਨੀਆ ਹੈਂ ਜੋ ਸਭ ਸਰੀਰ ਕੇ ਪੀੜਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰ ਸਬਦਕਰ ਤੂੰ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ॥

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿਜੀਉ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਾਂ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹਰਿਜੀਉ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਦਇਆਲ ਹੋਹੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਰਹੂੰ ॥੨॥

ਐਸੀ ਰਵਤ ਰਵਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਐਸੀ ਗੀਤੀ ਸੇ ਰਮਣਾ ਕਰੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ ਥਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਰਖੋਂ ॥

ਬਿਸਮ ਭਏ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮਨੋਹਰ ਨਿਰਭਉ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਮਨੋਹਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਇਕੇ ਹਮ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਨਿਰਭਉ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਹਜ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਨਿਹਚਲ ਘਟੈ ਨ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ (ਧੁਨਿ) ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਅਚਲ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਕੀਮਤ ਪਾਈ ਹੁਈ ਘਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ਨਿਰਪਨੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ੪ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭਕੋਈ ਨਿਰਪਨ ਹੈ ਐਸੀ (ਬੁਝ) ਸਿਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬੁਝਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਭਏ ਸੁਨਿ ਸਜਨੀ ਦੁਤ ਮੁਏ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥

ਜਬ (ਸਜਨੀ) ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਹੂਏ ਭਾਵ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੂਏ ਤਬ ਕਾਮਾਦੀ ਦੁਤ ਬਿਖ ਖਾਇਕਰ ਮਰ ਜਾਏ ਭਏ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਨਕਾ ਅਭਾਵ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਬਕੀ ਉਪਜੀ ਤਬਕੀ ਤੈਸੀ ਰੰਗਲ ਭਈ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥ ੫ ॥

ਜਬ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਉਪਜੀ ਹੈ ਤਬ ਕੀ ਤੈਸੀ ਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਮ ਨਹੀਂ ਹੁਈ ਔਰ ਤੈਨੂੰ ਭਾਈ ਹੁਈ (ਰੰਗਲ) ਅਨੰਦਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਸਦਾ ਲਿਵ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੀਵਾਂ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਈ ॥

(ਸਹਜ) ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਸਮਾਧੀ ਲਗੀ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ (ਲਿਵ) ਬਿਚਤੀ ਲਗੀ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਰਤਾ ਬੈਰਾਗੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ॥ ੬ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਮਨ ਰਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬਿਚਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸੁਪ ਰਸ ਨਾਮੁ ਮਹਾਰਸੁ ਮੀਨਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਤੁ ਗੁਸਾਈ ॥

ਰਸੋਂ ਵਿਖੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਸ ਅਤੀ ਮੀਨਾ ਹੈ ਅਰ ਸੁਪ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਤਤ ਰੂਪ ਗੁਸਾਈਂ ਤੁਝਕੇ (ਨਿਜ ਘਰਿ) ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਜਾਨ ਲਿਆ ਹੈ ॥

ਤਹ ਹੀ ਮਨੁ ਜਹ ਹੀ ਤੈ ਰਾਖਿਆ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਹੀ) ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਕੇ ਤਹਾ ਹੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਇਸਬਤ ਹੈ ਜਹਾ ਤੁਮਨੇ ਰਖਿਆ ਹੈ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਸੇ ਮਨ ਇਸਬਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸਨਕ ਸਨਾਦਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਬਨਿਆਈ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨਾਦਿਕ ਐ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਪੁਨਾ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਹੈਂ ਇਨਮੈਂ ਸੇ ਜੋ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਨਿਆਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਘਰੀ ਨ ਜੀਵਾਂ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੈ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਘਰੀ ਮਾਤਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜੀਵ ਸਕਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਹੈ ਹਰੀ ਆਪਕਾਨਾਮਹੀ
ਬਡਾਈ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਏਹ ਸਬਦ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਭੀ ਚਲ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਧੀਰੈ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ॥
ਕੋਟਿ ਕਲਪ ਕੇ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨ ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਨਿਬੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਧੀਰਜ ਕੋਸੇ ਕਰੇ ਭਾਵ ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਜੋ ਕੁੰਝੋ ਕਲਪੋ ਕੇ ਦੂਖ ਨਸਦ
ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਗੁਰੋ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਕਰ ਚੋਰਾਸੀ ਕਾ ਨਿਬੇੜਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰਿ ਜਲੇ ਹਉ ਮਮਤਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਦਾ ਨਉਦੈਗੀ ॥
ਕ੍ਰੋਧ ਕੇ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰਕੇ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਵਿਕਾਰ ਜਲੇ ਹੈ ਅਰ ਸਦੀਵ (ਨਉਦੈਗੀ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਗਿਆ ਹੈ ॥
ਅਨਭਉ ਬਿਸਰਿ ਗਏ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਚਿਆ ਹਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਸੰਗੀ ॥ ੧ ॥
(ਅਨਭਉ) ਔਰਤਰ ਬਿਸਰ ਗਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਖ ਅਪਨਾ ਸੰਗੀ (ਜਾਚਿਆ) ਮੰਗਿਆ ਭਾਵ ਜਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਚੰਦਲ ਮਾਂਤਿ ਤਿਆਗਿ ਭਉ ਭੈਜਨੁ ਪਾਇਆ ਏਕ ਸਥਾਇ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥
ਚੰਦਲ ਮਤ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ (ਭਉਭੈਜਨੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ (ਸਥਾਇ) ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ
ਬਿਰਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਵਾਰੀ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲਏ ਬਡਭਾਗੀ ॥ ੨ ॥
ਹਰੀ ਰਸ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਵਾਰ ਦਈ ਹੈ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ
ਵਡਭਾਗੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਅਭਰਤ ਸਿੰਚਿ ਭਏ ਸੁਭਰ ਸਰ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੁ ਨਿਹਾਲਾ ॥
ਜੋ ਅੰਤਰਕਰਣ (ਅਭਰਤ) ਖਾਲੀ ਰਹਿਤੇ ਥੇ ਅਰਥਾਤ ਭਰਤੇ ਨਹੀਂ ਥੋਂ ਸੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਚਨੇ ਜੋ
(ਸੁਭਰ) ਪੂਰਨ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰਮਤ ਲੈਕਰ ਸਾਚ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ (ਨਿਹਾਲਾ) ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਮਨਚਤਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆਲਾ ॥ ੩ ॥
ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ (ਨਿਹਕੇਵਲ) ਸੁਖ ਨਾਮੀ ਵਿਖ ਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ) ਸਦਾਸਦਾਇਆਲਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੋਰਾ ਬਡੈ ਭਾਗ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥
ਤਿਸ ਮੋਹਨ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਹੈ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਤਿਸਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰਿ ਕਿਲਾਵਿਖੁ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਨਰਾਗੀ ॥ ੪ ॥
ਸਚ ਕੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਔਰ ਦੁਖ ਸਭ ਕਾਟੇ ਗਏ ਹੈ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਪੁਨ (ਅਨਰਾਗੀ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥
ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਾਗਰ ਰਤਨਾਗਰ ਅਵਰ ਨਹੀ ਅਨਪੂਜਾ ॥
ਜੋ ਮੋਹਨ ਕੈਸਾ ਹੈ? (ਗਹਿਰ) ਭੁੰਘਾ ਹੈ (ਗੰਭੀਰ) ਅਡੋਲ ਹੈ ਸਮੁੰਦਰ ਰੂਪ ਹੈ ਰਤਨ ਜੋ ਹੈ ਵੇਰਾਗਾਦਿਕ ਸੁਭ ਗੁਣ ਹੈਂ
ਤਿਨਕੀ (ਆਗਰ) ਆਕਰ ਅਰਥਾਤ ਖਾਣੇ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਤੇ ਭਿੰਨ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਵਾ ਕਿਸੀ ਔਰ
ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਬਚਾਬਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪੂਜਾ ਹੈ ॥

ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਭਰਮੁ ਭਉ ਭੈਜਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਦੂਜਾ ॥ ੫ ॥
(ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਭਰਮ ਅਰ ਭਉ (ਭੈਜਨੁ) ਨਸਦ ਕੀਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀ
ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਮਨੁਆ ਮਾਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਪਦੁ ਚੀਨਿਆ ਹਰਿ ਰਸ ਰਤੇ ਅਪਿਕਾਈ ॥
ਮਨ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਨਿਰਮਲ ਪਦ ਕੇ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ (ਰਸ) ਆਨੰਦ ਮੈਂ ਅਪਿਕਤਾ ਕਰ ਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਏਕਸ ਬਿਨੁ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ੬ ॥
ਏਕ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈਨੇ ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਏਹ ਸਿਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਜੋ ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਹੈ?
ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਨਾਥੁ ਅਜੋਨੀ ਗੁਰਮਤਿ ਏਕੋ ਜਾਨਿਆ ॥
ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਅਰ (ਅਨਾਥੁ) ਜਿਸਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਸੁਆਮੀ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਅਜੋਨੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ)
ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤਿਸ (ਏਕੋ) ਅਦੁਤੀ ਕੇ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸੁਭਰ ਭਏ ਨਾਹੀ ਚਿਤੁ ਡੋਲੈ ਮਨਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੭ ॥
ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰ (ਸੁਭਰ) ਲਥਾਲਥ ਕਰਕੇ ਹਮ ਭਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਚਿਤ ਡੋਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਮਨਹੀ)

ਮਨਨ ਤੇ ਮਨ ਪਤੀਆਇਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅਕਬਉ ਕਬੀਐ ਕਹਉ ਕਹਾਵੈ ਸੋਈ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ (ਅਕਬਉ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਆਪ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥
ਅਰ ਔਰੋਂ ਸੇ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹਮਾਰੇ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਕੋਈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੀਨ ਜਾਨ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਇਆਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਭੀ ਤਿਸ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਤਤ ਰੂਪ
ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ
ਕੋਈ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਚਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਵਡਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੈਨੇ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ
ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੋ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਪਦ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਸਬਾਇ ਭਉ ਭੈਜਨੁ ਜਮਕਾਲ ਨਿਖੰਜਨੁ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਭੈ ਨਸਰ ਕੀਆ ਹੈ ਜਮ ਅਰ ਕਾਲ ਕੋ (ਨਿਖੰਜਨੁ) ਕਟਿਆ ਹੈ ਔਰਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥
ਹਰੀ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮਨ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਹਰੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਹਰਿਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪੈਨਣੁ ਭਗਤਿ ਬਢਾਈ ॥
ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਭੋਜਨ ਤੇ ਹਰੀ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਹੇ ਵਡਿਆਈ ਰੂਪ ਜੋ ਭਗਤੀ ਹੈ ਏਹੀ ਤਿਨਕੇ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪਹਿਰਨਾ ਹੋ॥
ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸੇਵਨਿ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨਕਾ ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵ ਹਰੀ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਹਰਿ ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ
ਸੋਭਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਬੁਧਿ ਕਾਚੀ ਮਨੂਆ ਭੋਲੈ ਅਕਬੁ ਨ ਕਬੈ ਕਹਾਨੀ ॥
ਮਨਮੁਖ ਕੀ ਬੁਧੀ ਕਚੀ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਭੋਲਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਅਕਬੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਹਾਨੀ ਕੋ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਚੀ ਬਾਨੀ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਸੋ ਨਿਹਚਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਔਰਤਿਸਕੀ ਬਾਣੀ
ਭੀ ਸਾਚੀ ਅਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨਕੇ ਤਰੰਗ ਸਬਾਇ ਨਿਵਾਰੇ ਰਸਨਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥
ਮਨ ਦਰੀਆਉ ਕੇ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪ ਤਰੰਗ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਨਿਵਾਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਸਨਾ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੋਭਾਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਸਦ ਅਪਨੇ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੪ ॥
ਜੇ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਮਿਲ ਰਹੀਐ ਤੋਂ ਹਰੀ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਗਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਸਬਾਇ ਮਰੈ ਤਾ ਮੁਕਤੋ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥
ਪੁਨਹ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਨ ਮਰੈ ਤਉ ਜੀਉ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੇ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ
ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ ਸਦਾ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥ ੫ ॥
ਹਰੀ ਸਾਗਰ ਕੇ (ਸਰੁ) ਸਮਾਨ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਜਲ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ ਹੈਂ
ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੀ ॥
ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਸਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੀ ਹੈ ॥
ਅੰਤਰਿ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ੬ ॥
ਜੇ ਮੁਰਾਰੀ ਰਾਮ ਸਰਬ ਕਾ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਅਪਨਾ ਆਪ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਤਿਸ (ਨਿਹਕੇਵਲੁ)

ਸੁਪ ਹਰੀ ਕੇ (ਰਵਿਆ) ਜਪਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸੇਵਕ ਸੇਵਿ ਰਹੇ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਜੋ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥

ਜੋ (ਤੇਰੈ) ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਣੇ ਹੈ ਵਹੁ ਸੇਵਕ ਸਚ ਨਾਮ ਮੈ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਸੇਵ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ਜਗਿ ਝੂਠੀ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਨ ਪਛਾਣੇ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਬੁਧੀ ਜਗ ਮੈ ਝੂਠੀ ਹੈ ਵਹੁ ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਕੇ ਸੂਰੂਪ ਕੇ ਕੁਠੀ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕੋਟ ਜਿਸਨੇ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣੇ ਭਾਵ ਅਵਗੁਣਾਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਣ ਗੁਹਣ ਨਹੀਂ ਕੀਏ ॥ ੭ ॥

ਆਪੇ ਮੋਲਿ ਲਏ ਅਕਬੁ ਕਬੀਐ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ॥

(ਅਕਬੁ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਜਸ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਵਾਲੇ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮੋਲ ਲੀਏ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਜੋ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਸਚ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਬੇਦ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਛੀ ਸਗੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਣੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਾਚੇ ਹੈ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਵਖਾਣੀ) ਜਪੀਏ ਹੋਕਰ ਸਾਚ ਮੈਂ ਸਮਾਣੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਅਤਿ ਮੀਠਾ ॥ ਜਨਮ

ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਾਵਿਖ ਭਉ ਭੰਜਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੇ ਡੀਠਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਅਤੀ ਮੀਠਾ ਹੈ ਯਾਹੀ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਅਰ ਭਯ ਨਸਟ ਕਰਕੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਕੋਰਿ ਕੋਟੰਤਰ ਕੇ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸਨ ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਕੋੜੇ ਜਨਮਾਕੂੰ ਕੇ ਕੋੜੇ ਹੀ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਯਾਹਾ ਹਰੀ ਸਾਚਾ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਸੁਝੈ ਦੂਜਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਏਕੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਮੈ ਬਿਨਾ ਤਿਨਕੇ ਔਰ ਦੂਜਰਾ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੁਝਾਇ ਵੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜਿਨ ਘਟਿ ਵਸਿਆ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੇ ਰਾਤੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਚਲੂਲੇ) ਸਧਨਾਨੰਦ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਜਗਿਆਸੀ ਭੀ ਨਿਰਜਤਨ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਰਸਨਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੀ ਲਾਲ ਭਈ ਰੰਗੁ ਲਾਈ ॥

ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਰਸਨਾ ਸਬਦ ਕੇ ਰਸ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇ ਕਰ ਲਾਲ ਭਈ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਪ੍ਰੀਤਿਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਜਾਣਿਆ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਕੇ (ਨਿਹਕੇਵਲੁ) ਸੁਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਸਾਂਤੀ ਆਇ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪੰਡਤ ਪੜਿ ਪੜਿ ਮੋਨੀ ਸਭਿ ਬਾਕੇ ਭ੍ਰਮਿ ਭੇਖ ਬਕੇ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ॥

ਪੰਡਤ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਅਰ ਮੋਨੀ ਮੋਨ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਸਭ ਬਕਤ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਭੇਖੋਂ ਮੈ ਭੇਖਧਾਰੀ ਭਰਮ ਬਕੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਹਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਸਾਚੇ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਜੋ ਸਚੇ ਸਬਦ ਕੇ ਵੀਚਾਰੀ ਹੁਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਵਾਗੁਣਿ ਨਿਵਾਰਿ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਸਾਚ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਚਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਭਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੋ ਨਿਬਿਰਤਕੀਆਹੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਜਿਨਿ ਵਿਚਰੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨੇ ਸੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਹੰਕਾਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਸਾਚੈ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ (ਹਨੀ)ਥਾਣੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਾਚੇ ਮਨ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥ ੬ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਈ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਏਕਸ ਮਹਿ ਸਭੁ ਜਗਤੋ ਵਰਤੈ ਵਿਰਲਾ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ਏਕ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਏਕ ਅਵਤੀ ਕੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ਅਨਦਿਨੁ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥ ੭ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਤੋਂ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕੁਛ ਸੁਝਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਿਨੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਬੂਝੈ ਹੋਰੁ ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਤਿਸਕੋ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਖਾਣੋਂ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਸੇ ਇਦੇ ਕਰਕੇ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜਾਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਸਦਾ (ਬੈਰਾਗੀ) ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿਕੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥ ਹਰਿ

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਜਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਅਕਥ ਕੀ ਜੋ (ਕਹਾਣੀ) ਕਥਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਉਪਰ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਨੇ ਹੀ ਤਿਸਕੀ ਕਥਾ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਿਆ ॥

ਹਰੀ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪਛਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਬਹਿਰਾਨਿਆ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦ੍ਰਿਤ ਭਾਵਨਾ ਸੇ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਸਭ ਬੋਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਨਾਮਿ ਨਾਵੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਫਿਰਿ ਮੈਲਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਜਲ ਸੇ ਜੋ ਨਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਫਿਰ ਵਹੁ ਪਾਏਂ ਕਰ ਮੈਲਾ ਕਥੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹੈ ਮੈਲਾ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥ ੨ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੈਲਾ ਹੀ ਹੈ ਦੁਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਮੈਂ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾ ਕਿਆ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਤਿਆਗੀ ਮੈ ਤਾ ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ ॥

ਕਿਆ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰੋਂ ਔਰ ਕਿਆ ਤਿਆਗ ਕਰੋਂ ਮੈਨੇ ਗੁਹਣ ਔਰ ਤਿਆਗ ਕੀ ਸਮਝ ਰੁਝਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥

ਹੋਹਿ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿਜੀਉ ਨਾਮੋ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਆਪ ਹੀ ਜਿਸ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੋਇਕਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇ (ਸਖਾਈ) ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਰਾ ਸਰੁ ਦਾਤਾ ਕਰਮੁ ਬਿਧਾਤਾ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਨਾਇ ਲਾਏ ॥

ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ (ਬਿਧਾਤਾ) ਫਲ ਪਰਦਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਦੁਆਰੈ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਆਪ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਦੇਖਿ ਬਿਸਮਾਦੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਹੀ ਚੇਤੇ ਆਵਾਗਉਣੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਦੇਖ ਕਰ ਏਹ ਮਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਔਰ ਇਹ ਸੰਸਾਰ (ਆਵਾਗਉਣੁ) ਜਨਮਣੇ ਮਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥ ੫ ॥

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਝੂਝਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਨਮਦੇ ਮਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਸੋ ਮੌਖ ਕਾ ਦੁਆਰਾ
ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਦੁਰ ਸੂਝੈ ਸੇ ਕਦੇ ਨ ਵਿਗਾੜਹਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥

ਜਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸਮਝ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਿਸਵਲ ਨਹੀਂ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਸੰਜਮ ਕਰਣੀ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਹਿ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਰਹਾਈ ॥ ੬ ॥

ਸਚ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਸੰਜਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਕਰਣੀ) ਭਗਤੀ ਕੀ ਕਿਰਤ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮਦਾ ਮਰਦਾ
ਨਿਬਿਰਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਸੇਵਹਿ ਸਾਚੈ ਸਾਧੁ ਕਮਾਵਹਿ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਅਧਾਰਾ ॥

ਜਿਨ ਬੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਸਚ ਤਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ(ਵਰਿ)ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਸਾਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕਮਾਵਤੇਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ਨਾ ਬੂਝਹਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੭ ॥

ਮਨਮੁਖ ਵੈਤ ਮੈਂ ਭਰਮ ਕਰ ਭੁਲਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਆਤਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੂਝਤੇ ॥ ੭ ॥

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਆਪੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਵੈ ॥

ਆਪੇ (ਮੁਖ) ਬੁਧ ਗੁਰੂ ਹੋਕਰ ਜਗਿਆਸੀ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਵੈ ਹੈ ਆਪੇ ਰਚਨਾ ਕੇ ਕਰ ਕਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨ ਥਾਂਇ ਪਏ ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਪਤਿ ਪਾਵੈ ਲੇਖੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਥਾਂਇ ਪਏ ਅਰਥਾਤ ਪਰਵਾਣ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਪਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਲੇਖੇ ਪਾਵਤਾਹੈ(੮)੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਸਾਈ ਪਰਤਾਪੁ ਤੁਹਾਰੇ ਭੀਨਾ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਉਪਾਇ

ਸਮਾਵਨ ਸਗਲ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਬੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੁਸਾਈ ਤੁਮਾਰਾ ਪਰਤਾਪ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਜੋ ਕਹੇ ਕਿਆ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ (ਕਰਨ)ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋ
ਸੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਾਵਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਔਰ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਲਜਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ (ਬੀਨਾ)ਬੀਨਲਾ ਤੂੰ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟੀ
ਕਾ ਮਾਲਕ ਔਰ (ਛਤ੍ਰਪਤਿ) ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਹੈਂ ॥

ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਰਾਜ ਭਏ ਰੀਕਾ ਉਨਿ ਝੂਠੇ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਓ ॥

ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਰਾਜਾ ਏਹ ਜੋ ਪਵਣੀਆ ਹੈਂ ਇਨਕੋ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਤੋ ਕਿਆ ਰੂਪਾ ਤੋ ਭੀ ਰੀਕ ਹੈਂ ਔਰ ਉਨੋਂ ਨੇ ਅਪਣੇ
ਜਸ ਕੀਆ ਕਹਾਣੀਆ ਕੋ ਝੂਠੇ ਹੀ ਕਹਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਮਰਾ ਰਾਜਨੁ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਤਾਕੇ ਸਗਲ ਘਟਾ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਮਾਰਾ ਰਾਜਨ ਤੂੰ ਸਦਾ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ (ਤਾਕੇ) ਤੇਰਾ ਸੰਪੂਰਨ(ਘਟਾ)ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਜਸ ਗਾਇਨਕੀਆਹੈ ॥੧॥

ਉਪਮਾ ਸੁਨਹੁ ਰਾਜਨ ਕੀ ਸੰਤਹੁ ਕਹਤ ਜੇਤ ਪਾਹੂਦਾ ॥

ਹੇ ਰਾਜਨ ਆਪ ਕੀ ਉਪਮਾ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਮੈਂ ਸੁਣਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਤਨੇਕ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਸ਼੍ਰੋਮਸੁਰੂਪ ਕੋ
(ਪਾਹੂਦਾ) ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਵਡ ਸਾਹ ਦਾਤਾਰਾ ਉਚੇ ਹੀ ਤੇ ਉਚਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਬੜਾ ਬਿਅੰਤ ਉਦਾਰ (ਸਾਹ) ਬਾਦਸਾਹ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈਂ ਔਰ ਉਚਿਰਿ ਸੇ ਉਚਾਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਵਨਿ ਪਰੇਇਹਿ ਸਟਾਲ ਅਕਾਰਾ ਪਾਵਕ ਕਾਸਟ ਸੰਗੇ ॥

ਤੈਨੇ ਪ੍ਰਾਨ ਪਵਨ ਕਰ ਸਭ ਜਗ ਕੋ ਪਰੇਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ (ਕਾਸਟ) ਲਕੜੀ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਮਿਲਾਇ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥

ਨੀਹੁ ਧਰਨਿ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਏਕਤ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਹੀ ਸੰਗੇ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਹ ਜੈ ਸਕਤੀ ਕਰ ਜਲ ਔਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਦਿ ਤਤ੍ਵ ਕੋ ਇਕੱਤ ਕਰਕੇ ਰਖਾ ਹੂਆ ਹੈ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸੰਗ ਵੇਰ
ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਕਥਾ ਰਾਜਨ ਕੀ ਚਲੈ ਘਰਿ ਘਰਿ ਤੁਝੈ ਉਮਾਰਾ ॥

(ਘਟਿ ਘਟਿ) ਸਰੀਰ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਹੇ ਰਾਜਨ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਚਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਘਰਿ ਘਰਿ) ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਾ ਰਿਦੇ
ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਤੁਝੈ) ਤੁਮਾਰਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਪਾਛੈ ਕਰਿਆ ਪ੍ਰਥਮੇ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹ ॥ ੪ ॥

ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਪੀਛੇ ਸੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਰਿਜਕ ਤਿਨਕਾ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਪਹੁੰਚਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਯਥਾ ਮਾਤਾਕੇ ਅਸਥਨੋਂ ਮੈਂ ਵ੍ਰਧ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਆਪੇ ਕਰਣਾ ਮਸਲਤਿ ਕਾਹੂ ਦੀਨੀ ॥

ਜੋ ਕੁਛ (ਕਰਣਾ) ਪਰਪੰਚ ਹੈ ਜੋ ਤੈਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ (ਮਸਲਤਿ) ਸਲਾਹ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੀ ਹੈ ? ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਦੀ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕਰਹੁ ਵਿਖਾਏ ਸਾਰੀ ਸਾਖੀ ਚੀਨੀ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈਨੇ ਸੋ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵ (ਕਰਿ ਕਰਹੁ) ਰਚ ਰਚ ਕਰ ਵਿਖਾਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਏ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਾਰੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ (ਚੀਨੀ) ਜਾਣੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਅਪਨੇ ਦੀਨੀ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪੀ (ਕਰਿ) ਹਾਥ ਅਪਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਤੈਨੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਣੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿਨਕੇ ਬਡਾਈ ਦਈ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਕਰੀ ਅਵਗਿਆ ਜਨਕੀ ਤੇ ਤੋਂ ਦੀਏ ਰੁਝਾਈ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਅਵਗਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ਜੋ ਤੈਨੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਮੈਂ ਰੁਝਾਇ ਦੀਏ ਭਾਵ ਮਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਤਿਨਕੇ ਅਵਗਨ ਸਭਿ ਪਰਹਰਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਮੁਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਸਭ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ ਤੈਨੇ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕਉ ਦੇਖਿ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ਤਿਨ ਭਵਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ॥ ੭ ॥

ਤਿਨਕੇ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਕਿਰਪਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਮ ਨਾਨੇ ਨੀਚ ਤੁਮੈ ਬਡ ਸਾਹਿਬ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉਲ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਹਮ (ਨਾਨੇ ਨੀਚ) ਅਤੀ ਭੁਛ ਹੈਂ ਅਰ ਤੁਮ ਬਡੇ ਸਾਹਿਬ ਹੋ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਸਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋਂ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰ ਦਰਸ ਦੇਖੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਰ ਤਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਨੇ ਕਰ ਸੀਤਲ ਹੁਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਅਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਲਾਏਗਾ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੂ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਬਿਬੂਤੀ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਕਹਿ ਕਰ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੈ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੬ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਸੁਨਹੁ ਜਨ ਕਥਾ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਚਰਜ ਸਭਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤਜਨੋਂ (ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਣਨ ਕਰੋ ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕੀ (ਸਭਾ) ਕਰਹਿਰੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸਭਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਅਪਾਰ ॥

ਸਦਾ ਮਣਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਹਮ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਤਿਸ (ਅਪਾਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਭੀਤਰਿ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਅਗਿਆਨ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਜਿਨਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਅੰਤਰ (ਪਰਗਾਸੁ) ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਕਰ ਅਗਿਆਨ ਨਸਟ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਿਤਿ ਨਾਹੀ ਜਾਕਾ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥ ਸੋਭਾ ਤਾਕੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਏਹੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ (ਮਿਤਿ) ਮਿਰਯਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸੋਭਾ ਭੀ (ਅਪਰ ਅਪਾਰ) ਬਿਅੰਤ ਸੋ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਜਾਕੇ ਗਨੇ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ਸੋਗ ਹਰਖ ਵਹਹੁ ਮਹਿ ਨਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਰੰਗ ਹੈਂ ਗਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਸੋ ਜੋਗ ਔਰ ਹਰਖ ਦੋਨੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਨਿਕ ਖੂਹਮੇ ਜਾਕੇ ਬੇਦ ਪੁਨਿ ਕਰਹਿ ॥ ਅਨਿਕ ਮਹੇਸ ਬੈਸਿ ਧਿਆਨੁ ਧਰਹਿ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਿਸਕੇ ਅਭੇ ਬੇਦ ਦੀ ਪੁਨੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਸਿਵਜੀ ਬੈਠੇ ਹੁਏ ਧਿਆਨ ਧਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਪੁਰਖ ਅਸਾ ਅਵਤਾਰ ॥ ਅਨਿਕ ਇੰਦੁ ਉਭੇ ਦਰਬਾਰ ॥ ੩ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਤਿਸਕੇ ਪਰਸਰਾਮ ਅਦਿਕ ਅਸਾ ਅਵਤਾਰ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਅਨੇਕ ਹੀ ਇੰਦੁ ਤਿਸਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ (ਉਭੇ) ਖੜੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਨਿਕ ਪਵਨ ਪਾਵਕ ਅਰੁ ਨੀਰ ॥ ਅਨਿਕ ਰਤਨ ਸਾਗਰ ਦਧਿ ਖੀਰ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਪਵਨ ਦੇਵਤਾ ਅਰ ਅਗਨ ਦੇਵਤਾ ਅਰ (ਨੀਰ) ਜਲ ਹੈ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕ ਹੀ ਰਤਨੋਂ ਕੇ ਸਾਗਰ ਔਰ (ਦਧਿ) ਦਹੀਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਅਰ (ਖੀਰ) ਰੂਪ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਸੂਰ ਸਸੀਅਰ ਨਖਿਆਤਿ ॥ ਅਨਿਕ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ॥ ੪ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਸੂਰਜ ਅਰ ਦੇਵਤਾ ਔਰ (ਨਖਿਆਤਿ) ਤਾਰਾਗਨ ਹੈ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕਹੀ ਦੇਵੀ ਅਰ ਦੇਵਤਾ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ ਹੈਂ ॥੪॥

ਅਨਿਕ ਬਸੁਪਾ ਅਨਿਕ ਕਾਮਧੇਨ ॥ ਅਨਿਕ ਪਾਰਜਾਤ ਅਨਿਕ ਮੁਖਿ ਬੇਨ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਬਸੁਪਾ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਕਾਮਧੇਨ ਹੈ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਪਾਰਜਾਤ) ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਡ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਮੁਖਿਬੇਨ) ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਵਾ ਨਾਰਦ ਜੀ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਬੀਸੀ ਬਜਾਵਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਮੁਖਜ ਹੈਂ ਐ ਬੇਨ ਵਾਜਾ ਵਜਾਉਣੇ ਵਾਲਿਓਂ ਮੈਂ ਨਾਰਦ ਜੀ ਮੁਖਜ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਅਕਾਸ ਅਨਿਕ ਪਾਤਾਲ ॥ ਅਨਿਕ ਮੁਖੀ ਜਪੀਐ ਗੋਪਾਲ ॥ ੫ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਅਕਾਸ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਪਤਾਲ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕ ਹੀ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅਨੇਕ ਮੁਖੋਂ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਅਨਿਕ ਸਾਸਤੁ ਸਿਮਿਤਿ ਪੁਰਾਨ ॥ ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਹੋਵਤ ਬਖਿਆਨ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸਿਮ੍ਰਤੀਆ ਐ ਪੁਰਾਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋ ਦੁਆਰਾ ਅਨੇਕ ਹੀ ਜੁਗਤੀਓਂ ਅਰਥਾਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤੋਂ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਵਖਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਸਰੋਤੋਂ ਸੁਨਹਿ ਨਿਪਾਨ ॥ ਸਰਬ ਜੀਅ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ॥ ੬ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਸ੍ਰੋਤੋਂ ਹੋਕਰ (ਨਿਪਾਨ) ਨਿਪੀਓਂ ਕੇ ਘਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਜਪ ਕੇ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭਗਵਾਨ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਅਨਿਕ ਧਰਮ ਅਨਿਕ ਕੁਮੇਰ ॥ ਅਨਿਕ ਬਰਨ ਅਨਿਕ ਕਨਿਕ ਸੁਮੇਰ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਧਰਮਰਾਜ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਕੁਮੇਰ ਹੈ ਅਨੇਕ ਬਰਨ ਦੇਵਤਾ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸੂਰਨ ਕੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਸੇਖ ਨਵਤਨ ਨਾਮੁ ਲੇਹਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਤੇਹਿ ॥ ੭ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਸੇਸਨਾਗ ਨਿਤ ਨਵੀਨ ਨਾਮੋਂ ਕੇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ (ਤੇਹਿ) ਤਿਨਕੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥੭॥

ਅਨਿਕ ਪੁਰੀਆ ਅਨਿਕ ਤਹ ਖੰਡ ॥ ਅਨਿਕ ਰੂਪ ਰੰਗ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਪੁਰੀਆ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਤਹਾ ਖੰਡ ਹੈਂ ਰੂਪ ਦੇਹਾ ਰੰਗ ਸ੍ਰੋਤ ਪੀਤਾਦੀਂ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਬਨਾ ਅਨਿਕ ਫਲ ਮੂਲ ॥ ਆਪਹਿ ਸੂਖਮ ਆਪਹਿ ਅਸਬੂਲ ॥ ੮ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਬਾਗ ਔਰ ਅਨੇਕ ਫਲ ਮੂਲ ਹੈਂ ਆਪ ਹੀ ਸੂਖਮ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਹ ਆਪ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਸਬੂਲ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਅਨਿਕ ਜੁਗਾਦਿ ਦਿਨਸ ਅਰੁ ਰਾਤਿ ॥ ਅਨਿਕ ਪਰਲਉ ਅਨਿਕ ਉਤਪਾਤਿ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਜੁਗਾਦਿ) ਜੁਗੋਂ ਕੀ ਆਦਿ ਸਤਜੁਗ ਉਪਲਖਤ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਿਨ ਭੀ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਉਸ ਮੈਂ ਪਰਲੋਂ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਉਤਪਾਤਿ) ਉਤਪਤੀ ਹੈਂ ॥

ਅਨੇਕ ਜੀਅ ਜਾਕੈ ਗ੍ਰਿਹ ਮਾਹਿ ॥ ਰਮਤ ਰਾਮ ਪੂਰਨ ਸੂਖ ਠਾਇ ॥ ੯ ॥

ਅਨੰਤ ਹੀ ਜੀਵ ਜਿਸਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕ੍ਰਮ ਮੈਂ ਰਮ ਰਹੇ ਹੈਂ ਰਮਣ ਰੂਪ ਰਾਮ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਅਨਿਕ ਮਾਇਆ ਜਾਕੀ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਅਨਿਕ ਕਲਾ ਖੇਲੇ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਜਿਸਕੀ ਅਨੇਕ ਹੀ ਪਰਕਾਰ ਕੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਲਖੀ ਨਹੀਂ ਜਾਈ ਹੈ ਸੋ ਅਨੇਕ ਸਕਤੀਓਂ ਕਰ ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਖੇਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਧੁਨਿਤ ਲਲਿਤ ਸੰਗੀਤ ॥ ਅਨਿਕ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟੇ ਦਰ ਚੀਤ ॥ ੧੦ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਲਲਿਤ) ਸੁੰਦਰ (ਸੰਗੀਤ) ਰਾਗੋਂ ਕੇ (ਧੁਨਿਤ) ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਚੀਤ) ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਤਹਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥

ਸਭਤੇ ਉਚ ਭਗਤ ਜਾਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਆਨ ਪਹਰ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਰੰਗਿ ॥

ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ਹੈ ਔਰ ਭਗਤ ਜਿਸਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਆਨੋਂ ਪਹਿਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਅਨਾਹਦ ਅਨੰਦ ਝੁਨਕਾਰ ॥ ਉਆ ਰਸ ਕਾ ਕਛੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰ ॥ ੧੧ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਅਨਾਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਅਨੰਦ ਜਨਕ (ਝੁਨਕਾਰ) ਸ਼ਬਦ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ਉਸ ਅਨੰਦ ਕਾ ਕਛੁ ਅੰਤ ਪਾਰਾਵਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਅਸਥਾਨੁ ॥ ਉਚ ਤੇ ਉਚ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਥਾਨੁ ॥

ਵਹੁ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹੈ ਐਰ ਸਤਿ ਹੀ ਤਿਸਕਾ ਅਸਥਾਨ ਸਤਿਸੰਗ ਵਾ ਬੈਠਨ ਹੈ (ਉਰ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਜੋ ਉਚਾ ਹੈ ਐਰ ਸੁਧ ਹੈ ਐਰ ਨਿਰਬੰਧ ਹੈ ॥

ਆਪੁਨਾ ਕੀਆ ਜਾਨਹਿ ਆਪਿ ॥ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪਿ ॥
ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਜੋ ਪਰਪੰਥ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਐਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਦਇਆਲਾ ॥ ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ

ਨਾਨਕ ਤੇ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥ ੧੨ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਐਰ (ਨਾਨਕ) ਦ੍ਰਿੜ ਸੋ ਰਹਿਤ ਦਇਆ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ (ਨਿਹਾਲ) ਨਿਰਦੁਖ ਹੁਏ ਹੋਂ ॥ ੧੨ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਸਾਰਗ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਭ ਦੇਖੀਐ ਅਨਭੈ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨ ਹੈ ਅਲਿਪਾਤਾ ॥

ਅਨਭੈਤਾ ਕਾ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਅਲਿਪਾਤਾ) ਅਸੰਗ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨੁ ਕਰਿ ਬਿਸਥੀਰਨੁ ਜਲ ਤਰੰਗ ਜਿਉ ਰਚਨੁ ਕੀਆ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕਾ (ਬਿਸਥੀਰਨੁ) ਬਿਸਤਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪ ਸਭ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਸੋ ਤਰੰਗ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਅਪਣੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਕੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਭਿ ਰਸ ਮਾਣੇ ਭੋਗ ਘਟਾਣੇ ਆਨ ਨ ਬੀਆ ਕੋ ਬੀਆ ॥

(ਹਭਿ) ਸਭ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਭੋਗੋਂ ਕੇ ਰਸੋਂ ਕੇ ਭੋਗ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੁਲ ਐਰ (ਬੀਆ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਇਕ ਰੰਗੀ ਠਾਕੁਰੁ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਇਕ (ਰੰਗੀ) ਆਨੰਦੀ ਠਾਕਰ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਵਰਸਿ ਲੀਨਾ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ ਸਭ ਦੇਖੀਐ ਅਨਭੈ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲੀਨ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਮਛੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਰਬ ਮੈਂ ਨਿਰਭੈਤਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਪੂਰਨ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਉਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਕਵਨ ਬਛਾਈ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ ॥

ਕੌਨ ਕੌਨ ਉਪਮਾਨ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇਕਰ ਤਿਸਕੀ ਬਛਾਈ ਕਰੋ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਾਮਾਨ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਪੂਰਨ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਰਬ ਤੌਰ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰਨ ਮਨਮੋਹਨ ਘਟ ਘਟ ਸੋਹਨ ਜਬ ਖਿੰਰੈ ਤਬ ਛਾਈ ॥

ਪੂਰਨ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨ ਵਾਲਾ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਜਬ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸੋ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕੇ ਖੋਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਰੀਰ (ਛਾਈ) ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਉ ਨ ਅਰਾਧਹੁ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਸਾਧਹੁ ਘਰੀ ਮੁਹਤ ਕ ਬੋਲਾ ਆਈ ॥

ਐਸੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਾਧੋਂ ਸੇ ਮਿਲਿ ਕਰ ਅਰਾਧਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੋ ਘੜੀ ਵਾ (ਮੁਹਤ) ਅਧੀ ਘੜੀ ਤਕ ਅੰਤ ਕੀ ਵੇਲਾ ਆਈ ਜਾਣੋ ॥

ਅਰਬੁ ਦਰਬੁ ਸਭੁ ਜੋ ਕਿਛੁ ਦੀਸੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਛਹੁ ਜਾਈ ॥

ਦੇਹ ਸਭੀ ਜਿਤਨਾ ਕੁਛ ਕੌਮ ਆਉਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਮੰਨਿਆ ਹੁਆ ਪਦਾਰਥ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਸੋ ਸੰਗ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਹੁ ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਕਵਨ ਬਛਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰੋ ਤਿਸਕੇ ਕਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇਵੇ ਐਰ ਕੌਨ ਮੁਖ ਸੇ ਬਛਾਈ ਕਹੀ ਜਾਵੇ ॥ ੨ ॥

ਪੂਛਹੁ ਸੰਤ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰੁ ਕੈਸਾ ॥ ਹੀਉ ਅਰਾਪਉ ਦੇਹੁ ਸਦੇਸਾ ॥

ਹੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਪੁਛਤਾ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਠਾਕਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੇ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਤਿਸਕੇ ਮੈਂ ਅਪਨਾ (ਹੀਉ) ਜੀਵ ਮਨ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਵੋ ॥

ਦੇਹੁ ਸਦੇਸਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਕੈਸਾ ਕਹ ਮੋਹਨ ਪਰਵੇਸਾ ॥

ਦੇਹ ਸੰਦੇਸਾ ਜੇਵੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਕੈਸਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਮੋਹਨ ਕਾ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਹਾ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਅੰਗ ਅੰਗ ਸੁਖਦਾਈ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾਈ ਥਾਨ ਬਨੰਤਰ ਦੇਸਾ ॥

ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖਦਾਈ ਕੀ ਸਤਾ ਥਾਨ ਬਨੰਥਰੇ ਐ ਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਪੁਨਹ ਅੰਗ ਅੰਗ ਮੈਂ (ਆਈ) ਬਿਆਪੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੁਗਤਾ ਕਹਿ ਨ ਸਕਉ ਹਰਿ ਜੈਸਾ ॥

ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਮੁਕਤ ਔਰ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ (ਜੁਗਤਾ) ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਹਰੀ ਜੈਸਾ ਹੈ ਮੈਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥

ਦੇਖਿ ਚਰਿਤ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਪੂਛੈ ਦੀਨੁ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੈਸਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਮੋਹਤ ਭਇਓ ਹੈ ਦੀਨ ਹੋਕਰ ਜਗਿਆਸੂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪੁਛਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਬ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੇ ਪਾਹ ਆਇਆ ॥ ਪੈਨਿ ਸੁ ਰਿਦਾ ਜਿਹ ਚਰਨ ਬਸਾਇਆ ॥

ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਅਨੰਦਵਾਸ ਪਾਸ ਆਯਾ ਹੈ ਵਹੁ ਰਿਦਾ ਪੈਨ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਚਰਣੋਂ ਬਸਾਯਾ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਬਸਾਇਆ ਸੰਤ ਸੰਗਾਇਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਕੇ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਰਿਦੈ ਉਲਾਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਲੋਭੀਦਾ ਪਾਇਆ ॥

ਜਬ ਗਿਆਨ ਕਾ ਪਰਗਾਸ ਹੁਆ ਤਬ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਉਲਾਸ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ (ਲੋਭੀਦਾ) ਚਾਹੁਤਾ ਥਾ ਜੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਦੁਖੁ ਨਾਨਾ ਸੁਖ ਘਰਿ ਮਹਿ ਵੂਠਾ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਸਹਜਾਇਆ ॥

ਦੁਖ ਭਾਗ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਆਇ ਬਸਾ ਹੈ ਸਹਜੇ ਹੀ ਅਤੀ ਅਨੰਦ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੋਂ ਜਬ ਮੈਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਵਾ ਗਿਆਨ ਪਾਇਆ ਤਬ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਪਾਸ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ਗਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਮਹਿਮੇ ਅਰ ਹਸਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਰਾਇ ਮਹਿਮਾ ਔਰ ਰਾਇ ਹਸਨਾ ਦੋਨੋਂ ਕਾਂਗੜ ਅਰ ਧੌਲੇਕੋਸਰਦਾਰ ਬੇ ਹਸਨੇ ਸੇ ਕੁਛ ਗੁਨਾਹ ਹੁਆ ਅਕਬਰ ਨੇ ਘਰ ਜੋ ਨਿਕਾਲ ਦੀਆ ਮਹਿਮੇ ਕੀ ਸਰਣ ਗਿਆ ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕਾ ਮੁਖਤਾਰ ਕੀਆ ਵਹੁ ਦਿਲੀ ਟਕੇ ਦੇਟੇ ਗਿਆ ਵਹੁ ਹਮੇਸ ਮਹਿਮੇ ਕੇ ਗੈਰ ਹਾਜਰ ਅਰ ਆਪਕੋ ਹਾਜਰ ਲਿਖਾਵੈ ਗੈਰ ਹਾਜਰੀ ਕੇ ਸਬਬ ਮਹਿਮਾ ਕੈਦ ਹੁਆ ਜਹਾਂ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਨਸਰ ਨਾ ਆਵੈ ਐਸੇ ਭੋਇਹੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਦੀਆ ਹਸਨੇ ਨੇਤਿਸਕਾ ਰਾਜ ਲੀਆ ਏਕ ਸਮੇਂ ਅਕਬਰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਗਿਆ ਜੰਗਲ ਮੈਂ ਏਕ ਲਕੜੀ ਪੈ ਨਸ਼ਾਨਾਂ ਲਗਾਏ ਕੇ ਕਹਾ ਨਿਸਾਨੇਪੈਕਿਸੀ ਕਾ ਤੀਰ ਨ ਲਗਾ ਉਸ ਵਕਤ ਕਿਸੀਨੇ ਮਾਧਾਸ ਕਰੀ ਕਿ ਹੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮਹਿਮਾ ਵਡਾ ਨਿਸਾਨੇ ਬਾਜ ਹੈ ਸੁਨਕਰਤਿਸਕੇ ਬੁਲਾਇਆਂ ਮਹਿਮੇ ਨੇ ਨਿਸਾਨਾ ਬੋਧਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਖੁਸ਼ ਹੁਆ ਮਹਿਮੇ ਨੇ ਅਪਨਾ ਹਾਲ ਕਹਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਵੇਸ਼ ਦਈਜਾਕਰ ਹਸਨਾ ਕੈਦ ਕੀਆ ਵਾਢੀਆ ਵਾਰ ਗਈ ਤਿਸਕੀ ਪੁਨੀ ਇਸ ਵਾਰ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਖੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸਸਿੱਧੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਵ ਕਾ ਆਵਰਨ ਕੈਸੇਦੁਰ ਹੋਵੇਔਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੈਸੇ ਰੀਝੇ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ? ਉਤ੍ਰ ॥ ਸਾਦੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਪੁਨਿ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਗੁਰੁ ਕੁੰਜੀ ਪਾਹੁ ਨਿਵਲੁ ਮਨੁ ਕੋਠਾ ਤਨੁ ਛਾਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ

ਬਿਨੁ ਮਨਕਾ ਤਾਕੁ ਨ ਉਘੜੈ ਅਵਰ ਨ ਕੁੰਜੀ ਹਥਿ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਕੋਠਾ ਹੈ ਅਸਥੂਲ ਤਨ ਉਪਰ ਛਤ ਪੜੀ ਹੁਈ ਹੈ ਰਾਗ ਵੈਥ ਵਾ ਆਸਾ ਅੰਦਾ ਰੂਪੀ ਤਬਤੋਰੈਔਰਅਗਿਆਨਰੂਪੀ (ਨਿਵਲ) ਜੰਦਰਾ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਪਾਹੁ) ਪਾਸ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ 'ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਠਾਂ ਮਨ ਰੂਪੀ ਕੋਠੇ ਕਾ ਤਾਕ ਨਹੀਂ ਖੁਲਤਾਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਕੁੰਜੀ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਹਾਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਰੀ ਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਠਾਂ ਗਿਆਨ ਪਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਰਾਗੀ ਨਾਦੀ ਬੇਦਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਸੁਰਤੀ ਗਿਆਨੀ ਜੋਗਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਰਾਗ ਗਾਉਣੇ ਸੇ ਬਾਜੇ ਬਜਾਉਣੇ ਸੇ ਔਰ ਬੇਦ ਕੇ ਪੜਨੇ ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਸੁਰਤੀ) ਗਿਆਤ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੀ ਜੇ ਔਰ (ਗਿਆਨੀ) ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੋਧ ਕਰ ਐ ਅਸਦਾਗ

*ਐਸੀ ਤਿਸਰੀ ਧਰ ਹੈ। ਮਹਾਮ ਹਸਨਾ ਰਾਜਪੁਤਰਾਇ ਭਾਏ ਭੋਈ ॥ ਹਸਨੇ ਕੋਈਆਈ ਨਾਵਾ ਮਹਿਮੇਓ ॥ ਭਿਸਕੁਓਏਅੰਗਿਅਸਰਬਗਾਓਹੀਮਹਮੇਪਾਵਤੋ ਭੋਏ ਭਲ ਹਸਨੇ ਘੋਈ ॥ ਇਸ ਪੰਜ ਭਾਨੇ ਨਿਰਧੀ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਧੋਈ ਭੋਈ ॥ *ਕਾਪੇ ਯਾਦਿ ਨਿਰੰਗਤਾ ਜਿਨੀ ਕਾਪੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਇਤਯਾਦਿ

ਜੋਗ ਕਰ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਸੋਗੀ ਕੀਤੈ ਰੋਜਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਰੂਪੀ ਮਾਲੀ ਰੰਗਿ ॥

ਨਿਤਪ੍ਰੀਤਿ ਸੋਗ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਯਥਾ ਜੈਨੀ ਸਦੀਵ ਹੀ ਸੋਗ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਰੂਪ ਅਰ ਮਾਲ ਕੇ (ਰੰਗ) ਅਨੰਦ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਤੀਰਥ ਭਵਿਐ ਨੀਗਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਦਾਤੀ ਕੀਤੈ ਪ੍ਰੀਨਿ ॥

ਪੈਰੋਂ ਸੇ ਨਗਨ ਹੋਕਰ ਤੀਰਥ ਜਾਤਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ (ਦਾਤੀ) ਨਿਤਪ੍ਰੀਤਿ ਦਾਨ ਅਰ ਪੁੰਨ ਕਿਸੇ ਦੇਣੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਭੀਜਤਾ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਬਾਹਰਿ ਬੈਠਿਆ ਸੁੰਨਿ ॥

ਬਾਹਰ (ਸੁੰਨਿ) ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਬੈਠਣੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਭੋੜਿ ਮਰਹਿ ਭਿੜਿ ਸੂਰ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਕੇਤੇ ਹੋਵਹਿ ਧੂੜ ॥

(ਭੋੜਿ) ਰੂਪ ਮੈਂ ਸੂਰਮਾ ਹੋਕਰ ਲੜ ਮਰਨੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਭੀਜਤਾ ॥ ਔਰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਜੀਵੇ ਕੀ ਧੂੜੀ ਹੋਨੇ ਸੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੇ ਭੀਜਤਾ ਹੈ? ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲੇਖਾ ਲਿਖੀਐ ਮਨਕੈ ਭਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਭੀਜੈ ਸਾਚੇ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਕੇ ਕਰਤਬੋਂ ਕੇ (ਭਾਇ) ਅਨਸਾਰ ਲੇਖ ਲਿਖੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵਸੇ ਸੋਈ ਕਰਤੱਤ ਪਰਮਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋਮਨਕਰ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਨਵ ਛਿਅ ਖਟ ਕਾ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਨਿਸਿ ਦਿਨ ਉਚਰੈ ਭਾਰ ਅਠਾਰ ॥

(ਨਵ) ਬਿਆਕਰਣ ਛਿਅ ਸਾਸਤ੍ਰ ਖਟ ਅੰਗ ਵੇਟ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਜੋਤਸ ੧ ਨਿਰੁਕਤ ੨ ਪਿੰਗਲ ੩ ਸੰਖਿਆ ੪ ਔਰ ਏਕ ਅੰਗ ਵਿਆਕਰਣ ਹੈ ੫ ਕਲਪ ੬ ਇਨਕਾ ਜੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਅਠਾਰ ਪਰਬੋਂ ਵਾਲਾ (ਭਾਰ) ਮਹਾ ਭਾਰਥਾ ਵਾ ਅਠਾਰ ਪੁਰਾਣੋਂ ਸਹਿਤ ਮਹਾ ਭਾਰਥ ਕੋ ਜੋ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨਿਭੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੋਹਿ ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਣ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਭੀ (ਤੋਹਿ) ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਤਾਤੇ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪੁਰਸ ਮੁਕਤ (ਕਿਉ) ਕੈਸੇ ਕਿਸ ਤਰਾ ਹੋਜਾਵੇ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਨਾਭਿ ਵਸਤ ਬ੍ਰਹਮੈ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ੩ ॥

ਨਾਭੀ ਮੈਂ ਵਸਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀਨੇ ਜਿਸਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੈਗੁਰੋਦਾਰੋਤਿਸਕੇ ਨਾਮਕੇ ਪਛਾਣਹੈ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨਾ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਦੇਹ ਸਭ ਜਗਤ ਆਪ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਓਨੁ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਸਥਾਇਆ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਜਗਤ ਖੇਲ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਰਚਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ(ਸਥਾਇਆ)ਸਭ ਮੈਂ ਆਯਾਹੁਆਹੈ॥

ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਆਪਿ ਸਿਰਜਿਅਨੁ ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥

ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਨਾਏ ਹੈ ਔਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੇਹ ਸਭ ਮੈਂ ਬਯਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ ਜਿਨ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਸੇ ਬਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਦੁ ਵਰਤਣਾ ਸਭ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਤੂੰ ਸਭ ਮੈਂ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਜਗਤ ਤੇਰੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਤੇਰੇ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਰਸੁ ਮੈਂ ਸਰਪ ਵਰ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਨਾਨਕਾ ਆਪੇ ਰਖੈ ਵੇਕ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈ ਪੁਨਹ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕੇ (ਵੇਕ) ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਰਖਤਾ ਹੈ ॥

ਮੰਦਾ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਜਾ ਸਭਨਾਂ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ॥

(ਮੰਦਾ) ਬੁਰਾ ਕਿਸਕੇ ਕਹੀਏ ਜੋ ਸਭ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜੋ ਬਡੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਲੇ ਹੈ ਉਨਕਾ ਸੁਆਮੀ ਕੋਈ ਔਰ ਅਧਿਕ ਝਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਹੈ ਵੇਖੈ ਧੰਧੈ ਲਾਇ ॥

ਸਭਨਾਂ ਕਾ ਏਕ ਹੀ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਔਰ ਧੰਧਿਓਂ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਸੈ ਬੋਝਾ ਕਿਸੈ ਅਗਲਾ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥

ਕਿਸੀ ਕੋ ਬੋਝਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਬਹੁਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਧੰਧੇ ਜੋ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ॥

ਆਵਹਿ ਨੰਗੇ ਸਾਹਿ ਨੰਗੇ ਵਿਚੇ ਕਰਹਿ ਵਿਥਾਰ ॥

ਜੀਵ ਸਭ ਨੰਗੇ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਨੰਗੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲੇ ਜਾਤੇਹੋਂ ਬੀਚਹੀ ਭਾਵ ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ਵਿਥਾਰ ਕਰਤੇਹੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣੀਐ ਅਗੈ ਕਾਈ ਕਾਰ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਜਾਤਾ ਜੇ ਅਗੇ ਜੀਵ ਕੋ ਕਾਈ ਕਾਰ ਸੁਭ ਮਿਲਣੀ ਹੈ ਵਾ ਅਸੁਭ ਮਿਲਣੀ ਹੈ ਵਾ ਜੇਕਰ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਪਾਇ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕੋ ਨਾ ਬੁਝੀਏ ਤਾ ਅਗੈ ਅਰਥਾਤ ਔਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਇਸਨੇ (ਕਾਈ) ਕੋ ਨਸੀ ਕਾਰ ਕਰਨੀ ਹੈ ਭਾਵ ਵੈਰ ਜੀਵ ਸੇ ਸੁਭ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜਿਨਸਿ ਥਾਪਿ ਜੀਆਂ ਕਉ ਭੇਜੈ ਜਿਨਸਿ ਥਾਪਿ ਲੈ ਜਾਵੈ ॥

ਜੀਆ ਰੂਪੀ ਜਿਨਸੇ ਕੋ (ਭੇਜੈ) ਕਰੋ ਪੁਨਾ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਥਾਪੀਆ ਹੁਈਆ ਜਿਨਸੋਂ ਕੋ ਲੈਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੁਭ ਜਿਨਸ ਖਟਣ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਭੇਜਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਜੋਗੀ ਕੋਹੀ ਜਿਨਸ ਥਾਪ ਕਰ ਲੈ ਜਾਵੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੈ ਆਪੇ ਏਤੇ ਵੇਸ ਕਰਾਵੈ ॥

ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ (ਥਾਪਿ) ਇਸਥਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਆਪੇ (ਉਥਾਪੈ) ਲਭ ਕਰਤਾ ਹੈ (ਏਤੇ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ (ਵੇਸੁ) ਭੋਖ ਅਰਥਾਤ ਰੂਪ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਫਿਰਹਿ ਅਉਧੂਤੀ ਆਪੇ ਭਿਖਿਆ ਪਾਵੈ ॥

ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸਭ ਤਿਸਕੇ (ਅਉਧੂਤੀ) ਭਿਛਕ ਅਰਥਾਤ ਮੰਗਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਨਕੋ ਭਿਖਿਆ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਲੇਖੈ ਬੋਲਣੁ ਲੇਖੈ ਚਲਣੁ ਕਾਇਤੁ ਕੀਚੈ ਦਾਵੈ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਲੇਖੈ ਵਿਚ ਹੀ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਔਰ ਲੇਖੈ ਮੈਂ ਚਲਣਾ ਹੈ ਫੇਰ (ਕਾਇਤੁ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਦਾਵੈ ਕਰੀਏ ॥

ਮੂਲੁ ਮਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਏਹੋ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥

(ਮਤਿ) ਖਟ ਮਤਾਂ ਕਾ ਵਾ ਸਿਆਣਪ ਕਾ (ਮੂਲੁ) ਸਿਧਾਤ ਔਰ (ਪਰਵਾਣਾ) ਸਰਾ ਬਚਨ ਏਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕਹਿ ਕਰ ਸੁਨਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਰਣੀ ਉਪਰਿ ਹੋਇ ਤਪਾਵਸੁ ਜੇਕੋ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ॥ ੨ ॥

ਕਰਣੀ ਉਪਰ (ਤਪਾਵਸੁ) ਨਿਆਉ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਕੁਛ ਔਰ ਕਹੈ ਕਹਾਵੇਗਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀਏਗਾ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲਣੁ ਰਚਾਇਓਨੁ ਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਏਹ ਜਾਨਾ ਹੈ ਕਿ ਚਰਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਜਗਤ ਉਪਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਸਮਝ ਕਰ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਵਾ ਗਿਆਨ ਗੁਣ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਦ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਔਰ ਵਹੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੋ ਸਦੀਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਕਤਿ ਗਈ ਕ੍ਰਮੁ ਕਟਿਆ ਸਿਵ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇਆ ॥

(ਸਕਤਿ) ਮਾਇਆ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਨਿਬਿਰਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਕਾ ਭਰਮ ਕਟ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ (ਜੋਤੀ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਬੋਧ ਜਾਗ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਕੈ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੇ (ਪੋਤੈ) ਖਜਾਨੇ ਮੈਂ ਪੁੰਨ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਹਰਿਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਸਾਹ ਚਲੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਲਿਖਿਆ ਦੇਵੈ ਨਾਲਿ ॥

(ਸਾਹ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਾਸੋਂ ਜੀਵ ਵਣਜਾਰਿਆ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਚਲੇ ਆਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੋ ਜੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੇਣਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਲ ਹੀ ਲਿਖ ਵੀਆ ਹੈ ਵਾ ਆਪਣਾ ਜੋ ਸੁਰਤੀ ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਰੂਪ ਹੁਕਮ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਨਾਲ ਵੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹੁ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਜੀਵੋਂ ਬੇਦ ਸਮਝ ਕੀ ਆਗਿਆ ਤੁਮਕੋ ਮਾਨਨੀ ਜੋਗ ਹੈ ॥

ਲਿਖੇ ਉਪਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ਲਈਐ ਵਸਤੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਸੁਰਤੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਹੁਕਮ ਲਿਖੇ ਕੇ ਉਪਰ ਜੋ ਕਮਾਵਨ ਕੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੁਏ ਹੋਂ ਵਾ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੇ ਹੋਨ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮ ਵਸਤੁ ਸਮਾਲ ਲਈ ਹੈ ਭਾਵ ਆਤਮ ਪਰਾਇਣ ਹੁਏ ਹੋਂ ॥

ਵਸਤੁ ਲਈ ਵਣਜਾਰਈ ਵਖਰੁ ਥਾਪ ਪਾਇ ॥

ਤਿਨਾ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਵਣਜਾਰਿਆਂ ਨੇ ਵਸਤੁ ਭੀ ਲਈ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਵਖਰ ਚਿਏ ਰੂਪ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰ ਥਾਪ ਹੈ ਭਾਵ ਦਿੜ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕੇਈ ਲਾਹਾ ਲੈਚਲੇ ਇਕਿ ਚਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥

(ਕੇਈ) ਵਿਚਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਲੇ ਹੋਂ ਔਰ ਏਕ ਮਨਮੁਖ ਮੂਲ ਸੁਆਸੋਂ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਬੋਝਾ ਕਿਨੈ ਨ ਮੰਗਿਓ ਕਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਥਾਸਿ ॥

ਧਨਾਇਕ ਪਦਾਰਥ ਬੋਝਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਾ ਭਾਵ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਰਾਜੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ॥

ਨਦਰਿ ਤਿਨਾਕਉ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਸਾਬਤੁ ਲਾਏ ਰਾਸਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਨਦਰ ਤਿਨਕੋ ਭਈ ਹੈ ਜੋ ਸੁਆਸਾ ਰੂਪੀ ਪੁੰਜੀ ਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਪਾਸ ਸਾਬਤ ਲਿਆਏ ਹੋਂ ਵਾ ਸਾਬਤ ਪੁੰਜੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਮਿਤ (ਲਾਏ) ਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਆਸ ਖਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਵਾਏ ॥੧॥ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਆਵਾਗੋਣ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੁੜਿ ਜੁੜਿ ਵਿਛੁੜੇ ਵਿਛੁੜਿ ਜੁੜੇ ॥ ਜੀਵਿ ਜੀਵਿ ਮੁਏ ਮੁਏ ਜੀਵੇ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਜੋੜ ਮੈਂ ਜੁੜੇ ਹੋਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਵਿਛੁੜੇ ਹੋਂ ਔਰ ਜੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਵਿਛੁੜੇ ਹੋਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਪੁਨਹ ਜੋ ਜੀਵਤ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਹੋਂ ਜੋ (ਮੁਏ) ਮਿਤਰਕ ਸਮਾਨ ਹੋਂ ਔਰ ਜੋ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮੁਏ ਹੋਂ ਜੋ ਜੀਵਤੇ ਹੋਂ ਵਾ ਮਿਲ ਮਿਲ ਵਿਛੁੜੇ ਹੋਂ ਵਿਛੁੜ ਕਰ ਫੇਰ ਮਿਲੇ ਹੋਂ ਜੀਉ ਜੀਉ ਕਰ ਮੁਏ ਹੋਂ ਅਰ ਮਰ ਦਰ ਫੇਰ ਜੀਵੇ ਹੋਂ ॥

ਕੇਤਿਆ ਕੇ ਬਾਪ ਕੇਤਿਆ ਕੇ ਬੇਟੇ ਕੇਤੇ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਹੁਏ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਵਿਛੁੜੇ ਹੋਂ ਜੋ ਅਨੇਕੋਂ ਕੇ ਬਾਪ ਔਰ ਅਨੇਕੋਂ ਕੇ ਬੇਟੇ ਔਰ ਅਨੇਕੋਂ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਰ ਚੇਲੇ ਹੋਤੇ ਭਏ ॥

ਆਰੀ ਪਾਛੈ ਗਾਹਤ ਨ ਆਵੈ ਕਿਆ ਜਾਤੀ ਕਿਆ ਹੁਣਿ ਹੁਏ ॥

ਜੋ (ਹੁਣ) ਅਥ ਗਿਣੀਏ ਜੋ ਪੀਛੇ ਕਿਸ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਆਗੇ ਕਿਆ ਜਾਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤੋ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਕਰਨਾ ਕਿਰਤੁ ਕਰਿ ਲਿਖੀਐ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰੇ ॥

ਜੋ ਕਰਮ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ (ਕਰਿ) ਹਾਥ ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਲਿਖੀਤਾ ਹੈ ਕਰਤਾ ਹੋਕਰ ਭਾਵ ਸੇ ਹੰਕਾਰ ਭਾਵ ਕੋ ਪਾਰ ਕਰ ਪੀਛੇ ਕਰੇ ਹੋਂ ਅਥ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਗੇ ਕੋ ਕਰੇਗਾ ਵਾ ਚਾਰੇਂ ਜੁਥੋਂ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮਰੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੀਐ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰ ਮਰੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਕਰ ਤਰੀਏ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਏ ਸੇ ਹੀ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇਆ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਦੂਜੇ ਭਰਮ ਹੋਰਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ (ਦੂਜੈ) ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਦੇ ਕੂੜੇ ਆਲਾਇਆ ॥

ਭੂਠ ਅਰ ਕਪਟ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈ ਔਰ (ਕੂੜੇ ਆਲਾਇਆ) ਭੂਠ ਹੀ ਬੋਲਾ ਹੈ ॥

ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਲਤੁ ਮੋਹੁ ਹੇਤੁ ਹੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਸਥਾਇਆ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਜੋ ਮੋਹ ਹੈ ਏਹ ਸਭ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁੰਨਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਜੋ (ਹੇਤੁ) ਸਨੇਹੁ ਹੈ ਏਹ ਭੀ ਸਭੋ ਦੁਖ ਕਾ ਹੇਤੁ ਹੈ ॥

ਜਮਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਆਹਿ ਭਰਮਹਿ ਭਰਮਾਇਆ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਬਧੇ ਹੁਏ ਮਾਰੀਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸੁਖੋਂ ਵਾਸਤੇ ਭਰਮੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤਿਨਕੋ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਬੋਰਾਈ ਮੈਂ ਭਰਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਯੋਜੇ ਹੀ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਜਿਨ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੇ ਨਾਮਕੀ ਤੇ ਰਤੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਜਿਨਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਾਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਸੁਰਗਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਨਹਿ ਮਾਹਿ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਨ ਕੇ ਬੀਝ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨੀ ਪੀਤਾ ਰੰਗ ਸਿਉ ਜਿਨਕਉ ਲਿਖਿਆ ਆਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੋ (ਆਵਿ) ਧੁਰਸੇ ਹੀ ਉਤਮ ਕਰਮ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ ਕਰੇ ਸੋਇ ਸਾਲਾਹਿ ॥

ਕੀਤਾ ਹੁਆ ਜੀਉ ਕਿਉਂ ਸਲਾਹੀਏ ਭਾਵ ਸਲਾਹੁਣਾ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਲਾਹੁਣਾ ਕਰ ॥

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰਾ ਦੂਜਾ ਦਾਤਾ ਨਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਤਿੰਨ ਦੂਸਰਾ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਰਤਾ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਕਰਤਾ ਸਲਾਹੀਏ ਜਿਸਨੇ ਏਹ (ਆਕਾਰੁ) ਪਰਪੰਚ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦਾਤਾ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਸਭਸੈ ਦੇ ਆਧਾਰੁ ॥

ਦਾਤਾ ਸੋਈ ਸਲਾਹੀਏ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ (ਆਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਸਦੀਵ ਹੈ ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਭੰਡਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਸਦੀਵ ਅਮਰ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਭੰਡਾਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਜਿਸਕੀ ਆਗਨਾ ਮੈਂ ਹੈਂ ॥

ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੋ ਵਡਾ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਸਲਾਹੁਣਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੁ ਹੈ ਸਿਵੀਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ (ਨਿਪਾਨੁ) ਨਿਪੀਓਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੇਵਤੇ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਉਚਰਾਂ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਂਈ ॥

ਇਸਤੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਪਤਿਸ਼ਟਾ ਸਹਿਤ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਘਰ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ ਨਾਮੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਈ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰ ਸੁਖ ਸੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਈ ਹੈ ॥

ਮਤਿ ਪੰਖੋਰੁ ਵਸਿ ਹੋਇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਿਆਈ ॥

(ਮਤਿ) ਤੁਧੀ ਉਪਲਬਤ ਮਨ ਰੂਪੀ (ਪੰਖੋਰੁ) ਪੰਛੀ ਵਤ ਹੋਜ਼ਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਨਾਮੇ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਦਿਆਲ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤਬ ਨਾਮ ਮੈਂ ਖਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਤਿਸ ਸਿਉ ਕੈਸਾ ਬੋਲਣਾ ਜਿ ਆਪੇ

ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ॥ ਚੀਰੀ ਜਾਕੀ ਨਾ ਫਿਰੈ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਕੈਸੇ ਬੋਲਣਾ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਤਿਸਕੋ ਕੁਝ ਅਰ ਸੁਖ ਕਿਆ ਸੁਨਾਵਣਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਚੀਰੀ) ਚਿਠੀ ਭਾਵ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੁਜ਼ਤੀ ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਪਰਵਾਣ ਹੈ ॥

ਚੀਰੀ ਜਿਸਕੀ ਚਲਣਾ ਮੀਰ ਮਲਕ ਸਲਾਰ ॥

ਪੁਰਹ ਜਿਸਕੀ ਚਿਠੀ ਭਾਵ ਆਗਿਆ ਮੈਂ (ਮੀਰ) ਪਾਤਸ਼ਾਹ(ਮਲਕ)ਦੇਵਤੇਅਰ(ਸਲਾਰ) ਸਰਦਾਰ ਸਭਨੇਚਲੇਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵੈਸੋਈ (ਕਾਰ) ਕਰਣੀ ਭਲੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਚੀਰੀ ਚਲਣਾ ਹਥਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਚੀਰੀ) ਚਿਠੀ ਭਾਵ ਆਗਿਆ ਮੇਂ ਚਲੇ ਜਾਣੇ ਹੋਰਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਹਥ ਕਿਛੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸੇ ਪਲ ਮਾਤਰ ਨਹਿਰਨਾ ਅਖਤਿਆਰ ਨਹੀ ॥

ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਫੁਰਮਾਣੁ ਹੋਇ ਉਠੀ ਕਰ ਲੈ ਪਾਹਿ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਜਬ (ਫੁਰਮਾਣੁ) ਹੁਕਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜੀਵ ਉਠ ਕਰ (ਕਰ ਲੈ) ਰਸਤੇ ਪੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਹੋਏ ਸਾਰ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵ ਪਰਲੋਕ ਗਾਮੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇਹਾ ਚੀਰੀ ਲਿਖਿਆ ਤੇਹਾ ਹੁਕਮੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਰੂਪੀਚੀਰੀ ਕਰ ਜੈਸਾਮਸਤਕ ਮੈਂ ਹੁਕਮਲਿਖਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਹੀ ਹੁਕਮ ਸਭ ਜੀਵ ਕਮਾਵਤੇਹੈਂ॥

ਘਲੇ ਆਵਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸਦੇ ਉਠੀ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ (ਘਲੇ) ਭੇਜੇ ਹੁਏ ਸਭ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਐਰ (ਸਦ) ਬੁਲਾਏ ਹੁਏ ਪਰਲੋਕ ਕੋ ਉਠ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਔਦਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਸਿਫਤਿ ਜਿਨ੍ਹਾ ਕਉ ਬਖਸੀਐ ਸੋਈ ਪੋਤੇ ਦਾਰ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਪਨੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੀ ਬਖਸ਼ੀ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸਗਿਆਨ (ਪੋਤੇ ਦਾਰ) ਖਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਕੰਜੀ ਜਿਨਕਉ ਦਿਤੀਆ ਤਿਨ੍ਹਾ ਮਿਲੇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਆਗੇ ਜਿਨੋਂਨੇ ਭਗਤੀ ਵਾ ਬੁਧਮ ਬਿਦਯਾ ਰੂਪੀ ਕੰਜੀ ਜਿਨਕੋ ਦਈ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਭੰਡਾਰ ਮਿਲੇਹੈਂ॥

ਜਹ ਭੰਡਾਰੀ ਹੁ ਗੁਣ ਨਿਕਲਹਿ ਤੇ ਕੀਆਹਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜਿਨ ਖਜਾਨਰੀ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਾ ਮੁਖ ਤੇ ਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਪਰਵਾਣ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਦਰਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਕਉ ਨਾਨਕਾ ਨਾਮੁ ਜਿਨਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਪਾਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਦੀ ਮੁਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਸੁਣਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈਐ ਬੂਝੈ ਜਨੁ ਕੋਈ ॥

ਸੁਣ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਬੁਝਤਾ ਹੈ

ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸਾਚਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਬੈਠਤੇ ਸਾਚਾ (ਸਾਚਾ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਭਗਤਾ ਕਉ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਅਧਾਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਤਿਨਕੋ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਹਰੀ ਪਰਾਇਣ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਬਲਦਾਜੀਵ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਦ੍ਰਿਸਟਾਤੋਂਕਰ ਤਿਸਕੀਬਿਅੰਤਤਾ ਜਨਾਵਤੇਹੁਏਕਹਤੇਹੈਂ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਤੁਲੀਅਹਿ ਤੋਲ ਜੇ ਜੀਉ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਥੈ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਕੋ ਸੁਭ ਕਰਮ ਅਰਥਾਤ ਪੁਨਃ ਪਰਮ ਆਦਿਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰੋਂ ਕੋ ਪਿਛੈ ਪਾਇ ਕਰ ਤਕੜੀ ਪੈ ਤੋਲੀਏ ॥

ਇਕਸੁ ਨ ਪੁਜਹਿ ਬੋਲ ਜੇ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਕਰਿ ਮਿਲੈ ॥

ਜੇ ਜੇਕਰ ਪੂਰੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਪੂਰਾ ਹੋਕਰ ਮਿਲਨਾ ਚਾਹੇਤੋਂ ਵਹੁ ਕਰਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਇਕ (ਬੋਲ) ਉਪਕਾਰ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੁਜ ਸਕੇਗਾ ॥

ਵਡਾ ਆਖਣੁ ਭਾਰਾ ਤੋਲੁ ॥ ਹੋਰ ਹਉਲੀ ਮਤੀ ਹਉਲੇ ਬੋਲੁ ॥

ਤਿਸਕਾ (ਆਖਣੁ)ਕਹਿਣਾ ਵਡਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੀ ਕਥਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਔਰ ਵਿਚਾਰਰੂਪੀ ਤੋਲ ਭੀ ਭਾਰਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਲੀ ਮਤ ਕਰਕੇ ਹੋਲੀ ਹੀ ਬੋਲ ਕੋ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਰਤੀ ਪਾਣੀ ਪਰਬਤ ਭਾਰੁ ॥ ਕਿਉ ਕੰਡੈ ਤੋਲੈ ਸੁਨਿਆਰੁ ॥

ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਅਰ ਪਾਣੀ ਅਰ ਪਰਬਤੋਂ ਕਾ ਜੋ ਭਾਰ ਹੈ ਜੋ ਕੰਡੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਨਾਰਾ ਕੈਸੇ ਤੋਲ ਸਕੇਗਾ

ਅਵਥਾਤ ਨਹੀਂ ਤੋਲ ਸਕਤਾ ॥

ਤੋਲਾ ਮਾਸਾ ਰਤਕ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ ਦੇਇ ਪੁਜਾਇ ॥

ਪਰਤੁ ਜੇ ਤੋਲਾ ਮਾਸਾ ਰਤਕ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸੁਨਾਰ ਪੂਛਨੇ ਸੇ ਪੁਜਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕੇਗਾ ਇਸ਼ਟਾਤ ਮੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਿਅੰਤਕੀ ਮਿਰਯਾਦਾ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥ ਚਾ ਟੁਸਰਾ ਅਰਥ ॥ ਧਰਤੀ ਪਾਣੀ ਪਰਬਤ ਆਦਿਕ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜਿਸਕੇ (ਭਾਰ) ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਪੰਡਤ ਰੂਪੀ ਸੁਨਾਰ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਕੰਝੇ ਸਾਥ ਕੈਸੇ ਤੋਲ ਸਕੇਗਾ (ਤੋਲਾ) ਬੇਦ ਮਾਸਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪਰਮਾਣ ਰਤੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਪਰਮਾਣ ਪਾਇਕਰ ਪੂਛਣੇ ਸੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਮਿਤ ਪੁਜਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕੇਗਾ ॥

ਮੂਰਖ ਅੰਧਿਆ ਅੰਧੀ ਧਾਤੁ ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਨਿ ਆਪੁ ॥ ੧ ॥

ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨੀਓ ਕੀ ਅਵਿਦਿਆ ਮੈਂ (ਧਾਤੁ) ਧਾਵਣੀ ਹੈ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕੇ ਅਧਿਆਣ ਅਰਥਾਤ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗੋਂ ਕੋ ਆਪਕੇ ਅਧਿਕ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸੁਨਣਿ ਅਉਖਾ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੀ ਆਖਿ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਜਸ ਆਖਣਾ ਭੀ ਕਠਨ ਹੈ ਤੇ ਸੁਣਨਾ ਭੀ ਕਠਨ ਹੈ ਭਾਵ ਚਿਤ ਇਕਾਗਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ (ਆਖਿ) ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਵਾ ਅਧਿਆਣੋ ਕਰ ਭੀ ਆਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਆਖਿ ਆਖਹਿ ਸਬਦੁ ਭਾਖਹਿ ਅਰਧ ਉਰਧ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਇਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਮੁਖ ਦੁਆਰਾ ਅਰਥਾਤ ਕੰਨਾਗਰ ਆਖਤੇ ਹੈਂ ਇਕ (ਸਬਦ) ਬੇਦ ਦੁਆਰਾ ਭਾਖਤੇ ਹੈਂ (ਅਰਧ ਉਰਧ) ਤਲੇ ਉਪਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਐਸੇ ਚਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤਿਸਕਾ ਕੁਛ ਅਕਾਰ ਵਾਲਾ ਸਰੂਪ ਤੋ ਕਹੇਂ ਜੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਕਿਹੁ ਹੋਇ ਤ ਕਿਹੁ ਦਿਸੈ ਜਾਪੈ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਤਿ ॥

ਜੇਕਰ ਕੁਛ ਅਕਾਰ ਹੋਵੇ ਤੇ ਕਿਛ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਭੀ ਆਵੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾ ਤੋ ਕੋਈ ਅਕਾਰ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤਹੀ ਜਾਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਘਟੁ ਅਦੁਘਟ ਘਟ ਬਾਪਿ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਇਆ ਮਹਤਤਾਦਿਕ ਕਾਰਣ ਦੁਆਰੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਐਥੇ ਅਰ ਸੋਥੇ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੋ ਤਿਸਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਨਾਨਕਾ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੈ ਆਖਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਖਣ ਅਉਖਾ ਹੀ ਹੈ ਅਖਾਣੋਂ ਕਰਕੇ ਆਖਣੇ ਸੇ ਭੀ (ਜਾਪੈ) ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਉਝੀ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਨਾਮੇ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮਨ (ਰਹਸੀਐ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮਜੇ ਹੀ ਸਤੀ ਆਈ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ਸਭ ਦੁਖ ਗਵਾਈ ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਣਨੇ ਸੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਬਰਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਨਉ ਉਪਜੈ ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਸੇ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ (ਨਉ ਉਪਜੈ) ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਜੇ ਹੀ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਸਭ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥

ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸਭ ਜਾਤੀ ਔਰ ਪਤਿਸਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮਜੇ ਹੀ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਨਾਨਕ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੬ ॥

ਤਾਤ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜਾ ਕਾਹਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਬਿਰਤੀਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਹਰੀਨਾਮ ਕੋਧਾਵਨਾਕਰੀਏ ॥ ੬ ॥ ਨਿਗੁਰੇ ਗੁਣਗੀਨੋਂ ਕੀ ਕਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਮਨਮੁਖਤਾ ਰੂਪ ਸੁਭ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਨੇ ਕਰ ਮੂੰਹ ਸੁਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੁਠਿ ਨ ਰਾਗੀਂ ਜੁਠਿ ਨ ਵੇਦੀਂ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਰਾਗ ਗਾਇਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੁਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਅਰ ਬੇਦ ਪੜਨੇ ਕਰ ਭੀ ਜੁਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ॥

ਜੁਠਿ ਨ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜ ਕੀ ਝੋਈ ॥

ਪੁਨਹ ਚੇਰਮਾ ਅਰ ਸੁਰਜ ਕੇ ਬੰਦਾਇਣੀ ਬ੍ਰਹਮਿ ਭੇਦ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਸਰਤ ਰਖਣੇ ਸੇ ਸੁਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਅੰਨੀ ਜੂਠਿ ਨ ਨਾਈ ॥

ਅੰਨ ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਕਰ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਐਰ ਅਪਣੀ (ਨਾਈ) ਵਡਿਆਈ ਕਰਾਉਣੇ ਸੇ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਹੈ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਮੀਹੁ ਵਰ੍ਹਿਐ ਸਭ ਥਾਈ ॥

ਸਰਥ ਥਾਈਂ ਮੇਘ ਕੇ ਵਰਸਣੇ ਸੇ ਭਾਵ ਜਲਧਾਰਾ ਲੈਣੇ ਕਰ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਪਰਤੀ ਜੂਠਿ ਨ ਪਾਣੀ ॥

ਪਰਤੀ ਮਿੰ ਗੁਰਾ ਬਨਾਇ ਕਰ ਤਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਾ ਪਰਤੀ ਦਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਪਾਣੀ ਮੈਂ ਖਲੋਵਣੇ ਸੇ ਵਾ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਉਣੇ ਸੇ ਭੀ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਪਉਣੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਪਵਨ ਕੇ ਭਖਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਾ ਦਸਮੇ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਪਉਣ ਕੇ ਸਮਾਵਣੇ ਅਰਥਾਤ ਰੋਕਣੇ ਸੇ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਵਾ ਪੂਰਬੁਕਤ ਸਰਥ ਵਸਤੂਓਂ ਮੈਂ ਐਸੀ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੈਸੀ ਨਿਗੁਰੇ ਬੇਮੁਖੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਗੁਰਿਆ ਗੁਣ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਮੁਹਿ ਵੇਰਿਐ ਮੁਹੁ ਜੂਠਾਂ ਹੋਇਯਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਨਿਗੁਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ (ਮੁਹਿ ਵੇਰਿਐ) ਬੇਮੁਖ ਹੋਣੇ ਸੇ ਤਿਨਕਾ ਮੁਖ ਜੂਠਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਕਹੇ ਚੁਲੀ ਭਰਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਜਲ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਥ ਮੁਖ ਸੁਚਾ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਏਹ ਜੂਠ ਭੀ ਚੁਲੀ ਕਰਨੇ ਕਰ ਉਤਰਨੀ ਰਾਹੀਏ ਤਿਸ ਪਰ ਅਸਪਾਰਨ ਧਰਮ ਵਰਨਨ ਕਰੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਚੁਲੀਆ ਸੁਚੀਆ ਜੇ ਭਰਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਚੁਲੀਆ ਸੁਚੀਆ ਹੋਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭਰ ਜਾਣੈ ॥

ਸੁਰਤੇ ਚੁਲੀ ਗਿਆਨ ਕੀ ਜੋਗੀ ਕਾ ਜਤੁ ਹਾਇ ॥

(ਸੁਰਤੇ) ਸ੍ਰਤੀਓਂ ਕੇ ਪਾਠਕ ਅਰਥਾਤ ਸਾਸਤ੍ਰਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਚੁਲੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਐਰ ਜੋਗੀ ਪ੍ਰਾਣਾਧਾਮੀ ਕੀ ਚੁਲੀ ਜਤ ਕਾ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਚੁਲੀ ਸੰਤੋਖ ਕੀ ਗਿਰਹੀ ਕਾ ਜਤੁ ਦਾਨੁ ॥

ਰਾਜੇ ਚੁਲੀ ਨਿਆਵ ਕੀ ਪੜਿਆ ਸਚੁ ਧਿਆਨੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੀ ਚੁਲੀ ਸੰਤੋਖ ਧਾਰਨੇ ਕੀ ਹੈ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਕੀ ਚੁਲੀ ਸਤ ਬੋਲਣਾ ਦਾਨ ਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਰਾਜੇ ਕੀ ਚੁਲੀ ਧਰਮ ਨਿਆਇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਐਰ ਸਰਥ ਵਿਦਵਾਨੋਂ ਕੀ ਚੁਲੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਵਰਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਹੈ ॥

ਪਾਣੀ ਚਿਤੁ ਨ ਧੋਪਈ ਮੁਖਿ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥

ਜੇਸੇ ਪਾਣੀ ਕਰ ਧੋਣੇ ਸੇ ਮੁਖ ਸੁਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਧੋਤਾ ਜਾਤਾ ਪੁਨ ਮੁਖ ਦੁਆਰੇ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਖਾ ਜਾਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਜਗਤ ਕਾ ਫਿਰਿ ਪਾਣੀ ਸਭੁ ਖਾਇ ॥ ੨ ॥

ਐਰ ਪਾਣੀ ਸਰਥ ਕਾ ਪਿਤਾ ਅਰਥਾਤ ਉਤਪਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਰਕਤ ਬੀਜਨ ਏਹ ਜਲ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਪਾਣੀ ਹੀ ਸਭ ਕੇ ਖਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਲਭ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਐਸਾ ਸਾਮ੍ਰਥ ਪਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬੇਮੁਖਤਾ ਰੂਪ ਜੂਠ ਕੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸਭ ਸਿਧਿ ਹੈ ਰਿਧਿ ਪਿਛੈ ਆਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਸਰਥ ਸਿਧੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਰਿਧੀ ਭੀ ਪਿਛੈ ਲਗੀ ਆਵੇ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਨਉਨਿਧਿ ਮਿਲੈ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਸੇ ਨਵੇਂ ਨਿਧੀਆਂ ਮਿਲਤੀਆਂ ਹੋਂ ਐਰ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਨਿਭਤ ਵਲ ਕੇ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਇ ਕਵਲਾ ਚਰਨ ਧਿਆਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸੰਤੋਖ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਐਰ ਲਭਮੀ ਤਿਸ ਸੰਤੋਖੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਧਿਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸਹਜੁ-ਉਪਜੈ ਸਹਜੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਗਿਆਨ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਰ ਜਗਿਆਸੂ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਅਠਮ ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਨਾਮ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਣਾ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸੂਚਨ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮਣੁ ਦੁਖਿ ਮਰਣੁ ਦੁਖਿ ਵਰਤਣੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਾ ਦੁਖ ਮੈਂ ਜਨਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਮੈਂ ਵਰਤਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਦੁਖ ਸਹਿਤ ਮਰਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਖੁ ਦੁਖੁ ਅਗੈ ਆਖੀਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥
ਔਰ ਅਗੇ ਭੀ ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਕਥਨ ਕਰੀਏ ਹੈ ਨਾਸਕੋਤ ਗਰਜ਼ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਪੰਡਤ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਦੁਖ ਕੀਆ ਪੰਡਾ ਖੁਲੀਆ ਸੁਖੁ ਨ ਨਿਕਲਿਓ ਕੋਇ ॥
ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਏਸੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਦੁਖ ਕੀਆ ਪੰਡਾ ਹੀ ਖੁਲੀਆ ਹੁਈਆ ਹੈਂ ਅਰ ਸੁਖ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਾ ਹੈ ॥

ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੀਉ ਜਲਾਇਆ ਦੁਖੀਆ ਚਲਿਆ ਹੋਇ ॥
ਭਗੰ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਪਹਿਲੇ ਤੋ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸਾਸਨਾ ਕਰ ਜਲਾਇਆ ਪੁਨਹ ਅਗੇ ਨਰਕ ਮੈਂ ਦੁਖ ਸਹਿਤ ਚੋਤਾ ਹੁਆ ਚਲਤਾ ਫੁਇਆ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਸੁਖ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਿਵਤੀ ਰਤਿਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਿਵਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮਨ ਅਰ ਤਨ ਹਰਿਆ ਅਨੰਦ ਹੋਜਾਵੇ ਹੈ ॥
ਦੁਖ ਕੀਆ ਅਗੀ ਮਾਰੀਅਹਿ ਭੀ ਦੁਖੁ ਦਾਰੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
ਜੇਕਰ ਜਪ ਤਪ ਅਰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਜੋ ਦੁਖ ਹੈਂ ਏਹ ਦਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਤਉ ਦੁਖੋਂ ਕੀਆਂ ਅਗੀਂ ਜੋ ਕਾਮਾਂਦਕ ਖਬਾਰ ਹੈਂ ਜੋ ਮਾਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਭਸੁ ਰੰਗੁ ਭਸੁ ਹੁ ਭਸੁ ਖੇਹ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਦੁਨੀਆ) ਮਾਇਆ ਕਾ (ਰੰਗ) ਅਨੰਦ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਭਸਮ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਨਿਕੰਮਾ ਹੈ ॥
ਭਸੇ ਭਸੁ ਕਮਾਵਣੀ ਭੀ ਭਸੁ ਭਰੀਐ ਦੇਹ ॥
(ਭਸੇ ਭਸੁ) ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਵਿਸਿਓਂ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਬਹੁਕੇ ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਹ ਭਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਜਾ ਜੀਉ ਵਿਚਹੁ ਕਵੀਐ ਭਸੁ ਭਰਿਆ ਜਾਇ ॥
ਜਬ ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭਸਮ ਕਾ ਭਰਾ ਹੁਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਅਗੈ ਲੇਖੈ ਮੰਗਿਐ ਹੋਰ ਦਸੁਣੀ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥
ਅਗੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗਤੇ ਜੋ ਹੋਰ (ਦਸੁਣੀ) ਦਸ ਗੁਣੀ ਖੇਹ ਪੜਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਏਸੇ ਇਸਾ ਜੋ ਪਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਖੇਹ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੇ ਜਮੁ ਨੋੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਪੁਰਸ ਕੋ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਮ ਭੀ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਆਨੋਹੁ ਗਵਾਵੈ ॥
ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਰਗਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਆਪੁ ਬੁਝੀਐ ਲਾਹਾ ਨਾਉ ਪਾਵੈ ॥
ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਜੋ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਸਮਝ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਜੋ ਹੀ (ਲਾਹਾ) ਲਾਭ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਪਾਪੁ ਕਟੀਅਹਿ ਨਿਰਮਲ ਸਚੁ ਪਾਵੈ ॥
ਪੁਨਹ ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਕੇ ਪਾਪ ਕਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੁਖ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਨਾਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵੈ ॥ ੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਉਜਲੇ ਹੁਏ ਹੈ ਯਾਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ਪਾਖੰਡੀ ਪੂਜਕ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਘਰਿ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸਭਾ ਨਾਲਿ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੈਂ (ਨਾਰਾਇਣ) ਨਾਕਰ ਹੈ ਅਰ ਨੰਦ ਸੁਨੰਦਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਸਾਥ ਹੈ ॥
ਪੂਜ ਕਰੇ ਰਖੈ ਨਾਵਾਲਿ ॥
ਠਾਕਰੋਂ ਕੋ ਅਸਨਾਨ ਕਰਵਾ ਕਰ ਆਗ ਰਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
ਕੰਗੂ ਚੰਨਣੁ ਫੁਲ ਚੜਾਏ ॥ ਪੈਰੀ ਪੈ ਪੈ ਬਹੁਤੁ ਮਨਾਏ ॥

ਯੇਸਰ ਚੰਦਨ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਫੁਲੋਂ ਕੋ ਚੜਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੈਰੀ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਨੁਆ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਪੈਨੈ ਖਾਇ ॥ ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧ ਸਜਾਇ ॥
ਔਰ ਮਾਨੁਖੋਂ ਸੇ ਮੰਗ ਮੰਗ ਕਰ ਪਹਿਰਤਾ ਖਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ (ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ) ਅਗਿਆਤ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਅੰਧ ਜੀਵ ਕੋ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਹਿਤ ਲੋਕ ਨਗਣੇ ਅਰਥ ਪੂਜਾ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਮੰਦ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਭੁਖਿਆਂ ਦੇਇ ਨ ਮਰਦਿਆ ਰਖੈ ॥ ਅੰਧਾ ਝਗੜਾ ਅੰਧੀ ਸਥੈ ॥ ੧ ॥
ਤੇਰਾ ਨਾਕਰ ਭੁਖਿਓਂ ਕੋ ਕੁਛ ਦੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸੇ ਰਾਖਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਹ ਤੇਰਾ ਪੂਜਾ ਕਾ ਝਗੜਾ ਅੰਧਾ ਹੈ ਔਰ ਨੰਦ ਸੁਨੰਦਾਦਿਕੋਂ ਕੀ (ਸਥੈ) ਸਭਾ ਭੀ ਅੰਧੀ ਹੀ ਹੈ ॥੧॥ ਸਭ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸੁਰਕੇ ਹੁਕਮ ਬੀਚ ਹੈ ਐਸੇ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਭੇ ਸੁਰਤੀ ਜੋਗ ਸਭਿ ਸਭੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ॥
ਸਭੇ (ਸੁਰਤੀ) ਗਿਆਤ ਅਰ (ਜੋਗ) ਅਸ਼ਟਾਗ ਜੋਗ ਸਭੀ ਔਰ ਸਭੇ ਹੀ ਬੇਦ ਅਰ ਪੁਰਾਨ ਜੋ ਹੈਂ ॥

ਸਭੇ ਕਰਣੇ ਤਪ ਸਭਿ ਸਭੇ ਗੀਤ ਗਿਆਨ ॥
ਸਭੀ ਜੋ ਕਰਤਤ ਕਰਨੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸਭੀ ਤਪ ਔਰ ਸਭੀ ਗੀਤ ਗਾਵਨੇ ਅਰ ਗਿਆਨ ਕਥਨ ਕਰਨੇ ॥

ਸਭੇ ਬੁਧੀ ਸੁਪਿ ਸਭਿ ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਸਭਿ ਥਾਨ ॥
ਸਭੇ ਬੁਧੀਆਂ ਅਰ ਸਭੀ ਸੁਧੀਆਂ ਅਰ ਸਭੀ ਤੀਰਥ ਅਰ ਸਭੀ (ਥਾਨ) ਦੇਵ ਸਥਾਨ ॥

ਸਭਿ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆਂ ਅਮਰ ਸਭਿ ਸਭਿ ਖੁਸ਼ੀਆ ਸਭਿ ਖਾਨ ॥
ਸਭੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਅਰ ਸਭੀ (ਅਮਰ) ਹੁਕਮ ਪੁਨਹ ਸਭੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅਰ ਸਭੀ ਸਰਦਾਰ ॥

ਸਭੇ ਮਾਣਸ ਦੇਵ ਸਭਿ ਸਭੇ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥
ਸਭੇ ਹੀ ਮਾਨੁਖ ਅਰ ਸਭੀ ਦੇਵਤਾ ਔਰ ਸਭੇ ਹੀ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥

ਸਭੇ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡ ਸਭਿ ਸਭੇ ਜਾਂਅ ਜਹਾਨ ॥
ਸਭੇ ਹੀ ਪੁਰੀਆਂ ਅਰ ਸਭੀ ਖੰਡ ਔਰ (ਜਹਾਨ) ਜਗਤ ਕੇ ਸਭੀ ਜੀਵ ਜੋ ਹੈਂ ॥

ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ਆਪਣੇ ਕਰਮੀ ਵਹੈ ਕਲਾਮ ॥
ਜੇਸੀ ਕਰਮੋਂ ਅਨਸਾਰ ਜੀਵ ਕੋ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਕਲਾਮ ਵਗੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਸਭੀ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਾ ਰਖੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਚਿ ਨਾਇ ਸਚੁ ਸਭਾ ਦੀਬਾਨੁ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਚਾ ਹੈ ਔਰ ਉਸਕੇ ਨਾਮ ਭੀ ਸਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਭਾ ਭੀ ਤਿਸਕੀ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ (ਦੀਬਾਨੁ) ਆਸਰਾ ਭੀ ਤਿਸਕਾ ਸਚਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਮਨਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥
ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਮੋਖ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥
ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੋਈ ਪਤੀ ਹਰੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਭਵਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਫਿਰਿ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪੰਥੁ ਪਰਗਟਾ ਨਾਮੇ ਸਭ ਲੋਈ ॥
ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ (ਲੋਈ) ਮ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਮ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੋ ਵਾ (ਲੋਈ) ਪਰਕਾਸ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਭ ਮੈਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਉ ਮੰਨੀਐ ਜਿਨੁ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ॥ ੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਨਾਮ ਮਨਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਸੋਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾ ਸਿਰਿ ਕਰੇ ਇਕ ਪੈਰਿ ਧਿਆਏ ॥

ਸਿਵ ਪੁਰੀ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਆਦਿਕ ਪੁਰੀਓਂ ਅਰ ਭਾਰਤ ਆਦਿਕ ਖੰਡੋਂ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਜਸ ਕੋ (ਸਿਰਿ ਕਰੇ) ਉਰਾ ਵਾਢੈ ਲਾਵਣਾ ਕਰ ਲੇਵੇ ਵਾ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾ ਪਰ ਆਪ ਕੋ ਸਿਰੋਮਨੀ ਕਰੇ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਆਗਿਆ ਮੈਂ ਚਲਾਵੇ ਵਾ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾ ਕੇ ਰਾਜਿਓਂ ਕੋ (ਸਿਰਿ ਕਰੇ) ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਅਪਣੇ ਪਲੰਘ ਕੇ ਸਿਰਾਟੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਬਣਾ ਰਖੇ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਐਸਾ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਹੋਵੇ ਔਰ ਇਕ ਪੈਰ ਕੇ ਉਪਰ ਖੜਾ ਹੋਇ ਕਰ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ॥

ਪਉਣੁ ਮਾਰਿ ਮਨਿ ਜਪੁ ਕਰੇ ਸਿਰੁ ਮੰਡੀ ਤਲੈ ਦੇਇ ॥

ਪੈਣ ਰੂਪ ਬੰਚਲ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਵਾ ਪ੍ਰਾਣ ਪੋਣ ਕੋ (ਮਾਰਿ) ਰੋਕ ਕਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜਪ ਕਰੇ ਔਰ ਗਰਵਨ ਕੇ ਤਲੈ ਸਿਰ ਕੋ ਦੇਵੇ ਅਰਥਾਤ ਕਪਾਲੀ ਆਸਨ ਕਰੇ ॥

ਕਿਸੁ ਉਪਰਿ ਓਹੁ ਟਿਕ ਟਿਕੈ ਕਿਸਨੋ ਜੋਰੁ ਕਰੇਇ ॥

ਕਿਸ (ਟਿਕ) ਆਸਰੇ ਪਰ ਟਿਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹੁ ਤੁਛ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਸਕੋ ਉਪਰ ਜੋਰ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੀ ਪੁਰ ਅਹਿਸਾਨ ਅਰ ਜੋਰ ਨਹੀਂ ॥

ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਕਿਸਨੋ ਕਰਤਾ ਦੇਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਕਿਸਕੋ ਕਹੋਂ ਜੋ ਕਰਤਾ ਅਪਨਾ ਆਪ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦੇਵੇਗਾ ਭਾਵ ਉਸਕੋ ਕੋਈ ਅਪਨੇ ਜੋਰ ਕਰ ਵਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮਿ ਰਾਹੇ ਆਪਣੈ ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣੇਇ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਪਣੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਇਸਥਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮੂਰਖ ਆਪ ਕੋ ਭਿਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਮ ਮੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਮੈਂ ਕਰੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਹੈ ਹੈ ਆਖਾ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਹੂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥

ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਵਾਰੀ ਐਸੇ ਆਖਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਅਰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਬੈਰ ਕਰੂੰ ॥

ਆਖੂੰ ਆਖਾਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਹਣਿ ਨ ਆਵੈ ਤੋਟਿ ॥

(ਆਖੂੰ) ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਹੀ (ਸਦਾ) ਨਿਤ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਆਖੋਂ ਔਰ ਕਹਿਣੇ ਕਰ ਜਸ ਕਾ ਤੋਟਾ ਨ ਆਵੇ ॥

ਨਾ ਹਉ ਬਕਾ ਨ ਠਾਕੀਆ ਏਵਡ ਰਖਹਿ ਜੋਤਿ ॥

ਨਾ ਤੋ ਮੈਂ ਜਸ ਕੋ ਕਹਿਤਾ ਹੂਆ ਬਕੋਂ ਔਰ ਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ (ਠਾਕੀਆ) ਰੋਕੇ ਇਤਨੀ ਵਡੀ (ਜੋਤਿ) ਸਕਤੀਭੀ ਹਮਰਖੇਂ ॥

ਨਾਨਕ ਰਸਿਅਹੁ ਦੁਖ ਬਿੰਦੁ ਉਪਰਿ ਆਖਣੁ ਦੋਸੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਮਨ ਹੋਕਰ ਰਸੇ ਬਿੰਦੁ ਰੁਖ ਮਾਤਰ ਇਨ ਸਭ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਜਸ ਆਖਣੇ ਕਰ ਦੋਸੋਂ ਕੋ ਉਪਰ ਹੋਜਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੋਸੋਂ ਕੀ ਨਿਬਿਰਤੀ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਕੁਲੁ ਉਧਰੈ ਸਭੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਥਾਇਆ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਨਾਨਕ ਦਾਇਕ ਆਦਿਕ ਸਭੀ ਕੁਲ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਟੰਬ ਭੀ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੰਗਤਿ ਉਧਰੈ ਜਿਨ੍ਹ ਰਿਦੈ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ੍ਹੇਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਜੀਵ ਉਧਰ ਜਾਵੇ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਖਿ ਉਧਰੈ ਜਿਨ੍ਹ ਰਸਨ ਰਸਾਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਰਸਨਾ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਜਗਿਆਸੂ ਜਨ ਨਾਮ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨੇ ਕਰ ਔਰ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਦੁਖ ਭੁਖ ਗਈ ਜਿਨ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਨੇ ਤਿਸਕੀ ਦੁਖ ਅਰ ਭੁਖ ਦੂਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤਕੇ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨੀ ਸਾਲਾਹਿਆ ਜਿਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਗੁਰੂਕੇਸਾਥਿ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਭੇ ਰਾਤੀ ਸਭਿ ਦਿਹ ਸਭਿ ਬਿਤੀ ਸਭਿ ਵਾਰ ॥

ਸਭੀ ਰਾਤੋਂ ਔਰ ਸਭੀ ਦਿਨ ਸਭੀ ਤਿਥੋਂ ਪੁਨਃ ਸਭੀ ਵਾਰ ॥

ਸਭੇ ਰੁਤੀ ਮਾਹ ਸਭਿ ਸਭਿ ਪਰਤੀ ਸਭਿ ਭਾਰ ॥

ਸਭੀ ਬੁੱਤੋਂ ਔਰ ਸਭੀ ਮਹੀਨੇ ਅਰ ਸਭੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀਆਂ ਔਰ ਸਭੀ (ਭਾਰ) ਅਠਾਰਾਂ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ॥

ਸਭੇ ਪਾਣੀ ਪਉਣ ਸਭਿ ਸਭਿ ਅਗਨੀ ਪਾਤਾਲ ॥

ਸਭੇ ਹੀ ਜਲ ਔਰ ਸਭੀ ਪੈਣ ਸਭੀ ਅਗਨੀ ਔਰ ਸਭੀ ਪਾਤਾਲ ॥

ਸਭੇ ਪੁਰੀਆਂ ਖੰਡ ਸਭਿ ਸਭਿ ਲੋਅ ਲੋਅ ਅਕਾਰ ॥

ਸਭੇ ਹੀ ਪੁਰੀਆਂ ਔਰ ਸਭੀ ਖੰਡ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਜੋ ਸਭ ਅਕਾਰ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਪੀ ਕੇਤਕਾ ਕਹਿ ਨ ਸਕੀਜੈ ਕਾਰ ॥

ਜੋ ਪੁਰਖ ਕਹੇ ਹੈ ਇਨੋਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਜੋ ਕਿਤਨਾਕ ਹੈ ਔਰ ਨਾਂ ਤਿਸਕੀ (ਕਾਰ) ਕਰਣੀ ਕਹਿ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਖਹਿ ਬਕਹਿ ਆਖਿ ਆਖਿ ਕਰਿ ਸਿਫਤੀਂ ਵੀਚਾਰ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਸਿਫਤੋਂ ਕੇ (ਆਖਿ) ਮੁਖਜੇ ਆਖ ਆਖ ਕੇ ਔਰ ਮਨ ਸੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਕਰਕੇ ਬਕਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਕ੍ਰਿਤੁ ਨ ਪਾਇਓ ਬਪੁੜੀ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਗਵਾਰ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੀ (ਬਪੁੜੀ) ਵੇਚਾਰੀ ਬੁਧੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਤ ਮਾਤਰ ਭਾਵ ਬੋਲਾ ਸਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਕਹੇ ਮੈਂ ਅੰਤ ਕੇ ਪਾਵੋਂਗਾ ਸੋ ਕਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਗਵਾਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਅਖੀ ਪਰਣੈ ਜੇ ਫਿਰਾਂ ਦੇਖਾਂ ਸਭੁ ਅਕਾਰੁ ॥

(ਅਖੀ ਪਰਣੈ) ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਪਰਨੇ ਅਰਥਾਤ ਨੀਚੇ ਪਿਆਨ ਕਰ ਫਿਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਦੇਖਣੇ ਵਾਲੇ ਤਿਨਸੇ ਭੀ ਪੂਛੇ ਔਰ (ਸਭੁ ਅਕਾਰੁ) ਜੋ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਾਤਰ ਕੇ ਦੇਖਨੇ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਹੈਂ ਤਿਨਸੇ ਭੀ ਪੂਛੇ ॥

ਪੁਛਾ ਗਿਆਨੀ ਪੰਡਿਤਾਂ ਪੁਛਾ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀਓਂ ਔਰ ਪੰਡਿਤਾਂ ਸੇ ਪੂਛੇ ਔਰ ਬੇਦ ਕੇ ਬੀਚਾਰਨੇ ਵਾਲੋਂ ਸੇ ਭੀ ਪੂਛੇ ॥

ਪੁਛਾ ਦੇਵਾਂ ਮਾਨਸਾਂ ਜੋਧ ਕਰਹਿ ਅਵਤਾਰ ॥

ਦੇਵਤਿਓਂ ਔਰ ਮਾਨਸਾਂਸੇ ਪੂਛੇ (ਜੋਧ) ਸੁਰਬੀਰੋਂ ਸੇ ਪੂਛੇ ਔਰ ਜੋ ਈਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੇ ਭੀ ਪੂਛੇ ॥

ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਸਭਿ ਸੁਣੀ ਜਾਇ ਦੇਖਾਂ ਵਰਬਾਰੁ ॥

ਪੁਨਹ ਸਿਧ ਜੋ ਹੈਂ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਉਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀ ਜੋ ਹੈਂ ਸਭ ਸੇ ਪੂਛ ਕਰ ਉਨਕੇ ਵਾਕ ਭੀ ਸੁਣੋਂ ਔਰ ਜਾਇ ਕਰ (ਵਰਬਾਰੁ) ਸਤਿਸੰਗ ਭੀ ਦੇਖੇ ਇਨ ਸਭਸੇ ਜਾਇ ਕਰ ਇਹ ਬਾਤ ਪੂਛੇ ਕਿ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਉ ਸਗਾ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਪਾਰ ਕੈਸੇ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਨਿਰਭਉ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ ਏਹੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਗੈ ਸਚਾ ਸਚਿ ਨਾਇ ਨਿਰਭਉ ਭੈ ਵਿਣੁ ਸਾਰੁ ॥

ਅਗੈ ਜੀਉ ਸਚ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ (ਭੈ ਵਿਣੁ) ਭੈ ਰਹਿਤ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਸਾਰੁ) ਸੰਭਾਲਣੇ ਕਰ ਨਿਰਭਉ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹੋਰ ਕਦੀ ਮਤੀ ਕਚੁ ਪਿਉ ਅੰਧਿਆ ਅੰਧੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਔਰ ਕਦੀਆਂ (ਮਤੀ) ਅਕਲੋਂ ਕਰ ਕੱਚ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥਾਂ ਮੈਂ ਜੀਵ (ਪਿਉ) ਖਚਤ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ਅੰਧੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਭੀ ਅੰਧਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਮੀ ਬੰਦਗੀ ਨਦਰਿ ਲੰਘਾਏ ਪਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਜਿਨਕੋ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਨਦਰ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਦੁਰਮਤਿ ਗਈ ਮਤਿ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਬੁਧੀ ਸੋ ਬਿਬੇਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਉ ਮੰਨਿਐ ਹਉਮੈ ਗਈ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਨਿਬਿਰਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ਅੰਧੇ ਅਗਿਆਨ ਆਇ ਸਭ ਰੋਗ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਨਾਮੁ ਉਪਜੈ ਸਹਜੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਨਾਮ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪਰਸਿਧ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸਾਂਤਿ ਉਪਜੈ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਜੋ ਸਾਡੀ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਤਨ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਧਿਆਵਣਾਂ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਾਪਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਹੋਰੁ ਸਰੀਕੁ ਹੋਵੈ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਤੁਧੁ ਆਖਾਂ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਕੋਈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਸਰੀਕ ਹੋਵੇ ਤੋ ਤਿਸਕੋ ਆਗੇ ਤਧਕੋ (ਆਖਾ) ਕਥਨ ਕਰੋਂ ਭਾਵ ਤੇਰਾ ਗੁਣ ਅਵਗਣ ਕਰੋਂ ਵਾ ਤਿਸਤੋ (ਅਗੈ) ਮੁਖੀ ਕਰਕੇ ਤੈਨੂੰ ਕਹਾਂ ॥

ਤੁਧੁ ਅਗੈ ਤੁਧੈ ਸਾਲਾਹੀ ਮੈ ਅੰਧੇ ਨਾਉ ਸੁਜਾਖਾ ॥

ਤਾਤੇ ਤੁਧ ਆਗੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਸਰਾਹਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ ਅੰਧੋ ਕੋ ਸੁਜਾਖਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥

ਜੇਤਾ ਆਖਣੁ ਸਾਧੀ ਸਬਦੀ ਭਾਖਿਆ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ ॥

ਜਿਤਨਾ (ਸਾਧੀ) ਪਾਪ (ਸਬਦੀ) ਸੁਪੋਈ ਅਰਥਾਤ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕਾ ਜੋ ਕਥਨ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ਔਰ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੇ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਹੁਤਾ ਏਹੋ ਆਖਣੁ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਤੋ ਬਹੁਤਾ ਆਖਣ ਏਹੋ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਮਾਇਕੇ ਖਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਜੀਵ ਕੀਆਂ ਸਮੁੱਥਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਜਾ ਨ ਸਿਆ ਕਿਆ ਚਾਕਰੀ ਜਾਂ ਜੰਮੇ ਕਿਆ ਕਾਰ ॥

ਜਬ (ਨ ਸਿਆ) ਨਹੀਂ ਥਾ ਕੋਈ ਅੰਗ ਵਾ ਜਬ ਜੀਉ ਕਿਛਕਿਰਤ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਥਾ ਤਬਕੀਕਿਆ ਚਾਕਰੀ ਕਰਤਾ ਥਾ ਜੋ ਗਰਭ ਮੈਂ ਪਾਲਣਾ ਹੋਤੀ ਥੀ ਅਰ ਜਬ ਜਨਮਾ ਤਬ ਕਿਆ ਕਾਰ ਕਰੀ ਜੋ ਜਨਮਤੇ ਕੋ ਦੂਪ ਪੀਟੋਕੀਮਲਾ ॥

ਸਭਿ ਕਾਰਣੁ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਦੇਖੈ ਵਾਰੈ ਵਾਰ ॥

ਤਾਤੇ ਸਭ ਕਾਰਣੋਂ ਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਰ ਬਾਰ (ਦੇਖੈ) ਪਾਲਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਦੁਖੈ ਜੇ ਮੰਗਿਆ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥

(ਜੇ) ਭਾਵੇਂ ਦੁਖਕਾ ਹੋਰਹੇ ਚਾਹੇ ਮੰਗ ਲੇਵੇ (ਦਾਤਾਰੁ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਭ ਕੋ ਦਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸਭਿ ਮੰਗਤੇ ਫਿਰਿ ਦੇਖਹਿ ਆਕਾਰੁ ॥

ਇਕ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵ ਸਭਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਸਭ (ਆਕਾਰੁ) ਸਰੀਰ ਫਿਰ ਕਰ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹਾਂ ਸਭ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਲੀਐ ਜੀਵੈ ਦੇਵਣੁ ਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਏਵੈ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਵਾ ਐਸੇਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਦਾਜੀਵਤਾਹੈ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਰਤਿ ਉਪਜੈ ਨਾਮੇ ਮਤਿ ਹੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਜੋ ਗਿਆਤ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰਕੇ ਪਤਿਸਟਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਜੋ ਜੀਉ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਗੁਣ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਜੋ ਹੀ ਸੁਖੀ ਹੋਕਰ ਸੋਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਜੋ ਭ੍ਰਮ ਕਾਟਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਜਨਮ ਮਰਨਾਇ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸਾਲਾਹੀਐ ਪਾਪਾਂ ਮਤਿ ਹੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਜੋ ਸਲਾਹਤਾ ਜੋਗਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਾਪਾਂ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਧੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰੇ ਗੁਰਤੇ ਨਾਉ ਮੰਨੀਐ ਜਿਨ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਮਨਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੋ ਸੋਈਗੁਰੂ ਨਾਮ ਦੇਵੇਤਿਸਕੋ ਮਿਲਤਾਹੈ ॥੧੨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪੜ੍ਹਤਾ ॥ ਪ੍ਰਕਾਰਿਤਾ ਅਜਾਣਤਾ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਰ ਥੇਦ ਅਰ ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੋ ਪੜ੍ਹਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਅਣਜਾਣ ਹੈ ਭਾਵਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਗਣਾਤਨਹੀ ਹੋਈ ॥

ਜਾਂ ਬੁਝੈ ਤਾਂ ਸੁਝੈ ਸੋਈ ॥ ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਕੂਕੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਹੋਕੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਓਹੀ (ਬੁਝੈ) ਪੂਛੇ ਤੋ ਕੋਈ ਅਰਥਾਤ ਉਸੀ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕੋ ਜੋ ਅਗਿਆਤਪਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਰਤਾ ਥਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੁਝ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਤੋ ਫੇਰ ਅਗਿਆਤਪਣੇ ਕੀ ਕੂਕੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ

ਉਸ ਪਰ ਭੁਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੧ ॥ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਜਾਂ ਹਉ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਹਉ ਨਾਹੀ ਤੂ ਹੋਵਹਿ ॥

ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਵਾਸ ਹੂਆ ਤੋਂ ਸਭੁ ਕੁਛ ਮੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੇ ਸ੍ਰਾਮੀ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸੇਵਕ ਕਾ ਹੈ ਜਹਾ ਹਉਮੈਂ ਨਹੀਂ ਤਰਾਂਤੂੰ ਹੋਰਾਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਸਕਤਾ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਸਕਤੀ ਜਗਤੁ ਪਰੋਵਹਿ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ (ਸਕਤਾ) ਬਲੀ ਹੈਂ ਐ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ (ਸੁਰਤਾ) ਗਿਆਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਨੀ (ਸਕਤੀ) ਚੇਤਨਤਾ ਕਰ ਜਗਤ ਕੇ ਪਰੋਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਭੇਜੇ ਆਪੇ ਸਦੇ ਰਚਨਾ ਰਚਿ ਰਚਿ ਵੇਖੈ ॥

ਤੈਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਜੀਵ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਭੇਜੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤੁਲਾ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਕੇ ਬਨਾ ਬਨਾ ਕੇ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਭਾਵ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਚੀ ਨਾਂਈ ਸਚੁ ਪਵੈ ਧੁਰਿ ਲੇਖੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਸਚਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੀ (ਨਾਂਈ) ਵਡਿਆਈ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੀ (ਧੁਰਿ) ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸਚ ਨਾਮ ਹੀ ਲੇਖੈ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਦੁੜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅਲਖੁ ਹੈ ਕਿਉ ਲਖਿਆ ਜਾਈ ॥

ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ ਸੋ ਅਲਖ ਰੂਪ ਹੈ ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਲਖਾ ਜਾਵੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਲਿ ਹੈ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ॥

ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ ਸੋ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸ ਤਰਾ ਪਾਇ ਸਕੀਐ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਵਰਤਦਾ ਰਵਿਆ ਸਭੁ ਨਾਈਂ ॥

ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ ਵਹੀ ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਅੰਤਰ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਬਾਹਰ ਭੀ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ (ਰਵਿਆ) ਬਿਆਪਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕੋਰੇ ਵਿਚ ਕੈਸੇ ਪਾਇਆ ਜਾਵੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ਹਿਰਦੈ ਦੇਇ ਦਿਖਾਈ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸੋ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਕਹਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ? ਉਤਰ ॥ ਗੁਰੂ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਵਿਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰਮੁ ਹੋਇ ਗੁਰ ਮਿਲੀਐ ਭਾਈ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਕਰਮ) ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੈ ਤੋਂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਕਲਿ ਹੋਈ ਕੁਤੇ ਮੁਹੀ ਖਾਜੁ ਹੋਆ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਮ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੁਤਿਓਂ ਕੇ ਮੁਖ ਵਾਲੀ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਕੁਤਿਓਂ ਕਾ ਖਾਣਾ ਜੈਸੇ ਮੁਰਦਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਖਾਣਾ ਆਪਰਮ ਕਾ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਆਇਕ ਕਰ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਭਉਕਲਾ ਦੂਕਾ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਜੇ ਭੂਠੇ ਬੋਲਕੇ ਬੋਲਤੇ ਹੈ ਇਹ ਭੋਕਲਾ ਹੈ ਔਰ ਧਰਮਕਾ ਵੀਚਾਰ ਭੂਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਜੀਵੈਦਿਆ ਪਤਿ ਨਹੀ ਮੁਇਆ ਮੰਦੀ ਸੋਇ ॥

ਜਿਨਕੀ ਜੀਵਤੇ ਹੁਏ ਪਤਿਸ਼ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਮੁਏ ਪੀਛੇ ਭੀ ਤਿਨਕੀ (ਮੰਦੀ ਸੋਇ) ਕਸੇਭਾ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਲਿਖਿਆ ਹੂਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਜੀਉ ਆਪ ਕੋ ਕਰਤਾ ਮਾਨ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸ ਲਿਖੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਉ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਰੰਨਾ ਹੋਈਆ ਬੋਧੀਆ ਪੁਰਸ ਹੋਇ ਸਈਆਦ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਬੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਪੁਰਸ (ਸਈਆਦ) ਸਿਖਿਆ ਲੇਟੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਬਧਕ ਭਾਵ ਬਿਕਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਕੁਕਰਮੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪੁਰਸ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈਂ ॥

ਸੀਲੁ ਸੰਜਮੁ ਸਚੁ ਭੰਨੀ ਖਾਣਾ ਖਾਜੁ ਅਯਾਜੁ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਪਤੀਓਂ ਸੇ ਸੀਲ ਸੰਜਮ ਔਰ ਸੁਰਤਾਈ ਭਾਗ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਅਯਾਜੁ) ਨਾਂ ਪਰਟੇ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸੋ ਖਾਣਾ (ਖਾਜੁ) ਭਫਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਭੱਖ ਭਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਮੁ ਗਇਆ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਪਤਿ ਉਠਿ ਚਲੀ ਨਾਲਿ ॥

(ਸਰਮੁ) ਲਜਾ ਸਰਮਾਉਣਾ ਅਪਣੇ ਘਰ ਕੋ ਚਲਾ ਗਿਆ ਔਰ ਪਤਿ ਸਾਥ ਹੀ ਉਠਕੇ ਚਲੀ ਗਈ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਰਲਜ ਪੁਰਸ ਕੀ ਪਤਿ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਏਕੁ ਹੈ ਅਉਰੁ ਨ ਸਚਾ ਭਾਲਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਚਾ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਸਚਾ ਨਹੀਂ ਲਭਤਾ ਹੈ ॥੨॥ ਪਾਖੰਡ ਭੇਖੋਂਕਾ ਹਾਲ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਬਾਹਰਿ ਭਸਮ ਲੇਪਨ ਕਰੇ ਅੰਤਰਿ ਗੁਬਾਰੀ ॥

ਬਾਹਰ ਸ ਤੋ ਬਿਛੂਤ ਕਾ ਮਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤਰਕਰਣ ਮੈਂ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰੀ ਹੈ ॥

ਖਿੰਥਾ ਝੋਲੀ ਬਹੁ ਭੋਖ ਕਰੇ ਦੁਰਮਤਿ ਅਧਿਕਾਰੀ ॥

ਉਪਰ (ਖਿੰਥਾ)ਛੋਟੜੀ ਪੰਹਿਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਅਰ ਹਾਥ ਮੈਂ ਝੋਲੀ ਲੀਏ ਹੁਏ ਬਹੁਤ ਭੋਖੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਧੋਣੀ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਧਿਕਾਰੀ ਹੋ ਚਹਾ ਹੈ ॥

ਸਾਹਿਬ ਸਬਦੁ ਨ ਊਚਰੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥

(ਸਾਹਿਬ ਸਬਦੁ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਜਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੋਹ ਕਰਤੈ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਪਸਾਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲਾਲਚੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਭਰਮੈ ਗਾਵਾਰੀ ॥

ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਲਾਲਚ ਔਰ ਭਰਮ ਹੈ ਮੂਰਖਤਾ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਭਰਮਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਈ ਜੁਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਤੋ ਸਿਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਭੇਖੀ-ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਜੂਏ ਮੈਂ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਖ ਕੋ ਦੁਖ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵਤੋ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਲਖ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੈ ਲਖ ਜੀਵਣੁ ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਕਿਆ ਚਾਉ ॥

ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਪੁਰਸੋਂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਵੈ ਔਰ ਲਾਖੋਂ ਬਰਸ ਜੀਵਨ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤੋ (ਕਿਆ) ਤੁਛ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਕਰ ਖੁਸੀਆ ਔ ਉਤਸਾਹ ਕਰਕੇ ਚਾਉ ਕਰ ਲੀਏ ਤੋ ਭੀ ਕਿਆ ਹੈ ॥

ਵਿਛੜਿਆ ਵਿਸੁ ਹੋਇ ਵਿਛੋੜਾ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਜਾਇ ॥

ਵਿਛੜੇ ਹੁਏ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਜਹਿਰ ਰੂਪ ਹੋਜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਹਿਲਾ ਸੁਖ ਏਕ ਘੜੀ ਮੈਂ ਦੂਰ ਹੋਜਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਸਉ ਵਰ੍ਹਿਆ ਮਿਠਾ ਖਾਜੈ ਭੀ ਫਿਰਿ ਕਉੜਾ ਖਾਇ ॥

ਜੇ ਸੈਂਕੜੇ ਬਰਸ ਮਿਠਾ ਖਾਵੀਏ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਸੁਖ ਭੋਗੀਏ ਬਹੁਤੇ ਕੌੜਾ ਪਦਾਰਥ ਖਾਇ ਲਈਏ ਭਾਵ ਕੋਈ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ॥

ਮਿਠਾ ਖਾਧਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਕਉੜਤਲੁ ਧਾਇ ਜਾਇ ॥

ਫਿਰ ਵਹੁ ਮਿਠਾ ਖਾਧਾ ਹੁਆ ਤੋ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਭਾਵ ਸੁਖਤੋ ਯਾਦਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਔਰ ਦੁਖਰੂਪ ਕੌੜਤਨ ਫੈਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮਿਠਾ ਕਉੜਾ ਦੋਵੈ ਰੋਗ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਤਿ ਵਿਗੁਤੇ ਭੋਗ ॥

ਤਾਤੇ ਮਿਠਾ ਕੌੜਾ ਅਰਥਾਤ ਸੁਖ ਦੁਖ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਰੋਗ ਰੂਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭੋਗ ਭੋਗਟੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ ਅੰਤਕੋ (ਵਿਗੁਤੇ) ਖਰਾਬ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਝਖਿ ਝਖਿ ਝਖਣਾ ਝਗੜਾ ਝਾਖ ॥

ਵਿਸ਼ਿਓਂ ਹੇਤ ਜੋ ਖਪ ਖਪ ਕਰ (ਝਖਣਾ) ਖਿਝਣਾ ਹੈ ਸੇ (ਝਾਖ) ਵਿਅਰਥ ਝਗੜਾ ਹੈ ॥

ਝਖਿ ਝਖਿ ਜਾਹਿ ਝਖਹਿ ਤਿਨ ਪਾਸਿ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੋ ਪਾਸ ਜਾਕਰ ਜੋ (ਝਖਹਿ) ਖਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਖਪ ਖਪ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਕਾਪੜੁ ਕਾਨੁ ਰੰਗਾਇਆ ਰਾਂਗਿ ॥

ਕਪੜਾ ਅਰ ਕਾਨ ਰੰਗ ਕੇ ਸਾਥ ਰੰਗਾਇ ਲੀਆ ਭਾਵ ਸੇ ਚਾਦਰ ਛਤ ਅਰ ਬਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾਰ ਕਰਾਏ ॥

ਘਰ ਗਰ ਕੀਤੇ ਬਾਗੈ ਬਾਗਿ ॥

ਘਰ ਭੂਨੇ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਪਕੇ ਮਹਿਲ ਬਨਾਏ (ਬਾਗੈ) ਪੁਸ਼ਾਕਾ ਪਹਿਰੀਆ ਬਾਗ ਲਗਾਏ ॥

ਸਾਦ ਸਹਜ ਕਰਿ ਮਨੁ ਖੋਲਾਇਆ ॥ ਤੈ ਸਹ ਪਾਸਹੁ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਆ ॥

ਭੋਗ ਕੇ ਸੁਆਦੋਂ ਕਰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਮਨ ਕੋ ਖੋਲਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ (ਤੈ) ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਪਤੀ ਪਾਸੋਂ (ਕਹਣ)

ਉਲਾਭਾ ਹੀ ਕਹਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਿਠਾ ਕਰਿਕੈ ਕਉੜਾ ਖਾਇਆ ॥ ਤਿਨਿ ਕਉੜੈ ਤਨਿ ਰੋਗੁ ਜਮਾਇਆ ॥
(ਮਿਠਾ ਕਰਿਕੈ) ਸੁਖ ਰੂਪ ਜਾਣਕੇ (ਕਉੜਾ ਖਾਇਆ) ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਭੋਗਿਆ ਫਿਰ ਤਿਸ ਦੁਖ ਨੇ ਸੁਖਮ ਤਨ ਅੰਤਹਕਰਣ
ਮੈਂ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਜਮਾਇ ਦੀਆ ॥

ਜੇ ਫਿਰਿ ਮਿਠਾ ਪੇੜੈ ਪਾਇ ॥ ਤਉ ਕਉੜਤਨੁ ਸੂਕਸਿ ਮਾਇ ॥
ਜੇਕਰ ਵੇਰ (ਮਿਠਾ) ਸੁਖ ਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪਸ ਜਾਵੈ (ਮਾਇ) ਹੇ ਭਾਈ ਤਬ ਦੁਖਾਂ ਰੂਪੀ
ਕੌੜਤਣ (ਸੂਕਸਿ) ਉਠ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ਜਿਸਨੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨਕੈ ਹਿਰਦੈ ਮੈਲੁ ਕਪਟੁ ਹੈ ਬਾਹਰੁ ਧੋਵਾਇਆ ॥
ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕਪਟ ਕੀ ਮੈਲ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਬਾਹਰ ਜੋ ਤਨ ਧੁਵਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਰੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਦੇ ਕੂੜੁ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥
ਜੋ ਝੂਠ ਅਰ ਕਪਟ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਝੂਠ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰਿ ਹੋਇ ਸੁ ਨਿਕਲੈ ਨਹ ਛਪੈ ਛਪਾਇਆ ॥
ਜੋ ਅੰਦਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਵਤਾ ਹੈ ਛਪਾਇਆ ਹੁਆ ਛਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਿਆ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਇਆ ॥
ਝੂਠੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ (ਲਾਗਿਆ) ਲਗਣੇ ਕਰ ਫਿਰ ਜੀਉ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋ ਖਾਵਣਾ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ੧੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਜੋ ਬੀਜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵ ਜੈਸੇ ਉਤਮ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੈਸੇ ਹੀ (ਖਾਵਣਾ) ਭੋਗਣਾ
ਕਰਤਾ ਹੈ (ਕਰਤੈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਐਸੇ ਹੀ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਬੇਦੀ ਆਣੀ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
(ਕਥਾ) ਵਡੇ ਪਰਸੰਗ (ਕਹਾਣੀ) ਛੋਟੇ ਪਰਸੰਗ ਬੇਦੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਆਣੀ) ਪਰਗਟ ਕੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ
ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਹੈ ॥

ਦੇ ਦੇ ਲੈਣਾ ਲੈ ਲੈ ਦੇਣਾ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰ ॥
ਦੇ ਦੇ ਕਰ ਅਥ ਲੈਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਲੈਣੇ ਆਗੇ ਵਾਸਤੇ ਵੇਰਵੇਣਾ ਕਰਤਾ ਅਰਥਾਤ ਪੁੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂਕਰਕੇ
ਸਵਰਗ ਨਰਕ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਉਤਮ ਮਧਿਮ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਭਰਮਿ ਭਵੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ਉਤਮ ਔਰ ਮਧਮ ਨੀਚ ਜਾਤੀਆ ਔਰ ਜਿਨਸੀ ਪਸੁ ਪੰਛੀ ਆਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭਰਮ ਕਰ ਜੀਵ
ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਥਾਣੀ ਤਤੁ ਵਖਾਣੀ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚਿ ਆਈ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸਾਰ ਰੂਪ ਨਾਮ ਰੂਪ ਥਾਣੀ ਬੇਦ ਨੇ ਵਖਾਣੀ ਹੈ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਮ ਕੇ ਬੀਰ ਦੀਆਗਈ
ਹੈ ਭਾਵ ਚਿਤਕੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਔਰ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤੀ ਸੁਰਤੀਂ ਕਰਮਿ ਪਿਆਈ ॥
(ਗੁਰਮੁਖਿ) ਗਿਆਨਵਾਨੋਂ ਨੇ ਤਤੁ ਰੂਪ ਥਾਣੀ ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ (ਗੁਰਮੁਖਿ) ਜਗਿਆਸੂਓਂ ਨੇ ਜਾਣੀ ਹੈ
(ਸੁਰਤੀਂ) ਬੇਦੋਂ ਕਹਿ ਥਾਣੀ ਉਤਮ ਕਰਮੀਓਂ ਨੇ ਪਿਆਈ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਸਾਜਿ ਹੁਕਮੈ ਵਿਚਿ ਰਖੈ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੈ ॥
ਨਾਨਕ ਅਗਹੁ ਹਉਮੈ ਤੁਟੈ ਤਾਂਕੈ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੈ ॥

ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਸਾਜ ਕਰ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਰਖੇ ਹੈਂ ਹੁਕਮ ਕੇ ਅੰਦਰ (ਵੇਖੋ) ਭਾਵ ਸਭ ਕੀ ਪਾਲਣਾ
ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਕੀ (ਅਗਹੁ) ਮਰਣ ਕਾਲ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਫੂਟਿ ਜਾਵੈ ਵਾ ਜੋ
ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਪੜਕਾ ਅਗੇ ਆਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਜਬ ਟੂਟ ਜਾਵੇ ਤੇ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਲੇਖੇ ਮੈਂ ਲਿਖੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ
ਤਿਸਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੇ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ਸੁਰਗ ਨਰਕ

ਕਾ ਬੀਉ ॥ ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋ ਉਗਵੈ ਖਾਂਦਾ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥

ਬੇਦ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁੰਨ ਅਰ ਪਾਪ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਸੁਰਗ ਔਰ ਨਰਕ ਕਾ (ਬੀਉ) ਬੀਜ ਹੈ ਜੋ ਬੀਜਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੰਮਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਜੀਉ (ਖਾਂਦਾ) ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨੁ ਸਲਾਹੇ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਚੇ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥

ਸਚੁ ਬੀਜੈ ਸਚੁ ਉਗਵੈ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਥਾਉ ॥

ਬੇਦ ਗਿਆਨ ਕੋ ਵਡਾ ਕਰਕੇ ਸਲਾਹਤਾ ਹੈ ਸਚੇ ਕਾ ਜੋ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਸੋ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਸਚੁ ਬੀਜੈ) ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰਿਹੈ ਮੈਂ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਸਚ ਰੂਪ ਨਿਹਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋਂ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਥਾਉ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਆਦਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦੁ ਵਪਾਰੀ ਗਿਆਨੁ ਰਾਸਿ ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਸੀ ਬਾਹਰਾ ਲਾਇ ਨ ਚਲਿਆ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਕਰਮਾ ਵਾਲਾ ਵਪਾਰੀ ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪਾਸ ਸਰਧਾ ਰਾਸ ਹੈ ਬੇਦ ਰੂਪੀ ਸਾਹ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਵਖਰ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਰਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਖਰ ਕੋ ਲਾਟ ਕਰ ਨਹੀਂ ਲੇਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾਂ ਕਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਿੰਮੁ ਬਿਰਖੁ ਬਹੁ ਸੰਚੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰੂਪ (ਰਸੁ) ਦੂਧ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਜੋ ਨਿੰਮ ਕੇ ਬਿਰਛ ਕੋ ਬਹੁਤ ਮਿੰਤਨ ਕਰੀਏ ਤੋਂ ਭੀ ਮੀਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਸੀਅਰੁ ਮੰਤ੍ਰਿ ਵਿਸਾਹੀਐ ਬਹੁ ਦੂਧੁ ਪੀਆਇਆ ॥

ਜੇ ਸਰਪ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ (ਵਿਸਾਹੀਐ) ਵਸ ਕਰ ਲਈਐ ਵਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਲਈਏ ਅਰ ਬਹੁਤ ਦੂਧਕੋ ਪਿਲਾਯਾ ਜਾਵੇ ਤੋਂ ਭੀ ਵਹੁ ਬਿਖ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਤਾ ਜੈ ਕਾਰ ਮਨਮਖ ਨਾਨਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨੇ ਜੋ ਭੀ ਅਪਨੇ ਖੋਟੇ ਸਭਾਵ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਤਾ ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਅਭਿੰਨੁ ਨ ਭਿਜਈ ਪਥਰੁ ਨਾਵਾਇਆ ॥

ਬਿਖੁ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਿੰਚੀਐ ਬਿਖੁ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥

ਪਰੰਤੂ ਮਨਮੁਖ (ਅਭਿੰਨੁ) ਅਭਿਜ ਹੈ ਅੰਤਰ ਸੋ ਕਈ ਭੀਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੈਸੇ ਨਵਾਇਆ ਹੂਆ ਪਥਰ ਅੰਤਰ ਜੋ ਸੁਕ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮਹੁਰੇ ਕੇ ਬੂਟੇ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸਿੰਚਨਾ ਕਰੀਏ ਤੋਂ ਉਸ ਸੋ ਬਿਖ ਰੂਪ ਫਲ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਕਤ ਵਿਸ਼ਈ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੀਏ ਤਿਸਕੋ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਉਲਟਾ ਉਸਕੇ ਸੰਗ ਜੋ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਸਭ ਬਿਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇਆ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਹਰੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਵਿਸ਼ਵ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਬਿਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਇਆ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਮਰਣਿ ਨ ਮੂਰਤੁ ਪੁਛਿਆ ਪੁਛੀ ਬਿਤਿ ਨ ਵਾਰੁ ॥

ਮਿਰਤੂ ਨੇ ਨਾ ਤੋ ਮਹੁਰਤ ਪੁਛਾ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬਿਤ ਪੁਛੀ ਔਰ ਨਾ ਵਾਰ ਹੀ ਪੁਛਾ ਹੈ ਵਾ ਮਰਣ ਲਗੇ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਮਹੁਰਤ ਬਿਤ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਪੁਛੀ ॥

ਇਕਨੀ ਲਾਇਆ ਇਕਿ ਲਾਇ ਚਲੇ ਇਕਨੀ ਬਧੇ ਭਾਰੁ ॥

ਇਕ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਤੋ ਲਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੁਰਨੇ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੈ ਇਕ ਲਾਟ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈ ਔਰ ਇਕਨਾ ਨੇ (ਬਧੇ ਭਾਰੁ) ਤੁਰਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਾਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕੇ ਭਾਰ ਬਧੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਨਾ ਹੋਈ ਸਾਖਤੀ ਇਕਨਾ ਹੋਈ ਸਾਰੁ ॥ ਲਸਕਰ ਸਣੈ ਦਮਾਮਿਆ ਛੁਟੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰੁ ॥

ਜੋ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਏਕ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਸਖਤੀ ਹੂਈ ਔਰ ਏਕ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲ ਹੂਈ ਭਾਵ ਸੋ ਯਾਦ ਕੀਏ ਕੇ ਅਮਕੋ ਕੋ ਲੈ ਆਓ (ਦਮਾਮਿਆ) ਧੋ ਸਿਓ ਕੇ ਸਹਿਤ (ਲਸਕਰ) ਵੱਜਾ ਔਰ ਬਥੇ ਏਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਛੁਟ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਨਾਨਕ ਵੇਰੀ ਛਾਰੁ ਕੀ ਭੀ ਫਿਰਿ ਹੋਈ ਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋਹ ਪ੍ਰਾਨ ਕਲਾ ਕਰ ਚਲਤੀ ਫਿਰਤੀ ਥੀ ਜੋ ਮਿਰਤਕਾ ਕੀ ਵੇਰੀ ਥੀ ਅਰ ਬਹੁਤੋਂ ਉਲਟ ਕਰ (ਛਾਰੁ) ਮਿਟੀ ਹੀ ਹੋਜਾਤੀ ਛਈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਵੇਰੀ ਫਹਿ ਪਈ ਮਿਟੀ ਸੰਦਾ ਕੋਟੁ ॥

ਭੀਤਰਿ ਚੋਰੁ ਬਹਾਲਿਆ ਖੋਟੁ ਵੇ ਜੀਆ ਖੋਟੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਰੂਪੀ ਵੇਰੀ ਗਿਰ ਜਾਈ ਭਈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਆਦਿਕ ਪੰਚ ਤਤੋਂ ਕਾ ਕੋਟ ਥਾ (ਵੇ) ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਸ ਕੋਟ ਕੇ ਅੰਦਰ ਮਨ ਚੋਰ ਬਠਾਇਆ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਇਨ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਖੋਟ ਹੀ ਖੋਟ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਟੁ ਹੈ ਨਕ ਵਢੇ ਨਕ ਵਢਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੀ ਦੁਸਟ ਪੁਲਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ (ਨਕ ਵਢੇ) ਜਸ ਥੀਂ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਔਰ ਪਰਲੋਕ ਥੀਂ ਧਰਮਰਾਜ ਕੇ ਆਗੇ ਭੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਣਾ (ਨਕ ਵਢਾਇਆ) ਅਪਜਸ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਕਰੂਪ ਦੁਖੀਏ ਸਦਾ ਕਾਲ ਮੁਹ ਮਾਇਆ ॥

ਮਹਾ ਕਰੂਪ ਭਾਵ ਅਤੀ ਕੁਟਲ ਹੈਂ ਔਰ ਸਦੀਵ ਦੁਖੀਏ ਹੁਏ ਫਿਰਤੇ ਹੋਂ ਅਰ ਮਾਇਆ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਕੀਏਹੈਂ ॥

ਭਲਕੇ ਉਨਿ ਨਿਤ ਪਰਦਰਬੁ ਹਿਰਹਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਬੁਰਾਇਆ ॥

(ਭਲਕੇ) ਸਦੇਹੇ ਨਿਰਾਪ੍ਰਭੀ ਉਨ ਕਰ ਪਰਾਏ ਦਰਬ ਕੇ ਬੁਰਾਵਤੇ ਹੋਂ ਇਸੀਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਬੁਰਾਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਤ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਤਤਿ ਹੋ ਹਰੀ ਜੀਉ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੋ ਹੋ ਹਰੀ ਰਾਇਆ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਸੇ ਰਾਖ ਲੇਵੋ ॥

ਨਾਨਕ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਦੇ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜੈਸਾ ਉਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਪੂਰਬਲਾ ਕਰਮਪੜਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਮਾਵਤੇਹੈਂ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲਕ ਮਃ ੪ ॥ ਸਭੁ ਕੋਈ ਹੈ ਖਸਮ ਕਾ ਖਸਮਹੁ ਸਭੁ ਕੋ

ਹੋਜਿ ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਖਸਮ ਕਾ ਤਾ ਸਬੁ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਸਭ ਕੋਈ (ਖਸਮ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਹੈ ਔਰ ਖਸਮ ਸੇ ਸਭ ਕੋਈ ਹੁਆ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤਿਸ (ਖਸਮ) ਪਤੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਕੋਈ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇ ਤੇ (ਸਬੁ) ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੀਐ ਬੁਰਾ ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਇ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਛਾਣੀਏ ਤੇ ਫਿਰ ਕੋਈ ਅਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੈਂ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਹਿਲਾ ਆਇਆ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸਨੇ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ (ਸੋਇ) ਉਸੀ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਸਫਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਆਪਿ ਹੈ ਆਪੇ ਮੇਲਣ ਹਾਰੁ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਜਿਨ੍ਹ ਸੇਵਿਆ ਹਰਿ ਦਾਤਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਦਾਤਾਰ ਕੇ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਨਃ ਵਿਛੁੜਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਸਾਂਤਿ ਹੈ ਨਾਉ ਉਗਾਵਿ ਆਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂਸਤੀ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ (ਉਗਾਵਿ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਪਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੁਖ ਸੇ ਨਾਮ ਉਗਰਨ ਕਰਤੇਹੈਂ ॥

ਜਪ ਤਪ ਤੀਰਥ ਸੰਜਮ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥

ਵਹੁ ਜਪ ਅਰ ਤਪ ਅਰ ਤੀਰਥੋਂ ਪੁਨਾ ਸੰਜਮੋਂ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਕਰਤਬਜ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦਾ ਸੁਪੁ ਹਰਿ ਸੇਵਦੋ ਸੋਹਹਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰਾਇਆ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹਿਰਦਾ ਸੁਪ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਨਿਰਾਪ੍ਰਤਿ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਹਰਿਜੀਉ ਕੇ ਇਸੀ ਤਰਹ ਕਰਦਾ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਅਕਲਿ ਏਹ ਨ ਅਾਂਖੀਅੈ ਅਕਲਿ ਗਵਾਈਅੈ ਬਾਦਿ ॥

ਅਕਲਿ ਭਾਵ ਚਤਰਾਈ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਜਾਤੀ ਜੋ ਚਤਰਾਈ ਕੇ (ਥਾਇ) ਝਗੜੇ ਮੇਂ ਬਿਅਰਥ ਗਵਾਇ ਦੇਈਏ ॥

ਅਕਲੀ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ ਅਕਲੀ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥

ਅਕਲੀ ਪੜਿਕੈ ਬੁਝੀਐ ਅਕਲੀ ਕੀਚੈ ਦਾਨੁ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਚਤਰਾਈਓਂ ਕਰਕੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸੇਵੀਤਾ ਹੈ ਐਰ ਚਤਰਾਈਓਂ ਕਰਕੇ ਲੋੜ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਮਾਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਚਤਰਾਈ ਕਰਕੇ ਪੜ ਕਰ ਸਮਝੀਤਾ ਹੈ ਐਰ ਚਤਰਾਈਓਂ ਕਰਕੇ ਦਾਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਰਾਹੁ ਏਹੁ ਹੋਰਿ ਗਲਾਂ ਸੋਤਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚਤਰਾਈ ਕਾ ਰਸਤਾ ਏਕ ਇਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀਐਰ ਸਭ ਥਾਤ(ਸੋਤਾਨੁ) ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਮੇਂ ਪਰਵਿਰਤ ਕਰਾਵਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਜੈਸਾ ਕਰੈ ਕਹਾਵੈ ਤੈਸਾ ਐਸੀ ਬਨੀ ਜਰੂਰਤਿ ॥

ਹੋਵਹਿ ਲਿਖਿ ਝਿੰਛ ਨਹ ਹੋਵਹਿ ਐਸੀ ਕਹੀਐ ਸੂਰਤਿ ॥

ਜੇ ਐਸੀ ਹੀ ਜਰੂਰਤ ਬਣੀ ਦੇਖੋ ਤੋ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਕਰੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਆਪਕੋਂ ਕਹਾਵੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਨਮਿਤ ਬਿਨਾਂ ਅਪਣੇ ਗੁਣ ਨ ਕਹੈ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ (ਲਿੰਛ) ਚਿੰਨਤ ਹੋਵੈ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਐਰ(ਝਿੰਛ)ਝਿਕ ਨੀਵਾਨ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਓਰ ਜੋ ਊਲਾ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਵਾ (ਲਿੰਛ) ਮਰਦ ਅਰਥਾਤ ਸੂਰਮਾ ਹੋਵੈ ਐਰ (ਝਿੰਛ) ਹੀਜੜਾ ਅਰਥਾਤ ਕਾਇਰ ਨ ਹੋਵੈ ਐਸੀ ਕਰਣੀ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ (ਸੂਰਤਿ) ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਓਸੁ ਇਛੈ ਸੇ ਵਲੁ ਪਾਏ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕਹੀਐ ਸੂਰਤਿ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਐਰ ਕੋਈ ਓਸ ਪਾਸੋਂ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੇ ਵਲ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਸੰਤ ਹਰੀ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿ ਫਲਿਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਬਿਰਛ ਹੈ ਐਰ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕਰ ਫਲਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਸੇ ਲਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲਿਆ ॥

ਜਿਸ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਐਰ ਸੋਈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ੀਓਂ ਸੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਲਿਆ ॥

ਜਮ ਕਾਲੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕਈ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਬਲਿਆ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੇਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ਜਮ ਕਾਲ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਦੇਖ ਵਾ ਤਕ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੋਂ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਚਾਨਣ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਫਿਰਿ ਗਰਭਿ ਨ ਗਲਿਆ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ਕੋਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਬਖਸ਼ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਣੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਫੇਰ ਗਰਭ ਜੂਨੀ ਰੂਪ ਬਣਾਲੀ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਗਲਾ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥

ਕੋਈ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੋ ਇਕਾਦਸੀ ਆਦਿ ਥਾਹਨ ਸਾਧਨੋਂ ਕੋ ਮੁਖ ਰਖਤਾ ਥਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਬਰਤਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਸਚੁ ਵਰਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਤੀਰਥੁ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਸਚ ਬੋਲਣਾ ਇਹ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ, ਬਰਤ ਹੈ ਐਰ ਸੰਤੋਖ ਧਾਰਨਾ ਏਹ ਤੀਰਥ ਹੈ ਸਾਸਤਰ ਬੋਧ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਹੈ ॥

ਦਇਆ ਦੇਵਤਾ ਖਿਮਾ ਜਪ ਮਾਲੀ ਤੇ ਮਾਣਸ ਪਰਧਾਨ ॥

ਦਇਆ ਕਰਨੀ ਏਹ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਪੂਜਨ ਹੈ ਐਰ ਖਿਮਾ ਧਾਰਨੀ ਏਹ ਮਾਲਾ ਲੋਕਰ ਜਪ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਏਹ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਮਨੁਖ (ਪਰਧਾਨ) ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈਂ ॥

ਜੁਗਤਿ ਧੋਤੀ ਸੁਰਤਿ ਚਉਕਾ ਤਿਲਕੁ ਕਰਣੀ ਹੋਇ ॥

ਜੇ ਜੁਥੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਇਹ ਧੋਤੀ ਕਰੈ (ਸੁਰਤਿ) ਉਤਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੂਪ ਚੌਕਾ ਪਾਵੈ ਅਰ ਸੁਭ ਕਰਣੀ ਰੂਪ ਤਿਲਕ ਹੋਵੈ ॥

ਭਾਉ ਭੋਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਤ ਕੋਈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਮੇਂ (ਭਾਉ) ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਭੋਜਨ ਕੋ ਕੋਈ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਤ ਦੇਵਤਾ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੀ ਬੋਝੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀ ਬਰਤ ਰਖਨੇ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਨਉਮੀ ਨੇਮੁ ਸਬੁ ਜੇ ਕਰੈ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਉਚਰੈ ॥
ਸਬ ਬੋਲਣੇ ਕਾ ਜੋ ਨੇਮ ਕਰੇ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ (ਉਚਰੈ) ਉਚਾਰ ਦੇਵੇ ਭਾਵ ਨਿਕਾਲ ਦੇਵੇ ਏਹ ਨੇਮੀ ਕੇ
ਏਕ ਵਕਤ ਭੋਜਨਾਇਕ ਨੇਮ ਕਰੇ ॥

ਦਸਮੀ ਦਸੇ ਦੁਆਰ ਜੇ ਠਾਕੈ ਏਕਾਦਸੀ ਏਕੁ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ॥

ਦਸਮੀ ਕਾ ਵਲੋਹਾਰ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਦਸੇ ਇੰਦ੍ਰ ਬਿਖਿਓਂ ਵੀ ਤਰਵ ਜੇ ਰੋਕੇ ਔਰ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਜਾਨਣਾ ਏਹ
ਇਕਾਦਸੀ ਕਾ ਬਰਤ ਰਾਖੇ ॥

ਦੁਆਦਸੀ ਪੰਚ ਵਸਗਤਿ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥

ਦੁਆਦਸੀ ਕੋ ਪੰਚ ਕਾਮਾਇਕ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੇ (ਗਤਿ) ਗਵਨ ਕੋ ਵਸ ਕਰ ਰਾਖੇ ਏਹ ਦੁਆਦਸੀ ਮੈਂ ਬਰਤ ਕਾ ਉਪਰਨਾ
ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਵਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ-ਪਤੀਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਵਰਤੁ ਰਹੀਜੈ ਪਾਛੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤੁ ਸਿਖੁ ਕਿਆ ਦੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਭਾਂਡੇ ਹੋ ਪੰਡਤ ਸ੍ਰੀ ਐਸਾ ਬਰਤ ਰਖੇ ਔਰ ਅਧਿਕ ਸਿਖਿਆ ਕਿਆ ਦੇਣੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਭੂਪਤਿ ਰਾਜੇ ਰੰਗਿ ਰਾਇ ਸੰਗਿ ਬਿਸੁ ਮਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਪਤੀ ਜੋ ਰਾਜੇ ਔਰ ਰਾਇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਬਿਖੇ ਭੂਪ ਮਾਇਆ ਕੋ (ਸੰਗਿ) ਇਕਤ੍ਰ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਰਾਇ ਏਕ ਪਿਤਾਥ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਹੇਤੁ ਵਧਾਇਏ ਪਰ ਦਰਬੁ ਚੁਰਾਇਆ ॥

(ਹੇਤੁ) ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕਾ ਵਧਾਵਣਾ ਬਰਤੈ ਹੈਂ ਔਰ (ਪਰ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਭਾਵ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਦਰਬ ਕੋ
(ਚੁਰਾਇਆ) ਲੁਕਾਇ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰੁ ਨ ਵਿਸਹਹਿ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਇਆ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਭੀ (ਵਿਸਹਹਿ) ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਸਭ ਹਿੰਦੂ ਸਨਥੀਆਂ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਕੋਰੋਰ
ਦਿਖਾਈ ਦੇਤੇ ਹੈ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਵੇਖਦਿਆ ਹੀ ਮਾਇਆ ਧੁਹਿ ਗਈ ਪਛੁਤਹਿ ਪਛੁਤਾਇਆ ॥

ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਮਾਇਆ (ਧੁਹਿ) ਭਲ ਗਈ ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣੇ ਪੀੜੇ (ਪਛੁਤਾਇਆ) ਪਸਰਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ॥ ੨੧ ॥

ਜੋ ਜਮ ਰਾਜ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਬਧੇ ਹੁਏ ਮਾਰੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਇਸੀ ਪਰਕਾਰ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥
ਕਲਿਜੁਗ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਗਵੈ ਗੀਤ ॥ ਭੁਖੇ ਮੁਲਾਂ ਘਰੇ ਮਸੀਤਿ ॥

ਆਤਮ ਸਮਝ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਬਿਨਨਪਦ ਵਾ ਔਰ ਸੰਸਾਰੀ ਗੀਤ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇਸੇ ਭੁਖੇ ਮੁਲਾ ਨੇ ਘਰ ਹੀ ਮੰਮਸੀਤਬਨਾਈ
ਹੁਈ ਹੋਏ ਭਾਵ ਜੋ ਔਰ ਮਸੀਤ ਬਨਾਵਣੇ ਕੀ ਸਮਰਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਘਰ ਕੋ ਹੀ ਮਸੀਤ ਸਮਝ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਮਮਤੁ ਹੋਇਕੈ ਕੰਨ ਪਛਾਏ ॥ ਫਕਰੁ ਕਰੇ ਹੋਰੁ ਜਾਤਿ ਗਵਾਏ ॥

(ਮਮਤੁ) ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥ ਖਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਔਰ ਕੰਨ ਪਛਾਇ ਕਰ ਗੁਜਾਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਆਪ ਕੋ ਫਕੀਰ
ਸਵਾਉਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਾਤੀ ਕਵਾਇ ਦੇਣਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ਸਦਾਏ ਮੰਗਣ ਜਾਇ ॥ ਤਾਕੈ ਮੂਲਿ ਨ ਲਗੀਐ ਪਾਇ ॥

ਜੋ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮੰਗਣ ਜਾਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਚਰਣੀ ਮੂਲੋਂ ਹੀ
ਲਗਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਏ ॥

ਘਾਲਿ ਖਾਇ ਕਿਛੁ ਹਥਹੁ ਦੇਇ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਹੁ ਪਛਾਣਹਿ ਸੇਇ ॥ ੧ ॥

(ਘਾਲਿ) ਕਾਰ ਕਰ ਖਾਏ ਔਰ ਯਥਾ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਹਾਥ ਸੇ ਚਰੀ ਨਿਮਿਤ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ
ਮਾਰਗ ਕੋ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪਛਾਣ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਮਨਹੁ ਜਿ ਅਧਿ ਰੂਪੁ ਕਹਿਆ ਬਿਰਦੁ ਨ

ਜਾਣਨੀ ॥ ਮਨਿ ਅਧਿ ਉਧੈ ਕਵਲਿ ਦਿਸਨਿ ਖਰੇ ਕਰੂਪੁ ॥

ਮਨ ਕਰਕੇ ਜੋ (ਅਧਿ) ਅਗਿਆਤ ਹੈਂ ਅਰ (ਰੂਪ) ਜਨਕ ਹੈਂ ਜੋ ਬੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਕਹਾ ਰੂਪਾ (ਬਿਰਦੁ) ਧਰਮ ਨਹੀਂ
ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੇ ਅਧਿ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ (ਉਧੈ ਕਵਲਿ) ਰਿਦੇ ਕਮਲ ਉਲਟੇ ਹੋਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈਂ ਅਰ

ਅਤੀ ਕਰੂਪ ਅਰਬਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸਫਾਈ ਕੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਕਹਿ ਜਾਣਹਿ ਕਹਿਆ ਬੁਝਹਿ ਤੇ ਨਰ ਸੁਖਵ ਸਰੂਪ ॥

ਇਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਪ ਕਹਿਣ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਇਕ ਕਹੇ ਹੁਏ ਵਾਕ ਕੋ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਤੋ (ਸੁਖਵ) ਚਤਰ ਅਰ (ਸਰੂਪ) ਸੁੰਦਰ ਭਾਵ ਸਫਾਈ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਨਾ ਨਾਦ ਨ ਬੇਦ ਨ ਗੀਅਰ ਸੁ ਰਸ ਕਸ ਨ ਜਾਣੰਤਿ ॥

ਏਕ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਕੋ (ਨਾਦ) ਬ੍ਰਹਮ ਰਸ ਕੀ ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਸੈਨਿਸਰਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਬੇਦ ਰਸ ਕੀ ਭੀ (ਗੀਅਰ) ਅਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸੁੰਤੋ ਨਹੀਂ ਅਰ ਬਾਹਰਲੇ ਰਸ ਕਸ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਨਾ ਸੁਧਿ ਨ ਬੁਧਿ ਨ ਅਕਲਿ ਸਰ ਅਖਰ ਕਾ ਭੇਉ ਨ ਲਹੰਤਿ ॥

ਏਕਨੇ ਕੋ (ਸੁਧਿ) ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਔਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਬੁਧੀ ਨਹੀਂ ਔਰ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕੀ ਅਕਲ ਕੀ ਭੀ (ਸਰ) ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਔਰ ਜੋ ਪ੍ਰਤਖ ਅਖਰਹੋਂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਆਦਿਕ ਤਿਨਕਾ ਭੇਦ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਨਰ ਅਸਲਿ ਖਰ ਜਿ ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਗਰਬੁ ਕਰੰਤਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਔਰ ਗਰਬ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਅਸਲ ਰਹਿ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਮਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ (ਧਨੁ) ਰੋਕੜੀ ਅਰ (ਸੰਪੈ) ਬਸਤ੍ਰਾਦਿਕ ਅਰ (ਮਾਇਆ) ਸਹਤੀ ਘੋੜੇ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਅਰਥਿ ਜੋ ਖਰਚਦੇ ਦੇਂਦੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਮਿਤ ਜੋ ਖਰਚ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਦੇਂਦੇ) ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਏ ਤਿਨੁ ਤੋਟਿ ਨ ਆਇਆ ॥

ਜੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਤੋਟਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਦਰੀ ਆਵਾ ਮਾਇਆ ਸੁਟਿ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਵਹਿਗੁਰੂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਇਆ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਹੋਰੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਹਰਿਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਔਰ ਕੋਈ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਤਿਨਕਾ ਚਿਤ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ਸਚੈ ਸਥਾਇ ਜਿਨ੍ਹਾ ਏਕ ਲਿਵਲਾਗੀ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ (ਏਕ) ਅਵਤੀ ਸਚੈ (ਸਥਾਇ) ਬ੍ਰਹਮ ਸੈ (ਲਿਵ) ਬਿਰਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਗਿਰਹ ਕੁਟੰਬ ਮਹਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਪੀ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਸਚੇ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ੧ ॥

ਘਰ ਅਰ ਕੁਟੰਬ ਵਿਖੇ ਹੋਤੇ ਹੀ ਤਿਨਕੀ ਸੁਭਾਵਕ ਯੋ ਸਮਾਪੀ ਲਗੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ (ਬੈਰਾਗੀ) ਤਿਆਗੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਗਲਤੈ ਸੇਵ ਨ ਹੋਵਈ ਕੀਤਾ ਬਾਇ ਨ ਪਾਇ ॥

ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਸਚਿ ਨ ਲਗੇ ਭਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਸ ਗਿਣਤੀਯੋਂ ਕਰਨੀਆਂ ਕਿ ਅਮਕਾ ਕਾਮ ਮੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਐਸੇ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਕੀਆ ਹੁਆ ਕਰਮਭੀ ਸਫਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਖੇ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਸੀ ਤੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਾ ਰਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਨ ਲਗਾਈ ਮਨ ਹਠਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਐਸੇ ਹੀ ਮਨ ਕੇ ਹਠ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਸ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਇਕ ਵਿਖ ਅਗਾਹਾਂ ਭਰੇ ਤਾਂ ਦਸ ਵਿਖਾਂ ਪਿਛਾਹਾ ਜਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਸ ਜਾਣੇ ਕੋ ਜੇ ਇਕ (ਵਿਖ) ਕਦਮ ਅਗਾਹਾ ਭਰਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਦਸ ਭਿੰਘਾ ਪੀਛੇ ਕੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੇਇਕਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਦਸ ਅਸੁਭ ਕਰਤੇਹੋਂ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਬੋਝੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇਹੋਂ ਤੋ ਉਸ ਸੇ ਦਸ ਗੁਣੀ ਅਵਗਤਾ ਕਰਤੇਹੋਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲਾਹਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਤੋ ਸੇਵਾ ਅਰਾਧ ਕਰੀ ਏਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਭਾਇ) ਆਗਿਆਨੁਸਾਰ ਚਲਾਵਾ ਹੈ ॥

ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੋ ਮਿਲੈ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥

ਜੋ ਆਪ ਭਾਵ ਕੇ ਗਵਾਇ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸਚੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਖੋਂ ਕੋ ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਣਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਣੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਕਹਾਇਏ ਕੋ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਈ ॥

ਗੜ ਮੰਦਰ ਗਰ ਗੀਰਿਆ ਕਿਛੁ ਸਾਬਿ ਨ ਜਾਈ ॥

ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਖਾਨ ਔਰ ਮਲੂਕ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਲੇ ਅਰ ਮਹਿਲ ਬੁਨੇ ਕੇ ਸੰਗ ਲੀਪੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੇ ਕੁਛ ਭੀ ਸਾਬ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥

ਸੋਇਨ ਸਾਖਤਿ ਪਉਣ ਵੇਗ ਪ੍ਰਿਗੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਜਿਨ ਘੋੜੋਂ ਪਰ ਸੁਨਿਹਰੀ ਸਾਖਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਪੋਟ ਵਤ ਜਿਨਕਾ ਬੋਗ ਅਰਥਾਤ ਦੋੜਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਭੀ ਪਾਸ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਿਗੁ ਹੈ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਭੀ ਪ੍ਰਿਗੁ ਹੀ ਹੈ ॥

ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਕਾਰ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਮੈਲੁ ਵਧਾਈ ॥

ਔਰ ਛਤੀ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਭੋਜਨੋਂ ਕਾ ਜੋ ਖਾਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਰ ਏਹ ਰੂਪ ਖੁਰਤ ਮੈਲ ਵਧਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਦੇਵੈ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤਦੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਕੀ ਰਾਸ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੁੰਨੀ ਬਕੇ ਦੇਸੰਤਰੁ ਭਵਿ ਬਕੇ ਭੋਖ ਧਾਰੀ ॥

ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਪੰਡਤ ਔਰ ਮੋਨ ਧਾਰ ਕਰ ਮੁੰਨੀ ਬਕਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਭੋਖ ਧਾਰੀ ਭੋਖੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਅਰ ਭੀਰਥ ਜਾਤੀ ਦੇਸੰਤਰੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮ ਕਰ ਬਕਤ ਹੋਯਾਏ ਹੈਂ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਨਾਉ ਕਦੇ ਨ ਪਾਇਨਿ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਅੰਤ ਭਾਰੀ ॥

ਦੂਜ ਭਾਵ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਕਈ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੋਹਾਦਿਕ ਅਤੀ ਭਾਰੀ ਦੁਖ ਲਾਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮੂਰਖ ਅੰਧੇ ਤੈਗੁਣ ਸੇਵਹਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈਂ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮਾਇਆ ਕੋ ਬਿਉਹਾਰੀ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ ਉਦਰੁ ਭਰਨੁ ਕੈ ਤਾਈ ਪਾਨੁ ਪੜਹਿ ਗਾਵਾਰੀ ॥

ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਕਪਟ ਹੈ ਔਰ ਪੇਟ ਭਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਦੁਰਬੁਧੀ ਪੁਰਸ ਪਾਨ ਕੋ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜਿਨ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰੀ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਸੇਵਾ ਹੈ ਅਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸੋ ਮਾਰ ਦਈ ਹੈ ਸੋ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪੜਨਾ ਗੁਨਨਾ ਇਕੁ ਨਾਉ ਹੈ ਬੂਝੈ ਕੋ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੜਨਾ ਔਰ ਬੀਚਾਰਨਾ ਇਕ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਸਵਲ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਚਲਾ ਹੀ ਬੀਚਾਰਵਾਨ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਂਗੇ ਆਵਣਾ ਨਾਂਗੇ ਜਾਣਾ ਹਰਿ ਹੁਕਮੁ ਪਾਇਆ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥

ਨੰਗੇ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਆਵਣਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਨੰਗੇ ਚਲਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਐਸੇ ਹੀ ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਕਿਆ ਜਤਨ ਕਰ ਸਕੀਏ ॥

ਜਿਸਕੀ ਵਸਤੁ ਸੋਈ ਲੈ ਜਾਇਗਾ ਰੇਸੁ ਕਿਸੈ ਸਿਉ ਕੀਜੈ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਇਹ ਲਿੰਗ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਵਸਤੁ ਹੈ ਸੋਈ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਤੇ (ਰੇਸੁ) ਗੁਸਾ ਕਿਸਕੇ ਸਾਥ ਕਰੀਏ ?

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਭਾਲਾ ਮੰਨਿ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭਾਣੇ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਹਜੇ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਦਾ ਸਲਾਹਿਹੁ ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਚਵੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਰਾਮਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸਲਾਹਨਾ ਕਰੋ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤਿਸਮੈਂ ਸਦਾਰਵਾਨਾਕਰੋ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੜਿ ਕਾਇਆ ਸੀਗਾਰੁ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ਬਣਾਈ ॥

ਕਾਇਆ ਰੂਪੀ (ਗੜਿ) ਗੜੀ ਸੀਗਾਰ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਕਰ ਬਣਾਈ ਹੈ ॥

ਰੰਗ ਪਰੰਗ ਕਤੀਵਿਆ ਪਹਿਰਹਿ ਧਰਮਾਈ ॥

ਲਾਲ ਸੁਪੈਦ ਆਇਕ ਰੰਗ (ਪਰੰਗ) ਜਿਨ ਮੈਂ ਅਨੇਕ ਰੰਗ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਐਸੇ (ਕਤੀਵਿਆ) ਪੁਸ਼ਾਕੇ ਮਾਇਆ-
ਧਾਰੀ ਲੋਕ ਪਹਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਾਲ ਸੁਪੈਦ ਦੁਲੀਚਿਆ ਬਹੁ ਸਭਾ ਬਠਾਈ ॥

ਲਾਲ ਔਰ ਸੁਪੈਦ ਰੰਗ ਕੇ ਦੁਲੀਚੇਂ ਪਰ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸਭਾ ਬਠਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਦੁਖੁ ਖਾਣਾ ਦੁਖੁ ਭੋਗਣਾ ਗਰਬੈ ਗਰਬਾਈ ॥

ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕਾ ਖਾਣਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਭੋਗੇਂ ਕਾ ਭੋਗਣਾ ਭੀ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਮੁਰਖ (ਗਰਬਾਈ)
ਹੰਕਾਰੀ ਗਰਬਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਡਾਈ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜੇ ਅੰਤ ਕੇ ਛੁਡਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸਹਜੇ ਸੁਖਿਸੁਤੀ ਸਬਾਇ ਸਮਾਇ ॥ ਆਪੇ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲਿ ਲਝੈ ਗਲਿ ਲਾਇ ॥

ਵਹੁਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀਸੁਭਾਵਕ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਸੁਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਬੁਧੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ
ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮੇਲ ਕਰ (ਗਲਿ ਲਾਇ) ਘੜਿਟ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਕੀ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

(ਸਹਜਿ) ਕਿਆਨ ਸੁਭਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਦੁਬਿਧਾ (ਦੂਕੀ) ਉਨ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਨੇ
ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜੇ ਕੈਨਿ ਲਾਏ ਜਿ ਭੈਨਿ ਘੜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਹੁਰਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਹੁਣਿ ਆਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥

(ਜਿ) ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ (ਭੈਨ) ਮੰਦ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਨਸਟ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਸੁਭਾਉ ਘੜਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕੀਆ
ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕੈਨ ਲਾਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਪੁਰਸ਼ (ਹੁਰ) ਆਇ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ
ਜੇ ਹੁਣ ਔਰੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ (ਆਇ) ਲਿਆਇ ਲਿਆਇ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਕਿਆ ਜਪੁ ਜਾਪਹਿ ਹੋਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਸਾਰਾ ਹੈ ਵਹੁ ਔਰ ਜਾਪੋਂ ਕੇ ਕਿਆ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਾਪੋਂ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ?

ਬਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟ ਸੇ ਮੁਠੇ ਧੰਧੇ ਚੋਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਝੂਠੇ ਲਾਲਚ ਹੋਰਿ ॥੨॥

ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਕੇ ਚੋਰ ਧੰਧਿਓਂ ਕਰ ਮੁਠੇ ਹੁਏ ਵਿਸਟਾ ਅੰਦਰ ਕੀਟ ਬਠਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇਕੋ
ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਧੰਧੇ ਸਭ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਅਸਥਿਰ ਜਗਿ ਸੋਈ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਲਾਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜਗਤ ਮੈਂ ਇਸਥਿਰ ਹੈਂ ॥

ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਿਤਵੈ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥

ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਏਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਚਿਤਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥

ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਖਿਨ ਖਿਨ ਵਿਖੇਭੀ ਸੋਈ ਹਰੀ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਥਾ ਨਿਰਮਲੁ ਮਲੁ ਖੋਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਵੈਤ ਮਲ ਕਵਾਈ ਹੈ ਅਰ ਸੁਖ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜੀਵਦਾ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇਆ ਅਮਰਾਪਣੁ ਹੋਈ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਜੀਵਦਾ) ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਪੁਰਖ ਕੇ ਧਿਆਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੋ ਅਮਰ ਪਦਵੀ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਛਈ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਔਰ ਬਹੁਤ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਜਿਉ ਸੋਨੀ ਖੁੰਪਰਿ ਚੋਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਮ ਪੁਰੀ ਮੈਂ ਬਧੇ ਹੁਏ ਐਸੇ ਮਾਰੀਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸੰਨ ਕੇ ਖੁੰਪਰ ਚੋਰ
ਪਕੜਾ ਹੁਆ ਮਾਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੜੀ ਆਕਾਸੁ ਸੁਹੰਦਾ ਜਪੀਦਿਆ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ ਕੀ (ਧਰਤਿ) ਥੁਹੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ (ਅਕਾਸੁ) ਰਿਵਾ ਵੀ ਤਿਨਕਾ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪਰਤਖ ਧਰਤੀ ਅਕਾਸ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਬੈਠ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਹੁਲਿਆ ਤਿਨ ਤਨ ਖਾਵਹਿ ਕਾਉ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਾਕਤ ਨਾਮ ਜੋ ਖਾਲੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਕਾਉਂ ਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੋ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਭਾਉ ਕਰਿ ਨਿਜ ਮਹਲੀ ਵਾਸਾ ॥

ਓਇ ਬਾਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਵਨੀ ਫਿਰਿ ਹੋਹਿ ਨ ਬਿਨਾਸਾ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸ੍ਰੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਵਾਸਾ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹ ਫੇਰ ਗਰਬਜਨੀਨੀਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਬਿਨਾਸ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੀਗਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ਸਭ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥

ਹਰਿਕਾ ਰੰਗੁ ਕਦੇ ਨ ਉਤਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਵਹੁ ਸਭ ਸੁਆਸ ਗਿਰਾਸੋਂ ਕਰ (ਰੀਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਬੀ ਉਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਓਇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਲਿਆਨੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਾਸਾ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ (ਪਾਸਾ) ਭਾਵ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥ ੨੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਚਰੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਹਰੀ ਵਿਚਿ ਹੈ ਹਉਮੈ ਬਹੁਤੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲੋਭ ਤਿਸਨਾਦਿਕ ਕੀ ਲਹਿਰੋਂ ਮੇਂ ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਹੇਤਾ ਮਮਤਾ ਔਰ ਬਹੁਤ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ॥

ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਵਈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਤਬ ਤਕ ਤਿਸਕੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਸੁਆਦ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਔਰ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਪਿਆਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ॥

ਸੇਵਾ ਬਾਇ ਨ ਪਵਈ ਤਿਸਕੀ ਖਪਿ ਖਪਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਤਬ ਤਕ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਹੁਈ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਔਰ ਖਪ ਖਪ ਕਰ ਖੁਆਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਸੋਈ ਆਖੀਐ ਜੋ ਸਿਰੁ ਧਰੇ ਉਤਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਜੋ ਸਿਰੁ) ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਤਿਆਗ ਦੇਵੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲਏ ਸਬਦੁ ਰਖੈ ਉਚਧਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਅਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਭਾਣਾ) ਹੁਕਮ ਮਾਨ ਲੇਵੇ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖੇ ਜੋ ਸੇਵਕ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸੋ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਜੋ ਖਸਮੈ

ਭਾਵੈ ॥ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮੇਲਿ ਲਏ ਆਪਤੁ ਗਵਾਵੈ ॥

ਸੋਈ ਜਪ ਔਰ ਸੋਈ ਤਪ ਹੈ ਔਰ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਅਰਥਾਤ ਨੇੜੇ ਦੂਰ ਰਹਿ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਭੀ ਸੋਈ ਸਵਲੀ ਹੈ ਜੋ (ਖਸਮੈ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਭਾਇ ਜਾਵੈ ॥ ਜੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਾਭਾਵ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪੇ ਬਖਸ਼ ਕਰ ਮੇਲ ਲਏ ਹੈਂ ॥

ਮਿਲਿਆ ਕਦੇ ਨ ਵੀਛੁੜੈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਵਹੁ ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਕਬੀ ਬਿਛੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਜੋਤੀ ਅਪਣੀ ਜੋਤ ਮੇਂ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਪਰਸਾਈ ਸੋ ਬੁਝਸੀ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਭੁਕੇ ਲੇਖੇ ਵਿਚਿ ਹੈ ਮਨਮੁਖੁ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਕਦੇ ਨ ਚੇਤਈ ਜਮ ਕਾਲੁ ਸਿਰਿ ਮਾਈ ॥

ਸਭ ਕੋਈ ਲੇਖੇ ਵੀਚ ਹੈ ਐਸੇ ਨਾਂ ਸਮਝ ਕੇ ਮਨਮੁਖ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਕਬੀ ਚੇਤਤਾ ਨਹੀਂ ਜਮਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤਿਸਕੇ ਸਿਰ ਸੋ ਪਕੜ ਕਰ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਮਨੁਰ ਸਭਿ ਲਦੇ ਬਹੁ ਭਾਰੀ॥ ਮਾਰਗੁ ਬਿਖਮੁ ਭਰਾਵਣਾ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਭਾਰੀ॥
ਪਾਪ ਔਰ ਸਭੀ ਬਿਕਾਰ ਜੋ ਮਨੁਰ ਵਤ ਹੋਂ ਇਨਕੇ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਭਾਰ ਮਨੁਖੋਂ ਨੇ ਲਾਏ ਹੋਂ ॥ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗ (ਬਿਖਮੁ)
ਕਠਨ ਔਰ ਭੈਦਾਇਕ ਹੈ ਔਰ (ਭਾਰੀ) ਵੇਤਰਨੀ ਨਦੀ ਕੈਸੇ ਤਰੀ ਜਾਵੇ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਥਰੇ ਹਰਿਨਾਮਿ ਉਧਾਰੀ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਖੇ ਹੋਂ ਸੇ (ਉਥਰੇ) ਬਚੇ ਹੋਂ ਭਾਵੇ ਜੋ ਪਾਪ ਭਾਰ ਉਠਾਉਣ ਜੋ ਬਚੇ ਹੋਂ
ਔਰ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਉਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨੇ ਜੋ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਨਹੀ ਹੈ ਮਨੁਖ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹ ਨਗਉਲੀ ਪਾਈਅਨੁ ਬਹੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਵਿਕਾਰ ॥
ਤਿਨਕੇ ਉਪਰ ਮਾਇਆ ਨੇ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਨਗਉਰੀ ਪਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਬਿਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਥਰੇ ਤਿਸੁ ਜਨੁ ਕਉ ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਨਮਸਕਾਰ ॥
ਇਕ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਬਿਕਾਰੋਂ ਜੋ ਬਚ ਗਏ ਹੋਂ ਜੋ ਬਚ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਸਭੀ ਲੋਕ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਅੰਤਰਿ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਮਨ ਕੇ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੇ (ਮੋਖ
ਦੁਆਰ) ਬਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸਚੁ ਮਰਣਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਨੇ ਮਰਣਾ ਔਰ ਹਰੀ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਧੰਧਾ ਕਰਤਿਆ ਜਨਮੁ ਗਇਆ ਅੰਦਰਿ ਦੁਖੁ ਸਹਾਮੁ ॥
ਧੰਧਾ ਕਰਤਿਆਂ ਕਰਤਿਆਂ ਪ੍ਰਾਨੀਓਂ ਕਾ ਜਨਮ ਬਿਤੀਤ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਮਨ ਕੇ ਅੰਦਰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ (ਸਹਾਮੁ) ਸਹਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਰਾਮੁ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਪੂਰਬਲਾ ਉਤਮਕਰਮ ਲਿਖਾਯਾ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਲੇਖਾ ਪੜੀਐ ਹਰਿਨਾਮੁ ਫਿਰਿ ਲੇਖੁ ਨ ਹੋਈ॥
ਲੇਖਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਪੜਨਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਲੇਖ ਨ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਮੁਕਤ ਹੋਜਾਵੇ ॥

ਪੁਛ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸਦ ਢੋਈ ॥
ਕੋਈ ਤਿਸਕੋ ਪੁਛਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਔਰ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ਢੋਈ ਅਰਥਾਤ ਜਗਾ ਮਿਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਮਕਾਲੁ ਮਿਲੈ ਦੇ ਭੇਟ ਸੇਵਕੁ ਨਿਤ ਹੋਈ ॥
ਜਮਕਾਲ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਭੇਟ ਦੇਕਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਸੇਵਕ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰਤੇ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਪਤਿ ਪਰਗਟੁ ਲੋਈ ॥
ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਜੋ ਤਿਸਨੇ (ਮਹਲ) ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਪਤਿਸ਼ਟਾ ਸੁਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਹਦੁ ਪੁਨੀ ਦਰਿ ਵਜਦੇ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥ ੨੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ (ਅਨਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਨਾਮ ਕੀ (ਪੁਨੀ) ਵਜੇ ਵਜਤੇ ਹੋਂ ਸੋਈ
ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਕਹਿਆ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਖੀ ਹੂ ਸੁਖੁ ਸਾਰੁ ॥
ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਕਹਾ ਹੁਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੇਵੇ ਤਉ ਤਿਸਕੋ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਸਾਰ ਸੁਖ ਭਾਵ ਆਤਮ ਸੁਖ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਜਾਵੇ ॥

ਗੁਰਕੀ ਕਰਦੀ ਭਉ ਕਟੀਐ ਨਾਨਕ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰੁ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਹੀ ਹੁਈ ਕਰਦੀ ਕਰਨੇ ਕਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਭੈ ਨਿਬਰਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਤਕ (ਪਾਰ) ਪਾਰ
ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੋ ਪਾਇ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਚੁ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾ ਥੀਐ ਨਾਮੁ ਨ ਮੈਲਾ ਹੋਇ ॥
ਸਚਾ ਨਾਮ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਨਾ ਮੈਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੇ ਚਲੈ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਵਣੁ ਹੋਇ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਾ ਕਰੇ ਤੇ ਵੇਰ ਤਿਸਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਠਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਿਸਾਰਿਐ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਦੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਸਾਰਨੇ ਕਰ ਜੀਵ ਕੋ ਜਨਮਣਾ ਅਰ ਮਰਣਾ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਬਣੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਮੰਗਤ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਸੁਭਾਇ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਜਨ ਮੰਗਤਾ ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰ ਮੈਂ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਵੋਂ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਹੈ ਦਰਸਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਪਿਆਸ) ਤ੍ਰਿਖਾ ਅਰਥਾਤ ਰਾਹ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਦਰਸਨ ਸੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਉ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਮਰਾਂ ਮਾਇ ॥

ਮੈਂ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਖਿਨ ਪਲ ਅਰ ਘੜੀ ਮਾੜ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ (ਮਾਇ) ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਬਿਨ ਦਰਸਨ ਸੋ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਲਿ ਦਿਖਾਇਆ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਇ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਾਥ ਹੀ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਕੀਸਾ ਹੈ ?

ਸਤਿਆ ਆਪਿ ਉਠਾਲਿ ਦੇਇ ਨਾਨਕ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੨੯ ॥

ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਸੁਤਿਓਂ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਉਠਾਇ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਗਿਆਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖ ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਚੰਨ੍ਹ ਅੰਦਰਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸੁਭ ਵਾਕ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂ ਕਿ ਉਨਕੋ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ॥

ਬਾਉ ਕੁਥਾਉ ਨ ਜਾਣਨੀ ਸਦਾ ਚਿਤਵਹਿ ਬਿਕਾਰ ॥

ਬਾਉ ਕੁਥਾਉ ਭਾਵ ਭਲਾ ਭੁਰਾ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਸਦੀਵ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਚਿਤਵਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਰਗਹ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਓਥੈ ਹੋਹਿ ਕੁੜਿਆਰ ॥

ਜਬ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਤਿਨਸੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹਾ (ਕੁੜਿਆਰ) ਝੂਠੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਤਿ ਉਪਾਈਅਨੁ ਆਪਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਪਾਈ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੇ ਆਖੀਐ ਸਭੁ ਵਰਤੈ ਆਪਿ ਸਚਿਆਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਬਾਤ ਕਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਜੋ ਸਭ ਬਾਈ ਆਪ ਹੀ (ਸਚਿਆਰੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨੀ ਅਰਾਧਿਆ ਜਿਨ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੋ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਅਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਪੁਰਬ ਉਤਮ ਕਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨੁ ਕਉ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੋ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨਕੋ ਮਨ ਮੈਂ (ਸੋਇ) ਓਹ ਹਰੀ ਬਸਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਸ ਕਰੇ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਬਹੁ ਜੀਵਣੁ ਜਾਣਿਆ ॥

ਸਭ ਲੋਕ ਆਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਜੀਵਣਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸਭ ਨੇ ਜਾਣ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਨਿਤ ਜੀਵਣ ਕਉ ਚਿਤੁ ਗੜ੍ਹ ਮੰਡਪ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਜੀਵਣੇ ਕੋ ਨਿਤ ਜਾਣ ਕੇ ਖਿਲੇ ਔਰ ਮੰਦਰੋਂ ਕੋ ਸਵਾਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਵਲਵੰਸ ਕਰਿ ਉਪਾਵ ਮਾਇਆ ਹਿਰਿ ਆਣਿਆ ॥

ਬਲ ਕਰਕੇ ਵਾ (ਵੰਸ) ਠਗਣੇ ਕੋ ਉਪਾਵ ਕਰਕੇ ਪਰਾਈ ਮਾਇਆ ਕੋ (ਹਿਰਿ) ਖੋਲ ਲਿਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਮ ਕਾਲੁ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਸ ਆਵ ਘਟੈ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥

ਜਮ ਕਾਲ ਸੁਆਸੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਬੇਤਾਲਿਆ) ਭੂਤੋਂ ਕੀ ਆਉ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਰਖਵਾਲਿਆ ॥ ੩੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤ ਹੈਂ ਸੋ ਉਬਰੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂ ਕਿ ਹਰੀ ਗੁਰੂ ਤਿਨਕੋ ਰਖਵਾਲੇ ਹੁਏਹੈਂ ॥੩੦॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਪੰਡਿਤ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਦੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸੁਆਇ ॥
ਪੰਡਤ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਕਰਕੇ (ਵਾਦੁ) ਬਗਛੋਂ ਕੋ ਬਖਾਨਤੇ ਹੈਂ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਕਾ (ਸੁਆਉ) ਪਰਯੋਜਨ ਹੈ ॥
ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਮਨ ਮੂਰਖ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥
ਦੂਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਈਆ ਹੈ ਮਨ ਕੋ ਮੂਰਖੋਂ ਕੋ ਅੰਤਕੋ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਤੇ ਤਿਸੈ ਨ ਸੇਵਨੀ ਦੇਵਾ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਇ ॥
ਜਿਸ ਭਗਵਤ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਸੇਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਜੋ ਸਭ ਕੋ ਰਿਜਕ (ਸਮਾਇ) ਪਹੁੰਚਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਜਮ ਕਾ ਢਾਹਾ ਗਲਹੁ ਨ ਕਟੀਐ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਹਿ ਜਾਇ ॥
ਧਰਮਰਾਜ ਕਾ ਢਾਹਾ ਤਿਨਕੋ ਗਲੋਂ ਸੋ ਕਟਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨੁ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਤਿਨੁ ਆਇ ॥
ਜਿਨਕੋ ਮਸਤਕ ਪੂਰਬ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥
ਅਨਵਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਤ੍ਰ ਚਿੰਨ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਚੁ ਵਣਜਹਿ ਸਚੁ ਸੇਵਦੇ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ ॥
ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪੜੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚ ਕੋ ਵਿਹਾੜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਗੁਰਚੁਪਦੇਸ਼ ਲੈਕਰ ਤਿਸਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਕੈ ਭਾਣੈ ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਆਸਾ ਵਿਚਿ ਅਤਿ ਦੁਖੁ ਘਣਾ ਮਨਮੁਖਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥
ਆਸਾ ਮੈਂ ਅਤੀ ਬਹੁਤਾ ਦੁਖ ਹੈ ਔਰ ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਚਿਤੁ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਏ ਨਿਰਾਸ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ਔਰ ਗੁਰਮੁਖ ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਹੂਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥
ਵਿਥੇ ਗਿਰਹ ਉਦਾਸ ਅਲਿਪਤ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥
ਔਰ ਘਰ ਬੀਚ ਹੀ ਰਹਿ ਕਰ ਤਿਆਗੀ ਹੂਏ ਹੈਂ (ਅਲਿਪਤ) ਅਸੰਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥
ਚਿਨ੍ਹਾ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਨ ਵਿਆਪਈ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ॥
ਉਨਕੋ ਵਿਜੋਗ ਕਾ ਸੋਗ ਬਿਆਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੰਜੋਗੁ ਵਜੋਗ ਭਾਵ ਦੁੰਦ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕਾ ਭਾਣਾ ਤਿਨਕੋ ਭਾਇ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੋਤੀ ਸਦਾ ਰਵਿ ਰਹੇ ਧੁਰਿ ਲਏ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੩੧ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰੀਕੋ ਸਾਥ ਸਦੀਵ ਰਵ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਧੁਰਿ) ਆਇ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵਹੁ ਸਰਬ ਓਰਤੇ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਪਰਾਈ ਆਮਾਣ ਕਿਉ ਰਖੀਐ ਵਿਤੀ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
(ਪਰਾਈ ਆਮਾਣ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਮਾਨਤ ਜੋ ਸੁਆ ਹੈਂ ਸੋ ਨਿਸਵਲ ਕਿਉਂ ਰਖੀਏ ਇਤੀਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤੇ ਸੋ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸਜੀਕੋਜੋ ਗੁਰਿਆਈ ਦੇਈ ਕੀਠੀ ਹੂਈ ਹੈ ਸੋ ਕਿਉਂਰਖੀਏ? ਇਤੀ ਹੀ ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਯਥਾ—ਰੋਥੇ ਜਨਮ ਗੁਰੂ ਤੋਹਿ ਕਰਹੋਂ ॥

ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਗੁਰਬੈ ਟਿਕੈ ਹੋਰਬੈ ਪਰਗਟੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਜੋ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ਸੋ (ਗੁਰਬੈ ਟਿਕੈ) ਵਡੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਾਸ ਨਹਿਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਨਾਧਿਕਾਰੀ ਪਾਸ ਸਬਦ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਸਿ ਮਾਣਕੁ ਪਇਆ ਘਰਿ ਘਰਿ ਵੇਚਣ ਜਾਇ ॥
(ਅੰਨ੍ਹੇ) ਅਨਾਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਵਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਾਣਕੁ ਪੜਾ ਹੋਵੇ ਤਥ ਘਰ ਘਰ ਵੇਚਦੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਅਨਾਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਚਿਨ੍ਹਾ ਪਰਖ ਨ ਆਵਈ ਅਬੁ ਨ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥

ਅਗੋਂ ਉਨਕੋ ਤੋ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਉਪਦੇਸਕ ਕੇ ਪਲੇ (ਅਭੁ) ਕੋਭੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈ
ਭਾਵ ਤਿਨਕੋ ਮਨ ਥਾਂਭਤ ਧਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਜੇ ਆਪਿ ਪਰਖ ਨ ਆਵਈ ਤਾਂ ਪਾਰਖੀਆ ਬਾਵਹੁ ਲਾਇਓ ਪਰਖਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੁਮਕੋ ਆਪ ਇਸ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਉ ਪਾਰਖੁਆਸਿਤੋਸੋਤੁਮਨੋਪ੍ਰਖਾਇਲੇਣਾ॥

ਜੇ ਓਸੁ ਨਾਲਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ਤਾ ਵਥੁ ਲਹੈ ਨਉਨਿਧਿ ਪਲੇ ਪਾਇ ॥

ਜੇਕਰ ਓਸ ਸਬਦ ਕੇ ਸਾਥ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਵੇ ਤਉ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਔਰ ਨਉਨਿਧਿ ਰੂਪ ਆਤਮ ਅਨੰਦ
ਚਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ॥

ਘਰਿ ਹੋਵੈ ਧਨਿ ਜਗੁ ਭੁਖਾ ਮੁਆ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਝੀ ਨ ਹੋਇ ॥

ਘਰ ਮੈਂ ਧਨ ਹੋਵੇ ਹੀ ਜਗਤ ਭੁਖਾ ਮੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜੇ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਚਿਦੇ ਮੈਂ ਹੋਵੇ ਹੀ ਜਗਤ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਰਹਾਹੈਬਿਨਾ
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੀ ਸੋਝੀ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ॥

ਸਬਦੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸੈ ਤਿਥੈ ਸੋਗੁ ਵਿਸੋਗੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸੀਤਲ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਸਬਦ ਜਿਸਕੋ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਵਿਸੋਗ ਕਰ ਤਗਾਂ ਸੋਗ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ ਆਪਿ ਗਰਬੁ ਕਰੇ ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਲਾਏ ॥

ਆਤਮ ਰੂਪ ਵਸਤੂ ਪਰਾਈ ਵਤ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਮੂਰਖ ਆਪ ਕੋ ਕਛ ਜਲਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨੀ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ
ਔ ਗਰਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਭੁਝੇ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪੁਛੋ ਥਿਨਾ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਮਨਮੁਖ ਬਾਰੰਬਾਰ
ਜਨਮਤਾ ਅਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਾਇਆ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਰਸੇ ਸਜਲ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ॥

ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਰੂਪਾ ਹੈ ਅਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੰਤ ਸਜਣੋਂ ਸੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨੇ ਤੇ ਸਰਸੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਧੁਰਿ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਕਬਹੂ ਜਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰੇ ॥

ਜੇ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਰੂਪੀ ਹਰੀ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਬੀ ਭੀ ਵਿਛੁੜਤੇ ਨਹਾਂ ਹੈਂ ਅਰ ਮਿਲੇ ਸੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਪ
ਅਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਰਵਿਆ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਜੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਔਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ (ਰਵਿਆ) ਬਿਆਪਿਆ ਹੁਆ ਜਾਣਿਆ ਤਬ ਸਭੀ ਦੁਖ
ਨਿਬਿਰਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਅੰਤਰਿ ਰਖਾਂ ਉਰਧਾਰੇ ॥

ਹਰੀ ਸੁਖਦਾਤਾ ਕੋ ਸਦੀਵ ਸਲਾਹਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਅੰਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਤਾ ਹੂੰ ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਤਿਨਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕਿ ਕਰੇ ਜਿ ਸਦੇ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ ॥

ਜੇ ਸਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸਬਦ ਕਰ ਸਵਾਰੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਮਨਮੁਖ ਤਿਨਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ॥

ਓਨ੍ਹਾ ਦੀ ਆਪਿ ਪਤਿ ਰਖਸੀ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸਰਲਾਗਤਿ ਪਏ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸਰਟ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ਉਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪਤਿ ਕੋ ਆਪ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੀਨੋਂ
ਕਾਲ ਮੈਂ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਸੁਹੇਲੇ ਛਾਏ ਮੁਖ ਉਜਲ ਦਰਬਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀਏਹੂਏਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਮੁਖ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਉਜਲਾਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਤਿਭੀ ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਿਲਿ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਔ ਪੁਰਖ ਨੇ ਮਿਲਕੇ ਪਰਸਪਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਰ ਮੋਹ ਕੋ ਵਧਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਲਤੁ ਨਿਤ ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ॥

ਮਾਇਆ ਕੋ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੇਸਿ ਪਰਦੇਸਿ ਧਨੁ ਦੋਰਾਇ ਆਇ ਮੁਹਿ ਪਾਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਦੇਸ ਅਥਵਾ ਪਰਦੇਸ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਧਨ ਕੋ ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਭੀ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਲਿਆਇ ਕਰਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਿ ਹੋਵੈ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧੁ ਕੇ ਸਕੈ ਨ ਛਡਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਅੰਤ ਕਾ ਸਮਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਬ ਕੋਈ ਸਨਬੰਧੀ ਜਮਦੂਤ ਸੇ ਛੁਡਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਪ੍ਰਿਥੁ ਮੋਹੁ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਮੋਹ ਕੇ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸਮੇਂ ਲਗ ਕਰ ਜੀਵ ਨੇ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਸਭ ਭੁਖ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੇਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਖਾਣੇ ਕਰ ਸਭ ਭੁਖ ਨਿਬਿਰਤ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਜਬ ਨਾਸ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤ੍ਰਿਸਨਾ (ਮੂਲਿ) ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਿ ਹੋਰੁ ਖਾਣਾ ਤਿਤੁ ਰੋਗੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਹੋਰ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਖਾਣਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਸਰੀਰ ਕੇ ਰੋਗ ਧਾਇ ਕਰ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਸ ਕਸ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਣਾ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਸ ਕਸ ਛੋਡਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਏ ਤਬ ਆਪੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਲੇਤਾਹੈ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਸਹ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਗੁਰ ਸਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ (ਸਹ) ਪਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਗਿ ਅਨੇਰੁ ਹੈ ਸਬਦੇ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੇ ਬਿਨਾਂ (ਜਗਿ) ਜੀਵ ਕੇ ਅੰਧੋਰ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਚਾਨਣ ਕਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਪੜਿ ਪੜਿ ਬਕੇ ਭੋਖ ਬਕੇ ਤਨੁ ਧੋਇ ॥

ਪੰਡਤ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਔ ਮੋਨੀ ਮੋਨ ਕਰਕੇ ਬਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭੋਖ ਧਾਰੀ ਭੋਖ ਧਾਰ ਬਾਕੇ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਤਨ ਧੋਇ ਕਰ ਬਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਦੁਖੀਏ ਚਲੇ ਰੋਇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਦੁਖੀ ਹੁਏ ਰੋਇ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਬ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪੂਰਬਲਾ ਉਤਮ ਕਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਜਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਉੜੀ ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਅਤਿ ਨੇਹੁ ਬਹਿ ਮੰਦੁ ਪਕਾਇਆ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰ ਪੁਰਖ ਕਾ ਅਤਿਸੇ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਔਰ ਬਹਿ ਕਰ ਮੰਦ ਸਲਾਹ ਭਾਵ ਸੇ ਵਿਸ਼ਵ ਮੰਤਰ ਕੋ ਪਕਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦਿਸਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਚਲਸੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥

ਜੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭੀ ਕਿਛ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਏਹੀ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਭਨ ॥

ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਬਿਰੁ ਜਗਿ ਕੋ ਕਢਹੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਜਗਤ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਬਿਰ ਰਹੀਐ ਉਸਕਾ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਨਿਕਾਲੇ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਬਿਰੁ ਕੰਪੁ ਸਬਾਇਆ ॥

(ਸਬਾਇਆ)ਸਭਨਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕਾ(ਕੰਪੁ)ਸਰੀਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਜੀਵ ਇਸਬਿਤ ਰਹਤਾਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਹਰਿਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੩੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਬਖਸ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਗੁਰਕਾ ਭਉ ਹੇਤੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਵ ਨੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਭਲ ਔਰ (ਅਪਾਰੁ) ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਹੇਤੁ ਵਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਲੇਖਿ ਲਹਰਿ ਸੁਧਿ ਮਤਿ ਗਈ ਸਚਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਲੇਡ ਕੀ ਲਹਿਰ ਕਰਕੇ ਮਨੁਖ ਜੀਵ ਕੀ ਸੁਖ ਭੁਧ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਇਸੀ ਹੋਤ ਸਰ ਮੈਤਿਸਕਾ ਪਗਰਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ੍ਹਾ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਦਰਗਹ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਦਰ) ਅੰਤਰ (ਗਹਿ) ਜਗਾ ਕੇ ਭਾਵ ਸੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ (ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ) ਗਿਆਨ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਆਪੇ ਬਖਸਲੁ ਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਬਖਸਲਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਣਾ ਵਿਸਰੇ ਸਰੈ ਨ ਚਿੰਦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਸਤਾ ਸਫੁਰਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਘੜੀ ਮਾਝੁ ਭੀ ਜੀਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਸਰਨੇ ਕਰ ਹਮਕੋ (ਚਿੰਦ) ਚੰਚਕ ਮਾਝੁ ਨਹੀਂ ਸਰਤਾ ॥

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਕਿਉ ਮਨ ਦੂਸੀਐ ਜਿਸਹਿ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਦ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਕਿਉਂ ਦੂਸਟਾ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਮੁਖ ਫੇਰੀਏ ਜਿਸਕੇ ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ (ਹਮਾਰੀ) ਅਸਮਾਦਿਕ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਬਿੰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕੋ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿਕ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ਝਿਮਝਿਮਾ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ਼ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ (ਝਿਮਝਿਮਾ) ਆਨੰਦਦਾਇਕ ਸਾਵਣ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪਿਆਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਦੁਖ ਭੁਖ ਕਾੜਾ ਸਭ ਚੁਕਾਇਸੀ ਮੀਹੁ ਵਣਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਛਹਿਬਰ ਲਾਇ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਰਸ ਹੋਕਰ (ਵਣਾ) ਬਰਸਾ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜਬ ਗੁਰੂ ਅਤੀ ਵਿਆਲ ਹੋਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਤਬ ਦੁਖ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅਰ ਭੁਖ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਔਰ ਮਨਕਾ ਬੋਰਾ ਸਭ ਚੁਕਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥

ਸਭ ਧਰਤਿ ਭਈ ਹਰੀਆਵਲੀ ਅੰਨੁ ਜੀਮਿਆ ਬੋਹਲ ਲਾਇ ॥

ਜਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਹਰੀਆਵਲਾ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਿਹਰੇ ਰੂਪੀ ਅੰਨ ਉਤਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ (ਬੋਹਲ ਲਾਇ) ਭਾਵ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਰੂਪੀ ਬੋਹਲ ਲਾਇਐ ਹੈ ਵਾ ਸੰਸੇ ਬਿਪਰੇਰੇ ਰਹਤ ਤਤ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅਚਿੰਤੁ ਬੁਲਾਵੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਆਪੇ ਪਾਵੈ ਬਾਇ ॥

ਹਰੀ ਅਚਿੰਤ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਜਸ ਕੇ ਉਚਰਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਬੋਲੇ ਹੁਏ ਜਸ ਕੋ ਬਾਇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਜੁ ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਭਾਇ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਪਿਆਵਣਾ ਕਰੋ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਛੁਡਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਭਗਤਿ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਹਰੀ ਕੀਰਤੀ ਆਦਿਕਸੋ ਭਗਤੀ ਹੈ ਸੇ ਆਨੰਦਦਾਇਕ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ (ਸਦਾ ਸੁਖ) ਅਤਮ ਸੁਖ ਮਨਮੈ ਆਇਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਤਿਨਾ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਅਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਅੰਸੇ ਬੋਨਤੀ ਕਰਤੈ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਗਾਇ ਗੁਣੁ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਸੁਭਾਇ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਵੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੇਹੋ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਵਾਂ ॥ ੩ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਦਾਤਿ ਨਿਤ ਦੇਵੈ ਚੜੈ ਸਵਾਈਆ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਦਾਤ ਨਿਤਪ੍ਰਾਪਤ ਦੇਵਤੇ ਸੇ ਸਵਾਈ ਰਜ਼ਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੁਆ ਆਗੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣੇ ਸੇ ਇਨੋਂ ਦਿਨ ਸਵਾਇਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਤੁਸਿ ਦੇਵੈ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਨ ਛਪੈ ਛਪਾਈਆ ॥

(ਤੁਸਿ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਜਿਸਕੇ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਦਾਤ ਛਪਾਈ ਹੁਈ ਛਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਕਵਲੁ ਪ੍ਰਗਸੁ ਉਨਮਨਿ ਲਿਵ ਲਾਈਆ ॥

ਹਿਰਦੇ ਕਵਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਸ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ (ਉਨਮਨਿ) ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਜੇਕੋ ਕਰੇ ਉਸਦੀ ਰੀਸ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈਆ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਉਸਕੀ ਰੀਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ (ਛਾਈ) ਮਿਟੀ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਪੜਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈਆ ॥ ੩੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕੋ ਕੋਈ ਨਿੰਦਕ ਸਾਕਤ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਅਮਰੁ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ

ਸਿਆਣਪ ਨ ਚਲਈ ਨ ਹੁਜਤਿ ਕਰਣੀ ਜਾਇ ॥

ਜਿਸ ਅਰਾਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਅਮਰੁ) ਹੁਕਮ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਸਿਆਣਪ ਨਹੀਂ ਚਲਤੀ ਔਰ ਨ ਹੁਜਤ ਕਰੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਸਰਣਾਇ ਪਵੈ ਮੰਨਿ ਲਏ ਰਜਾਇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੀਵ ਆਪਾ ਭਾਉ ਕੇ ਛੋਡ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪੜੇ ਔਰ ਤਿਸਕੀ (ਰਜਾਇ) ਆਗਿਆ ਕੇ ਮੰਨ ਲੇਵੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਮਛੋਡੁ ਨ ਲਗਈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਜਮ ਕਾ ਭੈਡ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਔਰ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਸੇ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਸੋਈ ਆਖੀਐ ਜਿ ਸਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇਵਕ ਸੋਈ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਚ ਵਿਖੇ ਥਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਈ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਦਾਤਿ ਜੋਤਿ ਸਭੁ ਸੂਰਤਿ ਤੇਰੀ ॥ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪੁ ਹਉਮੈ ਮੇਰੀ ॥

ਹੇ ਜੋਤੀ ਦਾਤ ਅਰ (ਸੂਰਤ) ਸੁੰਦਰਤਾ ਸਭ ਤੇਰੀਈ ਹੁਈ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣਪ ਔਰ ਮਮਤਾ ਮੇਰੀ ਕਲਪੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੈ ਹਉਮੈ ਕਦੇ ਨ ਚੁਕੈ ਫੇਰੀ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀਲੋਭਅਰ ਮੋਹ ਕਰਬਜਾਇ ਹੁਏ ਬਹੁਤੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੀਕਾਰ ਕਰ ਤਿਨਕੀ ਚੇਰਾਸੀਕੀ ਵੇਰੀ ਕਦੇ ਚੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਗਲ ਚੰਗੀਰੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਜੋ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਸਾਈ ਭਾਤ ਚੰਗੀਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਇਹ ਪੌੜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਰਚੀ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ ਮਃ ੪ ॥ ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨਣਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ

ਅਪਾਰੁ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਲਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵਲਹਾਰੁ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸਚ ਨਾਮਕਾ ਅਪਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਖਾਣਾ ਪੈਨਣਾ (ਸਚੁ) ਸਵਲਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨਕੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵਲਹਾਰ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਭਾਗੁ ਪੂਰਾ ਤਿਨ ਜਾਗਿਆ ਜਪਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਲਗਿਆ ਤਰਿਆਸੰਸਾਰੁ ॥
ਤਿਨਕਾ ਪੂਰਾ ਭਾਗ ਜਾਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਅਰ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ੩੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਿਫਤੀ ਕੋ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੁ ਅਰੁ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਜੈਕਾਰ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਾ ॥੩੪॥
ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੈਂ ਬਰਖਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਥੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਸਭੇ ਜੀਅ ਸਮਾਲਿ ਅਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰੁ ॥ ਅੰਨੁ

ਪਾਣੀ ਮੁਖ ਉਪਾਇ ਦੁਖ ਦਾਲਦੁ ਭੀਨਿ ਤਰੁ ॥

ਅਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰਕੇ ਸਭੀ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਮਾਲਣਾ ਕਰੋ ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਬਹੁਤ ਉਪਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਦਲਿਦਰ ਤੋੜ ਦੇਹੁ ॥ ਵਾ (ਅੰਨੁ) ਔਰ ਪਰਕਾਰ ਕਾ ਪਾਣੀ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਲ (ਮੁਖ) ਬਹੁਤ ਉਪਾਇ ਕਰਕੇ (ਤਰੁ) ਅਤਿ ਸੇ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਸਰੀਰ ਅਰ ਵਿਰਦੁ ਮਨ ਕਾ (ਭੀਨਿ) ਤੋੜ ਦੇਹੁ ॥

ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀ ਦਾਤਾਰਿ ਹੋਈ ਸਿਸਟਿ ਨਰੁ ॥ ਲੇਵਹੁ ਕੰਨਿ ਲਗਾਇ ਅਪਦਾ ਸਭੁ ਹਰੁ ॥
ਅਪਣੇ ਕੰਨ ਮੈਂ ਲਾਇ ਲੇਵਹੁ ਔਰ ਸਭ ਬਿਪਦਾ ਹਰ ਦੀਜੀਏ ॥ ਜਬ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਤਬ ਦਾਤਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੀ ਔਰ ਸਭ ਸਿਸ਼ੀ (ਨਰੁ) ਸੀਤਲ ਹੋਈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਸਵਲੁ ਘਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਧਰਾਇ ਕਰ ਘਰ ਮੈਂ ਹੀ ਸਵਲਤਾ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਵੁਠੇ ਮੇਘ ਸੁਹਾਵਣੇ ਹੁਕਮੁ ਕੀਤਾ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਰਿਜਕੁ ਉਪਾਇਓਨੁ ਅਗਲਾ ਠਾਂਢਿ ਪਈ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਜਬ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਤਬ ਸੋਭਨੀਕ ਬਾਦਲ ਬਰਸਤੇ ਭਏ (ਰਿਜਕੁ) (ਅਗਲਾ) ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਹੁਆ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਹੀ (ਠਾਂਢਿ) ਸਾਂਝੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸਾਂਝ ਮੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਬਾਦਲ ਬਰਸੇ ਹੈਂ ਦੇਵੀ ਗੁਣ ਰੂਪ ਬਹੁਤਾ ਰਿਜਕੁ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ ਅਰ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜਗਾਸੂਓਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੀਤਲਤਾਈ ਹੋਈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਮਰਤ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਭਿਨਕਾ ਤਨੁ ਅਰ ਮਨੁ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂਕਰ ਹਥਿਆ ਹੁਆਹੈ ਔਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰਕੇ ਸਿਮਰਤੇਹੈਂ ਅਰੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪਣੀ ਸਦੇ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰ ॥

ਕੀਤਾ ਲੋੜਹਿ ਸੇ ਕਰਹਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸਦੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਦਿਸ਼ੀ ਕਰੁ ਕਿਯੋਂਕਿ ਜੇ ਤੂੰ ਕੀਤਾ ਰਾਹਤ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਬੁਝ ਪਰ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਵਡਾ ਆਪਿ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਡਾ ਅਰ ਅਗੰਮ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਵਡਿਆਈ ਭੀ ਸਭ ਤੇ ਬੜੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੇਖਿ ਵਿਗਾਸਿਆ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਸਾਂਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਹੈ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਆਪੇ ਆਪ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਨਾਥੁ ਸਭ ਨਥੀਅਨੁ ਸਭ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਈ ॥

ਆਪੇ ਪਰਮੇਸੁਰ (ਨਾਥ) ਸ਼ਾਮੀ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੋ ਨਥ ਰਖਣਾ ਹੈ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਅਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਸਭ ਚਲੈ ਰਜਾਈ ॥ ੩੬ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੋਈ (ਰਜਾਈ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਆਗਯਾ ਵਿਖੇ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥ ੧ ॥ (ਸੁਧੁ) ਕਹੋ ਅਰਥ ਕੇ ਸਮਝ ਕਰੋ ਵਾ ਭੁਲਕੇ ਸੁਧ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਕੜੀਰ ਜੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਹਾ ਨਰ ਗਰਬਸਿ ਬੋਰੀ ਬਾਤ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ਼ ਬੋੜੀ ਬਾਤ ਪੁਰ (ਕਹਾ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਗਰਬ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਦਸਨਾਜੁ ਟਕਾ ਚਾਰਿ ਗਾਠੀ ਐਭੋਂ ਟੋਭੋਂ ਜਾਤੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦਸਕ ਮਨ ਅਨਾਜ ਔਰ ਚਾਰਕ (ਟਕਾ) ਰੁਪਏ ਪਲੇ ਹੋਗਏ ਤੇ (ਐਭੋਂ) ਆਕੜ ਕਰ ਟੋਢਾ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋਕਰ ਕੁਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਦੇ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ॥

ਬਹੁਤੁ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਗਾਉ ਸਉ ਪਾਏ ਦੁਇ ਲਖ ਟਕਾ ਬਰਾਤ ॥

ਜੇਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੁਆ ਤੋਂ ਜੋ ਗਾਉ ਪਾਇ ਲੀਏ ਔਰ ਦੋ ਇਕ ਲਖ ਰੁਪਯਾ (ਬਰਾਤ) ਆਮਦਨ ਬੁਸਦੀ ਵਾ ਦੁਮਾਰੇ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਹੋਗਈ ॥

ਦਿਵਸਿ ਚਾਰਿ ਕੀ ਕਰਹੁ ਸਾਹਿਬੀ ਜੈਸੇ ਬਨਹਰ ਪਾਤ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਯਿਹ ਚਾਰ ਦਿਨ ਕੇ ਲੀਏ ਸਰਦਾਰੀ ਕਰਤੇ ਹੋ ਜੈਸੇ ਕਰਤੇ ਹੋ ਜੈਸੇ ਬਨ ਮੈਂ ਪਤੇ ਚਾਰ ਦਿਨ ਰਹੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੈਸੇ ਪਤੇ ਰੂਪਰ ਕਾ ਜਲ ਗਿਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਪਦਾਰਥ ਫਿਨ ਭੰਗਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾ ਕੋਊ ਲੈ ਆਇਓ ਇਹੁ ਧਨੁ ਨ ਕੋਊ ਲੈਜਾਤੁ ॥ ਰਾਵਨ

ਊ ਤੇ ਅਧਿਕ ਛਤਪਤਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਗਏ ਬਿਲਾਤੁ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਧਨ ਕੋ ਨਾ ਤੋ ਕੋਈ ਲੈ ਕਰਕੇ ਆਯਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਥ ਹੀ ਲੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਚਾਵਣ ਸੋ ਭੀ ਅਧਿਕ ਛਤਰਪਤੀ ਫਿਨ ਵਿਖੇ ਨਸਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਭੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਪੂਜਹੁ ਜੋ ਹਰਿਨਾਮੁ ਜਪਾਤੁ ॥
ਹਰੀਕੇ ਸੰਤ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਇਨ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਦੀਵ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਸਕੇ ਪੂਜੇ ॥
ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦੁ ਤੇ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਤੁ ॥ ੩ ॥
ਜਿਨਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਸੰਪਤਿ ਅੰਤਿ ਨ ਚਲਤ ਸੰਗਾਤੁ ॥
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ (ਸੰਪਤਿ) ਧਨ ਪਦਾਰਥਾਦਿ ਅੰਤਕੋ ਕੋਈ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਭਨੁ ਬਹਿਰੇ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਜਾਤੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਰਾਮਕੇ ਭਜ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮੁ (ਅਕਾਰਥ) ਬਜਰਥ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜਾਸ੍ਰਮ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ਝੋਰੀ ॥ ਤੇਰੇ ਸੰਤਨ ਕੀ ਹਉ ਚੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤੇਰੀ ਰਾਜ ਅਸਰਮ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਜਾਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮੈਂ (ਚੇਰੀ) ਦਾਸੀ ਹੂੰ ॥ ਵਹੁ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕੈਸੀ ਹੈ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਸਤੇ ਜਾਇ ਸੁ ਰੋਵਤੁ ਆਵੈ ਰੋਵਤੁ ਜਾਇ ਸੁ ਹਸੈ ॥
ਜੋ ਹਸਤਾ ਹੁਆ ਜਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਰੋਤਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ਯਥਾ ਜੋ ਖਿਜੈ ਹਸਤੇ ਗਏ ਔਰ ਸਨਕਾਦਕੋਂ ਕੇ ਸਰਾਪੁ ਥਰ ਰੋਤੇ ਆਏ ਔਰ ਜੋ ਰੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਸਤਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ਦੇਵਤੇ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਵੈਤਾਂ ਕੇ ਨਿਕਾਲੇ ਹੁਏ ਰੋਤੇ ਗਏ ਥੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਅਰਜ ਮਨਜੂਰ ਹੋਈ ਯਾਤੇ ਹਸਤੇ ਆਏ ॥

ਬਸਤੇ ਹੋਇ ਹੋਇ ਸੋ ਉਜਰੁ ਉਜਰੁ ਹੋਇ ਸੁ ਬਸੈ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਬਸਤਾ ਹੋਵੈ ਸੋ ਉਜੜੇ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਯਥਾ ਬਾਲੀ ਔਰ ਉਜੜਾ ਹੁਆ ਬਸਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਯਥਾ ਸੁਗ੍ਰੀਵ ॥ ੧ ॥

ਜਲ ਤੇ ਥਲ ਕਰਿ ਥਲ ਤੇ ਕੂਆ ਕੂਪੁ ਤੇ ਮੇਰੁ ਕਰਾਵੈ ॥
ਜਲ ਵਾਲੇ ਅਸਥਲ ਤੇ ਥਲ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਥਲ) ਰੇਤ ਕੇ ਅਸਥਲ ਤੇ (ਕੂਪ) ਖੂਹਾ ਵਾ ਛਪੜ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਖੂਹੇ ਵਾ ਛਪੜ ਸੇ ਸੁਮੇਰ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਾਲਿਓਂ ਕੋ ਬਛੂਤੀ ਰਹਿਤ ਅਰੁ ਰਹਤੇ ਕੋ ਬਛੂਤੀ ਸਹਿਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਕਾਸ ਚਢਾਵੈ ਚਢੇ ਅਕਾਸ ਗਿਰਾਵੈ ॥ ੨ ॥
(ਧਰਤੀ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪੁਰ ਸੇ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਰਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਅਕਾਸਮੈਂ ਚਢੇ ਹੂਏਕੋਂ ਰਾਜਾ ਨਹੁਖ ਦੀ ਤਰਹ ਨੀਚੇ ਗਿਰਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਭੇਖਾਰੀ ਤੇ ਰਾਜੁ ਕਰਾਵੈ ਰਾਜਾ ਤੇ ਭੇਖਾਰੀ ॥

ਭਿਛਕ ਸੇ ਰਾਜ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਜਾ ਸੇ ਭਿਛਕ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਖਲ ਮੂਰਖ ਤੇ ਪੰਡਿਤੁ ਕਰਿਥੇ ਪੰਡਿਤ ਤੇ ਮੁਗਧਾਰੀ ॥ ੩ ॥
(ਖਲਮੂਰਖ) ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਸੇ ਪੰਡਿਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੰਡਿਤ ਸੇ (ਮੁਗਧਾਰੀ) ਮੂਰਖ ਬਨਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਅਜਾਮੇਲ ਕਾਲੀਦਾਸ ਵਤ ॥ ੩ ॥

ਨਾਰੀ ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖੁ ਕਰਾਵੈ ਪੁਰਖਨ ਤੇ ਜੋ ਨਾਰੀ ॥
ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਤੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਪੁਰਸ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਸਿਖੰਡੀ ਆਵਕੋਂ ਵਤ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸਾਧੂ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਤਿਸੁ ਮੂਰਤਿ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਾਧੂਓਂ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੀ ਮੂਰਤੀ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰੰਗ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਕਾਏਂ ਰੇ ਮਨ ਬਿਖਿਆ ਬਨ ਜਾਇ ॥ ਭੂਲੋਂ ਰੇ ਠਗ ਮੂਰੀ ਖਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨਕਿਸਵਾਸਤੇਵਿਸਯੋਂ ਰੂਪਬਨਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਹਿਛਾਈ ਠਗਭੂਟੀਕੇ ਖਾਇਕਰ ਭੁਲਰਹਾ ਹੈ ॥ ਕੈਸੇ ਭੁਲਰਹਾ ਹੈ ? ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜੈਸੇ ਮੀਨੁ ਪਾਨੀ ਮਹਿ ਰਹੈ ॥ ਕਾਲ ਜਾਲ ਕੀ ਸੁਪਿ ਨਹੀ ਲਹੈ ॥
ਜੈਸੇ ਮਛਾ ਪਾਨੀ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਕਾਲ ਰੂਪ ਜਾਲ ਕੀ ਸੁਪ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਹਥਾ ਸੁਆਦੀ ਲੀਲਤਿ ਲੋਹੁ ॥ ਐਸੇ ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ ਬਾਧਿਓਂ ਮੋਹੁ ॥ ੧ ॥
ਜਿਹਥਾ ਕੇ ਸੁਾਦ ਵਾਸਤੇ ਮਛੀ ਲੋਹੇ ਕੀ ਖੂੰਭੀ ਕੋ (ਲੀਲਤਿ) ਨਿਗਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵ (ਕਨਿਕ) ਸੁਰਨਾਦ ਔਰ

(ਕਾਮਨੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਮੋਹਿ ਮੈ ਬੰਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਮਨੁ ਮਾਖੀ ਸੰਚੈ ਅਪਾਰ ॥ ਮਧੁ ਲੀਨੇ ਮੁਖਿ ਦੀਨੀ ਛਾਰੁ ॥

ਜੈਸੇ ਮਾਖੀ ਸਹਿਤ ਕੇ (ਅਪਾਰ) ਬਹੁਤ ਸਿੰਚਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ (ਛਾਰੁ) ਧੁਆ ਦੇ ਕਰ ਮਧੁਹਾਨੇ ਸਹਿਤ ਕੇ ਲੱਲੀਆ ਹੈ ॥

ਗਾਊ ਬਾਛ ਕੇ ਸੰਚੈ ਖੀਰੁ ॥ ਗਲਾ ਬਾਂਧਿ ਦੁਹਿ ਲੇਇ ਅਹੀਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਗਾਊ ਬਛ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਦੁਧ ਕੇ ਇਕਨਾ ਰਖਤੀ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਿਸਕੇ ਗਲਕੇ ਬਾਂਧਕਰ ਅਹੀਰ ਦੁਧ ਚੋਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਾਇਆ ਕਾਰਨ ਸਮੁ ਅਤਿ ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਮਾਇਆ ਲੇ ਗਾਝੈ ਪਰੈ ॥

ਤੈਸੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਕਸਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਸੋ ਮਾਯਾ ਲੋਕਰ ਕੇ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਗਾਝਤਾ ਹੈ ॥

ਅਤਿ ਸੰਚੈ ਸਮਝੈ ਨਹੀ ਮੂੜ ॥ ਧਨੁ ਧਰਤੀ ਤਨੁ ਹੋਇ ਗਇਓ ਧੂੜਿ ॥ ੩ ॥

ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਸੰਚਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਮੂਰਖ ਸਮਝਤਾ ਨਹੀ ॥ ਜਬ ਤਨ ਧੂੜ ਹੋਗਿਆ ਤਬ ਧਨ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਹੀ ਦਬਾਹੁਆ ਰਹਿ ਗਿਆ ॥ ੩ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਤਿ ਜਰੈ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਬਹੂ ਨਹੀ ਕਰੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਜੀਵ ਅਤੀ ਜਰਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਬੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਤਾਰੀ ਆਨਿ ॥ ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਭਜੀਐ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਤਾ) ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਆਨਿ) ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਨਿਰਭਯ ਹੋ ਕਰਕੇ ਭਗਵਾਨਕੇ ਭਜੀਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਏਕ ਕਾਲ ਮੈਂ ਬਿਸਨੁ ਨਾਮ ਦੇਵ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਦੇਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਤਕ ਹੁਏ ਅਰ ਨਾਮਦੇਵ ਨਾਮਸਕਾਰ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਕੇ ਕਹਾ ਭੂ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਮਤ ਛੁਹੂ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਦਹੁ ਕੀਨ ਹੋਭ ਮਾਧਉ ਮੋਸਿਉ ॥ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਜਨੁ

ਜਨਤੇ ਠਾਕੁਰੁ ਖੇਲੁ ਪਰਿਓ ਹੈ ਤੋਸਿਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਧੋ ਮੇਰੇ ਸਾਥ (ਹੋਭ) ਸਰਤ ਕਿਉ ਨਹੀਂ (ਬਦਹੁ) ਲਗਾਇ ਲੇਤੇ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਜਨੁ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਨ ਕਰਕੇ ਠਾਕੁਰ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਹੀ ਅਸਮਾਦਿਕ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਖੇਲ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੇ ਹਮ ਸੇਵਕ ਹੈਂ ਤਾ ਭੂ ਠਾਕੁਰ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਰੇ ਤੇਨੇ ਮੇਰੇਕੇ ਕੈਸੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਨ ਦੇਉ ਦੇਹੁਰਾ ਆਪਨ ਆਪ ਲਗਾਵੈ ਧੂਜਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਆਪੇਗੀ ਦੇਹੁਰਾ ਹੈਔਰ ਆਪਗੀਬੀਰ ਦੇਵਤਾਹੈਔਰ ਤੂੰ ਆਪਗੀਤਿਸਕੀਪੂਜਾਮੈਨੁਲਾਵਤਾਹੈਔਰ ਭਾਵਪੂਜਾਕਰਤਾਹੈ॥

ਜਲ ਤੇ ਤਰੀਗ ਤਰੀਗ ਤੇ ਹੈ ਜਲੁ ਕਹਨ ਸੁਨਨ ਕਉ ਦੂਜਾ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਜਲਤੇ ਤਰੀਗ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਉਸ ਤਰੀਗ ਕੇ ਅਭਾਵ ਤੇ ਜਲੁ ਹੀ ਹੈ ਕੇਵਲ ਕਹਿਤੇ ਸੁਨਨੇ ਮਾਤ੍ਰਦੂਜਾਹੈ॥੧॥

ਆਪਹਿ ਗਾਵੈ ਆਪਹਿ ਨਾਚੈ ਆਪ ਬਜਾਵੈ ਤੁਰਾ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇਗੀ ਗਾਵਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਆਪੇਗੀ ਨਿਚਤਕਾਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਆਪਹੀ (ਤੁਰਾ) ਪਖਾਵਜ ਬਜਾਵਤਾ ਹੈਂ॥

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਭੂ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰੁ ਜਨੁ ਉਰਾ ਤੂ ਪੂਰਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭੂ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਮੈਂ ਜਨ (ਉਰਾ)ਕਮ ਹੁੰ ਔਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਗੁਣ ਕਰ ਪੂਰਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ਭਗਤ ਮੈਂ ਐਸੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਾਸ ਅਨਿੰਨਮੋਰੇ ਨਿਜ ਰੂਪੁ ॥

ਜੋ ਅਨਿਨ ਦਾਸ ਅਰਥਾਤ ਮੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸ਼ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਦਰਸਨ ਨਿਮਖ ਰਾਪੁ ਤ੍ਰੁਈ ਮੋਰਨ ਪਰਸਤਮੁਕਤਿ ਕਰਤ ਗ੍ਰਿਹ ਰੂਪੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਸਕਾ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਹੁਆਤੀਨੋਂ ਰਾਪੋਂ ਕੋ ਨਿਬੁਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਸਟੋਂ ਕਰ ਅਰਥਾਤਤਿਸਕੇਵਾਕਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਗ੍ਰਿਹ ਰੂਪਤੇ ਛੁਟਕਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਮੇਰੀ ਬਾਂਧੀ ਭਗਤੁ ਛਡਾਵੈ ਬਾਂਧੈ ਭਗਤੁ ਨ ਛੂਟੈ ਮੋਹਿ ॥

ਮੇਰੀ ਬਾਂਧੀ ਹੁਈ ਪਰਤਗਯਾ ਕੋ ਭਗਤੁ ਛਡਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਭਗਤੁ ਪਰਤਗਯਾ ਬਾਧੇ ਸੋ ਮੇਰੇ ਸੇ ਛੂਟਤੀ ਨਹੀਹੈ॥

ਏਕ ਸਮੇਂ ਮੋਕਉ ਗਹਿ ਬਾਧੈ ਤਉ ਫੁਨ ਮੋਧੈ ਜਬਾਬੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਔਰ ਤੋ ਕੜਾ ਹੈ ਏਕ ਸਮੇਂਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਪਕੜਕੇ ਬਾਂਧ ਲੇਵੇ ਤੋ ਪਨਹ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕੁਛ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਸ ਅਵਗਯਾ ਕਰ ਬਾਂਧਾ ਹੈ ॥

ਮੈ ਗੁਨ ਬੰਧ ਸਗਲ ਕੀ ਜੀਵਨਿ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨਿ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ॥

ਮੈਂ ਗੁਨ ਬੰਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਬਾਂਧਨੇ ਵਾਲਾ ਹੂੰ ਵਾ ਭਗਤ ਵਡਸਲਤਾ ਆਇ ਗੁਨੇਂ ਕਰ ਬਾਧਾ ਹੂਆ ਹੂੰ ਔਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੀ ਜੀਵਨ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਣ ਕਲਾ ਰੂਪ ਹੂੰ ਔਰ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਣ ਕਲਾ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜਾਕੇ ਜੀਅ ਐਸੀ ਤੈਸੇ ਤਾਕੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਜਾ) ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜੀਵ ਮੈਂ ਭਗਤੋਂ ਸਾਥ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਭੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਕੀਆ ਚਾਹੀਦੇ ਤਾਤੇ ਸਰਬ ਕੋ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਸਾਰੰਗ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤੈ ਨਰ ਕਿਆ ਪੁਰਾਨੁ ਸੁਨਿ ਕੀਨਾ ॥ ਅਨ ਪਾਵਨੀ ਭਗਤਿ

ਨਹੀ ਉਪਜੀ ਭੂਖੇ ਦਾਨੁ ਨ ਦੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਰ ਤੈਨੇ ਪੁਰਾਨੇ ਕੋ ਸੁਨ ਕਰ ਕਯਾ ਕੀਆ ਭਾਵ ਸੁਣਨਾ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੀ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕੇ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ (ਅਨਪਾਵਨੀ) ਅਵਿਚਲ ਭਗਤੀ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਭਈ ॥ ਔਰ ਕਬੀ ਭੂਖੇ ਕੋ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਮੁ ਨ ਬਿਸਰਿਓ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨ ਬਿਸਰਿਓ ਲੋਭੁ ਨ ਛੁਟਿਓ ਦੇਵਾ ॥

ਨਾ ਤੋ ਕਾਮ ਬਿਸਰਿਓ ਔਰ ਨਾ ਕ੍ਰੋਧ ਹੀ ਬਿਸਰਾ ਪੁਨਹ (ਦੇਵਾ) ਹੇ ਭਾਈ ਲੋਭ ਭੀ ਨਾ ਛੁਟਾ ॥

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਮੁਖਤੇ ਨਹੀ ਛੂਟੀ ਨਿਵਲ ਭਈ ਸਭ ਸੇਵਾ ॥ ੧ ॥

ਮੁਖ ਸੇ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਛੂਟੀ ਯਾਤੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੁਈ ਸਭ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੀ ਹੁਈਹੇ ਭਾਵ ਰਿਦੇਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਖਿਨ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਕਰਤੱਬ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਟ ਪਾਰਿ ਘਰੁ ਮੁਸਿ ਬਿਰਾਨੇ ਪੇਟ ਭਰੈ ਅਪ੍ਰਾਪੀ ॥

ਰਸਤਾ ਮਾਰ ਕੇ ਬੇਗਾਨਾ ਘਰੁ ਰੁਹਾਇ ਕਰ ਹੇ (ਅਪ੍ਰਾਪੀ) ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਹੂੰ ਪੇਟ ਕੋ ਭਰਤਾ ਹੈਂ ॥

੧੬ (ਜਗੀ) ਜਿਨ੍ਹ ਪੁਸ਼ਟ ਕੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ (ਐਸੀ) ਪੁਰੁਸ਼ਤਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਭਾਸ਼ਨਾ ਹੈ ਤੇਸਾ ਹੀ ਅਭਵਾਨ ਅਤੀ ਉਤਮ ਪਰਮ ਨਿਸ਼ਕੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਭਾ ਹੈ ॥

ਜਿਹਿ ਪਰਲੋਕ ਜਾਇ ਅਪਕੀਰਤਿ ਸੋਈ ਅਖਿਦਿਆ ਸਾਧੀ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਲੋਕ ਭੀ ਜਾਤਾ ਰਹੇ ਅਰ ਈਹਾਂ ਅਕੀਰਤੀ ਹੋਵੇ ਅਖਿਦਿਆ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਸੋਈ ਕਰਦੀ ਸਾਧੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਿੰਸਾ ਤਉ ਮਨਤੇ ਨਹੀ ਛੂਟੀ ਜੀਅ ਦਇਆ ਨਹੀ ਪਾਲੀ ॥

ਹਿੰਸਾ ਤੋ ਮਨ ਤੋ ਨਹੀਂ ਛੂਟੀ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਉਪਰ ਕੁਝ ਦਯਾ ਭੀ ਨਹੀਂ (ਪਾਲੀ) ਕਰੀ ॥

ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਕਥਾ ਪੁਨੀਤਨ ਚਾਲੀ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀਕੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ਰਕਥਾ ਭੀ ਕਥੀ ਨਾ (ਚਾਲੀ) ਚਲਾਈ ਭਾਵ ਕਥਾ ਭੀ ਕਹੀ ਤੈਨੇ ਸੁਣੀ ਨਹੀਂ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥ ਇਹੁ ਸਬਦ ਸਾਰਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਉਚਾਰਾ? ਇਸ ਵਿਕਲਪ ਦਾ ਉਤ੍ਪਤਿ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮਕਰ ਤੁਕ ਉਚਾਰੀ ॥ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਸੁਰਦਾਸ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਮਾਧੀ ਇਸ਼ਭਿਤਹੋਕਾ ਪੁਨਾ-ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਆਪ ਸਬਦ ਉਚਾਰ ਕਰ ਅੰਧ ਕੋ ਸੁਰਦਾਸ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਕਰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਸਿਰੇਪਾਉ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤੁਕ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਛਾਡਿ ਮਨ ਹਰਿ ਬਿਮੁਖਨ ਕੇ ਸੰਗੁ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੋ ਹਰੀ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਸੰਭਤਾਗ ਦੇ॥ ਤੈ ਇਹ ਸੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਸਾਰਸਬਦ ਭਾਈ ਬੰਨੇਈ ਬੀਜਮੈਂ ਹੈ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਸੁਰਦਾਸ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਗ ਬਸੇ ਹਰਿ ਲੋਕ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਿ ਸਰਬ ਸੁ

ਸਭੁ ਅਰਪਿਓ ਅਨਦ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਝੋਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਲੋਕ ਸੰਤਜਨ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਤਨਮਨਕੇ ਅਰਪ ਕਰਕੇ ਪੁਨਹ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਅਪਨਾ ਸਰਬਸ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰ ਅਨੰਦਾਦਿਕ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਧੁਨੀ ਵਿਖੇ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਸਬਦੋਂ ਮੈਂ (ਭੋਕ) ਬ੍ਰਿਤੀਲਭਰਹੀ ਹੈ ॥

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਿ ਭਏ ਨਿਰਬਿਖਈ ਪਾਏ ਹੈ ਸਗਲੇ ਬੋਕ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਵਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਬਿਖਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਗਲੇ (ਬੋਕ) ਪਦਾਰਥ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਆਨ ਬਸਤੁ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੁ ਐ ਸੁੰਦਰ ਬਦਨ ਅਲੋਕ ॥ ੧ ॥

ਸੁੰਦਰ ਬਦਨ ਹਰੀ ਕੋ (ਅਲੋਕ) ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਵਾ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਔਰ ਬਸਤੁ ਸੇ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ॥ ੧ ॥

ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰ ਤਸਿ ਆਨ ਜੁ ਚਾਹਤ ਜਿਉ ਕੁਸਟੀ ਤਨਿ ਜੋਕ ॥

ਐਸੇ ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰ ਸੁਰੂਪ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਜੋ ਔਰ ਕੋ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਬਾਰ ਬਾਰ ਐਸੇ ਨਸਟ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਿਹੋਂ ਕੁਸਟੀ ਕੋ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜੋਕ ਲਗੀ ਹੋਈ ਮਰਜਾਈ ਹੈ ਬਚਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੂਰਦਾਸ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭਿ ਹਥਿ ਲੀਨੋ ਦੀਨੋ ਇਹੁ ਪਰਲੋਕ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਲੇਲੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਵਸਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਇਹ ਲੋਕ ਅਰ ਪਰਲੋਕ ਦੀਨੋ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਉਣੇ ਕਰ ਪੁਰਸ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਵੇਰਗ ਕੋ ਉਪਜਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰੰਗ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਉਨੁ ਸਹਾਈ ਮਨ ਕਾ ॥

ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਨ ਕਾ ਸਹਾਈ ਕੌਨ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਹਿਤੁ ਲਾਗੋ ਸਭ ਫਨਕਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਤਾ ਅਰ ਪਿਤਾ ਅਰ ਭਾਈ ਪੁਨਹ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋ ਹੈਂ ਇਨਕੇ ਸਾਥ ਹਿਤ ਲਾਗੇ ਹੈ ਸੋ (ਫਨਕਾ) ਫਨਾਹ ਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰਕ ਸਬੰਧ ਮਿਥਣਾ ਹੈ ॥

ਆਗੇ ਕਉ ਕਿਛੁ ਤੁਲਹਾ ਬਾਂਧਹੁ ਕਿਆ ਭਰਵਾਸਾ ਧਨ ਕਾ ॥

ਅਗੇ ਕੋ ਵਾਸਤੇ ਨਾਮ ਵਾ ਪੁੰਨਜਾਤਿਕ ਕਾ ਤੁਲਹਾ ਬਾਂਧੋ ਇਸ ਧਨਕਾ ਕਿਆ ਭਰਵਾਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੁਛ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਹਾ ਬਿਸਾਸਾ ਇਸ ਭਾਂਡੇ ਕਾ ਇਤਨਕੁ ਲਾਗੋ ਨਨਕਾ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਇਸ ਸਰੀਰ ਭਾਂਡੇ ਕਾ ਕਿਆ ਭਰੋਸਾ ਹੈ (ਇਤਨਕੁ) ਤਨਕ ਮਾਤ੍ਰ (ਨਨਕਾ) ਕੁੱਲਾ ਅਰਥਾਤ ਹੀਜਾ ਤਾਪ ਆਦਿ ਕਾ ਫੁਖ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਗਲ ਧਰਮ ਪੁੰਨ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ਧੂਰਿ ਬਾਂਛਹੁ ਸਭ ਜਨਕਾ ॥

ਸਗਲ ਧਰਮੋਂ ਕੇ ਪੁੰਨਜ ਕਾ ਫਲ ਪਾਵੋਗੇ ਯਾਤੇ ਸਭ ਸੰਤ ਜਨੋ ਕੀ ਧੂਰੀ ਕਾ ਬਾਛਨਾ ਕਰੋ ॥

ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਉਭਨ ਪਖਿਰੂ ਬਨਕਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੁਨੋ ਰੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋ ਇਹ ਮਨ ਅਰਥਾਤ ਜੀਉ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਨਕਾ ਉਭ ਜਾਨੇ ਵਾਲਾ ਪਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਵਸਜ ਹੀ ਵਿਜੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵੈਰਾਗ ਜਨਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਸਉਣਾ ਵਿਸਰਿ ਗਇਆ ਹੈ ਮਰਣਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਖਾਣਾ ਔਰ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਸਉਣਾ ਇਨ ਕਰਮੋਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਕੋ ਅਪਣਾ ਮਰਣਾ ਭੂਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਖੁਆਰੀ ਕੀਨੀ ਪ੍ਰਿਯੁ ਜੀਵਣੁ ਨਹੀ ਰਹਣਾ ॥ ੧ ॥

ਅਪਣੇ (ਖਸਮ) ਮਾਲਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਖੁਆਰੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਵਣੇ ਕੋ ਪ੍ਰਿਯਾਰ ਹੋ ਅੰਤ ਕੋ ਜੀਵਤੇ ਭੀ ਨਹੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ॥ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵੇ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਣੇ ਕਰਕੇ ਅਪਣੀ (ਪਤਿ) ਇਜਤ ਕੇ ਸਾਧ ਪ੍ਰਲੋਕ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਵੇਗੇ ॥ ਅਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਤੁਧਨੇ ਸੇਵਹਿ ਤੁਝੁ ਕਿਆ ਦੇਵਹਿ ਮਾਂਗਹਿ ਲੇਵਹਿ ਰਹਹਿ ਨਹੀ ॥

ਜੇ ਤੁਝ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਤੁਝ ਕੋ ਕਿਆ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਉਲਟਾ ਤੁਝ ਸੇ ਮਾਂਗ ਕਰਲੇਤੇ ਹੈਂ ਮਾਂਗਣੇ ਸੇ ਰਹਿਤੇ ਨਹੀ ਹੈਂ ਵਾ ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਤੁਝਸੇਮਾਂਗਕਰ ਲੇਤੇਹੈਂ ਸੋਅੰਤਕੋਰਹਿਤੇ ਨਹੀਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹਿ ਸੋਪਦਾਰਥਨਾਸਰੂਪਹੈਂ ॥

ਤੂ ਦਾਤਾ ਜੀਆ ਸਭਨਾ ਕਾ ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ ਤੂਹੀ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜੀਵਣਾ ਜੀਵ ਰੂਪ ਭੀ ਏਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵਹਿ ਸਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਸੇਈ ਸੂਚੇ ਹੋਹੀ ॥

ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਤਿਸਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਈ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੈਲੇ ਹਛੇ ਹੋਹੀ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਪੋ ਜਿਸ ਨਾਮ ਜਾਪ ਤੇ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਮੈਲੇਭੀ(ਹਛੇ)ਸੁਧਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੇਹੀ ਰੁਤਿ ਕਾਇਆ ਸੁਖੁ ਤੇਹਾ ਤੇਹੋ ਜੇਹੀ ਦੇਹੀ ॥

ਸਤਿਯੁਗ ਤੇਤਾ ਵਾਪਰ ਕਲਿਯੁਗ ਆਈ ਜੈਸੇ ਰੁਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਸਰੀਰ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਜੈਸੀ ਵਡੀ ਛੋਟੀ ਜੀਵ ਕੋ ਦੇਹੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਬੋਝਾ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ਅਰ ਬੋਝਾ ਸੁਖ ਹੈ ਤਾਤੇ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਸਾਈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਰੁਤਿ ਕੇਹੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਰੁਤ ਅਰਥਾਤ ਸਮਾਂ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਜਿਸਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ਔਰ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਰੁਤਿ (ਬੇਹੀ) ਕਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਮਾਂ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕਰਉ ਬਿਨਉ ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰਿ ਵਹੁ ਆਇ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ (ਵਹੁ)ਪਤੀ ਹਰੀ ਕੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਲਿਆਕੇ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਸੁਣਿ ਘਨਘੋਰ ਸੀਤਲੁ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਲਾਲ ਰਤੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਘ ਰੂਪੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ (ਘੋਰ) ਗਰਜਣਾ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮੇਰ ਵਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਹਰੀ (ਲਾਲ) ਪਜਾਰੇ ਮੈਂ ਰਤੀ ਹੁਈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਰਸੁ ਘਨਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬ੍ਰੰਦ ਸੁਹਾਨੀ ਹੀਅਰੈ

ਗੁਰਿ ਮੋਹੀ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਲੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਮੇਘ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਜਲ ਮੇਰੇ ਪਰ ਬਰਸਿਆ ਹੈ ਤਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪਰੇਮ ਮੈਂ (ਭੀਨਾ) ਸਨਿਗਧ ਹੁਆ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬ੍ਰੰਦ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੁਖਾਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੇਰੀ ਭੁਧੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੋਹਿ ਲਈ ਹੈ ॥

ਔਰ ਮਨ ਮੇਰਾ ਹਰੀ ਕੇ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਅੰਨੰਦ ਮੈ ਲੀਨ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਸਹਜਿ ਸੁਖੀ ਵਰ ਕਾਮਣਿ ਪਿਆਰੀ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਸੋਈ (ਕਾਮਣਿ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਅਰ (ਸਹਜਿ) ਸੁਭਾਵਕ ਸੁਖੀ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪਤੀ ਮੈਂ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਵਰਿ ਨਾਰਿ ਭਈ ਸੋਹਾਗਣਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਖਾਨਿਆ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਸੋਈ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੀ ਨਾਰ ਸੁਹਾਗਣ ਭਈ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਤਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰੇਮਸੁਖਾਇਆ ਹੈ ॥੨॥

ਅਵਗਣ ਤਿਆਗਿ ਭਈ ਬੈਰਾਗਣਿ ਅਸਥਿਰੁ ਵਰੁ ਸੋਹਾਗੁ ਹਰੀ ॥

ਅਵਗੁਣੇ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਜੋ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕਾ (ਸੁਹਾਗੁ) ਅਨੰਦ ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸੋਰੁ ਵਿਜੋਗੁ ਤਿਸੁ ਕਦੇ ਨ ਵਿਆਪੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਹ ਜਿਸ ਪਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਨੋ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸੋਗ ਵਿਜੋਗ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਖਿਆਪਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਨਹੀ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰਕੀ ਓਟ ਗਹੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਓਟ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਨਿਹਚਲ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪੁਨਹ ਆਵਣ ਜਾਣ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਲਾ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਨੁ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਦੁ ਸਹੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੇ (ਸਚੇ) ਨਿਸ਼ਚੈ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸੋਹਾਗਣੀ ਧੰਨਜ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਾਚੀ ਸੁਰਤਿ ਨਾਮਿ ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਗਵਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਸੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੀ ਗਿਆਤ ਕਰ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਨਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਾਪ ਅਰ ਸਚੀ ਸਮਝ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੋਣੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾਤਰ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਉਮੈਂ ਕਰਤਿਆ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਨਾਰੀ ਰਤੁ ਨਿੰਦਾ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਪਰਾਏ ਧਨ ਔਰ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਵਿਸੇ ਭੂਪੀ (ਬਿਖੁ)ਜਰਬਖਾਈ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦੁਖਪਾਯਾਰੇ

ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਭੈ ਕਪਟ ਨ ਛੂਟੇ ਮਨਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ (ਚੀਨ੍ਹ) ਜਾਨ ਕਰ ਭੈ ਅਰ ਕਪਟ ਆਦਿਕ ਨਹੀਂ ਛੂਟੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ਹੀ ਕਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਜਗਰਿ ਭਾਰਿ ਲਏ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਮਰਿ ਜਨਮੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਅਜਗਰ ਵਤ ਭਾਰੇ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਲਏ ਹੂਏ ਅਤੀ ਭਾਰੀ ਪੀੜਾ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੂਏ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਇਹ ਜਨਮ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਇਆ ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨਿ ਭੇਖ

ਬਹੁ ਕੀਨੇ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾ ਜਨਮ ਸੁਹਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਭ੍ਰਮਿਓਂ ਹੋਇਓਂ ਨੇ ਜੋਨੀਓਂ ਰੂਪ ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਜਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਭ੍ਰਮ ਤੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ (ਸਬੁ) ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤੀਰਥਿ ਤੇਜੁ ਨਿਵਾਰਿ ਨ ਨਾਤੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥

(ਤੇਜੁ) ਤਮੋਂ ਗੁਣ ਕੇ ਨਿਵਾਰ ਕਰਕੇ ਸੋ ਜਨ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈ ਨ੍ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀਕਾਨਮਭਾਯਾਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਰਤਨ ਪਦਾਰਥੁ ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗਿਆ ਜਤਕੇ ਤਤਹੀ ਆਇਆ ॥

ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪਰਹਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਜੋ ਨਾਮ ਵ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਥਾ ਤਿਸੇਕੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਤਿਆਗਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਜਹਾ ਤੇ ਆਇਆ ਥਾ ਤਹਾ ਹੀ ਗਿਆ ਭਾਵ ਰੁਥਾਸੀ ਤੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਮੈਂ ਆਯਾ ਥਾ ਪੁਨਾ ਮੰਦ ਸੂਨੋਂ ਮੈਂ ਚਲਾਇਆ ॥

ਬਿਸਟਾ ਕੀਟ ਭਏ ਉਤਹੀਤੇ ਉਤਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥

(ਉਤ) ਉਸੀ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਭਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਉਸੀ ਗਰਭ ਵਾ ਵਿਸਟਾ ਮੈਂ ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਅਪਿਕ ਸੁਆਣ ਰੋਗ ਅਪਿਕਾਈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਹਜੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਬਹੁਤ ਰਸੋਂ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਲੈਣੇ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰੋਗ ਭੀ ਅਪਿਕ ਹੋਤੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਕਾ

(ਸਹਜੁ) ਗਿਆਨ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਰਹਸਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਸੁਰਤਿ) ਸ਼੍ਰੋਤ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ (ਰਹਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਖੇਜੀ ਉਪਜੈ ਬਾਦੀ ਬਿਨਸੈ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰਾ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ (ਖੇਜੀ) ਵੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੁਖੋਂ ਸੇ (ਉਪਜੈ) ਉਥਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ (ਬਾਦੀ) ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੁਖੋਂ ਮੈਂ ਬਿਨਸੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋਕਰਤਾਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਹਮ ਨੀਚਹੁ ਤੇ ਹੀਣ ਮਤਿ ਝੂਠੇ ਤੂ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਨੁ ਹਾਰਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੇ ਹਮ ਨੀਚੇ ਤੇ (ਹੀਣ) ਨੀਚ ਮਤ ਕੇ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਹਮਕੋ ਅਪਨਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਸਵਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਉਤਮ ਐ ਜਦੋਂ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਆਤਮ ਚੀਨ੍ ਤਹਾ ਤੂ ਤਾਰਨੁ ਸਚੁ ਤਾਰੇ ਤਾਰਨੁ ਹਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਜਹਾਂ ਆਤਮ (ਚੀਨ੍) ਗਿਆਤ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਤਾਰਨੇ ਹਾਰਾ (ਤਾਰਨੁ) ਜਹਾਨ ਰੂਪ ਸਰਾ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਸਰਬ ਜੀਵ ਤੁਮਨੇ ਹੀ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਬੈਸਿ ਸੁ ਬਾਨਿ ਕਹਾਂ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਕਿਆ ਕਬਉ ਅਪਾਰਾ ॥

ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸ਼੍ਰੋਤ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਕਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨ ਅਪਾਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਕਿਆ ਕਥਨਕਹੂੰ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਅਗਮੁ ਅਜੇਨੀ ਤੂੰ ਨਾਥਾਂ ਨਾਥਨੁ ਹਾਰਾ ॥

ਹੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਅਜੇਨੀ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਤੁਝਕੋ ਲਖ ਨਹੀਂ ਸਕੀਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੇ ਨਥੇ ਹਾਰਾ ਅਰਥਾਤ ਅਪਨੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਸਰਬ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈਂ ॥

ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਦੇਖਿ ਕਹਉ ਤੂ ਕੈਸਾ ਸਭਿ ਜਾਚਕ ਤੂ ਦਾਤਾਰਾ ॥

ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਕਿਸਕੋ ਪਾਸ ਕਹੋ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਸਰਬ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਜਾਚਕ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ ਦਾਤਾਰਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਹੀਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਰਿ ਦੇਖਹੁ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਉਰਿਪਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਗਤ ਹੀਣ ਤੇਰੇ ਦਰ ਕੋ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੂੰ ਏਕ ਨਾਮ ਮੁਝਕੋ ਮਿਲੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਨੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜਿਨਿ ਧਨ ਪਿਰਕਾ ਸਾਦੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਸਾ ਬਿਲਖ ਬਦਨ ਕੁਮਲਾਨੀ ॥

ਜਿਸ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਅਪਣੇ ਪਤੀ ਕੇ ਸੁਆਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਕੋ ਹਰੀਕਾ ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਸੋ (ਬਿਲਖ) ਵਿਆਕਲ ਕੁਮਲਾਏ ਖੁਖ ਵਾਲੀ ਕੀ ਬੁਧੀ ਭੀ ਕੁਮਲਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸੋਕਾਤ੍ਰ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਭਈ ਨਿਰਾਸੀ ਕਰਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਫਾਸੀ ਮੈਂ ਫਾਸੀ ਹੁਈ ਹਰੀ ਕੋ ਮਿਲਾਪ ਜੇ ਨਿਰਾਸੀ ਭਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਨੇ ਭੁਲਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਰਸੁ ਘਨਾ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ਬਲਿ ਜਾਵਾਂ ਗੁਰ ਅਪਨੇ

ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਨੇ ਅਧਿਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਜਲ ਬਰਸਿਆ ਤਬ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸਰ ਅੰਤਰਕਰਣ ਘਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਭਾਵ ਸਾਖਾਤਕਾਰ ਹੂਆ ॥ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਰ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੀ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਮੁਝ ਸਾਥ ਲਿਆਇ ਕਰ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਉਤਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ॥

ਐ ਜਿਸਕੀ ਨਿਤ (ਨਉਤਨ) ਨਵੀਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਪਨੇ ਠਾਕਰ ਸਾਥ ਹੈ ਸੋਈ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾ-ਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਗੁਰਿ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਭਗਤਿ ਸੁਭਾਵੀ ॥ ੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੋ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਇਆ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤਰਕਰਣ ਖਿਕਾਰੋਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਭਏ ਭਾਵ ਭੁਟਕਾਏ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਜੁਗਜੁਗਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਸੋਭਨੀਕਰੀ ॥੨॥ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਵੇਹ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀਕਰਤੋਂ ॥

ਹਮ ਥਾਰੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜਗੁ ਤੁਮਰਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਹਉ ਤੇਰਾ ॥

ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਇਹ (ਤ੍ਰਿਭਵਣ) ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਰੂਪ ਜਗਤ ਬੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਔਰ ਤੂ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ ॥੩॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੇ ਮੈਨੇ ਤੁਝਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਪੁਨਃ ਅਬ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਫੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਊਂਗਾ ॥ ੩ ॥

ਅਪੁਨੇ ਪਿਰ ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਵਿਗਾਸੀ ਤਉ ਧਨ ਸਾਚੁ ਸੀਗਾਰੇ ॥

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਜੋ ਅਪਨੇ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ(ਵਿਗਾਸੀ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਹੈ ਤੇ ਤਿਸ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਸੀਂਗਾਰ ਭੀ ਸਰਾ ਹੈ ॥

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਸਰਿ ਸਾਚੀ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੇ ॥ ੪ ॥

ਤਬ ਅਕਲ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਸਰਿ) ਨਿਸਕੇ ਕਰ ਸਚੀ ਭਈ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਸਿਖਿਆ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭਈ ਬੰਧਨ ਗੁਰਿ ਖੋਲ੍ਹੇ ਸਬਦਿ ਸੁਰਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥

ਸੋਈ ਮੁਕਤ ਭਈ ਹੈ ਔ ਤਿਸੀ ਕੇ ਬੰਧਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ (ਸੁਰਤਿ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ (ਪਤਿ) ਇਜਤ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਦੇਕਰ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਮੇਲ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ਮਲਾਰ ॥ ਪਰ ਦਾਰਾ ਪਰ ਧਨੁ ਪਰ ਲੋਭਾ ਹਉਮੈ ਬਿਖੈ ਬਿਕਾਰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪਰਧਨ ਔ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਰਏ ਪਦਾਰਥੋ ਕੇ ਲੋਭ ਔ ਹਉਮੈ ਆਈ ਵਿਖੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਤਿਆਗ ॥

ਦੁਸਰ ਭਾਉ ਤਜਿ ਨਿੰਦ ਪਰਾਈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾਰ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਦੁਸਰ ਸੁਭਾਵ ਔ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕੋ ਤਜ ਕਰਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਈ ਮਹਾਂ ਚੰਡਾਲੋਂ ਕੇ ਤਿਆਗ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲ ਮਹਿ ਬੈਠੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥ ਭੀਤਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੋਈ ਜਨੁ

ਪਾਵੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਆਚਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮਹਲ ਮੈਂ ਬੈਠੇ ਹੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਕੇ ਪਾਵੇਗਾ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਭੀਤਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸੋਈ ਜਨ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਕੋ ਧਾਰਨੇ ਕਾ ਹੀ (ਆਚਾਰ) ਕਰਤਬ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦੁਖ ਸੁਖ ਵੇਉ ਸਮਕਰਿ ਜਾਨੈ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਸੰਸਾਰ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਸਮ ਕਰਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਤੁਰਾ ਕਰਮ ਤਿਆਗ ਕਰ ਭਲਾ ਕਰਮ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਖੋਭ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਪਿ ਬੁਧਿ ਸੁਰਤਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਪਿਆਰ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੁਧ ਬੁਧੀ ਕੇ ਹੋਏ ਸੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਨਾਮੀ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਹਿਨਿਸ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਦੇਵਲ ਹਾਰੁ ॥

ਦਿਨੋਰਾਤ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਲਾਭ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਦੇਵੇਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵਕ੍ਰਿਪਾਲਭਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ਮਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸਿਖਿਆ ਸੋਈ ਜਨ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਕਰਤਾਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਾਇਆ ਮਹਲੁ ਮੰਦਰੁ ਘਰੁ ਹਰਿਕਾ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਰਾਖੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥

ਸਰਬ ਮੰਦਰੋਂ ਮੈਂ ਇਹੁ ਕਾਇਆ ਘਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਿਜ ਮਹਲ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮੈਂ (ਅਪਾਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਜੋਤ ਰਾਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਐ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਮੇਲਣੁ ਹਾਰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰੀ ਕੇ (ਮਹਲਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬੁਲਾਈਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੇਲਣਹਾਰ ਹਰੀ ਨੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਏਕ ਪੰਡਤ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਵਣੈ ਪਾਣੀ ਜਾਣੈ ਜਾਤਿ ॥ ਕਾਇਆਂ ਅਗਨਿ ਕਰੇ ਨਿਭਰਾਂਤਿ ॥

ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਆਈ ਤਤ ਜਿਸਤੇ (ਜਾਤਿ) ਉਤਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣੈ ਗੁਰੋ ਦੁਆਰੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਤੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਵਾ ਕਾਮ ਅਗਨੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਨ ਕੋ (ਨਿਭਰਾਂਤਿ) ਕ੍ਰਮਨੇ ਸੋ ਰਹਿਤ ਕਰੇ ॥

ਜੈਮਹਿ ਜੀਅ ਜਾਣੈ ਜੇ ਬਾਉ ॥ ਸੁਰਤਾ ਪੰਡਤੁ ਤਾਕਾ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਤੇ ਜੀਵ ਉਤਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਤਿਸ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਜਾਣੈ ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ (ਸੁਰਤਾ) ਗਿਆਤਾ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਪੰਡਤ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ਮਾਇ ॥ ਅਨੁਭੀਠਾ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ

ਜਾਇ ॥ ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀਐ ਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ (ਮਾਇ) ਮਾਪਾ ਪਤੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇਗੁਣੇ ਕੋ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾ ਕੁਛ ਕਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ (ਮਾਇ) ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਆਖ ਕਰ ਵਖਾਣਨ ਕਰੀਏ ॥

ਉਪਰਿ ਦਰਿ ਅਸਮਾਨਿ ਪਇਆਲਿ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਹੀਐ ਦੇਹੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਉਪਰ ਅਕਾਸ ਔਰ ਨੀਚੇ ਪਤਾਲ ਦੋਨੋਂ ਕੇ (ਦਰਿ) ਬੀਚ ਮਾਤ ਲੋਕ ਇੰਨ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਮੈਂ ਜੋ ਪੂਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਇਦੰਤਾ ਕਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੀਐ ਐਸਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਦੇਵੇ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥

ਬਿਨੁ ਜਿਹਵਾ ਜੋ ਜਪੈ ਹਿਆਇ ॥ ਕੋਈ ਜਾਣੈ ਕੈਸਾ ਨਾਉ ॥ ੨ ॥

ਰਸਨਾ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋ (ਹਿਆਇ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਜਪਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਕਿ ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸੇ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਦੰ ਕਰਕੇ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਰਹੈ ਨਿਭਰਾਂਤਿ ॥ ਸੋ ਬੁਝੈ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ ॥

ਹਰੀ ਜਸ ਕੀਆ ਕਥਾ ਔਰ (ਬਦਨੀ) ਕਵੀਸਰੀਆ ਕਰੇ (ਨਿਭਰਾਂਤਿ) ਕ੍ਰਮਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਪੰਤੂ ਐਸੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਸੋਈ (ਬੁਝੈ) ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਦਾਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਅੰਤਰਿ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਜਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਤਿਸਕੋ ਬੀਚ ਖ੍ਰਿਤੀਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਉਤਮ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਾਤਿ ਕੁਲੀਨੁ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਹੋਇ ॥ ਤਾਕਾ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਜੇਕਰ ਕੋਈ (ਕੁਲੀਨ) ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸੇਵਕ ਹੋਵੈ ਤੋ ਤਿਸਕਾ (ਕਹਣਾ) ਜਸ ਕੋਈ ਨ ਕਹੇ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਤਿਸਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਯੰਤ ਹੈ ॥

ਵਿਚਿ ਸਨਾਤੀ ਸੇਵਕੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪਣੀਆ ਪਹਿਰੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ (ਸਨਾਤੀ) ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਭੀ ਸੇਵਕ ਹੋਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਚਾਮ ਕੀ (ਪਣੀਆ) ਚਰਨ ਦਾਸੀਆ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਰੇ ਤਬ ਹਮ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਯਿਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰੀ ਕੇ ਭਗਤੋਂ ਮੈਂ ਐਸੀ ਮੁਝ ਕੋ ਸਰਧਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਏਕ ਸਮੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਵੈਰਾਗ ਦਸਾ ਮੈਂ ਅੰਨ ਜਲ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਤਬ ਪਿਤਾ ਜੀ ਚਿੰਤਾਤ੍ਰ ਹੋਕਰ ਹਰਿਦਾਸ ਵੈਦ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਲਿਆਏ ਤਬ ਹਰਿਦਾਸ ਜੀ ਨਬਜ ਦੇਖ ਕਰ ਖ੍ਰਿਤਾਂਤ ਪੂਛਣੇ ਲਾਗੇ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦੁਖੁ ਵੇਛੋੜਾ ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਭੂਖੁ ॥

ਇਕ ਤੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਰੂਪੀ ਦੁਖ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਦੁਖ ਭੂਖ ਦਾ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਸਕਤ ਵਾਰ ਜਮਦੂਤੁ ॥

ਔਰ ਏਕ ਦੁਖ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਕੋ ਸਕਤੀ ਵਾਲੇ ਜਮਦੂਤ ਪਕੜ ਕਰ ਲੈ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਜਮਾਂ ਕਾ ਭੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕ ਦੁਖੁ ਰੋਗੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ ॥ ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਏਕ ਏਹ ਦੁਖ ਹੈ ਜੋ ਤਨਿ ਕੋ ਧਾਇ ਕਰ ਰੋਗੁ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭੋਲੇ ਵੈਦ ਦਾਰੂ ਨ ਲਗਾਉ ॥ ੧ ॥

ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥ ਦਰਦੁ ਹੋਵੈ ਦੁਖੁ ਰਹੇ
ਸਰੀਰ ॥ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲਗੈ ਨ ਬੀਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭੋਲੇ ਵੈਦ ਇਹ ਦਾਰੂ ਹਮ ਕੋ ਲਗਾਉ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਬਿਰਧ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਦਰਦੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਤਿਸੀਤ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਦੁਖ ਰਹਿਤਾ ਹੋ ਤਾਤੋਹੇ (ਬੀਰ) ਭਾਈ ਇਹ ਤੇਰਾ ਬਨਾਯਾ ਹੁਆ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਹਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾਹੈ ॥
ਹਰਿ ਦਾਸ ਨੇ ਪੂਛਾ ਇਨ ਰੋਗੇ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਕੈਸੇ ਹੋਈ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਹਿ ਕੀਏ ਰਸ ਭੋਗ ॥ ਤਾਂ ਤਨਿ ਉਨਿ ਖਲੋਏ ਰੋਗ ॥

ਜਬ ਅਪਨੇ ਮਾਲਕ ਹਰੀ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਰਸਭੋਗਟੇ ਕੀਏਹੋ ਤਬ ਇਸੀ ਜੀਵ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨਮੈਂ ਇਹ
(ਤਨਿ) ਸੁਖਮ ਰੋਗ ਉਠ ਖਲੋਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਮਨ ਅੰਧਿ ਕਉ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਇਸੀ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧੇ ਮਨ ਕੋ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ਹੇ ਭੋਲੇ ਵੈਦ ਇਹ ਬਾਹਿਰ ਦੇ ਦਾਰੂ ਨ ਲਗਾਉ ॥ ੨ ॥

ਚੰਦਨ ਕਾ ਫਲੁ ਚੰਦਨ ਵਾਸੁ ॥ ਮਾਣਸ ਕਾ ਫਲੁ ਘਟਿ ਮਹਿ ਸਾਸੁ ॥

ਜੇਸੇ ਚੰਦਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਐਂ ਸੀਤਲਤਾ ਹੀ ਚੰਦਨ ਕਾ ਫਲੁ ਹੈ ਤੇਸੇ ਮਾਨਸ ਕਾ ਫਲੁ ਏਹੀਹੈ ਜੋ ਘਟ ਮੈਸਾਸ ਆਵਤੋਹੈ ॥

ਸਾਸਿ ਗਇਐ ਕਾਇਆ ਫਲਿ ਪਾਇ ॥ ਤਾਕੈ ਪਾਛੈ ਕੋਇ ਨ ਖਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਸਾਸ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤਬ ਕਾਇਆ ਅਸਥੂਲ ਦੇਹ ਫਲ ਪ੍ਰਜਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਗਿਰ ਜਾਤੀਹੈ ਤਿਨਸਾਜੋ
ਕੋ ਨਿਕਲ ਜਾਤੇ ਤੇ ਪੀਛੈ ਦੇਹ ਘਰ ਮੈਂ ਹੋਤੇ ਕੋਈ ਅੰਨ ਜਲ ਆਦੀ ਖਾਤਾ ਪੀਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਗ੍ਰਿਹ ਜੋ ਨਿਕਾਲ,
ਕਰ ਸੁਧੀ ਮਾਨਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਕਾ ਫਲ ਸੁਸਾ ਹੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਹੋਸੁ ॥ ਜਿਸੁ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਸੁ ॥

ਜਿਸ ਮੈਂ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮਤੀ ਅੰਸ ਮਾਫ਼ ਭੀ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿਕੋ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਬੇੜੇ ਜਪਣੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਹੋਵੈਸੋਮਾਣਸਦੇਹੀ,
ਸੂਰਨ ਵਤ ਸੁਧਿ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ (ਹੋਸੁ) ਜੀਵ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ॥

ਦੂਖੁ ਰੋਗੁ ਸਭਿ ਗਇਆ ਗਵਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਛੂਟਸਿ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਇਹ ਜੀਵ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਬੰਧਨੋਂ ਤੋ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ
ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਐਂ ਹਉਮੈਂ ਆਦੀ ਰੋਗੋਂ ਕੋ ਗਵਾਇਆ(ਗਇਆ) ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇਕਹਾ ਪਹਿਲੇ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਰੋਗ ਗਵਾਇ ਤਬ ਤਿਸ ਹਰਿਦਾਸ ਵੈਦ ਨੇ ਕਹਾ ਆਪਹੀ ਮੇਰੇਰੋਗਕੀਨਿਰਵਿਰਤੀ
ਕਾ ਉਪਾਇ ਕਹੀਏ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦੁਖੁ ਮਹੁਰਾ ਮਾਰਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸਿਲਾ ਸੰਤੋਖ ਪੀਸਣੁ ਹਥਿ ਦਾਨੁ ॥

ਤਪ ਆਦੀ ਮੁਹਾ ਸਾਧਨੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਰੂਪੀ(ਮਹੁਰਾ)ਸੰਖੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਕੇ (ਮਾਰਣ) ਮਾਰਣੇ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾਜਾਪੀ ਹੈ
ਸੰਤੋਖ ਰੂਪੀ ਸਿਲਾ ਅਰਥਾਤ ਖਰਲੁ ਹੈ ਔਰ ਹਾਥੇਸੇ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਇਹੀ (ਪੀਸਣੁ) ਵਟਾ ਹੈ ਵਾ ਪੀਸਣਾ ਹੈ ॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਲੇਹੁ ਨ ਛੀਜੈ ਦੇਹ ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਜਮੁ ਮਾਰੈ ਠੇਹ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਲੇਵੇ ਤਬ ਤੇਹੀ ਦੇਹ ਛੀਜੈ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਨਿਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗੀ ॥ ਔਰ
ਜੇਕਰ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਨਹੀਂ ਲੇਵੇਗਾ ਤਬ ਤੁਝਕੋ ਜਮਦੂਤ ਅੰਤਕਾਲਮੈਂ(ਠੇਹ)ਠੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਸੋਟਾ ਵਾ ਬਾਉ ਮਾਰੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਖਾਇ ਗਵਾਰ ॥ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਤੇਰੇ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗਵਾਰ ਤੂੰ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਖਾਹ ਜਿਸ ਔਖਧ ਕੇ ਖਾਣੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥

ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਸਭੁ ਛਾਵ ॥ ਰਾਬਿ ਵਿਰੰਦੈ ਦੀਸਹਿ ਬਾਵ ॥

ਰਾਜ ਐਂ ਮਾਲ ਜੋਬਨ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥ ਛਾਯਾ ਵਤ ਚੰਚਲ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਜੇਸੇ ਸੂਰਜ ਕਾ ਰਬ ਫਿਰਨੇ
ਤੇ ਬਿਨਾ ਵਹੁ ਥਾਉ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਛਾਯਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਬ ਪ੍ਰਾਰਥਧ ਰੂਪੀ ਰਬ ਵਿਰਿਆ ਤਬ
ਸੰਪਦਾ ਰੂਪੀ ਛਾਯਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਵਾ ਸਗਰ ਐਂ ਪ੍ਰਿਧ ਬ੍ਰਿਤਆਦੀ ਰਾਜਿਓ ਕੇ ਰਬ ਫਿਰਨੇ ਕੀ ਲੀਕਾ ਸਮੁੰਦ ਹੀਥਾਉ
ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕੋਈ ਨਿਸਾਨ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਬ ਐਸੇ ਬਲੀਓਂ ਕਾ ਭੀ ਕੁਛੁ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਤਬ
ਤੁਮ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਕੜਾ ਬਾਤ ਹੈ ॥

ਦੇਹ ਨ ਨਾਉ ਨ ਹੋਵੈ ਜਾਤਿ ॥ ਓਥੈ ਦਿਹੁ ਐਥੈ ਸਭ ਰਾਤਿ ॥ ੨ ॥

ਆਗੇ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਨਾ ਤੋ ਦੇਹ ਐ ਨਾ ਨਾਮ ਐ ਨਾ ਜਾਤੀ ਹੀ ਸਾਥ ਹੋਵੇਗੀ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਰਾਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਭਾਵ ਐਵੇ
ਦਾ ਬਿਉਰਾ ਕੁਛ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਵਾ ਹੁਣ ਰਾਤ ਹੋ ਭਾਵ ਅਥ ਕੁਛ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ
ਉਹ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਇਨ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਚਾਨਣ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸਾਵ ਕਰਿ ਸਮਧਾਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਘਿਉ ਤੇਲੁ ॥ ਕਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਗਨੀ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥
ਤਾਂਤੇ ਅਨੇਕ ਸਵਾਦੋਂ ਕੋ ਲਕੜੀਆਂ ਕਰੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੋ ਘਿਉ ਐ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਤੇਲ ਕਰਕੇ ਵੈਰਾਗ ਦਾ ਗਗਨ ਅਗਨੀ
ਮੈਂ ਮੇਲੁ ਭਾਵ ਇਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਹਿ ॥

ਹੋਮ ਜਗ ਅਰੁ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ॥ ਜੋ ਤ੍ਰਿਪੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣ ॥ ੩ ॥
ਹੋਮ ਐ ਜਗ ਪੁਰਾਣੇ ਕੇ ਪਾਠ ਆਦੀ ਜੋ ਕਰਮ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨ ਮੈਂ ਜੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਪੁ ਕਾਗਦੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਨੁ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਏਹੁ ਨਿਪਾਨੁ ॥
ਹੋ ਭਾਈ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਤੇਰਾ ਤਪੁ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾਗਦ ਪਰ ਜਬ ਨਾਮ ਕਾ (ਨੀਸਾਨੁ) ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਨਾਮ
ਸਹਿਤ ਜੋ ਪੂਰਬ ਕਾ ਤਪ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੋਵੇ ਜਿਨਕੇ ਭਾਗੋਂ ਮੈਂ ਐਸਾ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਇਹੁ ਨਾਮ ਨਿਪਾਨ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਦਿਸਹਿ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਨਨੀ ਧੰਨੀ ਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥
ਪੁਲੋਕ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਸੋਈ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਧਨ ਵਾਲੇ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੋ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਮਾਇ) ਹੋ ਭਾਈ
ਤਿਨੋਂ ਕੀ (ਜਨਨੀ) ਮਾਝਾ (ਧੰਨੀ) ਧੰਨਭਤਾ ਕੇ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਏਕ ਜੋਗੀ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮੀ ਮਿਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹਾਲੁ ਪੂਛਾ ਜੋ ਕਹਿਤਾ ਭਨਾ ਤਿਸ ਕਹਟੇ ਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
ਸਬਦੁ ਗੁੰਥਨ ਕਰ ਰਾਖਾ ਭੁੰਜੋਂ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਰੀ ਕਾਪੜ ਬੋਲੈ ਬੈਠ ॥ ਲੰਮਾ ਨਕੁ ਕਾਲੇ ਤੇਰੇ ਨੈਣ ॥ ਕਬਹੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਦੇਖਿਆ ਭੈਣ ॥੧॥
ਹੋ ਜੋਗੀ ਰੂਪ ਭੁੰਜ (ਬਾਰੀ) ਉਜਲ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕਪੜੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਭੇਖ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਐਰ ਮੀਨੋ ਬਰਨ ਬੋਲਤਾ ਹੈਂ ਜਸਰੂਪੀ

੧ ਭਾ ਹੋ ਪਰਮੇਸਰ ਤਪੁ ਕਰਨਾ ਕਾਗਜੁ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਉਪਰ ਪਰਵਾਣਾ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਇਹੁ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਜਾਨਾ ਉਨਕੋ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਪਰਾਪਤਿ
ਹੋਤਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥

ਨੱਭੁ ਤੇਰਾ ਲੰਬਾ ਭਾਵ ਬੜਾ ਹੈ ਸਰੂਤੀ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਤੇਰੇ ਕਾਲੇ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੋ (ਭੈਣ) ਭੈਣੇ ਵਾ ਇਸ
ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਕਬੀ ਸਾਹਿਬਕੋ ਤੈਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਸਾਖਾਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥੧॥ ਅਬ ਜੋਗੀਦਾਰਾ ਉਤ੍ਰਕਹਤੋ ਹੈਂ ॥

ਉਤ੍ਰਾ ਉਡਿ ਚੜ੍ਹਾਂ ਅਸਮਾਨਿ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸੰਮਿਖ ਤੇਰੇ ਤਾਲਿ ॥

ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦਿ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮੀ ਕੀ ਰੀਤੀ ਕਰ (ਉਡਾ) ਭੁੰਜੋਂ ਵਤ ਪ੍ਰਾਣੇ ਕੋ ਉਡਾਇ ਕਰ (ਅਸਮਾਨਿ) ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਮੈਂ
ਚੜਾਇ ਲੇਤਾ ਹੂੰ ਵਾ (ਉਤ੍ਰਾ) ਸਾਧਨ ਕਰਕੇ ਸਕਤੀ ਸੇ ਪ੍ਰਤਖਨ ਉਡ ਕਰ ਅਸਮਾਨ ਮੈਂ ਚੜ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੇ
ਸਾਮਰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੋ (ਤਾਲਿ) ਬਲ ਕਰਕੇ ਏਹ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਫੁੰਗਰਿ ਦੇਖਾਂ ਤੀਰ ॥ ਬਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਬੀਰ ॥
ਜਲੋਂ ਮੈਂ ਬਲੋਂ (ਫੁੰਗਰਿ) ਪ੍ਰਬਤੋਂ ਮੈਂ ਐ ਨਦੀਓਂ ਕੋ ਕਿਨਾਰੇ ਮੈਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਹੋ (ਬੀਰ) ਭਾਈ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨ ਐ
ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੋ ਅੰਤਰਿ ਵਹੁ ਸਾਹਿਬ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਿ ਤਨੁ ਸਾਜਿ ਦੀਏ ਨਾਲਿ ਖੰਡ ॥ ਅਤਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਉਭਲੈ ਕੀ ਭੰਡ ॥
ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇਹ ਤਨ ਸਾਜਕੇ ਇਸਕੋ ਸਾਥ ਪ੍ਰਾਣ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰ ਰੂਪੀ ਖੰਡ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਅਤਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ
ਇਤ ਉਤ ਧਾਵਟੇ ਕੀ (ਭੰਡ) ਜਲਨਤਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੀ ਤਿਸੀ ਹਰੀ ਨੇ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਨਵਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਬੰਧਾਂ ਧੀਰ ॥ ਜਿਉ ਵੇਖਾਲੇ ਤਿਉ ਵੇਖਾਂ ਬੀਰ ॥ ੩ ॥

ਆਪ ਜੋਸੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤ ਵਾ ਹਰੀ ਜੋਕਰ ਆਪਨੀ ਤ੍ਰਿਪਾਦਿਸ਼੍ਰੀ ਮੇਰੇ ਪੈ ਕਰੋਂ ਤੋ ਮੈਂ ਧੀਰਜ ਬਾਂਧੂੰ ॥ ਹੋ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਖਾਵੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਦੇਖੂੰ ॥ ੩ ॥

ਨ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ ਨ ਜਾਹਿਗੇ ਖੰਡ ॥ ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਕਾ ਸਨਬੰਧ ॥
ਪੁਲੋਕ ਕੇ ਬੀਰ ਨਾ ਇਹ ਸਰੀਰ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ ਐਰ ਨਾ ਗੋਲਕੋਂ ਰੂਪੀ ਖੰਡ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਨ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਆਦੀ
ਤਤੋਂ ਕੇ ਸਨਬੰਧ ਕਰ ਸਰੀਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਜਪੀਐ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ॥ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ॥੪॥੪॥੯॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋਕਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਤੋ ਗੁਰ ਪੀਰ ਧਾਰ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੀਤਾ
ਹੈ ॥ ਐਰ ਤਿਸੀ ਜਾਪ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਕੇ ਹੋਤੇ ਹੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੪॥੪॥੯॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਥਿਆ ਜਲਾਇਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਆਕਾਰੁ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਲਾਏ ॥

ਇਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਹੀ ਅਕਾਰ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਇਹ ਜੀਵ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੁਲਾਏ ਹੈਂ ॥ ਸੋਕਰਤਾ ਪੁਰਖਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਰ ਕਰ ਅਰਥਾਰ ਰੁਚ ਕਰ ਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਵੇਖਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰਫ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰਫਇਹਜੀਵਲਾਏਹੈਂ ॥

ਸੇਵਕ ਕਉ ਏਹਾ ਵਡਿਆਈ ਜਾਕਉ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੋ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਕੋ ਏਹੀ ਹੁਕਮ ਮਨਾਏ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਬਖਸੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਲਹੀਐ ॥ ਏਹਾ

ਸਕਤਿ ਸਿਵੈ ਘਰਿ ਆਵੈ ਜੀਵਦਿਆ ਮਰਿ ਰਹੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਲਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਇਸਮਾਯਾਸ਼ਕਤੀਸੇਖਤੀ ਉਲਰ ਕਰ (ਸਿਵੈ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਘਰ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤਬ ਜੀਵਤਿਆ ਹੀ ਮਰ ਰਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਵੇਦ ਪੜੈ ਪੜੈ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸਾ ॥

ਵੇਦੋਂ ਕੋ ਪੜ ਪੜ ਕੇ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਬਗਝੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਾ ਹਨੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਹ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਭੁਲਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਸਹਸਾ ॥

ਏਹ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਭੁਲਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣਕਾਸੰਸਾਰਜ਼ਾਹੂਆਹੈ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਏਕੈ ਜਾਣੈ ਚੁਕੈ ਮਨਹੁ ਅੰਦੇਸਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤਿਸ ਏਕ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣੈ ਤਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਤੇ ਸਰਬ ਅੰਦੇਸਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾਹੈ ॥ ੨ ॥ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਹਮ ਈਨ ਮੂਰਖ ਅਵੀਚਾਰੀ ਤੁਮ ਚਿੰਤਾ ਕਰਹੁ ਹਮਾਰੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਈਨ ਐ ਮੂਰਖ ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਉਧਾਰ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰੋ ਭਾਵ ਸੋਈ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੋ ਜਿਸਤੇ ਹਮਾਰਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ ॥

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕਰਿ ਦਾਸੁ ਦਾਸਾ ਕਾ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਮੇਰੇ ਪਰ ਦਇਆਲ ਹੋਇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕਰੋ ਜਿਸਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥

ਏਕੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦੋਹ ਰੂ ਅਪਣਾ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਏਕੋ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵੇ ਤਬ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਤਿਸਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝਹੁ ਕੋਈ ਐਸਾ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਥਾਤ ਕੋ (ਬੂਝਹੁ) ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਐਸਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਵੀਚਾਰੁ ਆਗੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਉਪਰਿ ਫੇਨੁ ਬੁਦਬੁਦਾ ਤੈਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲ ਕੇ ਉਪਰ (ਫੇਨੁ) ਝਗ ਐ ਬੁਦਬੁਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਭਾਵ ਫਿਨ ਫੇਗਰ ਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ ਫੇਨ ਐ ਤਰੰਗ ਜਲ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਿਸਤੇ ਹੋਆ ਤਿਸਹਿ ਸਮਾਣਾ ਚੁਕਿ ਗਇਆ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਏਹ ਜੀਵ ਭਿੰਨ ਹੁਆਕਾ ਜਬ ਤਿਸੀ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਤਬ ਇਸਕੇ ਜਨਮੋਂ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਦੂਰਹੋਗਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਨਿਜਨਮ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜਿਨੀ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਸੇ ਮੇਲੇ ਹਉਮੈ ਸਬਾਦਿ ਜਲਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ (ਸਬਾਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਹੋਮੈ ਕੋ ਜਲਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਾਂਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵਲਾਇ ॥

ਸੋ ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਹੀ ਖਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਸਚੁ ਹਰਿ ਵੇਖਦੇ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੋ ਹੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਵੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ ਅਪਣਾ ਭਾਵਣਾ

ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਮਾਨ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ਮਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਭਾਵਣਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਾ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭਾ ਧਾਤੁ ਹੈ ਨਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਇ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੀ ਮਾਧਾ (ਧਾਤੁ) ਧਾਵਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਮੈਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਔਰ ਨਾ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਜਾ ਹੈ ॥

ਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਜੋ ਹਉਮੈ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਕਰਮੋ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮੁਕਤੀ ਕੀ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਾਕਤ (ਕਿਰਤਿ) ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਪਛੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟਿਐ ਮਨੁ ਮਰਿ ਰਹੈ ਹਰਿਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਜਿਸਕਾ ਮਨੁ ਮਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪੂਨਰ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਕਾ (ਕਹਣਾ) ਜਸ ਕੁਛੁ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਚਉਥੈ ਪਾਇ ਵਾਸਾ ਹੋਇਆ ਸਚੈ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੩ ॥

ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੈਂ ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਵਹੁ ਤਿਸ ਤੁਰੀਆ ਰੂਪ (ਸਚੈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਹੈ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝੀਐ ਸਬਦੇ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਬਦ ਦੁਆਰੇ ਭਗਤੀ ਵਾ ਸਾਧਨੋਂ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੋ (ਬੁਝੀਐ) ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਤੂੰ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੁ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹਰਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਹਰੀਕੇ ਦਰਿ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ਜਿਸਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਨਾਮ ਕੋ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਬਖਸੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਤਾਤੇ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਤਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸਕੋ ਨਾਮ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲੀਐ ਸਾਂਤਿ ਊਪਜੈ ਅਨਾਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਲਏਇ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਜੋ (ਅਨਾਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਨਾਮ ਕੋ (ਲਏਇ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਉਪਜੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੁਰਖੁ

ਮਿਲੈ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਹਰਿਨਾਮੇ ਸਦਾ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ ਵਿਛੁੜੇ ਫਿਰਹਿ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਰੀ ਨਾਲਿ ॥

ਐਂ ਮਨਮੁਖ ਹਰੀ ਤੇ ਵਿਛੜੇ ਹੁਏ ਸਦਾ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਵਿਚਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਸੁਭ ਗੁਣ ਕਿਸੀ ਮਨਮੁਖਕੋ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਹੈ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਜਮ ਕਾਲਿ ॥

ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਉਮੈ ਕਾ ਬਡਾ ਭਾਰੀ ਰੋਗੁ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਜਮਕਾਲੁ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨ ਵਿਡੁੜਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਗੁਰੇ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਯਾ ਦੁਆਰੇ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਐਂ ਨਾਮ ਕੋ ਨਿਰੰਤਰ ਸਮਾਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਕਬੀ ਵਿਛੜਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਭਨਾ ਕਰਤਾ ਏਕੁ ਤੂ ਨਿਤ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਹੇ ਮਨ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨਿ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸਭਨਾ ਕਾ ਕਰਤਾ ਜਿਸ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰਤੀ ਜਾਨੁ ॥

ਇਕਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੁ ॥

ਏਕ ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੋ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਭੰਡਾਰੇ ਬਖਸੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪਮੈਂ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰੀ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸਕੇ ਅਗੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਨਦਰੀ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾ ਜੋ ਹਰਿਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੀ ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਪਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ ਹੀ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤਾ ਹੋਸ (ਸਹਜ) ਸਾਤੀਕੋ (ਸੁਭਾਇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਨਾਮੋ ਹੀ ਚਿਹੁ ਲਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਨਾਮ ਹੀ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਉ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸੋਈ ॥

ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਐ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਰਾਇਣ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮਪਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਬਡੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ ਸਾਰੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥

ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਜੋ ਸਚੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਦੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਤਜਿ ਕੂੜੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹਉਮੈ

ਬਿਖੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚਲਣੁ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰੂਪ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਭੁਨੇ ਕੁਟੰਬ ਐ ਹਉਮੈ ਵਿਸਿਓਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾਕੋਤਿਆਗ ਦੇਹੁ ਅਰੁ ਚਲਣ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤੁ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਸਮਾਲਿ) ਯਾਦ ਕਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਹੋਰੁ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਹੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਐਂਰ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੈ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹੀ ॥

ਜੋ ਸਚੇ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸੋਈ ਜੀਅ ਦਾਨ ਵੇਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕੀਤੇ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਾਵਿਆ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਪਿ ਲਗਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਹਰੀ ਨਾਮ (ਰਾਵਿਆ) ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋਈ (ਸਹਜਿ) ਸਾਤ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਪੀ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੋਇਆ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਸਬਦੀ) ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਬੋਧਿਆ ਭਾਵ ਤਦਾਕਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਬ ਕਹਾਣੀ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਅਲਖ ਰੂਪ ਕਿਸੀਸੇ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ(ਅਕਬ)ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੀ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਕਥਾ ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ॥

ਆਪੇ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਜਪੀਐ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਣੀ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਹੀ ਦਇਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਸਾਰਿੰਗਪਾਣੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਬਹੁੜਿ ਨ ਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਹਜ ਭਾਵ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ (ਬਹੁੜਿ) ਪੁਨਾ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਆਮੀ ਮਨ ਹੀ ਮੰਨੁ ਸਮਾਇਆ ॥

ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਮਨ) ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਹੀ ਤੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲਨਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਇਹ ਮਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬੀਰ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਾਰੇ ਹੀ ਸਚੁ ਸਾਰਿ ਪਤੀਜੈ ਵਿਰਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਵਿਰੋਂ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੇ ਗਵਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਰੇ ਹੀ ਪੁਰਸ਼(ਸਚੁ)ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਪਤੀਜੇ ਹੈ॥੪॥

ਏਕੇ ਏਕੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸੁਆਮੀ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਏਕੇ ਏਕ ਅਵੈਤ ਸੁਆਮੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋਂ ਅਵਰ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਵਿਸ਼ਈ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਮੀਠਾ ਜਗਿ ਨਿਰਮਲ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥

ਏਕ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜੋ ਪਰਮ ਮੀਠਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਨਿਰਮਲ ਐ ਸਚਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਪਾਈਐ ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ (ਧੁਰਿ) ਆਦੋਂ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥੫॥੪॥ ਸ੍ਰੀ ਮਨ ਪ੍ਰਥਾਇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਨਾਮੇ ਸਭਿ ਉਧਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਗਣ ਐ ਗੰਧਰਬ ਵਾ ਗੰਧਰਬੋਂ ਕੋ (ਗਣ) ਸਮੂਹ ਔਰ ਦੇਵ ਦੇਵ ਆਦੀ ਪੁਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਸੇ ਹੀ ਉਧਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਇ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਦਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਉਮੈ ਕੋ ਮਾਰਕਰ ਨਾਮ ਕੇ ਸਦਾ ਮਨਮੈਂ ਵਸਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਿਆ ਹੈ॥

ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋਈ ਬੁਝੈ ਜਿਸਨੋ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਜਿਸ ਜਿਸ ਕੋ ਆਪੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਬੁਝੈ) ਸਮਝ (ਲਏ) ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਬਾਣੀ ਸਬਦੇ ਗਾਵੈ ਸਾਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸੋ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਗੁਰਸਬਦ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ ਸਬਦੁ

ਸੁਖੁ ਅੰਤਰਿ ਸਦਾ ਨਿਬਹੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸੁਆਸ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲ ਅਰਥਾਤ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਬ ਤੁਝਕੋ ਸਬਦ ਕੀ ਦਾਤਿ ਬਖਸੀ ਤਬ ਤੇਰੇ ਅੰਤਰ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਇਗੀ ॥ ਔਰ ਸੋਈ ਦਾਤਿ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਜਾਬ ਨਿਭੇਗੀ ਭਾਵ ਤੇਰੀ ਸਹਾਯਕ ਹੋਇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਪਾਖੰਡੁ ਕਦੇ ਨ ਦੂਕੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਪਖੰਡੁ ਕਬੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਵਹੁ ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੁਏ ਦੁਖੋਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਬਿਖਿਆ ਮਨਿ ਰਾਤੇ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੇ ਨਾਮਕੋ ਵਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂਕੇ ਮਨ ਵਿਸਿਓਂ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਵਹੁ ਵਿਅਰਥ ਜਨਮ ਗਵਾਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਇਹੁ ਵੇਲਾ ਭਰਿ ਰਹਿ ਨ ਆਵੈ ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਪਛੁਤਾਏ ॥

ਪੁਨਃ ਇਹੁ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕਾ ਸਮਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹਾਥ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਤਿਸੀ ਤੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਸਦਾ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਰਹੇਗੇ॥

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਕਦੇ ਨ ਬੂਝੈ ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਵਹ ਮਨਮੁਖ ਮਰ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮੈਂਗੇ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਰੂਪ ਕੇ ਕਬੀ ਸਮਝਤੇ ਨਹੀਂ ਤਿਸੀਤੇ ਵਹੁ ਵਿਸਾਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਗਰਬ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਜੋਠੀਓਂ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਧਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕਲਯਾਨ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਪਿਆਇਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਤਿਨ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀਓਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪਿਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਿ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਜਾਪ ਅਰੁ ਧਨਾਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਤਿ ਉਤਮ ਉਤਮ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਅਰ ਤਨੁ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਭਯਾਏ ਤਿਨਕੀ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਉਤਮ ਭਯਾਏ ਹੈ ਔਰ ਬਾਣੀ ਭੀ ਉਤਮ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕੋ ਏਕ ਅਵਤਾਰ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨਕੋ ਔਰ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਔਰ ਵਹੁ ਐਸੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਵਹੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਇਨ ਪਰਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਸਮੇਇ ॥

ਐਸੇ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਤਨ ਸਦਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਹੀ ਸੁਰਤ ਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਸਮੇਇ) ਸਮਾਵਤਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਵਸਿਆ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਲਖਾਇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ਜੋ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਸਰੂਪ ਵਸਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਏ ਤੇ ਲਖੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਨਾਮ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੇਸੇ ਮਨ ਮਿਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਨਾਮਕੇ ਜਾਪ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਦੁਤਕੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਵੈ ਘਰੁ ਦਰੁ ਮਹਲੁ ਸੁਥਾਨੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਇਹ ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਘਰ ਮੈਂ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਅਸਥਾਨ ਅੰਤਸਕਰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ (ਮਹਲ) ਸਰੂਪ ਕੇ ਦਰ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚੂਕੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਇਸਕਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਦਾ

ਸਦਾ ਪਿਆਵਹਿ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ (ਧੁਰਿ) ਆਵੇ ਹੀ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਲੇਖ (ਲਿਲਾਟਿ) ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਵਹੁ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦਾ ਨਾਮਕੋ ਪਿਆਵਤੇ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇਸੇ ਜਨ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਾ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਮਾਨ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਕੀ ਬਿਧਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੈ ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਗੈ ਸਦ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪਿਆਨੁ ॥

ਜਬ ਮਨ ਚੰਚਲ ਕੇ ਵਸਿ ਕਰਨੇ ਕੀ ਵਿਧੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਜਾਣੈ ਤਬ ਇਸਕਾ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਕੇਸਾਬਸਦਾ ਪਿਆਨ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਰ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸਾਚੀ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਸਾਥ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਦਾ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਭਏ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕੀ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਆਵਰੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਖੇਲੈ ਹੁਕਮ ਕਾ ਬਾਧਾ ਇਕ ਬਿਨਮਹਿ ਦਹਿਦਿਸ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਾ ਬਾਧਾ ਹੁਆ ਜੋ ਏਹੁ ਮਨੁ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮਿਧੇਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਬਿਨਸੀ ਚਦਸੇ ਵਿਸਾਮੈਂ ਵਿਚ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਂ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਤਾਂ ਇਹੁ ਮਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤਕਾਲ ਵਸਿਆਵੈ ॥੩॥
ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਪਾਦਿਸੀ ਕਰਤਾਹੈ ਤਬ ਇਹੁ ਮਨੁ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਤਤਕਾਲਹੀ ਵਸਾਇਜਾਤਾਹੈ ॥੩॥

ਇਸੁ ਮਨਕੀ ਬਿਧਿ ਮਨਹੂ ਜਾਣੈ ਬੂਝੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਵਸ ਕਰਨੇ ਕੀ ਵਿਧੀ ਇਹੁ (ਮਨੁ) ਸੀਵ ਤਬ ਜਾਣਤਾਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰਕਰ ਸਰੂਪਕੇ ਸਮਝੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਤੂ ਭਵਸਾਗਰੁ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਤੂੰ ਸਦਾ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰ ਜਿਸ ਨਾਮ ਜਾਪ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਅਪਨਾ ਅਨਭਵ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਪ੍ਰਾਣ ਸਭਿ ਤਿਸਕੇ ਘਾਟਿ ਘਾਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਏਹ (ਜੀਉ) ਰੇਤਨਸਤਾ ਐ (ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਾਣ ਆਦੀ ਸਭ ਤਿਸੀ ਕੇ ਕੀਏਹੁਦੈ ਹੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਓਹੀ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਏਕ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਮੁਝਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਮਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਨਾਮਿ ਰਹਉ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ

ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ (ਨਾਮਿ) ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ਕਰ ਇਸਬਤ ਹੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਨੇੜੇ ਆਦੀ ਖਿੰਦ੍ਰਿਓ ਤੇ ਜੋ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਅਗੋਚਰ ਅਪਰੰਪਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੀ ਧਿਆਈਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਜੈ ਏਕ ਲਿਵਲਾਈ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ ॥

ਜਿਨਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ (ਭੀਜੈ) ਸਨਿਗਧ ਹੁਦੇ ਹੈਂ ਔਰ ਓਹੀ ਸਹਜਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇਹੈ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਕੁਮੁ ਭਉ ਭਾਗੀ ਏਕ ਨਾਮਿ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਭਰਮ ਭੈ ਭਾਭੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਚੁ ਕਾਰਕਮਾਵੈ ਗਤਿ ਮਤਿ ਤਬਹੀ ਪਾਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਜਨ ਸਰੀ ਭਗਤੀ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ਤਬ ਤਿਸਨੇ ਗੁਰਮਤਕੀ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਈ ਜਾਣੇ ॥

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ੩ ॥

ਕੁਝੋਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਝਾਵੇ ਹੈ ਔਰੁ ਜਿਸਨੂੰ ਬੁਝਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾਂ ਤਹ ਏਕੋ ਸੋਈ ਇਹ ਗੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥

ਮੈਂ ਜਹਾ ਜਹਾ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਏਕ ਸੋਈ ਪੂਰਨ ਹੈ ਇਹੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਣਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ ਬੁਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਧਰੀਂ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਨਾਨਕੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਐ ਪ੍ਰਾਨ ਭੇਰਾ ਧਰਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣੁ ਸਬਦੇ ਪਾਇਆ ਜਾਈ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਜੋ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਿਵਾਰਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ ਦਰਿ ਸਾਰੈ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੁਦੇ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈਂ ਸਾਢੇ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸ਼ਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਮਨ ਸਿਉ ਰਹਉ ਸਮਾਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ

ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮਨ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਸਾਥ ਸਮਾਇ ਰਹੋ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਨਾਮੀ ਕੇ ਬੀਰ ਭੀਜ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਤਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ ॥

ਅਤੀ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਰੂ ਸਿਖਣਾ ਦੇਕਰ ਸਮਝਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਲੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸਰੁ ਔਰੁ ਸੰਜਮੁ ਸੰਜਗਤ ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪ ਕਰਣੀ ਕਰਕੇ ਤਿਸਨੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਬਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਸਬਦੁ ਸਰੁ ਸਾਖੀ ਆਪੇ ਜਿਨ੍ਹ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਸਬਦ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭੀ ਆਪੇ ਹੈ ਔ ਬਿਤੀਓਂ ਕਾ ਸਾਖੀ ਸਰ ਸਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਨੇ ਸਰਬ ਕੇ ਬੀਚ ਅਪਨੀ ਜੋਤ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥

ਦੇਹੀ ਕਾਬੀ ਪਉਣੁ ਵਜਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਕਾਬੀ ਦੇਹੀ ਕਉ ਪੈਨ (ਵਜਾਏ) ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਤਾ ਪਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਵਨਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਸਭ ਕਾਰੇ ਲਾਏ ਸੋ ਸਰੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਜੀਵ ਸਾਜੇ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਸਭ ਕਾਰ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਸਰੁ ਸਰੂਪ ਆਪਹੀ ਸਭਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਨਾਮੇ ਦੇਇ ਵਡਾਈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਤੇ ਹੀ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ਲਾਇਆ ਅਜਗਰ ਭਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਹਉਮੈਂ ਕਰ ਵਿਖ ਰੂਪ ਵਿਸਿਆਉ ਮੈਂ ਮੋਹਿਆ ਔਰ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ (ਅਜਗਰ) ਭਾਰੀ ਭਾਰ ਕਰਕੇ ਲਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਤੁ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਹਰਿ ਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਗਰਜ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਹਉਮੈਂ ਬਿਖੁ ਤੇਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਵਾ ਹਰੀ ਨੇ ਮਾਰੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਵਖੁ ਭਾਰੀ ॥ ਇਹੁ ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ ਨ

ਜਾਈ ਤਰਣਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੁ ਹਰਿ ਤਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਉਮੈਂ ਔਰ ਮੋਹ ਕਾ ਬਡਾ ਭਾਰੀ ਦੁਖ ਹੈ ਇਹ ਭੈ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕਾ ਭਰਾ ਹੁਆ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਜੋ ਤਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ (ਤਾਰੀ) ਨੌਕਾ ਕੋ ਲੇਕਰ ਤਰ ਜਾਹੁ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਸਾਰਾ ਸਭ ਵਰਤੈ ਆਕਾਰੀ ॥

ਸਰਬ (ਆਕਾਰੀ) ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਤ੍ਰੈਗੁਣੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਨਦਰੀ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥ ੨ ॥

(ਤੁਰੀਆ) ਚੌਥਾ ਪਦ ਰੂਪ ਗੁਣ ਜਿਸ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਤਿਸੰਗਤਿ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੋ ਪਾਰ ਉਤਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚੰਦਨ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਹੈ ਬਹੁ ਬਾਸਨਾ ਬਹਕਾਰਿ ॥

ਜੇਸੇ ਸਰਬ ਸੁਗੰਧੀਓਂ ਸੇ ਚੰਦਨ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਸ੍ਰੋਸਦ ਹੈ ਅਪਨੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਬਹੁਤ (ਬਹਕਾਰਿ) ਫੈਲਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੋ ਭੀ ਚੰਦਨ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕਰਣੀ ਉਤਮ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਬਿਸਥਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਤੈਸੇ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਕਰਣੀ ਪਰਮ ਉਤਮ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਾ ਜਗਤ ਮੈਂ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਭੀ ਅਪਨੇ ਤੁਲ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਤਤਿ ਹੈ ਮਨ ਮੈਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਝ੍ਰਿਪਾ ਝ੍ਰਿਪਾ ਕਾਰਿ ਨਾਨੁਰ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਚਿਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਨਾਨੁਰ ਝ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਆਕਰ ਹਰੀ ਮੁਖ ਪੈ ਝ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸਤੇ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸੰਜਤ ਕਰ ਰਿਏ ਬੀਚ ਧਾਰਨ ਕਰੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਮਨਿ ਜਪਿਆ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਜਿਨੋਂਨੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਯਾਹੈ ਤਿਨੋਂਨੇ ਹੀ ਮਨਕੇ ਬੀਚ ਮੁਰਾਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥੪॥੯॥

ਏਕ ਬੋਲੀ ਨਾਮਾ ਪੰਡਤ ਬਹੁਤ ਵਿਦਵਾ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਜਰਥਾ ਕਰੇ ਉਸਕੇ ਪੁਸਤਕ ਖੋਲ੍ਹ ਲੇਵੇ ਕਈ ਪੁਸਤਕੋਂ ਕੇ ਭਾਰ ਉਠਾਏ ਹੁਏ ਸਾਥ ਰਖਤਾ ਥਾ ਸੋ ਵਿਚਰਤਾ ਹੁਆ ਗੋਇੰਦ ਵਾਲ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਹਸੂਰ ਆਇਕਰ ਚਰਚਾ ਕਰਨੋਂ ਕੋ ਤਿਆਰ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸਤਿਗੁਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁਗਿਰਹੀ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਉਦਾਸੀ ॥ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਅਵਰਨੁ ਸਦਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ॥
ਇਹੁ ਮਨੁ ਗਿਰਹੀ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਉਦਾਸੀ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਇਹ ਮਨ ਅਵਰਨ ਸਹਿਤ ਹੋਕਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ਵ
ਸਦਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੈ ?

ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਚੰਬਲੁ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਮਮਤਾ ਕਿਥਹੁ ਲਾਗੀ ॥੧॥
ਇਹੁ ਮਨੁ ਚੰਬਲੁ ਹੈ ਅਥਵਾ ਏਹੇ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈ ॥ ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਤਾਂਈ ਮਮਤਾ ਕਹਾ ਸੇ ਲਾਗੀ ਹੈ? ॥੧॥

ਪੰਡਿਤ ਇਸੁ ਮਨਕਾ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਅਵਰੁਕਿ ਬਹੁਤਾ ਪੜਹਿ ਉਠਾਵਹਿ ਭਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਪ੍ਰਥਮ ਇਸ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕਾ ਵਾ ਆਤਮਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ ਇਸ ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰੁ ਬਹੁਤਾ ਕਿਆ
ਹੰਕਾਰੁ ਰੁਪੀ ਭਾਰੁ ਉਠਾਵਤੇ ਹੋ ॥ ਐਸੇ ਪ੍ਰਸਨੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਜਬ ਪੰਡਿਤ ਕੇ ਨਾ ਆਇਆ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪੜਾ ਐ

ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਇਨਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਹ ਕਰ ਮੇਰੀ ਕਲਜਨ ਕਰੀਏ ॥ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਉਤ੍ਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕਰਤੈ ਲਾਈ ॥ ਇਹੁ ਹੁਕਮੁ ਕਰਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ॥

ਜਿਸ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂਨੇ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਪਾਈ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੀ ਮਾਯਾ ਕਰ ਇਸਮਨ
ਕੋ ਅਵਰਨ ਸਹਿਤ ਹੋਇਤੇ ਮਾਯਾ ਕੀ ਮਮਤਾਲਗਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਧਿਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਨ ਅਵਰਨਸੇ ਰਹਿਤ ਆਰਾਮਰੂਪ
ਸਦਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੈ ਜੈਸੀ ਸੰਗਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਪਨੇ ਆਪ ਨ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਐ ਨ ਉਦਾਸੀ ਨ ਚੰਬਲੁ ਨ
ਬੈਰਾਗੀ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕੇਵਲ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਾਯਾ ਕੀ ਮਮਤਾ ਕਰ ਇਹ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝਹੁ ਭਾਈ ॥ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਲਾਈ ॥੨॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਇਸ ਥਾਤਕੇ ਸਮਝਣਾ ਕਰੋ ॥ ਕੇਵਲ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਲਾਈ ਸਦਾ ਰਹੇ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਤੁਮਰੇ
ਮਤ ਮੈਂ ਪੰਡਤੁ ਕੌਣੁ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥੨॥

ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋ ਤਿਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਕੀ ਪੰਡ ਉਤਾਰੈ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥
ਹਮਾਰੇ ਮਤ ਮੈਂ ਸੋਈ ਪੰਡਿਤ ਹੈ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਪੰਡ ਕੇ ਉਤਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨਿ ਸੇ ਰਹਤ

ਹੋਏ ਐ ਏਕ ਨਾਮੁ ਭੋ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਚਿਰਾਰਨ ਕਰੈ ॥੨॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਓਹੁ ਦੀਖਿਆ ਲੇਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ ਸੀਸੁ ਧਰੇਇ ॥
ਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਦੀਖਿਆ) ਸਿਖਣਾ ਲੇਵੈ ॥ ਪੁਨਹ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੈ ਸੀਸ ਅਪਨਾ ਧਰ ਦੇਵੈ ਭਾਵ ਮਨ ਤਨ
ਸਮਰਪਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਮਮਤਾ ਕੇ ਤਿਆਗ ਦੇਵੈ ॥

ਸਦਾ ਅਲਗੁ ਰਹੈ ਨਿਰਥਾਨੁ ॥ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥੩॥
ਸਦਾ ਸਰਬ ਸੇ ਅਲਗ ਹੋਇ ਕਰ ਨਿਰਥਾਨ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੇ ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਪੰਡਿਤ (ਦਰਗਹ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ
ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਸਭਨਾ ਮਹਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ਜਾਂ ਏਕੋ ਵੇਖੈ ਤਾਂ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥
ਸਭਨਾ ਜੀਵਾ ਮੈਂ ਜੋ ਏਕੋ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਕੋ ਵਖਾਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤਿਸ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਣਤਾ
ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਰੂਪ ਕੋ ਵੇਖੈ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਬਖਸੇ ਮੇਲੇ ਸੋਇ ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੪॥
ਜਿਨਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮੇਲੇਹੋਂ ਤਿਨਕੋਹੀ ਇਸ ਲੋਕ ਐ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੪॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਕਵਨ ਬਿਪਿ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਇ ॥ ਸੋਈ ਮੁਕਤਿ ਜਾਕਉ ਕਿਰਪਾ ਹੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਕੌਨ ਵਿਧੀ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਆ ਕਰੇ ॥ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕੁਛੁ ਨਹੀਂ ਕਰ
ਸਕਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੀ ਫਿਰਿ ਭੂਕੁ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥੧॥ ੧੦ ॥
ਸੋ ਪੁਰਸ ਨਿਰੰਤਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਐ ਤਿਸਕੇ ਉਪਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੀ ਭੂਕ ਭਾਵ ਆਗਾਯਾ ਨਹੀਂ
ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸਰਬ ਵੰਡ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੫॥੧॥ ੧੦॥ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਐ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਰਹਿਣੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਕ੍ਰਮਿ ਕ੍ਰਮਿ ਜੋਨਿ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਾਈ ॥ ਜਮਕਾਲੁ ਮਾਰੇ ਨਿਤ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥
ਭਰਮ ਦਾ ਭਰਮਾਇਆ ਹੁਆ ਮਨਮੁਖ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਾਈਤਾ ਹੈ ਜਮ ਕਾਲ ਤਿਸ ਕੋ ਨਿਤ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਐਰ ਪਤਿ ਤਿਸ

ਕੀ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਜਮ ਕੀ ਕਾਠਿ ਚੁਕਾਈ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਿਆ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਮ ਕੀ ਕਾਠ ਚੁਕਾਈ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਤਿਨ ਕੋ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹਿ ਕਹਾ ਮਿਲਾ ਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੋ ॥ (ਘਰੁ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਤਿਨ ਕੋ ਮਹਲ ਸੁਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ
ਦੁਬਿਧਾ ਖੋਇਆ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਵਾਂਗੇ ਹਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੁ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਕੇ ਖੋਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਮਾਯਾਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬਜਰਬ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ਅੰਤਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿਧਾਰੁ ॥
ਪ੍ਰੇਮਸ੍ਵਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਪਿਆਰ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਵਜਲੁ ਸਬਦਿ ਲੰਘਾਵਣੁ ਹਾਰੁ ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਦਿਸੈ ਸਚਿਆਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਗੁਰੂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਣਹਾਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚੇ ਦੇ ਦਰ ਮੈਂ ਸਚਿਆਰ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰੁ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਬਹੁ ਮਾਇਆ ॥
ਜੇ ਬਹੁਤ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅੰਤਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਬਹੁਤ ਜੀਵ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਭੂਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਬਹੁ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਹੰਕਾਰ ਅੰਤਰ ਮਮਤਾ ਕਰ ਬਹੁਤ ਮੋਹ ਵਧਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਦੂਜੇ ਭਾਵੇ ਕਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਅਗਮ ਅਬਾਹਾ ॥ ਗੁਰੁ ਸਬਦੀ ਜਪੀਅੈ ਸਚੁ ਲਾਹਾ ॥

ਅਗਮ ਅਬਾਹ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸੂਝ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਜਪਣੇ ਸੇ ਸਚਾ ਲਾਭ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਹਾਜਰੁ ਹਜ਼ੂਰਿ ਹਰਿ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਹਰੀ ਵੇਪਰਵਾਹ ਸਦਾ ਪਾਸ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਭਾਵ ਨੇੜੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਸ ਨਾਮੀ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ (ਸਮਾਹ) ਸਮਾਯਾ ਹੈ ਵਾ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ॥ ਜੀਵਤ ਮੁਕਤ ਗੁਰਮਤੀ ਲਾਗੇ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਅਨਇਨੁ ਸਦ ਜਾਗੇ ॥

ਜੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ (ਮਤੀ) ਸਿਖਣਾ ਕਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਦੀਵ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਜੀਵਤੇ ਮੁਕਤ ਰੂਪੁ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਾਇ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ਹਉ ਤਿਨ ਜਨਕੇ ਸਦ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥
ਜੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਮੈਂ ਹੈਂ ਤਿਨ ਦਮੋਂ ਕੇ ਸਦੀਵ ਚਰਨੀ ਲਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਜੀਵਾਂ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਮਹਾ

ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਜੋ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਰਸੁ ਮਹਾ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਅੰਤ ਹਰੀਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਮੁਕਤੀ ਪਦ ਮੈਂ (ਗਤਿ) ਇਸਥਿਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਅਗਿਆਨੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੋਹੇ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥

ਅਗਿਆਨ ਅਧਿਕੇ ਕਰ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਮਨਮੁਖ (ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ) ਅਤੀ ਮੁਰਖ ਮੋਹੇ ਗਏ-ਹੈਂ ॥

ਅਨਇਨੁ ਧੰਧਾ ਕਰਤ ਵਿਹਾਇ ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੋਮਹਿ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਬਿਸਾਈ ਧੰਧਾ ਕਰਤੇ ਉਮਰ ਬਿਤੀਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ਅੰਤ ਤਿਨ ਕੋ ਜਮਾਇਕੋਂ ਕੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਨਾ ਲਪਟਾਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਪੁਰਸ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਾਗਾਈ ਹੈ ਝੂਠੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ ਲਪਟਤ ਨਹੀ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਵਰੁ ਐਸੇ ਜਾਨਤਾਰੀ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਰਸਨ ਰਸਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ) ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਸ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਪੁਰਸ ਦੀ ਨਿਰਜਨ ਰੇਸਰਾ
ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕੇ (ਰਸਾਇ) ਤਤਪਰ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕੋਟਿ ਮਧੋ ਕਿਸਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥
ਕੋਝੇ ਮੈਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਕੇ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਬਖਸ ਕੇ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕੇ ਵਡਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਜੋ ਧੁਰਿ ਮਿਲਿਆ ਸੁ ਵਿਛੜਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥੪॥੩॥੧੨॥
ਜੋ (ਧੁਰਿ) ਆਇ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਛੜ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਬੁਧੀ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਨਾਮੀਂ ਮੈਂ (ਸਮਾਈ) ਅਭੇਦ ਹੁਈ ਹੈ ॥੪॥੩॥੧੨॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਤਾ ਨਾਮੁ ਲਹੈ ॥
ਰਸਨਾ ਕਰਕੇਨਾਮਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋਸੇਵੇ ਤੋ ਨਾਮ ਕੇ ਯਕਾਰਬਫਲਕੋ (ਲਹੈ) ਲੇਤਾ ਹੈ ॥
ਬੰਧਨ ਤੋੜੇ ਮੁਕਤਿ ਘਰਿ ਰਹੈ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਅਸਥਿਰੁ ਘਰਿ ਬਹੈ ॥ ੧ ॥
ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੋੜ ਕਰ ਮੁਕਤੀ ਘਰ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਜੋ (ਅਸਥਿਰ) ਅਚਲ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ
ਬੈਠਤਾ ਹੈ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾਹੇ ਹੋਸੁ ਕਰੀਜੈ ॥ ਲਾਹਾ ਕਲਜੁਗਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ
ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਅਨਦਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਰਵੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹੋਸ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਰੀਏ ॥ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਕਾ ਲਾਹਾ ਹੈ ਤਾਂਹਿ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਰਾਤਿਦਿਨ
ਤਿਸਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਰਵੀਜੈ) ਸਿਮਰੀਏ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਬਿਲਲਾਇ ॥ ॥ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਦੇਖੇ ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਇ ॥
ਜਗਜਾਨੂ ਕਾ ਚਿਤ ਬੰਬੀਹਾ ਖਿਨ ਖਿਨ ਬਿਲਲਾਵਤਾ ਹੈ ਪਤੀਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੋਥਿਨਾ ਤਿਸਕੇ ਸਾਂਤੀਰੂਪ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀਹੈ ॥
ਇਹੁ ਵੇਛੋੜਾ ਸਹਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ ॥ ੨ ॥
ਇਹ ਵਿਛੋੜਾ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰਸਤਿਗੁਰੁਮਿਲੇ ਤੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ (ਸੁਭਾਇ) ਨਿਰਜਨ ਹੀ ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਨਾਮ ਹੀਨੁ ਬਿਨੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਿਆ ਭੂਖ ਨ ਜਾਇ ॥
ਜੋ ਮਨੁਖ ਨਾਮ ਜੋ ਹੀਨ ਹੈ ਸੋ ਦੁਖ ਪਾਇ ਕਰ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਜਲਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ
ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਭੂਖ ਜਾਤੀ ਨਹੀਂ ॥

ਵਿਨੁ ਭਾਗਾ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਾਕਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥ ੩ ॥
ਭਾਗੋਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਨਾਮੁ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ਮਨੁਖ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਕਰ ਬਕਤ ਹੋਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥੩॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬਾਣੀ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਬਿਖਿਆ ਮੈਲੁ ਬਿਖਿਆ ਵਾਪਾਰੁ ॥
ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੀ ਰੂਪ ਜੋ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਬਿਸਯ ਮੈਲੁ ਰੂਪ ਹੈ ਬਿਸਯੋਂ ਕਾ ਵਾਪਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਛਿਰਿ ਹੋਇ ਧੁਆਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ ਉਚਿਧਾਰੁ ॥ ੪ ॥
ਮਰ ਕਰ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਵਿਰ (ਧੁਆਰੁ) ਖਰਾਬੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਜੋ ਗੁਣ ਅਤੀਤ ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ
ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥੪॥

ਗੁਰੁ ਮਾਨੈ ਮਾਨੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਮਨੁ ਸੀਤਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲਜਨੁ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥੫॥੪॥੧੩॥੧੨॥
ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਗੁਰਮੁਖ
ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੈ ॥੫॥੪॥੧੩॥੧੨॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਓ ਹਿਰਦੈ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰੀ ॥
ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਯਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਸੇਵੁਯੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਵਿਸਾਰੀ ਹੈ ॥
ਸਭ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬੰਧਨ ਤੂਟੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ੧ ॥

(ਮਨਸ) ਬੁਧੀ ਕੇ ਆਸਾ ਰੂਪ ਸਭ ਬੰਧਨ ਟੁਟ ਗਏ ਹੋਂ ਔਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਝਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨੈਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਗੀ ਭਾਰੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ
ਬਿਗਸਿਓ ਜਨੁ ਹਰਿ ਭੇਟਿਓ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨੇੜੋਂ ਮੈਂਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਭਾਰ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ
ਮੈਂ ਜਨਕੋ ਹਰੀ ਬਨਵਾਰੀ (ਭੇਟਿਓ) ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਸਕੈ ਕੁਲਿ ਲਾਗੀ ਗਾਰੀ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਐਸਾ ਸੁਖਦਾਇਕ ਮੇਰਾ ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੈ ਕੁਲ ਚੋ
ਕਲੰਕਤਾ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਤਿਸਕੈ ਕੁਲਿ ਪਰਸੂਤਿ ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਤਿਸੁ ਬਿਪਵਾ ਕਰਿ ਮਹਤਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਸ ਕੁਲਿ ਵਿਖੇ ਔਰ ਐਸੇ ਕੋ ਜਨਮੁ ਹੀ ਨਹੀਂ ਵੇਹੋ ਤਿਸਕੋ (ਮਹਤਾਰੀ) ਮਾਭਾ ਬਿਪਵਾ ਕਰ ਦੇਣੀ ਥੀ ਭਾਵ
ਬਾਲ ਚੰਡ ਕਰ ਦੇਣੀ ਥੀ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਨਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਜਿਨੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਰਿ ਉਰਿਧਾਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਸਾਧੂ) ਸ੍ਰੇਸ਼ ਭੁਰ ਆਨ ਕਰ ਮਿਲਾਵਹੁ ਜਿਸਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ
ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਭੀਨੈ ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਬਿਗਸੈ ਜਿਉ ਬਾਰਿਕੁ ਦੇਖਿ ਮਹਤਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਐਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਬ ਰਿਕੁ) ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਧਨ ਪਿਰ ਕਾ ਇਕ ਹੀ ਸੋਗਿ ਵਾਸਾ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਭੀਤਿ ਕਰਾਰੀ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਔਰ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਇਕ ਹੀ ਸੋਗ ਵਾਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅੰਤਰਕਰਣ ਵਸਿਸਟ ਜੀਵ ਹੈ
ਔਰ ਅੰਤਰਕਰਣ ਉਪਹਿਤ ਈਸ਼ੁਰ ਕਾ ਇਕ ਦੇਹ ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਹੈ ਪਤੰਤੁ ਬੀਰ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ ਭੀਤ (ਕਰਾਰੀ) ਤਕੜੀ
ਹੈ ਇਸਤੇ ਮਿਲਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਉਮੈ ਭੀਤਿ ਤੋਰੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੋਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ ਕੰਧ ਭਾਵ ਪੜਦਾ ਤੋੜ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ (ਬਨਵਾਰੀ)
ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਥੋ ਸਿਖੋ ਕੋ ਪੋਥੀਆ ਲਿਖ ਕਰ ਦੀਆ ਕਰਤੇ ਬੇ ਜੋ ਕੋਈ ਅਪਣੀ ਇਛਾ ਸੇ ਉਨ
ਕੋ ਕੁਛ ਦੇ ਜਾਤਾ ਸੋ ਲੋ ਲੇਤੇ ਕੇ ॥ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਕਹਾ ਕਿ ਹਮਾਰੀ ਜਾਤੀ ਕੇ ਲੋਗ ਹਮਾਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਕਿ ਤੁਮ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋਕੇ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਦਹਿਲ ਕਰਤੇ ਹੋ ਗੰਗਾ ਆਦਿਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕੀ ਜਾਤਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਤਿਨਕੋ ਸੰਬੋਧੁ
ਹੋਤ ਸਤਸੰਗ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸਰਸੁਤੀ ਤੇ ਕਰਹਿ ਉਦਮੁ ਪੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ ॥

ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਅਰ ਸ੍ਰਸੁਤੀ ਤੇ ਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਪੂਰੀ ਵਾਸਤੇ ਉਦਮ ਕਰਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਕਯਾ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਮੈਲੁ ਭਰੇ ਪਰੇ ਹਮਰੈ ਵਿਚਿ ਹਮਰੀ ਮੈਲੁ ਸਾਧੂ ਕੀ ਪੂਰਿ ਗਵਾਈ ॥ ੧ ॥

ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲੁ ਕਰ ਭਰੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਪੜਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਵਹੁ ਪਾਪ ਮੈਲ ਹਮਾਰੇ ਬੀਚ ਪਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ
ਹਮਾਰੀ ਮੈਲ ਸਾਧੂ ਕੀ ਚਰਨ ਪੂਰੀ ਗਵਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੀਰਥ ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਨਾਈ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਪੂਰਿ

ਪਰੀ ਉਛਿ ਨੇਤ੍ਰੀ ਸਭ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਵਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਠਾਹਤ ਤੀਰਥੋਂ ਕੋ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਵਲੁ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਨਾਈ) ਬਛਿਆਈ ਕੇ ਬੀਚ ਹੈ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕੀ ਪੂਰੀ ਉਛ
ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਪੜੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪੂਰੀ ਨੇ ਤਿਸਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਰੂਪ ਮੈਲੁ ਸਭ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥

ਜਾਹਰ ਨਵੀ ਤਪੈ ਭਾਗੀਰਥਿ ਆਣੀ ਕੇਵਾਰੁ ਥਾਪਿਓ ਮਹਸਾਈ ॥

(ਜਾਹਰ ਨਵੀ) ਗੰਗਾ ਜੀ ਤਪ ਕਰਕੇ ਭਾਗੀਰਥ ਨੇ (ਆਣੀ) ਲਿਆਈ ਹੈ ਔਰ ਕੇਵਾਰ ਤੀਰਥ (ਮਹਸਾਈ)
ਸਿਵਜੀ ਨੇ ਥਾਪਿਆ ਹੈ ॥

ਕਾਂਸੀ ਝਿਸਨੁ ਚਰਾਵਤ ਗਾਉ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਨ ਸੇਭਾ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਕਾਂਸੀਤੀਰਥ ਸਿਵਜੀ ਨੇਕੀਆ ਔਰ ਜਿਸ ਬਨ ਮੈਂ ਝਿਸਨ ਜੀ ਅਨੇਕੋਂ ਗਉਣੇ ਚਰਾਵਤੇ ਰਹੇ ਸੇਭੀ ਤੀਰਥ ਹੁਏ ਹੀ ਕਈ

ਅਸਥਾਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਵਾ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਸੋਝਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਤਨੇ ਤੀਰਥ ਦੇਵੀ ਥਾਪੇ ਸਭਿ ਤਿਤਨੇ ਲੋਚਹਿ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ ॥

ਜਿਤਨੇ ਤੀਰਥ ਦੇਵਤਿਓਂ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਸਭ ਸਾਧੂ ਕੀ ਚਰਨਧੂਰੀ ਬੋਲਾਹਿਤੋਂ ਔਰਯਿਹਕਹਿਤੋਂ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਲੈ ਤਿਸਕੀ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਹਮਕੇ (ਗੁਰ) ਬਡਾ ਸਾਧੂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹਰੀ ਕਾ ਸੰਤ ਮਿਲ ਜਾਵੈ ਤੋ ਤਿਸਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੋਲੋਕਰਮੁਖਪਰਲਾਵਣਕਰੋਂ ॥੩॥

ਜਿਤਨੀ ਮਿਸਟਿ ਤੁਮਰੀ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਤਿਤਨੀ ਲੋਚੈ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਰਚੀ ਹੁਈ ਤੁਮਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੈਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਸਭ ਤਿਤਨੀ ਹੀ ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਕੋ (ਲੋਚੈ) ਚਾਹਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਲਿਲਾਟਿ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸੁ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ(ਲਿਲਾਟਿ)ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਕਰਮੁ ਲਿਖਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਰੀ ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੂਰੀਦੇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਮੀਨ ਲਗਾਨਾ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ॥

ਜਿਸਕੋ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕਉ ਹਰੀ ਮੀਨਾ ਲਗਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕੀ ਭੂਖ ਫੂਖ ਸਭਿ ਉਤਰੈ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਭੂਖ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕੇਦੁਖਸਭਉਤਰਜਾਤੇਹੈਂ ॥੧॥

ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਰੈ ॥ ਗੁਰਕੇ ਬਚਨ ਕਰਨ

ਸੁਨਿ ਧਿਆਵੈ ਭਵਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਪਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੰਜਾਹੇ ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪਕੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪੁਰਸ ਭੁਯੋਂ ਕੇ ਵਾਕ ਕਾਨੋਂ ਸੇ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਸੇ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਪੜ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਜਨਕੇ ਹਮ ਹਾਟਿ ਬਿਹਾਝੈ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ॥

ਜਿਸ ਪਰ (ਹਰਿ ਹਰਿ) ਚਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਹਮ ਹਾਟ ਬਿਹਾਝੈ ਭਾਵਮੋਲਲੀਏਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਭ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸ (ਹਰਿ ਜਨ)ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਭ ਦੁਰਮਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕੋ ਹਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਭੂਖ ਲਗਾਨੀ ਜਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਜਾ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਿਚਰੈ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜਨਕੋ ਹਰੀ ਕੀ ਭੂਖ ਲਗੀ ਹੈ ਦਾਸ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਬੀਰਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਜਨੁ ਹਰਿ ਜਲਕਾ ਮੀਨਾ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਛੂਟ ਮਰੈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜਲ ਕਾ ਮਛ ਹੈ ॥ ਹਰੀ ਬਿਸਰਨੇ ਕਰ ਛੂਟ ਮਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਏਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਸੋ ਜਾਨੈ ਕੈ ਜਾਨੈ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਪਰੈ ॥

ਜਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਯਹਿ ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਈ ਹੈ ਸੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਜਿਸਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਪਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਸਭ ਤਨ ਕੀ ਭੂਖ ਟਰੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਤਨ ਕੀ ਭੂਖ ਸਭ (ਟਰੈ) ਫੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਤਨਕੇ ਸੁਖ ਹੋਤ ਭੋਗੋਂ ਕੀ ਅਤੀ ਥਾਹ ਹੈ ਸੋ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਿਤਨੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੇ ਤਿਤਨੇ ਸਿਰਿ ਕਾਰ ਲਿਖਾਵੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਅਰ ਜੰਤੂ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਸਿਰ ਪਰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਕਾਰ ਲਿਖਾਇ ਕਰ ਆਵੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦੀਨੁ ਵਡਾਈ ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਕਾਰੈ ਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥

(ਹਰਿਜਨ) ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਤੋ ਆਪ ਬਡਾਈ ਦੇਈ ਹੈ ਵਹੁ ਹਰੀ ਜਨ ਸਭ ਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੀ ਕਾਰ ਮੈਂ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ॥ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਗੁਰ ਕੇ

ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਭਉਜਲੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਵਤੇਹੈਂ ਔਰ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਹੁ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ਵਹੁ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋਸਾ ਹੈ ? ਜਿਸ ਮੈਂ ਭਯਹੀ ਜਲ ਹੈ ਐਸੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸੇਪਾਰਉਤਾਰਦੇਤਾਹੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਕਉ ਜਨੁ ਪੂਜੇ ਸੇਵੇ ਸੇ ਜਨੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥
ਜੇ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਅਰ ਪੂਜਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਹੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਤਰਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕਰਹੁ ਅਰ ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੋ ਪੂਜਹੁ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਆਪ ਝ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤਰਾਏ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁਲੇ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਫੂਲ ਤੋਰਾਵੈ ॥
ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧਿ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੋ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਠਾਕੁਰੋਂ ਹੋਤ ਫੂਲੋਂ ਕੋ ਤੋਰਤੇ ਅਰ ਤੁਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰਜੀਉ ਪੂਜਹਿ ਮਝਾ ਸਰੋਵਹਿ ਸਭ ਬਿਰਥੀ ਘਾਲ ਗਵਾਵੈ ॥ ੩ ॥
ਨਿਰਜੀਉ ਪ੍ਰਥਮੋਂ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਹੈ ਪੁਨਹੁ (ਮਝਾ) ਸਮਾਧੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੀ (ਘਾਲ) ਕਮਾਈ ਬਜਰਬ ਗਵਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਜੋ ਕਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਤੁਮ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੋ ਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਲਛਨ ਕਹੋਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੰਦੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹੀਐ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ ॥
ਜੋ (ਬ੍ਰਹਮ) ਬਿੰਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟੀ ਹੈ ਔਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੇ ਭਾਵ ਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੋਂ ਪਰਮਾਣੋਂ ਵਾਰੇ ਸਿੱਖ ਕੇ ਸਿੱਖਿਓਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੇ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਝੀ ਜੋ ਐਸਾ ਹੋਵੇ ਸੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਛਾਵਨ ਭੋਜਨ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਸਤਿ
ਕਰਿ ਮੁਖਿ ਸੰਚਹੁ ਤਿਸੁ ਪੁੰਨ ਕੀ ਫਿਰਿ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸ ਗੁਰੁ ਕੋ ਬਹੁਤ (ਬਿਧਿ) ਸਮਝੀ ਕਰਕੇ ਵਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਸਤਿ) ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ (ਛਾਵਨ) ਸਮਾਨ ਬਸਤਰ ਪਾਟ ਮਹੀਨ ਬਸਤ੍ਰ ਔਰ (ਪਟੰਬਰ) ਰੋਸਮੀ ਬਸਤ੍ਰ ਅਰਪਨ ਕਰੇ ਔਰ ਮੁਖ ਜਾਣ ਕਰ ਵਾ ਮੁਖ ਮੈਂ ਭੋਜਨ ਕੇ ਸਿੱਚਨ ਕਰੇ ਫਿਰ ਤਿਸ ਪੁੰਨ ਕੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ ॥ ੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਉ ਪਰਤਖਿ ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸੁਣਾਵੈ ॥

ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਤਖ ਹਰੀ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭਾਗਭਲੇ ਤਿਸੁ ਜਨਕੇ ਜੋ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸੁ ਪੁਰਸ ਕੇ ਭਾਗ ਭਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਟੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਿਨਕੈ ਹੀਅਰੈ ਬਸਿਓ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਭਲਭਾਂਤਿ ॥
ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਸ੍ਰਾਮੀ (ਗੁਰੁ) ਵਡਾ ਬਸਾ ਹੈ ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਨਕੇ (ਭਾਂਤਿ) ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਦੇਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਹਉ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਂਤਿ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੇ ਦੇਖਦੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਗਿਆਨੀ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥ ਤਿਨਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ

ਸਭ ਉਤਰੀ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਖਾਂਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਨ ਗਿਆਨੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਵਾੜ੍ਹਿ ਦਿਨ ਬੋਲੇ ਜੋ (ਗੁਰਮਤਿ) ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਤਾ ਲੈ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਵਾਸ ਸਾਧ ਸਖਾ ਜਨ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਲਹਿ ਜਾਇ ਭਰਾਂਤਿ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਵਾਸ ਜੋ ਸਾਧ ਹੈਂ ਜੋ ਮੈਂ ਜਨਕੇ ਸਖਾ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਲਹਿ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਦੁਧ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਾਵੈ ਚੁਲਿ ਹੋਸੁਲਾ ਤਿਉ

ਵੇਗੀ ਤੇ ਚੁਲਿ ਕਾਵੈ ਸਾਧੂ ਹਉਮੈ ਤਾਤਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਸੁ ਜਲ ਅਰ ਦੁਧ ਕੋ ਰੁਣ ਕਰ ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ਕਾਵ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧੂ ਦੇਹੀ ਮੈਂ ਜੋ ਹੰਡਾ ਮਮਤਾ ਜਲ ਕੋ ਔਰ (ਤਾਤਿ) ਤਤ ਸ੍ਰੂਪ ਦੁਧ ਕੋ ਰੁਣ ਕਰ ਕਵ ਦੇਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਵਾਰਾ ਆਤਮ ਅਨਾਤਮ ਵਸਤੂ ਕੋ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਕੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਤੇ ਕਪਟੀ ਨਰ ਨਿਤ ਕਪਟ ਕਮਾਂਤਿ ॥

ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਨਰ ਕਪਟੀ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਤ ਕਪਟ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਕਉ ਕਿਆ ਕੋਈ ਦੇਇ ਖਵਾਲੈ ਓਇ ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਂਤਿ॥ ੩ ॥
ਤਿਨ ਮਨੁਖੋਂ ਕੋ ਕਹਾ ਕੋਈ ਦੋਵੈ ਖੁਲਾਵੈ ਵਹੁ ਪਾਪ ਰੂਪ ਬੀਜ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਬੀਜ ਕਰ ਪੁਨਹ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਵੇ ਹੈ
ਭਾਵ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਸਕਾ ਫਲੁ ਭੋਗਤੇ ਹੈ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਬਿਹਨੁ ਸੋਈ ਹਰਿ ਜਨ ਕਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਜਨ ਮਹਿ ਆਪੁ ਰਖਾਂਤਿ॥
ਜੇ ਹਰੀ ਕਾ (ਬਿਹਨੁ) ਨਿਸਾਨ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕੋ ਲਾਸੋਂ ਕਾ ਭਾਵ ਸਤ ਬਿਤ ਆਨੰਦ ਹੈ ਯਦੁ ਸਭਨਾਂ ਕਾ
ਚਿੰਨ੍ਹ ਏਹੀ ਹੈ ਤਦਪੀ ਔਰ ਜੀਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਨਣੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸਤ ਬਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੂੰ ਔਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੇ
ਆਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਕੋ ਪ੍ਰਤਖ ਰਾਖਤਾ ਹੈ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਸਮਦਰਸੀ ਜਿਨਿ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਤਰੀ ਤਰਾਂਤਿ॥ ੪ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਗੁਰੂ ਸਮਦਰਸੀ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਧੰਨਭਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤੀ ਰੂਪੀ (ਤਰੀ)
ਨਦੀ ਆਪ ਤਰੀ ਹੈ ਅਰੁ ਅੰਤੋਂ ਕੋ ਤਰਾਵਤੇ ਹੈ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇਜਪਿਲਾਇਆ॥
ਹਰੀ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਮੈਨੇ ਜਪ ਲੀਆ ਹੈ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਪਾਈ ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਪਾਰਿ ਪਇਆ॥ ੧ ॥
ਸਾਧ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪਾਈ ਹੈ ਔਰ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਪਾਰ ਪਕਾ ਹੂੰ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਅਨਾਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਭਇਆ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ
ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਕ੍ਰਮੁ ਭਉ ਗਇਆ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਔਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਕ੍ਰਮ ਅਰ ਭੈ ਸਭ
ਦੂਰ ਹੋਗਇਆ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਤਿਨ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਕਰਿ ਮਇਆ॥
ਜਿਨੋਂਨੇਰਾਗ ਮੈਂ ਗਾਯਾ ਅਰੁ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾਏ ਹੈ ਹਰੀ ਦਵਾਕਰ ਮੈਨੂੰ ਤਿਸਕੀ ਸਿੰਗਤਮੈਂ ਮੇਲਦੇਹੇ॥

ਤਿਨਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ॥ ੨ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਸਪਾਰਦ ਸੁਖੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਹੇਤਾ ਸਮਤਾ ਰੋਗ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਅਨਾਦਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਸਫਲੁ ਭਇਆ॥
ਜੇ ਪੁਰਸ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਨਾਮਕੇ ਚਿਰਦੇ ਮੈਂ ਯਕਾਵਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਭੀ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ॥

ਓਇ ਆਪਿ ਤਰੇ ਸ੍ਰਿਸਤਿ ਸਭ ਤਾਰੀ ਸਭੁ ਕੁਲੁ ਭੀ ਪਾਰਿ ਪਇਆ॥ ੩ ॥
ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਤਰੇ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਤੀ ਸਭ ਤਾਰੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੀ ਭੁਲੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਭੀ ਸਭ ਪਾਰਪਕਾਏ॥ ੩ ॥
ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈ॥

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇਆ ਸਭੁ ਜਗੁ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਵਸਿ ਕਰਿ ਲਇਆ॥
ਹੋ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਆਪ ਹੀ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਬਿਖੁ ਭੁਬਦਾ ਕਾਢਿ ਲਇਆ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਬਿਖ ਰੂਪ ਬਿਸਯੋਂ ਮੈਂ ਭੁਬਦਾਗੁਆ
ਕਾਢ ਲੀਆ ਹੂੰ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਹੀ ਪੀਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਨ ਜਾਈ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੂਖ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਜਲਤਅਹੰਕਾਰੀ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ॥
ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖ ਹੰਕਾਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੈਂ ਜਲਤੇ ਹੈ ਔ ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਦੁਖੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈ॥

ਆਵਤ ਜਾਤ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਦੁਖਿ ਲਾਗੈ ਪਛੁਤਾਈ॥
ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਵਦੇ ਜਾਏ ਮੈਂ ਬਰਥਾ ਹੀ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਦੁਖ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਛੁਤਾਵਤੇ ਹੈ॥

ਜਿਸਤੇ ਉਪਜੇ ਤਿਸਹਿ ਨ ਚੇਤਹਿ ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਨੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਖਾਈ॥ ੧ ॥
ਜਿਸਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰਸੇਉਤਪਤਿਹੁਦੈਹੈਜਿਤਸਕੋ(ਚੇਤਹਿ)ਸਿਮਰਤੇਨਹੀਹੈਤਿਨਕੋਜੀਵਨਕੋਪ੍ਰਿਕਾਰਪੁਨਾਖਾਏਕੋਭੀਪ੍ਰਿਕਾਰਹੈ॥੧॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ

ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਧਿਆਵਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਹੁ ਜਬ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤੋ ਲੂਧੂ ਜੇ ਮੇਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਗਜਾਸੁ ਕੀ ਤਿਸ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੇ (ਹਰਿ) ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ਹੈ ਬਿਰਥਾ ਆਵਤ ਜਾਤ ਲਜਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਜਨਮ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਹੁਆ ਹੈ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਲੱਜਾਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਬ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੁਆ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਲੱਜਿਆਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਭੂਥੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਲਿ ਜਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈਂ ਭੂਥੇ ਹੋਂ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਬੀਚ ਜਲ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਤਿਨਿ ਸਿਧਿ ਨ ਬੁਧਿ ਭਈ ਮਤਿ ਮਧਿਮ ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਬਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐ ਸਿਧ ਮੱਧ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮਤ ਤਿਨਕੀ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਮਧਮ ਹੋਈ ਹੈ ਐਰ ਲੋਭ ਕੀ ਲਹਿਰ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਕੀ ਰਾਜ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਬਿਹੂਨ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਮ ਪਕਰੇ ਬਿਲਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਨਿਗੁਰੇ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਅਤੀ ਦੁਖ ਕੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਐਰ ਜਬ ਤਿਨਕੋ ਜਮ ਪਕੜਤਾ ਹੈ ਤਬ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤੇ ਹੋਂ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਅਗੋਚਰ ਕਾ ਨਾਮੁ (ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ) ਨਿਰਯਤਨ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥

ਨਾਮ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਤਿਨਕੋ (ਘਟ)ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਐਰ ਤਿਨਕੀ ਰਸਨਾ ਨੇ ਹਰੀਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਗਾਈ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵਲਾਈ ॥

ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਸਦੀਵ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਦੁਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸਹਜੇ ਪਾਇਆ ਇਹ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਏਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਮਨੁਤਨੁ ਅਰਪਿ ਰਖਉ ਸਭੁ ਆਗੈ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾਹੀ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੈ ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਸਭ ਅਰਪਣ ਕਰ ਰਖੋਂ ਐਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਇ ਰਖੇ ਅਰ ਐਸੇ ਬੰਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਈ ॥

ਹੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ ਐਰ ਆਪੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲਈਏ ॥

ਹਮ ਲੋਹ ਗੁਰ ਨਾਵ ਬੋਹਿਥਾ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਤੋ ਲੋਹੇ ਵਤ ਅਰਥਾਤ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਭਾਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਨੋਕਾ ਅਰ ਜਹਾਜ ਵਤ ਹੋਕਰ ਹਮਕੋ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਲੇਵੋਗੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਭਕਤੋਂ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜਨਿ ਬੋਲਤ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਤੋਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀਕੇ ਜਨ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਬੋਲਤ) ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਹਰੀ ਕੀ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਕਤ (ਤੋਰ)ਤੋਲਵਿਚਾਰੁਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਬਨਜਹੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਜਿਸੁ ਲਾਗਤ ਹੈ ਨਹੀ ਚੋਰ ॥੧॥

ਤਾਢੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਧਨ ਕਉ ਬਨਜਹੁ ਐਰ ਹਰਿ ਧਨ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੋ ਜਿਸਕੋ ਚੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚਾਤ੍ਰਕ ਮੋਰ ਬੋਲਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸੁਨਿ ਘਨਿਹਰ ਕੀ ਘੋਰ ॥ ੨ ॥

(ਘਨਿਹਰ) ਬਾਦਲ ਕੀ(ਘੋਰ) ਧੁਨੀ ਕੇ ਸੁਨ ਕਰ ਮੋਰੁ ਅਰ (ਚਤ੍ਰਿਕ) ਪਪੀਹਾ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਬੋਲਤ ਹੈ ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਪੰਖਿਰੂ ਸੁ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਜਾਪਤ ਹੈ ਨਹੀ ਹੋਰ ॥ ੩ ॥

ਐ ਜੋ ਮ੍ਰਿਗ ਅਰ ਮੀਨ ਪੰਖਿਰੂ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਐਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਸਭੀ ਹਰੀ ਸ੍ਰਾਮੀ ਕਾ ਜਾਪੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਈ ਛੂਟਿ ਗਇਓ ਜਮ ਕਾ ਸਭ ਸੋਰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਕੇਵਲ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਗਾਈ ਹੈ ਐਰ ਜਮ ਕਾ ਸਭ (ਸੋਰ) ਚੋਲਾ ਤਿਨਕਾ ਛੂਟ ਗਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਖੋਜਤੇ ਬਛਭਾਗੀ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ (ਬੋਲਿ) ਸਬਦ ਬੋਲਣੇ ਕੇ ਵਡਭਾਗੀ ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ ਐਰ ਐਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕਾ ਪੰਥੁ ਕੋਉ ਬਝਾਵੈ ਹਉ ਤਾਕੈ ਪਾਇ ਲਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਕੇ ਹਰੀ ਕਾ (ਪੰਥੁ) ਰਸਤਾ ਜੋ ਕੋਈ ਬਝਾਇ ਦੇਵੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗੀ ਰਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਮਾਰੇ ਮੀਤੁ ਸਖਾਈ ਹਮ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ॥

ਕਿਉਂਹਿ ਹਰੀ ਹਮਾਰਾ ਸਖਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਹਮਾਰੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਮ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਮ ਬੋਲਹਿ ਅਉਰੁ ਦੁਤੀਆ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮ ਤਿਆਗੀ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਹਮ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਐਰ ਹਰੀ ਕੇ ਬੋਲਕੇ ਹਮ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਐਰ ਦੂਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮਨੇ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੋਹਨ ਮੋਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਮ ਹਰਿ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲਾ ਰਾਮ ਹਰੀ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਜੋ (ਬੈਰਾਗੀ) ਉਦਾਸੀਨ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦੇਖੇ ਜੀਵਤ ਹੈ ਨਾਨਕੁ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਲੇ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੩੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਹਰੀ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਜੀਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਲ ਹਮਕੇ (ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ) ਦਰਸ ਦੇਵੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੩੧ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਿਆ ਤੂ ਸੋਚਹਿ ਕਿਆ ਤੂ ਚਿਤਵਹਿ ਕਿਆ ਤੂ ਕਰਹਿ ਉਪਾਏ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੂੰ ਬਾਨੀਕਰਕੇ ਕਿਆ ਸੋਚਤਾ ਹੈਂ ਐਰ ਮਨ ਕਰਕੇਕਿਆ ਚਿਤਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਐਰ ਤਨਕਰਕੇ ਕਿਆ ਉਪਾਵ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਚਿੰਤਾ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਤਾਕਉ ਕਹਹੁ ਪਰਵਾਹ ਕਾਹੂ ਕੀ ਜਿਹ ਗੋਪਾਲ ਸਹਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਕਹੈ ਕਿਸਕੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਰਸੈ ਮੇਘੁ ਸਖੀ ਘਰਿ ਪਾਹੁਨ ਆਏ ॥ ਮੋਹਿ ਦੀਨ ਕ੍ਰਿਪਾ

ਨਿਧਿ ਠਾਕੁਰ ਨਵਨਿਧਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪੁਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਦਲ ਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਰਖਾ ਕਰੀ ਹੈਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ਆਏ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮੋਹ ਆਇਕੋਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਕੀਆ ਹੈ ਐਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਠਾਕੁਰ ਨਵਨਿਧਿ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਹ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਕੀਏ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਮਿਸਟਾਏ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਹਮਨੇ ਸਲੂਏ ਸੁਵਣ ਮੀਨੇ ਮਨਨ ਨਿਧਾਸਨ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧਨੋਂ ਰੂਪ ਭੋਜਨ ਤਜਾਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਨ ਬਹੁਤੇ ਸਾਧਨੋਂ ਸਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਕਰੀ ਪਾਕਸਾਲ ਸੋਚ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਹੁਲਿ ਲਾਵਹੁ ਭੋਗੁ ਹਰਿ ਰਾਏ ॥ ੨ ॥

ਭੁਪੀ ਰੂਪੀ ਪਾਕਸਾਲ ਭੂਮੀ (ਸੋਚ ਪਵਿਤ੍ਰਾ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੀ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਅਬ ਭੋਗ ਲਗਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਪੁਰਬੋਕਤ ਸਾਧਨੋਂ ਕੋ ਸਵਲ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਸਾਖਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ

ਦੁਸਟ ਬਿਦਾਰੇ ਸਾਜਨ ਰਹਸੇ ਇਹਿ ਮੀਦਰ ਘਰ ਅਪਨਾਏ ॥

ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੁਸਟ ਬਿਦਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਐਰ ਸਤਸੰਤੋਖਾਦਿ ਸਾਜਨ (ਰਹਸੇ) ਪਰਭੁਲਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਐਰ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੰਦਰ ਕੇ

ਅਪਨਾ ਘਰ ਜਾਨ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸਾਧਨਾਤਕਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜਦਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਲਾਲੁ ਚੰਗੀਓ ਆਇਆ ਤਉ ਮੈ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਸਰੀਰ ਘਰ ਮੈਂ (ਚੰਗੀਓ) ਅਨੰਦੀ (ਲਾਲੁ) ਪੜਾਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਤੋ ਮੈਨੇ ਸਭ ਸੁਖਪਾਇਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਓਟ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਏ ॥

ਜਬ ਧੁਰ ਜੋ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਸਭ ਲੇਖ ਲਿਖਾਏ ਹੁਏ ਥੇ ਤੋ ਮੈਨੇ ਸੰਤ ਸਭਾ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਪੂਰੇਗੁਰੋਂਕੀ ਓਟ ਲਈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੰਤੁ ਚੰਗੀਲਾ ਪਾਇਆ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਚੰਗੀਲੇ ਕੰਤਕੋ ਪਾਇਆਹੈ ਫਿਰਿਵਿਛੋੜਕੇ ਦੁਖ ਆਇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੇਹੈ॥੪॥੧॥

ਬਾਲਕ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਕਰ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਪ੍ਰੇਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਖੀਰ ਅਧਾਰਿ ਬਾਰਿਕੁ ਜਬ ਹੋਤਾ ਬਿਨੁ ਖੀਰਿ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਜਬ ਬਾਲਕ (ਖੀਰ) ਰੂਪ ਕੇ (ਅਧਾਰਿ)ਆਸਰੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਬਿਨਾਂ (ਖੀਰੇ) ਰੂਪ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਕੇ ਤਿਸ ਪਾਸੋਂ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਸੇ ਹਰੀ ਭਗਤ ਭੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਿਨਾ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ॥

ਸਾਰਿ ਸਮਾਲਿ ਮਾਤਾ ਮੁਖਿ ਨੀਰੈ ਤਬ ਓਹੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਮਾਤਾ ਤਿਸਕੀ (ਸਾਰਿ ਸਮਾਲਿ) ਖਬਰ ਲੇਕਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਅਸਥਾਨ ਕੇ (ਨੀਰੈ) ਪਰੋਸਤੀ ਭਾਵ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ (ਅਘਾਈ) ਰਜ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਮ ਬਾਰਿਕ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ॥ ਫੂਲਹਿ ਬਾਰਿਕ ਅਨਿਕ

ਲਖ ਬਰੀਆ ਅਨ ਠਉਰ ਨਾਹੀ ਜਹ ਜਾਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੋ ਕੇ ਦਾਤਾ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਆਪਕੇ ਬਾਰਕ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਅਨੇਕ ਲਾਖੋਂ ਬਾਰ ਬਾਲਕ ਫੂਲ ਜਾਵੈ ਤੋ ਭੀ ਪਿਤਾ ਕੋ ਛੇਡ ਕਰ ਔਰ ਠੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਹਾ ਜਾਤਾ ਰਹੈ ॥

ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਬਾਰਿਕ ਬਪੁਰੇ ਕੀ ਸਰਪ ਅਗਨਿ ਕਰ ਮੇਲੈ ॥

ਬਾਰਤ ਬੀਚਾਰੇ ਕੀ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਰਪ ਅਯੋਗਨੀ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ(ਮੇਲੈ) ਪਾ ਲੀਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੰਨਿ ਲਾਇ ਰਾਖੈ ਅਨਦ ਸਹਜਿ ਤਬ ਖੇਲੈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜਬ ਕੰਨ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਅਨੰਦ ਕੇ ਸਹਿਤ ਖੇਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਐਸੇ ਹੀ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਅਨੇਕ ਬਿਘਨੋਂ ਸੇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕਾ ਪਿਤਾ ਤੂ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਬਾਰਿਕ ਭੂਖ ਕੈਸੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਜਿਸਕਾ ਪਿਤਾ ਤੂੰ ਹੈ ਤਿਸ ਬਾਰਕ ਕੋ ਭੂਖ ਕੈਸੀ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸਕੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਨਵਨਿਧੀ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਬਾਂਝੈ ਸੋ ਲੈਸੀ ॥ ੩ ॥

ਨਵਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਤੇਰੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੈਂ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਦਾਸ ਮਨ ਮੈਂ ਕੋਈ ਬਾਝਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਿਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਆਗਿਆ ਇਹ ਦੀਨੀ ਬਾਰਿਕੁ ਮੁਖਿ ਮਾਂਗੈ ਸੋ ਦੇਨਾ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪਿਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਨੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਏਹ ਆਗਿਆ ਦਈਹੈ ਜੋ ਏਕ ਬਾਰਕ ਭਾਵ ਦਾਸੁ ਮੁਖ ਸੇ ਮਾਗੇ ਸੋ ਮੈਨੇ ਦੇਨਾ ਜਬ ਐਸੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਤਬ ਹਮ ਕੋ ਮਨ ਬਾਝਤ ਦੀਜੀਏ ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਤੂੰ ਕੜਾ ਮਾਗਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਬਾਰਿਕੁ ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਚਾਹੈ ਮੋਹਿ ਹ੍ਰਿਦੈ ਬਸਹਿ ਨਿਤ ਚਰਨਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਤਬ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਬਾਰਕ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਚਾਹਿਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਿਤ ਹੀ ਆਪ ਕੇ ਬਰਨੇ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਰਹੇ ॥ ਏਹ ਦਾਨ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥੪॥੨॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਗਲ ਬਿਧੀ ਜੁਰਿ ਆਹਰੁ ਕਰਿਆ ਤਜਿਓ ਸਗਲ ਅੰਦੇਸਾ ॥

ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਜੁਰੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਜੁੜਨੇ ਕਾ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲਣੇ ਕਾ ਆਹਰ ਕਰਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭ (ਅੰਦੇਸਾ) ਸੰਸਾ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਰਜੁ ਸਗਲ ਅਰੰਭਿਓ ਘਰ ਕਾ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਭਾਰੇਸਾ ॥ ੧ ॥

ਘਰ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਭਾਵ ਮੁਕਤੀ ਕੇ ਸਾਧਨੋਂ ਰੂਪ ਸਭ ਅਰੰਭ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਸਾਧਨ ਕੀਏ ਹੈ ਔਰ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਨੀਐ ਥਾਜੈ ਥਾਜ ਸੁਹਾਵੀ ॥ ਭੋਰੁ ਭਇਆ ਮੈ ਪ੍ਰਿਅ
ਮੁਖ ਪੇਖੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੰਗਲ ਸੁਹਲਾਵੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਸੋਭਨੀਕ ਧੁਨੀ (ਥਾਜ) ਬਸਤੀ ਹੁਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗਾਨਾ ਰੂਪੀ (ਭੋਰੁ) ਦਿਨ ਉਦੇ ਹੁਆ ਹੈ
ਤਬ ਮੰਨੇ ਪਤੀ ਕੇ ਮੁਖ ਕੋ ਦੇਖਾ ਵਾ ਪਤੀ ਕੇ ਮੁਖ ਦੇਖੇ ਤੇ ਭੋਰੁ ਭਜਾ ਹੈ ਔਰ (ਗ੍ਰਿਹਿ) ਅੰਤਰਕਰਨ ਮੈਂ (ਮੰਗਲ) ਅਨੰਦ
ਹੁਆ ਔਰ (ਸੁਹਲਾਵੀ) ਸੁਹੇਲੀ ਵਾ ਸੁਖੀ ਹੁਈ ਵਾ ਜੋਹਿਲਓਂ ਕੋ ਗਾਵਣੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਹੁੰ ॥

ਮਨੁਆ ਲਾਇ ਸਵਾਰੇ ਥਾਨਾਂ ਪੂਛਹਿ ਸੰਤਾ ਜਾਏ ॥

ਸੁਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਮਨਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਜਗਾਯਾ ਧਾਰ ਕਰ ਸਵਾਰਿਆ ਵਾ ਮਨਕੋ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਲਾਇਕਰ ਇੰਦ੍ਰ
ਸਵਾਰੇ ਭਾਵ ਸੁਧ ਕਰ ਦੀਏਹੈਂ ਵਾ ਮਨ ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਿਦਾ ਅਸਥਾਨ ਸੁਧ ਕੀਆਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ ਉਪਦੇਸ਼
ਕੇ ਪੁਛਤਾ ਰਹੁੰ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਮੈ ਪਾਹੁਨ ਮਿਲਿਓ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਨਿਵਿ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥

ਫੁੱਢਤੇ ਫੁੱਢਤੇ ਮੇਰੇਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ (ਪਾਹੁਨ) ਪਰਾਹੁਣਾ ਮਿਲਾਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਕਰ ਭਗਤੀਕਰਤਾਹੂੰ ॥੨॥

ਜਬ ਪ੍ਰਿਅ ਆਇ ਬਸੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਸਨਿ ਤਬ ਹਮ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥

ਜਬ ਪਤੀ ਹਿਰਦੇ ਅਸਥਲ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਤਬ ਹਮਨੇ ਮੰਗਲੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕੀਆ ॥

ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਅਰ ਸਾਜਨ ਭਾਵ ਤੁਲਕੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸਾਜਨ ਜਗਾਯਾਸੁ ਮਿਤ੍ਰ ਸਭ ਸੁਖੀ ਹੁਏ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਰ੍ਹੀ
ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸ੍ਰੀ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਭਏ ਅਨੰਦਾ ਗੁਰਿ ਕਾਰਜ ਹਮਰੇ ਪੂਰੇ ॥

ਹੇ ਸੇਤ ਜਨ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀਓਂ ਹਮਕੋ ਸਮੂਹ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹਮਾਰੇ ਪੂਰੇ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ਦੂਰੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਵਰ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਛੋਡ ਕਰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਜੁਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥੪॥੩॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਾਜ ਤੇ ਕੀਟ ਕੀਟਤੇ ਸੁਰਪਤਿ ਕਰਿ ਦੇਖ ਜਨਰ ਕਉ ਭਰਤੇ ॥
ਪਰਮੇਸੁਰ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਹੈ ਰਾਜ ਸੇ ਗਿਰਾਇ ਕਰ ਕੀੜਾ ਕਰਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੀੜੇ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ
ਕੇ ਤਯਾਗ ਕਰ ਜੀਵ (ਦੇਖ) ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਪੇਟ ਕੇ ਭਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਿ ਛੋਡਿ ਆਨ ਕਉ ਪੂਜਹਿ ਆਤਮਘਾਤੀ ਹਰਤੇ ॥ ੧ ॥

(ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਪਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਛੋਡ ਕਰ ਔਰ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ ਵਰੁ ਹਰੀ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਆਤਮਘਾਤੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇ ਦੁਖਿ ਦੁਖਿ ਮਰਤੇ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਬਿਸਾਰਨੇ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਦੁਖ ਦੁਖ ਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਭ੍ਰਮਹਿ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਦੇਕ ਨ ਕਾਹੂ ਧਰਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਬਹੁਤੀ ਜੂਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੀ ਸੰਤ ਜਨ ਕੀ (ਦੇਕ) ਸਰਣ ਕੋ ਨਹੀਂ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ॥

ਤਿਆਗਿ ਸੁਆਮੀ ਆਨ ਕਉ ਚਿਤਵਤ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਖਲ ਖਰਤੇ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਤਯਾਗ ਕਰ ਔਰੋਂ ਕੋ ਚਿਤਵਤੇ ਹੈਂ ਵਰੁ ਮਨਭਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਮੁਰਖ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗਰਧ ਭੁਲ ਹੈਂ ॥

ਕਾਗਰ ਨਾਵ ਲਘਾਇ ਕਤ ਸਾਗਰੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਕਥਤ ਹਮ ਤਰਤੇ ॥ ੨ ॥

ਕਾਗਰੋਂ ਕੀ ਨਾਉਂਕਾ ਅਰਥਾਤ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਕਹਾ ਪਾਰ ਹੋਵੇਕੋ ਵਰੁ ਬਰਧ ਹੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ
ਹੈਂ ਚਿ ਹਮ ਤਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਿਵ ਬਿਰੀਚਿ ਅਸੁਰ ਸੁਰ ਜੇਤੇ ਕਾਲ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਰਤੇ ॥

ਸਿਵਜੀ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਸੁਰ ਅਰ ਦੇਵਤਾ ਜਿਭਨੇ ਹੈਂ ਸੋਭਕਾਲਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਜਰਤੇਹੈਂ ਤਾਏ ਹੇ ਭਾਈਐਸੇਬੇਨਤੀਕਰਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਕੀ ਤੁਮ ਨ ਭਾਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤੇ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਸਥਿਤੀਓਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾ (ਭਾਰਹੁ)ਯਾਰੇ
ਭਾਵ ਸੇ ਆਪਕੀ ਕੋਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਨ ਆਵੇ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਓਇ ਬੈਰਾਗੀ ਤਿਆਗੀ ॥ ਹਉ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਤਿਸੁ

ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮਾਰੀ ਲਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਜੋ ਵਹੁ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਪਰਾਮ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹਿਤਾ ਤਜਾਗੀ ਹੈ ਮੈਂ ਇਕ ਖਿਨ ਤਿਸ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਕਯੋਂਕਿ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੋਹਿ ਜਾਗੀ ॥

ਉਨਕੇ ਸੰਗ ਮੇਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਜਾਗੀ ਹੈ ॥

ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਗੁਨ ਗਾਏ ਰੰਗਿ ਰਾਂਗੀ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨ ਕਰ ਮਨ ਸੇ ਨਿਰਮਲ ਹੁਏਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਕੋ ਗਾਇਕਰਪ੍ਰਮੰਗਮੋਂ ਬੁਧੀਰੰਗੀਯਈਹੈ ॥੧॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੇਇ ਕੀਏ ਸੰਤ ਮੀਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਬਡਭਾਗੀ ॥

ਇਹ ਮਨ ਦੇ ਕਰਕੇ ਸੰਤ ਮਿਤ੍ਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹਮਾਰੇ ਬਡੇ ਭਾਓਂ ਕਰ ਵਾ ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਤ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਰੇਨੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਪਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥

ਅਤੀ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਬਰਨਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਰੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਹਮ ਨੇ (ਪਾਗੀ)ਪਾਈ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤਾ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੈਂ ਬੁਧੀ (ਪਾਗੀ) ਖਚਤ ਕਰੀ ਭਾਵ ਰੰਗੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥ ਸੰਤੋਂ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਈ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਈ ॥ ਸਗਲ ਸਹੇਲੀ ਸੁਖ

ਭਰਿ ਸੁਤੀ ਜਿਹ ਘਰਿ ਲਾਲੁ ਬਸਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਾਈ)ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੋ ਜਿਨਕੇ ਚਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਯਾਤਾ ਆਇ ਬਸਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ ਸਹੇਲੀਆਂਸੁਖਕੇ ਭਰ ਕਰ ਸੁਤੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਅਭੇਦ ਹੁਈ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹਿ ਅਵਗਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਮੁਖ ਅਵਗੁਣੀ ਪਰ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਦਯਾਲਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣੀ ਕੀ ਕਯਾ ਚਤੁਰਾਈ ਹੈ ॥

ਕਰਉ ਬਰਾਬਰਿ ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਰਾਤੀ ਇਹੁ ਹਉਮੈ ਕੀ ਵੀਠਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਸੁਯਾਗਣੀ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਰੰਗ ਰਾਤੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਮੈਂ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰੋਂ ਤੋ ਧਿਹ ਹਉਮੈ ਕੀਵੀਠਾਈਭਾਵਜਿਦਰਹੈ ॥੧॥

ਭਈ ਨਿਮਾਣੀ ਸਰਾਇ ਇਕ ਤਾਕੀ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਯਾਤਿ ਨਿਮਾਣੀ ਭਈ ਹੂੰ ਔਰ ਏਕ (ਗੁਰ) ਵਡੇ ਵਾ ਪੁਜ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਖਦਾਈ ਕੀ ਸਰਣ ਤਕੀ ਹੈ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਹਿ ਮੇਰਾ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਕਾਟਿਆ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਤਿਸਨੇ ਮੇਰਾ ਸਭੀ ਦੁਖ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਸੁਖ ਪੁਰਬਕ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ੍ਰੀ ਬਿਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਰਸੁ ਮੇਘੁ ਜੀ ਤਿਲੁ ਬਿਲਮੁ ਨ ਲਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਬਰਖ ਕਰੋ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਦੇਰੀ ਨਾ ਲਾਈਏ ॥

ਬਰਸੁ ਪਿਆਰੇ ਮਨਹਿ ਸਧਾਰੇ ਹੋਇ ਅਨਦੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਮਨ ਕੇ (ਸਧਾਰੇ) ਆਸਰਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਬਰਖ ਜੋਮੇਰੇਮਨਮੈਅਨੰਦਹੋਵੇਇਹਮੇਰੇ ਮਨਮੈ ਸਦਾ ਚਾਉ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਹਮ ਤੇਰੀ ਧਰ ਸੁਆਮੀਆ ਮੇਰੇ ਤੂ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੀ (ਧਰ) ਸਰਣ ਹੈਂ ਤੈਨੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਚੋਰੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸੋਭ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਭਰਤਾਰੇ ॥

ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰਥਾਤ ਘਰ ਵਾਲੀ ਕੀ ਅਬ ਮੈਂ (ਚੋਰੀ) ਦਾਸੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਹਿਤਾ ਤਜਾਗੀ ਹੈ ਵਾ

ਰੂਪ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੀ ਹੋਵੇ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਭਰਤਾ ਕੇ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਅਰ ਵਹੁ ਦਾਸੀ ਭੁਲ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਅਨੇਕ ਹੀ ਗੁਣਾਂ ਕਰ ਭੂਸਤ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਵਾਲਾ ਭੀ ਹੋਵੇ ਤੋਂ ਭੀ ਹਰੀ ਸਿਮਰਨ ਜੋ ਬਿਨਾ ਸੋਭਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨਉ ਸੁਨਿਓ ਜਬ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੈ ਬੇਗਿ ਆਇਓ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥

ਜਬ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੋ ਸੁਨਾ ਤਬ (ਬੇਗਿ) ਸੀਘ੍ਰ ਛਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਪਾਸ ਆਯਾ ਭਾਵ ਸਾਫ਼ਾਤ ਹੁਆ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਬਨਿਓ ਸੁਹਾਗੇ ਪਾਤਿ ਸੋਭਾ ਭਲੇ ਅਚਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮੇਰੇ ਸੁਹਾਗੇ (ਬਨਿਓ) ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਆ ਹੈ ਪਤ ਅਰ ਸੋਭਾ ਔਰ (ਅਚਾਰੇ) ਕਰਤਬਜ ਸਭ
ਭਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਰਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ

ਬਿਨਸੈ ਭਵਸਾਗਰੁ ਗੁਰਕੀ ਮੂਰਤਿ ਰਿਵੈ ਬਸਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਸਾਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਰਿਵੈ ਮੈਂ ਬਸਾਵਣੇ ਕਰ ਭਵਸਾਗਰ ਕੋ ਦੂਖ ਦਰਦ ਸਭ
ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਰੇ ਕਯਾ ਲਾਭ ਹੁਆ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਸਮਨ ਹਤੇ ਦੋਖੀ ਸਭਿ ਵਿਆਪੇ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ ॥

ਦੁਸਮਣ ਦੋਖੀ ਜੋ ਵਜਾਪੇ ਹੁਏ ਥੇ ਜੋ ਸਭ ਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਦੁਸਮਨ ਮਾਰੇ ਗਏ ਅਰ ਦੋਖੀ ਸਭ ਵਿਪਤਾ ਜੁਗਤ ਹੋਗਏ ਹੈ ਔਰ
ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਆਯਾ ਹੂੰ ॥

ਰਾਖਨ ਹਾਰੈ ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖਿਓ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਹਾਥ ਦੇ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਕਾਟੇ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਨਿ ਦੀਆ ॥

ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਛਿਪਾ ਕਰਕੇ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪ ਸਭ ਕਾਟ ਦੇਏ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਨਿਪਾਨੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਬਾਹੁੜਿ ਦੂਖ ਨ ਥੀਆ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਣਾਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹਰੀ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਅਬ ਵੇਰ ਕੋਈ ਦੂਖ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ॥੨॥੪॥੮॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਅਪਨੇ ਨਾਮੁ ਦੀਜੈ ਦਇਆਲ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਪਯਾਰੇ ਹੇਦਾਲਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਔਰ ਆਪਨਾ ਨਾਮਦੀਜੀਏ ॥

ਸਿਮਰਉ ਚਰਨ ਤੁਹਾਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਿਵੈ ਤੁਹਾਰੀ ਆਸਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਰਿਵੈ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਪਹਿ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਮਨਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸਾ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਸਾ ਅਰਥਾਤ ਚਾਹ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਛੁਰਤ ਮਰਨੁ ਜੀਵਨੁ ਹਰਿ ਮਿਲਤੇ ਜਨ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਛੁਰਨੇ ਜੋ ਮਰਨਾ ਔਰ ਮਿਲਦੇ ਜੋ ਜੀਵਣਾ ਹੇਤਾ ਹੇਤਾਤੇ ਵਾਸ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ॥

ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ਜੀਵਨ ਧਨੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਪੁਨਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਵੇਹ ਛਿਪਾ ਕੀਜੀਏ ਜੋ ਜੀਵਨ ਅਰੁ ਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਅਪਨੇ ਨਾਮ
ਕਾ (ਅਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਬਨਿਆਈ ॥ ਰਾਜਾ

ਰਾਮ ਰਮਤ ਏਖੁ ਪਾਇਓ ਬਰਸੁ ਮੇਘੁ ਸੁਖਦਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੋ (ਰਮਤ)ਜਪਤੇ ਹੁਏ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਰੂਪ
ਬਾਦਲ ਨੇ ਸੁਖਦਾਈ ਬਰਖਾ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਪਲੁ ਬਿਸਰਤ ਨਹੀ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਨਾਮੁ ਨਵੈ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥

ਜੁੱਥੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਇਕ ਪਲ ਮਾਝ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਵ ਨਿਧੀ ਹਮ ਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਉਦੋਤੁ ਭਇਓ ਪੂਰਨ ਭਾਵੀ ਕੇ ਭੇਟੇ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰਨ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਜੋ (ਭਾਵੀ) ਆਗੇ ਕੇ ਹੋਣੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਸੰਤ ਤਿਨਕਾ (ਉਦੋਤੁ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਣਾ ਹੁਆ ਤਬ ਸੰਤ ਸਹਾਇਤਾ
ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖ ਉਪਜੇ ਦੁਖ ਸਗਲ ਬਿਨਸੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵਲਾਈ ॥

ਸੁਖ ਉਤਪਤਿ ਹੁਏ ਔਰ ਦੁਖ ਸਭ ਨਸਟ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਤਰਿਓ ਸੰਸਾਰੁ ਕਠਿਨ ਭੈ ਸਾਗਰੁ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਚਰਨ ਪਿਆਈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀਕੇ ਚਰਨੋਂ ਧਰਾਈ ਹੋਇਕੇ ਕਠਨ ਭੈਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਕੋ ਤਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਘਨਿ ਹਰਿ ਬਰਸਿ ਸਗਲ ਜਗੁ ਛਾਇਆ ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰੀਤਮ

ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਜਲੁ ਬਰਖ ਕੇ ਸਭ ਜਗਤ ਕੋ ਛਾਯਾ ਅਰਥਾਤ ਅਛਾਦਨ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ (ਅਨਦ) ਆਤਮ ਸੁਖ ਅਰ ਜਗਤ ਸੁਖ ਔਰ (ਮੰਗਲ) ਉਤਸਰੁ ਇਨ ਸਭ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਟੇ ਕਲੇਸ ਤ੍ਰਿਸਨ ਸਭ ਬੁਝੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਨਿ ਪਿਆਇਆ ॥

ਸਰਬ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਧਰਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਵਾਰੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੁ ਧਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਅਬ ਬਹੁੜੇ ਮਨ ਕਹੀਂ ਧਾਯਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਾਮਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਾਤਉ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥

ਕੌਂਕਿ ਮਨ ਅਰ ਤਨੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮੀਂ ਰਾਤਾਏ ਔ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀਭਾਵ ਧਰਾਨਕੋਲਗਾਯਾ ਹੈ ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਰਣਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਦਾਸ ਭਾਵ ਕਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਆਯਾ ਤਬ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਕਰਮ (ਅੰਗੀਕਾਰੁ) ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਪਖ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਛੁਰਤ ਕਿਉ ਜੀਵੇ ਓਇ ਜੀਵਨ ॥ ਚਿਤਹਿ

ਉਲਾਸ ਆਸ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਸ ਪੀਵਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਬਿਛੜਨੇ ਕਰ ਵਹੁ ਸੇਤੁ ਤੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਕੋਸੇ ਜੀਵੇ ਭਾਵ ਸੇ ਜੀਵਤੇ ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਪੀਵਤੇ ਕੀ ਔਰ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਆਸ ਕਰ ਤਿਨ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪਿਆਸ ਤੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਿਨ ਕਉ ਅੰਤਰੁ ਨਾਹੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਿਨ ਕੋ ਤੁਮਾਰੀ ਪਯਾਸਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ (ਅੰਤਰੁ) ਭੇਦ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਬਿਸਰੈ ਮੇਰੇ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਸੇ ਮੁਏ ਮਰਿ ਜਾਂਹੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਰਾਮ ਜਿਨ ਮਨੁਬੋ ਕੇ ਤੂੰ ਖਿਸਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਮੁਏ ਪੀਛੇ (ਮਰਿ) ਜਮ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪੀਛੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਆਗੇ ਕੋ ਮਰਤੇ ਜਾਵੇਗੇ ਭਾਵ ਸਦਾ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗਦੀਸੁਰ ਪੇਖਤ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥

ਹੇ (ਜਗਦੀਸੁਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਬਯਾਪਕ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਕਟ ਹੀ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਰਵਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਕਾ ਅਪਿਸ਼ਟਾਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਭਜਨਿ ਕਉਨ ਕਉਨ ਨ ਤਾਰੇ ॥ ਖਗਤਨ

ਮੀਨਤਨ ਮ੍ਰਿਗਤਨ ਬਰਾਹਤਨ ਸਾਧੁ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਨੇ ਕੌਨ ਕੌਨ ਨਹੀਂ ਤਾਰੇ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਤਾਰੇ ਹੈ ਪੰਛੀਓਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੱਛੀਓਂ ਕੇ ਮ੍ਰਿਗੋਂ ਕੇ ਪੁਨਹ ਸ਼ੁਕਰ ਸਰੀਰ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਨੇ ਉਧਾਰ ਦੀਏ ਹੈ ॥

ਦੇਵ ਕੁਲ ਦੈਤ ਕੁਲ ਜਖੁ ਕਿੰਨਰ ਨਰ ਸਾਗਰ ਉਤਰੇ ਪਾਰੇ ॥

ਦੇਵਤਾ ਔ ਦੈਤ ਕੁਲ ਕੋ ਪੁਨਹ ਜਭ ਔਰ ਕਿੰਨਰ ਕੁਲ ਕੋ ਪੁਰਸ ਔਰ ਨਰ ਵੇਹ ਧਾਰੀ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਜੋ ਭਜਨੁ ਕਰੈ ਸਾਧੁ ਸੰਗਿ ਤਾਕੇ ਦੁਖ ਬਿਦਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਜੀਵ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਭਜਨ ਕੇ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਬਿਦਾਰੇ ਗਏ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਜੋ ਭਜਨੁ ਕਰੇਗਾ

ਤਿਸ ਤਿਸ ਕੇ ਦੁਖ ਨਸਰ ਹੋ ਜਾਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਇਨਤੇ ਭਏ ਨਿਰਾਰੇ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਔਰ ਮਹਾਨ ਬਿਸਯੋਂ ਕੇ ਜੋ ਰਸ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਤਸੰਗੀ ਇਨ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜਪਹਿ ਕਰੁਨਾ ਮੈ ਨਾਨਕ ਸੇਵ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੩ ॥

ਦੀਨ ਦਯਾਲਤ੍ਵਿਯਾ ਸ਼ੁਰੂਪਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਜੋ ਜਪਤੋ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥੨॥੯॥੧੩॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਜੁ ਮੈ ਬੈਸਿਓ ਹਰਿਹਾਰ ॥ ਨਮੁ ਰਾਸਿ

ਸਾਝੀ ਕਰਿ ਜਨ ਸਿਉ ਜਾਉ ਨ ਜਮਕੈ ਘਾਟ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਜੁ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਹਟ ਅਰਥਾਤ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਹੂੰ ਆਜ ਕਾ ਭਾਵ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕਾ ਹੈ ਨਾਮ ਕੀ ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਪ ਲੈਕਰ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਸਾਥ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰਹਨੀ ਹਮ ਨੇ ਪਾਹੀ ਹੈ ਅਥ ਜਮ ਕੋ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਪਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਰਾਖੇ ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਖੁਲ੍ਹੈ ਕਪਾਟ ॥

ਤ੍ਵਿਯਾ ਪਾਰ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰਖਕ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਭ੍ਰਮ ਕੇ (ਕਪਾਟ) ਕਿਵਾਜ਼ ਖੁਲ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਸਾਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਲਾਹਾ ਚਰਨ ਨਿਪਿ ਖਾਟ ॥ ੧ ॥

ਬੰਨਤ ਸਾਹ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕੇ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਲਾਭ ਖਾਟਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਅਚੁਤ ਅਥਿਨਾਸੀ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਢੇ ਹੈ ਛਾਂਟਿ ॥

ਅਚੁਤ ਅਥਿਨਾਸੀ ਕੀ ਸਰਣ ਪਕੜੀ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਸੇ (ਕਿਲਬਿਖ) ਪਾਪ ਛਾਟਕੇ ਵਾ ਛਟਕੇ ਨਿਕਾਲ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਵਾਸ ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੋਨੀ ਮਾਟ ॥੨॥੧੦॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁੰਬ ਦਾਸ ਕੇ ਕਲਪਣਾ ਕਲੇਸ ਸਭ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈ ਔਰ (ਬਹੁਰਿ) ਫੇਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੇ (ਮਾਟ) ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਗੇ ਵਾ ਸਰੀਰ ਮਟ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੧੪ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਹਿਰਾਨੇ ॥ ਕੋਟਿ

ਮਧੋ ਕੋਊ ਬਿਰਲਾ ਸੇਵਕੁ ਪੂਰਨ ਭਗਤੁ ਚਿਰਾਨੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਜੀਵਕੋ ਹਿਰ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ਬੈ ਰਹਾ ਹੈ ਕੋਭੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਚਿਰਕਾਲ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਾਤ੍ਰੇਂ ਕਾ ਭਗਤ ਹੈ ॥

ਇਤ ਉਤ ਭੋਲਿ ਭੋਲਿ ਸਮੁ ਪਾਇਓ ਤਨੁ ਧਨੁ ਹੋਤ ਬਿਰਾਨੇ ॥

ਜਿਸਕੇ ਵਾਸਤੇ ਇਤ ਉਤ ਭਾਵ ਜਹਾ ਤਹਾ ਭੋਲ ਭੋਲ ਕਰ ਜੀਵ ਨੇ ਕਸਟ ਪਾਯਾ ਥਾ ਸੋ ਤਨੁ ਅਰ ਧਨੁ ਅੰਤ ਕੋ ਬੇਗਾਨਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਲੋਕ ਦੁਰਾਇ ਕਰਤ ਨਗਿਆਈ ਹੋਤੋ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਨੇ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ਼ ਲੋਕੋਂ ਸੇ (ਦੁਰਾਇ) ਛਾਪਿ ਕਰ ਨਗਿਆ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹੋਤੋ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਸਭ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਾਥ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਅਥ ਨਾ ਜਾਨਣੇ ਕਾ ਫਲ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਿ੍ਗ ਪੰਖੀ ਮੀਨ ਦੀਨ ਨੀਚ ਇਹ ਸੇਕਟ ਫਿਰਿਆਨੇ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਔ ਪੰਛੀ ਔ ਮੀਨ ਇਨ ਨੀਚ ਜੋਨੀਓਂ ਕੇ ਸੇਕਟ ਮੈਂ ਆਯਾ ਹੁਆ ਫਿਰ ਦੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਇਨ ਦੁਖੋਂ ਮੈਂ ਢੇਰ (ਆਨੇ) ਲਜਾਵਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਾਹਨ ਪ੍ਰਭ ਤਾਰਹੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸੁਖਮਾਨੇ ॥੨॥੧੧॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੁਖ ਪਾਬਰ ਰੂਪ ਪਾਪੀ ਜੀਵਕੋ ਤਾਰੇ ਅਰ ਤੋਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਮਾਨਣਾ ਕਰਉ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੧੫ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਦੁਸਟ ਮੁਏ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ਰੀਮਾਈ ॥ ਜਿਸਕੇ ਜੀਅ

ਤਿਨ ਹੀ ਰਖਿ ਲੀਨੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ (ਦੁਸਟ) ਕਾਮਾਦਿਕ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਿਖਕੋ ਖਾਇ ਕਰ ਵਾ ਜੋ ਵਿਖਕੇ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹੋਸਨ ਸੇ ਮਿਰਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮ ਜਿਸਕੇ ਜੀਵ ਬੇ ਤਿਸੀਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਤ੍ਵਿਯਾ ਆਈ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਤਾਂ ਭਉ ਕੈਸਾ ਭਾਈ ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਮੈਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਬ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੈ ਕੈਸੇ ਕਰੀਏ ?

ਜੈਗਿ ਸਹਾਈ ਫੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਸੈ ਸਭਨੀ ਠਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਗੀ ਅੰ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਛੋਡ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਨੇਰੋਂ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਨਾਥਾ ਨਾਥੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਆਪਿ ਲੀਏ ਲਾਇ ਲਾਈ ॥

ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਭੰਜਨਹਾਰੇ ਹਰੀਨੇ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪ ਲਾਇ ਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ਜੀਵਹਿ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੧੬ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਆਪਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਓਟ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਮਰਥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਜੋਈ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੧੬ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿਕੇ ਚਰਨ ਰਵੀਜੈ ॥ ਦਰਸ ਪਿਆਸ

ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਹਰਿ ਪੰਖ ਲਗਾਇ ਮਿਲੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ (ਰਵੀਜੈ) ਜਪਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਤ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਤ੍ਰਿਖਾ ਅਰਥਾਤ ਚਾਹ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੇ ਗਾਨਾ ਵੀਰਾਗ ਰੂਪੀ ਪੰਖ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮਿਲਲੀਜੀਏ ॥

ਧੋਜਤ ਧੋਜਤ ਮਾਰਗੁ ਪਾਇਓ ਸਾਧੂ ਸੇਵ ਕਰੀਜੈ ॥

ਥੇਹੋਂ ਅਰ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ ਭੁੱਖ ਕਰ ਮੈਨੇ ਏਹ ਮਾਰਗ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ ॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮਹਾਰਸ ਕਾ ਪੀਵਣਾ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਕਰਿ ਸਰਨੀ ਆਏ ਜਲਤਉ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥

(ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ) ਰੱਖਣਾ ਕਰੋ ਰੱਖਣਾਕਰੋ ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਆਪਣੀ ਸਰਨੀ ਆਏ ਹੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾਦਕੋਂ ਕਰ ਜਲਤੇ ਹੁਏ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੀਏ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਨਾਨਕ ਅਪੁਨੇ ਕੀਜੈ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੧੭ ॥

ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਕੇ ਪਕੜ ਲੇਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਜਲ ਦੇਕੇ ਅਪਨਾ ਦਾਸੁ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੧੭ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ ਬਿਰਦਾਇਓ ॥

ਨਿੰਦਕ ਮਾਰਿ ਚਰਨ ਤਲ ਦੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਜਸੁ ਵਰਤਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ (ਬਿਰਦਾਇਓ) ਪੁਟ ਵਾ ਧਰਮ ਭਗਤੋਂ ਸੇ ਪੰਜਾਰ ਰਖਦੇ ਕਾ ਹੈ ਯਾਹੀ ਤੇ ਨਿੰਦਕ ਮਾਰ ਕਰ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਤਲ ਦੀਏ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਜਸ ਵਰਤਾਯਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਕੀਨੇ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਦਾਇਆ ਜੀਅਨ ਮਹਿ ਪਾਇਓ ॥

(ਮਹਿ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪੁਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਨੇ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਤਿਸਨੇਂ ਅਪਨੀ ਦਵਾਲਤਾ ਪਾਈ ਹੈ ਵਾ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਜਗਤ ਮੈਂ (ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ) ਜਸੁ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰੁ ਸਭ ਜੀਵ ਦਵਾ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਹਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੰਨਿ ਲਾਇ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸੁ ਰਾਖਿਓ ਤਾਤੀ ਵਾਉ ਨ ਲਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਕੰਨ ਮੈਂ ਲਾਇਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਦੁਖੋਂ ਰੂਪੀ ਤਾਤੀ ਵਾਉ ਨਹੀਂ ਲਗਦੇ ਦਈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਮੋਹਿ ਸੁਖਾਇਓ ॥

ਭ੍ਰਮ ਅਰ ਭੈ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਪੱਖ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਕਰਹੁ ਦਾਸ ਹਰਿਕੇ ਨਾਨਕ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਮਨਿ ਆਇਓ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਰੋਸਾ ਆਇਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸ ਮਨ ਮੈਂ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਹਮਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਰੋਸਾ ਆਯਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮ ਹਰੀਕੇ ਦਾਸ ਮਹਾਂ ਅਨੰਦ ਕੇ ਭੋਗਣਾ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੧੮ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਕਹਿ ਕਰ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਰਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੀਸੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤ੍ਰੈਗੁਣੀਆਂ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜਗਤ ਪਸਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸਭ ਬਿਸਥਾਰੇ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਰਚਤ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਬਥਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰੀਯੋਂ ਕੇ ਭੇਟ ਬਿਧੀ ਐ ਨਿਖੇਰੀ ਦੇਨ ਪਖ ਕਹਿ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਕਾ ਜੋ (ਨਾਦ) ਵੀਚਾਰ ਕੀਏ ਤੇ ਵੇਦਕਾ ਸਬਦ ਛਾਵ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ਸੋ ਤਤਪਰ ਹੈ ਬਿਨਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਘੋਰ ਅੰਧੇਰਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਗੁਰ ਕਰਤ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਹਰਿ
ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਓ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਅਪਣਾ ਖਸਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਗੁਰ ਕਰਤੇ ਅਰਥਾਤ ਜਪਤੇ ਹੁਏ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਹਰੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ
ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ (ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ) ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਸ੍ਰਾਸੋਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਨੇ (ਖਸਮੁ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥
ਗੁਰਕੇ ਚਰਣ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥ ਗੁਰਕੇ ਗੁਣ ਅਨਦਿਨੁ ਨਿਤ ਰਾਉ ॥
ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਜੋ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕ ਰਸ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰਕੀ ਪੁਤ੍ਰਿ ਕਰਉ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ਸਾਰੀ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰੀਏ ਇੰਸ ਕਰ ਸਹੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਮਾਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਬੁ ਭਵਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ॥ ਗੁਰਿ ਭੋਇਐ ਨ ਹੋਇ ਜੋਨਿ ਅਉਤਾਰੁ ॥
ਗੁਰੂ (ਬੋਹਿਬੁ) ਜਹਾਜ ਵਤ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਗੁਰਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥ ਜਾਕਉ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਆਏ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜੋ ਪੁਰਸ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਆਦ ਸੇ ਹੀ ਉਤਮ ਕਰਮ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਆਇਆ ਹੈ ॥੩॥
ਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨਿ ਗੁਰੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਵਰਤਣਿ ਗੁਰੁ ਪਰਵਾਰੁ ॥
ਗੁਰੂ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਆਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਮੇਰੀ ਵਰਤਣ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੂ ਹੀ ਕੁਟੰਬ ਰੂਪ ਹੈ ॥
ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਖਸਮੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਾਕੀ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਗੁਰ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ
ਜਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰੁ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਏ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੁਤ੍ਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਏ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ॥
ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਲਾਏ ਪ੍ਰਭੂ ਲਾਇ ॥ ਤਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਸੇਵਾਮੇ ਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਕੀ ਕੀਮਤ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ॥ ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤੂੰ ਚਿਤਿ
ਆਵਹਿ ਆਨ ਪਹਰ ਤੇਰੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੂਰਨ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹਮਾਰੇ ਪੂਰ ਭ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੀ ਹੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤੂੰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਜਿਨਪਰ
ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਆਨੋਂ ਪਹਰ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਣੁ ਸੁਨਣੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੈ ਸੋ ਸਾਚਿ ਸਮਾਣਾ ॥
ਗਾਵਣਾ ਅਰ ਸੁਣਨਾ ਸਭ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਮੈਂ ਹੈ ਜੋ ਹੁਕਮ ਕੇ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਸਚ
ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਬਾਉ ॥ ੨ ॥
ਤਾਂਤੇ ਸੰਤ ਜਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਕਯੋਂਕਿ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਬਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਰਤੇ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾਇ ॥ ਭਾਣੈ ਬਖਸ ਭਾਣੈ ਦੋਇ ਸਜਾਇ ॥
ਹੇ ਕਰਤੇ ਦੁਖ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੈ ਅਰ ਸੁਖ ਭੀ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਮੈਂ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਰਜਾਈ ਕਰਤੇ ਦੁਖ ਅਰ ਸੁਖ ਸਭ ਤੇਰੇ
ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਭਾਣੈ ਮੈਂ ਬਖਸਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਸਜਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਦੁਹਾਂ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ॥ ਕੁਰਬਾਣੁ ਜਾਈ ਤੇਰੇ ਪਰਤਾਪ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਕਰਤਾ ਦੁਹਾਂ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਭਾਵ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਸਾਲਕ ਤੂੰ ਆਪ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਉਪਰ ਜੋ ਬਲਿਹਾਰਨੇ
ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਦੂਹੈ ਜਾਣਹਿ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਬੁਝਹਿ ਸੁਣਿ ਆਪਿ ਵਖਾਣਹਿ ॥
ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਕੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸੁਣ ਕਰ ਬੁਝਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਵਖਣ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ

ਜਗਾਸੂ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਬੁਝਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਭਗਤ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਣੇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਕਰਥਾਣੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਣੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਭਗਤ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪਰਮੇਸਰੁ ਹੋਆ ਦਇਆਲੁ ॥ ਮੇਘੁ ਵਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਯਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਬਦਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰ ਬਰਸ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ॥ ਕਾਰਜ ਆਏ ਪੂਰੇ ਰਾਸੇ ॥ ੧ ॥

ਸਭੀ (ਜੀਅ ਜੰਤ) ਉਤਮ ਮਧਮ ਜਗਾਸੂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ (ਪੂਰੇ) ਸਮੂਹ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸੇਵਾ

ਪਾਇਆ ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਿਬਧੈ ਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲਾ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਲੋਕਪੁਲਕ ਮੇਰੇ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥਿਨ ਭੋਗਾ ॥

ਦੁਖੁ ਭੰਨਾ ਭੈ ਭੰਜਨਹਾਰ ॥ ਆਪਣਿਆ ਜੀਆ ਕੀ ਕੀਤੀ ਸਾਰ ॥

ਭੈ ਭੰਜਨਹਾਰ ਨੇ ਕਾਲਾਇ ਦੁਖ ਕੋ (ਭੰਨਾ) ਤੋੜ ਵੀਆ ਹੈ ਔਰ ਅਪਣੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਰਾਖਨਹਾਰ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੨ ॥

ਰਖਣਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਸਦਾ ਮਿਹਰਬਾਨ ਹੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਚਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਈਏ ॥ ੨ ॥

ਕਾਲੁ ਗਵਾਇਆ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨ ਤਿਸਨੋ ਜਾਪਿ ॥

ਕਰਤੇ ਨੇ ਆਪ ਕਾਲ ਕਾ ਖ਼ਤ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਾਏ ਹੋ ਮਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸਕਾ ਜਾਪੁ ਕਰੁ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਰਾਖੈ ਸਭਿ ਜੰਤ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਭਗਵੰਤ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਜੀਵ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰ ਕਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤ ਨਿਤ ਗਾਵਣਾ ਕਰੇ ॥ ੩ ॥

ਏਕੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਆਪ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤ ਜਾਣਹਿ ਪਰਤਾਪ ॥

ਆਪੇ ਆਪ ਏਕ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਭਗਤ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਵੈ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਤਿਸਕਾ ਬੋਲਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੧ ॥

ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋਈ ਤਿਸਕਾ ਬੁਲਾਯਾ ਹੁਆ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥ ਸਾਰੀ ਦਰਗਾਹਿ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਲੈਣੇ ਕਰ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਾਰੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਮਾਨੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਮੁ ਭਉ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੧ ॥

ਕ੍ਰਮ ਸਰੂਪ ਕਾ ਭਉ ਜਮਾਇਕੋ ਕਾ ਦੂਖ ਜਨਮਾਇਕੋ ਕਾ ਦਰਦ ਸਭ ਸਰੀਰ ਕਾ ਦੁਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਸਾਲਾਹਿ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਪਹੁ

ਇਨੁ ਰਾਤੀ ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਫਲ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੁ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਇਨ ਜਪੋ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰ ਸੋਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜੇਹਾ ਵਡਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਗੁਰੂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅਰ ਸੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੂਖ ਤੇ ਰਾਖੈ ॥ ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਰਾਖੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਦੂਖ ਸੇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਜ ਬਿਖ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਕੋ ਪੁੰਨਹ ਰਾਖਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਸਾਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਸੰਜਮ ਕਰਣੀ ਸਭੁ ਸਾਚੀ ॥ ਸੋ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜੋ ਗੁਰੁ ਸੀਗਿ ਰਾਚੀ ॥ ੩ ॥

ਸਰਾ ਤਿਨਕਾ ਸੰਜਮੁ ਹੈ ਔਰ ਸਾਰੀ ਕਰਣੀ ਭੀ ਸਰੀ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਨਿਰਮਲੁ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਰਾਦਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗਿ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮਨ ਤੇ ਤਿਆਗਿ ॥
ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਵਡੇ ਭਾਗੇ ਕਰ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭੁ ਮਨ ਸੇ ਤਿਆਗਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਸਰੁ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਦੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੁ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਨਿਸਰੈ ਕਰਕੇ
ਇਹੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਗੁਰ ਮਨਾਰਿ ਪ੍ਰਿਅ ਦਇਆਰ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਕੀਆ ॥ ਕੀਨੋ ਰੀ ਸਗਲ ਸੀਂਗਾਰ ॥
ਤਜਿਓ ਰੀ ਸਗਲ ਥਿਕਾਰ ॥ ਧਾਵਤੋ ਅਸਥਿਰੁ ਥੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਨਾਇ ਕਰ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਦਯਾਲ ਕੇ ਸਾਥ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਆ ਹੈ ਰੀ ਸਖੀ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਸਭ ਸੀਂਗਾਰੁ
ਕੀਆ ਹੈ (ਰੀ) ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕੇ ਸਗਲ ਥਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤਜਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਧਾਵਤਾ ਹੁਆ ਇਸਥਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥
ਐਸੇ ਰੇ ਮਨ ਪਾਇਕੈ ਆਪੁ ਗਵਾਇਕੈ ਕਰਿ ਸਾਧਨ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ॥
ਸੰਤੋਕੇ ਸਾਥ ਸੰਗ ਕਰ ਰੇ ਮਨ ਐਸੇ ਆਪਕੋ ਗਵਾਇਕੇ ਪਤੀਕੋ ਪਾਇਕੇ ਅਨੰਦ ਹੋਰਹੁ ॥ ਸਤਿਸੰਗਿਕਸਾਹੈ ਸੋਕਹਿਤੇਹੋ ॥
ਬਾਜੇ ਬਜਾਹਿ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਅਨਾਹਦ ਕੋਕਿਲ ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਬੋਲੈ ਮਧੁਰਬੈਨ ਅਤਿ ਸੁਹੀਆ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤਖ ਮ੍ਰਿਦੰਗਾਦਿਕ ਬਾਜੇ ਬਜਤੇ ਹੈਂ ਰੀ ਸਖੀ ਸੰਤੋਕੀ ਰਸਨਾ ਕੋਕਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੁ ਮਧੁਰ ਬਰਨੈ ਕੋ ਬੋਲਤੀ
ਗੁਈ ਅਤੀ (ਸੁਹੀਆ) ਸੋਭਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਸੋਭ ਅਤਿ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਿਅ ਅਮੋਘ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਗਿ ਸੰਤ ਬਨੇ ॥
(ਰੇ) ਹੇ ਭਾਈ (ਤੇ) ਉਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਐਸੀ ਹੀ ਦਰਸਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਕੈਸੀ ਅਤਿਸੇ ਕਰ ਅਪਾਰ (ਅਮੋਘ)
ਸਵਲ ਰੂਪੁ ਹੈ ਪੁਨਃ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਾਥ ਸੰਤ (ਬਨੇ) ਸੋਭ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੰਤ ਭੀ ਅਪਾਰ ਰੂਪੁ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਭਵ ਉਤਾਰ ਨਾਮ ਭਨੇ ॥ ਰਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਾਲ ॥
(ਭਵ) ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨਾਮ (ਭਨੇ) ਜਪੇ ਹੈਂ (ਰਮ) ਸੁੰਦਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਮਾਲਾ ਹੈ ॥
ਮਨਿ ਵੇਰਤੇ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸੰਗੀਆ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਥੀਆ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੩ ॥
ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗਿਓਂ ਸਾਥ ਅਰਥਾਤ ਸਤਸੰਗਿਓਂ ਸੇ ਮਿਲਕੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਮਾਲਾ ਵੇਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਪਤੀ ਪਿਆਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੩ ॥ ਮਨ ਕੇ ਬਹਾਨੇ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਮਨੁ ਘਨੈ ਭ੍ਰਮੈ ਬਨੈ ॥ ਉਮਕਿ ਤਰਸਿ ਚਾਲੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਚਾਹ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮਨ ਪੂਰਬ ਸੰਸਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਭਰਮੇ ਹੈ (ਉਮਕਿ) ਉਮੰਗ ਕਰ (ਤਰਸਿ) ਚਾਹੁ ਸਹਿਤ (ਚਾਲੈ) ਚਾਲੁ ਸਤਸੰਗ
ਮੈਂ ਅਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਚਾਹ ਕਰੁ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਈ ਮੋਹਿ ਆਈ ਕਹਿਉ ਬੇਦਨ ਕਾਹਿ ॥ ੧ ॥
ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਯਾ ਮੋਹਤੀ ਆਵਤੀ ਹੈਂ ਯਿਹ (ਬੇਦਨ) ਪੀੜਾ ਕਿਸਕੋ ਕਹੂੰ ॥ ੧ ॥
ਆਨ ਉਪਾਵ ਸਗਰ ਕੀਏ ਨਹਿ ਦੁਖ ਸਾਕਹਿ ਲਾਹਿ ॥
ਔਰ ਸਗਲ ਉਪਾਉ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਦੁਖ ਕੋ ਲਾਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈ ॥

ਭਜੁ ਸਰਨਿ ਸਾਧੂ ਨਾਨਕਾ ਮਿਲੁ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦਹਿ ਗਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥
ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਣ (ਭਜੁ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਪੁਨਾ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ
ਗਾਉ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ ਸੋਭ ਸੁਹਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥
ਪਤੀ ਕੀ ਸੋਭਾ (ਨੀਕੀ) ਅਤੀ ਸੁੰਦਰ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥
ਹਾਹਾ ਹੂਹੁ ਗੰਧ ਅਪਸਰਾ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰਸ ਗਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਸਦੀ (ਮੰਗਲ) ਰੂਪੀ (ਨੀਕੀ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਸੋਭਾ ਕੋ ਹਾਹਾ ਹੂਹੁ ਨਾਮ ਵਾਲੇ ਦੋਨੋਂ ਮੁਖੀ ਗੰਧ ਅਪਸਰਾ ਅਨੰਦ ਕਰਨੇ

ਵਾਲੀ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਗਾਵਨੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧੁਨਿਤ ਲਲਿਤ ਗੁਨਗ੍ਰ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਬਹੁ ਬਿਪਿ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਹ ਤਿਸਰੀ (ਲਲਿਤ) ਸੁੰਦਰ ਸੋਭਾ ਕੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ (ਗੁਨਗ੍ਰ) ਗੁਨਾਂ ਕੇ ਗਜਾਤਾ (ਧੁਨਿਤ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ
ਬਹੁਤ (ਨੀਕੀ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਰੂਪੋਂ ਕੀ ਦਿਖਾਵਨੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਵਹੁ ਕਹਾ ਹੈ ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਰਿ ਤਰ ਥਲ ਜਲ ਭਵਨ ਭਰਪੂਰਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਲਾਲਨ ਛਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥
(ਗਿਰਿ) ਪਰਬਤੋਂ ਐ (ਤਰ) ਥਿਛੋਂ ਐ ਜਲੋਂ ਅਰ ਥਲੋਂ ਚੋਟਾ ਹੀ ਭਵਨ ਮੈਂ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਵਿਖੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕਰ (ਲਾਲਨ)
ਪੜਾਰੇ ਕੀ ਸੋਭਾ (ਨੀਕੀ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ (ਛਾਵਨੀ) ਛਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਸਾਪਸੰਗਿ ਰਾਮਈਆ ਰਸੁ ਪਾਇਓ ਨਾਨਕ ਜਾਕੈ ਛਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੫ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰ ਰਾਮਈਆ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਾ (ਰਸ) ਪਰੇਮ ਤਿਸਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ
(ਨੀਕੀ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਛਾਵਨੀ) ਸੁਧਾ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੫ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੂ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ ਪੜਾਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਦਰਸੁ ਸਵਲਿਓ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿਓ ਗਏ ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ ॥ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਉਜੀਆਰੇ ॥ ੧ ॥
ਹਮਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸਵਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਾ ਹੈ ਔਰ (ਕਿਲਬਿਖ) ਪਾਪ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਦੂਰ
ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਔਰ (ਮਨ) ਅੰਤਰਕਰਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ (ਉਜੀਆਰੇ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨ ਯੁਕਤ ਛਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਬਿਸਮ ਬਿਸਮੇ ਬਿਸਮ ਭਈ ॥ ਅਘ ਕੋਟਿ ਹਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਲਈ ॥
ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਕੇ ਦੇਖਕਰ ਬੁਧੀ ਅਸਚਰਜ ਤੇ ਅਸਚਰਜ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਲੈਣੇ ਕਰ ਫੁੱਲੋਂ ਪਾਪ ਚਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ
ਤਾਢੇ ਐਸੇ ਬੰਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰ ਚਰਨ ਮਸਤਕੁ ਡਾਰਿ ਪਹੀ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕ ਤੂੰਹੀ ਏਕ ਤੁਹੀ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਮਸਤਕ ਡਾਰ ਕਰ ਪਈ ਹੂੰ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਏਕ ਤੂੰਹੀ ਕੀ ਹੈਂ ॥
ਭਗਤ ਟੇਕ ਤੁਹਾਰੇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਭਗਤ ਆਪਕੇ (ਟੇਕ) ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਦੂਰ ਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ॥੨॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥
ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਦਰਸੁ ਸਰਸੁ ਆਗਿਆ ॥ ਹੋਹਿ ਅਨੰਦ ਸਗਲ ਭਾਗ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਗੁਰੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ ਬਰਖਾ ਕਰੇ ਹਮਾਰੇ ਸਗਲ ਭਾਗ ਜਾਗੋਂ ਤੋ ਅਨੰਦ ਹੋਜਾਏ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗੇ ਮਨੁ ਪਰਵਣੈ ਮਿਲਿ ਮਿਘ ਧਰ ਸੁਹਾਗ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਮਨ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਕੋ (ਮੇਘ) ਬਦਲ ਉਪਲਬਤ ਜਲ ਕਰ (ਸੁਹਾਗ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੧॥
ਅਨਘੋਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੋਰ ॥ ਬਿਟੁ ਚਾਤ੍ਰਕ ਬੁੰਦਓਰ ॥

ਪੁਨਹ ਜੈਸੇ ਬਦਲਕਾ (ਘੋਰ) ਸਬਦ ਸੁਨ ਕਰ ਜੋਰਕੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਚਾਤ੍ਰਕ ਕਾ ਚਿਤ ਸ੍ਰਾਂਤ ਭੁੰਦਕੀ ਤਰਫ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਐਸੇ ਹਰਿ ਸੰਗੇ ਮਨ ਮੋਹ ॥ ਬਿਆਗਿ ਮਾਇਆ ਧੋਹ ॥
ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਨਾਨਕ ਜਾਗਿਆ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੭ ॥

ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਧਾਰ ਹਰੀਕੇ ਸੰਗ ਮਨ ਕੋ ਮੋਹ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਧਰੋਹ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਕੇ ਤਜਾਕਾ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ
ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਜੋ ਮਿਲ ਕਰ ਮੈਂ ਜਾਗਿਆ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੭ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਗਾਉ ਨੀਤ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਾਰਿ ਭੀਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ॥

ਛੋਡਿ ਮਾਨੁ ਤਜਿ ਗੁਮਾਨੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂਆ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਹਰਿ
ਸਿਮਰਿ ਏਕ ਰੰਗਿ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ਏਖ ਮੀਤ ॥ ੧ ॥
ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਕੋ ਛੋਡ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਗੋਮਾਨ ਕੋ ਤਜੇ ਹੇ ਮੀਤ ਤੁਮਾਰੇ ਦੂਖ ਮਿਟ
ਜਾਵੇਗੇ ਪਰੇਮ ਕਰਕੇ ਏਕ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰੁ ॥ ੧ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਭਏ ਵਡਿਆਲ ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਭਿਖੈ ਜੰਜਾਲ ॥
ਜਿਨ ਪਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੁਆਲਾ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਕਿਸੇ ਜੰਜਾਲ ਸਭ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਕੈ ਚਰਨ ਲਾਗਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਵੈ ਗੋਬਿੰਦ ਨੀਤ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਕਰਗੋਬਿੰਦਕੇਗੁਣੋਕੋਨਿਤਹੀਗਾਵਣਾਕਰੇ॥੨॥੬॥੨੮॥
ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਘਨੁ ਗਰਜਤ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਸੁਖ ਚੈਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਦਲ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਰੂਪ ਕੇ ਗਰਜਤ ਭਾਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਵਾਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵਨੇ ਕਰ ਸੁਖ ਅਰ
(ਚੈਨ) ਸਾਂਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਸਰਨ ਤਰਨ ਸਾਗਰ ਧੁਨਿ ਅਨਹਤਾ ਰਸ ਬੈਨ ॥ ੧ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਅਨਹਤਾ) ਏਕ ਰਸ ਝਾਣੀ ਧੁਨੀ ਅਰਥਾਤ
ਉਚਾਰਨ ਜੋ (ਰਸ) ਆਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਥਿਕ ਪਿਆਸ ਚਿਤ ਸਰੋਵਰ ਆਤਮ ਜਲੁ ਲੈਨ ॥
ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ (ਪਥਿਕ)ਗਾਹੀਕੋਜੋ ਪ੍ਰਾਸ ਹੈ ਸੋ ਆਤਮ ਜਲਕੋ ਲੈਣਕੋ ਤਿਨਕਾ ਚਿਤ (ਸਰੋਵਰ) ਸਤਸੰਗਮੈਲਾਗਰਹੈ॥
ਹਰਿ ਦਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੈਨ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾਹੈ॥੨॥੭॥੨੯॥ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ॥
ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹੋ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋ ਗੋਪਾਲ ਹੋ ਦਇਆਲ ਲਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੋ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋ ਗੁਪਾਲ ਹੋ ਦਯਾਲ ਹੋ ਲਾਲ ਜੀ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਸਖੇ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰ ॥ ੧ ॥
ਹੋ ਪਾਨ ਰੂਪ ਹੋ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਹੋ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਨੇ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥
ਹੋ ਸਮ੍ਰਥ ਅਗਮ ਪੂਰਨ ਮੋਹਿ ਮਇਆ ਧਾਰਿ ॥ ੨ ॥
ਹੋ ਸਮਰਥ ਹੋ ਅਗਮ ਹੋ ਪੂਰਨ ਮੁਖ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ॥੨॥ ਜੋ ਕਹੇ ਕਿਆ ਚਾਹਤੇ ਹੋ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥
ਅੰਧਰੂਪ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ੩੦ ॥
ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਜੋ ਅਤੀ ਭੈਦਾਇਕ ਅੰਧੇਤਾ ਕੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੋ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਜੀਏ॥੩॥੮॥੩੦॥
ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਾਤੋਂਕਰ ਜਗਜਾਸੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਚਕਵੀ ਨੈਨ ਨੀਂਦ ਨਹਿ ਚਾਹੈ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਈ ॥
ਚਕਵੀ ਨੈਨੋਂ ਕਰ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤੀ ਚਕਵੇ ਸੋ ਬਿਨਾ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥
ਸੂਰੁ ਚਰੈ ਪ੍ਰਿਉ ਦੇਖੈ ਨੈਨੀ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗੈ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਤੀ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਤਬ ਨਿਵ ਨਿਵ ਕਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੂਰਜ ਕੋ
ਮਥਾ ਦੇਕਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਜਗਜਾਸੂ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀਕੋ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭੁਠੋਂ ਕੋ
ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਖਾਈ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨਹੀ
ਜਗਿ ਜੀਵਾ ਐਸੀ ਪਿਆਸਤਿਸਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਪਿਰ) ਪਤੀ ਸਹਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੋ ਬਿਨਾ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਤਿਸਕੀ ਐਸੀ ਚਾਹ ਕਰ ਪਿਆਸੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਵਰਿ ਕਮਲੁ ਕਿਰਣਿ ਆਕਾਸੀ ਬਿਗਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥
ਅੰਕਾਸ ਇਸਥਿਤ ਸੂਰਜ ਕੀ ਕਿਰਣ ਜਬ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਕਮਲ ਕੋ ਸਪਰਸ਼ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਬਿਗਸ
ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਸਤਸੰਗ ਤਲਾਵ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਜਗਜਾਸੂ ਕਮਲ ਕੋ ਜਬ ਚਿਦਾਕਾਸ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਗੁਰੂ ਸੂਰਜ ਕੀ
ਵਾਕ ਕਿਰਣ ਕਾ ਸਪਰਸ਼ ਹੁਆ ਤਬ ਗਜਾਨ ਪਾਇ ਕਰ ਖਿਜ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨੀ ਅੰਤਿ ਐਸੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੨ ॥
(ਅੰਤਿ) ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਨੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨੇ (ਜੋਤੀ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ
ਦਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਾਤ੍ਰਕੁ ਜਲ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਏਰੈ ਬਿਲਪ ਕਰੈ ਬਿਲਲਾਈ ॥

ਪੀਰਾ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪਤੀ ਪਤੀ ਪ੍ਰਕਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਰਾਤੀ ਬੂੰਦ ਬਿਨਾ ਬਿਲਲਾਈ ਹੋਕਰ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਘਨਹਰ ਘੋਰ ਦਸੈ ਦਿਸਿ ਬਰਸੈ ਬਿਨੁ ਜਲ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਬਾਦਲ(ਘੋਰ) ਗਰਜ ਕਰ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਬਰਸਦਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸ੍ਰਾਤ ਬੂੰਦ ਬਿਨਾ ਤਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰਯਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਬਾਦਲ ਸਰਬ ਓਰ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਔਰ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਵਾ ਅਨੇਕ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਬਿਨਾਚਿਤ ਚਾਤ੍ਰਕ ਕੀ ਪ੍ਰਯਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੩ ॥

ਮੀਨ ਨਿਵਾਸ ਉਪਜੈ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਈ ॥

ਮੱਛੀ ਜਲ ਮੈਂ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜਲ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੁਰਬ ਕਮਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਤੀ ਹੈ ॥

ਖਿਨੁ ਤਿਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਪਲੁ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮਰਨੁ ਜੀਵਨੁ ਤਿਸੁ ਤਾਈ ॥ ੪ ॥

ਖਿਨ ਤਿਲ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਾਸ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਕੀ ਜਿਲ ਬਿਨੁ ਸੁਖੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤੀ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਮਰਣ ਅਰ ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਤਿਸ ਮੱਛੀ ਤਾਈ ਜੀਵਨਾ ਭਾਵ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਗਯਾਸੂ ਕੀ ਸੁਭ ਭੁੱਖੀ ਨਾਮ ਤੇ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਨਾਮ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਪੁਰਬ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਖਿਨ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਨਾ ਅਰ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਮੁਰਝਾਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਧਨ ਵਾਂਭੀ ਪਿਰੁ ਦੇਸਿ ਨਿਵਾਸੀ ਸਚੇ ਗੁਰ ਪਹਿ ਸਬਦੁ ਪਠਾਈ ॥

ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਿਛੜੀ ਹੁਈ ਥੀ ਔਰ ਪਤੀ ਰਿਏ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ(ਸਬਦ)ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੇਜ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਣੁ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੀ ਭਗਤਿ ਰਤੀ ਹਰਖਾਈ ॥ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੀ ਜਾਣਕੇ ਗੁਣ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਏ ਹੈਂ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਰਤੀ ਹੁਈ ਅਨੰਦ ਹੁਈ ਹੂੰ ॥ ੫ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੈ ਸਭੈ ਹੈ ਜੇਤੀ ਗੁਰ ਭਾਵੈ ਪ੍ਰਿਉ ਪਾਂਝੀ ॥

ਜਿਤਨੀ ਹੈ ਸਭੀ ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੂ ਕੋ ਜੋ ਗਵਤੀ ਹੈਂ ਸੋ ਪਤੀ ਕੋ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਨਾਲੇ ਸਦ ਹੀ ਸਹਿ ਸੰਗੇ ਨਦਰੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੬ ॥

ਪਤੀ ਸਾਰਾ ਸਦੀਵ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਭਾਵ ਈਸਰ ਜੀਵ ਕੇ ਸਦਾ ਸਾਥ ਹੈ ਅਰ ਜੀਵ ਈਸਰ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਉਤਪੱਤ ਹੈ ਪਰੰਤੂ(ਨਦਰੀ) ਗੁਰੂ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਕਰ ਕੰਕਨ ਸਮ ॥ ੬ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਜੀਉ ਜੀਉ ਹੈ ਸੋਈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ (ਜੀਉ)ਸਤਾ ਰੂਪ ਸੋਈ ਹੈ ਔਰ (ਘਟਿ ਘਟਿ) ਸਰਬ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਬਣਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਘਰ ਹੀ ਪਰਗਾਸਿਆ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਫ਼ਿਪਾ ਕਰ(ਘਰ) ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਹਿਜ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਅਪਨਾ ਕਾਸੁ ਸਵਾਰਹੁ ਆਪੈ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਗੋਸਾਈ ॥

ਹੈ ਭਾਈ ਸੁਖਦਾਤੇ ਗੋਸਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਕਾਰਜ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਸਵਾਰ ਲੇਵੋ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਘਰ ਹੀ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਤਉ ਨਾਨਕ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰ ਜਬ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਹੀ ਪਤੀ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਬ ਵਿਛੋੜੇ ਕੀ ਤਪਤ ਭੁਝ ਗਈ ਭਾਵ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਸਰੀਰ ਧਨਾਦਿ ਸਭ ਮਿਥਨਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਾਗਤੁ ਜਾਗਿ ਰਹੈ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਮੈ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥

(ਜਾਗਤੁ) ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕਰ ਜਾਗਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਜਾਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਔਰ ਜਗਤ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਵੈ ਆਚੁ ਕਾਚੁ ਫਰਿ ਪਾਂਹੀ ॥ ੧ ॥

ਅਨੇਕ ਜਤਨੋਂ ਕਰ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ਕੈਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਜੈਸੇ ਆਗ ਕੀ ਆਗ ਸੇ ਕੰਧ ਢਲ ਪਛਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਇਸੁ ਤਨ ਧਨ ਕਾ ਕਹਹੁ ਗਰਬੁ ਕੈਸਾ ॥ ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨ

ਲਾਗੈ ਬਵਰੇ ਹਉਮੈ ਗਰਬਿ ਖਪੈ ਜਗੁ ਐਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਜਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਤਨ ਔਰ ਧਨ ਕਾ ਗਰਬ (ਕੈਸਾ) ਕਯਾ ਹੈ ਹੇ ਬਾਵਰੇ ਇਸਕੋਬਿਨਸਤੇ ਹੁਏ ਏਹੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਅਰ
ਜੀਵ ਈਡਾ ਮਮਤਾ ਕਰ ਗਰਬ ਮੈਂ ਖਪਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜਗਤੁ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਪ੍ਰਭੂ ਰਖਵਾਰੇ ਰਾਖੀ ਪਰਖੈ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਜਗਦੀਸ ਪ੍ਰਭੂ ਰਖਣਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤੇਰੀ ਜਗ ਹੋਵੈ (ਰਾਖੀ) ਪਾਲਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਸੋਈ) ਤੂੰਹੀ ਸਭ ਧੰਦੇ
ਖਰੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਪਰਖਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇਤੀ ਹੈ ਤੇਤੀ ਤੁਝ ਹੀ ਤੇ ਤੁਮ੍ਹ ਸਹਿ ਆਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਹੈ ਸਭ ਤੁਝ ਤੇ ਉਤਪਤ ਹੁਈ ਹੈ ਤੁਮਾਰੇ ਤੁਲ ਕੋਈ ਔਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜੁਗਤਿ ਵਸਿ ਕੀਨੀ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਜਨੁ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਉਤਪੰਨਤ ਕਰਕੇ ਜੁਗਤੀ ਸੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਵਸ ਕਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਆਪੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਗਯਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਅਮਰੁ ਅਨਾਥ ਸਰਬ ਸਿਰਿ ਮੋਰਾ ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ ਭਰਮ ਭੈ ਖੰਜਨੁ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਹ ਅਮਰ ਹੈ ਅਨਾਥ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸੁਆਮੀ ਨਹੀਂ ਔਰ ਸਿਰੇਮਲੀ ਹੈ (ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ) ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇਵਰਮ
ਰੂਪ ਭੈ ਕੇ ਭੰਜਨਹਾਰ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਾਗਦ ਕੋਟੁ ਏਹੁ ਜਗੁ ਹੈ ਬਪੁਰੇ ਰੰਗਨਿ ਚਿਹਨ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਨਾਨੀ ਸੀ ਬੂੰਦ ਪਵਨੁ ਪਤਿ ਖੋਵੈ ਜਨਮਿ ਮਰੇ ਖਿਨੁ ਭਾਂਈ ॥ ੪ ॥

ਏਹ ਬਪੁਰਾ ਜਗਤੁ ਕਾਗਜ ਕੇ ਕੋਟਵਤ ਹੈ ਔਰ (ਰੰਗਨਿ) ਅਨੰਦੋਂ ਕੀ ਚਿਨ ਅਰ ਚਤੁਰਾਈ ਜੋ ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਨਾਨੀ)
ਛੋਟੀ ਸੀ ਬੂੰਦ (ਪਵਨੁ) ਪੜਨੇ ਸੇ ਤਿਸਕੀ ਅਰਥਾਤ ਕਾਗਤ ਕੀ ਪਤਿ ਖੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੁਛ ਮਾਤ੍ਰ ਕਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
ਸੇ ਅਨੰਦ ਅਰ ਚਤੁਰਾਈ ਬਿਗੜ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਖਿਨੁ ਭਾਂਈ) ਸੀਖ੍ਹ ਹੀ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਨਦੀ ਉਪ ਕੰਠਿ ਜੈਸੇ ਘਰੁ ਤਰਵਰੁ ਸਰਪਨਿ ਘਰੁ ਘਰ ਮਾਹੀ ॥

ਨਦੀ ਕੇ ਕੰਠੇ ਸਮੀਪ ਜੈਸੇ ਘਰ ਔਰ ਬਥਿਛ ਹੋਵੈ ਔਰ ਘਰ ਮੈਂ ਸਰਪਨੀ ਕਾ ਘਰੁ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਇਨਕੇ ਚਿਰ
ਰਹਿਨ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਉਲਟੀ ਨਦੀ ਕਹਾਂ ਘਰੁ ਤਰਵਰੁ ਸਰਪਨਿ ਭਸੈ ਦੂਜਾ ਮਨ ਮਾਂਹੀ ॥ ੫ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਨਦੀ ਉਛਲੀ ਅਰਥਾਤ ਢਾਹੁਟ ਲਗ ਪੜੀ ਤਬ ਕਹਾ ਵਹੁ ਘਰੁ ਅਰ ਕਹਾ ਵਹੁ ਬਥਿਛ ਔਰ ਸਰਪਨੀ
ਭਸ ਲੇਤੀ ਹੈ ਦ੍ਰਾਸਤਾ ਜੈ ਮਿਰਤੁ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉਪਰ ਜੋ ਸਰੀਰ ਘਰਕੇ ਐ ਬਿਛਕੇ ਤੁਲ ਹੈ ਸੋ ਛੇਤੀ ਨਸਰ
ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਦੂਜਾ) ਦੂਜੇ ਭਾਵਨਾ ਜੋ ਮਨ ਮੈਂ ਹੈ ਏਹੀ ਸ੍ਰਾਪਨੀ ਪੁਰਸ ਕੇ ਭਸਤੀ ਹੈ ॥੫॥ ਜੋ ਕਰੇ ਕੋਈ ਇਸ ਸਰਪਨੀ
ਸੇ ਬਚਤਾ ਭੀ ਹੈ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਰੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਬਿਖਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਰੀ ॥

ਗੁਰੁ ਜੋ (ਗੁਰ) ਪੁਸ਼ਤ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਬਚਨ ਜੋ ਗਯਾਨ ਧ੍ਰਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਪੂਰੀ ਮਤਿ (ਗਾਰੁ)
ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਹਮ ਨੇ ਵਿਖੇ ਰੂਪ ਜਹਿਰ ਜਲਾਈ ਹੈ ॥

ਮਨ ਤਨ ਹੋਵ ਭਏ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਰੀ ॥ ੬ ॥

ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਜੋ ਨਿਰਾਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਸਾਧਨੋਂ ਸੇ ਸੁਸਟ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰ (ਹੋਵ) ਸੀਤਲ ਹੁਏ ਹੈਂ
ਔਰ ਸਚ ਕੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਇਸੀਤੇ ਹਮ ਹਰੀ ਆਗੇ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇਤੀ ਹੈ ਤੇਤੀ ਤੁਧੁ ਜਾਚੈ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮਾਂਗਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਮਾਰੇ ਪਰਕਿਰਪਾ
ਕਰੇ ਹਮ ਜੋ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੇਵੇ ॥

ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਪਤਿ ਰਾਖਹੁ ਸਾਭੁ ਮਿਲੈ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਗੁਪਾਲ ਮੇਰੀ ਏਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਸਚੁ ਸਰੂਪ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਅਰੁ ਮੇਰੀਪਤਿ ਰਬੋਹਮ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਣ ਪਜੇ ਹੈ ॥੭॥

ਬਾਧੀ ਧੰਧਿ ਅੰਧ ਨਹੀ ਸੂਝੈ ਬਧਿਕ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ॥

ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਧੰਧੋਂ ਮੈਂ ਬਾਂਧੀ ਹੁਈ ਅੰਧ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਤੁਝ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਧਕ ਸਮ ਭਾਵ ਹਿੰਸਾ ਸਹਿਤ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਮਾਵਤੀ ਹੈ ॥
ਜੋ ਕਰੋਂ ਗਾਯਤ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਤ ਸੂਝਸਿ ਬੂਝਸਿ ਸਚ ਮਨਿ ਗਿਆਨੁ ਸਮਾਵੈ ॥ ੮ ॥

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੇ (ਸੂਝਸਿ) ਅਨਾਤਮਾ ਕੀ ਸੋਝੀ ਔਰ ਆਤਮਾ ਕੀ (ਬੂਝਸਿ) ਰਾਜਾਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਚਾ

ਗਜਾਨੁ ਮਨ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਤਮਾ ਅਨਾਤਮਾ ਕੋ ਭਿੰਨ ੨ ਜਾਨ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਅਪਰੇਖ ਗਜਾਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਹ ਸਾਧੂ ਬਿਨੁ ਕਾਚੀ ਮੈ ਪ੍ਰਫੁਟਿ ਗੁਰ ਅਪਨਾ ॥

ਦੇਹ ਦੇਹੀ ਨਿਰਗੁਣ ਔਰ ਸਚ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਾਚੀ ਹੈ ਮੈਨੇ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸੋ ਪ੍ਰਫੁਟਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਖਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਜਗੁ ਸੁਪਨਾ ॥ ੯ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ (ਪ੍ਰਭੁ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਦਿਖਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਜਗਤ ਸੁਪਨਾ ਰੂਪ ਭਾਵ ਮਿਥਯਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ੨ ॥ ਪੁਨਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾਂ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੀਨ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਸਾਰਿੰਗ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਪੀਯਾ ਔਰ ਮਥੀ ਜਲ ਸੇ ਹੀ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪੀਯਾ ਬਿਤ ਔਰ ਬੁਧੀਰੂਪੀ ਮਥੀ ਨਾਮ ਜਲ ਸੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਾਰਿੰਗ) ਮ੍ਰਿਗ ਕੋ ਘੋੜਾ ਹੇੜੇ ਕਾ ਸਬਦ ਸੁਹਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰੀਯੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਸੁਹਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰੈਨਿ ਬਬੀਹਾ ਬੋਲਿਓ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਖੀ (ਰੈਨਿ) ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਬਿਤ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਾਪੀਯਾ (ਬੋਲਿਓ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਉਲਟੈ ਕਬਹੂ ਜੋ ਤੈ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ॥ ੨ ॥

ਪਤੀ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਬੀ ਉਲਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ (ਤੈ) ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨੀਦ ਗਈ ਹਉਮੈ ਤਨਿ ਬਾਕੀ ਸਚ ਮਤਿ ਰਿਵੈ ਸਮਾਈ ॥ ੩ ॥

ਨਿੰਦਾ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਅਵਿਵੇਕਾ ਨਿੰਦਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਭੀ ਤਨ ਸੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਸਚੀ ਸਿਖਯਾ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਰੂਪੀ ਬਿਰਖੀ ਉਡਉ ਭੂਖਾ ਪੀਵਾ ਨਾਮੁ ਸੁਭਾਈ ॥ ੪ ॥

(ਰੂਪੀ) ਬਾਹਰ ਕੇ ਔਰ ਬਾਹਰ ਕੇ ਬਿਛੁਰਦਿਓ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਭੂਖਾ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ਜਬ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪੀਵਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥

ਲੋਚਨ ਤਾਰ ਲਲਤਾ ਬਿਲਲਾਤੀ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਰਜਾਈ ॥ ੫ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨਕੀ ਤਾਰ ਨੇਤ੍ਰੀ ਲੱਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕੋ ਪਿਆਸੀ (ਲਲਤਾ) ਦਰਸਨ ਬਿਲਲਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਬਿਨੁ ਸੀਗਾਰ ਕਰੀ ਤੇਤਾ ਤਨੁ ਤਾਪੈ ਕਾਪਰੁ ਅੰਗਿ ਨ ਸੁਹਾਈ ॥ ੬ ॥

ਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਸਾਧਨੋਂ ਕੋ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਤਿਤਨਾ ਹੀ ਤਨਕੋ ਅਧਿਕ ਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਪੜਾ ਭੀ ਤਨਕੋ ਸੁਹਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਕਪੜਾ ਸਰੀਰ ਭੀ ਅਭਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ॥ ੬ ॥

ਅਪਨੇ ਪਿਆਰੇ ਬਿਨੁ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੰਉ ਬਿਨ ਮਿਲੇ ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥

ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਮਾਦੇਸ਼ਿਨਾਇਕ ਬਿਨਾ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੂੰ ਬਿਨਾ ਮਿਲੇ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੋਸਾਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੭ ॥

ਪਿੰਤੂ ਨਜੀਕਿ ਨ ਬੂਝੈ ਬਪੁੜੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ ॥ ੮ ॥

ਜੋ (ਪਿੰਤੂ) ਪਤੀ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ (ਬਪੁੜੀ) ਵਿਚਾਰੀ ਬੁਧੀ ਬੁਝਤੀ ਨਹੀਂ ਬੀ ਸੋ ਹਮਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ੯ ॥

ਜਬ ਪਤੀ (ਸਹਜਿ) ਗਜਾਨ ਦ੍ਰਾਵਾ ਮਿਲਾ ਤਬ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਪੁਨਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਾਸ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੁਝਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਕੀਮਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧੦ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ (ਤੁਝਤੇ) ਤੇਰੇ ਤੇ ਭਾਵ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਪਤੀਆਪਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੧੦ ॥ ੩ ॥ ਕਰਮੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉਚ ਨੀਚ ਕੀ ਗਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਖਲੀ ਊਂਭੀ ਜਲੁ ਭਰ ਨਾਲਿ ॥ ਭੂਗਰੁ ਉਚਉ ਗੜੁ ਪਾਤਾਲਿ ॥

(ਅਖਲੀ) ਲਮਕੀ ਵਾ ਜਾਨਵਰ ਵਸੇਸ ਨਾਲ ਗਰਦਨ ਦੇਹੇਠਲੇ ਪਾਸੇ ਗੁਥਲੀ ਸੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਉਸ ਮੈਂ ਜਲਭਰ ਕਰਉਤਤਾ ਹੈ ਉਚੇ ਪਰਬਤ ਔਰ ਬਿਲਿਓਂ ਪਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਫੇਰ (ਪਾਤਾਲਿ) ਨੀਚੇ ਆਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਉਸਕੀ ਗਰਦਨ ਤਲੇ ਇਕ

ਮਾਸ ਕੀ ਗੁਥਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਵੁਹ ਉਸਕੇ ਭਰ ਕਰ ਉਚ ਅਸਥਾਨੋਂ ਪਰਥਤੋਂ ਕਿਲੋਂ ਪਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਜਬ ਜਲ ਮੁਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਨੀਚੇ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ਦੁਸ਼ਾਤ ਮੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਅਖਲੀ ਪੁੰਨਾ ਰੂਪੀ ਜਲਕੀ ਨਾਲ ਰਿਦਾ ਭਰ ਕਰ ਉਚੇ ਸਥਾਨ ਸੁਰਗੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪੁੰਨ ਖੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ (ਪਾਤਲਿ) ਨੀਚੇ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਰੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਾਡੀ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਗਰੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਮਾਰਗੁ ਮੁਕਤਾ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਅੰ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਸੀਤਲ ਹੋਏ ਹੈਂ ਖੁਲਾ ਰਸਤਾ ਉਸਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਮਾਰਾ ਹੈ ॥

ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਨਾਵੈ ਕੀ ਜੋਤਿ ॥ ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ ਢਲਾ ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਭੋਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੈਂ (ਅੰਧੁਲੇ) ਅਗਿਆਨੀ ਕੋ ਨਾਮ ਜਾਪਨੇ (ਜੋਤਿ) ਗਿਆਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਆਸਰੇ ਢਲਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭੈ ਕਰਕੇ ਭੇਤੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਪਰੁ ਜਾਣਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਤਕੀਐ ਸਾਚੈ ਤਾਣਿ ॥

ਜੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਸਤਾ ਜਾਤਾ ਆਰੁ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਤਕੀਐ) ਆਸਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚੇ ਬਲ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਸਿ ਰੂੜੀ ਬਾਣਿ ॥ ਬੈਂ ਭਾਵੈ ਦਰੁ ਲਹਿਸਿ ਪਿਰਾਣਿ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਜੋ (ਰੂੜੀ) ਸੁੰਦਰ ਬਾਣੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਮਾਲਤੇ ਹੈਂ (ਬੈਂ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਐਰ (ਦਰੁ) ਸੂਰੂਪ ਕੋ (ਪਿਰਾਣਿ) ਪਛਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਉਡਾਂ ਬੈਸਾ ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਾਮ ਆਧਾਰ ॥

ਵਹੁ (ਉਡਾ) ਚਲਤੇ ਬੈਠਤੇ ਏਕ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਥਿੜੀ ਤਾਰ ਇਕ ਰਸ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾ ਜਲੁ ਭੂਗਰੁ ਨ ਉਚੀ ਧਾਰ ॥

ਤਿਨ ਕੋ ਜਮ ਮਾਰਗ ਕੀ ਨਦੀਓਂ ਕਾ ਜਲ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਐਰ ਨਾ ਪਰਥਤੋਂ ਕੀ ਉਚੀ ਧਾਰਾ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਨ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੁੰਨੋਂ ਰੂਪੀ ਜਲੁ ਭਰਾ ਹੈ ਨ ਸੁਰਗਾਇ ਪ੍ਰਥਤੋਂ ਪਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਨ ਉਨ ਸੇ ਉਚੀ ਧਾਰਾ ਮਹਰਜਨਾਇ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਾ ਤਹ ਮਗੁਨ ਚਾਲਣ ਹਾਰ ॥ ੩ ॥

ਕਯੋਂਕਿ ਤਿਨਕਾ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਵਸਾ ਹੁਆ ਹੈ ਐਰ ਵਹੁ ਤਿਸੁ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਚਲਣਹਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥੩॥

ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਵਸਹਿ ਤੁਹੈ ਥਿਧਿ ਜਾਣਹਿ ਬੀਜਉ ਮਹਲੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਤੂੰ ਵਸਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਥਿਧਿ ਜਾਨੀਤੀ ਹੈ ਹੋਰ ਫੂਜੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਸਮਝ ਨ ਹੋਵੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਦਬਿਆ ਛਾਪੈ ॥

ਕਯੋਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਐਰ ਸਭ ਜਗਤ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਵਾ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ (ਛਾਪੈ) ਉਥਾਰੇ ਮੈਂ ਦਬਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਭੂਤਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਮਾਯਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਥਾਰਾ ਹੈ ॥

ਕਰਣੁ ਪਲਾਵ ਕਰੈ ਬਿਲਲਾਤਉ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥

(ਕਰਣ ਪਲਾਵ) ਉਚੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਬਿਲਾਪ ਕਰ ਭਾਵ ਬਿਤਨਾ ਹੀ ਰੁਦਨ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀਤਾ ਵਾ ਜਪਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਪਲ ਪੰਕਜ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਛਡਾਏ ਜੇ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸਿਵਾਪੈ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਆਣੇ ਭਾਵ ਸਿਧਾਤੁ ਜਾਣੇ ਤੋ (ਪਲ ਪੰਕਜ) ਨੇਤ੍ਰ ਕਮਲ ਕੇ ਵਰਕਟੇ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੁਆ ਦੁਖ ਸੇ ਛੁਡਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਧਰਮ ਪਲ ਮੈਂ ਉਧਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਮੂਰਖ ਅੰਧੇ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥ ਇਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥

ਇਕ (ਅੰਧੇ) ਅਗਿਆਨੀ ਤਨ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਮੂਰਖ ਹੈ ॥ ਇਕਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭੈ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਮੀਠੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ॥ ਜਿਨਿ ਪੀਤੀ ਤਿਸੁ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਸਚੀ ਹੈ ਐਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰਵਤ ਮੀਠੀ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਪੀਤੀ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਮੋਖ ਦੁਆਰ) ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਨਾਮੁ ਭੈ ਭਾਇ ਰਿਦੈ ਵਸਾਹੀ ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਸਦੁ ਬਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਅਰ ਭੈ ਕਰ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਕਰਣੀ (ਗੁਰ) ਵਡੀ ਹੈ ਅਰ ਬਾਣੀ ਭੀ ਸਹੀ ਹੈ ॥

ਇੰਦੁ ਵਰਸੇ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਇੰਦੁ ਭਾਵ ਮੇਘ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਜਿਨਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਬਰਖਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਤੁਧੀ ਰੂਪ ਧਰਤੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਕਾਲਰਿ ਬੀਜਸਿ ਦੁਰਮਤਿ ਐਸੀ ਨਿਗੁਰੇ ਕੀ ਨੀਸਾਣੀ ॥

(ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਈ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਨਿਗੁਰੇ ਕੀ ਨਿਸਾਣੀ ਐਸੀ ਹੈ (ਕਾਲਰਿ ਬੀਜਸਿ) ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਅਰਥਾਤ ਬਿਸਿਰਿ ਮੈਂ ਧਨ ਕੋ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਬਹੁ ਪੇਰ ਅੰਧਾਰਾ ਭੂਖਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀ ॥ ੬ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅਭਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਘਨ ਅੰਧਾਰਾ ਹੋਰਾ ਹੈ ਜਲ ਸੇ ਬਿਝਾਂ ਹੀ ਭੂਖ ਮੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਗਤ ਯਦਪ ਅਸਤ ਭੀ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਜੀਵ ਸਤ ਜਾਨ ਕਰ ਲੰਪਟ ਹੁਏ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਨੇ ਸੁ ਪ੍ਰਭੂ ਰਜਾਇ ॥ ਜੇ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੋਰਣਾ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੇ ਕੁਛ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਰਜਾਇ ਮੈਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਧੁਰ ਸੇ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਜੋ ਮੋਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੇ ਬਾਧਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥ ਏਕ ਸਬਦਿ ਰਾਚੈ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੭ ॥

ਹੁਕਮ ਕਾ ਬਾਧਾ ਹੁਆ ਜੀਵ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਏਕ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੈਂ ਰਾਚੈ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਚਹੁਦਿਸਿ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੈ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਚਹੁਦਿਸਿ ਨਾਮ ਪਤਾਲ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਅਰ ਨਾਮ ਚਾਰ ਅਰ ਚਾਰ ਆਨ ਇਸ ਔਰ ਅਕਾਸ ਅਰ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਭਾਵ ਦਸੋਦਿਸਾ ਮੈਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਵਰਤੈ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਬੈਅਲ ॥

ਹੇ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸਚਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਸਤਾ ਸਫੁਰਤੀ ਕਰਕੇ ਸਭ ਮਹਿ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਵਹੁ ਮਿਲੈ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਬਿਆਨ ਰੂਪ (ਬੈਅਲ) ਦਿਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਾਂਮਣੁ ਮਰਣਾ ਦੀਸੈ ਸਿਰਿ ਉਭੋ ਖੁਪਿਆ ਨਿਦਾ ਕਾਲ ॥

ਗਿਆਨ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੰਮਣਾ ਅਰ ਮਰਣਾ ਸਿਰ ਪਰ (ਉਭੋ) ਖੜਾ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਖੁਪਿਆ ਨਿੰਦਾ ਕਾਲ ਏਹ ਭੀ ਸਿਰ ਪੁਰ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸਾਚੀ ਨਦਰਿ ਰਸਾਲ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਰਸਾਲ) ਰਸੋਂ ਕੋ ਘਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੈ ਔਰ ਸਾਚੀ ਨਜ਼ਰ ਹੋਜਾਵੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਧਾਨੋਂ ਵਿਖੇ ਏਕ ਆੜ ਨਾਮ ਪੰਛੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਜੀਵ ਮਾਰ ਕਰ ਖਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭੀ ਵਰਨੇ ਜਾਲਮੋਂ ਵਸਾਇਆ ਹੁਆ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਪਰਥਾਇ ਜੀਵ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਰਣ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਸਾਰ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਕੰਠੇ ਬੈਠੀ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ ॥ ੧ ॥

ਮਰਣ ਕੀ ਔਰ ਮੁਕਤੀ ਪਦ ਮੈਂ ਇਸਬਿਤੀ ਕੀ ਤੂੰ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੈਂ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਪਛਾਨਣੇ ਤੇ ਤੂੰ (ਕੰਠੇ) ਕੰਠੇ ਪੁਰ ਭਾਵ ਨਿਆਰੀ ਬੈਠੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਤੈਨੇ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਭੂ ਕੈਸੇ ਆੜਿ ਢਾਬੀ ਜਾਲਿ ॥ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਚਹਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਚਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਆੜ ਤੂੰ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਜਾਲ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਢਸ ਰਹੀ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਸਰਬ ਕੀ ਸਮਾਲ ਅਰਥਾਤ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿ ਕੀ ਖਬਰ ਲੈਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਅਲਖ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਚਤੀ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਵਿਗਾਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਏਕ ਜੀਅ ਕੈ ਜੀਅ ਖਾਹੀ ॥ ਜਲਿ ਤਰਤੀ ਬੁਝੀ ਜਲ ਮਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਅਪਣੇ ਜੀਵ ਕੀ ਰਖਿਆ ਵਾ ਪਾਲਣਾ ਵਾਸਤੇ ਕਈ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਖਾਤੀ ਹੈਂ ॥ (ਜਲਿ) ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਤਰਤੀ ਹੁਈ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸਿਓਂ ਕੋ ਭੋਗਤੀ ਹੁਈ ਵਿਸਯ ਜਲ ਮੈਂ ਛੁਬੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਜੀਅ ਕੀਏ ਪ੍ਰਤਪਾਨੀ ॥ ਜਬ ਪਕੜੀ ਤਬ ਹੀ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤੈਨੇ (ਪ੍ਰਤਪਾਨੀ) ਹਾਥੋਂ ਸਾਥ ਪਕੜਕਰ ਮਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਜਬ ਜਮਕੂਟੋਂ ਨੇ ਪਕੜੀ ਤਬਹਿ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਗਲਿ ਫਾਸ ਪੜੀ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥ ਉਡਿ ਨ ਸਾਕੈ ਪੰਖ ਪਸਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਅਤੀ ਭਾਰੀ ਗਲ ਮੈਂ ਪੜੀ ਤਬ ਇਵੈ ਰੂਪ ਪੰਖੋਂ ਕੋ ਪਸਾਰ ਕਰ ਉਡਿ ਅਰਥਾਤ

ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਸਕੇਂਗੀ ॥ ੪ ॥

ਰਸਿ ਬੁਗਹਿ ਮਨਮੁਖਿ ਗਾਵਾਰਿ ॥ ਫਾਬੀ ਛੂਟਹਿ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ੫ ॥
ਹੇ ਮਨਮੁਖ ਗਵਾਰੀ (ਰਸਿ) ਅਨੰਦ ਸਹਿਤ ਚੋਗ ਕੇ ਬੁਗਤੀ ਹੈ ਛਾਵ ਵਿਸਿਓਂ ਕੇ ਭੋਗਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਫਾਬੀ ਹੂਈਗਿਆਨ
ਵੀਚਾਰ ਆਦਿਕ ਗੁਣਾਂ ਕਰ ਛੂਟੇਂਗੀ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਚੂਟੈ ਜਮ ਕਾਲੁ ॥ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲੁ ॥ ੬ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਜਮ ਕਾਲ ਕਾ ਜਾਲ ਟੁਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਚੇ ਸਬਦ ਕਾ ਸਮਾਵਣਾ ਕਰ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਖੀ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਚਖੈ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ੭ ॥
ਜਿਨਕੇ ਸਾਖੀ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ (ਸਾਰੁ) ਸਮਾਲਾ ਹੈ ॥ ਔਹ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਹਿਰਦੇਮੈਂ
ਧਾਰਨ ਕਰ ਚਾਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਸੇ ਦੁਖ ਆਗੈ ਜਿ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸੇ ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਾਚੇ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਭੋਗੋਂ ਮੈਂ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਗੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸੋਚਿਨਾ
ਜੀਵ ਕੇ ਮੁਕਤ ਪਰਾਪਤ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਵਿਣੁ ਕਰਮੈ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ (ਕਰਮ) ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੈ ਤੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਐ ਕੰਨਹੁ ਹੋਈਐ ਜਾਂ ਹਰਿ ਕੀ ਹੋਇ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ (ਕੰਨਹੁ) ਸੁਪ ਰੂਪ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਔਹ ਸਤਿਗੁਰ ਤੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਾ ਹਰੀਕੀਆਗਿਆਹੋਤੀਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ
ਪਾਈਐ ਸਾਚਾ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪਿਆਰੇ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੇ ਲਾਉ ॥ ਜੇ ਕਰੇਂ ਹਰੀ ਕਰਾ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ १ ॥
ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸਚਾ ਹਰੀ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰ ਪਾ ਕਰ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਉਪਜੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਸਾ ਜਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਗਿਆਨ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ (ਇਹ) ਇਹ ਪ੍ਰਤਕ ਸੰਸਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਬੁਝੀਐ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਨਹ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰੀ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਮੈ ਪਜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਸਬਦ ਕਮਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੁਆ
ਸਦਾ ਹੀ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸੋਈ ਪਾਏ ਜਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ੩ ॥
ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦਰਵਾਜਾ ਗਿਆਨ ਸੋਈ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬੀਚ ਤੋ ਆਪਾਭਾਵ ਗਵਾਇ ਦੇਵੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਿਵ ਘਰਿ ਜੰਮੈ ਵਿਚਹੁ ਸਕਤਿ ਗਵਾਇ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ (ਸਿਵ ਘਰਿ ਜੰਮੈ) ਪਰਮਾਤਮ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਵੈ ਔਹ ਮਾਇਆਕੇ ਮਨਬੀਚਤੇਗਵਾਇਦੇਵੈ ॥

ਅਚਰੁ ਚਰੈ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਪਾਏ ਪੁਰਖੇ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇ ॥ ੪ ॥
ਜੋ (ਅਚਰੁ ਚਰੈ) ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਾ ਅਭਾਵ ਕਰੇ ਤੋ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਬਿਬੇਕ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਪੁਰਖ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਧਾਤੁਰ ਬਾਜੀ ਸੰਸਾਰੁ ਅਚੇਤੁ ਹੈ ਚਲੈ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥
ਸੰਸਾਰ ਬਾਜੀ (ਧਾਤੁਰ) ਧਾਇ ਜਾਣੇ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ਔਹ ਜੀਵ ਅਚੇਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਯਾਹੀ ਤੇ ਸੁਆਸੋਂ ਰੂਪ
ਮੂਲ ਕੇ ਗਵਾਇ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ੫ ॥
ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਹ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਪਲੈ ਪਝਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ

ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਲੁ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਰਿਵੈ ਭੀਚਾਰਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜੇ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਾਇਆ ਨਹੀ ਹੈ ਮਨ ਨੇ ਘੋਰ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵੇ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਭਵਜਲੁ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥ ੬ ॥

ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥ ਔਰ ਵਹੁ ਹਰ ਸਮਯ ਅੰਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਦੇਖ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਆਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਟੁੱਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਹਰ ਵਕਤ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਓਟ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਹਰਿਜੀਉ ਪਾਵਉ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਹਰਿਜੀਉ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮੇਲੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੈਂ (ਮੋਖਦੁਆਰੁ) ਗਿਆਨ ਕੇ ਪਾਵਾਂ ॥ ੭ ॥

ਮਸਤਕਿ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਠਾਕੁਰਿ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੇ (ਮਸਤਕਿ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਠਾਕਰ ਨੇ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਸੇ (ਲਿਲਾਟਿ) ਮਥੇ ਪੁਰ ਉਤਮ ਮਧਮ ਵਾ ਨੀਚ ਲੇਖਲਿਖਾ ਹੈ ਸੇ ਮੇਟਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਜਿਨ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਭਾਇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਭਾਣਾ ਭਾਵਣਾ ਹੈ ਸੇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਜਗੁ ਵਰਤਣਾ ਕ੍ਰਿਗੁਣ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਸਭ ਜਗ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਗੁਣੀ ਵਿਸਿਓਂ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮ ਭੰਡੁ ਸਹੈ ਮਾਰਿ ਜਨਮਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰੁ ॥

ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਜੇ ਬਿਨਾ ਜਮ ਕਾ ਭੰਡ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਧਾਰੇਧਰ ਮਰਕੇ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਭੇਟੇ) ਮਿਲੇ ਤੋ ਮੁਕਤ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਔ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਇ ॥ ਵਡਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ

ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਕਰ ॥ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਦੇਇ ਆਪਾਰੁ ॥

ਹਰਿ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਸਭ ਸਿਸਟੀ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਆਧਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਕੀਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ਪਿਆਰੁ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕਾ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪਿਆਰ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੋ ਭਾਣੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੋਇਆ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਨੁ ਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਜਨਮ ਸਵਾਰਨਹਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਣੈ ਮੈਂ (ਭੋਇਆ) ਮਿਲਣਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਸਤਿ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੂਭੈ ਕੋਇ ॥

(ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ) ਧੰਨ ਧੰਨ ਵਾ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਕਰ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਏਹ ਬਾਣੀ ਸਤ ਹੈ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੂਭਤਾ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਲਾਹੀਐ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਤੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਏ ਤਿਸਕੇ ਤੁਲ ਕੋਈ ਬਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਕਰਮਿ ਪਰਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਤਿਸਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇ ਹੀ ਤਬ ਆਪੇ ਬਖਸ਼ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਾਹਰੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਵੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ਜੋ (ਮਾਹਰੋ) ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਦਿਖਾਇ ਵੀਆ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਸੈ ਮਨੁ ਸੰਤੋਖੀਐ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਸਾਏ ਕਰ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸੰਤੋਖ ਗੁਆ ਹੈ ਵਹੁ ਸਰ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਾਇ ਰਹੇ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੈ ਨਾਇ ਸਦਾ ਹਰੀਆਵਲੀ ਫਿਰਿ ਸੁਕੈ ਨਾ ਕੁਮਲਾਇ ॥ ੪ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਜੋ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਹਰੀਆਵਲੀ ਸਦਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਬਹੁਕੋ ਕੁਮਲਾਇ ਕਰ ਸੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਗੁਣ ਹਰੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਰਬਾਵਤੇ ਨਹੀਂ ਅਰ ਨਾ ਅਭਾਵ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਪਤੀਆਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੋ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਕੋਈ ਮਨ ਮੈਂ (ਪਤੀਆਇ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੇਵੋ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਭੇਟੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਹਰੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਾਡੀ ਸੁਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਹਰਿਧਨੁ ਨ ਪਾਇ ॥ ੫ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਭਰਮ ਨੇ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਬਿਨਾ ਭਾਗੋਂ ਜੋ ਹਰੀ ਧਿਆਨ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਸਭਾ ਧਾਤੁ ਹੈ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣੀ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਧਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਭ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਰਗਾਇ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੁਕਤਿ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ ਨਹੁ ਪਾਇਨਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਤਿਨਕੇ ਮੁਕਤੀ ਕਬੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ (ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ) ਗਿਆਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬੰਧਨੁ ਨ ਤੁਟਹੀ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ੬ ॥

ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਜੀਵਕੇ ਜਨਮਾਇ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਤੁਟਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਤਿਨਕਾ ਪਿਆਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੀਭਿਤ ਮੋਨੀ ਬਕੇ ਬੇਧਾਂ ਕਾ ਅਭਿਆਸੁ ॥

ਬੇਧਾਂ ਕਾ ਪਾਠ ਪੜ ਪੜ ਕਰਕੇ ਪੀਭਿਤ ਬਕੇ ਹੈ ਔਰ ਮੋਨੀ ਮੋਨ ਕਰ ਆਰ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਬੇਦ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਬਕੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਨਹੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਹੋਵੈ ਵਾਸੁ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਹਰੀਨਾਮ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੋਂ (ਨਿਜ ਘਰਿ) ਸ੍ਰੈ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਮ ਕਾਲੁ ਸਿਰਹੁ ਨ ਉਤਰੈ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟ ਵਿਲਾਸੁ ॥ ੭ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਸਿਰ ਤੋਂ ਉਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅੰਤਰ ਕਪਟ ਰਖਣੇ ਸੇ ਜੀਵ ਕਾ ਬਿਨਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿਨਾਵੈ ਨੋ ਸਭੁ ਕੋ ਪਰਤਾਪਵਾ ਵਿਲੁ ਭਾਗਾਂ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ (ਪਰਤਾਪਵਾ) ਰਾਹਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾਂ ਉਤਮ ਭਾਗੋਂ ਜੋ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ ਹਰਿਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਨਦਰ ਕਰੇ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲੀਏ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਬਸੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੋ ਹੀ ਪਤਿ ਉਪਜੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਾਂ ਸਮਾਇ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਨਾਮ ਜੋ ਹੀ ਪਤਿ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਅਰ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਸਮਾਇ ਰਹਿਯਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅਸਟਪਵੀ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰਕੀ ਕਾਰੈ ਲਾਏ ॥ ਦੁਖੁ ਪਲਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥

ਜਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਗਿਆਸੂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਾਰ ਮੈਂ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਦੁਖ ਕੋ (ਪਲਰਿ) ਤਿਆਗ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚੀ ਗਤਿ ਸਾਚੈ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥ ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਸੁਲਾਏ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚੇ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਵਣੇ ਜੋ ਸਾਚੀ ਯਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਕੁਰ ਸਬਦ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕੋ ਸੁਣਤੇ ਸੁਲਾਵਤੇ ਰਹੇ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਨਿਪਾਨੁ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿਧਨੁ

ਪਾਈਐ ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਪਿਆਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਪਾਨ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰ ਰੁਝੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਧਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ

(ਸਹਜ) ਸੂਰੂਪ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਕਾਮਣਿ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਦੁਹਚਾਰਣੀ ਕਹੀਐ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ਜੇ ਦੋਹਾਗਣੀ ਇਸਰ੍ਹੀ ਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਦੁਹਚਾਰਣੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵ ਖਵਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਇਹੁ ਬਾਇ ਆਚਾਰੁ ॥ ਬਹੁ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ॥ ੨ ॥
ਇਸੀ ਪਰਕਾਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਇਹ (ਆਚਾਰੁ) ਕਰਤਬ (ਬਾਇ) ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਸਾਰ ਕਰ ਬਹੁਤੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਤੋ ਦ੍ਰਿੜਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਮਣਿ ਬਣਿਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਸਬਦੇ ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਉਰਧਾਰਿ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਕਾਮਣੀਓਂ ਕਾ ਸੀਗਾਰ ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਪਿਰੁ) ਪਰਮੇਸਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਕਹੀਐ ਨਾਰਿ ॥ ੩ ॥
ਹੇਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰ ਜੋ ਏਕ ਕੋ ਪਛਾਣਤੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਇਸਰ੍ਹੀ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰਦਾਤੇ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਮਨਮੁਖ ਲੋਭਿ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇਆ ॥
ਗੁਰੂ ਦਾਤੇ ਜੇ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਔਰ ਮਨਮੁਖ ਲੋਭੀ ਦੂਜੇ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਐਸੇ ਗਿਆਨੀ ਬੂਝਹੁ ਕੋਇ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰਭੇਦੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥
ਕੋਈ ਗਿਆਨੀ ਪੂਛ ਲੇਵੇ ਸਭ ਐਸੇ ਹੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਗੁਰ ਭੇਦੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੪ ॥

ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਬਿਨੁ ਮਨ ਮੂਏ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥
ਕਹੀਆ ਹੋਈਆ ਕਹਾਣੀਆ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਮੂਏ ਬਿਨਾਂ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥
ਗਿਆਨ ਮਤੀ ਕਮਲ ਪਰਚਾਸੁ ॥ ਤਿਤੁ ਘਾਟਿ ਨਾਮੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੫ ॥
ਗਿਆਨ ਕੇ ਗ੍ਰਹਣ ਜੋਗ ਜਿਨਕੀ ਮਤੀ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਔਰ ਤਿਸ (ਘਾਟਿ) ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਨਾਮੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਹਉਮੈ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਨਾ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਨਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਸਭ ਕੋਈ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀਤੇ ਨਾ ਤੇ ਮਨ ਹੀ (ਭੀਜੈ) ਸਨਿਗਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਂ ਸੁਖ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ ਆਪੁ ਜਾਣਾਏ ॥ ਬਿਰਥੀ ਭਗਤਿ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥ ੬ ॥
ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਰਕੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕੇ ਆਪ ਕੋ ਜਾਣਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤਿ ਸਭ (ਬਿਰਥੀ) ਨਿਸਫਲ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸੇ ਭਗਤ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥
ਸੋਈ ਭਗਤ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਏ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਸਦਹੀ ਨਾਮੁ ਵੇਖਹਿ ਹਜੂਰਿ ॥ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੭ ॥
ਸਦੀਵ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸਾਮੀਪ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥੭॥
ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਵਡਾ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ਹਜੀ ਆਪੇ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਹਉਮੈਂ ਕਾ ਬੜਾ ਰੋਗ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਏਹੁ ਰੋਗੁ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥੮॥
ਏਹ ਰੋਗ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੀਉ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਸਚ ਸੂਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥੮॥ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੇ ਦਾਤੇ ॥ ਅਪਨੇ ਜਨ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ ਦਾਤੇ ॥ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਸੰਗ (ਰਾਤੇ) ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥
ਜਨ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਦਿਨ ਸੁ ਰਾਤੇ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ॥
ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਰਾਤੇ ਹੋ ਅਰ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤੁਮਾਰੇ ਮਨ ਸੇ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤੇਹੀ ਵਾ ਉਨਕੇ ਮਨ ਤੇ ਤੁਮਾਇਕ

ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਵੀਸਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ॥

ਗੋਪਾਲ ਗੁਣ ਨਿਪਿ ਸਦਾ ਸੰਗੇ ਸਰਬ ਗੁਣ ਜਗਦੀਸਰੈ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸਦਾ ਸੰਗ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਯੁਕਤ ॥

ਮਨੁ ਮੋਹਿ ਲੀਨਾ ਚਰਨ ਸੰਗੇ ਨਾਮ ਰਸਿ ਜਨ ਮਾਭੇ ॥

ਤੈਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਮਨ ਆਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰ (ਰਸਿ) ਆਨੰਦ ਸਹਿਤ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਮਾਭੇ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਦਹੂ ਕਿਨੈ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਜਾਭੇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਰੂਪ ਤੂੰ ਮੈਂ ਸੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੁਮ ਜਾਣੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥ ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਤੁਮ ਭਾਰੇ ॥

ਹੇ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੀ ਗਤੀ (ਅਗਮ) ਕਠਨ ਹੈ ਮਹਾ ਪਾਪੀ ਤੁਮਨੇ ਭਾਰ ਦਿਏ ਹੈਂ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਸੁਆਮੀਆ ॥

ਹੇ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਯਾਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗੇ ਭਜੁ ਨਿਸੰਗੇ ਰੰਉ ਸਦਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀਆ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੇ ਨਿਸੰਗ ਹੋਕਰ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਤੂੰ ਸਦੀਵ (ਰੰਉ) ਰਮਣ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕ੍ਰਮੰਤ ਜੋਨੀ ਤੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਤ ਭਾਰੇ ॥

ਕੁੰਝੋਂ ਜਨਮ ਜੇ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮੰਤ ਚਰੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਤੈਨੇ ਭਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਵਰਸ ਪਿਆਸ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਲੇਹੁ ਸਮਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਵਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਰਾਗਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿਜੀਉ ਆਪ ਮੇਰੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜਲ ਜਨ ਤੇਰੇ ਮੀਨਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲੀਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਜਲ ਹੈਂ ਅਰ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਮੀਨ ਰੂਪ ਹੋਂ ਭਾਵਸੇ

ਤੇਰੇ ਸੇ ਭਿੰਨ ਹੋਕਰ ਜੀਵਤੇ ਨਹੀਂ ॥

ਜਲ ਮੀਨ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਏਕ ਤੁਹੈ ਭਿੰਨ ਆਨ ਨ ਜਾਨੀਐ ॥

ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਪ੍ਰਭਜੀ ਜਲ ਅਰ ਮੀਨ ਏਕ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਭਿੰਨ (ਆਨ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਦਾਸ ਅਰ ਨਾਮ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੇਵਹੁ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਮਾਨੀਐ ॥

ਮੇਰੀ ਭੁਜਾ ਪਕੜ ਲੀਜੀਏ ਅਰ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਦੀਜੀਏ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਮਾਨਨੀਯ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭਜੁ ਸਾਧੋ ਸੰਗੇ ਏਕ ਰੰਗੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਨਾ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਾਧ ਸੰਗ ਕਰ (ਰੰਗੇ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਜੋਂ ਭਾਵ ਸੇ ਏਹ ਦੀਨ ਪਰ ਦਇਆ ਕੀਜੀਏ ॥ ਜਬ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਤਬ ॥

ਅਨਾਥ ਨੀਚ ਸਰਣਾਇ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਮਇਆ ਅਪਨਾ ਕੀਨਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਨਾਥ ਨੀਚ ਕੋ ਸਰਣਾਗਤਿ ਜਾਨ ਕੇ ਅਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਕਰ ਲੀਆ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਆਪਸ ਕਉ ਆਪੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ਕ੍ਰਮ ਭੰਜਨ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਜੇ ਤੈਨੇ ਕ੍ਰਮ ਭੇ ਭੰਜਨ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਸਾਥ ਆਪ ਦਾਸ ਕੋ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਅਚਰਜ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮਿਲੇ ਗੁਣਨਿਪਿ ਪਿਆਰਿਆ ॥

ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਪਿਆਰੇ ਆਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਾ ਮੰਗਲ ਸੂਖ ਉਪਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਨਿਤਿ ਸਾਰਿਆ ॥

ਅਤੀ ਅਨੰਦ ਅਰ ਸੂਖ ਉਤਪੰਨਕ ਹੁਏ ਹੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤਾਪਤਿ ਸੰਭਾਲਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਸੋਹੇ ਦੇਖਿ ਮੋਹੇ ਪੁਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥

ਤਿਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਬ ਪੁਰਬਕ ਉਤਮ ਕਰਮ ਲਿਆਹੁਆ ਥਾ ਤਬ ਏਹ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨਵੈਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਤਿਨਕੀ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਿਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਪਿਆਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨੋ ਕੀ ਸਰਣ ਹਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਤਿਨਕਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਪਾਸਕ ਮੈਂ ਰਾਜਪੁਤਰ ਬੇ ਤਿਨਕੇ ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਧਨ ਬਹੁਤ ਕਾ ਕੈਲਾਸ ਦੇਵ ਨੇ ਜੰਭਾਲਾ
ਫਿਰ ਮਾਲਦੇਵ ਨੇ ਜੁਧ ਕਰਕੇ ਕੈਲਾਸ ਦੇਵ ਕੈਦ ਕੀਆ ਬਰਸ ਰੋਜ ਪੀਛੇ ਆਧਾ ਧਨ ਦੇਕਰ ਛੇਡ ਦੀਆ ਢਾਢੀਆ
ਵਾਰ ਗਾਈ ਤਿਸੀ ਤਰਹਾ ਪਰ ਇਉ ਵਾਰ ਆਨ ਤੁਕ ਹੀ ਪੋਛੀ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਰੋਛੀ ॥

ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲੀਅੈ ਮਨੁ ਰਹਸੀਅੈ ਜਿਉ ਵੁਨੈ ਧਰਣਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਕਰ ਮਨ ਆਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਵਰਖਾ ਹੋਣੇ ਸੇ ਧਰਤੀ ਕੋ ਸਿੰਗਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਦਿਸੈ ਹਰੀਆਵਲੀ ਸਰ ਭਰੇ ਸੁਭਰ ਭਾਲ ॥

ਸਭੀ ਧਰਤੀ ਹਰੀਆਵਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤੀ ਹੈ ਔਰ (ਸਰ) ਕਚੇ ਟੋਡੇ ਅਰ (ਭਾਲ) ਪਕੇ (ਸੁਭਰ) ਲਬਾਲਬ
ਹੋਕਰ ਭਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਰਖਾ ਕਰ ਉਤਮ ਮਧਮ ਜਗਿਆਸੂਦਿ ਕੋ ਰਿਦੇ ਭਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਣੇ
ਰੂਪੀ ਹਰੀਆਵਲੀ ਹੋਇ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰੁ ਰਚੈ ਸਚ ਰੀਗਿ ਜਿਉ ਮੰਜੀਨੈ ਲਾਲੁ ॥

ਸਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਤਿਨਕਾ ਅੰਤਹਕਰਨ ਰਚਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸਚਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮਸੀਨ ਕਰ ਰੀਗਾ ਹੂਆ
ਕਪੜਾ ਲਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਮਲੁ ਵਿਗਸੈ ਸਚੁ ਮਨਿ ਗੁਰਕੈ ਸਬਾਦਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਸਚ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥

ਕੌੜੀ ਧਿਰ ਹੈ ॥ ਭਰਮ ਘੋੜਾ ਪਰਬਤ ਪੈਲਾਣ ਸਰ ਭਟ ਅੰਦਰ ॥ ਨੋ ਨਈ ਨਸਿਕਵੈ ਭਾਈ ਜਲ ਕੰਥਰ ॥ ਦੁਆ ਰਾਧਾ ਅੰਬੀਰਦੇਵ ਕਰ ਮੇਘ ਯਾਈਥਰ ॥ ਯਾਸਤ ਖੰਡਾ
ਭਾਟਨਾ ਕੈਲਾਸ ਅੰਦਰ ॥ ਬਿਭਲੀ ਜਨੁ ਕਲਕਟੀਆ ਭੋਭਾ ਫਿਰ ਅੰਦਰ ॥ ਮਾਲਦੇਵ ਕੈਲਾਸ ਨੂੰ ਭੰਜਨਾ ਕਰ ਸੰਬਰ ॥ ਫਿਰ ਆਧਾ ਧਨ ਮਾਲਦੇ ਛੇਡਨਾ ਕਰ ਅੰਦਰ ॥
ਮਾਲਦੇਵ ਕਸ ਅੰਦਰ ॥ ਭਾਗ ਜਾਗ ਨਕੰਦਰਾਮਰ ਆਰ ਭੁਰੀ ਪੋਛੀ ਹੈ ਇਨਸਾਬ ਹੁਰੂ ਜੀਨੇ ਆਨ ਤੁਕੀ ਪੋਛੀ ਮੇਲੀ ॥ ਆਪਣੇ ਆਪੁਸਾਜਿਅਪੁਖਾਰਾਤਮਾ ਹੋਇਤਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੀ ਤਰਹ ਹੈ ਵੇਖਹੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈ ਸੋ ਦੂਜੀ ਤਰਹ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਾਇਆ ਕੇ ਪਾਸੇ ਹੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵੇ ਭਾਵ ਪਰਤਖ ਨੇਕੋਂ ਸੇ ਵਾ
ਨਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੇਵੇ ॥

ਵਾਹੀ ਵਾਖੇ ਮਿਰਗ ਜਿਉ ਸਿਰਿ ਦਿਸੈ ਜਮਕਾਲੁ ॥

ਵਾਹੀ ਮੈਂ ਵਾਖੇ ਗੁਏ ਮਿਰਗ ਵਤ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਜਮਕਾਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਖੁਪਿਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿੰਦਾ ਬੁਰੀ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਵਿਕਰਾਲੁ ॥

(ਖੁਪਿਆ) ਭੁਖ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਧਨ ਕੀ ਔ ਨਿੰਦਾ ਇਹ ਬੁਰੀ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਏਹ ਜੀਵ ਬਿਕਰਾਲ
ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਏਨੀ ਅਖੀ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਜਿਚਰੁ ਸਬਾਦਿ ਨ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਇਨ ਪ੍ਰਤਖ ਆਖੋਂ ਸੋ ਤੇ ਇਹ ਪੁਰਬੋਧਕ ਵਿਕਾਰ ਨਦਰੀ ਨਹੀ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਤਕ ਪੁਰਸ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ
ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਏਹ ਵਿਕਾਰ ਨਿਵਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ ॥

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੰਤੋਖੀਅੰ ਦੂਕੈ ਆਲ ਜੰਜਾਲੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੇਕਰ ਤੁਝਕੇ ਏਹੁ ਜੀਉ ਭਾ ਜਾਵੇ ਤਬ ਜੰਜਾਲੋਂ ਕਾ ਘਰ ਅਗਜਾਨ ਤੁਕ ਜਾਵੇ ॥ ਪੁਨਾ ਸੰਤੋਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ ॥

ਮੂਲੁ ਰਹੈ ਗੁਰੁ ਸੋਵਿਅੈ ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਬੋਹਿਥੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਮੂਲੁ ਰਹੈ ਭਾਵ ਸਾਸ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈ ਵਾ ਮੂਲ ਰੂਪ ਅਪਿਸਠਾਨ ਵਿਖੇ ਇਸਥਿਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ-
ਮੰਦਰ ਪੁਰ ਇਸਥਿਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ (ਗੁਰ ਪਉੜੀ) ਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਪਉੜੀ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ
ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਗਜਾਨ (ਬੋਹਿਥ) ਜਹਾਜ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਲਗੀ ਤਤੁ ਲੈ ਤੂੰ ਸਚਾ ਮਨਿ ਸਚੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਸਾਚ ਰੂਪ (ਲੈ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤਿਨੋ ਨੇ ਸਚਾ (ਸਚੁ) ਨਿਰਧੇ ਕਰ ਤੂੰ (ਮਨਿ)
ਮਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਹੇਕੋ ਪਾਧਰੁ ਹੇਕੁ ਦਰੁ ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਨਿਜ ਬਾਨੁ ॥

ਨਾਮ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਏਕ ਹੀ(ਪਾਧਰੁ) ਰਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਏਕ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ (ਦਰੁ) ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ ਔਰ (ਨਿਸਥਾਉ) ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਪਉੜੀ ਗੁਰੇ ਪਾਸ ਹੈ ॥

ਰੂੜਉ ਨਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕਾ ਸਭਿ ਸੁਖ ਸਾਚਉ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਨਾਕੁਰ (ਰੂੜਉ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਸਭ ਸੁਖ ਦੇਵੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੀ ਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥

ਅੰਬਰੁ ਧਰਤਿ ਵਿਛੋੜਿ ਚੰਦੇਆ ਤਾਣਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਜਗਤ ਕੇ ਰਚ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕੇ ਪਛਾਣਾ ਹੈ (ਅੰਬਰੁ) ਅਕਾਸ ਔ ਧਰਤੀ ਕੇ ਵਿਛੋੜ ਕਰ ਚੰਦੇਏ ਵਤ ਅਕਾਸ ਕੋ ਤਾਣਦੀਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵਏਹ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਸਮੇਂ ਅੰਤਰੇ ਫੋੜ ਕਰ ਧਰਤੀ ਉਪਲਖਤ ਨੀਚੇ ਕੇ ਲੋਕ ਅਰ ਅਕਾਸ ਉਪਲਖਤ ਉਪਰ ਕੇ ਲੋਕ ਵਿਛੋੜ ਅਰਥਾਤ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰਕੇ ਧਰਤੀ ਕਾ ਫਰਸ ਅਰ ਅਕਾਸ ਕਾ ਚੰਦੇਆ ਰੂਪ ਕਰ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥

ਵਿਨੁ ਥੰਮਾ ਗਗਨੁ ਰਹਾਇ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣਿਆ ॥ ਸੂਰਜੁ ਚੰਦੁਉਪਾਇ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥

ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਬਿਨਾ ਥੰਮਾ ਸੇ ਅਕਾਸ ਕੇ ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ(ਸਬਦੁ)ਬ੍ਰਹਮ(ਆ)ਸਰਬ ਓਰ ਸੇ (ਨੀਸਾਣਿਆ)ਪ੍ਰਗਟਹੀ ਵਾ ਬੇਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕਹਿਯਾ ਹੈ ॥ ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਬੀਚ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਜੋਤ ਕਾ ਸਮਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕੀਏ ਰਾਤਿ ਦਿਨੰਤੁ ਚੋਜਵਿਡਾਣਿਆ ॥ ਤੀਰਥ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰ ਨਾਵਣ ਪੁਰਥਾਣਿਆ ॥
ਹੇ ਅਸਚਰਜ ਕੌਤਕੋਂ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਤੈਂ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਕੀਏਹੈਂ ਔਧਰਮ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਤੀਰਥ ਅਰ ਇਸਨਾਨ ਕੇ ਪੂਰਬਾ ਨੂੰ ਬਠਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤੁਧੁ ਸਹਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਕਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣਿਆ ॥

ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੁ ਹੋਰ ਆਵਣ ਜਾਣਿਆ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ (ਸਹਿ) ਤੁਲ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਯਾ (ਆਖਿ) ਮੁਖ ਸੇ ਵਖਾਣ ਕਰੀਏ ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰੇ (ਤਖਤਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਿਨਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਸੇ ਇਸਥਤ ਹੈਂ ਔਰ ਜੀਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਵਣਿ ਜੇ ਵਸੈ ਚਹੁ ਓਮਾਹਾ ਹੋਇ ॥

ਨਾਗਾਂ ਮਿਰਗਾਂ ਮਛੀਆਂ ਰਸੀਆਂ ਘਰਿ ਧਨੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਸਾਵਣ ਮੈਂ ਜਲ ਬਰਸੇ ਤੋ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅਤੀ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਰਧੋਂ ਅਰ ਮਿਰਗਾਂ ਕੇ ਪੁਨਹ ਮਛੀਓਂ ਕੇ ਔਰ ਤਿਨ ਰਸੀਆ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸਈਓਂ ਕੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਧਨ ਹੋਵੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਮੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਰਖਾ ਮਾਨੁਖਾਜਨਨੁ ਸਾਵਣਮਹੀਨਾ ਨਾਗਾਂ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਨਿਜਘਰ ਹੀਨਬਰਕਤ ਵਾ ਮ੍ਰਿਗ ਬਾਣ ਪ੍ਰਸਤੀ ਮਛੀਆ ਨਾਮ ਜਲ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀਓਂ ਰਸੀਆ ਬ੍ਰਹਮ ਜਗਿਆਸੂਆ ਕੇ ਆਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ (ਘਰਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦੇਵੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪ ਧਨ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਵਣਿ ਜੇ ਵਸੈ ਚਹੁ ਵੇਛੋੜਾ ਹੋਇ ॥

ਗਾਈ ਪੁਤਾ ਨਿਰਧਨਾ ਪੰਥੀ ਚਾਕਰੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਸਾਵਣ ਮੈਂ ਜਲ ਬਰਸੇ ਤੋ ਚਉ ਕੇ ਸੁਖ ਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਗਾਈ ਪੁਤਾ) ਬੈਲਾ ਕੋ ਭਾਵ ਕ੍ਰਿਸ਼ਾਣ ਜੋਤ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰਨਿਰਧਨੋਂ ਕੋ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨਕੇ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ਔਰ ਚਾਹੀ ਕੋ ਕਿਉਂਕਿ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਨਈ ਆਦਿਕ ਕਰ ਭੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਚਾਕਰ ਕੋ ਕਿਉਂਕਿ ਬਰਖਾ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਠੋਕਰੀ ਪਰ ਤੋਰ ਦੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਮੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਸੁਣਕੇ ਚਾਰੋ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕਾ ਵਿਜੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਨਕੇ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਗਾਈ ਪੁਤਾ) ਆਲਸੀਓਂ ਔਰ (ਨਿਰਧਨਾ) ਗੁਣ ਹੀਨੋਂ ਕੋ ਔਰ (ਪੰਥੀ) ਪੰਥੋਂ ਕੇ ਅਭਿਆਸੀਓਂ ਕੋ ਔਰ (ਚਾਕਰੁ) ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂ ਸਚਾ ਸਚਿਆਰੁ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਬੈਠਾ ਤਾੜੀ ਲਾਇ ਕਵਲੁ ਛਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਸਚਾ ਸਤ ਸਰੂਪ ਤੂੰ(ਸਚਿਆਰੁ)ਹੈ ਔਰ ਸਚਾ ਹੁਕੂਮ ਤੈਨੇ ਬਰਤਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਲੈ ਸਮਝ ਤੈਨੇ ਕਮਲ ਕੋ ਛਪਾਇ ਲੀਆ ਭਾਵ ਕਵਲ ਔ ਬ੍ਰਹਮ ਔਸਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮੈ ਲਜ ਕਰ ਲੀਆ ਅਰ ਵਿਰ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਸਮਾਧੀਲਾਇ ਬੈਠਾ ਭਾਵ ਅਫੁਕ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮੇ ਵਡਾ ਕਹਾਇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਬਾਪੁ ਨ ਮਾਇ ਕਿਨਿ ਤੂ ਜਾਇਆ ॥

ਵਡਾ ਕਹਾਇ ਕਰ ਬਹਮੇ ਨੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਅੰਤ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਨਾ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰਾ ਬਾਪ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਮਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਿਸਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤੂੰ ਉਤਪਤੀ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈਂ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਵਰਨ ਸਬਾਇਆ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਭੂਖੁ ਪਿਆਸ ਰਜਾ ਧਾਇਆ॥

ਨਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਰੇਖ ਹੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸਭ ਵਰਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭੂਖ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਪਿਆਸ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਰਜਾ (ਧਾਇਆ) ਅਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਮਹਿ ਆਪੁ ਸਮੇਇ ਸਬਦੁ ਵਰਤਾਇਆ॥ ਸਚੇ ਹੀ ਪਤੀਆਇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਆਪਕੋ (ਸਮੇਇ) ਮਿਲਾਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਵਰਤਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪੁਰਸ ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ਸੋ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਸਮੈਂ ਗੁਰੂਜੀ ਵੈਰਾਗ ਦਾਸਾ ਮੈਂ ਅੰਨ ਜਲ ਤਿਆਗਟੇ ਜੇ ਅਤੀ ਨਿਰਬਲ ਹੁਏ ਬੋਲੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰੋਗੀ ਜਾਣਕੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਹਰਿਦਾਸ ਵੈਦ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ ਸੋ ਭੁਜਾ ਪਕੜ ਕਰ ਨਾੜੀਦੇਖਨੇ ਲਗਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਵੈਦੁ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ ਪਕੜਿ ਢੰਢੋਲੋ ਬਾਂਹ ॥

ਭੋਲਾ ਵੈਦੁ ਨ ਜਾਣਈ ਕਰਕ ਕਲੇਜੇ ਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਵੈਦਗੀ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਵੈਦ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਬਾਂਹ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਰੋਗ ਕੋ (ਢੰਢੋਲ) ਫੁੱਫੜਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਵੈਰਾਗਤੀ (ਕਲੇਜੇ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਕਰਕ) ਪੀੜਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭੋਲਾ ਵੈਦ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਐਸੇ ਹੀ ਦੂਸਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕੀ ਉਥਾਨਕਾ ਹੈ ॥

ਮਃ ੨ ॥

ਵੈਦਾ ਵੈਦੁ ਸੁਵੈਦੁ ਤੂ ਪਹਿਲਾ ਰੋਗੁ ਪਛਾਣੁ॥ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਜਿਤੁ ਵੈਵੈ ਰੋਗਾ ਘਾਇ॥
ਹੋ ਵੈਦ ਵੈਦੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ (ਸੁ ਵੈਦ) ਸੁਵੈਦ ਵੈਦ ਹੈਂ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਪਲਾ ਰੋਗ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਮੇਰੇਕੋ ਕਿਸਾ ਰੋਗ ਹੈ ? ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੋਕਾਰਾਇਕ ਅਨੇਕ ਰੋਗ ਹੈ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਆਪ ਦਾਰੂ ਕਰੋਂ ਤਿਸਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਨਾਮ ਵਾ ਗਿਆਨ ਚਾਹ ਕਰ ਲਹੋ ਵਾ ਭੂੰਚ ਲਹੋ ਜਿਸਕਰਕੇ ਰੋਗੋਂ ਕੋ (ਘਾਇ) ਸਮੁਦਾਇ (ਵੈਵੈ) ਜਾਤੇਰਹੇਂ॥

ਜਿਤੁ ਦਾਰੂ ਰੋਗੁ ਉਠਿਆਹਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਆਇ ॥ ਰੋਗੁ

ਗਵਾਇਹਿ ਆਪਣਾ ਤ ਨਾਨਕ ਵੈਦੁ ਸਦਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਦਾਰੂ ਕਰ ਰੋਗ ਉਠ ਜਾਵੈ ਔਰ (ਤਨਿ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸੁਖ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਆਪਣਾ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਗਵਾਇ ਲੇਵੇ ਤੋ ਆਪ ਕੋ ਵੈਦ ਸਦਾਉ ॥

ਉਤਪਤੀ ਦਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਹਾਂ ਵਿਸ਼ਨੁ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਦੇਵ ਉਪਾਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਅਰ ਸਿਵਜੀ ਇਨ ' ਦੇਵਤਿਓਂ ' ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਿਤੇ ਬੇਦ ਪੁਜਾ ਲਾਇਆ ॥ ਵਸ ਅਵਤਾਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਆਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀਕੋ ਬੇਦ ਦੀਏ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਪੁਜਾ ਮੈਂ ਲਾਇਆ ਰਾਮ ਜੋ ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ਐਸੇ ਹੀ ਦਸੋਂ ਅਵਤਾਰੋਂ ਮੈਂ ਭੂੰਘੇ ਆਪ ਆਇਆ ਹੈਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਰਸਿੰਘ ੨ ਬਾਵਨ ੩ ਪਰਸਰਾਮ ੪ ਕਛ ੫ ਮਛਲ ਰਾਮ ੬ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ੮ ਬੋਧ ੯ ਕਲਕੀ ੧੦॥

ਵੈਦਾ ਮਾਰੇ ਧਾਇ ਹੁਕਮਿ ਸਬਾਇਆ ॥ ਈਸ ਮਹੇਸੁਰੁ ਸੇਵ ਤਿਨੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

(ਸਬਾਇਆ) ਸਮੂਹ ਵੈਦਾ ਕੋ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਭਾਵ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਇਕਰ ਮਾਰਦੇਤੇ ਭਏਹੋ ਹੋ ਈਸੁਰ ਮਹੇਸੁਰਾਦਿਕ ਜੋ ਵੇਦਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਾਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ॥

ਸਚੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ਦੁਨੀਆ ਧੰਧੈ ਲਾਇ ਆਪੁ ਛਪਾਇਆ ॥

ਸਚੀ ਰੇਤਨਸਤਾ ਪਾਇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਤਖਤ ਰਚਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤ ਅਰਥਾਤ ਭੂੰਘਾ ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਅਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਇਆ ਕੋ ਧੰਧੋਂ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ ਆਪ ਕੋ ਛਪਾਇ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਧਰਮੁ ਕਰਾਏ ਕਰਮ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਪੂਰਬ ਜੋ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕੋ ਸੰਸਕਾਰ ਹੈਂ ਸੋ ਜੀਵੋਂਸੇ ਕਰਮ ਕਰਾਵਤੇਹੋਂ ਇਹ ਆਦੋਂ ਤੈਨੇ ਹੁਕਮ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ॥ ੩॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ਹੋ ਸਖੀ ਕੰਤੈ ਚਿਤਿ ਕਰੇਹੁ ॥

ਹੋ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਸਖੀਓ ਮਾਨੁਸਾ ਜਨਮ ਰੂਪ ਸਾਵਣ ਆਇਆ ਹੈ ਕੰਤ ਪ੍ਰਯੋਗਸਰ ਕੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਨਾਨਕ ਬੁਰਿ ਮਰਹਿ ਦੋਹਾਗਲੀ ਜਿਨ ਅਵਰੀ ਲਾਗਾ ਨੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਦੁਹਾਗਲੀ ਬੁਰ ਕਰ ਮਰਤੀ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਔਰੋਂ ਕੋ ਸਾਥ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ਹੋ ਸਖੀ ਜਲਹਰੁ ਬਰਸਨ ਹਾਰੁ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਸਾਵਣ ਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਾਦਲ (ਬਰਸਨ ਹਾਤੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਵਣੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ੍ਹ ਸਹ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸੁਹਾਗਣੀਆ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਸੋਵਤੀ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪਿਆਰ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਛਿੰਨ ਪਵਾਇ ਮਲਾਖਾੜਾ ਰਚਿਆ ॥

ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਛਿੰਨ ਕੇ ਪਵਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕੁਸਤੀ ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਗੁਰਮੁਖ ਅਰ ਮਨਮੁਖ ਰੂਪ ਮੱਲੋਂ ਕਾ ਅਖਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਲਥੇ ਭੜਥੂ ਪਾਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਚਿਆ ॥

ਦੋਨੋਂ ਓਰਸੇ (ਭੜਥੂ) ਭੰਡ ਰੋਲਾ ਪਾਇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮਾਰੇ ਪਛਾੜਿ ਮੂਰਖ ਕਚਿਆ ॥

ਮੂਰਖ ਅਰ ਕਰੇ ਮਨਮੁਖ ਮਾਰ ਕਰ ਪਛਾੜ ਦੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨ ਕੋ ਤਯਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਭਿੜੈ ਮਾਰੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਕਾਰਜੁ ਰਚਿਆ ॥

ਵਾਸਤਵ ਆਪਹੀ ਭਿੜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾਰਜੋਂ ਕੋ ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਸਭਨਾ ਖਸਮੁ ਏਕੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ॥

ਸਰਕਾ (ਖਸਮੁ) ਪਤੀ ਏਕ ਆਪਹੀ ਹੈ ਇਹ ਗਲ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜਾਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੈ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ਵਿਣੁ ਕਲਮ ਮਸਵਾਣੀਐ ॥

ਹੁਕਮੀ ਕਲਮ ਅਰ ਸਿਆਹੀ ਕੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਹੁਕਮ ਸੇ ਸਭਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਲੇਖ ਲਿਖਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਰੇ ਤਿਸਕੇ ਕੈਸੇ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਪੁ ਜਿਥੈ ਹਰਿ ਗੁਣੁ ਸਦਾ ਵਖਾਣੀਐ ॥

ਸਤਸੰਗਤ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੈਸੀ ਹੋਤੀ ਹੈ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਹਾ ਸ੍ਰਦੀਵ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਕਥਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀਐ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚਾ (ਸਬਦੁ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਸਲਾਹੁਕਰ ਸਚਕੋ ਪਛਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾਕਾਰਾਲਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਉਂਨਵਿ ਉਂਨਵਿ ਆਇਆ ਅਵਰਿ ਕਰੋਂਦਾ ਵੰਨ ॥

ਸਰੀਰ ਬੁਢੇਪੇ ਮੈਂ ਝੁਕਤਾ ਝੁਕਤਾ ਹੋਨ ਕੋ ਔਰ ਹੀ (ਵੰਨ) ਰੰਗ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਆਪਾ ਭਾਵ ਜੁਥਾ ਸੇ ਵਿਲਖਣ ਸਰੀਰ ਕੀ ਦਸਾ ਹੋਗਈ ਪਰੰਤੂ ਅਭਤਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਥ ਪੀਤੀ ਨਹੀਂ ਵਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਾਦਲੁ ਝੁਕ ਝੁਕ ਭਾਵ ਅਤੀ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਆਪਾ ਹੋ ਹੋਤੁ ਰੰਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਤਿਸੁ ਸਾਹਿ ਸਿਉ ਕੇਵ ਰਹਸੀ ਰੰਗੁ ॥

ਤਾਂਕੇ ਕਯਾ ਜਾਣੀਏ ਤਿਸ (ਸਾਹਿ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੈਸੇ ਰਹੇਗਾ ॥

ਰੰਗੁ ਰਹਿਆ ਤਿਨ੍ਹ ਕਾਮਣੀ ਜਿਨ ਮਨਿ ਭਉ ਭਾਉ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਭੈ ਭਾਇ ਬਾਹਰੀ ਤਿਨ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਭੈ ਅਰ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਭੈ ਅਰ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਉਂਨਵਿ ਉਂਨਵਿ ਆਇਆ ਵਰਸੈ ਨੀਰੁ ਨਿਪੰਗੁ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ (ਉਂਨਵਿ ਉਂਨਵਿ) ਝੁਕ ਝੁਕ ਕਰ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਕਰ ਆਪਾ ਹੋ ਔਰ ਉਜਲ ਜਲ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਕਪਟ ਚਿਕੜ ਸੇ ਰਹਿਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਤਿਨ ਕਾਮਣੀ ਜਿਨ ਕੰਠੈ ਸਿਉ ਮਨਿ ਭੰਗੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾਮਣੀ ਕੋ ਦੁਖ ਲਗਾ ਹੈ ਜਿਨ ਕਾ ਪਤੀ ਕੀ ਓਰ ਸੇ ਮਨੁ (ਭੰਗੁ) ਮੁਕਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਦੋਵੈ ਤਰਫਾ ਉਪਾਇ ਇਕੁ ਵਰਤਿਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਅੰ ਮਨਮੁਖ ਦੋਨੋਂ ਤਰਫਾ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ ਸਭ ਮੈਂ ਇਕ ਵਾਧਿਗੁਰੂ ਹੀ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਵਰਤਾਇ ਅੰਦਰਿ ਵਾਟੁ ਘਾਤਿਆ ॥

ਬੇਦ ਥਾਣੀ ਕੇ ਬਰਤਾਇ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ (ਵਾਉ) ਬਗੜਾ ਪਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਮਤ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਪਰਵਰਤਿ ਨਿਰਵਰਤਿ ਹਾਨਾ ਦੋਵੈ ਵਿਚਿ ਧਰਮੁ ਫਿਰੈ ਰੈਬਾਰਿਆ ॥

ਪਰਵਰਤਿ ਨਿਰਵਰਤਿ ਭਾਵ ਮਨੁਖੋਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰਵਰਤੀ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਮੇਂ ਨਿਰਵਰਤੀ ਹੋਏਨੋਂ (ਹਾਨਾ) ਪਿਰਾਉ ਪਾਈਆ ਹੈਂ
ਅਰ ਧਰਮ ਅੰ ਅਧਰਮ ਸੇ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਵੀਚ (ਰੈਬਾਰਿਆ) ਵਕੀਲ ਢਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਰੇ ਕੂਕਿਆਰ ਤਿਨ੍ਹੀ ਨਿਹਚਉ ਦਰਗਹ ਹਾਰਿਆ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਕਰੇ ਅਰ ਛੂਟੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਸਰਜ ਕਰ ਦਰਗਹ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਢਾਵੇ ਕੇ ਵਾ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕੇ ਹਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਸਬਦਿ ਸੂਰਹੈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਿਨੀ ਮਾਰਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਸੰਤ੍ਰਓਂ ਕੇ ਮਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮਤੀਏ ਸਬਦ ਕਰ ਸੂਰਮੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੈ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲਿ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਸਵਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਚੇ (ਮਹਲਿ) ਸਰੂਪ ਕੇ ਅੰਦਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਸੇ ਭਗਤੁ ਤੁਧੁ ਭਾਵਦੇ ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿਆ ॥

ਸੇਈ ਭਗਤਿ (ਤੁਧੁ) ਤਿਸ ਵਾ ਤੈਨੂੰ ਹੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੇ ਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪਿਆਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਲਾ ਤਿਨਾ ਵਿਰਹੁ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਆਪਲਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਉਂਨਵਿ ਉਂਨਵਿ ਆਇਆ ਵਰਸੈ ਲਾਇ ਝੜੀ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਦਲ ਓਰਝ ਓਰਝ ਕਰ ਆਪਾ ਹੈ ਝੜੀ ਲਾਇਕਰ ਬਰਜਤਾ ਹੈ ਭਾਵਦਿਸ੍ਰਾਤਪ੍ਰਮਾਣਵਾਰੇਉਪਦੇਸਕੋਰਤਾਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਭਾਣੈ ਰਲੈ ਕੰਤਕੈ ਸੁ ਮਾਣੇ ਸਦਾ ਰਲੀ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੇਤ ਸਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੰਤਕੀ ਆਗਯਾ ਮੈਂ ਰਲਤੀ ਹੈਂ ਸੋਸਦੀਵ (ਰਲੀ) ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਭੋਗਤੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੇਸੇ ਖੜਕ ਵਿਖੇ ਜੋਗੀ ਨੇ ਖਹਿਰੇ ਗੋਤ ਕੇ ਜਿਮੀਦਾਰੋਂ ਸੇ ਬਰਖਾ ਕਰ ਦੇਏ ਕਾ ਲਾਲਚ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬਜੀਕੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕੀ ਥੀ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਗ ਗੁਰੂਜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮੈਂ ਕਹਿ ਆਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪਰ ਇਹ ਸਲੋਕ ਹੈ ॥ ਜਬ ਬਦਲ ਕੀ ਤਰਫ ਲੋਕ ਉਠ ਉਠ ਕਰ ਦੇਖਤੇ ਲਗੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹੁ ਸਲੋਕ ਕਹਾ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਕਿਆ ਉਠਿ ਉਠਿ ਦੇਖਹੁ ਬਪੁੜੇ ਇਸੁ ਮੇਘੈ ਹਥਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਹੋ ਬਿਰਾਏ ਗਰੀਬ ਜੀਵੇ ਉਠ ਉਠ ਬਦਲ ਕੀ ਤਰਫ ਕੀ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਇਸ ਬਦਲ ਦੇ ਹਥ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇਹੁ ਬਦਲ ਭੋਜਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਰਖੇ ਵਾ ਔਰ ਤਰਫ ਕਿਆ ਉਠ ਉਠ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਇਸ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਦੇ ਹਥ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਕਿੰਤੂ ਸਭੀ ਕੁਛ ਹਾਥ ਮੇਂ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਮੇਘੁ ਪਠਾਇਆ ਤਿਸੁ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ॥

ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਦਲ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਕਲਿਆਨ ਅਰਥ ਜਗਤ ਮੈਂ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਸਿਮਰੋ ॥

ਤਿਸਨੇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਸੀ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਜਿਸਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਬਸਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੀ ਸਭ ਕਰਲ ਪਲਾਹ ਕਰੇਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਨਦਰੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਨਦਰ ਸੇ ਬਾਹਰ ਹੈ ਸੋ ਸਭ (ਕਰਣ ਪਲਾਹ) ਕੀਰਣੇ ਅਰਥਾਤ ਦੁਦਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੇ ਹਰਿ ਸਦਾ ਸਰੇਵੀਐ ਜਿਸੁ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੈ ਵਾਰ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਉਤਪਤ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਵੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਸਦੀਵ ਸੇਵਨ ਕਰੀਏ ॥

ਆਭਾਣੇ ਆਕਾਸ ਕਰਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਝਾਹਿ ਉਸਾਰਣਹਾਰ ॥

ਬੀਮੋ ਜੋ ਬਿਨਾ ਆਕਾਸ ਅਰਥਾਤ ਉਪਰ ਕੇ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਫਿਨ ਵਿਖੇ ਸੰਸਾਰਚਨਾਕੇਉਤਪਤੀ ਅਤੁ (ਝਾਹਿ) ਲਜ ਕਰ ਵੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਕੈ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜਗਤ ਕੇ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ ਪੁਨਹ ਸਕਤੀ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅਗੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਬਹੁਤੀ ਹੋਵੈ ਮਾਰ ॥

ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਲੇਖਾ ਮਾਂਗਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਮਵੂਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਸਕੇ ਬਹੁਤੀ ਮਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਤਿ ਸਿਉ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜੈ ਬਖਸੇ ਸਿਵਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥

ਜਿਨਕੋ (ਸਿਵਤਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੇ ਭੰਡਾਰ ਬਖਸੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਪਤਿ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹਿਸਾਬ ਨਿਬੜ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਓਥੈ ਹਬੁ ਨ ਅਪੜੈ ਕੂਕ ਨ ਸੁਣੀਐ ਪੁਕਾਰ ॥

(ਓਥੈ) ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਹਬ ਨਹੀਂ ਅਪੜਤਾ ਭਾਵ ਸੇ ਕੋਈ ਕਰਤਾਰ ਵਾ ਜਤਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਵਰਿਆਦ ਕੀ ਕੂਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਓਥੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲੀ ਹੋਵੈ ਕਢਿ ਲਏ ਅੰਤੀਵਾਰ ॥

(ਓਥੈ) ਏਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਬੋਲੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਕੇ ਦੁਖ ਜੋ ਉਧਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਨੇ ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਰ ਕਰਤਾਰ ॥ ੬ ॥

ਇਨ ਜੰਤੋਂ ਕੋ ਔਰ ਸੇਵਾ ਸੁਖਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਤਾਰ ਰੂਪ ਕੀ ਸੇਵਾ (ਸਿਰ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਜਿਸਨੋ ਤੂ ਪੁਕਾਰਦਾ ਤਿਸਨੋ ਲੋਚੈ ਸਬੁ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਪਪੀਹਾ ਜਿਸ ਨਾਮ ਵਾ ਸੁਖ ਜਲ ਕੋ ਤੂੰ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਸਬ ਕੋਈ (ਲੋਚੈ) ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿਕੈ ਵਸਸੀ ਵਣੁ ਭਿਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥

ਜੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇ ਵਸੇਗਾਤੋਂ (ਵਲ੍ਹਿਕੁਣ) ਸਰੀਰ ਅੰ ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਹਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ਵਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥

ਵਹੁ ਜਲ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ॥

ਬਹਿਅਾ ਉਠਇਅਾ ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ ਸਦਾ ਸਦਾਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਬੈਠਤੇ ਉਠਤੇ ਨਿਤ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਲਾ ਕਰੀਏ ਇਸਤੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਾਹੀ ਵਰਸਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਵੈ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਦਾ ਹੀ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਸਦੀਵ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਨਾਮ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਵੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੩ ॥ ਕਲਮਲਿ ਹੋਈ ਮੋਦਨੀ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਜਿਸ ਜਗਿਆਸੂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ (ਮੋਦਨੀ) ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾ ਧਰਤੀ (ਕਲਮਲਿ) ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਸਚੈ ਸੁਣਿਆ ਕੰਨੁ ਦੇ ਧੀਰਕ ਦੇਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜਬ ਸਚੇ ਨੇ ਇਸ ਬੇਨਤੀਕੋ ਕੰਨ ਵੇਕਰ ਸੁਣਾ ਤਬ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ (ਧੀਰਕ) ਧੀਰਜ ਦੇਤਾਭਿਆ ਭਾਵ ਕੁਛ ਵਿਚਾਰਹੋਗਾ ॥

ਇੰਦ੍ਰੈ ਨੋ ਫੁਰਮਾਇਆ ਵੁਠਾ ਛਹਿਬਰ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਇੰਦ੍ਰ-ਕੋ ਫੁਰਮਾਇਆ ਭਾਵ ਆਗਿਆ ਹੂਈ ਵਹੁ ਛਹਿਬਰ ਲਾਇ ਕਰ ਬਰਸਾ ਭਾਵ ਸ੍ਰੁਤੀ ਸਿੰਸ੍ਰੁਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣੋਂ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ॥

ਅਨੁ ਧਨੁ ਉਪਜੈ ਬਹੁ ਘਨਾ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

(ਅਨੁ) ਔਰ ਪਰਕਾਰ ਕਾ ਆਜਾਤ ਵੈਦੀ ਸੰਪਤੀ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਧਨ ਬਹੁਤ ਜੋ ਬਹੁਤ ਉਤਪਤਿ ਹੁਆ ਯਾਤੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਦੇਵਾ ਰਿਸਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਰਿਸਕ (ਸੰਬਾਹਿ) ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮਕੋ ਸਲਾਹੁ ॥ ਵਹੁ ਨਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ?

ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਖਾਧਿਆ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਸੁਖ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾਹੈ ਔਰ ਵੇਚ ਜਨਮਾਇ ਦੁਖ ਆਇਕੇ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਦਾ ਸਚੁ ਤੂ ਸਚੈ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੂੰ ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚੇ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਦੂਜੈ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈ ਕੂੜਿ ਮਿਲੈ ਨ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ ॥

ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਮਨਮੁਖ ਵੈਤ ਕੀ ਤਰਫ ਲਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਦੂਜੇ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਉਨਸੇ ਭੇਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜਿਐ ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇਇ ਦਿਖਾਇ ॥

ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਬ ਮਿਲਾਤਾ ਰਾਹੁਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਿਦਿਆ ਸਕਤੀ ਦੇਕਰ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਦੇਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਹੁ ਸੋਹੁ ਵਿਜੋਗੁ ਹੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਇ ॥

ਸੋਹਿ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਵਿਜੋਗੁ ਕਾ ਸੋਹੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜੀਉ ਪੂਰਬ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਜੋਹਰਿ ਚਰਣੀ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ ਖਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੋਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲੁ ਅਲਿਪਤੁ ਹੈ ਐਸੀ ਬਣਤ ਬਣਾਇ ॥

ਤੈਨੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਐਸੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਕਮਲ ਅਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਸਦਾ ਸੋਹਣੇ ਜਿਨ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸੁਖੀਏ ਅਰ ਸਦੀਵ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਂ ਅਰੁ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਬੀਚਨੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਸੋਹੁ ਵਿਜੋਗੁ ਕਦੇ ਨਹੀ ਜੋ ਹਰਿਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ (ਅੰਕਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੂਏ ਹੋਂ ਤਿਨ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਾ ਸੋਗ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਸਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਿਸਕੇ ਵਸ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਿਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀਹੋ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣਧਾਰੀ ਲੋਕੇ ਤਿਸਕੇ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਸੇਵਨੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਫਾਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸ ਜਾਵੈ ਤੋਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ॥

ਸਹਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਵਿਚ ਸਹਿਸਾ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰ ਅੰਤਰ ਸੇ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਵਹੁ ਐਸੇ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਸੁ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਕਹਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਹਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾਂ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥

ਜੋ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸ ਜਾਵੈ ਤੋਂ ਜੀਵ ਮਨ ਬਾਂਭਤ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨਕਾ ਆਖਿਆ ਆਪਿ ਸੁਣੇ ਜਿ ਲਇਅਨੁ ਪੰਨੈ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ (ਪੰਨੈ) ਪੜ੍ਹੇ ਭਾਵ ਦਫਤਰ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿੰਨ੍ਹ ਆਪਣੇ ਭਗਤੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਕਹਾ ਗੁਆ ਆਪ ਸੁਣ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਾ ਵਰਸਦਾ ਬੂਝਨਿ ਬੂਝਣਹਾਰ ॥

ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਦੀਵ ਹੀ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸਕੇ (ਬੂਝਣਹਾਰ) ਕੋਈ ਬੂਝਣੇ ਵਾਲੇ ਹੀ ਭਾਵ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬੂਝਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਬੁਝਿਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਫਾਰੇ ਬੁਝਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹਿ ਸਦਾ ਰੀਗਿ ਰਾਤੇ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ ॥

ਵਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੂਏ ਸਦੀਵ ਹਰੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪੀਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀਤ ਮਮਤਾ ਐ ਤ੍ਰਿਸਨਾਕੇ ਮਾਰਦੀਆ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਰਸੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਨ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਅਧਿਕਾਰੀਓ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਿਨਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ਆਤਮ ਰਾਮ ਅਰਥਾਤ ਆਪਨਾ ਆਪੁ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਨਦਰ ਆਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਅਤੁਲ ਕਿਉ ਤੋਲੀਐ ਵਿਣੁ ਤੋਲੇ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੁਲ ਹੈ ਕੈਸੇ ਤੋਲਿਆ ਜਾਵੇ ਔਰ ਬਿਨਾ (ਤੋਲੇ) ਵਿਚਾਰ ਕੀਏ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਥਾਇ ਵਿਚਾਰੀਐ ਗੁਣ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਗੁਰ ਸਥਾਇ ਕਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ ਤੋ ਗੁਣ ਸਹਿਤ ਅੰਤਹਿਕਰਣ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਪਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਆਪਿ ਤੋਲਸੀ ਆਪੇ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ ॥

ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਆਪਹੀ ਤੋਲਦਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਭੀ ਕੁਛ ਕਥਨੁ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਭਾਵ ਵੇਅੰਤ ਹੈ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਜਿਨਿ ਸਚੀ ਬੁਝ ਦਿਤੀ ਬੁਝਾਇ ॥

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਨੇ ਸਾਚੀ ਸਮਝ ਬੁਝਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥

ਜਗਤੁ ਮੁਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੁਟੀਐ ਮਨਮੁਖ ਬੁਝ ਨ ਪਾਇ ॥

ਜਗਤੁ ਠਗਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸ੍ਰਾਸ ਲੁਟੀਏ ਜਾਤੇ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਬੁਝ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਸੀ ਜਾਸੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੁਛ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ਮਨਮੁਖ ਜਨਮ ਕੇ ਗਵਾਇ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਜਾਗੇ ਤਿਨੀ ਘਰੁ ਰਖਿਆ ਦੂਤਾ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਇ ॥ ੮ ॥

ਸੋ ਗੁਰ ਸਿਖਨਾ ਕਰ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਘਰ) ਅੰਤਹਿਕਰਣ ਰਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ ਦੂਤੋਂਕਾ ਅਰਥਾਤ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਕਿਛੁ ਵਸ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ॥ ੮ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਨ ਬਿਲਲਾਇ ਨ ਤਰਸਾਇ ਏਹੁ ਮਨੁ ਖਸਮ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਪਪੀਹਾ ਭੂ ਬਿਲਾਪੁ ਨਾ ਕਰ ਔਰ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਭੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮੈਂ ਮਤਿ ਤਰਸਾਉ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸ਼ੇ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਰਾ ਲਗੁ ਔਰ ਖਸਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਮਾਨੁ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਤਿਖ ਉਤਰੈ ਚੜੈ ਚਵਗਲਿ ਵੰਨੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਅਰਥਾਤ ਭੋਗਇਛਾਦੁਰ ਹੋਵੇਗੀ ਔਰ ਚੋਗਣਾ ਰੰਗ ਚੜੇਗਾ ਭਾਵ ਚੌਥੀ ਭੂਮਕਾ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮੋਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਜਲ ਮਹਿ ਤੇਰਾ ਵਾਸੁ ਹੈ ਜਲਹੀ ਮਾਹਿ ਫਿਰਾਹਿ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਪਪੀਹਾ ਚੇਤਨ ਜਲ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ਔਰ ਜਲ ਕੇ ਬੀਰ ਫਿਰਤਾ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਚੇਤਨ ਕੇ ਆਸਰੇ ਚੇਸਦਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਜਲਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਹੀ ਤਾਂ ਭੂੰ ਕੂਕਣ ਪਾਹਿ ॥

ਚੇਤਨ ਕੀ ਸਾਰ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੋਂ ਭੂੰ ਦੁਖੀ ਹੋਕਰ ਕੂਕਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਲਥਲ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਵਰਸਦਾ ਖਾਲੀ ਕੋ ਥਾਉ ਨਾਹਿ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਜਲੋਂ ਔਰ ਥਲੋਂ ਮੈਂ ਪੁਨਹ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਏਤੈ ਜਲਿ ਵਰਸਦੈ ਤਿਖ ਮਰਹਿ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਕੇ ਨਾਹਿ ॥

ਇਤਨੇ ਜਲ ਕੇ ਬਰਸਤੇ ਹੁਏ ਜੋ ਤ੍ਰਿਖਾ ਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਾ ਕੇ ਉਤਮ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨੁ ਸੋਝੀ ਪਈ ਜਿਨ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਜਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਚੇਤਨ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਥ ਜਤੀ ਸਿਧ ਪੀਰ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਨੋ ਨਾਥ ਛੇ ਜਤੀ ਚੌਰਾਸੀ ਸਿਧੋਂ ਔਰ ਪੀਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੁਝੈ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਹੁ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜੁਗ ਛਤੀਹ ਗੁਬਾਰ ਤਿਸਹੀ ਭਾਇਆ ॥

(ਜੁਗ ਛਤੀਹ) ਬਹੁਤੇ ਜੁਗ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪੂਰੇ ਰੂਪ ਅੰਧਕਾਰ ਹੀ ਭਾਵਤਾ ਭਯਾ ॥

ਜਲਾ ਬਿੰਬੁ ਅਸਰਾਲੁ ਤਿਨੈ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਔਰ (ਜਲਾ ਬਿੰਬੁ) ਜਲ ਹੀ ਜਲ (ਅਸਰਾਲੁ) ਭੈਦਾਇਕ (ਤਿਨੈ) ਵਰਤਾਯਾ ਥਾ ॥

ਨੀਲੁ ਅਨੀਲੁ ਅਗੰਮੁ ਸਰਜੀਤੁ ਸਥਾਇਆ ॥

(ਅਗੰਮੁ) ਹੇ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ (ਨੀਲੁ ਅਨੀਲੁ) ਨੀਲ ਪਦਮਾਦਿਕ ਸੰਖਯਾ ਤੇ ਰਹਤ ਅਗਿਣਤ ॥

ਅਗਨਿ ਉਪਾਈ ਵਾਟੁ ਭੁਖ ਤਿਹਾਇਆ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਔਰ (ਵਾਟੁ) ਵਿਰੋਧ ਭੁਖ ਅਰ ਪ੍ਰਾਸ ਤੈਨੇ ਉਪਾਈ ਹੈ ॥

ਦੁਨੀਆ ਕੈ ਸਿਰਿ ਕਾਲੁ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥

(ਦੁਨੀਆ) ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਮਾਰਨੇ ਵਸਤੇ ਕਾਲੁ ਖੜਾ ਕਰ ਦੀਆ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੇ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਭਾਯਾ ਹੈ ਸੋਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਖੈ ਰਖਣ ਹਾਰੁ ਜਿਨਿ ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਰਖਣਹਾਰ ਜਿਨਕੇ ਗੁਰੋਨੇ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਸਮਝਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਤੈਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏਹੈਂ ਭਾਵਜਮਾਦਿਕਸੇ ਬਚਾਏ ਹੈਂ ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਇਹੁ ਜਲੁ ਸਭਤੈ ਵਰਸਦਾ ਵਰਸੈ ਭਾਇ ਸੁਭਾਇ ॥

ਇਹ ਸਪਾਰਣ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਜਲੁ ਸਭ ਪੁਰ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੇ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਸੇ ਬਿਰਖਾ ਹਰੀਆਵਲੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥

ਸੇ ਬਿਰਖ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵ ਹਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤਿਸ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਏਨਾ ਸੰਤਾ ਕਾ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਨਦਰੀ ਕੀ ਨਦਰ ਕਰ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਤੋ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਭਿੰਨੀ ਰੈਨਿ ਰਮਕਿਆ ਵੁਨਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਜਬ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਭਿੰਨੀ ਅਰਥਾਤ ਸਨਿਗਧ ਹੁਈ ਔਰ ਮਨ ਰਮਕਿਆ ਭਾਵ ਬੁਝ ਸੱਤ ਅਸੱਤ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਹੁਆ ਵਾ ਗੁਰੂ ਮੇਘ ਰਮਕਿਆ ਭਾਵ ਉਦੇਸ ਕਰਨ ਕੋ ਤਿਆਰ ਹੁਆ ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ (ਛਹਬਰ ਲਾਇ)

ਏਕ ਰਸ ਬਰਸਤਾ ਭਯਾ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣੋਂ ਸਹਿਤ ਉਪਦੇਸ ਕੀਤਾ ਵਹੁ ਬਰਸਣਾ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਜਿਤੁ ਵੁਨੈ ਅਨੁ ਧਨੁ ਬਹੁਤੁ ਉਪਜੈ ਜਾਂ ਸਹੁ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥

ਜਿਸ ਬਰਸਣੇ ਕਰਕੇ ਅਨੁ ਔਰ ਧਨ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪ ਵਾ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਬਹੁਤ ਉਤਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਬਰਖਤਾ ਤੋ ਹੈ ਜਬ ਰਜਾਈ (ਪਤੀ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ਜੀਆਂ ਜੁਗਤਿ ਸਮਾਇ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਖਾਣੇ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਸੇ ਜੀਵੋਂ (ਸਮਾਇ) ਅਭੇਦ ਹੋਣੇ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਧਨੁ ਕਰਤੇ ਕਾ ਖੇਲੁ ਹੈ ਕਦੇ ਆਵੈ ਕਦੇ ਜਾਇ ॥

ਇਹ ਜੋ ਪ੍ਰਤਖਨ ਧਨੁ ਹੈ ਸੋ ਕਰਤੇ ਕਾ ਖੇਲੁ ਮਾਯੂ ਹੈ ਕਦੇ ਕਰਮੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਜਾਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨੀਆ ਕਾ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸਦਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਗਿਆਨੀਓਂ ਕਾ ਧਨ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਸਦੀਵ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਹੁ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਫਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਲੈ ਏਹ ਧਨੁ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਔਰ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰੂੰ ॥

ਆਪੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗਸੀ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਾਰ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਅੰਤ ਕੋ ਲੇਖਾ ਮੰਗਿਆ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਸੇ (ਕਾਰ) ਕਰਮ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਬੀਐ ਹੁਕਮੁ ਕਰੇ ਗਾਵਾਰੁ ॥

ਜੇ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਜੇ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਐਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਏ ਬਾਜੇ ਐਸੇ ਕਲਪਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ (ਗਾਵਾਰੁ) ਮੁਰਖ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਛਡਾਏ ਛੁਟੀਐ ਆਪੇ ਬਖਸਲਹਾਰੁ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਹੀ ਜਨਮਾਦਿਕ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਛੁਡਾਵੇ ਤੇ ਛੁਟੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਹੀ ਔਗੁਣੋਂ ਕੇ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਵੇਖੋ ਸੁਣੇ ਆਪਿ ਸਭਸੈ ਦੇ ਆਧਾਰੁ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਵੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਹੀ ਸੁਣ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਹੀ ਸਭਸ ਕੋ (ਆਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਵਰਤਦਾ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਸਰਬ ਮੈਂ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਹੀ ਸਿਰ ਬਸਿਰ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਏਕ ਜੀਵ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੀਐ ਲਗੈ ਸਚਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਆਪਨੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰੀਏ ਤੋਂ ਸਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਪਿਆਰੁ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਦੇਵਲਹਾਰੁ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਬਾਤ ਹੋਰੁ ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਏ ਕੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਅਮਕਾ ਪਦਾਰਥ ਦੇਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਹੀ ਸਰਬ ਵਲੋਂ ਕਾ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਹੈ ਮਤ ਕੋ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥

ਪਾਪੀਹਾ ਏਹੁ (ਜਗਤ) ਜੀਵ ਹੀ ਹੈ ਮਤ ਕੋਈ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੂਲੇ ਕਿ ਔਰੁ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਬਾਬੀਹਾ ਪਸੂ ਹੈ ਇਸਨੋ ਬੁਝਣੁ ਨਾਹਿ ॥

ਯਹਿ ਪ੍ਰਤਖ ਪਾਪੀਹਾ ਤੋਂ (ਪਸੂ) ਮੂਝ ਹੈ ਇਸਕੋ ਬੁਝਣੇ ਕੀ ਸਮਰਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥

ਔਰ ਸ੍ਰਾਂਤ ਬੁੰਦ ਅਸਥਾਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾਦਿਕ ਪ੍ਰਯਾਸ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ ਪੀਆ ਤਿਨੁ ਬਹੁੜਿ ਨ ਲਾਗੀ ਆਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਜਿਸਨੇ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ ਹੇ ਤਿਸਕੋ ਬਹੁੜੇ ਆਦਿਕਰ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਕੋਈ ਮਲਾਰ ਰਾਗ ਗਾਵਤਾ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਮਲਾਰੁ ਸੀਤਲ ਰਾਗੁ ਹੈ ਹਰਿ ਪਿਆਇਐ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ॥

ਮਲਾਰ ਰਾਗ ਤੇ ਸੀਤਲ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਰਾਗ ਕਰ ਕਰੀ ਕੋ ਪਿਆਵੀਏ ਤੋਂ ਪੁਰਸ ਕੇ ਸਾਂਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਵਰਤੈ ਸਭ ਲੋਇ ॥

ਜੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਭ ਮੈ ਬਰਤਤਾ ਵਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਫੁਨੈ ਜੀਆ ਜੁਗਤਿ ਹੋਇ ਧਰਣੀ ਨੋ ਸੀਗਾਰੁ ਹੋਇ ॥

ਜੇਕਰ ਗੁਰੂ ਮੇਘ ਉਪਦੇਸ ਜਲੁ ਬਰਸੈ ਤੋਂ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਜੁਝਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਧਰਤੀ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਿੰਗਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਜਲੁ ਹੈ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰੇਤਨ ਤੇ ਸਭ ਕੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਜਲੁ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਰੇਤਨ ਹੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੇ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਸੋ ਜਨੁ ਮੁਕਤੁ ਸਦਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤਿਸਰੇਤਨ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵਹੀ ਬੁਝਨੇ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਸਦਾ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਇਕੋ ਧੂ ਪਣੀ ॥ ਤੂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦੂਜੇ ਕਿਸੁ ਗਣੀ ॥

ਹੇ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਤੂੰ ਹੀ ਏਕ ਸਰਬ ਕਾਸਰਾ ਧਨੀ ਮਾਲਕੁ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕਿਸਕੋ ਗਣੀਏ ॥

ਮਾਨਸ ਕੂੜਾ ਗਰਬੁ ਸਚੀ ਤੁਪੁ ਮਣੀ ॥ ਆਵਾਗਉਨੁ ਰਚਾਇ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ ॥

ਮਾਨਸ ਕਾ ਗਰਬੁ ਝੂਠਾ ਹੀ ਹੈ ਤੇਰੀ (ਮਣੀ) ਮਨੋਤ ਦਾ ਵਡਿਆਈ ਸਚੀ ਹੈ (ਮੇਦਨੀ) ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਰਚਨਾ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਪੁਨਃ ਤੈਨੇ (ਆਵਾਗਉਣ) ਜਨਮ ਮਰਣ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪਣਾ ਆਇਆ ਤਿਸੁ ਗਣੀ ॥

ਜੇ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ਤ ਕੇਹੀ ਗਣਤ ਗਣੀ ॥

ਜੇ ਆਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਆਪਣਾ ਸਫਲਾ ਗਣੀਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸੇ ਹੋਤਾ ਮਸਤਾ ਜਾਤੀ

ਰਹੇ ਤੋਂ ਵੇਰਕਰਮੋਂ ਕੀ ਕੇਹੀ ਗਣਤੀ ਗਣਨੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁਪੁਰਸ ਕਰਮ ਫਲ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਮੁਕਤ ਰੂਪਹੋਤਾ ਹੈ॥
ਮਨਮੁਖ ਮੋਹਿ ਗੁਥਾਰਿ ਜਿਉ ਭੁਲਾ ਮੰਝਿ ਵਲੀ॥ ਕਟੇ ਪਾਪ ਅਸਿਖ ਨਾਵੈ ਇਕ ਕਲੀ॥੧੧॥
 ਮਨਮੁਖ ਮੋਹ ਅਧਿਕੇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੋਂ ਕ੍ਰਮਤਾ ਦੁਖ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਵਲੀ) ਬਨੋਂ ਮੋਂ ਭੁਲਾ ਹੁਆ ਪੁਰਸ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਨਾਮਕੇ ਜਾਪਕੀ (ਇਕ ਕਲੀ) ਇਕਬੁੰਦ ਭਾਵ ਬੋਝਾ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਉਚਾਰਾ ਹੁਆ ਸੋਧੁਨੀ ਕ੍ਰੋਧ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਕਾਰਣੇਤੀ ਹੈ॥੧੧॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੨ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਖਸਮੇ ਕਾ ਮਹਲੁ ਨ ਜਾਣਹੀ ਮਹਲੁ ਦੇਖਿ ਅਰਦਾਸਿ ਪਾਇ॥
 ਹੇ ਚਾੜ੍ਹਕ ਜੀਵ (ਖਸਮ) ਸੁਆਮੀ ਕਾ (ਮਹਲੁ) ਸੂਰੂਪ ਤੂੰ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀਂ ਯਾਤੇ ਸੂਰੂਪ ਦੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਖਸਮ ਆਗੇ (ਅਰਦਾਸ ਪਾਇ) ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਹਿ ਬੋਲਿਆ ਬਾਇ ਨ ਪਾਇ ॥
 ਤੂੰ ਅਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰਾ ਬੋਲਿਆ ਹੁਆ ਪ੍ਰਵਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਖਸਮੁ ਵਡਾ ਦਾਤਾਰੁ ਹੈ ਜੋ ਇਛੇ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਾਸੋਂ ਪੁਰਸ ਜੋ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਕਿਆ ਬਪੁੜਾ ਜਗਤੈ ਕੀ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥
 ਇਕ ਜੀਵ ਵਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਹੈ ਸਭ ਜਗਤ ਕੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਬਰਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥੧॥

ਮ: ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ ਬੋਲਿਆ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸੁਭਾਇ ॥
 ਜੋ ਚਾੜ੍ਹਕ ਜੀਵ (ਭਿੰਨੀ) ਸਨਿਗਧ ਅਵਸਥਾ ਰਾਹੀਂ ਮੈਂ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਹੀ ਸਚ ਨਾਮੁ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥
ਇਹੁ ਜਲੁ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਹੈ ਜਲ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜਲੁ ਪਾਈਐ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥
 ਇਹ ਨਾਮ ਜਲ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸੇ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ਪਰੰਤੂ ਬੀਚਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮੁ ਜਲ ਪਾਪਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ ਚਸਾ ਨ ਜੀਵਈ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜੋ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਚਸਾ) ਅਲਪ ਕਾਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜੀਵਤੀ ਬੀ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਅਸਿਖ ਮੈ ਗਣਤ ਨ ਹੋਈ ॥
 ਖੰਡ ਅਰ ਪਤਾਲ ਅਸਿਖਯਾਤ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਸੇ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਤੁਧੁ ਸਿਰਜੀ ਤੁਧੈ ਗੋਈ ॥
 ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤੁਧ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮਨੇ ਹੀ ਪੁਨਰ (ਗੋਈ) ਛਪਾਈ ਅਰਥਾਤ ਲਯ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੰਦਨੀ ਤੁਬਹੀ ਤੇ ਹੋਈ ॥
 ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਹੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਰਾਜੇ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਕਹਹਿ ਕਹਾਵਹਿ ਕੋਈ ॥
 ਇਕ ਆਪਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਰਾਜੇ ਹੈਂ ਖਾਨ ਹੈਂ ਮਲੂਕ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਔਰੋਂ ਸੋ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਸਾਹ ਸਦਾਵਹਿ ਸੰਚਿ ਧਨੁ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥
 ਇਕ ਧਨ ਕੇ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਸਾਹੁਕਾਰ ਸਦਾਵਤੇ ਹਾਂ ਦੂਜੇ ਮੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਪਤਿਸਾ ਗਵਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਦਾਤੇ ਇਕ ਮੰਗਤੇ ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ ਸੋਈ ॥
 ਇਕ ਦਾਤੇ ਔਰ ਇਕ ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ (ਸੋਈ) ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਬਾਜਾਰੀਆ ਭੀਹਾਵਲਿ ਹੋਈ ॥
 ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੋ (ਬਾਜਾਰੀਆ) ਮਸਕਰੇ ਹੈਂ ਅੰਤ ਕੇ (ਭੀਹਾਵਲਿ) ਭੈ ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੂੜ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਸਬੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਭੂਠਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਸੋ ਨਿਖੁਟ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਗੁਣਵੰਤੀ ਮਹਲ ਪਾਇਆ ਅਉਗੁਣ ਵੰਤੀ ਦੂਰਿ ॥
ਹੋ ਰਾਤ੍ਰਿਕ ਜੀਵ ਗੁਣਵੰਤੀਓਂ ਨੇ ਮਹਿਲ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਉਗੁਣਵੰਤੀਓਂ ਜੋ ਸ਼ਾਮੀ ਦੂਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥

ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇਕਰ ਤਿਸ ਕੋ ਸਦੀਵ ਨਿਕਟ ਹੀ ਵੇਖ ॥

ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨ ਹੋਵਈ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥

ਪੁਨਹ ਜਬ (ਨਦਰੀ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਨਦਰ ਕਰ (ਨਿਹਾਲ) ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਤਬ ਤੇਰੇ ਪਰ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲੇ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਕੈ ਘਾਲ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ਕੋ (ਘਾਲ) ਪਾਇਕਰ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੋਸੋ (ਸਹਜੇ) ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਮ: ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਹੁ ਜੀਅਦਾਨ ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਭਾਵ ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜੀਵ ਦਾਨੁ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਜਲ ਕਾ ਦਾਨੁ ਕਰੀਏ ॥

ਜਲ ਬਿਨੁ ਪਿਆਸ ਨ ਉਤਰੈ ਛੁਟਕਿ ਜਾਂਹਿ ਮੇਰੇ

ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਤੂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਬੇਅੰਤੁ ਹੈ ਗੁਣਦਾਤਾ ਨੇਪਾਨੁ ॥

ਨਾਮ ਜਲ ਬਿਨਾਂ ਮਰੀ ਪਿਆਸ ਨਿਬਿਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਤਿਸ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਛੁਟ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥ ਤੂੰ ਬੇਅੰਤੁ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ॥
ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ? ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸਿ ਲਏ ਅੰਤਿ ਬੇਲੀ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਬਖਸ਼ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਹੋ ਭਗਵਨ ਤਿਸਕਾ ਤੂੰ ਅੰਤ ਕੋ ਸਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੀ ਬਖਸ਼ੀਏ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਕੈ ਗੁਣ ਅਉਗੁਣ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ ਆਪੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਗੁਣ ਅਉਗੁਣੋਂ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੁ ਹੈ ਨਾਮਿ ਨ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਜੰਜਾਲੁ) ਧੰਧੇ ਮੈਂ ਸਤੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਮਨੁਸ਼ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਧਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਛੋਡਿ ਅਵਗਣ ਕਮਾਵਣੇ ਦਰਗਹੁ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥

ਜੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਣੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਖਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੁਆੈ ਜਨਮੁ ਤਿਨੀ ਹਾਰਿਆ ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਸੰਸਾਰ ਜੂਏ ਮੈਂ ਤਿਨ ਮਨੁਸ਼ ਨੇ ਜਨਮੁ ਹਾਰ ਦੀਆ ਹੈਵਹੁ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਤਿਨੀ ਕਾ ਆਵਣਾ ਬਝਰਾਵੇ ॥

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਸਚੇ ਗਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਪਯਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨੀ ਪੁਰਖੀ ਉਚਿਧਾਰਿਆ ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਯੇਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਗੁਣ ਦਾਤਾ ਨਿਪਾਨੁ ਹਹਿ ਅਸੀ ਅਵਗਣਿਆਰ ॥

ਜਿਸੁ ਬਖਸਿ ਸੋ ਪਾਇਸੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ੧੩ ॥

ਤੂੰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਨਿਪੀ ਕਾ ਘਰੁ ਹੈਂ ਐਹ ਅਸੀ ਅਵਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਹਾ ॥ ਜਿਸ ਕੋ ਤੂੰ ਬਖਸੇਗਾ ਸੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੪ ॥ ਰਾਤਿ ਨ ਵਿਹਾਵੀ ਸਾਕਤਾਂ ਜਿਨਾ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ ॥

ਜਿਨ ਸਾਕਤੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਬਿਸਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ (.ਤਿ) ਪ੍ਰਤੱਖ ਰਾਤ੍ਰੀ ਸੁਖ ਸੋਤੀ ਬਿਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਰਾਤੀ ਦਿਨਸੁ ਮੁਹੇਲੀਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਂਉ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰੀ ਕੋ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਸੁਖਦਾਇਕ ਹੋਈਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੪ ॥ ਚਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਲਕਾ ਹਭੇ ਮਲੀ ਮਖੈਨਿ ॥

(ਚਤਨ) ਵੈਰਾਗ (ਜਵੇਹਰ) ਗਾਯਨ (ਮਾਲਕਾ) ਮਨਨ ਐਹ (ਮਲੀ) ਕਰਣਾ ਸੁਣਤਾ ਸੋਤੀ ਆਦਿ ਏਹ (ਹਭੇ) ਗੁਣ ਤਿਨ

ਕੇ (ਮਥਿਨਿ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਿਆ ਸਚੈ ਦਰਿ ਸੋਹਿਨਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹੁ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਪਾਇਕਰ (ਸਚੈ ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਬੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵ ਕਰ ਸਚ ਕੋ ਸਮਾਲਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਿ ਖਲੋਆ ਆਇ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਘਾਲਿਆ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਅਗੇ ਕਰਮ ਕਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਅਗੇ ਆਨ ਖਲੋਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵਯੋਗਕਿਸਹਾਇਕਹੋਤਾਹੈ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਮਕਾਲੁ ਸਚਾ ਰਖਵਾਲਿਆ ॥

ਤਿਨਕੋ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜਮ ਪੋਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਚਾ ਤਿਨਕਾ ਰਖਕ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਨਾ ਰੂਪ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਸੋਈ ਦੀਪਕ ਜਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੂੜਿਆਰ ਫਿਰਹਿ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥

ਭੂਣੇ ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਨਾਮ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਜੋ (ਬੇਤਾਲਿਆ) ਭੂਤ ਵਤ ਵਾ ਸ੍ਰੁਪੁ ਤਾਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਸੁ ਮਾਨਸ ਚੰਮਿ ਪਲਟੇ ਅੰਦਰਹੁ ਕਾਲਿਆ ॥

ਵਹੁ ਹੈਂ ਤੋ ਪਸੁ ਪਰੇਭੂ ਮਨੁਖੋਂ ਕੋ ਚਰਮ ਕਰ ਲਪੇਟੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਯਥਾ'ਕਰਤੁਤਿ ਪਸੁ ਕੀ ਮਾਨਸ ਜਾਤਿ' ਔਰ ਅੰਤਰ ਜੇ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਕਾਲੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭੇ ਵਰਤੈ ਸਚੁ ਸਚੈ ਸਬਾਦਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ (ਨਿਹਾਲਿਆ) ਦੇਖਾ ਤਬ ਸਭੇ ਹੀ ਸਚ ਵਰਤਤਾ ਦਿਖਾ ਦੀਆ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਦੇਖਾਲਿਆ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਜੋ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰੁ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਿਖਾਏ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੨ ॥ ਬਾਬੀਹੇ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਗੁਰਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਪਾਪਹੇ ਜੀਵ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਸਾਤੀ ਸੁਭਾਉ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮੰਘੁ ਵਰਜੈ ਦਇਆ ਕਰਿ ਗੁੜੀ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਮੇਘ (ਗੁੜੀ) ਸੰਘਣੀ ਛਹਿਬਰ ਲਾਇ ਕਰ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਤਸਾਹ ਸਹਿਤ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹ ॥

ਬਾਬੀਹੇ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਰਹਿ ਗਈ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਪਾਪਹੇ ਜੀਵ ਕੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨਿਬੂਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖ ਆਇ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਦੋਂਦਾ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਭਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰਾਏ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਰਿਜਕ (ਸਮਾਇ) ਪਹੁਚਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੨ ॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਤੂ ਨ ਜਾਣਹੀ ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਵਿਚਿ ਤਿਖਾ ਹੈ ਕਿਤੁ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਕੜਾ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਤਿਖਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸਕੇ ਪੀਣੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਖਿਤਹੋਜਾਤੀਹੈਭਾਵਤੇਦਫਾਵਨਾ ਰੂਪੁ ਤ੍ਰਿਖਾ ਹੈ ਅਰ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਅਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਕਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਰੰਮਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥

ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਮੈਂ ਭਰਮ ਰਹਾ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਗਿਆਨ ਜਲ ਤੇਰੇ ਪਲੇ ਨਹੀਂ ਪਛਤਾ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੋ ਆਪਣੀ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੇ ਤੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜੀਵ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਵਾ ਗਿਆਨ ਜਲ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੋ (ਸਹਜੇ) ਸ੍ਰੁਪੁ ਮੈਂ ਅਭਵ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਕਿ ਵਲਖੰਡਿ ਬੈਸਹਿ ਜਾਇ ਸਦੁ ਨ ਦੇਵਹੀ ॥

ਇਕ ਪੁਰਸ (ਵਲਖੰਡ) ਬਨ ਅਸਥਲ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਦੁ) ਅਵਾਜ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇਰੈਂ ਭਾਵ ਮੋਨਧਾਰੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਪਾਲਾ ਕਕਰੁ ਭੰਨਿ ਸੀਤਲੁ ਜਲੁ ਹੋਵਹੀ ॥

ਇਕ ਪਾਲੇ ਕੀ ਰੁਤਿ ਮੈਂ ਕੱਕਰ ਕੇ ਭੰਨ ਕਰ ਸੀਤਲ ਜਲ ਕੇ (ਹੋਵਹੀ) ਸਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਭਸਮ ਚੜਾਵਹਿ ਅੰਗਿ ਮੈਲੁ ਨ ਧੋਵਹੀ ॥

ਇਕ ਸਰੀਰ ਪਰ ਭਸਮ ਚੜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸ ਮੇਲ ਕੇ ਧੋਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਜਟਾ ਬਿਕਟ ਬਿਕਰਾਲ ਕੁਲੁ ਘਰੁ ਖੋਵਹੀ ॥

ਇਕ (ਬਿਕਟ) ਕਠਨ ਜਟਾਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਬਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕੁਲ ਅਰ ਘਰ ਕੋ ਗਵਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਖੰਡ ਧਾਰ ਕਰ ਬੁਲ ਔ ਘਰ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ॥

ਇਕਿ ਨਗਨ ਫਿਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਨੀਦ ਨ ਸੋਵਹੀ ॥

ਇਕ ਪੁਰਖ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਨੰਗੇ ਹੋਇਕੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨੀਂਦਾ ਕਰ ਸੋਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਅਗਨਿ ਜਲਾਵਹਿ ਅੰਗੁ ਆਪੁ ਵਿਗੋਵਹੀ ॥

ਇਕ ਪੰਚਾਗਨੀ ਦੁਆਰਾ ਅੰਗੋਂ ਕੋ ਜਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਕੋ (ਵਿਗੋਵਹੀ) ਖਰਾਬ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਿਨੁ ਨਾਵੈ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ਕਿਆ ਕਹਿ ਰੋਵਹੀ ॥

ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਚਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਜਥ ਤਨ ਛਾਰ ਹੂਆ ਤਉ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਆਰੋ ਅੰਤ ਕੋ ਕਿਆ ਕਹਿਕੇ ਰੋਵੇਂਗੇ ਭਾਵ ਰੋਵਨਾ ਨਿਸਫਲ ਹੋਗਾ ॥

ਸੋਹਨਿ ਖਸਮ ਦੁਆਰਿ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹੀ ॥ ੧੫ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਖਸਮ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ਸੋਫਨੀਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਦਰਿ ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਜੀਉ ਪਾਪੀਹਾ ਮਨਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਬੋਲਿਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਹੂਆ ਤੋ ਤਿਸਕੀ ਪੁਕਾਰ ਦਰਮੈਂ ਸੁਣੀ ਗਈ ॥

ਮੇਘੈ ਨੋ ਫੁਰਮਾਨੁ ਹੋਆ ਵਰਸਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥

ਤਬ ਗੁਰੂ ਮੇਘ ਕੋ ਹੁਕਮ ਹੂਆ ਕਿ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾ ਦਿਸਦੀ ਧਾਰ ਕਰ ਵਰਸਹੁ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਹੁ ॥

ਹਉ ਤਿਨਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਉਚਿਧਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਕੋ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਣੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਸਭ ਹਰੀਆਵਲੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਸਭ ਹਰੀਆਵਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਇਵ ਤੇਰੀ ਤਿਖਾ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਹੁ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥

ਹੇ ਗਾਤ੍ਰਿਕ ਜੀਵ ਇਸਤਰਾਂ ਭਾਵ ਖਾਲੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਉਤਰਤੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਮੈਂ ਕੜੇ ਵੇਰੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰੋਂ ॥

ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਨਦਰੀ ਉਪਜੈ ਪਿਆਰੁ ॥

(ਨਦਰੀ) ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲੈ ਤੋ (ਨਦਰੀ) ਪਰਮੇਸਰ ਮੈ ਪਿਆਰ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤੋ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਬੀਰ ਸੋ ਜਥੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਕਿ ਜੈਨੀ ਉਝੜ ਪਾਇ ਬੁਰਹੁ ਖੁਆਇਆ ॥

ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਨਾਹੀ ਨਾਮੁ ਨ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇਆ ॥

ਇਕ ਜੈਨੀ ਔਝੜ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਨਕੋ ਮੁਖੋਂ ਹੀ ਫੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨਾਂ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੀਰਥ ਮੈਂ ਨਾਵਟਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਥੀ ਸਿਰ ਖੋਗਾਇਨ ਭਟੁ ਕਰਾਇਆ ॥

ਹਥੋਂ ਜੇ ਸਿਰ ਕੋ ਖੁਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮੁੰਡਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕੁਚਿਲ ਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਕੁਚੀਲ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ (ਸਬਦੁ) ਬੇਦ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ਨ ਕਰਮੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਤਿਨ ਕੀ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤ ਹੈ ਔਰ ਨਾ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸ਼ਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਉਤਮ ਕਰਮ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬੇਅਰਥ ਹੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਜੂਨੈ ਵੇਜਾਤਿ ਜੂਨਾ ਖਾਇਆ ॥

ਮਨ ਕੇ ਜੂਨੇ ਔਰ ਵੇਜਾਤ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜੂਨਾ ਭੋਜਨੁ ਭਾਵ ਸੇਜ ਰਹਾ ਹੂਆ ਮਾਂਗ ਕਰ ਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਆਚਾਰੁ ਨ ਕਿਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਓਅੰਕਾਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੬॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ (ਆਚਾਰੁ) ਕਰਤਬਜ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਕਿਸੀਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਓਅੰਕਾਰ ਰੂਪ ਸਚੇ ਸੇਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸਾਵਣਿ ਸਰਸੀ ਕਾਮਣੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਸਾਵਣ ਮੈਂ ਵਹੁ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੁਣੋਂ ਕਰ (ਸਰਸੀ) ਅਧਕ ਹੁਈ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੁਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਗੁਰਕੈ ਹੋਤਿ ਅਪਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਿਖੇ ਅਪਾਰ ਹੋਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਾਵਣਿ ਦਬੈ ਗੁਣ ਬਾਹਰੀ ਜਿਸੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਸਾਵਣ ਮੈਂ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀਏਂ ਜਲਤੀ ਹੈਂ ਜੋ ਬਿਆਨ ਗੁਣ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਔਰ ਦ੍ਰਿੜ ਭਾਵ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਈ ਸਭੁ ਸੀਗਾਰੁ ਖੁਆਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪਤੀ ਕੀ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਸਾਧਨ ਵਾ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਸਭ ਸਿੰਗਾਰ ਖੁਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਹਠਿ ਨ ਪਤੀਜਈ ॥

ਅਲਖ ਔ ਅਭੇਉ (ਸਚਾ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਠ ਸੰਯੁਕਤ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਤੀਆਵਤਾ ॥

ਇਕਿ ਗਾਵਹਿ ਰਾਗ ਪਰੀਆ ਰਾਗਿ ਨ ਭੀਜਈ ॥

ਇਕ ਰਾਗ ਔ (ਪਰੀਆ) ਰਾਗਣੀਆ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨਕੇ ਰਾਗ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਨਚਿ ਨਚਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਜਈ ॥

ਇਕ ਨਚ ਨਚ ਕਰ ਤਾਲੋਂ ਕੋ ਪੂਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭਗਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਭਾਵ ਹਰੀ ਭਗਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਹਿ ਮੂਰਖ ਤਿਨਾ ਕਿਆ ਕੀਜਈ ॥

ਇਕ ਮੂਰਖ ਅੰਨ ਨਹੀਂ ਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਿਆ ਕੀਆ ਜਾਵੇ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੋਈ ਬਹੁਤੁ ਕਿਵੈ ਨ ਧੀਜਈ ॥

ਤਿਨ ਕੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ (ਧੀਜਈ) ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਮ ਵਧਹਿ ਕੈ ਲੋਅ ਖਪਿ ਮਰੀਜਈ ॥

(ਕੈ)ਕਈ ਲੋਕ ਕਰਮੋਂ ਕੇ(ਵਧਹਿ)ਬੰਧੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਖਪ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸੰਸਾਰਿ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜਈ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਅਸਨੇਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘੀਜਈ ॥੧੭॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਜੋ ਲਾਹਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪੀਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਹਰੀ ਭਗਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭੀ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ (ਘੀਜਈ) ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਲਾਰ ਰਾਗੁ ਜੋ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥

ਜੋ (ਮਲਾਰ) ਸਰਬ ਮੈਂ ਮਿਲਾ ਹੂਆ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਮੈਂ (ਰਾਗ) ਪਰੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤਨੁ ਅਰ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਏਕੁ ਪਛਾਣਿਆ ਏਕੇ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਏਕੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੋ ਪਛਾਣਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਏਕ ਹੀ ਸੋ ਸਚਾ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਚਾ ਸਚੁ ਮਨਿ ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥

ਸਰਕੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨ ਕਾ ਤਨੁ ਅਰ ਮਨੁ ਸਚਾ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਤਿਨ ਸਚੇ ਪੁਰਸੈ ਕੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾਭੀਸਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰਿ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਸੂਭਾਵਕ ਹੀ ਤਿਨਕੀ ਪਤਿਸਤਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਰਾਹੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਕਲਜੁਗ ਵਿਖੇ ਸਘਨ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਪਰਮੇਸਵਰ ਕਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਵਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਤੇ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ (ਪਰਗਟੁ) ਸਾਖਾਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਇੰਦੁ ਵਰਸੈ ਕਰਿ ਦਇਆ ਲੋਕਾਂ ਮਨਿ ਉਪਜੈ ਚਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਦ੍ਰਾਵ ਕਰਕੇ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਗਾਨਾਸੂ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਚਾਉ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਕੈ ਹੁਕਮਿ ਇੰਦੁ ਵਰਸਦਾ ਤਿਸਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਮੇਘ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲੀਐ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤਿਸ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਮਨ ਕਰ ਸਮਾਲਣਾ ਕਰੀਏ ਔਰ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਕਾ ਬਾਣੀ ਕਰਗਾ ਵਲਾ ਕਰੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲੇ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਉ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਰਮਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਤਿਨਕਾ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਧਿਆਇ ਪੂਰਾ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

(ਪੂਰੈ) ਉਤਮ ਕਰਮੀਓ ਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਯਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਃ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰੈ ਗਿਆਨਿ ਧਿਆਨਿ ਮੇਲੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਪੂਰੇ ਕੇ ਧਿਆਨ ਗਿਆਨ ਹੋਏ ਕਰ ਰਾਗ ਰ੍ਵਿਖ ਮੇਲ ਕੇ ਅੰਤਰਕਰਦ ਸੇ ਉਨਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਹਿ ਤੀਰਥਿ ਜਾਣਿ ਮਨੁਆ ਨਾਇਆ ॥

ਹਰੀਕੀ (ਸਿਰ) ਨਦੀ ਅਰਥਾਤ ਈਸ਼ਾ ਰੂਪ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਾਣਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਨੇ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰਿ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤੀ ਮਾਤਾ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰੁ ਸਚਾ ਆਇਆ ॥

ਵਹੁ ਸਚੇ ਕੇ (ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਸਚੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਣਾ ਭੀ (ਸਚਾ) ਸਫਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਧਾਰਾ ਸਵਲਾ ਹੈ ॥

ਪੁਛਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ਜਾਂ ਖਸਮੈ ਭਾਇਆ ॥

ਜੋ (ਖਸਮੈ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਭਾਇ ਗਿਆ ਤੋ ਤਿਸਕੋ ਵਿਰ ਕੋਈ ਲੇਖਾ ਪੁਛ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਜੋ ਸਚਾ ਉਸਤਤੀ ਕਰਕੇ ਪਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਕੁਲਹਾਂ ਦੇਂਦੇ ਬਾਵਲੇ ਲੈਂਦੇ ਵਡੇ ਨਿਲਜ ॥

ਜੋ ਪਖੰਡੀ ਭੇਖੀ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ (ਕੁਲਹਾ) ਟੋਪੀਆ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਭੇਖ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਕਿੰਤੂ ਮੇਰਾ ਚੇਲਾ ਹੁਆ ਐਸੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਾਵਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਲੈਣੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਬਡੇ ਨਿਲਜ ਹੈਂ ॥

ਚੂਹਾ ਖਡ ਨ ਮਾਵਈ ਤਿਕਲਿ ਥੰਨੈ ਫਜ ॥

ਜੇਸੇ ਚੂਹਾ ਆਪ ਤੋ ਖਿਲ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਲੱਕ ਨਾਲ ਫਜ ਬਾਧ ਲੈਣੇ ਤੇਸੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਨੇ

ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਤੇ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਭੇਖ ਦੇਕਰ ਗੁਰਤਾ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪ ਪੀਛੇ ਛਜ ਬਾਪ ਲੀਆ ਹੈ
ਯਾਤਿ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਰਾਸੀ ਜੋਗ ਹੈਂ ॥

ਦੇਨ੍ਹਿ ਦੁਆਈ ਸੇ ਮਰਹਿ ਜਿਨ੍ਹ ਕਉ ਦੇਨ੍ਹਿ ਸਿਜਾਹਿ ॥

ਜੇ ਸਿਖੋਂ ਕੋ (ਦੁਆਈ) ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਪ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ੍ਹ ਕੋ ਦੁਆਈ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਭੀ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਪਈ ਕਿਥੈ ਜਾਇ ਸਮਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਜਾਤਾ ਜੋ ਵਹੁ ਕਹਾਂ ਜਾਇ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ
ਅਨਸਾਰੁ ਜਨਮਾਤ੍ਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਸਲਿ ਅਹਾੜੀ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਸਾਵਣੀ ਸਚੁ ਨਾਉ ॥

ਏਕ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਹਾੜੀ ਕਾ ਫਸਲੁ ਹੈ ਅਰ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਾਵਣੀ ਕਾ ਫਸਲੁ ਹੈ ॥

ਮੈ ਮਹਦੁਦੁ ਲਿਖਾਇਆ ਖਸਮੈ ਕੈ ਦਰਿ ਜਾਇ ॥

ਮੈ (ਖਸਮ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਦਰ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਅਵੈਤ ਨਿਹਾਰ ਰੂਪੁ ਮਾਫੀ ਕਾ (ਮਹਦੁਦੁ) ਪਦਾ
ਲਿਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦਰ ਕੇਤੜੇ ਕੇਤੇ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥

ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਵਿਖੇ ਰਾਜਿਓਂ ਕੇ (ਕੇਤੜੇ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ (ਦਰ) ਦਰਵਾਜੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਦਰਵਾਜੇ
ਪਰ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੇਤੇ ਮੰਗਹਿ ਮੰਗਤੇ ਕੇਤੇ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਤਿਨਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਮੰਗਤੇ ਹੋਕਰ ਮਾਂਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਮਾਂਗ ਮਾਂਗ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਹੇ
ਰਾਜਾ ਆਇਕੁ ਤੇ ਭੋਗ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਸਉ ਮਣੁ ਹਸਤੀ ਘਿਉ ਗੁੜੁ ਖਾਵੈ ਪੰਜਿ ਸੈ ਦਾਨਾ ਖਾਇ ॥

ਜੇਸੇ ਹਾਥੀ ਘੀ ਅਰੁ ਗੁੜੁ ਕਈ ਸੌ ਮਣੁ ਖਾਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਕਈ ਪੰਜਸੇ ਮਣੁ ਦਾਨਾ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਭਕੈ ਫੂਕੈ ਖੋਹ ਉਤਾਵੈ ਸਾਹਿ ਗਇਐ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਭਕਾਰਾ ਫੂਕਾਰੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਖੋਹ ਉਤਾਵਤਾ ਹੈ ਮਰ ਜਾਣੇ ਉਪਰਾਤ ਪਸਰਾਤਾ ਪੁਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇਸੇ ਹੰਕਾਰੀ ਪੁਰਸ (ਭਕੈ) ਭਕਾਰਤੇ
ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕਰੋਰ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ (ਫੂਕੈ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਖੋਹ ਉਤਾਵੈ) ਖਿਸਿਓਂ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਤਿਨਕੇ
(ਸਾਹ) ਸ੍ਰਾਸ ਨਿਕਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪਸਰਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਧੀ ਫੂਕਿ ਮੁਖੀ ਦੇਵਾਨੀ ॥ ਖਸਮਿ ਮਿਟੀ ਫਿਰਿ ਭਾਨੀ ॥

ਅੰਧੀ ਅਰ ਦਿਵਾਨੀ ਸਿਸ੍ਰੀ (ਫੂਕਿ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਤੀ ਮਰ ਗਈ ਜਬ ਵੇਰ ਖਸਮ ਕੋ ਭਾਨੀ ਤਬਾ ਜਲਾਵਟੇ ਵਾ ਦਬਾਵਟੇ
ਕਰ ਦੇਹ ਮਿਟੀ ਹੋ ਗਈ ॥

ਅਧੁਗੁਲਾ ਚਿੜੀ ਕਾ ਚੁਗਲੁ ਗੋਇ ਚੜੀ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਆਪਾ (ਗੁਲਾ) ਗੁਲੇਲਾ ਵਾ ਚੁਕਰਾ ਵਾ ਗ੍ਰਾਸ ਚਿੜੀ ਕਾ ਚੋਗਾ ਹੈ ਸੋ ਖਾਇਕਰ (ਗੋਇ) ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਚੜੀ ਹੁਈ
(ਬਿਲਲਾਇ) ਬੋਲਤੀ ਚਹਿਤੀ ਹੈ ਤਬਾ ਹੀ ਅਲਪ ਅਹਾਰੀ ਨਿਮ੍ਰਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋਸਤ ਹੈਂ ਸੋ ਚਿਦ ਅਕਾਸਮੈਂ ਇਸਥਿਤ
ਹੁਏ ਹੁਏ (ਬਿਲਲਾਇ) ਚੇਤਨ ਸੰਬੰਧੀ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਓਹਾ ਚੰਗੀ ਜਿ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਵੇਹੀ ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਚਿੜੀ ਪਿਆਰੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ਕਰਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ
ਅਬ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ ਮਾਰੈ ਸੈ ਮਿਰਿਆ ਸਭ ਪਿਛੈ ਪੈਖਾਇ ॥

ਸ਼ੇਰ ਸਮ ਬਲੀ ਰਾਜੇ (ਮਿਰਿਆ) ਸ੍ਰਿਯਾਂ ਸਮਾਨ ਜੈਕੜੇ ਗਰੀਬੋਂ ਕੋ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਪੀਛੇ ਲਗ ਕੇ ਸਭ ਪੈਂਦ
ਅਰ ਸਿਪਾਹੀ ਖੜੇ ਹੈਂ ॥

ਹੋਇ ਸਤਾਣਾ ਘੁਰੈ ਨ ਮਾਵੈ ਸਾਹਿ ਗਇਐ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤ ਹੋਕਰ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਘੁਰਨੇ ਮੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰਤੱਖਣ ਘਰ ਰੂਪ ਘੁਰਨੇ ਮੈਂ ਵਾ ਤਬਤ ਪਰ ਸਮਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਬ
ਸ੍ਰਾਸ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਅਨਾਧੀਂ ਰਾਜਾ ਪਸਰਾਤਾਪੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਧਾ ਕਿਸਨੈ ਬੁਕਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥ ਖਸਮੈ ਮੂਲਿ ਨ ਭਾਵੈ ॥

ਅੰਧਾ ਜੀਵ ਕਿਸਕੋ ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤ ਬੋਲਕੇ ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੈ ਹੰਕਾਰੀ ਪੁਰਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਕ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ ਅਕਤਿਭਾ ਅਕ ਭਾਲੀ ਬਹਿ ਖਾਇ ॥
ਅਕਤਿਭਾ ਅਰਥਾਤ ਬਾਣ ਪ੍ਰਸਤੀ ਸੰਤ ਬਨ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬਨ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਐਰਥੈਨਕਰ ਅਕਉਪਲਖਤ
ਬਨ ਕੀਆਂ ਭਾਲੀਆਂ ਕੇ ਫੁਲ ਵਲ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਖਸਮੇ ਭਾਵੈ ਓਹੋ ਚੰਗਾ ਜਿ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ॥
ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤੋ ਵੇਹ ਸ੍ਰੋਸੈ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਚਾਰਿ ਦਿਹਾੜੇ ਸੁਖਿ ਕੀਤੇ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਮਾਇਆ ਵਾ ਇਹ ਲੋਕ ਰੂਪ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਚਾਰ ਦਿਹਾੜੇ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਭੋਗਾਇ ਸੁਖ
ਕੀਤੇ ਹੁਏ ਦੁਖ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗਲਾ ਵਾਲੇ ਹੈਨਿ ਘਣੇਦੇ ਛਡਿ ਨ ਸਕੇ ਕੋਈ ॥ ਮਖੀ ਮਿਠੈ ਮਰਨਾ ॥
ਗਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਿਥਿਆ ਬਹਿਨੇ ਵਾਲੇ ਪਰੰਤੂ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਕੋਈ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ
ਹੈ ॥ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਮਖੀ ਕਾਮਾਇਆਭ੍ਰਿਤ ਸੁਖੋਂ ਰੂਪ ਮਿਠੈ ਮੈਂ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਰਤੇ ਵਹੁੰ ਜੋ ਐਸੇਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੈ ਹੈਂ ॥
ਜਿਨ੍ਹ ਤੂ ਰਖਹਿ ਤਿਨ੍ਹ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਤਿਨ੍ਹ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰਨਾ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਚਰੀ ਜਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਭੈ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਾਇਆ ਨਜ਼ਦੀਕ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਹੀ ਸੰਸਾਰ
ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਭਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਤੂ ਧਨੀ ਸਚਾ ਅਲਖ
ਅਪਾਰੁ ॥ ਤੂ ਦਾਤਾ ਸਭਿ ਮੰਗਤੇ ਇਕੋ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥
ਹੇ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਤੂੰ ਸਚਾ ਧਨੀ ਹੈਂ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਕ ਕੇ
ਦੇਵਣਹਾਰ ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨੀ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਇਕਨਾ ਨੋ ਤੁਧੁ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ ਮਾਇਆ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ਇਕ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਰਖਣਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਐਸਾ ਹੀ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਾਯਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰੁ ਲਗਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀਐ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ॥
ਜਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਮਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਿਆਰ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ॥

ਵਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਵਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨ ਲਗੇ ਪਿਆਰੁ ॥
ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥
ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਸੇਵਦੇ ਇਕ ਵਾਢੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥
ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈਂ ਸਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਮੈਂ (ਵਾਢੀ) ਤੇਰਾ ਜਸ ਗਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ॥

ਦੇਹਿ ਵਾਨੁ ਸੰਤੋਖੀਆ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਆਪਾਰੁ ॥ ੧੯ ॥
ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਹੁ ਵਾਨ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਸੰਤੋਖ ਹੋਵੇ ਅਰਥਾਤ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ਔਰ ਸਚ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਮਿਲੇ ॥ ੧੯ ॥
ਕੋਈ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੁਆ ਤਿਸਕੇ ਸੰਖੀਬੁ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਬੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਰਾਤੀ ਕਾਲੁ ਘਟੈ ਦਿਨਿ ਕਾਲੁ ॥ ਛਿਜੈ ਕਾਇਆ ਹੋਇ ਪਰਾਲੁ ॥
ਰਾਤੋਂ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਮਾ ਘਟਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਮਾ ਖਿਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦੇਹ ਛਿਜਤੀ ਹੈ ਔਰ (ਪਰਾਲੁ)
ਖਾਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਬਲ ਹੋਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਵਰਤਲਿ ਵਰਤਿਆ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੁ ॥ ਭੁਲਿਆ ਚੁਕਿ ਗਇਆ ਤਪਤਾਲੁ ॥
ਜੀਵ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੋਂ ਕੇ (ਵਰਤਣਿ) ਵਾਲੇਵਿਓ ਮੈਂ ਬਰਤਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਸੇ ਫੂਲੇ ਹੁਏ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਤਪ ਕਾ ਤਾਲ ਚੁਕ
ਗਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਪ ਤਪ ਹੀਨ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅੰਧਾ ਬਖਿ ਝਖਿ ਪਇਆ ਝੇਰਿ ॥ ਪਿਛੈ ਰੋਵਹਿ ਲਿਆਵਹਿ ਫੇਰਿ ॥
(ਅੰਧਾ) ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਖਪ ਖਪ ਕਰ ਜੰਸਾਰ (ਝੇਰਿ) ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਪਿਛੇ ਜੋ ਰੋਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਆ ਸੋਜ
ਲਾਏਵੇ ਅਰਥਾਤ ਸੋਜ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੇ ॥

ਬਿਨ ਬੁਝੇ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ॥ ਮੋਇਆ ਰੋਹਿ ਰੋਂਦੇ ਮਰਿ ਜਾਂਹੀ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਬੁਝੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਛੁ ਸੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ਜੇ ਮਰਿਆ ਸੁੰ ਰੋਤੇ ਹੋਂ ਸੋ ਰੋਂਦੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਖਸਮੇ ਦੇਵੈ ਭਾਵੈ ॥ ਸੋਈ ਮੁਏ ਜਿਨ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਐਸੇ ਹੀ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਮੁਏ ਹੁਏ ਜਾਣੇ ਜਿਨਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤਿ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਮੁਆ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਈ ਮੁਆ ਵੈਰੁ ਵਾਈ ॥

ਸਾਮਾਨਤ ਤੇ ਪਿਆਰ ਮੁਆ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਹੁਆ ਐਰ ਜੋ ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤੀਥੀ ਸੇ ਭੀ ਮਰ ਗਈ ਐਰਜਿਸਕਰ (ਵਾਈ) ਵਿਰੋਧੀ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਸੋ ਵੈਰ ਭੀ (ਮੁਆ) ਨਿਬਿਰਤ ਹੁਆ ॥

ਵੈਨੁ ਗਇਆ ਰੂਪੁ ਵਿਣਸਿਆ ਦੁਖੀ ਦੇਹੁ ਰੁਲੀ ॥

ਮਰਣੇ ਕਰ ਸਰੀਰ ਕਾ (ਵੈਨੁ) ਰੰਗ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਐਰ ਸੁੰਦਰਪਣਾ ਭੀ ਨਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਐਰ ਜੀਉ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਸੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਰ ਈਹਾ ਦੇਹਿ ਰੁਲਤੀ ਹੈ ॥

ਕਿਥਹੁ ਆਇਆ ਕਹ ਗਇਆ ਕਿਉ ਨ ਸੀਓ ਕਿਉ ਸੀ ॥

ਲੋਕ ਐਸੇ ਗਲਾਂ ਕਰਤੇ ਹੋਂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਜੀਵ ਕਾ ਹਾਲ ਕੁਛ ਨਿਰਨੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਇਆ ਕਾ ਐਰ ਕਹਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਐਰ ਵਹੁ ਕੁਛ (ਨ ਸੀਓ) ਨਹੀਂ ਤਾ ਕਿ ਕਿਛੁ ਥਾ ?

ਮਨਿਮੁਖਿ ਗਲਾ ਗੋਈਆ ਕੀਤਾ ਚਾਉ ਰਲੀ ॥

ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਮਨਮੁਖਪਣੇ ਕੀਆ ਗਲਾ (ਗੋਈਆ) ਕਹੀਆ ਰਾਉ ਸੇ ਖੁਸ਼ੀਆ ਕਰ ਗਿਆ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਿਰ ਖੁਰ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਏਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਿਰ ਸੇ ਲੈਕਰ (ਖੁਰ) ਪੈਰਾ ਤਕ ਜੀਵ ਕੀ ਪਤਿ ਪਾਈ ਹੁਈ ਹੈਭਾਵ ਜਨਮ ਸੇ ਲੈਕਰ ਮਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬੇਇਜ਼ਤ ਰਹਾ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਐਰ ਅੰਤ ਕੋ ਜੀਵ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸਖਾਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਬੁ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬਉਰਨਾ ਨਾਵੈ ਸਾਰ ਨ ਪਾਈ ॥

ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਗਤ ਕਮਲਾ ਹੈ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੋਐ (ਜੋਤੀ) ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੁਏ ਹੋਂ ॥

ਸੇ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਤੇਹਾ ਜਿਸੁ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥

ਸੇ (ਸਾਹਿਬ) ਗੁਰੂ ਸਮੂਖ ਅਰ ਸੋਈ ਸਿਖ ਭੀ ਤੈਸਾ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਈ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਕਹੁ ਕਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਅਪਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਈ ॥

ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਕਹੁ ਕਿਸਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਅਪਾ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਖਿਆ ਕਦੇ ਹੀ ਰਜੈ ਨਾਹੀ ਮੂਰਖ ਭੁਖ ਨ ਜਾਈ ॥

ਬਿਸ਼ਯੋਂ ਕਰਕੇ ਕਈ ਭੀ ਰਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਰਖ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਕਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਦੂਜੈ ਸਭੁਕੋ ਲਗਿ ਵਿਗੁਣਾ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬੁਝ ਨ ਪਾਈ ॥

ਦੂਜੇ ਮੈਂ ਲਗ ਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਖਰਾਬ ਹੁਆ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਬੁਝ) ਗਿਆਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜਿਸਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਈ ॥ ੨੦ ॥

ਜੋ ਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਸੋਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ (ਰਜਾਈ) ਪਰਮੇਸਰ ਤ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਸੇਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਸਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੁਇ ਨਾਨਕਾ ਜੇ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਲਗਾ ਅਰ ਧਰਮ ਤੋ ਰਹਿ ਆਵਤੇ ਹੋਂ ਜੇਕਰ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਰਿਦੇ ਪਲੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਧਨ ਪੜ ਜਾਵੇ ॥

ਸੇ ਧਨੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਨ ਕਾਂਢੀਐ ਜਿਤੁ ਸਿਰਿ ਚੋਟਾਂ ਖਾਇ ॥

ਸੇ ਧਨ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਰਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀਆ ਚੋਟਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪਯੋਂ ॥

ਜਿਨਕੈ ਪਲੈ ਧਨੁ ਵਸੈ ਤਿਨਕਾ ਨਾਉ ਫਕੀਰ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਪਲੇ ਧਨੁ (ਵਸੈ) ਬਸਤਾ ਭਾਵ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਨਾਉਂ ਫਕੀਰ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁ ਬੰਗਾਲ ਹੈ ॥

ਜਿਨਕੈ ਹਿਰਦੈ ਤੂ ਵਸਹਿ ਤੇ ਨਰ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਦੁਖੀ ਦੁਨੀ ਸਹੇੜੀਐ ਜਾਇ ਤ ਲਗਹਿ ਦੁਖ ॥

(ਦੁਨੀ) ਮਾਇਆ ਦੁਖੋਂ ਕਰ ਸਹੇੜੀਐ ਭਾਵ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀਤੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਹਾਥ ਸੇ ਚਲੀ ਜਾਵੇ ਤੋਂ ਭੀ ਦੁਖ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਸੈ ਨ ਲਾਬੀ ਭੁਖ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਸਚੇ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਨਹੀਂ ਉਤਰੀ ਹੈ ॥

ਰੂਪੀ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੈ ਜਾਂ ਦੇਖਾਂ ਤਾਂ ਭੁਖ ॥

ਰੂਪ ਦੇਖਣੇ ਕਰ ਚਾਹ ਨਹੀਂ ਉਤਰੀ ਜੋ ਦੇਖਤਾ ਹੁੰ ਤੋਂ ਭੁਖ ਅਰਥਾਤ ਚਾਹ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਯਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—ਅਖੀਂ ਦੇਖ ਨ ਰਜੀਆ ਬਹੁ ਰੰਗ ਤਮਸੇ ॥

ਜੇਤੇ ਰਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤੇਤੇ ਲਗਹਿ ਦੁਖ ॥ ੨ ॥

ਸਰੀਰ ਕੇ ਜਿਤਨੇ ਰਸ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਅੰਤ ਕੇ ਦੁਖ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧੁ ਮਨੁ ਮਨਿ ਅੰਧਿ ਤਨੁ ਅੰਧੁ ॥

ਅੰਧੇ ਕਾਮੋਂ ਸੇ ਮਨ ਅੰਧਾ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ ਮਨ ਅੰਧਾ ਹੁਆ ਤੋਂ ਤਨ ਭੀ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਰ ਅੰਧ ਰੂਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਚਿਕੜਿ ਲਾਇਐ ਕਿਆ ਬੀਐ ਜਾਂ ਤੁਟੈ ਪਥਰ ਬੰਧੁ ॥

ਜਬ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਰ ਜੋਗਾਭਯਾਸ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਪਥਰ ਕਾ ਬੰਧ ਟੂਟ ਗਿਆ ਤੋਂ ਸਮਾਨ ਸਾਧਨ ਬ੍ਰਾਹਮੀ ਰੂਪ ਗਾਰ ਲਗਾਉਣੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬੰਧੁ ਤੁਟਾ ਬੇੜੀ ਨਹੀ ਨਾ ਤੁਲਹਾ ਨਾ ਹਾਥ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਨੁ ਕੇਤੇ ਭੁਬੇ ਸਾਥਾ ॥੩॥

ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਬੰਧ ਟੂਟ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਬੇੜੀ ਨਹੀਂ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਤੁਲਹਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਹੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਨ ਬਿਕਾਰੋਂ ਰੂਪੁ ਨਦੀ ਮੈਂ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਸਾਥ ਭੁਬ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਲਖ ਮਣ ਸੁਇਨਾ ਲਖ ਮਣ ਰੁਪਾ ਲਖ ਸਾਹ ਸਿਰਿ ਸਾਹ ॥

ਪੁਰਸ ਕੇ ਪਾਸ ਲਖੋਂ ਮਣ ਸੋਇਨਾ ਹੈ ਅਰ ਲਖੋਂ ਮਣ ਚਾਦੀ ਹੈ ਔਰ ਲਖੋਂ ਸਾਹੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਸਾਹੁ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿਰੋਮਣੀਹੋ ॥

ਲਖ ਲਸਕਰ ਲਖ ਵਾਜੇ ਨੇਜੇ ਲਖੀ ਘੋੜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਲਾਖੋਂ ਲਸਕਰ ਤਿਨ ਮੈਂ ਲਾਖੋਂ ਨੇਜੇ ਬੁਰਦਾਰ ਹੈਂ ਅਰ ਬਾਜੇ ਖਜਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਲਾਖੋਂ ਘੋੜੀਓਂ ਕਰਬਾਦਸਾਹੁ ਹੈਂ ॥

ਜਿਥੈ ਸਾਇਰੁ ਲੰਘਣਾ ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਅਸਗਾਹ ॥

ਕੰਧੀ ਦਿਸਿ ਨ ਆਵਈ ਧਾਹੀ ਪਵੈ ਕਹਾਹ ॥

ਜਹਾ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੈਂ (ਸਾਇਰੁ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਕੇ ਲੰਘਣਾ ਹੈ ਤਹਾ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਕੇ ਬਿਸਥਾਰ ਸਹਿਤ ਅਗਨੀ ਕਾ ਕੰਡੂ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਮੈਂ ਅਰੁ ਪ੍ਰੰਕਤ ਰੂਪ ਪਾਣੀ (ਅਸਗਾਹ) ਅਥਾਹੁ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਉਚਾਰ ਸੇ ਪਾਹੁ ਨਜਰ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਔਰ ਵਹਾ (ਧਾਹੀ) ਬਿਲਾਪ ਕਾ ਕੁਰਲਾਟ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਓਥੈ ਜਾਣੀਅਹਿ ਸਾਹ ਕੇਈ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਸਾਹ ਹੋ ਔਰ ਕੋਈ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੋ ਵਹਾ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਗਏ ਹੁਏ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਵਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਤ ਕਾ ਜੋਹੁ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਇਤਰ ਜੀਵੋਂ ਸਮ ਸੁਖ ਤਥਾ ਦੁਖ ਭੋਗੇਗੇ ॥ ੪ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਕਨਾ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰ ਬੰਦਿਰਬਾਣੀਐ ॥ ਬਧੇ ਛੁਟਹਿ ਸਹਿਸਰੁ ਪਛਾਣੀਐ ॥

ਇਕਨਾ ਕੇ ਗਲੋਂ ਮੈਂ ਜੰਜੀਰ ਪੜੇ ਹੁਏ ਜਮ ਕੇ ਪਕੜੇ ਹੁਏ ਰਬ ਕੀ ਕੈਦ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਿਨਕੀ ਬੰਦਰੋਂ ਜੈਸੀ ਬਾਦ ਹੈ ਭਾਵ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸਹਿਤ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਜਿਨ ਕਾ ਬੰਧਲੁ ਹੈ ਤਿਨ ਇਕ ਪੁਰਜੋਂ ਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਜੰਜੀਰ ਪੜਤੇ ਹੈਂ (ਸਹੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਬੰਧੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਤੋਂ ਛੁਟਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਚ ਕੇ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇਂ ॥

ਲਿਖਿਆ ਪਲੈ ਪਾਇ ਸੋ ਸਚੁ ਜਾਣੀਐ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਇ ਨਿਬੋਝੁ ਗਇਆ ਜਾਣੀਐ ॥

ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕਾ ਪੁਨ ਕਰਮ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਪੁਰਸ ਕੇ ਪਲੈ ਪੜ ਜਾਵੇ ਤੋਂ ਸੋ ਸਚਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਹੁਕਮੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਨਜਾਉਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਜੀਉ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਗਿਆ ਤਬ ਪੁੰਨੀ ਵਾ ਪਾਪੀ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਭਉਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ॥ ਚੋਰ ਜਾਰ ਜੁਆਰ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀਐ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇਹਾਰਾ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੀਤਾ ਹੈ ਚੋਰ ਯਾਰ ਅਰ ਜੁਆਰੀ ਘਾਣੀਓਂ ਮੈਂ ਪੀੜੀਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਾਵ ਅਤੀ ਕਸ਼ਟ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿੰਦਕ ਲਾਇਤਬਾਰ ਮਿਲੇ ਹੜਵਾਣੀਐ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ

ਸਚਿ ਸਮਾਇ ਸੁ ਦਰਗਹ ਜਾਣੀਐ ॥ ੨੧ ॥

ਜੇ ਨਿੰਦਕ ਔਰ (ਲਾਇਤਬਾਰ) ਰੁਕਲ ਹੈਂ ਜੋ ਹੜੀਓਂ ਅਰਥਾਤ ਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਮੇਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਰ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ
ਜੇ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਸਚੇ ਵਾ ਸੁਖੀ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੧ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੨ ॥

ਨਾਉ ਢਕੀਰੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਮੂਰਖ ਪੀਡਿਤੁ ਨਾਉ ॥ ਅੰਧੇ ਕਾ ਨਾਉ ਪਾਰਖੁ ਏਵੈ ਕਰੇ ਗੁਆਉ ॥

ਢਕੀਰ ਕਾ ਨਾਮ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੈ ਭਾਵ ਨੀਤੀ ਵਾ ਧਰਮ ਧਨ ਤੇ ਰਹਤ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਰਾਜੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਮ
ਪੀਡਤ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰਵੇਤਾ ਸੱਤ ਅਸੱਤ ਕੇ ਬੇਥਕ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈਂ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਪੀਡਤ ਹੈਂ ਜੋ (ਅੰਧੇ) ਸੂਰੂਪ ਜੋ ਅਗਿਆਤ
ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੋ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਤਿਨਕਾ ਨਾਮ ਪਾਰਖੁ ਅਰਥਾਤ ਖਿਤਿਹਾਰ ਕੇ ਪਰਖਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ (ਏਵੈ ਕਰੇ
ਗੁਆਉ) ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਲਤਿ ਕਾ ਨਾਉ ਚਉਧਰੀ ਕੂੜੀ ਪੂਰੇ ਥਾਉ ॥ ਨਾਨਕ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਅ ਕਲਿ ਕਾ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਬਹੁਤ ਇਲਤ ਕਰੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਚੌਧਰੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਕੂੜੀ) ਝੂਠੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈਸੋ ਥਾਉਂ ਪੂਰਤੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਰਦੇ
ਪਰਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਕਰ ਲੈਏ ਦੇਣੇ ਮੈਂ ਮੋਹਰੇ ਬੈਠਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਂਗੇ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲਜੁਗ
ਕਾ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਨਿਆਉ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਥ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਕਰੋਂ ਪਜਨੇ ਕਰਕੇ ਕਲੀ ਕਾ ਬਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮ: ੧ ॥ ਹਰਨਾਂ ਬਾਜਾਂ ਤੈ ਸਿਕਦਾਰਾਂ ਏਨਾ ਪੜਿਆ ਨਾਉ ॥

ਢਾਂਪੀ ਲਗੀ ਜਾਤਿ ਢਹਾਇਨਿ ਅਗੈ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥

(ਹਰਨਾਂ) ਮ੍ਰਿਗ ਅਰ ਬਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਤੇ ਪੜੇ ਹੁਏ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਗ ਅਰ ਬਾਜ ਸਿਕਾਰੀ ਸਿਖਾਏ ਹੁਏ ਹੋਤੇ ਹੈਂ

(ਤੈ) ਬਹੁੜੇ (ਸਿਕਦਾਰਾਂ) ਸਿਰਦਾਰ ਨਾਨੇਦਾਰ ਜੋ ਹੈਂ ਇਨ ਕਾ ਨਾਮਗੀ ਪੜਾ ਹੁਆ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ (ਢਾਂਪੀ) ਢਾਂਪੀ ਲਗੀ
ਤਬ ਮ੍ਰਿਗ ਅਰ ਬਾਜ ਐ ਸਰਦਾਰ ਲੋਕ ਅਪਨੀ ਜਾਤੀ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਢਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਖੋਟੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਲੋਕ
ਮੈਂ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ॥

ਸੋ ਪੜਿਆ ਸੋ ਪੀਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਜਿਨੀ ਕਮਾਣਾ ਨਾਉ ॥

ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਜਬ ਅੰਦਰਿ ਜੰਮੇ ਤਾ ਉਪਰਿ ਹੋਵੈ ਛਾਉ ॥

ਸੋ ਪੜਾ ਹੁਆ ਅਰ ਸੋਈ ਪੀਡਤ (ਬੀਨਾ) ਬਹੁਤ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਜਾਪਗੁਪ ਕਮਾਈ ਕਰੀ ਹੈ (ਪਹਿਲੋਂ)
ਪ੍ਰਿਥਮ ਪ੍ਰਿਥੀ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜਬ ਜਮ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਬ ਉਪਰ ਝਿਛ ਕੀ ਛਾਉ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬਾ ਹੀ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਬ੍ਰਿਤੀ
ਹੋਵੇ ਤੋਂ ਸੁਖ ਰੂਪ ਛਾਯਾ ਹੋਵੇ ॥

ਰਾਜੇ ਸੀਹ ਮੁਕਦਮ ਕੁਤੇ ॥ ਜਾਇ ਜਗਾਇਨਿ ਬੈਠੇ ਸੁਤੇ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਰਾਜੇ ਤੋਂ (ਸੀਹ) ਸੋਰ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ (ਮੁਕਦਮ) ਨੰਥਦਾਰ ਹੈਂ ਜੋ ਕੁਤੇ ਵਤ ਹੈਂ ਬੈਠੇ ਸੁਤੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਜਾਇ
ਜਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਗੁਨਾਹੀ ਪੁਰਸ ਰੂਪ ਸਿਕਾਰ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥

ਚਾਕਰ ਨਹਦਾ ਪਾਇਨਿ ਘਾਉ ॥ ਰਤੁ ਪਿਤੁ ਕੁਤਿਹੋ ਰਤਿ ਜਾਹੁ ॥

ਰਾਜੇ ਸ਼ੇਰ ਚਾਕਰ ਰੂਪੀ ਨਹੁਦਾ ਕਰ ਘਾਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ। ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਮਾਸ ਰੂਪ ਧਨ ਬੈਂਚ ਲੇਤੇ ਹੈਂ। ਰਤ ਪਿਤ ਅਰਥਾਤ
ਬਾਕੀ ਰਹਾ ਹੁਆ ਲੋਸ ਮਾਤ੍ਰ ਧਨ ਕੁਤੇ (ਮੁਕਦਮ) ਢੋਧਰੀ ਬਣ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਥੈ ਜੀਆਂ ਹੋਸੀ ਸਾਰ ॥ ਨਕੰਧੇ ਵਢੀ ਲਾਇਤਬਾਰ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪਰਲੋਕ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਸਾਰ) ਸਮਾਲ ਹੋਵੇਗੀ ਤਹਾ ਇਨਸਾਫ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਲਾਇਤਬਾਰ)
ਬੁਗਲ ਹੈਂ ਜੋ ਨੰਕੀਂ ਵਢੀਂ ਚਿਰੈਂ ਭਾਵ ਅਪਜਸ ਲੈਣਗੇ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਮੇਦਨੀ ਆਪੇ ਕਰਦਾ ਸਾਰ ॥

ਭੈ ਬਿਨੁ ਭਰਮੁ ਨ ਕਟੀਐ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭੈ ਬਿਨੁ
ਭਰਮ ਨਿਬਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਭਉ ਉਪਜੈ ਪਾਈਐ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥

ਭੈ ਤੇ ਸਹਜੁ ਪਾਈਐ ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥

ਵਹੁ ਭਜ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮੋਖ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਭਜ ਧਾਰਨੇ ਸੇ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਰ (ਅਪਾਰ) ਬਿਅੰਤ (ਜੋਤੀ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਜੋਤ ਮਿਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਭੈ ਤੇ ਭੈਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਭੈ ਤੇ

ਨਿਰਭਉ ਪਾਈਐ ਜਿਸਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਭੈ ਧਾਰਨੇ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਵੀਚਾਰ ਕਰੀਏ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਲੰਘੀਤਾ ਹੈ ॥ ਔ ਭੈ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਨਿਰਭਉ ਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਆਰ ਪਾਰ ਕਾ ਕੁਛ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭੈ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤੇ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਉਰਿਧਾਰ ॥ ੨੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ ਭੈ ਕੀ ਸਾਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਜਲਤੇ ਹੁਏ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਜਿਸ ਕਿਸੀਨੇ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪਟੇ ਕਰ ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥
ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਬਨ ਕਰਤਾ ਰਹਾ ਗੁਰੂਜੀ ਉਤਰ ਦੇਤੇਹਰੇ ਏਕ ਰੋਜ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਪ੍ਰਛਟੇ ਕਰ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕੁਛ ਨਰਾਜ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮ ਹਰੀ ਜਸ ਕਹਿਤੇ ਹੁਏ ਅਧਿਕ ਅਨੰਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤੇ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਰੂਪੈ ਕਾਮਿ ਦੋਸਤੀ ਭੁਖੈ ਸਾਦੈ ਗੰਢੁ ॥

ਜੇਸੇ ਕਾਮੀ ਪੁਰਸ ਰੂਪ ਕੇ ਸਾਥ (ਦੋਸਤੀ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਖੁਸ਼ਿਆਵੰਤ ਕਾ ਸੁਆਦ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਮਿਲਣੇ ਕਰ (ਗੰਢ) ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਲਬੈ ਮਾਲੈ ਘੁਲਿ ਮਿਲਿ ਮਿਚਲਿ ਊਂਘੈ ਸਉੜਿ ਪਲੰਘੁ ॥

ਲਬ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਜੇਸੇ (ਮਾਲ) ਧਨ ਕੇ ਸਾਥ (ਘੁਲਿਮਿਲਿ) ਅਭੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਿੰਦਰਾ ਵਾਲਾ (ਸਉੜਿ)

ਸ਼ੋਭੇ ਅਰਥਾਤ ਛੋਟੇ ਪਲੰਘੁ ਸੇ (ਮਿਚਲਿ) ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਭੰਉਕੈ ਕੋਪੁ ਖੁਆਰੁ ਹੋਇ ਫਕਤੁ ਪਿਟੇ ਅੰਧੁ ॥

ਰੂਪੈ ਚੰਗਾ ਨਾਨਕਾ ਵਿਣੁ ਨਾਮੈ ਮੁਹਿ ਗੰਧੁ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਜੋ ਸਾਕਤ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰ ਭੌਂਕਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਧੇ (ਫਕਤੁ) ਖਰਾਬੀਆਂ ਵਾ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਪਿਟਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਪੁਰਸ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੁਖ ਸੇ ਦੁਰਗੰਧ ਰੂਪ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸ਼ਵ ਸੰਬੰਧੀ ਚਰਕਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਬਚਨ ਬੋਲਣੇ ਸੇ ਰੂਪ ਕਰਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਰੂਪੁ ਜਾਤਿ ਜੋਬਨੁ ਪੰਜੇ ਠਗ ॥

ਏਨੀ ਠਗੀਂ ਜਗੁ ਠਗਿਆ ਕਿਨੈ ਨ ਰਖੀ ਲਜ ॥

ਰਾਜ ਧਨ ਰੂਪ ਜਾਤੀ ਅਰ ਜਵਾਨੀ ਏਹ ਪਾਚੋਂ ਹੀ ਠਗ ਹੈਂ ॥ ਇਨ ਠਗੀਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਠਗ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿਸੀਨੇਇਨਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਅਪਨੀ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਰਖ ਲਈ ਭਾਵ ਤਿਨ ਕਰ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਇਨੈ ਨੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਲਜ ਨਹੀਂ ਰਖੀ ॥

ਏਨਾ ਠਗਨਿ ਠਗ ਸੇ ਜਿ ਗੁਰਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਮ ਬਾਹਰੇ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਮੁਠੇ ਜਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਇਨ ਠਗੋਂ ਕੇ ਸੋ ਪੁਰਸ ਠਗਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਨ ਕੇ ਪਾਇਕਰ ਮਦੁ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਣੀ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਰਮਹੀਣ ਸੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਲੁਟੇ ਹੁਏ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪੜਿਆ ਲੇਖੇਦਾਰੁ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੂੜਿਆਰੁ ਅਉਖਾ ਤੰਗੀਐ ॥

ਪੜਿਆ ਹੁਆ ਯਦਾਪੀ ਲੇਖੇਦਾਰੁ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਾਸੋਂ ਭੀ ਲੇਖਾ ਮੰਗਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਔ ਬੁਝਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੰਗਸੀ ਦਿਖਾਇ ਕਰ ਔਖਾ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅਉਖਟ ਰੁਪੇ ਰਾਹ ਗਲੀਆਂ ਰੋਕੀਆਂ ॥ ਸਭਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ॥

ਵਹੁ ਮਨਮੁਖ (ਅਉਖਟ) ਔਖੇ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਵੈਤਰਲੀ ਆਦਿ ਨਦੀਵ ਪਰ (ਰੁਪੇ) ਰੋਕੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਗਲੀਆਂ ਰੋਕੀਆਂ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਕੇ ਰੁਖੋਂ ਸੇ ਬਚਣੇ ਕਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਸੰਤੁ ਹੁਏ ਗੁਰਮੁਖ

ਕੇ ਸਰਾ ਵੇਪਰਵਾਰੁ ਤਿਨ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਬਰਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹੁ ਹਾਥ ਨ ਲਭਈ ॥ ਮੁਹੇ

ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਖਾਹੁ ਵਿਣੁ ਗੁਰੁ ਕੋਇ ਨ ਛੁਟਸੀ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਗਹਿਰ) ਭੂਖਾ ਅਰ(ਗੰਭੀਰ)ਨਿਰਹਲਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਲਭਤਾ ਜੀਵ (ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ) ਮੁਖ ਪਰ ਜਮ ਆਇਕੋ ਕੀ ਚੋਟਾ ਖਾਤਾਹੈ ਚੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਭੀ ਤਿਸ ਦੁਖ ਸੇ ਛੁਟੇਗਾ ਨਹੀਂ ॥

ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥ ਹੁਕਮੀ ਸਾਹੁ ਗਿਰਾਹੁ ਦੇਂਦਾ ਜਾਣੀਐ ॥੨੩ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ(ਵਖਾਣੀਐ)ਸਪਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਤ ਸਹਿਤ ਪੁਲੋਕ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਸਾਜ-ਗਿਰਾਸ ਦੇਤਾ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਜੀਉ ॥ ਤਿਨੁ ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਕਿਆ ਪੀੜ ॥

ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਆਦਿ ਪੰਚ ਤਤੋਂ ਕੋ ਰਚ ਕਰ ਪੁਨਹ ਜੀਵ ਕਲਾ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨੇ ਆਪ ਨ ਖੁਸੀਆਂ ਮਿਲਤੀਆ ਹੈਂ ਨ ਪੀੜਾ ਭਾਵ ਪਰਾਧੀਨ ਹੈਂ ॥

ਧਰਤੀ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਇਕਿ ਦਰਿ ਰਹਨਿ ਵਜੀਰ ॥

ਇਕਨਾ ਵਡੀ ਆਰਜਾ ਇਕਿ ਮਰਿ ਹੋਹਿ ਜਹੀਰ ॥

ਇਕ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹੈ ਇਕ ਤਿਨਕੋ ਦਰਵਾਜ਼ੋਂ ਪਰ ਵਜੀਰ ਹੋਕਰ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਇਕਨਾ ਕੀ ਬਡੀ ਆਪੁ ਹੈ ਇਕਨੋਂ ਕੀ ਛੋਟੀ ਹੈ ਇਕ ਸੁਖੀ ਹੋਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਇਕ (ਜਹੀਰ) ਦੁਖੀ ਹੋਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਅਸਲ ਜਹੀਰ ਪਟੁ ਅਰਬੀ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਦੇ ਖਾਹਿ ਨਿਖੁਟੈ ਨਾਹੀ ਇਕ ਸਦਾ ਫਿਰਹਿ ਫਕੀਰ ॥

ਹੁਕਮੀ ਸਾਜੇ ਹੁਕਮੀ ਢਾਹੇ ਏਕਿ ਚਸੇ ਮਹਿ ਲਖ ॥

ਇਕ ਦੇਤੇ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਮਾਇਆ ਘਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਕ ਸਦੀਵ ਫਕੀਰ ਹੋਕਰ ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਫਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਲਾਖੋਂ ਜੀਵ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੀ ਲੈ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭਕੋ ਨਥੈ ਨਥਿਆ ਬਖਸਿ ਤੋੜੇ ਨਥ ॥ ਵਰਨਾ ਚਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ ਲੇਖੇ ਬਾਝੁ ਅਲਖੁ ॥

ਮਾਯਾ ਨਥ ਕਰ ਸਭ ਕੋ ਨਥਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਨਥ ਤੋੜ ਦੇਤਾ ਹੈ ਬਰਨਾ ਜਿਹਨਾ ਅਰਥਾਤ ਰੰਗੋ ਅੰ ਨਿਸਾਨੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ਔਰ ਵਹੁ ਅਲਖ ਰੂਪ ਲੇਖੇ ਸੇ ਬਾਝ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਚੋਅੰਤ ਹੈ ॥

ਕਿਉ ਕਬੀਐ ਕਿਉ ਆਖੀਐ ਜਾਪੈ ਸਚੇ ਸਚੁ ॥

ਕਰਨਾ ਕਥਨਾ ਕਾਰ ਸਭ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਕਬੁ ॥

ਕਰਤਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪ ਅਕਬ ਹੈ ਭਾਵ ਬਾਣੀ ਕਾ ਵਿਖਾ ਨਹੀਂ ਬਿਅੰਤੁ ਹੈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰ ਕਹੇ ਔ ਵਹੁ ਸਚਾ ਸਚੁ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਕਥਨ ਕਰਨਾਹੈਇਹ ਸਭ ਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਮੈਂ ਕਿਛ ਬਣਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਾ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੂੰ ਵਾ ਪੜੋਂਗਾ ਭਾਵ ਜੋ ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਹੋਤਾਹੈ ਸੋਈਜਨਮੇਤੋ ਛੁਟਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਕਬ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣੋਇ ॥ ਰਹਿ ਬੁਧਿ ਸਿਧਿ ਗਿਆਨੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ(ਅਕਬ)ਪਰਮੇਸੁਰਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਕਰੇ ਰਿਧੀਆ ਸਿਧੀਆਂ ਬੁਧੀ ਅਰ ਗਿਆਨ ਅਰੁ ਸਦਾਕਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਅਸਰੁ ਜਰੈ ਤਨਉ ਕਲ ਬੰਧੁ ॥ ਪੂਜੈ ਪ੍ਰਾਣ ਹੋਵੈ ਥਿਰੁ ਕੰਧੁ ॥

ਨ ਜੋ ਗੋਲਕ ਰੂਪ (ਕਲ) ਕੁਲਾਬੋ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਣਲੇ ਹੈ ਜੋ ਇਨ ਕੋ ਬੰਧ ਪਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਰੋਕ ਦੇਵੈ ਤੋ ਕਾਮਾਦਿਕਅਸਰੋ ਕੋ ਜਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਹਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰੇ ਤੋ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਕਰ ਸਰੀਰ ਮੈ ਪ੍ਰਾਣ ਸਿਥਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰਾਣ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈ ਲਗਾਇ ਕਰ ਪੂਜੇ ਤੋ ਸਰੀਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਥਿਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਤਕ ਸਰੀਰ ਮੈ ਪ੍ਰਾਣ ਥਿਰ ਹੋਵੈ ਤੱਕ ਤਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰੇ ॥

ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਆ ਕਹਾਂ ਏਹੁ ਜਾਣੁ ॥ ਜੀਵਤ ਮਰਤ ਰਹੈ ਖਰਵਾਣੁ ॥

ਇਹ ਜੀਵ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਯਾ ਹੈ ਔਰਕਹਾ ਇਸਨੇ (ਜਾਣੁ) ਜਾਣਾ ਹੈ? ਭਾਵ ਜੋ ਤਤ ਮਿਥਯਾਕਾ ਈਬਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾਜੇ ਇਸ ਈਬਾਰ ਕਾਰ ਜੀਵੰਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਕੋ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੈ ਭੂਏ ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ਇਹੁ ਪਰਸਾਦੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਣੈ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਭੂਏ ਕਰ ਤਤੁ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਤਾ ਹੈ ਇਹ ਹੁਕਮ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਣ ਚੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿਜਾਣੀਤਾਹੈ॥

ਹੋਂਦਾ ਵੜੀਅਗੁ ਨਾਨਕ ਜਾਣੁ ॥ ਨਾ ਹਉ ਨਾ ਮੈ ਜੁਨੀ ਪਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਹੋਂਦਾ) ਕੁਛ ਬਣੇਗਾ ਤੋ ਪ੍ਰਫਿੰਨ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਛਾੜ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਜੁਨੀਓਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜੇਗਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪੜੀਐ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹ ਹੋਰਿ ਬੁਧੀ

ਮਿਥਿਆ ॥ ਬਿਨੁ ਸਚੇ ਵਾਪਾਰ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਿਆ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਪੜੀਐ ਅਰਥਾਤ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀਏ ਔਰ ਚਤਰਾਈਆਂ ਸਭ ਭੁਨੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਵਾਪਾਰ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵ ਕਾ ਜਨਮ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥

ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ਨ ਕਿਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਗਰਬਿਗੁਬਾਰੁ ਤਿਨ ਸਬੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਕਾ ਕਿਸੀ (ਨ) ਪੁਰਸ ਨੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸਭ ਜਗ ਕੇ ਗਰਬ ਕਰ (ਗੁਬਾਰ) ਅੰਹਰ ਹੋਰਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਸਚ ਨਹੀਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਚਲੇ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਤਾਵਨਿ ਤਤਿਆ ॥ ਬਲਦੀ ਅੰਦਰਿ ਤੇਲੁ ਦੁਬਿਧਾ ਘਤਿਆ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਸਾਰ ਕਰ ਚਲੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤਪਾਉਣੇ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਮੈਂ ਤਤੇ ਕਰੀਏ ਹੈਂ ॥ ਰਿਏ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਫਨ ਅਗਨੀ ਜਲਤੀ ਪਰ ਵੈਤ ਭਾਵ ਰੂਪ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਅਧਕ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਇਆ ਉਨੀ ਖੇਲੁ ਫਿਰੈ ਉਵਤਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੈ ਮੇਲੁ ਸਚੈ ਰਤਿਆ ॥ ੨੪ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜੀਉ ਆਇਆ ਹੈ (ਉਵਤਿਆ) ਗੁਰੂ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤੋ ਵਿਪਰਜੇ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ (ਉਨੀ ਖੇਲ) ਚਾਰ ਦਿਨ ਖੇਡ ਕਰ ਅੰਤ ਕੇ ਉਨ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕਾ ਸਚੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਇਕ ਨਾਨੁ ਨਾਮ ਕਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭਵਿਖਜਤ ਪੁਰਾਨ ਮੈਂ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਅਵਤਾਰ ਸੁਣਕੇ ਆਪ ਕੇ ਨਾਨਕ ਅਵਤਾਰ ਮਾਨਤਾ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੂਰਯ ਗ੍ਰਹਣ ਪਰ ਕੁਚਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਗਏ ਅਰ ਵਹੁ ਭੀ ਬਹੁਤ ਸੇ ਪੰਡਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਆਇਆ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਗ੍ਰਹਣ ਸਮੇਂ ਤਿਨਕੇ ਦੇਖਤੇ ਮਿਰਕਾ ਕਾ ਮਾਸ ਰਿਝਲਾ ਰਖਾਇ ਦੀਆ ਵਹੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਮਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ॥ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਸ ਰੂਪ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੇ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਅੰਤ ਕੇ ਉਸੀ ਮਾਸ ਕੀ ਸਭ ਕੇ ਤਸਮਈ ਵਿਖਾਇ ਦਈ ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮਿਆ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ ॥

ਜੀ ਉਪਾਇ ਮਾਸੁ ਮੁਹਿ ਮਿਲਿਆ ਹਭੁ ਚੰਮੁ ਤਨੁ ਮਾਸੁ ॥

ਇਹ ਜੀਵ ਪਹਿਲੇ ਮਾਸ ਸੇ ਅਰਥਾਤ ਪਿਤਾ ਕੇ ਬੀਰਜ ਸੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ (ਨਿੰਮਿਆ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਪੁਨਹ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਰੂਪ ਮਾਸ ਕੇ ਅੰਦਰ ਵਾਸ ਹੁਆ ॥ ਜਬ ਉਦਰ ਮੈਂ ਬੁਤ ਕੇ ਬੀਚ ਜੀਉ ਪੜਾ ਤਬ ਭੀ ਮੁਖ ਮੈਂ ਮਾਸ ਕਾ ਪੜਦਾ ਮਿਲਾ ਔਰ ਹਾਡ ਰਾਮ ਸਭ ਸਰੀਰ ਮਾਸ ਹੀ ਹੈ ॥

ਮਾਸਹੁ ਬਾਹਰਿ ਕਢਿਆ ਮੰਮਾ ਮਾਸੁ ਗਿਰਾਸੁ ॥ ਮੁਹੁ ਮਾਸੈ ਕਾ ਜੀਭ ਮਾਸੈਕੀਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿਸਾਸੁ ॥

ਫਿਰ ਮਾਸ ਕੇ ਪੜਦੇ ਗਰਭ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਲਾ ਪੁਨਹ ਮਾਸਕਾ ਹੀ ਮੰਮਾ ਰੂਪ ਗਿਰਾਸ ਮਿਲਾ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਮਾਸਕਾ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਜਿਹਵਾ ਭੀ ਮਾਸ ਕੀ ਹੈ ਔਰ ਮਾਸਕੇ ਅੰਦਰ ਸ੍ਰਾਸ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡਾ ਹੋਆ ਵੀਆਹਿਆ ਘਰਿ ਲੈ ਆਇਆ ਮਾਸੁ ॥

ਮਾਸਹੁ ਹੀ ਮਾਸੁ ਉਪਜੈ ਮਾਸਹੁ ਸਭੇ ਸਾਕੁ ॥

ਪੁਨਹ ਜਬ ਬਡਾ ਹੁਆ ਔਰ ਬਯਾਹ ਹੋਇਆ ਤੋ ਫਿਰ ਮਾਸ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਘਰ ਮੈਂ ਲੈ ਆਇਆ ਮਾਸ ਹੀ ਸੇ ਮਾਸ ਰੂਪ ਲਝਕੀ ਲਝਕਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਸ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸਾਕ ਨਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੀਐ ਤਾਂਕੇ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਬੁਝੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਕਰਭੂਤਿ ਰਾਸਿ ਹੁਤ ਆਵਣੀ ਹੈ ਵਾ ਤਾਂ ਕੋਈ (ਰਾਸਿ)ਸਰ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਛੁਟੇ ਨਹ ਛੁਟੀਐ ਨਾਨਕ ਬਚਨਿ ਬਿਨਾਸੁ ॥

ਜੋ ਆਪ ਕਰੇ ਹਮ ਛੁਟੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸਤਰਾਨਹੀ ਛੁਟਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਕਹੇਹੁਏ ਬਚਨਕਾ ਬਿਨਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਮਾਸੁ ਮਾਸੁ ਕਰਿ ਮੂਰਖੁ ਝਗੜੇ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣੈ ॥

ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਰਕੇ ਮੂਰਖ ਝਗੜਤਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਅਰ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀ ਹੈ ॥

ਕਉਣੁ ਮਾਸੁ ਕਉਣੁ ਸਾਗੁ ਕਹਾਵੈ ਕਿਸੁ ਮਹਿ ਪਾਪੁ ਸਮਾਣੈ ॥

ਕੌਣ ਮਾਸੁ ਹੈ ਔਰ ਕੌਣ ਸਾਗ ਭਗਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਾਪ ਕਿਸਮੈਂ ਸਮਾਵੈ ਹੈ ਵਾ ਦੁਸਾ ਭਾਵ ਸੋ ਅਪਨੇ ਵਰਨ ਆਸੁ ਕੇ

ਅਨੁਸਾਰ ਜੋਗ ਹੈ ਸੋ ਸਾਗੁ ਹੈ ਜੋ ਅਯੋਗ ਹੈ ਸੋ ਮਾਸ ਹੈ ਉਸ ਮੈਂ ਪਾਪ ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗੈਂਡਾ ਮਾਰਿ ਹੋਮ ਜਗ ਕੀਏ ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਥਾਣੇ ॥

ਗੈਂਡਾ ਮਾਰਕੇ ਹੋਮ ਜਗ ਕੀਏ ਹੈਂ (ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਥਾਣੇ) ਦੇਵਤਾਓਂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਸੁ ਛੋਡਿ ਬੈਸਿ ਨਹੁ ਪਛੜਹਿ ਰਾਤੀ ਮਾਨਸ ਖਾਣੇ ॥

ਮਾਸ ਕੇ ਛੋਡ ਕੇ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਤਰਪਣ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਵਾ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਪਾਠ ਸਮੇਂ ਨਾਕ ਕੇ ਪਕੜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੇ ਮਨੁਖੋਂ ਕੇ ਥਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡੁ ਕਰਿ ਲੋਕਾ ਨੋ ਦਿਖਲਾਵਹਿ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਨਹੀ ਸੂਝੈ ॥

(ਵਡੁ) ਦੰਡ ਕਰ ਵਾ ਨਾਕ ਪਕੜ ਕਰ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਦਿਖਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ਗਿਆਨ ਪੜਾਨ ਕੁਝ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਧਿ ਸਿਉ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਹੈ ਨ ਕਹਿਆ ਸੂਝੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬੁਧੀ ਕੇ ਅੰਧਿ ਕੇ ਕਯਾ ਕਹੀਐ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਬਿਆ ਹੁਆ ਬੁਝਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਅੰਧਾ ਕਿਸਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ? ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ॥

ਅੰਧਾ ਸੋਇ ਸਿ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਸਿ ਲੋਚਨ ਨਾਹੀ ॥

ਅੰਧਾ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਅੰਧਿ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ (ਸਿ) ਓਹ ਜੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਹੁਪੀ ਨੇਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤੁ ਨਿਪੰਨਿ ਮਛੀ ਮਾਸੁ ਨ ਖਾਂਹੀ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਜੋ ਉਤਪੰਨ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਮਛੀ ਆਦਿ ਕੇ ਮਾਸ ਕੇ ਨਹੀਂ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਜਾਨਿਸਿ ਮੇਲਾ ਓਥੈ ਮੰਧੁ ਕਮਾਹੀ ॥

ਜਬ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮੇਲਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਊਰਾਂ (ਮੰਧੁ) ਮਾਸ ਹੀ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮੰਦਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਸਹੁ ਨਿਮੈ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ ਹਮ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥ ਗਿਆਨੁ

ਪਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰੁ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥

ਮਾਸ ਸੇ ਹੀ ਨਿਮੈ ਹੈਂ ਔਰ ਮਾਸ ਸੇ ਜਨਮੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਹਮ) ਸਭੀ ਜੋ (ਭਾਂਡੇ) ਸਰੀਰ ਹੈ ਮਾਸ ਕੇ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਪਾਂਡੇ ਤੁਮਕੋ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਤੋ ਕੁਝ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਬਾਹਰ ਕਾ ਮਾਸੁ ਮੰਦਾ ਸੁਆਮੀ ਘਰ ਕਾ ਮਾਸੁ ਚੰਗੇਰਾ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਬਾਹਰ ਕਾ ਮਾਸ ਤੋ ਮੰਦਾ ਹੈ ਔਰ ਘਰ ਕਾ ਮਾਸ ਤੁਮਨੇ ਚੰਗੇਰਾ ਸਮਝਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯਹਿ ਅਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ ਰੂਪ ਮਾਸ ਕੇ ਚੰਗਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਸਭਿ ਮਾਸਹੁ ਹੋਏ ਜੀਵਿ ਲਇਆ ਵਾਸੇਰਾ ॥

ਛੋਟੇ ਥੋਡੇ ਜੀਵ ਸਭ ਮਾਸ ਸੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜੀਵਨੇ ਮਾਸ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਬਸੇਰਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਅਭਖੁ ਭਖਹਿ ਭਖੁ ਤਜਿ ਛੋਡਹਿ ਅੰਧੁ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਕੇਰਾ ॥

(ਅਭਖੁ) ਅਯੋਗ ਕੋ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਭਖੁ) ਖਾਣੇ ਵਾਲੇ ਕੇ ਤਯਾਗ ਛੋਡਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਗੁਰੂ (ਅੰਧੁ) ਅਗਿਆਨੀ ਹੈ ॥

ਮਾਸਹੁ ਨਿਮੈ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ ਹਮ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥

ਮਾਸ ਸੇ ਹੀ ਉਦਰ ਮੈਂ (ਨਿਮੈ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਮਾਸ ਸੇ ਹੀ ਜਨਮੇ ਹੈ (ਹਮ) ਤਮਾਸ ਵਾ ਅਸਮਾਦਿਕ (ਭਾਂਡੇ) ਸਰੀਰ ਮਾਸ ਕੇ ਹੀ ਥਾਣੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰੁ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥

ਹੇ ਪਾਂਡੇ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਤੁਮਕੋ ਕੁਝ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਮਾਸੁ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਸੁ ਕਤੇਬੀ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਮਾਸੁ ਕਮਾਣਾ ॥

ਜਜਿ ਕਾਜਿ ਵੀਆਹਿ ਸੁਹਾਵੈ ਓਥੈ ਮਾਸੁ ਸਮਾਣਾ ॥

ਪੁਰਾਣੇ ਔਕਿਤਾਓਂ ਮੈਂ ਮਾਸ ਲਿਖਾ ਹੈ ਕਾਹੇ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਮਾਸ ਸਮਾਯਾਓਂ ਦੇਵੀ ਆਦਿ ਕੀ (ਜਜਿ) ਪੂਜਾ ਅਰਥਿਵਾਹਕਾਰ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਤੇ ਹੈ ਵਹਾਂ ਮਾਸ ਹੀ ਸਮਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਨਿਪਜਹਿ ਮਾਸਹੁ ਪਾਤਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਸਭ ਮਾਸ ਸੇ ਉਤਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮਾਸ ਸੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਰ ਸੁਲਤਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਓਇ ਇਸਹਿ ਨਰਕਿ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਨਕਾ ਦਾਨੁ ਨ ਲੈਣਾ ॥

ਜੇ ਵਹੁ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਰਕ ਕੇ ਜਾਤੇ ਹੁਏ ਇਸ੍ਰ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਤੁਮਕੋ ਉਨਕਾ ਦਾਨ ਨਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਏ ਜੇ ਲੇਤੇ ਹੋ ਤੋ ਤੁਮਕੋ

ਨਰਕ ਹੋਗਾ ਜੇ ਕਹੇ ਹਮ ਨਰਕ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੇਂਦਾ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਲੈਦੇ ਦੇਖਹੁ ਏਹੁ ਪਿਛਾਣਾ ॥

ਆਪਿ ਨ ਬੂਝੈ ਲੋਕ ਬੁਝਾਏ ਪਾਂਡੇ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ ॥

ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਤੋ ਨਰਕ ਕੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰ ਲੈਣੇ ਵਾਲਾ ਸੁਰਗ ਕੋ ਜਾਵੇਗਾ ? ਦੇਖੋ ਏਹੁ ਤੁਮਾਰਾ ਜੋਰ ਪਿਛਾਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਆਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਆਪ ਤੋਂ ਬੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰ ਅਵਰੋਂ ਕੋ ਸਿਖਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਪਾਂਡੇ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ ਬਣਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਭੂ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਹੈ ॥

ਪਾਂਡੇ ਤੂ ਜਾਣੈ ਹੀ ਨਾਹੀ ਕਿਬਹੁ ਮਾਸੁ ਉਪੰਨਾ ॥ ਤੋਇਅਹੁ

ਅੰਨੁ ਕਮਾਦੁ ਕਪਾਹਾਂ ਤੋਇਅਹੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਗੰਨਾ ॥

ਹੇ ਪਾਂਡੇ ਭੂ ਇਸ ਬਾਰ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਹਾਸੇ ਮਾਸ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਜਲਸੇ ਅੰਨ ਕਮਾਦ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਰਸ ਅੰ ਕਪਾਹਾ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਬਸਤੂ ਆਦਿਕ ਪੁਨਃ ਔਰ ਜਲ ਸੇ ਹੀ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨ ਉਤਪਤਿ ਹੁਏ (ਗੰਨਾ) ਗਿਣੀਤੇ ਹੈ ॥

ਤੋਆ ਆਖੈ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹਛਾ ਤੋਐ ਬਹੁਤੁ ਬਿਕਾਰਾ ॥

ਏਤੇ ਚਸ ਛੇਡਿ ਹੋਵੈ ਸੋਨਿਆਸੀ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਲ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਛਾ ਭੂ ਪਰੰਤੂ ਪੂਰਬਕਰੀ ਗੀਤਸੇ ਸਿਧ ਹੋਤੇ ਜਲਮੇਂ ਬਹੁਤ ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਉਪਰ ਗਿਣੇ ਹੋਸੇ ਕੋ ਛੇਡੇ ਸੋ ਸੋਨਿਆਸੀ ਅਰਥਾਤ ਤਿਆਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਯਾਤੋ ਛੁਟਨੇ ਕਠਨ ਹੈ ਤਾਏ ਤਿਆਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਕਤਾ ਇਹ ਹਮਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕਹਾ ਹੈ '। ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਸੁਨਕਰ ਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸਭ ਪੰਡਿਤ ਗੁਰੂ ਜੀਕੋ ਸਿਖ ਬਣੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੇਹਰੇ ਮੈ ਸੋ ਤਿਨਕੋ ਮਾਸ ਦੇ ਬਾ ਤਸਮਈ ਬਣੀ ਹੁਈ ਦਿਖਾਇ ਦਈ* ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਉ ਕਿਆ ਆਖਾ ਇਕ ਜੀਭ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਕਿਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਏਕ ਰਸਨਾ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਕਥਨ ਕਰੂੰ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਤੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਸੇ ਤੁਝਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥

* ਸਾਰੇ ਬੁਝਾ ਕਾ ਯੋਰ ਭਾਤਪਰਯਾਏ ਕੋ ਲਾਜੁ ਪੀਭਤ ਕੋ ਜੋ ਕਰਨੇ ਕਾ ਭਾਤਪਰਯਾਏ ਮਾਸ ਮੈ ਭਾਤਪਰਯਾਏ ਨਹੀਂ ਅੰਨਯਾ ਜੋ ਚੰਤ ਲਗੇ ਕਪਕੇ ਇਹਯਾਏ ਚਾਕੇ ਹਾ ਵਿਰੋਧ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚਾ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਾ ਹੈ (ਜੋ) ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਭਗਵਾ ਦੇਸੁ ਕਰਿ ਭਰਮਦੇ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਇਕ ਭਗਵਾ ਭੇਖ ਜਣਾਇ ਕਰ ਬ੍ਰਮੰਤੋ ਵਿਚਤੋਹੋਂ ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂਸੇ ਬਿਨਾ ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ਭਾਵਿ ਥਕੇ ਤੁਧੁ ਅੰਦਰਿ ਆਪੁ ਲੁਕਾਇਆ ॥

ਇਕ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰੋਂ ਮੈਂ ਵਿਚ ਥਕੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਤੋਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪਕੋ ਲੁਕਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਰਚੰਨੁ ਹੈ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਜੋ ਰਤਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਦੇਕਰ ਉਤਮ ਜਗਜਾਸੂਓਂਕੋ ਤਿਸਕੇ ਚਾਨਣੇਕਰ ਤੈਂ ਆਪਨੇਸ਼ੁਰੂਪਕੋ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ਗੁਰਮਤੀ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪਕੋ ਪਛਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ਵਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਤੁਝ ਸਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਵਾਗਉਣੁ ਬਜਾਰੀਆ ਬਾਜਾਰੁ ਜਿਨੀ ਰਚਾਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਬਾਜਾਰ) ਇੰਦ੍ਰਯੋਂ ਕੋ ਵਿਸਰੋਂ ਮੈਂ ਰਚਾਯਾ ਹੈ ਉਨ (ਬਾਜਾਰੀਆ) ਮਸਕਰੇ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਬਿਰੁ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹਣਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਸਚਾ ਭਾਇਆ ॥ ੨੫ ॥

ਹੇ (ਸਚਾ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕ ਭੂ ਬਿਰੁ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇਨਾਮ ਕਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭੂ ਭਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਕਰਮ ਬਿਰਖੁ ਫਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਫਲ ਵਿਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕਰ ਰਚਾ ਸਚੀਰ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ਅਰ ਕਰਮ, ਫਲ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਅਰ ਬਿਖ ਫਲ ਅਰਥਾਤ ਸੁਖ ਅਰ ਦੁਖ ਕੋ ਫਲ ਲਗੇ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਸਭ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਖਵਾਲੇ ਤਿਸੁ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਕਾਰਣੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਜਿਸ ਕੋ ਜੋ ਜੋ ਫਲ ਅਰਥਾਤ ਸੁਖ ਅਰ ਦੁਖ ਖਵਾਯਾ ਭਾਵ ਦੀਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੋ ਤਿਸ ਤਿਸਕੋ ਖਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਕੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ ਅਗੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਕੀਆਂ ਵਾ ਮਾਇਆ ਕੀਆ ਜੋ ਵਡਿਆਈਆ ਹੈਂ ਸੋ ਅਗ ਕੇ ਸਾਥ ਜਾਲ ਦੇਦੀਏ ਭਾਵ
ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਤਿਆਗ ਦੇਈਏ ॥

ਦੇਨੀ ਜਲਈਂ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਇਕ ਨ ਚਲੀਆ ਨਾਲਿ ॥ ੨ ॥

ਜਲੀਆ ਹਈਆ ਇਨ ਵਡਾਈਓਂ ਨੇ ਨਾਮਕੋ ਵਿਸਰਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋਇਕਭੀ ਵਡਾਈ ਸਾਥ ਨਾ ਚਲੀਭਈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਹੋਇ ਨਿਬੋਝੁ ਹੁਕਮਿ

ਚਲਾਇਆ ॥ ਤੇਰੈ ਹਥਿ ਨਿਬੋਝੁ ਤੁ ਹੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

(ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ) ਜੀਵ ਜੀਵ ਪ੍ਰਤੀ ਸਭ ਕਾ ਨਿਬੋਝਾ ਨਿਆਉਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਨੇ ਐਸਾ ਹੁਕਮ ਚਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਹਥ
ਨਿਬੋਝਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੁਹੀਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕਾਲੁ ਚਲਾਇ ਬੈਨਿ ਕੋਇ ਨ ਰਖਸੀ ॥ ਜਰੁ ਜਰਵਾਣਾ ਕੰਨਿ ਚੜਿਆ ਨਰਸੀ ॥

ਜਬ (ਜਰੁ) ਬੁਢਾਪਾ ਰੂਪ (ਜਰਵਾਣਾ) ਜਮਦੂਤ ਵ ਬਲੀ ਬੁਢਾਪਾ ਮੋਢਿਓਂ ਪਰ ਚੜਾ ਹੁਆ ਨਰੇਗਾ ਤਬ ਕਾਲ
ਬਨਕੇ ਚਲਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ਤਬ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਖੇਗਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਬੋਝੁ ਸਚਾ ਰਖਸੀ ॥ ਅਗਨਿ ਭਧੈ ਭੜਹਾੜੁ ਅਨਦਿਨੁ ਭਖਸੀ ॥

ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਸਕੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਬੋਹਿਥੁ) ਜਹਾਜ਼ ਐ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੋਝਾ ਦੇਵੇਗਾ ਤਿਸਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਰਖ
ਲੇਵੇਗਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨੇ (ਭੜਹਾੜੁ) ਭਠ ਦੀ ਤਰਹ ਭਖਸੀ ਅਰਥਾਤ ਖਾਤੀ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਨਰਕ
ਕੀ ਅਗਨੀ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਭਠ ਕੀ ਤ੍ਰਹ ਤਪਤੀ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਕੋ ਖਾਵੇਗੀ ਭਾਵ ਜਲਾਵੇਗੀ ॥

ਵਾਥਾ ਚੁਗੈ ਚੋਗਾ ਹੁਕਮੀ ਛੁਟਸੀ ॥ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਗੁ ਕੂੜੁ ਨਿਖੁਟਸੀ ॥ ੨੬ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪ ਪੰਛੀ ਵਾਥਾ ਹੁਆ ਮੋਹ ਮੈਂ ਚੋਗਾ ਚੁਗਤਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੀ ਛੁਟੇਗਾ ਹੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੋ ਛੁੱਡ ਕਰੇਗਾ ਸੋਹੇਗਾ
ਅੰਤ ਕੋ ਕੂੜ (ਨਿਖੁਟਸੀ) ਮੁਕ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਪਾਜ ਉਘੜ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਘਰ ਮਹਿ ਘਰੁ ਵਿਖਾਇ ਦੇਇ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ

ਸੁਜਾਣੁ ॥ ਪੰਚ ਸਬਦ ਧੁਨਿ ਕਾਰ ਧੁਨਿ ਤਹ ਬਾਜੈ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਜੋ (ਘਰ) ਦਸਵੇਂ ਵਾਰ ਮੈਂ (ਘਰੁ) ਸਰੂਪ ਕੋ ਵਿਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚਤੁਰ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਐ ਤਤ ਭੰਤੀਆਇ ਪੰਚ
ਸਬਦ ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਧੁਨੀ ਏਕ ਰਸ ਹੈ ਤਹਾ ਦਸਮੇਂ ਵਾਰ ਮੈਂ ਬਜ ਰਹੇ ਹੈ ਯਹ ਵਾਕ (ਸਬਦੁ) ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੇਂ ਮੈਂ
(ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ॥

ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ਤਹ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਹੈਰਾਨੁ ॥

ਤਾਰ ਘੋਰ ਬਾਜਿਤ੍ਰੁ ਤਹ ਸਾਚਿ ਤਖਤਿ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥

ਦੀਪ ਲੋਕ ਪਤਾਲ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਜੋਗੀ ਤਹਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਵਾ ਏਹੁ ਵਡਾ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਜੋ ਇਨਕੋਏਕ ਸਥਾਨ
ਬੈਠਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਘੋਰ ਨਾਮ ਨੀਤਾਰ ਸੋ ਲੋਕਰ ਬਾਜਿਤ੍ਰੁ ਬਾਜਤੇ ਹੈ ਤਹਾ (ਸੁਲਤਾਨ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾ ਦਸਮਾਵਤਾਰ
ਸਚਾ ਤਖਤ ਹੈ ॥

ਸੁਖਮਨ ਕੇ ਘਰਿ ਰਾਗੁ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਮੰਡਲਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਅਕਥ ਕਥਾ ਬੀਚਾਰੀਐ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਸੁਖਮਨ ਸੁਰ ਕੇ ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਦਸਮੇਂ ਵਾਰ ਮੈਂ ਜੋਗੀ ਰਾਗ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਸੁਨਿ ਮੰਡਲਿ) ਦਸਵੇਂ ਦਵਾਰਮੇਂ ਲਿਵ
ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਅਕਥ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਰ ਤਿਸ ਕੀ (ਮਨਸਾ) ਵਾਸਨਾ ਮਨ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਈ ਹੈ ਵਾ
ਵਾਸਨਾ ਕੋ (ਮਨਹਿ) ਹਰਾਇਕਰ ਦਸਵੇਂ ਵਾਰ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਉਲਟਿ ਕਮਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰਿਆ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪਵਨ ਕੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਕਵਲ ਉਲਟ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਭਰਪੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਿਸਕਾ ਕਹੀ ਕੋ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਜਪਾ ਜਾਪੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਆਇ ਜੁਗਾਇ ਸਮਾਇ ॥

(ਅਜਪਾਜਾਪੁ) ਜੋਹੋ ਤਿਸਕੋ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਆਇ ਜੁਗਾਇ) ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਸਮੇਂ ਵਾਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਸਖੀਆ ਪਰੇ ਮਿਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ॥

ਸਭ ਸਖੀਆ ਓਂਦੀਆ ਅਰ ਪਰੇ ਕਾਮ ਆਈ ਮਿਲੇ ਹੈ ਭਾਵ ਅਧੀਨ ਹੁਏ ਹੈ ਐਰ ਟੱਟੋਂ ਦਾਰੇ (ਨਿਜ ਘਰਿ) ਦਸਮੇਂ
ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਤਿਸ ਜੋਗੀ ਨੇ ਨਿਵਾਸ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਬਦੁ ਖੋਜਿ ਇਹੁ ਘਰੁ ਲਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾ ਦਸੁ ॥ ੧ ॥

ਸਬਦ ਕਰ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਕੇ ਖੋਜਣੇ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਇਹ(ਘਰ)ਦਸਮਾ ਵਾਰਾ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਣੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ
ਦਾਸ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਦੁਤਰਾ ਅਰਥ ਸ੍ਰੀਰ ਘਰ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚਤੁਰ ਪੁਰਸ (ਘਰ)ਸੂਰੂਪ ਕੋਇਆਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ (ਪੰਥ) ਸਿਰੋਂ ਕੇ
ਜੋ(ਸਬਦ) ਵਾਕਜ ਹੈਂ ਧੁਨੀ ਸੂਰੂਪ(ਧੁਨ)ਸੋ ਬਜਰਹੇ ਹੈਂ ਘਿਹਵਾਕ ਪ੍ਰਗਟਹੈ॥ਵਾਤਿਨਕੋ(ਸਬਦ)ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਗਟਹੈ ਔਰਗਜਾਨ
ਰੂਪ ਦੀਪਕ (ਲੋਅ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ (ਪਾਤਾਲ)ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸੰਜੁਗਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਕਾਮਾਦਿਕੋ ਕੋ ਖੰਡ ਕਰ(ਮੰਡਲ) ਸਮੂਹ
ਦੈਵੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਧਾਰਨਕੀਆਹੈ ਔਰਅਚਰਜ ਰੂਪਕੋ ਦੇਖਰਹੇਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂਕੀ(ਤਾਰਘੋਰ)ਬ੍ਰਿਹਾਦੀ ਬਾਸੰਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ
ਮੁਖ ਮੁਖ ਕਰ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਵਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਸੰਤ ਸਾਰੇ ਤਖਤ ਗਜਾਨ ਪਰ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਔਰ (ਸੁਖ) ਭਗਤੀ ਕੇ(ਘਰ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ(ਰਾਗ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਮਹਾਤਮੋਂ ਕੇ ਵਾਕੋਂ ਕੋ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਰੁ ਅਵੁਰ ਮੰਡਲਾਕਾਰ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ॥(ਅਕਬ)ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ਵਾਸਨਾਕੋ ਹਟਾਇ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ
ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜੋ ਉਲਟਾ ਹੈ ਔਰ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਭਰਾ ਹੈ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਮਨ ਅਨੰਦ ਹੁਆਰ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜਾਪੁ ਤੇ ਜੋ ਅਜਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਜੋ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ
ਆਪਨਾ ਆਪ ਜਾਣਕੇ ਤਿਸਮੇਂ ਸਦਾ ਸਦਾਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ॥ਸਭ ਸਖੀਆਂ ਕਰਤਾ ਮੇਰੀ ਮੁਦਿਤਾ ਅਪਿਖਾਔਰ ਪੰਚੇਤ
ਸੰਤੋਖ ਪੀਰਜ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰੁ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲੇ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ॥ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾਅਪਨੇ ਸੂਰੂਪ ਮੈਂ ਬਾਸਾ ਹੁਆ
ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਣੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਜੋ ਇਸ ਸੂਰੂਪ ਘਰ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥
ਮਃ ੧ ॥ ਚਿਲਿ ਮਿਲਿ ਬਿਸੀਆਰ ਦੁਨੀਆ ਵਾਨੀ॥ ਕਾਲੂਖਿ ਅਕਲ ਮਨ ਗੋਰ ਨ ਮਾਨੀ॥
(ਦੁਨੀਆ) ਸੰਸਾਰ ਵਾ ਮਾਧਾ ਕਾ ਜੋ(ਬਿਸੀਆਰ)ਬੜਾ (ਚਿਲਮਿਲ) ਚਮਤਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਪਰੰਤੂ (ਮਨ) ਮੇਰੇ
(ਕਾਲੂਖਿ) ਦਿਲ ਕਰਕੇ ਅਕਲ ਮੈ ਗੋਰ ਨਹੀਂ ਮਾਨੀ ਭਾਵ ਮੁਖਕੋ ਮਰਨਾ ਨਿਹਰੇ ਨਹੀਂ ॥

ਮਨ ਕਮੀਨ ਕਮਤਰੀਨ ਤੂ ਦਰੀਆਉ ਖੁਦਾਇਆ ॥

ਏਕੁ ਚੀਜੁ ਮੁੜੈ ਦੇਹਿ ਅਵਰ ਜਹਰ ਚੀਜ ਨ ਭਾਇਆ ॥

ਮਾਂ ਕਮੀਨ ਨੀਚ ਅਰ ਕਮ ਤਰੀਨ ਭਾਵ ਕਮ ਤੇ ਕਮ ਹੂੰ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਐ ਖੁਦਾਇ ਤੂੰ ਦਰੀਆਉ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ
ਅਤੀ ਅਧਕ ਹੈਂ ਏਕ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਚੀਜ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਔਰ ਜਹਰ ਰੂਪਵਿਜ ਪਦਾਰਥ ਮੇਰੇਕੋ ਨਹੀਂ ਭਾਧਾਹੈ॥

ਪੁਰਾਬ ਖਾਮ ਕੂਜੈ ਹਿਕਮਤਿ ਖੁਦਾਇਆ ॥

ਹੇ ਖੁਦਾਇ ਤੈਨੇ ਅਪਨੀ ਹਿਕਮਤ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਰੇ ਕੂਜੇ ਕੋ ਪੁਰਾਬ ਪਰਾਨ ਰੂਪ ਜਲ ਕਰਕੇ ਭਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮਨ ਤੁਆਨਾ ਤੂ ਕੁਦਰਤੀ ਆਇਆ ॥

ਹੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੂੰ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਆਪਾ ਹੁਆ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਨ ਹੈਂ (ਮਨ) ਮੈਂ ਤੇਰੀ (ਤੁਆਨਾ) ਸਮਰਥ
ਦੇਖ ਕਰ ਤੇਰੀ ਚਾਹ ਵਾਲਾ ਹੂੰ ॥

ਸਗ ਨਾਨਕ ਦੀਬਾਨ ਮਸਤਾਨਾ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਣੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ (ਦੀਬਾਨ) ਸਤਿਸੰਗ ਕਾ (ਸਗ)ਕੁਕਰ ਹੂੰ ਜਿਹ ਬਿਰਧਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਸਤਾਨਾ
ਤੌਰ ਨਿਤਨ ਸਵਾਇਆ ਚੜੈ ॥

ਆਤਸ ਦੁਨੀਆ ਖੁਨਕ ਨਾਮੁ ਖੁਦਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਹੇ (ਖੁਦਾਇਆ) ਪਰਮੇਸਰ ਦੁਨੀਆ ਤੇ (ਆਤਸ) ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਭਾਵ ਜਲਾਉਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ
(ਖੁਨਕ) ਸੀਤਲ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕੋ ਸੰਤ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥

ਹੋਰ ਪਉੜੀਆਂ ਪਹਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੀਆਂ ਹੈਂ ਏਹੁ ਪਉੜੀ ਪੰਜਵੀਂ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੀ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ ਨਵੀ ਮਃ ੫ ॥ ਸਭੋ ਵਰਤੈ ਚਲਤੁ ਚਲਤੁ ਵਖਾਇਆ ॥

ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਚਲਿਤਰ ਰੂਪ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਬੇਦ ਨੇ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਚਲਿਤਰ ਰੂਪ ਕਰ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਆਪਨਾ ਆਪ ਕਰਕੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਲਬੇ ਸਭਿ ਵਿਕਾਰ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣਿਆ ॥ ਸਾਧੁ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੁ ਭਏ ਨਿਕਾਣਿਆ ॥

ਤਿਨਕੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ (ਨੀਸਾਣਿਆ)ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਵਿਕਾਰ ਸਭ ਲਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ਐ ਤਿਨਕਾ ਸਾਧੂ
ਸੰਗ ਕਰ ਉਧਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਜਮਾਦਿਕੋ ਕੀ ਕਾਟ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਦਾਤਾਰੁ ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣਿਆ ॥

ਪਰਗਟੁ ਭਇਆ ਸੰਸਾਰਿ ਮਿਹਰ ਛਾਵਾਣਿਆ ॥

ਦਾਤਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਿਮਰਨੇ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਭਿਆ ਹੈ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਮੋਹਰ ਰੂਪੀ

(ਛਾਵਾਣਿਆ) ਸਾਇਆਵਾਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਏ ਸਦ ਕਰਬਾਲਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ਖਸਮੈ ਭਾਣਿਆ ॥੨੭॥
ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਖਸ ਕਰ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ
(ਖਸਮੈ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਕਾਗਦੁ ਕਲਮ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਭਾਂਡਾ ਧਨੁ ਮਸੁ ॥

ਪ੍ਰਤਖ ਕਾਗਦੁ ਆਇ ਸਮਗ੍ਰੀ ਉਸਤਤੀ ਜੋਗ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣ "ਭਗਤਿ ਭਾਗਉਤ ਲਿਖੀਏ ਤਿਹਉਪਰੇਪੁਜੀਐਕਰਨਮਸਕਾਰੀ"
(ਕਾਗਦੁ) ਬੁਧੀ (ਕਲਮ) ਪ੍ਰੇਮ (ਭਾਂਡਾ) ਮਨ(ਮਸੁ) ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸਭ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗਜ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਲੇਖਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਲਿਖਾਇਆ ਸਚੁ ॥ ੧ ॥

ਲਿਖਾਰੀਰੂਪ ਗੁਰੂ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਪੁਨਹ ਲਿਖਵਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਜਗਨਾਸੂ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਪਰ ਗੁਰੋ ਸੋਸੰਚਾਨਾਮ
ਲਿਖਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਸਮਗ੍ਰੀ ਧੰਨ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੧ ॥ ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪਿ ਉਪਰਿ ਲੇਖੁ

ਭਿ ਤੂੰ ॥ ਏਕੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਦੂਜਾ ਕਹੇ ਕੂ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਮਸਤਕ ਰੂਪ ਪਟੀ ਹੈ ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਕਲਮ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਔਰ ਮਸਤਕ ਉਪਰ ਜੋ ਸੁਭ ਅਸੁਭ
ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ
ਦੂਸਰਾ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਹੀ ਤੂ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਕੀ ਬਣਤ ਭੀ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਣਾਈ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ
ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੂੰ ਹੀ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਣਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਦਾ ਤੁਧੁ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਤੂ ਅਲਖ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਦਿਖਾਈ ॥

ਤੇਰੀ ਗਤ ਅਰ ਮਿਥਾਣਾ ਕੇ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਤੁਧ ਅਪਣੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪ ਹੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਅਲਖਹੈਅਗੋਚਰੁ
ਹੈ ਅਗਮ ਹੈ ਗੁਰੋ ਨੇ (ਮਤਿ) ਸਿਖਣਾ ਦੇ ਕਰ ਏਹੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਦੁਖੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਗਵਾਈ ॥

ਅੰਤਰਕਰਨ ਮੈਂ ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਪੁਨਾ ਭਰਮੁ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨੁ ਦੇਕਰ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਸੁ ਮੇਲਿ ਲੇਹਿ ਸੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥

ਤੂੰ ਜਿਸਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਰਾ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਕੇ ਧਯਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਅਗੰਮ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਣਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਤੂ ਲਾਇਹਿ ਸਚਿਆ ਤਿਤੁ ਕੋ ਲਗੈ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ੨੮ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧੁ ॥

ਹੇ ਸਚਿਆ ਜਿਸ ਤਰਫ ਤੂੰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਓਹ ਲਗੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤੇਰੇਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ
ਹੈਂ ॥ ੨੮ ॥ ੧ ॥

ਸੁਧੁ ਕਰਨੀ ਅਰਥਾਤ ਕਹੋ ਅਰਥੋ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਨਹੀਂ ਦੇਨਾ ॥

ਰਾਜੋਂ ਕੇ ਅਲੰਕਾਰ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਰਾਜਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੇ ਲਾਇ ਬਭੁਡੀ ਕੀ ਅਪਕਤਾ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਉ ਕੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸੇਵੀ ਲੇ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ॥

ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ਜਾਚਹਿ ਸੰਤ ਜਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਕਾ ਸੇਵਨਾ ਕਰੀਏ ਜਬ ਸੰਤ ਜਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਨਕੋ ਭਗਤੀਦਾਨਦੇਤਾਹੈ
ਵਾ ਸਿਸ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭਗਤੀ ਦਾਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਇਕੁ ਦਿਸੈ ਸਰਾਇਦਾ ਬੈਠਨ ਭਵਨ ਚਿਤ੍ਰਸਾਲਾਸਪਤ ਲੋਕਸਾਮਾਨਿਪੂਰੀਅਲੇ ॥

(ਜਾਚੈ) ਜਿਸ ਕੇ ਘਰ ਵਿਖੇ (ਇਕ) ਇਕਪਾਲ ਹਸਤੀ (ਸਰਾਇਰਾ) ਕਿਨਾਤਾ ਕੇ ਤਨਏ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਦਿਸਾ ਔਰ ਬਦਿਸਾ ਕਨਾਤਾ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਚਿਤਤ ਕੀਤੀ ਹੁਈ (ਸਾਲਾ) ਜਗਾ ਬੈਠਿਓ ਘਰ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਸੇ ਉਤਮ ਲੋਕ ਹੈ ਸਪਤ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਨਜਸਤਾ ਕਰ ਪੁਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸਾਤ ਲੋਕ ਸਮਾਨ ਪੁਰੀਆ ਹੈਂ ॥

**ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਲਛਿਮੀ ਕੁਆਰੀ ॥ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੀਵਲੈ ਕਉਤਰੁ ਕਾਲੁ
ਬਪੁਜਾ ਕੋਟਵਾਲੁ ਸੁਕਰਾਸਿਰੀ ॥ ਸੁ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀਨਰ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥**

ਪੁਨਹ ਜਿਸਕੋ ਘਰ ਮੈ ਲਛਮੀ ਕੁਆਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅੰਗ ਪੁਰਖ ਹੈ ਵਾ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਸੰਤਾਨ ਨਾ ਹੋਨੇ ਤੇ ਕੰਨਾ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕੁਆਰੀ ਕਰੀ ਹੈ ਬੰਦਮਾ ਅਰ ਸੂਰਜ ਦੀਵੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਬਪੁਜਾ) ਬੇਰਾਗਾ ਕੋਤਕੀ ਜੋ ਕਾਲ ਹੈ ਸੋ ਕੁਤਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰੋਂ ਪਰ ਕਰ ਹੈ ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਸ੍ਰੀ ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

**ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਕੁਲਾਲੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਤੁਰ ਮੁਖੁ ਭਾਂਵੜਾ ਜਿਨਿ ਬਿਸੁ ਸੰਸਾਰੁ ਰਾਚੀਲੇ ॥
ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਤੁਰਮੁਖੀ (ਕੁਲਾਲ) ਘੁਮਾਰ (ਭਾਂਵੜਾ) ਭਉਲ ਵਾ ਘੜਕੇ ਜਿਸਨੇ ਸੰਪੂਰਨ
ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੇ ਰਚਾ ਹੈ ॥**

**ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਈਸਰੁ ਬਾਵਲਾ ਜਗਤੁ ਗੁਰੂ ਤਤ ਸਾਰ ਖਾ ਗਿਆਨੁ ਭਾਖੀਲੇ ॥
ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਿਵਜੀ ਬਾਵਲਾ ਜਗਤ ਕਾ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜਾ ਔਰ (ਤਤ) ਬਿਸਨੁ ਸਾਰਖਾ ਤਿਸਕੇ ਗਿਆਨ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਵਾ
(ਤਤ) ਸਾਰ ਰੂਪ (ਖਾ) ਅਕਾਸ ਵਤ ਬ੍ਰਹਮਾਪਕ ਬ੍ਰਹਮ ਤਿਸਕਾ ਗਿਆਨ ਈਸਰ ਕੇ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥
ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਜਾਂਚੈ ਭਾਂਗੀਆ ਦੁਆਰੇ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲੇਖੀਆ ॥ ਧਰਮ ਰਾਇ ਪਰੁਲੀ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰੁ ॥
ਪਾਪ ਅਰ ਪੁੰਨ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਜਿਸਕੇ ਫਾਰੇਪੁਰ (ਭਾਂਗੀਆ) ਚੋਬਦਾਰ ਹੈਂ ਔਰ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤ ਜਿਸਕਾ (ਲੇਖੀਆ) ਲਿਖਣੇਵਾਲਾ
ਮੁਨਸ਼ੀ ਹੈ ਧਰਮਰਾਇ ਪੁਲੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ (ਪ੍ਰਤਿਹਾਰੁ) ਖਤ ਪਤ੍ਰ ਲਿਖਾਨੇ ਲਿਜਾਨੇ ਵਾਲਾ ਚਿਤੀ
ਰਸਾਨ ਹੈ ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲੁ ॥ ੨ ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥**

**ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਗਣ ਰੰਧਰਥ ਰਿਖੀ ਬਪੁੜੇ ਢਾਢੀਆ ਗਾਵੰਤ ਅਛੈ ॥
ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਗਣਰੰਧਰਥ ਅਰ ਰਿਖੀਬੇਰਾਏ ਢਾਢੀ ਜਿਸਕੇ ਗਾਵੰਤੋਹੁਏ (ਅਛੈ) ਸੋਭਤੋਹੈ ॥ ਵਾ ਛੇਹਛੇਗੀਤ ਗਾਵੰਤੋਹੈ ॥**

**ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਰੂਪੀਆ ਅਨਗਰੂਆ ਆਖਾੜਾ ਮੰਡਲੀਕ ਬੋਲ ਬੋਲਹਿ ਕਾਛੈ ॥
ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰ (ਬਹੁ ਰੂਪੀਆ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁਤ ਮਤੋਂ ਕੇ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਅਨਗਰੂਆ)
ਵਡਾ ਅਖਾੜਾ ਸੰਸਾਰ ਹੈ (ਮੰਡਲੀਕ) ਰਾਜੇ ਅਰਥਾਤ ਲੋਕਪਾਲ (ਕਾਛੈ) ਕਛੈ ਹੁਏ ਅਰਥਾਤ ਭੁਲੇ ਹੁਏ ਵਾ ਸੁੰਦਰ
ਬੋਲ ਕਰ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥**

**ਚਉਰ ਫੂਲ ਜਾਂਚੈ ਹੈ ਪਵਣੁ ॥ ਚੇਰੀ ਸਕਤਿ ਜੀਤਿ ਲੇ ਭਵਣੁ ॥
ਜਿਸਕਾ ਪਵਨ ਰਵਾਹ (ਫੂਲ) ਭੁਲਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਕਤਿ) ਮਾਇਆ ਜਿਸਨੇ ਚੰਦਾ ਭਵਨ ਜੀਤਲੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਦਾਸੀ ਹੈਂ ॥
ਅੰਡ ਟੂਕ ਜਾਂਚੈ ਭਸਮਤੀ ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਭਵਲ ਪਤੀ ॥ ੩ ॥**

ਅੰਡ ਕੋਸ ਕਾ ਟੁਕੜਾ ਅਰਥਾਤ ਭਾਰਥ ਖੰਡ ਏਹ ਜਿਸਕਾ (ਭਸਮਤੀ) ਚੁਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸ ਖੰਡ ਮੈਂ ਯਗਆਦਿਕੋ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪੁਜੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਡ ਕੇ ਜੋ ਟੁਕੜੇਹੋਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥੀ ਆਕਾਸ ਇਹ ਦੋ ਚੁਲੇ ਦੋ ਵਟੇ ਹੈ ਇਹ ਐਸਾ (ਭਸਮਤੀ) ਚੁਲਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਪਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

**ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਕੂਰਮਾ ਪਾਲੁ ਸਹਸ੍ਰ ਫਨੀ ਬਾਸਕੁ ਸੋਜ ਵਾਲੂਆ ॥
ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ (ਕੂਰਮਾ) ਕਛੂ (ਪਾਲੁ) ਪਲੰਘ ਹੈ ਸਹਸ੍ਰਫਨੀ ਸੋਸਨਾਗ ਸੋਜ ਬਿਛ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਬਾਸਕ
(ਵਾਲੂਆ) ਸੋਜਬੈ ਹੈ ॥**

**ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਮਾਲਣੀ ਛਿਨਵੈ ਕਰੋੜੀ ਮੇਘ ਮਾਲਾ ਪਾਣੀ ਹਾਰੀਆ ॥
ਜਿਸਕੇ ਅਠਾਰ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਮਾਲਣੀ ਹੈ ਔਰ ਛਿਨਵੈ ਕੋੜ ਮੇਘ ਮਾਲਾ ਪਾਣੀ ਭਰਨੇ ਵਾਲੀ ਬੀਵਰੀਆ ਹੈਂ ॥**

**ਨਖ ਪ੍ਰਸੇਵ ਜਾਂਚੈ ਸੁਰਸਰੀ ॥ ਸਪਤ ਸਮੁੰਦ ਜਾਂਚੈ ਘੜ ਬਲੀ ॥
(ਸੁਰਸਰੀ) ਰੀਗਾ ਜੀ ਜਿਸਕੇ ਨਖੋਂ (ਪ੍ਰਸੇਵ) ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਮੁੜਗਾ ਹੈ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਰਾਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਬਾ ਬਿਸਨ ਜੀ ਦੁਵਕਰ ਜਲ ਰੂਪ ਹੋਗਏ ਬੇ ਤਿਸਕੇ ਨਖੋਂ ਕਾ ਜਲ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਕਰਮੰਡਲ ਮੈਂ ਪਾਇ
ਲੀਆ ਜਬ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਮਾਤ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਖੰਧਕ ਕੇ ਵੇੜ ਕੇ ਗਏ ਤਬ ਉਸ ਸੇ ਬਾਵਨ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਏ ਬੇ ਜੋ
ਰੀਗਾ ਭਈ ਸਰੀਰ ਕਾ ਦੁਵ ਜਾਨੁ ਐਕਰ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਰਾਗਨੀਓਂ ਕੇ ਉਪਰ ਸਿੰਹ ਕਰ ਤਿਨਕੇ ਅੰਗ ਸਿਰਜੀਤ ਕੀਏ
ਜੋ ਭਸਮੇ ਗਾਵਨੇ ਕਰ ਦੁਟੇ ਹੁਏਏ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਖੋਂ ਕਾ ਪਸੀਨਾ ਰੀਗਾਜੀ ਕਹੀ ਹੈ ਔ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਜਿਸਪਰਮੇਸਰ ਦੇ**

ਘੜਿਓਂ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਹੈਂ ॥

ਏਤੇ ਜੀਅ ਜਾਂਚੈ ਵਰਤਣੀ ॥ ਸੁ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਪਣੀ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ(ਏਤੇ) ਇਤਨੇ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਮੈਨੇ ਕਹੇ ਹੈ (ਵਰਤਣੀ) ਬਰਤਣ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਿਸਕੀ ਇਤਨੀ ਬਿਭੂਤੀ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਅਰਜਨੁ ਧੁ ਪ੍ਰਗਲਾਟੁ
ਅੰਬਰੀਕੁ ਨਾਰਦੁ ਨੇਜੈ ਸਿਧ ਬੁਧ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਬਾਨਵੈ ਹੇਲਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅਰਜਨ ਧੁ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਅੰਬਰੀਕ ਅਰੁ ਨਾਰਦੁ ਨੇਜੇਨਾਮੁ ਰਿਖੀ ਆਦਿਕ ਭਗਤ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਅਰਥਾਤ ਸਾਮੀਪੀ ਅਹਿਲਕਾਰ ਵਾ(ਨੇਜੈ)ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਹੈਂ ਸਿੱਧ ਅਰੁ ਬੁਧਾਦਿ ਨਵਗ੍ਰਹ ਗਣ ਨੰਦੀਆਦਿਕ ਵਾ ਗੰਧਰਬੋ ਕਾ(ਗਣ) ਸਮੂਹ ਜਿਸਕਾ(ਹੇਲਾ)ਖੇਲ(ਬਾਨਵੈ)ਬਨਾ ਹੁਆਹੈ ਵਾ(ਬਾਨਵੈ)ਬਵੇਜਾ ਬੀਰ ਜਿਸਕੇ(ਹੇਲਾ)ਹੋਜ਼ਾ ਸਿਕਾਰ ਸੰਬੰਧਕਰ ਸਿਕਾਰੀਹੈ ॥

ਏਤੇ ਜੀਅ ਜਾਂਚੈ ਹਹਿ ਘਰੀ ॥ ਸਰਬ ਬਿਆਪਿਕ ਅੰਤਰ ਹਰੀ ॥

ਇਤਨੇ ਜੀਵ ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬਿਆਪਕੁ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮ ਦੇਉ ਤਾਂਚੀ ਆਣਿ ॥ ਸਗਲ ਭਗਤ ਜਾਂਚੈ ਨੀਸਾਣਿ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ(ਤਾਂਚੀ)ਤਿਸਕੀ ਸੁਗੰਧ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਵਾਤਿਸਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਐਰ ਸਭੀ ਭਗਤ ਜਿਸਕੇ (ਨੀਸਾਣਿ)ਨਗਾਰਾ ਬਜਾ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਝੰਡੇ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਜਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟਾਵਟੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਿਸੀ ਨਮਿਤ ਕਰ ਪੰਡਰ ਪੁਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅੰਗੁਡੇ ਨਾਮ ਪਿੰਡ ਮੈਂ ਸਿਵਲਾ ਹੈ ਪਛਮ ਕੀ ਤ੍ਰਥ ਮੁਖ ਹੈ ਸਿਵਲੇ ਕਾ ਪੰਡਰ ਪੁਰ ਮੈਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਨਾਨਾ ਕੀ ਰਿਹਾਇਸ ਬੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੇ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਯਦੇ ਥੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਪੰਡਿਤੋਂ ਨੇ ਨੀਚ ਜਾਣ ਕਰ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਉਠਾਇ ਦੀਆ ਨਾਮ ਦੇਵ ਨੇ ਮੰਦਰ ਕੇ ਪੀੜੇ ਬੈਠ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸ਼ਾਮੀ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਸੁਨ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮੰਦਰ ਕਾ ਮੁਖ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ ਕਰ ਦੀਆ ਪੰਡਿਤ ਕੀ ਤਰਫ ਪੀਠ ਕਰ ਦਈ ਸੇ ਪ੍ਰਸੰਗੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰਾਮੋਕਉ ਤੂੰ ਨ ਬਿਸਾਰਿ ਤੂ ਨ ਬਿਸਾਰਿ ॥ ਤੂ ਨ ਬਿਸਾਰੇ ਰਾਮਈਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ (ਰਾਮਈਆ) ਬਯਾਪਕ ਸਰੂਪ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਾ ਬਿਸਾਰੁ ॥

ਆਲਾ ਵੰਤੀ ਇਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਜੋ ਹੈ ਮੁਝ ਉਪਰਿ ਸਭ ਕੋਪਿਲਾ ॥

ਮੰਦਰ ਵਾਲਿਓ ਕੋ ਧਿਹ ਜੋ ਭ੍ਰਮੁ ਹੈ ਕਯਾ ਮੇਰੀ ਜੋ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਮਾਨਕਰ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਸਭੀ ਕ੍ਰੋਧ ਲਗਾਏ ਹੈ ॥

ਸੂਦੁ ਸੂਦੁ ਕਰਿ ਮਾਰਿ ਉਠਾਇਓ ਕਹਾ ਕਰਉ ਬਾਪ ਬੀਠਲਾ ॥ ੧ ॥

ਸੂਦ ਸੂਦ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਉਠਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਹੇ ਪਿਤਾ ਬੀਠਲਾ ਅਥ ਮੈਂ ਕਯਾ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥ ਤਥ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਪੀਰਜ ਕਰੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੁਕਤੀ ਦੇਵੇਗੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਣੇ ਲਗੇ ॥

ਮੂਏ ਹੂਏ ਜਉ ਮੁਕਤਿ ਦੇਹੁਗੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇਲਾ ॥

ਜੇਕਰ ਮੂਏ ਹੂਏ ਕੋ ਆਪ ਮੁਕਤੀ ਦੇਵੇਗੇ ਤੋ ਤੇਰੀ ਇਸ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨੇਗਾ ਵਾ ਹਮ ਉਸ ਮੁਕਤੀ ਕੋ 'ਨਹੀਂ' ਮਾਨਤੇ ਵਹੁ ਨਿਰਾਦੀ ਪਾਕੇ ਮੁਕਤੀ ਕੋਇਲਾ ਅਰਥਾਤ ਸੁਹਾ ਹੈ ॥

ਏ ਪਡੀਆ ਮੋਕਉ ਢੇਢ ਕਹਤ ਤੇਰੀ ਪੈਜ ਪਿਛਿਉਡੀ ਹੋਇਲਾ ॥ ੨ ॥

ਯਿਹ ਪੰਡੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਢੇਢ ਕਹਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਨੀਚ ਜਾਨਕਰ ਮੇਰਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੀ (ਪੈਜ) ਪ੍ਰਤਿਗਯਾ (ਪਿਛਿਉਡੀ) ਪਿੰਡੇ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਰਖਯਾ ਅਰ ਦੁਸਰੋਂ ਕੋ ਦੰਡ ਦੇਣੇ ਕੀ ਜੋ ਪ੍ਰਤਿਗਯਾ ਹੈ ਸੋ ਮੁਖੁ ਨਾ ਰਹੇਗੀ ॥ ੨ ॥

ਤੂ ਜੋ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈ ਅਤਿਭੁਜ ਭਾਇਓ ਅਪਾਰਲਾ ॥

ਤੂੰ ਜੋ ਅਤਿਸੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕਹੀਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਬਾਤ ਤੋ ਤੇਰੀ ਦਿਆਲਤਾ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ ਐਸੀਆਂ ਤਰਕਾ ਸੁਨ ਕਰ ਅਤੀ ਅਪਾਰ ਬਾਰਾ ਵਾਲਾ ਹੋਇ ਗਯਾ ॥

ਫੇਰਿ ਵੀਆ ਦੇਹੁਰਾ ਨਮੋ ਕਉ ਪੰਡੀਅਨ ਕਉ ਪਿਛਵਾਰਲਾ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਦੇਹੁਰਾ ਵਰ ਦੀਆ ਐਰ ਪੰਡਿਓਂ ਕੀ ਤਰਫ ਪਿਛਵਾਰਾ ਕਰ ਦੀਆ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਕੋ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਰਾਮਾਰ ਹੋਕਰ ਭਗਤ ਕਹਾਵਤੇ ਹੇ ਤਿਸਕੇ ਉਤ੍ਰ ਵਾਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਬੇਮੁਖਤਾ ਕਰ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੋ ਨੀਚਤਾ ਅਰੁ ਸਨਮੁਖ ਹੋਣੇ ਤੋ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਕੋ ਉਚਤਾ ਵਿਸਟਾਰੋਂ ਵਾਰਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਬਾਣੀ ਭਗਤਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਾਗਰ ਜਨਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਬਿਖਿਆ ਤ ਚੰਮਾਰੈ ॥ ਰਿਦੈ ਰਾਮਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਸਾਰੈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਹੇ ਚਤੁਰ ਵਾ ਨਾਗਰ ਕੇ ਪੁਰਸ਼ ਮੇਰੀ ਜਾਤੀ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੀ ਚਮਾਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਰਿਦੈ ਮੈਂ (ਰਾਮ) ਬ੍ਰਹਮਪਕ ਗੋਬਿੰਦ
ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਸੰਭਾਲ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਸੁਰਸਰੀ ਸਲਲ ਕ੍ਰਿਤ ਬਾਰੁ ਨੀਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਪਾਨੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਸੁਰਸਰੀ) ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ (ਸਲਲ) ਜਲ ਮੇ (ਕ੍ਰਿਤ)ਕੀ ਹੂਈ ਜੈਸੇ (ਬਾਰਨੀ) ਸਰਾਬ ਹੋਵੈ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਸਕੋਪਾਨ
ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਤ ਜਨ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੇ ਭਗਤੀ ਹੀਤ ਪੁਰਸ਼ਕੋ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਜੋਗਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ॥

ਸੁਰਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰੁ ਨਤ ਅਵਰ ਜਲ ਰੇ ਸੁਰਸਰੀ ਮਿਲਤ ਨਹਿ ਹੋਇ ਆਨੈ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ (ਸੁਰਾ) ਮਦਰਾ ਜੋ ਅਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ (ਨਤ) ਨਹੀਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਅਸੁਪ ਜਲ ਹੋਵੈ ਹੇ ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ (ਆਨੈ)
ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਗੰਗਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਕੇ ਪੁਰਸ਼ ਮਹਾਤਮੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਜੋਗ
ਮਹਾਤਮਾ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਔਰ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਵਾਲੇ ਕੋ ਭਗਤੀ ਸਬੰਧ ਤੇ ਉਤਮਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਕਰਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤਰ ਤਾਰਿ ਅਪਵਿਤ੍ਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨੀਐ ਰੇ ਜੈਸੇ ਕਾਗਰਾ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਤਾੜ ਜਾਤੀ ਕਾ ਬ੍ਰਿਛ ਅਪਵਿਤ੍ਰੁ ਕਰਕੇ ਮਾਨੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੈਸੇ ਕਾਗਜ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਾਗਜ਼ ਭੀ
ਅਸੁਪ ਵਸਤੂ ਮੈਂ ਬਨਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਭਾਗਉਤੁ ਲਿਖੀਐ ਤਿਹ ਉਪਰੇ ਪੂਜੀਐ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਭਾਗਵਤ ਆਦਿਕ ਭਗਤੀ ਸੰਬੰਧੀ ਕੁੱਝ ਜਥ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਲਿਖੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਥ ਤਿਨਕੋ ਪੂਜੀਤਾ ਅਰ ਨਮਸਕਾਰ
ਕਰੀਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਤੈਸੇ ਹੀ ਨਰੁਨ ਜਾਤੀ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ ਭਗਤੀ ਸੰਬੰਧ ਤੇ ਪੂਜਨੀਯ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕੁਟਬਾਡਲਾ ਵੋਰ ਢੋਵੈਤਾ ਨਿਤਹਿ ਬਾਨਾਰਸੀ ਆਸ ਪਾਸਾ ॥

ਪਹਿਲੇ ਮੇਰੀ ਹੀ ਜਾਤੀ ਦੇਖੀਏ (ਕੁਟਬਾਡਲਾ) ਚਰਮ ਕੇ ਬੂਟੇ ਬਢੇ ਵਾਲੇ ਮੇਰੀ ਜਾਤੀ ਕੇ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਔਰ (ਬਾਨਾਰਸੀ)
ਕਾਸ਼ੀ ਕੇ (ਆਸਪਾਸਾ) ਆਸ ਪਾਸ ਗਿਰਾਓ ਵਿਖੇ (ਢੋਰ) ਸੁਧੇ ਹੂਏ ਪਸ਼ੁਓਂ ਕੋ ਵੇਦਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹਮ ਅਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਬ ਬਿਪ੍ਰ ਪਰਪਾਨੈ ਤਿਹਿ ਕਰਹਿ ਭੰਡਉਤਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਰਲਾਇ ਰਵਿਦਾਸੁਦਾਸਾ॥੩॥੨॥

ਅਬ ਤਿਨਕਾ ਜੋ ਮੈਂ ਪੁਤ੍ਰ ਹੂੰ ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਪਰਪਾਨ) ਮੁਖਯ ਬ੍ਰਹਮਣ ਭੰਡੋਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਸਰਲਾਇ
ਸੇ ਹੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰ ਔ ਸਰਲ ਹੋਏ ਕਰ ਮੈਂ ਐਸਾ ਹੁਆ ਹੂੰ ਜੋ ਮੁਖ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੰਡੋਤਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥੩॥੧॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ॥

ਹਰਿ ਜਪਤ ਤੇਉ ਜਨਾ ਪਦਮ ਕਵਲਾਸਪਤਿ ਤਾਸ ਸਮ ਤੁਲਿ ਨਹੀ ਆਨ ਕੇਉ ॥

ਜੇ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਮਵਾਇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਤੁਲ ਅਰ (ਪਦਮ)ਪਦਮਜ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰ ਜੋ (ਕਵਲਾਸਪਤਿ)
ਸਿਵਜੀ ਹੈਂ ਨਹੀਂ ਔਰ ਭੀ ਕੋਈ ਤਿਨਕੀ ਸਮਤਾ ਨਹੀਂ ਰਖਤਾ ਵਾ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਜਪਤੇਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ
(ਕਵਲਾ) ਲਛਮੀ ਵਲੋਂ (ਸਪਤਿ) ਸੁਗੰਧ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਆਗੀ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਮਾਨ (ਤੁਲਿ) ਤੋਲਿਆ ਅਰਥਾਤ
ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਬਿਸਥਰਿਓ ਆਨਰੇ ਆਨ ਭਰਪੂਰਿ ਸੋਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕੋ ਏਕ ਹੀ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ (ਬਿਸਥਰਿਓ) ਬਿਸਤੀਰਤ ਭਾਵ ਬਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ (ਸੋ) ਮਨ
ਬਾਣੀ ਕਰ ਤਿਸ ਭਰਪੂਰ ਰੂਪ ਕੋ ਰਿਦੈ ਮੈਂ (ਆਨ) ਧਾਰਨ ਕਰ ॥

ਜਾਕੈ ਭਾਗਵਤੁ ਲੇਖੀਐ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਪੇਖੀਐ ਤਾਸਕੀ ਜਾਤਿ ਆਛੋਪ ਛੀਪਾ ॥

ਦੇਖ ਅਬ ਜਿਸਕੋ ਘਰ ਮੈਂ (ਭਾਗਵਤੁ) ਹਰੀ ਜਸ ਵਾ ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਲਿਖੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤਾ (ਤਾਸ) ਤਿਸ
ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਜਾਤੀ ਛੀਪਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਾਧ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੇ ਲੋਗ ਸਪਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ॥

ਬਿਆਸ ਮਹਿ ਲੇਖੀਐ ਸਨਕ ਮਹਿ ਪੇਖੀਐ ਨਾਮ ਕੀ ਨਾਮਨਾ ਸਪਤ ਦੀਪਾ ॥ ੧ ॥

ਬਿਆਸ ਕ੍ਰਿਤ ਪੁਰਾਣੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖੀ ਹੈ ਸਨਕਾਦਿਕ ਗੀਤਾ ਮੈਂ ਪੇਖੀਤੀ ਹੈ ਵਾ ਬਿਆਸ ਮੈਂ ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਨਕਾਦਿਕੋਂ ਮੈਂ
ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ ਨਾਮ ਕੀ (ਨਾਮਨਾ) ਵਡਿਆਈ ਸਾਰੋਂ ਦੀਪੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਈਦਿ ਝਕਰੀਦਿ ਕੁਲ ਗਉਰੇ ਬਪੁ ਕਰਹਿ ਮਾਨੀਅਹਿ ਸੇਖ ਸਹੀਦ ਪੀਰਾ ॥

ਇਸੀ ਤਰਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਵਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਅਧਿਕ ਹੈ ਦੇਖੋ ਜਿਸਕੀ ਕੁਲ ਮੈਂਦੀਦ ਬਕਰੀਦ ਕੇ ਗਉ ਕਾ ਬਪ
ਕਰਤੇ ਬੇ ਔਰ ਸਿਖਸਹੀਦ ਪੀਰੋਂ ਕੋ ਮਾਨਤੇ ਬੇ ॥

ਜਾਕੇ ਬਾਪ ਵੈਸੀ ਕਰੀ ਪੂਤ ਐਸੀ ਸਰੀ ਤਿਹੂ ਰੇ ਲੋਕ ਪਰਸਿਧ ਕਬੀਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਕਬੀਰ ਕੇ ਬਾਪ ਨੇ ਤੇ ਵੈਸੀ ਕਰੀ ਥੀ ਕਿ ਗਊ ਕੇ ਮਾਰਤਾ ਬਾ ਔਰ ਪੂਤ ਸੇ ਐਸੀ (ਸਰੀ) ਬਨਿਆਈ ਜੋ ਗਊਕਾ ਬਹੁ ਹਟਾਇ ਦੀਆ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾਪ ਤੇ ਜੋ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਾਕੇ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਵੇਢ ਸਭ ਵੇਰੋ ਵੇਵੰਤ ਫਿਰਹਿ ਅਜਹੁ ਬੰਨਾਰਸੀ ਆਸ ਪਾਸਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਵੇਢ ਸਭ ਵੇਰੋ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਮੁਏ ਹੁਏ ਪਸ਼ੁਓਂ ਕੋ ਅਥ ਤਕ ਬਨਾਰਸ ਕੇ ਇਰਦ ਗਿਰਦ (ਵੇਵੰਤ) ਉਠਾਵਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਚਾਰ ਸਹਿਤ ਬਿਪ੍ਰ ਕਰਹਿ ਝੰਡਉਤਿ ਤਿਨਿ ਤਨੈ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸਾਨ ਦਾਸਾ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨ ਚਮਾਰੋਂ ਕਾ (ਤਨੈ) ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਮੈਂ ਦਾਸੋਂਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਡੇ ਅਚਾਰਵੰਤ ਬ੍ਰਹਮਣ ਝੰਡਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਏਹੁ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਸਨ ਉਤ੍ਰ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ?

ਮਲਾਰ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮਿਲਤ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਬੁ ਕਵਨ ਭਗਤਿ ਤੇ ॥

ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਯਾਗ (ਨਾਬ) ਸ਼ਾਮੀ ਕਿਸ ਭਗਤੀ ਤੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ?

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਪਰਮ ਗਤਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਪਰਮਗਤਿ) ਮੁਕਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਮੈਲੇ ਕਪਰੇ ਕਹਾ ਲਉ ਧੋਵਉ ॥ ਆਵੈਗੀ ਨੀਦ ਕਹਾ ਲਗੁ ਸੋਵਉ ॥ ੧ ॥

ਮੈਲੇ ਕਪੜੇ ਕਹਾ ਤਕ ਧੋਵੋਂਗਾ ਭਾਵ ਨ ਰਿਦਾਮੈਲਾ ਹੋਣਾ ਹੈ ਅਰੁਸੁਧ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੁਹ ਕਿਥੋਂਤਾਈਂ ਅਵਿਦਿਆਨੀਦਾ ਆਵੈਗੀ ਅਰੁ ਕਹਾ ਤਕ ਸੋਵੋਂਗਾ ਭਾਵ ਨ ਅਵਿਦਿਆ ਹੈ ਨ ਅਚੇਤ ਰਹਾਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋਈ ਜੋਈ ਜੋਰਿਓ ਸੋਈ ਸੋਈ ਫਾਟਿਓ ॥ ਝੂਠੈ ਬਨਜਿ ਉਠਿ ਗਈ ਧਾਟਿਓ ॥ ੨ ॥

ਜੋਈ ਜੋਈ ਕਰਮ ਜੋੜਾ ਬਾ ਸੋਈ ਸੋਈ ਵਰ ਗਯਾ ਭਾਵ ਗਯਾਨ ਕਰ ਕਰਮ ਦਰਧ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਝੂਠੈ ਬਣਜ ਕੀ ਹੱਟੀ

ਭਾਵ ਏਹੋਹੀ ਸੁਧੀ ਉਠ ਗਈ ਅਰਥਾਤ ਨਸਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਭਇਓ ਜਬ ਲੇਖੋ ॥ ਜੋਈ ਜੋਈ ਕੀਨੋ ਸੋਈ ਸੋਈ ਦੇਖਿਓ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੋਂ ਜਬ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਹੁਆ ਤੋ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਬ ਕਰਮ ਕੀਆ ਬਾ ਸੋਈ ਸੋਈ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲੁ ਜੀਵ ਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਅਸੰਤ ਸੰਤ ਕਾ ਬੀਰਾਹ ਰੂਪੁ ਲੇਖਾ ਹੁਆ ਤਬ ਜੋ ਜੋ ਕਰਮਕੀਆਥਾਸੋਂ ਸੋ ਮਿਥਿਆ ਦੇਖਾਹੈ ॥੩॥੩॥

ਰਾਗੁ ਕਾਨੜਾ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਾ ਵਲ ਵਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਮਿਲਿ ਹਰਿਆ ॥ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕਉ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਪਾਰਿ ਉਤਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਮੈਂ ਜਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ
ਜੇ ਪਾਰ ਉਤਰਾ ਹੂੰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤਿਨ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਣਾ ਹੂੰ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ ਹਮ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਪਗ ਪਰਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਮੈਂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਪੜਿਆ ਰਹਾਂ ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਿਆ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਹੁਸਾਧੂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਪਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸਾਧੂਓਂ ਕੋ ਜੋ ਪਾਪੀ ਭੀ ਮਿਲਾ ਹੈ ਵਹੁ
ਭੀ ਉਧਰ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁਆ ਚਲੈ ਚਲੈ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਵਸਗਤਿ ਕਰਿਆ ॥

ਮਨੁਆ ਅਤੀ ਰਪਲ ਹੁਆ ਹੁਆ ਬਹੁ ਬਿਧੋਂ ਕਰ ਚਲਤਾ ਥਾ ਅਰਥਾਤ ਭਟਕਤਾ ਥਾ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਤਿਸਕੇ
(ਗਤਿ) ਗਵਨ ਕੇ ਬਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਰੇਂ ਕੈਸੇ ਬਸ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਤੰਤੁ ਪਸਾਰਿਓ ਬਧਕਿ ਗੁਸਿ ਮੀਨਾ ਵਸਗਤਿ ਖਰਿਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਝੀਵਰ ਨੇ ਸੂਤਰ ਕਾ ਜਾਲ ਜਲ ਕੇ ਬੀਚ ਪਸਾਰਿਆ ਔਰ ਮਛ ਕੇ (ਗੁਸਿ) ਪਕੜ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਗਤੀ ਕੇ
ਬਸ ਕਰਕੇ (ਖਰਿਆ) ਲੈ ਗਿਆ ਤੈਸੇ ਮਨ ਕੇ ਬਿਚਾਰ ਰੂਪ ਜਾਲ ਸੇ ਪਕੜਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਸੰਤ ਭਲਨੀਕੇ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਲੁ ਲਹੀਆ ॥

(ਸੰਤ) ਸਾਤ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਹੈਂ ਜੋ (ਭਲਨੀਕੇ) ਅਤੀ ਸੁਸ਼ਰੋਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਰਿਦੇ ਕੀ ਮੇਲ ਲਹਿ ਗਈ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਦੁਰਤੁ ਗਇਆ ਸਭੁ ਨੀਕਰਿ ਜਿਉ ਸਾਥੁਨਿ ਕਾਪੁਰੁ ਕਰਿਆ ॥ ੩ ॥

ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਜੋ (ਦੁਰਤੁ) ਪਾਪ ਥਾ ਸੇ ਸਭ ਨਿਕਸ ਗਿਆ ਹੈ ਜੇਸੇ ਕਪੜੇ ਕੋ ਸਾਫਨ ਸੁਧ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ
ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੋ ਸੁਧ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਸਤਕਿ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਠਾਕੁਰਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਉਰਧਰਿਆ ॥

ਆਇ ਰੂਪ ਸਿਰੋਮਣੀ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਜੋ ਪੁੰਨ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਥਾ ਤਿਸ ਕਰ ਪੁਜਨੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ
ਚਰਣੋਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖ ਭੰਜਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਰਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਦੁਖ ਦਰਿਦਰ ਸਭ ਕੋ (ਭੰਜਿ) ਨਸ਼ਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਜਨ ਕੋ (ਨਾਮਿ)
ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਉਧਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸੰਤ ਜਨਾ ਪਗਰੇਨ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ

ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਮਨੁ ਕੋਰਾ ਹਰਿ ਰੀਗ ਭੇਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ (ਰੇਨ) ਧੁਰੀ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਚਰਣੀ ਲਗਾ ਹੈ ਅੰ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਕਰ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਮਨ ਕੋਰਾ ਥਾ ਸੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰੀਗ ਮੈਂ ਭੀਜਾ ਹੈ ॥

ਹਮ ਅਚਿਤ ਅਚੇਤ ਨ ਜਾਨਹਿ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਗੁਰਿ ਕੀਏ ਸੁਚਿਤ ਚਿਤੇਨ ॥

ਹਮ (ਅਚਿਤ) ਜਜ਼ ਔਰ (ਅਚੇਤ) ਸਿਮਰਨੇ ਜੋ ਰਹਿਤ ਬੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਗਤੀ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਬੇ
ਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਸੁਚਿਤ) ਚੇਤਨ ਔਰ (ਚਿਤੇਨ) ਸਿਮਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਏ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ ਕੀਓ ਅੰਗੀ ਕ੍ਰਿਤੁ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੇਨ ॥ ੧ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਨੇ ਹਮ ਕੋ (ਅੰਗੀ ਕ੍ਰਿਤੁ) ਪਖ ਕੀਆ ਹੈ ਅਬ ਹਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਔਰਮਨਨਕਰਤੇਹੈ ॥੧॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲਹਿ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਟਿ ਦੇਵਉ ਧੀਅਰਾ ਤੇਨ ॥
ਜੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲ ਜਾਵੈ ਤੋ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨਾ (ਹੀਅਰਾ) ਸਿਰਦਾ ਕਾਦ ਕਰ ਦੇ ਦੇਵੇ ਭਾਵਸੰਸਾਰਕੀ ਤਰਫੋਂ ਮੋੜ ਕਰ ਸੰਤੋ ਮੈ ਲਗਾਇ ਦੇਵਾ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਹਮ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵੇਨ ॥ ੨ ॥
ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਤਬ ਹਰੀ ਸੰਗ ਮੇਲ ਹੂਆ ਹੈ ਹਮ (ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀ (ਪਵੇਨ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਉਤਮ ਜਗਿ ਕਹੀਅਹਿ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਪਾਥਰ ਸੇਨ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਸੰਤ ਜਗਤ ਮੈ ਉਤਮ ਕਹੀਤੇ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ (ਪਾਥਰ ਸੇਨ) ਸਨਿਗਧ ਹੂਏ ਹੈ ਭਾਵਜੋਰਿਏਪਥਰ ਵਤ ਕਠੋਰ ਥੇ ਸੋ ਕੋਮਲ ਭਏ ਹੈ ॥

ਜਨਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਓਇ ਉਤਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇਨ ॥ ੩ ॥
ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਮੈ ਬਰਨਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਕਿਯੋਂਕਿ ਵਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਨੇ ਉਤਮ (ਕੇਨ) ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਅਰੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮ ਹਰਿ ਸਾਹ ਵਡੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਵਲਜਾਰੇ ਰਾਸਿ ਦੇਨ ॥
ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਵਡੇ ਸਾਹ ਹੋ ਹਮ ਜੀਵ ਬਨਜਾਰੋਂ ਕੇ ਸਰਧਾ ਰਾਸ ਦੇਣੇ ਵਲੇ ਹੋ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ ਲਾਇ ਵਾਖਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੇਨ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਜਨ ਪਰ ਦਾਜਾ ਦਿੱਲੀ ਧਾਰੇ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਖਰ ਕੋ ਲਾਦ ਲੇਵੋਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਗਾਸ ॥ ਹਰਿਕੇ
ਸੰਤ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ ਵਿਚੇ ਗਿਰਹ ਉਦਾਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਕਿਉਂਕਿ (ਪਰਗਾਸ) ਗਗਨ ਰੂਪ ਚਾਦਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਵਹੁ ਗੁਸਤ ਮੈਂ ਹੋਤੇ ਹੀ ਉਦਾਸ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਹਮ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਜਪਿਓ ਨਾਮੁ ਨਰਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਕਿਰਪਾਸ ॥
ਹਮਨੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹਰੀਕਾ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਔਰ (ਕ੍ਰਿਪਾਸ) ਕ੍ਰਿਪਾਕੀ ਜੋ ਆਸ ਰਖਤੇ ਬੇਸੇਪ੍ਰਭੂਨੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰੀਹੈ ॥

ਅਨਾਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਬਿਗਾਸਿਆ ਉਦਮ ਭਏ ਮਿਲਨ ਕੀ ਆਸ ॥ ੧ ॥
ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਅਨੰਤ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ (ਬਿਗਾਸਿਆ) ਪ੍ਰਵਲਤ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਉਦਮ ਹਮਾਰੇ ਸਵਲੇ ਹੂਏ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਆਸ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਜਿਤਨੇ ਸਾਸ ਲੀਏ ਹਮ ਗੁਾਸ ॥
ਹਮਨੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਮੈਂ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਸਾਸ ਗੁਾਸ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸਭ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਹਿਤ ਹੈਂ ॥

ਕਿਲਾਖਿ ਦਹਨ ਭਏ ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ ਤੂਰਿ ਗਏ ਮਾਇਆ ਕੇ ਫਾਸ ॥ ੨ ॥
ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਸਭ ਖਿਨ ਕੇ ਬੀਚ ਦਰਧ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕੇ (ਫਾਸ) ਬੰਧਨ ਛੁਟ ਗਏ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਹਮ ਕਿਰਮ ਕਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਰਖੇ ਪ੍ਰਭ ਤਾਸ ॥
ਹਮ ਕਦਾ ਕੀਰ ਹੈਂ ਔਰ ਕਦਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ (ਤਾਸ) ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਤੀ ਮੂਰਖਅਪਲੀਸਰਨਰਾਖਲੀਏਹੈ ॥

ਅਵਗਾਨੀਆਰੇ ਪਾਥਰ ਭਾਰੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਤਰੇ ਤਰਾਸ ॥ ੩ ॥
ਹਮ ਔਗਣ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਪਥਰੋਂ ਵਤ ਭਾਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਬੇ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਸੇ ਮਿਲਕੇਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ (ਤਰਾਸ) ਭੈਦਾਇਕ ਸੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੇਤੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸਰਿ ਤੇ ਸਭਿ ਉਚ ਹਮ ਨੀਚ ਬਿਖਿਆਸ ॥
ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਜਗਦੀਸ਼ਵਰ ਨੇ ਰਚੀ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਉਚੇ ਹੈਂ ਹਮ ਬਿਖਿਆਉਂ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰ ਨੀਚੇ ਬੇ ॥

ਹਮਰੇ ਅਵਗੁਨ ਸੰਗਿ ਗੁਰ ਮੇਟੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥
ਅਬ ਹਮਾਰੇ ਅਵਗੁਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਨੇ ਮੇਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ (ਪਾਸ) ਨਾਲ ਮੇਲਲਾਏਹੈ ॥੪॥੩॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਵਾਕ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸਰਿ ਦੁਰਮਾਨਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਗਇਓ ਸਭ ਝਾਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰ ਵਾਕ ਧਾਰਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸਰ ਨੇ ਹਮਾਨੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਦੁਰਮਾਨਿ
ਅਰ ਦ੍ਰਿਤ ਭਾਵਨਾ ਅਰ (ਝਾਕ) ਯੋਗੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਏਵ ਸਭੀ ਦੂਰ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਹਰਿ ਕੇਰੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਰਵਿਓ ਗੁਪਲਾਕ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੂਪ ਅਰ ਰੰਗ ਹੋ ਸਰਬ ਘਟੇ ਸੋ ਰਾਮ (ਗੁਪਲਾਕ) ਗੁਪਤ ਬ੍ਰਹਮਾਪਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ॥
ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਉਘਰਿ ਗਏ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਤਾਕ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਤਬ ਹਰੀ (ਪ੍ਰਗਟੇ) ਸਾਖਾਤਕਾਰ ਹੁਏ ਯੋਰ ਬਿਸਤੋਂ ਰੂਪੀ ਕੇ ਕਿਵਾਰ ਖੁਲ ਗਏ ਹੋ ਭਾਵ
ਵਿਸ਼ਵੋਂ ਹੋ ਰੂਪ ਰੂਪ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਹੁਤ ਬਹੁ ਸੋਭਾ ਜਿਨ ਉਰਿਧਾਰਿਓ ਹਰਿ ਰਸਿਕ ਰਸਾਕ ॥
ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਬਹੁਤੀ ਸੇ ਬਹੁਤੀ ਸੋਭਾ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ ਹਰੀ (ਰਸਾਕ) ਅਨੰਦ ਰੂਪ
(ਉਰ) ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਜੈਸੇ ਗਉ ਦੇਖਿ ਬਛਰਾਕ ॥ ੨ ॥
ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਤਬ ਹਰੀ ਯੈਸੇ ਮਿਲਤਾ ਭਯਾ ਜੈਸੇ ਬਛਰੇ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਗਉ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇ ਜਨ ਉਤਮ ਜਨਕ ਜਨਾਕ ॥
ਜਿਨ ਹਰੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਹੁ ਉਤਮ ਹੈ ਐ ਹਰੀ ਕੇ ਆਪਜਾਨਤੋਹੋਂ ਅਰੋਕੇ ਜਨਾਵਨੇ ਵਾਲੇ
ਹੈਂ ਵਾ ਜਨਕ ਭਾਵ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਸਿਦ ਕੇ ਜਨਾਵਤੇ ਹੋ ॥

ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਬਾਸੁ ਬਸਾਨੀ ਛੂਟਿ ਗਈ ਮੁਸਕੀ-ਮੁਸਕਾਕ ॥ ੩ ॥
ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਹਰੀ ਜਸੁ ਰੂਪੀ ਸੁਖੀ ਬਸੀ ਹੈ ਔਰ (ਮੁਸਕੀ) ਦ੍ਰੁਗੰਧਤ (ਮੁਸਕਾਕ) ਵਿਸ਼ਨੁ ਵਾਸਨਾ ਸਭਫੁਰਗਈ
ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਤੁਮਰੇ ਜਨ ਤੁਮਹੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ ਹਰਿ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਆਪਨ ਅਪਨਾਕ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਨੇ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪ ਹੀ ਰਖਤੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਕੇ ਭੀ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਭਾਵ
ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਬਲੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸਖਾ ਹਰਿ ਭਾਈ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧ ਹਰਿ ਸਾਕ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਕੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ (ਸਖਾ) ਮਿਤ੍ਰ ਅਰ ਸਮਾਨ ਸਬੰਧੀ ਭਾਈ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ
ਸਾਕ ਸਭ ਆਪ ਹੀ ਹੋ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਚੀਤਿ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਵਸਤੁ ਮਾਇਆ ਗਾੜ੍ਹਿ ਵੇੜ੍ਹੀ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਲੀਓ ਗੜ੍ਹ ਜੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਹਰੀ ਬ੍ਰਹਮਾਪਕ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪੁ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਸਤੁ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ
ਗਾੜ੍ਹ ਮੈਂ (ਵੇੜ੍ਹੀ) ਅਵਰੀ ਜੋਈ ਥੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਗਾੜ੍ਹ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥
ਮਿਥਿਆ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮਿਆ ਲੁਬਧੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਮੋਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਦਾ ਭਰਮਾਯਾ ਹੁਆ ਜੀਉ ਮਿਥਾ ਪਦਾਰਥ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਭਰਮਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਲੁ ਮੋਹ ਕਰ
ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਤਰਵਰ ਵੀ ਤੁਛ ਛਾਇਆ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਦੇਹ ਭੀਤਿ ॥ ੧ ॥
ਜੈਸੇ ਤਰਵਰ ਵੀ ਤੁਛ ਛਾਯਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਇਹ ਦੇਹ ਰੂਪ ਭੀਤ ਖਿਨ ਮੈਂ ਬਿਨਸ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨ ਉਤਮ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ॥
ਸੰਤ ਜਨ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਰ ਉਤਮ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਪ੍ਰਤੀਤਿ) ਭਾਵਨਾ ਹੋਇਆਵਤੀ ਹੈ ॥
ਪਰਚੈ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਅਸਥਿਰ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਪਰਚੈ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ (ਘਟ) ਅੰਤਰਕਰਣ ਬੀਚ ਰਾਮ ਕੋ ਸਿੰਤਨ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿਨੋਂ ਦੁਆਤੇਜਬ ਰਾਮ ਕੋ
ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ (ਰਵਿਆ) ਸਿੰਤਨ ਕੀਆ ਤਬ ਅਸਥਿਰ (ਰੰਗਿ) ਅਨੰਦ ਹੁਆ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਸੰਤ ਜਨ ਨੀਕੇ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆਂ ਮਨੁ ਰੰਗਿ ਰੰਗੀਤਿ ॥

(ਸੰਤ) ਸਾਤਿ ਸ਼ੁਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈ ਸੋ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਂ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਣੇ ਕਰ ਮਨੁ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰੰਗੀਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਹੈ ਨ ਉਤਰੈ ਕਬਹੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਏਕ ਵਾਰ ਹਰੀ ਕੇ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਕੇ (ਲਹੈ) ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਰੰਗੁ ਕਬੀ ਉਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਬਹੁ ਪਾਪ ਕੀਏ ਅਪਰਾਧੀ ਗੁਰਿ ਕਾਟੇ ਕਟਿਤ ਕਟੀਤਿ ॥

ਹਮ ਅਤੀ ਪਾਪੀਓਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਕੀਏ ਥੋ ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਥੋ ਜੋ ਪੁੰਨ ਕੋ ਕਟਤੇ ਥੋ ਸੋ ਗੁਰੂ (ਕਟੀਤ) ਕਾਟਦੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਸਭ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈ ॥ ਜੋ ਰਹੈ ਪਾਪ ਕਿਸਤ੍ਰਾਂ ਕਾਟੇ ਹੈਂ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਮੁਖਿ ਅਉਖਧੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤਿ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾਹੁ ਮੁਖ ਮੈ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਾਪੀਓਂ ਸੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈ ॥੪॥ ੫ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਰੀਨਾਥ ॥ ਘੁਮਨ ਘੇਰ

ਪਰੇ ਬਿਖੁ ਬਿਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਦੇ ਹਾਥ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਬਿਖ ਰੂਪ ਵਿਸਯੋਂ ਕੀ ਘੁਮਨ ਘੇਰੀ ਮੈਂ ਪੜੇ ਹੂਏ ਥੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਕਾਢ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸੁਆਮੀ ਅਛੈ ਨਿਰੰਜਨ ਨਰਹਰਿ ਤੁਮ੍ਹ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਹਮ ਪਾਪੀ ਪਾਥ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸੁਆਮੀ ਅਛੈ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਤੁਮ ਹਮਾਰੀ ਰਖਯਾ ਕਰੋ ਹਮ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਪਾਪੋਂ ਕੇ (ਪਾਥ) ਚਸਤੇ ਸੋ ਬਚਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖਿਆ ਲੋਭਿ ਲੁਭਤੇ ਕਾਸਟ ਲੋਹ ਤਰੇ ਸੰਗਿ ਸਾਥ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਬਿਸਯੋਂ ਕੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੂਏ ਹੂਏ ਥੇ ਜੈਸੇ ਕਾਸਟ ਕੇ ਸੰਗ ਲੋਹਾ ਤਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਕਰ ਹਮ ਤਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ੍ਹ ਵਡ ਪੁਰਖ ਬਡ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਹਮ ਫੂਢਿ ਰਹੇ ਪਾਈ ਨਹੀ ਹਾਥ ॥

ਤੁਮ ਬਡੇ ਸੇ ਬਡੇ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪੁਰਖ ਹੋ ਹਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਫੂਢ ਰਹੇ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੀ (ਹਾਥ) ਬਾਹ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਤੂ ਪਰੈ ਪਰੈ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਤੂ ਆਪਨ ਜਾਨਹਿ ਆਪਿ ਜਰੀਨਾਥ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਪਰੇ ਹੋ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਤੁਮ ਅਪਨੀ ਗਤੀ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਅਵਿਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਨਾਮੁ ਪਿਆਏ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੁ ਪਾਥ ॥

ਹੇ ਅਵਿਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜੋ ਧਨਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਅੰ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਸੋ ਯਿਹੀ ਮਾਨੋਅਗਨਾਨਰੋਗਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਹਮ ਕੋ (ਪਾਥ) ਪਾਥੁ ਔ ਫਾਪੁ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਵਾ ਸਾਧੂਓਂ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਧਨਾਵਣੇ ਵਾ ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਅਕਥ ਕਥ ਕਾਥ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਮਨ ਕਰ ਸੁਣਨ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਹੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਔਰ ਹੋ (ਅਕਥ) ਪ੍ਰਸੰਸ਼ਤ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਕੋ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ਹਮ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਜਰੀਨਾਥ ॥

ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸ਼ਵਰ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਗੁਸਾਈ ਹਮਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ਜੋ ਕਹੈਂ ਤੁਮਕੋ ਕਹਾ ਰਖੇਂ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਦਾਸੁ ਦਾਸਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਕਰਹੁ ਝ੍ਰਿਪਾ ਰਾਖਹੁ ਜਨ ਸਾਥ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਨ ਕੇ ਉਪਰ ਯਿਹ ਝ੍ਰਿਪਾ ਝ੍ਰਿਪੀ ਕੀਜੀਏ ਜੋ ਜਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤਿਨਕੇ (ਸਾਥ) ਸੰਗ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਰਾਖਹੁ) ਰਾਖੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਉਸਤਤੀ ਮੈਂ ਪੁਨਰੁਕਤੀ ਦੋਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਪੜਤਾਲ ਛੱਤ ਕੀ ਚਾਲ ਹੈ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ ਘੁਰੁ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਨ ਜਾਪਹੁ ਰਾਮ ਗੁਪਾਲ ॥ ਹਰਿ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ ॥ ਹਰਿ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਘੜਿ ਟਕਸਾਲ ॥ ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਨ)ਪੜਾਰੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਗੋਪਾਲ ਕੋ ਜਪਨਾ ਕਰੋ॥ਜੇ ਕਹੇ ਜਾਪਣੇ ਸੇ ਕਯਾ ਹੋਗਾ?ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ॥ਹਰੀ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇ (ਰਤਨ) ਵੈਰਾਗ (ਲਾਲ) ਪ੍ਰੇਮ (ਜੇਵਹਰ) ਗਣਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਗੁਰਮੁਖੋਂ) ਕੀ ਟਕਸਾਲ ਜੋ ਸਤਿਸੰਗੁ ਹੈ ਤਹਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੀ ਘਾਇਤ ਘੜੀਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤਹਾਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ਜੇ ਕਹੇ ਕਯਾ ਫਲ ਹੋਗਾ?ਸੋ ਕਹਿਤੇਹੈ॥ਹੋ ਭਾਈ ਹਰੀ ਤੁਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੈਗਾ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਤੁਮਰੇ ਗੁਨ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਕਥੈ ਬਿਚਾਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮਲਾਲ॥

ਤੁਮਰੀ ਜੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਹੀ ਜਾਨਹਿ ਹਉ

ਹਰਿ ਜਾਪਿ ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਤੁਮਾਰੇ ਗੁਨ ਏਕ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਕਯਾ ਕੋਈ ਬੀਚਾਰ ਦੂਰਾ ਕਥਨ ਕਰੇ ਹੇ (ਲਾਲ)ਪੜਾਰੇ ਰਾਮਰਾਮ (ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ) ਤੀਨੋਂ ਲੋਕਾਂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾਪਕ ਹੋ ਹੈ ਅਕਥ ਜੀ (ਤੁਮਰੀ) ਤੁਮਾਰੀ ਜੋ ਕਥਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ(ਤੂ ਤੂ ਤੂ)ਤੀਨੋਂ ਕਾਲਾਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਭਈ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਮੀਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨਿ

ਤਨਿ ਜੀਹ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਮਾਲ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸ਼ਾਮੀ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਅਤੀ ਪੜਾਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਅਰ ਰਸਨਾ ਮੈਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਾਲ ਅਰ ਧਨੁ ਹੈ ॥

ਜਾਕੇ ਭਾਗੁ ਤਿਨਿ ਲੀਓ ਰੀ ਸੁਹਾਗੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲੇ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ॥੨॥੧॥ ੭ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਭਾਗੁ ਉਏ ਹੁਆ ਹੈ(ਰੀ)ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਖੀਓ ਤਿਸਨੇ(ਸੁਹਾਗੁ)ਪਤੀ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈਵਹਗੁਰਸਿਖਯਾ ਕਰ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਮਨਬਾਣੀ ਕਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜਨ ਕੀ ਬੁਧੀਹਰੀ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਭਈ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸ੍ਰਧਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਜਗਦੀਸ ॥ ਏਕਾ ਜੀਹ ਕੀਚੈ ਲਖਬੀਸ ॥ ਜਪਿ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਬਦਿ ਜਪੀਸ ॥ ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਕਿਰਪੀਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੋਂ ਇਕ ਜਿਹਵਾ ਕੀ ਬੀਸ ਲਾਖ ਕਰ ਦੀਜੀਏ ਹੇ (ਜਪੀਸ) ਜਪਣੇ ਜੋਗ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਰਹੋਂ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੇ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਹਰਿ

ਜਪਿ ਜਪੇ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪੇ ਜਪੁ ਜਾਪਉ ਜਗਦੀਸ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸ਼ਾਮੀ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਇ ਲੀਜੀਏ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸਰ ਹਰੀ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਤੇਰੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਪੁਨਹ ਬਾਣੀ ਕਰ ਭੀ ਤੇਰੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪੋਂ॥

ਤੁਮਰੇ ਜਨ ਰਾਮੁ ਜਪਹਿਤੇ ਉਤਮ ਤਿਨਕਉ ਹਉ ਘੁਮਿ ਘੁਮੇ ਘੁਮਿ ਘੁਮਿ ਜੀਸ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਵਾਸ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈ ਵਹੁ ਉਤਮ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਤੁਮ ਵਡੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਉਚੇ ਸੇ ਕਰਹਿ ਜਿ ਤੁਹੁ ਭਾਵੀਸ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮ ਮਾਨੁਖੋਂਸੇ ਵਡੇ ਹੇ ਗੰਧਰ੍ਵੋਂਸੇ ਵਡੇਹੋ ਪੁਨਃ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇ ਵਡੇਹੋ ਬ੍ਰਹਸਪਤੀ ਸੇ ਵਡੇ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਭੀ ਉਚੇ ਹੇ ਔਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਭਾਵੀਸ) ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ ਗੁਰਮਤੀ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਸਾਬੀਸ ॥੨॥੨॥੮॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖਯਾ ਕਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ ਹੈ ਤਾਏ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕੋ ਧੰਨ ਧੰਨ ਔਰ ਸਾਬਾਸੀ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਭਜੁ ਰਾਮੇ ਮਨਿ ਰਾਮ ॥ ਜਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਵਡਾਮ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੁ ਭਜੁ ਰਾਮ ॥ ਬਡ ਹੋ ਹੋ ਭਾਗ ਮਥਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਰਾਮ ਭਜੁ ਜਿਸਕਾ ਰੂਪ ਅਰ ਰੇਖ ਨਹੀਂ ਪੁਨਹ(ਵਡਾਮ)ਵਡਾ ਹੈ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੈਂਮਿਲ ਕਰ ਰਾਮ ਕੋ

ਜੋਡ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਕੇ ਵਡੇ ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਗਿਹਿ ਮੰਦਰਿ ਹਰਿ ਹੋਤੁ ਜਾਸੁ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਆਨਦੋ ਆਨੰਦੁ ਭਜੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥
ਜਿਸ ਗਿਹਿ ਮੈਂ ਅਰ ਜਿਸ (ਮੰਦਰ) ਦੇਵਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਘਰ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਹੀ
ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮਨ ਤਨ ਥਾਈ ਕਰ ਰਾਮ ਕੋ ਭਜੇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰਾ

ਸੁਖੁ ਹੋਤੁ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਭਜੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ ਰਾਮ ਹੈ ਰਾਮ ਜਿਸਕਾ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਲੈਕਰ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ਔਰ (ਗੁਰ) ਵਡਾ
(ਸਤ) ਨਿਸਰੈ ਕਰ (ਗੁਰ) ਗੋਰਵ ਭਾਵ ਅਤੀ ਵਡਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮਨ ਤਨ ਥਾਈ ਕਰ ਹਰੇਰਾਮ ਹਰੇਰਾਮ ਭਜ ॥੧॥
ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਧਾਰ ਹਰਿ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾਲ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਤੂ ਤੂ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤੁਮ ਸਭ ਸਿਸਟੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ਪੁਨਹੁ ਹੇ ਰਾਮ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮ ਤੁਹੀਂ
ਪਾਲਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਪੁਨਹੁ ਹੇ ਰਾਮ ਤੂੰਹੀਂ ਅੰਤ ਕੋ ਲਝ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸਰਣਾਗਤੀ ਦੇਹੁ ਗੁਰਮਤੀ ਭਜੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਜਾਨ ਕਰ ਗੁਰਮਤੀ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਰਾਮ
ਤੋਰੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕੋ ਭਜਨਾ ਕਰੋਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਚਾਟਉ ਪਗ ਚਾਟ ॥ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪਾਪਰ ਬਾਟ ॥

ਭਜੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਸ ਹਰਿ ਗਾਟ ॥ ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਲਿਖੇ ਲਿਲਾਟ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਚਾਟ) ਚਾਹ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੇ ਚਾਟਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਸਤਗੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕਾ (ਪਾਪਰ) ਸੁਆ
ਸਾਥ (ਬਾਟ) ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਭਜ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ (ਰਸ) ਅਨੰਦ ਕੋ (ਗਾਟ)
ਗਟ ਚਾਟ ਪੀਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੋ ਤੇ ਭਜੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਭ ਕਰਮ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਲਿਖੇ ਹੁਏ ਹੋਵੈਂ ॥

ਖਟ ਕਰਮ ਕਿਰਿਆ ਕਰਿ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਸਥਾਰ ਸਿਪ

ਸਾਧਿਕ ਜੋਗੀਆ ਕਰਿ ਜਟ ਜਟਾ ਜਟ ਜਟ ॥

(ਖਟ ਕਰਮ) ਜਪ ਹੋਮ ਸੰਪਿਆ ਇਸ਼ਨਾਨ ਅਤਿਥ ਪੂਜਾ ਦੇਵ ਅਰਚਨਾ ਬਹੁਤ ਬਿਸਥਾਰ ਸਹਿਤਔਰ (ਕਿਰਿਆ) ਸਮਾਨ
ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਿਪ ਹੋਰਕ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪੁਨਹੁ ਜੋਗੀ ਹੋਕਰ (ਜਟ) ਜਟਾ ਕੋ (ਜਟਾ) ਸਮੂਹ (ਜਟ)
ਮਜ਼ਾਉ ਕਾ (ਜਾਟ) ਸੁਝਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਭੇਖ ਨ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਗੁ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਸੰਗਤੀ

ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰਮੰਤ ਜਨਾ ਖੋਲਿ ਖੋਲਿ ਕਪਾਟ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਥ ਸੁਕਨਾ ਭੋਖੋਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਜੇਕਰੇ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ
ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜਤ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨ ਜੋ ਖੋਲਤੇ ਜੋਗ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ
ਪੰਥ ਕੇਸ ਰੂਪੀ ਜਗਨਾਸੂਰੋਂ ਕੋ (ਕਪਾਟ) ਤਖਤੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਅਤਿ ਅਗਾਹੁ ਤੂ ਭਰਪੁਰਿ ਰਹਿਆ

ਜਲ ਬਲਿ ਹਰਿ ਇਕੁ ਇਕੋ ਇਕੁ ਏਕੈ ਹਰਿ ਬਾਟ ॥

ਤੂੰ ਅਪਰੋਂ ਜੋ ਪਰੇ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਅਗਾਧ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਤੂੰ ਜਲੋਂ ਬਲੋਂ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਪੁਨਹੁ ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਸਾਰ (ਬਾਟ)
ਰਸਣ ਕੋ ਚਾਰੇ ਸੁਭੋ ਮੈਂ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਸਮਰਤੁ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਜਾਣਹਿ ਸਭ ਬਿਪਿ ਬੁਬਹਿ ਆਪੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ

ਘਟਿ ਘਟੇ ਘਾਟ ਘਟ ਘਾਟ ਹਰਿ ਘਾਟ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਤੂੰ ਸਰਬ ਬਿਪੀ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਬੁਝਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਰਬ
ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਆਖ ਲੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਗੋਬਿਦ ਮਾਧੋ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧੋ ॥

ਮਤਿ ਗੁਰਮੀਤ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਧੋ ॥ ਪੂਰਿ ਹੋ ਹੋ ਲਿਖੇ ਲਿਲਾਧੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਧੋ ਕੇ ਜਪੁ ਪੁਨਹੁ ਸੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਅਗਮ ਹੈ ਅਗਾਧ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤਿ ਹੈ ॥ ਮਤਿ ਮੈਂ ਗੁਰਮਤਿ ਧਾਰ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ (ਲਾਧੋ) ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਧੁਰੋਂ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖੇ ਹੁਏ ਹੋ ਤੋਂ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਸੰਚਿ ਬਹੁ ਚਿਤੈ ਬਿਕਾਰ ਸੁਖੁ ਪਾਈਅੰ ਹਰਿ

ਭਜੁ ਸੰਤ ਸੰਤ ਸੰਗਤੀ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸਾਧੋ ॥

ਬਿਖੁ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਕਰ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਸਾਧੋ ਜੋ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਸੰਤ ਹੋਂ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਪੂਜ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਭਜ ਕਰ ਸੁਖੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਛੁਹਿ ਪਾਰਸ ਮਨੁਰ ਭਏ ਕੰਚਨ ਤਿਉ ਪਤਿਤ ਜਨ

ਮਿਲਿ ਸੰਗਤੀ ਸੁਖ ਹੋਵਤ ਗੁਰਮਤੀ ਸੁਖੁ ਹਾਧੋ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਰਸ ਕੋ ਛੁਹ ਕਰ (ਮਨੁਰ) ਮੈਲਾ ਲੋਹਾ ਸੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਗੁਰੂ ਸਿਖਯਾ ਕਰ ਜੋ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਖ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਕਾਸਟ ਸੰਗਿ ਲੋਹਾ ਬਹੁ ਤਰਤਾ ਤਿਉ ਪਾਪੀ ਸੰਗਿ

ਤਰੇ ਸਾਧ ਸਾਧ ਸੰਗਤੀ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸਾਧੋ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਸਟ ਕੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤਾ ਲੋਹਾ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ (ਗੁਰੂ) ਜੋ ਵਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਗੁਰ) ਪੂਜਨ ਹੋਂ ਹੇ ਸਾਧੋ ਤਿਨਕੋ ਸੰਗ ਕਰ ਤਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਚਾਰਿ ਬਰਨ ਚਾਰਿ ਆਸ੍ਰਮ ਹੈ ਕੋਈ ਮਿਲੈ ਗੁਰੁ ਗੁਰਨਾਨਕ

ਸੋ ਆਪਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਸਗਲ ਤਰਾਧੋ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥

ਚਾਰ ਬਰਨ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰਿ ਐਰ ਚਾਰੇਹੀ ਕ੍ਰਾਸਤਾਦਿ ਆਸ੍ਰਮਹੋਂ ਤਿਨਮੈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਪੂਜਨ ਕੋ ਜੋ ਕੋਈ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐਰ ਸਭ ਕੁਲ ਕੋ ਭੀ ਤਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿਜਸੁ ਗਾਵਹੁ ਭਗਵਾਨ ॥ ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਪਾਪ ਲਹਾਨ ॥

ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਸੁਨਿ ਜਸੁ ਕਾਨ ॥ ਹਰਿ ਹੈ ਹੋ ਕਿਰਪਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਇਨ ਕਰੋ ਜਸੁ ਗਾਵਨੋ ਸੇ ਪਾਪ (ਲਹਾਨ) ਉਤਰ ਜਾਵੇਗੇ ਮਤੀ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀਮਤਿ ਲੈ ਕਰ ਕਾਨੋਂ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸਰਵਨ ਕਰੋ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਤੁਮਰੇ ਪੁਰ ਡਿਪਾਲ ਹੋਵੈਗਾ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਤੇਰੇ ਜਨ ਧਿਆਵਹਿ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤ ਤੇ

ਸਾਧੂ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨ ॥

ਜੇ ਤੇਰੇ ਜਨ ਇਕ ਮਨ ਇਕ ਚਿਤ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਿਆਵੇਤੋ ਹੈਂ ਤੇ ਸਾਧੂ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਿਪਾਨ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਵੇਤੋ ਹੈ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀਆ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਜਨਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਗਵਾਨ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਜੋ ਵਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਾਧ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਬੁਹ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੈ ਹਿਰਦੈ ਤੂ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਤੇ ਤਰੇ ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਤੇ ਭਗਤ ਹਰਿਜਾਨ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਸੁਖ ਰੂਪ ਫਲ ਕੋ ਪਾਵੇਤੋ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰਿ ਸੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ਐਰ ਹੇ ਹਰੀ ਚੰਗੀ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਜਾਨੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਸੇਵਾ ਹਮ ਲਾਇ ਹਰੇ ਹਮ ਲਾਇ ਹਰੇ ਜਨ ਨਾਨਕ

ਕੇ ਹਰਿ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਭਗਵਾਨ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਲਾਇ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀਭਗਵਾਨਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਸਰਬਦਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਜਨ ਕਾ ਰਖਕੁ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੨ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗਾਈਅੰ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਡ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ॥ ਦੁਖ ਬਿਦਾਰਨ ਸੁਖਦਾਤੇ

ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਕਉ ਭੇਟਤ ਹੋਇ ਸਗਲ ਸਿਧਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧ ਚੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰੀਐ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਕੈਸੇ ਗਾਈਏ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ॥ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਸਟ ਕਰਨੇ
ਹਾਰੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਮਿਲਕਰ ਸਗਲ ਕਾਰਜੋਂ ਕੀ ਸਿਧੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ
ਗਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਸਾਧਾਰੈ ॥ ਕੋਟਿ ਪਰਾਧੀ ਖਿਨਮਹਿ ਤਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਮਨ ਸਹਿਤ ਅਧਾਰ ਕੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਨੇ ਕੁਝੋਂ ਪਾਪੀ ਇਕ ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਤਾਰ ਦੀਏ ਹੈ ॥੧॥

ਜਾਕਉ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ॥ ਤਾਕਉ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਤਿਲੁ ਸੁਪਨਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਅਪਨਾ ਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੁਪਨਾ ਰੂਪੁ ਜੋ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਦੁਖ ਤਿਲ ਮਾਝੁ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਲਾਗਤਾ
ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੨॥

ਜਾਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਰਾਖੈ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਚਾਖੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਅਪਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਹਿਤ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਰਸਨਾ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਚਾਖਤਾ ਹੈ॥ ਭਾਵ ਨਾਮ ਕੇ
ਜਪਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਮਇਆ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਖੁ ਉਜਲ ਭਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ਼ੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮੁਖ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਉਜਲ ਹੁਆ ਹੈ॥੪॥੧॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਰਾਧਉ ਤੁਝਹਿ ਸੁਆਮੀ ਅਪਨੇ ॥ ਉਠਤ

ਬੈਠਤ ਸੇਵਤ ਜਾਗਤ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਜਪਨੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਅਪਨੇ) ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੇ ਧਿਆਵਤਾ ਹੂੰ ਉਠਤਾ ਬੈਠਤਾ ਹੁਆ ਸੇਵਤਾ ਜਾਗਤਾ ਹੁਆ ਸਾਸੋਂ ਵਾਰਾ ਸ਼ਾਸ ਸ਼ਾਸ
ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਜਪਨੇ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤਾਕੈ ਹਿਰਦੈ ਬਸਿਓ ਨਾਮੁ ॥ ਜਾਕਉ ਸੁਆਮੀ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਉਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਬਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ ਦਾਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥੧॥

ਤਾਕੈ ਹਿਰਦੈ ਆਈ ਸਾਂਤਿ ॥ ਠਾਕੁਰ ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਬਚਨਾਂਤਿ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਆਈ ਹੈ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਜਿਸਕੋ ਗੁਰ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਤੁਮ ਮਿਲੇ ਹੋ ॥੨॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਸੋਈ ਪਰਬੀਨ ॥ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੁ ਜਾਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ (ਕਲਾ) ਸਰਬਤੀਂ ਕਰ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰਸ਼ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਕੈ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ਜਿਨਿ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਯਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਖੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਾਯਾ ਹੈ॥੪॥੨॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭੁਕੀ ਗਾਉ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ॥ ਅਨਿਕ

ਬਾਰ ਕਰਿ ਬੰਦਨ ਸੰਤਨ ਉਹਾਰਿ ਚਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਕੇ ਬਸਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਰਸਨਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰੁ ਅਨੇਕ ਬਾਰੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ (ਬੰਦਨ) ਨਿਮਸਕਾਰੁ ਕਰੁ ਉਹਾ ਸੰਤ
ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਬਸਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਦੁਆਰੁ ਨ ਪਾਵਉ ॥ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵਉ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਅਨੇਕ ਉਪਾਉ ਕਰਨੇ ਸੋ (ਦੁਆਰਾ) ਗਜਾਨੁ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਜਬ ਹਰੀ ਵਾ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੈ ਤੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਧਿਆਈਤਾ ਹੈ ਤਉ ਗਜਾਨੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰਿ ਦੇਹ ਨ ਸੋਧਾ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਾ ॥ ੨ ॥

ਕੋਝੋਂ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਦੇਹੀ ਕੋ (ਸੋਧਾ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਆ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਬੋਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਤ੍ਰਿਸਨ ਨ ਬੁਝੀ ਬਹੁ ਚੰਗ ਮਾਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਲੇਤ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਮਾਧਾ ਕੇ ਬਹੁਤ (ਚੰਗ) ਅਨੰਦ ਭੋਗਣੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੀ ਨਹੀਂ ਬੀ ਇਸੀ ਤੇ ਦੁਖੀ ਰਹਤਾ ਬਾ ॥ ਔਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਲੇਟੇ
ਕਰ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਪਾਧਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਵਰਤ ਹੋਈ ॥੩॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਉ ਛੂਟੇ ਜੰਜਾਲ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਯਾਲ ਹੁਏ ਤੋ ਮਾਧਾ ਕੇ (ਜੰਜਾਲ) ਧੰਧੇ ਸਭ ਛੂਟ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥੪॥੩॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਐਸੀ ਮਾਂਗੁ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ ॥ ਦਹਲ ਸੰਤਨ

ਕੀ ਸਗੁ ਸਾਧੂ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਪਿ ਪਰਮਗਣੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੈ ਭਾਈ ਐਸੀ ਬਿਭੂਤੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਸੇ ਮਾਲੁ ॥ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਔਰ ਸੰਗ ਭੀ ਸਾਧੂ ਕਾ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪੁ
ਮਾਂਗੁ ਜਿਨ ਸੇ ਭੁਟ ਕੇ ਪਰਮਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਕੀ ॥

ਪੂਜਾ ਚਰਨਾ ਠਾਕੁਰ ਸਰਨਾ ॥ ਸੋਈ ਕੁਸਲੁ ਜੁ ਪ੍ਰਭਜੀਉ ਕਰਨਾ ॥ ੧ ॥
ਪ੍ਰੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੀਏ ਪੁਨਹ ਤਿਸੀਕੀ ਸਰਨ ਰਹੀਏ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨੇ (ਕਰਨਾ) ਕੀਆ ਹੈ ਸੋਈ (ਕੁਸਲ)
ਸੁਖ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀਏ ॥ ੧ ॥

ਸਫਲ ਹੋਤ ਇਹ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹੀ ॥ ਜਾਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਇਆ ਕਰੇਹੀ ॥ ੨ ॥
ਤਿਸਕੀ ਏਹ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹੀ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਉਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਮਇਆ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਗਿਆਨ ਭਰਮੁ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖ ਭੇਰਾ ॥ ਜਾਕੈ ਹਿੰਦੈ ਬਸਹਿ ਗੁਰੁ ਪੈਰਾ ॥ ੩ ॥
ਅਗਿਆਨਦੁਖੇ ਕਾ ਭੇਰਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾਉਣੇ ਵਾਲਾਹੈਸੇ ਤਿਸਕਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਹਿੰਦੈ ਮੈਂਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਬਸਜਾਤੇਹੈ ॥੩॥
ਸਾਧਸੰਗਿ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਜਿਸਨੇ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ (ਪੂਰਾ)
ਪ੍ਰੇਮਸ਼੍ਰੁਤ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਭਗਤਿ ਭਗਤਨ ਹੂੰ ਬਨਿਆਈ ॥ ਤਨ ਮਨ
ਗਲਤ ਭਏ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਆਪਨ ਲੀਏ ਮਿਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੈ ਭਾਈ ਭਗਤੀ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਹੀ ਬਨਿਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਹੀ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਵਹੁ ਭਗਤ ਤਨ
ਮਨ ਕਰਕੇ ਠਾਕਰ ਜੀਕੇ ਸਾਥ (ਗਲਤ) ਗਲਤਾਨ ਅਰਥਾਤ ਤਦ ਰੂਪ ਹੁਏਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਲੀਏਹੈ ॥

ਗਾਵਨ ਹਾਰੀ ਗਾਵੈ ਗੀਤ ॥ ਤੇ ਉਧਰੇ ਬਸੇ ਜਿਹ ਚੀਤ ॥ ੧ ॥
ਗਾਵਨਹਾਰੀ ਸਿਸ੍ਰੀ ਲੋਕ ਵਿਖਾਵੇਹੇਤ ਗੀਤੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੀਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਉਧਰੇ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਚੀਤਮੈਂ ਹਰੀਬਸੇ ਹੈ ॥੧॥
ਪੈਖਿ ਬਿੰਜਨ ਪਰੇਸਨ ਹਾਰੈ ॥ ਜਿਹ ਭੋਜਨੁ ਕੀਨੋ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਰੈ ॥ ੨ ॥
ਅਥ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ (ਬਿੰਜਨ) ਭੋਜਨ ਪਰੇਸਨੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ ਨੇ ਵਹੁ ਭੋਜਨ ਦੇਖੇ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ
ਹੁਏ ਐ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਭੋਜਨ ਵੀਆ ਹੈ ਜੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਬਿਨਾਂ ਵਿਖਾਵੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ
ਮੇਖਵਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਨਿਕ ਸੁੰਗ ਕਾਛੇ ਭੇਖਧਾਰੀ ॥ ਜੈਸੇ ਮਾ ਤੈਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰੀ ॥ ੩ ॥
(ਭੇਖਧਾਰੀ) ਨਰ ਅਨੇਕ ਭਾਤ ਸੁੰਗੋਂ ਕੇ (ਕਾਛੇ) ਬਨਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ਅੰਤ ਕੇ ਵਹੁ ਜੈਸਾ ਥਾ ਤੈਸਾ ਹੀ ਵਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ
ਭਾਵ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕਪਟ ਭੇਖ ਉਘੜ ਜਾਏ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ ਸਗਲ ਜੀਵਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਵਾਸ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥
ਔਰ ਕਹਿਨਾ ਕਹਾਵਨਾ ਸਭ ਜੀਵਾਲ ਰੂਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਵਾਸੇ ਨੇ (ਸਚੁ ਕਰਣੀ) ਭਗਤੀ
(ਸਾਰ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੇਰੇ ਜਨੁ ਹਰਿਜਸੁ ਸੁਨਤ ਉਮਾਹਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੈ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਭੇਰਾ ਜਸੁ ਸੁਨਤਾ ਹੁਆ ਉਤਸਾਹਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਪੈਖਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੋਭਾ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਆਹਿਓ ॥ ੧ ॥
ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਮਨਮੈਂ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਜਹਾ ਕਹਾ ਦੇਖਤਾਹੂੰ ਤੂੰਹੀ (ਆਹਿਓ) ਪ੍ਰਤਖਜ ਭਾਸਤਾਹੈ ॥੧॥

ਸਭਤੇ ਪਰੈ ਪਰੈ ਤੇ ਉਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹਿਓ ॥ ੨ ॥
ਸਭ ਸੇ ਪਰੇ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੇ ਪਰੇ ਇੰਦ੍ਰਾਵਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਵਿਕੋ ਸੇ ਤੂੰ ਉਚਾ ਹੈ ਐ ਅਤੀ ਭੂਘਾ ਅਰ
ਨਿਰਹਲ ਅਥਾਹਿ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਉਤਿ ਪੋਤਿ ਪਿਲਿਓ ਭਗਤਨ ਕਉ ਜਨ ਸਿਉ ਪਰਦਾ ਲਾਹਿਓ ॥ ੩ ॥
ਵਾਸੋਂ ਸੇ ਤੈਨੇ ਪਰਦਾ ਉਠਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਤਾਏ ਪੋਏ ਦੀ ਤਰਹ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਸਹਜ ਸਮਾਪਿ ਸਮਾਹਿਓ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਮਾਪੀ ਕਰਕੇ ਸਹਿਜੇ ਹੀ (ਸਮਾਹਿਓ)
ਅਨੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੰਤਨ ਪਹਿ ਆਪਿ ਉਧਾਰਨ ਆਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਦਰਸਨ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਭੇਟਣੇ ਸੇ ਪੁਰਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਟੇ ਰੋਗ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਖਾਇਓ ॥ ੨ ॥

ਅਗਯਾਨ ਆਇ ਰੋਗ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਾਟ ਦਿਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ (ਅਉਖਧ) ਦਾਦੂ ਖਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਸਥਿਤ ਭਏ ਬਸੇ ਸੁਖ ਬਾਨਾ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੁ ਧਾਇਓ ॥ ੩ ॥

ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ਸੁਖ (ਬਾਨਾ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬਸੇ ਹੈਂ ਅਥ ਮਨ ਬਹੁਰੇ ਕਹੀਂ ਕੋ ਧਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਲੋਗਾ ਨਾਨਕ ਲਿਪਤ ਨ ਮਾਇਓ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਕੁਲ ਕੇ ਲੋਗ ਭੀ ਤਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਥ ਮਾਯਾ ਲੇਪੁ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀਹੈ ॥੪॥੧॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਸਰਿ ਗਈ ਸਭ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ ॥

ਜਬ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੋਹਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪਰਾਈ (ਤਾਤਿ) ਇਛਾ ਸਭ ਬਿਸਰ ਗਈਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਕਥ ਸੇ ਬਿਸਰੀ ਹੈ? ਜਬ ਤੇ ਮੋਨਸਾਧੋਂਕੀ ਸੰਗਤ ਪਾਈਹੈ ॥

ਨਾ ਕੋ ਬੈਰੀ ਨਹੀ ਬਿਗਾਨਾ ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਹਮਕਉ ਬਨਿਆਈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਂ ਕੋਈ ਹਮਾਰਾ ਸਤੁ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਂ ਬੇਗਾਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ॥੧॥

ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀਨੋ ਸੋ ਭਲ ਮਾਨਿਓ ਏਹ ਸੁਮਤਿ ਸਾਧੂ ਤੇ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਭਲਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨਾ ਹੈ ਇਹ ਸੁਭ ਸਤ ਸਾਧੂਓਂ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੈ ਪੰਖਿ ਪੇਖਿ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸਾਈ ॥ ੩ ॥੮॥

ਸਰਬ ਮੈਂ ਏਕ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਰਚਨਾ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਹਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁਈ ਹੈ ॥੩॥੮॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਠਾਕੁਰ ਜੀਉ ਤੁਹਾਰੇ ਪਰਨਾ ॥ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ

ਤੁਮਾਰੈ ਊਪਰ ਤੁਮਰੀ ਓਟ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪਕਾ ਹੀ (ਪਰਨਾ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਮਾਨ ਅਰ ਵਡਿਆਈ ਸਭ ਆਪ ਕੇ ਊਪਰ ਹੈ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੁਮਰੀ ਓਟ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕਰ ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥

ਤੁਮਰੀ ਆਸ ਭਰੋਸਾ ਤੁਮਰਾ ਤੁਮਰਾ ਨਾਮ ਰਿਵੈ ਲੈ ਪਰਨਾ ॥

ਮਨ ਮੈਂ ਤੁਮਰੀ ਹੀ ਆਸਾ ਹੈ ਭਰੋਸਾ ਭੀ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਹੈ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਨਾਮ ਲੈਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤੁਮਰੇ ਬਲੁ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਸੁਹੇਲੇ ਜੋ ਜੋ ਕਹੋ ਸੋਈ ਸੋਈ ਕਰਨਾ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਲੁ ਹੈ ਅਰ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗ ਸੁਹੇਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਜੋ ਆਪ ਕਹੇ ਅਰਥਾਤ ਹੁਕਮ ਕਹੋ ਸੋਈ ਹਮ ਕੋ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਰੀ ਵਇਆ ਮਇਆ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤ ਭਉਜਲੁ ਤਰਨਾ ॥

ਹੇ ਮਨਾ ਸੁਖੁ ਤੁਮਾਰੀ ਦਯਾ ਕਰ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਤੁਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੋ ਤੋਂ ਮੇਸਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਸਿਰੁ ਝਾਰਿਓ ਨਾਨਕ ਮੰਤ ਚਰਨਾ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਅਭਯ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਸ ਅਪਨਾ ਮੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਝਾਰਿਓ ਭਾਵ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਧ ਸਰਨਿ ਚਰਨ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਸੁਪਨ ਕੀ

ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਪੇਖੀ ਸੁਪਨਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤੁ ਲੱਗਾਯਾ ਹੈ ॥ ਮੇਸਰ ਚਰਨਾ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਥੀ ਜਬਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਯਾ ਤਬ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਸੁਪਨ ਰੂਪ ਦੇਖੀ ॥

ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਨੇ ਰਾਜ ਜੋਬਨਿ ਧਨਿ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਵਿਰਿ ਧਾਇਆ ॥

ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਅਰੁ ਧਨ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਹੁਆ ਬਾਰੰਬਾਰ ਧਾਇਆ ਵਿਰਾ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਅਤੀ ਦੋੜਤਾ ਰਹਾ ॥

ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤਿਸਨਾ ਸਭ ਬੁਝੀ ਹੈ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ ਗੁਨ ਗਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇਆ ਤਬ ਸੁਖ ਪਾਧਾ ਅਰ ਸਾਤੀ ਭੀ ਪਾਈ ਅਰ ਤਿਸਨਾ ਭੀ ਨਿਬੁਤ ਹੋ ਗਈ ॥ ੧ ॥
ਬਿਨੁ ਬੁਝੇ ਪਸੂ ਕੀ ਨਿਆਈ ਭੁਮਿ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਿਓ ਮਾਇਆ ॥
ਬਿਨਾ ਗਾਨਾਤ ਜੀਵ ਪਸੁਵਤ ਹੈ ਕੁਮ ਕਰਕੇ ਮਾਧਾ ਮੋਹਿ ਮੈ ਬਧਾਪ ਰਹਾ ਹੈ ॥
ਸਾਧ ਸੰਤਿ ਜਮ ਜੇਵਰੀ ਕਾਟੀ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥
ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜਮ ਕੀ ਜੇਵਰੀ ਕਾਟੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਵਹੁ (ਸਹਜਿ) ਸੁਰੂਪ
ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਗਾਇ ॥ ਸੀਤਲਾ
ਸੁਖ ਸਾਂਤਿ ਮੁਲਤਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਿਤ ਪਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੋ ਛਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਗਾਉ ਅਰੁ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਉ ॥ ਅੰਘੇ ਸੁਖ ਸਾਂਤਿ ਮੂਰਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਨਿਰਾਪ੍ਰਤਿ
ਧਨਾਨੁ ਕਰੁ ਅਨ ਮਿਸਾਰਨ ਕੇ ਸਿਮਰੁ ਤੂੰ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਸਗਲ ਆਸ ਹੋਤ ਪੂਰਨ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸਯੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਐਰ ਕਰੋੜਾ ਜਨਮਾ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਪੁੰਨ ਢਾਨ ਅਨੇਕ ਕਿਰਿਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਮਾਇ ॥
ਪੁੰਨ ਢਾਨ ਆਦਿਰ ਅਨੇਕ ਸੁਭ ਕਰਮ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਮੈਂ ਸਮਾਵਟੇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਤਾਪ ਸੰਤਾਪ ਮਿਟੇ ਨਾਨਕ ਬਾਹੁੜਿ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥
ਸੰਤਾਪ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਤਿਸਕੇ ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁਤੇ ਤਿਸਕੇ ਕਾਲ ਖਾਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ
ਸਤਸੰਗੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਜਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ਆਗੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਕਥੀਐ ਸੀਤ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਗਿਆਨੁ ॥ ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਜੋਤਿ
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਿਮਰਤ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੋ ਛਾਈ ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜਸੁ ਕਥਨ ਕਰੀਓ ਤਬ ਆਤਮ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੂਰਨ(ਪਰਮ) ਉਤ
ਤ੍ਵਿਸੁ ਜੋਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਆਦਰੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥
ਆਵਤਿ ਜਾਤ ਰਹੈ ਸੁਮਨਸੇ ਸਿਮਰਤ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ॥
ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਹੋਹਿ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥੧॥
ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਕਰ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਐਰ ਕਸੁ ਸਭ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅੰਘੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਦੇ ਸਾਥ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਕਰ ਖਿਨ ਬੀਚ (ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥੧॥

ਜੇ ਜੇ ਕਥੈ ਸੁਨੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਤਾਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਸ ॥ ਸਗਲ
ਮਨੋਰਥ ਪਾਵੈ ਨਾਨਕ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਆਸ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੨ ॥
ਜੇ ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀਜਸੁਕੇਬਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀਕੇ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਨਸ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪਾਇ ਲੇਤਾਹੇ ਐਰ ਤਿਸਕੀ ਆਸਾ ਭੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥੨॥ ੧॥੧੨॥
ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨਿਪਿ ਹਰਿ ਕੇ
ਨਾਮ ॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਜੀਅਕੈ ਫਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ ਸੰਗ ਸਹਾਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਭੀਜੀਵੇ
ਕਾਮੁ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਰੇਨੁ ਨਿਤਿ ਮਜਨੁ ਰਚੈ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖੁ ਹਰੈ ॥ ੧ ॥
ਜੇ ਜੀਉ ਨਿਰਾਪ੍ਰਤਿ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੈ ਇਸਨਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਹਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਉਚੀ ਬਾਨੀ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਤਰੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥
ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਬਾਨੀ ਉਚੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਉਚ ਪਦ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਥਾਣੀ ਕੋ
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਹਰੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥

ਮਾਨ ਤਨੁ ਧਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੇ ਤਿਸਤੇ ਤੁਮ ਹਰੇ ਹੋਵੋਗੇ ਯਿਹ (ਮਾਨ) ਜਾਨੋ ਕਿ ਤਨ ਅਰ ਧਨ ਪੁਨਹ ਪ੍ਰਾਨ
ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਈਤ ਉਤ ਕਹਾ ਲੁਭਾਵਹਿ ਏਕ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਈਹਾਂ ਉਹਾਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨਕੋ ਲਾਉ ॥ ੧ ॥

ਮਹਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੰਤ ਅਸਨੁ ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਪਿਆਇ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕਾ (ਅਸਨੁ) ਅਸਥਾਨ ਅਤੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਸੰਗਿ ਮਿਲ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਯਜਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ੧੪ ॥

ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥ ਹੇ ਗੁਰੇ ਸਗਲ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਆਪਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪ
ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ੧੪ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਬਿਗਸਾਉ ਸਾਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ ਇਕਾਂਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭ ਸਾਜਨ ਜੋ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਜਮ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ ਹਾਂ ॥

ਆਨਦਾ ਸੁਖ ਸਹਜ ਮੂਰਤਿ ਤਿਸੁ ਆਨ ਨਾਹੀ ਭਾਂਤਿ ॥ ੧ ॥

ਅਨੰਦ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਸੁਖ ਅਰ ਸਾਂਤੀ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ (ਭਾਂਤਿ) ਸਾਦ੍ਰਸ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਿਮਰਤ ਇਕ ਬਾਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਟਿ ਕੋਟਿ ਕਸਮਲ ਜਾਂਤਿ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਬਾਰ ਤਿਸਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਕੋਟੋਂ ਹੀ (ਕਸਮਲ) ਪਾਪ ਮਿਟਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਣ ਰਮੰਤ ਦੁਖ ਨਾਸਹਿ ਰਿਦ ਭਇ ਅੰਤ ਸਾਂਤਿ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਮੈਂ ਰਮਣ ਕਰਤਿਆਂ ਦੁਖ ਨਸ਼ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਰਸੁ ਪੀਉ ਰਸਨਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਚੰਗਿ ਰਾਤ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਹਿ ਹੋ ਜੀਵ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਕੋ ਪਾਨੁ ਕਰੁ ਅਰੁ ਮਨ ਕੋ ਹਰੀ
ਕੋ (ਚੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰੰਗੁ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ਸੰਤੋਂ ਪ੍ਰਤਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਜਨਾ ਸੰਤ ਆਉ ਮੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਈਏ ॥

ਆਨਦਾ ਗੁਨ ਗਾਇ ਮੰਗਲ ਕਸਮਲਾ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ਪਰੇਰੈ ॥ ੧ ॥

ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੇ ਅਰ ਸੰਪੂਰਨ (ਕਸਮਲਾ) ਪਾਪ ਮਿਟਕਰ ਪਰੇ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ਭਾਵ ਸੇ ਪਾਪ ਦੂਰ
ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਚਰਨ ਧਰਉ ਮਾਥੈ ਚਾਂਦਨਾ ਗ੍ਰਿਹਿ ਹੋਇ ਅੰਧਰੈ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਮਸਤਕ ਪਰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਅੰਧਰੇ ਗ੍ਰਹ ਮੈਂ ਚਾਂਦਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ
ਸੇ ਗਰਾਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਮਲੁ ਬਿਗਸੈ ਗੋਬਿੰਦ ਭਸਉ ਪੇਖਿ ਨੇਰੈ ॥ ੩ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਸਾਮੀਪ ਜਾਨ ਕਰ ਭਜੋਗਾ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਖਿਲੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਤ ਪਾਏ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਨਾਨਕ ਉਹ ਬੇਰੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੬ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸੰਤ (ਪਾਏ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੋ ਵਾਰਨੇ
ਵਾਰਨੇ ਜਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੬ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਰਨ ਸਰਨ ਗੋਪਾਲ ਤੇਰੀ ॥ ਮੋਹ

ਮਾਨ ਧੋਹ ਭਰਮ ਰਾਖਿ ਲੀਜੈ ਕਾਟਿ ਬੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਸੀਸ ਧਰ ਕਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਮੇਰ ਮਾਨ (ਧੋਹ) ਛਲ ਅਰੁ ਭਰਮ ਇਨ ਸਭ ਤੇ
ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਪੁਨਃ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਬੋਲੀ ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਦੀਜੀਏ ॥

ਬੂਝਤ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ॥ ਉਧਰੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਰਤਨਾਗਰ ॥ ੧ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਖੁਬਤੇ ਹੁਏ ਹੇ ਹਰੀ ਰਤਨਾਗਰ ਭਾਵ ਵੈਰਾਗਾਦੀ ਸੁਭ ਗੁਨੋਂ ਕੀ ਆਇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਕਰ ਉਧਰੇਹੋਂ ॥੧॥

ਸੀਤਲਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ॥ ਪੂਰਨੋ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੀਤਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਐਰ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਸਮਰਥ ਮੇਰਾ ਠਾਕਰ ਹੈਂ ॥੨॥

ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ ਤਾਰਨ ॥ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ॥ ੩ ॥

ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰ ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧ ਹਰੀ ਤੂੰ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ॥੩॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਦੁਖ ਕਰਿ ਪਾਇਓ ॥ ਸੁਖੀ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੭ ॥

ਕੋਢੋਂ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਥਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ
ਤਉ ਸੁਖੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੭ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਧਨਿ ਓਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ਲਾਗੀ ॥ ਕੋਟਿ

ਜਾਪ ਤਾਪ ਸੁਖ ਪਾਏ ਆਇ ਮਿਲੇ ਪੂਰਨ ਬਝਭਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗੀ ਹੈ ਹੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਵਝਭਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲੇ
ਤੇਰੇ ਕੋ ਆਇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਐਰ ਕੋਢੋਂ ਜਾਪ ਤਾਪੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹਿ ਅਨਾਥੁ ਦਾਸੁ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਅਵਰ ਓਟ ਸਗਲੀ ਮੋਹਿ ਤਿਆਗੀ ॥

ਮੈਂ ਅਨਾਥ ਜਨ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੂਆ ਹੂੰ ਇਸੀ ਸੇ ਮੈਂ ਐਰ ਓਟ ਸਭ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ॥

ਭੋਰ ਭਰਮ ਕਾਟੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਤ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਮਿਲਿ ਸੇਵਤ ਜਾਗੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ (ਭੋਰ) ਦਿਨ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਭਰਮ ਕਾਟੇ ਗਏ ਹੈਂ ਜੋ ਬੁਧੀ ਅਵਿਦਿਆ ਨਿੰਦ੍ਰਾ
ਕਰ ਸੋਈ ਹੁਈ ਥੀ ਸੇ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਕਰ ਅਥ ਜਾਗੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੂ ਅਥਾਹੁ ਅਤਿ ਬਡੇ ਸੁਆਮੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਪੂਰਨ ਰਤਨਾਗੀ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ (ਅਥਾਹੁ) ਤੂੰਘਾ ਅਰ ਅਤਿਸੇ ਕਰ ਬਡਾ ਹੈਂ ਕਿਰਪਾ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਪੂਰਨ ਅਰ (ਰਤਨਾਗੀ) ਰਤਨੋਂ ਕੀ
ਖਾਨ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਵੈਰਾਗਾਦਿਕ ਸਭ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਾਚਕੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਾਂਗੈ ਮਸਤਕੁ ਆਨਿ ਧਰਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਾਚਕ ਹੋਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਮਸਤਕ ਆਨਕੇ
ਰਖਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥ ਅਪਨੇ ਅਵਗਨ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕਿ ਜਗਿਆਸੂ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੁਚਿਲ ਕਠੋਰ ਕਪਟ ਕਾਮੀ ॥ ਜਿਉ ਜਾਨਹਿ ਤਿਉ ਤਾਰਿ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਜੀਵ (ਕੁਚਿਲ) ਕੁਚਲਣ ਐਰ ਕਠੋਰਕਿਤ ਪੁਨਹ ਕਪਟੀਅਰ ਕਾਮੀ ਹੂੰ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜਨੋਂ ਜਾਨੀਏ ਤਿਉ ਮੇਰੇ ਕੋਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਸਰਨਿ ਜੋਗੁ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਅਪਨੀ ਕਲ ਧਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ ਅਰੁ ਸਰਣਾਗਤਿ ਕੇ ਪਾਲਣ ਜੋਗੁ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰ ਅਪਨੀ (ਕਲ) ਸਕਤੀ ਕੇ ਧਾਰਕਰ ਰਖਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਨੇਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ ਨਾਹੀ ਇਨ ਬਿਧੇ ਫੁਟਕਾਰ ॥

ਜਾਪ ਅਰੁ ਤਪ ਨੇਮ ਅਰੁ ਸੋਚਤਾ ਪੁਨਹ ਸੰਜਮ ਕਰਨਾ ਇਨ ਬਿਧੀਓਂ ਕਰ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਫੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਗਰਤ ਘੋਰ ਅੰਧ ਤੇ ਕਾਢਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਵਿਸ਼ਨੋਂ ਰੂਪੀ ਘੋਰ (ਗਰਤ) ਦੇਖੇ ਤੇ ਮੈਂ
ਅੰਧੇ ਕੋ ਕਾਢ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੯ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਾਰਾਇਨ ਨਰਪਤਿ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥ ਐਸੇ ਗੁਰਕਉ ਬਲਿ
ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਮੋਹਿ ਤਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਰਾਇਣ ਹੇ ਨਰੋਂ ਕੇ ਪਤੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਗੁਰੋਂਕੋਮੈਂ ਮਨ ਝਾਣੀ ਕਰਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ
ਜੋ ਆਪਿ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈਂ ਆਰ ਮੇਰੇ ਕੇ ਭੀ ਭਾਰ ਲੇਵੇਂਗੀ ॥

ਕਵਨ ਕਵਨ ਕਵਨ ਗੁਨ ਕਹੀਐ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਛੁ ਪਾਵੈ ॥

ਮਨ ਤਨ ਝਾਣੀ ਕਰ ਕੋਨ ਕੋਨ ਜੋ ਗੁਣ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਕੁਛ ਅੰਤ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਲਾਖ ਲਾਖ ਲਾਖ ਕਈ ਕੋਈ ਕੇ ਹੈ ਐਸੇ ਬੀਚਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਕਈ ਲਾਖੋਂ ਕੁਝੋਂ ਭੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰ ਸਕੇ ਭਾਵ
ਅੰਤੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ॥ ੧ ॥

ਬਿਸਮ ਬਿਸਮ ਬਿਸਮ ਹੀ ਭਈਹੈ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਰੰਗਾਰੈ ॥

ਹੇ ਅਸਰਬਜ ਤੇ ਅਸਰਬਜ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰੀ ਤੁਧੀ ਅਸਰਬਜ ਰੂਪਭਈ ਹੀਹੇ ਲਾਲ ਤੂੰ ਗੂੜੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਰਸੁ ਆਈਹੈ ਜਿਉ ਚਾਖਿ ਗੁੰਗਾ ਮੁਸਕਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਤੇਰੇ ਰਸੁ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਜਿਸਗੁੰਗਾ ਪੁਰਸ ਮਿਠਾਈ
ਖਾ ਕਰ ਮੁਸਕਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਉਸਕੇ ਸੁਆਦ ਕੇ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਭਾਵ ਆਤਮੁ ਰਸੁ ਅਨਭਵ ਗੰਮ ਹੈ ॥੨॥੧॥੨੦॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨ ਜਾਨੀ ਸੰਤਨ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਆਨ ॥ ਉਚ

ਨੀਚ ਸਭ ਪੇਖਿ ਸਮਾਨੇ ਮੁਖਿ ਬਕਨੇ ਮਨਿ ਮਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਬਿਨਾ ਔਰ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ ਉਚ ਨੀਚ ਸਭ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਬਖਾਪਕ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਮੰਨ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਭੈ ਭੰਜਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਭਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਮ੍ਹੰਦ੍ਰ ਕਰੀ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਜਾਨੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੈ ਕੇ ਭੰਜਨੇ ਵਾਲੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਭਇਓ ਭ੍ਰਮੁ ਨਾਸਿਓ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੀਓ ਗੁਰ ਕਾਨ ॥ ੧ ॥

ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗਯਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਭਰਮੁ ਨਵਿਰਤੁ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕੇ ਗੁਰਾਨੇ ਮੇਰੇ ਬੰਨ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਆ ਹੈ ॥੧॥

ਕਰਤ ਰਹੇ ਕਰਤਗ੍ਰ ਕਰੁਲਾ ਮੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗਿਾਨੁ ॥

ਕਰਤਵੋਂ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲੇ ਕਰਨ ਸੂਰੂਪ ਅੰਤਰਜਾਮੀਕੇ ਗਯਾਨ ਹੋਣੇ ਤੇ ਹਮ(ਕਰਤ)ਕਰਮੋਕੇਕਰਣੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏਹੈਂ ॥

ਆਨ ਪਹਰ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਮਾਂਗਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦਾਨ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਮਾਗਨੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਆਨੋਂ ਪਹਿਰ ਤਿਸਕੇ ਜਸ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥੨॥੨॥੨੧॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ ਕਉ ਕਈ ਕੋਤੈ ॥ ਐਸੇ

ਜਨੁ ਬਿਰਲੇ ਹੈ ਸੇਵਕੁ ਜੋ ਤਤ ਜੋਗ ਕਉ ਬੋਤੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਪ ਕੋ ਤਤੁ ਬੋਤਾ ਆਪ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਈ ਔਰ ਸਿਖੋਂ ਸੇ ਕਹਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਗੁਰੂ ਤਤਵੇਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਐਸਾ ਸੇਵਕੁ
ਜਨੁ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤਤ ਸੂਰੂਪ ਮੈਂ ਜੁਜ਼ਨਾ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਸੇ ਤਤਵੇਤਾ ਹੋਵੇ ॥
ਤਤਵੇਤਾ ਕੀ ਵਿਸ਼ੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਖੁ ਨਾਹੀ ਸਭੁ ਸੁਖੁ ਹੀ ਹੈ ਰੇ ਏਕੈ ਏਕੀ ਨੋਤੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੇ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਭ ਸੁਖ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕੈ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ
ਕੋ ਨੋਤੋਂ ਕਰ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੁਰਾ ਨਹੀ ਸਭੁ ਭਲਾ ਹੀ ਹੈ ਰੇ ਹਾਰ ਨਹੀ ਸਭ ਜੇਤੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੇ ਚਿਣੇ ਮੈਂ ਬੁਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਭ ਕੋਈ ਭਲਾ ਹੀ ਹੈ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਭ ਜੀਤ ਹੀ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੋਗੁ ਨਾਹੀ ਸਦਾ ਹਰਖੀ ਹੈ ਰੇ ਛੋਡਿ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਲੋਤੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੇ ਸੋਗੁ ਨਹੀਂ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿਛੁ ਛੋਡਤੇ ਹੈਂ ਔ ਨਾ ਲੋਤੇ ਹੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਗ੍ਰਹਣ
ਤਯਾਗ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੈ ਕਤ ਆਵੈ ਕਤ ਰਮਤੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਜਾਨ ਕਰ ਹਰੀ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਜਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜਥ ਐਸੇ ਅਭੇਦ
ਹੁਏ ਤਥ ਕਹਾ ਆਵੈ ਔਰ ਰਹਾ (ਰਮਤੈ) ਜਾਵੈ ਭਾਵ ਵਹੁ ਪੁਨਹ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੨ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹੀਏ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਿਸਰਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ਤਨ ਮਨ
ਗਲਤ ਭਏ ਤਿਹ ਸੰਗੇ ਮੋਹਿਨੀ ਮੋਹਿ ਰਹੀ ਮੋਰੀ ਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਿਸਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਨ ਆਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਸੰਗ (ਗਲਤ) ਲੀਨ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰੀਤੁ
ਹੋ (ਮਾਇ) ਸੰਤ ਜਨ ਮੇਰੀ ਸਖੀਓ ਮੋਹਿਨੀ ਮਾਇਆ ਮੁਖ ਕੋ ਮੋਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ॥
ਜੈ ਜੈ ਪਹਿ ਕਹਉ ਬਿਖਾਹਉ ਅਪੁਨੀ ਤੇਉ ਤੇਉ ਗਹੇ ਰਹੇ ਅਟਕਾਇ ॥
ਜਿਸ ਜਿਸ ਪਾਸ ਅਪਨੀ (ਬ੍ਰਿਥਾ) ਪੀੜਾ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ (ਤੇਉ ਤੇਉ) ਸੋਈ ਸੋਈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਗ੍ਰਸੇ ਹੂਏ ਵਿਸਤ
ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਅਟਕ ਰਹੇ ਹੀਂ ॥

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕੀ ਏਕੈ ਜਾਲੀ ਤਾਕੀ ਗੀਨਿ ਨਹੀ ਛੋਰਾਇ ॥ ੧ ॥
ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਏਕ ਮਾਇਆ ਕੀ ਜਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਗੰਠ ਕੋ ਵਹੁ ਛੁਡਾਇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਆਇਓ ਸੰਤਨ ਹੀ ਸਰਨਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸੁ ਅਨੇਕ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਫਿਰਤਾ ਹੁਆ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥
ਕਾਟੇ ਅਗਿਆਨ ਭਰਮ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਲੀਓ ਕੰਠਿ ਲਗਾਇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥
ਮੇਰੇ ਅਗਿਆਨ ਭਰਮ ਅਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹਿ ਸਭ ਕਾਟ ਦੀਓ ਹੈਂ ਅਰ ਕੰਠ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਲੀਆ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥
ਨਾਮ ਕਰ ਅਨੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਰ ਸਰਬ ਗੁਣ ਰੂਪ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਧਰਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਨੰਦ ਰੰਗ ਬਿਨੋਦ ਹਮਾਰੈ ॥ ਨਾਮੋ ਗਾਵਨੁ ਨਾਮੁ
ਧਿਆਵਨੁ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪ੍ਰਾਨੁ ਅਧਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਮੈਂ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇਸੇ ਅਨੰਦ ਔਰ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਕਾਹੀਗਾਵਨਾ
ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਆਰ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥
ਨਾਮੋ ਗਿਆਨੁ ਨਾਮੁ ਇਸਨਾਨਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੈ ॥
ਹਰਿਨਾਮੋ ਸੋਭਾ ਨਾਮੁ ਬਡਾਈ ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਤਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਗਾਵਨਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਾਮੁ ਹੀ ਇਸਨਾਨੁ ਹੈ ਆਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਨੇ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੈ ਹੈ ਹਰੀਨਾਮਸੇ
ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਹੀ ਵਡਾਈ ਹੈ ਔਰ (ਬਿਖਨ) ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਤਾਰ ਦੇਤਾਰੀ ॥੧॥

ਅਗਮ ਪਦਾਰਥ ਲਾਲ ਅਮੋਲਾ ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰ ਚਰਨਾਰੈ ॥
ਅਗਮ ਐ (ਅਮੋਲਾ) ਬੇਕੀਮਤਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਲਾਲ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਹਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ਮਗਨ ਭਏ ਹੀਅਰੈ ਦਰਸਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਏ ਹੈ ਐਰਤਿਸਕੋਹਿਰਦੈ ਮੈ ਦੇਖ ਕਰ ਮਗਨ ਹੂਏ ਹੈ ॥੨੫॥੨੪॥
ਉਪਦੇਸ ॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸੁਆਮੀ ਨੇਰੇ ॥ ਪੇਖਤ

ਸੁਨਤ ਸਭਨ ਕੈ ਸੰਗੇ ਬੋਰੈ ਕਾਜ ਬੁਰੈ ਕਹ ਵੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਜੀਵ ਜੋ ਸ਼ਾਮੀ ਮਨ ਤਨ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਸ਼ਾਮੀਪ ਹੀ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਸੰਗ ਹੋਕਰ ਕਰਮ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਤ ਸੁਨਤਾਰੈਸੋ
ਤੂੰ ਬੋਰੇ ਜੀਵਨ ਵਾਸਤੇ ਬੁਰਾ ਕਰਮੁ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ (ਫੇਰੇ) ਫੇੜਵਾ ਘਰਬਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੇਤੋ ਲਪਟਾਇਓ ਕਛੂ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਕਛੂ ਤੇਰੇ ॥
ਨਾਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨਾ ਤੂੰ ਲਪਟਾ ਹੁਆ ਹੈਂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਵੀਚਾਰੀਏ ਤੋ ਕੁਛ ਸਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਕੁਛ ਬਿਵਹਾਰ
ਮਾਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੋ ਇਸ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਆਗੈ ਦਿਸਤਿ ਆਵਤ ਸਭ ਪਰਗਟ ਈਹਾ ਮੋਹਿਓ ਭਰਮ ਅੰਧੇਰੇ ॥ ੧ ॥
(ਆਗੈ) ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲੁ ਸਭ ਪ੍ਰਗਟ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਰਮ ਰੂਪੀ ਜੋ ਅੰਧੇਰੇ ਹੈ ਈਹਾ ਤੂੰ
ਤਿਸ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਟਕਿਓ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਸੰਗ ਮਾਇਆ ਦੇਵਨ ਹਾਹੁ ਵਾਤਾਹੁ ਬਿਸੇਰੇ ॥
ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸੰਗ ਫਸ ਰਹਾ ਹੋ ਦੇਵਦੇ ਵਾਲਾ (ਵਾਤਾਹੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਸਾਰ ਛੋਡਾ ਹੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਏਕੈ ਭਾਰੋਸਉ ਬੰਧਨ ਕਾਟਨ ਹਾਹੁ ਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋਮ ਕੇ ਤੋ ਏਕ ਹੀ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕੇ ਬੰਧਨ ਕੇ ਕਾਟਨੇ ਵਾਲਾ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ॥੨੬॥੨੫॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਖੈ ਦਲੁ ਸੰਤਨਿ ਤੁਮਰੈ ਗਾਹਿਓ ॥

ਤੁਮਰੀ ਟੇਕ ਭਰੋਸਾ ਠਾਕੁਰ ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਹਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਨੜੀ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਸ਼ੇ ਕੇ (ਦਲ) ਸਮੁਦਾਇ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋ ਨੇ ਹੀ (ਗਾਹਿਓ) ਦਬਾਯਾ ਹੈ ॥ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤੁਮਾਰੀ ਓਟ ਅਰ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੋ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਮਹਾ ਪਰਾਛਤ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਿ ਮਿਟਾਹਿਓ ॥

ਬਹੁਤੇ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਮਹਾ ਪਰਾਛਤੋਂ ਕਾ ਜੋ ਸਮੂਹ ਥਾ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਭੇਟ ਕਰ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਛਾਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਅਨੰਦ ਉਜੀਆਰਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਪਿ ਸਮਾਹਿਓ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਉਜੀਆਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ (ਪ੍ਰਗਾਸ) ਗਿਆਨ ਰੂਪਾ ਹੈ ਅਰੁ ਵਹੁ ਸਹਿਜ ਪਟ ਮੇਂ ਸਮਾਪੀ ਕਰ (ਸਮਾਹਿਓ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਕਉਨੁ ਕਹੈ ਤੁਮਤੇ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਅਥਾਹਿਓ ॥

ਯਿਹ ਕੌਨ ਕਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਮ ਸੋ ਕਿਛੁ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਐਰ ਬਥੇਓ ਹੋ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਰੰਗ ਰੂਪ ਰਸ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਲੈ ਲਾਹਿਓ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੈ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਜਿਤਨੇ ਰੰਗਰੂਪ ਰਸਰੋਸਭੀਪਾਇਲੀਏਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰਾਨਾਮੁ ਲਾਭੁਲੀਆਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨੬ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬੂਝਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਰਿ ਜਪਿ

ਪੀਰੈ ॥ ਬਿਨਸੈ ਮੋਹੁ ਭਰਮੁ ਦੁਖੁ ਪੀਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਾਨੀ ਬੂਝਤ ਰੂਪਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰ ਪੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮੋਹੁ ਅੰ ਦੁਖੁ ਅਰੁ ਭਰਮਏ ਕੀ ਪੀੜਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰਉ ਵਿਨੁ ਰੈਨਿ ਗੁਚਕੇ ਚਰਨਾ ॥ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਾ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੂੰ ਐਰ ਜਹਾ ਕਹਾ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਭੇਟਤ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੨੭ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੨੭ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਮੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥

ਸਾਧ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿਜਸੁ ਗਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਸੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਜਸ ਕਾ ਗਾਵਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਿਦੈ ਬਸੇਰੈ ॥ ਚਰਨ ਸੰਤਨ ਕੈ ਮਾਥਾ ਮੇਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਸੁ ਗਾਉਣੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਰਿਦੈਸੋਂ ਧਸੇਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂਪਰ ਮੇਰਾ ਮਾਥਾ ਰਖਾਹੁਆਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਉ ਸਿਮਰਹੁ ਮਨਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿਜਸੁ ਸੁਨਾ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੈ ਹੈ (ਮਨ) ਪਰਾਏ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੁ ਅਰੁ ਗੁਰੋਂਦੁਆਰੇ ਹਰੀਕਾਜਸੁ ਸੁਣਿਆਕਰੁ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੨੮ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਸਨ ॥ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ

ਭੋਜਨਿ ਕ੍ਰਿਪਤਾਨੀ ਅਖੀਅਨ ਕਉ ਸੰਤੋਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦਰਸਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰਸਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭੋਜਨ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਤਿ ਹੂਈ ਹੈ ਐਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਸੰਤੋਖੁ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕਰਨਨਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਜਸੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਲਮਲ ਦੋਖੁ ਸਗਲ ਮਲ ਹਰਸਨ ॥

ਅਰ ਕਾਨੋਂ ਮੈ (ਪ੍ਰੀਤਮ) ਹਰੀ ਕਾ ਜਸੁ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ (ਕਲਮਲ) ਪਾਪ ਅਰ ਮਲ ਰੂਪ ਦੋਖ ਸਭ (ਹਰਸਨ) ਹਰੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਪਾਵਨ ਧਾਵਨ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖ ਪੰਥਾ ਅੰਗ ਸੰਗ ਕਾਇਆ ਸੰਤ ਸਰਸਨ ॥ ੧ ॥

ਪੈਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖ ਰੂਪ ਕੋ (ਪੰਥ) ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਧਾਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਅੰਗੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਕਾਇਆ) ਦੇਹ ਕਾ ਸਪਰਸ ਕਰਨੇ ਤੇ ਭਾਵ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਅਧਕ ਹੁਣੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਪੂਰਨ ਅਭਿਨਾਸੀ ਆਨ ਉਪਾਵ ਬਕਿਤ ਨਹੀ ਕਰਸਨ ॥

ਅਬ ਪੂਰਨ ਅਥਿਨਾਸੀ ਕੀ ਸਰਣ ਪਕੜੀ ਹੈ ਔਰ ਉਪਾਵਾ ਜੇ ਬਕਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਅਬ ਅਵਰ ਉਪਾਵ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥
ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਏ ਨਾਨਕ ਜਨ ਅਪਨੇ ਅੰਧ ਘੋਰ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਮਰਸਨ ॥ ੨॥ ੧੦ ॥ ੨੯॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਹਰੀ ਨੇ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕਰ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਅੰਧ ਘੋਰ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ
ਮਰੇਂਗੇ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇਂਗੇ ॥ ੨॥ ੧੦ ॥ ੨੯ ॥ ਬਿਕਾਰ ਨਿਬਿਰਤੀ ਹੋਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੁਹ ਕਤ ਕਪਟ ਖਪਟ ਖਲ ਗਰਜਤ ਮਰਜਤ ਮੀਧੁ ਅਨਿਕ ਬਰੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕਪਟਾਣਿਕ (ਖਪਟ) ਖਪਾਉਣੇ ਵਾਲੇ ਬਿਕਾਰ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਖਲ ਗਰਜ ਰਹੇ ਹੈਂ (ਮੀਧੁ)
ਮਿਰਤੁ ਅਨੇਕ ਬੇਰ (ਮਰਜਤ) ਮਲਤੀ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰਤੀ ਹੈ ॥

ਅਹੰਮਤ ਅਨਰਤ ਕੁਮਿਤ ਹਿਤ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੇਖਤ ਭ੍ਰਮਤ ਲਾਖ ਗਰੀਆ ॥ ੧ ॥
ਅਹੰਬੁਧੀ ਕਰਕੇ (ਅਨ) ਵੈਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਔ ਕਮਿਤਾ ਮੈਂ ਹਿਤ ਹੈਂ ਹੋ (ਪ੍ਰੀਤਮ) ਪਰਮੇਸਰ ਭ੍ਰਮ ਆਪ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ ਜੋ
ਮਨ ਅਨੇਕ (ਗਰੀਆ) ਗਲੀਓਂ ਮੈਂ ਭਾਵ ਰਸਤਿਓਂ ਮੈਂ ਭਰਮ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਤ ਬਿਉਹਾਰ ਅਚਾਰ ਬਿਧਿ ਹੀਨਤ ਮਮ ਮਦ ਮਾਤ ਕੋਪ ਜਰੀਆ ॥
(ਅਨਿਤ) ਤੁਛ ਮੇਰੇ ਬਿਵਹਾਰ ਹੈਂ ਅਰ ਆਚਾਰ ਬਿਧੀ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਨਿਬਿਧਿ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਮਮਤਾਅਰਮਤ
ਕਰ ਮਤਾ ਹੂਆ ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੋਪ ਅਗਨੀ ਕਰ ਜਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਰੁਣ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਪਾਲ ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਨਾਨਕ ਉਧਰੁ ਸਰਨਿ ਪਰੀਆ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਪਾਲ ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਦਇਆ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪੜ੍ਹਾਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਇਨ
ਬਿਕਾਰੋਂ ਜੋ ਉਧਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੦ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਦਾਤਾ ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤੇ ਹੀ ਹਾਨਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਰ ਮਾਨ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਹਰੀ ਬਿਸਰਨੇ ਤੇ ਨਿਸਰੇ ਕਰ ਹਾਨੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਤਿਆਗਿ ਆਨ ਲਾਗਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੋ ਭਾਰਿ ਭੂਮਿ ਪਾਗਹਿ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕੇ ਔਰ ਮੈਂ ਲਾਗਨਾ ਐਸੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਿਟੀ ਕੇ ਪਕੜ ਲੇਵੇ ॥

ਬਿਖੈ ਰਸ ਸਿਉ ਆ ਸਕਤ ਮੂੜੇ ਕਾਹੇ ਸੁਖੁ ਮਾਨਿ ॥ ੧ ॥
ਹੋ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਵਿਸਨ ਰਸੋਂ ਕੇਵਿਖੇ ਖਰਤ ਹੂਆ ਹੂਆ ਆਪਕੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵਦੁਖੀਰਹੇਂਗਾ ॥੧॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਬਿਆਪਿਓ ਜਨਮ ਹੀ ਕੀ ਖਾਨਿ ॥
ਜਿਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭਾਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਜੀਉ ਬਿਆਪਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਜੋ ਜਨਮਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹੈਂ ॥ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਉਧਰੁ ਨਾਨਕ ਜਾਨਿ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੩੧ ॥
ਹੋ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੂੰ ਅਪਨਾ ਦਾਸ
ਜਨ ਕਰ ਉਧਾਰ ਲੇਵੇ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੩੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਵਿਲੋਕਉ ਰਾਮ ਕੋ ਮੁਖਾਰਬੰਦ ॥
ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਰਤਨੁ ਪਾਇਓ ਬਿਸਰੀ ਸਭ ਚਿੰਦ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕੇ ਮੁਖ ਕਮਲ ਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਢੂੰਢਤੇ ਢੂੰਢਤੇ ਨੇ ਹਰੀ ਰਤਨ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ
ਹਮਾਰੀ ਖਿੰਤਾ ਸਭ ਬਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦੈ ਧਾਰਿ ॥ ਉਤਰਿਆ ਦੁਖੁ ਮੰਦ ॥ ੧ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ (ਮੰਦ) ਭਰਾ ਸੁਭਾਉ ਅਰ ਜਨਮਾਦਿ ਦੁਖ ਰਿਦੇ ਤੋਂ ਉਤਰ ਗਿਆ ਹੈ ॥੧॥

ਰਾਜ ਧਨੁ ਪਰਵਾਰ ਮੇਰੈ ਸਰਬ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਮਿ
ਲਾਭੁ ਪਾਇਓ ਨਾਨਕ ਫਿਰਿ ਨ ਮਰੰਦ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੩੨ ॥

ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਰਾਜ ਧਨ ਅਰ ਕੁਟੰਬ ਸਰਬੰਸ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ ਹੈ ॥ ਸਾਧੋਂਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਏਹ ਲਾਭ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ
ਹੈਂ ਫੇਰ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੩੨ ॥ ਆਪ ਕੇ ਪਤੰਤਰ ਕਹਿ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਪ੍ਰਭ ਪੂਜਹੋ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ ॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਿ ॥

ਹਰਿ ਪਾਵਹੁ ਮਨੁ ਅਗਾਧਿ ॥ ਜਗੁ ਜੀਤੋ ਹੋ ਹੋ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਧਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ (ਗੁਰ) ਪੂਜ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੀ ਲਾਗਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਰੂਪ ਪੂਜਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੋ
ਅਗਾਧ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਪਾਵਹੁ) ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੂ (ਕਿਰਪਾਧਿ) ਅਧਿਕ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ
ਤਬ ਹਮ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਪੂਜਾ ਮੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਖੋਜੀ ਸਾ ਪੂਜਾ ਜਿ ਹਰਿ ਭਾਵਾਸਿ ॥
ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਜੋ ਪੂਜਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੇ ਬਹੁਤ ਬਿਧੀਓਂਕਰ ਖੋਜੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਪੂਜਾ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ਜੋ ਹੋ ਰਹੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇਜਾਵੇ ॥
ਮਾਣੀ ਕੀ ਇਹ ਪੁਤਰੀ ਜੋਰੀ ਕਿਆ ਇਹ ਕਰਮ ਕਮਾਸਿ ॥
ਇਹ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਪੁਤਰੀ ਮਿਟੀ ਕੀ (ਜੋਰੀ) ਰਚੀ ਹੁਈ ਹੈ ਇਹ ਕਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਬਾਹੁ ਪਕਰਿ ਜਿਸੁ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਹੁ ਸੋ ਤੁਧੁ ਜੰਤ ਮਿਲਾਸਿ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੀ ਬਾਹਿ ਪਕੜ ਕਰ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਪਾਵਤੇ ਹੋ ਜੋ ਜੀਵ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਅਵਰ ਓਟ ਮੈ ਕੋਇ ਨ ਸੁਝੈ ਇਕ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ਮੈ ਆਸ ॥
ਔਰ ਓਟ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਸੁਝਤੀ ਨਹੀਂ ਏਕ ਤੇਰੀ ਆਸ ਔ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਦੀਨੁ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜਉ ਸਭੁ ਘਾਟਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਵਾਸਿ ॥
ਤੇਰਾ ਦੀਨ ਜਨ ਕਿਆ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥ ਜੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਹੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਚਰਨਨ ਕੀ ਮਨਿ ਪਿਆਸ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੀਅਤੁ
ਹੈ ਤੁਮਰਾ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਸ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੩ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਪਿਆਸ) ਰਾਹ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਜਨ ਤੁਮਰਾ ਦਾਸ ਕਹੀਤਾ ਹੂੰ
ਅਰ ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੩ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਜਗਤ ਉਧਾਰਨ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਅ ਤੇਰੈ ॥ ਨਵਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਕੇਰੈ ॥
ਹਰਿ ਚੰਗਾ ਚੰਗਾ ਚੰਗਾ ਅਨੂਪੈਰੈ ॥ ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ ਮੋਹਿ ਮਗਨੇਰੈ ॥
ਹੇ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ ਨਵਨਿਧੀਓਂ ਕੇ (ਨਿਧਾਨ)
ਮਗਨੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਅਨੂਪ ਜੋ ਤੇਰੇ (ਚੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਚੰਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਐਸੇ
ਸਿਖਿਆ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੋਹ ਮੈਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਗਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈਂ ॥
ਨੈਨਹੁ ਦੇਖੁ ਸਾਧ ਦਰਸੇਰੈ ॥ ਸੋ ਪਾਵੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਤੁ ਲਿਲੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਪਰੰਤੂ ਦਰਸਨ ਸੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਸੇਵਉ ਸਾਧ ਸੰਤ ਚਰਨੇਰੈ ॥ ਬਾਂਛਹੁ ਸੂਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੇਰੈ ॥
(ਸਾਧ)ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਸੂਰੀ ਕੀ ਚਾਹ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਮਕੋ ਪਵਿਤਰਕਰਦੇਵੇ ॥
ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਮੈਲੁ ਕਟੇਰੈ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪਿਆਵਹੁ ਮੁਖੁ ਨਹੀ ਮੋਰੈ ॥
ਵਹੁ ਸੂਰੀ ਪਾਪ ਮੈਲ ਕਾਟਨੇਕੋ ਐਸੇਰੈ ਜੇਸੇ ਅਠਾਹਟ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਲੀਆ ਤਾਤੇ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਪਰਮੇਸਰ
ਕੋ ਪਿਆਵਣਾ ਕਰ ਅਰ ਮੁਖ ਨਾ ਮੋੜ ॥

ਕਿਛੁ ਸੀਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਲਾਖ ਕਰੇਰੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮੁ ਮੀਤਿ ਪੁਕਰੇਰੈ ॥ ੧ ॥
ਲਖਾ ਕ੍ਰੋੜ ਧਨ ਕਛ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਔਰ ਕੇ ਉਪਕਰਣਾ ਅਰਥਾਤ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਮਨਸਾ ਮਾਨਿ ਏਕ ਨਿਰੰਕੇਰੈ ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਹੁ ਭਾਉ ਦੂਜੇਰੈ ॥
(ਮਨਸਾ) ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਮਾਨ ਵੈਤਭਾਵ ਤਯਾਗ ਦੇਹੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਕਵਨ ਕਹਾਂ ਹਉ ਗੁਨ ਪ੍ਰਿਅ ਤੇਰੈ ॥ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਏਕ ਦੁਲੇਰੈ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਭੁਟ ਕਵਨ ਕਵਨ ਮੈਂ ਬਰਨਨ ਕਰੋਂ ਤੇਰਾ ਏਕ ਭੀ (ਦੁਲੇਰੈ) ਉਪਕਾਰ ਮੈਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥

ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਬਹੁਤ ਮਨਿ ਮੈਰੈ ॥ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜਗਤ ਗੁਰ ਕੇਰੈ ॥੨॥੧॥੩੩ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਰਾਹ ਬਹੁਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਗੁਰੂ
ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ॥੨॥੧॥੩੩ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਐਸੀ ਕਉਨ ਬਿਧੇ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਐਸੀ ਕੌਨ ਬਿਧੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਦਰਸਨ ਕਾ (ਪਰਸਨਾ) ਮਿਲਾਪੁ ਹੋਵੈ ॥

ਆਸ ਪਿਆਸ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਉਮਾਗਿ ਹੀਉ ਤਰਸਨਾ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਫਲ ਮੂਰਤੀ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਰਾਹ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ (ਉਮਾਗਿ) ਪ੍ਰੇਮਕਰ ਕ੍ਰਿਏਕਾ ਤਰਸਨਾ ਹੋਰਹਾਈ ॥੧॥
ਦੀਨ ਲੀਨ ਪਿਆਸ ਮੀਨ ਸੰਤਨਾ ਹਰਿ ਸੰਤਨਾ ॥ ਹਰਿ ਸੰਤਨਾ ਕੀ ਚੇਨ ॥
ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਾਸ ਕਰਕੇ ਮੀਨ ਦੀਨਤਾ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੋ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਹੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ
ਚੇਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਹੀਉ ਅਰਪਿ ਦੇਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਹੈ ਕਿਰਪੇਨ ॥
ਜਬ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨਾ ਹੀਉ ਭਾਵ ਮਨੁ ਅਰਪਨ ਕਰਦੀਆ ਤਬ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥
ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਤਿਆਗਿ ਛੋਡਿਓ ਤਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜੀਉ ਭੋਟਨਾ ॥ ੨ ॥੨॥੩੪ ॥
ਜੇ ਮਾਨੁ ਅਰੁ ਮੋਹ ਕੋ ਤਨਾਗ ਛੋਡਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੋਂ ਹਰਿ ਜੀ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥੨॥੨॥੩੪ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਰੰਗਨ ਕੇ ਰੰਗਾ ॥
ਕੀਟ ਹਸਤ ਪੂਰਨ ਸਭ ਸੰਗਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ (ਰੰਗਾ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਰੰਗੋਂ ਰੰਗੋਂ ਵਿਖੇ (ਰੰਗਾ) ਰਚ ਰਚਾ ਹੈ ਕੀਟੀ ਅਰੁ ਹਸਤੀਤਕ ਸਭਕੇ ਸਾਥ
ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ? ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤੇ ਉਪਾਵ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਬਰਤ ਨੇਮ ਤੀਰਥ ਸਹਿਤ ਰੰਗਾ ॥ ਜਲੁ ਹੋਵਤ ਭੂਖ ਅਰੁ ਨੰਗਾ ॥
ਬਰਤ ਨੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਗੰਗਾਜੀ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸਰਬਤੀਰਥ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਲ ਧਾਰਾ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਨੰਗ ਔਰ ਭੂਖ ਸਹਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੂਜਾ ਚਾਰ ਕਰਤ ਮੇਲੰਗਾ ॥ ਚਕ੍ਰ ਕਰਮ ਤਿਲਕ
ਖਾਟੰਗਾ ॥ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟੇ ਬਿਨੁ ਸਤਸੰਗਾ ॥ ੧ ॥
ਅੰਗੋਂ ਕੋ (ਮੇਲ) ਸੰਕੋਚ ਕਰਕੇ ਪੂਜਾ ਕਾ ਆਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦ੍ਵਾਰਕਾ ਅਰ ਹਿੰਗਲਾਜ ਸ਼ਾਕਰ ਚਕ੍ਰ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਖਟਿ
ਅੰਗੋਂ ਪਰ ਤਿਲਕ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਦਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਆਦਿਕ ਸਥਾਨੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥੧॥

ਹਠਿ ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਅਤਿ ਰਹਿਤ ਬਿਟੰਗਾ ॥ ਹਉ ਚੋਗੁ ਬਿਆਪੈ ਚੁਕੈ ਨ ਭੰਗਾ ॥
ਇਕ ਹਠ ਕੋ ਰੋਕ ਕਰ ਭਾਵ ਹਠ ਧਾਰ ਕਰ ਅਤਿਸੈ ਕਰਕੇ (ਬਿਟੰਗਾ) ਕਪਾਲੀ ਆਸਨ ਉਪਰ ਚਰਨ ਕਰਕੇ ਖੜੇ
ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਬਜਾਪਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਸਤਸੰਗ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ (ਭੰਗਾ) ਬਿਘਨ ਕੀ
ਨਵਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਤਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਜਰੰਗਾ ॥ ਸੋ ਮੁਕਤੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਚੰਗਾ ॥੨॥੩ ॥ ੩੬ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੇ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਤਿਨਕਾ (ਜਰੰਗਾ) ਰਿਦਾ ਜਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਕਤਿ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ (ਚੰਗਾ) ਸੋਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਨੇਸ਼ੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥੨॥੩॥੩੬ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਤਿਖੁ ਬੁਝਿ ਗਈ ਗਈ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਜਨਾ ॥ ਪੰਚ ਭਾਗੇ ਚੋਰ ਸਹਜੇ ਸੁਖੈਨੋ
ਹਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੀ ਗਾਵਤੀ ਗਾਵਤੀ ਦਰਸ ਪਿਆਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਭੁਧੀ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਗਈ ਤਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਜੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵੀ ਸੋ ਭੁਝ ਗਈ ਕਾਮਾਦਿ ਪਾਚ ਚੋਰ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਵ
ਹੀ ਭਾਗ ਜਾਤੇ ਛੇਟੇ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੁਧੀ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਰਕੇ ਹਰੀਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥
ਜੈਸੀ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੋਸਿਉ ਮੋਸਿਉ ਐਸੀ ਹਉ ਕੈਸੇ ਕਰਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੈਸੀ ਸਹਾਇਤਾ ਵਾ ਪ੍ਰੀਤੀ (ਮੈਂ) ਮੋਹ ਕੇ ਸਹਤ ਆਪ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ (ਮੈਂ ਸਿਉ) ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੁਰੀਧ ਹੈ ॥
ਉਪਕਾਰਤਾ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ ਕੈਸੇ ਕਰੋਂ ॥

ਹੀਓ ਤੁਮਾਰੇ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਗਈ ॥ ੧ ॥

ਹਿਏ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਸੇ ਮੈਂ ਤੁਝ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਗਈ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਪਹਿਲੇ ਪੈ ਸੰਤ ਪਾਇ ਪਿਆਇ ਪਿਆਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪੜ ਕੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਕੇ ਹੇ ਧਰਾਵਨੇ ਜੋਗੁ ਤੇਰੇ ਕੇ ਧਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਥਾਨੁ ਤੇਰੇ ਕੇਹਰੇ ਜਿਤੁ ਸੰਤਨ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰਾ ਕੌਨਸਾ ਸਥਾਨੁ ਹੈ ਜਹਾਂ ਬੈਠਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ? ਵਾ ਉਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ਜਹਾਂ ਸੰਤ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਤਸੰਗੁ ਮੇਰਾ ਸਥਾਨੁ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਦਾਸ ਕੀਰਤਿ ਕਰਹਿ ਤੁਹਾਰੀ ॥

ਅਨੇਕ ਦਾਸ ਆਪ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਮਿਲਿਓ ਜੋ ਭਾਵਤੋ ਜਨ ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਰਹਿਓ

ਸਮਾਇ ॥ ਏਕ ਰੂਪੀ ਰੂਪੀ ਰੂਪੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੭ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਮੈਂ ਬਰਾਖਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਰੂਪੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੭ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੮ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤਿਆਗੀਐ ਗੁਮਾਨੁ ਮਾਨੁ ਪੇਖਤਾ ਦਇਆਲ ਲਾਲ ਹਾਂ ਹਾਂ ਮਨ ਚਰਨ ਚੇਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਗੁ) ਬਿੰਦੋਂ ਕਾ ਜੋ ਮਾਨੁ ਹੈ ਔਰ ਬਿਭੂਤੀ ਕਾ ਮਾਨੁ ਭੀ ਤਜਾਗੀਏ ਦਯਾਲ (ਲਾਲ) ਪਯਾਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਭਕੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ (ਹਾਂ ਹਾਂ) ਵਡਾ ਅਸਥਰਹੁ ਹੈ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮੁ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬਥਰਦਾਰੁ ਹੋਕਰ ਹੇ (ਮਨ) ਪਯਾਰੇ ਸਿੱਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਹੋਹੁ ॥

ਹਰਿ ਸੰਤ ਮੰਤ ਗੁਪਾਲ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ॥ ੧ ॥

ਸਿੱਤੋਂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰੁ ਜੋ ਹਰੀ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਧਿਆਨ ਕਰ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਿਰਦੈ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ਦੀਨ

ਦਇਆਲ ਮੋਹਨਾ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆ ਮਇਆ ਧਾਰਿ ॥

ਥਾਣੀ ਕਰਕੇ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਮੋਹਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰੁ ਹਿਰਦੈ ਕਰ ਚਰਨ ਕਮਲੇ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ ਲਾਉ ਔਰ ਅੰਜ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਅਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਨਾਨਕੁ ਮਾਰੀ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ॥ ਤਸਿ ਮੋਹੁ ਭਰਮੁ ਸਗਲ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੮ ॥

ਭਰਮ ਅਰ ਮੋਹ ਔਰ ਸਭ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੮ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਹਨ ਮਲਨ ਦਹਨ

ਲਹਨ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਆਨ ਨਹੀ ਉਪਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਘਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਮਲ ਕੇ ਦਗਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਜੋ ਜਸੁ (ਲਹਨ) ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਦੁਸਰਾ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤਰਨ ਖਰਨ ਜਰਨ ਹੋਮਨ ਨਾਹੀ ਡੰਡ ਧਾਰ ਸੁਆਉ ॥ ੧ ॥

ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ (ਤਰਨ) ਕਿਨਾਰਿਓਂ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ (ਖਰਨ) ਖਰ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਵੀਚਾਰਨੇ ਸੇ ਵਾ ਖਰ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੁਨਹ ਜਨਾ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਹੋਮ ਕਰਨੇਸੇ ਡੰਡ ਧਾਰ ਕਰਸੰਨਾਸੀ ਹੋਣੇ ਸੇ (ਸੁਆਉ) ਆਤਮ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧ ॥

ਜਤਨ ਭਾਤਨ ਤਪਨ ਭੁਮਨ ਅਨਿਕ ਕਥਨ ਕਥਤੇ ਨਹੀ ਬਾਹ ਪਾਈ ਠਾਉ ॥

ਜਤੀਓਂ ਕੀ ਤਰਾ ਇੰਦ੍ਰੋਂ ਕੇ ਸੰਕੋਚਨੇ ਸੇ ਵਾ (ਭਾਤਨ) ਤਰਹ ਤਰਹ ਕੇ ਜਤਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੁਨਾ ਤਪ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭੁਮਨੇ ਤੇ ਅਨੇਕ ਕਥਾ ਕੋ ਕਥਤੇ ਹੋਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ (ਠਾਉ) ਅਸਥਾਨ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਕੀ ਬਾਹ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸੋਪਿ ਸਗਰ ਸੋਪਨਾ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕੁ ਭਜੁ ਨਾਉ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥

ਸਭ ਸੋਧਨ ਸੋਧੇ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਬੀਚਾਰਬੀਚਾਰੈਓਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਨਾਮਕੇ ਭਜਨੇ ਤੇ ਸੁਖਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੯॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ ਭੈ ਹਰਨ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪਯਾਰੇ ਜਨਮਾਈ ਭੈ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤੁਮ ਤਾਰਨੇ ਕੋ (ਤਰਨ) ਜਹਾਜ਼ ਰੂਪਹੇ॥

ਨੈਨ ਤਿਪਤੇ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ਜਸੁ ਤੋਖਿ ਸੁਨਤ ਕਰਨ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਸੁ ਸੁਨ ਕਰ ਕਾਨੋਂ ਕੋ ਸੰਤੋਖ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਦਾਤੇ ਦੀਨ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਦਿ ਹੂੰ ॥

ਆਸ ਪੂਰਨ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸਨ ਗਹੀ ਓਟ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਚਰਨ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪੦ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੈਹੈ ਹੇ ਆਸ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੀ ਸਰਣਗ੍ਰਹਣਕਰੀਹੈ॥੨॥੧॥੪੦॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਰਨ ਸਰਨ ਦਇਆਲ ਠਾਕੁਰ ਆਨ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਿਰਦੁ ਸੁਆਮੀ ਉਪਰਤੇ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਦੁਜਾਲ ਠਾਕੁਰ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਬਰਨਾਰਥਿੰਦ ਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਔਰ ਦੁਸਰੀ ਕੋਈ ਜਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨਾ ਤੇਰਾ (ਬਿਰਦ) ਪੁਣ ਵਾ ਧਰਮੁ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਯਾਇ ਕਰ ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੈਸਾਰ ਰਾਚ ਬਿਕਾਰ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ ਮੋਹ ਮਾਨ ਅੰਧ ॥ ਬਿਕਲ ਮਾਇਆ ਸੀਗਿ ਧੰਧ ॥

ਜੀਉ ਮੋਹ ਮਾਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧ ਹੁਆ ਹੁਆ ਸੈਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਬਿਕਾਰੋਂ ਰੂਪੀ (ਗਾਰ) ਜਿਲਣ ਮੈਂ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਧੰਧੋਂ ਸਾਥ ਬਜਾਬੁਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਪ੍ਰਭ ਆਪਿ ਕਾਵਹੁ ਰਾਖਿ ਲਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕਰ ਆਪ ਕਾਵ ਲੀਜੀਏ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਸਨਾਥ ਸੰਤਨ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸ ॥ ਮਨਿ ਦਰਸਨੈ ਕੀ ਪਿਆਸ ॥

ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਗੁਨਤਾਸ ॥

ਹੇ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਸੰਤੋਂ ਤੇ (ਸਨਾਥ) ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭ੍ਰੇਜੋਂ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਬਿਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਗੁਨਤਾਸ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੁਪਾਲ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੁਜਾਲ ਸੁਰੂਪ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾਹੂੰ॥੨॥੨॥੪੧॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫॥ਵਾਰਿ ਵਾਰਉ ਅਨਿਕਭਾਰਉ॥ਸੁਖਪ੍ਰਿਅਸੁਹਾਗਪਲਕਰਾਤਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਪਤੀ ਕੇ ਸੁਹਾਗ ਕਾ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੇ ਪਲਕ ਭਾਗ ਮਾਤ੍ਰ ਕਾ ਸੁਖੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਅਨੇਕਪਦਾਰਥਵਾਰਵਾਰਕਰਤਾਜਦੇਵੈਂ॥

ਕਨਿਕ ਮੰਦਰ ਪਾਟ ਸੇਜ ਸਖੀ ਮੋਹਿ ਨਾਹਿ ਇਨ ਸਿਉ ਤਾਤ ॥ ੧ ॥

ਸੁਰਨ ਕੇ ਮੰਦਰ ਅਰ ਰੇਸ਼ਮੀ ਸੇਜ ਜੋ ਹੈ ਹੇ ਸਖੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਇਨਕੇ ਸਾਥ (ਤਾਤ) ਪ੍ਰਸੰਜਨੁ ਭਾਵ ਚਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੁਕਤ ਲਾਲ ਅਨਿਕ ਭੋਗ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਹਾਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੀ ਲਾਲ ਅਨੇਕ ਭੋਗ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਹਾਤ) ਨਸਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਰੂਖੇ ਭੋਜਨ ਭੂਮਿ ਸੈਨ ਸਖੀ ਪ੍ਰਿਅ ਸੀਗਿ ਸੁਖਿ ਬਿਹਾਤ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪੨ ॥

ਰੂਖਾ ਭੋਜਨ ਅਰ ਭੂਮੀ ਪਰ ਸੈਨਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਸਖੀ ਪਤੀ ਕਾ ਸੰਗ ਹੈ ਤੇ ਵਹੁ ਅਵਸਥਾ ਸੁਖ ਕੇ ਸਹਿਤ ਬਿਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪੨ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਹਿ ਤੋਰੋ ਮੁਖੁ ਜੋਰੋ ॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ

ਮਨੁ ਲੋਰੋ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੋ ਸੋਰੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਤੋੜ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੁਖਕੋ ਜੋੜਤਾ ਹੂੰ ਮਨ ਮੈ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਾਪ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ (ਲੋਰੋ) ਚਾਹਤ ਹੂੰ ਮੇਰਾ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਕਾ ਪਯਾਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਆਗਨਿ ਚੈਨਾ ਤੋਰੋ ਰੀ ਤੋਰੋ ਪੰਚ ਦੂਤਨ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ਤੋਰੋ ॥ ੧ ॥

ਸਰੀਰ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਖੇ ਸੁਧਾ ਰੂਪੀ ਸੇਜ ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਈ ਹੈ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਅੰਭਣ ਮੈਂ ਚੈਨ ਹੈ ਰੀ ਸਖੀ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਦੂਤੋਂ ਸੇ ਸੰਗ ਤੋੜਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਆਇ ਨ ਜਾਇ ਬਸੇ ਨਿਜ ਆਸਨਿ ਉੱਧ ਕਮਲ ਬਿਰਸੋਰੇ ॥

ਆਵਨੇ ਜਾਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਔਰ ਅਪਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸੂਰੂਪ ਵਿਖੇ (ਬਸੇ) ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ (ਉੱਧ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ
ਬੇਮੁਖ ਜੋ (ਕਮਲ) ਰਿਦਾ ਵਾ ਸੋ ਖਿੜ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਛੁਟਕੀ ਹਉਮੈ ਸੋਰੇ ॥ ਗਾਇਓ ਰੀ ਗਾਇਓ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਗੁਨੀ ਗਹਿਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥

ਔਰ ਹਿੰਡਾ ਮਮਤਾ ਕੀ(ਜਿਹੋ)ਸੁਹਰਤ ਬਬਰ ਛੁਟ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਹਿੰਡਾ ਛੁਟੀ ਹੈ ਅਰੁ(ਜਿਹੋ)ਥੇਲਾ ਛੁਟ ਗਯਾ ਹੈ ਰੀ ਸਖੀ ਪ੍ਰਭ
ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਜਸੁ ਮੈਨੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗਾਯਾ ਹੈ ॥੨॥੪॥੪੩॥

ਕਾਨੜਾ ਮਃ ੫ ਘਰੁ ੯ ॥ ਤਾਤੇ ਜਾਪਿ ਮਨਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥

ਜੇ ਸੰਤ ਬੇਦ ਕਹਤ ਪ੍ਰੰਭੁ ਗਾਖਰੇ ਮੋਹ ਮਗਨ ਅਹੰਤਾਪ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਸੰਤ ਅਰ ਬੇਦ ਪੁਲੋਕ ਕੇ ਰਸਤੇ ਕੋ (ਗਾਖਰੇ) ਕਠਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਉਲੰਘਣੇ ਕੋ ਹਰੀ ਜਾਪੀ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇਮੇਰੇ
ਮਨ ਹਰਿ ਜਾਪ ਕੇ ਜਪਣਾ ਕਰੁ ਔਰ ਹੂੰ ਹੰਕਾਰ ਤਾਪ ਕਰ ਮੋਹ ਮੈਂ ਮਗਨੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਰਾਤੇ ਮਾਤੇ ਸੰਗਿ ਬਪੁਰੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸੰਤਾਪ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਬਪੁਰੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸੰਗ ਰਾਤੇ ਮਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਕਰ ਸੰਤਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੋਊ ਜਨੁ ਉਧਰੈ ਜਿਸਹਿ ਉਧਾਰਹੁ ਆਪ ॥

ਜੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕੋਣ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜਿਸ ਕੋ ਆਪ ਉਧਾਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਮੋਹ ਭੈ ਭਰਮਾ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੪੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਮੋਹ ਅਰ ਭਰਮ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਅਰੁ ਭਨ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੨॥੫॥੪੪॥

ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੦ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਐਸੇ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ਜੀ ਸੰਤਹੁ ਜਾਤ ਜੀਉ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ਮਾਨ ਮੋਹੀ ਪੰਚ ਦੋਹੀ ਉਰਬਿ

ਨਿਕਟਿ ਬਸਿਓ ਤਾਕੀ ਸਰਨਿ ਸਾਧੂਆ ਦੂਤ ਸੰਗੁ ਨਿਵਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਐਸਾ ਦਾਨੁ ਦੀਜੀਏ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਆਪਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਸਰਧਾਈਜੀਏਮਾਨਕਰ
ਬੁਧੀ ਮੋਹੀ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚੋਂ ਕੀ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਦੇਹੀ ਵਿਚ ਰਹੀ ਹੈ ਵਿਸਯੋਂ ਮੈਂ ਉਰਬ ਰਹਾ ਹੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਕਟ
ਬਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਇਸ ਪਜਣੇ ਕਰ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥ ਤਾਤੇ ਹੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੂਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨਿਵਾਰਨੇ
ਹੋਤ ਸਾਧੂਆ ਕੀ ਸਰਨਿ ਤਕੀ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਜੋਨਿ ਭੁਮਿਓ ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਦੁਆਰਿ ॥ ੧ ॥

ਕ੍ਰੋਧੋਂ ਜਨਮ ਜੂਨੀਓ ਮੈਂ ਭਰਮਤਾ ਹੂੰ ਅਬ ਹਾਰ ਕੇ ਆਪ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਕਿਰਪਾ ਗੋਬਿੰਦ ਭਈ ਮਿਲਿਓ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥ ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ

ਸਫਲੁ ਨਾਨਕ ਭਵ ਉਤਾਰਿ ਪਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪੫ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਦੁਲਭ ਜਨਮ
ਸਫਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਭੁਮ ਨੇ ਮੁਝਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪੫ ॥

ਆਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਹਜਸੁਭਾਏਆਪਨਆਏ॥ਕਛੂਨਜਾਨੋਕਛੂਦਿਖਾਏ॥ਪ੍ਰਭੁਮਿਲਿਓਸੁਖਬਾਲੋਭੋਲੋ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

(ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ)ਨਿਰਜਨਤ ਹੀ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਜੀ ਆਏ ਹੈ ॥ ਮੈਂ ਕਛੂ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਕਿ (ਕਛੂ) ਕਛਾ-ਵਾਸਧਨ ਦੇਖ
ਕਰ ਆਏ ਹੈ (ਬਾਲੋ ਭੋਲੋ)ਨਿਸਕਪਟ ਹੋਣੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤੇ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸੰਜੋਗਿ ਮਿਲਾਏ ਸਾਧ ਸੰਗਾਏ ॥ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਏ ਘਰਹਿ

ਬਸਾਏ ॥ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨੁ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਇਹ ਚੋਲੋ ॥ ੧ ॥

ਪੁਰਸਲੇ ਸੁਭ ਕਰਮੋ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਸੇ ਸਾਧੂਓ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਾਏ ਹੈ ਅਬ ਹਮਾਕਾ ਮਨ ਕਣੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਅਪਨੇ ਅਰ ਮੈਂ
ਆ ਖਾਮਾ ਹੈ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹਰੀ ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਚੋਲੇ ਮੈਂ ਪੁਰਾਣ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚਰਨ ਲੁਭਾਏ ਆਨ ਤਜਾਏ ॥ ਬਾਨ ਬਨਾਏ ਸਰਬ ਸਮਾਏ ॥

ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਨਾਨਕੁ ਗੁਨ ਥੋਲੋ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪੬ ॥

ਜਬ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲੁਭਾਏ ਤੇ ਔਰ ਸਭ ਕੋੜਗਾ ਦੀਆ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਸੇ ਲੁਭਾਏਹੋ? ਜੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇ
ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਸਰਬ ਬਾਨ ਬੰਨਤਰੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੁਏਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ (ਰਸਕਿ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰਤਿਸ (ਰਸਕਿ) ਅਨੰਦ
ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਬਲੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪੬ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਠਾਕੁਰ ਮਿਲਨ ਦੁਰਾਈ ॥ ਪਰਮਿਤਿ,
ਰੂਪ ਅਗੰਮ ਅਗੋਚਰ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੋਬਿੰਦ) ਬੇਦੋਂ ਕਰ ਜਾਨਣੇ ਜੋਗ ਠਾਕੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣਾ (ਦੁਰਾਈ) ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਅਗੰਮ ਕਾ ਸਰੂਪ ਮ੍ਰਿਯਾਦਸੇਪਰੇਹੈ
ਪੁਨਹ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਆਵਸਜ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਹਨਿ ਭਵਨਿ ਨਾਹੀ ਪਾਇਓ ਪਾਇਓ ਅਨਿਕ ਉਕਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ੧ ॥

ਕਹਿਨੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਦੇਸਾਕੋਂ ਮੈਂ ਕੂਮਣੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਆ ਅਨਿਕ ਚਤੁਰਾਈਆਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆਐ
ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ (ਉਕਤਿ) ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਤਨ ਜਤਨ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਰੇ ਤਉ ਮਿਲਿਓ ਜਉ ਕਿਰਪਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜੋ ਅਨੇਕ ਉਪਾਵ ਕਰੀਏ ਤੇ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਗਿਆ ਜਬ ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ (ਕਿਰਪਾਈ) ਕ੍ਰਿਪਾ
ਆਈ ਤੋ ਆਇ ਮਿਲਤਾ ਭਯਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆਰ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਰੇਨਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੀਨੋਂਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਮੈਂ ਜਨ ਤਿਨਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰੇਨਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪੭ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਸਿਮਰਤ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਾ

ਨਾਹੀ ਹੋਹੁ ॥ ਚਿਤਵਉ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਸਾਸਨ ਨਿਸਿਭੋਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਮਾਈ) ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕਾ ਜੋ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਐਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾਹੂੰ
ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਸ੍ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਸ ਤਿਸ ਕੇ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਕੇ ਸਿਮਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਨ ਆਪਨ ਫੂਟਤ ਨਹੀ ਜੋਹੁ ॥ ਪ੍ਰਾਨ

ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਰਬ ਸ੍ਰੇ ਹਰਿ ਗੁਨ ਨਿਧੇ ਸੁਖ ਮੋਰ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਅਪਨਾ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਐਸੇ ਜੋੜ ਬੈਠਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੀਤ ਹਮਾਰੀ
ਫੂਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨ ਧਨ ਸਰਬੰਸ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਭ ਭੁਫ ਸੁਖ ਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਈਤ ਉਤ ਰਾਮ ਪੂਰਨੁ ਨਿਰਖਤ ਰਿਦ ਖੋਰ ॥ ਸੰਤ ਸਰਨ

ਤਰਨ ਨਾਨਕ ਬਿਨਸਿਓ ਦੁਖੁ ਘੋਰ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪੮ ॥

(ਈਤ ਉਤ) ਈਹਾ ਉਹਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਪੂਰਨ ਕੇ
ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਖੋੜ ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਲ ਕਰ ਸਿਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ਵਾ
ਤਿਨਕੀ ਸਰਲ (ਤਰਨ) ਜਹਾਸ ਰੂਪ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦਿ ਘੋਰ ਦੁਖ ਨਾਸ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪੮ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਨਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸੰਗੇ ਅਸਨੇਹੁ ॥

ਸਾਜਨੋ ਤੁ ਮੀਤੁ ਮੇਰਾ ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੇਰੈ ਸਭੁ ਕੇਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਵਾਸ ਕਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ (ਅਸਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭਨੁ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਭੀ ਕਛੁ ਹੈ ॥

ਮਾਨੁ ਮਾਂਗਉ ਤਾਨੁ ਮਾਂਗਉ ਧਨੁ ਲਖਮੀ ਸੁਤ ਦੇਹ ॥ ੧ ॥

ਮਾਨੁ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਐ (ਤਾਨੁ) ਬਲ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ (ਧਨੁ) ਰੋਕੜੀ ਲਖਮੀ ਵਾਥੀ ਘੋੜਾ ਪੁਤ੍ਰ ਏਹ ਸਭੀ ਮੁਝਕੇ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਭੁਗਤਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਰਮ ਨਿਪਾਨ ॥

ਮੇਖ ਅਰ ਭੋਗ ਕੀ ਯੁਕਤੀ ਕਰ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈਂ ਐ ਤੂੰ ਵਡੀ ਨਿਪੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਹੈਂ ॥

ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਨਿਹਾਲ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੪੯ ॥

ਭੈ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤੂੰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰੇ
ਉਪਰ ਸੇ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੪੯ ॥ ਭੇਖੀਓਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਤ ਕਰਤ ਚਰਚ ਚਰਚ ਚਰਚਰੀ ॥

ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਭੇਖ ਗਿਆਨ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਧਰਤ ਧਰਤ ਧਰਚਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੇਖੀ ਜੋਗੀ ਚਰਚਾ ਕਰਤੇ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਫਿਰਤੇ ਐ ਭੇਖੀ ਧਰਾਣੀ ਚਰਚਾ ਕਰਤੇ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਭੇਖੀ

ਕਾਨੀ (ਧਰ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪੁਰ ਚਰਚਾ ਕਰਤੇ (ਚਰੀ) ਵਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਹਿ ਅਹਿ ਅਹਿ ਅਵਰ ਮੂੜ ਮੂੜ ਮੂੜ ਬਵਰਈ ॥

ਭੇਖੀ ਜੋਗੀ (ਅਹਿ) ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਮੁਰਖ ਹੈਂ ਭੇਖੀ ਧਾਨੀ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਮੁਰਖ ਝਾਵਰੇ ਹੈਂ ਭੇਖੀ ਗਾਨੀ ਮੂੜ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਧਾਰਨਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਥਨ ਮਾਤਰ ਗਾਨੀ ਹੈਂ ॥

ਜਤਿ ਜਾਤ ਜਾਤ ਜਾਤ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਾਲ ਹਈ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਜੋਗੀ ਜਾਤਾਹੈ ਧਾਨੀ ਜਾਤਾਹੈ ਬਧ ਗਾਨੀ ਜਾਤਾਹੈ ਤਹਾਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਿਤਰੂਪਕਾਲ ਤਿਨਕੋ (ਹਈ) ਹਤੁ ਕਰਤਾ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥੧॥ ਮਾਨੁ ਮਾਨੁ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ ਮਿਰਤੁ ਮਿਰਤੁ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਸਦਾ ਹਈ ॥
ਹੇ ਭੇਖੀ ਜੋਗੀ ਮਾਨ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਮਿਰਤੁ ਸਦੀਵ ਨਿਕਟ ਹੈਂ ਹੇ ਭੇਖੀ ਧਾਨੀ ਮਾਨ ਤਜਾਗ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸਮੀਪ ਹੈਂ ਹੇ ਭੇਖੀ ਗਾਨੀ ਮਾਨ ਤਜਾਗ ਦੇਹ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸਮੀਪ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਭਾਜੁ ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ ਸੁਨਹੁ ਚੇ ਮੂੜ ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਭਜਨ

ਭਜਨ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੫੦ ॥ ੧੨ ॥ ੬੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਭਜੋ ਹੇ ਮੁਰਖੋ ਸ੍ਵਨ ਕਰੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਭਜਨ ਕੀਏ ਬਿਨਾਂ (ਅਹਿਲਾ) ਬਜਰਬ ਅਵਸਥਾ ਗਈ ਹੈ ਤੀਨੋਂ ਤੀਨੋਂ ਪਦ ਤਿਨੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਲਗਾਇ ਲੈਣਾ ॥੨॥ ੫ ॥ ੫੦ ॥ ੧੨ ॥ ੬੨ ॥
ਭਗਤੀ ਕੀ ਮੁਖਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁੰਦੇ ਮਨਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਪਦ ਕਹੀਂ ਸਾਰਥਕ ਭੀ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰੰਤੂ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰ ਕੇ ਪਦੁ ਤੁਕਤੁ ਅਰਥਾਤ ਕਾਫੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਨੜਾ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਜੰਧੈ ਤਿਵੈ

ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਓ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੇਗਾ ਤਤੋਂ ਤੋਂ ਅਧਿਕ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ
ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਲੈਚਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਭੁਖੀ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੀ ਬਿਨ ਬਿਨ ਮਹਿ ਚਾਹਿ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤੂੰ ਭੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਣੇ ਜੋ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਅਨਰਸ ਸਾਦੇ ਗਏ ਸਭ ਨੀਕਰਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਛੁ ਨ ਸੁਖਾਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥

ਜਬ (ਅਨਰਸ) ਔਰ ਰਸੋਂ ਕੇ ਸੁਾਦ ਤੇਰੀ ਭੁਖੀ ਜੋ ਨਿਕਸ ਗਏ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨ ਕਛੁ ਭੀ ਹਵਾ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ॥੧॥

ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਨਾ ਲਾਗਾ ਗੁਰੁ ਮੀਨੇ ਬਚਨ ਕਢਾਵੈਗੋ ॥

ਜਬ ਭਰੂ ਤੁਮਾਰੇ ਜੋ ਮੀਨੇ ਬਚਨ ਕਢਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਬੁਲਾਵੇਗਾ ਤਬ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੀਨਾ ਲਾਗਾ ਰਹੇਗਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੋਤਮ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈਗੋ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪੁਰਖੋਤਮ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ਤਬ ਪਾਵੇਗਾ ॥੨॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਨਤ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਦ੍ਰਵਿਆ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਆਵੈਗੋ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਸੁਨ ਕਰ ਦ੍ਰਵੀਫੂਤ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਭੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਸਨਿਗਧ ਹੁਆ ਹੁਆ ਅਪਨੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਆਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਤਹ ਅਨਹਤ ਪੁਨੀ ਬਾਜਹਿ ਨਿਤ ਬਾਜੇ ਨੀਬਰ ਧਾਰ ਦੁਆਵੈਗੋ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਤਸੰਗ ਹੈ (ਤਹ) ਤਹਾਂ ਇਕ ਰਸ ਧੁਨੋਂ ਵਾਲੇ ਬਾਜੇ ਨਿਤ ਹੀ ਬਾਜਰੇ ਹੈਂ ਵਹਾਂ ਆਤਮਾਨੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ (ਨੀਬਰ) ਏਕ ਰਸ ਧਾਰਾ ਬੁਢਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥੩॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਇਕੁ ਤਿਲ ਤਿਲ ਗਾਵੈ ਮਨੁ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਇਕ (ਤਿਲ ਤਿਲ) ਛਿਨ ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਸੰਤ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਤਹਾਂ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤੇਰਾ ਮਨ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਮੁ ਸੁਣੈ ਨਾਮੇ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਨਾਮੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈਗੋ ॥ ੪ ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਣੇਗਾ ਅਰ ਨਾਮ ਹੀ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਭਾਵੇਗਾ ਔਰ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥੪॥

ਕਨਿਕ ਕਨਿਕ ਪਹਿਰੇ ਬਹੁ ਕੰਗਨਾ ਕਾਪਰੁ ਭਾਂਤਿ ਬਨਾਵੈਗੇ ॥
ਸੁਵਰਨਾ ਵਿਚੋਂ ਬਾਰਾਂ ਵੰਨੀ ਕੋ ਜੋ ਸੁਰਨ ਕੇ ਬਹੁਤ ਭੂਸਟ ਕੰਕਣਾਦਿਕ ਪਹਿਰਨੇ ਔਰ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕੇ
ਬਸਤ੍ਰ ਜੋ ਬਨਾਏ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭਿ ਫੀਕ ਫਿਕਾਨੇ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਆਵੈਗੇ ॥ ੫ ॥
ਤੋ ਵਹੁ ਭੁਖਣ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭੀ ਫੀਕੇ ਹੈਂ ਔਰ ਬਸਤ੍ਰਾਦਿਕਾ (ਫਿਕਾਨੇ) ਬਿਬਨ ਹੈਂ ਇਨ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਾਵੇਗਾ
ਤੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਫੇਰ ਮੈਂ ਆਵੇਗਾ ॥ ੫ ॥

ਮਾਇਆ ਪਟਲ ਪਟਲ ਹੈ ਭਾਰੀ ਘਰੁ ਘੁਮਨਿ ਘੇਰਿ ਘੁਲਾਵੈਗੇ ॥
ਸਭੀ (ਪਟਲ) ਪੜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਪੜਦਾ ਭਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕਰ (ਘਰੁ) ਰਿਦਾ ਘੁਮਨ ਘੇਰੀ ਵਿਬਿਐ
ਮੈਂ (ਘੁਲਾਵੈਗੇ) ਮਿਲਾਵੇਗਾ ॥

ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਮਨੂਰ ਸਭਿ ਭਾਰੇ ਬਿਖੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਓ ਨ ਜਾਵੈਗੇ ॥ ੬ ॥
ਜੀਵਨੇ ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਜੋ ਮਨੂਰ ਵਤ ਭਾਰੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਉਠਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸ ਕਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ
ਜੋ ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੬ ॥ ਜੋ ਕਹੋਂ ਕੋਈ ਤਰੇਗਾ ਭੀ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਉ ਬੈਰਾਗੁ ਭਇਆ ਹੈ ਬੋਹਿਬੁ ਗੁਰੁ ਖੇਵਟੁ ਸਬਦਿ ਤਰਾਵੈਗੇ ॥
ਜਿਨਕੋ ਭੈ ਅਰ ਬੈਰਾਗ ਕਰਕੇ ਗਯਾਨ ਵਾ ਨਾਮ ਜਗਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੂ (ਖੇਵਟੁ) ਮਲਾਹ (ਸਬਦਿ)
ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਤਰਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਭੇਟੀਐ ਹਰਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈਗੇ ॥ ੭ ॥
ਜਬ ਹਰੀ ਕਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ ਤੋ ਹਰੀ ਬਗਾਘਕ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਜੀਉ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੭ ॥
ਅੰਗਾਅੰਨਿ ਲਾਇ ਸਵਾਲਿਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੈ ਲਾਇ ਜਗਾਵੈਗੇ ॥

ਅਗਯਾਨ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰਨੇ ਜੀਵੋ ਕੋ ਸੁਲਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਗਯਾਨ ਮੈਂ ਲਾਇਕਰ ਜਗਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥
ਨਾਨਕ ਭਾਣੈ ਆਪਣੈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈਗੇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੋਂ ਅਪਨੇ ਭਾਣੇ ਬੀਰ ਜਿਸਤਰਾ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾਹੈ ਤਿਸੀਤਰਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੇਂ ਮੈਂ ਜੀਵੋਕੋ ਚਲਾਵਤਾਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਰਾਵੈਗੇ ॥ ਜੋ ਜੋ
ਜਪੈ ਸੋਈ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ਜਿਉ ਧੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਸਮਾਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਤੇਰੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਤਰਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਜਪਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮੁਕਤੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ
ਔਰ ਧੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਵਤ ਹਰੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮਿ ਲਗਾਵੈਗੇ ॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਸ਼੍ਰੁਤੁਪ ਔਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਭਜਨ ਮੈਂ
ਤੇਰੇ ਕੋ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵਹੁ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੇ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਨਾਮ
ਕੋ ਧਿਆਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਮਲੁ ਲਹਿ ਜਾਵੈਗੇ ॥
ਬਹੁਤੇ ਜਨਮੋਂ ਕੀ ਜੋ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਲਾਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ਜੋ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਸਭ ਮਲ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗੀ ॥

ਜਿਉ ਲੋਹਾ ਤਰਿਓ ਸੰਗਿ ਕਾਸਟ ਲਾਗਿ ਸਬਦਿ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਪਾਵੈਗੇ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲੋਹਾ ਕਾਸਟ ਦੇ ਸੰਗ ਲਗ ਕਰ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ਸੋ
ਤਰ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਆਵੈਗੇ ॥
ਤਾਤੇ ਹੇ ਸੰਗਤ ਕੇ ਲੋਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲੇਗਾ ਤਿਸਕੋ ਹਰਿ ਰਸ ਆਵੇਗਾ ॥

ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਢਿ ਪਾਣੀ ਚੀਕੜੁ ਪਾਵੈਗੇ ॥ ੩ ॥
ਬਿਨਾਂ ਸੰਗਤ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕਰ ਕਰਮ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਸੁਭ ਕਰਮ ਰੂਪ ਪਾਣੀ ਮੈਂ ਹੀਕਾਰ ਵਾ ਕਾਮਨਾ ਰੂਪੀ
ਚੀਕੜ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਹਰਿ ਰਖਵਾਰੇ ਜਨ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠ ਲਗਾਵੈਰੋ ॥

ਜਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਕਾ ਰਸੁ ਮੀਠ ਲਗਾਵੈਗਾ ਤਿਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਹਰੀ ਰਖਕ ਹੋਂ ॥

ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਾਮੁ ਦੇਖਿ ਵਡਿਆਈ ਸਤਿਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਸਮਾਵੈਰੋ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈ ਨਾਮ ਕੀ ਬਣਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭਗਤ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈ ਸਮਾਵੈਗਾ ॥ ੪ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਦਾ ਨਿਵਿ ਰਹੀਐ ਜਨ ਨਿਵਹਿ ਤਾ ਢਲ ਗੁਨ ਪਾਵੈਰੋ ॥

ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਨਿਵ ਰਹੀਏ ਜੋ ਜਨੋਂ ਕੋ ਨਿਵੇਗਾ ਤੋ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਢਲ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੈਗਾ ॥

ਜੇ ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਟ ਕਰਹਿ ਭਗਤਾ ਕੀ ਹਰਨਾਖਸ ਜਿਉ ਪਹਿ ਜਾਵੈਰੋ ॥ ੫ ॥

ਜੇ ਦੁਸਟ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਿਨਾਖਸ ਵਤ ਜਲ ਜਾਵੈਗਾ ਜਾਤੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਤਪਕੀ ਪੂਜਾਹੀ ॥ ਇਸ ਥਾਤ ਕੋ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲ ਪੁਤ੍ਰ ਮੀਨ ਥਿਆਸਾ ਤਪੁ ਤਾਪਨ ਪੂਜ ਕਰਾਵੈਰੋ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕਮਲ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਕਮਲ ਸੇ ਉਤਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈ ਐਰ ਧਰਮਸ ਦੇਵਜੀ ਮੀਨ ਰੂਲ ਤੇ ਹੁਏਹੈ ਭਾਵਮਛੇ-ਦਰੀ ਸੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਇਨੋਂ ਨੇ ਤਪ ਤਾਪਨੇ ਤੇ ਅਪਣੀ ਪੂਜਾ ਕਰਵਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਭਜਨ ਤਪ ਕਰ ਭੀ ਪੂਜਨੀਕ ਹੋ ਜਾਵੈਗਾ ॥

ਜੇ ਜੇ ਭਗਤੁ ਹੋਇ ਸੋ ਪੂਜਹੁ ਭਰਮਨ ਭਰਮੁ ਭੁਕਾਵੈਰੋ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਜੇ ਭਗਤੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਤਿਸਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਹੁ ਤੁਮਾਰਾ ਜੇ ਕ੍ਰਮ ਕਰ ਕ੍ਰਮ ਕਰ ਕ੍ਰਮਲਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਨਿਖਿਤ ਕਰ ਦੇਵੈਗਾ ॥ ੬ ॥

ਜਾਤ ਨ ਜਾਤਿ ਦੇਖਿ ਮਤ ਭਰਮਹੁ ਸੁਕ ਜਨਕ ਪਰੀ ਲਗਿ ਪਿਆਵੈਰੋ ॥

ਉਹ ਨੀਚ ਭਾਵ ਅਪਣੀ ਉਹੀ ਅਰੁ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਤਿ ਭਰਮੁ ਦੇਖੋ ਜੇਸੇ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਨ ਨ ਜਨਕ ਰਾਜਾ ਛਤ੍ਰੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਧਰਮਾਯਾ ਹੈ ਜਬ ਸੁਕਦੇਵ ਕੋ ਪ੍ਰੀਖਨਾ ਹੋਤ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬਾਹਰ ਖੜਾ ਕੀਆ ਥਾ ॥

ਜੂਠਨ ਜੂਠਿ ਪਈ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਖਿਨੁ ਮਨੁਆ ਤਿਲੁ ਨ ਭੁਲਾਵੈਰੋ ॥ ੭ ॥

ਤਬ (ਜੂਠਨ) ਰਸੋਈ ਕੀ ਜੂਠ ਤਿਸਕੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਪੜੀ ਅਰਥਾਤ ਪਤਲਾ ਭੋਜਨ ਖਾਏ ਪੀਛੇ ਗਿਰਾਈਆਂ ਜਾਤੀਆ ਥੀਆ ਅਰ ਕੰਧ ਕੇ ਪਰਦੇ ਕਰ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਰਿਖੀ ਕਾ ਮਨੁ ਖਿਨ ਤਿਲਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾ ਭੋਲਤਾ ਭੜਾ ਹੋਸੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਭੋਲੇਗਾ ਤੋ ਮੁਕਤਿ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ੭ ॥

ਜਨਕ ਜਨਕ ਬੈਠੇ ਸਿੰਘਾਸਨਿ ਨਉ ਮੁਨੀ ਧੂਰਿ ਲੈ ਲਾਵੈਰੋ ॥

ਐਰ ਦੇਖੋ ਜਨਕ ਰਾਜਾ ਜੀ ਜਨਕ ਸਿੰਘਾਸਨ ਅਰਥਾਤ ਆਦਿਕੋ ਜਨਕ ਕੀ ਗਈ ਪਰ ਬੈਠੇ ਕੇ ਤਿਸ ਜਨਕ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਮੀ ਥਾ ਤਿਸਨੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਸੇ ਉਠ ਕਰ ਨਉ ਮੁਨੀ ਪਿਪਲਾਇਨ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮੁਖ ਪਰ ਲਗਾਈ ॥ ਤਾਏ ਹੇ ਪਯਾਰੇ ਭੀ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਠਾਕੁਰ ਮੈ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਕਰਾਵੈਰੋ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਖਾਣ ਠਾਕੁਰ ਦਸਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੀ ਜਬ ਗੁਰੋਂਦੁਆਰੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸੁ ਕਰਾਵੈਗਾ ਤਬ ਮੈਂ ਹੋ ਜਾਊਂਗਾ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨੁ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈਰੋ ॥ ਜਿਹਵਾ

ਏਕ ਹੋਇ ਲਖ ਕੋਟੀ ਲਖ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿ ਪਿਆਵੈਰੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰਮਤ ਲੋਕਰ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਵਾਗੁਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਜਾਵੈਗਾ ਤਉ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਤਾਏ ਐਸੀ ਸ੍ਰਧਾ ਕਰੁ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੀ ਏਕ ਜਿਹਵਾ ਤੇ ਲਾਖੋਂ, ਲਾਖੋਂ ਸੋ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤਿਨ ਲਾਖੋਂ ਕਰ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਵਾਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਵੈਗਾ ਅਰਥਾਤ ਜਪਣਾ ਕਰੇਗਾ ॥

ਸਹਸ ਵਨੀ ਜਪਿਓ ਸੇਖ ਨਾਗੈ ਹਰਿ ਜਪਤਿਆ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵੈਰੋ ॥

ਹਜਾਰ ਵਨ ਵਲੇ ਸੋਨਾਗ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਜਪਤਿਆ ਪੁਰਜੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾਹੈ ॥ ਭਾਵਸੇ ਮੈਂ ਭੀ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕੁੰਗਾ ਵਾ ਜਪਨੇ ਵਾਲਿਓ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂੰ ਅਥਾਹੁ ਅਤਿ ਅਗਮੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨੁ ਨਹਰਾਵੈਰੋ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਮਨ ਕਰ ਅਥਾਹ ਹੈਂ ਤਨ ਕਰਕੇ ਅਤੀ ਅਗਮ ਹੈਂ ਅਰ ਥਾਈ ਕਰਕੇ ਭੀ ਅਗਮ ਹੈਂ ਜੇ ਗੁਰਮਤਿ ਲੋਕਰ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪਮੈਂ

ਮਨ ਨਹਿਰਾਵੇਗਾ ਤਿਸੀ ਕਾ ਨਹਿਰੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਤੂ ਜਪਿਓ ਤੇਈ ਜਨ ਨੀਕੇ ਹਰਿ ਜਪਤਿਅਹੁ ਕਉ ਸਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਵਹੀ ਪੁਰਸ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸੇ ਤੁਝਕੋ ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਤਿਨਕੋਸੁਖਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਦੇਵੇਂਗਾ॥

ਬਿਦਰ ਦਾਸੀ ਸੁਤ ਛੋਕ ਛੋਹਰਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅੰਕਿ ਗਲਿ ਲਾਵੈਗੋ ॥ ੨ ॥

ਦਾਸੀ ਸੁਤ ਬਿਦਰੁ (ਛੋਹਰਾ) ਬਾਲਕਾ ਭਾਵ ਦਾਸ (ਛੋਕ) ਛੂਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਭਾਵ ਸੁਦ੍ਰ ਸਭ ਸੋਛੇਦਾਥਾਤਿਸੀਕੋਕਿਸਨਜੀ
ਨੇ (ਅੰਕਿ)ਹਿਰਦੇ ਐ ਗਲਕੇ ਸਾਥ ਲਗਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਮਾਨ ਜੋਗੁ ਕਰਲੀਆ ਤਿਸ ਭਾਂਤ ਤੁਝ ਕੋ ਭੀਕ੍ਰਿਸਨਹਿਰਦੇਐ
ਕੰਨ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਜਲ ਤੇ ਓਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਕਾਸਟ ਕਾਸਟ ਅੰਗਿ ਤਰਾਵੈਗੋ ॥

ਦੇਖੋ ਜਲ ਸੇਕਾਨ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਭਈ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ(ਅੰਗਿ)ਪਖੁ ਕਰਕੇ ਕਾਸਟ ਕੋ ਜਲ ਅਪਨੇ ਉਪਰਸੇ ਤਰਾਇਲੇਤਾਹੈ॥

ਰਾਮ ਜਨਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਰਖਾਵੈਗੋ ॥ ੩ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਭੀ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੋ ਭਗਤੀ ਦੇਕਰ ਆਪ ਸਵਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਅਪਨਾ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਕਾ
(ਬਿਰਦੁ) ਪੂਣ ਆਪ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ “ਜੋ ਸਰਨਿ ਆਵੈ ਤਿਸੁ ਕੰਨਿ ਲਾਵੈ ਇਹੁ ਬਿਰਦੁ ਸੁਆਮੀ ਸੰਦਾ” ਅਰ ਆਗੇ ਕੋ
ਭੀ ਰਾਖੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਪਾਬਰ ਲੋਹ ਲੋਹ ਬਭ ਪਾਬਰ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਨਾਵ ਤਰਾਵੈਗੋ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਗਵਨ ਹਮ ਪਾਬਰ ਤੇ ਅਤੀ ਪਾਬਰ ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਜੋ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਲੋਹੇ ਤੇ ਲੋਹਾ ਭਾਵ ਅਤੀ ਜਜ਼ ਹੈਂ
ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਰੂਪੀ ਨਾਉਕਾ ਦੇਕਰ ਹਮਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤੇਰਾ ਦੇਵੇਗਾ ॥

ਜਿਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਤਰਿਓ ਜੁਲਾਹੋ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਨਿ ਭਾਵੈਗੋ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸਤਸੰਗਤ ਕਰ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਤਰਿਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਵਤਾ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਖਰੇ ਖਰੇਏ ਬੈਠਤ ਉਠਤ ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਪਿਆਵੈਗੋ ॥

ਇਸੀਤੋਹੇ(ਖਰੇ)ਸੁਖ ਪਰਮੇਸਰ (ਖਰੇਏ) ਖਜ਼ੋਰੇ,ਉਠਤੇ ਬੈਠਤੇ ਮਾਰਗਮੈਂਚਲਤੇਹੁਏਭਗਤੀਰੂਪੀਪੰਥਕਰਤੇਰੇਕੋਧਜਾਵਤੇਹੈਂ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਬਚਨ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਧਰੁ ਮੁਕਤਿ ਜਨਾਵੈਗੋ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਚਨ ਰੂਪ ਅਰੁ ਬਚਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹੁ ਬਚਨ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੁਕਤੀ ਕਾ(ਪਾਧਰ) ਰਸਤਾ ਜਨਾਇ
ਦੇਤੇ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਾਸਨਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਬਲੁ ਪਾਈਹੈ ਨਿਹਸਾਸਨਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੈਗੋ ॥

(ਸਾਸਨਿ) ਹੇ ਆਗਨਾ ਕੋ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਸ ਮੈਂ ਦੇਹ ਬਲ ਪਾਈਏ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧ੍ਰਜਾਇ ਕਰ ਨਿਹਸੰਜੇ
ਹੋਵੀਏ ਵਾ (ਸਾਸਨਿ) ਤਾਜਨਾ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜਮੁ ਸ੍ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਸ ਬਲੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ
ਧ੍ਰਜਾਇ ਕਰ ਤਾਜਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਈਏ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਉਮੈ ਬੂਝੈ ਤੋ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਬੁਝ ਜਾਵੈ ਤੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਹੇ ਨਾਮੀ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਜੀਉ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥੬॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਜੀਅਨ ਕੋ ਭਾਗ ਹੀਨ ਨਹੀ ਭਾਵੈਗੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਜੀਵ ਦਾਨ ਦੇਦੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਾਗੀਨੋਂ
ਕੋ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਫਿਰਿ ਏਹ ਵੇਲਾ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ਪਰਤਾਪੈ ਪਛੁਤਾਵੈਗੋ ॥ ੭ ॥

ਫੇਰ ਯਿਹ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਵੇਲਾ ਹਥ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਜੀਉ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਪੇਗਾ ਅਰ ਪਸਰਾਤਾਪੁ ਕਰੇਗਾ ॥ ੭ ॥

ਜੇਕੋ ਭੁਲਾ ਲੋੜੈ ਭਲ ਅਪਨਾ ਗੁਰ ਆਰੀ ਢਹਿ ਢਹਿ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਜੇਕੋਭੀ ਭੁਲਾ ਪੁਰਸ ਅਪਨਾ ਭਲਾ ਚਾਹੇ ਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਆਗੇ (ਢਹਿ ਢਹਿ) ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਡਿਗ ਚਹੇ ਭਾਵਸਨਿਮੁਹਰੇਗੇ॥

ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਦਇਆ ਕਰਿ ਠਾਕੁਰ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਸਮ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਦਫਾ ਸੂਰੂਪ ਠਾਕੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਅਪਣੇ
ਸਦੀਰ ਕੋ ਲਗਾਏ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੂੰ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨੁ ਹਰਿ ਚੰਗਿ ਰਾਤਾ ਗਾਵੈਗੋ ॥ ਭੈ ਭੈ

ਤ੍ਰਾਸ ਭਏ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰਮਤਿ ਲਾਗਿ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜੇਕਰਤੂੰ ਹਰੀ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂਦਾਤਾ ਹੁਆ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੇਗਾ ਤੋ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂਕੋ ਤ੍ਰਾਸਜਸਮਾਇਕੋਕੋ

ਭੈਦਾਯਕ ਝਜਾਅਰ ਐਰ ਜਨਮਾਇ ਕ੍ਰਾਸ ਨਿਯੁਤਿ ਹੂਏ ਪੁਨਹ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈ ਕਰ ਤੇਰੇਕੇ
(ਲਾਗਿ) ਪਾਹੁ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ਚਾਵ ਸਤਸੰਗ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਰੂਪ ਪਾਹੁ ਚੜ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸਵ ਬੈਰਾਗੀ ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਤਿਨ੍ਹ ਘਰਿ ਆਵੈਗੇ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਵ ਬੈਰਾਗੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਯਦਪਿ ਹਰੀ ਸਭ ਕੇ ਨਿਕਟ ਹੈ ਤਦਪਿ ਤਿਨ ਬੈਰਾਗੀਓਂ ਕੋ
ਰਿਤੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਤਿਨ੍ਹਕੀ ਪੰਕ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਜੀਵਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਦਿਵਾਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਜੀਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਫਿਰ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਆਪਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦਿਵਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਲੋਭਿ ਲਗੇ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਨਿ ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਆਵੈਗੇ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਲੋਭ ਮੈਂ ਲਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸ ਵਸਤਿ ਤਿਨ ਕੇ ਮਨ ਕੋਰੇ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਰੰਗੁ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ॥

ਵਿਰਿ ਉਲਟਿਓ ਜਨਮੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲੈ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈਗੇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਵਿਰ ਜਨਮੁ ਉਲਟ ਜਾਵੈ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲੇਗਾ ਤਬ ਤੇਰਾ ਹਰੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗਾ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਇੰਦ੍ਰੀ ਦਸੇ ਦਸੇ ਫੁਨਿ ਧਾਵੰਤ ਕ੍ਰੋਗੁਲੀਆ ਖਿਨੁ ਨ ਟਿਕਾਵੈਗੇ ॥

ਦਸੋਂ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਿਨੋਂ ਗੁਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਦਸਹੀਂ ਦਿਸਾਕੋ ਧਾਵੰਤੀ ਹੈਂ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹਰਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਵਾ ਤ੍ਰਿਗੁਲੀ ਮਾਇਆ
ਲੰਪਰ ਪੁਰਸ ਕਾ ਮਨੁ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਟਿਕੇਗਾ ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਅਰ ਮਨ ਕੈਸੇ ਬਸ ਰਹੈ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਚੈ ਵਸਗਤਿ ਆਵੈ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈਗੇ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ (ਪਰਚੈ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤਿਨਕੀ ਗਤੀ ਵਸ ਆਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਸ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਪੁਰਸ ਕੇਵਲ
ਮੁਕਤੀ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਓਅੰਕਾਰਿ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭੁ ਏਕਸ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈਗੇ ॥

ਓਅੰਕਾਰ ਰੂਪ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸਭੀ ਜਗਤ ਅੰਤ ਕੋ ਤਿਸ ਏਕ ਕੇ ਬੀਰ ਹੀ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਏਕੋ ਰੂਪੁ ਏਕੋ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਸਭੁ ਏਕਤੁ ਬਚਨਿ ਚਲਾਵੈਗੇ ॥ ੪ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਏਕ ਹੀ ਏਕਹੀ ਐਰ ਬਹੁਤ ਰੰਗੋਂ ਵਾਲਾ ਹੋਰਹੀ ਸਭੀ ਏਕ ਤਿਸਕੇ ਬਚਨ ਅਰਥਾਤ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਤੇਹੀ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਪਛਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਲਖਾਵੈਗੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਗੁਰਾ ਕੋ ਮਿਲੇਗਾ ਗੁਰੂ ਤਿਸਕੇ ਲਖਾਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਨਿਜ ਮਹਲੀ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਬਜਾਵੈਗੇ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਇਕ ਰਸ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈਗੇ ॥

ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਜੋ ਮਿਸਟੀ ਉਤਪਤ ਕਰੀ ਹੂਈ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋਈ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਕੇ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ਆਇ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈਗੇ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੂ ਭੇਟੇ ਬਿਨਾ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਜੀਵ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਇਸੀ ਤਰਾ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ੬ ॥ ਐਸੇਬੇਨਤੀਕਰੇ ॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਵਿਛੁੜੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵੈਗੇ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਵਿਛੁੜੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਤੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ
ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਤ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਮਤਿ ਮਲੀਨ ਬਿਗਸਾਵੈਗੇ ॥ ੭ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਤੀ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਮਤ ਮਲੀਨ ਕੋ ਬਿਗਸਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਫਿਰਾ ਕਰਹੁ ਜਗਜੀਵਨ ਮੈ ਸਰਧਾ ਨਾਮਿ ਲਗਾਵੈਗੇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਜਗਜੀਵਨ ਹਰੀ ਜਉ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਹਰ ਪਕਾਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਹੋ ਨਾਮੀ ਤਉ ਤੇਰੀ ਸਰਧਾ ਮੈਂ
ਮੇਰਾ ਮਨ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਰਨਿ ਮਿਲਾਵੈਗੇ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਗੁਰੂ) ਵਡਾ ਤੂੰ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈਂ ਐਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਏਕਰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੈਗੇ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨ ਗੁਰਮਤਿ ਚਾਲ ਚਲਾਵੈਗੇ ॥

ਹੈ ਮਨ ਗੁਰਸਿਖਿਆ ਕਰ ਸੁਭ ਚਾਲ ਮੈਂ ਚਲੇਗਾ ਭਾਵ ਤੇਰੀ ਰਹਿਣੀ ਉਤਮ ਹੋਜਾਵੇਗੀ ॥

ਜਿਉ ਮੈਗਲੁ ਮਸਤੁ ਦੀਜੈ ਤਲਿ ਕੁੰਡੇ ਗੁਰ ਅੰਕਸੁ ਸਬਦੁ ਦਿਖਾਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਸਤਰਾ ਮੰਤ੍ਰ ਹੁਏ (ਸੋਗਲੁ) ਹਸਤੀ ਕੋ ਕੁੰਡੇ ਕੇ ਤਲੇ ਦੇਈਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ ਵਸ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜੋ ਗੁਰ ਅੰਕਸ
ਰੂਪ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਵੈਗੇ ਤੇ ਮਨ ਰੂਪ ਹਸਤੀ ਜੀਵ ਕੇ ਵਸ ਮੈਂ ਆ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਚਲਤੋ ਚਲੈ ਚਲੈ ਦਹ ਦਹਦਿਸਿ ਗੁਰੁ ਰਾਖੇ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈਗੇ ॥

ਬਰਿਤੁ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਮਨ (ਦਹ) ਦਗਸ ਹੋਕਰ ਚਲਾਇਵਾਨ ਹੁਆ ਹੁਆ ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਕੋ ਚਲਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੁ
ਸਬਦ ਦੇਕਰ ਰਾਖੇ ਅਰਥਾਤ ਰੋਕੇਗਾ ਤਬ ਹਰੀ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਦੇਇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਚੁਆਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਖ ਮੈਂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਚੁਆਇ ਦੇਵੇਗਾ ਤਬ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦੇਵੇਗਾ ਭਾਵ
ਅਪ੍ਰੇਖ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਬਿਸੀਅਰ ਬਿਸੁ ਭਰੇ ਹੈ ਪੂਰਨ ਗੁਰੁ ਗਰੁੜ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਵੈਗੇ ॥

ਮਾਇਆ ਸਰਪਟੀ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਜਹਿਰਕਰ ਇਥੈ (ਪੂਰਨ) ਲਥਾਲਥ ਭਰੇ ਹੈ ਵਾ ਮਾਈ ਸਰਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕੋਂ
ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਜਹਿਰ ਕਰ ਲਥਾਲਥ ਭਰੇਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਰੂਪੀਗਾਰੂੜ ਬਿਖ ਉਤਾਰਨੇਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ ਮੁਖਮੈਂ ਪਾਇ
ਦੇਵੇਗਾ ॥ ਪੂਰਨ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ਜੇ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਮਾਇਆ ਭੁਇਅੰਗ ਤਿਸੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਬਿਖੁ ਝਾਰਿ ਝਾਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈਗੇ ॥ ੨ ॥

ਮਾਇਆ ਸਰੂਪ ਵਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕਾਮਾਈ ਰੂਪ ਸਰਪ ਤਿਸਕੋ ਨਿਕਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਜੇ ਝਾੜ ਝਾੜ ਜਹਿਰ
ਕੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਖੇ ਬਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸੁਆਨੁ ਲੋਭੁ ਨਗਰ ਮਹਿ ਸਬਲਾ ਗੁਰੁ ਖਿਨ ਮਹਿ ਮਾਰਿ ਕਢਾਵੈਗੇ ॥

ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਮੈਂ ਸਹਿਤ ਜੋਰ ਕੇ ਜੋ ਲੋਭਰੂਪੀ ਕੁਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਬਦ ਕੀ ਚੋਟ ਸੇ ਗੁਰੁ ਖਿਨ ਮੈਂ ਕਢਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਪਰਮੁ ਆਨਿ ਰਾਖੇ ਹਰਿ ਨਗਰੀ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵੈਗੇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਕੇ ਸਤ ਸੰਤੋਖੁ ਪਰਮੁ ਇਹ ਗੁਨ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਆਨ ਰਾਖਿਓਂ ਕਯ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਗਰੀ ਮੈਂ ਰਹੀ ਕਾ ਨਾਮ
ਜਪੇਗਾ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਪੰਕਜ ਮੋਹ ਨਿਘਰਤੁ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੁ ਨਿਘਰਤ ਕਾਇ ਕਢਾਵੈਗੇ ॥

ਜੇ ਮੋਹ ਰੂਪੀ (ਪੰਕ) ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਿਘਰਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਜਿਲਟ ਵਿਚ ਨਿਘਰਤੇ ਜਾਤੇ ਕੋ ਗੁਰੁ
ਕਾਢੇ ਯੋਗ ਕਾਢ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਨਿ ਜਨ ਆਏਗੁਰੁ ਹਾਥੀ ਦੇ ਨਿਕਲਾਵੈਗੇ ॥ ੪ ॥

ਰਖੜਾ ਕਰੇ ਰਖੜਾ ਕਰੇ ਜਬ ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਗੁਰੇ ਕੀ ਦਾਸ ਸਰਣ ਆਏ ਤਬ ਗੁਰੁ ਦੜਾ ਰੂਪ ਵਾ ਸਿਖੜਾ ਰੂਪ (ਹਾਥੀ)
ਬਾਹ ਦੇਕਰ ਨਿਕਾਲ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਸੁਪਨੰਤਰੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭੁ ਬਾਜੀ ਸਭੁ ਬਾਜੀ ਖੇਲੁ ਖਿਲਾਵੈਗੇ ॥

ਜੈਸੇ ਸੁਪਨੇ ਬੀਚ ਜੋ ਪਦਾਰਥੁ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਝੂਠਾ ਹੈ ਸਭ ਸੰਸਾਰੁ ਤੈਸੇ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜੈਸੇ ਬਾਜੀਗਰ ਕੀ ਬਾਜੀ ਕਾ
ਖੇਲੁ ਝੂਠਾ ਹੈ ਅਰੁ ਨਿਕਰ ਮੈਂ ਖਿੰਡ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਾਜੀ ਕਾ ਖੇਲੁ ਹੈ ਐ ਸਭੁ ਖਿਲਰ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈ ਚਾਲਹੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਵੈਗੇ ॥ ੫ ॥

ਤਾਤੇ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਨਾਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਲੋ ਹਰੀਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈ ਪਤਿਰੂਪੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਕੋ ਪਹਿਰੇ ਹੁਦੇਜਾਵੇਗੇ ॥ ੫ ॥

ਹਉਮੈ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਹਉਮੈ ਪਾਪ ਕੋਇਲੇ ਆਨਿ ਜਮਾਵੈਗੇ ॥

ਜੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹਉਮੈ ਕੇ ਬੀਚ ਔਰੇ ਸੇ ਕਰਮ ਕਰਵਾਵਤਾ ਹੈ ਸੇ ਆਕਰ
ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਕੋਇਲੇ ਜਮਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਆਇਆ ਕਾਲੁ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਏ ਜੋ ਬੀਜੋ ਸੋ ਖਵਲਾਵੈਗੇ ॥ ੬ ॥

ਜਬ ਸਿਰ ਪੁਰ ਕਾਲ ਆਇਆ ਤੋ ਸਭ ਪਾਪ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਇ ਗਏ ਕਿਉ ਕਿ ਜੀਵ ਜੋ ਬੀਜਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਸੇ ਖਵਾ-
ਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਕਰਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਫਲ ਭੋਗੇਗਾ ॥ ੬ ॥

ਸੰਤਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਲੈ ਖਰਚੁ ਚਲੇ ਪਤਿ ਪਾਵੈਗੇ ॥

ਹੈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੇ ਜੋ ਪਲੇ ਖਰਚ ਕੋ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਸੋ ਪਤਿਸਤਾ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਦੇਵਹਿ ਬਹੁਤੇਰਾ ਹਰਿ ਦੇਵੈ ਭੋਇ ਨ ਆਵੈਗੇ ॥ ੭ ॥

ਵਹੁ (ਖਾਇ ਖਰਿਚ) ਆਪ ਜਪੇਗਾ ਔਰੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਦੇਤੇ ਹੁਏ ਤਿਸਕੇ ਤੇਰਾ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ॥ ੭ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹੈ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਨੁ ਗੁਰ ਸਰਲਾਈ ਪਾਵੈਗੇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਧਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੀਨੀ ਦੁਖੁ ਦਾਲਦੁ ਭੰਜਿ ਸਮਾਵੈਗੇ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਇਆ ਸਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਜਬ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਧੀ ਦਈ ਤਬ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਸਭ ਨਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਜੀਉ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੈਗਾ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪਿਆਵੈਗੇ ॥ ਲੋਹਾ ਹਿਰਨੁ

ਹੋਵੈ ਸੀਗ ਪਾਰਸ ਗੁਨੁ ਪਾਰਸ ਕੇ ਹੋਇ ਆਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਜਗਿਆਸੂ ਕਾ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਕੇ ਪਿਆਵੈ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਪਾਰਸ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਲੋਹ (ਹਿਰਨੁ) ਸੂਰਨ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤਿਸਕੇ ਬੀਰ ਪਾਰਸ ਕਾ ਗੁਨ ਹੋ ਜਾਵੈਗਾ ਭਾਵ ਉਤਮ ਜਗਿਆਸੂ ਔਰੋਂ ਕੇ ਸੁਧ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਪਾਰਸੁ ਜੋ ਲਾਗੈ ਸੋ ਢਲ ਪਾਵੈਗੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਹਾ ਪੁਰਸ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਲਾਗੇ ਅਰਥਾਤ ਮਿਲੇਗਾ ਸੋ ਗਿਆਨ ਢਲ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਜਿਉ ਗੁਰਉਪਦੇਸਿ ਤਰੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦਾ ਗੁਰੁ ਸੇਵਕ ਪੈਜ ਰਖਾਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਤਰੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੇਵਕ ਭੀ ਪੈਜ ਰਖੂ ਰਖ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੁ ਬਚਨੁ ਹੈ ਨੀਕੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵੈਗੇ ॥

ਬਚਨੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਅਤੀ ਨੀਕਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਜੀਵ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਜਿਉ ਅੰਬਰੀਕ ਅਮਰਾਪਦ ਪਾਇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖ ਬਚਨ ਪਿਆਵੈਗੇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਲੇਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਿਆਵੇਗਾ ਸੋ ਅੰਬਰੀਕ ਸਮ ਅਮਰ ਪਦ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਈ ਸੁਧਾ ਸੁਧਾ ਕਰਿ ਪਿਆਵੈਗੇ ॥

ਸਰਨੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨਿ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਈ ਹੈ ਨਾਮ (ਸੁਧਾ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਵਾਸਤੇ (ਸੁਧਾ ਕਰਿ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਖਾਨ ਗੁਰੂ ਬੰਦੂਕਾ ਕੋ ਪਿਆਵੇਗਾ ॥

ਦਇਆਲ ਦੀਨ ਭਏ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਦਿਖਾਵੈਗੇ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਦਇਆਲ ਹੋਵੈਗੇ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਪੰਥ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪਏ ਸੇ ਥਾਪੇ ਤਿਨ ਰਾਖਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਆਵੈਗੇ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪਏ ਹੈ ਸੇ (ਥਾਪੇ) ਮੇਥ ਪਦ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਪ੍ਰਭੁ ਆਵੇਗਾ ॥

ਜੇਕੋ ਸਰੁ ਸੰਪੈ ਜਨ ਉਪਰਿ ਫਿਰਿ ਉਲਟੇ ਤਿਸੈ ਲਗਾਵੈਗੇ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਉਪਰ ਭੀਰ ਕਾ ਸੰਪਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਭਰਾ ਰਿਤਵਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਲਟ ਕਰ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹਰੀ ਲਗਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਤਿਸੀਕਾ ਭਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰੁ ਸੇਵਹਿ ਤਿਨ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਦਿਵਾਵੈਗੇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਸਰ ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਜਾਕਰ ਜੋ ਹਰੀ ਭੁਖੋ ਕੇ ਹਰਣੇ ਵਾਲੇ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਹਰੀ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਮਾਨ ਦਿਵਾਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਪਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਗਲਿ ਮਿਲਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈਗੇ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰੂ ਜੋ (ਗੁਰ) ਪੂਜਯ ਹੈ ਮਤੇ ਮੈਂ ਸੇ ਜੋ ਤਿਨਕੀ ਗੁਰਮਤਿ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸਕੇ ਅਪਣੀ ਮਤ ਮੈਂ ਪਿਆਵਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇ ਗਲ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔਰੋਂ ਕੋ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵੇਗਾ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੁ ਬੇਦੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਰ ਪਰਚੈ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੈਗੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਕਾ ਜੋ (ਨਾਦ) ਸਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ (ਬੇਦੁ) ਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਹੁਰ (ਪਰਚੈ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਪਿਆਵੇਗਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਹਰਿ ਰੂਪੇ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਜਨਕਉ ਪੂਜ ਕਰਾਵੈਗੇ ॥ ੬ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਜਪ ਕਰ ਹਰੀਕੇ ਰੂਪ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹਰੀ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਤਾ ਹੈਐ ਜਗਤ ਮੈਂ ਹਰੀ ਤਿਸ ਅਪਨੇ ਜਨ ਕੇ ਪੂਜਨੇ ਜੋਗ ਕਰਾਵੇਗਾ ॥ ੬ ॥

ਸਾਕਤ ਨਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀ ਕੀਆ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹਰਿ ਭਰਮਾਵੈਗੇ ॥

ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਿਸ ਬੇਮੁਖ ਕੇ ਹਰੀ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਾਵੇਗਾ ॥

ਲੋਭ ਲਾਹਰਿ ਸੁਆਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਕਰੀਗਿ ਲਗਾਵੈਗੇ ॥ ੭ ॥

ਲੋਭ ਲਾਹਰ ਰੂਪ ਭਾਵ ਲੋਭ (ਸੁਆਨ) ਚੁੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤਿਸਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ਜਨਕ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਕਰੀਗੇ ਇਨਮੈਂ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਲ ਤੇ ਤਿਸ ਲੋਭੀ ਕੇ ਲਗਾਵੇਗਾ ॥ ੭ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਭ ਜਗ ਕਾ ਤਾਰਕੁ ਲਾਗਿ ਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੈਗੇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਭ ਜਗਤ ਕਾ ਤਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਲਗੇਗਾ ਸੋਈ ਨਾਮ ਕੇ ਪਿਆਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਰਾਖਿ ਸਮਾਵੈਗੇ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਖਣੇ ਜੋਗ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੇ ਤੈਨੇ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਰਖਾ ਹੈ ਸੋਈ ਭੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਵੇਗਾ ਤਾਣੇ ਮੈਨੂੰ ਰਖ ਲੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥ ਛੇ ਸਬਦੋਂ ਕਾ ਜੋੜ ਕਰਨੇ ਤੇ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਛਕਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੇ ਉਪਰੇ ਜਿਨ ਰਾਮ ਪਿਆਏ ॥ ਜਤਨ ਮਾਇਆ ਕੇ ਕਾਮਿ ਨ ਆਏ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੇ ਪੁਰਖ ਉਪਰੇ ਹੈਂ ਜਿਨਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਪਿਆਏ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਉਦਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਪਿਆਏ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ ਧਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਬਡਭਾਗੀਆ ॥

ਜਿਨਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਪਿਆਏ ਹੈਂ ਤਿਨਨੇ ਸਰਬ-ਫਲ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਨਾਮ ਕੇ (ਧਨਿ) ਧਨੀ ਧੰਨਤਾਜੋਗੈ ਔਰ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਸੰਗਿ ਜਾਗੇ ਨਾਮਿ ਲਾਗੇ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵਲਾਗੀਆ ॥

ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਕਰ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਔ ਨਾਮ ਜਪਨ ਮੈਂ ਲਾਯੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਏਕ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਾਥ ਬਿਰਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਸਾਧੂ ਲਾਗਿ ਤਰਉ ਤਿਨਕੈ ਪਾਏ ॥

ਬਿਨਵੈਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਬਡਭਾਗਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਏ ॥੧॥

ਜਿਨਨੇ ਨੇ ਮਾਨ ਮੋਹ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਤਜਾ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋ ਸਾਧੂ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰ ਤਰੋਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸਰਣ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਵਡਭਾਗੀਆਂ ਨੇ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਨਿਤ ਭਜਹ ਨਾਰਾਇਣ ॥ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਸੁਆਮੀ ਗੁਣ ਗਾਇਣ ॥

ਜੋ ਸਾਧੂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਰਸਕਿ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ (ਰਸਕਿ) ਅਨੰਦਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਗਾਇ ਜੀਵਹ ਹਰਿ ਅਮਿਉ ਪੀਵਹ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਭਾਗਏ ॥

ਸਤਸੰਗਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਪਿਆਈਐ ਬਹੁੜਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗਏ ॥

ਵਹੁ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੇ ਪੀਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮ-ਮਰਣਾ ਤਿਨਕਾ (ਭਾਗਏ) ਦੂਰ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਣੇ ਹੇ ਭਾਈ-ਤਿਨਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਕੇ ਪਾਈਏ ਤੋਹਰੀ ਕੇ ਪਿਆਈਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜੇ ਕੋਈ ਦੂਖ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾਹੀ ॥

ਕਰਿ ਦਇਆ ਦਾਤੇ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਸੇਤ ਸੇਵ ਕਮਾਇਣ ॥ ਬਿਨਵੈਤਿ

ਨਾਨਕ ਜਨ ਧੁਰਿ ਬਾਛਹਿ ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਣ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਕੇ ਉਪਰ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਦਾਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਦਇਆ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਨੇ ਸੇਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਮਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ (ਦਰਸਿ) ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੈਂ ਸੁਤੇ ਹੀ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਕੇ ਸਦੀਵ ਚਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲੇ ਜੰਤ ਭਜਹੁ ਗੋਪਾਲੇ ॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਪੂਰਨ ਘਾਲੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਭੀ ਜੀਵ (ਗੋਪਾਲੇ) ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕੀ ਘਾਲ ਪੂਰੀ ਹੋਜਾਵੇਗੀ ॥

ਨਿਤ ਭਜਹੁ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਸਥਾਇਆ ॥

ਨਿਤਾਖਤੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਭਜੇ ਤੁਮਾਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨਮ ਸਵਲ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਈਐ ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ ਪਰਵਾਨੁ ਸੋਈ ਆਇਆ ॥

ਤਾਂਝੇ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਈਏ ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਨੇਗਾਇਆਧਿਆਇਆਹੋ ਤਿਸੀ ਕਾ ਆਇਆ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸਵਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਪ ਤਾਪ ਸੰਜਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਰੰਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਧਨੁ ਸੰਗਿ ਚਾਲੈ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਜਪ ਐ ਹਰੀ ਕਾ ਤਪ ਐ (ਨਿਰੰਜਨ) ਹਰੀ ਨਮਿਤ ਸੰਜਮ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਨ ਜੀਵ ਕੇ ਸੰਗ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਦਇਆ ਦੀਜੈ ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਬਾਧਉ ਪਾਲੈ ॥ ੩ ॥

ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾਮ ਰਤਨ ਦੀਜੀਏ ਤਿਸ ਕੋ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਬਾਧ ਲੇਵਾਂ ॥ ੩ ॥

ਮੰਗਲ ਚਾਰ ਚੋਜ ਆਨੰਦਾ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥

ਜਿਨਕੋ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਦੀ ਕਰਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮੰਗਲਚਾਰ ਔਰ ਅਨੰਦ ਕੇ ਬਿਲਾਸ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹਰਾਮੀ ਇਛ ਮਨਕੀ ਪੁੰਨੀਆ ॥

ਤਿਨਕੋ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਗਮਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਕੀ ਇਛਾ ਸਭ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਬਜੀ ਬਧਾਈ ਸਹਜੇ ਸਮਾਈ ਬਹੁੜਿ ਦੂਖਿ ਨ ਚੁੰਨੀਆ ॥

ਅਨੰਦ ਕੀ ਬਧਾਈ ਬਜੀ ਔਰ ਤਿਨਕੀ ਸ਼ਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁੜੇ ਦੁਖ ਕਰਕੇ ਰੋਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਲੇ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਸੁਖ ਦਿਖਾਏ ਬਿਕਾਰ ਬਿਨਸੇ ਮੰਦਾ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਕੰਠ ਮੈਂ ਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨਕੋ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦਿਖਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਮੰਦੇ ਸੁਭਾਉ ਅਰ ਬਿਕਾਰ ਬਿਨਸ ਜਾਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਸ਼੍ਰਾਮੀ ਪੁਰਖ ਮਿਲੀਏਂ ਤਾਝੇ ਹੋ ਭਾਈ ਫ਼ੁਮ ਭੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ॥੪॥੧॥

ਮੂਸੇ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ॥ ਮੂਸਾ ਕਿਸੀਸਮੇਂ ਵਿਖੇ ਇਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾ ਤਿਸਕੀ ਜਹਾਂ ਸਗਈ ਹੂਈ ਥੀ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬੜੀ ਸੁੰਦਰ ਥੀ ਵਹੁ ਕਿਸੀ ਔਰ ਰਾਜਾ ਕੀ ਨਿਗਾਹ ਚੜੀ ਉਸਨੇ ਬਿਵਾਹੀ ॥ ਮੂਸੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਸਮਝਕੇ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥਜੁਧ ਕੀਆ ਜੀਤ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਕੈਦ ਕੀਆ ਅਰ ਪੁਛਾ ਤੇਨੇ ਐਸਾ ਨਿੰਦਤ ਕਾਮ ਕਿਉਂ ਕੀਆ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਇਸਕੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤ ਲਗ ਗਿਆ ਥਾ ਅਰ ਵੇਖਸ ਹੋਕਰ ਆਪਕੇ ਭਰ ਕੇ ਤਜਾਗ ਕਰ ਯਹ ਕਾਮ ਕੀਆ ਥਾ ॥ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਕੋਸ਼ਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਅਰ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਸੀਕੇ ਬਖਸ ਦਈ ਸਿਰੋਪਾਉ ਦੇਕਰ ਛੋਡ ਦੀਆ ਢਾਵੀਆਂ ਨੇ ਵਾਰ ਗਾਈ ਉਸੀ ਧੁਨ ਪਰ ਯਹਿ ਵਾਰ ਹੈ* ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਮੂਸੇ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰਮਤਿ ਰਖੁ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਣਾ ਲੋਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖ ॥

ਦਾਸਨ ਦਾਸਾ ਹੋਇ ਰਹੁ ਹਉਮੈ ਬਿਖਿਆ ਮਾਰਿ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹੁ ਔਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੀਤਾ ਮਸਤਾ ਕੋ ਮਾਰ ਦੇਹ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿਆ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ

ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਜੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਫੇਰ ਕਈ ਹਾਰਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਪੰਨਤਾਯੋਗਹੋਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖਣਾ ਕਰ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ (ਸਾਰ) ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਚਾਰੋਂ ਜੁਥੋਂ ਮੈਂ ਹਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ ॥

ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਰਮਤਿ ਧਿਆਈਐ ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥

*ਐਸੀ ਤਿਸਤੀ ਯਾਰ ਹੈ ॥ ਫ਼ੈਸਲ ਮਹਾਰਾਜੇ ਇਕ ਗੁਰਦੀ ਲਿਖਿ ॥ ਕਹਿਨਾ ਮੂਸਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਸਭ ਸੁਣਿਆ ਚੰਨੇ ॥ ਦੋਹਰਾ ਰਿਦੇ ਵੇਰ ਰਾਬੀਆ ਕਹੁ ਕਿਹ ਬਗੈ ॥ ਉਂਤ ਪਛਾਰੀ ਬਛਾਨਿਆ ਘਰ ਕਾਲੀ ਜਥੇ (ਇਸ ਪੰਜ ਤੁਹੀ ਜਾਬ ਗੁਰੂ ਦੀਏ ਪਸਤੁਰੀ ਪੌਸੀ ਮੋਲੀ ॥ “ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਿਖ ਸਾਧਿਤੋਂ ਹੂ ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਰਜੀਐਗਾ” ॥ ਇਤਯਾਦਿ

ਗੁਰਮਤ ਲੇਕਰ ਜੇਕਰ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਕਰਕੇ ਧੜਾਈਏ ਤੋਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸਨਮਾਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਜਪਿ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ਪਰਧਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ

ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹਰਿ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅੰ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਪਰਧਾਨ) ਮੁਖੀ ਹਤਾ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਗੋਵਿੰਦ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸੁਗ ਜੋਗੀਆ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਰਸ ਰਸੀਆ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਭੋਗ ਭੋਗੀਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀਤੂੰ ਆਪੇਹੀਸਿਧ ਹੈ ਔਰ ਸਾਧਨਾਕਰਨੇਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪੇਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਆਪੇਹੀਸੂਰੂਪਮੈਂ (ਸੁਗ) ਸੁਭਨੇਵਾਲਾਜੋਗੀ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪੇਹੀ ਰਸ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔਰਤਿਨਰਸਕੋ (ਰਸੀਆ) ਲੇਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰਤੂੰ ਆਪੇਹੀਭੋਗਰੂਪਮੈਂ ਪੁਨਹ ਭੋਗਣੇ ਵਾਲਾ ਭੀਆਪੇਹੀ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਗੀਆ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਜੋ ਕੁਛ ਆਗੇ ਪਿਛੇ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪੈਨੁ ਪਨੇ ਪੰਨ ਪੰਨ ਪਨੇ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਬੁਲਗ ਬੁਲਗੀਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਬੁਝ ਕਾਲ ਮੈਂ ਪੰਨ ਪੰਨ ਥੀ ਅਬ ਭੀ ਪੰਨ ਪੰਨ ਹੈ ਅਰ ਆਗੇ ਕੋ ਭੀ ਪੰਨ ਪੰਨ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਰੀ ਕੇ (ਬੁਲਗ) ਬੋਲੇ ਕੇ ਬੋਲੀਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਬੋਲਤੁ ਸਾਭ ਪਾਪਲਹੋਗੀਆ ॥੧॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਤਿਸ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਸਭੀ ਮੁਖ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਬੋਲਣੇ ਕਰ ਸਭ ਪਾਪ ਉਤਰ ਜਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਵਿਚਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਨਾਸੁ ਹੋਇ ਦੁਰਮਤਿ ਕਵੈ ਧੋਇ ॥

ਜੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਦੁਰਮਤ ਕੋ ਧੋਕਰ ਰਿਏ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀਂ ਤਿਸਕੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਜਿਨਕਉ ਧ੍ਰਿਤਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਆਦਿ ਸੇ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦਇਆਲੂ ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਹਲਿ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਹਰੀ ਦਿਆਲ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਹਰੀ ਜੈਸਾ ਬਡਾ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੇ ਬੀਐ ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ ਬੇਅੰਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥

ਜੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਮੈਂ ਅਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਘ੍ਰਣੁ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਅਗੇ ਕੋ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੀ ਕੀਮਤ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਸੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬਡਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹਿਆ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤਨ ਸੀਤਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਭ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀਜ ਗਜੀਵਨਾ ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗਨਾ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਓਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਘਟੇ ਘਟੇ ਕੇ ਰੰਗੋਂ ਮੈਂ ਰੰਗਾ ਹੁਆ ਵਾ ਰੰਗਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਪਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਤੂ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਭ ਰੰਗੇ ਕੇ ਪਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਤੂੰ (ਸਤਿ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਤ ਸਤੁਪ ਹੈਂ ॥

ਇਕੁ ਦਾਢਾ ਸਭੁ ਜਗਲੁ ਛਿਖਾਰੀਆ ਹਰਿ ਜਾਚਹਿ ਸਭ ਮੰਗ ਮੰਗਨਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਇਕ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਜਗਤ ਤੇਰਾ ਭਿਛਕ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਸੇ(ਮੰਗਨਾ) ਮੰਗਤੇ ਹੋਕਰ ਮੰਗਨੇ ਕੀ(ਜਾਚਹਿ)
ਚਾਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇਵਕ ਠਾਕੁਰ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਤੂਹੈ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਚੰਗਾ ਚੰਗਨਾ ॥

ਸੇਵਕ ਭੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੋਂ ਔਰ ਸਭ ਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਠਾਕੁਰ ਭੀ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਕੋ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ
ਜੇ(ਚੰਗਨਾ) ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਰਿਖੀਕੇਸੁ ਹਰੇ ਰਿਖੀਕੇਸੁ ਹਰੇ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਸਭ ਫਲ ਫਲਨਾ ॥ ੨ ॥
ਤਾਂਤੇ ਸਭੀ ਮੁਖ ਸੇ ਰਿਖੀਕੇਸੁ ਹਰੇ ਰਿਖੀਕੇਸੁ ਹਰੇ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਫਲੋਂ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਫਲ
ਪਾਵਹੁਗੇ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਮਨ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਕਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਭਾਵਣਾ ਕਰੁ ਵਿਰ ਹਰੀ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸਨਮਾਨ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਲਗੀ ਧਿਆਨੁ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ਤੋਂ ਮਨ ਬਾਛਤ ਫਲਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਸਭਿ ਕਟੀਅਹਿ ਹਉਮੈ ਚੁਕੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਛੋਟੇ ਬਜੇ ਪਾਪ ਸਭ ਕਟੇ ਜਾਵੇਗੇ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਔਰ ਗੁਮਾਨ ਭੀ ਚੁਕ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸਿਆ ਸਭੁ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮਪਕ ਰੂਪ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਲ ਅਛੇਤ ਸਮਝਾ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਕਾਹਿਰਦਾ
ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤੁਮ ਭੀ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਪਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਰਹਾ ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਜਿਨਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਆਇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਹਰ ਇਕ ਨਾਮ ਭਾਵ ਜਿਤਨੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਣੇ ਕਰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੋ
ਕਰਮ ਕਾ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਬਸਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਤਿਨ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਚਲੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਦੁਖ ਦਿਵਰ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਜਨ ਵੇਖਹੁ ਮਨਿ ਪਤੀਆਇ ॥

ਮਨ ਮਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਨ ਨਹੀਂ ਪਾਧਾ ਹੈ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮਨ ਮੈਂ ਪਤੀਆਇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵੇ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨੁ ਦਾਸੁ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਲਾਗੇ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਲਗੇ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂੰ ਬਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ਭਰਪੂਰੁ ਹਹਿ ਕਰਤੇ ਸਭ ਤੇਰੀ ਬਲਤ ਬਲਾਵਣੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕਰਤੇ ਤੂੰ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਔਰ ਜੋ ਅੰਤਰ ਤਿਨ ਕੋ ਸਥਾਨ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਤਿਨ ਮੈਂ ਰਹਣੇ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ
ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੀ(ਬਲਾਵਣੀ)ਕੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਰੰਗ ਪਰੰਗ ਸਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਸੀ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਂਤਿ ਉਪਾਵਣੀ ॥

ਰੰਗ ਸੁੰਤਿ ਪੀਤਾਇ (ਪਰੰਗ) ਮਿਸ੍ਰੀਤਿ ਰੰਗ ਕਰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਸਭ ਸਾਸੀ ਹੈ ਔਰ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਕੋ ਰੰਗੋਂ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਕੀ ਉਪਾਵਣੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਸਭ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ ਵਿਚਿ ਵਰਤਹਿ ਗੁਰਮਤੀ ਤੂਪੈ ਲਾਵਣੀ ॥

ਹੇ ਜੋਤੀ ਸਭ ਵਿਖੇ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਬਰਤ ਰਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਬੀਚ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਵਣੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਹੋਹਿ ਦਇਆਲੁ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਹਿ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਮਝਾਵਣੀ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਉਪਰ ਤੂੰ ਦਯਾਲੂਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮੁਖ ਰੂਪ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ
ਸਮਝਾਵਣੀ ਦੇਤੇ ਹੈ ਔਰ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸਭ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮ ਰਮੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਮੇ ਜਿਤੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖੁ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਵਣੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਭਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਭੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਔਰ ਤਿਸਮੇਂ ਰਮੇ ਸੁੰਦ(ਰਾਮ)ਰਮਨ ਰੂਪਪਰਮੇਸੁਰਵਿਖੇ

ਮਨ ਕਰਕੇ ਰਮੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੁਮਾਰੇ ਦੁਖ ਆਇ ਸਭੀ ਬਿਕਾਰ ਅਰੁ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਵੈਗੀ ॥੩॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮ ਰਸੁ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਮੈ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ॥

ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਵਰਤਦਾ ਬੁਝਹੁ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੈ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸੁਬਦ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਬੁਝਣਾ ਕਰੇ ॥

ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਕਢੀ ਮਾਰਿ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਅੰਤਰਕਰਨ ਸੇ ਮਾਰ ਕਢੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਤਿਨ ਜੁਐ ਜਨਮੁ ਸਭੁ ਹਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਚੇਤਿਆ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਭੁ ਜਨਮ ਜੁਐ ਮੈਂ ਹਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਤੁਨੈ ਹਰਿ ਚੇਤਾਇਆ ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਜਿਨ ਪਰ ਗੁਰੂ (ਤੁਨੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਹਰਿਨਾਮ (ਚੇਤਾਇਆ) ਜਲਾਯਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਿਚਿ ਕਲਿਜੁਗ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥

ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰਨੀ ਔਰ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਣਾ ਯਿਹ ਕਰਣੀ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਖੇ ਉਤਮ ਔ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ॥

ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਕੀਰਤਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਉਰਿਹਾਰੁ ॥

ਮਤੀ ਵਿਖੇ ਗੁਰਮਤਿ ਧਾਰ ਕਰ ਕੀਰਤੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੀਓ ਭਾਵ ਵਾਰੇਵਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਸਉਪਿਆ ਹਰਿ ਭੰਡਾਰੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਵਡਭਾਗੀ ਹੋਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਨੇ ਤਿਨਕੋ ਨਾਮਕਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਸੌਂਪਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜੇ ਕਰਮ ਕਮਵਾਣੇ ਨਿਤ ਹਉਮੈ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਾਮ ਤੇ ਜੀਵ ਜੋ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਨਿਤ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰ ਖਵਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਲਿ ਹਸਤੀ ਮਲਿ ਨਾਵਾਲੀਐ ਸਿਰਿ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਵੈ ਛਾਰੁ ॥

ਜੇਸੇ ਹਸਤੀ ਕੋ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਮਲ ਕਰ ਨਵਾਈਏ ਪਰੰਤੂ ਫੇਰ ਭੀ ਸਿਰ ਪਰ ਛਾਰ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਪੁਨਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸਿਰ ਪੁਰ ਸੁਆਹ ਪਾਵਟੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਏਕੰਕਾਰੁ) ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਉਪਦੇਸ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਜੈਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਖਰੁ ਹੈ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਨਾਇਕੁ ਪੁਰਖੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਹੇ ਬਿਆਪਕ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜੋ ਵਖਰ ਹੈ ਸੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਹਮਾਰਾ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰਸ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਹਰਿ ਆਪੇ ਵਰਤੈ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਕੀਆ ਵਣਜਾਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਜਗਤ ਕੇ ਖੇਲ ਕੇ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਬੀਚ ਮੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਬਰਤਨ ਰਹਾ ਹੈਂ ਅਰ ਸਭ ਜਗਤ ਤੇਰੇ ਬਣਜਾਰਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪੀ ਬਨਜ ਮੈਂ ਜੀਵ ਲਾਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀ ਜੋਤੀ ਵਿਚਿ ਕਰਤੇ ਸਭੁ ਸਰੁ ਤੇਰਾ ਪਾਸਾਰਾ ॥

ਹੇ ਜੋਤੀ ਕਰਤੇ ਸਭ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਪਾਸਾਰਾ ਭੀ ਸਭ ਸਚਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਸਫਲੁ ਸੇ ਗਾਵਹਿ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਗੁਰਮਤ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤੇਰਾ ਜਸ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਸਭ ਸਫਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਵਰੁ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਚਵਹੁ ਮੁਖਹੁ ਜਗੀਨਾਬੁ ਜਗੀਨਾਬੁ ਜਗਜੀਵਨੋ ਜਿਤੁ ਭਵਸਲ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸਭੀ ਮੁਖ ਸੇ (ਚਵਹੁ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ
ਜਿਸਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਜੋ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਮਰੀ ਜਿਹਥਾ ਏਕ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੀ ਜਿਹਥਾ ਤੋ ਏਕ ਹੈ ਹੇ ਅਗਮ ਰੂਪ ਆਪਣੇ ਗੁਣ (ਅਥਾਹ) ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥

ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਪਹੁ ਇਆਣਿਆ ਹਰਿ ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਅਗਾਹ ॥
ਹਮ (ਇਆਣੇ) ਬਾਲਕ ਕੈਸੇ ਜਪ ਸਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮ ਬਡੇ (ਅਗਮ) ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਰਾ ਐਰ (ਅਗਾਹ) ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਮਤਿ ਉਤਮਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਾਗਿ ਪਾਹੁ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਕੇ ਉਤਮ ਮਤੀ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਹਮ (ਗੁਰ) ਪੂਜ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਵੈ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮ ਪਾਪੀ ਸੰਗਿ ਤਰਾਹੁ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਕੋ ਅਪਣੀ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈ ਮੇਲ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਹਮ ਪਾਪੀ ਤਿਨਕੋ ਸੰਗ ਮੈ ਮਿਲ ਕਰ ਤਰ ਜਾਵੈ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਬਖਸਿ ਲੈਹੁ ਹਰਿ ਤੁਨੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਹੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈ ਜਨ ਕੋ ਆਪ ਬਖਸ ਲੀਜੀਏ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ (ਤੁਨੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਹੋਏ ਅਪਣੇ ਮੇਲ ਮੈ
ਮਿਲਾਇ ਲੇਵੇਗੇ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ ਹਮ ਪਾਪੀ ਕਿਰਮ ਤਰਾਹੁ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕੋ ਸੁਣੋ ਕਿ ਹਮ ਪਾਪੀਓ ਕੋ ਭਾਵ ਤੁਛ ਜੀਵੋ ਕੋ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਗਜੀਵਨਾ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਦਇਆਲੂ ॥
ਹੇ ਦਯਾਲੂ ਜਗਤ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਏਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਕਿ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮੇਲ ਦੀਜੀਏ ॥
ਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਹਰਿ ਹਮ ਭਾਈਆ ਹਰਿ ਹੋਆ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾਲੂ ॥
ਹਰੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹਮਕੋ ਪ੍ਰਯਾਚੀ ਲਗੀ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸਭ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਵਿਸਰੀ ਮਨਿ ਚੂਕਾ ਆਲ ਜੈਜਾਲੁ ॥
ਸਭੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਖਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਐਰ ਮਨ ਜੋ (ਆਲ) ਘਰ ਕਾ ਧੰਧਾ ਭੀ ਚੁਕ ਗਿਆ ਹੈ ॥
ਗੁਰਿ ਤੁਨੈ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਮ ਕੀਏ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥
ਗੁਰੋ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ਹਮਕੋ ਸਬਦ ਦੇਕਰ ਦੁਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕਿ ਅਭੁਤੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹਮਨੇ ਅਭੋਤ ਧਨ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਕਿਉ ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਹੀਧਨਨਗਦੀਅਰਮਾਲਾਹਾਰੀ
ਘੋੜੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਤੁਮ ਵਡ ਵਡੇ ਵਡੇ ਵਡ ਉਚੇ ਸਭ ਉਪਰਿ ਵਡੇ ਵਡੋਨਾ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪੀਛੇ ਬਝਿਓ ਮੈ ਬਡੇ ਗੁਣੇ ਹੈ ਤਿਨਸੇ ਉਚੇ ਹੋ ਅਥ ਜੋ ਬਡੇ ਸੋ ਬਡੇ ਹੈ ਅਗੈ ਜੋ ਬਡੇ ਸੋ ਬਡੇ ਹੋਵੇਗੇ ਤਿਨ ਸਭ
ਸੋ ਤੁਮ ਉਪਰ ਹੋ ॥
ਜੋ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਹਰੇ ਤੇ ਹੋਨਾ ॥
ਹੇ (ਅਪਰੰਪਰ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਧਿਆਵੇਤੋ ਹੈ ਸੋ ਧਿਆਇ
ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੋਏ ਹੈ ॥

ਜੋ ਗਾਵਹਿ ਸੁਣਹਿ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਕਾਟੇ ਪਾਪ ਕਟੋਨਾ ॥
ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਤੇਰਾ ਜਸ ਗਾਵੇਤਾ ਵਾ ਸੁਣਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋ ਨੇ ਪਾਪੋ ਕੋ (ਕਟੋਨਾ) ਕਾਟਨੇ ਵਾਲੇ ਪਾਪੋ ਕੋ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ ॥
ਤੁਮ ਜੈਸੇ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਜਾਨੇ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਮੁਖਿ ਵਡ ਵਡ ਭਾਗ ਵਡੋਨਾ ॥
ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਕੇ ਭਾਗ ਬਡੇ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋ ਗੁਰ (ਵਡੋਨਾ) ਵਡੇ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸਿਖਯਾ ਮਤੀ ਮੈ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ
ਪੁਰਖ ਤੁਮ ਜੈਸੇ ਹੋ ਤੈਸੇ ਜਾਨੇ ਹੋ ॥ ਤਾਤੇ ਹਮ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹੁ ਆਦਿ ਸਤੇ ਜੁਗਾਦਿ ਸਤੇ ਪਰਤਖਿ
ਸਤੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਤੇ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਵਾਸੁ ਦਸੋਨਾ ॥ ੫ ॥

ਤਾਂਹੋ ਹੋ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋ ਸਭੀ ਐਸੇ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਆਇ ਮੈਂ ਭੀ ਸਤ ਥਾ ਔਰ ਜੁਗੋਂ ਕੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਕੇਆਇਮੈਂ ਭੀ
ਸਤ ਥਾ ਅਬ ਪ੍ਰਤਖ ਵਰਤਮਾਨ ਮੈਂ ਭੀ ਸਤ ਹੈ ਅਰ ਆਗੇਕੋ ਭੀਸਦਾ ਸਦਾ ਸੱਤ ਸੂਰੂਪ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ
ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹਮ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਮਰੇ ਹਰਿ ਜਗਜੀਵਨਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਗੁਰਮੰਤ ॥
ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਜਗਤ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਹਰੀ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ਅਚਿੰਤ ॥
ਹਰੀ ਜੋ ਮਨ ਤੇ ਅਗਮ ਹੈ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕੋ ਗੋਚਰ ਭੀ ਨਾਹੀ ਬਾਣੀ ਤੇ ਭੀ ਪਰੇ ਹੈ ਸੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਹਮਕੋ
(ਅਚਿੰਤ) ਅਕਸਮਾਤ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਰਤਦਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਬਿਅੰਤ ॥
ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਹਰੀ ਆਪੇ ਹੀ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਹਰੀ ਬੇਅੰਤ ਜਹਾ ਤਹਾ ਆਪੇ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਭ ਰਸ ਭੋਗਦਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਵਲਾ ਕੰਤ ॥
ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਰਸੋਂ ਕੋ ਕੋਗਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਆਪ ਹੀ ਲਛਮੀ ਕਾ ਸੁਖੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਿਖਿਆ ਪਾਇਦਾ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਜੀਅਜੰਤ ॥
ਕੋ ਸੁਖਮ ਅਸਬੂਲ ਸਿਸ੍ਰੀ ਕਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਹਰੀ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿਕ ਭਿਖਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਮਾਂਗਹਿ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ ॥
ਤਾਂਹੋ ਹੋ ਹਰੀ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਸੋ ਦਾਨੁ ਦਾਜੀਐ ਜੋ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਤ ਜਨ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ਮਿਲੁ ਹਮ ਗਾਵਹੁ ਹਰਿਗੁਣ ਛੰਤ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੇ ਤਾਈਂ ਆਇਕਰ ਮਿਲੀਏ ਜੋ ਹੋ ਹਰੀ ਹਮ ਤੇਰੇ ਫੁਟੋਂਕੇ (ਛੰਤ) ਜਸ ਕੋ
ਗਾਵਨਾ ਕਰੀਸੇ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਸਰੀਰਿ ॥
(ਹਰੀ) ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥ ਸਜਣ ਕਾ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ (ਨਾਮੁ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅੰਤਹਕਰਣ ਔਰ
(ਸਰੀਰ) ਕਾਰਣ ਸਰੀਰ ਔਰ ਸਬੂਲ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸਾਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੀਨੋਂ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਸਾਤੀ ਹੁਈ ਹੈ
ਭਾਵ ਅਗਿਆਨ ਅਰੁ ਤਦ ਜੰਨ ਉਪਾਧੀ ਨਵਿਰਤ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਆਸਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰੀਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਧੀਰ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸਭ ਆਸਾਹਮਾਰੀਆਂ ਪੂਰਨ ਬਈਆਰੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੋ ਸੁਣ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਧੀਰਜ
ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿਆ ਨਾਮੁ ਹੈ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮਉਲਾ ॥
ਹਰੀ ਊਤਮ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ (ਹਰਿਆ) ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਸਭ ਮੈਂ (ਮਉਲਾ) ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥
ਜੋ ਜਪਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਤਿਨ ਸੇਵੇ ਚਰਨ ਨਿਤ ਕਉਲਾ ॥
ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਲਛਮੀ ਨਿਤ ਸੇਵਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਨਿਤ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੇ ਸਭ ਜੀਅਜੰਤ ਹਰਿ ਵਸੈ ਨਿਕਟਿ ਸਭ ਜਉਲਾ ॥
ਨਿਤਪਤਿ ਸਭ ਸੁਖਮ ਅਸਬੂਲ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਸਾਰ ਸੰਮਾਲੇ) ਬਬਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਨਿਕਟ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਭ
ਸੋ (ਜਉਲਾ) ਜੁਦਾ ਭਾਵ ਅਸਗ ਹੈ ॥

ਸੋ ਬੂਝੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਸੀ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਉਲਾ ॥
ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੋ ਤੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਸਤਗੁਰੂ ਸਮਰਥਪੁਰਖ (ਸਉਲਾ) ਸਾਵਲਾ ਮਿਲਾਹੈ ॥

ਸਭਿ ਗਾਵਹੁ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੇ ਗੋਵਿੰਦ
ਹਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਗੁਣੀ ਸਮਉਲਾ ॥ ੬ ॥

ਤਾਂਹੋ ਹੋ ਭਾਈ ਜਨੋ ਸਭੀ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਣੋਂ ਕੋਗਾਇਨ ਕਰ ਤਿਸ (ਗੁਣੀ)
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਸੁਤਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੇਤਿ ਸਨਿ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਪਿ ਸਮਾਇ ॥
ਹੋ ਭਾਈ ਸੁਤਿਆ ਭੀ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਯਾਦ ਕਰ ਅਰ ਜਾਤ੍ਰਤ ਮੈਂ ਭੀ ਸਹਜ ਪਦ ਰੂਪ ਸਮਾਧੀ ਕਰ
ਭਾਵ ਜਾਗ੍ਰਤ ਕੇ ਅਤੀ ਅਭਾਜਾਸ ਕਰਕੇ ਸੋਵਤੇ ਕੀ ਭੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਦਰੂਪ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਾਉ ਮਨਿ ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਮੇਲੇ ਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜਨ ਕੇ ਮਨਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਉਤਸਾਹ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੂ (ਤੁਠਾ) ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਇਕਸੁ ਸੇਤੀ ਪਿਰਹੜੀ ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰੈ ਚਿਤਿ ॥

ਇਕ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਔਰ ਇਕ ਹਰੀ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਅਧਾਰੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਇਕਸ ਤੇ ਗਤਿ ਪਤਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਖਜਨਕੋ ਇਕ ਹਰੀ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਔਰ ਇਕ ਹਰੀ ਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਗਤੀ ਔਰਪਤਿਸਤਾਧੀ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪਰਿ ਸਬਦ ਵਜੇ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਵਡਭਾਗੀ ਅਨਹਦੁ ਵਜਿਆ ॥

(ਪਰੇ) ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ (ਮਤੀ) ਭੁਧੀ ਮੈ ਗੁਰਮਤਿ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਕੋ (ਅਨਹਦੁ) ਇਕ ਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਜਿਆ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਭਾਵ ਸਾਖਯਾਤ ਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਆਨਦ ਮੂਲ ਰਾਮੁ ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗਜਿਆ ॥

ਔਰ ਜਬ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਗੋਵਿੰਦ ਕੋ (ਗਜਿਆ) ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਤਬ ਅਨੰਦ ਕਾ ਮੂਲ ਰਾਮ ਹੀ ਸਰਬਮੈ ਪੂਰਨਦੇਖਾ ॥

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੇਸੁ ਹਰਿ ਦੇਕੈ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਜਿਆ ॥

ਆਦਿ ਔਰ ਜੁਗਾਦਿ ਮੈਂ ਜਿਸਕਾ ਏਕ ਹੀ ਵੇਸ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭੁਧੀ ਮੈਂ ਗੁਰ ਸਿਖਯਾ ਲੋਕਰ ਭਜਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਬਰਤੈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਜਿਆ ॥

ਹੇ ਦਵਾਲ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜਨੋਂ ਕੀ ਲਜਾ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥

ਸਭਿ ਧੰਨੁ ਕਹਹੁ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪੜਦਾ ਕਜਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਸਭੀ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਕਿ ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਪੜਦਾ ਫਕ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਭਗਤਿ ਸਰੋਵਰੁ ਉਛਲੈ ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਵਹੰਨਿ ॥

ਭਗਤੀਕੇ ਸਰੋਵਰ ਸੰਤਜਨ ਉਛਲ ਰਹੇ ਹੈ ਗਿਆਨਕਰ ਲਬਾਲਬ ਭਰੇ ਹੁਏ ਵਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੰਨਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਵਡਭਾਗ ਲਹੰਨਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋਈਸਰ ਰੂਪ ਜਾਣਕਰ ਪੂਜਾਏ ਵਹੁ ਬੰਦੇ ਭਾਗੋਵਾਲੇ (ਲਹੰਨਿ) ਜਾਣੀਤੇ ਹੈ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਸੰਖ ਹਰਿ ਹਰਿਕੇ ਗੁਨ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਹਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਅਸੰਖ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਹਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਹਰੇ ਕਥਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗਾਧਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲਾਹਿ ਮਿਲਾਹਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਅਗਾਧ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਤੂੰ ਅਗੰਮ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਜਨ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਿਲੇ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਮਿਲਾਹਿ) ਮਿਲਾਏ ਕੀ ਚਾਹ ਹੈ ਥਾ ਮੇਲਾਉ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਜਪਤ ਜਪਤਿ ਜਨ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਜਸ ਕੋ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਜਪਤੋਂ ਜਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਇਕ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਕੀਮਤਿ ਕੋ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਲਾਇ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਗਮ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਅਪਨੇ ਲਾਜ ਲਾਇ ਕਰਕੇ ਮੇਲ ਲੀਜੀਏ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਲ ਕੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹਰਿ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਿਖਾ ॥

ਹਰੀ (ਅਗੋਚਰ) ਇੰਦ੍ਰੀਯੋਂ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਯ ਹੈ ਪੁਨਹ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗਮ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਕੌਸ ਦੇਖੋਂ ॥

ਕਿਛੁ ਵਖਰੁ ਹੋਇ ਸੁ ਵਰਨੀਐ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰਿਖਾ ॥

ਜੇਕਰ ਕੁਛ (ਵਖਰ) ਵਸਤੂ ਅਰਥਾਤ ਅਯਾਤ ਹੋਏ ਤੇ ਬਰਨਨ ਕਰੀਏ ਤਿਸਕਾ ਨਾ ਤੋਂ ਕੋਈ (ਰੂਪੁ) ਅਕਾਰ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਹੀ ਰੇਖਾਇ ਚਿੰਨ ਹਨ ॥

ਜਿਸ ਬੁਝਾਏ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇ ਦੇਇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਵਿਖਾ ॥

ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਬੁਝਾਵਣੇ ਕੀ ਬੁਝ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬੁਝਾਇ ਦੇਤਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਤਿਸਕੋ ਅਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਟਸਾਲ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿਗੁਣ ਸਿਖਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸਤਿਸੰਗਤ ਹੈ ਯੇਹੀ ਪਾਠਸਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਬੀਚ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਿਖਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪਨੁ ਪੰਨੁ ਸੁ ਰਸਨਾ ਪੰਨੁ ਕਰ ਪੰਨੁ ਸੁ ਪਾਧਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਲੇਖਾ ਲਿਖਾ ॥੮॥

ਪੰਨ ਪੰਨ ਵਹੁ ਰਸਨਾ ਹੈ ਔਰ ਹਾਥ ਭੀ ਔਰ ਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਧਾ ਭੀ ਪੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਲੇਖੋਂ ਕੇ ਲਿਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਹਰਿ ਏਕ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਜਪਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਹਰਿ ਜਪਤ ਸੁਨਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਹਰਿ ਏਕ ਨਾਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਪਣੇ ਅਰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏਹੈ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਤਿਨ੍ਹੀ ਆਰਾਧਿਆ ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਪਾਇ ॥

ਪਰੰਤੂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਧੁਰੋਂ ਹੀ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਜਨ ਪੈਨਾਈਅਨਿ ਸਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਆਇ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਦਰਗਾਹਿ ਮੈਂ ਪਹਿਨਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕੋ ਸਿਰੋਪਾਉ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨੇ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਸੁਣਿਆ ਮਨਿ ਭਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇਹੋਏਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੋ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮਕੋ ਸ੍ਰਵਣਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ ਗੁਰੋਂ ਵਾਸੇ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ (ਧੁਰਿ) ਆਇ ਜੇ ਹੀ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਆਇ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇਆ ਸਾਂਤਿ ਵਸੀ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆਇ ਬਸੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਉਦਿਆ ਸਭੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ (ਚਉਦਿਆ) ਉਚਾਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਦੁਖ ਅਰ ਦਰਿਦ੍ਰ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਤਿਨਕਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ॥

ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਉਪਰ ਸੇ (ਹਉ) ਮੈਨੇ ਸਦੀਵ ਤਨ ਮਨ ਕੋ ਵਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕਉ ਮਿਲਿਆ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨਕਉ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖਿਆ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੋ ਧੁਰੋਂ ਹੀ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰੇਖਿਆ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਹਰੀ ਅਗਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਰੂਪ ਅਰ ਰੇਖਾ ਅਰਥਾਤ ਰਿਕੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਧਿਆਇਆ ਜਿਨਾ ਅਗਮੁ ਹਰਿ ਤੇ ਠਾਕੁਰ ਸੇਵਕ ਰਲਿ ਏਕਿਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਹਰੀ ਅਗਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਹੁ ਸੇਵਕ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਨਰ ਨਰ ਹਰੇ ਨਰ ਨਰ ਹਰੇ ਨਰ

ਨਰ ਹਰੇ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਵਿਸੇਖਿਆ ॥ ੯ ॥

ਤਾਂਹੋ ਹੇ ਨਰੋ ਸਭੀ ਮੁਖ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਕਰੋਂਕਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ (ਵਿਸੇਖਿਆ) ਅਧਿਕ ਲਾਭ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਮੁ ਰਵਿ ਰਹੇ ਰਮੁ ਰਾਮੋ ਰਮੀਤਿ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ (ਰਾਮ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ (ਰਵਿ) ਜਪ ਰਹੇ ਹੈ ਔਰ (ਰਾਮ ਰਾਮ) ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਵਿਖੇ ਰਹੇ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਭੀ ਹਮ (ਰਾਮ ਰਾਮੀਤ) ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਹੈ ਪ੍ਰਭਿ ਖੇਲੁ ਕੀਓ ਰੰਗਿ ਰੀਤਿ ॥

ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਵਿਖੇ ਆਤਮ ਰੂਪ ਰਾਮ ਬਾਪਕ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ (ਰੰਗਿ ਰੀਤਿ) ਰੰਗੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਰੀਤੀ ਪੂਰਬਕ ਸਭ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਜਗਜੀਵਨਾ ਪਰਗਾਸੁ ਕੀਓ ਗੁਰ ਮੀਤਿ ॥

ਹਰੀ ਜਗ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਪਾਸ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਯਿਹ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਚਾਦਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਨ ਮਿਲੈ ਜਿਨਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਹਰੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਧੁਰ ਸੇ ਹੀ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਪਿਓ ਮਨਿ ਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰ ਬਚਨ ਕਰ ਮਨ ਮੈ (ਗੀਤ) ਰੀਤਨ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਭਾਗਿ ਵਸੈ ਵਡਭਾਗਿ ॥

ਜਿਨ ਭਾਗਵਾਨੋ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਸਜਣ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਵਡਭਾਗੀ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੇਖਾਲਿਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀ ਹਰਿ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੇਖਾਏ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੁਹਾਵੀ ਸਫਲ ਘੜੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥

ਦਹੁ ਘੜੀ ਸੋਭਨੀਕ ਔਰ ਸਫਲ ਅਰ ਧਨ ਧਨ ਕਹਿਏ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਸਿਖਹੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥

ਹੇ ਗੁਰ ਸਿਖੋ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਣਾਵੋ ਕਯੋਕਿ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ (ਕਹਾਣੀ) ਕਥਾ ਅਕਥ ਹੈ ਭਾਵ ਬਿਆਂਤ ਹੈ ॥

ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਕਿਉ ਦੇਖੀਐ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਮੇਰਾ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਅਤੀ ਚਤਰ ਹੈ ਤਿਸ ਨਿਰਗੁਣ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਈਐ ਅਰ ਸਰਗੁਣ ਕੋ ਕੈਸੇ ਦੇਖੀਏ ?

ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਦੇਖਾਏ ਆਪਿ ਹਰਿ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਜਬ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਾਕੇ ਕਰਕੇ ਨਾਮੀ ਹਰੀ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਸਮਾਣੀ ਰਹੇ ਤਬ ਹਰੀ ਅਪਨੇ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਕੋ ਭੀ ਦੇਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਹਰੀ ਅਪਨੇ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਮੈਂ ਭੀ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਵਿਦਹੁ ਨਾਨਕੁ ਵਾਰਿਆ ਜੋ ਜਪਦੇ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ (ਵਿਦਹੁ) ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਨਿਰਬਾਣ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਤੇ ਲੋਇਣਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰੁ ਦੇਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਜਨ ਕੋ (ਦੇਇ) ਘਾਇਕਰ ਹਮਾਰੇ (ਲੋਇਣਾ) ਨੇਤ੍ਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਹਾਜਿ ਮਿਲੇਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਜਨਕੋ (ਸਹਾਜਿ) ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਹੈ ਔਰ ਮੈਨੇ ਸਜਣ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਾਤਿ ਹੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਅੰਤਰਕਰਣ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਾਤੀ ਹੈ ਕਿਯੋਕਿ ਵਹੁ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਚਿਤਵੈ ਨਾਮੋ ਪੜੈ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਵਹੁ ਨਾਮਕੋ ਹੀ ਚਿਤਵਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਪੜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਅਪਣੀ ਬਿਰਤੀਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਚਿੰਤਾ ਗਈ ਬਿਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਪਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਪਾਕੇ ਤਿਸ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਮੁ ਉਪਜੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਰਹੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਫੂਰਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੋ ਰਤਿਆ ਨਾਮੋ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਿਏ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਭੁਧੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਕੈ ਭੁਧੁ ਆਪੇ ਵਸਗਤਿ ਕੀਤਾ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਪੁਨਹ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਬਸਮੇਂ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਮਨਮੁਖ ਕਰਿ ਹਾਰਾਇਅਨੁ ਇਕਨਾ ਮੇਲਿ ਗੁਰੂ ਤਿਨ੍ਹਾ ਜੀਤਾ ॥

ਇਸ ਜਗਤ ਮੇਂ ਇਕ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਹਰਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਇਕਨਾਂ ਕੋ ਗੁਰੂ ਮੇਲ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਸਭਾਰੀ ਲੀਤਾ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਉਤਮ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਬਚਨੇ ਕਰ ਕਿਸੀ ਉਤਮ ਭਾਗ ਵਾਲੇ ਨੇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਦੁਖੁ ਦਾਲਦੁ ਸਭੋ ਲਹਿ ਗਇਆ ਜਾਂ ਨਾਉ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਦੀਤਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਸਕਾ ਦੁਖ ਅਰੁ ਦਰਿਦ੍ਰ ਸਭ ਉਤਰ ਗਿਆ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾਉਪਦੇਸ਼ੁ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਹਮ ਐਸੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਸੇਵਹੁ ਮੋਹਨੇ ਮਨਮੋਹਨੇ ਜਗ ਮੋਹਨੇ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਸਭੋ ਵਸਿ ਕੀਤਾ ॥੧੧॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਸਭੀ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੇ ਔਰ ਜਗਤ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੇ ਮੋਹਨੇ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਜਗਤਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ (ਵਸਿ ਕੀਤਾ) ਵਸੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥੧੧॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਹੈ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ ਮਨਮੁਖ ਦੁਰਜਨਾ ॥

ਬੋਧੇ ਪੁਰਸ ਮਨਮੁਖੋ ਕੇ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਰੋਗ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੋ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਰੋਗ ਕੈਸੇ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿਹੋ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਰੋਗੁ ਵਢਾਇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸਜਨਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਜਨ ਮਿਤ੍ਰ ਸੰਤ ਜਨੋ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਗਵਾਇ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਤਾਮਿ ਸਗਾਰਵਾ ਜਾਂ ਦੇਖਾ ਹਰਿ ਨੈਣੇ ॥

ਮਨ ਅਰੁ ਤਨ(ਤਾਮਿ) ਤੋ (ਸਗਾਰਵਾ) ਸਹਤ ਚੱਰਵਤਾਏ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜੋਹਰੀ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਦੇਖਾ ਜਾਵੇ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈ ਮਿਲੈ ਹਉ ਜੀਵਾ ਸਦੁ ਸੁਣੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸਕੋ(ਜਦੁ)ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਸੁਣ ਕਰ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਰੀਨਾਬ ਜਗਦੀਸਰ ਕਰਤੇ ਅਪਰੋਪਰ ਪੁਰਖੁ ਅਤੋਲੁ ॥

ਜੋ ਜਗਤ ਕਾ ਨਾਬ ਜਗਦੀਸਰ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਪੁਰਾ ਰੂਪ ਤਥਾ ਅਤੋਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰਸਿਖੇ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਸਿਖੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੋ ਹਰੀ ਆਪ ਉਤਮ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਭੀ (ਅਮੋਲ) ਬੇਕੀਮਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨੁ ਧਿਆਇਆ ਹਿਰਦੈ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਤੇ ਮਿਲੇ ਨਹੀ ਹਰਿ ਰੋਲੁ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਹਰੀ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਕੁਝ (ਰੋਲ) ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਸਚ ਖਾਤ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਬੋਲੁ ॥

ਜਿਸ (ਗੁਰ) ਪੂਜਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪੂਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹੁ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣੇ ਨਾਰਾਇਣੇ ਜਿਤੁ ਜੂਕਾ ਜਮ ਝਗੜੁ ਝਗੋਲੁ ॥੧੨॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਸਭੀ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਜਮ ਝਗੜੂਕਾ ਅਜਾਮਲਵਤ (ਝਗੋਲ) ਨਰਕ ਕਾ ਗੋਤਾ ਵਾ ਝਗੜਾ ਰੁਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੧੨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਉਦਿਆ ਸਰੁ ਸੰਧਿਆ ਗਾਵਾਰ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਤੇ ਹੁਏ ਕੋ ਜਿਸ(ਗਾਵਾਰ)ਮੂਰਖ ਨੇ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ਬਾਣ ਖੈਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਬੁਰਾ ਚਿਤਵਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਲਿਵ ਉਬਰੇ ਜਿਨ ਸੰਧਿਆ ਤਿਸੁ ਫਿਰਿ ਮਾਰ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਤੋਂ ਹਰੀ ਕੀ ਓਟ ਲੈਕੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਵਹੁ ਬਾਣ ਜਿਸਨੇ ਸੰਧਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਉਸੀ ਕੋ ਮੁੜਕੇ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਸੀ ਕਾ ਬੁਰਾ ਹੋਤਾ ਫਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਅਖੀ ਪ੍ਰੇਮਿ ਕਸਾਈਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਖੀਨ੍ ॥

ਜੋ ਅਖੀਆ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਕਸ ਬੀਚ ਆਈਆ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਦੀਵ ਹਰਿ ਵੇਲੇ (ਨਾਮ) ਪ੍ਰਸੰਸ ਹਰੀ ਕੋ ਦੇਖਤੀਂ ਹੈ ॥

ਜੇਕਰਿ ਦੂਜਾ ਦੇਖਦੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਢਿ ਦਿਓਨਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਨੇਤ੍ਰ (ਦੂਜਾ) ਦੇਖਤ ਨੂੰ ਦੇਖਤੇ ਹੋਵੈ ਤੇ ਗੋਲਕੋਂ ਮੈਂ ਸੋ ਕਢ ਦੇਈਏ ॥ ੨ ॥ ਜੇ ਕਰੇ ਸੋ ਹਰੀ ਕਹਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਨੋ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੋਈ ॥

ਜੋ ਜਲ ਬਲ ਅਰ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਅਪਰੰਪਰ) ਬ੍ਰਹਮਾਣਿਕੋਂ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹਰੀ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਲਲਾ ਜੋ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਔਰ ਛੋਟੇ ਬੜੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਵਹੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਭ੍ਰਾਤਾ ਮਿਤ੍ਰ ਤਿਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਦਾ ਔਰ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਪਿਅਹੁ ਜਨ ਕੋਈ ॥

ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬ੍ਰਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਈ ਜਪੋ ਸਭ ਕੇ ਮੁਕਤੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਜਪਹੁ ਗੋਪਾਲ ਗੁਨ ਪਰਗਟੁ ਸਭ ਲੋਈ ॥ ੧੨ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਭੀ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਜਪਣਾ ਕਰੋ ਜੋ ਸਭ (ਲੋਈ) ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ ਸਿ ਸਜਣਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਰੰਗੁ ॥

ਜੋ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਜਣੋਂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਲੁਭਿ ਲੁਭਿ ਦਰਗਹਿ ਵੇਵੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਨਾਮ ਕਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੁ ਵਿਚ (ਲੁਭਿ ਲੁਭਿ) ਲਟਕ ਲਟਕ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰੰਦੇ ਹੁਆ ਹੁਆ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਜਾਹੁ ਭਾਵ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੪ ॥ ਹਰਿ ਤੂਹੈ ਦਾਤਾ ਸਭਸਦਾ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਯਿਹ ਸਭੀ ਜੀਵ ਤੁਮਾਰੇ ਆਸ਼ਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਤੁਧੈ ਨੋ ਆਰਾਧਦੇ ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਸਭੀ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਯਾਤਰੇ ਤੂੰ ਸਭਕੋਂ ਦਾਨੁ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਦਾਤੈ ਦਾਤਾਰਿ ਹਥੁ ਕਢਿਆ ਮੀਹੁ ਵਨਾ ਸੈਸਾਰੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਉਦਾਰ ਦਾਤੇ ਜਬ ਤੇਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਥੁ ਕਢਿਆ ਤਬ ਸੈਸਾਰ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਮੀਹੁ ਬਰਸਾ ਹੈ ॥

ਅੰਨੁ ਜੰਮਿਆ ਖੇਤੀ ਭਾਉ ਕਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਸਮਾਰੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸਮਾਲਟ ਰੂਪ ਅੰਨੁ ਜਮਤਾ ਭਯਾ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿਨਾਮੁ ਅਪਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਜਨੁ ਭੀ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰੁ ਦਾਨੁ ਆਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਛਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੀਐ ਜਪੀਐ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥

ਜੋ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਪੀਏ ਤੋਂ ਮਨ ਕੀ ਸਭ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੇ ਚਰਨ ਅਰਾਧੀਅਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਤਨਾਗਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦਿ ਜੋ (ਰਤਨਾਗਰ) ਵੈਰਾਗ ਆਦਿ ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਖਾਣ ਹੈ ਤਿਸ ਵਾਹੇ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰੀਏ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇ ਫਾਟੈ ਜਮ ਕਾਗਰੁ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਮ ਕਾ ਕਾਗਰੁ ਫਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤੀਐ ਜਪਿ ਹਰਿ ਬੈਰਾਗੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ (ਬੈਰਾਗੁ) ਹੀਰਿਓਂ ਕੀ ਖਾਣ ਰੂਪ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਜੀਤ ਲਈਦਾ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਪਵਹੁ ਸਰਨਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖ ਦਾਗੁ ॥ ੧੪ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਾਤੇ ਸਭੀ ਸਤਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਨਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹੁ ਤੁਮਾਰਾ ਦੁਖ ਔਰ (ਦਾਗੁ) ਦਾਗੁ ਭਾਵ ਕਲੰਕੁ ਸਭਮਿਟ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੪ ॥ ਹਉ ਢੂੰਢੋਂਦੀ ਸਜਣਾ ਸਜਣੁ ਮੈਢੈ ਨਾਲਿ ॥

ਜਿਸ ਸਜਣ ਕੇ ਮੈਂ ਭੁੰਢ ਰਹੀ ਥੀ ਸੋ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਹਿ ਦਿਖਾਲਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਅਲਖ ਗੁਰਾ ਬਿਨਾ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਮੁਖ ਰੂਪ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਾਥਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇਹੈ ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਤਿਨਿ ਸਚੈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਬਿਨ ਉਨਸੇ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤੋ ਪੂਰਾ ਉਪਦੇਸ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੇ ਰਸ ਵਿਖੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਰਸਨ) ਜਿਹਵਾ ਰਸਾਈ ਅਰਥਾਤ ਤਦਰੂਪ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਅਥ ਵਾਰ ਕਾ ਮਹਾਤਮੁ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਕੋ ਸੁਣੈ ਕੋ ਉਚਰਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥

ਕੋਈ ਇਸਕੋ ਰਾਗ ਮੈਂ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ਔਰ ਕੋਈ ਸੁਣਨ ਕਰੈ ਅਰਥ ਉਚਰ ਕਰ ਕਹ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾਇ ਦੇਵੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਵੈ ॥

ਤਿਸਕੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲੁ ਉਤਰੁ ਜਾਵੇਗੀ ਔਰ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਮਨ ਬਾਝਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਮੇਟੀਐ ਹਰਿਕੋ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਇਸ ਵਾਰ ਦੁਆਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਕਰੇਗਾ ਆਵਣਾ ਜਾਵਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਲਾਅਰਮਰਨਾਤਿਸਕਾ (ਮੇਟੀਐ) ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਆਪਿ ਤਰਹਿ ਸੰਗੀ ਤਰਾਹਿ ਸਭ ਕੁਟੰਬੁ ਤਰਾਵੈ ॥

ਵਿਚ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਆਪ ਤੋ ਤਰ ਜਾਵੇਗਾ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸੰਗੀ ਭੀ ਸਭ ਤਰ ਜਾਵੇਗੇ ਔਰ ਸਮੂਹ ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥ ੧੫ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੁੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ੧ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਕਾਨੜਾ ਬਾਲੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਉਕੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਐਸੇ ਰਾਮਰਾਇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਜੈਸੇ ਦਰਪਨ ਮਾਹਿ ਬਦਨ ਪਰਵਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀਸੇ ਕੇ ਬੀਚ (ਬਦਨ) ਮੁਖ ਕੀ ਛਾਪਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁਖ ਹੀ ਪ੍ਰਵਾਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥

ਬਸੈ ਘਟਾ ਘਟ ਲੀਪੈ ਨ ਛੀਪੈ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਰਸ ਬਸਤਾ ਹੈ ਲਿਪਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ (ਛੀਪੈ) ਛਪਤਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਾ ਜਾਤੁ ਨ ਦੀਸੈ ॥ ੧ ॥

ਬੰਧਨੋਂ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੈ ਔਰ (ਜਾਤੁ) ਜਨਮਤਾ ਮੁਕਤਾ ਭੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਪਾਨੀ ਮਾਹਿ ਦੇਖੁ ਮੁਖੁ ਜੈਸਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਨੀ ਕੇ ਬੀਚ ਮੁਖ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੋ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਬੀਠਲੁ ਐਸਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕਾ ਬੀਠਲੁ ਸੁਆਮੀ ਐਸਾ ਹੀ ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਯਿਹ ਭੀ ਪੂਰਬਵਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਤੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਚਾਰੁ ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਮਾ ਰਾਮ ਰਾਮੇ ਅਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਪ੍ਰਤਿਪਰੇ
ਤੁਮਰੇ ਤੂ ਬਡ ਪੁਰਖੁ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਰਾਮ(ਰਾਮ)ਸ਼ੁਭ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਰਮੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਫਜਨ ਮੇ ਤਤਪਰ ਹੁਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ
ਭਾਵ ਤੂੰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਤੂੰ ਹੈਂ ਹਮ ਬਾਲਿਕ ਜੀਵ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤੂੰ ਪੁਰਖ ਸਭ ਸੇ ਵਡਾ ਔਰ ਮੇਰਾ
ਪਿਤਾ ਔਰ ਮਾਤਾ ਵਡ ਰਖਕ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਅਸੰਖ ਅਗਮ ਹਹਿ ਅਗਮ ਅਗਮ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ (ਅਸੰਖ) ਅਗਿਣਤ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਇਆ ਤੂੰ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਅਗੰਮ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੇਰੀ
ਮਿਤ ਕੋ ਕੋਈ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਣੀ ਗਿਆਨੀ ਸੁਰਤਿ ਬਹੁ ਕੀਨੀ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣੀ ਗਿਆਨੀ ਜਨੋਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ(ਸੁਰਤਿ)ਸਮਝ ਕਰੀ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕੋ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ॥੧॥

ਗੋਬਿਦ ਗੁਣ ਗੋਬਿਦ ਸਦ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਗੋਬਿਦ ਅਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਹ ਗੋਬਿਦ ਜੀ (ਗੋ) ਬੇਦਾ ਵਾਰੇ (ਬਿਦ) ਜਾਣਨੇ ਜੋਗ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਛਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਗੋਬਿਦ ਤੇਰੇ
ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ॥

ਤੂ ਅਮਿਤਿ ਅਤਲੁ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਬਹੁ ਜਪੀਐ ਬਾਹ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ (ਅਮਿਤਿ) ਅਪ੍ਰਮਾਣ ਹੋ ਤੋਲ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਭੀ ਪਰਾ ਹੈਂ ਬਹੁਤੇ
ਜਪੀਓ ਨੇ ਭੀ ਤੇਰਾ ਬਾਹ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ॥ ੨ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਤੁਮਰੀ ਜਨ ਮਾਧੋ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿਗਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮਾਧਵ ਸੰਤ ਜਨ ਮਨ ਕਰਕੇ ਆਪ ਜੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿਗਾਇਆ ਭਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋਗਾਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਤੁਮ ਜਲ ਨਿਪਿ ਹਮ ਮੀਨੇ ਤੁਮਰੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਕਤਹੂ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਤੁਮ ਜਲ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹੋ ਹਮ ਆਪ ਕੇ ਮੀਨ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕਹੀਂ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੩ ॥

ਜਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਮਧਸੂਦਨ ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮਧਸੂਦਨ ਮੁਖ ਦਾਸ ਕੋ ਕਿਰਪਾ ਦਿਖਾਈ ਕਰੋ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਜਪਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥

ਮੈ ਮੂਰਖ ਅੰਧੁਲੇ ਨਾਮੁ ਟੇਕ ਹੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਮੁਖ ਮੂਰਖ ਜਨ ਅੰਧਲੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਓਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮੁ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿਜਨੁ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਹਸਿਆ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ

ਭਗਤਿ ਬਨੀ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਪ੍ਰਭਿ ਲਿਖਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾਂ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤਾ ਹੂਆ ਹਸਿਆ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥ ਹੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ
ਕੀ ਸਿਖਤਾ ਕਰ(ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ (ਬਨੀ) ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਈ ਹੈ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਨੇ ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਭਗਤੀ ਕਾਦੇਨਾ
ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖ ਦੀਆ ਬਾ ॥

ਗੁਰਕੇ ਪਗ ਸਿਮਰਉ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਹਿ ਰਹਿ ਧਸਿਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਚਾੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਸਿਮਰਤਾ ਹੂੰ ਖੇਡੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਸਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਸਾਦੀ ਘਸਿ ਬੰਦਨੁ ਜਸੁ ਘਸਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤੀ ਜਗਤ ਵਿਖੇ (ਸਾਰੀ), ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਜਸੁ (ਘਸਿਆ) ਬਾਰੰਬਾਰ ਉਚਾਰਨ

ਕੀਆ ਹੈ ਸੇ ਯਿਹੀ ਮਾਨੋ ਬੰਦਨੁ ਘਸਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਜਸ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਭਗਤ ਕੀ ਜਸੁ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧੀ ਵੇਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਸਭਿ ਸਾਕਤ ਖੋਜਿ ਪਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨੇ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਔਰ ਜਾਕਤ ਲੋਗਸਭ ਤਿਨਕੇ (ਖੋਜਿ ਪਇਆ) ਪੀਛੇ ਪਛਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਛਿੰਦ੍ਰ ਦੇਖ ਕਰ ਦੁਖ ਦੇਣ ਦੀ ਇਛਾ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗਿ ਚਲਿਓ ਨਰ ਨਿੰਦਕੁ ਪਗੁ ਨਾਗਨਿ ਛੁਪਿ ਜਲਿਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਪੂਰਬ (ਕਿਰਤ) ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੁਏ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ ਕਾਪੜਾ ਬਾ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਨਿੰਦਕ (ਚਲਿਓ) ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੁਆ ਔਰ ਤਿਸਕੇ (ਪਗੁ) ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਈਰਖਾ ਰੂਪ ਸੁਪਨੀ ਸੇ ਛੁਹ ਕਰਕੇ ਜਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨਕੇ ਤੁਮ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਜਨ ਰਖਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਰਖਕ ਹੇ ਔਰ ਆਪਨੇ (ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ) ਸਭ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਕਹਾ ਭਇਆ ਦੈਤਿ ਕਰੀ ਬਖੀਲੀ ਸਭ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਰਿ ਪਰਿਆ ॥ ੩ ॥

ਕਹਾ ਹੁਆ ਜੋ ਪ੍ਰਯੋਗਲਾਭ ਭਗਤ ਕੇ ਸਾਥ ਦੈਤ ਹਰਨਾਖਸ ਨੇ ਬਖੀਲੀ ਭਾਵ ਬੁਰਾਈ ਕਰੀ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਬੁਰਾਈਆ ਕਰ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸਾਕਤੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਨਸ਼ਟ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅਜੰਤ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਏ ਸਭਿ ਕਾਲੈ ਮੁਖਿ ਗ੍ਰਸਿਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਤਨੇ ਛੋਟੇ ਬੜੇ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸਭੀ ਕੋ ਕਾਲ ਨੇ ਮੁਖ ਕਰਕੇ (ਗ੍ਰਸਿਆ) ਖਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਇਆ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਤੈਨੇ ਆਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਹੈ ਯਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਭੀ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨਿ ਪੜਾ ਹੂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪੁ ਜਪਿ ਜਗੰਨਾਥੇ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ

ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇਓ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਦੁਖ ਲਾਥੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਜਪ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸਭ

(ਕਿਲਬਿਖ) ਪਾਪ ਅਰ ਦੁਖ ਹਮਾਰੇ (ਲਾਥੇ) ਉਤ੍ਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਰਸਨਾ ਏਕ ਜਸੁ ਗਾਇ ਨ ਸਾਕੈ ਬਹੁ ਕੀਜੈ ਬਹੁ ਰਸੁਨਥੇ ॥

ਮੇਰੀ ਜਿਹਵਾ ਏਕ ਹੈ ਤੇਰੇ ਜਸਕੇ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਗਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਤਾਤੇ ਮੇਰੀ ਏਕ ਰਸਨਾ ਮੇ ਬਹੁਤ ਕਰਿ ਵੀਜੀਏਹੇ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਹੈ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਸ ਗਾਵਾਂ ॥ ਇਸ ਸਬਦ ਮੇਂ ਬੇ ਤੁਕਾਤ ਹੈ ॥

ਬਾਰ ਬਾਰ ਖਿਨੁ ਪਲ ਸਭਿ ਗਾਵਹਿ ਗੁਨ ਕਹਿ ਨ ਸਕਹਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਨਥੇ ॥ ੧ ॥

ਬਾਰਬਾਰ ਖਿਨੋਂ ਅਰ ਪਲੋਂ ਮੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਾਰੇ ਸਭ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਲੋਚਹ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਖਨਥੇ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਾਰੇ ਦੇਖਨੇ ਕੋ ਹਮ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮ ਬਝਦਾਤੇ ਜੀਅ ਜੀਅਨ ਕੋ ਤੁਮ ਜਾਨਹੁ ਹਮ ਬਿਰਥੇ ॥ ੨ ॥

ਤੁਮ ਬਝੋ ਹੋ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਜੀਵ ਕੇ ਵਾ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ਔਰ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਕੋਈ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਬਤਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕਹੁ ਤਿਨਕਉ ਕਿਆ ਦਿਨਥੇ ॥

ਕੋਈ ਐਸੇ ਪੁਛੇ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ (ਪੰਥੁ) ਰਸਤਾ ਬਤਾ ਦੇਵੇ ਤਉ ਤਿਸਕੋ ਕਿਆ (ਦਿਨਥੇ) ਦੇਵੇ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਉ ਅਰਪਿ ਅਰਾਪਉ ਕੋਈ ਮੇਲੈ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਥੇ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਤਿਸਕੇ ਅਰਪ ਦੇਵੋਂ (ਅਰਪਿ ਅਰਾਪਉ) ਅਰਪਣੇ ਕਾ ਜੋ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭੀ ਅਰਪ ਦੇਵੋਂ ਭਾਵ ਬੰਕਾਰ ਤਿਆਗ ਦੇਵਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਮੇਲੈ ਮੇਲੇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿਕੇ ਗੁਨ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਬਹੁ ਸੋਭਾ ਹਮ ਤੁਝ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਰਨਥੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਗੁਣ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਹਿਤ ਸੋਭਾ ਕੇ ਬਹੁਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਬੋਝੇ ਕਰਕੇ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਯਥਾ ਗਿਰਧਾਰੀ ਗੋਪਾਲ ਆਦਿਕ ॥

ਹਮਰੀ ਮਤਿ ਵਸਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੇ ਜਨ ਨਾਨਕ-ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੀ ਭੁਧੀ ਆਪਕੇ (ਵਸਗਤਿ) ਅਧੀਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੇ ਸੁਆਮੀ

ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਹੋ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਹਰਿਗੁਨ ਅਕਥ ਸੁਨਬਈ ॥

ਧਰਮੁ ਅਰਥੁ ਸਭੁ ਕਾਮੁ ਮੋਖੁ ਹੈ ਜਨ ਪੀਛੈ ਲਗਿ ਫਿਰਬਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਥ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸੁਣਨੋਂ ਕਰਕੇ (ਸੁਨਬਈ) ਸੁਨਾ ਹੈ ਧਰਮ ਅਰਥ ਅਰ ਕਾਮ ਮੋਖ ਇਹ ਸਭੀ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ (ਜਨ) ਦਾਸੇ ਕੇ ਪੀਛੈ ਲਗੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੈ ਹਰਿਜਨੁ ਜਿਸੁ ਬਡਭਾਗੁ ਮਥਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਪਿਆਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਬਡੇ ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਹ ਦਰਗਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲੇਖਾ ਮਾਰੈ ਤਹ ਛੁਟੈ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਬਈ ॥ ੨ ॥

ਜਹਾਂ ਤੇਰੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਵੇ ਜੋ ਧਰਮਰਾਜ (ਲੇਖਾ) ਹਿਸਾਬ ਮਾਰੀਗਾ ਤਹਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪਿਆਇ ਕਰ ਛੁਟਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਮਰੇ ਦੋਖ ਬਹੁ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਲਗਬਈ ॥

ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਕੋ ਦੋਖ ਹਮਾਰੇ ਇਕਤ੍ਰ ਹੁਏ ਹਾਂ ਔਰ ਹੇਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਦੁਖ ਔਰ ਪਾਪ ਮੈਲ (ਲਗਬਈ) ਲਗੀ ਹੁਈ ਥੀ ॥

ਗੁਰਿ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਜਲਿ ਨਾਵਾਏ ਸਭ ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪੁ ਗਬਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੇ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਲ ਮੈਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭੀ ਵਡੇ ਛੋਟੇ ਪਾਪ (ਗਬਈ) ਨਸਟ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨਕੈ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਜਬਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਆਮੀ ਦਾਸੇ ਕੋ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਭਗਤ ਜਨ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਹ ਅੰਤੀ ਅਉਸਰੁ ਆਇ ਬਨਤੁ ਹੈ ਤਹ ਰਾਖੈ ਨਾਮੁ ਸਾਬਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਜਗਾ (ਅੰਤੀ) ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਅੰਤੀ ਕਠਨ ਸਮਾ ਆਇ ਕਰ ਬਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਹਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ (ਸਾਬਈ) ਸਾਥੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਨ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਜਗਨਬਈ ॥

ਹੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ (ਜਨ) ਦਾਸ ਮਨਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੇ ਗਾਵਤੇਹੋਂ ਪੁਨਹ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਪ੍ਰਭ ਬਾਣੀਕਰਕੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਪਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਪਾਬਰ ਰਖੁ ਬੁਝਬਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜਨੋਂ ਕੇ ਰਖਕ ਹਮ ਪਬਰ ਵਤ ਭਾਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭੂਬਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਮਰੀ ਚਿਤਵਨੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ॥ ਅਉਰੁ ਕੋਈ

ਨਿੰਦ ਕਰੈ ਹਰਿ ਜਨਕੀ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਕਾ ਕਹਿਆ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੀ ਚਿਤਵਨੀ ਕੋ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਜਨ ਕੀ ਜੋ ਕੋਈ ਔਰ ਪੁਰਸ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕਾ ਕਹਿਨਾ ਤੂੰ ਏਕ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅਉਰ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਅਚੁਤੁ ਜੋ ਸਭਤੇ ਉਚ ਠਾਕੁਰੁ ਭਗਵਾਨੈ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ (ਅਚੁਤ) ਅਗਿਝ ਅਵਰ ਸਰਬ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੂੰ ਸਭਤੇ ਉਚਾਨਾਕਰਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਤੇ ਕਾਲੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਵੈ ਹਰਿ ਜਾਨੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਜੋ ਸਮ (ਜੋਹਿ) ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਜੋ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਜਾਨ ਕੇ ਦਾਸ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਛਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕਉ ਰਾਖਿ ਲੇਇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਾਕਉ ਸੁਮਤਿ ਦੇ ਪੈ ਕਾਨੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਮੀ ਜਿਸਕੇ ਤੂੰ ਰਾਖ ਲੇਤਾ ਹੈ (ਪੈ) ਬਹੁਤੇ ਤਿਸਕੇ ਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਸੁਮਤਿ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਤਾਵਨਿਕਟ ਹੋਕਰ ਸਿਖਤਾ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਤਾਕਉ ਕੋਈ ਅਪਰਿ ਨ ਸਾਕੈ ਜਾਕੀ ਭਗਤਿ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਨੈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਤੂੰ ਮਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਭਗਤ ਜਨ ਕੇ ਦੁਖ ਦੇਣੇ ਕੋ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕੇ ਚੋਜ ਵਿਵਾਨ ਦੇਖੁ ਜਨ ਜੋ ਧੋਣਾ ਖਰਾ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਛਾਨੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜਨ ਹੋਂ ਸੋ ਤੇਰੇ (ਚੋਜ) ਕੋਤਕ (ਵਿਭਾਨ) ਅਸਰਰਜ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਕੋਸੇ ਹੈਂ ਖੋਟੇ ਅਜ ਖਰੇ ਕੇ
ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤਰ ਮੈਂ ਪਛਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਾਤੇ ਜਨਕਉ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ ਰਿਦ ਸੁਪ ਮਿਲੈ ਖੋਟੈ ਪਛੁਤਾਨੈ ॥ ੩ ॥

ਇਸਤੇ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਅਭਿਅੰਤ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਸੁਪ ਹੋਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਸਾਭ ਅਭੇਦ ਹਏ ਹੈਂ ਔਰ ਖੋਟੇ
ਮਨਮੁਖ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਤੁਮ ਹਰਿ ਦਾਤੇ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਇਕੁ ਮਾਂਗਉ ਤੁਝ ਪਾਸਹੁ ਹਰਿ ਦਾਨੈ ॥

ਹੇ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ (ਹਰਿ) ਸਰਥ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਇਕ ਦਾਨ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਕਰੇ
ਕਿਆ ਮਾਂਗਤੇ ਹੋ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੀਜੈ ਸਦ ਬਸਹਿ ਰਿਦੈ ਮੋਹਿ ਹਰਿ ਚਰਾਨੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੇ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਹਰ ਪਕਾਰ ਹੇ ਹਰੀ ਏਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਸਦੀਵ ਹੀ ਤੇਰੇ
ਜਰਨ ਕਮਲ ਮੇਰੇ ਚਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਤੇ ਰਹੇਂ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਕਾਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹਮ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵਹਗੇ ॥

ਹਉ ਤੁਮਰੀ ਕਰਉ ਨਿਤ ਆਸ ਪ੍ਰਭ ਮੋਹਿ ਕਥ ਗਲ ਲਾਵਹਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਨਿਧੀ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੀਏ ਹਮ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵੇਂਗੇ ਮੈਂ ਤਮਾਰੀ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ
ਆਸਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੂੰ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਕਥ ਕੰਨ ਮੈਂ ਲਗਾਵੇਂਗੇ ਭਾਵੇਂਗੇ ਕਥ ਅਭੇਦ ਕਰੇਂਗੇ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਮੁਗਧ ਇਆਨ ਪਿਤਾ ਸਮਝਾਵਹਗੇ ॥

ਹਮ ਬਾਲਕ (ਮੁਗਧਇਆਨ) ਅਤੀ ਅਗਿਆਤ ਹੈਂ ਔਰ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੇ ਪਿਤਾ ਮੁਝ ਆਪਸਮਝਾਇ ਲੇਵੇਂਗੇ ॥

ਸੁਤੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭੂਲਿ ਬਿਗਾਰਿ ਜਗਤ ਪਿਤ ਭਾਵਹਗੇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਭੁਲ ਸੇ ਬਿਗਾੜ ਭੀ ਕਰ ਦੇਵੇ ਤੋ ਭੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪਿਤਾ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਇ ਹੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵੇਂਗੇ ਹਮ ਰਾਹੋਂ
ਭੂਲ ਸੇ ਅਯੋਗ ਕਰਮ ਭੀ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਮਕੋ ਹੂੰ ਬਖਸ ਲੇਵੇਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਸੋਈ ਹਮ ਪਾਵਹਗੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਕੁਛ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦੇਵੇਂਗੇ ਸੋਈ ਹਮ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂਗੇ ਵਾ ਜੋ ਤੁਮ ਦੇਤੇ ਹੋ ਸੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹਿ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਨਉਰ ਜਿਸੁ ਪਹਿ ਹਮ ਜਾਵਹਗੇ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਕੇ ਦੂਸਰੀ ਜਗਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪਾਸ ਹਮ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਹਰਿ ਭਾਵਹਿ ਭਗਤਿ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਭਾਵਹਗੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਵਤੇ ਹੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਤਿਨਕੋ ਭਾਇ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ਜੋਤਿ ਰਲਿ ਜਾਵਹਗੇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ (ਜੋਤਿ) ਗਿਆਤ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋਤੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਜੋਤ ਕੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਹਮ (ਰਲਿ) ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਆਪਿ ਲਿਵ ਲਾਵਹਗੇ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤੁਮ ਆਪੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇ ਕਰ ਆਪੇ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਬਿਰਤੀ ਅਪਨੇ ਵਿਖੇ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਂਗੇ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰਿ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਵਹਗੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਆਪ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੂੰ ਭਾਵੇਂਗੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆ
ਆਪ ਮੇਰੀ ਲਾਜ ਕੇ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰਾ ਰਖਾਇ ਲੇਵੇਂਗੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਭੋਪਾਲੀ ਰਾਗ ਕੀ ਸੰਗਿਆ ਹੈ ॥

ਕਲਿਆਨੁ ਭੋਪਾਲੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਸੁਆਮੀ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਨੁ ਨਾਰਾਇਣੇ ॥ ਸਗਲ ਭਗਤ

ਜਾਚਹਿ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਭਵਨਿਪਿ ਤਰਣੁ ਹਰਿ ਚਿੰਤਾਮਣੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਸੁਆਮੀ ਹੇ ਨਾਰਾਇਣ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸੰਪੂਰਨ ਭਗਤ
ਜਨ ਤੇਰੇ ਸੇ ਹੀ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ ਪਾਰ ਤਰਨੇ ਕੋ (ਤਰਣ)
ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਕੇ ਚਿੰਤਾਮਣ ਵਤ ਹੈਂ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜਗਦੀਸ ਦਮੋਦਰ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗੋਬਿੰਦੇ ॥

ਹੇ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦਿਆਲ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦਮੋਦਰ ਹਰੀ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ੍ਹ ਸ੍ਰੀਰਾਮੁ ਪਿਆਇਆ ਗੁਰਮਤਿ ਮੁਰਾਰਿ ਹਰਿ ਮੁਕੰਦੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਹਰੀ ਮੁਕੰਦ ਮੁਰਾਰੀ ਜਿਨ੍ਹ ਪੁਰਸੋ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਯਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਨਿਰਭਉਦੇਹੀ ॥੧॥

ਜਗਦੀਸੁਰ ਚਰਨ ਸਰਨ ਜੋ ਆਏ ਤੇ ਜਨ ਭਵਨਿਪਿ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥

ਹੇ ਜਗਦੀਸੁਰ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਦੀ ਸਰਣ ਆਏ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਰੂਏ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪੈਸ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪੈਸ ਕੇ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਰਖਤਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥

ਰਾਗੁ ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਮਾਰੈ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥ ਅਲਿ ਮਕਰੰਦ ਚਰਨ

ਕਮਲ ਸਿਉ ਮਨੁ ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ ਰੀਝੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਮਾਰੇ ਉਪਰ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀਏ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੋ ਭਵਰੇ ਵਤ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ (ਮਕਰੰਦ) ਰਸ ਮੈਂ (ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ) ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ (ਰੀਝੇ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ॥ ਪਪੀਹੇ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਕਰ ਨਾਮ ਕੇ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਨੁ ਜਲਾ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੁਮੈ ਹਰਿ ਬ੍ਰਿਣ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕਉ ਦੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਔਰ ਜਲੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਕੁਛ ਕਾਮਨਹੀਂ ਮੁਝ ਪਪੀਹੇ ਕੋ ਸ੍ਰਾਂਤੀ ਰੂਪ ਏਕ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬ੍ਰਿਣ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਮਿਲਬੇ ਨਾਹੀ ਸੰਤੋਖਾ ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜੀਜੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਕੇ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸ੍ਰਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਵਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾਚਿਕੁ ਨਾਮੁ ਜਾਚੈ ਜਾਚੈ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ (ਜਾਚਿਕੁ) ਭਿਖਾਰੀ (ਜਾਚੈ ਜਾਚੈ) ਬਾਰੰਬਾਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸਰਬ ਪਾਰ ਸਰਬ ਕੇ ਨਾਇਕ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਕੇ ਦਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੁਮ ਕੈਸੇ ਹੋ ਸਰਪ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪੁਨਹ ਸਰਬ ਕੇ (ਨਾਇਕ) ਸੁਆਮੀ ਹੋ ਔਰ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ॥

ਕੋਤੀ ਕੋਤੀ ਮਾਂਗਨਿ ਮਾਂਗੈ ਭਾਵਨੀਆ ਸੋ ਪਾਈਐ ॥ ੧ ॥

(ਕੋਤੀ) ਕਿਤਨੀ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ (ਕੋਤੀ) ਬਹੁਤੀ ਵੇਰ ਵਾ ਬਹੁਤੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ (ਮਾਂਗਨਿ) ਭਿਖਾਰੀ ਹੋਕੇ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਭਾਵਨੀਆ) ਸਰਧਾ ਪੂਰਬਕ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੇ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਫਲ ਸਫਲ ਸਫਲ ਦਰਸੁ ਰੇ ਪਰਸਿ ਪਰਸਿ ਗੁਨ ਗਾਈਐ ॥

ਪੁਨਹ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਪਰਸਿ ਪਰਸਿ) ਅਰਥਾਤ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਪਾਇ ਕਰ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਤਤ ਤਤ ਸਿਉ ਮਿਲੀਐ ਹੀਰੈ ਹੀਰੁ ਬਿਧਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੀਰਾ ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਰੂਪ ਹੀਰੇ ਕੇ ਬੇਧੀਏ ਔਰ ਤਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਤਤ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲ ਜਾਵੀਏ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮੇਰੇ ਲਾਲਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ॥ ਸਦ ਨਵਤਨ ਮਨ ਰੰਗੀ ਸੋਭਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ (ਲਾਲਨ) ਪਿਆਰੇ ਕੀ ਜੋ ਸੋਭਾ ਹੈ ਸਦਾ ਨਵੀਨ ਹੈ ਤਿਸ ਸੋਭਾ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਬਿਚਤੀ ਰੰਗੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੈਵਹੁਕੈਸਾ ਹੈ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼-ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰਾ ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਜਸੁ ਮੰਗੀ ॥ ੧ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਔ ਸ਼ਿਵਜੀ ਸਿਧ ਔਰ ਮੁਨੀਸ਼੍ਵਰ ਪੁਨਹ (ਇੰਦ੍ਰਾ) ਲਭਾਮੀ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਜਿਸਕੀ ਜਸ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਕਾ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੋਗ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਸੇਖ ਨਾਰੀ ਸਗਲ ਜਪਹਿ ਤਰੰਗੀ ॥

ਜੇਗ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀ ਔਰ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਾਲੇ ਪੁਨਹ ਸੋਧਨਾਗ ਜੀ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮਕੋਜਪਤੋਹੈ
ਵਹੁ ਆਪ (ਤਰੀਕੀ) ਲਹਿਰਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਗਤ ਤਿਸਕੀਆ ਲਹਿਰਾਂ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਸਦ ਸੰਗੀ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸਦੀਵ ਸੰਗੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤੇਰੈ ਮਾਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਾਨਿ॥ ਨੈਨ ਬੈਨ ਸ੍ਵਨ ਸੁਨੀਐ ਅੰਗ ਅੰਗਸੁਖਪ੍ਰਾਨਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਹੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੋ (ਮਾਨਿ) ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਜੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਵੇਗਾ ॥ (ਨੈਨ) ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਸਰਬ ਰੂਪ ਕਰ
ਹਰੀ ਕੋ ਦੇਖੀਏ ਔਰ (ਬੈਨ) ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗਾਈਐ ਔਰ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸ੍ਵਣ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ
ਤਿਸਕੇ (ਅੰਗ) ਸਰੂਪ ਕੇ ਸਾਥ (ਅੰਗੇ) ਰਿਦੇ ਕੋ ਮਿਲਾਵੀਏ ਤੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਇਤਉਤ ਦਹਦਿਸਿ ਰਵਿਓ ਮੇਰ ਤਿਨਹਿ ਸਮਾਨਿ ॥ ੧ ॥

(ਇਤਉਤ)ਇਧਰ ਉਧਰ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਬੜਾਪਕ ਹੋਰਹਾ ਹੈ (ਮੇਰ) ਪਰਬਤਔਰਤ੍ਰਿਣੋਂ ਮੈਂਸਮਾਨਸਤਾਕਰਪੂਰਨਹੈ॥੧॥

ਜਤ ਕਤਾ ਤਤ ਪੇਖੀਐ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਪਰਧਾਨ ॥

ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਹਰੀ ਬਿਆਪਕ ਹੈ ਜੋ ਪਤੀ ਪਰਧਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿਰਮੋਦੀ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਮਿਟੇ ਕਥੇ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ (ਕਥੇ) ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਭ੍ਰਮ ਅਰ ਭੈ ਮਿਟਤੈਹੈ॥੨॥੧॥੪॥
ਸਤਿਸੰਗ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਨ ਨਾਦ ਧੁਨਿ ਅਨੰਦ ਬੇਦ

ਕਬਤ ਸੁਨਤ ਮੁਨਿਜਨਾਂ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਸੰਗਤੋਂ ਅਨੰਦ ਪੂਰਬਕ ਬੇਦ ਕੀ ਧੁਨੀ ਸਹਿਤ ਹਰੀ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਨਾਦ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਸੰਤ ਮੰਡਲ
ਮੈਂ ਮੁਨੀ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਮੂਹ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਅਰ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਮਾਨ ਦਾਨ ਮਨ ਰਸਿਕ ਰਸਨ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਹ ਪਾਪ ਖੰਡਲੀ ॥ ੧ ॥
ਤਿਨਕੇ ਆਤਮਾ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਹਰੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈ ਮਾਨ ਦੇਤੇ ਹੈ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ
ਹੋਕਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪਾਪ(ਖੰਡਲੀ)ਨਸ਼ਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਗਿਆਨ ਭੁਗਤਿ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਤਤ ਬੇਤੇ ਜਪੁ ਤਪੁ ਅਖੰਡਲੀ ॥

ਜੋਗ ਜੁਗਤੀ ਕਰ ਗਿਆਨ ਹੀ (ਭੁਗਤਿ) ਖਾਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ ਗਿਆਤ
ਕਰ ਤਤੁਬੇਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਪ ਤਪ ਕੋ (ਅਖੰਡਲੀ) ਨਿਰੰਤਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਨਾਨਕ ਕਛੂ ਦੁਖੁ ਨ ਡੰਡਲੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਜੋਤਿ) ਜੋਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਥ ਤਾਏ ਪੋਤੇ ਵਤ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੋ ਭੁਭ ਜਨਮਾਦਿ ਔ ਜਮਾਦਿ
ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਔਰ ਡੰਡ ਲੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਉਨੁ ਬਿਧਿ ਤਾਕੀ ਕਹਾ ਕਰਉ ॥ ਧਰਤ

ਧਿਆਨੁ ਗਿਆਨੁ ਸਸਤ੍ਰਗਿਆ ਅਜਰ ਪਦੁ ਕੈਸੇ ਜਰਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਕਵਨ ਬਿਧੀ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਕਿਆ ਜਤਨ ਕਰੂੰ (ਸਸਤ੍ਰਗਿਆ) ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋਗਿਆਤਾਹੋਕਰ
ਪੁਰਸ਼ ਜਿਸਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਤੋ ਹੈਂ ਔਰ ਗਿਆਨ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅਜਰ ਪਦ ਕੈਸੇ ਜਰੋਂ ਅਰਥਾਤ ਕੈਸੇਧਾਰਨਕਰੂੰ॥

ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰ ਕੈ ਦਰਿ ਸਰਨਿ ਪਰਉ ॥ ੧ ॥

ਬਿਸਨ ਜੀ ਅਰ ਸਿਵਮੀ ਪੁਨਰ ਸਿਧ ਮੁਨੀਸੁਰ(ਇੰਦ੍ਰ)ਲਛਮੀ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਦੇਵਤਓ ਮੈਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕਿਸਕੇ ਦੁਆਰੇ ਕੀ
ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੋਂ ॥ ੧ ॥

ਕਾਹੂ ਪਹਿ ਰਾਜੁ ਕਾਹੂ ਪਹਿ ਸੁਰਗਾ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਮੁਕਤਿ ਕਹਉ ॥

ਇਨ ਮੈਂ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਤੋ ਰਾਜੁ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਸੁਰਗੁ ਹੈ ਔਰ ਭੁਭੋਂ ਮਧੇ ਕੋਟੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ
ਮੇਥ ਕੈਸੇ ਮਿਲੇ ॥ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪਾਈਐ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਗਹਉ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮਕਾ ਰਸ ਪਾਵਟੇਕਰ ਹੋਤੀਹੈ॥ਪ੍ਰਸਨ॥ ਨਾਮ ਕਹਾ ਸੇ ਮਿਲੇਉਤ੍ਰ॥ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸਰਨ
ਸੇ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਸੰਤੋ ਕੀ ਚਰਨ ਸਰਣ ਪਕੜੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤਿ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਸਖੇ ॥

ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਕਲਿ ਕਾਲ ਜਾਲ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸਨੁ ਹਰਿ ਰਖੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਪਤੀ ਦਯਾਲੂ ਪੁਰਖ ਹੋ (ਸਖੇ) ਮਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੂੰ ਗਰਭ ਜੂਨੀ ਅਰ ਕਲੀ ਕਾਲ ਕੋ(ਜਾਲ) ਸਮੂਹ ਦੁਖੋ
ਕੋ (ਬਿਨਾਸਨ) ਨਸੂ ਕਰਕੇ (ਰਖੇ) ਰਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਧਾਰੀ ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ਟੇਕ ਮੇਰੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਨਾਮੀ ਮੈਨੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਹੇ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਮੇਰੀ (ਟੇਕ) ਓਟ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਨਾਥ ਦੀਨ ਆਸਵੰਤ ॥ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ਮਨਹਿ ਮੰਤ ॥ ੨ ॥

ਮੈਂ ਅਨਾਥ ਅਰੁ ਦੀਨੁ ਆਸਵੰਤੁ ਤੂੰ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਏਕ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਮੰਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਨੁ ॥ ਸਰਬ ਜੁਗ ਮਹਿ ਤੁਮ ਪਛਾਨੁ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਐਰ ਬੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾਹੂੰ ਸਰਬਜੁਗੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇਕੋ ਪਛਾਨਤਾਹੂੰ ਭਾਵ ਆਦਿ ਰੂਪ ਕਰਕੇਜਾਨਤਾਹੂੰ॥੩॥

ਹਰਿ ਮਨਿ ਬਸੇ ਨਿਸਿ ਬਾਸਰੇ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ ਆਸਰੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਆਪ ਮੇਰੇਮਨ ਮੈਂ ਬਸੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੇ ਕੋਤੇਰਾਹੀ ਆਸਰਾਹੈ॥੪॥੪॥੭॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪੀਐ ਭਗਵਾਨ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਸਦਾ ਸੁਖ ਕਲਿਆਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਏਹੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੁ ਜੋ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਜਾਪੀਐ) ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਰਹੀਏ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖ ਅਰੁ ਹਮਰੀ ਕਲਯਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਭਏ ਗਾਏ ਗੁਨ ਗੁਪਾਲ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਭਏ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰੇ ਨਾਨਿਅਾ ਦੁਖ ਕਾਲ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਕਾਲ ਕਾ ਦੁਖ ਭਾਗ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਿਆ ਕਰਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਸੇਵ ॥ ਨਾਨਕ

ਦਾਸ ਸਰਣਾਗੰਤੀ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਦੇਵ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਯਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪੂਰਨ
ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਮੈਂ ਦਾਸ ਨੇ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੮ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੁ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ

ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਨਿਹਚਲੁ ਸਬੁ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ਯਾਤੇ ਹਮਾਰੇ ਮਨੋਰਥੋਂ ਕੋ(ਜਾਣ)ਜਾਣਤਾਹੈਂ ਹੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ੍ਹੀ
ਕਰੁ ਐਰ ਤੂੰ ਅਚਲ ਅਰ ਸਚ ਰੂਪ(ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਹੈਂ ਐਰ (ਨੀਸਾਨੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਆਨ ਨ ਕੋਈ ਸਮਰਥੁ ਤੇਰੀ ਆਸ ਤੇਰਾ ਮਨਿ ਤਾਨੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਐਰ ਕੋਈ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਆਸ ਹੈ ਐਰ ਤੇਰਾ ਹੀ ਮਨ ਕੋ ਵਿਖੇ ਤਾਨ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਘਟਾ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਹਿਰਨੁ ਖਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੋ ਦਾਤੇ ਹੋ ਸਭ ਕੋ ਪਹਿਰਨਾ ਅਰ ਭੋਜਨ ਖਾਣਾ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ਸੋਭਾ ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ਧਨੁ ਮਾਨੁ ॥

(ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਅਰ ਭੁਧੀ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਐਰ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਧਨ ਅਰ (ਮਾਨੁ) ਆਦਰ ਜੋ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਲਿਆਨੁ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੯ ॥

ਪੁਨਹ ਅਨੰਦ ਅਰ (ਕਲਿਆਨੁ) ਮੁਕਤੀ ਜੋ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਰਾਮ ਇਹ ਸਭੀ ਸੁਖ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਦੇ
ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੯ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਚਰਨ ਸਰਨ ਕਲਿਆਨ
ਕਰਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸਰਣ ਹੈ ਜੋ ਕਲਿਆਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ
ਪਵਿਤਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗ ਜਪਿ ਨਿਸੰਗ ਜਮਕਾਲੁ ਤਿਸੁ ਨ ਖਾਵਨੋ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜਿਸਨੇ ਨਿਰਸੰਦੇਹਤਾ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜਮ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ
ਭਾਵ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਅਨਿਕ ਸੁਖ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਲਵੈ ਨ ਲਾਵਨੋ ॥

ਮੁਕਤੀ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹੋਣਾ ਔਰ ਅਨੇਕ ਸੁਖਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ (ਲਵੈ) ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਲੁਬਧ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਧਾਵਨੋ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ (ਲੁਬਧ) ਲੋਭੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਵੇਰ ਜੋਨਓਂ ਮੈਂ
ਧਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥ ਇਨ ਖਟ ਸਬਦੋਂ ਮੈਂ ਜੈ ਪਦੁ ਤੁਕਾਤ ਹੈ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਮ ਰਮ ਰਾਮੋ ਸੁਨਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜੇ ਪੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਰਮ) ਉਚਾਰ ਕਰ ਅਰ ਤੇਰਾ ਜਸ ਸੁਨ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕਾ ਸੁਆਦ ਅਤੀ ਮੀਠਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪੀਵੀਏ ॥

ਦਾਸਟ ਮਹਿ ਜਿਉ ਹੈ ਬੈਸੰਤਰੁ ਮਥਿ ਸੰਜਮਿ ਕਾਢਿ ਕਵੀਜੈ ॥

ਜੈਸੇ ਕਾਠੇ ਕੇ ਬੀਚ ਬੈਸੰਤਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਔਰ ਸੰਜਮ ਕੇ ਸਾਥ ਮਥ ਕਰਕੇ ਨਿਕਾਲਨੇ ਵਾਲਾ ਨਿਕਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ ਤਤੁ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਢਿ ਲਈਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਨਾਮੀ ਰਾਮ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਸਭ ਮੈਂ ਆਈ ਹੁਈ ਹੈ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਕਢ ਲਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ
ਸਾਖਿਆਰ ਵਰ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਉ ਦਰਵਾਜ ਨਵੇ ਦਰ ਢੀਕੇ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦਸਵੇ ਰੁਈਜੈ ॥

ਨੌਂ ਢੋਲਕ ਜੋ ਪੂਰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਏਹ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਵੇਂਹੀ ਦਰਵਾਜੇ ਢੀਕੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋਗੀ ਕੇ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ
(ਰੁਈਜੈ) ਰੁਈਦਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰ ਸਬਈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੂਰੂਪ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਖਾਣ ਪਿਆਰੇ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ
ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ॥ ੨ ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰੁ ਨਗਰੁ ਹੈ ਨੀਕੋ ਵਿਚਿ ਸਹੁਦਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕੀਜੈ ॥

ਨਗਰੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਜੋ ਨਗਰ ਹੈ ਜੋ ਅਤੀ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਇਸਕੇ ਬੀਚ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰਸ ਕਾ ਸੋਦਾ ਕਰੀਏ ॥

ਰਤਨ ਲਾਲ ਅਮੋਲਕ ਅਮੋਲਕ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲੀਜੈ ॥ ੩ ॥

ਅਮੋਲਕ ਜੋ ਅਮੋਲਕ ਰਤਨ ਅਰ ਲਾਲ ਜੋ ਵੈਰਾਗ ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਅਗਮੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਠਾਕੁਰੁ ਭਰਿ ਸਾਗਰ ਭਗਤਿ ਕਰੀਜੈ ॥

ਹੇ ਅਗਮ ਜੋ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਜੋ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਲ ਕਰ ਭਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸਨੋਂ
ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਵੀਨ ਹਮ ਸਾਰੰਗ ਇਕ ਬੂੰਦ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਦੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਕੀਖਾਨਮੈਂ ਵੀਨ (ਸਾਗਰ) ਪਾਪੀਹ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਇਕ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸ੍ਰਾਤੀ ਕੀ ਬੂੰਦ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਦੀਜੀਏ ॥ ੪ ॥

ਲਾਲਨੁ ਲਾਲੁ ਲਾਲੁ ਹੈ ਰੰਗਨੁ ਮਨੁ ਰੰਗਨ ਕਉ ਗੁਰ ਦੀਜੈ ॥

ਹੇ (ਲਾਲ) ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਜੋ ਲਾਲ ਰੰਗਨ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬਸਤਰ ਲਾਲ ਰੰਗਨੇ ਕੇ ਵਸਤੇ
ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਰਸ ਰਸਿਕ ਗਟਕ ਨਿਤ ਪੀਜੈ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋ ਮਨ ਝਾਟੀ ਕਰ ਤੇਰੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੋਂ ਜੋ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਗਟਾਕ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਰਸ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਪੀਵਤੇ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਬਸੁਧਾ ਸਪਤ ਦੀਪ ਹੈ ਸਾਗਰ ਕਵਿ ਕੰਚਨੁ ਕਾਵਿ ਧਰੀਜੈ ॥

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਸਾਤੋਂ ਦੀਪੋਂ ਕਾ ਸ੍ਰਵਨ ਕਾਵ ਕਰ ਔਰ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਕੇ ਰਤਨ ਕਾਵ ਕਰ ਇਕ ਠੌਰ ਰਖੀਏ ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ ਇਨਹੁ ਨ ਬਾਛਹਿ ਹਰਿ ਮਾਂਗਹਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਦੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਤੇਰੇ ਵਾਸ ਇਨਕੋ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਹੇਹਰੀ ਇਹ ਮਾਗਤੇਹੋਂ ਕੇਹਮਾਰੇ ਕੋ ਹਰਿਨਾਮ ਤ .ਦੀਜੀਏ॥੬॥

ਸਾਕਤ ਨਰ ਪ੍ਰਾਨੀ ਸਦ ਭੂਖੇ ਨਿਤ ਭੂਖਨ ਭੂਖ ਕਰੀਜੈ ॥

ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਸਦੀਵ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਰਕੇ ਭੂਖੇਰਹਤੇ ਹੈ ਅੰਗਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ (ਭੂਖਨਭੂਖ) ਭੂਪਰੀ ਭੂਖ ਕਰਤੇਹੈ॥

ਧਾਵਤੁ ਧਾਇ ਧਾਵਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਇਆ ਲਖ ਕੋਸਨ ਕਉ ਬਿਥਿ ਦੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ (ਧਾਵਤੁ) ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ (ਧਾਇ) ਨਸਰ ਹੋਜਾਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਧਾਵਤੇ ਹੁਏ ਲਾਖੋਂ ਕੋਸਨ ਅਰਥਾਤ ਬਹੁਤੇ ਕੋਸੋਂ ਕੀ ਵਿਥ ਦੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪੁਨਾ ਘਰ ਛੱਡਕੇ ਪਰਦੇਸ ਮੈਂ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥੭॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਉਤਮ ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਤਿਨ ਦੀਜੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸ੍ਰੋਤ ਜਨ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਹਰੇ ਹੁਏ ਹੈ ਯਾਤੇ ਵਹੁ ਉਤਮ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤੁਲਨਾ ਹੋਤ ਕਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਦੀਜੀਏ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਅਉਰੁ ਨ ਉਪਮਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਤੁਲ ਔਰ ਕੋਈ ਉਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਉਨਕੇ ਸਮਾਨ ਵਰਗੀ ਸੀਗੁਰੁ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਦਿਸਦੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸਿਗਤ ਦੀਜੀਏ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮ ਗੁਰੁ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸੁ ਕਰੀਜੈ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਗੁਰੁ ਕੋ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਸਪਰਸ ਅਰਥਾਤ ਮਿਲਾਪ ਵਰਾ ਦੀਜੀਏ ॥

ਹਮਨਿਰਗੁਣੀ ਮਨੂਰ ਅਤਿ ਫੀਕੇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਸੁ ਕੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਹਮ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਮਨੂਰ ਵਤ ਅਰਥਾਤ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਭਾਰੇ ਹੋਰਹੇ ਹੈ ਔਰ ਅਤ ਫੀਕੇ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਪਾਰਸ ਵਤ ਕੀਜੀਏ ॥

ਸੁਰਗ ਮੁਕਤਿ ਬੈਠੁਨ ਸਭਿ ਬਾਂਛਹਿ ਨਿਤ ਆਸਾ ਆਸ ਕਰੀਜੈ ॥

ਸੁਵਰਗ ਅਰ ਮੁਕਤੀ ਪੁਨਹ ਬੈਠੁਨ ਕੋ ਸਭੀ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈ ਔਰ ਆਸਵਤ ਹੋਇਕਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਆਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੇ ਜਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਮਾਂਗਹਿ ਮਿਲਿ ਦਰਸਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮਨੁ ਧੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਕਾਖੀ ਹੈ ਜੋ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੇ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਅਰ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੀਰਜ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਲੁ ਹੈ ਭਾਰੀ ਮੋਹੁ ਕਾਲਖ ਵਾਰਾ ਲਗੀਜੈ ॥

ਜਿਸਕੋ ਮਾਯਾਕਾਮੋਹ (ਸਬਲੁ ਹੈ ਭਾਰੀ) ਅਤੰਤ ਪਰਬਲ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮੋਹਕਰਕੇ ਮੁਖਪਰ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਕਾਲਖਕਾ ਵਾਰਾ ਲਗਤਾਰ ਹੈ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ ਅਲਿਪਤ ਹੈ ਮੁਕਤੇ ਜਿਉ ਮੁਰਗਾਈ ਪੰਗੁ ਨ ਭੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਜਨ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੋਕਰ (ਮੁਕਤੇ) ਖੁਲਾਸੇ ਹੁਏ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮੁਰਗਾਈ (ਪੰਕ) ਬਿਕੜ ਉਪਲਖਤ ਜਲ ਮੈਂ ਵ (ਪੰਕੁ) ਪੰਖ ਨਹੀਂ ਭੀਗੋਵਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਤਨ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਤੇ ਹੈ॥੨॥

ਚੰਦਨ ਵਾਸੁ ਭੁਇਅੰਗਮ ਵੇੜੀ ਕਿਵ ਮਿਲੀਐ ਚੰਦਨੁ ਲੀਜੈ ॥

ਆਤਮ ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਚੰਦਨ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਕਾਮ ਆਦਿ ਸਰਪੋਂ ਕਰ (ਵੇੜੀ) ਅਛਾਟੀ ਹੁਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਿਲੀਐ ਔਰ ਤਿਸ ਚੰਦਨ ਕੋ ਲਈਏ ॥

ਕਾਵਿ ਖੜਗੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਕਰਾਰਾ ਬਿਖੁ ਛੇਦਿ ਛੇਦਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਕਰਾਰਾ) ਤਕੜਾ (ਖੜਗੁ) ਖੰਡਾ ਹਮਕੋ ਨਿਕਾਸ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਕਾਮਾਦਿਕ ਸਰਪੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਕਾਟ ਕਰ ਹਮ ਆਤਮ ਰਸਕੇ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਆਨਿ ਆਨਿ ਸਮਧਾ ਬਹੁਕੀਨੀ ਪਲੁ ਬੈਸੰਤਰ ਭਸਮ ਕਰੀਜੈ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਧਾ ਲਕੜੀ ਲੜਾਇ ਲੜਾਇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਦਈ ਤਿਸ ਵੇਰ ਕੇ ਅਗਨੀ ਇਕ ਪਲਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ

ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਉਗ੍ਰ ਪਾਪ ਸਾਕਤ ਨਰ ਕੀਨੇ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਲੂਕੀ ਦੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ ਨੇ ਮਹਾਂ ਭਾਰੀ ਪਾਪ ਕੀਏ ਹੋਂ ਜੋ ਸਾਧੂਆਂ ਕੋ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਰੂਪੀ (ਲੂਕੀ) ਬੁਆਤੀ ਦੇਣੇ ਕਰ ਪਲ ਮੈਂ ਨਸ਼ਟ ਹੋਜਾਏ ਹੋਂ ॥ ੪ ॥

ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਾਧ ਜਨ ਨੀਕੇ ਜਿਨ੍ਹ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਧਰੀਜੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹੋਂ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਸਾਧਨਾ ਵਾਲੇ ਸਾਧੂ ਜਨ ਅਤੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੋਂ ॥

ਪਰਸ ਨਿਪਰਸ ਭਏ ਸਾਧੂ ਜਨ ਜਨੁ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨੁ ਦਿਖੀਜੈ ॥ ੫ ॥

(ਨਿਪਰਸ) ਜੋ ਛੂਹਣੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਬੇ ਜੋ ਜਨ ਭੀ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂ ਕੋ (ਪਰਸ) ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੋਰੇ ਕੋ ਦੇਖਨੇ ਤੇ ਭੀਲਨੀ ਆਦਿਕ ਸਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਏ ਹੋਂ ॥ ੫ ॥

ਸਾਕਤ ਸੂਤੁ ਬਹੁ ਗੁਰਬੀ ਭਰਿਆ ਕਿਉ ਕਰਿ ਤਾਨੁ ਤਨੀਜੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਸੂਤੁ ਬਹੁਤੀ ਵਾਸਨਾ ਵਾ ਕੁਟਲਤਾ ਰੂਪ (ਗੁਰਬੀ) ਅਤੀ ਕਠਨ ਗੰਠੋਂ ਜੋ ਭਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਵਾਈ ਰੂਪ ਤਾਨਾ ਭੰਜੇ ਤਣਾ ਜਾਵੇ ॥

ਤੰਤੁ ਸੂਤੁ ਕਿਛੁ ਨਿਕਸੈ ਨਾਹੀ ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ ਤੰਤੁ ਕਿਛੁ ਸੂਤੁ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤਾ ਅਰਥਾਤ ਕੁਸੂਤਾ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ ਯਾਤੇ ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਸੰਗੁ ਨਹੀਂ ਕਰੀਤਾ ਭਾਵੇ ਹਮ ਮਨਮੁਖ ਦਾ ਸੰਗੁ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹੈ ਨੀਕੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ (ਸਾਧ) ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੋਂ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਭੀ ਅਤੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ਤਿਸ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹੇ ਰਾਮ ਤੋਰੇ ਕੋ (ਰਵੀਜੈ) ਜਪਤੇ ਹੋਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਕ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਲੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਮਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਕ ਆਦਿ ਪਦਾਰਥ ਹੋਂ ਅਰਥਾਤ ਵੈਰਾਗ ਗਿਆਨ ਮਨਨ ਆਦਿਕ ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਹੋਂ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਲੀਏ ਜਾਤੇ ਹੋਂ ॥ ੭ ॥

ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਵਡਾ ਵਡਾ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਹੁ ਮਿਲੀਜੈ ॥

ਹੇ ਸ਼੍ਰਾਮੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਹੈਂ ਔਰ ਬਥੋਂ ਸੇ ਬਡਾ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪਕੋ ਕਿਸਤਰਾ ਮਿਲੋਂ ਆਪ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜਨ ਕਉ ਪੂਰਨੁ ਦੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੋ ਮੇਲ ਕਰ ਤੋਰੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਕਰ ਮੈਂ ਜਨਕੋ ਪੂਰਨ ਪਦ ਦੀਜੀਏ ॥ ਇਸ ਪਿਛਲੇ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਥ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਭੀ ਹੋ ਸਕਤਾਹੈ ॥੮॥੨॥

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮਾ ਰਮ ਰਾਮੋ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥ ਸਾਧੂ

ਸਾਧ ਸਾਧ ਜਨ ਨੀਕੇ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਚੰਗੁ ਕੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਤੋਰੇ (ਰਮ) ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਮਣਾ ਕਰੀਏ ਸਾਧੂ ਜਨ ਜੋ (ਸਾਧ) ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਅਰ ਅਤੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ਤਿਨ ਸਾਧੂਆਂ ਕੋ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੋਰੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੀਏ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹੈ ਜੇਤਾ ਮਨੁ ਭੋਲਤ ਭੋਲ ਕਰੀਜੈ ॥

ਛੋਟਾ ਬਡਾ ਜੀਵ ਜਿਤਨਾ ਜਗਤੁ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਮਨੁ ਅਤੀ ਭੋਲਣਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਸਾਧੂ ਮਿਲਾਵਹੁ ਜਗੁ ਬੰਸਨ ਕਉ ਬੰਸੁ ਦੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਾਧੂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੋ ਔਰ (ਜਗੁ) ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਚੱਕਰੇ ਕੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਰੂਪੀ (ਬੰਸੁ) ਆਸਰਾ ਦੀਜੀਏ ॥

ਬਸੁਧਾ ਤਲੈ ਤਲੈ ਸਭ ਉਪਰਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਚਰਨੁ ਰੁਲੀਜੈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸਭ ਕੀ ਤਲੀਓਂ ਕੇ ਤਲੇ ਰਹਿਣੇ ਕਰ ਸੂਝੀ ਰੂਪ ਕਰ ਸਭ ਕੇ ਉਪਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਰੁਲੀਏ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਅਤੀ ਦੀਨ ਹੋਵੀਏ ॥

ਅਤਿ ਉਤਮ ਅਤਿ ਉਤਮ ਹੋਵਹੁ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਚਰਨਤਲ ਦੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਤਉ ਅਤੀ ਉਤਮੋਂ ਸੋ ਅਤਯੰਤ ਉਤਮ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠੀ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਤਲੇ ਸੀਸ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਤਿ ਭਲੀ ਸਿਵ ਨੀਕੀ ਆਨਿ ਪਾਨੀ ਸਕਤਿ ਭਰੀਜੈ ॥

ਹੇ (ਸਿਵ) ਕਲਾਨ ਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖੇ ਕੇ ਤੇਰੀ ਭਲੀ ਨੀਕੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰੁ ਮਾਇਆ ਤਿਨਕਾ ਆਨ ਕਰ ਪਾਨੀ ਭਰਤੀ ਹੈ ॥

ਮੈਨ ਦੰਤ ਨਿਕਸੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਾਰੁ ਚਥਿ ਚਥਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੩ ॥

(ਮਿਨ)ਮੈਨ ਕੇ ਦੰਤ ਅਰਥਾਤ ਕੋਮਲ ਵੈਰਾਗ ਅਰੁ ਬਿਬੇਕ ਗੁਰੇ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈ ਔਰ(ਸਾਰ)ਲੋਹਾ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰਕੇ ਚਥ ਚਥ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਅਭਾਵ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੋਰੇ ਨਾਮ ਰਸਕੇ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਬਹੁ ਕੀਆ ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਮੁਰਖ ਮਿਲੀਜੈ ॥

ਹੇ ਨਾਮੀ ਰਾਮ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਬਹੁਤ ਹੀ(ਅਨੁਗ੍ਰਹ)ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਸਥੀਰਨ ਕੀਏ ਹਰਿ ਸਗਲ ਭਵਨ ਜਸੁ ਦੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਤਿਨਕੇ ਉਪਦੇਸ ਵਾਰਾ ਹੇ ਰਾਮ ਤੋਰੇ ਨਾਮ ਅਰ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਬਿਸਤਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਪੂਰਨ ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੈਨੇ ਜਸੁ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਾਧ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਰਹਿ ਨ ਸਕੀਜੈ ॥

ਵਹੀ ਸਾਧੂ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈਂ ਜੋ ਮਨ ਕੋ(ਸਾਧ)ਬਸ ਕਰਕੇ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੋਰੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ॥ਕੈਸੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤੇ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨ ਜਲੰਜਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਬਿਨੁ ਜਲ ਬਿਨੁ ਫੂਟਿ ਮਰੀਜੈ ॥ ੫ ॥

ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਬੀਚ ਮੰਡੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਜਲ ਹੀ ਜਲ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਬਿਨ ਵਿਖੇ ਫੂਟ ਮਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋਕਰ ਮਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਮਹਾ ਅਭਾਗ ਅਭਾਗ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਤਿਨੁ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਨ ਪੀਜੈ ॥

ਜਿਨਮੰਦਭਾਗੀਆ ਕੇ ਅਤੀ ਘੱਟੇ ਭਾਗਯੋਂ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੋਰੇ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀਕੋ ਪੌਣਿਕਰ ਪਾਨੀ ਨਹੀਂ ਪੀਆਹੈ॥

ਤਿਨ੍ਹਾ ਤਿਸਨਾ ਜਲਤ ਜਲਤ ਨਹੀ ਬੂਝਹਿ ਭੰਡੁ ਧਰਮਰਾਇ ਕਾ ਦੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਜਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜਲਨਤਾ ਬੁਝਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਧਰਮਰਾਇ ਕਾ ਭੰਡੁ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਅਥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਜਗੁ ਪੁਨ ਕੀਏ ਹਿਵੈ ਗਾਲਿ ਗਾਲਿ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥

ਸਭੀ ਤੀਰਥ ਅਰੁ ਬੁਝ ਅਰ ਜਗ ਔਰ ਅਨੇਕ ਪੁੰਨ ਭੀ ਕੀਏ ਪੁਨਹ ਹਿਮਾਲੈ ਪਰਬਤ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਕੋ ਗਾਲ ਗਾਲ ਕਰ ਸਰੀਰੁ ਨਸਟ ਕਰ ਦੀਆ ॥

ਅਤੁਲਾ ਤੋਲੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ ਪੁਜੈ ਨ ਤੋਲ ਤੁਲੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਜੋ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕਾ ਤੋਲੁ ਅਤੁਲ ਯੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋਲਕੇ ਸਾਥ ਕੋਈ ਤੋਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾਧਨੁ ਪੁਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਚਾਹੇ ਤੁਧੀ ਰੂਪੀ ਤਕੜੀ ਸੇ ਤੋਲ ਭੀ ਲਈਏ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਉਪਰਿ ਕੇ ਸਾਧਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਤਵ ਗੁਨ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੂ ਜਾਨਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਰੀਜੈ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੇ ਜੋ ਗੁਨ (ਬ੍ਰਹਮ) ਬੇਦ ਕਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਤ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹਮ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਜਲ ਨਿਪਿ ਮੀਨ ਹਮ ਤੇਰੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਗਿ ਰਖੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪਕੋਮੀਨ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜ਼ਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋਆਪਨੇ ਸੰਗਹੀਰਖੀਏ॥੮॥੩॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮਾ ਰਮ ਰਾਮੇ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ

ਧਰਉ ਸਭੁ ਆਗੈ ਰਸੁ ਗੁਰਮਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਿੜੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ(ਰਾਮ) ਰਮਣ ਰੂਪ (ਰਾਮ) ਸੁੰਦਰ ਰਾਮ ਹਮ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮੈਨੇ ਮਨ ਤਨ ਅਪਣਾ ਸਭ ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਭੇਦ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਗਿਆਨ ਰਸਕੇ ਦਿੜ ਕਰ ਦੀਜੀਏ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਸਾਖ ਤਰੋਵਰ ਨਿਤ ਚੁਨਿ ਚੁਨਿ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ ॥

(ਬ੍ਰਹਮ) ਬੇਦ ਵਿੜ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤਿਸਕੀ ਸਾਖਾ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਣ ਪੁਸ਼ਪ ਹੈਂ ਸੋ ਇਨ ਪੁਸ਼ਪਾਂ ਕੋ ਚੁਣ ਚੁਣ ਕਰ ਹਮ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰੇਂ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ॥

ਆਤਮ ਦੇਉ ਦੇਉ ਹੈ ਆਤਮੁ ਰਸਿ ਲਾਗੈ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਆਤਮ ਦੇਉ ਤੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾ ਆਤਮਾ ਹੈਂ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨ ਤੇਰੇ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਸੇ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ ਬਿਚਰਿ ਬਿਚਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥
ਬਿਬੇਕ ਬੁਧੀ ਪੁਰਸ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਔਰ ਬਿਚਾਰਿ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਰਸਕੇ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਇ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥ ਪਾਯਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਇਹੁ ਮਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਅਤਿ ਹੀਰੋ ਨੀਕੋ ਹੀਰੈ ਹੀਰੁ ਬਿਧੀਜੈ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਜੋ ਅਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੀਰੇ ਵਤ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਤਿਸ ਹੀਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹੀਰੇ ਕੋ ਭੇਦਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਸਾਲੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜਿਤੁ ਹੀਰਾ ਪਰਖਿ ਲਈਜੈ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪੁਰਸ ਕਾ ਮਨੁ ਮੋਤੀ (ਸਾਲੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਭਾਵ ਸੇ ਮਨ ਸੁਖ ਹੈ ਜਿਸ ਮਨ ਕਰ ਹੇ ਹੀਰਾ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਰਖ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਲਗਿ ਊਚੇ ਜਿਉ ਪੀਪ ਪਲਾਸ ਖਾਇ ਲੀਜੈ ॥
ਸਤਸੰਗਤ ਕੇ ਸੰਗ ਲਗ ਕਰ ਊਚੇ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਲਾਸ ਮੈਂ ਪਿਪਲ ਉਪਜਾ ਹੁਆ ਪਲਾਸ ਕੋ ਖਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤਿਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਰਕਰਣ ਪਲਾਸ ਕਾ ਅਭਾਉ ਕਰ ਦੀਆ ॥

ਸਭ ਨਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਉਤਮੁ ਹੋਵੈ ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਬਾਸੁ ਬਸੀਜੈ ॥ ੪ ॥
ਹੇ ਰਾਮ ਜੇਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਪੁਰਸ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸ ਜਾਵੇ ਤੋ ਵਹੁ ਨਰ ਸ੍ਰਬ ਪ੍ਰਾਨੀਓਂ ਮੈਂ ਉਤਮੁ ਹੋਜਾਰਹੈ ॥
ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਬਹੁ ਕੀਨੇ ਨਿਤ ਸਾਖਾ ਹਰੀ ਜਈਜੈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਹੋਕਰ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਬਹੁਤ ਕੀਏਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਨਿਤਪ੍ਰਤ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਰੂਪ (ਸਾਖਾ) ਬੇਖੀਕੋ (ਜਈਜੈ) ਲਗਾਵਤੇਹੈਂ ॥
ਧਰਮ ਫਲੁ ਫਲੁ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਬਹਕਾਰ ਬਾਸੁ ਜਗਿ ਦੀਜੈ ॥ ੫ ॥
ਤਿਸ ਧਰਮ ਰੂਪ ਫੁਲਕਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਫਲੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਫੁਲ ਫਲ ਕੀ (ਬਹਕਾਰ) ਮਹਿਕਤੇ ਵਾਲੀ ਸੁਗੰਧੀ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਦਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਏਕ ਜੋਤਿ ਏਕੋ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸਟਿ ਇਛੁ ਕੀਜੈ ॥
ਹੇ ਏਕ ਜੋਤੀ ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈਂ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਮੈਂ ਇਕ ਤੇਰੀ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥
ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸਭ ਏਕੈ ਹੈ ਪਸਰੇ ਸਭ ਚਰਨ ਤਲੇ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਸਰਬ ਕਾ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਤਲੇ ਸੀਸ ਦੇਤੇਹੈਂ ॥ ੬ ॥
ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਕਟੇ ਨਰ ਦੇਖਹੁ ਤਿਨ ਘਸਿ ਘਸਿ ਨਾਕ ਵਈਜੈ ॥
ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈਂ ਸਭੀ ਪੁਰਸ ਨਕਟੇ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਅਪਜਸੁ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਨਕਾ ਜਸੁ ਰੂਪੀ ਨਾਕੁ ਘਸਾਇ ਘਸਾਇ ਕਰ ਕਈਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਕਤ ਨਰ ਅਹੰਕਾਰੀ ਕਹੀਅਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪ੍ਰਿਯੁ ਜੀਵੀਜੈ ॥ ੭ ॥
ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ ਹੰਕਾਰੀ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਜੀਵਨਾ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥
ਜਬ ਲਗਾ ਸਾਸੁ ਸਾਸੁ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਤਤੁ ਬੇਗਲ ਸਰਨਿ ਪਰੀਜੈ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਗਵਨ ਜਬ ਤਕ ਹਮਾਰੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਾਣ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਕ ਹੇ ਤਤ ਸ਼ੁਰੂਪ (ਬੇਗਲ) ਸੀਘ੍ਰਤਾ ਕਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸਾਸ ਸਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਖੜ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਧਾਰਹੁ ਮੈ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਈਜੈ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਜੋ ਮੈਂ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ (ਪਈਜੈ) ਦੇਖਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮਾ ਮੈ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਧੁਵੀਜੈ ॥
ਕਿਲਬਿਖ ਵਹਨੁ ਹੋਹਿ ਬਿਨ ਅੰਤਰਿ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਧੋਵਣਾ ਕਰੋਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਜਿਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਬਿਨ ਬੀਚ ਦਗਧ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥

ਮੰਗਤ ਜਨ ਦੀਨ ਖਰੇ ਵਰਿ ਠਾਢੇ ਅਤਿ ਤਰਸਨ ਕਉ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ॥

ਹਮ ਭੇਖਾਰੀ ਜਨ ਦੀਨ ਹੋਇ ਕਰ ਤੇਰੇ ਧਾਰ ਪੁਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਤੀ ਤਰਸਤੇ ਹੁਏ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ॥
ਜੇ ਕਹੋਂ ਕਯਾ ਮਾਗਤੇ ਹੋ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕ੍ਰਾਹਿ ਕ੍ਰਾਹਿ ਸਰਨ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਮੋਕਉ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਦਿਵੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਰਖਾ ਕਰੋ ਰਖਾ ਕਰੋ ਹਮ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਕਰ ਨਾਮੁ
ਨਿਸਰੈ ਕਰਵਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕਰੋਪੁ ਨਗਰ ਮਹਿ ਸਬਲਾ ਨਿਤ ਉਨਿ ਉਨਿ ਸੂਝੁ ਕਰੀਜੈ ॥

ਸਰੀਰ ਨਗਰ ਮੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਤੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਉਨ ਉਨ ਕਰ (ਸੂਝ) ਲੜਨਾ ਕਰੀਤਾ ਹੈ॥

ਅਗੀਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਾਇ ਕਵੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾਮਾਦਿਕ ਸ਼ਕਤਿ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਔਰ ਪਖੁ ਕੀਜੀਏ ਫੁਰੂ ਪੂਰਾ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਇਸ
(ਕਾਇ) ਜਿਲਣ ਵਿਚੋਂ ਕਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥

ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਸਬਲ ਅਤਿ ਬਿਖਿਆ ਹਿਵ ਸੀਤਲੁ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਦੀਜੈ ॥

ਤਨਿ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਅਪਿਕਾਈ ਰੋਗੁ ਕਾਟੈ ਸੂਖਿ ਸਵੀਜੈ ॥ ੩ ॥

ਹਿਏ ਅੰਤਰਿ ਬਿਸ਼ਨ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਅਤਿਸ਼ੈ ਕਰ ਪ੍ਰਬਲ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਹੋਤ (ਹਿਵ) ਬਰਫ ਰੂਪੁ
ਸੀਤਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਪੁਨਹ ਹਮਾਰੇ ਤਨ ਮਨ ਮੈਂ ਅਪਿਕਾ ਸਾਤੀ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਔਰ ਜਨਮਾਦਿ ਰੋਗ
ਕਟ ਜਾਵੈ ਅਰ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਸੋਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥ ੩ ॥

ਜਿਉ ਸੂਰਜੁ ਕਿਰਨਿ ਰਵਿਆ ਸਰਬ ਠਾਈ ਸਭ ਘਾਟਿ ਘਾਟਿ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੂਰਜ ਅਪਣੀ ਕਿਰਨੋਂ ਕਰ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਰਾਪਕ ਹੁਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੇ ਰਮਣ ਰੂਪੁ ਤੂੰ ਸਰਬ
ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਰਾਪਕੁ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧੁ ਸਾਧ ਮਿਲੇ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਤਤੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ ਪੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਾਧੁ ਮਿਲੇ ਤਬ ਜੀਉ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਰੈ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ (ਤਤੁ) ਜੋ ਰਸੁ
ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਗੁਰ ਸੇਤੀ ਜਿਉ ਚਕਵੀ ਦੇਖਿ ਸੂਰੀਜੈ ॥

ਨਿਰਖਤ ਨਿਰਖਤ ਰੈਨਿ ਸਭ ਨਿਰਖੀ ਮੁਖੁ ਕਾਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਜਨੋਂ ਕੋ ਚੁਭੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਕਵੀ ਸੂਰਜ ਕੋ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭ
ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕੋ (ਨਿਰਖਤ ਨਿਰਖਤ) ਉਡੀਕਤੇ ਉਡੀਕਤੇ (ਨਿਰਖੀ) ਬਿਤੀਤ ਕੀਤੀ ਜਬ
ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਮੁਖ ਕਾਵੈ (ਉਦੈ ਹੁਆ) ਤਬ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆ ॥ ੫ ॥

ਸਾਕਤ ਸੁਆਨ ਕਹੀਅਹਿ ਬਹੁ ਲੋਭੀ ਬਹੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ ॥

ਪੁਨਹ ਜੋ (ਸਾਕਤ) ਮਨਮੁਖ ਕਹੀਤੇਹੋ ਵਹੁ ਸੁਆਨ ਵਤ ਬਣੇ ਲੋਭੀਹੋ ਤਿਨਕਾ ਅੰਤਰਕਰਣ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲਕਰ ਭਰਾਹੁਆ ਹੈ ॥

ਆਪਨ ਸੁਆਇ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਬਾਤਾ ਤਿਨਾ ਕਾ ਵਿਸਾਹੁ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਮਨਮੁਖ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਬਾਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸੁਾਰਥੀਆ ਕਾ ਵਿਸਾਹੁ ਕੜਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਾਧੁ ਸਾਧ ਸਰਨਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕਾਇ ਕਵੀਜੈ ॥

(ਸਾਧ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਜੋ ਸਾਧੁ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਸਹਾਇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੀ ਹੈ ਜਿਸਮੈ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਰੂਪੀ (ਕਾਇ)
ਵਸਤੂ (ਕਵੀਜੈ) ਪ੍ਰਕਾਟ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਪਰਉਪਕਾਰ ਬੋਲਹਿ ਬਹੁ ਰੁਣੀਆ ਮੁਖਿ ਸੰਤ ਭਗਤ ਹਰਿ ਦੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਬਹੁਤ ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਜੋ ਮੁਖ ਰੂਪ ਸਾਤਿ ਸਰੂਪ ਅਰ ਗੁਨਵਾਨ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਵਾਸਤੇ ਗੁਣੋਂ
ਕੋ ਬੋਲਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ੭ ॥

ਤੂੰ ਅਗਮ ਦਇਆਲ ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤਾ ਸਭ ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਰਖਿ ਲੀਜੈ ॥

ਸਰਬ ਜੀਅ ਜਗਜੀਵਨੁ ਏਕੋ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਦਯਾਲ ਤੂੰ ਅਗਮ ਹੈਂ ਦਾਤਾ ਪਤੀ ਔਰ ਦਾਤਾ ਹੈ ਦਾਤਾ ਧਾਰ ਕਰਗ ਮਭ ਕੇ ਰਖ ਲੀਜੀਏ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ
ਕਾ ਏਕ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਾਵ ਹਮਾਰੀ
ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰੀਏ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੁਏ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ॥

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮਾ ਹਮ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਕਰੀਜੈ ॥ ਜਬ ਲਗਿ ਸਾਸੁ ਹੋਇ

ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਪਿਵੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮਾ ਹਮਕੋ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕਰ ਦੀਜੀਏ ਜਬ ਤਕ ਹਮਾਰੇ ਸਰੀਰ ਮੈ ਸ੍ਰਾਸ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਮਨ ਕਰਕੇ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋਕੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ॥

ਸੰਕਰੁ ਨਾਰਦੁ ਸੇਖਨਾਗ ਮੁਨਿ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਲੋਚੀਜੈ ॥

ਭਵਨ ਭਵਨ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਹਿ ਸਭਿ ਜਹ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਧਰੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵ ਨਾਰਦ ਜੀ ਸੋਸਨਾਗ ਔਰ ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਯੋਗ ਸਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੋ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈ ਸਿਸ(ਭਵਨ)ਘਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਭਿਛਾ ਆਇਕ ਕੇ ਬਹਾਨੇ (ਭਵਨ) ਵਿਰਤੇ ਹੁਏ ਚਰਨ ਧਾਰਤੇ ਹੋਂ ॥ ੧ ॥

ਤਜਿ ਲਾਜ ਅਹੰਕਾਰੁ ਸਭੁ ਤਜੀਐ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਰਹੀਜੈ ॥

ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੀ ਕਾਨਿ ਦੁਕਾਵੈ ਬਿਖੁ ਭੁਥਦਾ ਕਾਢਿ ਕਢੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਲਾਜ ਤਜਾਗ ਕਰ ਸਭ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਬੀ ਤਜਾਗ ਦੇਵੀਏ ਔਰ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂਸਦੀਵ ਮਨ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਰਾਖੀਏ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਧਰਮਰਾਇ ਕੀ ਕਾਣ ਦੁਕਾਇ ਦੇਵੇ ਔਰ ਬਿਖ ਰੂਪ (ਕਾਢਿ) ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਸੋ ਕਾਢ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥

ਭਰਮਿ ਸੂਕੇ ਬਹੁ ਉਭਿਸੁਕ ਕਹੀਅਹਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਰਹੀਜੈ ॥

ਤਾਤੇ ਬਿਲਮੁ ਪਲੁ ਵਿਲ ਨ ਕੀਜੈ ਜਾਇ ਸਾਧੂ ਚਰਨਿ ਲਗੀਜੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਕੋ ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਭਰਮ ਫੈਲ ਰਹੇ ਹੋਂ ਸੋ (ਉਭਿਸੁਕ) ਖੜਸੁਕ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਗੁਨਹੀਨ ਹੈਂ ਵਹੁ ਭੀ ਸਾਧੂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ (ਰਹੀਜੈ) ਹਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਬੁਣੇ ਸਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਗਵਨ ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਵੀਲੇ ਹੋਕਰ ਪਲ ਮਾਤਰਭੀ (ਬਿਲਮੁ) ਨਹਿਰਨਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤੇਰੇ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਜਾਇ ਲਗੀਏ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨ ਰਤਨ ਵਬੁ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਪਾਸਿ ਰਖੀਜੈ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰਾ ਕੀਰਤਨ ਅਰ ਤੇਰਾ ਰਤਨ ਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਵਸਤੂ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਧੂਓਂ ਪਾਸ ਰਖੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਜੋ ਬਚਨੁ ਗੁਰ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਕਾਢਿ ਧਰੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਸਤ ਸਤ ਕਰਕੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਆਗੇ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਸਤੂ ਕਢਕੇ ਧਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮ ਏਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥

ਸੰਤਹੁ ਸੁਨਹੁ ਸੁਨਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ਗੁਰਿ ਕਾਢੀ ਥਾਹ ਕੁਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਰਵਣਕਰੋ ਗੁਰੂ ਉਚੀ ਭੁਜਾ ਕਾਢ ਕਰ ਕੁਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਆਤਮ ਕਉ ਸੁਖੁ ਸੁਖੁ ਨਿਤ ਲੋੜਹੁ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪਵੀਜੈ ॥ ੫ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਜੇਕਰ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਸੁਖ ਹੀ ਸੁਖ ਚਾਹਿਤੇ ਹੋ ਤੋਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪੜੋ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਵਡਭਾਗ ਹੋਇ ਅਤਿ ਨੀਕਾ ਤਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਨਮੁ ਦ੍ਰਿੜੀਜੈ ॥

ਜੇਕਰ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਬੜਾ ਭਾਗ ਹੋਵੈ ਤੋਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਲੈਕਰ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੀਏ ॥ ਅਬ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਬਿਖਮੁ ਜਗੁ ਤਰੀਐ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਹਰੀ ਰਸ ਕੇ ਪੀਣੇ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕਠਨ ਜੋ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਸਹਜੇ ਤਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ਕੇ ਜੋ ਅਧਿਕਾਈ ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ਪਰੈ ਪਰੀਜੈ ॥

ਮਾਯਾ ਹੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਜੋ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਪ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਪਰੇ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰੋਂ ਕੋ ਪਰਾਵਤੋ ਹੈਂ ॥

ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੋਰੁ ਮਹਾ ਪੰਥੁ ਬਿਖੜਾ ਅਹੰਕਾਰਿ ਭਾਰਿ ਲਾਇ ਲੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਤਿਨਕੋ ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਹਾ ਅੰਧੋਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਅਗੇ ਜਮ ਕਾ ਪੰਥ ਕਠਨ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂਚਲਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਲਾਇ ਲੀਆ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਰਮ ਰਮੁ ਰਮ ਰਮ ਰਾਮੈ ਤੇ ਗਤਿ ਕੀਜੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਾਜ ਜੋ(ਰਮ)ਸੁੰਦਰ ਰਮਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਰਾਮ ਕੋ (ਰਮ ਰਮ) ਜਪ ਜਪ ਕਰ(ਰਾਮੈ)ਪ੍ਰਮੋਦਤ ਜੋ ਅਪਨੀ ਗਤੀ ਕਰ ਲਈਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਰਲੈ ਮਿਲੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤੋਂ ਨਾਮ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਵਤਾ ਹੈ ਵਿਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਲ ਮਿਲ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਗੁਰੂ ਪਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਰਾਗ ਕੇ ਸਾਥ ਬਿਭਾਸ ਰਾਗਣੀ ਮਿਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਰਾਗ ਕੇ ਇਸ ਆਦ ਸਬਦ ਮੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਤਰਣਾ ਨਾਇ ਪਤਿ ਪੂਜ ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਗਾਣਾ ਮਤਿ ਮਕਸੂਦੁ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰ ਹੀ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਦਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪੁਰਸ ਪੂਜਦੇ ਯੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਗਾਇਨਾ ਹੈ ਔਰ ਹਮਾਰੀ ਮਤਿ ਮੈਂ (ਮਕਸੂਦੁ) ਨਵਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਨਾਉ ਮਨਿ ਸਭ ਕੋਇ ॥ ਵਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਕਬਹੂ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
ਜੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਬਿਨਾ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਦਾ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਵਰ ਸਿਆਣਪੁ ਸਗਲੀ ਪਾਜੁ ॥ ਜੈ ਬਖਸੇ ਤੈ ਪੂਰਾ ਕਾਜੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਸਰਬਸਿਆਣਪਾ ਪਾਜ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਦਿਖਲਾਵੇ ਮਾਤਰ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਅਪਨਾਨਾਮ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮੋਖ ਰੂਪੀ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ਨਾਉ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਲਸਕਰੁ ਨਾਉ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥
ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰਾ (ਤਾਣੁ) ਬਲ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ (ਦੀਬਾਣੁ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਕੋ ਲਸਕਰ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰਾ (ਸੁਲਤਾਨੁ) ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਮਾਣੁ ਮਹਤ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਤੇਰੀ ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੨ ॥
ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਰਕੇ (ਮਾਣੁ) ਆਦਰ ਔ (ਮਹਤ) ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਜਨ ਪਰਵਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ(ਨਦਰੀ)ਹਰੀ ਜਬ ਤੇਰੀ (ਕਰਮਿ) ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਨਸਾਨੀ ਪੜੇ ਤਬ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਸਹਜੁ ਨਾਇ ਸਾਲਾਹ ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਿਖੁ ਉਠਿ ਜਾਇ ॥
ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ (ਸਹਜੁ) ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਤੇ ਹੀ ਸਰਬ ਮੈ (ਸਾਲਾਹ) ਉਸਤਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਿਸੇ ਰੂਪੀ (ਬਿਖੁ) ਜਹਿਰ ਰਿਦੇ ਤੇ ਉਠ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਸਭਿ ਸੁਖ ਵਸਹਿ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਥਾਪੀ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥
ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੇ ਹੀ ਸਰਬ ਸੁਖ ਮਨ ਮੈ ਆਇ ਬਸਤੇ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਬੰਧਨੇ ਮੈ ਥਾਪੀ ਹੁਈ ਜਮ ਕੇ ਪੁਰ ਮੈ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਰੀ ਬੇਰੀ ਘਰ ਦਰ ਦੇਸ ॥ ਮਨ ਕੀਆ ਖੁਸੀਆ ਕੀਚਹਿ ਵੇਸ ॥
ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਰ ਘਰ ਔ ਦੇਸ ਔਰ ਜਉ ਮਨ ਕੀਆ ਖੁਸੀਆ ਅਨੁਸਾਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਵੇਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਜੀਵ ਕੇ (ਬੇਰੀ) ਬੇੜੀ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਜਾਂ ਸਦੈ ਤਾਂ ਫਿਲ ਨ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕੂੜੁ ਕੂੜੇ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ (ਸਦੈ) ਹੁਕਮ ਸੇ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸਕੇ ਜਾਣੇ ਮੈਂ (ਫਿਲ) ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਭੂਨਾ ਪੁਰਸ ਅੰਤ ਕੋ ਭੂਨਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਕੀ ਮੋਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਕਰਮੁ ਚਾਨਣੁ ਸੁਰਤਿ ਤਿਥੈ ਲੋਇ ॥

ਅੰਧਿਰੁ ਅੰਧੀ ਵਾਪਰੈ ਸਗਲ ਲੀਜੈ ਖੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਤਨ ਜਿਸਕਾ ਜਪ ਰੂਪ ਕਰਮ ਜੋ (ਚਾਨਣ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਜਿਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਸੁਰਤਿ) ਸ਼ੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਗਿਆਨ ਰੂਪ (ਲੇਇ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਭੁਧੀ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਹੁ (ਵਾਪਰੇ) ਵਿਚਾਰੇ ਗਰੀਬ ਪੁਰਸ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨਮ ਕੇ ਗਵਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਭ ਖੋਸ ਲਈਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਗਲ ਥਿਕਾਰੁ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦਾਰੂ ਅਵਰੁ

ਨਾਸਤਿ ਕਰਲ ਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਸਾਰ ਨਾਮੁ ਜਨਮੁ ਮਰਣ ਰੂਪ (ਥਿਕਾਰੁ) ਰੋਗੁ ਹੈ ਇਸਕੀ ਨਵਿਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਦਾਰੂ ਹੈ ਹੋਰੁ ਐਸੁਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀਆ ਏਕ ਭਾਰ ਹੋਵਹਿ ਲਾਖ ਕਰੋੜਿ ॥

ਪਾਤਾਲ ਆਦਿ ਸਾਰਥ ਪੁਰੀਓਂ ਕੇ ਲਾਖੋਂ ਕਰੋੜੋਂ ਪਦਾਰਥ ਏਕ ਭਾਰ ਭਾਵ ਏਕ ਛਾਬੇ ਮੈਂ ਵਾ ਏਕ ਤਰਫ ਹੋਵਨ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜੋਂ ਤੋਲ ਕਰ ਦੇਖੀਏ ਤੋਂ ਵਹੁ ਪਦਾਰਥ ਨਾਮ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੇ ਲਾਲ ਕੀਮਤਿ ਤਾ ਪਵੈ ਜਾਂ ਸਿਰੈ ਹੋਵਹਿ ਹੋਰਿ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਲਾਲ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਤਬ ਪਵੈ ਜਬ ਦੂਸਰੇ ਸਿਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਬ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੁਖ ਤੇ ਸੁਖ ਉਪਜਹਿ ਸੂਖੀ ਹੋਵਹਿ ਦੁਖ ॥

ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਅਨਸਾਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਸੁਖ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੁਖੋਂ ਤੇ ਦੁਖ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਤੂ ਸਾਲਾਹੀਅਹਿ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਕੈਸੀ ਭੂਖ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਸ ਮੁਖ ਤੇ ਤੂੰ ਸਾਲਾਹੀਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਭੂਖ ਕੈਸੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿਸੇ ਸੰਤ ਜਨਤੋਂ ਹੀ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹਾਂ ਤਿਨਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਮੂਰਖੁ ਏਕੁ ਤੂ ਅਵਰੁ ਭਲਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਔਰ ਭਲਾ ਏਕ ਭੁੰਗੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀਕਰ ਏਕ ਮੈਂ ਹੀ ਮੂਰਖ ਤੂੰ ਔਰ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਭਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਨ ਉਪਜੈ ਸੇ ਤਨ ਹੋਰਿ ਖੁਆਰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੋ ਜਿਸ ਜਿਸ ਤਨ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਈ ਤਨ ਖੁਆਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥੪॥੨॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੈ ਕਾਰਣਿ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮੰ ਉਚਰੇ ਸੰਕਰਿ ਛੋਡੀ ਮਾਇਆ ॥

ਜਿਸਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਬੇਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਸੰਕਰਿ) ਸਿਵਜੀ ਨੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਅਤੀਤ ਭੋਸ ਕਰਾ ਹੈ ॥

ਜੈ ਕਾਰਣਿ ਸਿਧ ਭਏ ਉਦਾਸੀ ਦੇਵੀ ਮਰਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸਿਧ ਜਗਤ ਸੇ ਉਦਾਸੀਨ ਭਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪੂਰਬੋਕਤ (ਦੇਵੀ) ਦੇਵਤਿਓਂ ਨੇ ਭੀ (ਮਰਮੁ) ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਬਾ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਕਹੀਐ ਤਰੀਐ ਸਾਚਾ ਹੋਈ ॥

ਦੁਸਮਨੁ ਦੁਖੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੈ ਹਰਿ ਮਤਿ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਹੋਵੇ ਤਿਸੀ ਕਾ ਮਨ ਭੀ ਸਾਚਾ ਔਰ ਮੁਖ ਭੀ ਸਾਚਾ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਐਸੀ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕੀ ਬੁਧੀ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਨਿਕਟ ਸਤ੍ਰ ਔਰ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਗਨਿ ਬਿੰਬ ਪਵਣੈ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੀਨਿ ਨਾਮ ਕੇ ਦਾਸਾ ॥

ਅਗਨੀ ਔਰ (ਬਿੰਬ) ਜਲ ਔ ਪਵਨ ਕੀ ਵਾ ਅਗਨ ਕਰ ਤਮੋਂ ਗੁਣ (ਬਿੰਬ) ਸਤੇ ਗੁਣ (ਪਵਣੈ) ਰਜੇ ਗੁਣ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ (ਬਾਣੀ) ਬਨਾਵਟ ਹੈ ਸੋਈ ਤੀਨ ਗੁਣ ਵਾ ਤੀਨ ਤਤ ਨਾਮ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥

ਤੇ ਤਸਕਰ ਜੋ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵਹਿ ਵਾਸਹਿ ਕੋਟ ਪੰਚਾਸਾ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਸ ਚੋਰ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਜੋ ਨਰ ਪਰਾਸ ਵਾ ਕਰੋੜ ਜੋ ਤਾਬੇ ਕੀ ਧਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਰਪ ਜੇਨੀ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਤੀ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕੋ ਏਕ ਕਰੈ ਚੰਗਿਆਈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਬਹੁਤੁ ਬਢਾਵੈ ॥

ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਕਿਸੀ ਪਰ ਏਕ ਭੀ (ਚੰਗਿਆਈ) ਭਲਿਆਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਪਰ ਮਨ ਚਿਤ ਕਰ ਬਹੁਤ

ਹੰਕਾਰ ਸਹਤ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਹੰਸਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਏਤੇ ਗੁਣ ਏਤੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਏਇ ਨ ਪਛੋਤਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਇਤਨੇ ਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਗੁਣ ਔਰ ਇਤਨੀਆ ਭਾਵ ਬਹੁਤੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਦੇਕਰ ਪਸਰਾਤਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਔਰ ਭੀ ਦਾਤ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹੈ ॥੩॥ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਰਹੀਏ ॥

ਤੁਪੁ ਸਾਲਾਹਿਨਿ ਤਿਨ ਧਨੁ ਪਲੈ ਨਾਨਕ ਕਾ ਧਨੁ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਤੁਝਕੋ ਸਲਾਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪਲੇ ਨਾਮ ਰੁਪੀ ਧਨੁ ਹੈ ਤਥੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਭੀ ਸੋਈ ਨਾਮ ਹੀ ਧਨੁ ਹੈ ॥

ਜੇਕੇ ਜੀਉ ਕਹੈ ਓਨਾ ਕਉ ਜੰਮ ਕੀ ਤਲਬਨ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਜੇਕਰ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕੋਈ ਜੀਉ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਵਡਿਆਈ ਸੰਯੁਕਤ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਭੀਪੁਨਾਜਮ ਕੀ ਤਲਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਹੈ ਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜੰਮ ਬੁਲਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰੁ ਭੈ ਨਿਵਰਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹ ॥ ਏਕ ਜੋਗੀ ਕੋ ਉਪਦੇਸੁ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਵਾਸਤਵ ਸਰੂਪ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੁਏ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਰੁਪੁ ਨਾਹੀ ਜਾਤਿ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਮੁਖੁ ਮਾਸਾ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਜਾਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ ਤਿਸਕੇ ਮੁਖਆਈ ਅੰਗ ਹੋ ਐ ਨਾ ਮਾਸੁ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲੇ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਹੈ ਨਿਵਾਸਾ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਐਸੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸਰੂਪ ਕੋ ਹਮਨੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤਿਸਨਾਮੀ ਕਾ ਤੇਰੇ ਭੀ ਰਿਦੇ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈ ਧਰਾਵੇਗਾ ਤਬ ਤੂੰ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂਗਾ ॥੧॥

ਅਉਧੂ ਸਹਜੇ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਜਾਤੇ ਰਿਹਿ ਨ ਆਵਹੁ ਸੈਸਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਅਉਧੂ) ਅਦਧੂਤ ਜੋਗੀ (ਸਹਜੇ) ਸਾਤੀ ਕਰ ਤਤ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ ਜਿਸ ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਫਰ ਸੈਸਾਰ ਮੈ ਨ ਆਵੇ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਕਰਮੁ ਨਾਹੀ ਧਰਮੁ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਸੁਚਿ ਮਾਲਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਵਾਸਤਵ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਕਰਮੁ ਨਹੀਂ ਔਰ ਧਰਮੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਔਰ (ਸੁਚਿ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਮਾਲਾ ਆਦੀ ਜਪੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਾਵੇਰ ਹੈ ॥

ਸਿਵ ਜੋਤਿ ਕੰਨਹੁ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਖਵਾਲਾ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਰਖਯਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ (ਕੰਨਹੁ) ਪਾਸੋਂ ਸਿਨੇ (ਸਿਵ) ਕਲਾਜਨ ਰੂਪ ਜੋਤੀ ਹਰੀ ਕੋ ਜਾਨਣੇ ਕੀ ਬੁਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਕੈ ਬਰਤੁ ਨਾਹੀ ਨੇਮੁ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਬਕਥਾਈ ॥

ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਬਰਤ ਆਦੀ ਦਿਖਲਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨੇਮੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਬਕਥਾਈ) ਵਿਅਰਥ ਬੋਲਣਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਗਤਿ ਅਵਗਤਿ ਕੀ ਚਿੰਤ ਨਾਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਫਰਮਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਸਿਖਣਾ ਫਰਮਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ (ਗਤਿ) ਸੋਧ ਹੋਨੇ ਕੀ ਔ (ਅਵਗਤਿ) ਨਾ ਮੋਖਹੋਨੇ ਕੀ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਵੇਰ ਨਿਸਚਿਤ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਾਕੈ ਆਸ ਨਾਹੀ ਨਿਰਾਸ ਨਾਹੀ ਚਿਤਿ ਸੁਰਤਿ ਸਮਝਾਈ ॥

ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਸ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਰਾਸ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਝੁਪਾ ਤੇ (ਚਿਤਿ) ਚੇਤਨਸਰੂਪ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਬ੍ਰੇਦ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ ॥

ਤੰਤ ਕਉ ਪਰਮਤੰਤੁ ਮਿਲਿਆ ਨਾਨਕਾ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੋ ਐਸੀ ਬੁਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ਤਬ ਇਸ ਤੰਤ ਜੀਵ ਕੋ ਈਸਰ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵ ਈਸਰ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸਮਵਿਸ਼ੀ ਵਾਲੇ ਸਤਿਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਹ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤਾਕਾ ਕਹਿਆ ਦਰਿ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੁਇ ਸਮਕਰਿ ਜਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੁਆ ਤੇਰੀ ਦਰਗਾਹਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸ਼ਵਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ)

ਦੁਖਸੁਖ ਆਦਿ ਭੋਗੋਂ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੀ ਜਾਣਿਆਹੈ। ਯਥਾ “ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੋਨੋ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਅਉਰੁ ਮਾਨੁ ਅਪਮਾਨੁ ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹੈ ਅਤੀਤਾ ਤਿਨਿ ਜਗਿ ਤਤੁ ਪਛਾਨਾ” ॥

ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਸਰਬੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਸੰਤ ਤੁਝਕੋ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਸਮਾਇ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਗਤੀ ਕਿਆ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ
ਭਾਵ ਇਹ ਤਿਨਕੀ ਅਗੁਹ ਗਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਐਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਕੁਛ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇਰੀ
(ਰਜਾਇ) ਆਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਦੂਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥
ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੇ ਤਿਸੀਤੇ ਤਿਨਕਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਭਇਆ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਨੇ ਤਿਨੋਂ
ਕੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਲਿ ਮਹਿ ਆਇਆ ਸੋ ਜਨੁ ਜਾਣੁ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ ॥ ੩ ॥
ਇਸ ਕਲਿਸੁਗਮੈਂ ਸੋਈ ਜਨ ਆਇਆ ਹੁਆ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਚੀ ਦਰਗਹ
ਵਿਖੇ (ਮਾਣੁ) ਆਦਰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਣਾ ਸੁਨਣਾ ਅਕਥ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਨਾਨਕ ਜਲਿ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥
ਹੇ (ਅਕਥ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਤ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਤੋਰੇ (ਘਰਿ) ਸਰੂਪਮੈਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕਾ ਹੀ
ਕਹਿਣਾ ਸੁਣਨਾਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੇ ਹੀ ਸੁਣਤੇ ਕਹਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸ਼੍ਰੋਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਤਿਨੋਂਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਤੇਰੇ ਜਸ ਬਿਨਾਂ
ਔਰ ਸੰਸਾਰਕ (ਕਥਨੀ) ਕਥਾ ਅਰ (ਬਦਨੀ) ਕਵੀਬਰੀਆਂ ਜਲ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਔਰ
ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨੀਰੁ ਗਿਆਨਿ ਮਨ ਮਜਨੁ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਸੰਗਿ ਰਾਹੇ ॥
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਨ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੀਰਥ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਕਰ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ ਤਿਸਨੇ
ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਹੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਤਿਸਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਫਲ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਯਥਾ—“ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥਿ ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਰਹਹਿ ਜਿਨ੍ਹ ਹਰਿ ਹਿਤੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥”

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਜਵਾਹਰੁ ਮਾਣਕ ਸੇਵੇ ਸਿਖੁ ਸੁ ਖੋਜਿ ਲਾਹੈ ॥ ੧ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਜਵਾਹਰ ਅੰਮਾਣਕ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਸਿਖ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਖੋਜ
ਲਾਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਸ੍ਵਨ ਕਰ ਮਨਨ ਨਿਧਿਆਸਨ ਆਦਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ
ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਸਮਾਨਿ ਤੀਰਥੁ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ਸਰੁ ਸੰਤੋਖੁ ਤਾਸੁ ਗੁਰੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਔਰ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਤਖ ਆਦੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਰੁ) ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ ਔਰ ਗਿਆਨ ਭੀ
(ਤਾਸੁ) ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਦਰੀਆਉ ਸਦਾ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਿਲਿਆ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੈ ॥
ਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰੀਆਇ ਰੂਪ ਤੀਰਥ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਉਜਲ ਜਲ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਖੋਟੀ ਮਤਿ
ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਦੂਰ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਾਇਐ ਪੂਰਾ ਨਾਵਲੁ ਪਸੁ ਪਰੇਤਹੁ ਦੇਵ ਕਰੈ ॥ ੨ ॥
ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਤੇ ਪੂਰਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਇਸਨਾਨ ਪਸੁ ਪਰੇਤ ਆਦਿਕੋਂ
ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਤਲਹੀਅਲੁ ਸੋ ਗੁਰੁ ਪਰਮਲੁ ਕਹੀਐ ॥
ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਤਲਹੀਅਲੁ) ਹਿਰਦਾਅਸਥਾਨ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਪਰਮਲੁ) ਰੰਦਨ ਵਤ ਕਹੀਤੇਹੈ ॥
ਜਾਕੀ ਵਾਸੁ ਬਨਾਸਪਤਿ ਸਉਰੈ ਤਾਸੁ ਚਰਣ ਲਿਵ ਰਹੀਐ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਰੂਪੀ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਜੀਵੋ ਰੂਪੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਸਵਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ
ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ਰਖੀਐ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਉਪਜਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਵ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ॥
ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟੇਤੈ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਸਾਂਤੀ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹੀ (ਨਿਜ) ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਪਦ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਜਮਾਨ ਤੇ ਆਪ ਪਰੋਹਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਭੋਜਨ ਅਰ ਦਖਨਾ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰੈ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਵੀਚਾਰਤੇਹਾ ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਪੜਿਪੜਿ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਪਾਈਤਾਹੈ॥

ਆਪਾ ਮਧੇ ਆਪੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਪਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਜਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਮੈਨੇ ਪਾਇਆ ਤਬ ਤਿਸ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਮੁੜਕੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਮੈਂ ਸਰੂਪ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅੰਤਰ ਹੀ ਆਤਮਾ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਤਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਜਜਮਾਨੁ ॥ ਇਕ ਦਖਿਣਾ ਹਉ ਤੈਪਹਿ

ਮਾਗਉ ਦੇਹਿ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਕਰਤਾ ਰੂਪ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਤੂਹੀਮੇਰਾ ਜਜਮਾਨ ਹੈਂ ॥ ਤਾਤੇ ਏਕ ਦਖਨਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸੋਕਿਆ ਹੈ ਮੁੜਕੇ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦਾਨ ਦੇਵੇ ॥

ਪੰਚ ਤਸਕਰ ਧਾਵਤ ਰਾਖੇ ਬੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਆਨੁ ॥

ਪੰਚ ਕਾਮਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਵਾ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰ ਧਾਵਤੇ ਹੁਏ ਰੋਕ ਦੇਇ ਹੈ ਐ ਮਨ ਕਾ ਹੀਕਾਰ ਭੀ ਦੂਰ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਦਿਸਟਿ ਬਿਕਾਰੀ ਦਰਮਤਿ ਭਾਗੀ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥ ੨ ॥

ਹੇ (ਬ੍ਰਹਮ) ਪੂਰਨ ਤੇਰਾ ਗਿਆਨ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਐ ਖੋਈ ਮਤਿ ਸਕ (ਭਾਗੀ)ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ॥੨॥ ਅਬ ਭੋਜਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਤੁ ਸਤੁ ਚਾਵਲ ਦਇਆ ਕਣਕ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਤੀ ਧਾਨੁ ॥

ਜਤ ਸਤ ਰੂਪੀ ਚਾਵਲ ਐ ਦਇਆ ਰੂਪੀ ਕਣਕ ਐ ਤੇਰੇ (ਧਾਨ) ਪਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ (ਪਾਤੀ) ਪਤਲ ਮੁਝਕੇ ਦੇਹੁ ਸਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਭਾਵ ਦੇਹੁ ॥

ਦੂਧੁ ਕਰਮੁ ਸੰਤੋਖੁ ਘੀਉ ਕਰਿ ਐਸਾ ਮਾਂਗਉ ਦਾਨੁ ॥ ੩ ॥

ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਕਰਨਾ ਦੂਧ ਐ ਸੰਤੋਖ ਰੂਪੀ ਘ੍ਰਿਤ ਕਰਕੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਐਸੇ ਭੋਜਨਕਾਦਾਨਮਾਂਗਤਾਹੂੰ॥

ਖਿਆ ਧੀਰਜੁ ਕਰਿ ਗਉ ਲਵੇਰੀ ਸਹਜੇ ਬਛਰਾ ਖੀਰੁ ਪੀਐ ॥

ਖਿਆ ਰੂਪੀ ਲਵੇਰੀ ਗਉ ਧੀਰਜ ਰੂਪੀ ਵਛਾ ਦੇਹੁ ਜਿਸਤੇ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਵਾ ਆਤਮ ਸੁਖ ਰੂਪੀ (ਖੀਰ) ਦੁਧ ਪੀਵਣਾ ਕਰੀਐ ॥

ਸਿਵਤਿ ਸਰਮ ਕਾ ਕਪੜਾ ਮਾਗਉ ਹਰਿਗੁਣ ਨਾਨਕ ਰਵਤੁ ਰਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਤੇਰੀ ਸਿਵਤ ਐ (ਸਰਮ) ਵਈਰਾਗ ਵਾ ਲਜਾ ਰੂਪ ਕਪੜਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁੜਕੇ ਐਸਾਦਾਨਦੀਜੀਏ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਰਵਤੁ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹੇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ਜੀਵੇਂ ਕੀ ਪਾਠ੍ਰਤ੍ਰਾ ਜਨਾਵਤੇਹੁਏਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਵਤੁ ਕਿਨੈ ਨ ਰਾਖਿਆ ਜਾਵਤੁ ਕਿਉ ਰਾਖਿਆ ਜਾਇ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਆਵਤੇ ਹੁਏ ਕਿਸੀ ਨੇ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਜਾਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਕਿਸੀਤੇ ਕਿਉ ਰੋਕਿਆ ਜਾਤਾਹੋਭਾਵਇਹ ਕਿ ਜੀਵ ਕੋ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੁਏ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਰੁਕ ਸਕੇ ਤੋ ਖੋਟੇ ਲਗਨ ਮੈਂ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਨੇ ਦੇਵੇ ਸੁਭ ਮੈਂ ਜਮਾਇ ਲੇਵੇ ॥

ਜਿਸਤੇ ਹੋਆ ਸੋਈ ਪਰੁ ਜਾਣੈ ਜਾਂ ਉਸਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਇਹੁ ਜੀਵ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ (ਪਰੁ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਜਾਣੇ ਤਬ ਉਸੀ ਕੇ ਬੀਚ ਇਹੁ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੂਹੈ ਹੀ ਵਾਹੁ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਪਰੁ

ਹੋਇਥਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ (ਵਾਹੁ) ਅਸਰਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿਉਕਿਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ (ਪਰੁ) ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਪਾਸੋਂ ਕੁਛ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਹਰਹਟ ਕੀ ਮਾਲਾ ਟਿੰਡ ਲਗਤ ਹੈ ਇਕ ਸਖਨੀ ਹੋਰ ਫੇਰਿ ਭਰੀਅਤ ਹੈ ॥

ਸੇਸਾਰ ਕੇ ਜੀਵੇ ਕੇ ਆਵਨੇ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੈਸੇ ਹਰਹਟ ਕੀ ਮਾਹਲ ਮੈਂ ਟਿੰਡਾ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ॥

ਉਨਮੈਂ ਸੇ ਏਕ ਜਲ ਤੇ(ਸਖਨੀ) ਖਾਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਵੇਰ ਭਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹੁ ਖੇਲੁ ਖਸਮ ਕਾ ਜਿਉ ਉਸਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਜੀਵੇ ਕਾ ਵਿਵਹਾਰੁ ਭੀ ਤਿਸ ਖਸਮ ਕਾ ਏਕੁ ਖੇਲੁ ਹੀ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤਿਸਕੀ ਇਛਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਕ ਸੰਪਤਾ ਕਰ ਪੂਰਨੁ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੁਰਤੀ ਕੈ ਮਾਰਗਿ ਚਲਿਕੈ ਉਲਟੀ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਗਸੀ ॥

ਜਿਨੇ ਕੀ (ਸੁਰਤੀ) ਬੇਦ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਭ੍ਰਿਤੀ ਉਲਟੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉਨੁ ਗਿਰਹੀ ਕਉਨੁ ਉਦਾਸੀ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਨੋਂ ਮਨ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਦੇਖਣਾ ਕਰੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕੋਨ ਕ੍ਰਿਪਸਤੀ ਹੈ ਔ ਕੋਨ ਉਦਾਸੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਕਿ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਔ ਉਦਾਸੀ ਨਹੀਂ ਸਭ ਰੂਪ ਓਹੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੀ ਆਸਾ ਤਿਸਹੀ ਸਉਪਿ ਕੈ ਏਹੁ ਰਹਿਆ ਨਿਰਥਾਣੁ ॥

ਜਿਸਕੀ ਇਹ ਆਸਾ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਸੌਂਪ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਕਿ ਸਭ ਕਿਛ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਅਧੀਨ ਜਾਣਕੇ ਆਪ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਕੇ ਇਸਕੋ (ਨਿਰਥਾਣੁ) ਨਿਰਦੁਖ ਹੋ ਰਹਿਆ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਤੇ ਹੋਆ ਸੋਈ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਗਿਰਹੀ ਉਦਾਸੀ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜਿਸਨੇ (ਮਾਨਿਆ) ਮਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚਾਰੇ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਹੋ ਚਾਰੇ ਉਦਾਸੀ ਹੋਵੇ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦਿਸਤਿ ਬਿਕਾਰੀ ਬੰਧਨ ਥਾਧੈ ਹਉ ਤਿਸਕੈ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਿਕਾਰ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਬੰਧਨ ਸੇ ਬਾਧ ਲੇਵੇਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਅਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਵੀਚਾਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਹ ਜੀਵ ਪਾਪ ਔ ਪੁੰਨ ਕੀ (ਸਾਰ) ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ (ਅਜਾਈ) ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਕ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੇਲਹੁ ਸਬੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰ ॥ ਫੁਨਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਵਣ ਵਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ । ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੁਨਾ ਵਾਰੰਵਾਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ । ਭਾਵ ਜਨਮੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇਗੇ ॥

ਉਚਾ ਤੇ ਫੁਨਿ ਨੀਚੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ਨੀਚ ਕਰੈ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥

ਉਤਮੋਂ ਤੇ ਨੀਚ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔ ਨੀਚੋਂ ਤੇ ਜੋ (ਸੁਲਤਾਨ) ਘਾਤਿਸਾਹਿ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨੀ ਜਾਣੁ ਸੁਜਾਣਿਆ ਜਗਿ ਤੇ ਪੂਰੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਸੁਜਾਣੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਜਾਣੁ) ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜਗਤ ਮੈਂ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਔ ਸਭ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤਾਕਉ ਸਮਝਾਵਣ ਜਾਈਐ ਜੇਕੋ ਭੂਲਾ ਹੋਈ ॥

ਤਿਸੁ ਕਉ ਤਉ ਸਮਝਾਵਣੇ ਜਾਈਏ ਜੇਕਰ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਹੋਵੇ । ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਭੂਲ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਭ ਕਰਤਾ ਐਸਾ ਬੁਝੈ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਪੂਰਨ ਖੇਲ ਆਪ ਹੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਉ ਪ੍ਰਭਾਤੈ ਸਬਦਿ ਧਿਆਈਐ ਛੋਡਹੁ ਦੁਨੀ ਪਰੀਤਾ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ(ਸਬਦਿ)ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਤਹਕਾਲ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਐ ਔਰ(ਦੁਨੀ) ਮਾਯਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਵੇ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਜਗਿ ਹਾਰਿਆ ਤਿਨਿ ਜੀਤਾ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੇ ਕਾ ਦਾਸ ਹੁਆਹੈ ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਕੀਆ ਹੈ ਔਹੁ ਸਭ ਜਗਤੁ ਹਾਰ ਗਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ਮਨ ਕੀ ਚੰਚਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਧਾਇਆ ਮਨੁ ਪੰਖੀ ਆਕਾਸਿ ॥

ਇਹੁ ਮਾਧਾ ਰੂਪੀ (ਮਨੁ) ਸਰਬ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਆਕਾਸ ਮੈਂ (ਮਨੁ) ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਕੇ ਪੰਛੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਮਨੁ ਧਾਇਆ ਹੈ।
ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮਨ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਚਿਤਵਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਤਸਕਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰਿਆ ਨਗਰੁ ਵੁਠਾ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਐ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜੋ ਮਨੁ ਚੇਰੁ ਕੇ ਮਾਧਾ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਨਿਵਾਰਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀਨਗਰੁ ਵਸਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਰਿਦਾ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸਹਤ ਹੁਆ ਹੈ ਐਹ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹੀ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਾਬਾਸ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਜਾ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਰਾਖਿ ਲੈਹਿ ਸਾਬਤੁ ਹੋਵੈ ਰਾਸਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਬ ਤੂੰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਰਾਖਿਆ ਰਾਖਿਤਾ ਹੈਂ ਤਬ ਰਾਖ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਐ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀਸਾਜੋਂ ਰੂਪੀ (ਰਾਸਿ) ਪੁੰਜੀ ਸਾਬਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਨਿਧਿ ਮੈਰੈ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਹਿ ਲਗਾਉ ਪਗਿ ਤੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਚਰਨੀਂ ਲਾਗਕੇ ਯੋਹਿ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਜੋ ਐਸਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੇ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਤਾ ਕਰ ਮੁਝਕੇ ਦੇਵੇ ॥

ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਮਨੁ ਭੋਗੀਆ ਮਨੁ ਮੂਰਖੁ ਗਾਵਾਰੁ ॥

ਇਹ ਮਨ ਐਸਾ ਚੰਚਲੁ ਹੈ ਕਬੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਹੋ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਭੋਗੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮਨੁ ਅਤੀ ਮੂਰਖੁ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਦਾਤਾ ਮਨੁ ਮੰਗਤਾ ਮਨੁ ਸਿਰਿ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਮਨੁ ਕਬੀ ਦਾਤਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਮਨੁ ਮੰਗਤਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸਮਨ ਨੇ ਚਰਲਤਾ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅਪਨੇ ਵਸ ਕਰ ਛੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਕਰਤਾਰ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਬਣੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਮਨ ਸੰਭ ਪਰ ਬਲੀ ਹੈ ਐ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨ ਪਰ ਬਲੀ ਹੈ ॥

ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਚੰਚਲ ਮਨੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਪੰਚ) ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਮਾਰ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ ਕਹਉ ਨ ਦੇਖਿਆ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਤੇਰਾ ਹੀ ਵਖਾਣਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਬਾਹਰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨੁ ਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਇਦੈ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਧੋਟੇ ਪੂਨੇ ਰਾਲੀਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਜਾਇ ॥

ਐਹ ਜੋ ਧੋਟਾ ਪੁਰਸ਼ ਮਨਮੁਖ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪੂਨਾ ਕਰਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ ਲਟਕਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਨਰਕ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ (ਰਾਲੀਐ) ਰਲਾਈਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਤਿਸਕੀ ਪਤਿ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਾ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਤਾ ਮਿਲਿ ਰਹਾਂ ਜਾਂ ਤੇਰੀ ਹੋਇ ਰਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਜਬ ਤੂੰ ਮੁਝਕੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਮੇਲੇਗਾ ਤਬ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਰਹੋਂਗਾ ਐਹ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਤਬ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਜਬ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਾਤਿ ਜਨਮੁ ਨਹ ਪੂਛੀਐ ਸਚ ਘਰੁ ਲੇਹੁ ਬਤਾਇ ॥

ਐਸੇ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਕਿਸੀ ਜਾਤੀ ਵਾ ਕਿਸੀ ਘਰ ਕਾ ਜਨਮ ਹੋਵੇ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕੇ ਇਸਕਾ ਪੂਛਣਾ ਨਾ ਕਰੀਵੇਤਿਨਸੇਤੇਰਾ ਘਰ ਪੁਛ ਲਈਏ ਕਿ ਵੇਹ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾ ਜਾਤਿ ਸਾ ਪਤਿ ਹੈ ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋਈ ਜਾਤੀ ਐ ਜੋਈ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਦਾ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵਯਹਿਕਿਕਰਮੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸੰਤ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਕਾਟੀਐ ਨਾਨਕ ਛੂਟਸਿ ਨਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੋਤਾਂਤੇਹੇਵਾਹਿਗੁਰੂਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇਸੋਹੀਜਮਕੇਭੈਤੇਛੂਟੀਤਾਹੈਐਜਨਮਮਰਨਕਾਦੁਖਕਾਟੀਤਾਹੈ॥੪॥੧੦॥
ਉਪਦੇਸ਼ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜਾਗਤੁ ਬਿਗਸੈ ਮੂਠੇ ਅੰਧਾ ॥ ਗਲਿ ਫਾਹੀ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਧੰਧਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਗਿਆਨ ਫਰਕੇ ਅੰਧਾ ਜੀਵ ਜਾਗਤਾ ਹੁਆ ਹੀ ਲੂਟੀਤਾ ਹੈ ਐ ਉਲਟਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿਵਾਸਨਾ ਕੀ ਫਾਹੀ ਇਸਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਪੁਛੀ ਹੁਈ ਹੈ ਐ ਧੰਧਾ ਜੋ ਬਿਵਹਾਰ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਸਿਰ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਖਪਦਾ ਹੈ ॥

ਅਸਾ ਆਵੈ ਮਨਸਾ ਜਾਇ ॥ ਉਰਝੀ ਤਾਣੀ ਕਿਛੁ ਨ ਬਸਾਇ ॥ ੧ ॥

ਇਸਕੀ (ਮਨਸਾ) ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਜੋ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਬੀਰ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਜਨਮਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਤਾਣੀ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁ ਮੈਂ (ਉਰਬੀ) ਵਸ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਸਕਾ ਕੁਛ ਵਸ ਨਹੀਂ ਰਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਗਸਿ ਜੀਵਨ ਜਾਗਣ ਹਾਰਾ ॥ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਸਰਬ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਦਾ ਜਾਗਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਭੂੰ ਜਾਗਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁਸੁੱਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਅੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ॥

ਕਹਿਓ ਨ ਬੁਝੈ ਅੰਧੁ ਨ ਸੂਝੈ ਭੇਂਡੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ॥

ਸਾਸਤਰੀ ਕੋਕਹਿਣੇ ਕੇ ਤਉ ਇਹਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਇਸ ਅੰਧਿ ਜੀਵ ਕੋ ਅਪਨਾ ਆਪ ਸੁਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਭੇਂਡੀ) ਭੈੜੀ ਹੀ ਕਾਰ ਇਸਨੇ ਕਮਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕਰਮੀ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸ (ਕਰਮੀ) ਜੀਵ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਆਵੈ ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਛੀਜੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਘਟਾਈ ॥

ਜੋ ਦਿਨ ਦਿਨ ਆਵੇ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਦਿਨ ਬੀਤਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਰ ਤਿਲ ਤਿਲ ਮਾਤਰਤੇ ਕਿਆ ਨੁਆਸ ਨੁਆਸ ਕਰ ਆਰਥਲਾ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਐ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਘਟਾਈ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੁਝੈ ਨ ਉਰ ਨ ਪਾਵੈ ਜਬ ਲਗ ਦੂਜੀ ਰਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਲਗ ਇਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦੂਤ ਭਾਵਨਾ ਰਾਈ ਸਮਾਨ ਭੀ ਹੈ ਤਬ ਲਗ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਭੁਝਾ ਹੁਆ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜੀਆ ਦੇਖਿ ਸਮਾਲੈ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਈ ॥

ਤਾਤੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਇਹ ਜੀਵ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਹੀ ਸਮਾਲ ਕਰੇ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪੁਰਬ ਜਨਮ ਕੀ ਕਮਾਈ ਅਨਸਾਰ ਜੀਵਾ ਕੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਹੀਨੁ ਸਦੁ ਭੀਖਿਆ ਮਾਂਗੈ ਨਾਨਕ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਜੋ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਹੀਣ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਅਧੀਨ ਹੋਕਰ ਜਬ ਸਦੇ ਨਾਮਗਾ

ਭਿਖਿਆ ਮਾਂਗੇ ਤਬ ਇਸਕੇ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਨਿੰਦਕੋਂ ਕੋ ਨਿੰਦਤੇ ਹੂਏ ਅਪਨੀ ਦਸ਼ਾ ਕਹਿ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਛਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਸਟਿ ਕਰਉ ਮੂਰਖੁ ਜਗਿ ਕਹੀਆ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਖੋਲਣੇ ਸੇ (ਮਸਟਿ) ਮੋਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਨਿੰਦਕ ਜੀਵ ਮੁਝਕੇ ਮੂਰਖ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਧਿਕ ਬਕਉ ਤੇਰੀ ਲਿਵ ਕਹੀਆ ॥

ਜਬ ਉਨਕੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤ ਬੋਲਤਾ ਰਹਾਂ ਤਬ ਤੇਰੀ (ਲਿਵ) ਬਿਰਤੀ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਚਿਤ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਉਦੀਰਹਜਾਵੇਗੀ ॥

ਭੂਲ ਬੁਕ ਤੇਰੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਆਚਾਰ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਭੂਲ ਬੁਕ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਹੀ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੋ ਤੇਰੇ ਆਸਰੇ ਹੂੰ ॥ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾਕਸ ਪਰਕਾਰ ਸੁਭ ਆਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਝੂਠਿ ਮੂਠੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਨਿੰਦਕੁ ਨਿੰਦੈ ਮੁਝੈ ਪਿਆਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਸੇ ਨਿੰਦਕ ਜਨ ਝੂਠ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਕਾਰੋਂ ਨੇ (ਮੂਠੇ) ਲੂਟ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ਯਦਪਿ ਨਿੰਦਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮੁਝ ਕੋ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਾਏ ਪਾਪ ਅਪਨੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਿੰਦਹਿ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦੇ ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੈ ॥

ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹ ਜੀਵ ਮੁਝਕੇ ਨਿੰਦਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਮ ਵਿਧੀ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥ ਐ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ (ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਹਮ (ਨੀਸਾਣੈ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਕਾਰਣੁ ਨਾਮੁ ਅੰਤਰਿ ਗਤਿ ਜਾਣੈ ॥ ਜਿਸਨੋਂ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਕਾਰਣ ਰੂਪ ਕੋ (ਨਾਮੁ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਨੋਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸ ਬਿਧੀ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੈ ਮੈਲੇ ਉਜਲੁ ਸਦੁ ਸੋਇ ॥ ਉਤਮੁ ਆਖਿ ਨ ਉਦਾ ਹੋਇ ॥

ਮੈਂ ਤੇ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕਰ ਮੈਲਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤੇਰੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ॥ ਜੇਕਰ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਕਰੇ ਮੈਂ ਉਦਾ ਹੂੰ ਤੇ ਆਖਣੇ ਕਰ ਕੋਈ ਉਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਖੂਲ ਮਹਾ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਰਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੩ ॥

ਭਾਤੇ ਇਹੁ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ (ਖੂਲ) ਨਿਸੰਗ ਹੋਕਰ ਮਹਾ ਵਿਖ ਰੂਪ ਵਿਸਯਹੁ ਕੇ ਖਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੈਂ ਰਚਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਧਿ ਬੋਲੈ ਮੁਗਧੁ ਗਵਾਰੁ ॥ ਹੀਲੈ ਨੀਚੁ ਬੁਰੈ ਬੁਰਿਆਰੁ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਧਾ ਬੋਲਾ ਅੰ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ਕਿਆ ਅਤੀ ਮੁਗਧ ਹੂੰ । ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਹੀਨ ਅੰ ਨੀਚ ਬੁਰਿਆਈਓਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਬੁਰਾ ਹੂੰ । ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਕਿ ਯਦਪਿ ਏਤੇ ਐਗਨੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਭੀ ਮੈਂ ਹੂੰ ॥

ਨੀਪਨ ਕੋ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੁ ॥ ਇਹੁ ਧਨੁ ਸਾਰੁ ਹੋਰੁ ਬਿਖਿਆ ਛਾਰੁ ॥ ੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਮੈਨਿਰਧਨ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਧਨ ਕਾ ਹੀ ਪਿਆਰੁ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੁ ਨਾਮ ਧਨ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਸਾਰੁ ਹੈ ਐਰ ਵਿਸਓਂ ਕੇ (ਛਾਰੁ) ਖਾਕ ਵਤ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਜੇ ਦੇਵੈ ਤਿਸਕਉ ਜੋਕਾਰੁ ॥

ਭਾਤੇ ਗੁਰੋਂਕੇ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਨੇ ਤੇ ਅਥ ਉਸਤਤ ਐ ਨਿੰਦਾ ਮੈਨੇ ਸਮ ਜਾਣੀ ਹੈ । ਜੇ ਤਿਸਗੁਰ ਐਸੀ ਸਮਝ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਜੋਕਾਰ ਹੈ ॥

ਤੂ ਬਖਸਹਿ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਕਹਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥

ਭਾਤੇ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੀ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਐ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਕੀ ਪਤਿਹੋਤੀ ਜਾਣੀਤੀ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਸੋਈ ਆਪ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਐਓਂ ਸੇ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ॥੫॥੧੨॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਖਾਇਆ ਮੈਲੁ ਵਧਾਇਆ ਪੈਪੈ ਘਰਕੀ ਹਾਣਿ ॥ ਇਸ ਵਿਵੇਕ ਬਲ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵਨੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਖਾਇਕਰ ਮੈਲ ਰੂਪੀ ਸਰੀਰ ਕੋ ਵਧਾਯਾ ਹੈ ਅੰ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਨੇ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਘਰ ਕੀ ਹਾਨੀ ਹੀ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸਯਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਬਕਿ ਬਕਿ ਵਾਨੁ ਚਲਾਇਆ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਿਖੁ ਜਾਣਿ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਬੋਲ ਬੋਲ ਕਰ ਭੀ ਵਿਅਰਥ ਪ੍ਰਸੰਗੋਂਕੇ ਚਲਾਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਖਾਣਾ ਐ ਪਹਰਨਾ ਵਿਖ ਰੂਪਹੀ ਜਾਣਾ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਐਸਾ ਬਿਖਮ ਜਾਲਿ ਮਨੁ ਵਾਸਿਆ ॥ ਬਿਬਲੁ

ਝਾਗਿ ਸਹਜਿ ਪਰਗਾਸਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਬਾਬਾ) ਹੇ ਭਾਈ ਐਸਾ ਮੇਰ ਰੂਪੀ (ਬਿਖਮ) ਕਠਨ ਜਾਲੁ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਨੁ ਵਸ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਸ ਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸਮੇਰ ਜਾਲ ਕੇ ਜੋ (ਬਿਬਲੁ) ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪੀ ਬਲ ਕਰਕੇ (ਝਾਗਿ) ਲੰਘੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਬਿਬਲੁ) ਰਾਗ ਦੁਖ ਮੈਲ ਕੇ ਲੰਘੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਜਨੋਂ ਕੇ (ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਆ ਹੈ । ਬਿਬਲ ਐ ਬਿਭਲ ਬੀੜ ਕਾ ਭੇਦੁ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਖਾਣਾ ਬਿਖੁ ਬੋਲਣਾ ਬਿਖੁ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਵਿਖ ਰੂਪ ਵਿਸਯਹੁ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਖਾਣਾ ਭੀ ਵਿਖ ਰੂਪਹੀ ਐ ਬੋਲਣਾ ਭੀ ਵਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਪ ਵਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਮਦਰਿ ਬਾਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਛੂਟਸਿ ਸਾਰੈ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਕੇ ਵਰ ਮੈਂ ਬਧੇ ਹੁਏ ਮਾਰੀਐਗੇ ਜੇ ਸਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਸੇ ਤਿਸ ਜਮਦਰ ਤੇ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਿਵ ਆਇਆ ਤਿਵ ਜਾਇਸੀ ਕੀਆ ਲਿਖ ਲੈ ਜਾਇ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਇਹੁ ਜੀਵ ਦੁਖੋਂ ਸਾਧ ਵਾ ਖਾਲੀ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤੇਸੇ ਹੀ ਉਠ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਐਰ ਜੇ ਇਸਕਾ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਲਿਖ ਕਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇਆ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖਨੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਜਨਮਵਿਅਰਥ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਅਨਸਾਰ ਇਸਕੋ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥੩॥

ਜਗੁ ਖੋਟੈ ਸਬੁ ਨਿਰਮਲੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਇਹੁ ਜੀਵ ਖੋਟਾ ਹੈ ਐਰ ਸਰ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਐਸਾ ਬੀਚਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਵਾਲਿਓਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤੇ ਨਰ ਵਿਰਲੇ ਜਾਣੀਅਹਿ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਓਹ ਪੁਰਖ ਬੋਲੇ ਹੀ ਜਾਣੀਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਮੁਰਾਰੀ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਅਜਰੁ ਜਰੈ ਨੀਬਰੁ ਝਰੈ ਅਮਰ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪੁ ॥

ਜਗ ਆਈ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਕਰ ਜੋ (ਜਰੈ) ਧਾਰਨ ਕਰੈ ਤਿਸਕੋ ਅਮਰ

ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ (ਨੀਬਰੁ) ਏਕ ਰਸ (ਝਰੇ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕੁ ਜਲਕੋਂ ਮੀਨੁ ਸੈ ਥੇ ਭਾਵੈ ਰਾਖਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਸੇ ਜਲਕੋਂ (ਮੀਨ) ਮਛੀ ਚਾਹਿਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ (ਥੇ) ਤੁਮ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੋ ਰਾਖੇ ਭਾਵ ਤੈਸੇ ਮੈਂ ਆਪ ਕੋ ਰਾਖਿਤਾ ਰਹੂੰ (ਤੇ) ਪੋਰਾਝ ਅਰ ਹੋਛੀ ਦੇਸ ਕੋਟੇ ਭੁੰਦੀ ਕੀਭਾਸਾਏ ॥੫॥੧੩॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੀ ਉਤਸ਼ੀਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੀਤ ਨਾਦ ਹਰਖ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ਰਹਸ ਚੰਗ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਕਾਈ ॥

ਵੇਸਵਾ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਗੀਤ ਐ ਅਨੰਦ ਕੇ ਦੇਤੇ ਹਾਰੇ ਚਤੁਰਾਈ ਸਹਿਤ ਜੋ (ਨਾਦ) ਵਾਜੇ ਹੈਂ ਵਾ ਔਰ ਜੋ ਚਤੁਰਾਈਆਂ ਹੈਂ॥ ਸ੍ਰੋਤ ਪੀਤਾਈ ਰੰਗੋਂ ਕਾ ਪਹਿਰਨਾ ਅਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀ ਫੁਰਮਾਇਸ ਜੋ ਕੋਈ ਹੈ ॥

ਪੈਨੁ ਖਾਣਾ ਚੀਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ਸਾਚੁ ਸਹਜੁ ਸੁਖੁ ਨਾਮਿ ਵਸਾਈ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਖਾਣੇ ਪੈਨਣੇ ਆਦੀ ਕੋਈ ਥਾਤ ਅਥ ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਸਚੇ ਸੁਖ ਕੋ ਦੇਤੇ ਵਾਲੀ ਜੋਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ (ਸਹਜ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਮੈਨੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਆ ਜਾਨਾਂ ਕਿਆ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤਨਿ ਕਿਛੁ ਨ ਸੁਖਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਕਿਆ ਜਾਨਾਂ ਓਹ ਜੋ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਆ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ॥ਭਾਵ ਇਹ ਤਿਸਕਾ ਕੋਈਕਰਮਜਾਨਿਆਨਹੀਂਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸਕੋ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੋ ਭੁਫ ਨਹੀਂ ਸੁਖਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋਗ ਬਿਨੋਦ ਸ੍ਵਾਦ ਆਨੰਦਾ ॥ ਮਤਿ ਸਤ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਗੋਬਿੰਦਾ ॥

ਜੋਗ ਕੇ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸ ਅਰ ਵਿਖੇ ਸੁਆਦ ਕਾ ਅਨੰਦ ਇਹੀ ਜਾਇਆ ਹੈ ਜੋ (ਮਤਿ) ਭੁਧੀ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਭਗਤ ਕੋ (ਸਤ ਭਾਇ) ਨਿਸਰੈ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕੀਰਤਿ ਕਰਮ ਕਾਰ ਨਿਜਸੰਦਾ ॥ ਅੰਤਰਿ ਰਵਤੋਂ ਰਾਜ ਰਵਿੰਦਾ ॥ ੨ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ ਜੋ ਕਰਮ ਹੈ ਸੋਈ (ਨਿਜ ਸੰਦਾ) ਆਪਣਾ ਕਾਰਜ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹੀ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਵ ਕੇਕੰਮ ਆਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ (ਰਾਜ)ਪ੍ਰਕਾਸ(ਰਵਿੰਦਾ)ਸੁਰਜ ਅਰ ਚੰਦ ਮੈਂ ਹੋ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਅੰਤਰ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥੨॥

ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮਿ ਉਰਧਾਰੀ ॥ ਦੀਨਾਨਾਥੁ ਪੀਉ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ (ਪ੍ਰਿਉ) ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਿਏ ਮੈਂ (ਪ੍ਰੀਤ) ਭਗਤ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਵਹੁ ਬਨਵਾਰੀ ਜੋਹਮਾਰਾ ਪਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸੇਈਨੋਂ ਕਾ (ਨਾਥੁ) ਮਾਲਕੁ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਬੁਤ ਕਾਰੀ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਤਰੰਗ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਦਿਨੇ ਰਹ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕਾ ਸਦਾ ਬੁਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਕੇ ਵੀਚਾਰੀ ਹੋਨੇ ਕਰ ਹਮ ਸੰਕਲਪਰੂਪੀ ਤਰੰਗੋਂ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਨਿਹਸੰਕਲਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਕਥੋਂ ਕਥਉ ਕਿਆ ਮੈਂ ਜੋਰੁ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਕਰਾਇਹਿ ਮੋਰ ॥

ਹੇ ਅਕਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਕਥਨ ਕਰੋਂ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਐਸਾ ਕਿਆ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਬਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਕਰਾਵੇਂ ਤੂੰ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹਾਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ ਬੂਕੈ ਮੈਂ ਮੋਰੁ ॥ ਕਿਸੁ ਸੇਵੀ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਰੁ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰੇਂ ਤਬ ਮੈਂ ਮੋਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਕਿਸਕੋ ਸੇਵਾ ਜੋ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਤੇਰਾ ਹੀ ਸਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰੇਂ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੁ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਨਾ ॥ ਐਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅੰਤਰਿ ਡੀਨਾ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਜੋ ਸਬਦੁ ਰੂਪੀ ਮਹਾਂ ਮੀਨਾ ਰਸੁ ਹੈ ਐਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਤੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰਿਏ ਅੰਤਰ ਹੀ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਚਾਖਿਆ ਪੂਰਾ ਪਦੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪਿਓ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੋ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪੂਰਾ ਮੋਖ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜੋ (ਪ੍ਰਾਪਿਆ)ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਤਨ ਮੈਂ ਭੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹੈ॥੫॥੧੪॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਅੰਤਰਿ ਦੇਖਿ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਂਗਨ ਹਾਰਾ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਮਨ ਪਤਿਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਰਿਏ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਰੰਗਣੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜੀਆ ਦੇਖਿ ਸਮਾਲੇ ਤਿਸਹੀ ਕੀ ਸਰਕਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਸੰਭਾਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਹੀ ਸਭਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਕਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਰਾਂਗਿ ਘਣੈ ਅਤਿ ਰੂੜੈ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲੂ ਪ੍ਰੀਤਮ

ਮਨ ਮੋਹਨੁ ਅਤਿ ਰਸ ਲਾਲ ਸਗੁੜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਜੋ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਰੰਗੁ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ (ਘਣੈ) ਸੰਘਣਾ ਔਰ ਅਤੀ (ਰੂੜੈ) ਸੁੰਦਰੁ ਹੈ ਜਿਸ ਲਾਲ ਕਾ ਰਸੁ ਅਤੀ ਗੂੜਕਾ ਸਹਤ ਹੈ ਸੋਈ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਮਨ ਕੋ ਮੋਹਿਨੇ ਵਾਲਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹੈ ॥

ਉਪਰਿ ਕੂਪੁ ਗਗਨ ਪਨਿਹਾਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਣ ਹਾਰਾ ॥

ਸਭ ਕੋ ਉਪਰ ਜੋ ਚਿਦਾ ਕਾਸ ਰੂਪੀ ਕੂਆ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਭੁਧੀ ਤਿਸਕੀ ਪਨਿਹਾਰੀ ਭਈ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸਕੀ ਰਚਨਾ ਸੋ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੀ ਬਿਧੀ ਨਿਸ਼ੇਧੀ ਰੂਪ ਰਚਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੀ ਰਚਨਾ ਕੋ ਤਿਸਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਸਰੀ ਕਿਰਣਿ ਰਸਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੇ ਸਸਿ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜਬ ਜਗਤਾਸੀ ਕੇ ਸਤੋਗੁਨ ਸਹਤ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕਯਾਨੁ ਸੂਰਜੁ ਸਮਾਤਾ ਤਬ ਸਾਂਤੀ ਆਦ ਕਿਰਣਾ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੂਆ ਅਰੁ ਮਨ ਭੁਧੀ ਆਦੀ ਕਮਲ ਪ੍ਰਕਾਸਤੋ ਭਏ ॥

ਕਾਲੁ ਬਿਧੁਸਿ ਮਨਸਾ ਮਨਿ ਮਾਰੀ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚੁਰੋਂ ਕੀ ਡਿਘਾ ਕਰ ਜਬ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਕਾਲ ਕੋ (ਬਿਧੁਸਿ) ਨਸ਼ਟ ਕੀਆ ਹੈ ਐ ਮਨ ਮੈਂ ਜੋ ਮਨਸਾ ਬੀ ਸੋ ਸਭ ਮਾਰ ਦਈ ਹੈ ਭਾਵ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸੋ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਅਤਿ ਰਸਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ ਰਾਤੀ ਦੂਜਾ ਰੰਗੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਭੁਧੀ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਅਤੀ (ਚਲੂਲੈ) ਰਸ ਮੈ ਰਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਜੈਸਾ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਰੰਗ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਸਨਿ ਰਸਾਏ ਰਾਤੋ ਰਾਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋਈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ(ਰਸਨਿ)ਜਿਹਵਾ ਕੋ ਨਾਮ ਮੈ(ਰਸਾਏ)ਤਦਾਕਾਰ ਕਰਕੇ ਰਾਤੋਰੋਂ ਜਿਸਮੈਂ ਰਾਤੋ ਰੋਜੋਂ ਸਭ ਮੈਂ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ਆਤਮ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਰਬਭੋਖਧਾਰੀਪਖੰਡੀਓਂ ਕੋ ਨਿਸ਼ੇਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਬਾਰਹ ਮਹਿ ਰਾਵਲ ਖਪਿ ਜਾਵਹਿ ਰਹੁ ਛਿਅ ਮਹਿ ਸਨਿਆਸੀ ॥ ਬਾਰਹ ਸੰਗਿਆ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਮੈ ਜੋਗੀ ਖਪ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਦਸ ਭੋਖ ਕੀ ਸੰਗਿਆ ਮੈ ਸੰਨਯਾਸੀ ਖਪ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋਗੀ ਕਾਪੜੀਆ ਸਿਰੁ ਖੂਬੇ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਗਲਿ ਢਾਸੀ ॥ ੧ ॥

(ਜੋਗੀ) ਅਗੁਭ ਜੋਗ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣਧਾਮੀ ਔ(ਕਾਪੜੀਆ)ਜੋ ਭੋਖ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪੁਨਾ (ਸਿਰੁਖੂਬੇ)ਜੋਜੈਨੀਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮਕੇ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਕੋ ਗਲ ਮੈਂ ਜਮ ਕੀ ਢਾਸੀ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਪੂਰੇ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਅਉ ਹਠਿ ਹਸਤ ਮਹਿ

ਭੀਖਿਆ ਜਾਚੀ ਏਕ ਭਾਇ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਸਬਦ ਮੈ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਸੋਈ ਪੂਰਨ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈਂ(ਅਉ)ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ(ਹਠਿ)ਰਿਦੇਮੈਂਏਕਪ੍ਰੇਮਕੀਰੀ ਭਿਖਯਾ ਮਾਂਗੀ (ਹਸਤ) ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਭ੍ਰਿਤੀ ਤਿਸੀ ਵਿਖੇ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਵਾਉ ਪੜਹਿ ਕਰਿ ਕਿਰਿਆ ਕਰਣੀ ਕਰਮ ਕਰਾਏ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੜ ਪੜ ਕੇ (ਵਾਉ) ਬਗੜੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਨਿਤ ਨਮਿਤ ਕਿਰਿਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਕਰਣੀ ਔਰੋਂ ਸੋ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ਮਨਮੁਖੁ ਵਿਛੁੜਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਬੁਝੈ ਬਿਨਾ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਕੁਛ ਸੁਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇਤਿਸਹਰੀ ਕੋ ਵਿਯੋਗ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਸੋ ਸੂਚਾ ਚਾਰੀ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਮਾਨੇ ॥

ਜੇ ਭੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਚਾਰ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਐ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਮਾਨੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅਨਾਦਿਨੁ ਨਾਮਿ ਰਤਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੇ ॥ ੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਨੇ ਰਾਤੋਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨਮੰਦਿਰ ਭ੍ਰਿਤੀਦੇਕਰਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੋ ਮਨਤਨ ਕਰ ਤਿਸਮੈਂ(ਜੁਗਿ)ਜੁਗਬਰਕੇਸਾਜੇ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਓਹ ਸਮਾਨੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਗਲੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ ਜਪ ਤਪ ਤੀਰਥ ਸਥਾਦਿ ਵਸੇ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਸੁਭ ਕਰਮ ਜਪ ਤਪ ਤੀਰਥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਥਾਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ ਦੁਖ ਪਰਾਛਤ ਕਾਲ ਨਸੇ ॥੪॥ ੧੬ ॥

ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਬ ਪੁਨੋਂ ਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੁਆ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਤੇਜਨਮਮਰਨਕੇਦੁਖ ਐ ਪਰਾਛਤ ਕਲੰਕ ਐ ਕਾਲਾਦਿਕ ਸਭ ਨਾਸਹੋ ਜਾਤੇਹੈਂ ॥੪॥ ੧੬ ॥ ਨਿਜ ਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਦਿ ਉਪਦੇਸਉਚਾਰਨਕਰਤੇਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੰਤਾ ਕੀ ਰੇਣੁ ਸਾਧ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰੇਣੁ ਹੋਇ ਕਰ ਔਰ ਉਨ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ (ਤਾਰੀ) ਨੌਕਾ ਕੇ ਆਸ੍ਰਿਤ ਹੋ ਧਰ ਹੋ ਮਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਸੇ ਤੂੰ ਤਰ ॥

ਕਹਾ ਕਰੈ ਬਪੁਰਾ ਜਮੁ ਡਰਪੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰੀ ॥੧॥

ਜਿਨੋਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਮੁਰਾਰੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ (ਬਪੁਰਾ) ਵਿਚਾਰਾ ਜਮ ਕਿਆ ਬਿਗਾੜ ਕਰ ਸਕਤਾਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਨਸੇ ਆਪਰੀ ਭੈ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਲਿ ਜਾਉ ਜੀਵਨੁ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਾਪੁ ਜਪਉ

ਜਪ ਮਾਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਵੈ ਸਾਦੁ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਜੀਵਣਾ ਹੈ ਸੋ ਜਲ ਜਾਵੈ ॥ ਜਪਨੇ ਜੋਗ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੇ ਜੋ ਜਪਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜਪਕਰਨੇ ਕੀ ਮਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਰੋਂਦੁਆਰੇ ਜਥ ਜਪਣਾ ਕਰੇ ਤਥ ਤਿਸਕਾ ਔਸ੍ਰਿਤ ਸਾਧ ਆਵੈ ॥ ਜਥਾ ਕਬੀਰ ਜੀ—“ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸਿਮਰਨੀ ਰਸਨਾ ਉਪਰਿ ਰਾਮ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਗਲ ਭਗਤ ਤਾਕਉ ਸੁਖ ਬਿਸਰਾਮ” ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸਾਦੁ ਸੁਖੁ ਜਾਕਉ ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਉਪਮਾ ਕਹੀਐ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜਿਸਕੇ ਸਾਰ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਸੁਖ ਤੇ ਕਿਆ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਐ ॥

ਲਾਲ ਜਵੇਹਰ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਖੋਜਤ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੀਐ ॥ ੨ ॥

ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਰਤਨ ਸਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ (ਖੋਜਤ) ਵੀਚਾਰਨੇ ਸੋ (ਲਹੀਐ) ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬੀਨੈ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧਨੁ ਸਾਚੈ ਏਕ ਸਥਾਦਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥

ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਚੇ ਧਨ ਕੇ (ਬੀਨੈ) ਜਾਣ ਕਰ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਵੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਕੈਸਾਹੈ?

ਨਿਰਾਲੰਬੁ ਨਿਰਧਾਰੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਨਿਰਭਉ ਤਾੜੀ ਲਾਵੈ ॥ ੩ ॥

(ਨਿਰਾਲੰਬੁ) ਆਸਰੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਨਿਰਧਾਰ ਹੈ ਅਰ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ (ਨਿਹਕੇਵਲੁ) ਸੁਖ ਹੈ ਐਸੇ ਨਿਰਭੈਸਰੂਪਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਤਿਸ ਮੈਂ (ਤਾੜੀ) ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵੈ ॥੩॥

ਸਾਇਰ ਸਪਤ ਭਰੇ ਜਲ ਨਿਰਮਲਿ ਉਲਟੀ ਨਾਵ ਤਰਾਵੈ ॥

ਪੰਚ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਐ ਮਨ ਭੁਧੀ ਇਹ ਸਾਤ (ਸਾਇਰ) ਸਮੁੰਦਰ ਜਿਸਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਗੁਲ ਸਾਥ ਭਰੇ ਹੈਂ ਐ ਜਥ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਵੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਉਲਟੀਹੈ ਤਥ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਨੌਕਾ ਕਰ ਆਪਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਤਰੇ ਹੈਂ ਐਹੋਂ ਕੋ ਤਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਹਿਰ ਜਾਏ ਠਾਕਿ ਰਹਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥

ਬਾਹਿਰ ਜਾਏ ਮਨ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕੀਤੀ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ (ਸਹਜ) ਸੰਘ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਸੋ ਗਿਰਹੀ ਸੋ ਵਾਸੁ ਉਦਾਸੀ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਛਾਨਿਆਹੈ ਸੋਈ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਸ੍ਰੇਸਟਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਵਾਸ ਉਦਾਸੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ਸਾਰ ਸਥਾਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੫ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸਚੇ ਸਥਾਦਿ ਮੈਂ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਕਿਆ ਪਤੀਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਔਰ ਦੂਸਰਾਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧੭ ॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ਰਉਪਦੇ ॥ ੧੯ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਸੂਝੈ ਸਥਾਦੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਜੋ ਨਾਜਿਗਤ (ਸਥਾਦੇ) ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਸਮਾਇ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ (ਸੂਝੈ)

ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਸਾਹਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੋਂ ਜੋ ਸਦਾ ਹੀ ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਵੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਰਹਿਤੇ ਹੋਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਨੁ ਅਸਥਿਰੁ
ਹੋਵੈ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਹਿਆ ਅਘਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੋ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਇਸਥਿਰ ਹੋਵੇ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਇਸਥਿਰ ਹੋਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਦਿਨੋਂ ਰਾਤ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ (ਅਘਾਈ) ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਇਸੁ ਜੁਗ ਕਾ ਲਾਹਾ ਭਾਈ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਦਿਨੋਂ ਰਾਤ (ਅਨਦਿਨੁ) ਏਕਰਸ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਕਾ ਇਹੀ ਲਾਭ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਦੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਥਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਾਗ ਵੈਸ ਰੂਪ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਅਰ ਸੋ ਜਨ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਂ ॥ ੨ ॥

ਸੁਖੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਿਖਾਇਆ ਨਾਮਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਸਾਧਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਸਰੂਪ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਅਖੁਰ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ਕਦੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਭਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਿਸਕੇ ਅਖੁਰ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੋਂ ਜਿਸਕੀ ਕਬੀ ਤੋਟਿ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਦਾ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਹੀ ਸੇਵੋ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਜਿਸਨੋਂ ਦੇਵੈ ਤਿਸੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥

ਜਿਸਨੋਂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪੇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਸਦਾ ਤੂੰ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰ ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹਮ ਕੇ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਜਨਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ ਕਉ ਬਖਸਿ ਲੈ ਸੁਆਮੀ ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ ਕੋ ਬਖਸ ਲੈ ਅਰੁ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਹੁ ॥

ਤੂੰ ਬਿਅੰਤੁ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਸਥਦੇ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਬਿਅੰਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਥਦ ਕਰ ਤੂੰ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੀ ਇਹੁ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੁਧੁ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿਜਾਈ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪੀ ਤੁਧੁ

ਆਗੈ ਰਾਖਉ ਸਦਾ ਰਹਾਂ ਸਰਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤਨ ਮਨ ਅਰਪਣ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਆਗੇਰਾਖੋਂ ਆ ਸਦਾ ਹੀ ਸਰਣਹੋਇਰਹੂੰ ॥

ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਸਦਾ ਰਖੁ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿਨਾਮੋਂ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੋ ਸਦਾ ਅਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵੀਚ ਰਖੁ ਅਪਣੇ ਨਾਮ ਜਪਣ ਰੂਪ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੋ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰਤੇ ਭਾਣਾ ਜਾਪੈ ਅਨਦਿਨੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ੋਭਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਤੀ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਹੀ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ (ਜਾਪੈ) ਸਮਝੀਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਦਿਨੋਂ ਰਾਤ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਭਗਤਿ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਬਲਨੇ ਵਲੋਂ ਜੋ ਭਗਤਿ ਹੈਂ ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈ ਤੈਨੇ ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਜੋਤਿ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥

ਤੇਰੈ ਭਾਣੈ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਗੁਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ੩ ॥

ਤੇਰੇ ਭਾਣੇਵੇਖੇ ਚਲਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬੁਝਾਇਦੀ ਹੈ ॥

ਜੇ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਵੈ ਕਰਤੇ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਕਰਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਕਰਣਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੁਛ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦਾਤਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜੈਸਾ ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਦਾਤਾਰ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਕੀ ਦਾਤ ਹਮਨੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹਿਆ ਜਿਨਾ ਤਿਨ੍ਹ ਸਲਾਹਿ ਹਰਿ ਜਾਤਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤੁਝ ਕੋ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਲਾਹੁਣੇ ਦੀ ਮਰਜਾਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਹੈ ਦੂਜਾ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਦੂਜੇ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਉਨੋਂ ਨੇ ਸੁਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਤੂ ਮੇਰਾ ਇਕੁ ਸੋਈ ॥ ਤੁਧੁ ਜਪੀ ਤੁਧੈ

ਸਾਲਾਹੀ ਗਤਿ ਮਤਿ ਤੁਝਤੇ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਜੇ ਏਕ ਤੂੰ ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਸਹਾਇਕ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਤੁਝਕੋ ਹੀ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤੁਝਕੋ ਹੀ ਸਲਾਹਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਉਪਮਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਗਤਿ) ਕਲਯਾਨ ਕੀ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਤੁਝ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਿਨਿ ਸੇ ਸਾਦੁ ਪਾਇਨਿ ਮੀਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਜ਼ਾਰੇ ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਸਲਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰ ਰਸ ਕਾ ਮੀਨਾ ਸ਼ਾਦ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਮੀਨਾ ਕਦੇ ਨ ਫੀਕਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਵਾਰੇ ਬੀਜਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂਕੋ ਸੋ ਨਾਮ ਰਸ ਸਦਾ ਮੀਨਾ ਹੋ ਕਬੀ ਫੀਕਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਮੀਨਾ ਲਾਇਆ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਤਿਸ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਨੇ ਮਨਕੇ ਨਾਮ ਰਸ ਮੀਨਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਮਹਾਤਮ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਹਮ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂ ਤੇ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਗਵਾਇਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦਕਰ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਦਾ ਸਲਾਹੁਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੈ ਦਾਤਾ ਜੇ ਇਛੈ ਸੇ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਜੇ ਮਨ ਮੈ ਮਨੋਰਥ (ਇਛੈ) ਚਾਹੇ ਕੇ ਹਮਨੇ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਸੋਈ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚ ਸ੍ਰਰੂਪ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਵਾਰੇ ਤੁਮ ਪਾਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿਜੀਉ ਤਿਨ ਤੂ ਰਾਖਨ ਜੋਗੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਸਦਾ ਰਾਖਨੇ ਯੋਗ ਹੈਂ ॥

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਸੂਝੈ ਨਾਕੇ ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਝਜੈਸਾ ਬੜਾ ਅਥ ਮੈਨੂੰ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਪੀਛੇਭਯਾ ਔ ਨਾ ਆਗੇ ਕੋਈ ਔਰ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ

ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਏਹੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਹਮ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਉ ਤੁਝਕੋ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੀ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿਜੀਉ ਤਿਨਕੀ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੁਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪੈਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਮਕਾਲੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੁਮ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਤੇ ਰਾਖਤੇ ਹੋ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜਮਕਾਲ ਭੀ ਪੋਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ
ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਸਚੀ ਹਰਿਜੀਉ ਨਾ ਓਹ ਘਟੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਸਚੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਓਹ ਘਟਤੀ ਅਰ ਨ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤੂੰ ਬਲੀ ਅਰ ਅਥਨਾਸੀ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਹਰਿ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਾਗੈ ਓਹੁ ਜੀਮੈ ਤੈ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਦੂਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈ ਓਹ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਜੇਨੋ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿਜੀਉ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦੁਖ ਭੂਖ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਭਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਅਓ ਭੂਖ ਕੁਛ ਰੰਗ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂ
ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਸਦਾ ਤੂ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦਾ ਸਲਾਹਿਣਾ ਕਰੁ ਪਰੰਤੂ ਸਚੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ (ਸਮਾਹਿ)
ਅਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿਜੀਉ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੁ ਜਬ ਲਗੁ ਜੀਅ ਪਰਾਨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ਸਦਾ ਧਿਆਵੇ ਜਬ ਲਗ ਤੇਰੇ ਮੈਂ (ਜੀਉ) ਚੇਤਨਸਯੋ ਓ ਤਨ ਮੈ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਬੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਭਜਾ ਹੈ ॥

ਸਵਲੁ ਜਨਮੁ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੇਰਾ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨੁ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਮਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾ ਜਨਮੁ ਸਵਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਗੁਰਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀਜੈ ॥ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ

ਸਖਦਾਤਾ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸ ਪੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪਿਆਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਤਾ ਕੋ ਸੁਣੀਏ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜੋ ਸਰਬ ਸੁਖੋ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ
ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪੀਵੀਏ ॥

ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਨਿ ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਜੇ ਅਪਣੇ (ਮੂਲ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ ਪਛਾਣਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂਕਾ ਸੁਸ਼ਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਐਰ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਹਉਮੈ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਹਿਦਾ ਕਮਲੁ ਖਿਲਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਖੋਈ ਮਤਿ (ਖੋਈ) ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ॥

ਸਭਨਾ ਮਹਿ ਏਕੈ ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥ ੨ ॥

ਸਭਨਾ ਜੀਵੋਂ ਵਿਖੇ ਏਕੋ ਸਚ ਸਰੂਪ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ (ਬੂਝੈ) ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਤੁ ਵਖਾਨੈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤੀ) ਸਿਖਤਾ ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤਤ ਸਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਵਖਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਿਚਿ ਮਨਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਬਸਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਮੈਂ ਮਨੁ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ॥

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਵਿਟਹੁ ਜਿਤੁ ਆਤਮੁ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨੈ ॥ ੩ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਰਾਮ ਹੁਆ ਪਛਾਨਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਾਨਸ ਜਨਮਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵਿਆ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਜਨਮੁ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਗਵਾਯਾ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੈ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਸਹਜੇ ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੇ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ
ਹੀ (ਸਹਜਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਨ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਕੀ ਉਪਾਇਆ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਪੇ ਭਾਂਤਿ ਬਣਾਏ ਬਹੁ ਚੰਗੀ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਇ ਪ੍ਰਭਿ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ॥

ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਆਪੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਕੀ ਸਿਸਟੀ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ (ਭਾਤਿ) ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵ ਤਿਸ ਮੈਂ ਬਣਾਏ ਹੈਂ ਜੋ ਇਕ ਖੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸਰਬ ਜੀਆ ਨੇ ਰਿਜਕੁ ਦੀਆ ॥ ੧ ॥

(ਕਰੇ ਕਰਾਏ) ਬ੍ਰਹਮਾਇਕ ਆਪ ਕਰੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਔਰ ਜੀਵ ਕਰਵਾਏ ਹੈਂ ਰਚ ਕਰ ਪੁਨਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਰਿਜਕ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਰਾਮੁ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ

ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਕੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ (ਰਵਿਆ) ਜਪਿਆ ਹੈ ਏਕ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਪਤਾ ਨਾਮੁ ਵਰਤੈ ਵਿਚਿ ਕਲਜੁਗਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਜੋ ਚਰੀ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਹੋਕਰ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਕਰ ਮੁਕਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਤਿਨਾ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਜੋ ਗੁਰ ਸਰਨਾਈ ਭਜਿ ਪਇਆ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਜਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਭਾਜ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਇੰਦ੍ਰੀ ਪੰਚ ਪੰਚੈ ਵਸਿ ਆਣੈ ਖਿਮਾ ਸੰਤੋਖੁ ਗੁਰਮਾਤਿ ਪਾਵੈ ॥

ਜੋ ਜਨ ਪਾਂਚੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਆ ਪਾਂਚ ਕਾਮ ਰੋਧਾਈ ਕੋ ਅਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਿਆਵੇ ਆ ਖਿਮਾ ਸੰਤੋਖਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਪਾਵੈ ॥

ਸੋ ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿਜਨੁ ਵਡ ਪੂਰਾ ਜੋ ਭੈ ਬੈਰਾਗਿ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਵਈਰਾਗ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨ ਕਰੇ ਸੋਈ ਹਰਿ ਜਨ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪੂਰਨ ਪੁਰਸ਼ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗਤ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਤੇ ਮੁਹੁ ਫੇਰੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰਕਾ ਕਹਿਆ ਨ ਚਿਤਿ ਧਰੈ ॥

ਔਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਕਰ ਮਨਮੁਖਤਾ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਕਹਿਆ ਹੁਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਆਚਾਰ ਬਹੁ ਸੰਪਉ ਸੰਚੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਨਰਕਿ ਪਰੈ ॥ ੪ ॥

ਬਹੁ ਸੰਪਤਾ ਭੀ (ਸੰਚੈ) ਇਕਤੁ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਤਰਹ ਕੇ ਯਗ ਤਪਆਦਿ ਅਚਾਰ ਭੀ ਕਰੇ ਤੋ ਭੀ ਓਹ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਅੰਤ ਕੋ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਕਰਮ ਸਭ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਏਕੋ ਸਬਤੁ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਏਕਸੁ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਚਲੈ ॥

ਭਾਂਤਿ ਏਕੀ (ਸਬਦ) ਬ੍ਰਹਮ (ਪ੍ਰਭੁ) ਸਰਬ ਸਾਮਰਥ ਏਕੋ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ ਸਭ ਮੈਂ (ਵਰਤੈ) ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਏਕ ਤੇ ਹੀ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਚਲਤੀ ਅਰਥਾਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਇ ਰਲੈ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਸੀਕਹਤੈ ਹੈ ਜਨਹਰੀ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ (ਮੇਲਿ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਾਏ ਹੈ ਓਹ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮਕੇ ਜਪ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਰਲੇ ਹੈ ॥੫॥੬॥ ਸ੍ਰੀਨਾਨਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਪ ਕਾਉਪਦੇਸ਼ਉਚਾਰਨਕਰਤੇਹੈ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਸਾਲਾਹਿ ॥ ਪੂਰਾ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਮੁਖਿ

ਮਸਤਕਿ ਸਦਾ ਹਰਿਕੇ ਗੁਣ ਗਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਹੀ ਸਲਾਹਿਣਾ ਕਰ ਜਬ ਮਸਤਕ ਪਰ ਪੂਰਾ ਭਾਗ ਹੋਵੇ ਤੋ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਹੀ ਗਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਹਰਿ ਦੇਇ ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਲੇਇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭੋਜਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਕਰੋੜੋਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥
 ਜਿਸਨੇ ਅਪਣੀ ਨਵਰਿ ਕਰੇਇ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਕੇ ਚਰਣ ਮਨ ਮਹਿ ਵਸਾਇ ॥
 ਸੋਈ ਲੇਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾਵਿਸਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥੧॥ ਤਤਿ ਹੇ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋਢੀਅਪਣੇ
 ਦਿਤੇ ਮੈਂ ਵਸਾਵਣਾ ਕਰ ॥ ਦੁਖੁ ਅਨ੍ਹਾਰ ਅੰਦਰਹੁ ਜਾਇ ॥ ਆਪੇ ਸਾਚਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨ ॥
 ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੋ ਵਸਾਵਣੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰਹੁ ਰਾਗ ਦੈਸ ਕਾ ਦੁਖੁ ਔ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਗਿਰਾ ਜਾਤਾ ਰਹੇਗਾ ਜਗ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਤੁਝ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥
 ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਲਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਐਥੈ ਚੈਥੈ ਇਹੁ ਅਧਾਰੁ ॥
 ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਾਥ (ਪਿਆਰੁ) ਲਗਾਉ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਔ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਹੀ ਆਸਰਾ ਰੂਪੁ ਹੈ ॥
 ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ਸਚਾ ਮਨਾਏ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ॥
 ਜਿਨਕੋ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਆਪੇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਚਾ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਮਨਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਰਿਤਾ ਹੈ ॥
 ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਸੁਖਾਝੁ ਸੁਜਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸਕੋ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ੧੭ ॥ ੨੪ ॥
 ਸੋਈ ਭਗਤੁ (ਸੁਖਾਝੁ) ਉਤਮ ਘਾਸ਼ਤ ਵਾਲਾ ਔ (ਸੁਜਾਣਾ) ਰਤਤੁ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸਕੋ ਉਪਰ ਜੋ ਸਦਾ
 ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ੧੭ ॥ ੨੪ ॥ ਅਪਣਾ ਲਾਭ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
 ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ਬਿਭਾਸ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਲਿਵ ਉਨਮਨਿ ਨਾਮਿ ਲਗਾਨ ॥
 ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਾ ਜੋ ਮਨ ਤਨ ਕਰ (ਰਸਕਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਹਮ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ
 ਤਿਸੀ ਕਰ ਅਥ ਹਮਾਰੇ ਬ੍ਰਿਤੀ (ਉਨਮਨਿ) ਤੁਰੀਆ ਸਰੂਪ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਲਗੀ ਹੈ ॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਪੀਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਮ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੧ ॥
 ਗੁਰੋਂ ਕੇਸਬਦ ਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋ ਹਮਨੇ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਪਰ ਹਮ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥੧॥
 ਹਮਰੇ ਜਗਜੀਵਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ
 ਭਾਇਓ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਦੀਓ ਹਰਿ ਕਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਸਰਬ ਜਗਤ ਕਾ ਜੀਵਨ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਕਾਨੋਂ ਮੈਂ
 ਈਆ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਤਮ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਭਾਯਾ ਹੈ ॥
 ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨ ॥
 ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੁਝਕੋ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮ ਹਮ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ (ਵਖਾਨ)
 ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥
 ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਮੋਕਉ ਕਰਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਹਰਿ ਦਾਨ ॥ ੨ ॥
 ਪ੍ਰਸਨੁ ॥ ਕਿਸ ਬਿਧੀ ਕਾ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਅਰੁ ਕਿਉ ਕਰ ਸੇ ਅਪਣਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ? ਮੁਝ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੇਕਰ ਹਰੀ ਕੇ
 ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਨ ਕਰੀਏ ॥ ੨ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿਗੁਨ ਜਾਨ ॥
 ਉਤ੍ਰ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਹਰੀ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈਂ ॥
 ਵਡੇ ਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਭਗਵਾਨ ॥ ੩ ॥
 ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਹੈ (ਗੁਰੁ) ਪ੍ਰਸਨੇ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਰਸਕੇ ਭਗਵਾਨਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈ ॥੩॥
 ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਰਾਨ ॥
 ਹਮ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗਮ ਰੂਪ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੀਓ ਜਿਸਕੇ ਗੁਣੇ ਕੇ ਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸਭ ਅਸਚਰਜ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ ॥
 ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿਨਾਮੁ ਦੀਓ ਖਿਨ ਦਾਨ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ (ਜਨ) ਦਾਜੋਂ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਿਸੀਕਰ ਹਰਿਨਾਮਕਾ ਦਾਨ ਹਮਕੋ ਇਕ
 ਖਿਨ ਮੈਂ ਹੀ ਕਰਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸਹਿਤ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
 ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਉਗਵੈ ਸੂਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲਹਿ ਸਭਿ ਰੈਨਿ ਸਮਾਲਹਿ ਹਰਿ ਰਾਲ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਭਏ ਤੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਮ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਸੰਪੂਰਨ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਭੀ ਹਰੀ
ਕੀਆ (ਗਾਲ) ਥਾਡਾਂ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਸਮਾਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮਰੈ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਲੋਚ ਲਗਾਈ ਹਮ ਕਰਹ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਭਾਲ ॥ ੧ ॥
ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਨਾਮ ਕੀ(ਲੋਚ)ਇਛਾ ਲਗਾਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਮ ਤਿਸ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਹੀ(ਭਾਲ)ਬੇਨਾਮ ਕਰਤੇਹੈਂ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਰਵਾਲ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ
ਗੁਰਿ ਮੀਨਾ ਗੁਰ ਪਗ ਝਾਰਹ ਹਮ ਬਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮੈਂ (ਰਵਾਲ) ਅਲਪ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮੇ ਹਰਿ
ਨਾਮ ਮੀਨਾ ਮੁਝਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਹਮ (ਬਾਲ) ਕੇਸੋਂ ਕਰ ਝਾੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਕਤ ਕਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਅੰਧਾਰੀ ਮੋਹਿ ਢਾਥੇ ਮਾਇਆ ਜਾਲ ॥
ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਦਿਨ ਐ ਰਾਤ੍ਰ ਅੰਧੇਰੀ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਦਾ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧੇ ਹੁਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਰ
ਮਾਧਾ ਕੋ ਮੋਹਿ ਜਾਲ ਮੈਂ ਢਾਥੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਰਿਦੈ ਨ ਵਸਿਓ ਰਿਨਿ ਥਾਧੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਾਲ ॥ ੨ ॥
ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਖਿਨ ਐ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ(ਰਿਨਿ)ਕਰਸਿਉਂਕਰਕੇ
ਤਿਨਕੇ (ਬਾਲ) ਰੋਮ ਰੋਮ ਥਾਧੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਅਰਥਾਤ ਪਿਤਰੋਂ ਐ ਦੇਵਤੇ ਐ ਰਿਖੀਓਂ ਕੋ ਰਿਦ ਕਰ ਥਾਧੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥੨॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਹਉ ਛੂਟੈ ਮਮਤਾ ਜਾਲ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਨਾ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਪਾਈ ਹੈ ਸੋਜਨਹੰਤਾਮਮਤਾ
ਕੇ ਜਾਲ ਸੇ ਛੂਟੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਮੀਨ ਲਗਾਨਾ ਗੁਰਿ ਕੀਏ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲ ॥ ੩ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਮੀਨਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਬਦੁ ਦੇਕਰ ਨਿਹਾਲਕਰਦੀਏਹੈਂ ॥੩॥
ਓਹ ਸਤਿਗੁਰ ਆਯੋ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਗੁਰ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ਗੁਰ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ਹੇ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਬਾਲਕ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਗੁਰੇ ਝ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰੇ ॥
ਬਿਖੁ ਭਵਜਲ ਭੁਬਦੇ ਕਾਢਿ ਲੋਹੁ ਪ੍ਰਭ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਭਉਜਲ (ਬਿਖੁ) ਵਿਚੋਂ ਹਮਕੋ ਭੂਬਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਾਢ ਲੇਵੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ
ਗੋਪਾਲ ਹਮ ਤੇਰੇ ਬਾਲਕੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਸ੍ਰੀਮਨ ਪਰਬਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਗੁਨ ਗਾਏ ਰਸਕ ਰਸੀਕ ॥
ਜਬ ਏਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਨੇ ਝ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਬ(ਰਸਕ)ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੰਤਸਨੋਂ ਸਾਥਮਿਲਕਰਹਰੀਕੇਗੁਣ(ਰਸੀਕ)ਇਕਰਸ
ਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਦੇਉ ਭਏ ਮੁਕਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਪੀਕ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਹਰਿਨਾਮ ਰਸਕੋ (ਪੀਕ) ਪੀਆ ਹੈ ਸੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਣ ਸੁਣਨ
ਵਾਲੇ ਦੋਨੋਂ ਮੁਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਟੀਕ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੀਤਲ
ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੀਆ ਰਸੁ ਝੀਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋਂ ਹਰੀ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਕਾ ਨਾਮ ਰਸੁ ਸਰਬ ਤੇ (ਟੀਕ) ਤਿਲਕ ਰੂਪ ਭਾਵਸਿਰੋਮਣੀਹੈ
ਸੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੀਤਲ ਜਲੁ ਹਮਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ (ਝੀਕ) ਰਿਖੀ
ਲਗਾ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਇਕਰਸ ਹੀ ਪੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ ਤਿਨ੍ਹਾ ਮਸਤਕਿ ਉਜਲ ਟੀਕ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਨੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਉਜਲ ਜਸ ਕਾ (ਟੀਕ) ਤਿਲਕੁ ਹੁਆਹੈ ॥
ਹਰਿ ਜਨ ਸੋਭਾ ਸਭ ਜਗ ਉਪਰਿ ਜਿਉ ਵਿਚਿ ਉਭਵਾ ਸਮਿ ਕੀਕ ॥ ੨ ॥
ਤਿਨ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਉਪਰ ਬਿਰਾਜਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਉਭਵਾ) ਤਾਰਿਓਂ ਬੀਚ ਬਿਧਾਤੇ ਨੇ
(ਸਮਿ) ਓਦ੍ਰਮਾ ਕੋ ਸਿਰੋਮਣੀ (ਕੀਕ) ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸਿਓ ਤਿਨੁ ਸਭਿ ਕਾਰਜ ਫੀਕ ॥

ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਰਜ ਫੀਕ ਹੋਂ ॥

ਜੈਸੇ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰੈ ਦੇਹ ਮਾਨੁਖ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਕਟੇ ਨਕਕੀਕ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੇ ਮਾਨਸਦੇਹੀ ਮੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀਗਾਰ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਨਾਕ ਬਿਨਾ ਸਭ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਣੇ ਯੁਕਤ ਭੀ ਮਾਨੁਸਹੋਵੇ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ (ਨਕਟੇਨਕਕੀਕ) ਨਾਕ ਬਿਨਾ ਨਕਟੇ ਕੀਏ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋਭਾਤੇਹੀਨ ਹੈਂ ॥੩॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰੁਮਈਆ ਰਮਤ ਰਾਮਰਾਇ ਸਭ ਵਰਤੈ ਸਭ ਮਹਿ ਈਕ ॥

ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਰਾਮਰਾਇ ਹੈ ਸੋ ਏਕਹੀ ਸਭ ਸਮੇਸਰਬ ਬੀਰ (ਰਮਤ) ਬਿਆਪਕ ਹੋਕਰ ਵਰਤਰਹਾ ਹੈ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਗੁਰ ਬਚਨ ਧਿਆਇਓ ਘਰੀ ਮੀਕ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ (ਜਨ) ਦਾਸ ਕੇਜਬ ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਧਿਆਇ ਕੇ (ਘਰੀ) ਘਰੋਂ ਵਾਲੇ ਮੈਂ ਜਿਸਕੇ ਸਭ ਸਰੀਰੋਂ ਰੂਪੀਘਰੋਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਮੀਕ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ॥੪॥ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੈਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਨਾਮ ਕੀ ਸੋਭਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਅਗਮ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮ ਕਹੇ ॥
ਜਬ ਅਗਮ ਦਿਆਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਬ ਹਮਨੇ ਮੁਖ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇਓ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪ ਲਹੇ ॥ ੧ ॥

ਪਾਪੀਓ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹਮਨੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਧਿਆਵਣੇ ਕਰ (ਕਿਲਬਿਖ) ਬਡੇ ਐ ਛੋਟੇ ਪਾਪ ਸੰਪੂਰਨ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਵਿ ਰਹੇ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲੁ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ

ਗਾਇਓ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਲਹੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸੋਤ ਜਨ (ਰਵਿ) ਜਪ ਰਹੇ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੂੰ ਜਪ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਸਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕੇ ਗਾਯਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਣਾ ਵਾਹੇ ਨਾਮ ਕੇ ਲੋਕਰ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ (ਲਹੇ) ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਨਗਰਿ ਹਰਿ ਬਸਿਓ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਹੇ ॥

ਸਰਬ ਨਗਰੋਂ ਮੈਂ ਉਤਮ ਇਹ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਮੈਂ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਕੇ ਇਸ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾਹੈਤਏ ਐਸੀ ਦੇਹ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਭੁਧੀ ਮੈਂ ਹਮਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮ (ਸਹੇ) ਪਾਠਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰੀਰ ਸਰੋਵਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹੇ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਲੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਤਬ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਰ ਕੇ (ਮੰਦਰਿ) ਅੰਦਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ (ਲਹੇ) ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਨਰ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਉਦਿਆਨੇ ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੁਖ ਸੁਹੇ ॥

ਜੋ ਨਰ ਭਰਮ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੁਰਖ ਨਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕੋਂ ਕੇ (ਸੁਹੇ) ਲੁਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਹਰੀ ਕੇ ਔਰ ਜਗਹਿ ਖੋਜਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਮ੍ਰਿਗ ਨਾਭਿ ਬਸੈ ਬਾਸੁ ਬਸਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਝਾਰ ਗਹੇ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੇ ਮ੍ਰਿਗ ਕੀ ਨਾਭੀ ਮੈਂ ਕਸਤੂਰੀ ਰੂਪ ਸੁਰੀਧੀ ਕਾ (ਬਸਨਾ) ਨਾਪਾ ਵਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਓਹ ਭਰਮ ਕਰ ਭਰਮਾ ਹੁਆ ਸੁਰੀਧੀ ਕੇ ਵਸਤੇ ਝਾੜੋਂ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਸਾਕਤ ਪੁਰਜ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾ ਜਾਨ ਕਰ ਬਾਹਰ ਹਰੀ ਕੇ ਖੋਜਨੇ ਹੋਤ ਭਰਮਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਭਾਤੇ ਹੇ ਮਨ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਪ੍ਰਭ ਮਤਿ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਹੇ ॥

ਹੇ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਵਾਰੇ ਸਰਬ ਤੇ ਬਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ (ਪ੍ਰਭ) ਸਮਰਥ ਸ਼ਾਮੀ ਹੋ ਤਾਏ ਮੁਝਕੋ ਐਸੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੋ ਜਿਸ ਤੇ ਹਮ ਹੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਕੋ (ਲਹੇ) ਲਖ ਲੇਵੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਹਾਥੁ ਸਿਰਿ ਧਰਿਓ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਜਨ ਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹਾਥ ਧਰਿਆ ਹੈ ਤਬ ਤੇ ਹਮ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਰਵਿ) ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਕਾਰ ਤੁਕਾਤ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨਿ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਡਵਾ ॥

ਜਥ ਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ਤਬ ਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਤੇ ਬਡੇ ਤੁਝਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਖਾਨੇ ਹੀਅਰੈ ਹਰਿ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਵਾ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਮੇਰੇ ਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਸੁਖਾਨੇ ਹੋਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮੁਖ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਨਿਮਖਵਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਾਨੁ

ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿਨਾਮਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸਵਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਹਰੀ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਮਨ ਕਰ(ਭਜੁ) ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਥਤੋਪ੍ਰਦੇਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਖਕੋ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਵਾਨਦੀਆਹਿਤਬ ਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਨ ਵਸਤਾਛਾਯਾ ਹੈ ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਵਸਿਓ ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਜਪਿ ਸੋਭਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਪਵਾ ॥

ਕਾਇਆਂ ਰੂਪੀ ਨਗਰੀ ਮੈਂ ਅੰਤਸਕਰਨ ਘਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜਥ ਤੂੰ ਆਇ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰ ਸੋਭਾ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਛਏ ਹੈਂ ॥

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਜਨ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ਮੁਖ ਉਜਲ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰਵਾ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਜਨ ਇਸ ਲੋਕ ਅੰ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਭਏ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਤਰਵ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲ ਛਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਅਨਭਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿਓ ਗੁਰ ਨਿਮਖਵਾ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਜੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਧਿਆਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚੋਂ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਨਿਮਖ ਮੈਂ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੇ ਦੋਖ ਸਭ ਜਨਕੇ ਹਰਿ ਧੂਰਿ ਕੀਏ ਇਕ ਪਲਵਾ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਸੀ ਤੇ ਕੋਟਾਨਿ ਕੋਟ ਜਨਮੋਂ ਕੇਸਿਪੂਰਨ ਦੋਖ ਜਨੋਂ ਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨੇ ਏਕ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਦੂਰਕਰ ਦੀਏਹੈ ॥੩॥

ਤੁਮਰੇ ਜਨ ਤੁਮਹੀ ਤੇ ਜਾਨੇ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਿਓ ਜਨਤੇ ਮੁਖਵਾ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੇ (ਜਨ) ਵਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਤੇ ਹੀ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਝਕੋ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਮੁਖਜ ਰੂਪ ਹੋਤੇ ਛਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪੁ ਧਰਿਓ ਹਰਿ ਜਨ ਮਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਇਕਵਾ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹਰਿ ਏਕ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਉਹੁ ਤੇਰੇ ਜਨ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਔਰ ਤੂੰ ਏਕ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਤੇ ਛਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਅਪਨੇ ਜਨ ਅੰਤਦ ਕਰ ਲਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਪੁਨਾ ਨਿਜ ਮਨ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਦੇਤੇ ਹੁਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪॥ ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਿਨਾਮੁ ਵਿਦੁਆਇਓ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਮ ਮੁਏ ਜੀਵੇ ਹਰਿਜਪਿਛਾ ॥

ਜਥ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਵਿਦੁਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਹਮ ਹਰੀ ਕੋ (ਭਾ) ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਜਪ ਕਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੁਏ ਜੀਵ ਪਛੇ ਹੈਂ ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਥਿਖੁ ਭੁਥਦੇ ਬਾਹ ਦੇਹਿ ਕਵਿਛਾ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਸੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰ) ਬਡਾ ਔਰ (ਗੁਰ) ਪੂਜਨ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਧਨਜਤਾ ਯੋਗਜ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਵਿਖ ਰੂਪੀ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਮੈਂ ਜੋ ਭੂਖਤੇ ਹੁਏ ਕੇ ਬਾਹਿ ਦੇਕਰਿ ਕਾਵਿ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅਰਧਾਂਡਾ ॥ ਉਪਜੀਪਿ ਉਪਾਇ ਨ ਪਾਈਐ

ਕਤਹੂੰ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਾਭਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਅਰਧਾਂਡਾ) ਅਧਾ ਪਲ ਭੀ ਜਪੁਵਾ (ਅਰਧਾਂਡਾ) ਅਰਾਧਨ ਯੋਗ ਕੇ ਜਪੁ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਉਪਜੀਪਿ) ਸਮੀਪ ਜਾਲਾ ਔਰੁ ਕਿਸੀ ਉਪਾਵ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਕੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ (ਲਾਭਾ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਸੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਵਾਰੇ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਰਸੁ ਪੀਆ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਭਾ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਰਾਮ (ਰਾਮ) ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੋਨੋ ਵਲੇ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ(ਰਸਾਇਣ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਵਾ ਰਸੋਂ ਕੇ ਘਰ ਕੇ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਤਾ ਲੇਕਰ ਪੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ(ਰਸੁ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਲੋਹ ਮਨੂਰ ਕੰਥਨੁ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿਓ ਗੁਰਿ ਹਰਿਭਾ ॥ ੨ ॥

ਲੇਹੇ ਐ ਮਨੁਰ ਸਮ ਜੋ ਇਹ ਸਨੁ ਜੁਛੁ ਹੁਆ ਹੁਆ ਥਾ ਸੋ ਸੀਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਸੁਰਨ ਸਮ ਸੁਪ ਐ ਅਮੋਲਕਹੁਆ
ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਹਰੀ ਜਬ ਗੁਰੇ ਦੁਖੇ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਐ ਘਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤਬ ਹੇ ਹਰੀ
ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਮੈਂ ਹੋਗਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਹਉਮੈ ਬਿਖਿਆ ਨਿਤ ਲੋਭਿ ਲੁਭਾਨੇ ਪੁਤ ਕਲਤ ਮੋਹਿ ਲੁਭਿਭਾ ॥

ਐਰ ਜੋ ਹਉਮੈ ਧਾਰ ਕੇ ਵਿਸਰੇ ਕੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਨਿਤ ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੁਏ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਤਿਨ ਕੇ
ਐਰ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਭੀ ਲੋਭੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਪਗ ਸੀਤ ਨ ਸੇਵੇ ਕਬਹੂ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਭੂਭਰ ਭਰਭਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੀਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਬੀ ਸੇਵੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਜਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ (ਭੂਭਰਿ) ਭੂਭਲ
ਅਰਥਾਤ ਤੰਤੀ ਭਸਮ ਕਰ (ਭਰਭਾ) ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਤੁਮਰੇ ਗੁਨ ਤੁਮਹੀ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਹੁ ਹਮ ਪਰੇ ਹਾਰਿ ਤੁਮ ਸਰਨਭਾ ॥

ਭਾਤੇ ਹੇ ਸਮ੍ਰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਤੁਮਹੀ ਜਾਨਤੇਹੋ ਹਮਰੇ ਹਾਰਕਰ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਸਰਨ ਮੈਂ (ਭਾ) ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪਕਿਰੇ ॥

ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਵਾਸੁ ਤੁਮਨਭਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥

ਅਥ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜਿਉਂ ਜਾਨੋਂ ਤਿਉਂ ਹਮ ਕੇ ਰਾਖ ਲੇਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ (ਜਨ) ਵਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਪੜਤਾਲ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ॥ ਹਰਿ ਵਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਜਪੁ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ
ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਆਵਹੁ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ ਤੇ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਨਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਪਿਆਨੁ ॥

ਜਿਨ ਜਨੇ ਨੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤੇ ਪਾਰ ਪਛੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੋਖ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ

ਕੋ ਪਿਆਨ ਕਰਕੇ ਸਰਵਨ ਕਰੁ ॥

ਸੁਨਿ ਮਨ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਅਨਸਨਿ ਮਜਾਨੁ ॥ ਸੁਨਿਮਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਸੁਣਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਅਨਾਹਤ ਭੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਫਲ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਤੇ ਹੇਮਨ
ਗੁਰੋਂ ਦੁਖੇ ਸੁਣਨ ਕਰ ਤਬ ਤੂੰ ਮਾਨ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਰਧਾਨੁ ॥ ਖਿਨ ਖੋਵੈ ਪਾਪ ਕੋਟਾਨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਵੇਂਗਾ ॥ ਤਿਸਕੇ ਜਪਣੇ ਤੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਪਾਪ ਕੇ ਖਿਨ ਮੈਂ (ਖੋਵੈ) ਦੂਰ ਕਰੇਂਗਾ ॥

ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਤੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲੁ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਤਿਸਕੇ ਜਾਬ
ਅਭਿਦ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਕੇ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਬਿਭਾਸ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਨੁ ਹਰਿ ਕੀਆ ਤਨੁ ਸਭੁ ਸਾਜਿਆ ॥ ਪੰਚ ਤਤ ਰਚਿ ਜੋਤਿ ਨਿਵਾਜਿਆ ॥

ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਹਰੀ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਐਰ ਸਭ ਅੰਗ ਸਹਤ ਤਨ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ਐ ਤਿਸੀ ਨੇ ਪਾਚ ਤਤੋਂ ਦੁਆਰਾਰਥੇ
(ਜੋਤਿ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਦੇਕਰ ਇਹ (ਨਿਵਾਜਿਆ) ਵਡਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸਿਹਜਾ ਧਰਤਿ ਬਰਤਨ ਕਉ ਪਾਨੀ ॥ ਨਿਮਖ ਨ ਵਿਸਾਰਹੁ ਸੇਵਹੁ ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਸਿਹਜਾ ਵਾਸਤੇ ਧਰਤੀ ਐਰ ਵਰਤਨੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਪਾਨੀ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਐਸੇ (ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ
ਸੇਵੇ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾ ਵਿਸਾਰੋ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਹੋਇ ਪਰਮਗਤਿ ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ

ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਰਾ ਤਾਂ ਤੂ ਪਾਵਹਿ ਪ੍ਰਾਨਪਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸੇਵ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਸੇਵਨੇ ਸੇ ਤੇਰੀ ਪਰਮਗਤੀ ਹੋਇਗੀ ਐਰ ਜਬ ਹਰਖ ਸੋਗ

ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਹੋਇ ਚਰੋਂਗਾ ਤਬ ਭੂੰ (ਪ੍ਰਾਨਪਤੋ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥

ਕਾਪੜ ਭੋਰ ਰਸ ਅਨਿਕ ਭੁੰਚਾਏ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੁਟੰਬ ਸਗਲ ਬਨਾਏ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਪੜੇ ਆਈ ਅਨੇਕ ਭੋਰੇ ਕੇ ਰਸ ਤੁਝਕੋ (ਭੁੰਚਾਏ) ਭੁਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ਐ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਆਈ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਜੀਵ ਸੰਪੂਰਨ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਬਨਾਏ ਹੈਂ ॥

ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਏ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮੀਤ ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮੀਤਾ ਜਲੋਂ ਥਲੋਂ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਰਿਜਕ (ਸਮਾਏ) ਪਹੁਚਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸੋ ਹਰੀ ਨਿਤ ਹੀ ਨਿਤ ਸੇਵੋ ॥ ੨ ॥

ਤਹਾ ਸਖਾਈ ਜਹ ਕੋਇ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਇਕ ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੋਵੈ ॥

ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਸਹਾਯਕ ਨ ਹੋਵੈ ਤਹਾਂ ਉਹ (ਸਖਾਈ) ਸਹਾਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕੋਟੀ ਅਪ੍ਰਾਧਾਂ ਕੋ ਇਕ ਖਿਨ ਮੈਂ ਦੂਰਕਰਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਦਾਤਿ ਕਰੈ ਨਹੀ ਪਛੋਤਾਵੈ ॥ ਏਕਾ ਬਖਸ ਫਿਰਿ ਬਹੁਤਿ ਨ ਬੁਲਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਯਦਪਿ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਤਘਨ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤਦਪਿ ਵੇਹ ਅਪਨੀ ਦਾਤ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਭੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਏਕਰ ਪਸਚਾਤਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸਕੋ ਇਕ ਵਾਰ ਬਖਸ਼ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪੁਨਾ ਫਿਰ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯਦਪਿ ਕਿਤਿਸਕੇਕਰਮੋਂ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਪੁਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗੀ ਪਾਇਆ ਭਾਲਿ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਬਸੇ ਗੋਪਾਲ ॥

ਪੂਰਬ ਪੁੰਨੋਂ ਕੇ (ਕਿਰਤ) ਕੀਏ ਹੁਏ ਵਲ ਕਾ ਜਬ (ਸੰਜੋਗੀ) ਸੰਬੰਧ ਹੁਆ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਖੋਜਨੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਪਾਇਆ ਸੋ ਕਿਆ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਸੋ ਗੋਪਾਲ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਐਸੀ ਬੈਠਤੀ ਕਰੇ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਆਏ ਤੁਮਰੈ ਦੁਆਰ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਦੁਆਰੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇਮੁਰਾਰੀਅਬ ਹਮ ਜਨੋ ਕੇ ਅਪਨਾ ਦਰਸਨ ਦੇਵੋ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜਨਕੀ ਸੋਭਾ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਿਟੇ ਤਿਸੁ ਲੋਭਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਐ ਤਿਸ ਸੇਵਾ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਆਈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਜਨਕੈ ਭੰਡਾਰਿ ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਪਿਆਰਿ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਜਨੋਂ ਕੇ ਭੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ (ਭੰਡਾਰਿ) ਖਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਮੈਂ (ਪਿਆਰਿ) ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਸੋ ਜਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਹੀ ਸਦਾ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ ਜਨਾਈ ॥ ਕਾਟਿ ਜੇਵਰੀ ਜਨ ਲੀਏ ਛਡਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਨੇ ਸਿਨਕੇ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਆਪ ਜਨਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਮੋਹਿ ਜੇਵਰੀ ਕਾਟ ਕਰ ਤੁਮਨੇ ਸੋ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪ ਬੰਧਨ ਤੇ ਛੁਡਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਜਨੁ ਰਾਤਾ ਪ੍ਰਭਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ਤਿਨ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਦਾਸ ਆਪਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੋਨੇ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਰਸੁ ਆਇਆ ਸੋਈ ਜਾਨੈ ॥ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਮਨ ਮਹਿ ਹੋਰਾਨੈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਇਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤੈਨੂੰ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਵਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਮਨ ਮੈਂ ਅਸਚਰਜ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਸਭਤੇ ਉਤਮੁ ਸੋਇ ॥ ਜਾਕੈ ਹਿੰਦੈ ਵਸਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸੋ ਤੇਰਾ ਰਸ ਵਸਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਖੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਸਰਬ ਤੇ ਉਤਮ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਿਹਚਲੁ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਪ੍ਰਭਕੈ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋਈ ਅਚਲ ਭਯਾ ਹੈ ਨਾ ਕਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ਜੋ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਆਪਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਾਕਉ ਕਾਹੁ ਸਗਲੁ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥ ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਪੂਰਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਜਨਕੋਂ ਸਰਬ ਲੋਕ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਠਾਕੁਰ ਦੇਵਾ ॥ ਨਾਨਕ ਉਧਰੈ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਹੇ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਮੁਖ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਤੇਰੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਉਧਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦ ॥ ਆਨ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਭਗਵੰਤ ॥

ਜਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੁਏ ਮਨ ਮੈ ਅਨੰਦ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਮੈਂ ਆਨੋਂ ਪਹਰ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਲਮਲ ਜਾਹਿ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੀ ਹਮ ਚਰਨੀ ਪਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੇ ਪਾਪ(ਜਾਹਿ) ਜਾਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸਾ ਨਿਸਪਾਪ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਹਮ ਤਿਸ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪੜਤੇ ਹਾਂ ॥ ੧ ॥

ਸੁਮਤਿ ਦੇਵਹੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸਿਮਰਹੁ ਨਾਮੁ ਮੋਹਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕੋ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤੋ ਮੁਖਕੇ ਸੋ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਦੇਵੇ ਜਿਸਤੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋਂ ਸੋਈ ਮੁਖਕੇ ਨਿਸਤਾਰੇਗਾ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੋ ਪਾਰ ਕਰੇਗਾ ॥

ਜਿਨਿ ਗੁਰ ਕਹਿਆ ਮਾਰਗੁ ਸੀਧਾ ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਗੀਧਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕੋ ਪਾਵਣੇ ਕਾ ਸੀਧਾ ਮਾਰਗੁ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ (ਗੀਧਾ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰਿਕੈ ਸਦਾ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਉਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਈਏ ॥ ੨ ॥

ਬੁਝਤ ਪਾਨੀ ਜਿਨਿ ਗੁਰਹਿ ਤਰਾਇਆ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੋਹੈ ਨਹੀ ਮਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਝੁਬਤਾ ਹੁਆ ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਾਇਆ ਮੋਹਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰਹਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਉਪਰਿ ਸਦਾ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਇਹਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕ ਸਵਾਰਿਆਹੈਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰਕੇ ਉਪਰਮੈ ਸਦਾ ਅਪਨਾਤਨੁਮਨੁਵਾਰਿਆਹੈ॥੩॥

ਮਹਾ ਮੁਗਭ ਤੇ ਕੀਅ ਗਿਆਨੀ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਮਹਾਂ ਮੁਰਖਤੇ ਗਿਆਨਵਾਨਕਰਦੀਆਹੂੰ ਤਿਨ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੀ ਅਕਥ ਕਥਾਏ ਭਾਵਕਥਨ ਸੋ ਰਹਿਤਬਿਅੰਤਹੈ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਾਨਕ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਸੇਵ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੋ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਲਾਭ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਮਿਟੇ ਸੁਖ ਦੀਏ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਦੁਖ ਮਿਟਾਇ ਕਰ ਸੁਖ ਦੀਏ ਹੈ ਐਹੁ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ਸਗਲਾ ਦੁਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ (ਦੁਰਤੁ) ਖਾਧੋ ਕਾ ਸਮਝਾਇ ਸਭੀ ਮਿਟਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ॥ ਅਵਗਨ ਕਾਟਿ ਕੀਏ

ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੇ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮ ਬਾਲਕ ਤਿਸ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਨ ਹੋ ਹਮ੍ਹਾਰੇ ਅਵਗਨ ਕੋ ਕਾਟਿ ਕਰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੀਏ ਹੈ ਐ ਗੋਪਾਲ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਹਮ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈ ॥

ਤਾਪ ਪਾਪ ਬਿਨਸੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ॥

ਅਧਯਾਤਮ ਅਧਭੂਤਕਾਈ ਤਾਪਅਪਾਪ ਹਮਾਰੇ ਖਿਨਮੈ ਫੂਰਹੁਏਹੈਕਿਉਂਕਿ ਹਮਾਰੇਪਰਸਤਿਗੁਰਗੁਸਾਈਕ੍ਰਿਪਾਲਭਏਹੈ॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਅਰਾਧੀ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਅਥ ਮੈਂ ਸ੍ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਸ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਤਾਹੂੰ ਐਹ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ॥੨॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਬਿਅੰਤੁ ਸੁਆਮੀ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ਅਗਮਅਗੋਚਰ ਬਿਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਲਾਹਾ ਖਾਟਿ ਹੋਈਐ ਧਨਵੰਤਾ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਈਐ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਪਨੇਜਨਮਕਾ ਲਾਭ ਖਾਟਕਰ ਨਾਮਕੇ ਧਨਵੰਤ ਹੋਜਾਈਐ ਔਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਹੀ ਧਿਆਈਐ ॥੩॥

ਅਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਨ ਗਾਇਆ ॥

ਜਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਭੂਤ ਭਵਿਖਯਤ ਮੈਂ ਸਭ ਜਨੋਂ ਨੇ ਸਦਾ ਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਮੈਂ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਧਿਆਵਤਾਹੂੰ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਮਨੋਰਥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਮੈਨੇ ਅਭ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਅਪਨਾ ਲਾਭ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਕਿਲਾਬਿਖ ਸਭ ਨਾਸੇ ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰਿ ਦੀਨੀ ਰਾਸੇ ॥

ਜਿਨਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮਕੀ ਰਾਸ ਦੀਨੀ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤਿਨੋਂਕੇ ਕਿਲਾਬਿਖ ਸਭ ਨਾਸਹੁਏਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦਰਗਹ ਸੋਭਾਵੰਤੇ ॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੇਧੰਤੇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੀ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸੋਭਾਵੰਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਰ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸੇਵ ਕਰ ਸਦਾ ਹੀ ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਸਗਲੇ ਰੋਗ ਦੇਖ ਸਭਿ

ਬਿਨਸਹਿ ਅਗਿਆਨੁ ਅਧੋਰਾ ਮਨ ਤੇ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਤੁਮਰੇ ਮਨ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅਧੋਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਐ ਸੰਪੂਰਨ ਰੋਗ ਐ ਸਭੀ ਦੇਖ ਤੁਮਰੇ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਮੀਤ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਚੋਕਰ ਸੋ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਗਏ ਕਲਸ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭਲ ਹੋਸ ॥ ੨ ॥

ਕੋਝੋਂ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਕਲਸ ਤਿਨਕੇ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਸਨੂੰ ਭਾਵਾਤੇ ਹੋ ਸੋਈ ਭਲਾਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥

ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰ ਮੈਂ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਕੀ ਫਿਪਾ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਮੈਂ ਧਿਆਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਦਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਐਸਾ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ਜਿਸੁ ਮਿਲਤੇ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ੩ ॥

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਥੇ ਭਾਗੀਐ ਪਾਈਤਾਹੈ ॥ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇਤੇਹਮਾਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੇਲਾਗੀਹੈ ॥੩॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਸੰਪੂਰਨ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਹਾਰੇ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਅਪਨੀ ਫਿਪਾ ਕਰੋ ॥

ਅਠ ਪਹਰ ਅਪਨੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਭਕੀ ਸਰਨਾਇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਅਪਨੀ (ਲਿਵ)ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗਾਉ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂਦਸਆਪਕੀਸਦਾਸਰਨਾਗਤ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਅਪਨੇ ਲਾਭ ਕੀ ਦਸਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਏ ॥ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਨ ਕਉਦੀਏ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਨ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਅਠ ਪਹਰ ਗੁਨ ਗਾਇ ਗੁਬੰਦ ॥ ਤੈ ਬਿਨਸੇ ਉਤਰੀ ਸਭ ਚੰਦ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਭ ਹਮਨੇ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਗੋਬੰਦ ਕੇ ਗੁਣਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਰਹਮਾਰੇਤੈਬਿਨਸੇਐ ਔਰਸਰਬਭਿੰਡਾਭੀਦੂਰਭਈਹੈ ॥੧॥

ਉਥਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਿ ॥ ਜੋ ਗੁਰੁ ਕਹੈ ਸੋਈ

ਭਲ ਮੀਨਾ ਮਨਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰ ਹਮ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਥਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਮ ਕੇ ਭਲਾ ਐ ਮੀਨਾ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਨੇ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋਈ ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਕਿਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਸੋਭਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਕਲਿਯੁਗ ਕੇ ਕਲੇਸਐਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਕਾਵਿਘਨਹਮਕੋਨਹੀਹੋਤਾਹੈ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਉਤਰੀ ਮੈਲੁ ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਸੋ ਸਦਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਨਾਮਕੇ ਵਿਖੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹਮਾਰੀ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਮੈਲੁ ਸਭ ਉਤਰ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੋ ਪਿਆਰੁ ॥ ਬਿਨਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ॥

ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸਾਥ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਕਾ ਪਿਆਰ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਹਮਾਰੇ ਬਿਨਸੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਨ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਜਾਨਾਂ ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥ ੩ ॥

ਹਮਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਰਗ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਮਨ (ਮਾਨਾ) ਪਤੀਆਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੁਣਿ ਸਜਨ ਸੰਤ ਮੀਤ ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਅਗਹ ਅਤੋਲੇ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਸਜਨ ਸੰਤ ਜਨ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖਦਾਯਕ ਮਿਤ੍ਰੇ ਸੂਚਨ ਕਰੇ ਇਹ ਜੋਗਰੀਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਅਗਹ ਅਤੋਲ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਣ ਨਿਪਿ ਗਾਈਐ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਗੁਣੋਂ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਜਸ ਕੋ ਸਦਾ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਗਾਯਨ ਕਰੀਐ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੋ ਧਨਵੰਤੁ ਸੇਈ ਸੰਤੁ ਸਾਹਾ ॥ ਹਰਿਕੀ ਦਰਗਹ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹਾ ॥ ੧ ॥
ਸੇਈ ਧਨਵੰਤ ਹੈਂ ਔਰ ਸੇਈ ਸਰੇ ਸਾਹੁਕਾਰ ਹੈਂ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੀ (ਦਰਗਹ) ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਨਾਮ ਕੇ (ਵਿਸਾਹਾ) ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੀਤ ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ

ਵਡਭਾਗੀ ਨਿਰਮਲੁ ਪੂਰਨ ਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਨੁ) ਪਿਆਰੇ ਮਿਤ੍ਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ ਬਿਉ ਕਿ ਜਬ ਬੜੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਨਾਮ ਪਾਇ ਕਰ ਪੂਰਨ ਔਰ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਪਾਇਆ ਲਾਭੁ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿਕੇ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਲਾਭ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪਲੋਕ ਮੈਂ ਵਧਾਈ ਵਾਜਤੀ ਭਈ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਗਾਈ) ਗਾਵਟੇ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਰਲ ਜਨਮੁ ਜੀਵਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਚੰਗੁ ਮਾਣੁ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਸਰਲ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵਨ ਭੀ ਪਰਵਾਨ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗ ਕੇ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਸਭੀ ਨਾਸ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪੂਰੀ ਤਾਕੀ ਕਲਾ ॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਸਦਾ ਸਦ ਅਟਲਾ ॥

ਜੋ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ (ਕਲਾ) ਸਕਤੀ ਭੀ ਸਰਬ ਪੂਰੀ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਔ ਅਟਲ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਝੂਧੁ ਦਰਦੁ ਸਭੁ ਤਾਕਾ ਨਸੈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਝੂਧ (ਦਰਦੁ) ਪੀੜਾ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਸਰਬ ਨਾਸ ਹੋਜਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਮਨ ਰਾਮ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ਮੁਕਤੋ ਸਾਧੂ ਧੁਰੀ ਨਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮੈਂ ਨਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਮਨੁਖ ਹਰੀ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤਾਂ ਹੁਆ ਰਾਮਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਯਨ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥ ਭਉ ਭਰਮੁ ਬਿਨਸੇ ਬਿਕਾਰ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੇਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਹੈ ॥ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਤੇ ਔ ਪਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭਰਮ ਔਰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਸਮਵਾਯ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ॥

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਬਸੇ ਗੁਰ ਚਰਨਾ ॥ ਨਿਰਭੈ ਸਾਧ ਪਰੇ ਹਰਿ ਸਰਨਾ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣਾਰਥਿ ਵਸੇਹੋਂ ਜੋ ਸੰਤਜਨ ਹਰੀਕੀ ਸਰਨ ਪਏਹੋਂ ਤਿਸੀਕਰਨਿਰਭੈਹੋਂ ॥੨॥

ਅਨਦ ਸਹਜ ਰਸ ਸੁਖ ਘਨੇਰੇ ॥ ਦੁਸਮਨੁ ਦੂਖੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇਰੇ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸ ਕਰ (ਸਹਜ) ਆਤਮਅਨੰਦ ਹੋਲੇ ਸੇ ਬਹੁਰ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸਬੂ ਐ ਦੁਖ ਤਿਨੋਂ
ਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ॥ ਹਰਿਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਿਲਬਿਖ ਸਭਿ ਲਾਖੇ ॥ ੩ ॥
ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਅਪਨੇ ਵਾਸ ਕਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਤਿਆ ਹੋਇਆ ਤਿਨੋਂ ਕੇ
ਸੰਪੂਰਨ ਕਿਲਬਿਖ ਲਾਖੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਸਿਖ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਲੈ ਮੇਲੇ ॥
ਸੰਤ ਸਾਜਨੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਲੇਕਰ ਸੋਈ ਜਨ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪੂਰੇ ਦੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਲੇਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ
ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਫਾਹਾ ਕਾਟਿਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਪੜਦਾ ਫਾਕਿਆ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਪੜਦਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਫਾਕਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੂਪੀ ਦੁਖੋਂ ਕਾ
ਫਾਹਾ ਕਾਟਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ॥ ਅਨਦ ਮੰਗਲ
ਕਲਿਆਣ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਕਾਰਜੁ ਸਗਲਾ ਰਾਸੁ ਥੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਸੁਖ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ
ਅੰਤਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰਕੇ ਮਨਿ ਫੂਠੇ ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ ਭ੍ਰਮ ਬਿਨਸੇ ਝੂਠੇ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ (ਫੂਠੇ) ਵਸੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ (ਦਰਦ) ਪੀੜਾ ਐ ਝੂਠੇ ਭ੍ਰਮ
ਸੰਪੂਰਨ ਨਾਸ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਿਤ ਉਠਿ ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭਕੀ ਬਾਲੀ ॥ ਆਠ ਪਹਰਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਪਾਣੀ ॥ ੨ ॥
ਭਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈਪੁਰਸੇ ਨਿਤ ਉਠ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਬਾਲੀ ਕੇ ਗਾਵੇ ਅਰ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਿਮਰੇ ॥੨॥
ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਨੀ ਬਾਈ ॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਜਹ ਹਉ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਘਰ ਮੈਂ ਐ ਬਾਹਰ ਸਰਬਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਹੈਜਹਾਂ ਜਹਾ ਮੈਂ ਜਾਤਾਹੁ ਤਹਾ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਸਹਾਈਹੈ॥੩॥
ਦੋਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਸਦਾ ਜਪੇ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥
ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ
ਸਦਾ ਹੀ ਜਪਤਾ ਰਹੂੰ ॥੪॥ ੯ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਖੜ ਸੁਜਾਣੁ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਸੋ ਸੁੰਦਰ ਐ (ਸੁਜਾਣੁ) ਚਤਰ ਹੈ ॥
ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ਦਰਸਨ ਕਉ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲੇ ਤੇ ਤਿਸਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਤੇ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਈਏ ॥
ਕਿਲਬਿਖ ਮੇਟੇ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੁ ॥ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਨ ਹੋਆ ਜੋਗੁ ॥
ਜਿਸਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਸੇ ਸੰਤੋਖ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਮੇਟੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸੋਈ ਨਾਮ ਕੇ ਅਰਾਧਨੇ ਯੋਗ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ
ਇਹ ਸੁਧ ਮਨ ਕਰ ਅਧਕਾਰੀ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਆ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨ ਮਾਹਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨਕਮਲੋਂ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਗਿਆਨ ਹੁਆਹੈ॥੧॥

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਰਾਖਿ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਾ ਅਨਾਥ ਕਾ ਨਾਥੁ ॥
ਜਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨਾ ਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ਮੇਰਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ॥
ਜਿਸਹਿ ਨਿਵਾਸੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਪੂਰਨ ਕਰਮ ਤਾਕੇ ਆਚਾਰ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸਕੇ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਕੇ ਨਿਵਾਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਰਬ ਪਵਿਤਰ ਅਚਾਰ ਐ ਬਿਧੀ ਪੂਰਬਕ ਕਰਮ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੇ
ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਫਲੇ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਵੇ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੋਨਿ ਨ ਭਵੇ ॥

ਜੇ ਤਿਸਕੇ ਨਿਤ ਨਵੀਨ ਗੁਣਾਂ ਕੋ (ਨਿਤ ਨਿਤ) ਨਿਤੰਪੁਤੀ ਗਾਇਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋਨੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ
ਭਰਮਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਈਹਾਂ ਉਹਾਂ ਚਰਣ ਪੂਜਾਰੇ ॥ ਮੁਖੁ ਉਜਲ ਸਾਚੇ ਦਰਬਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਔਰ ਉਹ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਭ ਲੋਕ ਤਿਸਕੇ ਪੂਜਾਰੇ ਅਰਥਾਤ ਰਨੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ਸਚੇ
ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਮੁਖ ਉਜਲ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਗੁਰਿ ਪਰਿਆ ਹਾਥੁ ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਦਾਸੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਾਥ ਪਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕੋੜਾ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਐਸਾ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਦਾਸ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੈਧੈ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਉਪਰਸਿ ਤਿਸੁ ਜਨਕੀ ਪੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਜਲੋਂ ਬਲੋਂ ਅਰ(ਮਹੀ)ਪ੍ਰਿਥਵੀ(ਅਲਿ)ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਦੇਖਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ
ਜਨ ਕੀ ਚਰਨ ਸੁਭੀ ਸੇ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੁਰਬਾਣੁ ਜਾਈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਅਪਨੇ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪਨੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਪਨੇ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਰ ਮੰ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾਹੂੰ ॥ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪ ਜਪਨੇ ਮੈਂ ਆਵਤਾਹੂੰ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸੁਣਤ ਨਿਹਾਲ ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਬਿਖਿਆ ਜੰਜਾਲ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪ ਬਾਣੀ ਸੁਣਨ ਕਰਕੇ ਹਮ ਨਿਹਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਵਿਬਿਅਹੁ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜੰਜਾਲ ਹਮਾਰੇ ਬਿਨਸ
ਗਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚ ਸਬਦ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਆਇਆ ਚੀਤਿ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਚੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸੀਕਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਚਰੀ ਹਮਾਰੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਯਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਆ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਕੀਨਾ ਰਿਵੈ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਦੇ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ

ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕੀਨਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਸਮਰਥ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਹਮਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਰਥ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਿਰਹਿਰ
ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਹਮ ਨਿਹਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਈਨ ਦਇਆਲ

ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ਅਪਣਾ ਨਾਮੁ ਆਪਿ ਜਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੁਰ) ਪੂਜਦੇ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਿਆ ਹਮਨੇ ਸਦਾ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਈਨੋਂ ਪਰ
ਦਇਆਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜਬ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਮੁਖਕੋ ਆਪ ਹੀ ਜਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਪੂਰਨ ਭਈ ਆਸ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਮਕੋ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ
ਹਮਾਰੀ ਆਸ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੂਖਮਨਿ ਫੂਟੇ ॥ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਏ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਫੂਟੇ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਹਮਾਰੇ ਪਰ (ਫੂਟੇ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਸਤੇ ਹਮਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ
ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਰ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਪੁਨਾ ਸੂਖ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਫੂਟੇ) ਵਜੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥ ਬਿਭਾਸ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਠਾਉ ॥ ਠਾਹੀ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਠਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਈਹਾ ਭੀ ਔਰ ਕੋਈ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਭਾਵ
ਏਹ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸਿਪਿ ਕਲਿਆਣ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਹਿ ਸਗਲ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪਕ ਕੇ ਸਰਬ ਸਿਧੀਆ ਔਰ ਕਲਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਤਿਸਕੇ ਪੂਰਨਹੋਸਤਹੈ॥੧॥
ਹਰਿਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਨੀਤ ॥ ਕਾਮ ਰੂਪ ਅਧੀਕਾਰੁ ਬਿਨਸੈ ਲਗੈ ਏਕੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਿਤ ਹੀ ਜਪੀਐ ਤਿਸੀ ਕਰ ਕਾਮ ਰੂਪ ਹੰਕਾਰ ਆਈ ਵਿਕਾਰ ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈ ਔਰ ਏਕ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮਿ ਲਾਗੈ ਦੂਖ ਭਾਰੀ ਸਰਨਿ ਪਾਲਨ ਜੋਗੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ

ਭੇਟੈ ਜਮੁ ਨ ਤੇਟੈ ਜਿਸੁ ਧਰਿ ਹੋਵੈ ਸੰਜੋਗੁ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸੰਤਜਨ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਭਾਗੇ ਹੈ ਔਰ ਸੋ ਸਰਫਾਗਤੋਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਹੁਏ ਹੈ ॥
ਜਿਸਕੇ ਪੁਰਬਲੇ ਪੁਨੋਂ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਭੇਟਨੇ ਜੋ ਜਮ ਕਾ (ਤੇਟੈ) ਮਿਲਾਪੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰੈਨਿ ਦਿਨਸੁ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਜਹੁ ਮਨਕੇ ਭਰਮ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਇ ਕਰਕੇ ਮਨ ਕੇ ਝੁੱਲੇ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਜਿਸਹਿ ਪੂਰਨ ਕਰਮ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਜੋ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹਰੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪੂਰਨ (ਕਰਮ) ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਬਿਖਾਦ ਬਿਨਸੈ ਰਾਖਿ ਲੀਨੇ ਆਪਿ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਜਨਮ ਜਨਮਕੋਂ ਕੇ (ਬਿਖਾਦ) ਸੋਕ ਬਿਨਸੇ ਹੈ ਔਰ ਸੋ ਜਨ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਨੇ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮੀਤ ਭਾਈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ
ਭਾਈ ਤਿਸਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੋ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੩ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਬਿਭਾਸ ਪੜਤਾਲ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਾਪ ॥ ਕਲਿਕਲੇਸ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰਤਾਪ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਰਾਮ) ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੇ ਜਪੁ ਜਿਸਕੇਜਪਨੇ
ਸੋ ਕਲਪਣਾ ਔਰ ਕਲੇਸ ਔਰ ਲੋਭ ਮੋਹ ਆਈ ਵਿਕਾਰ ਅਹੰਤਾ ਰੂਪੀ ਤਾਪ ਸੰਯੁਕਤ ਸਭੀ ਨਾਸ ਹੋਸਤੈ ਹੈਂ ॥

ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਸੰਤ ਚਰਨ ਲਾਗਿ ਮਨੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਾਪਿ ਪਾਪ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਲਾਗੁ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸੀ ਕਰ ਤੇਰਾ ਮਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਔਰ ਸਰਬ
ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ॥ ੧ ॥ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਨਾਨਕੁ ਥਾਰਕੁ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨੈ ਰਾਖਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਈ ਥਾਪ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਚਰੀ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਬਾਲਕਾ ਜਪੁ ਤਪੁ ਆਈ ਕਛੂ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹਾਂ ਆਪ
ਮੇਰੇ ਰਖਨੇ ਕੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਰੇਨ ਮਾਗਤੇ ਹੁਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਰਨਿ ਏਕ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਮੈਂ ਸਰਨ ਹੂੰ ॥

ਉਚ ਮੂਚ ਬੇਅੰਤੁ ਨਾਕੁਰੁ ਸਰਬ ਉਪਰਿ ਤੁਹੀ ਏਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਤੇ ਉਚਿਰਿ ਮੈਂ ਉਚੇ ਬਿਅੰਤ ਨਾਕੁਰ ਸਰਬ ਕੇ ਉਪਰ ਏਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਦੁਖ ਬਿਦਾਰ ਵੈਨਹਾਰ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਅਸਾਰ ਰੂਪ ਅੰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਬੁਧੀ ਅੰ ਬਿਬੇਕ ਆਪ ਹੀ ਵੈਨਹਾਰ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਨਮਸਕਾਰ ਰਖਨਹਾਰ ਮਨਿ ਅਰਾਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਕ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੁਝਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਅਰਾਧਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸੰਤ ਰੇਨੁ ਕਰਉ ਮਜਨੁ ਨਾਨਕ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਅਨੇਕ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਥੀਚ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਨੇਕ ਸੁਖ ਪਾਵੈ
ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮਕੇ ਅਪਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਰੇਨ ਬਖਸ਼ੀਏ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਹੁਤੂ ਨਾਨਕ ਜਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਬਿਛਾਸ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਬਉਰੀ ਮਨੁ ਬਉਰਾਇਆ ॥ ਝੂਠੈ ਲਾਲਚਿ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ॥

ਇਸ ਬਾਵਰੀ ਦੁਆਰੇ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਨੇ ਮਨ ਕੇ ਬਾਵਰਾ ਕਰ ਦਿਆ ਹੈ ॥ ਇਸੀਤੇ ਜੀਵ ਨੇ ਝੂਠੇ ਲਾਲਚਮੇ ਲਗਕੇ ਇਹ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਵਿਅਰਥ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥

ਲਪਟਿ ਰਹੀ ਫਨਿ ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਮਾਇਆ ਇਸ ਜੀਵ ਸਾਥ ਲਪਟ ਰਹੀ ਹੈ (ਬੰਧੁ) ਮੋੜ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਕੇ ਚੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਇਸ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜੋ ਜਨ ਰਾਖੇ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾ ਮਨੁ ਮਰੈ ਨ ਮਾਇਆ ਮਰੈ ॥ ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੋਈ

ਜਾਣੈ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਛਉ ਸਾਧਾਰੁ ਤਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੈ ਭਾਸੀ ਇਹੁ ਮਨ ਮਾਇਆ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ ਅੰ ਮਾਇਆ ਮਨ ਕੇ ਤਰਫੋਂ ਨਹੀਂ ਮਰਤੀ ਹੈ ॥ ਪਰਸਨੇਕਛ ਸਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਮਨ ਦੇ ਮਾਰਨੇ ਕੀ ਥਿਧੀ ਕੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਦੁਆਰੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਜੋ ਬੀਚਾਰਕਰੈਸੇ ਭੇ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਸਿੰਚਿ ਰਾਜੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਨ ਚਲੈ ਪਿਆਰੀ ॥

ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੇ (ਸਿੰਚ) ਇਕਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਰਾਜੇ ਹੰਕਾਰੀ ਭਏ ਹੈ ॥ ਮਾਇਆ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪਰਮ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲਤੀ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹੈ ਬਹੁਰੰਗੀ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੇ ਸਾਥਿ ਨ ਸੰਗੀ ॥ ੨ ॥

ਮਾਇਆ ਕੀ ਮਮਤਾ ਬਹੁਤ ਰੰਗੀ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕਰ ਇਹੁ ਜੀਵ ਬਹੁਰੰਗੀ ਹੈ ਰਹਾਇਓ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਪਾਸਿਓਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਜੰਧੇ ਇਸਕਾ ਸਨਬੰਧੀ ਕੋਈ ਸੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਨ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਉ ਮਨੁ ਦੇਖਹਿ ਪਰ ਮਨੁ ਤੈਸਾ ॥ ਜੈਸੀ ਮਨਸਾ ਤੈਸੀ ਦਸਾ ॥

(ਜਿਉ) ਜਿਸਤਰਹ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਮਨ ਦੇਖਤਾ ਹੈ (ਪਰ) ਵਿਸ਼ੇਸ ਕਰ ਮਨ ਤੈਸਾ ਹੀ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਨਾ ਕਰ ਤਿਸ ਪਦਾਰਥ ਮੈਂ ਪਦਾਰਥ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੈਸੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ (ਮਨਸਾ) ਵਾਸਨਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਦਸਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਜੈਸਾ ਕਰਮੁ ਤੈਸੀ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਛਿ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸਾ ਜੀਵ ਨੇ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਆ ਮੈਂ ਅਬ ਲਿਵ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਵਟੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪੂਛੇ ਤਬ (ਸਹਜ) ਛੁਭੇ ਹੀ (ਘਰ) ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਗਿ ਨਾਇ ਮਨੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਮਹਾਂ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥

ਕਪਟ ਕਰਕੇ ਰਾਗ ਅਜ ਵਾਜੇ ਵਾ ਉਤਮ ਸਬਦ ਉਚਾਰਤਾ ਹੋ ਅਰ ਮਨ ਦੂਤ ਮੈਂ ਲਗਾਰਹੀਂ ਤਿਸੀਤੇ ਅਤੀਤੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਏਹ ਜੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਅਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਅਰਥਾਤ ਘਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਖੇ ਤਬ ਇਸਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਮਝ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ਸਚਾ ਬਾਣੀ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ ਸਚ ਕੇ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਓਹ (ਬਾਣੀ) ਰਸਨਾ (ਸਚੀ) ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਇਹ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਅਮਰ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥ ਤਾ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸੋਝਾ ਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਜਬ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ ਅਮਰ ਪਦ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਚੇ ਦਰ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਸੋਝਾ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਹੁਰ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰੈ ਜੇ ਕੋਈ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਜੇ ਕੋਈ ਔਰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰੇ ਤੇਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਿਨਾ ਭਗਤੀ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪਾਪਤਨ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਸਬਦੈ ਖੋਈ ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸੋਈ ॥ ੬ ॥

ਪਦਾਰਥ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਭਾਵ ਜੇ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਬੀ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਨੇ ਖੋਈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ (ਸੋਈ) ਤਿਸ ਨਿਰਮਲ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਹੋਰੁ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥
ਇਹ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਬਦ ਕੀ ਕਰਨੀ ਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਤੇ ਜਿਨਾਂ ਔਰ ਮੈਂ ਜੋ ਮੋਹ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ(ਰੁਬਾਰੁ)
ਅਧਿਕਾ ਭਾਵ ਅਗਿਆਨ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਬਦੇ ਨਾਮੁ ਰਖੈ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ਸਬਦੇ ਗਤਿ ਮਤਿ ਮੋਖਦੁਆਰੁ ॥ ੭ ॥
ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸੀ ਕੋਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰਾਹੇ ਗਿਆਨ ਮਤੀ ਭੂਮੀ
ਜੋ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਕਰਿ ਦੇਖਣੁ ਹਾਰੇ ॥ ਸਾਰਾ ਆਪਿ ਅਨੂਪੁ ਅਪਾਰੇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਰਚ ਕਰ ਦੇਖਣਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪ ਹੀ ਓਹਸਚਾਸਾਹਬਅਨੂਪ
ਅਪਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਤਮ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥ ਨਾਨਕ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ਜਨੁ ਕੋਈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਉਤਮ ਗਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੋਹੋਂ ਸੋਈ ਵਿਰਲਾ ਜਨ
ਤਿਸਕੇ ਖੋਜ ਕਰ (ਲਹੈ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਜੀਵ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਗਲ ਜਗੁ ਛਾਇਆ ॥ ਕਾਮਣਿ ਦੇਖਿ ਕਾਮਿਲੋਭਾਇਆ ॥
ਬਿਨਾ ਭਗਤੀਜੇ ਸਾਧਾਕਾਮੋਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤਮੋਭਾਧਾਯਾਹੈਤਿਸੀਏ(ਕਾਮਣਿ)ਇਸਤੀਕੋਦੇਖਕਾਮੀਜੀਵਲੁਭਾਧਾਯਾਹੈ।

ਸੁਤ ਕੈਦਨ ਸਿਉ ਹੋਤੁ ਵਧਾਇਆ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਅਪਨਾ ਇਕੁ ਰਾਮੁ ਪਰਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਸਨਖੀਐ ਸੂਰਨਾਦੀਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜੀਵ ਨੇ ਚਿਤ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਧਾਯਾਯਾਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਨਪਦਾਰਥੋਂ
ਕੇ ਸਮਦਾਨ ਸਭ ਫੁਲ ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰ ਏਕ ਰਾਮ ਪਰਾਇਆ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਨ ਭੂਨੇ ਪਦਾਰਥੋਂਮੈਂ
ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਝਗਾਦਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਜਾਪੁ ਜਪਉ ਜਪ ਮਾਲੀ ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਰਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮਾਲਾ ਕੇ ਸਾਥ ਜਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਥ ਐਸੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪੋ॥ਦੁਖ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਕੀ ਰਚਮੋਂ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ(ਨਿਰਾਲੀ)
ਸੁਖ ਭਾਵ ਨਿਸਕਾਮ ਭਗਤੀ ਕਰੁ ਐ ਐਸੇ ਯੋਗਤੀ ਕਰੋ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਸਾਰ ਸਬਦਿ ਤੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ਹੇ ਗੁਣ ਕੇ ਨਿਧਾਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ। ਜਿਸਨੇ ਸਚੇ(ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂਧਾਰਿਆ
ਹੈ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ॥

ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਤੁਪੁ ਆਪਿ ਰਚਾਇਆ ॥ ਸੋਈ ਭਗਤਿ ਜਿਨ ਸਚਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੀ ਮਾਯਾ ਸੇ ਰਚਾਯਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਹੈ
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਨਰ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਲੀ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਦੇ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੀ ॥
ਤਤਿ ਹੇ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਲੀ ਤੇਰਾ ਜੋ ਗਿਆਨੁ ਐ ਪਿਆਨੁ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਤਿਸਕੇ ਕੋਈ (ਨਰ) ਮਨੁਖ
ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਸਰੋਵਰ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ਆਨਦ ਰੂਪ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੀ ॥ ੩ ॥
ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਰਬ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਜਿਸਕੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਤੋਂ ਮੈਂ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਗੁਰਮਤੀ ਪਾਏ ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥
ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ ਜੋ ਭੁਓਂ ਈ ਸਿਖੜਾ ਸੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੋਂ ਹਉਮੈ ਕੋ
ਜਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ॥ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ੪ ॥
ਅੰਤਸਕਰਨ ਐ ਇੰਦ੍ਰਿਯੋ ਜੋ ਵਿਸਿਆਹੁ ਮੈਂ ਧਾਵਤੇਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਠੋਕ ਕਰ ਇਸਥਿਤ ਕਰੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਇਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਵਣਾ ਕਰੋ ॥ ੪ ॥

ਬਿਸਮ ਬਿਨੋਦ ਰਹੇ ਪਰਮਾਣੀ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਨਿਆ ਏਕ ਲਿਵਲਾਰੀ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮੰਨ ਲੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਏਕਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਸੋ ਪਰਮ ਆਦ ਰੂਪ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ(ਬਿਨੋਦ)ਕੋਭਤੀ
ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਮੈਂ (ਰਹੇ) ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹੇਂ ਹੈ ॥

ਦੇਖਿ ਨਿਵਾਰਿਆ ਜਲ ਮਹਿ ਆਗੀ ॥ ਸੋ ਬੂਝੈ ਹੋਵੈ ਵਡਭਾਰੀ ॥ ੫ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਲ ਅਗਨੀ ਆਈ ਤਤੋਂ ਮੈਂ ਹਟੀ ਕੋ ਪੂਰਨ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਸਨਾ ਕੋ ਨਿਵਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਜੋਪੁਰਸ ਵਡਭਾਗੀ ਹੋਵੇ ਸੋ ਇਸ ਬਾਰ ਕੋ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਭਰਮ ਕੈਸੇ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ?

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵੇ ਔਰ ਰਿਤੇ ਤੇ ਭਰਮ ਸੰਪੂਰਨ ਚੁਕਾਏ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਤਿਸ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਏਕਦਸ ਜਾਗ ਕਰ ਸਚ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵੈ ॥

ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੇਵੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਨ ਜਾਣੈ ਸੋ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵੇ ਤਬ ਨਿਰਮਲਸਰੂਪਤ੍ਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਸੁਰਤਿ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸਵਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਔ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਸਾਧਨ ਕਰਕੇ ਹਉਮੈਂ ਕੋ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ ਜਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥ ਸਚੀ ਰਹਤੁ ਸਚਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੭ ॥

ਇਨ ਸਾਧਨਾਂ ਸੰਪਾਦਤ ਹੋਕਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਬਦ ਕੋ (ਸੁਣਾਏ) ਗੁਰਾ ਪਾਸੋਂ ਸੁਣ ਆਏ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਏ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸ ਕੀ ਸਚੀ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਸਚਾ ਨੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਦੁਖੁ ਮੇਟਣ ਹਾਰਾ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਸੁਝਸਿ ਥੀਜੀ ਕਾਰਾ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੁਖਾਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਔਰ ਦੁਖਾਂ ਕੋ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸਕੋ ਭਿਸਕੇ ਨਾਮ ਸੋ ਬਿਨਾ ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਕੋਈ ਕਾਰ ਸੁਝਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਆਗੈ ਰਾਖਿਆ ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਮਹਾ ਰਸੁ ਰਾਖਿਆ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਅਪਨਾ ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਆਗੈ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਰਪਨਤਾ ਆਗੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੋਂ ਤਿਸਨੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਮਹਾਰਾਜ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਟਸ ਕੋ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਉਨਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੋਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਭੁਅੰਗਮ ਭਾਨੀ ਕੋਚਕ ਪੂਰਕ ਕੁੰਭ ਚਰੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ (ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ) ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਈ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਗਾ ਬਨਾਇ ਕਰ ਮੁਖ ਮੈਂ ਜੋ ਪਾਇਕਰ ਨਾਸਕਾ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਾਸਣਾ ਔ ਨਾਸਕਾ ਮੈਂ ਜੋ ਪਾਇ ਮੁਖ ਤੇ ਨਿਕਾਸਣਾ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਨੇਤੀ ਹੈ ਔਰ ਏਕਬਸਤ੍ਰਬਰੀਕਤੀਨਉ ਗਲ ਰੋਜ਼ਾ ਔ ਸੋਲਹਿ ਵਾ ਸਤਾਹਿ ਗਜ ਲੰਬਾ ਲੇਕਰ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰ ਉਦਰ ਕੋ ਅੰਤਰ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਾ ਕਰ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਾਸਤੇ ਹੈਂ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਧੋਤੀ ਹੈ ਔ (ਭੁਅੰਗਮ) ਏਕ ਪੀਠ ਕੇ ਪੀਠੇ ਸਰਪਟੀ ਸਮਾਨਨਾਥੀਹਿਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਣਾਧਾਮਕਰ ਸੀਪੀ ਕਰੇ ਤੇ ਔਸੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ ਵਸਮ ਦੁਆਰ ਰੂਪ ਭਠੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ (ਪੂਰਕ) ਚੜਾਵਣਾ ਔ (ਕੁੰਭਕ) ਤਹਾ ਠਹਿਰਾਵਣਾ ਔ (ਰੋਚਕ) ਉਤਾਰਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੁਝ ਪ੍ਰਾਣਾਧਾਮ ਭੀ ਕਰੇ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਛੁ ਸੋਝੀ ਨਾਹੀ ਭਰਮੋਂ ਫੂਲਾ ਬੁਝਿ ਮਰੈ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਸੋਝੀ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤਹਿ ਭਰਮ ਕਰ ਫੂਲਾ ਹੁਆ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਫੂਬ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਧਾ ਭਰਿਆ ਭਰਿ ਭਰਿ ਧੋਵੈ ॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਮਲੁ ਕਟੇ ਨ ਲਹੈ ॥

ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਐਸੇ ਅੰਧਾ ਜੀਵ ਭੇਦ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕਰ ਭਰਿਆ ਹੁਆ ਇਨ ਕਰਮੋਂ ਕੋ (ਭਰਿ ਭਰਿ) ਅਰਥਾਤ ਕਰ ਕਰਕੇ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਟਨੇਸੇ ਇਸਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਕੀਭੇਦਬੁਧੀਮਲਕਤੀਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਫੋਕਟ ਸਭਿ ਕਰਮਾ ਜਿਉ ਬਾਜੀਗਰੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ ਬਿਨਾ ਏਹ ਸਰਬ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ (ਫੋਕਟ) ਨਿਸ਼ਚਲ ਹੈ ਜੋਸੇ ਬਾਜੀਗਰ ਕੀ ਬਾਜੀਦੇਖਕਰ ਅਗਿਆਤ ਜੀਵ ਭਰਮ ਮੈਂ ਫੂਲਾ ਹੁਆ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਉਸਕੀ ਬਾਜੀ ਭੂਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਇਹਜੇਵਡਰਮ ਮੈਂ ਫੂਲਾ ਹੁਆ ਇਨ ਭੂਤੋਂ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਸਭ ਨਿਸ਼ਚਲ ਭੂਤ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਖਟੁ ਕਰਮ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ॥ ਤੂ ਗੁਣ ਸਾਗਰੁ ਅਵਗੁਣ ਮੋਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਤੇਰਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋਈ ਖਟਕਰਮ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਏ ਤੂੰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਾਗਰ ਹੈਂ ਔ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਸਰਬ ਅਵਗੁਣ ਹੈਂ ॥

ਮਾਇਆ ਧੰਧਾ ਧਾਵਣੀ ਦੁਰਮਤਿ ਕਾਰ ਬਿਕਾਰ ॥

ਇਹ ਮਾਯਾ ਵਾ ਜੋ ਧੰਧਾ ਹੈ ਤਿਸਮੋਂ ਇਹ ਜੀਵ ਧਾਵਣੀ ਕਰਕੇ (ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਟੀ ਮਤ ਕਰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦਾ ਬੁਝਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਰ ॥

ਭਗਤੀ ਕਾਰ ਕੇ ਤੋ ਸਮਝ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔਰ ਉਲਟਾ ਇਹ ਮੂਰਖ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਵਿਗਨਾਵਤਾ ਵਹੀ ਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਸਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਮਨਮੁਖ ਬੋਲ ਖੁਆਰ ॥

ਇਸ ਮੋਹਣੀ ਮਾਯਾ ਕੀ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਮਨਸਾ) ਇਛਾ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਬੂਝੇ ਵੇਲੇਂ ਕੇ ਬੋਲ ਕਰ ਖਵਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਜਨੁ ਝੂਠਾ ਚੰਡਾਲ ਕਾ ਵੈਕਟ ਚਾਰ ਸੀਗਾਰ ॥ ੨ ॥

ਜੇਸੇ ਚੰਡਾਲ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨਾ ਭੀ ਝੂਠਾ ਹੈ ਔ (ਚਾਰ) ਸੁੰਦ੍ਰ ਸਿੰਗਾਰ ਭੀ ਤਿਸ ਕਾ (ਵੈਕਟ) ਨਿਸਵਲ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਨਾਨਾਦਿ ਕਰਮੋਂ ਤੇ ਚੰਡਾਲ ਝੁਮਟੇਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਕਾ ਅਧਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਝੂਠੀ ਮਨਕੀ ਮਤਿ ਹੈ ਕਰਣੀ ਬਾਇ ਬਿਬਾਦੁ ॥

ਭੇਸੇ ਹੀ ਮਨਮੁਖ ਚੰਡਾਲ ਪੁਰਸ ਹੀ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਭੀ ਸਭ ਝੂਠੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਬਿਬਾਦੁ) ਲਗਭੇ ਕੀ (ਬਾਇ) ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਕਰਣੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਪਖੰਡ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਤੇ ਗੁਣਾਨਵਾਨੋਂ ਕੇ ਸਾਵਰਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਬੂਝੇ ਵਿਚਿ ਅਪੈਕਰਣੁ ਹੈ ਖਸਮੁ ਨ ਪਾਵੈ ਸਾਦੁ ॥

ਤਿਸ ਝੂਠੇ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹੀਕਾਰ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਉਹ ਖਸਮ ਕੇ ਸ਼ਾਦ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਹੋਹੁ ਕਮਾਵਣਾ ਫਿਕਾ ਆਵੈ ਸਾਦੁ ॥

ਜੇ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸ਼ਾਦ ਫਲ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਵਿਕਾ ਹੀ ਆਵਤਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਸਰੀ ਸਭਾ ਵਿਗੁਚੀਐ ਬਿਖੁ ਵਾਤੀ ਜੀਵਨ ਬਾਇ ॥ ੩ ॥

ਦੁਸਰੇਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਜਾਣੇ ਕਰ ਖਰਾਬ ਹੋਤੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਵਿਖ ਰੂਪ (ਵਾਤੀ) ਬਚਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜੀਵਨਾ ਭੀ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏ ਕ੍ਰਮਿ ਫੂਲੇ ਮਰਹੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਏਹੇ ਹੇ ਭਰਮ ਕਰ ਫੂਲੇ ਹੂਏ ਐਸਾ ਕਰਮ ਕਰੇ ਜਿਸਤੇ ਪੁਨਾ ਭੂਮ ਨ ਕੋਈ ਜਨਮ ਪਾਵੈ ਔ ਨਾ ਮਰੇ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਕਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਤਬ ਭੁਮਕੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗਾ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਤ੍ਰੇਗੁਣ ਧਾਤੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥੪॥ ਇਹ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਸਰੀਰ ਸੋਧਾਇ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਇਸਨੈ ਵਿਆਪੈ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੁ ॥ ਸੋ ਸੇਵਹੁ ਜਿਸੁ ਮਾਈ ਨ ਬਾਪੁ ॥

ਇਸਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸੋਕ ਸੰਤਾਪ ਵਿਆਪੇ ਹੂਏ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇਵੇ ਜਿਸਕਾ ਕੋਈ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥

ਵਿਚਹੁ ਬੁਕੈ ਤਿਸਨਾ ਅਰੁ ਆਪੁ ॥ ੫ ॥ ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਤਹ ਸੋਈ ॥

ਤਿਸਕੇ ਸੇਵੇ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਔਰ ਆਪਾ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ਵਹ ਪੁਰਖ ਕਥਨ ਕੀਏ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਸੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਦੇਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਏਹੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੇ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਸਭ ਸਰੂਪ ਕਾ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਇਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਕਰਨੀ ਹੈ ॥

ਹੋਰੁ ਸਭੁ ਪਾਖੰਡੁ ਪੂਜਿ ਖੁਆਰੁ ॥ ੬ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਬੁਕੈ ਤਾਂ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ ॥

ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਪਖੰਡ ਕੀ ਪੂਜਾ ਖਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥੬॥ ਜਬ ਇਸਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਦੁਬਿਧਾ (ਬੁਝੋ) ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਤਬ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮਕੇ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੈ ਕਰਿ ਜਾਣੁ ॥ ਏਹਾ ਮਤਿ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥

ਘਰ ਮੈਂ ਔ ਬਾਹਰ ਸਭ ਸਥਾਨ ਮੈਂ ਏਕ ਰੂਪ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈ (ਮਤਿ) ਸਿਖਯਾ ਏਹਾ (ਸਾਰ) ਸ਼੍ਰੋਤ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਸਮਾਲਣਾ ਹੈ ॥

ਵਿਚਿ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਝੈ ਪਵੈ ਛਾਰੁ ॥ ੭ ॥ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਰੁ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਦੁਬਿਧਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮਾਥੇ ਪਰ ਛਾਰ ਪੜਤੀ ਭਾਵ ਲਾਨਤ ਹੋਤੀ ਹੈ॥੨॥ ਜਿਨਨੇ ਚੁਰੇਂ ਕੀ ਮਤਿ (ਸਾਰ) ਸੁਝਾਲੀ ਹੈ ॥ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ ਬਰਦੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਮਨੁ ਮਾਰੇ ਜੀਵਤ ਮਰਿ ਜਾਣੁ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਵੀਚਾਰ ਆਈ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਿਆਨ ਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਜਿਸਨੇ ਮਨਕੇ ਸੰਕਲਪ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰਾ ਹੁਆ ਜਾਣੋਂ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਪਛਾਣੁ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ (ਨਦਰੀ) ਵਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ॥੮॥ ੩ ॥
ਦਖਣੀ ਝੰਦ ਕੀ ਜਾਤ ਹੈ ਜੀਓਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਬਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ੧ ਦਖਨੀ॥ ਗੋਤਮੁ ਤਪਾ ਅਹਿਲਿਆ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸੁ ਦੇਖਿ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਭਾਇਆ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋ ਅਹਿਲਿਆ ਬੀਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਦੇਖਕਰ ਸਬ ਇੰਦਰ ਕਾ ਚਿਤ ਲੋਭਾਇਵਾਨ ਹੁਆ॥

ਸਹਸ ਸਰੀਰ ਚਿਹਨ ਭਗ ਹੂਏ ਤਾ ਮਨਿ ਪਛੋਤਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਤਬ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੂਪ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕੇ ਫਲ ਕਰ ਜਬ ਭਗ ਕੇ ਹਜਾਰ ਚਿਹਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ਤਬ ਓਹ ਮਨ ਮੈਂ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਤਿਸ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਨੇ ਤੇ ਰਿਖੀ ਨੇ ਪੁਨਾ ਖ਼ਿਮ ਕਰੀ ਤਬ ਹਜਾਰ ਭਗ ਕੇ ਚਿਹਨ ਸੋਂ ਹਜਾਰ ਨੇਤ੍ਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੋਈ ਜਾਣਿ ਨ ਭੂਲੈ ਭਾਈ॥ ਸੋ ਭੂਲੈ ਜਿਸ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਬੂਝੈ ਜਿਸੈ ਬੁਝਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਈ ਜਾਨ ਕਰ ਨਹੀਂ ਭੁਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭੁਲਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਭੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਿ ਹਰੀ ਚੰਦਿ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪਤਿ ਰਾਜੈ ਕਾਗਇ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਹਰੀ ਚੰਦ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਪਤੀ ਰਾਜੇ ਨੇ ਇਤਨੇ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਕਾਗਜੋਂ ਪਰ ਲਿਖਣ ਸੋ ਭੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਸੋ ਬੇਅੰਤ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ॥

ਅਉਗਣੁ ਜਾਣੈ ਤ ਪੁੰਨ ਕਰੇ ਕਿਉ ਕਿਉ ਨੇਖਾਸਿ ਬਿਕਾਈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਓਹੁ ਪੁੰਨ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਔਗਣ ਜਾਣਤਾ ਤੋ ਪੁੰਨ ਕਿਉਂਕਰ ਕਰਤਾ ਔਰ ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ (ਨੇਖਾਸਿ) ਮੰਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਵਿਕਤਾ ਭਾਵ ਇਹ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਰਉ ਅਢਾਈ ਪਰਤੀ ਮਾਂਗੀ ਬਾਵਨ ਰੂਪਿ ਬਹਾਨੈ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਬਾਵਨ ਸਰੂਪ ਨੇ ਬਲ ਰਾਜੇ ਜੋ ਅਢਾਈ ਕਰਨ ਧਰਤੀ ਬਹਾਨੇ ਸਾਥ ਮਾਂਗੀ ॥

ਕਿਉ ਪਇਆਲਿ ਜਾਇ ਕਿਉ ਛਲੀਅੈ ਜੇ ਬਲਿ ਰੂਪੁ ਪਛਾਨੈ ॥ ੩ ॥

ਜੇਕਰ ਬਲ ਰਾਜਾ ਬਾਵਨ ਰੂਪ ਕੇ ਪਛਾਨਤਾ ਤਬ ਕਿਉਂ ਤਿਸਕੇ ਛਲ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਪਾਤਾਲ ਕੇ ਜਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਜਾਨਤਾ ਤਬ ਛਲ ਮੈਂ ਨਾ ਆਵਤਾ ॥ ੩ ॥

ਰਾਜਾ ਜਨਮੇਸਾ ਦੇ ਮਤੀ ਬਰਜਿ ਬਿਆਸਿ ਪੜਾਇਆ ॥

ਪੁਨਾ ਰਾਜਾ ਜਨਮੇਸਾ ਕੋ ਵਿਆਸ ਜੀ ਨੇ ਸਿਖਤਾ ਦੇਕਰ ਜਿਨ ਕਰਮੋਂ ਤੇ ਬਰਜਾ ਅਰਥਾਤ ਹਏ ਰਹਿਲਾ ਪੜਾਇਆ ਭਾਵ ਘੋੜਾ ਲੈਣਾ ਦਖਣ ਦਿਸ਼ਾ ਵਲ ਜਾਣਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲੈ ਆਉਣੀ ਬ੍ਰਹਮਦਯਗਕਰ ਮਾਰਨੇ ਇਨ ਸਭ ਥਾਨਾ ਤੇ ਪਸ਼ੂ ਪੜ੍ਹਾਇ ਕਰ ਵਰਜਿਆ ਥਾ ॥

ਤਿਨਿ ਕਰਿ ਜਗ ਅਠਾਰਹ ਘਾਏ ਕਿਰਤੁ ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਇਆ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਜਨਮੇਸਾ ਨੇ ਓਹੀ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਜਗ ਮੈਂ ਅਠਾਰਹ ਬ੍ਰਹਮਦ ਮਾਰੇ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਕੁਸਰ ਹੁਆ ਭੋਤਿ (ਕਿਰਤੁ) ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੁਆ ਕਿਸੀ ਕਾ ਚਲਾਯਾ ਹੁਆ ਚਲਤਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਹਟਾਯਾ ਹੁਆ ਹਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥
ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਅਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਗਣਤ ਨ ਗਣੀ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਾ ਬੋਲੀ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਗਿਣਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਰੁਛ ਮੈਂ ਸੁਭਾਕਰ ਭੀ ਬੋਲਤਾ ਹੂੰ ਤੇ ਭੀ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਹੀ ਬੋਲਤਾ ਹੂੰ ॥ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਜਨਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ ਤੁਧੈ ਸਲਾਹੀ ਸਭ ਤੋਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੫ ॥

ਜੇ ਕਿਛ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜਗਤ ਮੈਂ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਵੱਖ ਕਰ ਮੈਂ ਤੁਛ ਕੇ ਹੀ ਸਲਾਹਿਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੁ ਸੰਪੂਰਨ ਤੋਰੀ ਹੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥ ਵਾ ਤੋਰੀ ਇਛਾ ਅਨਸਾਰ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਿਪਤੁ ਲੇਪੁ ਕਦੇ ਨ ਲਾਗੈ ਸਦਾ ਰਹੈ ਸਰਣਾਈ ॥

ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਸੋਸਭਤੇ ਅਲੇਪ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਤੇਰੀ ਮਾਯਾ ਕਾਲੇ ਪਕਬੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿਉਂ ਹੋਰੀ ਸਦਾ ਸਰਦਾਈ ਰੈ ਹੋਰੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧੁ ਆਗੈ ਚੇਤੇ ਨਾਹੀ ਦੁਖਿ ਲਾਗੈ ਪਛੁਤਾਈ ॥ ੬ ॥

ਔਰ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈ ਸੋ ਮੁਰਖਤਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਮਰਣ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਰ ਆਗੈ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨਰਕੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਲਾਗੇਗਾ ਤਬ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੈਗੇ ॥ ੬ ॥

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਜਿਨਿ ਏਹ ਰਚਨਾ ਰਚੀਐ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਹੈ ਉਹੁ ਸਰਬ ਕਾ (ਕਰਤਾ) ਰਚਨੇਹਾਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਆਪੇ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਜਾਈ ਜੀਅਹੁ ਅਭਿਮਾਨੇ ਪੈ ਪਚੀਐ ॥ ੭ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਰਿਏ ਤੇ ਜਬ ਲਗ ਏਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਤਬ ਲਗ ਅਭਿਮਾਨ ਕੀ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ (ਪਚੀਐ) ਜਲਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਭੁਲਣ ਵਿਚਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਨ ਭੁਲੈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਪਣੀ ਮਾਯਾਕਰ ਸਭਕਿਸੀ ਕੋ ਭੁਲਣੇ ਬੀਰ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਉਹੁ ਸਰਬਕਾ ਕਰਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਕੀ ਭੁਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕੋ ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦਿ ਅਪੁਲੈ ॥ ੮ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਰ ਹੀ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ (ਅਪੁਲੈ) ਛੁਟਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਅਸਰਪਈ ਮੈਂ ਚਾਰ ਇਤਹਾਸੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਕਰ ਜੀਵ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ੍ਵਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਇਤਹਾਸ ਪੁਰਾਣੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸਰਬ ਜਨੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਆਖਣਾ ਸੁਨਣਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥ ਪੰਧ ਛੁਟਕਿ ਗਇਆ ਫੇਕਾਰੁ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਕਹਣਾ ਸੁਣਨਾ ਭੀ ਨਾਮ ਕਾ ਹੈ ਔ ਰਿਏ ਮੈਂ ਆਸਰਾ ਭੀ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ (ਫੇਕਾਰੁ) ਵਿਅਰਥ ਪੰਧ ਸੰਪੂਰਨ ਛੁਟ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਮਨਮੁਖਿ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥

(ਜਿਉ) ਜੇਸੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਪਤਿਸ਼ਟਾ ਗਵਾਈ ਹੈ (ਤਿਉ) ਤੇਜੇ ਮੈਨੇ ਨਹੀਂ ਗਵਾਈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੈਨੇ ਔਰੁ ਕੋਈ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਲਿ ਮਨ ਅੰਧਿ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ ਲਾਜ

ਨਹੀ ਲਾਗੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੁਝੈ ਥਾਰੇ ਥਾਰ ॥੧॥ਰਹਉ॥

ਹੋ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧੇ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਮਨ ਸੁੰ ਸੁਣਨਕਰੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਜਾਤਿਆ ਲਾਜਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸੁੰ ਸੰਸਾਰਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਵਾਰੇਵਾਰ ਭੁਝਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾਰਹਿਤਾ ਹੈਂ ॥

ਇਸੁ ਮਨ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ਧੁਰਿ ਹੁਕਮੁ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਕਹੀਐ ਕਾਸੁ ॥

ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹਿ ਹੀ ਨਾਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਆਦੋਂ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਹੀ ਐਸਾ ਲਿਖਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤਬ ਕਿਸਕੇ ਦੇਸੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਚੀਨੈ ਕੋਈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨਾ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਥਾਤ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ (ਚੀਨੈ) ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਕਬੀ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕੁਮਿ ਕੁਮਿ ਛੋਲੈ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੁਝੈ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥

ਤਾਂਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਕੁਮ ਕਾ ਕੁਮਾਯਾ ਹੁਆ ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੇਨੋਂ ਮੈਂ ਛੋਲਤਾ ਵਿਰਤਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਸ੍ਰੈ ਸਰੂਪ ਸਮਝੇ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਮੋਂ ਕੀ ਫਾਸੀ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪੀੜਾ ਕੋ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਉਭਿ ਪਇਆਲਿ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੂਟੇ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ੩ ॥

ਇਹੁ ਮਨ ਬਿਨ ਮੈਂ (ਉਭਿ) ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਬਿਨ ਮੈਂ ਪਤਲ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਚੰਦਲ ਹੈ ਇਸ ਮਨ ਚੰਦਲ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲ ਕਰ ਛੂਟਤੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਸਦੇ ਫਿਲ ਨ ਹੋਇ ॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸਹਿਲਾ ਜੀਵੈ ਸੋਇ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਆਪ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਤਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਮੈਂ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ (ਸਹਿਲਾ) ਲਾਭ ਸਹਿਤ ਵਾ ਸੁਖੀ ਹੋਕਰ ਸਦਾ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੋਝੀ ਕਿਸੈ ਨ ਹੋਇ ॥ ਆਪੇ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤਿਸਕੀ ਸੋਝੀ ਕਿਸੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਸੋਝੀ? ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਕਰਮ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਬੁਰਾਡੁ ਦੁਕਾਵੈ ਹਰਿਗੁਲ ਗਾਵੈ ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਬੁਰਾਡੇ ਕੋ 'ਬੁਕਾਇ' ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਐ ਜਿਸਕਾ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਰਖਾਯਕ ਹੈ ਸੋ (ਸਹਜ) ਸਾਤਿ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੋਲਤ ਤਉ ਠਹਰਾਵੈ ॥ ਸਚੁ ਕਰਨੀ ਕਰਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥ ੫ ॥

ਜਬ ਜੀਵ ਸਚੀ ਕਰਨੀ ਰੂਪ ਹਾਰ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਹੁ ਮਨ ਭੋਲਤਾ ਹੁਆ ਤਬ ਠਹਿਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਅੰਤਰਿ ਜੂਠਾ ਕਿਉ ਸੁਚਿ ਹੋਇ ॥ ਸਬਦੀ ਧੋਵੈ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਅੰਤਰ ਤੇ ਜੂਠਾ ਹੈ ਸੋ ਬਾਹਰ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਸੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਧਾ ਹੋਵੇ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਾਕੋਂ ਕਰ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਧੋਇ ਕਰ ਸੁਧ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਵੈ ॥ ੬ ॥

ਤਾਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਮਨ ਕਾ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਰੋਕ ਕਰ ਭਾਵ ਭੁਰਨੇ ਸੇ ਰਹਤ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਰਹਾਵੈ) ਇਸਬਿਤ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਭਉ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਸੁਖੁ ਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿਜਨ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵੈ ਪਾਰੁ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਭਾ ਤੇ ਜੋ ਸਾਰ ਸੁਖ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸੀਕਾ ਜਿਸਨੇ ਖਾਨਾ ਪੀਣਾ ਕੀਆ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਬ ਸਮੇਂ ਹਰੀ ਭਾ ਤੇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਜਨ (ਹਰਿ ਜਨ) ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰਕੋਂ ਪਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਬੋਲੈ ਬੋਲਾਵੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਜਨ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਆਪ (ਪਿਆਰ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਔਰੋਂ ਸੋ ਭੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਕੇ ਬੀਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਕਰਨੀ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿਜਸੁ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਪਤਿ ਪੂਜਾ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨੀ ਮਹਿ ਭ੍ਰਿਜਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਕਰਮ ਧਰਮ (ਪਤਿ) ਇਸਤ ਐ ਪੂਜਾ ਆਈ ਸੰਪੂਰਨ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਆਈ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਭ੍ਰਿਜ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਤਉ ਮਨੁ ਭੀਜਾ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਜਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਤਿਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਭੀਜਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ 'ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਵਿਸਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਏਕ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆਪ ਨਾਕਰ ਪੂਜਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈ? ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਰਾਮਨਾਮ ਕਾ ਜਪਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਨੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰਿ ਕਰਕੇ ਇਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਲੀਸੈ ਕਿਸੁ ਪੂਜਿ ਚੜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਹਮਾਰਾ ਨਾਕਰ ਏਕ ਹੀ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਝਕੋ ਕੋਈ ਔਰ ਵਿਸਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੇ ਤਿਸਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਪੁਸਪ ਆਦਿਕ ਚੜਾਵਣਾ ਕਰੂੰ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਆਗੈ ਜੀਅਭਾ ਦੁਖ ਪਾਸਿ ॥

ਪੰਡਤ ਨੇ ਪੁਛਾ ਇਸ ਪੂਜਾ ਮੈਂ ਅਸਤੋਤ੍ਰ ਕੌਨ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਇਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਹੁ ਤਨ ਧਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਹੀ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ਐ ਹਮਾਰਾ ਜੀਉ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਝਕੇ ਭਾਵੈ ਤਿਸੇ ਮੁਝ ਕੋ ਰਾਖੋ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹਮਾਰੀ ਇਹੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਚੁ ਜਿਹਵਾ ਹਰਿ ਰਸਨ ਚਸਾਈ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਛੂਟਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੇ ਨੇ ਰਸਨਾ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੈਂ ਚਸਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਜਿਹਵਾ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ

ਕੀ ਸਰਨਾਗਤਿ ਹੋਕਰ ਬੰਧਨੋਂ ਜੋ ਛੂਟੇ ਹੋਂ ॥ ੩ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਪ੍ਰਭਿ ਮੈਰੈ ਕੀਏ ॥ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਸਿਰਿ ਕਰਮਾਂ ਕੀਏ ॥ ੪ ॥
ਕਰਮ ਧਰਮ ਭੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹੀ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਨਾਮੁ ਕੀ ਬਡਾਈ ਹੈ (ਏ) ਹੋ ਭਾਈ ਇਹੁ ਸਭ ਕਰਮਾਂ ਕੇ
ਸਿਰੋਮਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਵਸਿ ਢਾਹਿ ਪਦਾਰਥ ॥ ਤੀਨਿ ਸਮਾਏ ਏਕ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ॥ ੫ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਵਸਿ) ਅਧੀਨ ਚਾਰੋਂ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਧਰਮ ਕਾਮ ਤੀਨੋਂ (ਸਮਾਏ) ਲੈ ਕੀਏ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਕਾਗੇ
ਜਿਹੋਂ ਸੋ ਜਨ ਏਕ ਮੋਖ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਏ ਮੁਕਤਿ ਪਿਆਨਾ ॥ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨਿ ਭਏ ਪਰਧਾਨਾ ॥ ੬ ॥
ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਪਿਆਨਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਓਪਦੇਸ਼ ਦੀਏ ਹੈਂ ਤਬ ਓਹੁ ਹਰੀ ਪਦ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਸਰਬ
ਮੈਂ (ਪਰਧਾਨਾ) ਮੁਖਰ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰਿ ਬੁਝਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਵਾਜੇ ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਮਝ ਸਮਝਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਸੀਤਲ ਭਏ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ
(ਨਿਵਾਜੇ) ਵਡਿਆਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਸਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਗਤਿ ਕਿਨਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਇਹੁ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ਚਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪੋ ਜਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ (ਗਤਿ)
ਕਲਾਜਾਨ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹਿ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਮੋਖਜ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥
ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਔਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦਸਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਇਕਿ ਪੁਰਿ ਬਖਸਿ ਲਏ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਚੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥
ਏਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੋਂ ਧੁਰੋਂ ਭਾਵ ਆਪਨੇ ਹਸੂਰੋਂ ਹੀ ਬਖਸ਼ ਲਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਾਪਨ ਰੂਪੀ
ਸਚੀ ਬਣਾਵਤ ਬਣਾਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗ ਰਾਤੇ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਸਾਚਾ ਦੁਖ ਬਿਸਰੇ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸਚਾ ਸਾਚਾ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ਔ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦਿ ਦੁਖ
ਬਿਸਰੇ ਜੈਂ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਦਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੁਝੀ ਦੁਰਮਤਿ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ਬਿਨਸਤ ਬਾਚ ਨ ਲਾਗੈ ਕਾਝਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥
ਦੁਰਮਤਿਓਂ ਕੀ ਸਭੀ ਚਤੁਰਾਈ ਬੁਝੀ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਚਕਰਾਈ ਕੋ ਨਾਮ ਹੋਤਿਆ ਕੋਠਾ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਉ ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਵਿਆਪਸਿ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਜਨਮ ਮਿਰਤ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਪੀੜਾ ਵਿਆਪਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਰਿਏ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਦੁਖ
ਜਾਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੁਖ ਦੁਖ ਦਾੜਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਮੇਲਿ ਲਏ ਸਰਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸੁਖੋਂ ਔ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾੜਾਰ ਚਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਿਸੀ ਤੇ ਸੋ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਸਰਨਾਈ ਪੜੇ ਜਾਨ ਕਰ
ਆਪਨੇ ਮੈਂ ਮੇਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਤੇ ਅਭ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਸਿ ਹਉਮੈ ਪਰਹਿ ਦਿਵਾਨੇ ॥
ਮਨਮੁਖੋਂ ਤੇ ਰਿਏ ਸੋ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਦਿਵਾਨੇ ਹੁਏ ਹੁਏ ਹਰਿਮੈ ਬੀਚ ਪਰਤੇ ਅਰਥਾਤ ਜਲਤੇ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਖਿਨੁ ਉਭਿ ਪਇਆਲੀ ਜਬ ਲਾਗਿ ਸਬਦ ਨ ਜਾਨੇ ॥ ੩ ॥
ਇਹੁ ਮਨ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਖਿਨ ਬੀਚ (ਉਭਿ) ਅਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਔ ਖਿਨ ਮੈਂ ਪਤਾਲ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕਬ ਤਕ ਜਬ ਲਗ ਗੁਰੋਂ
ਕੋ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬੁਖ ਪਿਆਸਾ ਜਗੁ ਭਇਆ ॥ ਇਤਪਤਿ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ ॥
ਆਸਾ ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਬੁਖ ਪਿਆਸਾ ਤੇ ਜਗਤ ਦੁਖੀ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤ ਇਨ ਜੀਵੇ ਕਾ ਚਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਏ ਬਿਨ
ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੋ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਹਜੈ ਸਹਜੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਦਰਗਹ ਪੈਪਾ ਜਾਏ ॥ ੪ ॥
ਜੋ (ਸਹਜੈ) ਗਿਆਨਕਰ ਹੀ (ਸਹਜ) ਸੁਭਾਵਕ ਚਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜੀਵ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਪਤਿ ਵਾ ਭਗਤੀ
ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੋ (ਪੈਪਾ) ਪਰਤ ਕਰਕੇ ਜਾਤਾ ਔ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਦਰਗਹ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਇਕੁ ਆਪੇ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥

ਦਰਗਹ ਅੰਦਰ ਜਗਾ ਭਾਵ ਅੰਤਰਕਰਨ ਮੈਂ (ਦਾਨਾ) ਦਿਲ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਪੁਨਾ ਬਾਹਰ ਕੇ ਕਰਮਾ ਕੇ (ਬੀਨਾ) ਰੇਖਣੇ ਵਾਲਾ ਵਹੁ ਏਕ ਆਪੇ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਸਚੁ ਵੀਚਾਰਸਿ ਆਪੇ ਬੂਝੈ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੫ ॥

ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਹੋਕਰ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਕੇ ਬੂਝਣਾ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰੋਤਾ ਜਗਤਾਸੂ ਹੋਕਰ ਸਚ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਅਰੁ ਸਿਖ ਰੂਪ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਲੁ ਤਰੰਗ ਅਗਨੀ ਪਵਨੈ ਫੁਨਿ ਤ੍ਰੈ ਮਿਲਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਜਲ ਅਗਨੀ ਪਵਨ ਆਦਿਕੋ ਕੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਤਰੰਗ ਰੂਪ ਭਾਵ ਨਾਸੀ ਜਗਤ ਕੇ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਬਲੁ ਛਲੁ ਤਿਨ ਕਉ ਦੀਆ ਹੁਕਮੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ ॥ ੬ ॥

(ਹੁਕਮੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਨ ਤਤੋਂ ਕੋ ਐਸਾ ਬਲ ਛਲ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤਤੋਂ ਕੋ ਐਸੀ ਸਮਰਥਾ ਹੈ ਜੋ ਚਾਹਨ ਸੋ ਕਰਨ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਤੇ ਰੋਕ ਰਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਗਾਦਾ ਕੇ ਤਯਾਗ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੋਂ ॥ ੬ ॥

ਐਸੇ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਜਗ ਅੰਦਰਿ ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਇਆ ॥

ਐਸੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਰਲੇ ਹੋਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਪਰਖ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸ਼ਰੂਪ ਖਜਾਨੇ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਾਤਿ ਵਰਨ ਤੇ ਛੁਏ ਅਭੀਤਾ ਮਮਤਾ ਲੋਭੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ੭ ॥

ਸੋ ਜਨ ਜਾਤੀ ਔ ਵਰਨੋਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਮੈਂ (ਅਭੀਤਾ) ਤਿਆਗੀ ਛੁਏ ਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਮਮਤਾ ਔ ਲੋਭਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਚੁਕਾਇਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤੀਰਥ ਸੇ ਨਿਰਮਲ ਵਖੁ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਨਨ ਤੀਰਥੋਂ ਸੇ ਨਿਰਮਲ ਭੁਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕੋ ਚੁਕਾਯਾ ਅਰਥਾਤੁ ਰਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨ ਪਖਾਲੈ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਰਾ ਭਾਇਆ ॥ ੮ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸਾਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ਹਮਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨ (ਪਖਾਲੇ) ਪੈਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੭ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ਬਿਭਾਸ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਹਰਿਮੰਦਰ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਵੇਖੁ ਤੂ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਛਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਦੇਖ ਹਰੀ ਮੰਦਰੁ ਸਰੀਰੁ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਭਾਵ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸਬਦੇ ਖੋਜੀਐ ਹਰਿਨਾਮੇ ਲੇਹੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਹਰਿਮੰਦਰ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੀ ਖੋਜੀਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸੰਭਾਲ ਲੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਬਦਿ ਰਪੈ ਰੰਗੁ ਹੋਇ ॥ ਸਰੀ ਭਗਤਿ ਸਚਾ

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਪ੍ਰਗਟੀ ਸਾਚੀ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਜਬ ਤੂੰ (ਰਪੈ) ਰੰਗੀ ਤਬ ਤੁਝਕੋ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਜਿਸਕੇ ਬੀਰ ਸਰੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰਿਮੰਦਰ ਰੂਪ ਸਰੀਰੁ (ਸਚਾ) ਸਫਲਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਕੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਸਰੀ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥

ਹਰਿਮੰਦਰੁ ਤੇ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਆਦੀ ਰਤਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੂਲੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਾਣਸਿ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈ ਸੋ (ਮੂਲ) ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਮਾਨੁਸ ਸਰੀਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਜਿਆ ਰਖਿਆ ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਿ ॥

ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ (ਸਾਜਿਆ) ਰਖਿਆ ਹੈ ਔ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਵਾਰ ਕਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤਿ ਅੰਗੋਂ ਸਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਮਾਵਣਾ ਕੋਇ ਨ ਮੋਟਣਹਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਦੋਂ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜਿਸ ਜੀਵ ਨੇ ਕਮਾਵਣਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਮੋਟਣਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਜਾਣ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਸਚੈ ਨਾਮ ਮੈ ਪਿਆਰ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸਬਦੇ ਸੋਹਣਾ ਕੰਚਨੁ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰ ॥ ੪ ॥
ਇਹੁ ਹਰਿਮੰਦਰੁ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸੋਹਿਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੂਰਨ ਕਾ ਅਪਾਰ ਕੋਟ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹਿ ਕਿ ਸਰੀਰੁ ਅਮੋਲਕ ਵਾ ਸੋਸਟ ਜਿਸ ਮੈਂ ਸਬਦੁ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰੰਧਾਰ ॥
ਭਾਂਡੇ ਇਹੁ ਜਗਤ ਅਰਥਾਤ ਸੰਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਹਰੀ ਕਾ ਮੰਦਰ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਨਿਗੂਰੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ (ਘੋਰਿ) ਭੈਦਾਇਕ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਹੈ ॥

ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਕਰਿ ਪੂਜਦੇ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰ ॥ ੫ ॥
ਦੂਤ ਭਾਵ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਵੇਹ ਜਾਤਿ ਨ ਜਾਇ ॥
ਜਹਾਂ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਤੇ ਲੇਖਾ ਮਾਗੀਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਸਥੂਲ (ਵੇਹ) ਸਰੀਰ ਔ ਜਾਤੀ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥
ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਥਰੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥ ੬ ॥
ਭਾਂਡੇ ਜੋ ਸਚੈ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੋਂ ਸੋਈ ਤਹਾਂ (ਉਥਰੇ) ਬਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਦੂਤ ਭਾਵ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਹਾਂ ਦੂਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥
ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਨਾਬੂਝਹਿ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥
ਇਸ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਅਤੀ ਮੁਰਖ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਜੋ ਬੁਝਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਚੀਨਿਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਚਿਧਾਰਿ ॥ ੭ ॥
ਜਿਨੋਂਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਚਿੰਟੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥
ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰਤੇ ਜਾਤੀ ਜਿ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥
ਜੋ ਜਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰ) ਬਡੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ (ਬਾਣੀ) ਬਣਾਵਰ ਜਗਤ ਕੀ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਾਵਨੁ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੮ ॥
ਸੋ ਜਨ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰੇ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥
ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿਕਾ ਹਾਟੁ ਹੈ ਰਾਖਿਆ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿ ॥
ਇਹੁ ਮੰਦਰ ਹਰੀ ਕਾ ਹਾਟ ਰੂਪ ਹੈ ਅਪਨੇ (ਸਬਦਿ) ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਸਵਾਰ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥
ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਸਉਦਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੈਨਿ ਸਵਾਰਿ ॥ ੯ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਦੁਕਾਨਬੀਚ ਏਕ ਨਾਮਕਾਹੀ ਉਤਮੁ ਸਉਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਨਾਮ ਸੋਢੇ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸਵਾਰਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਮਨੁ ਲੋਹਣੁ ਹੈ ਮੋਹਿਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
ਇਸ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਮਨ ਰੂਪੀ ਲੋਹਾ ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਕਾਲਾ ਅਰ ਕਠੋਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਤ ਮੈਂ ਮੋਹਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਪਾਰਸਿ ਭੇਟਿਐ ਕੰਚਨੁ ਭੇਟਿਐ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧੦ ॥
ਪਾਰਸਿ ਰੂਪ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਇਹੁ ਮਨ ਸਰੂਪ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਹਰਿ ਵਸੈ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸੋਇ ॥
ਇਸੁ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ ਬੀਚ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਣਜੀਐ ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹੋਇ ॥ ੧੧ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਦੁਰੇ ਵਣਜੀਐ ਤਬ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਚਾ ਸੋਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਬਾਇ ਕਰ ਸਰਬ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਭੈ ਭਾਇ ਜਾਗੇ ਸੇ ਜਨ ਜਾਗੂਣ ਕਰਹਿ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਉਤਾਰਿ ॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੈ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਹਉਮੈ ਕੀ ਮੈਲ ਕੋ ਉਤਾਰ ਕਰਕੇ ਸੋਈ ਜਨ ਜਾਗਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਜਨ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਜਾਗਹਿ ਘਰੁ ਅਪਣਾ ਰਾਖਿਹ ਪੰਚ ਤਸਕਰ ਕਾਵਹਿ ਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਜੋ ਸਦਾ ਹੀ ਜਾਗਣੇ ਹਾਰੇ ਹੋਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਚ(ਤਸਕਰ)ਰੋਹੋਂ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਕਾਵ ਦੇਤੇ ਹੋਂ ਸੋਆਪਣੇਅੰਤਸ-
ਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਰ ਕੇ ਰਾਖਤੇ ਹੋਂ ਭਾਵ ਰਿਏ ਮੈਂ ਜੋ ਸੁਭ ਗੁਣ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਰਾਖ ਲੇਤੇਹੋਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ਜਿਤੁ ਮਾਰਗਿ ਹਰਿ

ਪਾਈਐ ਮਨ ਸੋਈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਇ ਜਿਸ ਮਾਰਗ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਹੇ ਮਨ ਸੋਈ ਕਰਮੋ
ਕੇ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜ ਧੁੰਨਿ ਉਪਜੈ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਸਾਤਿ ਰੂਪੀ (ਧੁੰਨ) ਭ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਦੁਖ
ਰਿਟੇ ਵਿਰੋਂ ਜਾਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ ਮੈ ਵਸੈਤਬ(ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਨਕਰਤਾਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਮੁਖ ਸੋਹਣੇ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਰਿਟੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਕੇ ਮੁਖ(ਜੋਹਣੇ)ਜੋਭਾਵਾਨ ਹੁਏ ਹੋਂ ॥

ਐਥੈ ਓਥੈ ਸੁਖ ਘਣਾ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਇਸ ਲੋਕ ਅੰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਘਣਾ)
ਅਤਯੰਤ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਾਗਣੁ ਨ ਹੋਵਈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਪਵਈ ਬਾਇ ॥

ਹਉਮੈਂ ਕੇ ਬੀਚ ਜਾਗਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈਐਹੰਕਾਰਕਰ ਹਰੀਕੀਭਗਤੀ ਭੀ ਬਾਇ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈ ਭਾਵਪ੍ਰਵਾਨਨਹੀਂਹੋਤੀਹੈ॥

ਮਨਮੁਖ ਦਰਿ ਢੋਈ ਨਾ ਲਹਹਿ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਦ੍ਰੋਤਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੋਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਢੋਈ ਪਾਸ ਦੁਕਣਾ ਭਾਵ
ਆਦਰੁ ਨਹੀਂ ਲੇਤੇ ਹੋਂ ॥ ੪ ॥

ਪ੍ਰਿਗੁ ਖਾਣਾ ਪ੍ਰਿਗੁ ਪੈਨਣਾ ਜਿਨ੍ਹਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਦ੍ਰੋਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਪਿਆਰੁ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਖਾਣਾ ਭੀ ਪ੍ਰਿਗੁ ਹੈ ਅੰ ਪੈਨਣਾ ਭੀ ਪ੍ਰਿਗੁ ਹੈ ॥

ਬਿਸਥਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਫਿਸਟਾ ਰਾਤੇ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਵਿਸੇ ਰੂਪੀ ਦੁਰਗੰਧੀ ਵਿਸਥਾ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਹੋਂ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਵਿਸਥਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਹੈ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਜੇਨੀਓਂ ਕੋ ਪਾਇ
ਕਰ ਖਵਾਰ ਹੋਤੇ ਹੋਂ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੋਇਆ ਤਿਨ੍ਹਾ ਵਿਦਹੁ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹਾਂ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਉ ॥ ੬ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਜਬ ਮਿਲ ਰਹੂੰ ਤਬ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰ(ਸਚੇ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਵੇ ॥ ੬ ॥

ਪੂਰੇ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਉਪਾਇ ਕਿਤੈ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਉਪਾਵ ਸੇ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂਜਾਤਾਹੈ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੇ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥ ੭ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ (ਸਹਜ) ਯਜਾਨੁ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਅੰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹਉਮੈ ਕੇ ਜਲਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿ ਸਰਲਾਈ ਭਜੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਲਾਗਤ ਹੋਵਹੁ ਹਰੀ ਸਭ ਕਿਛੁ ਕਰਨੇ ਯੋਗਕਰ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਹੋਗੁ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਇਹੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਮੁਛਕੋਕਬੀ ਨਹੀਂ ਵੀਸਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇਗਾ ਸੋਈ
ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥

ਵੀਹਗੁਰੂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਭਾਸ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥ ੧ ॥ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ॥ ਬੂਗਹਿ ਚੋਗ ਅਨੰਦ ਸਿਉ ਜੁਗਤਾ ॥

ਮਰਾ ਅੰ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਅੰ ਪੁਤ੍ਰ (ਬਨਿਤਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਈ ਸੰਪੂਰਨ ਜੋ ਸਨਬੰਧੀ ਹੈਂ ਇਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਜੀਵ (ਜੁਗਤਾ) ਜੁਗੇ ਹੁਏ ਅਨੰਦ ਸੇ ਵਿਸੇ ਚੋਗ ਕੇ ਜੁਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਰਬਿ ਪਰਿਓ ਮਨ ਮੀਨ ਮੁਹਾਰਾ ॥ ਗੁਨ ਗਾਹਕ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਨ ਮੋਹਿ ਕੇ ਮੀਨਾ ਜਾਨ ਕਰ ਇਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਉਰਬਿ ਪਰਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਜੋ ਵੀਹਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣਕੇ ਗਾਹਿਕ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋਈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ (ਅਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਏਕੁ ਹਮਾਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਧਰ ਏਕਾ ਿ ਟਿਕ ਏਕਸੁ

ਕੀ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕ ਕਰਤਾ ਹਰੀ ਹਮਾਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ਮੁਖਕੋ ਮਨ ਕਰ ਤਿਸ ਏਕ ਕੀ ਪਿਰ ਹੈ ਅੰ ਤਨ ਕਰ ਭੀ ਤਿਸ ਏਕ ਕੀ ਏਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਰਬ ਸਾਹੋਂ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹਮਾਰਾ ਬਡਾ ਸਾਹੁ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰਖ ਹੈ ॥

ਛਲ ਨਾਗਨਿ ਸਿਉ ਮੇਰੀ ਟੂਟਨਿ ਹੋਈ ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਇਹ ਬੂਠੀ ਧੋਹੀ ॥

ਭਿਨ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਇਸ ਛਲ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਸਰਪਨੀ ਸੇ ਮੋਹੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਟੂਟਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਖਕੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਯਾ (ਧੋਹੀ) ਛਲ ਰੂਪ ਬੂਠੀ ਹੈ ॥

ਮੁਖਿ ਮੀਠੀ ਖਾਈ ਕਉਰਾਇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਰਹਿਆ ਅਘਾਇ ॥ ੨ ॥

ਮੁਖਜ ਕਰਕੇ ਮੀਠੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਅੰ ਖਾਏ ਸੇ ਕੋਛੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਏਹ ਇਸਕਾ ਛਲ ਅੰਤ ਕੇ ਦੁਖਦਾਯਕ ਹੈ ਤਾਤੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨ (ਅਘਾਇ) ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਲੋਭ ਮੋਹ ਸਿਉ ਗਈ ਵਿਖੋਇ ॥ ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਮੋਹਿ ਕੀਨੀ ਛੋਇ ॥

ਤਿਸੀਂ ਕਰ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਸਿਉਂ ਭੀ ਹਮਾਰਾ (ਵਿਖੋਇ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਿਖੁਟ ਗਈ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨੇ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਮੁਖਕੋ ਛੋਟ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਭਾਵ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਇਹ ਨਗਵਾਰੀ ਬਹੁਤੁ ਘਰ ਗਾਲੇ ॥ ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਕਿਰਪਾਲੇ ॥ ੩ ॥

ਇਹ ਨਗਵਾਰੀ ਨਗਨੇ ਢਾਲੇ ਇਨਨੇ ਬਹੁਤੇ ਘਰ ਗਾਲੇ ਹੋਂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮ ਜਨ ਇਨ ਸੇ ਰਾਖਲੀਏ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸਿਉ ਠਾਟੁ ਨ ਬਨਿਆ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਮੋਹਿ ਕਾਨੀ ਸੁਨਿਆ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਈ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਠਾਟ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਮੈਨੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਸੁਣਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਮਹਾ ਚੰਡਾਲ ॥ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਅਪੁਨੈ ਗੁਰਿ ਗੋਪਾਲ ॥ ੪ ॥

ਜਹ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਹੀ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮਹਾ ਚੰਡਾਲ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਦੇ ਰਹੇ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹਮਕੋ ਤਿਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਗੋਪਾਲ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਦਸ ਨਾਰੀ ਮੈ ਕਰੀ ਦੁਹਾਗਨਿ ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਏਹ ਰਸਹਿ ਬਿਖਾਗਨਿ ॥

ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਮੈਂ (ਦੁਹਾਗਨਿ) ਛੁਟਕ ਕਰੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਇਹ ਵਿਸੇ ਰਸ ਅਗਨੀ ਵਤ ਹੈ ॥

ਇਨ ਸਨਬੰਧੀ ਰਸਾਤਲਿ ਜਾਇ ॥ ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੫ ॥

ਇਨ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਵਿਸਿਅਰ ਸਾਥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਧੀ ਹੈ ਜੋ ਰਸਾਤਲ ਅਰਥਾਤ ਅਧੋਗਤਿ ਕੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੈਂ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਉਨੇ ਕਰਕੇ ਹਮ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਅਹੰਮੇਵ ਸਿਉ ਮਸਲਾਤਿ ਛੋਡੀ ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਇਹੁ ਮੁਰਖੁ ਹੋਡੀ ॥

ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਸਾਥ ਤੋ ਹਮਨੇ ਸਲਾਹਿ ਕਰਨੀ ਹੀ ਛੋਡੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਇਹ ਹੰਕਾਰ ਜਿਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀ ਪੁਰਸੋਂ ਮੈਂ ਮੁਰਖਤਾ ਅਰ ਜਿਦ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਨੀਘਰੁ ਘਰੁ ਕਹੀ ਨ ਪਾਏ ॥ ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥ ੬ ॥

ਏਹ ਹੰਕਾਰ ਨਿਘਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀ ਪੁਰਸ (ਕਹੀ) ਕਦੇ ਸਰੂਪ ਨੋਂ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਹਮ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਿਵ

ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਇਨ ਲੋਗਨਿ ਸਿਉ ਹਮ ਭਏ ਬੈਰਾਈ ॥ ਏਕ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਦੁਇ ਨ ਖਟਾਈ ॥

ਇਨ ਪੁਰਬੋਕਤ ਭਾਵ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸਿਉਂ ਹਮ ਬਿਰਾਈ ਵੈਰੀ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਏਕ ਅੰਤਸਕਰਨ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈਂ ਵੈਰੀ-
ਸੰਪਤੀ ਅੰ ਆਸਰੀ ਸੰਪਤਿ ਦੋਨੋਂ ਨਹੀਂ (ਖਟਾਈ) ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ ਅੰਰਿਹ ਲਾਗਿ ॥ ਕਰਹੁ ਤਪਾਵਸੁ ਪ੍ਰਭ ਸਰਬਾਗਿ ॥ ੭ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਅੰਰਿਹ) ਪਲੇ ਲਾਗ ਕਰ ਅਬ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਹੈਂ ਤਬ ਹਮਨੇ ਅੰਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਹਮਾਰੇ
ਸਰਬਗੰਭ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰਾ (ਤਪਾਵਸੁ) ਨਿਆਉਂ ਕਰੀਏ ॥ ੭ ॥

ਪ੍ਰਭ ਹਸਿ ਬੋਲੈ ਕੀਏ ਨਿਆਏ ॥ ਸਗਲ ਦੂਤ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥

ਤਬ ਪ੍ਰਭੁ ਮੁਖ ਕੇ ਹਸਕਰ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਬੋਲੇ ਅੰ ਹਮਾਰੇ ਨਿਆਉਂ ਸਭ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ
ਦੂਤ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਕਿ ਸਭ ਮੇਰੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਨਾਕੁਰੁ ਇਹੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਕੀਆ ਨਿਬੇਰਾ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਇਹ ਨਿਬੇੜਾ ਕਰਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਅੰਸੀ ਗਜ਼ਾਤ
ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੂੰ ਹੀ ਇਨ ਸਭਨੋਂ ਕਾ ਠਾਕਰ ਹੈਂ ਔਰ ਇਹ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰ ਸਭੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ
ਗ੍ਰਿਹ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੁਕਮ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਏਕਧਾਰੀ ਪਖੰਡੀਓਂ ਕੋ ਤਾਣਨਾ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਧਾ ਅਪੀਕਾਰਾ ॥ ਪੂਜਾ ਕਰਹਿ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥

ਮਨ ਮੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਪੀਕਾਰ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਹੈਂ ਆਰ ਬਹੁਤ ਬਿਸਥਾਰੋਂ ਸੰਪੂਰਨ ਹੁਆ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ਤਨਿ ਚੜ੍ਹ ਬਣਾਏ ॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਮਲੁ ਕਬਹੀ ਨ ਜਾਏ ॥ ੧ ॥

ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹਾਦੀ ਚਿਹਨ ਤੀ ਬਣਾਏ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਕੀ ਰਹਿਮੈ ਮਲ
ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਨਹੀ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਭਗਉਤੀ

ਮੁਦਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਤਕ ਮਨ ਮਾਇਆ ਕਰ ਮੋਹਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਮੁਦਰਾ ਪਹਰਨੇ ਤੇ ਅਰ ਭਗਉਤੀ ਕਹਾਵਨਾ ਇਸ ਸੰਜਮ ਜਤਨ ਕਰ
ਤਬ ਤਕ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪਾਪ ਕਰਹਿ ਪੰਚਾ ਕੇ ਬਾਸ ਰੇ ॥ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ ਕਹਹਿ ਸਭਿ ਉਤਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਪੰਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਵਸ ਹੁਏ ਹੁਏ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ
ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਸਭ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ॥

ਬਹੁਰਿ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਇ ਨਿਸੰਕ ॥ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਾਂਧਿ ਖਰੇ ਕਾਲੰਕ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਨਿਸੰਕ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਔਰ ਪਾਪ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪਾਪ ਕਰ ਕਲੰਕੀਓਂ ਕੋ ਜਮਦੂਤ ਬੰਧਕਰ(ਖਰੇ) ਲੀਯਾਏਹੈ ॥੨॥

ਪ੍ਰਾਪਤ ਬਾਂਧਿ ਬਜਾਵਹਿ ਤਾਲਾ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਫਿਰਹਿ ਬੋਤਾਲਾ ॥

ਜੋ ਬਾਹਰਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਬਾਂਧ ਕਰ ਤਾਲੇ ਕੋ ਬਜਾਵਤੇਹੈ ॥ ਫਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਕਪਟੁ ਹੈ ਤੇ ਉਹ(ਬੋਤਾਲਾ) ਪਿਸਾਜੋਂ ਵਤਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ ਸਾਪੁ ਨ ਮੂਆ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਨੈ ਜਿਨਿਛੁ ਕੀਆ ॥ ੩ ॥

ਵਰਮੀ ਤੇ ਮਾਰੀ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਰ ਸਰਪ ਨਹੀਂ ਪੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਸਰੀਰ ਕੋ ਦੁਖ ਦੀਆ ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਨਹੀਂ
ਮਰਤਾ ਭਰਾ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੇਰੇ ਨਿਦੇ ਕੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੁਝਕੋ ਕੀਆ ਅਰਥਾਤ ਰਚਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਮਾਦ ਤਾਪ ਗੀਰੀ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰਾ ॥ ਅਪਦਾ ਕਾ ਮਾਰਿਆ ਗ੍ਰਿਹੁ ਤੇ ਨਸਤਾ ॥ ੪ ॥

(ਪੰਖਾਰ) ਪ੍ਰੰਟੀਆ ਤਪਦਾ ਹੈ ਔ ਗੇਹੁ ਮੈਂ ਰੰਗ ਕਰ ਬਸਤ੍ਰਾ ਕੋ ਪਹਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ਅਪਦਾ ਕਾ ਮਾਰਿਆ ਹੁਆ ਗ੍ਰਿਹ ਤੇ
ਨਸਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਬਿਪਤਾ ਕਰ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦੇਸੁ ਛੋਡਿ ਪਰਦੇਸਹਿ ਧਾਇਆ ॥ ਪੰਚ ਚੰਡਾਲ ਨਾਲੇ ਲੈ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥

ਅਪਨੇ ਦੇਸ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਪਰਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਧਾਇਆ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਪੰਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਚੰਡਾਲੋਂ ਕੋ ਸਾਥ ਹੀ ਲੈ ਆਯਾ
ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਪਰਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮਦੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਾ ॥ ੪ ॥

ਕਾਨ ਫਰਾਇ ਹਿਰਾਏ ਟੁਕਾ ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਂਗੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵਨ ਤੇ ਚੂਕਾ ॥
ਕਾਨੋ ਕੋ ਪੜਵਾਇ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਸੋਗੀ ਹੋਕਰ ਭੀ ਟੁਕੜੇ ਕੋ (ਹਿਰਾਏ) ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ
ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਨੇ ਸੇ ਚੂਕ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਨਿਤਾ ਛੱਡਿ ਬਦਨਦਰਿ ਪਰਨਾਰੀ ॥ ਵੇਸਿ ਨ ਪਾਈਐ ਮਹਾਂ ਦੁਖਿਆਰੀ ॥ ੫ ॥
ਅਪਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਪਰਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਖੋਟੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤਿ ਹੋ ਭਾਈ ਇਨ ਪਖੰਡੀ
ਵੇਸੋਂ ਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਤਿਸ ਕਰ ਜੀਵ ਮਹਾ ਦੁਖੀ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਬੋਲੈ ਨਾਹੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਮੋਨੀ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਲਪ ਭਵਾਈਐ ਜੋਨੀ ॥
ਔਰ ਜੋ ਪਖੰਡ ਕਰ ਮੋਨੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਸੇ ਬੋਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਰਿਦੇ ਬੀਚਕਲਪਨਾਹਿਤੋਂਜੋਨੋਂ ਭਵਾਈਐਗਾ ॥
ਅੰਨ ਤੇ ਰਹਤਾ ਦੁਖੁ ਦੇਹੀ ਸਹਤਾ ॥ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝੈ ਵਿਆਪਿਆ ਮਮਤਾ ॥ ੬ ॥

ਪੁਨਾ ਅੰਨ ਛਕਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਭੁਖ ਕਾ ਦੁਖ ਦੇਹੀ ਮੈਂ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਖੰਡ ਸੇ ਬੁਝਾਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਔ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਮਮਤਾ ਕਰ ਵਿਆਪਿਆ ਹੁਆ ਅਰਥਾਤ ਗੁਸਿਆਹੂਆਰੈ ॥੬॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ਪਰਮਗਤੇ ॥ ਪੂਛਹੁ ਸਗਲ ਬੇਦਿ ਸਿਮ੍ਰਿਤੇ ॥
ਤਾਂਤਿ ਹੋ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪਰਮਗਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਸੰਪੂਰਨ ਵੇਦੋਂ ਐ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਓਂ
ਕੋ ਪੂਛ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵਹੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਜਾਈ ॥ ਜਿਉ ਬਾਲੂ ਘਰ ਠਹਿਰ ਨ ਠਾਈ ॥ ੭ ॥
ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ (ਅਜਾਈ)ਵਿਅਰਥ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਹੈ ਕਿ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋਸੇ (ਬਾਲੂ) ਮੱਦੇ ਰੇਤੇ ਕੇਘਰਬਨਾਏ
ਹੁਏ ਕੋ ਠਹਰਨੇ ਕੀ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਸੀਘਰ ਹੀ ਗਿਰ ਪੜਤਾਹੈਤਿਸੇ ਤਿਨਕਰਮੋਂਕਾਫਲਅਨਿਤਰੂਪਹੈ॥੭॥

ਜਿਸਨੋ ਭਏ ਗੁੱਬੰਦ ਦਇਆਲਾ ॥ ਗੁਰਕਾ ਬਚਨੁ ਤਿਨਿ ਬਾਧਿਓ ਪਾਲਾ ॥
ਜਿਸਨੋ ਗੁੱਬੰਦ ਆਪ ਹੀ ਦਇਆਲਾ ਭਏ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਬਚਨੁ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਤਿਨੋਂਨੋਂਅਪਨੇ ਪਲੇ ਮੈਂ ਬਾਧ ਲੀਆ
ਹੈ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਇਜ਼ ਕਰ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕੋਇ ਮਧੋ ਕੋਈ ਸੰਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਾਇਆ ॥ ੮ ॥
ਕੋਝੋਂ ਮਧੋ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸੰਤ ਹਮਕੋ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਸ ਕੋ ਸਾਥ ਲਗਾਇਕੇ
ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਤਰਾਯਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਜੇ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ਤਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਈਐ ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਭੁ ਕੁਟੰਬ ਤਰਾਈਐ॥ਰਹਾਉਦੂਜਾ ॥੨॥
ਜੇਕਰ ਪੂਰਬਲਾ ਪੁੰਨ ਹੋਵੈ ਤਬ ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਸੇ ਆਪ ਭੀ ਤਰ ਜਾਈਤਾਹੈ ਪੁਨਾਔਰਸਰਬ
ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਭੀ ਤਰਾਇ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਅਪਨੇ ਲਾਭ ਹੁਏ ਕੀ ਦਲਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਖੋਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਕਿਲਾਬਿਖੁ ਸਭਿ ਕਾਟੇ ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਕਾਗਰ ਢਾਟੇ ॥
ਤੇਰੇਨਾਮਕੋਸਿਮਰਤਿਆਹੋਇਆਸੰਪੂਰਨਮਹਾਪਾਪਹਮਨੋਕਾਟੇਹੈਪੁਨਾਧਰਮਰਾਇਕੋਪਾਸਹਿਸਾਬਦੇਨੋਕੇਕਾਗਜਭੀਫਟਗਏਹੈ

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਹਮਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰਿਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕਾਸਰੂਪਅਥਮਾਹੇਰਿਦੇ
ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਰਮਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਤੇਰੇ ਵਾਸ ਚਰਨ ਸਰਨਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਰਹੀ ਤੇਰੇ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਰਮਤ) ਜਪਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹਮਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔ ਤੇਰੇ
ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਮੈਂ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥

ਢੂਕਾ ਗਉਣੁ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰੁ ॥ ਗੁਰਿ ਦਿਖਲਾਇਆ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ ॥
ਤਾਂਤਿ ਅਥ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਰਿਦੇ ਤੇ ਮਿਟਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਰ ਹਮਾਰਾ ਆਵਾਗਉਣੁ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ(ਢੂਕਾ)
ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਅਥ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਝਕੋ (ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ) ਗਯਾਨ ਦਿਖਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਦ ਰਾਤਾ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨਾਇਆ ਤਬਹੀ ਜਾਤਾ ॥ ੨ ॥
ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਤਨ ਸਦਾ ਰਾਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂਤਿ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਬ ਤੁਮਨੇ ਮੁਝਕੋਅਪਨਾਸਰੂਪ ਜਨਾਯਾ
ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਮੈਨੇ (ਜਾਤਾ) ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿਆ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਬੀਜੇ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਘਰੋਂ ਘਟੇ ਬੀਚ ਸੋ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਰਵਿਆ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ (ਬੀਜੇ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਸੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਛੇਦੇ ਛੇ ਭਰਮਾ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਪੁੰਨਿ ਆਤਮੈ ਕੀਨੇ ਧਰਮਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸੀ ਕਰ ਵੈਰ ਅਬ ਕਾ ਔ ਵਿਰੋਧ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਔ ਭਰਮ ਭੈ ਸੰਪੂਰਨ ਛੇਦੇ ਅਰਥਾਤ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਪੁੰਨ (ਆਤਮੈ) ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਨੇ ਹਮ ਧਰਮਾਰਮਾ ਕੀਨੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮਹਾਂ ਤਰੰਗ ਤੇ ਕਾਢੇ ਲਾਗਾ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਂਢਾ ॥

ਤਾਤੇ ਮਹਾ(ਤਰੰਗ) ਜਲ ਵਾਲਾ ਜੋ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸੇ ਮੈਂ ਅਬ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਕਾਢੇ) ਕਿਨਾਰੇ ਪੁਰ ਲਾਗਾ ਹੈਂ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰ ਕਾ ਮੈਂ ਜੋ ਟੂਟਾ ਹੁਆ ਬਾਤਿਸਮੈ ਹਮ ਕੇ ਹੋਹੀ ਅਬ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਸਾਬਗਵਲੀ ਆਹੰਭਾਵ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈਂ ॥ **ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਨਾਮ ਸਮਾਲਿਆ ॥ ਅਪੁਨੈ ਠਾਕੁਰਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥ ੪ ॥**

ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਏਹੀ ਜਪ ਤਪ ਔ ਇੰਦ੍ਰੇ ਆਦੀ ਕਾ ਸੰਜਮ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਹੇ ਠਾਕਰ ਮੁਝਕੋਂ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ (ਨਿਹਾਲਿਆ) ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮੰਗਲ ਸੂਖ ਕਲਿਆਣ ਤਿਥਾਈਂ ॥ ਜਹ ਸੇਵਕ ਗੋਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ਜਹਾ ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਔ ਸੁਖਪੁਨਾ ਮੁਕਤੀ ਸਦਾ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਗੋਪਾਲ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਮਿਟੇ ਬਿਤਾਲ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਜਬ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਭਏ ਹੈਂ ਤਬ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਜੋ ਹਮ ਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਿਸਾਚ ਲਾਗੇ ਹੁਏ ਥੇ ਸੋ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਹੋਮ ਜਗ ਉਦਧ ਤਪ ਪੂਜਾ ॥ ਕੋਟਿ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੀਜਾ ॥

ਹੋਮ ਔ ਯਗ ਆਦੀ ਕਰਮ ਪੂਨਾ ਤਪ ਜੋ (ਉਦਧ) ਖੜੇ ਹੋਕਰ ਉਚੀਆ ਭੁਜਾ ਕਰਏ ਕਰਨੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੂਜਾ ਆਦੀ ਹਮਨੇ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈ ਔਰ ਕਰੋਕੋਂ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਭੀ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਿਮਖ ਰਿਦੈ ਧਾਰੇ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਜਪਤ ਸਭਿ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਨੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਜੋ ਰਿਦੈ ਬੀਚ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਇਹੀ ਪੂਰਬੋਕਤ ਤਪ ਆਦਿ ਸਾਧਨ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੁਝ ਕੋ ਜਪਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹਮਨੇ ਅਪਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੋਖਾਦੀ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਉਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਪ੍ਰਭ ਥਾਨੁ ॥ ਹਰਿਜਨ ਲਾਵਹਿ ਸਹਜਿ ਪਿਆਨੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਅਸਥਾਨ ਸਰਬ ਉਚਿਤ ਤੇ ਉਚਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਜੋ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸ (ਸਹਜ) ਸਾਤ ਪਦ ਮੈਂ ਸਦਾ ਪਿਆਨ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੀ ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਸਰਬ(ਕਲਾ)ਸਕਤੀਓਂ ਕਰ ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਬਾਛਤਾ ਹੂੰ ॥ ੭ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨੇਰਾ ॥ ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਭਰਵਾਸਾ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਰੂਪੀ ਅਤੀ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਕੇ ਸਜਨ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ॥ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣਤਾਸ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੨ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪਨੇ (ਕਰੁ) ਗਾਥੇ ਸੇ ਪਕੜ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਤਾਸ) ਸਮੁੰਦਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੨ ॥

ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਅਪਨੀ ਸਿਧਾਤ ਵਾ ਲਾਭ ਕੀ ਦਾਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਬਿਭਾਸ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਰਨ ਜੀਵਨ ਕੀ ਸੰਕਾ ਨਾਸੀ ॥ ਆਪਨ ਰੰਗਿ ਸਹਜ ਪਰਗਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਰਣੋਂ ਔ ਜੀਵਣੋਂ ਕੀ ਹਮਾਰੀ ਸੰਕਾ ਨਾਸ ਹੋਗਈ ਹੈ ਯਥਾ ਮਰਨੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਜੀਵਣ ਕੀ ਨਹੀਂ ਆਸ ਕਿਉਂ ਕਿ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ (ਚੰਗ) ਅਨੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਭਵੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥ ਰਾਮਰਤਨੁ ਪਾਇਆ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗਿਆਨਕੀ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰਾ ਮਿਟ ਗਿਆ ਹੈ ਵੀਚਾਰਕੋਂ ਕਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹਮਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਹ ਅਨੰਦ ਦੁਖ ਦੂਰਿ ਪਇਆਨਾ ॥ ਮਨੁ ਮਾਨਕੁ ਲਿਵ ਤੰਤੁ ਲੁਕਾਨਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਇਹ ਅਨੰਦ ਭਇਆ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਸਰਬ ਦੁਖਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਮਨ ਜੋ ਮਾਨਕ ਰੂਪ ਸੁਖ ਥਾ
ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇ (ਤਤੁ) ਸਰੂਪ ਕੀ ਲਿਵ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਬੀਰ ਲੁਕ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ॥ ਜੋ ਇਵ ਬੂਝੈ ਸੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣਾ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਸਭ (ਤੇਰਾ) ਭਾਣਾ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਸਭ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪਰਕਾਰ
ਜਿਸਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਸੋਈ (ਸਹਜ) ਸ਼ਾਂਤ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ ਖੀਣਾ ॥ ਮਨੁ ਭਇਆ ਜਗ ਜੀਵਨ ਲੀਣਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਸਰਬ ਪਾਪ (ਖੀਣਾ) ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜਗਜੀਵਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ
ਲੀਨ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਕਹ ਕਰ ਦੇਕਤਾ ਰੂਪ ਕੇ ਨਿਸਚੇ ਹੇਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਅਲਹੁ ਏਕੁ ਮਸੀਤਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਅਵਰੁ ਮੁਲਖੁ ਕਿਸੁ ਕੇਰਾ ॥

ਹੇ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਜੋ ਪੁਛਤੇ ਹਾ ਜੇਕਰ (ਅਲਹੁ) ਖੁਦਾਇ ਏਕ ਮਸੀਤ ਮੈਂ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਾ ਤੁਮ ਕਰੋ ਔਰ ਮੁਲਖ
ਕਿਸਕਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਸਰਬ ਮੈਂ ਵਹੁ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥

ਹਿੰਦੂ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੀ ਦੁਹ ਮਹਿ ਤਤੁ ਨਹੇਰਾ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਹਿੰਦੂ ਮੂਰਤ ਆਦਿ ਨਾਮ ਮਾਝ ਮੈਂ ਹੀ ਹਰੀ ਕੋ ਨਿਵਾਸੀ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ
ਤਾਤੇ ਦੋਨੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਭਤ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹਮਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਅਲਹ ਰਾਮ ਜੀਵਉ ਤੇਰੇ ਨਾਈ ॥ ਤੂ ਕਰਿ ਮਿਹਰਾਮਤਿ ਸਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਅਲਹ) ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਤੇ ਅਗੋਚਰ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਕੇ ਜਪਨੇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ
ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਈ ਤੂੰ ਮੁਖ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ॥

ਦਖਨ ਦੇਸ ਹਰੀ ਕਾ ਬਾਸਾ ਪਛਿਮਿ ਅਲਹ ਮੁਕਾਮਾ ॥

ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਦਖਨ ਦੇਸ ਮੈਂ ਰਾਮਸਰ ਆਦਿਕੋਂ ਹਰੀਕਾ ਨਿਵਾਸ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਸਰਮ ਦਿਲਾਮੋਂ ਮਕੇ ਕੇ
ਅਲਹ ਕਾ ਮੁਕਾਮ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਭੂਲ ਹੈ ॥

ਦਿਲ ਮਹਿ ਖੋਜਿ ਦਿਲੈ ਦਿਲਿ ਖੋਜਹੁ ਏਹੀ ਨਉਰ ਮੁਕਾਮਾ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤਿ ਹੇ ਲੋਕੇ ਵੀਰਾਰ ਦੂਰੇ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਮੈਂ ਖੋਜ ਕਰ ਸਰਬ ਕੇ ਦਿਲੋ ਮੈਂ ਵਿਆਪਕ ਕੋ ਖੋਜੋ ਸੋ ਕਿਆ ਖੋਜੋ ਕਿ ਏਹ
ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਤਿਸਕੇ ਮੁਕਾਮ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬ੍ਰਹਮਨ ਗਿਆਸ ਕਰਹਿ ਰਉਬੀਸਾ ਕਾਜੀ ਮਹਰਮ ਜਾਨਾ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋ ਬਰਸ ਮੈਂ ਰੋਬੀਸ-੨੪ (ਗਿਆਸ) ਇਕਾਦਸੀ ਰਾਮਨੋਮੀ ੨੫ ਨਰ ਸਿੰਘਚੋਦਹ-੨੬ ਜਨਮਾਅਸਟਮੀ ੨੭ ਬਾਦਨ
ਦਾਦਸੀ ੨੮ ਗਣੇਸ ਚੌਥ ੨੯ ਸਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ੩੦ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਦਿਨ ਜਾਨਕਰ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਜੀਓ
ਨੇ (ਮਹਰਮ) ਮਹੀਨਾ ਰਮਜਾਨ ਕਾ ਅਰਥਾਤ ਰੋਜਿਓਂ ਕਾ ਸ਼੍ਰੇਸਟ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਗਿਆਰਹ ਮਾਸ ਪਾਸ ਕੈ ਰਾਖੈ ਏਕੈ ਮਾਹਿ ਨਿਧਾਨਾ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਭਰਮ ਕਰ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਗਿਆਰਾ ਮਹੀਨਿਓਂ ਕੋ ਤੋ ਅਸਾਰ ਜਾਨਕਰ (ਪਾਸ) ਕਿਨਾਰੇ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ
ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਹੀ (ਨਿਧਾਨਾ) ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਾ ਉਭੀਸੇ ਮਜੰਨੁ ਕੀਆ ਕਿਆ ਮਸੀਤਿ ਸਿਰੁ ਨਾਏ ॥

ਉਭੀਸੇ ਦੇਸ ਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਜਗਨਨਾਥ ਜੀਕਾ ਦਰਸਨ ਔ ਸਮੁੰਦਰ ਕਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਆ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ਔਰ ਮਸੀਤ ਮੈ
ਜਾਇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਦਿਲ ਮਹਿ ਕਪਟੁ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੈ ਕਿਆ ਹਜ ਕਾਬੈ ਜਾਂਏ ॥ ੪ ॥

ਦਿਲ ਮੈਂ ਕਪਟ ਧਾਰਕੇ ਨਿਵਾਜ ਪੜਤੇ ਹੁਏ ਸਮਾ (ਗੁਜਾਰੈ) ਬੀਤਾਵਤਾ ਹੈ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ਔਰ ਜੇਕਰ ਹਜ ਵਾਸਤੇ ਕਾਬੈ ਮੈਂ
ਜਾਵੈ ਤਬ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਚਿਤਤੀ ਸਵਾਈ ਔ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਯਥਾਰਥ
ਲਾਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਤੁਮਾਰੇ ਨਿਸਚੇ ਮੈਂ ਕਿਆ ਹੈ ?

ਏਤੇ ਅਉਰਤ ਮਰਦਾ ਸਾਜੇ ਦੇ ਸਭ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਏਤੇ) ਇਤਨੇ ਭਾਵ ਬਹੁਤ (ਅਉਰਤ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਔ (ਮਰਦਾ) ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੇ (ਸਾਜੇ) ਰਚੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ
ਇਹੁ ਸਰਬ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਪ੍ਰਗਰਾ ਰਾਮ ਅਲਹ ਕਾ ਸਭ ਗੁਰ ਪੀਰ ਹਮਾਰੇ ॥ ੫ ॥

ਤਾਂਹਿ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਤਿਸ ਰਾਮ ਐ ਅਲਹ ਕਾ (ਪ੍ਰਗਰਾ) ਬਚਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕਾ ਬਾਲਕਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਏਹ ਰਾਮ ਐ ਅਲਹ
ਕੋ ਹਮਨੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਾਂਹਿ ਹਿੰਦੂ ਐ ਜੋ ਸੰਤ ਹੋਂ ਸਭ ਹਮਾਰੇ ਗੁਰੂ ਹੋਂ ਐ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਫਕੀਰ
ਹੋਂ ਜੋ ਸਭ ਪੀਰ ਹੋਂ ॥ ੫ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਨਰ ਨਰਵੈ ਪਰਹੁ ਏਕ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ (ਨਰ) ਪੁਰਸੋ ਐ ਹੋ (ਨਰਵੈ) ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਬਚਨ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋ ਵਾ ਹੋ ਨਰੋ
(ਨਰਵੈ) ਨਿਰਨੈ ਸੁਨੋ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਹੀ ਸਰਨ ਪਰੋ ॥

ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਬਹੀ ਨਿਹਚੈ ਤਰਨਾ ॥ ੬ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਹਿ ਹੋ ਪ੍ਰਾਣੀਓ (ਕੇਵਲ) ਏਕ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਪ ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਜਪੇਓ ਤਬ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤੁਮਾਰਾ
ਤਰਨਾ ਹੋਇਗਾ ॥ ੬ ॥ ੨ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਅਵਲਿ ਅਲਹ ਨੂਰੁ ਉਪਾਇਆ ਕੁਦਰਤਿ ਕੇ ਸਭ ਬੰਦੇ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ (ਅਲਹ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਏਕ (ਨੂਰ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ (ਕੁਦਰਤਿ) ਸਕਤੀ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਅਰਥਾਤ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ
ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ (ਬੰਦੇ) ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਏਕ ਨੂਰ ਤੇ ਸਭੁ ਜਗੁ ਉਪਜਿਆ ਕਉਨ ਭਲੇ ਕੇ ਮੰਦੇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਏਕ (ਨੂਰ) ਚੇਤਨ ਤੇ ਹੀ ਸਰਬ ਜਗਤ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਤਬ ਇਨ ਮੈਂ ਸੇ ਭਲੇ ਕੌਣ ਕਹੀਏ ਔਰ ਮੰਦੇ ਕਿਨਕੋ ਕਹੀਏ
ਭਾਵ ਸਰਬ ਰੂਪ ਓਹੀ ਹੈ ॥ ਅਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤੋਂ ਸੇ ਅਭੇਦਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੋਂ ॥ ੧ ॥

ਲੋਗਾ ਭਰਮਿ ਨ ਭੁਲਹੁ ਭਾਈ ॥ ਖਾਲਿਕੁ ਖਲਕ ਖਲਕ

ਮਹਿ ਖਾਲਿਕੁ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬਨਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਲੋਕੋ ਭਰਮ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਨਹੀਂ ਭੂਲੋ (ਖਲਕ) ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ (ਖਾਲਿਕੁ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਕਲਪਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਐ
ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੈਂ ਖਾਲਕ ਅਧਿਸਥਾਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂਕੋਈ
ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਰਬ ਰੂਪ ਓਹੀ ਹੈ ॥

ਮਾਈ ਏਕ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਸਾਜੀ ਸਾਜਨਹਾਰੈ ॥

ਜੈਸੇ ਸਾਜਨਹਾਰ ਘੁਮਾਰ ਨੇ ਏਕ (ਮਾਈ) ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਸੇ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤੋਂ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਰਚਨਾ (ਸਾਜੀ) ਰਚੀ ਹੈ ॥

ਨਾ ਕਛੁ ਪੈਰ ਮਾਈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ਨਾ ਕਛੁ ਪੈਰ ਝੰਡਾਰੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨ ਮੈਂ ਤੇ ਮਿਟੀ ਕੇ ਪਾਤਰੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਕਛੁ (ਪੈਰ) ਨੂਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕਛੁ ਘੁਮਾਰ ਮੈਂ ਹੀ ਨੂਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸੇ ਸੰਪੂਰਨ
ਰਚਨਾ ਪਾਂਚ ਤਤੋਂ ਕੀ ਹੈ ਐ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਹੈ ਐਸੇ ਭੀ ਏਕਤਾ ਸਿਧ ਭਈ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਸਦਾ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥ ਤਿਸਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਛੁ ਹੋਈ ॥

ਤਾਂਹਿ ਸਭਨੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਸੋਈ ਸਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ ਸੁ ਏਕੋ ਜਾਨੈ ਬੰਦਾ ਕਹੀਐ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮਕੋ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸੇਕ ਰੂਪਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸਕਾ ਬੰਦਾ ਦਾਸ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਲਹੁ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਈ ਲਾਖਿਆ ਗੁਰਿ ਗੁਣੁ ਦੀਨਾ ਮੀਨਾ ॥

(ਅਲਹ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋ ਬਿਨਾਂ ਲਾਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂਹਿ ਗੁਰੋ ਨੇ ਮੁਖਕੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪ
ਮੀਨਾ ਗੁਣ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸੰਕਾ ਨਾਸੀ ਸਰਬ ਨਿਰੰਜਨੁ ਡੀਨਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਸਰਬ ਸੰਕਾ ਨਾਸੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਬ ਸਰਬ ਸਰੂਪ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ
ਮੰਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਕਿਸੀ ਮੁਲਾਂ ਕੋ ਮੁਰਗੀ ਮਾਰਤੇ ਹੁਏ ਦੇਖ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਕਿ ਤੂੰ ਪਾਪ ਕਿਉਂ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਸਨੇ
ਕਹਾ ਹਮਾਰੀ ਕਿਤਾਬੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਹਲਾਲ ਖਾਨਾ ਅਛਾ ਹੈ ਐ ਸਭ ਮੈਂ ਏਤੁ ਖੁਦਾਉ ਹੈ ਨ ਕੋਈ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਐ
ਨ ਮਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਮਰਤਾ ਐ ਮਾਰਤਾ ਮਨੋਗੇ ਤੋ ਬੇਦ ਐ ਪੁਰਾਨ ਭਾਭਾ ਸਭ ਭੂਨੇ ਹੋ ਜਾਨਗੇ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ
ਤਿਸਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਹਹੁ ਮਤ ਝੂਠੇ ਝੂਠਾ ਜੋ ਨ ਖਿਚਾਰੈ ॥

ਬੇਦੋਂ ਔ ਕਿਤੇਬੋਂ ਕੇ ਝੂਠਾ ਮਤ ਕਹੇ ਹੋ ਮੁਲਾ ਝੂਠਾ ਵਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਿਧਾਤ ਕੇ ਵੀਚਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ ਕਹਤ ਹਉ ਤਉ ਕਿਉ ਮੁਰਗੀ ਮਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਲਿਖੇ ਅਨਸਾਰ ਸਭ ਮੈਂ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਵਿਆਪਕ ਹੁਆ ਕਹਿਤੇ ਹੋ ਤਖ ਝੂੰ ਮੁਰਗੀ ਕੋ ਕਿਉਂ ਮਾਰਤਾ ਹੈਂ ਤਾ ਤੇਰੇ ਹਿਰੇ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੁਲਾਂ ਕਹਹੁ ਨਿਆਉ ਖੁਦਾਈ ॥ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੁਲਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੇ (ਖੁਦਾਈ) ਖੁਦਾਇ ਵਾਲਾ ਨਿਆਉ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਤੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮਣਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤੂੰ ਖੁਦਾਈ ਨਿਆਉਂ ਮੁਖ ਤੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨ ਕੋਈ ਮਰਤਾ ਹੈ ਨਾ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਇਹ ਬਾਤ ਯਦਪਿ ਸਚੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸਕੋ ਕਹਿਣੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਕਥਨਾ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ॥

ਪਕਰਿ ਜੀਉ ਆਨਿਆ ਦੇਹ ਬਿਨਾਸੀ ਮਾਟੀ ਕਉ ਬਿਸਮਿਲਿ ਕੀਆ ॥

ਜੇਕਰ ਕਹੇਂ ਤੂੰ ਕਿ ਬਿਸਮਿਲਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਹਲਾਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਖ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰਕੇਆਲਿਆ ਔ ਫੂਰੀ ਵੇਰ ਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਦੇਹੀ ਨਾਸ ਕਰੀ ਪੀਛੇ ਤੇ ਮਾਟੀ ਕੋ (ਬਿਸਮਿਲਿ)ਹਲਾਲ ਕਰ ਲੀਆ ॥

ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਅਨਾਹਤ ਲਾਗੀ ਕਹੁ ਹਲਾਲੁ ਕਿਆ ਕੀਆ ॥ ੨ ॥

ਅਨਾਹਿਤ ਰੂਪ (ਜੋਤਿ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਵਾਸਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਲਾਗੀ ਤਾਂਤੇ ਕਹੁ ਮੁਲਾ ਤੈਨੇ ਕਿਸ ਕੇ ਹਲਾਲੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਉਜੁ ਪਾਕੁ ਕੀਆ ਮਹੁ ਧੋਇਆ ਕਿਆ ਮਸੀਤਿ ਸਿਰੁ ਲਾਇਆ ॥

ਮੂੰਹ ਧੋਇ ਕਰਕੇ ਉਜੁ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਕੋ (ਪਾਕ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਆ ਤੇ ਕਿਆ ਹੁਆ ਔਰ ਮਸੀਤ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਧਰਤੀ ਪਰ ਸਿਰ ਲਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਨਿਵਾਜ ਪੜ੍ਹੀ ਤੇ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸ਼ਵਲ ਹੈ ॥

ਜਉ ਦਿਲ ਮਹਿ ਕਪਟੁ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਹੁ ਕਿਆ ਹਸ ਕਾਬੈ ਜਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜੇਕਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਤੇ ਕਪਟੁ ਹੈ ਔ ਬਾਹਰਿ ਤੇ ਨਿਵਾਜ ਮੈਂ ਸਮਾ ਗੁਜਾਰਤੇ ਹੋ ਤੋਂ ਕਿਆ ਔ (ਕਾਬੈ) ਮਕੇ ਮੈਂ ਹਜ ਕਰਨੇ ਕੋ ਗਇਆ ਤੇ ਕਿਆ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੇ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤੂੰ ਨਾਪਾਕੁ ਪਾਕੁ ਨਹੀ ਸੁਝਿਆ ਤਿਸਕਾ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਤੂੰ ਪਾਪੋਂ ਕਰਕੇ (ਨਾਪਾਕ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਔ (ਪਾਕ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਔਰ ਤਿਸ ਕੇ ਭੇਦ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ ਰੂਪ ਕਾ ਯਥਾਰਥ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਔ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਸਾਧਨ ਜਾਨੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਭਿਸਤਿ ਤੇ ਚੂਕਾ ਦੋਜਕ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੁਲਾ (ਭਿਸਤਿ) ਸੁਰਗੋਂ ਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਕਰਮੋਂ ਸੇ (ਚੂਕਾ) ਛੁਲਾ ਹੈ (ਦੋਜਕ) ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸਾਬਤੋਰਾਮਨੁਮਾਨਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੇਗਾ॥੪॥੪॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਸੁੰਨ ਸੰਧਿਆ ਤੇਰੀ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਕਰਿ ਅਧਪਤਿ ਆਇ ਸਮਾਈ ॥

ਹੇ ਦੇਵੋਂ ਕੇ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ (ਸੁੰਨ) ਅਫੂਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ (ਸੰਧਿਆ) ਆਰਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਸਰਬਕੋਪਤੀ ਸਰਬ ਕੀ ਆਦ ਅਧਿਸਟਾਨ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸਤਾ ਹਮਰੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਜਾਣੀ ਹੈਂ ॥

ਸਿਧ ਸਮਾਪਿ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਲਾਗਿ ਰਹੇ ਸਰਨਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸਿਧ ਜੋ ਸਮਾਪੀ ਲਾਗਾਇਰਹੇ ਹੈਂਤਿਨੇ ਨੇ ਭੀਤੋਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਓਹ ਭੀਤੋਰੀ ਸਰਨਾਈ ਲਾਗਾਰਹੇਹੈਂ॥੧॥

ਲਹੁ ਆਰਤੀ ਹੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਜਹੁ ਭਾਈ ॥ ਠਾਢਾ

ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਗਮ ਬੀਚਾਰੈ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਜੀ ਮੇਰੀ ਆਰਤੀ ਕਰੀ ਹੁਈ ਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਲੇਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਭਾਈ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ ਕੇ ਪੂਜਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਖੜਾਹੋਇ ਕਰਬੇਦੋਂਕੇਵੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ਹੇਅਲਖ ਰੂਪਤਿਸਤੇਭੀਤੂੰ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤਤੁ ਤੇਲੁ ਨਾਮੁ ਕੀਆ ਬਾਤੀ ਦੀਪਕੁ ਦੇਹ ਉਜਾਰਾ ॥

(ਤਤੁ) ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੇ ਤੇਲ ਵਾ ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ ਮੈਨੇ ਤੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕੀ ਵੰਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਨੂਨੀ ਦੀਪਕ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜੋਤਿ ਲਾਇ ਜਗਦੀਸ ਜਗਾਇਆ ਬੂਝੈ ਬੂਝਨ ਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਹੇ ਜਗਦੀਸਰ ਆਪ ਕੀ ਜੋਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਜਗਾਇਆ ਤਖ (ਉਜ੍ਜਾਰਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਦੀਪਕ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਬੂਝਨਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਝਕੇ (ਬੂਝੈ) ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪੰਚੇ ਸਬਦ ਅਨਾਹਦ ਬਾਜੇ ਸੰਗੇ ਸਾਰਿੰਗਪਾਨੀ ॥

ਸਬਦ ਭਾਵ ਵਾਕ ਆਦਿਕ ਪਾਠੋਂ ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਜਾਣਨਾ ਇਹੀ (ਅਨਾਹਦ) ਏਕਰਸ (ਸਬਦ) ਵਾਜੇ ਬਜੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ ਅਨਾਹਦ ਸਬਦੋਂ ਰੂਪੀ ਵਾਜੇਹੀ ਤਾਤੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਸਾਰੰਗਪਾਨੀ ਤੁਝਕੋ ਹਮਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਜਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਵਾਸ ਤੇਰੀ ਅਰਤੀ ਕੀਨੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਨਿਰਬਾਨ ਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੈਂ ਵਾਸ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥੩॥੫॥ ਮਨ ਕੋ ਬੰਧਨ ਐ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਕਾਰਣ ਨਿਰੂਪਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੇ ਅਨਭਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਮਨੁ ਹੀ ਜਾਨੈ ਕੈ ਬੂਝਲ ਅਗੈ ਕਹੀਐ ॥

ਇਸ ਮਨ ਕੀ (ਬਿਰਥਾ) ਦਬਾ ਮਨ ਹੀ ਜਾਨੈ (ਕੈ) ਅਥਵਾ (ਬੂਝਲ) ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਐ ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮੁ ਰਵਾਈ ਮੈ ਭਰੁ ਕੈਸੇ ਚਹੀਐ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਤੁਝ ਸੇਂ ਬੂਲੇ ਹੁਏ ਮਨ ਤੇ ਆਪ ਕਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਬ ਮੈਂ (ਰਵਾਈ) ਜਪਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਮੁਝ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਵਾ ਜਮੋਂ ਕਾ ਭੈ ਕੈਸੇ ਹੋਣਾ ਚਹੀਏ ? ਅਰਥਾਤ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਬੇਧੀਅਲੇ ਗੋਪਾਲ ਗੋਸਾਈ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿਆ ਸਰਬੇ ਠਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਜਾਬ (ਬੇਧੀਅਲੇ) ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ (ਰਵਿਆ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਮਾਨੈ ਹਾਟੁ ਮਾਨੈ ਪਾਟੁ ਮਾਨੈ ਹੈ ਪਾਸਾਰੀ ॥

ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਮਨ ਹੀ (ਹਾਟੁ) ਦੁਕਾਨ ਰੂਪ ਭਾਵ ਧਨਆਦੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਏਕਤਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਿਰਪਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਇਹੁ (ਮਾਨੈ) ਮਨ ਹੀ (ਪਾਟੁ) ਪਟਣ ਅਰਥਾਤ ਨਗਰ ਆਦੀ ਵਾ ਰੇਸਮ ਸੰਬੰਧ ਤੇ ਸਰਬ ਸਹਿਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਨ ਹੀ ਪਾਸਾਰੀ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਮਾਨੈ ਬਾਸੈ ਨਾਨਾ ਭੇਦੀ ਭਰਮਤੁ ਹੈ ਸੰਸਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਐ ਇਹੁ ਮਨਹੀ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ ਭੇਦੋਂ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਸੰਸਾਰੀ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨਕਾ ਭਾਗੀ ਹੁਆ ਕ੍ਰਮਰਹੀ ॥੨॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਏਹੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਦੁਬਿਧਾ ਸਰਜਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂਕੇ ਸਬਦਬੀਰ ਇਹੁ ਮਨ ਰਾਤਾ ਤਬ ਇਸਕੀ (ਦੁਬਿਧਾ) ਦ੍ਰੈਤ ਭਾਵਨਾ (ਸਹਜ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ (ਸਮਾਣੀ) ਲੈਹੋਇ ਗਈ ਹੈ ॥

ਸਭੇ ਹੁਕਮੁ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਆਪੇ ਨਿਰਭਉ ਸਮਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਹੁਕਮ ਐ ਹੁਕਮ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਐ ਹੁਕਮ ਮਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਸਿੱਧਰੁ ਰੂਪ ਆਪ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਹੈ ਐਸੀ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਹੋ ਕਰਕੇ ਹਮ ਨਿਰਭੈ ਭਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਧਮ ਕੇ ਵਾ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਭੈ ਸੋ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈ ॥੩॥

ਜੇ ਜਨ ਜਾਨਿਭਜਹਿ ਪੁਰਖੋਤਮੁ ਤਾਰੀ ਅਥਿਗਾਤੁ ਬਾਣੀ ॥

ਹੇ (ਪੁਰਖੋਤਮ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੇ ਜਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਭ ਮੈ ਪੂਰਨ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਤਾਰੀ) ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ (ਅਥਿ) ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ (ਗਤ) ਮੁਕਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਜਗਜੀਵਨੁ ਪਾਇਆ ਹਿਰਦੈ ਅਲਖ ਬਿਭਾਣੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਗਤ ਕੋ ਜੀਵਨ ਅਲਖ ਐ (ਬਿਭਾਣੀ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਤੁਝ ਕੋ ਹਮਨੇ ਦ੍ਰਿਦੇ ਮੈ ਪਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ॥੪॥੧॥ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗੇ ਜੁਗੁ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੀ ਆਦਿ ਐ ਜੁਗੋਂ ਕੋ ਭੀ ਆਦਿ ਪੁਨਾ ਸਤਿਜੁਗ ਵਾਪਰ ਆਈ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਜੁਗ) ਜੁਗਿ ਆ ਹੁਆ ਅਰਥਾਤ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਜੋ ਤੂੰ ਹੈ ਤਿਸ (ਤਾਕਾ) ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਰਵਿ ਐਸਾ ਰੂਪੁ ਬਖਾਨਿਆ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਨਿਰੰਤਰ (ਰਵਿ) ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੋ ਬੇਦੋਂ ਨੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥੧॥

ਗੋਬਿੰਦੁ ਗਾਜੈ ਸਬਦੁ ਬਾਜੈ ॥ ਆਨਦ ਰੂਪੀ ਮੇਰੇ ਰਾਮਈਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ (ਸਬਦ) ਬ੍ਰਹਮ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ ਮੇਰੇ ਰਾਮਈਆ ਤੇਰਾ ਨਾਮ (ਗਾਜੈ) ਜਪਨੇ ਤੇ ਤੂੰ (ਬਾਜੈ) ਸਾਬਜਾਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਬਾਵਨ ਬੀਧੁ ਬਾਨੈ ਬੀਧੇ ਬਾਸੁ ਤੇ ਸੁਖ ਲਾਗਿਲਾ ॥

ਜੇਸੇ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਕੇ (ਬੀਧੁ) ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਔਰ ਬਨ ਕੇ (ਬੀਧੇ) ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੇ ਸੁਖੰਨ ਹੀ ਸੁਗੰਧੀ ਮਹਕਾਰੁ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਲਾਗਲਾ ਜੇ ਪੁਰ ਕੀ ਬੋਲੀ ਹੈ ਯਥਾ "ਆਵੇਲਾ ਜਾਵੇਲਾ" ਆਦੀ ਤੇਸੇ ਸੰਸਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਚੰਦਨ ਕੇ ਸਬੰਧ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੇ ਹੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ?

ਸਰਬੇ ਆਦਿ ਪਰਮਲਾਇ ਕਾਸਟ ਚੰਦਨੁ ਭੈਇਲਾ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਆਦਿ ਔਰ (ਪਰਮਲਾਇ) ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਭੀ ਆਦਿ ਰੂਪ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਸਟ ਰੂਪ ਅੰਨ੍ਹ ਜੀਵ ਔ ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਸੰਤ ਸਰਬ ਰੂਪ ਤੂੰਹੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਪਾਰਸੁ ਹਮਚੇ ਲੋਹਾ ਸੰਗੇ ਕੰਚਨੁ ਭੈਇਲਾ ॥

ਤੁਮ ਤੋ (ਚੇ) ਪੁਨਾ ਪਾਰਸੁ ਰੂਪ ਹੋ ਔਰ ਪੁਨਾ ਹਮ ਲੋਹਾ ਰੂਪ ਬੇ ਪਰੰਤੂ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਵਰਕੇ (ਕੰਚਨੁ) ਯੁਕਤਵਤ ਅਰਥਾਤ ਸੁਧ ਰੂਪ ਹੁਆ ਤੂੰ ॥

ਤੂ ਦਇਆਲੁ ਰਤਨੁ ਲਾਲੁ ਨਾਘਾ ਸਾਰਿ ਸਮਾਇਲਾ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ (ਲਾਲੁ) ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਜੇ ਪਰਮ ਦਇਆਲ ਰਤਨ ਸ਼ੁਧ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਅਥ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਫ਼ਿਯਾ ਤੇ ਤੇਰੇ ਸਬ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਅਨਸਾਰ ਗਤੀ ਕਰ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਅਕੁਲ ਪੁਰਖ ਇਕੁ ਚਲਿਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਹੋ (ਅਕੁਲ) ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਪੁਰਖ ਤੋਨੇ ਏਕ ਚਲਿਤੁ ਰੂਪ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਨਾ ਤੁਮਨੇ ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ ਘਟੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਲੁਕਾਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਪਤ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਕੀ ਜੋਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਈ ॥ ਤੈ ਮੈ ਕੀਆ ਸੁ ਮਾਲੁਮੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਤੇਰੀ (ਜੀਅ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੋਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ (ਮੈ) ਮੈਨੂੰ ਜਗਤ ਕੇ ਰਚਨੇ ਕੀ ਫੀਤੀ ਜੋ ਮੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਮਲੂਮੁ (ਹੋਈ) ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਮਾਟੀ ਕੁੰਭਉ ॥ ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾ ਬੀਨੁਲ ਦੇਉ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਮਾਟੀ ਤੇ ਘੜਾ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਘੜਾ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੋ ਕਰਤਾ ਬੀਨੁਲ ਦੇਵ ਤੈਨੇ ਆਪ ਤੇ ਹੀ ਜਗਤ ਕੋ ਉਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਦਿਹਿ ਸਰਬ ਰੂਪ ਤੁਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੀਅ ਕਾ ਬੰਧਨੁ ਕਰਮੁ ਬਿਆਪੈ ॥ ਜੋਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੁ ਆਪੈ ਆਪੈ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਆਪਨੇ ਕੀਏ ਹੁਏ ਕਰਮ ਕਾ ਹੀ ਬੰਧਨੁ ਵਿਆਪਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਇਸਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਆਪ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ਇਹੁ ਜੀਉ ਚਿਤਵੈ ਸੁ ਲਹੈ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਇਹੁ ਜੀਵ ਜੋ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੈਸੀ ਵਾਸਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੇਸੀ ਹੀ ਗਤੀ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਮਰੁ ਹੋਇ ਸਦ ਅਕੁਲੁ ਰਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਹੋ (ਅਕੁਲ) ਕੁਲ ਰਹਤ ਪੁਰਨ ਸਰੂਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜਸ ਇਹੁ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਮੈ ਰਹੇ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰਾ ਪਿਆਨੁ ਔ ਭਜਨੁ ਕਰੇ ਤਬ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਮਰ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਹੀ ਲੀਣ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਪਖੰਡੀ ਵੈਸ਼ਨਵ ਕੋ ਏਕ ਵਰ ਤਿਸਕੇ ਪਖੰਡ ਕਰਮ ਕੋ ਨਿਸ਼ੇਧ ਕਰਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਭਗਤ ਬੋਲੀ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ ॥ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤਨਿ ਚੰਦਨੁ ਮਸਤਕਿ ਪਾਈ ॥ ਰਿਣ ਅੰਤਰਿ ਫਰਤਲੁ ਟਾਈ ॥

ਤੇਰੇ ਤਨ ਮੈਂ ਚੰਦਨ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਤੁਲਸੀ ਕੇ ਪਤ੍ਰ ਲਗਾਏ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ਔ ਰਿਣੇ ਰੂਪੀ (ਕਰ) ਹਾਰ ਜੀ ਤੁਲੀ ਮੈਂ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ਕਾਤੀ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਠਹਾ ਵਿਸਟਿ ਥਰਾ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ॥

ਔ ਠਹੀ ਕੀ ਵਿਸ਼੍ਰੁ ਮੈ ਬਗਲੇ ਦਤ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਾਹਰ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਸੰਯੋਗ ਕਰ ਪਖੰਡ ਵਿਖਲਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਦੇਖਿ ਬੈਸਨੋ ਪੁਨ ਮੁਖ ਭਾਗਾ ॥ ੧ ॥ -

ਦੇਖਨੇ ਮੈਂ ਤੇ ਐਸਾ ਬੈਸਨਵ ਬਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ਮਾਨੋਂ ਮੁਖ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਸਮਵਾਧ ਭੀ ਭਾਗਾ ਗਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਵਾਸ ਹੀ ਫੁਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਅਤਿ ਸੁਖਮ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿ ਭਗਵਤ ਬੰਦ ਚਿਰਮੰ ॥ ਕ੍ਰਮ ਵਿਸਟਿ ਰਤਾ ਨਿਸਿ ਝਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਹਰ ਤੇ ਤੇ ਭੁੰ (ਕਲਿ)ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਦਿਖਲਾਏ ਹੋਤ(ਚਿਰਮੰ)ਚਿਰਕਾਲਪ੍ਰਯੰਤ ਬੰਦਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ਪਰੰਤੂ ਅੰਤੀਵ ਤੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿਸਟੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਰਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੇਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤੁ ਵਿਆਰਥ ਬੀਤਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਇਸਨਾਨੁ ਸਰੀਰੇ ॥ ਦੁਇ ਧੋਤੀ ਕਰਮ ਮੁਖਿ ਖੀਰੇ ॥

ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਸਰੀਰ ਸੇ ਇਸਨਾਨ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਦੋ ਧੋਤੀਆ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਦੁਧ ਪੀਂਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੁਧ ਧਾਰੀ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਰਿਵੈ ਛੁਰੀ ਸੰਧਿਆਨੀ ॥ ਪਰ ਦਰਬੁ ਹਿਰਨ ਕੀ ਝਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਐ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਰਿੰਧਾ ਰੂਪੀ ਛੁਰੀ ਜੋੜੀ ਹੁਈ ਹੈ ਐ ਪਰ ਦਰਬ ਹਿਰਨੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿਲ ਪੁਜਸਿ ਚੜ੍ਹ ਗਣੇਸੇ ॥ ਨਿਸਿ ਜਾਗਸਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਵੇਸੇ ॥

ਪੁਨਾ (ਸਿਲਿ) ਸਾਲਗਰਾਮ ਪੁਜਤਾ ਹੈਂ ਐ ਗਣੇਸ਼ ਚਕਰ ਕਾ ਗਣੇਸ਼ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਦਵਾਰਕਾ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕ੍ਰਮ (ਚੜ੍ਹ) ਛਾਪੇ ਆਈ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈਂ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਜਾਗਤਾ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਕਾ ਪਰਵੇਸ ਹੁਆ ਦਿਖਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਪਗ ਨਾਚਸਿ ਚਿਤ੍ਰ ਅਕਰਮੰ ॥ ਏ ਲੰਪਟ ਨਾਚ ਅਧਰਮੰ ॥ ੩ ॥

ਪੈਰੋਂ ਕਰਕੇ ਤੇ ਭੂ ਨਾਚਤਾ ਹੈਂ ਐ ਚਿਤ੍ਰ ਕੁੰਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੋ ਵਿਸਿਆਹੁ ਮੈਂ ਲੰਪਟ ਹੁਏ ਹੁਏ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਨਾਚ ਕਰਨਾ ਅਧਰਮ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਆਸਣੁ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ॥ ਕਰ ਉਨਲ ਭਿਲਕੁ ਕਪਾਲਾ ॥

ਮਿਰਗ ਕੇ ਮਿਰਗਾਨ ਕਾ ਤੇ ਆਸਣ ਦੀਆ ਹੈ ਐ ਤੁਲਸੀ ਕੀ ਮਾਲਾ ਰਾਖ ਮੈਂ ਧਾਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਐ ਮਸਤਕ ਪਰ ਉਜਲ ਚੰਦਨ ਦਾ ਭਿਲਕ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਰਿਵੈ ਛੁਤੁ ਕੀਨਿ ਰੁਦ੍ਰਾਖੰ ॥ ਰੇ ਲੰਪਟਿ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਅਭਾਖੰ ॥ ੪ ॥

ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਛੁਤੇ ਸੰਕਲਪ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਐ ਕੀਨ ਮੈਂ ਰੁਦਰਾਖ ਕੀ ਮਾਲਾ ਪਹਿਰੀ ਹੈ ॥ ਰੇ ਵਿਸਿਆਹੁ ਮੈਂ ਲੰਪਟਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸੇ ਟੂੰ ਅਭਾਖ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਤਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਨਹੀਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨਿ ਆਤਮ ਤਤੁ ਨ ਚੀਨਿਆ ॥ ਸਭ ਫੋਕਟ ਧਰਮ ਅਬੀਨਿਆ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਅਗਿਆਨ ਕਰ (ਅਬੀਨਿਆ)ਅੰਧਿਓਂਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਖੰਡ ਕਣਮ (ਫੋਕਟ) ਫੋਕ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਵਲ ਹੈਂ ਐਸੇ ਬਰਨ ਸੁਨ ਕਰ ਵੈਸਨੇ ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਪੁਛਤਾ ਬਨਾ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਕੌਨ ਮਾਰਗ ਹੈ ? ਤਬ ਭਗਤ ਜੀ ਕਹਿਓ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਬੇਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਝਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬੇਨੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਬਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੋ ਤਬ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਕੋ ਪਾਵਣੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਇਹੁ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨ ਹੋ ॥੫॥੧॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਇਹੈ ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਹੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਸਦਾ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮਕਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੁ ਇਹੀ ਸਿਮਰਨ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਆਵੇਗਾ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਸੰਗੁ ਤਿਆਗਿ ਪ੍ਰਭ ਜੂਕੀ ਸਰਨਿ ਲਾਗ ॥ ਜਗਤ

ਸੁਖ ਮਾਨੁ ਮਿਥਿਆ ਝੂਠੇ ਸਭ ਸਾਜੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਾਤੇ ਮਾਧਾ ਕੇ ਸੰਗ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਮੈਂ ਲਾਗੁ ਔਰ ਜਗਤ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਕੇ (ਮਿਥਿਆ) ਝੂਠੇ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਕਿਉਂ ਕਿ ਇਹੁ ਜਿਤਨਾ ਸਾਜੁ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਝੂਠਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਧਨੁ ਪਛਾਨੁ ॥ ਕਾਹੇ ਪਰ ਕਰਤ ਮਾਨੁ ॥

ਬਾਹੁ ਕੀ ਭੀਤ ਜੈਸੇ ਬਸੁਧਾ ਕੇ ਰਾਜੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਧਨ ਕੇ ਸੁਪਨਵਤ ਝੂਠਾ ਹੀ ਪਛਾਨ ਕਿਸ ਬਾਤ ਪਰ ਤੂੰ (ਮਾਨੁ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ (ਬਾਹੂ) ਮੱਟੇ ਰੇਤੇ ਕੀ ਦੀਵਾਲ ਜੈਸੇ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹੁ (ਬਸੁਧਾ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ ਰਾਜੁ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਖਿਜਨ ਭੰਗਰਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਹਤ ਬਾਤ ਬਿਨਸਿ ਜੈਹੈ ਤੇਰੇ ਗਾਤ ॥ ਛਿਨੁ

ਛਿਨੁ ਕਰਿ ਗਇਓ ਕਾਲੁ ਤੈਸੇ ਜਾਤੁ ਆਜੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਝਕੋ ਹਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹ (ਗਾਤ) ਸਰੀਰੁ ਤੇਰਾ (ਬਿਨਸਿ) ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜੈਸੇ ਛਿਨ ਛਿਨ ਕਰ ਕਲ ਕਾ ਦਿਨ ਗਿਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਆਜ ਭੀ ਕਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਰਾਮ ਭਜੁ ਰਾਮ ਭਜੁ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਤੁ ਹੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਵਾਰੰਵਾਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਕਿਉਂ ਕਿ ਇਹ ਮਾਨੁਸਜਨਮ (ਸਿਰਾਤੁ) ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ।

ਕਹਉ ਕਹਾਂ ਬਾਰ ਬਾਰ ਸਮਝਤ ਨਹ ਕਿਉ ਗਵਾਰ ॥ ਬਿਨਸਤ

ਨਹ ਲਗੈ ਬਾਰ ਓਰੇ ਸਮ ਗਾਤੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਵਾਰੰਵਾਰ ਕਿਆ ਕਹੂੰ ਹੇ ਗਵਾਰ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਕੇ ਬਿਨਸਤਿਆ ਹੋਇਆ (ਬਾਰ) ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗੀ ਕਿਉਂ ਕਿ ਇਹੁ (ਗਾਤ) ਸਰੀਰ (ਓਰੇ) ਗਛੇਵਤ ਖਰ ਜਾਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਭਰਮ ਡਾਰਿ ਦੇਹ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੇਹ ॥

ਅੰਤਿ ਬਾਰ ਸੰਗਿ ਤੇਰੇ ਇਹੈ ਏਕ ਜਾਤੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਪੂਰਨ ਕ੍ਰਮੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਲੇਹ ਕਿਉਂ ਕਿ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਏਕ ਇਹੀ ਜਾਤਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਔਰ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਖਿਆ ਬਿਖ ਜਿਉ ਬਿਸਾਰਿ ॥ ਪ੍ਰਭਕੋ ਜਸੁ ਹੀਏ ਧਾਰ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਹਿ ਪੁਕਾਰ ਅਉਸਰੁ ਬਿਹਾਤੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਵਿਸਓਂ ਕੇ ਵਿਖ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰਵਿਸਾਰਨਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨਾ ਕਰੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਝਕੋ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਦੁਹਾਈ ਦੇਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਸਮ (ਬਿਹਾਤੁ) ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਰੇ ਮਨ ਕਉਨ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹੈ ਤੇਰੀ ॥

(ਰੇ ਮਨ) ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਵਾ ਹੇ ਮਨ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਕੋਨ ਜੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ॥

ਇਹ ਜਗ ਮੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੋ ਤਉ ਨਹੀ ਸੁਨਿਓ ਕਾਨ ॥ ਬਿਖਿਅਨ

ਸਿਉ ਅਤਿ ਲੁਭਾਨਿ ਮਤਿ ਨਾਹਿਨ ਫੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਾਰ ਰੂਪ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਤਉ ਤੈਨੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਸੁਵਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਵਿਸਿਓਂਕੇ ਬੀਚ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਲੋਭਾਇਵਾਨ ਹੋਕੇ ਤੈਨੇ ਅਪਨੀ ਬੁਧੀ ਨਾਮ ਕੀ ਤਰਫ ਨਹੀਂ ਫੇਰੀ ਹੈ ॥

ਮਾਨਸ ਕੋ ਜਨਮੁ ਲੀਨ ਸਿਮਰਨੁ ਨਹ ਨਿਮਖ ਕੀਨ ॥

ਦਾਰਾ ਸੁਖ ਭਇਓ ਦੀਨ ਪਗਹੁ ਪਰੀ ਬੇਰੀ ॥ ੧ ॥

ਤੈਨੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਮਾਨਸ ਕਾ ਜਨਮੁ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਖਿਨ ਮਾਯੂ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ (ਦਾਰਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੁਆ ਹੁਆ ਦੀਨ ਹੋ ਗਯਾ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤੇਰੇ ਪੈਰੋਂ ਮੈਂ ਮੋਹਿ ਰੂਪ ਬੇੜੀ ਪੜੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਹਿ ਪੁਕਾਰਿ ਸੁਪਨੈ ਜਿਉ ਜਗੁ ਪਸਾਰਿ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਹ ਕਿਉ ਮੁਰਾਰਿ ਮਾਇਆ ਜਾਕੀ ਚੇਰੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਤੁਝਕੋ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜਗਤ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਸੁਪਨੇ ਜੈਸਾ ਬੁਝਾ ਜਾਨ ਕਰ ਤੂੰ ਤਿਸ(ਮੁਰਾਰਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮਕੇ ਖਿਉਂਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤਾਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਮਾਯਾ(ਚੇਰੀ) ਦਾਸੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਬੀਤ ਜੈਹੈ ਬੀਤ ਜੈਹੈ ਜਨਮੁ ਅਕਾਜ ਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਜਨਮੁ(ਅਕਾਜ)ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬੀਤ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਨਿਸ ਦਿਨ ਸੁਨਿਕੈ ਪੁਰਾਨ ॥ ਸਮਝਤ ਨਹ ਰੇ ਅਜਾਨ ॥ ਕਾਲ

ਤਉ ਪਹੂਚਿਓ ਆਨਿ ਕਹਾ ਜੈਹੈ ਭਾਜਿ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਤ ਦਿਨ ਪੁਰਾਨੋਂ ਕੋ ਸੁਵਨ ਕਰਕੇਭੀ ਹੇ (ਅਜਾਨ) ਅਗਿਆਨੀ ਤੂੰ ਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਭਯਾ ਤੇਰੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ (ਕਾਲ)ਸਮਾਂ ਵਾ ਜਮ ਤੋਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ ਅਬ ਤਿਸ ਤੇ ਭਾਜ ਕਰ ਕਹਾਂ ਕੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸ ਤੇ ਭਾਜ ਕਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਇ ਸਕੇਂਗਾ ਯਥਾ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥੧੦॥ “ਜੋ ਕਹੂੰ ਕਾਲ ਤੇ ਭਾਜ ਕੈ ਥਾਈਅਤ ਤੇ ਕਿਹੁ ਬੁੰਦ

ਕਹੋ ਭਜ ਜਈਐ ॥ ਆਗੇ ਹੂੰ ਕਾਲ ਧਰੇ ਅਸਿ ਗਾਜਤ ਛਾਜਤ ਹੇ ਜਿਹਤੇ ਨਸ ਅਈਐ” ॥

ਅਸਥਿਰੁ ਜੋ ਮਾਨਿਓ ਦੇਹ ਸੋ ਤਉ ਤੇਰਉ ਹੋਇ ਹੈ ਖੇਹ ॥

ਕਿਉ ਨ ਹਰਿਕੋ ਨਾਮੁ ਲੇਹ ਮੂਰਖ ਨਿਲਾਜ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਦੇਹੀ ਕੋ ਤੈਨੇ ਇਸਥਿਰ ਕਰ ਮਾਨਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਤੋਤੋਰਾ ਸਰੀਰ ਖੇਹ ਅਰਥਾਤ ਖਾਕ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਤੇ (ਰੇ) ਹੇ ਮੂਰਖ ਪਰਮ ਨਿਲਜ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ ਪੁਨਾ ਇਹ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਹੀਏ ਆਨਿ ਛਾਡਿ ਦੇ ਤੈ ਮਨ ਕੋ ਮਾਨੁ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਇਹ ਬਖਾਨ ਜਗ ਮੈ ਬਿਰਾਜ ਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਦਿਏ ਮੈਂ ਆਨ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ਤੂੰ ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਬੂਨੇ ਗੁਮਾਨ ਤਿਆਗਨ ਕਰ ਦੇਹਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸੁ ਇਸ ਪੁਕਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਜਗਤ ਮੈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਕਰ ਬਿਰਾਜਣਾ ਕਰੁ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਹੁ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਏਸਕੋਂ ਮੈਂ ਵਿਚਰਤੇ ਹੁਏ ਕਾਂਸ਼ੀਜੀ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੰਗਾਜੀ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਪਰ ਬਹੁਤ ਪੰਡਤ ਨਾਕਰ ਪੁਜਾਰਕ ਰਹੇ ਜੋ ਤਿਨਮੈਂ ਏਕ ਗੋਪਾਲ ਨਾਮ ਪੰਡਤ ਅਨੇਕ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਅੰਗਾਰ ਪੂਜਾ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰੀ ਬੈਠਾ ਥਾ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਹਨ ਧੋਏ ਬਿਨਾ ਤਿਸਕੀ ਪੂਜਾ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਜਿਸੇ ਵੇ ਤੇਜਹੀ ਜਾਇ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਤਬ ਗੋਪਾਲ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕੋਪ ਕਰ ਕਹਾ ਤੁਮਨੇ ਹਮਾਰੀ ਪੂਜਾ ਕੁਸ਼ਟ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀਨੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਇਸ ਪੰਥਿ ਕੀ ਪੂਜਾ ਜੋ ਤੇਰੀ ਕਲਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਤਿਸ ਪੰਡਤ ਕਾ ਚਿਤ ਨਰਮ ਹੋਕਰ ਸਰਨ ਪਜਾ ਐ ਬੋਨਤੀ ਕਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਆਖ ਮੁਝਕੋ ਆਪਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੀਏ ਜਿਸਤੋਹਮਾਰੀ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੇ ਏਤੇ ਮੈਂ ਔਰ ਪੰਡਤ ਸਭ ਇਕਤ੍ਰ ਆਨ ਹੁਏ ਤਿਸ ਗੁਪਾਲ ਪੰਡਤ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਐ ਸਰਬ ਜੋ ਗੁਨਾਵਣੇ ਹੂਓਂ ਚਾਰ ਸਲੋਕੋਂ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਸਹਸਰ੍ਵਿਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਵਿ ਪੁਸੁਕ ਸੰਧਿਆ ਝਾਏ ॥ ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਗਲ ਸਮਾਧੈ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜਨੋਂ ਪੁਸਤਕ ਕੋ ਪੜ ਕਰ (ਥਾਏ) ਬਗਲੇ ਕਰਨੇ ਐ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਸੰਧਿਆ ਆਈ ਪਾਖੰਡ ਕਰਮ ਜੋ ਹੈਂ ਜੋ (ਥਾਏ) ਵਿਆਰਥ ਹੈਂ ॥ ਐਰ ਸਿਲਾ ਰੂਪ ਸਾਲਕਾਰਾਮ ਆਈ ਪੂਜਨੇ ਆਰ ਬਗਲੇ ਵਤ ਸਮਾਧੀ ਕਾ ਲਗਾਵਲਾ ॥

ਮੁਖਿ ਬੂਠ ਬਿਭੂਖਨ ਸਾਰੈ ॥ ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੈ ॥

ਪੁਨਾ ਮੁਖ ਤੇ ਜੋ ਬੂਠ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਵਿਸੇਸ਼ ਕਰਕੇ (ਸਾਰੈ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਗਹਣੇ ਵਤ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਬੂਠ ਕੋ ਸਰ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈ (ਤ੍ਰੈਪਾਲ) ਤ੍ਰਿਪਦੀ ਜੋ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਤਿਹਾਲ) ਤੀਨੋਂ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰਤੇ ਹੈ ਆਰਾਤ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਸੰਧਿਆ ਮੈਂ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਪੜਤੇ ਹੈ ਵਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਤੁਮਾਰੇ ਹਾਲ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕ ਲਿਲਾਟੈ ॥ ਢੋਇ ਧੋਤੀ ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੈ ॥

ਮਾਲਾ ਗਲ ਮੈਂ ਪਹਰ ਕਰ (ਲਿਲਾਟੈ) ਮਸਤਕ ਪਰ ਤਿਲਕ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ਐ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੋਤ ਦੋ ਧੋਤੀਆਂ ਰਾਖਕਰ ਪੂਜਾ ਸਮੇਂ ਮੈਂ (ਕਪਾਟੈ) ਮਸਤਕ ਭਾਵ ਤਾਲੂ ਪਰ ਚਾਰ ਤਹ ਕਰ ਪਰਨਾ ਗਿੱਲਾ ਕਰਕੇ ਰਾਖਤੇ ਹੈ ਵਾ (ਪਾਟੈ) ਰੋਸ਼ਮ ਕੋ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪਹਰਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜਾਨਸਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ ॥ ਸਭ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚੈ ਕਰਮੰ ॥

ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਸਾਧਨੋਂ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਕਰਮ ਸਾਧਨ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਿਸਚੈ ਮੈਂ ਪੂਰਬੋਕਤ ਕਰਮ (ਫੋਕਟ) ਆਸਾਰ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਸਚੈ ਧ੍ਰਿਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਝਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਨਿਸਚਾ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਧਿਆਵੈ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਜੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੋ ਬਿਨਾ ਧਿਆਨ ਕਾ (ਝਾਟ) ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿਹਫਲੀ ਤਸੁ ਜਨਮਸੁ ਜਾਵਤ ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਖਿੰਦਤੇ ॥

(ਜਾਵਤ) ਜਬ ਤਕ ਇਹੁ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਸਹੁਪਕੇ ਨਹੀਂ (ਖਿੰਦਤੇ) ਜਾਣਤਾ ਤਬਤਕ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਜਨਮ ਕਾ ਹੋਣਾ ਹੀ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਸਾਗਰੈ ਸੰਸਾਰਸੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤਰਹਿ ਦੇ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਕੋਈ ਵਿਚਲੇ ਹੀ ਤਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਮਮਰਥੁ ਹੈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਝੀਚਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਹਤਤਾ ਆਈ ਕਾਰਣੋਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਕੋਸਮਰਥ ਹੈ ਤਸੀਕਾ ਹੀ ਚਾਰਕਾਰੋਂ ॥

ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੇ ਵਸਿ ਹੈ ਜਿਨਿ ਕਲ ਰਖੀ ਧਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਕਾਰਣ ਐ ਕਾਰਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇਸ ਕਰਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਵਸ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਆਪਨੀ (ਕਲ) ਸਕਤੀ ਧਾਰ ਰਖੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਧਰਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇਗ ਸਬਦੇ ਗਿਆਨ ਸਬਦੇ ਬੇਦ ਸਬਦੇ ਤ ਬ੍ਰਹਮਣਹ ॥

(ਸਬਦੇ) ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਗਿਆਨ ਜਾਨਣਾ ਵਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਸੁਣਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀਓਂ ਕਾ (ਸਬਦੇ) ਧਰਮ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਦੇ ਕਾ ਧਰਮ ਐ ਉਪਦੇਸ਼ ਵੇਦ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪੁਨਾ ਪੜ੍ਹਾਵਨਾ ਲਾਨ ਦੇਣਾ ਅਰ ਲੈਣਾ ਜਗ ਕਰਨਾ ਅਰ ਕਰਾਵਨਾ ਹੈ ॥

ਖੜ੍ਹੀ ਸਬਦੇ ਸੂਰ ਸਬਦੇ ਸੂਦਰ ਸਬਦੇ ਪਰਾਕ੍ਰਿਤਹ ॥

ਖੜ੍ਹੀਓਂ ਕਾ ਧਰਮ ਐ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੂਰਬੀਰਤਾ ਐਪਰਜਾ ਕੀ ਰਖਿਆ ਅਰ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਹੈ ਅਥਵੈਸਕਾ ਅਧਿਆਹਾਰਕਰਨਾ ਵਣਜ ਕਰਨਾ ਅਰ ਖੇਤੀ ਕਰਨੀ ਪੁਨਾ ਗੁਭੀਆ ਕੀ ਰਖਿਆ ਏਹੁ ਵੈਸ ਕਾ ਧਰਮ ਹੈ ਐਹ ਸੂਦਰ ਕਾ (ਸਬਦੇ) ਧਰਮ ਐ ਉਪਦੇਸ਼ ਇਹੀ ਹੈ (ਪਰਾ)ਪਰਾਈ ਸੇਵਾ (ਕ੍ਰਿਤਹ) ਕਰਨੀ ਅਰਥਾਤ ਤੀਨੋਂ ਵਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਉਪਜੀਵਨਾ ਚਲਾਵਣੀ ॥

ਸਰਬ ਸਬਦੇ ਤ ਏਕ ਸਬਦੇ ਜੇਕੋ ਜਾਨਸਿ ਭੇਉ ॥

ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ (ਸਬਦੇ) ਧਰਮ ਏਕ (ਸਬਦੇ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜਾਨਣਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਭਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤਾਕੇ ਵਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈ ਤਿਸਕਾ ਵਾਸੁ ਹੂੰ ਵਹੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਲੇਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਹੈ ਧਰਮ—“ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਜੋ ਤਿਸਰੀ ਜੇਗ” ॥ ੩ ॥ ਅਖੰਡ ਅਰਥ ਕੀ ਸਿਧੀ ਵਾਸਤੇ ਮਹਾ ਵਾਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਤ ਸਰਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਹ ॥

ਸਰਬ ਦੇਵੋਂ ਕਾ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਜੋ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵ ਹੈ ਸੋਈ ਤੋਂ (ਆਤਮਹ) ਜੀਵ ਰੂਪ ॥

ਆਤਮੰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਸੁ ਦੇਵਸਿ ਜੇ ਕੋਈ ਜਾਨਸਿ ਭੇਵ ॥

ਐਹ ਜੋ (ਆਤਮਾ) ਜੀਵ ਹੈ ਸੋਈ (ਸ੍ਰੀ) ਸੋਭਾਇਵਾਨ ਵਾਸਦੇਵ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਜੀਵ ਈਸਰ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਕੇ ਭੇਦ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤਾਕੇ ਵਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈ ਤਿਸਕਾ ਵਾਸੁ ਹੂੰ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੁਆ ਐਹ ਇਹੁ ਸਲੋਕ ਗੋਪਾਲ ਪੰਡਤ ਲਿਖ ਕਰ ਸਰਧਾ ਸੰਯੁਕਤਿ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਰਖਤਾ ਭਯਾ ॥

ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੋਪਾਲ ਨਾਮਾ ਪੰਡਤ ਜੋ ਕਾਸੀ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹੁਆ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਦੇ ਪੋਤ੍ਰੇ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਐ ਹਰਿ ਲਾਲ ਜੋ ਦੋਨੋ ਬਡੇ ਸਾਸਤ੍ਰਕਾਰ ਹੁਏ ਪਰੰਤੂ ਚਿਤ ਕਾ ਸੰਸਾ ਅਰੁ ਮੋਹਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਵਿਰਤ ਨਹੀਂ ਭਯਾ ਥਾ ਜਬ ਤਿਨਕਾ ਪਿਤਾ ਮਿਰਤ੍ਰ ਹੁਆ ਤਬ ਮੋਹ ਕਰ ਬਿਆਕਲੁ ਹੁਏ ਐਹੁ ਅਨੇਕ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਤੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧੀਰਜ ਨ ਹੁਆ ਵਹੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਰਖੇ ਹੁਏ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਲੋਕੋਂ ਕੇ ਪੜ੍ਹੇ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਕੁਛ ਧੀਰਜ ਆਵੈ ਤਬ ਖਿੜ੍ਹ ਤੇ ਪੂਛ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਗਾਈ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਇਸਬਿਤ ਹੁਏ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹੀ ਸਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਆਏ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਰਾਮਸਰ ਤੀਰਥ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕੀ ਬੀੜ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਕੇ ਤਬ ਤਿਨ ਪੰਡਤੋਂ ਵਹੁ ਚਾਰ ਸਲੋਕ ਪੁਨਾ ਐਹ ਭੋਲਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੋਂ ਆਗੇ ਰਾਖ ਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਐ ਮੋਹਿ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਹੋਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ॥ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪੰਰਮ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਤਿਨ ਪੰਡਤੋਂ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਕਰ ਤਿਨ ਪੁਰਬੋਕਤ ਸਲੋਕੋਂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥

ਕਤੰਚ ਆਤਾ ਕਤੰਚ ਪਿਤਾ ਕਤੰਚ ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ ਸੁਤਹ ॥

ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਬੰਧੀ ਹੋਤੇ ਹੀ ਆਏ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਹੀ (ਚ) ਪੁਨਾ ਪਿਤਾਭੀ (ਕਤੰਚ) ਕਿਆ ਹੈ ਐ (ਬਨਿਤਾ) ਇਸਨੀ (ਸੁਤਹ) ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸ ਧਾ ਅਨੰਦ (ਕਤੰਚ) ਪੁਨਾ ਕਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਸਰਬਰਸਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਕਤੰਚ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਚਿਤ ਬੰਧਵ ਕਤੰਚ ਮੋਹ ਕੁਟੰਬਤੇ ॥

ਪੁਨਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ਕਿਆ ਹੈ ਐ ਮਿਤ੍ਰ ਚਿਤ੍ਰ ਆਈ (ਬੰਧਵ) ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਕਾ ਪੁਨਾ ਚਿਤ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਹ ਪੁਰਬੋਕਤ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਸਾਥ ਮੋਹਿ ਕਰਨੇ ਤੇ ਪੁਨਾ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੈ ॥

ਕਤੰਚ ਚਪਲ ਮੋਹਨੀ ਰੂਪ ਪਖੰਡੇ ਤਿਆਗੀ ਕਟੋਤਿ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹ ਮਾਧਾ ਜੋ ਮੋਹਨੀ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਅਤੀ ਚੰਚਲ ਅਪਨੇ ਦੇਖਤਿਆ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੋ

ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੁਛ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਕੁਛ ਸਾਥ ਭੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਰਹਿਤ ਸੰਗ ਭਗਵਾਨ ਸਿਮਰਣ ਨਾਨਕ ਲਬਧ ਅਚੁਤ ਤਨਹ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ 'ਏਕ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੀ ਸਾਥ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ (ਅਚੁਤ) ਅਗਿਜ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਤਨਹ) ਸਰੂਪ ਵਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਹੀ (ਲਬਧ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਨੇਹ ਪ੍ਰਿਥਾ ਸਨੇਹ ਭ੍ਰਾਤ ਥਾਪਵਹ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਤੁਛ ਮਾਤਾ ਅੰ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸਨੇਹਕੋ ਭੀ ਪ੍ਰਿਥਾ ਹੈ ਪੁਨਾਭ੍ਰਾਤਾ ਆਦੀ ਸਨੇਹੀਓਂਕਾ ਸਨੇਹ ਭੀ ਪ੍ਰਿਥਾ ਰਹੁਪਰੈ ॥

ਪ੍ਰਿਥਾ ਸੁਹੰ ਬਨਿਤਾ ਬਿਲਾਸ ਸੁਤਹ ॥ ਪ੍ਰਿਥਾ ਸਨੇਹੰ ਗਿਰਹਾਰਥਕਹ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਬਿਲਾਸੋਂ ਮੈਂ ਸਨੇਹ ਕਰਨੇ ਕੋ ਭੀ ਪ੍ਰਿਥਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਗ੍ਰਿਹ ਘਰ ਅੰ ਘਰ ਕੇ ਅਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਸਨੇਹ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭੀ ਪ੍ਰਿਥਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗ ਸੁਹ ਸਤਿੰ ॥ ਸੁਖੰ ਬਸੰਤਿ ਨਾਨਕਹ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਜੋ (ਸੁਹ) ਪ੍ਰਿਥਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਤ੍ਯਰੂਪਹੈਭਾਵ ਇਹਸਤ ਪਦ ਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾਦਾਰਾਹੈਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸਤਿਸੰਗਸੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸੁਖੀ ਹੂਆ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਮਿਥੰਤ ਦੇਹੀ ਖੀਨੰਤ ਬਲਨੰ ॥ ਬਰਧੰਤਿ ਜਰੁਆ ਹਿਤੰਤ ਮਾਇਆ ॥

ਇਹੁ (ਦੇਹੀ) ਸਰੀਰ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ ਇਨ ਮੈਂ ਇਸਕਾ ਬਲ ਖੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅੰ (ਜਰੁਆ) ਬੁਢੇਪਾ ਵਧਤਾ ਹੈ ਤੋਂ ਭੀ ਇਹੁ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਅਤੀ ਹਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅਤੰਤ ਆਸਾ ਆਥਿਤੁ ਭਵਨੰ ॥ ਗਨੰਤ ਸੁਆ ਭੈਆਨ ਧਰਮੰ ॥

ਪੁਨਾਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ (ਆਸ) ਅਤਿਅੰਤ ਅਧਕ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਰਹਿਤਾ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਕੇਘਰਮੈਂ (ਆਥਿਤੁ) ਅਭਿਆਗਤ ਅਰਥਾਤ ਮੁਸਾਵਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਆਨ ਰਹਿਤਾਹੈ ਪੁਨਹ ਭਇਆਨਕ ਜੋ ਧਰਮਰਾਇਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਸੁਆਸੋਂ ਕੇ ਗਿਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਤਿਆਰ ਹੈ ॥

ਪਤੰਤਿਮਹਕੂਪਦੁਰਲਭਦੇਹੰਤਆਸ੍ਰਯੰਨਾਨਕ ॥ ਗੋਬੰਦ ਗੋਬੰਦ ਗੋਬੰਦ ਗੋਪਾਲਕ੍ਰਿਪਾ ॥੩॥

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਇਹੁ ਜੀਵ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਰੂਏ ਮੈਂ ਪਤ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂਤਾਤੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਗੋਬੰਦ ਗੋਪਾਲ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਕਰੇ ॥ ੩ ॥

ਕਾਚ ਕੋਟੈ ਰਬੰਤ ਤੋਯੇ ਲੇਪਨੰ ਰਕਤ ਚਰਮਣਹ ॥

ਇਹੁ ਸਰੀਰ (ਕਾਚ ਕੋਟੈ) ਕੰਚ ਕਾ ਕੋਟ ਹੈ ਔਰ (ਤੋਯੇ) ਜਲ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਸੇ ਰਚਾ ਹੂਆ ਹੈ ਰਕਤ ਔਰ (ਚਰਮਣਹ) ਚਮ ਸੇ ਲੇਪਨ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਨਵੰਤ ਦੁਆਰੈ ਭੀਤ ਰਹਿਤੰ ਬਾਇ ਰੂਪੰ ਅਸਬੰਭਨਹ ॥

ਔਰ ਨੋਂ ਗੋਲਕ ਇਸ ਕੋ ਨੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਭੀਤ ਭਾਵ ਦੀਵਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਪੁਨਾ (ਬਾਇ) ਪਵਨ ਰੂਪੀਅਰਥਾਤ ਸਾਸੋਂ ਕਾ ਇਸ ਮੈਂ ਬੰਭਾ ਹੈ ॥

ਗੋਬੰਦ ਨਾਮੰ ਨਹ ਸਿਮਰੰਤਿ ਅਗਿਆਨੀ ਜਾਨੰਤਿ ਅਸਥਿਰੰ ॥

ਐਸੇ ਕੋਟ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਇਸਕੋ ਇਸਥਿਤਿ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਗੋਬੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਉਪਰੰਤ ਸਾਧ ਸਰਣ ਨਾਨਕ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਜਪੰਤ ॥੪॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ (ਜਪੰਤ) ਜਪਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁਭੰਤ ਤੁਯੇ ਅਚੁਤ ਗੁਣਗੰ ਪੁਰਨੰ ਬਹੁਲੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ॥ ਗੰਭੀਰੰ ਉਚੈ ਸਰਬਗਿ ਅਪਾਰਾ ॥
ਹੇ ਅਚੁਤ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਤੁਯੇ) ਗੁਣਗੰ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਔਰੁ ਸੋਭ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੁਰਨ ਭੂ (ਬਹੁਲੰ) ਬਹੁਲਤਾ ਕਰਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈਂ ਵਾ ਬਹੁਤ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਹੇ (ਗੰਭੀਰੰ) ਅਥਾਹ ਰੂਪ ਸਰਬ ਤੇ ਉਚਾ ਸਰਬਗੰ ਅੰ (ਅਪਾਰਾ) ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ॥

ਭ੍ਰਿਤਿਆ ਪ੍ਰਿਯੰ ਬਿਸ੍ਵਾਮਚਰਣੰ ॥

ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ (ਪ੍ਰਿਯੰ) ਪਿਆਰਾ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੋਂ ਆਪਨੇ ਚਰਨੇ ਮੈਂ ਬਿਸਰਾਮੁ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅਨਾਥ ਨਾਥੇ ਨਾਨਕ ਸਰਣੀ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਤਾਤੇ ਹਮਨੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਰਖਯਕਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮ੍ਰਿਗੀ ਪੇਖਤ ਬਧਿਕ ਪ੍ਰਹਾਰੇਲ ਲਖੁ ਆਵਧ ॥

ਜੇਸੇ ਏਕ ਮ੍ਰਿਗੀ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਮਾਰਨੇ ਵਸਤੇ ਬਧਕ ਨੇ(ਲਖੁ)ਨਿਸਾਨਾ ਕਰਕੇ ਵਾ(ਲਖੁ)ਬਹੁਤੇਸਸਤਰੋਂ ਕਾ ਪਰਹਾਰ ਕੀਆ
ਏਕ ਤਰਫ ਜੋ ਬਨ ਕੋ ਅਗਨੀ ਲਗਾਈ ਐ ਏਕ ਤਰਫ ਜੋ ਕੂਕਰ ਛੋਡਿਆ ਐ ਏਕ ਤਰਫ ਵਾਹੀਲਗਾਈ ਐ ਏਕ ਤਰਫ
ਬੰਦੂਕ ਲੇਕਰ ਆਪ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ ਓਹ ਗੋਲੀ ਕੂਕਰ ਕੋ ਲਗੀ ਮ੍ਰਿਤ ਹੁਆ ਐ ਪਵਨ ਜੋ ਅਗਨੀ ਨੇ ਉਡਾ ਕਰ ਜਾਲੀਕੋ
ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਬਧਕ ਕੋ ਸਰਪ ਨੇ ਕਾਟਾ ਵਹੁ ਮਰਾ ਐਸੇ ਤਿਸਕੀ ਰਖਯਾ ਭਈ ॥

ਅਹੇ ਜਸ੍ਰਿਖੇਲ ਗੋਪਾਲਹ ਨਾਨਕ ਰੋਮ ਨ ਛੇਵਿਤੇ ॥ ੬ ॥

ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਜਿਸਕੀ ਰਖਾ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਆਪ ਗੋਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਕੌਨ ਮਾਰ
ਸਕਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦੇਖੇਸੇ ਸਸਤ੍ਰ ਤਿਸਕਾ ਏਕ ਰੋਮ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਛੇਵਤੇ ਭਏਹੈ ਯਥਾ “ਜਿਸੁ ਰਾਖੇ ਤਿਸੁ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰੈ”
ਐ ਦੇਖੋ ਜਿਸਕੋ ਕਰਤਾਰ ਮਾਰੈ ਤਿਸਕਾਕੋਈ ਰਖਯਕ ਨਹੀਂ ॥ ੬ ॥ ਅਬ ਐਸੇ ਜਨਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਬਹੁ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਬਲਵੰਤ ਕਾਰੀ ਸੇਵਿਤ ਸੂਰਾ ਚਤੁਰ ਦਿਸਹ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕੋ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਪਰਮ ਬਲਵੰਤ ਭੀ ਹੋਵੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਆਗਾਯਾਕਾਰੀ ਸੂਰਮੇਂ ਚਾਰੇ ਦਿਸਾ ਮੇਂ
ਖੜੇ ਹੋਕਰ ਸੇਵਨ ਕਰੇ ਅਰਥਾਤ ਪਹਿਰਾ ਦੇਕੇ ਰਾਖੀ ਕਰੇਂ ॥

ਬਿਖਮ ਬਾਨ ਬਸੰਤ ਉਦਹ ਨਹ ਸਿਮਰੰਤ ਮਰਣੀ ਕਦਾਂਚਹ ॥

ਔਰ ਬਣੇਐ ਅਸਥਾਨ ਸਰਬ ਤੇ ਉਥੇ ਮੇਂ ਭੀ ਨਿਵਾਸਕਰਤਾਹੋਵੈ ਜਹਾਮ੍ਰਿਤਕਾਰੋਚਕਮਾਤ੍ਰਕਦਾਰਿਤਸਿਮਰਨਨਹੀਂਹੋਵੈ॥
ਹੋਵੰਤਿ ਆਗਿਆ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖਹ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀਟੀ ਸਾਸ ਅਕਰਖਤਿ ॥ ੭ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਤਿਸਕੋ ਮਾਰਨੇ ਕੀ ਆਗਯਾ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਜਨਕੇ ਸਾਸ ਕੀੜੀ
ਖੋਂਹ ਲੇਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਿਸਕੋ ਕਰਤਾਰ ਮਾਰੈ ਤਿਸਕਾ ਕੋਈ ਰਖਯਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈ॥੭॥ ਜੈਸੇ ਰਾਜਾਪ੍ਰੀਛਤਕੋਰਿਖੀ
ਕੇ ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਜੋ ਸਰਪ ਕੇ ਡਸਨੇ ਕਾ ਸਰਾਪ ਹੁਆ ਥਾ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਭੈ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਚੰਗਾ ਜੀ ਕੋ ਪਰਵਾਹ ਮੇਂ ਮੰਦਰ ਰਚਾ
ਜਹਾ ਕੀੜੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਇ ਸਕੇ ਔ ਭੁਰੇ ਪਹਰੇ ਖੜੇ ਕੀਏ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਸਮਾ ਆਇਆ ਤਬ ਫੁਲੇ ਮੇਂ ਮਛਰ ਵਾਕੀੜੀ
ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤਛਕ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਡਸ ਕਰ ਮ੍ਰਿਤ ਕੀਆ ਤਾਤੇ ਜਤਨ ਕਰਨੇ ਜੋ ਕੋਈ ਬਰਤਾਨਹੀਂਜਿਸਕੋਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਰਾਖੇ ਸੇਵੀ ਬਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਹਰ ਲਾਲ ਔਰ ਹਰ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਪੁਛਾ ਇਸ ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਂ ਜੀਵੋ ਕੋ ਕੌਨਕਰਮ
ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦੰ ਰਤੰ ਹਿਤੰ ਮਇਆ ਕੀਰਤੰ ਕਲੀ ਕਰਮ ਕ੍ਰਿਤੁਆ ॥

ਹੋ ਪੰਡਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਸਬਦੰ) ਉਪਦੇਸ ਮੇਂ (ਰਤੰ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀਐ ਦਇਆ ਕਰਨੇ ਮੇਂ ਹਿਤ ਕਰਨਾ ਪੁਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਕਾ (ਕੀਰਤੰ) ਜਸ ਉਚਾਰਨਾਂ ਇਤ ਆਦੀ ਕਰਮ ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ (ਕ੍ਰਿਤੁਆ) ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੈਂ ਐ ਜੋ ਕੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਿਟੈਤਿ ਤਤ੍ਰਾਗਤ ਭਰਮ ਮਹੰ ॥

(ਤਤ੍ਰਾ) ਤਿਸਕੋ ਕਰਨੇ ਤੇ ਭਰਮ ਅਰ ਮੋਹ ਪੁਨਾ ਅਗਤੀ ਮਿਟ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਰਮਣੀ ਸਰਬਤ੍ਰ ਥਾਨਿੰ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿਤੁਸੰ ਅਮੋਘ ਦਰਸਨੰ ਬਸੰਤ ਸਾਪ ਰਸਨਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ (ਰਮਣੀ) ਪੂਰਨ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸਕਾ ਦਰਸਨ ਅਮੋਘ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ
ਰਸਨਾ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਦ੍ਰਿਸਟਿਤੁਸੰ) ਦੇਖ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਅੰ ਜਾਪੁ ਜਪਨਾ ॥ ੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਸ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਹਰਨੇ ਵਾਰੇ ਹਰੀ(ਪ੍ਰਿਯੰ) ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਕੋ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮਕਾਜਾਪਜਪਨਾਕਰਤੇਹੈ ॥੮॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਅਥਿਨਾਸੀ ਰੂਪ ਕਹ ਕਰ ਔਰ ਜਗਤ ਕੋ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਰੂਪ ਉਚਾਰਨਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਘਟੰਤ ਰੂਪੰ ਘਟੰਤ ਦੀਪੰ ਘਟੰਤ ਰਵਿ ਸਸੀਅਰ ਨਖਿਤ੍ਰ ਗਗਨੰ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਰੂਪ ਭੀ ਨਿਤੋਪਤੀ ਘਟਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਹੈ ਐ ਸਾਤ ਦੀਪ ਭੀ (ਘਟੰਤ) ਪ੍ਰਣਾਮ ਹੋ ਜਾਤੇਹੈ ਔਰ
(ਰਵਿ) ਸੂਰਜ ਐ (ਸਸੀਅਰ) ਚੰਦਰਮਾ (ਨਖਿਤ੍ਰ) ਤਾਰੇ (ਗਗਨੰ) ਅਕਾਸ ਭੀ ਘਟਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਘਟੰਤ ਬਸੁਧਾ ਗਿਰਿ ਤਰ ਸਿਖੰਡਿ ॥

ਪੁਨਾ (ਬਸੁਧਾ)ਪਰਤੀ (ਗਿਰਿ) ਪਰਬਤ (ਤਰ)ਬ੍ਰਿਛ ਆਦੀ ਨਵਖੰਡ(ਸਿ)ਸੰਯੁਗਤਿ ਘਟਤੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਣਾਮਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਘਟੰਤ ਲਲਨਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਹੀਤੰ ॥

ਪੁਨਾ (ਲਲਨਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਐ (ਜੁਤ) ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਵਾ ਆਈ ਸਨਥੀਓਂ ਕਾ (ਹਿਤ) ਪ੍ਰੇਮ ਭ੍ਰਿਧਾਪਨ ਵਾ ਸ੍ਰਿਤ ਸਮੇਂ ਵਾ ਅਪਦਾ ਮੈਂ ਘਟਦਾ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ॥

ਘਟੰਤ ਕਨਿਕ ਮਾਨਿਕ ਮਾਇਆ ਸੂਰ੍ਧ ॥

(ਕਨਿਕ) ਸੂਰਨ ਐ (ਮਾਨਿਕ) ਭੁਨੀਆਂ ਮੈਂ ਜੋ ਦਫਾ ਨਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਾਣਕ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ (ਮਾਇਆ) ਛਲ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਘਟਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਘਟੰਤ ਕੇਵਲ ਗੋਪਾਲ ਅਭੁਤ ॥ ਅਸਥਿਰ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਜਨ ॥ ੯ ॥

ਏਕ ਗੋਪਾਲ ਅਭੁਤ ਜੋ (ਕੇਵਲ) ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਕਦੀ ਘਟਤਾ ਨਹੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਸਰੂਪਹੋਤੇ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਭੀ ਸਦਾ ਇਸ਼ਥਿਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਮਾਧਵ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਇਹੁ ਧਰਮ ਕੇ ਲਖਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਧਿਲੰਬ ਧਰਮ ਕਲੰਬ ਪਾਪ ॥

ਧਰਮ ਕਰਨੇ ਮੈਂ (ਧਿਲੰਬ) ਦੇਫੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐ ਪਾਪ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਦੇਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦ੍ਰਿੜਤ ਨਾਮ ਤਜੰਤ ਲੋਭ ॥ ਸਰਾਨਿ ਸੰਤਿ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਮ ॥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਧਰਮ ਲਾਭ ॥

ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਰ ਲੋਭ ਕਾ ਤਿਆਗਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਹਦ ਦੇਖਤ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਤ ਆਦੀ ਧਰਮ ਕੇ ਲਖਣ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਾਧਵ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਤੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥

ਮ੍ਰਿਤੁ ਸੇਧ ਅਲਪ ਬੁਧਿ ਚਚੰਤ ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ ਸਾਧ ॥ ਜੈਬਨ ਬਹਿਰੂਮ ਕਨਿਕ

ਫੁੰਡਲਹ ॥ ਬਚਿਤੁ ਮੰਦਿਰ ਸੋਭਿਤ ਬਸਤ੍ਰ ਇੰਤ੍ਰਿਤ ਮਾਇਆ ਬਾਪਤਿ ॥

(ਮ੍ਰਿਤ) ਕਰਕੇ ਮੋਹਤ ਹੁਆ (ਅਲਪ) ਤੁਛ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਜੀਵ (ਬਨਿਤਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਇਕੋਂ ਕੇ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸੋਂ ਮੈਂ (ਸਾਧ) ਸਹਿਤ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਰੂਹ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੈਬਨ ਅਵਸਥਾ ਐਰ (ਬਹਿਰੂਮ) ਬਲ ਅਰ ਸੂਰਨ ਕੇ ਤੁੰਗਲ ਐ ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਨਾਨਾ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਸੰਦਰ ਐ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਅਤੰਤ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਬਿਆਪਤ ਹੋਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਈ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹੇ ਅਭੁਤ ਸਰਾਨਿ ਸੰਤ ਨਾਨਕ ਭੋ ਭਗਵਾਨ ਏਨਮਹ ॥ ੧੧ ॥

ਤਹਿ ਹੇ ਅਭੁਤ (ਸਰਾਨਿ ਸੰਤ) ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੁਛਕੇ ਮੇਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਜੀਵ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਵਾ ਆਪ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਮਾਯਾ ਤੇ ਰਖਤਾ ਕਰੇ ॥ ੧੧ ॥ 'ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਦੁੰਦੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ' ॥

ਜਨਮੰਤ ਮਰਣੰਤ ਹਰਖੰਤ ਸੇਰੀ ਭੋਰੰਤ ਰੋਗੰ ॥ ਉਚੰਤ ਨੀਚ ਨਾਨਾ ਸੁਖੰ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਜਨਮਣਾ ਹੈ ਤਉ ਸਾਧ ਮਰਨਾ ਹੀ ਹੈ ਐਰ ਹਰਖ ਹੈ ਤੋ ਸੈਕ ਭੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭੋਗ ਹੈ ਤੋ ਪੀੜੇ ਰੋਗ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਉਚ ਹੈ ਤੋ ਨੀਚ ਭੀ ਹੈ (ਨਾਨਾ) ਭੋਟਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋ ਸੋ (ਸੁਖ) ਬੜਾ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਜੰਤ ਮਾਨੰ ਅਭਿਮਾਨੰਤ ਹੀਨੰ ॥

ਜਬ ਰਾਜ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹੀਨ ਭੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐ ਮਾਨ ਹੋਨੇ ਸੇ (ਅਭਿਮਾਨੰ) ਵਥੀ ਅਪਮਾਨ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਮਾਰਗੀ ਵਰਤੰਤਿ ਬਿਨਾਸਨੰ ॥

ਤਹਿ ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਵਰਤਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਅੰਤ ਕੇ ਨਾਸ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਸਾਧ ਸੰਗੰਤ ਅਸਥਿਰ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨਾਸਨੰ ॥ ੧੨ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅਸਥਿਰ ਹੈ ਜੋ ਐਸੇ ਸੰਤ ਹੀ ਅਥਿਨਾਜੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਜਨ ਕਾ (ਅਸਨੰ) ਭੋਜਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਕਿਰਪੰਤ ਹਰੀਅੰ ਮਤਿ ਭਤੁ ਗਿਆਨੰ ॥ ਬਿਗਸੀਧਿ ਬੁਧ ਕੁਲ ਕਾਨੰ ॥

ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਪਰ ਹਰੀ ਕੀ (ਕਿਰਪੰਤ) ਭ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਇਸਕੀ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀਮੈਂ (ਭਤੁ) ਯਥਾਰਥ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਕੁਲ ਕਾਨੰ) ਕਲਾਨ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਬੁਧੀ (ਬਿਗਸੀਧਿ) ਖਿਜ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਬਸਿੰਤ ਰਿਖਿਅੰ ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੰ ॥

ਐ (ਮਾਨੰ) ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਤਿਆਗਿ ਦੇਤਾ ਹੈ (ਰਿਖਿਅੰ) ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਵਸ ਹੋ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਸੀਤਲੰਤ ਰਿਦਯੰ ਦ੍ਰਿੜ ਸੰਤ ਗਿਆਨੰ ॥

ਸਿੱਤੋਂ ਜੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸਕਾ ਰਿਦਾ ਸੀਤਲੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਰਹਿਤ ਜਨਮ ਹਰਿ ਦਰਸ ਲੀਨਾ ॥

ਪੁਨਾ ਹਰੀ (ਦਰਸ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੁਆ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਜਿਤ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਬੀਨਾ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ (ਬੀਨਾ) ਬਾਜਾ ਬਜਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਕਹਿਤ ਬੇਦਾ ਗੁਣਿਤ ਗੁਨੀਆ ਸੁਨਿਤ ਬਾਲਾ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ॥

(ਗੁਨੀਆ) ਗੁਨਵਾਨ (ਗੁਣਿਤ) ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਬੇਦੋਂ ਕੇ ਬਹੁਤ ਬਿਧੋਂ ਕਰ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ (ਬਾਲਾ) ਜਗਜਾਸੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦ੍ਰਿੜਤ ਸੁ ਬਿਦਿਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਜਾਇਤ ਨਾਨਕ ਵੈਨਹਾਰ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕ ਹਮ ਮਾਗਤੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕੇ ਦੇਨਹਾਰਾ ਦਾਤਾਰ ਦੇਕ ਗੋਪਾਲ ਔ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੧੩ ॥ ਚਿੰਤਾ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਹੋਤ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਚਿੰਤਾ ਮਾਤ ਪਿਤ ਭ੍ਰਾਤਹ ਨਹ ਚਿੰਤਾ ਕਛੁ ਲੋਕਕਹ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਤੀ ਔਰ ਨ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਛੁ ਕਰਨੀ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਨਹ ਚਿੰਤਾ ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤਹ ਪਰਵਿਰਤਿ ਮਾਇਆ ਸਨਬੰਧਨਹ ॥

ਔਰ ਇਸੇਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਭੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ ਸਬੰਧੀਓਂ ਕੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਬੰਧ ਸੇ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹੁ ਮਾਇਆ ਕਰ ਜੋ ਸਬੰਧੀ ਪੁਰਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਬਿਪਤਾ ਪੈ ਜਾਵੀ ਹੈ ਤਬ ਕੋਈ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਪੁਛਤਾ ॥

ਦਇਆਲ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖਹ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਜੀਅ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕਹ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਪਰ ਦਇਆਲ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾਕਰਤਾਹੀ ॥

ਐਸੇ ਜਾਣ ਕਰ ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ॥ ੧੫ ॥

ਅਨਿਤੁ ਵਿਤੋ ਅਨਿਤੁ ਚਿਤੋ ਅਨਿਤੁ ਆਸਾ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੁ (ਵਿਤੋ) ਧਨ ਭੀ (ਅਨਿਤੁ) ਝੂਠਾ ਹੈ ਔ ਚਿਤ ਭੀ ਅਨਿਤ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਏਕ ਰਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬਹੁਤ ਵਿਧੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਭੀ ਅਨਿਤ ਹੈ ॥

ਅਨਿਤੁ ਹੋਤੋ ਅਹੰਬੰਦੋ ਭਰਮ ਮਾਇਆ ਮਲਨੰ ਬਿਕਾਰੀ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਵਾ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਮੈਂ (ਅਨਿਤੁ) ਝੂਠਾ (ਹੋਤੋ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹੋਕਾਰ ਕਾ ਬੰਧਾ ਹੁਆ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਜੰਨਜ ਮਲਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਫਿਰੀਤਿ ਜੋਨਿ ਅਨੇਕ ਜਨਰਾਗਨਿ ਨਹ ਸਿਮਰੀਤ ਮਲੀਨ ਬੁਧੰ ॥

ਤਿਸੀਤੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਕੀ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਜਲਤਾ ਹੈ ਔ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਲੀਨ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਜੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕਬੀ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਤ ਮਇਆ ਨਾਨਕ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਸਾਧ ਸੰਗਮਹ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜਬ ਤੂੰ ਇਸ ਜੀਵ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਾਪੀ ਕੇ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀਭੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧੬ ॥ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਲਯਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਰੀਤ ਗਿਰਿ ਪਤਿਤ ਪਾਤਾਲੰ ਜਲੰਤ ਦੇ ਦੀਪੁ ਬੈਸ੍ਰਾਂਤਰਹ ॥

ਕੋਈ (ਗਿਰਿ) ਪਰਬਤ ਸੇ (ਗਿਰੀਤਿ) ਗਿਰ ਕਰ (ਪਾਤਾਲੰ) ਨੀਚੇ ਅਮਖਾਨ ਮੈਂ ਜਾਇ (ਪਤਿਤ) ਪੜੇ ਤਿਸ ਕਰ ਭੀ ਐਸਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਦੇਹ ਕੇ (ਦੇ ਦੀਪੁ) ਜਗਤੋਂ ਵੈਸਿਤਰ ਅਰਥਾਤ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਪਾਇਕੇ ਜਲਾਇ ਦੇਵੇ ਵਹੁ ਦੁਖ ਭੀ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਬਹਿਤਿ ਅਗਾਧ ਤੋਧੀ ਤਰੰਗੀ ਦੁਖੰਤ ਗੁਹ ਚਿੰਤਾ ਜਨਮੰਤ ਮਰਣਹ ॥

ਪੁਨਾ ਅਗਾਧ (ਤੋਧੀ) ਜਲ ਕੀ (ਤਰੰਗੀ) ਲਹਿਰੀ ਮੈਂ (ਬਹਿਤਿ) ਵਹੇ ਜਾਨੇ ਸੇ ਭੀ ਐਸਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਦੁਖ ਘਰ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਦੁਖ ਤੋਂ ਅਲਪ ਕਾਲ ਮੈਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਚਿੰਤਾ ਕਾ ਫਲ ਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਦਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਸਾਧਨੰ ਨ ਸਿਧਤੇ ਨਾਨਕ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਇਸ ਘਰ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਰੂਪ ਸਿਧੀ ਕੋ ਅਨੇਕ ਸਾਧਨੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰ ਭੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਸਥੰਭਿ ਅਸਥੰਭਿ ਅਸਥੰਭਿ ਸਬਦ ਸਾਧ ਸੁਜਨਹ ॥ ੧੭ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਇਨ ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਬਚਾਵਨੇ ਹਾਰਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸੰਤ ਜਨੇ ਸੁਜਨੇ ਕਾ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਹੀ (ਅਸਥੰਭਿ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥
ਵਿਸਰਾਤ ਏਕਰ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘੋਰ ਦੁਖੰ ਅਨਿਕ ਹਤੰ ਜਨਮ ਦਾਰਿਦ੍ਰੰ ਮਹਾ ਬਿਖਾਦੰ ॥

(ਘੋਰ)ਭਇਆਨਕ ਦੁਖ ਭੀ ਲਗੇ ਹੁਏ ਹੋਵੈ ਅੰ ਅਨੇਕ ਹਤਿਆ ਭੀ ਕਰੀ ਹੋਇ ਜਨਮੋਂ ਕਾ ਦਰਿਦ੍ਰੀ ਪੁਨਾਮਹਾ (ਬਿਖਾਦੰ) ਸੋਕ ਕਰਕੇ ਆਰਤਿ ਭੀ ਹੋਵੈ ॥

ਮਿਟੰਤ ਸਗਲ ਸਿਮਟੰਤ ਹਰਿਨਾਮ ਨਾਨਕ ਜੈਸੇ ਪਾਵਕ ਕਾਸਟ ਭਸਮ ਕਰੇਤਿ ॥ ੧੮ ॥
ਏਕ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਵਹੁ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਪ ਅੰ ਦੁਖ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਕੈਸੇ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ? ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਬਹੁਤੇ ਕਾਸਟ ਕੋ ਅਲਪ ਹੀ ਅਗਨੀ ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਅੰਧਕਾਰ ਸਿਮਰਤ ਪ੍ਰਕਾਸੰ ਗੁਣ ਰਮੰਤ ਅਘ ਖੰਡਨਹ ॥

ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧਕਾਰ ਸੰਯੁਗਤ ਜੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਹ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਿਦ ਬਸੰਤਿ ਭੈ ਭੀਤ ਦੂਤਹ ਕਰਮ ਕਰਤ ਮਹਾ ਨਿਰਮਲਹ ॥

ਪੁਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਰਿਦੇ ਮੈਨਿਵਾਸ ਹੋਣੇ ਤੇ ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ ਭੀ ਤਿਸ ਜਨ ਸੇ ਭੈ ਸੰਯੁਗਤਿ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿਵਹੁ ਮਹਾ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਰਹੰਤ ਸੋਤਾ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਅਮੋਘ ਦਰਸਨਹ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀਕੇ ਜਸਕਾ ਸਰੋਤਾ ਹੋਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਜਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਅਮੋਘ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਤਿਸਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਜੀਵੇ ਕੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਸਰਣਿ ਜੋਗੰ ਸੰਤ ਪ੍ਰਿਅ ਨਾਨਕ ਸੋ ਭਗਵਾਨ ਖੇਮੰ ਕਰੇਤਿ ॥ ੧੯ ॥

ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਸਰਣ ਦੇਣ ਯੋਗਤ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਐਹ ਜਿਸਕੇ ਪਿਆਨ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਪੀਛੇ ਕਰਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੀ (ਖੇਮੰ) ਰਖਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥ ਜਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪਾਛੰ ਕਰੇਤਿ ਅਗੁਣੀਵਹ ਨਿਰਾਸੰ ਆਸ ਪੂਰਨਹ ॥ ਨਿਰੋਪਨ ਭਯੰ ਧਨਵੰਤਹ

ਰੋਗੀਅੰ ਰੋਗ ਖੰਡਨਹ ॥ ਭਗਤੰ ਭਗਤਿ ਦਾਨੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ ਦਾਤਾਰਹ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਿੰ ਨ ਲਭੁਤੇ ॥ ੨੦ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਪੀਛੇ ਤੇ ਆਗੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅੰ ਨਿਰਾਸੋਂ ਕੀ ਆਸ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਿਰੋਪਨ ਧਨਵੰਤ (ਭਯੰ) ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਰੋਗੀਓਂ ਕਾ ਰੋਗ ਖੰਡਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਭਗਤਿ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਦਾਤ ਕਰੀ ਸੰਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ ਦਾਤਾ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਗੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਪੁਰਖ (ਕਿੰ) ਕਿਆ ਨਹੀ ਲਭਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੦ ॥

ਅਧਰੰ ਧਰੰ ਧਾਰਣਹ ਨਿਰਪਨੰ ਧਨ ਨਾਮ ਨਰਹਰਹ ॥

(ਅਧਰੰ) ਨਿਆਸਰਓਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਕੇ (ਧਰੰ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅੰ ਜੋ ਨਿਰੋਪਨ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਧਨ ਨਰਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਕਿੰਚਨੋਂ ਕਾ ਹਰੀ ਧਨ ਹੈ ॥

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦਹ ਬਲ ਹੀਨ ਬਲ ਕੇਸਵਹ ॥

ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ਅੰ ਬਲ ਸੇ ਹੀਨ ਨਿਰਬਲੋਂ ਕਾ ਬਲ ਰੂਪ ਕੇਸਵ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਭੂਤ ਦਾਯਾਲ ਅਚੁਤ ਦੀਨ ਬਾਂਧਵ ਦਾਮੋਦਰਹ ॥

ਪੁਨਾ ਸੋ ਅਚੁਤ ਸਰਬ (ਭੂਤ) ਜੀਵੇ ਪਰ ਦਾਯਾਲੂ ਹੈ ਅੰ ਦੀਨੋਂ ਕਾ (ਬਾਂਧਵ) ਸਬੰਧੀ ਅਰਥਾਤ ਰਖਯਕ ਦਮੋਦਰ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮਾਤਾ ਜਸੋਧਾ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਉਦਰ ਰਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਉਖਲਸੇ ਥਾਯਾ ਤਬ ਸੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਦਮੋਦਰ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਐਸੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ॥

ਸਰਬਗੁ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨਹ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਕਰਣਾਮਯਹ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਸਰਬਗੁ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸੋਈ ਭਗਤੋਂ ਕਾ (ਵਛਲ) ਪਿਆਰਾ ਕਿਰਪਾਕਾ ਸਰੂਪਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਸੰਤ ਬਾਸੁ ਦੇਵਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥

ਜੋ ਵਾਸਦੇਵ ਘਟੇ ਘਟੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜੋ ਐਸਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ॥

ਜਾਚੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਸਾਦੰ ਨਹ ਬਿਸਰੰਤਿ ਨਹ ਬਿਸਰੰਤਿ ਨਾਰਾਇਣਹ ॥ ੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕੀ (ਪ੍ਰਸਾਦੀ) ਕਿਰਪਾ ਕੋ ਮੈਂ ਜਾਚਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਸੋ ਨਾਰਾਇਣ ਮੁਖ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਕਬੀ ਵੀਸਰੇ ਨਹੀਂ ॥ ੨੧ ॥ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਨਹ ਸਮਰਥੰ ਨਹ ਸੇਵਕੰ ਨਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਰਮ ਪੁਰਖੋਤਮੰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਹੇ ਪੁਰਖੋਤਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਮਰਥਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਸੇਵਕੀ ਭਾਵ ਹੈ ਐ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭੀ ਮੁਖ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਿਮਰਤੇ ਨਾਮੰ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰੰ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਸਰਬ ਦੇ (ਗੁਰੇ) ਬਛੇ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਹਮ ਸਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਭਰਣ ਪੋਖਣ ਕਰੰਤ ਜੀਅ ਬਿਸ੍ਰਮ ਛਾਦਨ ਦੇਵੰਤ ਦਾਨੰ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਪ੍ਰਬਲੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਦਰ ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ ਕੋ ਰਸੋਂ ਸੋ ਭਰ ਕਰ (ਪੋਖਣ) ਪੁਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਅਸਥਾਨ ਐ ਪਲਘ ਆਈ ਐ ਪਹਿਰਨੇ ਕੋ (ਛਾਦਨ) ਬਸਤਰ ਆਈ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰਿਸੰਤ ਰਤਨ ਜਨਮ ਚਤੁਰ ਚੇਤਨਹ ॥

ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਜੋ ਉਤਮ (ਚੇਤਨ) ਅਮੋਲਕ ਮਾਨਸ ਜਨਮ (ਸ੍ਰਿਸੰਤ) ਰਚ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ (ਚੇਤਨਹ) ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਪਰਮ ਚਤੁਰ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਨਿਜ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੀ ਸਿਧੀ ਔਰ ਚੇਤਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭੀ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਔਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਇਸੀ ਜਨਮ ਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਵਰਤੰਤਿ ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਸਾਦਹ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਤਿਸ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਪ੍ਰਸਾਦਹ) ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਸੁਖ ਮੈਂ ਵਰਤਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰੰਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ਅਨਿਤ੍ਰੁ ਰਚਨਾ ਨਿਰਮੋਹਤੇ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਸ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਮੈਂ ਜੋ ਸਰਬ ਕੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਿਮਰ ਕੀ ਅਨਿਤ ਰੂਪ ਰਚਨਾ ਤੇ ਨਿਰਮੋਹ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਸੰਸਾਰੀ ਮੋਹਿ ਕੇਤਿ ਆਗਕਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨੩ ॥ ਤਿਨ ਪੰਛਤੋਂ ਨੇ ਰਾਸਿਓਂ ਕੀ ਗਤੀ ਪੂਛੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਾਨੰ ਪਰਾ ਪੂਰਬੇਣ ਭੁੰਢਿਤੇ ਮਹੀਪਤੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪੂਰਬ ਜਨਮਾਤੋਂ ਕੋ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ਹੋਇਆ ਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਸੁਖ ਭੋਗ (ਮਹੀ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੋ ਪਤੀ ਹੋਕਰ ਰਾਜੇ (ਭੁੰਢਿਤੇ) ਭੋਗਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਪਰੀਤ ਬੁਧੰ ਮਾਰਤ ਲੋਕਹ ਨਾਨਕ ਚਿਰੰਕਾਲ ਦੁਖ ਭੋਗਤੇ ॥ ੨੪ ॥

ਪਰੇਤੁ ਤਿਨ ਭੋਗੋਂ ਕਰ ਜਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਇਸ (ਮਾਰਤ) ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੈਂ ਵਿਪਰੀਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਪਰਜਾ ਕੋ ਦੁਖ ਦੇਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਲਕ ਮੇਜਾਇ ਕਰ ਤਿਨ ਪਾਪਕਾ ਫਲ ਚਿਰੰਕਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਰਕਾਦੀ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੪ ॥

ਬ੍ਰਿਥਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹੰ ਗੋਬਿੰਦਹ ਜਸੰ ਸਿਮਰਣ ਰਿਦੰਤਰਹ ॥

ਜੋ ਰਾਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਵਿਅਰਥ ਅਰਥਾਤ ਖਾਲੀ ਹੈਂ ਐ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਜਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਅੰਤਰ ਭੇਦ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਅਰੋਗੰ ਮਹਾ ਰੋਗੰ ਬਿਸਿਮ੍ਰਿਤੇ ਕਰਣਾਮਯਹ ॥ ੨੫ ॥

ਜੇਕਰ ਵਹੁ ਅਰੋਗਾ ਭੀ ਹੈ ਤੇ ਡੀ ਮਹਾ ਰੋਗੀ ਜਾਣੇ ਕਿਉਂ ਕਿ ਕਰਣਾ ਸਰੂਪ ਤਿਨਕੇ ਵਿਸਿਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਮਾਨਸੀ ਤਪਤ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਸਦਾ ਤਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ਦੁਤੀਅਰਥ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤ੍ਰ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੈ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ (ਬ੍ਰਿਥਾ) ਪੀੜਾ ਮੈਂ ਭੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਦੁਦੀਪੀ ਸਰੀਰ ਕਰ ਮਹਾ ਰੋਗੀ ਭੀ ਹੋਵੇ ਤਦਪਿ ਆਪ ਕੋ ਅਰੋਗ ਹੀ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਆਤਮਾ ਕੋ ਅਸੰਗ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸਦਾ ਵਿਸਿਸ ਕਰਕੇ ਵਰਣਾ ਸਰੂਪ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੫ ॥

ਓਮਣੇ ਕੇਵਲ ਕੀਰਤਨ ਸੁ ਧਰਮ ਦੇਹ ਧਾਰਣਹ ॥

(ਕੇਵਲ) ਸੁਧ ਅਵਤੀ ਪ੍ਰਸੰਸ਼ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਜੋ(ਰਮਣੀ) ਕਥਨ ਕਰਣਾ ਐ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਏਹੀ ਸ੍ਰੋਤ ਧਰਮ ਮਨੁਸ਼ ਦੇਹਿ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਰਾਇਣ ਨਾਨਕ ਪੀਵਤੋ ਸੰਤ ਨ ਤ੍ਰਿਪੁਤੇ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨ ਐਸੇ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਦਾ ਹੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥

ਸਹਲ ਸੀਲ ਸੰਤੋ ਸਮ ਮਿਤ੍ਰਸੁ ਦੁਰਜਨਹ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੁਭਾਵ (ਸਹਣ ਸੀਲ) ਤੁਹਾਕੋਂ ਕੇ ਸਹਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭੋਜਨ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰੇਲ ਨਿੰਦਕ ਆਵਧ ਹੋਇ ਉਪਤਿਸਦਤੇ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਿਤ੍ਰ ਤੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕਾ ਭੋਜਨ ਲੇਕਰ ਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ (ਉਪ) ਪਾਸ (ਤਿਸਦਤੇ) ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿੰਦਕ ਦੁਰਜਨ ਤਿਨਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੇ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ (ਆਵਧ) ਬਸਤ੍ਰ ਲੇਕਰ ਸਮੀਪ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ (ਸ) ਉਹ ਮਿਤ੍ਰ ਔਰ ਵਹੁ ਸਤ੍ਰ ਸਹਣ ਸੁਭਾਵ ਹੋਣੇ ਤੋ ਦੋਨੋਂ ਸਮਾਨ ਹੈਂ ॥ ੨੭ ॥

ਤਿਰਸਕਾਰ ਨਹ ਭਵੰਤਿ ਨਹ ਭਵੰਤਿ ਮਾਨ ਭੰਗਨਹ ॥

ਤਿਨੋਂ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ (ਤਿਰਸਕਾਰ) ਨਿਰਾਦਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਾਨ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰਥਾਤ ਤਹਾ ਭੀ ਆਦਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਭਾ ਹੀਨ ਨਹ ਭਵੰਤਿ ਨਹ ਪੋਹੰਤਿ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖਨਹ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਜਾਵੇ ਤੋ ਭੀ ਵਹੁ ਸੋਭਾ ਤੇ ਹੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਦੁਖ (ਪੋਹੰਤਿ) ਸਪਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਜਪੰਤਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਹ ਨਾਨਕ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੁਖ ਥਾਸਨਹ ॥ ੨੮ ॥

ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈਂ ॥ ੨੮ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੈਨਾ ਸਾਧ ਸਮੂਹ ਸੂਰ ਅਜਿਤੋ ਸੰਨਾਹੰ ਤਨਿ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾਹ ॥

(ਸਾਧ) ਦੇਵੀ ਸੰਪਤੀ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਅਜੀਤ ਸੂਰਮਿਓਂ ਕੀ ਸੈਨਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜੋ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਏਹੀ (ਸੰਨਾਹੰ) ਜਿੱਥੇ ਹੈ ॥

ਆਵਧਹ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣੋ ਓਟ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਚਰਮਣਹ ॥

ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ (ਰਮਣੀ) ਕਥਨ ਐ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨਾ ਇਹੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਆਵਧਹ) ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸਤ੍ਰਓਂ ਤੇ ਬਚਾਓ ਹੇਤ ਗੁਰੋਂ ਕੇ(ਸਬਦ)ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ (ਚਰਮਣਹ) ਵਾਲਕਾ(ਓਟ)ਆਸਰਾਕੀਆ ਹੈ ॥

ਆਰੂੜਤੇ ਅਸੁ ਰਥ ਨਾਗਹ ਬੁਝੰਤੇ ਪ੍ਰਭ ਮਾਰਗਹ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕੋ (ਬੁਝੰਤੇ) ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਏਹੀ (ਅਸੁ) ਘੋੜੇ ਔਰ ਰਥੋਂ ਪੁਨਾ (ਨਾਗਹ) ਹਾਥੀਓਂ ਪਰ (ਆਰੂੜਤੇ) ਚੜਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਸਰਵਣ ਰੂਪੀ ਘੋੜਾ ਔ ਮਨਨ ਰਥ ਨਿਪਿਆਸਨ ਹਸਤੀ ਇਨੋਂ ਪਰ ਅਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸ ਮਾਰਗ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਤੁਝੰਤੇ)ਸਮਝਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਖਿਆਤਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਚਰਤੇ ਨਿਰਭੰ ਸਤ੍ਰ ਸੈਨਾ ਧਾਯੰਤੇ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਸੰਤ ਜਨ ਸੂਰਮੇ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਸਤ੍ਰ ਕੀ ਆਸਰੀ ਸੰਪਤੀਓਂ ਮੈਂ ਨਿਰਭੰ ਹੋਕਰ ਵਿਚਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਕੀਰਤਨ (ਧਾਯੰਤੇ) ਧਾਵਾ ਕਰਤੇ ਅਰਥਾਤ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤਤੇ ਬਿਸੁ ਸੰਸਾਰਹ ਨਾਨਕ ਵਸੰ ਕਰੋਤਿ ਪੰਥ ਤਸੰਕਰਹ ॥ ੨੯ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਜੀਤ ਲੇਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਕਾਮ ਰੂਪ ਆਦੀ ਪਾਥੋ(ਤਸੰਕਰਹ) ਰੋਹੋਂ ਕੇ ਅਪਨੇ ਵਸ ਅਰਥਾਤ ਆਪੀਨ (ਕਰੋਤਿ) ਕਰਿ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੯ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗੰਧਰਬ ਨਗਰੰ ਦੁਮ ਛਾਯਾ ਰਚਿ ਦੁਰਮਤਿਹ ॥

ਜੇਸੇ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੂਥਲ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਕੀ ਕਿਰਣੋਂ ਕੇ ਲਾਗਣੇਤੇ ਮ੍ਰਿਗ ਕੇ ਭਰਾਤੀ ਕਰ ਜਲ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ ਤਿਸ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਜਲ ਝੂਠਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੇਸੇ ਅਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਗੰਧਰਬ ਨਗਰੀ ਭਰਾਤੀ ਸੇ ਭਾਸਤੀ ਹੈ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਅਸੰਤ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੇਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਛਾਯਾ ਕੇ ਸਥਿਰ ਜਾਨ ਕਰ (ਰਚਿ ਦੁਰਮਤਿਹ) ਥੋਟੀ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਤਿਸ ਮੈਂ

ਰਚ ਜਾਵੇ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਭਾਵ ਏਹਿ ਕਿ ਦੁਰਮਤੀ ਜੀਵ ਇਨ ਅਸੰਤ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਐਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤਤਹ ਕੁਟੰਬ ਮੱਧ ਮਿਥਾ ਸਿਮਰਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮਹ ॥ ੩੦ ॥

ਤੈਸੇ ਇਹ ਜਿਸ ਕੁਟੰਬ ਕਾ ਮੱਧਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬੂਠਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਸੰਤ ਜਨ(ਮਿਥਾ) ਬੂਠਾਜਾਨਕਰ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀਤਿਆਗ ਕਰ ਸਦ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩੦ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਚ ਬਿਦਿਆ ਨਿਧਾਨ ਨਿਗਮੰ ਨਚ ਗੁਣਗੁ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ(ਨਿਗਮੰ) ਬੇਦ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਨਿਧਾਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੁਨਾ ਗੁਣਕਾ ਗਿਆਤਾ ਭੀ (ਨਚ) ਨਹੀਂ ਐ ਨਾਮ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਚ ਰਾਗ ਰਤਨ ਕੰਠੰ ਨਹ ਚੰਚਲ ਚਤੁਰ ਚਾਤੁਰਹ ॥

ਐ ਰਾਗ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਭੀ ਮੇਰੇ ਕੰਠ ਮੈਂ(ਨਹ)ਨਹੀਂ ਐ ਸਰੀਰ ਕਰ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਚੰਚਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਬਾਣੀ ਕਰ ਚਤਰ ਨਹੀਂ ਐ ਬੁਧੀ ਕਰ ਭੀ ਚਤਰ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਹੈ ਕਿ ਐਸਾ ਨਿਰਗੁਣਹੂੰ ॥

ਭਾਗ ਉਦਿਮ ਲਬਧੰ ਮਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਾਧਸੰਗਿ ਖਲ ਪੰਡਿਤਹ ॥ ੩੧ ॥

ਪੂਰਬਲੇ ਭਾਗੋਂ ਕੇ ਉਦੇ ਹੋਣੇ ਸੇ ਐ ਉਦਮ ਕਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਾਯਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਪੁੰਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣੇ ਤੇ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਐ ਤਬ ਪੂਰਬੋਕਤ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਹੀਨ(ਖਲ) ਮੁਰਖ ਭੀ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਕੇ ਪੰਡਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਯਾ ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਜਾਤਾਹੈ। ਯਥਾ—“ਜੋ ਪੰਡਤ ਜੋ ਤਿਹਾ ਗੁਣਾ ਕੀ ਪੰਡ ਉਤਾਰੈ” “ਜੋ ਪੰਡਤ ਜੋ ਮਨ ਪਰਬੋਧੈ” ਮੈਂ ਐਸੇ ਵਿਦਯਾ ਆਦੀ ਗੁਣੇ ਤੇ ਹੀਨ ਹੂੰ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਾਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਖਕੋਂ ਦੀਜੀਏ ॥ ੩੧ ॥

ਕੰਠ ਰਮਣੀਯ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਾਲਾ ਹਸਤ ਉਚ ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰਣੀ ॥

ਕੰਠ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪਣਾ ਹੈ ਸੋਢੀ (ਰਮਣੀਯ) ਸੁੰਦਰ ਮਾਲਾ ਹੈ (ਹਸਤਉਚ) ਗੋਮੁਖੀ ਏਹੀ ਧਾਰਣਾ ਕਰੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਪਾਏ ਕਰ ਜਪਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੀਹ ਭਲਿ ਜੋ ਉਤਮ ਸਲੋਕ ਉਪਰਣੰ ਨੈਨ ਨੰਦਨੀ ॥ ੩੨ ॥

ਔਰ ਜਿਹਵਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਉਤਮ (ਸਲੋਕ) ਜਸਕੋਂ (ਭਟਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਅਨੰਦ ਦੇਨ ਵਾਲੀ ਮਾਯਾ ਤੇ (ਉਪਰਣੰ) ਉਧਾਰ ਗੁਆ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥

ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਹੀਣਸੁ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਧ੍ਰਿਗੰਤ ਜਨਮ ਕ੍ਰੁਸਟਲਹ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਮੰਤ੍ਰ) ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਧ੍ਰਿੰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕ੍ਰਿਸਟ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਕੇ ਜਨਮ ਕੋ ਨ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਕੂਕਰਹ ਸੂਕਰਹ ਗਰਧਭਹ ਕਾਕਹ ਸਰਪਪਨਹ ਤੁਲਿ ਖਲਹ ॥ ੩੩ ॥

ਓਹ ਮੁਰਖ ਪੁਸ਼ਟ ਕੂਕਰੋਂ ਐ ਸੂਕਰੋਂ ਗਪਿਓ ਪੁਨਾ ਕਾਗੋਂ ਐ ਸਰਪੋਂ ਕੇ ਤੁਲ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਹੀਨ ਜਨ ਸਦਾ ਹੀ ਐਸੀਆ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਤਾ ਰਹੇਗਾ ॥ ਵਾ ਇਨਕੇ ਤੁਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਯੋਂ ਕਿ ਇਨ ਮੈਂ ਏਕ ਏਕ ਗੁਨ ਹੈਂ ਕੂਕਰ ਮੈਂ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਸੂਕਰ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮ ਕੀ ਸਵਾਈ ਗਰਧਪ ਮੈਂ ਜਿਹਵਾ ਕੇ ਰਸ ਕਾ ਤਪਾਗੁ ਹੈ ਕਾਕ ਤੁਲ ਕੇ ਲੋਕੋਂ ਸੇ ਮੈਤ੍ਰੀ ਰਖਤਾਹੈ ਸਰਪ ਅਪਨੇ ਬਡੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਜੋ ਜਹਰਕੇ ਤਪਾਗੁ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਮੈਂ ਇਨਸੇ ਬਿਪਰਨੇ ਗੁਨਹੈ ॥ ੩੩ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਯਮਦੂਤੋਂ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੈਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਚਰਨਾਰਥਿੰਦ ਭਜਨੰ ਰਿਦਯੰ ਨਾਮ ਧਾਰਣਹ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨਾਰਥਿੰਦੋਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕੀਰਤਨੰ ਸਾਧ ਸੰਗਿੰਦ ਨਾਨਕ ਨਹ ਦ੍ਰਿਸਟੀਤਿ ਜਮਦੂਤਨਹ ॥ ੩੪ ॥

ਐ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਬਾਣੀ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਜਨ ਕੋ ਯਮ ਕੇ ਦੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩੪ ॥

ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਪਨੰ ਰੂਪੰ ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਸੂਰਗ ਰਾਜਨਹ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਪਨ ਐ ਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐ ਸੂਰਗ ਕਾ ਰਾਜ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਭੋਜਨੰ ਬਿੰਜਨੰ ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਸੁਭ ਅੰਬਰਹ ॥

(ਬਿੰਜਨੰ) ਮਿਸਟ ਸਲਵਣਾਦੀ ਅਨੇਕ ਰਸੋਂ ਕੇ ਭੋਜਨ ਖਾਣੇ ਭੀ ਦੁਰਲਭ(ਨਚ)ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ(ਸਭ)ਨਿਰਮਲ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪਹਿਰਨਾ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਸੁਤ ਮਿਤ੍ਰ ਕ੍ਰਾਂਤ ਬਾਂਧਵ ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਬਨਿਤਾ ਬਿਲਾਸਹ ॥

ਪੁਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਐ ਮਿਤ੍ਰ ਕ੍ਰਾਂਤ ਆਦੀ ਬਾਧਵੋਂ ਕਾ ਹੋਣਾ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਬਿਲਾਸ ਕਰਨਾ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਚ ਦੁਰਲਭ ਬਿਦਿਆ ਪ੍ਰਬੀਣ ਨਚ ਦੁਰਲਭ ਚਤੁਰ ਚੰਚਲਹ ॥

ਔਰ ਵਿਦਯਾ ਮੈਂ (ਪ੍ਰਬੀਣ) ਚਤੁਰ ਹੋਣਾ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਬਾਣੀ ਔ ਬੁਧੀ ਕਰ ਚਤੁਰ ਹੋਣਾ (ਔਰ) ਸਰੀਰ ਕਰ ਚੰਚਲ ਹੋਣਾ ਸੋ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਦੁਰਲਭ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮਹ ਨਾਨਕ ਲਬਧਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭੰ ॥ ੩੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮੁ ਸਤਿਸੰਗਤ ਸੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਸੋ ਸਤਿਸੰਗ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ(ਲਬਧਿ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩੫ ॥ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਿਵਾਸਕਰਤੈ ॥

ਜਤ ਕਤਹ ਤਤਹ ਦ੍ਰਿਸਟੈ ਸੂਰਗ ਮਰਤ ਪਯਾਲ ਲੋਕਹ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਸੂਰਗ ਔ(ਮਰਤ) ਮਾਤ ਲੋਕ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪੁਨਾ ਪਤਾਲ ਲੋਕ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ (ਦ੍ਰਿਸਟੈ) ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬਤ੍ਰ ਰਮਣੈ ਗੋਬਿੰਦਹ ਨਾਨਕ ਲੇਪ ਛੇਪ ਨ ਲਿਪੁਤੇ ॥ ੩੬ ॥

ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਬ ਮੈਂ(ਰਮਣੈ)ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੋ ਤਿਸੀਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ-ਤੇ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ (ਲੇਪ) ਸੰਗ ਰੂਪੀ (ਛੇਪ) ਕਲੰਕ ਸੋ ਲਿਪਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥੩੬॥ਅੰਤਿਕੀ ਤੁਕਕਾਆਂਦੋਂ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਹਰੀ ਔ ਹਰੀ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖਯਾ ਭਯੰਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਸਖਾ ਸੁਜਨਹ ॥

ਵਿਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈਔਰਜੇਦੁਸਟਦੁਸਮਣਹੈਂਸੋ ਪਿਆਰੇ ਸੁਜਨ ਵਾਸਿਤੇ ਤੇਮਿਅਰਥਾਤ ਅਤੀਸੁਜਨਹੋਜਾਤੇਹੈਂ॥

ਦੁਖੰ ਭਯੰਤਿ ਸੁਖੰ ਭੈ ਭੀਤਿ ਤ ਨਿਰਭਯਹ ॥

ਔਰ ਇਸੀ ਤੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਯਮਾਦੀ ਭੈ ਜੁਗਤ ਹੋਤਾਹੈ ਸੋ ਨਿਰਭੈਤਾ ਕੋਪਾਇਲਤਾਹੈ॥

ਥਾਨ ਬਿਹੂਨ ਬਿਸਮ ਨਾਮੰ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰਹ ॥ ੩੭ ॥

ਜੋ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਥਾ ਸੋ ਨਾਮ ਹੋ ਜਪਣੇ ਤੇ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਇਸੀਬਿਤੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩੭ ॥ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਬ ਸੀਲ ਮਮੰ ਸੀਲੰ ਸਰਬ ਪਾਵਨ ਮਮ ਪਾਵਨਹ ॥

ਸਰਬ ਕਰਤਬ ਮਮੰ ਕਰਤਾ ਨਾਨਕ ਲੇਪ ਛੇਪ ਨ ਲਿਪੁਤੇ ॥ ੩੮ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਕੋ(ਸੀਲ)ਸਾਤੀ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਖ ਕੋ ਭੀ ਸਾਤੀ ਦੇਵੇਗਾ ਔਰ ਸਰਬ ਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾਸੋ (ਮਮ) ਮੁਝਕੋ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੇਗਾਜੋ ਸਰਬ ਬਿਸੁਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸੋਅਕਾਲਪੁਰਖ (ਲੇਪ) ਦੇਸ ਔ (ਛੇਪ) ਕਲੰਕ ਸੋ ਲਿਪਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਹੁ ਸਰਬ ਤੇ ਸਦਾ ਅਸੰਗਰੂਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੋ ਐਸੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਸਰਬ ਮੈਂ ਜੋ ਸੀਲ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਸੀਲ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੋਈ ਮੇਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ ਔ ਸਰਬ ਕਰਤਬੋਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਭੀ ਮੈਂ ਹੀ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਐਸੀ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਵਾਲੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਗ ਦੇਖ ਕਰ ਲਿਪਾਇਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨਕੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ਐਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਹੈ ਵਹੁ ਮਹਾਤਮਾ ਤਿਸ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩੮ ॥ ਸੰਤਸੰਗ ਕੀ ਜੋ ਮਹਤਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਸੀਤਲੰ ਚੰਦ੍ਰ ਦੇਵਹ ਨਹ ਸੀਤਲੰ ਥਾਵਨ ਚੰਦਨਹ ॥

ਐਸਾ ਸੀਤਲ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਥਾਵਨ ਚੰਦਨ ਭੀ ਐਸਾ ਸੀਤਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਹ ਸੀਤਲੰ ਸੀਤ ਰੁਤੇਣ ਨਾਨਕ ਸੀਤਲੰ ਸਾਧ ਸੁਜਨਹ ॥ ੩੯ ॥

ਸੀਤ ਰੁਤ ਭੀ ਐਸੀ ਸੀਤਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਸਰਬ ਕੋ ਸੁਜਨ ਸੰਤਜਨ ਸੀਤਲ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮੀਓਂ ਕੋ ਭੀ ਅਪਨੇ ਸਦਰਸ ਸੀਤਲ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩੯ ॥ ਤਬ ਤਿਨ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਲਖਜਨ ਕੌਨ ਹੈਂ? ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ॥

ਮੰਤ੍ਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮੰ ਧ੍ਰਿਨੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪੂਰਨਹ ॥

ਹੋ ਪੰਡਤੋ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਾਪ ਕਾ ਹੀ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਦੇਖਦਾ ਇਹੀ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਹੈ ॥

ਗੁਨੰ ਸਮ ਦੁਖ ਸੁਖੰ ਜੁਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਵੈਰਣਹ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਨਿਰਮਲ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਸੋ ਨਿਰਵੈਰ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਯਾਲੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਜੀਆ ਪੰਚ ਦੋਖ ਬਿਵਰਜਿਤਹ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਦਇਆਲੂ ਹੈ ਐ ਕਾਮ ਰੂਪ ਆਈ ਪਾਚ ਦੇਖੋ ਸੇ (ਬਿਵਰਜਿਤਹ) ਰਹਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਭੋਜਨ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨ ਅਲਪ ਮਾਯਾ ਜਲ ਕਮਲ ਰਹਤਹ ॥

ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਹੀ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜਸ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐ ਮਾਇਆ ਤੇ ਐਸੇ ਅਲਪ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੇਂ ਕਮਲ ਅਸੰਗ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਪਦੇਸੇ ਸਮ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੁਭ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ ਭਾਵਨੀ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਐ ਸਤ੍ਰੁ ਕੇ ਏਕ ਸਮਾਨ ਦੇਖ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਭਗਵਤ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੇਂ (ਭਾਵਨੀ) ਸਰਧਾ ਹੈ ॥

ਪਰਨਿੰਦਾ ਨਹ ਸ੍ਰੋਤਿ ਸ੍ਰਵਣੰ ਆਪੁ ਤ੍ਰਿਗਿ ਸਗਲ ਰੇਣੁਕਹ ॥

ਪੁਨਾ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪਰਨਿੰਦਾ ਕੇ ਸਰਵਣ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਆਪੁ ਭਾਵੰ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਸਭ ਕੀ (ਰੇਣ) ਪੂਜੀ ਰੂਪ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਨਿਸ਼੍ਠਾ ਸੰਯੁਕਤ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਖਟ ਲਖਣ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸਾਧ ਸ੍ਰਜਨਹ ॥ ੪੦ ॥

ਹੇਤੂ ਮਦ ਹੇਤੂ ਭਾਵ ਕਰ (ਖਟ) ਛੇ ਵਾ ਦੇ ਖਟ ਅਤਥਾਤ ਬਾਹਾ ਲਖਣੇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਸਾਧੂ ਸ੍ਰਜਨ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਥਾ ਦੁਖ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਅਜਾ ਭੋਗੰ ਕੰਦ ਮੂਲੰ ਬਸੰਤੇ ਸਮੀਪਿ ਕੇਹਰਹ ॥

ਜੈਸੇ ਬਕਰੀ (ਕੰਦ ਮੂਲ) ਫਲੋਂ ਐ ਪਤ੍ਰੋਂ ਕੇ (ਭੋਗੰ) ਖਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੇਰ ਕੇ ਸਮੀਪ ਵਸਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੇਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਸੁਖ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਤਤੁ ਗਤਿ ਸੰਸਾਰਹ ਨਾਨਕ ਸੋਗ ਹਰਖੰ ਬਿਆਪਤੇ ॥ ੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਜੀਵ ਕੀ ਭੀ ਤੈਸੀ ਹੀ ਗਤੀ ਹੈ ਇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਹਰਖਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਐ ਅਨਿਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਸੋਕਵਾਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੧ ॥

ਛਲੰ ਛਿਦੰ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨੰ ਅਪਰਾਧੰ ਕਿਲਾਬਿਖ ਮਲੰ ॥

ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਛਲ ਕਰਨਾ ਅਰ ਐਰੋਂ ਕੇ (ਛਿਦ੍) ਦੋਖੋਂ ਕੇ ਦੇਖਣਾ ਪੁਨਾ ਪਰ ਕਾਰਜ ਮੇਂ ਕੋਟਾਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਵਿਘਨ ਕਰਨੇ ਐਰ ਐਸੇ ਵਿਘਨ ਵਿਖੇ ਰੂਪ (ਅਪਰਾਧ) ਪਾਧੋਂ ਕੀ ਮੈਲ ਸੇ ਜੋ (ਭਿਲ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾ ਕਿਲਾਬਿਖ ਬਡੇ ਪਾਧੋਂ ਕਰ ਜੁਗਤ ਹੈ ॥

ਭਰਮ ਮੋਹੰ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨੰ ਮਦੰ ਮਾਯਾ ਬਿਆਪਤੰ ॥

ਭ੍ਰਮ ਐ ਮੋਹ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ (ਮਦੰ) ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਮਾਯਾ ਜੰਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੇਂ ਇਹ ਜੀਵ ਬਿਆਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਮਿਤ੍ਰੁ ਜਨਮ ਕ੍ਰਮੰਤਿ ਨਰਕਹ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵੰ ਨ ਸਿਧਤੇ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਹ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਪਾਇਓਰ ਨਰਕ ਕੇ ਦੋਖੋਂ ਕੇ ਭੋਗਤੇ ਹੈ ਐਰ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਉਪਾਵੋਂ ਕਰਕੇ (ਸਿਧਿ) ਮੋਖ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥

ਨਿਰਮਲੰ ਸਾਧ ਸੰਗਹ ਜਪੰਤਿ ਨਾਨਕ ਗੋਪਾਲ ਨਾਮੰ ॥

ਰਮੰਤਿ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤਪ੍ਰਤਹ ॥ ੪੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਖ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸੰਗ ਵਾਹੇ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਜਪਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਗਾਯਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪੨ ॥

ਕਾਵ ਪੂਰਬੋਕਤ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤਰਣ ਸਰਣ ਸੁਆਮੀ ਰਮਣ ਸੀਲ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥

ਰਮਣ ਸੀਲ ਜੋ ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਰਬ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਰਣ ਹੋਏ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧਿ ਸੇ ਤਰਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥਹ ਦਾਨੁ ਦੇਤੁ ਪ੍ਰਭੂ ਪੂਰਨਹ ॥

ਜਗਤ ਕੇ ਕਾਰਨ ਜੋ ਮਹਤਤਾ ਆਈ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੋ ਜੋ ਸਮਰਥ ਹੈ ਐਰ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਰਾਸ ਆਸ ਕਰਣੰ ਸਗਲ ਅਰਥ ਅਲਾਯਹ ॥

ਪੁਨਾ ਨਿਰਾਸਾਸਿਧਿ ਕੀ ਆਸਾ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਹਾਜ਼ਾ ਹੈ ਐ ਸੰਪੂਰਨ (ਅਰਥ) ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ (ਅਲਾਯਹ) ਘਰ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਨਿਪਾਨ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਗਲ ਜਾਚੰਤ ਜਾਚਿਕਹ ॥ ੪੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਨਿਪਾਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਜਾਚਕ ਹੋਕਰ ਮਾਂਗਤ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਾ ਹਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੩ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਜੋ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਰਾਮ ਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ (ਰਮਣੀ) ਜਪਣ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਇਆਲੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸਰਣ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜੋ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਇਸ ਸਲੋਕ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਰਗਮ ਸਥਾਨ ਸੁਗਮ ਮਹਾ ਦੁਖ ਸਰਬ ਸੁਖਣਹ ॥

ਜਿਸ ਕੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਤੇ (ਦੁਰਗਮ) ਕਠਨ ਅਸਥਾਨ ਸੁਗਮ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੇ ਮਹਾ ਦੁਖ ਹੈਂ ਸੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਰ ਬਚਨ ਬੇਦ ਭਰਮ ਸਾਕਤ ਪਿਸਨੰਤ ਸੁਰਜਨਹ ॥

ਜੋ ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ (ਪਿਸਨ) ਚੁਗਲ ਐ ਭ੍ਰਮ ਹੁਏ (ਦੁਰ) ਬੇਦ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਕਹਿ ਕਰ ਰਿਏ ਕੋ (ਭੇਦ) ਵੇਧਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਕੇ ਸੇ ਸੁਜਨ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਸਥਿਤੋਂ ਸੋਗ ਹਰਖ ਭੈ ਖੀਨੰਤ ਨਿਰਭਵਹ ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਕੇ ਸਥਾਨ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭੈ ਕੀ ਖੀਨਤਾ ਸੇ ਨਿਰਭੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਭੈ ਅਟਵੀਅੰ ਮਹਾ ਨਗਰ ਬਾਸੀ ਧਰਮ ਲਖਣ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ (ਅਟਵੀਅੰ) ਬਨ ਜੋ ਭੈ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਥਾ ਸੇ ਤਿਨ ਕੋ ਮਹਾ ਨਗਰ ਵਸਤਾ ਪਰਤੀਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਮਯਾ ਤੇ ਧਰਮ ਕਾ ਲਖਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਖਦਾਈ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਮਣੀ ਸਰਲਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਯਾਲ ਚਰਣੰ ॥ ੪੪ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਹਰ ਜੋ ਇਆਲੂਹੇ ਉਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ (ਰਮਣੀ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ੪੪ ॥

ਹੇ ਅਜਿਤ ਸੁਰ ਸੰਗਮ ਅਤਿ ਬਲਨਾ ਬਹੁ ਮਰਦਨਹ ॥

ਹੇ ਮੋਹ (ਸੰਗਮ) ਯੁਧ ਮੈਂ (ਅਜਿਤ) ਕਿਸੀ ਸੇ ਨਾ ਜੀਤੇ ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਸੁਰਮ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਤੇਨੇ ਅਤੀ ਬਲੀ ਬਹੁਤੋਂ ਜੋ ਮਰਦਨ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਵਸਿਸ਼੍ਟਾ ਅਧਿਕੋਂ ਕੋ ਭੀ ਪੁਤ੍ਰਾ ਕੇ ਮਰਨੇ ਸਮੇਂ ਵਿਆਕਲ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਦੇਵ ਮਾਨੁਖ ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਬਿਮੋਹਨਹ ॥

ਨੰਦੀ ਤ੍ਰਿਗੰਗੀ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਐ ਗੰਧਰਬ ਐ ਸਭੀ ਦੇਵਤਾਓਂ ਕੋ ਔਰ ਮਾਨਸਕ ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ ਇਨ ਸਭ ਕੋ (ਬਿ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਮੋਹਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ

ਹਰਿ ਕਰਣ ਹਾਰੰ ਨਮਸਕਾਰੰ ਸਰਲਿ ਨਾਨਕ ਜਗਦੀਸੁਰਹ ॥ ੪੫ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਰਚਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਜਗਤ ਕਾ ਈਸ਼ਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸੀ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਓਹੀ ਤੇਰੇ ਬਲ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰੇਗਾ ਵਾ ਹੋ ਭਾਈ ਐਸੇ ਬਲੀ ਮੋਹਿ ਸੇ ਬਰਨ ਹੋਤ ਜਰਬ ਕੇ ਰਚਨੇਹਾਰ ਜਗਦੀਸੁਰ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਸੀ ਕੀ ਸਰਨ ਕੇ ਪਰਾਪਤ ਹੋ ॥ ੪੫ ॥

ਹੇ ਕਾਮੰ ਨਰਕ ਬਿਸਮਾਮ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭ੍ਰਮਾਵਣਹ ॥

ਹੇ ਕਾਮ ਤੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜੀਵ ਕੇ ਬਹੁਤ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਚਿਤ ਹਰਣੀ ਕ੍ਰਿਲੋਕ ਗੰਮੁ ਜਪ ਤਪ ਸੀਲ ਬਿਦਾਰਣਹ ॥

ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਿਤ ਕੋ ਹਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈਂ ਐ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਲੋਕੀ ਮੈਂ (ਗੰਮੁ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈਂ ਜਪ ਤਪ ਸੀਲ ਆਦੀ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਬਿਦਾਰ-ਣਹ) ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅਲਪ ਸੁਖ ਅਵਿਤ ਚੰਚਲ ਊਚ ਨੀਚ ਸਮਾਵਣਹ ॥

ਤੇਰਾ ਬੋਝੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸੁਖ ਹੈ ਪੁਰਸ ਕੋ (ਅਵਿਤ) ਨਿਰਧਨ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਚੰਚਲ ਰੂਪ ਹੈਂ ਐ ਊਚ ਨੀਚ ਸਭਨੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ॥

ਤਵ ਭੈ ਬਿਮੁਚਿਤ ਸਾਧ ਸੰਗਮ ਓਟ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣਹ ॥ ੪੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਪ ਕਰਕੇ ਨਾਰਾਇਣ ਕੀ ਓਟ ਲੈਣੇ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਬਲੀ ਤੇਰਾ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪੬ ॥

ਹੇ ਕਲਿ ਮੂਲ ਕ੍ਰੋਧ ਕਦੰਬ ਕਰੁਣਾ ਨ ਉਪਰਜਤੇ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰੋਧ (ਕਲਿ) ਲੜਾਈ ਵਾ ਕਲੇਸ਼ੋਂ ਕੋ (ਮੂਲ) ਕਾਰਣ ਜਿਸ ਕੇ ਬਿਏ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕਟਾਹਿਤ (ਕਰਣਾ) ਡ੍ਰਿਪਾ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੇ ਨਿਰਦਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਖਯੰਤ ਜੀਵੰ ਵਸ੍ਰਕਰੋਤਿ ਨਿਰਤ੍ਰਿ ਕਰੋਤਿ ਜਥਾ ਮਰਕਟਹ ॥

ਵਿਸਈ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ (ਵਸਿ) ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤੇਰੇ ਅਧੀਨ ਹੁਏ ਐਸੇ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕਲੰਦਰ ਕੇ

ਅਧੀਨ ਹੁਆ (ਮਰਕਟ) ਬਾਦਰ ਨਾਚਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਸਾਸਨ ਤਾੜੀਤਿ ਜਮਦੂਤਹ ਤਵ ਸੰਗੇ ਅਪਮੰਨਰਹ ॥

ਪੁਨਾ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਮਿਲਾਪ ਕਰਕੇ (ਅਪਮ) ਨੀਰ ਹੂਏ (ਨਰ) ਪੁਰਸ ਕੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਯਮ ਕੇ ਦੂਤ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ (ਸਾਸਨ) ਤਾੜਨਾ ਕਸਟ ਦੇਕਰ ਤਾੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਦਾਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਜੀਅ ਰਖਾ ਕਰੇਤਿ ॥ ੪੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦੀਨਾ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ (ਭੰਜਨ) ਨਸਟ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਦਿਆਲੂ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਓਹੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਰਖਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਓਹੀ ਹਮਾਰੀ ਰਖਨਾ ਕਰੇਗਾ ॥ ੪੭ ॥

ਹੇ ਲੋਭਾ ਲੰਪਟ ਸੰਗ ਸਿਰਮੋਰਹ ਅਨਿਕ ਲਹਰੀ ਕਲੋਲਤੇ ॥

ਹੇ ਲੋਭ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਜੋ ਸਭ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਿਰਮਣੀ ਹੈਂ ਤਿਨੇ ਸਭਨੋਂ ਕੇਸਾਬ ਲਪਟਾਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤੇਰੀਲਹਿਰੀਂ ਕਰਕੇ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਅਨੇਕ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਕੇ (ਕਲੋਲ) ਤਰੰਗ ਉਠਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਿਹ ਹੈ ਕਿ ਜਬ ਲੋਭ ਕੀ ਲਹਿਰ ਉਠਤੀ ਹੈ ਤਬ ਨੌਕਰੀ ਵਣਜ ਆਦੀ ਅਨੇਕ ਸੰਕਲਪ ਹਿਟੇ ਮੈਂ ਆਨ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਾਵੰਤ ਜੀਆ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਬਹੁ ਭੋਲਤੇ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੀਵ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਧਾਵੰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਵਾਸਨਾ ਕਰ ਅਨੇਕ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਭੋਲਤੇ ਚਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਚ ਮਿਤ੍ਰ ਨਚ ਇਸਈ ਨਚ ਬਾਧਵ ਨਚ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਤਵ ਲਜਯਾ ॥

ਤੇਰੇ ਕਰਕੇ(ਨਚ)ਨਾ ਮਿਤ੍ਰਾ ਕੀ ਨਾ ਇਸਟ ਕੀ ਐ ਨ ਬਾਧਵੋਂ ਕੀ ਨ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਆਦਿਕੋਂਕੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਲਜਜਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਲੋਭੀ ਜਨ ਸਭਕਾ ਧਨ ਹਿਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਅਕਰਣੀ ਕਰੇਤਿ ਅਖਾਦਿ ਖਾਦਿ ਅਸਾਜੀ ਸਾਜਿ ਸਮਜਯਾ ॥

ਜੋ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਯੋਗ ਸੇ ਜੀਵ ਸੇ ਕਰਵਾਇਦੇਤਾ ਹੈਂ ਐ ਜੋ ਖਾਣੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੇ ਖਵਾਇ ਦੇਤਾਹੈਂਜੋ ਕਾਰਜ ਅਰੰਭ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਰੰਭ ਕਰਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂਹੇ ਲੋਭ ਤੂੰ (ਸੀ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰਸੇ ਅਜੀਤ ਹੈਂ ॥

ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਲਿ ਸਆਮੀ ਬਿਗ੍ਰਾਪਿਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਰਹਰਹ ॥ ੪੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਨਰਹਰ) ਨਰੋਂ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਪਾਸ ਹਮ (ਬਿਗ੍ਰਾਪਿਤ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਮੁਝਕੇ ਇਸ ਲੋਕ ਸੇ (ਤ੍ਰਾਹਿ) ਰਾਖ ਲੇਵੇ ਰਾਖ ਲੇਵੇ ॥ ੪੮ ॥

ਹੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਮੂਲੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ਪਾਪਾਤਮਾ ॥ ਮਿਤ੍ਰ ਤਜੀਤ ਸਤ੍ਰੇ ਦ੍ਰਿੜੀਤਿ

ਅਨਿਕ ਮਾਯਾ ਬਿਸੀਰਨਹ ॥

ਹੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ (ਮੂਲੇ) ਕਾਰਣ ਹੰਕਾਰ (ਪਾਪਾਤਮਾ) ਪਾਪ ਸ਼ਰੂਪ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸਸਤ੍ਰਾ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਐ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ (ਮਾਯਾ) ਛਲੋਂ ਕਾ ਬਿਸਤਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਸਤ੍ਰਾ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਛਲੋਂ ਕੋ ਰਚਤਾ ਹੈ ॥

ਆਵੰਤ ਜਾਵੰਤ ਬਕੰਤ ਜੀਆ ਦੁਖ ਸੁਖ ਬਹੁ ਭੋਗਣਹ ॥

ਪੁਨਾ ਤੇਰੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਜੀਵ ਆਵੰਤੇ ਜਾਤੇ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਬਕਤ ਹੋਇ ਕਰ ਦੁਖੋਂ ਔਰ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੁਮ ਭਯਾਨ ਉਦਿਆਨ ਰਮਣੀ ਮਹਾ ਬਿਕਟ ਅਸਾਧ ਰੋਗਣਹ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੀਵ ਕੁਮ ਕਰਕੇ ਭੈਦਾਯਕ ਰੋਗਾਸੀ ਲਖ ਜੋਨਿ ਰੂਪੀ (ਉਦਿਆਨ) ਉਸਾੜ ਮੈਂ ਚਿਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਹੰਕਾਰ ਤੂੰ ਮਹਾ (ਬਿਕਟ) ਕਠਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅਸਾਧ ਰੋਗ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਬਿਸੇ ਕਾਮ ਕਰਮ ਸੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬੈਢੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਰਾਧਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ੪੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹੰਕਾਰ ਅਸਾਧ ਰੋਗ ਰੂਪੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰਾ(ਬੈਢੈ)ਬੈਠ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਆਪਹੀ ਹੈਂ ਤਾਤੇਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਹਮ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮਕੋ ਜਪ ਕਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ ਵਹੀ ਹਰੀਮ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਅਸਾਧ ਰੋਗ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੇਗਾ ॥ ੪੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਜਗਦਗੁਰੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਨਿਧਾਨ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਕੇ (ਗੁਰੇ) ਗੁਰੂ ॥

ਹੇ ਸੰਸਾਰ ਤਾਪ ਹਰਣਹ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਸਭ ਦੁਖ ਹਰੇ ॥
ਹੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਤਾਪੋਂ ਕੇ ਹਰਨੈਹਾਰੇ (ਕਰੁਣਾਮੈ) ਭ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ ਮੇਰੇ ਦੁਖੋ ਕੇ (ਹਰੇ)
ਦੂਰ ਕਰੇ ॥

ਹੇ ਸਰਣਿ ਜੋਗ ਦਯਾਲਹ ਦੀਨਾਨਾਥ ਮਯਾ ਕਰੇ ॥
ਹੇ ਸਰਣਾਗਤੋਂ ਕੀ ਰਖਣਾ ਕਰਣੇ ਯੋਗ ਦਿਆਲੂ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਮੈ ਦੀਨ ਪਰ ਏਹ (ਮਯਾ) ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ॥
ਸਰੀਰ ਸੂਸਰ ਖੀਣ ਸਮ ਏ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਦਮੋਦਰ ਮਾਧਵ ॥ ੫੦ ॥
(ਸੂਸਰ) ਸਾਧਾਨ ਸਮੇਂ ਯੋ ਖੀਣ ਹੋਣੇ ਸਮੇਂ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਦਮੋਦਰ ਮਾਧਵ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ
ਕੇ ਸਿਮਰਤਾ ਰਹੇ ॥ ੫੦ ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਸਰਣੈ ਰਮਣੈ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨਹ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਹੋਇਕਰ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਜਸ (ਰਮਣੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗੇਲ ਤਰਣੈ ਨਾਨਕ ਮਯਾ ਸਾਗਰ ਭੈ ਦੁਤਰਹ ॥ ੫੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਭੈਦਾਯਕ ਸਮੁੰਦਰ
(ਦੁਤਰ) ਤਰਨੇ ਸੇ ਜੋ ਐਥਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਤਰਨਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥
ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਰਖਣਾ ਹੋਤ ਸ਼੍ਰੋਮ ਕਵਰ ਮੰਤ੍ਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸਿਰ ਮਸੂਕ ਰਖੁ ਪਾਰਬਹਮੰ ਹਸੁ ਕਾਯ: ਰਖੁ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥
ਹਮਾਰੇ ਸੀਸ ਐ ਮਸਤਕ ਕੀ ਪਾਰਬਹਮ ਨਾਮ ਰਖਣਾ ਕਰੇ ਪੁਨਾ ਹਾਥੋ ਆਦੀ ਸਰਬ ਅੰਗੋਂ ਸਰਤ (ਕਾਯ)
ਸਰੀਰ ਕੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨਾਮ ਰਖਣਾ ਕਰੇ ॥

ਆਤਮ ਰਖੁ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਧਨ ਚਰਣ ਰਖੁ ਜਗਦੀਸੁਰਹ ॥
ਪੁਨਾ (ਆਤਮ) ਮਨ ਕੀ ਰਖਣਾ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਨਾਮ ਕਰੇ ਧਨ ਅਰ ਚਰਣਾ ਕੀ ਜਗਦੀਸੁਰ ਨਾਮ ਰਖਣਾ ਕਰੇ ॥
ਸਰਬ ਰਖੁ ਗੁਰ ਦਯਾਲਹ ਭੈ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸਨਹ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਆਲੂ ਹਮਾਰੀ ਸਰਬ ਓਰ ਸੇ ਰਖਣਾ ਕਰੈ ਪੁਨਾ ਭੈ ਔਰ ਦੁਖੋਂਕੇ (ਬਿਨਾਸਨਹ) ਦੂਰ ਕਰੇ ॥

ਭਗਤ ਵਛਲ ਅਨਾਥ ਨਾਥੇ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਪੁਰਖ ਅਚੁਤਹ ॥ ੫੨ ॥
ਐਸੇ ਜੋ ਭਗਤੋਂ ਕਾ (ਵਛਲ) ਪਿਆਰਾ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ (ਅਚੁਤਹ) ਅਗਿਝ ਭਾਵ ਤੇ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਦਾ ਸਰਣ ਹੈਂ ॥ ੫੨ ॥ ਪੰਭਤੋਂ ਨੇ ਪੂਛਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਪ੍ਰਿਥਕੀ
ਉਚਾਰਾ ਰਾਹ ਜੋਜਨ ਜੋ ਜਲ ਖੜਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸਕੇ ਆਸਤੇ ਖੜਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਜੇਨ ਕਲਾ ਧਾਰਿਓ ਆਰਾਮੈ ਬੈਸੰਤਰੀ ਕਾਸਟ ਬੇਸਟੈ ॥
ਜਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ (ਕਲਾ) ਸੱਤਾ ਨੇ ਅਕਾਸ ਉਪਲਖੜਤ ਅਕਾਸ ਵਾਸੀ ਲੋਗਨ ਤੇ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ
ਜਿਸਕੀ ਕਲਾ ਨੇ ਕਾਸਟੋਂ ਮੈਂ (ਬੈਸੰਤਰੀ) ਅਗਨੀ ਤੇ ਅਵੇਸਟ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਕਾਸਟ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਰਖੀ ਹੈ ॥

ਜੇਨ ਕਲਾ ਸਸਿ ਸੂਰ ਨਖੜੁ ਜੇਤ੍ਰੈ ਸਾਸੇ ਸਰੀਰ ਧਾਰਣੈ ॥
ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੀ ਕਲਾ ਸੱਤਾ ਨੇ (ਸਸਿ) ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅ ਸੂਰਜ (ਨਿਖੜੁ) ਤਾਰੇ (ਜੇਤ੍ਰੈ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਕੀਏ ਹੈਂ ਐ
ਜਿਸ ਸਤਾ ਨੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸਾਸ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਜੇਨ ਕਲਾ ਮਾਤ ਗਰਭ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਨਹ ਛੇਦੰਤ ਜਨਰ ਰੋਗਣਹ ॥
ਐਰ ਜਿਸ ਕਲਾ ਨੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ ਜੀਵ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਉਦਰ ਕੀ ਜਨਰਾ ਅਗਨੀ
ਰੂਪ ਰੋਗ ਤਿਸਰੋਂ ਨਹੀਂ (ਛੇਦੰਤ) ਕਾਟ ਸਕਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਲਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਤੇਨ ਕਲਾ ਅਸਬੰਭੈ ਸਰੋਵਰੈ ਨਾਨਕ ਨਹ ਛਿਜੰਤਿ ਤਰੰਗ ਤੋਯਣਹ ॥ ੫੩ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਕਲਾ) ਸੱਤਾ ਨੇ (ਸਰੋਵਰੇ) ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ (ਅਸਬੰਭੈ) ਇਸ਼ਟਿਤ ਕੀਆ ਹੈ
ਐ ਤਿਸੀ ਕੇ ਭੈ ਕਰ (ਤੋਯਣਹ) ਜਲ ਕੇ (ਤਰੰਗ) ਲਹਿਰਾਂ ਕੇ ਭੁਭਾਇ ਕਰਕੇ (ਛੇਦੰਤ) ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ
ਸਕਤੀ ॥ ਐਸੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਕਾ ਸਰੂਪ ਕਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਸਾਂਈ ਗਰਿਸੂ ਰੂਪੇਲ ਸਿਮਰਣੈ ਸਰਬਤ੍ਰ ਨੀਵਣਹ ॥
ਜੋ ਗੁਸਾਂਈ (ਗਰਿਸੂ) ਭਾਰੀ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੈ ਐਰ ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਜੀਵ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਬਧੈ ਸੰਤ ਸੰਗੇਲ ਨਾਨਕ ਸੂਛ ਮਾਰਗ ਹਰਿਭਗਤਣਹ ॥ ੫੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮੰਗ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ (ਸੂਛ) ਨਿਰਮਲ ਮਾਰਗ ਮੈਂ

ਚਲਨੇ ਜੋ (ਲਭਯੰ) ਪ੍ਰਾਪਕ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਯੋਗ ਪ੍ਰਮਾ ਭਗਤੀ ਜੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੫੪ ॥

ਮਸਕੋ ਭਗਨੰਤ ਸੈਲੰ ਕਰਦਮੰ ਤਰੰਤ ਪਪੀਲਕਹ ॥

(ਮਸਕੋ) ਸਭਰ ਵਤ ਤੁਫ ਜੀਵ ਹੋਕਾਰ ਰੂਪੀ (ਸੈਲੰ) ਪਰਬਤ ਕੋ (ਭਗਨੰਤਿ) ਤੇਜ ਦੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕੀੜੀ ਵਤ ਤੁਫ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਜੋ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਜੋ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਗਰੰ ਲੰਘੰਤਿ ਪਿੰਗੀ ਤਮ ਪਰਗਾਸ ਅੰਧਕਹ ॥

ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਚਰਨੇ ਤੇ ਹੀਨ ਪਿੰਗਲਾ ਜੀਵ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਤਰ ਕਰ ਉਲੰਘਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਯੋਰ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧਰੇ ਪੜੇ ਹੁਏ ਕੋ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖ ਸਕਤੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਪ ਸੰਗੇਲਿ ਸਿਮਰੰਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਲਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ੫੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪੂਰਬ ਕਥਨ ਕੀਏ ਵਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੫ ॥

ਤਿਲਕ ਹੀਣੇ ਜਜ਼ਾ ਬਿਪ੍ਰਾ ਅਮਰ ਹੀਣੇ ਜਥਾ ਰਾਜਨਹ ॥

ਜੇਸੇ ਤਿਲਕ ਤੇ ਰਹਿਤ ਬੁਧਮਟ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸ੍ਰੋਸਟ ਨਹੀਂ ਔਰ ਜੇਸੇ ਹੁਕਮ ਤੇ ਰਹਿਤ ਰਾਜਾ ਸੋਫਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਵਧ ਹੀਣੇ ਜਥਾ ਸੂਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਹੀਣੇ ਤਥਾ ਬੈਸਵਹ ॥ ੫੬ ॥

ਜੇਸੇ ਸਸਤ੍ਰੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਸੂਰਮਾ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੰਸੇ ਹੀ ਵਾਹਧ ਸੇ ਵੈਸਨਵ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭਗਤੋਂ ਧਰਮ ਤੇ ਹੀਨ ਹੋ ਤੋ ਵਹ ਸੋਫਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੫੬ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਨ ਸੰਖੰ ਨ ਚਕ੍ਰੰ ਨ ਗਦਾ ਨ ਸਿਆਮੰ ॥ ਅਸੂਰਜ ਰੂਪੰ ਲਹੰਤ ਜਨਮੰ ॥

ਤਿਸਕੇ ਹਾਥੋਂ ਮੈਂ ਨ ਸੰਖ ਹੈ ਨ ਗਦਾ ਹੈ ਨ ਪਦਮ ਹੈ ਨ ਤਿਸਕਾ ਸਿਆਮ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਸੂਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਔ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਨੇਤ ਨੇਤ ਕਬੰਤਿ ਬੇਦਾ ॥ ਉਚ ਮੂਚ ਅਪਾਰ ਗੋਬਿੰਦਹ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੋ ਵੇਦ ਵੀ (ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ) ਤੀਨੋਂ ਸਰੀਰੋਂ ਤੋ ਪਰੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਅਸਥੂਲ ਸੂਖਮ ਕਾਰਣ ਆਦੀ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਭੀ ਤਿਸਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਨੋਂ ਤੋ ਪਰੇ ਉਚ ਤੇ ਉਚਾ ਅਪਾਰ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤਿ ਸਾਪ ਰਿਦਯੰ ਅਚੁਤ ਬੁਝੰਤਿ ਨਾਨਕ ਬਡਭਾਗੀਅਹ ॥ ੫੭ ॥

ਸੰਤੋ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਅਚੁਤ ਸਰੂਪ ਕੋ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੀ (ਬੁਝੰਤਿ) ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੭ ॥

ਜੀਵ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਵਰਕਤ ਕਰਤੇ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖਦਾਈ ਬਨ ਰੂਪ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥

ਉਦਿਆਨ ਬਸਨੰ ਸੰਸਾਰੰ ਸਨਬੰਧੀ ਸ੍ਰਾਨ ਸਿਮਾਲ ਖਰਹ ॥

ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ (ਉਦਿਆਨ) ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਜੀਵ ਕਾ ਬਸਨਾ ਹੈ ਉਹਾ ਕੁਤੇ ਅਰ ਗਿਵੜ ਅਰ ਗਧੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਈਹ ਲੋਭੀ ਬੁਕਰ ਔਰ ਆਲਸੀ ਗਿਵੜ ਔ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਧੀਨ ਗਧੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖਮ ਸਥਾਨ ਮਨ ਮੋਹ ਮਦਿਰੰ ਮਹਾ ਅਸਾਧ ਪੰਚ ਤਸਕਰਹ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਮਨ ਹੀ ਕਠਨ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਔ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਮਦਰਾ ਹੈ ਅਰ ਮਹਾ ਅਸਾਧ ਭਾਵ ਜਿਨਕਾ ਪਕੜਨਾ ਅਤੀ ਕਠਿਨ ਹੈ ਜੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਂਚ ਚੋਰ ਹੈਂ ॥

ਹੀਤ ਮੋਹ ਭੈ ਭਰਮ ਕ੍ਰਮਣੰ ਅਹੰ ਵਾਸ ਤੀਖੁਲ ਕਠਿਨਹ ॥

ਹਿਤੁਓਂ ਕੋ ਮੋਹ ਰੂਪ ਤਰਾ ਭੈ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਪੰਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਕ੍ਰਮ ਹੈ ਏਹ ਇਸਸੰਸਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਣਾ ਹੈ ਔ ਅਹੰਤਾ ਰੂਪੀ ਵਾਸੀ ਵਸਾਉਦੇ ਕੋ (ਅਤੀ ਤੀਖੁਲ) ਤੇਜ ਵਾਲੀ ਅਰ ਟੂਟਨਾ ਗਿਆਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜਿਸਕਾ ਕਠਨ ਹੈ ॥

ਪਾਵਕ ਤੋਅ ਅਸਾਧ ਘੋਰੰ ਅਗਮ ਤੀਰ ਨਹ ਲੰਘਨਹ ॥

ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਜੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ (ਅਸਾਧ) ਔਖੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ (ਤੋਅ) ਜਲ (ਘੋਰੰ) ਭਯਾਨਕ ਹੈ ਜਿਸ ਐਸੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਬਨ ਕਾ ਕਿਨਾਰਾ ਅਗਮ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਉਲੰਘਨ ਨਹੀਂ ਕਰਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਐਸੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਨ ਤੋ ਉਲੰਘੀਤਾ ਹੈ ॥

ਭਜੁ ਸਾਪ ਸੰਗਿ ਗੋਪਾਲ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰਣ ਉਪਚਣ ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ੫੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭਜ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੫੮ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੰਤ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲਹ ਸਗਲੰ ਰੋਗ ਖੰਡਣਹ ॥

ਜਬ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਜੀਵ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸਕੇ ਸਰਬ ਰੋਗ ਖੰਡਣ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿਤਿ ਗੁਣ ਰਮੰਤ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪੁਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥ ੫੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਰਮੰਤ) ਉਚਾਰਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅੰ ਪੁਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥

ਸਿਆਮਲੰ ਮਧੁਰ ਮਾਨੁਖੰ ਰਿਦਾਯੰ ਭੂਮਿ ਵੈਰਣਹ ॥

ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਿਆਮ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਅੰ ਮਧੁਰ ਬਾਣੀ ਵਾਲਾ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦੀ ਮਨੁਸ਼ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰਾਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜੇ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਵੰਤਿ ਹੋਵੰਤਿ ਮਿਥਿਆ ਚੇਤਨੰ ਸੰਤ ਸੁਜਨਹ ॥ ੬੦ ॥

ਤਿਨ ਮਹਾਰਾਮਾ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਆਖੇ ਜੋ ਜਗਨਾਸੀ ਜਨ ਨਿਮੂਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੋ ਜਗਤ (ਮਿਥਿਆ) ਭੂਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤ ਸੰਜਨੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਓਹੁ ਜਗਨਾਸੀ ਚੇਤਨ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਅਚੇਤ ਮੁਕਤਾ ਨ ਜਾਣੰਤ ਘਟੰਤ ਸਾਸਾ ਨਿਤਪਤਿ ॥

ਇਹੁ ਮੁਖ ਜੀਵ ਅਭਿਜਾਤ ਹੁਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਸ ਨਿਤਪਤੀ ਘਟਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਛਿਜੰਤ ਮਹਾ ਸੁੰਦਰੀ ਕਾਇਆ ਕਾਲ ਕੰਨਿਆ ਗੁਸਤੇ ॥

ਮਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਵਾਲੀ (ਕਾਇਆ) ਦੇਹ ਛਿਜਤੀ ਜਾਤੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕਾਲ ਕੀ ਕੰਨਿਆ ਜੋ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਨ ਗੁਸਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਜਰਾ ਅਵਸਥਾ ਕਰ ਸਿਥਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਰਚੰਤਿ ਪੁਰਖਹ ਕੁਟੰਬ ਲੀਲਾ ਅਨਿਤ ਆਸਾ ਬਿਖਿਆ ਬਿਨੋਦ ॥

ਐਸੀ ਦਸ਼ਾ ਮੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਕੁਟੰਬ ਕੀ ਲੀਲਾ ਮੈਂ ਰਚ ਰਹਿਆ ਹੈ (ਅਨਿਤ) ਭੂਤੇ ਵਿਬਿਭਹੁ ਕੋ (ਬਿਨੋਦ)

ਅੰਗ ਗਾਜਨੀਤੀ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕੋ ਮਾਨੁਖ ਰੰਗ ਦਾ ਲਉਲਾ ਹੋਕੇ ਯੋਹ ਮਧੁਰਾ ਹੋਕੇ ਉਸਦੇ ਨਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਵੇਰ ਹੀ ਬਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਹ ਕਾਇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜ ਰਚ ਉਹ ਨੀਉਤੀ ਭੀ ਕਹਿਤੇ ਉਸਦਾ ਨਿਉਤਾ ਮਿਥਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਸੰਗਤ ਉਨਦਾ ਕਿਸਾਨੁ ਨਹੀਂ ਕਰਕੇ (ਚੇਤਨੰ) ਸਰਾਧਾਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਬਿਲਾਸੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਮੰਤਿ ਕ੍ਰਮੰਤਿ ਬਹੁ ਜਨਮ ਹਾਰਿਓ ਸਰਨਿ ਨਾਨਕ ਕਰੁਣਾਮਯ ॥ ੬੧ ॥

ਤਿਸੀ ਹੋ ਕ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਇਹੁ ਜੀਵ ਅਨੇਕ ਜਨੀਓ ਮੈਂ ਜਨਮ ਲੋਕਰ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੁਆ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਕਰੁਣਾ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਪਜਾ ਹੂੰ ॥ ੬੧ ॥ ਰਸਨਾ ਹੋ ਐਸੇ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਏ ॥

ਹੇ ਜਿਹਬੇ ਹੇ ਰਸਗੇ ਮਧੁਰ ਪ੍ਰਿਅ ਤੁਯੈ ॥

ਹੇ ਜਿਹਬਾ ਹੋ ਰਸੋਂ ਕੋ ਭਿਅਾਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੀਠੇ ਰਸ ਪਿਆਰੇ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤ ਚਤੰ ਪਰਮ ਬਾਦੰ ਅਵਰਤਏਬਹ ਸੁਧ ਅਫਰਣਹ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਮੋਦਰ ਮਾਧਵੇ ॥ ੬੨ ॥

ਔਰ ਸਤ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਾਮ ਲੇਨੇ ਸੇ ਤੂੰ (ਹਤ) ਨਸਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈਂ ਔਰ ਬਤੇ ਬਤੇ (ਬਾਦੰ) ਝਗੜੇ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ॥ ਤਾਤੇ ਅਬ ਜੋ ਹਰੀ ਕੋ ਨਾਪ ਰੂਪੀ ਸੁਧ ਅਖਰਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਵਿਖੇ ਆਇ ਕਰ ਵਰਤਣਾ ਕਰ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੋਲ ਸੇ ਅਖਰ ਸਿੰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਦਮੋਦਰ ਹੇ ਮਾਧਵ ਇਤ ਆਦੀ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਜਿਸਦੇ ਤੂੰ ਸਫਲ ਹੋਵੇਂ ॥ ੬੨ ॥

ਗਰਬੰਤਿ ਨਾਰੀ ਮਦੋਨ ਮਤੰ ॥ ਬਲਵੰਤ ਬਲਾਤ ਕਾਰਣਹ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਪਾਣਿ ਕਰ (ਮਦੋਨ) ਕਾਮ ਕਰ ਮਸਤ ਹੁਏ ਹੁਏ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਬਲਵੰਤ ਮਾਨਕਰ (ਬਲਾਤ-ਕਾਰਣਹ) ਅਵਸ ਹੀ ਹੋਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਹ ਭਜੰਤ ਤ੍ਰਿਲਸਮਾਨਿ ਪ੍ਰਿਯੁ ਜਨਮਨਹ ॥

ਅੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤ੍ਰਿਲਕੇ ਸਮਾਨ ਭੁਭ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮ ਕੋ ਹੀ ਸ੍ਰਿਕਾਰਹੀ

ਹੇ ਪਪੀਲਕਾ ਗੁਸਟੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰਣ ਤੁਯੈ ਧਨੇ ॥

ਹੇ ਸੰਤੋਂ (ਪਪੀਲਕਾ) ਕੀੜੀ ਵਤ ਨਿਮੂ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਯਦਪਿ ਬਿਭੂਤੀ ਸੇ ਗਰੀਬ ਹੈਂ ਤਦਪਿ (ਗੁਸਟੇ) ਭਾਰੀ ਵਾਰੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੀ ਤੁਮਾਰਾ ਧਨੁ ਹੈ ਵਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਤੁਮ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਨਮੋ ਨਮਹ ॥ ੬੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹਮਾਦੀ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥ ੬੩ ॥

ਤਿਨ੍ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਹਕੰਤ ਹਰੀਅੰ ॥

ਇਹ ਤਿਨ ਸਮਾਨ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਸੇ ਤਕ ਸੁਮੇਰ ਵਤ ਈਸਰ ਰੂਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਰਹਿਤ ਸੁਕੇ ਹੁਏ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਹਰਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬੁਝਿਤ ਤਰੀਅੰ ॥ ਉਲੰਤ ਭਰੀਅੰ ॥

ਪੰਸਾਰ ਮੈਂ ਭੁਝਤਾ ਹੁਆ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਜੋ ਖਾਲੀ ਜੋ ਹੈ ਸੇ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸਾਥ ਭਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਧਕਾਰ ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਉਜਾਰੰ ॥

ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਕਾਰ ਕੇ ਸਹਿਤ ਜੋ ਅੰਤਸਕਰਣ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਕੋਟਿ ਸੂਰਜ ਸਮ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਦਯਾਰੰ ॥ ੬੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਹਰੀ ਅਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆਲੂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣਹ ਸੰਗਿ ਉਪਰਣੰ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਮ ਜਿ ਪੂਰਣਹ ॥

ਜੋ ਵੇਦਾਧੇਨ ਆਈ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕੇ ਕਰਮ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ਤਿਨ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਜੀਵ ਕਾ ਉਪਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਤਮ ਰਤੰ ਸੰਸਾਰ ॥ ਗਹਿਤੇ ਨਰ ਨਾਨਕ ਨਿਹਵਲਹ ॥ ੬੪ ॥

ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਬੀਚ (ਆਤਮ ਰਤੰ) ਦੇਹ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਨਮ ਕਰ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣਪਣੇ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਨਰੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥ ੬੪ ॥

ਪਰਦਰਬ ਹਿਰਣੰ ਬਹੁ ਵਿਘਨ ਕਰਣੰ ॥ ਉਚਰਣੰ ਸਰਬ ਜੀਅਕਹ ॥

(ਉਚਰਣੰ) ਪੁਨਾ ਜੋ ਜੀਵ ਬਿਗਾਨੇ ਧਨ ਕੇ ਹਿਰਤੇ ਹੈ ਅਰ ਪਰ ਕਾਰਜੋਂ ਮੈਂ ਵਿਘਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਪਜੀਵਕਾ ਵਾਸਤੇ ਸਰਬ ਵਾਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਉ ਲਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਤਿ ਪਤਿ ਮਨ ਮਾਇ ਕਰਮ ਕਰਤ ਸਸੂਕਰਹ ॥ ੬੬ ॥

ਐ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ (ਲਉ) ਸਮਵਾਧ ਕੇ ਲੀਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਮਾਧਾ ਸੇ ਅਤ੍ਰਿਪਤ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਰਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸੂਕਰੋਂ ਸਮ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬੬ ॥

ਮਤੇ ਸਮੇਵ ਚਰਣੰ ਉਪਰਣੰ ਭੈ ਦੁਤਰਹ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ (ਸਮੇਵ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ (ਮਤੇ) ਮਸਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਭੈਦਾਯਕ ਦੁਸਤਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮ੍ਰਿਦ੍ਹ ਤੇ ਉਧਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅਨੇਕ ਪਾਤਿਕ ਹਰਣੰ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਸੰਗਮਨ ਸੰਸਯਹ ॥ ੬੭ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹੀ ਹੈ ਅਨੇਕ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰਾ ਸੰਤੋਂ ਕਾ (ਸੰਗਮ) ਮਿਲਾਪ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸੇ ਹੀ ਸਰਬ ਪਾਪ ਫੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਰ ਮੈਂ ਸੰਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਤ ਹੈ ॥ ੬੭ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਲਾਲ ਐ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪੰਭਤੋਂ ਕਾ ਸਤਾਧਨ ਸਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਮੋਹ ਨਸਟ ਕੀਆ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਕਿ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੁਛ ਔਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਨਾਵੇ ਜਿਸ ਸੇ ਦੇਹ ਅਪਿਯਾਸ ਫੂਰ ਹੋਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅਤਿ ਪ੍ਰੇਮਵਾਨ ਜਾਨ ਕਰ ਦੇਹ ਕੀ ਮਲੀਨਤਾ ਐ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਲਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਗਯਾ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ਗਾਥਾ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਰਪੂਰ ਪੁਹਪ ਸੁਗੰਧਾ ਪਰਸ ਮਾਨੁਖੁ ਦੇਹਿ ਮਲੀਨੰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਕਰਪੂਰ) ਮੁਸਕਪੂਰ ਐ (ਪੁਹਪ) ਫੁਲੋਂ ਐ ਹੋਰ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲੀ ਵਸਤੁ ਇਸ ਮਨੁਖ ਕੀ ਦੇਹ ਕੋ ਸਪਰਸ਼ ਕਰਕੇ ਮਲੀਨ ਹੋ ਜਾਈਆ ਹੈ ॥

ਮਜਾ ਰੁਪਿਰ ਦੁਰੰਧਾ ਨਾਨਕ ਅਬ ਗਰਬੇਣ ਅਗਾਨਣੋ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ (ਮਜਾ)ਅਭਿ ਔਰ(ਰੁਪਿਰ)ਰਕਤ ਐ ਦੁਰਯੋਧਕਾ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਇਸ ਐਸੇ ਮਲੀਨ ਸਰੀਰ ਕੇ ਪਾਇਕਰ (ਅਬ) ਉਪਰਾਂਤ ਭਾਵ ਵੇਰ ਭੀ (ਗਰਬੇਣ) ਗਰਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਇਸ ਮਲੀਨ ਸਰੀਰਕਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਏ। ਪ੍ਰਮਾਨ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥਸਾਹਿਬ ਜੀ ਯਥਾ—“ਬਿਸਟਾ ਅਸਤਿ ਰਕਤਿ ਪਰੇਟੇ ਰਾਮ। ਇਸ ਉਪਰ ਲੇ ਰਖਿਓ ਗੁਮਾਨ” ॥

ਪ੍ਰਮਾਣੇ ਪ੍ਰਸੰਤ ਆਕਾਸਹ ਦੀਪ ਲੋਅ ਸਿ ਖੰਡਣਹ ॥

ਯਦਪਿ ਇਹ ਜੀਵ ਪ੍ਰਮਾਣੂਓਂ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸੁਖਮ ਰੂਪ ਧਾਰਕੇ ਸਿਧੀ ਕੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਅਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਜੋ ਸਾਤ ਲੋਕ ਹੋਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਔਰ ਦੀਧੋਂ ਜੋ ਖੰਡੇ ਸਹਤ ਹੈ ॥

ਗਵੇਲ ਨੈਲ ਭਾਰੇਲ ਨਾਨਕ ਬਿਨਾ ਸਾਧੂ ਨ ਸਿਪ੍ਰਤੇ ॥ ੨ ॥
(ਗਵੇਲ) ਜਾਇ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਦੁਰਕਣੇ ਮੈਂ ਫਿਰ ਆਵੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੋਂ ਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਕਬੀ ਮੋਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਣੇ ਸਤਿ ਹੋਵੇਤੋ ਮਰਣੇ ਦ੍ਰਿਸਟੇਲ ਮਿਥਿਆ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਣੇ ਕੇ ਸਤ ਜਾਣੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਗਤ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ॥
ਕੀਰਤਿ ਸਾਥਿ ਚਲੈਬੋ ਭਣੈਤਿ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਸੰਗੇਲ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਅਰਥਾਤ ਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਥ ਚਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹੀ ਸਤਨ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਾਯਾ ਚਿਤ ਭਰਮੇਲ ਇਸਟ ਮਿਤ੍ਰੇਖੁ ਬਾਂਧਵਹ ॥
ਇਸ ਮਾਯਾ ਨੇ ਇਸਟ ਮਿਤ੍ਰ ਬਾਂਧਵੇ (ਖੁ) ਬੰਧ ਅਰਥਾਤ ਇਨ੍ਹੇ ਕੇ ਮੋਹਿ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਕ੍ਰਮਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥
ਲਭਯੈ ਸਾਧ ਸੰਗੇਲ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਅਸਥਾਨੰ ਗੋਪਾਲ ਭਜਨੰ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜੀਵ ਕੋ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ (ਲਭਯੈ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮੈਲਾਗਰ ਸੰਗੇਲ ਨਿੰਮੁ ਬਿਰਖ ਸਿ ਚੰਦਨਹ ॥
ਨਿਕਟਿ ਬਸੈਤੋ ਬਾਸੇ ਨਾਨਕ ਅਪੰਬੁਪਿ ਨ ਬੋਹਤੋ ॥ ੫ ॥
ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ-ਜੈਸੇ ਮਲਿਆਗਰ ਚੰਦਨ ਕਾ ਸੰਗ ਹੋਣੇ ਤੇ ਨਿੰਮ ਆਦੀ ਕਟਕ ਬ੍ਰਿਛ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਚੰਦਨ ਕੇ ਨਿਕਟ ਹੀ ਉਚਤਾ ਅਭਿਮਾਨ ਔ ਪੋਲਾ ਕੁਲ ਘਾਤੀ ਗੰਢੋਂ ਆਦੀ ਚਾਰ ਦੋਖੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਬਾਸ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤੋ ਉਹ ਚੰਦਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਤ-ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਹੋਨ ਤੇ ਭੀ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਉਚਾਈ ਔ ਕੁਟਿਲਤਾ ਰੂਪੀ ਗੰਠੋਂ ਔ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਹੀਨ ਉਪਦੇਸ ਨ ਠਹਿਰਨਾ ਇਹ ਪੋਲਤਾ ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਵਿਰਧ ਇਹ ਕੁਲ ਘਾਤਿ ਇਤ ਆਦੀ ਦੂਸਰੇ ਸੰਯੁਕਤਿ ਰੋਨੇ ਕਰ ਇਹ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬਾਸ ਭਗਤੀ ਕਰ ਸੁਗੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥
ਭਾਵ ਭਲਿਆਈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਔ ਇਨ ਦੋਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਰਮਾਰ ਭੀਲ ਆਦੀ ਨੀਰ ਜਾਤੀ ਵਾਲੇ ਨਿੰਮ ਕੇ ਸਦਰਸ ਭੀ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਗਾਥਾ ਗੁੰਢ ਗੋਪਾਲ ਕਥੰ ਮਖੰ ਮਾਨ ਮਰਦਨਹ ॥
ਇਸ (ਗਾਥਾ) ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਭਾਵ ਇਸ ਉਪਲਬਧ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੰਬੰਧਨੀ ਬਾਣੀ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਮੈ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਜਸ ਕੀ ਕਥਾ(ਗੁੰਢ) ਗੁੰਢਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ (ਮਖੰ) ਵਿਚਾਰਨੇ ਸੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਾ (ਮਰਦਨ) ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਪੁਰਸ ਨਿਰਅਭਿਮਾਨ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਹਤੰ ਪੰਚ ਸਕੁਣ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਾਣੇ ਪ੍ਰਹਾਰਣਹ ॥ ੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮੋਂ ਰੂਪੀ ਬਾਣੋਂ ਕੇ (ਪ੍ਰਹਾਰਣਹ) ਚਲਾਵਨੇ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਜਪਣੇ ਕਰ ਕਾਮ ਆਦੀ ਪਾਚ ਸਕੁ(ਰੁਕੀ) ਨਸਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਬਚਨ ਸਾਧ ਸੁਖ ਪੰਥਾ ਲਹੰਥਾ ਬਭ ਕਰਮਣਹ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ (ਪੰਥਾ) ਮਾਰਗ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਬਭੇ ਕਰਮੋਂ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਬਭੇ ਭਾਗੋਂਵਾਲਾ(ਲਹੰਥਾ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਹੰਤਾ ਜਨਮ ਮਰਣੇਨ ਰਮਣੰ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਹ ॥ ੭ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਕੀਰਤਨ(ਰਮਣੰ)ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜੀਵ ਜਨਮ ਮਰਨਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਪਤ੍ਰ ਭੁਰਿਜੇਲ ਬੜੀਅੰ ਨਹ ਜੜੀਅੰ ਪੇਭ ਸੰਪਤਹ ॥
ਜੈਸੇ (ਭੁਰਿਜੇਲ) ਅਪਨੀ ਅਪਨੀਰੁਤ ਮੈਂ ਬਿਛੋਂ ਕੇ ਪਤ੍ਰ (ਬੜੀਅੰ) ਬੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਬਿਛੋਂ ਕੀ (ਸੰਪਤਾ) ਭਾਲੀਓਂ ਸਾਥ ਉਹ ਬੜੇ ਹੋਏ ਪਤ੍ਰ ਜੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਓਹ ਪਤ੍ਰ ਪਵਨ ਕਰ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਕ੍ਰਮਤੇ ਹੁਏ ਹੀ ਨਸਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਬਿਹੂਲ ਬਿਖਮਤਾ ਨਾਨਕ ਬਹੰਤਿ ਜੋਨਿ ਬਾਸਰੋ ਰੈਣੀ ॥ ੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਹ (ਬਿਖਮਤਾ) ਕਠਨ ਜੋਨੀ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵੀ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ

ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਫ਼ੁਮਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਭਾਵਨੀ ਸਾਧ ਸੰਗੋਲ ਲਭੀਤੋ ਬਝਭਾਗਾਣਹ ॥

ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ (ਭਾਵਨੀ) ਸਰਧਾ ਕੇ ਬਝੇ ਭਾਗੋ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ ਹੀ (ਲਭੀਤੋ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਗੁਣ ਰਮਣੀ ਨਾਨਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਨਹ ਬਿਆਪਣਹ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਰਮਣੀ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਵਿਆਪਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਭੁਥਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੯ ॥

ਗਾਥਾ ਗੁੜ ਅਪਾਰੇ ਸਮਝਣੀ ਬਿਰਲਾ ਜਨਹ ॥

ਇਹ ਜੋ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮ ਗੋਹਰ ਹੈ ਇਸਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਸੰਤ ਜਨ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕਾਮ ਤਜਣੀ ॥ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣੀ ਸਾਧ ਸੰਗਮਹ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸੰਗਮ ਕਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਰਵਣ ਕਰਨਾ ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰ ਕੇ (ਕਾਮ)ਸੰਕਲਪੋਂ ਕੇ ਤਿਆਗ ਦੇਨਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਣਾ ਇਹ ਕਠਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸੁ ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਧ ਬਚਨਾ ਕੋਟਿ ਦੋਖ ਬਿਨਾਸਨਹ ॥

ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਮੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਜੋ ਸੰਤੋ ਕੇ ਬਚਨ ਹੈਂ ਸੋ ਕਰੋੜੋਂ ਦੋਖੋ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨ ਬਚਨੋਂ ਕੇ ਸਰਵਨ ਕਰਕੇ ॥

ਹਰਿ ਚਰਣ ਕਮਲ ਧ੍ਵਨੀ ਨਾਨਕ ਕੁਲ ਸਮੂਹ ਉਪਾਰਣਹ ॥ ੧੧ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਖ ਸਮੂਹ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਪਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਸੈਣਹ ॥ ਜੇਣ ਮਧੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਜਿਨੋਂ ਥੀਚ ਹਰੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਸੈਣਹ) ਸੋਈ ਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥

ਮੁਕਤੋ ਰਮਣ ਗੋਬਿੰਦਹ ॥ ਨਾਨਕ ਲਭਧੀ ਬਝਭਾਗਾਣਹ ॥ ੧੨ ॥

ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਬਝੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਹਰਿ ਲਬਧੋ ਮਿਤੁ ਸਮਿਤੋ ॥ ਬਿਦਾਰਣ ਕਦੇ ਨ ਚਿਤੋ ॥

ਸੁੰਦਰ ਮਿਤ੍ਰ ਜੋ ਸੰਤਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂਸੇ ਹੀ ਹਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਹਰੀ ਕੋਸਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਕਬੀ ਬਿਦਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਾ ਅਸਥਲੁ ਤੋਲੁ ਅਮਿਤੋ ॥ ਸੋਈ ਨਾਨਕ ਸਥਾ ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਕਿਤੋ ॥ ੧੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਅਸਥਾਨ ਕਾ (ਤੋਲ) ਵੀਚਾਰ ਅਮਿਤ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸਥਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਅਪਜਸੋ ਮਿਟੀਤ ਸਤ ਪੁਤ੍ਰਹ ॥ ਸਿਮਰਤਥੁ ਰਿਦੈ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰਣਹ ॥

ਜੇਜੇ ਸੁੰਦਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਜਨਮਨੇ ਸੋ ਪੁਰਖ ਕਾਲ ਕਾ ਸੰਪੂਰਨ ਅਪਜਸਮਿਤ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸਾ ਪੁਤ੍ਰ ਉਤਪਤਿ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਸਭ ਕਲੇਕ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰਾ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਅਵਸਜ ਕਰ ਸਿਮਰਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਗਵਾਨ ਅਚੁਤ ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤਾਰਣਹ ॥ ੧੪ ॥

ਅਚੁਤ ਸਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਮਰਣੀ ਬਿਸਰਣੀ ਗੋਬਿੰਦਹ ॥ ਜੀਵਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧ੍ਵਾਣਣਹ ॥

ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਬਿਸਰਨਾ ਹੈ ਏਹੀ ਜੀਵ ਕਾ ਮਰਨਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵਨਾ ਹੈ ਏਹ ਜੀਵਣਾ ਹੈ ॥

ਲਭਣੀ ਸਾਧ ਸੰਗੋਲ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਣਹ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਪੂਰਬਲੇ ਲੇਖੋ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸੇ (ਲਭਣੀ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦਸਨ ਬਿਹੁਨ ਭੁਯੰਗੀ ਮੰਤ੍ਰ ਗਾਰੁੜੀ ਨਿਵਾਰੀ ॥

ਜੇਸੇ (ਦਸਨ) ਦਾਤੋ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਸਰਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕਾਟਣੇ ਤੇ ਜੈਹਰ ਨਹੀਂ ਚੜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਦਾਤੋਂ ਕੇ ਕਾਟਣੇ ਸੇ ਚੜਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗਾਰੁੜੂ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਨਿਵਰਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਿਸਕੇ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸਰਪ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰਾਭਾਸੁ ਹੈ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਦਾਤੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਤੋ ਜਹਰ ਨਹੀਂ ਚੜਤੀ ਹੈ ਸੋ ਗਿਆਨੀ ਕੇ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜੋ ਜਗਜਾਸੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ

ਹੰਕਾਰ ਸਰਪ ਕੇ ਰਾਗ ਏਸ ਰੂਪ ਦਾਂਤੋਂ ਕੇ ਕਾਰੇ ਹੁਏ ਕੇ ਹਰਖ ਸੇਕ ਰੂਪੀ ਜ਼ਹਿਰ 'ਚੜਤੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਜੋ ਜਗਨਸੀ ਦੂਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਾਹਿਮ ਉਪਾਸ਼ਣ ਸੰਤੋਂ ॥ ਨਾਨਕ ਲਬਧ ਕਰਮਲੁਹ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਬਿਆਪੀ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਰੇ ਸੰਤਹੀ ਗਾਰਬੁ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਤ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੇਹੈਂ ॥੧੬॥

ਜਬ ਕਬ ਰਮਣੈ ਸਰਣੈ ਸਰਬਤ੍ਰ ਜੀਅਲੁਹ ॥

ਜਹਾ ਕਹਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਜੈਂ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਜੋ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ (ਸਰਣੈ) ਆਸਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ॥

ਤਬ ਲਗਣੈ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਨਕ ਪਰਸਾਦੈ ਗੁਰ ਦਰਸਨਹੁ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਐ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਮਾਰਾ (ਤਬ) ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਚਰਣਾਰਥਿਦ ਮਨ ਸਿਧੈ ਸਿਧੈ ਸਰਬ ਕੁਸਲਲੁਹ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਣਾਰਥਿਦ ਮਨ (ਬਿਧੈ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਛੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਸਰਬ (ਕੁਸਲਲੁਹ) ਸੁਖ (ਸਿਧੈ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗਾਥਾ ਗਾਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਭਥੈ ਪਰਾ ਪੁਰਬਲੁਹ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਸੇ ਜੋ ਪਰੰਪਰਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਪੁਰਬ ਗਿਆਨੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਗਾਥਾ) ਕਥਾ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਛਦੇ ਹੈਂ ਐ ਅਬ ਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੮ ॥

ਸੁਭ ਬਚਨ ਰਮਣੈ ਗਵਣੈ ਸਾਧ ਸੰਗੇਲ ਉਪਰਲੁਹ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ (ਗਵਣੈ) ਜਾਇਕਰ ਜੋ ਸੁਭ ਬਚਨੋਂ ਕਾ ਉਚਾਰਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੈ ਨਾਨਕ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮ ਨ ਲਭੁਤੇ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕਰ ਪੁਰਬ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੀਚਾਰੈ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਨਾਮ ਉਰਧਾਰੈ ॥

ਜਿਸਨੇ ਵੇਦੋਂ ਐ ਪੁਰਾਣੋਂ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਬੀਚਾਰਕਰਕੇ ਏਕਸਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਅਕਾਲਪੁਰਖਕਾ ਨਾਮਰਿਵੇਸੈਂ ਧਾਰਨਕੀਆਹੈ ॥

ਕੁਲਪ ਸਮੂਹ ਸਗਲ ਉਧਾਰੈ ॥ ਬਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਕੋ ਤਾਰੈ ॥ ੨੦ ॥

ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਐ ਔਰੋਂ ਕੀ ਸਮੂਹ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਬਡਭਾਗੀ ਜਨ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਆਪ ਤਰ ਕਰਔਰੋਂ ਕੋ ਤਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਦੁਰਲਭ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੦ ॥

ਸਿਮਰਣੈ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਉਪਰਣੈ ਕੁਲ ਸਮੂਹਲੁਹ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਸਮੂਹ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਲਬਧਿਅੰ ਸਾਪਸੰਗੇਲ ਨਾਨਕ ਵਡਭਾਗੀ ਭੇਟੰਤਿ ਦਰਸਨਹੁ ॥ ੨੧ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥

ਸਰਬ ਦੋਖ ਪਰੰਤਿਆਗੀ ਸਰਬ ਧਰਮ ਦ੍ਰਿੜਤਲੁ ॥

ਸਰਬ ਦੋਖੋਂ ਕੋ ਪਰੰਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਧਰਮ ਕੋ ਜੋ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥

ਲਬਧੇਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗੇਲਿ ਨਾਨਕ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਲੁ ॥ ੨੨ ॥

ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਸੇ ਸਤਸੰਗ ਮਸਤਕਕੇ ਲੇਖਲਿਖੇਅਨੁਸਾਰਮਿਲਤਾਹੈ ॥੨੨॥

ਹੋਯੋ ਹੈ ਹੋਵੰਤੋ ਹਰਣ ਭਰਣ ਸੰਪੂਰਲੁ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇ ਹਰਨੇ ਭਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪੀਛੇ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਅਬ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਗੇ ਕੇ ਹੋਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਅਥਾਪਜ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸਾਧੁ ਸਤਮਜਾਣੈ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾਰਣੈ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾ ਕਾਰਨ ਸਰਬ ਤੇ ਉਤਮ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜਾਣੇ ॥ ੨੩ ॥

ਸੁਖੇਣ ਬੈਠ ਰਤਨੰ ਰਚਨੰ ਕਾਭਿ ਰੰਗਲੁ ॥

ਜਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਰਤਨ ਰੂਪ ਬਚਨੋਂ ਮੈਂ (ਰਤਨੰ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐ ਕਸ਼ੀਭੇ ਕੇ ਰੰਗ ਸਮ ਫਿਨਭੰਗਰ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਰਚ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਰੋਗ ਸੋਗ ਬਿਚਰੀ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਨ ਸੁਪਨਹੁ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੇ ਪੰਡਤੇ ਸੇ ਪੁਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਵਿਯੋਗ ਕਰ ਰੋਗ ਸੋਗ ਕਰ ਗ੍ਰਸਤ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸੁਪਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇਂ ਨਾਮ ਨਗਰ ਮੇਂ ਬਿਵਾਹ ਕੇ ਸਮੇਂ ਲੜਕੀਆਂ ਕੋ ਇਹ ਛੰਦ ਸੁਨਾਏ ਹੈਂ ਇਸ ਛੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਫੁਨਹੋ ਹੈ ਇਸ ਫੁਨਹੋ ਛੰਦ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫੁਨਹੋ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਾਥਿ ਕਲੰਮ ਅਰੀਮ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖਾਵਤੀ ॥

ਹੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਰੀਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਜੋ ਕਲਮ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਲੇਖੋਂ ਕੋ ਲਿਖਤੀ ਆਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਰਬ ਲੇਖ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਲਿਖੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਸੰਗਿ ਅਨੂਪ ਰੂਪਾਵਤੀ ॥

ਹੇ ਅਨੂਪ ਰੂਪ ਵਾਲੇ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੇ ਸਾਥ (ਉਰਝਿ) ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਮੁਖਹੁ ਤੁਹਾਰੀਆ ॥

ਤਾਤੇ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਸੇ ਤੁਮਾਰੀ ਉਸਤਤੀ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਜਾਤੀ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ॥

ਸੋਹੀ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀਆ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਮੋਹਿਤ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਤੁਝ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਹਿ ਬੈਸਿ ਕਿ ਕੀਰਤਿ ਮੈ ਕਹਾਂ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕਰਕੇ (ਕਿ) ਜੋ ਕੀਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਾਂ ॥

ਅਰਪੀ ਸਭੁ ਸੀਗਾਰੁ ਏਹੁ ਜੀਉ ਸਭੁ ਦਿਵਾ ॥

ਔਰ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਭੀ ਸਿੰਗਾਰਾ ਕੋ ਭੀ ਅਰਪਣ ਕਰੂੰ ਔਰ ਏਹ ਸਭ ਅਪਨਾ ਜੀਵ ਭੀ ਦੇਵੋਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਰਬ ਅਵਸਥਾ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਬਤੀਤ ਕਰੂੰ ॥

ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਸੇਜ ਸੁ ਕੰਤਿ ਵਿਛਾਈਐ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰ ਪਿਆਸੀ ਹੋਇਕਰ (ਕੰਤ) ਪਤੀਕੇ ਮਿਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਰਧਾਰੂਪੀ ਜੇਹਜਾ (ਵਿਛਾਈਐ) ਵਿਛਾਵਣੀ ਕਰੀਏ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ਤ ਸਾਜਨੁ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਤੋਂ ਭੀ (ਹਰਿਹਾਂ) ਹੇ ਭਾਈ ਵਾ ਛੰਦ ਕੀ ਗੀਤ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਹੋਵੈ ਤਬ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਜਨ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਖੀ ਕਾਜਲ ਹਾਰ ਤੀਬੋਲ ਸਭੈ ਕਿਛੁ ਸਾਜਿਆ ॥

(ਸਖੀ) ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸਾਮ੍ਹੀ ਰੂਪ ਕਾਜਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਹਾਰ ਔ ਮਿਠੇ ਬਰਨ ਕਰਨੇ ਯੇਹ (ਤੀਬੋਲ) ਪਾਨੋਂ ਕਾ ਬੀਜਾ ਇਤਯਾਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਤਬ ਭੀ ਕੀਆ ॥

ਸੋਲਹ ਕੀਏ ਸੀਗਾਰ ਕਿ ਅੰਜਨੁ ਪਾਜਿਆ ॥

ਦਸ ਇੰਦ੍ਰਿਐ ਪਾਰ ਪ੍ਰਣ ਦੇਕ ਮਨ ਇਨ ਸੋਲਾ ਕੋ ਆਪਨੇ ਵਸ ਕਰਨ ਰੂਪੀ ਸੋਲਾਂ ਸੀਗਾਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਕਿ) ਜੋ ਸੁਰਮਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੁਧੀ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ (ਪਾਜਿਆ) ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਕਾਜਲ ਸੇ ਸੁਰਮਾ ਭਿੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਘਰਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ ਤ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਪਤੀ ਕਾ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੋਵੈ ਤੋਂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਇ ਲਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭੀ ਸਿੰਗਾਰ ਸਵਲਤਾ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਪਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਏਹ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਲਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਕੰਤੈ ਬਾਝੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਭੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਈਐ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਗਾਰ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਕੰਤੁ ਸਾ ਵਡਭਾਗਾਣੇ ॥

ਤਾਤੇ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੰਤ ਕਾ ਪਿਆਨ ਵਸਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ

ਸਗਨਾਸੀ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਬਣਿਆ ਹਭੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਾਈ ਸੋਹਾਗਣੇ ॥

ਔਰ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀਗਾਰ ਤਿਸੀ ਕਾ (ਬਣਿਆ) ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੋਈ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈ ॥

ਹਉ ਸੁਤੀ ਹੋਇ ਅਚਿਤ ਮਨਿ ਆਸ ਪੁਰਾਈਆ ॥

ਇਨ ਸੁਹਾਗਣੀ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਵਾ ਦੇਖਕਰ ਮੈ ਭੀ ਅਚਿਤ ਹੋਕਰ ਸੁਤੀਊ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨ ਕੀ ਆਸਾ ਸਭ ਪੂਰਨਭਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿਹਾ ਜਾ ਘਰਿ ਆਇਆ ਕੰਤੁ ਤ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਈਆ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਅੰਤਸਕਰਨ ਘਰ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੰਤ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਕੁਛ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਆਸਾ ਇਤੀ ਆਸ ਕਿ ਆਸ ਪੁਰਾਈਐ ॥

ਮੈਂ ਆਸਾਵੰਤੀ ਕੋ ਇਤਨੀ ਭਾਵ ਭਰਦੀ ਆਸਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆਲ ਹੁਏ ਹੋਵੇਂ ਤਬ ਪੂਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਮੈ ਤਨਿ ਅਵਗਣ ਬਹੁਤੁ ਕਿ ਅਵਗਣ ਛਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਅਵਗੁਣ ਬਹੁਤ ਹੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਵਗੁਣੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਭੀ (ਛਾਇਆ) ਅਛਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿਹਾ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ਤ ਮਨੁ ਨਹਰਾਇਆ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਮੁਖ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆਲ ਭਏ ਤਬਇਹ ਮਨ ਭੀ ਅਵਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਅੰਤ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ (ਬੇਅੰਤ) ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਦੁਤਰੁ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਰਾਇਆ ॥

ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਇਸ ਦੁਸਤਰ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਰਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਟਿਆ ਅਵਗਉਣੁ ਜਾਂ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥

ਜਬ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਅਵਗਣਾ ਜਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਣਾ ਮਰਣਾ ਮਿਟ ਗਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥ ੬ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮੇਰੈ ਹਾਥਿ ਪਦਮੁ ਆਗਨਿ ਸੁਖ ਬਾਸਨਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ (ਆਗਨਿ) ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪੀ ਵੇਹੜੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕਾ ਵਸਣਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਜਿਸ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ (ਪਦਮੁ) ਕੋਲ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਵੇਹੜੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥

ਸਖੀ ਮੇਰੈ ਕੰਠਿ ਰਤੰਨੁ ਪੋਖਿ ਦੁਖੁ ਨਾਸਨਾ ॥

ਤਾਹੇ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਖੀ ਤਿਸ ਕਾ ਸਾਧਨਾਤ ਹੋਣਾ ਇਹੀ ਮੇਰੇ ਕੰਠ ਮੈਂ ਰਤਨ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕਰ ਸਰਬ ਜਨਮਾਈ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਨਾਸਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਬਾਸਉ ਸੰਗਿ ਗੁਪਾਲ ਸਗਲ ਸੁਖ ਰਾਸਿ ਹਰਿ ॥

ਹਰੀ ਭੋਪਾਲ ਜੋ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਰਾਸ ਹੈ ਅਬ ਮੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਵਸਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਵੁਹ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੋ ਹੈ ॥

ਹਰਿਹਾ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਬਸਹਿ ਜਿਸੁ ਸਦਾ ਕਰਿ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਸਰਬ ਰਿਧੀ ਪੁਨਾ ਅਠ ਵਾ ਅਠਾਰਹਿ ਸਿਧੀਆ ਐ ਨੇ ਨਿਧੀਆ ਸਦਾ ਵਸਤੀਆ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਪਰਤਿਅ ਰਾਵਨਿ ਜਾਹਿ ਸੋਈ ਤਾ ਲਾਜੀਅਹਿ ॥

ਜੋ ਪਰਤਿਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਰਾਵਣੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਲਜਾਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੋਈ ਨਰਕੋਂ ਮੇਂ ਤਲੀਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਰਕੋਂ ਕੀ ਜਾਸਨਾ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਯਥਾ-ਪੋਤਾਲੇ ਪਤਿ ਉਤਰੇ ਪਰਤ੍ਰਿਯਾ ਰਤਾ ਮਾਸ ॥ ਬੈਸਾ ਨਾਲ ਲਗਾਈਅਹਿ ਕੋਇ ਨ ਆਵੈ ਪਾਸ ॥

ਨਿਰਪ੍ਰਤਿ ਹਿਰਹਿ ਪਰਦਰਬੁ ਛਿਦ੍ਰ ਕਤ ਢਾਕੀਅਹਿ ॥

ਔਰ ਜੋ ਪਰਾਏ ਧਨ ਕੋ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਬੁਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ (ਫਿਦ੍ਰ) ਦੇਸ ਕਥ ਫਕੀਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕੇ ਪਾਪ ਕਰਗੋਂ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਮਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਗਲ ਕੁਲ ਤਾਰਈ ॥

ਔਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕੁਲਾ ਕੋ ਤਾਰ ਲੇਤੇ ਹੈ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਸੁਨਿਤੇ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰਈ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਮਨ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਉਪਰਿ ਬਨੈ ਆਕਾਸੁ ਤਲੈ ਧਰ ਸੋਹਤੀ ॥

ਉਪਰ ਤੇ ਅਕਾਸ ਕਾ ਚੰਦੋਆ ਬਨ ਕਰ ਸੋਭ ਰਹਾ ਹੈ ਅੰ ਨੀਚੇ ਧਰਤੀ ਫਰਸ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ॥

ਦਹਦਿਸ ਚਮਕੈ ਬੀਜੁਲਿ ਮੁਖ ਕਉ ਜੋਹਤੀ ॥

ਅਰ ਬਿਜਲੀ ਭੀ ਜਿਸਕੀ ਸੰਤਾ ਕਰ ਚਮਕਤੀ ਹੈ ਫਾ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਬਿਜਲੀ ਵਤ ਪਕਾਸ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮੁਖ ਕੋ (ਜੋਹਤੀ) ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੋ ਚਾਹਤੀ ਹੂੰ ॥

ਖੋਜਤ ਫਿਰਉ ਬਿਦੇਸਿ ਪੀਉ ਕਤ ਪਾਈਐ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸਕੋ ਮੈਂ ਬਿਦੇਸੋਂ ਬੀਚ ਖੋਜਤੀ ਫਿਰਤੀ ਹੂੰ ਐ ਪੁਛਤੀ ਭਈ ਹੂੰ ਕਿ ਐਸੀ ਪਤੀ ਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾ ਕਹਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤਾ ਨੇ ਉਤ੍ਰ ਕਹਾ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਜੇ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ਤ ਦਰਸਿ ਸਮਾਈਐ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਹੋਵੇ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਦਰਸ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਿਨੇ ਸਭੇ ਥਾਵ ਨਹੀ ਤੁਪੁ ਜੋਹਿਆ ॥ ਬਧੋਹੁ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ ਤਾਂ ਤੂ ਸੋਹਿਆ ॥

ਵਸਈ ਸਘਨ ਅਪਾਰ ਅਨੂਪ ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰ ॥ ਹਰਿਹਾਂ ਨਾਨਕ ਕਸਮਲ

ਜਾਹਿ ਨਾਇਐ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ॥ ੧੦ ॥

ਹਮਨੇ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਪੰਛੁ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਮੁਕਤ ਕਾ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬੰਧਾ ਅਰਥਾਤ ਰਚਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਸੋਭ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਐਸੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਜੇ ਪੁਰੀ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸੰਘਨੀ ਵਸਤੀ ਹੈ ਅਰ ਉਪਮਾ ਸੋ ਰਹਿਤ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਕੋਈ ਪੁਰੀ ਇਸਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ਦੂਜਾ ਅਰਥ ॥ ਹੇ ਸਤਿਸੰਗ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਮਨੇ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਸ ਨੇ ਤੇਰਾ ਬੰਧਨ ਬੰਧਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤੂੰ ਸੋਭ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਅਨੂਪ ਪੁਰੀ ਭਾਵ ਹੇ ਸਤਿਸੰਗ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਅਪਾਰ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਸੰਘਨੀ ਵਸਤੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਤਿਸੰਗ ਅਸਥਾਨ ਤੇਰੇ ਬੀਚ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਚਾਕ੍ਰਿਕ ਚਿਤ ਸੁ ਚਿਤ ਸੁ ਸਾਜਨੁ ਚਾਹੀਐ ॥

ਜੈਸੇ ਚਾਕ੍ਰਕ ਚਿਤ ਮੈਂ ਸੁਚੇਤ ਹੋਕਰ ਮੇਘ ਰੂਪੀ ਸ੍ਰੋਸਟ ਸਾਜਨ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸ ਸੰਗਿ ਲਾਗੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਸੈ ਕਉ ਆਹੀਐ ॥

ਜਿਸ ਮੇਘ ਕੋ ਸਾਥ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਲਾਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਮੇਘੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਭੁੰਦ ਸੇ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਠਹਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ (ਆਹੀਐ) ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਬਨੁ ਬਨੁ ਫਿਰਤ ਉਦਾਸ ਭੁੰਦ ਜਲ ਕਾਰਣੇ ॥

ਜੈਸੇ ਵਹੁ ਏਕ ਜਲ ਕੀ ਭੁੰਦ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਉਦਾਸ ਹੁਆ ਬਨੋਂ ਬਨੋਂ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤੀ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਮਾਂਚੈ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰਣੇ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕੋ ਮਾਂਚੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਹਮਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਮਿਤ ਕਾ ਚਿਤੁ ਅਨੂਪੁ ਮਰੰਮੁ ਨ ਜਾਨੀਐ ॥

ਸਰਬ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅਨੂਪ ਚਿਤ ਕਾ ਫੇਹ ਵਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀਤਾ ਹੈ ॥

ਗਾਹਕ ਗੁਣੀ ਅਪਾਰ ਸੁ ਤਤੁ ਪਛਾਨੀਐ ॥

ਜੋ ਤਿਸ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ (ਗਾਹਕ) ਜਗ੍ਯਾਸੀ ਔਰ (ਗੁਣੀ) ਸਭ ਗੁਣੇ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋ ਤਤ ਸਰੂਪ ਕੇ ਗੁਰੇ
ਦੁਖੇ ਪਛਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਿਤਹਿ ਚਿਤੁ ਸਮਾਇ ਤ ਹੋਵੈ ਚੰਗੁ ਘਨਾ ॥

ਜੋ ਅਪਨੇ ਚਿਤਕੇ ਤਿਸ ਚੇਤਨ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰੇ ਤਬ ਅਤੀ ਅਧਿਕ (ਚੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਚੰਦਲ ਚੋਰਹਿ ਮਾਰਿ ਤ ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਧਨਾ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਬੀ (ਚੰਦਲ) ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਚੋਰਾਂ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਸਚੇ ਧਨ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਜੇਜੇ
ਮਧਮ ਸਖੀ ਉਤਮ ਸਖੀ ਕੇ ਅਪਨਾ ਹਾਲ ਸੁਨਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇਜੇ ਮਧਮ ਜਗ੍ਯਾਸੀ ਉਤਮ ਮਹਾਤਮਾ ਕੇ ਸਮਾਧੀ ਤੇ
ਉਥਾਨ ਕਾਲ ਅਪਨਾ ਬ੍ਰਿਤਤ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਸੁਪਨੈ ਊਭੀ ਭਈ ਗਹਿਰਿ ਕੀ ਨ ਅੰਚਲਾ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਥੀਰ (ਊਭੀ) ਦੇ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਈ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਮੈਂ ਔਰ ਏਕ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ
ਕਿ ਹਰੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਜੋ ਬਿਨਕ ਮਾਤ੍ਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਚਮਤਕਾਰ ਹੁਆ ਥਾ ॥ ਉਤ੍ਰ ਉਤਮ
ਸਖੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਹੇ ਸਖੀ ਤਬ ਤੈਨੇ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕਾ (ਅੰਚਲਾ) ਪੱਲਾ ਕਿਉਂ ਨ ਪਕੜਾ ? ਭਾਵ ਨਿਰਵਕਲਪ ਸਮਾਧੀ
ਮੈਂ ਇਸਥਿਤਿ ਕਿਉਂ ਨ ਭਈ ? ਪੁਨਾ ਮਧਮ ਸਖੀ ਜਗ੍ਯਾਸੀ ਰੂਪੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਖ ਬਿਰਾਜਿਤ ਪੇਖਿ ਮਨੁ ਬੰਚਲਾ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਬਿਰਾਜਵਾਨ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਤਿਸਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿ ਕਰਕੇ (ਬੰਚਲਾ) ਠਗ ਲੀਆ ਥੇ ॥ ਤਿਸੀ ਤੇ
ਮੁਖ ਕੇ ਤਿਸਕੇ ਪਕੜਨੇ ਕੀ ਸੋਝੀ ਨ ਰਹੀ ਭਾਵ ਸਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧੀ ਮੈਂ ਹੀ ਰਹੀ ॥

ਖੋਜਿਓ ਤਾਕੇ ਚਰਣ ਕਹਹੁ ਕਤ ਪਾਈਐ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਖੋਜਤੀ ਹੂੰ ਹੇ ਸਖੀ ਤੂੰ ਕਹੁ ਤਿਸ ਕੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ?

ਹਰਿਹਾਂ ਸੋਈ ਜਤੈਨੁ ਬਤਾਇ ਸਖੀ ਪ੍ਰਿਉ ਪਾਈਐ ॥ ੧੩ ॥

ਤਤਿ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਖੀਓ ਸੋਈ ਉਪਾਵ ਮੁਖਕੇ ਬਤਾਵੇ ਜਿਸਕਰਕੇ ਤਿਸਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਤੀ ਕੇ ਹਮ ਪਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥ ੧੩ ॥
ਉਤਮ ਸਖੀ ਪਤੀਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕਾ ਜਤਨ ਬਤਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਨੈਣ ਨ ਦੇਖਹਿ ਸਾਧ ਸਿ ਨੈਣ ਬਿਹਾਲਿਆ ॥

ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਸੰਤੋਕਾ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇਹੋਂ ਸੋ ਨੇਤ੍ਰਣੀ (ਬਿਹਾਲਿਆ) ਵੁਖੀਰਹਿਤੇਹੋਂ ਤਾਤੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂਕਰਕੇ ਸੰਤੋਕਾ ਦਰਸਨਕਰੇ ॥

ਕਰਨ ਨ ਸੁਨਹੀ ਨਾਵੁ ਕਰਨ ਮੁੰਦਿ ਘਾਲਿਆ ॥

ਜੋ ਕਾਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੰਬੰਧੀ (ਨਾਵੁ) ਸਥਦ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇਹੋਂ ਸੋ ਤਿਨ ਕਾਨਾਂ ਮੈਂ ਮੁੰਦਾ ਪਾਇਆ ਰਾਹੀਏ ਅਰਥਾਤ
ਬੰਦ ਕੀਏ ਰਾਹੀਏਹੋਂ ਤਾਤੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਸੁਣੋ ॥

ਰਸਨਾ ਜਪੈ ਨ ਨਾਮੁ ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਕਰਿ ਕਟੀਐ ॥

ਜੋ ਰਸਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਪਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤਿਲ ਤਿਲ ਕਰਕੇ ਕਟ ਦੇਈਐ ਤਾਤੇ ਜਿਹਥਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ
ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣਾ ਕਰੇ ॥ ਹਰਿਹਾਂ ਜਬ ਬਿਸਰੈ ਗੋਬਿਦਰਾਇ ਦਿਨੋ ਦਿਨੁ ਘਟੀਐ ॥ ੧੪ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਘਟਾਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮਨ ਕਰ
ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰੇ ਇਹੀ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਜਤਨ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਕਮਲ ਜੋ ਜਲ ਰਹਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਜੀਵ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਪੰਕਜ ਢਾਥੇ ਪੰਕ ਮਹਾ ਮਦ ਗੁੰਢਿਆ ॥ ਅੰਗ ਸੰਗ ਉਰਝਾਇ ਬਿਸਰਤੇ ਸੁੰਢਿਆ ॥

ਜੇਜੇ ਕਮਲ ਫੁਲ (ਪੰਕ) ਚਿਕੜ ਮੈ ਢਾਥੇ ਹੁਏ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ (ਮਹਾਮਦ) ਅਤੀ ਸੁਗੰਧੀ ਕੇ ਸਾਥ (ਗੁੰਢਿਆ)
ਗੁੰਢਿਆ ਹੁਆ ॥ ਤਿਸ ਚਿਕੜ ਸੰਗ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਗ ਉਰਝ ਰਹੇਹੋਂ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ (ਸੁੰਢਿਆ) ਸਥਾਈ ਵਿਸਰ
ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਲੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥

ਹੈ ਕੋਊ ਐਸਾ ਮੀਤੁ ਜਿ ਤੋਰੈ ਬਿਖਮ ਗਾਂਠਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਮਲ ਕਾ ਕੋਈ ਐਸਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋ ਕਮਲ ਕੀ ਚਿਕੜ ਸਾਥ ਕਠਨ ਗੰਠ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਤੋੜ ਦੇਵੇ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥

ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਸ੍ਰੀਧਰ ਨਾਥੁ ਜਿ ਦੂਟੇ ਲੇਇ ਸਾਂਝਿ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੁਆਮੀ ਲਛਮੀ ਪਤੀ ਹੈ ਜੋ ਦੂਟੇ ਹੋਏ ਕਮਲ ਨੂੰ ਗੋਢ ਲਵੇ ਅਰਥਾਤ ਕਰਤਾਰ

ਵਰਖਾ ਕਰੇ ਅੰ ਕਮਲ ਚਿਕੜ ਜੋ ਛੁਟ ਕਰ ਖਿੜ ਜਾਵੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧੀ ਕਰ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਸੋਹ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਵਾਥੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨਕਾ ਰਿਦਾ ਕੁਟੰਬ ਜੋ ਉਚਤਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਤਰਥ ਕੀ ਸਫਾਈ ਵਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਮਿਤਰ ਹੈ ਜੋ ਸੋਹ ਰੂਪੀ ਕਠਨ ਥਾਨ ਕੋ ਝੋੜ ਦੇਵੇ ਦਿਸਤਾਨ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬੰਟਲ ਬਚਨ ਰੂਪੀ ਵਰਖਾ ਕਰ ਇਸ ਕਾ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਭੰਗ ਹੁਆ ਮੋਹ ਸੇ ਛੁਡਾ ਕੇ ਭਗਵੰਤ ਸੇ ਅੰ (ਸਾਨ) ਜੋੜ ਦੇਵੈ ॥ ੧੫ ॥

ਧਾਵਦੁ ਦਸਾ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭ ਕਾਰਣੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਅਨੇਕ (ਦਸਾ)ਤਰਥੋਂ ਮੈਂ ਧਾਵਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਸੇਵਨ ਆਈ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ਪ੍ਰਸਨ-

ਪੰਚ ਸਤਾਵਹਿ ਦੂਤ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਮਾਰਣੇ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਈ ਪੰਚ ਦੂਤ ਜੋ ਮੁਖਕੇ ਦੁਖ ਦੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਮਾਰਨੇ ਕਰੋਂ ॥ ਉਤ੍ਰ-੬-

ਤੀਖਣ ਬਾਣ ਚਲਾਇ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਧ੍ਰਾਈਐ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਰੂਪੀ ਤੀਖਣ ਬਾਣੋਂ ਕੋ ਚਲਾਈਏ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਮਹਾ ਬਿਖਾਦੀ ਘਾਤ ਪੂਰਨ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ॥ ੧੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਪੂਰਨ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਵਾ ਤਿਨੋਂ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਤਿਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਪਾਈਏ ਤਬ ਅਤੀ (ਬਿਖਾਦੀ) ਸ਼ੋਕ ਦੇਨੇ ਹਾਰਿਹਾਂ ਦੂਤੋਂ ਕਾ ਘਾਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ਮੂਲ ਨ ਨਿਖੁਟਈ ॥ ਖਾਵਹੁ ਭੁੰਚਹੁ ਸਭਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟਈ ॥

*੧। ਪੰਛਮ ਕਮਲ ਮੈਂ (ਪੰਜ)ਭਵਰੇ ਦਾਕੇ ਹੈਂ ਵੇਸੇ ਹੈਂ ਉਹ ਭਵਰੇ ਹੂੰ ਜੋ ਅਗੀ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਤਿਨਹੋ ਅੰਗ ਕਮਲ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਉਚਾਰ ਭਾਵੇ ਸੁਰਜ ਕੇ ਅਸਤ ਹੋਏ ਤੇ ਕਮਲ ਮੈਂ ਮੁੱਢੇ ਰਹਿ ਹੈਂ ਉਹ ਜਾਨ ਰੂਪ ਸਭਾਈ ਵਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਮਿਤਰ ਹੈ ਜੋ ਭਵਰ ਹੀ ਕਮਲ ਸਾਥ ਕਠਨ ਥਾਨ ਪਈ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਭੋਕ ਦੇਵੇ ਭਾਨੁ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਲਖਮੀ ਪਤੀ ਨਾਕ ਐਸਾ ਮਿਤਰ ਹੈ ਜੋ ਦੂਤੇ ਹੋਏ ਭਾਵਰੇ ਦੇ ਐਸਾ ਨੂੰ ਮੰਦਰਾਧਿਅਕਾਤ ਸੁਰਬਉਚੇ ਹੋਏ ਕਮਲ ਮਿਤਰਾਧਿਅਕਾਤ ਉਹ ਜਾਵੇ ਇਕਾਤਾਨ ਮੈਂ ਜਗਤਾਨ ਰੂਪ ਭਾਵਨਾ ਜੋ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗੁੰਦਾ ਹੁਆ ਕਾ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਮੰਚ ਕਰਮ ਕੇ ਥਾਨ ਤੇ ਚਾਹੁ ਰੂਪ ਕਮਲ ਮੈਂ ਦਸਤਿਆਧਿਅਕਾਤ ਮਿਤਰਾਧਿਅਕਾਤ ਜੋ ਸੋਹ ਰਹਾ ਭਾਵ ਹੈ ਤਿਆਗ ਦੇਣ ਰੂਪ ਸਭਾਈ ਵਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਮਿਤਰ ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰਪਾਸੇਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਪੀ ਕਠਨ ਥਾਨ ਨੂੰ ਭੋਕ ਦੇਵੇ ਭਾਨੁ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਮਿਤਰ ਇਕ ਵਿਛਾਰ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਜੋ ਦੂਤੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਭੋਕ ਮਿਤਰਾਧਿਅਕਾਤ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਭੀਰਤਰ ਵੇਸਾਗ ਰੂਪ ਸੁ ਜ ਕ੍ਰਪਾਤ ਹੋਏ ਵਿਸਰ ਸਰ ਹੈ ਰੂਪ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਕਰ ਤਿਆਗ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਧਰਮਾਇਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ੧੫ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਦਾਤ ਕੀਨੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪਾਸੋਂ ਕਬੀ ਨਿਖੁਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਹ ਸੰਪੂਰਨ ਖਾਵਤੇ ਔਰ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਛੁਟ ਜਾਣੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦਿਤਾ ਤੁਸਿ ਹਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਅਰਾਪਿ ਕਦੇ ਨ ਜਾਂਹਮਰਿ ॥੧੭॥

ਕਿਉਂ ਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਸੁਖੋਂ ਕਾ (ਨਿਧਾਨ) ਖਜਾਨਾ ਦੀਆਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਵਹੁ ਸਦਾ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਕਬੀ ਮਰ ਕਰ ਜਾਤੇ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਦੁਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧੭ ॥

ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਭਗਤੁ ਸੁ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ॥ ਸਗਲੇ ਹੋਏ ਸੁਖ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਾ ॥

ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਭਗਤ ਜਾਇਕਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅਸਥਾਨ ਸੋਭਾਵਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜੀਅ ਕਰਾਨਿ ਜੈਕਾਰੁ ਨਿੰਦਕ ਮੁਏ ਪਰਿ ॥ ਸਾਜਨ ਮਨਿ ਆਲੰਦੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਾਪਿ ॥੧੮॥

ਸਰਬ ਜੀਵ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜੈਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨਿੰਦਕ (ਪਥ) ਜਲ ਮਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸੰਤ ਸੂਜਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਪਾਵਨ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕਤਹ ਨਹੀ ਸੇਵੀਐ ॥ ਝੂਠੈ ਚੰਗਿ ਖੁਆਰੁ ਕਹਾਂ ਲਗੁ ਖੇਵੀਐ ॥

ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਪਾਵਰੁ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜੋ ਜੀਵ ਕਬੀ ਠਾਹੀਂ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਝੂਠੇ ਵਿਭਿਅਹੁ ਹੈ (ਚੰਗ)ਅਨੰਦ ਕਰਕੇ ਖੁਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਅਨੰਦ ਕਹਾ ਤਕ ਰਹਿਨਹੀ ਵਾ ਚਲਨਗੇ ਭਾਵ ਔਤ ਕੋ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਚੰਦਉਚੀ ਪੇਖਿ ਕਾਏ ਸੁਖੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਜਿ ਦਰਗਾਹ ਜਾਨਿਆ ॥ ੧੯ ॥

ਤਾਤੇ (ਹਰਿ ਚੰਦਉਚੀ) ਚੰਪਕਬ ਨਗਰੀ ਸਮਾਨ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹੇ ਜੀਵ ਬੈਠੇ ਕਾਏ ਕੋ ਸੁਖ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਹਮ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਉਹ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਮੰਨੀਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੯ ॥

ਕੀਨੋ ਕਰਮ ਅਨੇਕ ਗਵਾਰ ਬਿਕਾਰ ਘਨ ॥ ਮਹਾ ਦੁਰੀਧਤ ਵਾਸੁ ਸਨ ਕਾ ਛਾਹੁ ਤਨ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਗਵਾਰ ਨੇ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਵਸਤੇ ਅਧਿਕ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੈਂ (ਸਨ) ਮੁਰਖ ਕਾ ਏਹ ਸਰੀਰ ਮਹਾ ਦੁਰਗੰਧੀ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤ ਕੋ ਛਾਰ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਜਲ ਜਾਏਗਾ ॥

ਫਿਰਤਉ ਗਰਬ ਗੁਬਾਰਿ ਮਰਣੁ ਨਹ ਜਾਨਈ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ ਪੈਖਿ ਕਾਹੇ ਸਬੁ ਮਾਨਈ ॥ ੨੦ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸੀਕੇ (ਗਰਬ) ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਗੁਬਾਰ ਅੰਧੇਰੇ ਮੈਂ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਔ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ (ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ) ਗੰਧਰਬ ਨਗਰੀ ਸਮਾਨ ਇਸ ਝੂਠੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਾਰ ਮਾਨਤਾ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਅਸੰਤ ਹੀ ਜਾਨੇ ॥ ੨੦ ॥

ਜਿਸਕੀ ਪੂਜੈ ਅਉਧ ਤਿਸੈ ਕਉਣੁ ਰਾਖਈ ॥ ਬੈਦਕ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਕਹਾਂ ਲਉਭਾਖਈ ॥ ਜਿਸ ਜੀਵ ਕੀ ਆਧੁ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਔਰ ਕੌਨ ਰਾਖ ਸਕਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਾਖ ਸਕਤਾ ਹੈ ਹਕੀਮ ਵਾ ਗਰੰਥ ਜੋ (ਬੈਦਕ) ਹਿਕਮਤ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਵਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਭੀ ਅਨੇਕ ਉਪਾਵ ਕੋ ਕਹਾਤਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰੈਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਹ ਤੋ ਅੰਤ ਕੋ ਮ੍ਰਿਤ ਹੀ ਹੋਇਗਾ ॥

ਏਕੋ ਚੇਤਿ ਗਵਾਰ ਕਾਜਿ ਤੇਰੈ ਆਵਈ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ਬਿਥਾ ਸਭੁ ਜਾਵਈ ॥ ੨੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੋ (ਗਵਾਰ) ਮੁਰਖ ਜੀਵ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ (ਚੇਤਿ) ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਆਵੇਗਾ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰੇਗਾ ਹੋ ਭਾਈ ਨਹੀਂ ਤੋ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਸਭ ਜਲ ਕਰ ਛਾਰ ਹੋਕਰ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਜਾਏਗਾ ॥ ੨੧ ॥

ਅਉਖਧੁ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ਅਮੋਲਕੁ ਪੀਜਈ ॥

ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਖਾਵਹਿ ਸੰਤ ਸਗਲ ਕਉ ਦੀਜਈ ॥

ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਅਮੋਲਕ ਔਸਧੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਸਦਾ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਔਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭੀ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵੁਹ ਸੰਤ ਸਰਬ ਜਗਜਾਸੀਓ ਕੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਤਿਸੈ ਹੀ ਪਾਵਣੇ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਜਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਰਾਵਣੇ ॥ ੨੨ ॥

ਜਿਸ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਤਿਸਨੇ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਤੋ ਨਾਮ ਪਾਵਣੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੇ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ (ਰਾਵਣੇ) ਜਪਣੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੨੨ ॥

ਵੈਦਾ ਸੰਦਾ ਸੰਗੁ ਇਕਠਾ ਹੋਇਆ ॥ ਅਉਖਦ ਆਏ ਰਾਸਿ ਵਿਚਿ ਆਪਿ ਖਲੋਇਆ ॥

ਜਬ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਰੂਪੀ (ਵੈਦਾ) ਹਕੀਮੋਂ ਕਾ (ਸੰਗੁ) ਮਿਲਾਪ ਇਕੱਠਾ ਹੁਆ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਬ ਇਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਅਉਖਦ ਰਾਸ ਆਇ ਗਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਮੋਖ ਕਾਰਜ ਬੀਚ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਜਗਾਇਕ ਹੋ ਖਲੋਇਆ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜੋ ਓਨਾ ਕਰਮ ਸੁ ਕਰਮ ਹੋਇ ਪਸਰਿਆ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਦੂਖ ਰੋਗ ਸਭਿ ਪਾਪ ਤਨੁ ਤੇ ਪਿਸਰਿਆ ॥ ੨੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਸਤਸੰਗੀਓਂ ਨੇ ਜੋ ਜੋ ਸਮਾਨ ਕਰਮ ਭੀ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਮ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਮ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਫੈਲ ਗਿਆ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਤੇ ਦੁਖੋਂ ਔ ਪਾਪੋਂ ਰੋਗੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਹੀ ਪਿਸਕ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਜੋ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨੩ ॥

ਚਉਥੇਲੇ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੧ ਓ ਜਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਚਉਥੇਲੇ ਛੰਦ ਵਸੇਸ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋਚਾਰ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਬੋਲੇ ਹੈ ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ਲਹੌਰ ਕੇ ਬੀਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਬੇ ਸੰਮਨ ਔਰ ਮੁਸਨ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਦੋਨੋਂ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਨਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਉਨਕੇ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਾ ਤਬ ਉਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਜਾਇਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਜੋਖਾ ਹੋਤ ਕਿਸੀ ਬਨੀਏ ਕੀ ਦੁਕਾਨ ਕੇ ਉਪਰ ਜੋ ਪਾਛ ਕਰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਰਾਹੀਤਾ ਬਾ ਜੋ ਲੇ ਲੀਆ ਸੰਮਨ ਜੋ ਮੁਸਨ ਕਾ ਪਿਤਾ ਬਾ ਜੋ ਦੁਕਾਨ ਕੀ ਛਤ ਕੇ ਉਪਰ ਖੜਾ ਹੁਆ ਵਸਤੂਆ ਪਕੜੀ ਜਾਤਾ ਬਾ ਔਰ ਮੁਸਨ ਨੀਏ ਜੋ ਪਕੜਾਵਤਾ ਬਾ ਜਬ ਪੁਤ੍ਰਕੇ ਸੰਮਨ ਉਪਰ ਜੋ ਛਤ ਵਿਚੋਂ ਖੋਚਣੇ ਲਗਾ ਤਬ ਤਿਸ ਬਨੀਏ ਨੇ ਜਾਗ ਕਰ ਮੁਸਨ ਕੀ ਨੀਏ ਜੋ ਲਾਤ ਪਕੜ ਲਈ ਤਬ ਸੰਮਨ

ਨੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜੇਕਰ ਹਮਾਰਾ ਕਰਮ ਜਾਹਿਰ ਹੁਆ ਤੋਂ ਲੋਕ ਕਹੈ ਗੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਐਸਾ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਪੁਰ੍ਹ ਕਾ ਸੀਸ ਕਾਟ ਲੀਆ ਅਰ ਓਹ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੰਗਤਿ ਸੰਗਤ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਹਜੂਰ ਮੈਂ ਅਰਜ ਕਰੀ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਨੇ ਕੇ ਸਰਬ ਸੰਗਤਿ ਸਾਥ ਲੰਚਾਰ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਬ ਸੰਮਨ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਹੋਸਿਆ ਦੇਖ ਕਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹਿਤੇ ਭਟੇ ਹੇ ਸੰਮਨ ਮੁਸਨ ਕਹਾ ਹੈ ਉਸਕੇ ਬੁਲਾਵੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕੋਗੇ ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਸੰਮਨ ਚੁਪ ਰਹਾ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀਨੇ ਕਹਾ ਆਓ ਮੁਸਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕੋ ਐਸਾ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੀ ਮੁਸਨ ਨੇ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋ ਹਜੂਰ ਆਨਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਿਆ ਪੁਨਾ ਜਬ ਮਹਾਰਾਜ ਬਿਰਾਜਵਾਨ ਭਟੇ ਤਬ ਸੰਮਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਈ ਕਿ ਮੈਨੇ ਅਪਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਸੀਸ ਕਾਟਾ ਕਾ ਫੁਛ ਇਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਤਰਫੋਂ ਗਿਲਾਨ ਨ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜੋ ਆਪਸ ਮੈਂ ਚਰਚਾ ਕਰੀ ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਪਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸੋਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਮਨ ਜਉ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਦਮਕਿਹੁ ਹੋਤੀ ਸਾਟ ॥

ਰਾਵਨ ਹੁਤੇ ਸੁ ਰੰਕ ਨਹਿ ਜਿਨਿ ਸਿਰਿ ਦੀਨੋ ਕਾਟਿ ॥ ੧ ॥

ਸੰਮਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਇਹ ਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਇਸ ਕੀ ਜਿਨ ਕੋ (ਦਮਕਿਹੁ) ਝਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਸੱਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਹੋਈ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੋ (ਰਾਵਨ) ਰਾਜਾ ਹੋਤੇ ਭਟੇ ਹੈਂ ਰੰਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਭਾਵ ਈਸਰ ਰੂਪ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਜਾਵ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਸਿਰ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜੇਕਰ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ (ਦਮਕਿਹੁ) ਦੰਸਾ ਕਰਕੇ (ਸਾਟ) ਬਦਲ ਸਦਲ ਹੋਤੀ ਤੋਂ ਲੰਕਾਪਤੀ ਰਾਵਣ ਰੰਕ ਨਹੀਂ ਕਾ ਜਿਸ ਨੇ ਸਿਵਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਹੋਤ ਅਪਨੇ ਸੀਸ ਕਾਟ ਦੀਏ ਕੇ। ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਸਿਰ ਕਾਟਦੇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਰੋਸ ਨ ਕਰ ॥ ੧ ॥ ਮੁਸਨ ਉਤ੍ਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਤਨੁ ਖਚਿ ਰਹਿਆ ਬੀਚੁ ਨ ਰਾਈ ਹੋਤ ॥

ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਐ ਰਹੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਤਨ ਮਨ ਖਚ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਰਾਈ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ (ਬੀਚੁ) ਅੰਤਰਾ ਅਰਥਾਤ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਬੋਧਿ ਬੁਝਨੁ ਸੁਰਤਿ ਸੰਜੋਗ ॥ ੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ (ਬੋਧਿ) ਮਿਲਕਰ ਅੰਭੇ ਹੁਆ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰਕੇ (ਬੁਝਨੁ) ਸਮਝਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸੁਰਤਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸਿਰ ਕਾਟੇ ਦੀ ਭੀ ਮੁਝਕੇ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਮਹਤਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਗਰ ਮੇਰ ਉਦਿਆਨ ਬਨ ਨਵਖੰਡ ਖਸੁਪਾ ਭਰਾ ॥

ਸਮੁੰਦਰ ਐ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਐਰ ਜੋ (ਉਦਿਆਨ) ਉਜਾੜ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਬਨ) ਬਾਗੋਂ ਮੈਂ ਐ ਨਵਖੰਡ (ਖਸੁਪਾ) ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਜੋ (ਭਰਮ) ਫਿਰਨਾ ਹੈ ॥

ਮੁਸਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੰਮ ਕੈ ਗਨਉ ਏਕ ਕਹਿ ਕਰਮ ॥ ੩ ॥

ਮੁਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇਨ ਮੈਂ ਵਿਚਰਨੇ ਜੋ (ਪਿਰੰਮ) ਪਤੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਨੇ ਜੇ ਇਨੋਂ ਕਾ ਫਿਰਨਾ ਭੀ ਏਕ ਕਰਮ ਮਾਤ੍ਰ ਗਿਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹ ਇਸ ਸੇ ਭੀ ਮੁਝ ਕੇ ਪਰੀਸੁਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕਰਮ ਭੀਨ ਹਾਥ ਕੀ ਲੰਘੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮੁਸਨ ਮਸਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਰਹੀ ਜੁ ਅੰਬਰੁ ਛਾਇ ॥

ਮੁਸਨ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਜੋ ਸੀਕਾ ਰੂਪੀ ਜੰਗਾਲਤਾ ਛਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਤੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਮਸਕਲੇ ਜੋ ਦੁਬ ਕਰ ॥

ਬੀਧੇ ਬਾਂਧੇ ਕਮਲ ਮਹਿ ਛਵਰ ਰਹੇ ਲਪਟਾਇ ॥ ੪ ॥

ਜੇਸੇ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ ਭੋਏ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਬਾਂਧੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਐ ਤਿਨ ਕੇ ਕੰਡਿਓਂ ਜੋ (ਬੀਧੇ) ਵਿੰਨ ਭੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਦਪਿ ਓਹ ਤਹਾ ਹੀ ਲਪਟਾਇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹ ਤੇਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨੋਂ ਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਰਾਇਣ ਹੋਨੇ ਸੇ ਯਦਪਿ ਦੁਖ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਤਦਪਿ ਓਹ ਤਿਸੀ ਕੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਹਰਖ ਸੁਖ ਮਾਨ ਮਹਤ ਅਰੁ ਗਰਬ ॥

ਤਾਤੇ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਅਰ ਉਤਸਾਹ ਮਾਨ ਐ (ਮਹਤ) ਮਹਤਤਾ ਵਾ ਮੁਰਾਤਬਾ ਆਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਕਰ ਜੋ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮੁਸਨ ਨਿਮਖਕ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਿ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਦੇਂਉ ਸਰਬ ॥ ੫ ॥

ਮੂਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਸਭਨੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਝ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਪਰ ਵਾਰਨੇ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੂੰ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਪਰੇਮ ਕੋ ਬੁਲ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੫ ॥

ਮੂਸਨ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਈ ਮਰਤ ਹਿਰਤ ਸੰਸਾਰ ॥

ਮੂਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਯਦਪਿ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਮਿਥੂ ਹੋਤੇ ਕਹਿ (ਹਿਰਤ) ਦੇਖਤਾ ਭੀ ਹੈ ਤਦਪਿ ਸਤਿ ਅਸਤਿ ਵਸਤੂ ਕਾ (ਮਰਮੁ) ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੰਮ ਨ ਬੋਧਿਓ ਉਰਝਿਓ ਮਿਥ ਬਿਉਹਾਰ ॥ ੬ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਮਨ (ਬੋਧਿਆ) ਅਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ ਅੰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਅਸੰਤ ਰੂਪ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਉਰਝ ਰਹਿਆ ਅਰਥਾਤ ਵਸ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਘਬੁ ਦਬੁ ਜਬ ਜਾਰੀਐ ਬਿਛੁਰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਹਾਲ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨੋਂ ਕੇ ਘਰ ਕੋ ਭੀ ਜਲਾਇ ਦੇਵੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ (ਦਬੁ) ਧਨ ਭੀ ਕੋਈ ਲੇਜਾਵੇ ਤਬ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕਰਕੇ ਅਤਪੀਤ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੂਸਨ ਤਬ ਹੀ ਮੂਸੀਐ ਬਿਸਰਤ ਪੁਰਖ ਦਇਅਲ ॥ ੭ ॥

ਮੂਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਇਸ ਜੀਵਕੋ ਦਇਅਲ ਪੁਰਖ ਵਿਸਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਰਕੇ ਨਗੇ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਆਉ ਹੈ ਚਰਨ ਚਿਤਵ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ (ਸੁਆਉ) ਰਸ ਹੈ ਸੋਈ ਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਰਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਆਨ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਹਿ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ (ਬਿਰਹੀ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਵਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥

ਲਖ ਘਾਟੀ ਉੱਚੇ ਘਨੇ ਚੈਲ ਚੀਤ ਬਿਹਾਲ ॥

ਲਖ ਘਾਟੀ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਹੀਕਾਰੀ ਹੁਆ ਹੁਆ ਚਿਤ ਚੈਲ ਹੁਆ ਹੁਆ ਦੁਖੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਨੀਚ ਕੀਚ ਨਿਮ੍ਰਿਤ ਘਨੀ ਕਰਨੀ ਕਮਲ ਜਮਾਲ ॥ ੯ ॥

ਜੈਸੇ ਨੀਚੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ (ਕੀਚ) ਰਿਕੜ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਹਾ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਘਨੀ) ਬਹੁਤ ਨਿਮ੍ਰਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕਰਨੀ ਰੂਪੀ ਕਮਲ (ਜਮਾਲ) ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਮਾਲਾ ਨਾਮਾ ਸੰਤ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਕਮਲ ਨੈਨ ਅਜਨ ਸਿਆਮ ਚੰਦ ਬਦਨ ਚਿਤ ਚਾਰ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਕਮਲ ਸਮਾਨ ਅਜਨ ਸਹਿਤ ਨੇਤ੍ਰ ਔ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਵਤ (ਬਦਨ) ਮੁਖ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕਾ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੂਸਨ ਮਗਨ ਮਰੰਮ ਸਿਉ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਿ ਹਾਰ ॥ ੧੦ ॥

ਮੂਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਰਮ ਮੈਂ ਜੋ ਮਗਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਯਦਪਿ ਕੋਈ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰੇ ਤਦਪਿ ਵੇਹ ਕਾਟੇ ਵਾਲਾ ਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਤਿਸ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕੋ ਕੋਈ ਪੀੜਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਮਗਨੁ ਭਾਇਓ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਸੁਧਨ ਸਿਮਰਤ ਅੰਗ ॥

ਜੋ ਅਪਨੇ ਪਿਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਮਗਨ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੁਧ ਅਸੁਧ ਵਾ ਵਿੰਗੇ ਸੁਧੇ ਅੰਗ ਹੋਤੇ ਕੀ ਭੀ ਸਿਮਰਤੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਾਇਓ ਸਭ ਲੋਅ ਮਹਿ ਨਾਨਕ ਅਧਮ ਪਤੰਗ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਅਧਮ) ਨੀਚ ਅਰਥਾਤ ਫੁੰਨ ਜੋ ਪਤੰਗ ਹੈ ਜੋ ਦੀਪਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਨੇ ਸ ਸਰਬ (ਲੋਅ) ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਵਾ ਲੋਕੋ ਮੈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਸੀ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਭੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਲੋਕੋ ਵਾ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਭਯਾ ਹੈ। ਵਾ ਏਹ ਸਲੋਕ ਪਤੰਗ ਭਗਤ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ਸੰਮਤ ੧ ਮੂਸਨ ੨ ਜਮਾਲ ੩ ਪਤੰਗ ੪ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਏ ਹੁਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚਉਥੇਲੇ ਛੰਦ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭਗਤ ਜੀ ਆਪ ਹਾਥ ਮੈਂ ਸਿਮਰਨੀ ਕਿਉ ਨਹੀਂ ਰਾਖਿ ਹੋ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੋ ॥

ਸਲੋਕ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸਿਮਰਨੀ ਰਸਨਾ ਉਪਰਿ ਰਾਮੁ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ਉਪਰ ਜੋ ਰਾਮ ਵਸ ਰਹਾ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਨਾਮਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੋ ਸੋਈ ਹਮਾਰੀ (ਸਿਮਰਨੀ) ਮਾਲਾ ਹੈ ॥

ਆਇ ਜੁਗਾਦੀ ਸਗਲ ਭਗਤ ਤਾਕੋ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਆਗੇ ਪੀਛੇ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜੋ ਭਗਤਿ ਹੁਏ ਹੋ ਅੰ ਅਥ ਹੋ ਤਿਨ ਸਭਨੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਪਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਮੈਂ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨੀ ਹੋ ਤਿਸ ਮੈਂ (ਰਸਨਾ) ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਾਕੇ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਤੇ ਉਪਰ ਜੋ ਰਾਮ ਹੋ ਤਿਸੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੋ ਜੋ ਸਦਾ ਆਗੇ ਪੀਛੇ ਭਗਤ ਹੁਏ ਹੋ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਭੀ ਮੇਰ ਤੇਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਭਾਵ ਇਸ਼ਥਿਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥ ਯਥਾ-ਮੇਰ ਤੇਰ ਸਥ ਇਨਹਿ ਚੁਕਾਈ ॥ ਤਾਕੇ ਇਸੁ ਸਿੰਘਿ ਨਹੀ ਬੈਰਾਈ (ਗਉੜੀ ਮਃ ੫) ॥ ੧ ॥

ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕਉ ਸਭੁ ਕੋ ਹਸਨੇ ਹਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਮੇਰੀ ਜੁਲਾਹੇ ਕੀ ਜਾਤਿ ਕੋ ਨੀਚ ਜਾਨ ਕਰ ਸਭ ਕੋਈ ਹਸਨੇ ਹਾਰ ਹੋਤਾ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਕੋਈ ਹਾਸੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਇਸ ਜਾਤਿ ਕਉ ਜਿਹ ਜਪਿਓ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਤੋ ਇਸੀ ਜਾਤੀ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੁੰ ਜਿਸਮੈਂ ਜਨਮ ਲੇਕਰ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਾਕੇ ਇਹ ਜਾਤੀ ਸਭ ਤੋ ਉਤਮ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਬੀਰ ਭਗਮਗ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਕਹਾ ਭੁਲਾਵਹਿ ਜੀਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਭਾਵਾਭੋਲਨਾ ਵਾ ਦੇਵੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਣਾ ਕਿਉ ਕਰਤਾ ਹੋ ਅੰਰ ਕਿਉ ਆਪਨੇ (ਜੀਉ) ਰਿਦੇ ਕੋ ਭੋਲਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਪਸੇ ਚਿਤਕੋ ਭੋਲਾ ਕਰ ਦੇਤ ਮਾਰਗਮੋਂ ਕਿਉਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖ ਕੋ ਨਾਇਕੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਉ ॥ ੩ ॥

ਤਾਕੇ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਜੋ (ਨਾਇਕੋ) ਸ੍ਰਾਮੀ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਭਾਵ ਯੋਗ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਨੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਤੇਰੀ ਕਲਯਾਨ ਹੋਇਗੀ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਨਿਸ਼ਵਲਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥

ਕਬੀਰ ਕੰਚਨ ਕੇ ਕੁੰਡਲ ਬਨੇ ਉਪਰਿ ਲਾਲ ਜਵਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਸੂਰਨ ਕੇ ਕੁੰਡਲ ਭੀ ਬਨੇ ਹੁਏ ਹੋਏ ਅੰ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਲਾਲੋਂ ਕਾ ਜਵਾਉ ਜੀ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਅੰਸੇ ਕੁਖਨੋਂ ਕੋ ਪਹਿਰ ਕਰ ਅਪਨੀ ਬਿਛੂਤੀ ਸੰਯੁਕਤ ਭੀ ਹੋਵੇ ॥

ਦੀਸਹਿ ਦਾਧੇ ਕਾਨ ਜਿਉ ਜਿਨ ਮਨਿ ਨਾਹੀ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਅੰਸੇ ਈਸ਼ਰਜ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਕੁੰਡਲ ਭੀ ਹਮ ਕੋ (ਦਾਧੇ) ਜਲੇ ਹੁਏ ਕਾਨੋਂ ਜੰਸੇ ਵਿਸ਼ਟ ਆਵਤੋਂ ਦੇ ਕਿਉ ਕਿ ਜਿਸੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀ ਹੋ ਭਾਵ ਯੋਗ ਉਪਰ ਜੋ ਚਿਲਕਤੇ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨੋਂ ਬੀਚ ਪਾਧੋਂ ਰੂਪ ਭਸਮ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਏਕੁ ਆਪੁ ਜੋ ਜੀਵਤ ਮਿਤਰੁ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਏਕ ਆਪਾ ਅਰਥਾਤ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਏਕ ਦਿਆਨੀ ਨੇ ਆਪਾ ਜਗਤਾਸੀ ਜੋ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਹੋ ਸੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਤ ਜਾਵ ਸੇ ਮਿਤਰ ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਵੇਦ ਅਧਯਾਸ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰੁ ॥

ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਕੈ ਗੁਨ ਰਵੈ ਜਤ ਪੇਖਉ ਤਤ ਸੋਇ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਭੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਕਰਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਰਵੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੀ ਹੋਰ ਜਾਤ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤਤ ਸੇ ਜਗਤਾ ਵਿਸ਼ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਰੂਪ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਯਥਾ-ਵਾਨਿ ਤਿਨਿ ਪਰਵਤਿ ਹੋ ਪਾਰਾਦ੍ਰੁਮੁ

ਕਬੀਰ ਜਾ ਦਿਨ ਹਉ ਮੂਆ ਪਾਵੈ ਭਾਇਆ ਅਨੰਦੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਦ ਮੇਰਾ ਭੁਠਾ ਹੋਕਾਰ ਮਿਤਰ ਕਾ ਅਰਥਾਤ ਜਤ ਜਗਤਾ ਤਿਸ ਦੇ ਗੁਣ ਹੋ ਪਾਵੈ ਮੇਰਾ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮੋਹਿ ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ ਮੈਰੀ ਜਜਹਿ ਰੋਵਿਦੁ ॥

ਜਿਸਤੇ ਮੁਖ ਕੇ ਤੋ ਅਪਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਅਨੰਦ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸੰਗੀ ਜਗਜਾਸੀ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਤਿਸੀ
ਜ਼ੋਰਿਓਂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਕਬੀਰ ਸਭ ਤੋ ਹਮ ਬੁਰੇ ਹਮ ਤਜਿ ਭਲੇ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਹੀ ਸਭ ਜੋ ਤੁਰੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਔਰ ਸਭ ਕੋਈ ਭਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਐਸਾ ਕਰਿ ਬੁਝਿਆ ਮੀਤੁ ਹਮਾਰਾ ਸੋਇ ॥ ੭ ॥
ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੇ ਐਸਾ ਕਰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਿਸਰਾ ਹੰਕਾਰ ਨਿਵਰਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼
ਹਮਾਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਕਬੀਰ ਆਈ ਮੁਝਹਿ ਪਹਿ ਅਨਿਕ ਕਰੇ ਕਰਿ ਭੇਸ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਭਲ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਅਨੇਕ ਵੇਸੋਂ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਮੁਖ ਕੇ ਛਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰੇ
ਪਾਸ ਆਈ ਹੈ ॥

ਹਮ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਆਪਨੇ ਉਨ ਕੀਨੇ ਆਦੇਸ ॥ ੮ ॥
ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਮਾਯਾ ਕੇ ਭਲ ਤੇ ਹਮ ਤੋ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਉਸ ਮਾਯਾ ਨੇ ਅਕਲ
ਜਾਨ ਕਰ ਮੁਖ ਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਮਾਰੀਐ ਜਿਹ ਮੂਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਈ ਮਾਰੀਏ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਹੀ ਮਾਰੀਏ ਜਿਸਕੇ ਮਾਦਨੇਸੇ ਇਸ ਜੀਵਕੇ ਸੁਖਹੋਤਾਹੇ ॥

ਭਲੇ ਭਲੇ ਸਭੁ ਕੇ ਕਹੈ ਬੁਰੇ ਨ ਮਨੈ ਕੋਇ ॥ ੯ ॥
ਤਿਸ ਹੰਕਾਰ ਨਿਵਰਤੀ ਵਾਲੇ ਕਉ ਸਭ ਕੋਈ ਭਲਾ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਭੀ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਤੀ ਹੋਵਹਿ ਕਾਰੀਆ ਕਾਰੇ ਉਭੇ ਜੰਤ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈ (ਕਾਰੇ) ਭੰਦਾਯਕ ਵਾਸਤਿ ਜੰਤ (ਉਭੇ) ਖੜੇ ਹੈਂ
ਅਰਥਾਤ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀਆ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤਾਂ ਪਾਪੋਂ ਕਰਕੇ ਵਾਲੀਆਂ ਭਈਆਂ ਹੋਂ ਕਾਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ
ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੋਂ ਮੈਂ ਚੋਰ ਫਾਰੀਆਂ ਲੰਕਰ ਖੜੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਲੈ ਫਾਹੇ ਉਠਿ ਧਾਵਤੇ ਸਿਜਾਨਿ ਮਾਰੇ ਭਗਵੰਤ ॥ ੧੦ ॥
ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਵਾਸੀ ਆਇ ਸਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਲੇਕਰ ਦੇੜਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪਾਪੀ ਜਾਨ ਕਰ ਆਪ ਭਗਵਾਨ ਭਗਨਕ
ਜਮ ਆਦਕੋਂ ਦੁਵਾਰਾ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜੋਕਰ ਓਹ ਜੀਵਤੇ ਭੀ ਰੋਵੇਂ ਤੋ ਭੀਤਨਕੋ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਮਾਰੇਹੁਏਹੀ ਜਾਣੇ ॥੧੦॥

ਕਬੀਰ ਚੰਦਨ ਕਾ ਬਿਰਵਾ ਭਲਾ ਬੋਝਿਓ ਢਾਕ ਪਲਾਸ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਚੰਦਨ ਕਾ (ਬਿਰਵਾ) ਬ੍ਰਿਛ ਜੋ ਉਤਮ ਹੈ ਸੋ ਪੱਲਾਸੋਂ ਕੇ (ਢਾਕ) ਸਮਦਾਯ ਸੇ
(ਬੋਝਿਓ) ਪ੍ਰਵਾਦਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਓਇ ਭੀ ਚੰਦਨੁ ਹੋਇ ਰਹੇ ਬਸੇ ਜੁ ਚੰਦਨ ਪਾਸਿ ॥ ੧੧ ॥
ਜਿਸ ਚੰਦਨ ਕੇ ਪਾਸ ਜੋ ਪਲਾਸ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਚੰਦਨ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਦ੍ਰਾਸਟਾਰ ॥ ਸੰਤ ਜਨ ਰੂਪੀ
ਚੰਦਨ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪੀ ਪਲਾਸੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਵਾਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਜਗਜਾਸੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਮੀਪ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ
ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਕਬੀਰ ਬਾਂਸੁ ਬਝਾਈ ਬੁਝਿਆ ਇਉ ਮਭ ਭੂਬਹੁ ਕੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਨੀ ਬਝਾਈ ਮੈਂ ਬਾਂਸੁ ਭੁਝਿਆ ਹੈ ਐਸੇ ਮਭ ਹੋਈ ਭੂਬੇ ॥

ਚੰਦਨ ਕੈ ਨਿਕਟੇ ਬਸੈ ਬਾਂਸੁ ਸਗੰਧੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧੨ ॥
ਬਾਂਸ ਚੰਦਨ ਕੇ ਸਮੀਪ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਮੈ ਚੰਦਨ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਕਾ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸ
ਸਲੋਕ ਕਾ ਭਾਵ ਅਰਥ ਗਾਥਾ ਕੇ ਸਲੋਕ ਮੈਂ ਦੇਖ ਲੇਨਾ ॥ ੧੨ ॥

ਕਬੀਰ ਦੀਨੁ ਗਵਾਇਆ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ਦੁਨੀ ਨ ਚਾਲੀ ਸਾਥਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ (ਦੁਨੀ) ਮਾਝਿਆ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗ ਕੇ ਜੀਵ ਨੇ ਅਪਨੇ (ਦੀਨ) ਇਮਾਨ
ਅਰਥਾਤ ਧਰਮ ਕੇ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਯਾ ਅੰਤ ਕੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲੀ ਹੈ ॥

ਪਾਇ ਕੁਹਾੜਾ ਮਾਰਿਆ ਗਾਢਲਿ ਅਮੁਨੈ ਹਾਥ ॥ ੧੩ ॥
ਜੀਵ ਨੇ ਨਾਮ ਸੇ ਗਾਢਲ ਹੋਕਰ ਤੁਹੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਪਰ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਕੁਹਾੜਾ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸੇ ਆਪਹੀ ਮਾਰਿਆਹੈ ॥੧੩॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਚੀਜਾ ਜੀ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਆਏ ਤੇ ਕਾਢੀ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਦਿਨ ਕਾ ਉਤਸਵ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਕਿਸੀ

ਨੇ ਕਹਾ ਆਪ ਬੀ ਕੋਤਕ ਦੇਖੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਰਾਮਨੰਦ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰੀਖਾ ਲੀਏ ਕਾਸੀ ਮੈਂ
ਕੋਤਕ ਕਰਾਇਆ ਥਾ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਤੁਮ ਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਜਹ ਜਹ ਹਉ ਫਿਰਿਓ ਕਉਤਕ ਠਾਓ ਠਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਾ ਹੇ ਗੁਰੇ ਜਹਾ ਜਹਾ ਮੈਂ ਫਿਰਿਆ ਹੂੰ ਤਿਸੀ ਤਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹੀ(ਕਉਤਕ)ਤਮਾਸੇ ਹੋ ਰਹੇ ਮੈਨੇ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਬਾਹਰਾ ਉਜਰੁ ਮੈਰੈ ਭਾਂਇ ॥ ੧੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਕ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ (ਭਾਇ) ਭਾਣੇ ਵਾ ਮੇਰੀ ਭਾਵਨਾ ਮੈਂ ਓਹ ਅਸਥਾਨ ਉਜਾੜ ਵਤ
ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਭੈਦਾਇਕ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਤਨ ਕੀ ਝੁੰਗੀਆ ਭਲੀ ਭਠਿ ਕੁਸਤੀ ਗਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਓਂ ਸੇ ਰਹੀ ਹੋਈ(ਝੁੰਗੀਆ)ਛੰਨ ਵੀ ਅਛੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਤਿਸ ਮੈਂ
ਚਿਤ ਕੇ ਖ਼ਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐ (ਕੁਸਤੀ) ਧੋਤੇ ਹਟ ਵਾਲੇ ਕਾ ਗਾਉਂ ਭੀ ਭਨਵਤ ਤਪਾਵਲੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਆਗਿ ਲਗਾਉ ਤਿਹ ਧਉਲਹਰ ਜਿਹ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ॥੧੫॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸ (ਧਉਲਹਰ) ਮੰਦਰ ਕੋ ਭੀ ਆਗ ਲਗ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਮੈਂ ਰਹੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ
ਓਹ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੈ ॥੧੫॥ਕਿਸੀ ਸੰਤ ਕੇ ਮਰਨੇ ਸੇ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਦੁਦਨ ਕਰਤੇ ਦੇਖਕਰ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਤ ਮੂਏ ਕਿਆ ਰੋਈਐ ਜੋ ਅਪੁਨੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਅਪਨੇ(ਗ੍ਰਿਹਿ)ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸੋ ਸੰਤ ਦੇਹ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ
ਠਿਰਉਪਾਧ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਸੇ ਰੋਨਾ ਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥

ਰੋਵਹੁ ਸਾਕਤ ਬਾਪੁਰੇ ਜੁ ਹਾਟੈ ਹਾਟ ਬਿਕਾਇ ॥ ੧੬ ॥

ਤਾਤੇ ਬਾਪੁਰੇ ਸਾਕਤ ਕੇ ਰੋਵਲਾ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਮਰ ਕਰਕੇ ਹਾਟੋਂ ਹਾਟ ਬਿਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਚੋਰਾਸੀ ਮੈਂ
ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ-ਭਰਮਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਕਤੁ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸੀ ਲਸਨ ਕੀ ਖਾਨਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੀ ਲਸਨ ਕੀ(ਖਾਨ)ਚਟਣੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਾਕਤ ਐਸਾ ਹੈ ॥

ਕੋਨੇ ਬੈਠੇ ਖਾਈਐ ਪਰਗਟ ਹੋਇ ਨਿਦਾਨ ॥ ੧੭ ॥

ਜੇਕਰ ਤਿਸ ਕੋ (ਕੋਨੇ) ਇਕਾਤ ਖੁੰਜੇ ਮੈਂ ਵੈਠ ਕਰਕੇ ਖਾਈਏ ਤੋ ਭੀ ਤਿਸ ਕੀ ਦੁਰਗੰਧ (ਨਿਦਾਨ) ਅੰਤ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ
ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਸਾਕਤ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪੀ ਦੁਰਗੰਧੀ ਵੇਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਾਕਤ ਕਾ
ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥ ੧੭ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਭੋਲਨੀ ਪਵਨੁ ਝਕੋਲਨਹਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਮਾਯਾ ਰਚਤ ਦੇਹ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਭੋਲਨੀ) ਚਾਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪਵਨ ਰੂਪੀ
ਸ੍ਰਾਸੋਂ ਕੀ ਝਕੋਲਨਹਾਰ ਮਧਾਣੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤਹੁ ਮਾਖਨੁ ਖਾਇਆ ਛਾਛਿ ਪੀਐ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧੮ ॥

ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਸਤ ਅਸਤ ਕਾਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਾਖਣ ਖਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜੀਵ
ਅਸਤ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਛਾਛ ਕੋ ਹੀ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੮ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਭੋਲਨੀ ਪਵਨੁ ਵਹੈ ਹਿਵ ਧਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਾਯਾ ਰਚਤ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਭੋਲਨੀ ਵਿਖੇ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਕੇ (ਹਿਵ) ਬਰਫ ਕੀ ਧਾਰ
ਸਮ ਸੀਤਲ ਪਵਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਣ (ਵਹੈ) ਚਲਤੇ ਭਾਵ ਰਾਗ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਬਿਲੋਇਆ ਤਿਨਿ ਖਾਇਆ ਅਵਰ ਬਿਲੋਵਨਹਾਰ ॥ ੧੯ ॥

ਜਿਨ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮ ਤਤ ਰੂਪੀ ਮਾਖਣ ਖਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਜਗਜਾਸੀ ਵਿਚਾਰ
ਕਰਣ ਰੂਪੀ ਬਿਲੋਵਨਹਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੯ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਚੋਰਟੀ ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਲਾਵੈ ਹਾਟਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਦੇਹ ਮਾਇਆ ਚੋਰਟੀ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵੋ ਕੋ (ਮੁਸਿਮੁਸਿ) ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਕਰਕੇ ਵਿਖੇ
ਦੁਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਲਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਦੇਹੁ ਕਬੀਰਾ ਨ ਮੁਸੈ ਜਿਨਿ ਕੀਨੀ ਬਾਰਹ ਬਾਟ ॥ ੨੦ ॥

ਇਸ ਮਾਯਾ ਤੇ ਏਕ ਕੋਟੀ (ਕਬੀਰਾ) ਬਡਾ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤ ਜਨ ਨਹੀਂ ਮੁਸਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਬਾਰ (ਬਾਟ) ਰਸਤਿਓਂ

ਮੈਂ ਤੋਰ ਦਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਿਸ ਨੇ ਗਰੀਬਾਂ ਕੋ ਬਾਟ ਦੇਨੀ ਹੈ ਵਾ ਬਾਹਿਰ ਤੇ ਹੀ ਰਸਤੇ ਪਾਇ ਦਿਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ (ਬਾਹਰਬਾਟ) ਬਿਪਤਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥

ਕਬੀਰ ਸੁਖੁ ਨ ਏਹ ਜੁਗ ਕਰਹਿ ਜੁ ਬਹੁਤੈ ਮੀਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਇਸ ਕਲਪਯੁਗ ਮੈਂ ਭਾਵ ਜਗਤ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਚਿਤੁ ਰਾਖਹਿ ਏਕ ਸਿਉ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਨੀਤ ॥ ੨੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹੀ ਅਪਨਾ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਚਿਤ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਜਿਸੁ ਮਰਨੇ ਤੇ ਜਗੁ ਭਰੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਨੰਦੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਮਰਨੇ ਸੇ ਜਗਤ ਭਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਮਨਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਰਨੇ ਹੀ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪੂਰਨੁ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥ ੨੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਮਰਨੇ ਤੇ ਹੀ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਗਿਆਨਵਾਨ ਕੋ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਕਰ ਵਿਦੇਹ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਰਾਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਕੈ ਕਬੀਰਾ ਗਾਂਠਿ ਨ ਖੋਲ੍ਹੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਗਾਠ ਕੋ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹ ਭਾਵ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਿਨਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾ ਕਰ ॥

ਨਹੀ ਪਟਣੁ ਨਹੀ ਪਾਰਖੁ ਨਹੀ ਗਾਹਕੁ ਨਹੀ ਮੋਲੁ ॥ ੨੩ ॥

ਜਹਾ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ (ਪਟਣੁ) ਸੋਹਰ ਨਹੀ ਹੈ ਐ ਤਤਵੇਤਾ ਰੂਪੀ ਪਾਰਖੁ ਨਹੀ ਐ ਜਗਨਾਸੁ ਰੂਪ ਯਾਹਕ ਨਹੀ ਐ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਮੋਲ ਨਹੀ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਕਬੀਰ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾਕੇ ਠਾਕੁਰੁ ਰਾਮੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਏਕ ਰਾਮ ਹੀ ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ । ਭਾਵ ਸੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਪਰ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੰਡਿਤ ਰਾਜੇ ਭੂਪਤੀ ਆਵਹਿ ਕਉਨੇ ਕਾਮ ॥ ੨੪ ॥

ਪੰਡਿਤ ਐ ਰਾਜੇ ਜ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਮਾਲਕ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਇਹ ਕਿਸ ਕਾਮ ਆਵੈ ਹੇ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੈਗੇ । ਭਾਵ ਯੋਗ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਇਹ ਸਹਾਯਕ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨੪ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇਕ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਸੇ ਕਿਆਲਾਭਰੀ

ਕਬੀਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਕ ਸਿਉ ਕੀਏ ਆਨੰਦੁਬਿਧਾ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੀਵ ਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਭਿੰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ (ਦੁਬਿਧਾ) ਦੂਤ-ਭਾਵਨਾ ਜਾਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜਬ ਤਕ ਦੂਤ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਗਈ ਤਬ ਤਕ—

ਭਾਵੈ ਲਾਬੇ ਕੇਸੁ ਕਰੁ ਭਾਵੈ ਘਰਹਿ ਮੁਭਾਇ ॥ ੨੫ ॥

ਭਾਵੈ ਲਾਬੇ ਕੇਸੁ ਜਤਾ ਆਦਿਕ ਕਰ ਲੇਵੇ ਐ ਭਾਵੈ (ਘਰਹਿ) ਰਗੜ ਕੇ ਮੁਭਾਇ ਦੇਵੈ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮਹੰਸ ਹੋ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਯੋਗ ਤਿਸਕੇ ਦੋਨੋਂ ਕਰਤਬਜ ਵਿਅਰਥ ਹੈਂ ਵਾ ਏਕ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਆਨੰਦ ਮੈਂ (ਬਿਧਾ) ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਭਾਵੈ ਲਾਬੇ ਕੇਸੁ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕਰੇ ਔਰ ਭਾਵੈ ਘਰਹਿ ਮੁਭਾਇ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਤਿਸ ਕੋ ਪੁਨਹ ਗਾਨ ਲਾਭ ਕਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨੫ ॥

ਕਬੀਰ ਜਗੁ ਕਾਜਲ ਕੀ ਕੋਠਰੀ ਅੰਧ ਪਰੇ ਤਿਸ ਮਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਕਾਜਲ ਕੀ ਕੋਠਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੀਰ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧ ਜੀਵ ਪੜੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ਹ ਕਉ ਪੈਸਿ ਜੁ ਨੀਕਸਿ ਜਾਹਿ ॥ ੨੬ ॥ ਮੈਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨਾ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਇਸ ਕੋਠਰੀ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ ਵੇਰ ਨਿਕਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਜਗਤ ਮੈਂ ਜਨਮ ਧਾਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਨਿਸਪਾਪ ਹੋਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਮਿਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਧੰਨ ਹੈਂ ॥ ੨੬ ॥

ਕਬੀਰ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ ਸਕਹੁ ਤ ਲੇਹੁ ਬਹੋਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਤਨ ਤੋਂ ਨਾਸ ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਇਗਾ ਜੇਕਰ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਤੋ ਇਸ ਕੋ ਮੋੜ ਲੇਵੇ ਅਰਥਾਤ ਹਰੀ ਕੋ ਭਜ ਕੇ ਸਫਲਾ ਕਰ ਲੇਵੇ ॥

ਨਾਂਹੀ ਪਾਵਹੁ ਤੇ ਗਏ ਜਿਨ੍ਹਕੇ ਲਾਖ ਕਰੋਰਿ ॥ ੨੭ ॥

ਕਿਉ ਕਿਜਿਨੋਕੇ ਲਾਭੋਂ ਭ੍ਰੋੜੋਂ ਪਲਿਥੇ ਅਰਥਾਤ ਬਡੇ ਧਨਾਵਤਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਥੇ ਸੋ ਭੀ ਅੰਤਕੋਨੀਯੀਂ ਪੈਰੀਂ ਹੀ ਜਾਤੇਡਏਹੈ॥੨੭॥

ਕਬੀਰ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ ਕਵਨੈ ਮਾਰਗਿ ਲਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਸਰੀਰ ਤੋ ਅੰਤ ਕੋ ਜਾਵੇਹੀਗਾ। ਭਾਵ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਤਾਤੇ ਇਸ ਕੋ ਕਿਸੀ ਰਸਤੇ ਲਗਾਵਣਾ ਕਰ ॥ ਸੋ ਕਿਆ—

ਕੈ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਸਾਧ ਕੀ ਕੈ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੨੮ ॥

ਕੈ ਤੋ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੋ ਅਥਵਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕਰੋ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸੁਭ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰ ਇਸ ਤਨ ਕੋ ਸਫਲ ਕਰ ਲੇ ॥ ੨੮ ॥

ਕਬੀਰ ਮਰਤਾ ਮਰਤਾ ਜਗੁ ਮੁਆ ਮਰਿ ਭੀ ਨ ਜਾਨਿਆ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਰਤਾ ਮਰਤਾ ਸਰਬ ਜਗਤ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰਨੇ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਐਸੇ ਮਰਨੇ ਜੋ ਮਰੈ ਬਹੁਰਿ ਨ ਮਰਨਾ ਹੋਇ ॥ ੨੯ ॥

ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਰੂਪੀ (ਮਰਨੇ) ਮ੍ਰਿਤ ਮੈਂ ਜੋ ਮਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਐਸੀ ਮ੍ਰਿਤ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋ ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੯ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ਹੋਇ ਨ ਬਾਰੈ ਬਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਬਡਾ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਇਹ ਵਾਰੰਵਾਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਬਨ ਫਲ ਪਾਕੈ ਭੁਇ ਗਿਰਹਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਲਾਗਹਿ ਭਾਰ ॥ ੩੦ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਬੂਟੇ ਸੋ ਫਲ ਪਕ ਕਰ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਗਿਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗਿਰਕੇ ਪੁਨਾ ਉਹੀ ਉਸਕੀ ਸਾਥ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਇਸ ਉਤਮ ਤਨ ਕੋ ਵਿਅਰਥ ਮਤ ਗਵਾਏ ॥ ੩੦ ॥ ਏਕ ਜਗਤਾਸੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾ ਜਸ ਸੁਨ ਕਰ ਪਾਸ ਆਇ ਕਰ ਪੂਛਾ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਕਬੀਰ ਹੈ ਤਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਕਿਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਨੇ ਕਹਾ ਮੁਝਕੋ ਰਾਮ ਮਿਲੈ ਐ ਮੇਰੀ ਕਲਯਾਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਨ ਕਰ ਸਿਧਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰਾ ਤੁਹੀ ਕਬੀਰੁ ਤੂ ਤੇਰੋ ਨਾਉ ਕਬੀਰੁ ॥

ਭੂਤ ਕਾਲ ਮੈਂ ਭੀ ਸਰਬ ਤੇ (ਕਬੀਰਾ) ਬਡਾ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਰੂਪ ਤੂੰ ਹੀ ਥਾ ਐ ਅਬ ਥੀ ਸਰਬ ਸੇ (ਕਬੀਰੁ) ਬਡਾ ਹਰੀ ਰੂਪ ਭੂਤ ਹੀ ਹੈ ਆਗੇ ਭਵਿਖਤ ਮੈਂ ਭੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਨਾਮ ਬਡਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਤਬ ਪਾਈਐ ਜਿਉ ਪਹਿਲੇ ਤਜਹਿ ਸਰੀਰੁ ॥ ੩੧ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਜਬ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਜੀਵ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗਨ ਕਰੇ ਤੋ ਰਾਮ ਰੂਪ ਰਤਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਧਨ ਕੋ ਬਲ ਸੋ ਐਸੇ ਕਰ ਦਿਉਂਗਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇ—

ਕਬੀਰ ਝੰਝੁ ਨ ਝੰਝੀਐ ਤੁਮਰੋ ਕਹਿਓ ਨ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਹੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਐਸੇ ਝੁਝ ਨਾ (ਝੰਝੀਐ) ਮਾਰੀਏ। ਭਾਵ ਯੋਗ ਬਕਬਾਟ ਨ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮਾਰਾ ਕਹਿਆ ਹੁਆ ਤੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਕਰੀਮ ਜੁ ਕਰਿ ਰਹੇ ਮੇਟਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ ॥ ੩੨ ॥

ਜੋ(ਕਰੀਮ)ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੋ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਮੇਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥

ਕਬੀਰ ਕਸਉਟੀ ਰਾਮ ਕੀ ਸੂਨਾ ਟਿਕੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਤਸੰਗ ਮੈਂ ਅਏਕਰ-ਜਪ ਤਪ ਰੂਪੀ ਰਾਮ ਕੀ ਕਸੋਟੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸਕੋ ਆਗੇ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸੂਨਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਟਿਕ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਕਸਉਟੀ ਸੋ ਸਹੈ ਜੋ ਮਰਿ ਜੀਵਾ ਹੋਇ ॥ ੩੩ ॥

ਇਸ ਰਾਮ ਕੀ ਕਸੋਟੀ ਕੋ ਸੋਈ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਤਮ ਜਨ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੁਆ ਹੋਵੇ। ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਿਸਨੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗਨ ਕੀਆ ਹੋਵੇ ॥ ੩੩ ॥

ਕਬੀਰ ਉਜਲ ਪਹਿਰਹਿ ਕਾਪਰੇ ਪਾਨ ਸੁਪਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ (ਉਜਲ) ਸੁਪੇਟ ਬਸਤ੍ਰ ਕੋ ਪਹਿਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਪਾਨ ਸੁਪਾਰੀ ਕੋ ਬੀੜੇ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਵਿਸੇ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕਸ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਾਧੇ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਂਹਿ ॥ ੩੪ ॥

ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਏਕ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਅੰਤ ਕੇ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕੇ ਬਿਧੇ ਹੁਏ ਜਮ ਕੀ ਪੁਰੀ ਮੈਂ ਜਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੋਗੇ ॥ ੩੪ ॥

ਕਬੀਰ ਬੋਲਾ ਜਰਜਰਾ ਛੂਟੇ ਛੇਂਕ ਹਜਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬੋਲਾ (ਜਰਜਰਾ) ਪੁਰਾਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਰਜਰੀ ਭਾਵ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਇਸ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਰੂਪੀ ਹਜਾਰੋਂ ਛਿਟ ਹੁਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਤਿਨ ਛਿਟੋਂ ਵਾਰਾ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਪਾਨੀ ਪਜੜਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਰ ਬੋਲਾ ਭਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰੁਏ ਹਰੁਏ ਤਿਹਿ ਗਏ ਭੂਬੇ ਜਿਨ ਸਿਰ ਭਾਰ ॥ ੩੫ ॥

ਜੇ ਇਸ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਬੋਲੇ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਦੇਹ ਵਾ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਭਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹੋਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕਲਾਨ ਰੂਪ ਭਰੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਨ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਾ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਥਾ ਜੋ ਭੂਬ ਜਾਏ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਿੰਗੇ ॥ ੩੫ ॥

ਕਬੀਰ ਹਾਭ ਜਰੇ ਜਿਉ ਲਾਕਰੀ ਕੇਸ ਜਰੇ ਜਿਉ ਘਾਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਭਏ ਸੇ ਹਾਭ ਐਸੇ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ਜੇਸੇ ਲਕੜੀ ਜਲਤੀ ਹੈ ਐ ਕੇਸ ਘਾਸ ਸਮਾਨ ਜਲਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਰਤਾ ਦੇਖਿਕੈ ਭਾਇਓ ਕਬੀਰੁ ਉਦਾਸੁ ॥ ੩੬ ॥

ਇਸ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰਾ ਚਿਤ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ (ਕਬੀਰੁ) ਬੜਾ ਉਦਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥

ਕਬੀਰ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਚਾਮ ਲਪੇਟੇ ਹਾਭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਨ ਕਰੀਓ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕੇ ਚੀਚ ਤੋ ਹਾਭ ਹੀ ਹੈਂ ਸੋ ਚਾਮ ਕਰ ਲਪੇਟੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹਾਭ ਮਾਸ ਰਕਤ ਮਲ ਮੂਤ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਬਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹੈਵਰ ਉਪਰ ਛਤ੍ਰ ਤਰ ਤੇ ਫੁਨਿ ਧਰਨੀ ਗਾਭ ॥ ੩੭ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ਼ (ਹੈਵਰ) ਮ੍ਰੇਸਰ ਘੋੜਿਓ ਪਰ ਚੜ੍ਹਕਰ ਛਤ੍ਰ ਕੇ ਨੀਚੇ ਚਲਤੇ ਥੇ ਅਰਥਾਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕਰਤੇ ਥੇ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਫੀ ਅੰਤ ਕੇ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਹੀ ਦਬਾਏ ਗਏ ॥ ੩੭ ॥

ਕਬੀਰ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਉਦਾ ਦੇਖਿ ਅਵਾਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਨੇ (ਅਵਾਸ) ਘਰ ਕੋ ਉਦਾ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰੀਓ ॥

ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਭੁਇ ਲੋਟਣਾ ਉਪਰਿ ਜਾਮੈ ਘਾਸੁ ॥ ੩੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਆਜ ਕਾਲ ਮੈਂ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਏ ਸੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਲੋਟਣਾ ਹੋਇਗਾ ਐ ਪੁਨਾ ਇਸਕੇ ਉਪਰ ਘਾਸ ਜੰਮੇਗਾ ਭਾਵ ਯੇਹ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਕਰ ਮੁੰਦੀ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ॥ ੩੮ ॥

ਕਬੀਰ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਰੰਗੁ ਨ ਹਸੀਐ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਿਭੂਤੀ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਨ ਕਰੀਐ ਐਰ (ਕੋਇ) ਕਿਸੀ (ਰੰਗੁ) ਗਰੀਬ ਅੰਧੇ ਆਦੀ ਪਰਾਪੀਨ ਕੋ ਹਾਸੀ ਨ ਕਰੀਐ ॥

ਅਜਹੁ ਸੁ ਨਾਉ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮਹਿ ਕਿਆ ਜਾਨਉ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥ ੩੯ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਨਉਕਾ ਤੋ ਅਜੇ ਤਕ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਹੀ ਹੈਂ ਕਿਆ ਜਾਨੀਐ ਅਪਨਾ ਹਾਲ ਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਭੈ ਸੰਯੁਕਤ ਰਹੀਏ ॥ ੩੯ ॥

ਕਬੀਰ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਦੇਹੀ ਦੇਖਿ ਸੁਰੰਗ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੇਹੀ ਸੁੰਦਰ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਅਪਨਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਨ ਕਰੀਐ ॥

ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਤਤਿ ਜਾਹੁਰੀ ਜਿਉ ਕਾਂਦੁਰੀ ਭੁਯੈਗਾ ॥ ੪੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸੁਰੰਗ ਦੇਹੀ ਕੋ ਆਜ ਕਾਲ ਮੈਂ ਹੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ ਜੇਸੇ ਸਰਪ (ਕਾਂਦੁਰੀ) ਭੁੱਜ ਕੋ ਤਿਆਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥

ਕਬੀਰ ਲੂਟਨਾ ਹੈ ਤ ਲੂਟਿਲੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਲੂਟਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਲੂਟਨਾ ਹੈ ਤੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜੋ ਲੂਟ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਲੂਟਿਲੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਲੂਟ ਲੇ ॥

ਫਿਰਿ ਪਾਛੇ ਪਛੁਤਾਹੁਰੀ ਪ੍ਰਾਨ ਜਾਹਿਗੇ ਛੂਟਿ ॥ ੪੧ ॥

ਨਹੀਂ ਤੋ ਜਬ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਛੂਟ ਜਾਵੇਗੇ ਤਬ ਵੇਰ ਪੀਛੇ ਸੇ ਪਸਚਾਤਾਪ ਹੀ ਕਰੇਗੇ ॥ ਭਾਵ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਜਨਮ ਕੋ ਬਿਰਥਾ ਹੀ ਗਵਾਉਗੇ ॥ ੪੧ ॥

ਕਬੀਰ ਮੀਸਾ ਕੋਈ ਨ ਜਨਮਿਓ ਅਪਨੇ ਘਰ ਲਾਵੈ ਆਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਨਮਿਆ ਭਾਵ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਮੈਸਾ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸਰੀ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸੂਲਤ ਕਰੇ ॥

ਪਾਂਚਉ ਲਰਿਕਾ ਜਾਹਿ ਕੈ ਰਹੈ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ॥ ੪੨ ॥

ਪਾਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਲੜਕਿਓਂ ਕੋ ਤਿਸ ਅਗਨੀਸਾਥ ਜਲਾਇਕਰਕੇ ਏਕ ਰਾਮ ਨਾਮਮੋਹੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇਰਹੇ ॥੪੨॥

ਕੋ ਹੈ ਲਰਿਕਾ ਬੇਚਈ ਲਰਿਕੀ ਬੇਚੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਮਨ ਰੂਪੀ ਲੜਕੇ ਕੋ ਵੇਚੇ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਅਰਪਣ ਕਰੇ ਤਿਸ ਕੋ ਗੁਰੂ (ਲਰਕੀ) ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਯਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਬੁਧੀ ਦੇਵੇ ਤਿਸ ਕਉ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਝਾ ਕਰੈ ਕਬੀਰ ਸਿਉ ਹਰਿ ਸੋਗਿ ਬਨਸੁ ਕਰੋਇ ॥ ੪੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਸਰਬ ਤੇ (ਕਬੀਰ) ਬਣੇ ਸੰਤੋਂ ਸਾਝ ਸਾਝ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਥ ਵੇਹ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਝ ਅਭੇਤਾ ਰੂਪ ਬਨਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪੩ ॥

ਕਬੀਰ ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਮਤ ਸਹਸਾ ਰਹਿ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਥਾਤ ਤੁਝ ਕੋ ਹਮਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਕਰੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਧਾਵ ਕਰਵਾਈ ਹੈ ਮਤ ਭੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜਨਮ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਹੋ ॥

ਪਾਛੈ ਭੋਗੁ ਜੁ ਭੋਗਵੇ ਤਿਨ ਕੋ ਗੁਜੁ ਲੈ ਖਾਹਿ ॥ ੪੪ ॥

ਪੀਛੇ ਜੋ ਤਿਨੇ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਿਸੀ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਜੋ ਗੁਜ਼ ਲੇਕਰ ਖਾਹ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੈ ਕਿ ਤਿਨ ਭੋਗੋਂ ਜੋ ਕਛੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੪੪ ॥

ਕਬੀਰ ਮੈ ਜਾਨਿਓ ਪੜਿਬੋ ਭਲੋ ਪੜਿਬੋ ਸਿਉ ਭਲ ਜੋਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਮੈਨੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਭਲਾ ਜਾਨਿਆ ਪਨਾ ਤਿਸ ਮੈ ਪੀਛੈ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਆਦੀ ਯੋਗ ਰੀਤੀ ਕੋ ਭਲਾ ਜਾਣ ਕਰ ਜੋਗ ਕੀਆ ॥

ਭਗਤਿ ਨ ਛਾਡਉ ਰਾਮ ਕੀ ਭਾਵੈ ਨਿੰਦਉ ਲੋਗੁ ॥ ੪੫ ॥

ਜੋਗ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਤਾਤੇ ਅਥ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਛੋਡੁੰਗਾ ਭਾਵੇਂ ਮੁਖਕੋ ਲੋਕ ਨਿੰਦਤੇ ਹੀ ਰਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਭਗਤੀ ਕਾ ਰਸ ਔ ਵਲ ਸਭ ਜੋ ਅਧਿਕ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥ ੪੫ ॥

ਕਬੀਰ ਲੋਗੁ ਕਿ ਨਿੰਦੈ ਬਪੁੜਾ ਜਿਹ ਮਨਿ ਨਾਹੀ ਗਿਆਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ (ਬਪੁੜਾ) ਵਿਚਾਰਾ ਮੁਖ ਕੋ ਕਿਆ ਨਿੰਦੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ ਵਾ ਭਗਤੀ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਕਬੀਰਾ ਰਵਿ ਰਹੇ ਅਵਰ ਤਜੇ ਸਭ ਕਾਮ ॥ ੪੬ ॥

ਤਾਤੇ ਅਥ ਔਰ ਕਾਰਜੋਂ ਕੇ ਸੰਕਲਪੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਕਬੀਰ) ਬਣੇ ਰਾਮ ਕੋ ਹੀ ਹਮ (ਚਰਿ ਰਹੇ) ਜਪ ਰਹੇ ਹੀ ॥ ੪੬ ॥

ਕਬੀਰ ਪਰਦੇਸੀ ਕੈ ਘਾਘਰੈ ਚਹੁਦਿਸਿ ਲਾਗੀ ਆਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਕੋ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਘਾਘਰੈ) ਚਲੇ ਕੋ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਤੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਖਿੰਬਾ ਜਲਿ ਕੁਇਲਾ ਭਈ ਤਾਗੇ ਆਂਚ ਨ ਲਾਗ ॥ ੪੭ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਸਬੁਲ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਖਿੰਬਾ ਜਲ ਕਰ ਕੋਇਲਾ ਅਰਥਾਤ ਭਸਮ ਰੂਪ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਲਿੰਗ ਸਰੀਰ ਸੁਤ ਵਾ ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਤਾਗੇ ਕੋ ਸੋਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ੪੭ ॥

ਕਬੀਰ ਖਿੰਬਾ ਜਲ ਕੁਇਲਾ ਭਈ ਖਾਪਰ ਫੂਟਮਫੂਟ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਖਿੰ) ਅਕਾਸ (ਬਾ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਔਰ (ਜਲ) ਪਾਨੀ (ਕੁਇਲਾ) ਅਗਨੀ ਆਦੀ ਪਾਰ ਤਤੋਂ ਕਰ ਜੋ ਦੇਹ ਉਪਜੀ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਖਪਰ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸ ਖਪਰ ਕੋ ਜੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਜੋਗੀ ਅਫੂਟ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਸੋ ਜਥ ਫੂਟ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਮ੍ਰਿਤ ਭਯਾ ॥

ਜੋਗੀ ਬਪੁੜਾ ਖੇਲਿਓ ਆਸਨਿ ਰਹੀ ਬਿਭੂਤਿ ॥ ੪੮ ॥

ਸੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਜੋਗੀ ਵਿਚਾਰਾ ਚਾਰ ਦਿਨ ਖੇਲ ਕਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਪੀਛੇ ਤਿਸਕੋ ਆਸਨ ਮੈਂ ਬਿਭੂਤੀ ਪਜੀ ਰਹੀ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਏ ਸੇ ਧਨਾਨੀ ਈਸ਼ਰਜ ਪਯਾ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਆਸਨ ਮੈਂ ਇਛਾ ਰੂਪੀ ਬਿਭੂਤ ਬਨੀ

ਰਹੀ ਇਸੀ ਤੇ ਜੋਗੀ ਵੀਚਾਰਾ ਔਰ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਖੇਲਤਾ ਭਯਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਅਪੀਨ ਹੁਆ ਜੀਵ
ਚੋਰਾਸੀ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੪੮ ॥

ਕਬੀਰ ਬੋਰੈ ਜਲਿ ਮਾਛੁਲੀ ਬੀਵਰ ਮੇਲਿਓ ਜਾਲੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਬੋਰੈ) ਭੁਭ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਜਲ ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਮਛੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ
ਬੀਵਰ ਨੇ ਮਿਤ ਰੂਪੀ ਜਾਲ ਆਨ ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਇਹ ਟੋਪਨੈ ਨ ਛੂਟਸਹਿ ਫਿਰਿ ਕਰਿ ਸਮੁੰਦੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ੪੯ ॥
ਇਨ ਆਨ ਦੇਵ ਕੀ ਸੇਵਾ ਰੂਪੀ ਘਨੇ ਉਪਾਵੋਂ ਕਰ ਭੀ ਇਸ ਜਾਲ ਮੈਂ ਸੋ ਨਹੀਂ ਛੂਟੇਗਾ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ
ਸੇ (ਫਿਰਿ) ਮੁੜ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਮੁੰਦੁ ਕੋ ਸੰਭਾਲ ਭਾਵਯੋਗ ਨਾਮਕੇ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਕਾਲ ਕੇ ਭੈਸਰਹਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸਮੁੰਦੁ ਨ ਛੋਡੀਐ ਜਉ ਅਤਿ ਖਾਰੋ ਹੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦੁ ਕੋ ਨ ਛੋਡੀਐ ਜੇਕਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਅਤੀ ਖਾਰ
ਅਰਥਾਤ ਕਠਨਤਾ ਭੀ ਹੋਵੈ ॥

ਪੋਖਰਿ ਪੋਖਰਿ ਢੂਢਤੇ ਢੁਲੇ ਨ ਕਹਿਹੈ ਕੋਇ ॥ ੫੦ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਅਸਰਾ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਵਾ ਸਖ ਰੂਪੀ (ਪੋਖਰਿ) ਛਪੜ ਕੇ ਢੂੰਢਤਿਆਂ
ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਢਲਾ ਲੋਕ ਜਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ॥ ੫੦ ॥

ਕਬੀਰ ਨਿਗੁਸਾਏ ਬਹਿ ਗਏ ਥਾਘੀ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਨਿਗੁਸਾਏ) ਨਿਗੁਰੇ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦੁ ਮੈਂ ਤੁਝੁਯਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ (ਥਾਘੀ) ਸੰਗੀਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਦੀਨ ਗਰੀਬੀ ਆਪੁਨੀ ਕਰਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੫੧ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਨੀ ਤਰਵੇਂ ਦੀਨਤਾ ਐ ਗਰੀਬੀ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ਐ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਤਰਵੇਂ ਜੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ
ਹੋਵੈ ਜੋਈ ਹੋਇ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਛਾਟੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੀਏ ॥ ੫੧ ॥

ਕਬੀਰ ਬੈਸਨਉ ਕੀ ਕੂਕਰਿ ਭਲੀ ਸਾਕਤ ਕੀ ਬੁਰੀ ਮਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਿਸਨ ਭਗਤਿ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਕੂਕਰੀ ਭਲੀ ਹੈ ਔਰ ਸਾਕਤ ਕੀ ਮਾਉਂ ਬੁਰੀ ਹੈ ॥

ਓਹੁ ਨਿਤ ਸੁਨੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾ ਉਹ ਪਾਪ ਬਿਸਾਹਨ ਜਾਇ ॥ ੫੨ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਕੂਕਰੀ ਤੋਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਸ ਕੋ ਸਦਾ ਸੁਣਨ ਕਰੇ ਔਰ ਸਾਕਤ ਕੀ ਮਾਉਂ ਪਾਪੋਂ ਕੋ (ਬਿਸਾਹਨ)
ਖਰੀਦਨੇ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਉਹ ਕੂਕਰੀ ਹੀ ਉਤਮ ਹੈ ॥ ੫੨ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਨਾ ਦੁਬਲਾ ਇਹੁ ਹਰੀਆਰਾ ਤਾਲੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਤਲਾਵ ਵਿਖੇ ਰੂਪੀ ਸਬਜੀ ਸੰਯੁਗਤ ਮੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਹਰਨ
ਦੁਬਲਾ ਹੁਆ ਵਿਚਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਲਾਖ ਅਹੋਰੀ ਏਕੁ ਜੀਉ ਕੇਤਾ ਬੈਚਉ ਕਾਲੁ ॥ ੫੩ ॥
ਇੰਦ੍ਰ ਵਾ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਲਾਖੋਂ (ਅਹੋਰੀ) ਸਿਕਾਰੀ ਇਸ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਇਹ ਏਕ ਜੀਵ ਕਿਤਨਾ ਭੁ
ਕਾਲ ਇਨ ਤੇ ਬਚੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੫੩ ॥

ਕਬੀਰ ਗੰਗਾ ਤੀਰ ਜੁ ਘਰੁ ਕਰਹਿ ਪੀਵਹਿ ਨਿਰਮਲ ਨੀਰੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੰਗਾ ਕੇ (ਤੀਰ) ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਜੋ ਅਪਨਾ ਘਰ ਬੀ ਕਰ ਲੇਵੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਗੰਗਾ
ਜੀ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਕੋ ਪਾਨ ਭੀ ਕਰੈ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਇਉ ਕਹਿ ਰਮੇ ਕਬੀਰ ॥ ੫੪ ॥
ਪਰੰਤੂ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਦਾਚਿਤ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ (ਕਬੀਰ) ਬਝੇ ਬਝੇ
ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤ ਜਨ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਹੀ ਰਮੇ ਹੈਂ ॥ ੫੪ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਭਇਆ ਜੈਸਾ ਗੰਗਾ ਨੀਰੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਯੋਗਾ ਜੀ ਕੇ ਜਲ ਜੈਸਾ ਨਿਰਮਲ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਪਾਛੈ ਲਾਗੋ ਹਰਿ ਫਿਰੈ ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰ ॥ ੫੫ ॥
ਤਿਸੀ ਤੇ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰ ਕਹਿਤਾ ਹੁਆ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਪੀਛੇ ਆਪ ਲਾਗਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅੰਗ ਸੰਗ ਸਹਾਯਕ ਹੈ ॥ ੫੫ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਦੀ ਪੀਅਰੀ ਬੁਨਾਂ ਉਜਲ ਭਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਹਲਦੀ ਪੀਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐ ਬੁਨਾ ਸਰਬ- (ਭਾਇ) ਪ੍ਰਕਾਰ- ਸੇ ਉਜਲ ਹੋਤਾ ਹੈ

ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨ ਜੇ ਰੰਗ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਤਉ ਮਿਲੈ ਦੋਨਉ ਬਰਨ ਗਵਾਇ ॥ ੫੬ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਰਾਮ ਐ ਰਾਮ ਕੇ (ਸਰੋਹੀ) ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਬ ਆਪਸ ਮੈਂ (ਮਿਲਤੇ) ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਦੋਨੋਂ ਆਪਨੇ ਰੰਗ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਵੈ ॥ ੫੬ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਦੀ ਪੀਰਤਨੁ ਹਰੈ ਚੂਨ ਚਿਹਨੁ ਨ ਰਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਹਲਦੀ ਕੀ ਅਲਪਗਤਾ ਰੂਪੀ ਪੀਲਤਣ ਜਬ (ਹਰੈ)ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਐ ਚੂਨੇ ਰੂਪ ਉਜਲ ਈਸਰ ਮੈਂ ਸਰਬਗਤਾ ਰੂਪੀ ਉਜਲਤਾ ਕਾ ਚਿਹਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜੀਵ ਈਸਰ ਕੀ ਲਖਨਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰਕੇ ਅਭੇਦਤਾ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਇਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਉ ਜਿਹ ਜਾਤਿ ਬਰਨੁ ਕੁਲੁ ਜਾਇ ॥ ੫੭ ॥

ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਤੇ ਜਾਤੀ ਵਰਨ ਕੁਲ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਰਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫੭ ॥

ਕਬੀਰ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸੰਕੁਚਾ ਰਾਈ ਦਸਦੇਂ ਭਾਇ ॥

ਪ੍ਰਸ਼-ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਾਈ ਕੇ ਦਾਣੇ ਤੇ ਦਸਵੇਂ ਹਿਸੇ ਕੇ ਸਮਾਨ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਗ਼ਜ਼ਾਨ ਅਤਸੇ ਕਰ (ਸੰਕੁਚ) ਤੰਗ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਤੀ ਸੁਖਮ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਉ ਮੈਗਲੁ ਹੋਇ ਰਹਿਓ ਨਿਕਸੇ ਕਿਉਕੈ ਜਾਇ ॥ ੫੮ ॥

ਔਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਤੋ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ (ਮੈਗਲ) ਹਸਤੀ ਵਤ ਆਸਬੁਲ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਵਿਚੋਂ ਇਸਤੇ ਕੈਸੇ ਕਰ ਨਿਕਸਿਆ ਜਾਵੇ ॥ ੫੮ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤੁਨਾ ਕਰੇ ਪਸਾਉ ॥

ਉਤ੍ਰ-ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਗਜਾਮੀ ਕੋ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੋ ਸਾਸਤ੍ਰੇਂ ਮੈਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਨੇਸ਼੍ਰੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਅਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਦਾਤ ਕਰੈ ॥

ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਮੋਕਲਾ ਸਹਜੇ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥ ੫੯ ॥

ਤਬ ਇਸ ਕੋ ਮੁਕਤਾ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ (ਮੋਕਲਾ) ਸੁਗਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐ ਤਿਸੀਂ ਕਰਕੇ (ਸਹਜੇ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬਿਵਹਾਰ ਮੈ ਆਵਤਾ ਹੈ ਐ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥

ਕਬੀਰ ਨਾ ਮੁਹਿ ਛਾਨਿ ਨ ਛਾਪਰੀ ਨਾ ਮੁਹਿ ਘਰੁ ਨਹੀਂ ਗਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਛੰਨ ਬਥੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਛੋਟੀ ਛਪਰੀ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਘਰ ਹੈ ਨਾ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਗਾਉ ਹੈ ॥

ਮਤ ਹਰਿ ਪੂਛੈ ਕਉਨੁ ਹੈ ਮੇਰੇ ਜਾਤਿ ਨ ਨਾਉ ॥ ੬੦ ॥

ਮਤ ਹਰੀ ਮੁਥਕੇ ਪੂਛੈ ਤੂੰ ਕੌਨ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤਿ ਹੀ ਹੈ ਐ ਨਾ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸਰਬ ਰੂਪ ਏਕ ਹਰੀ ਕੋ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥ ੬੦ ॥

ਕਬੀਰ ਮੁਹਿ ਮਰਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਹੈ ਮਰਉ ਤ ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਥ ਕੋ ਮਰਨੇ ਕਾ (ਚਾਉ) ਉਤਸਾਹ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਮੈਂ ਮਰੇ ਤਬ ਹਰੀ ਕੇ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂ ਹੀ ਮਰੇਂ ॥

ਮਤ ਹਰਿ ਪੂਛੈ ਕਉਨੁ ਹੈ ਪਰਾ ਹਮਾਰੈ ਬਾਰ ॥ ੬੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਮਤ ਕਬੀ ਹਰੀ ਪੂਛੈ ਤੂੰ ਕੌਨ ਹੈਂ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਪੜਾ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਜਾਣੇ ਕਰ ਹਰੀ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਇਗਾ ॥ ੬੧ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਨੇ ਦ੍ਰੈਸ ਕਰਕੇ ਅਪਜਸ ਕਰਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਤੁਰਕ ਜੋ ਦੇਸਾਤ੍ਰੇਂ ਮੈਂ ਯਗ ਕੀਆ ਬਿਨੀਆ ਭੇਜ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਭੇਖਧਾਰੀ ਬੁਲਵਾਇ ਲੀਏ ਉਹ ਸਭ ਭੇਖ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਕੋ ਚਲੇ ਆਵੇਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਇਕਤ੍ਰ ਹੁਏ ਦੇਖਕਰ ਕਬੀਰਜੀ ਕਿਸੀ ਬਨ ਮੈਂ ਇਕੰਤ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ॥ ਤਬ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਏਕ ਬਨਜਾਰੇ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰਕਰ ਯਗ ਕੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤਿਆਰ ਕਰੀ ਔਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਅਨੇਕ ਪਕਵਾਨ ਛਕਾਏ ਤਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾ ਬੜਾ ਜਸ ਹੁਆ ਸੁਨ ਕਰ ਬਨ ਸੇ ਆਪ ਭੀ ਆਏ ਤਬ ਹਰੀ ਅੰਤਰਧਿਆਨ ਹੋਗਏ ਤੇ ਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਕਹੇਂ ਪੰਨ ਕਬੀਰ ਜੀ ਹੈਂ ॥ ਪੰਨ ਕਬੀਰ ਜੀ ਹੈਂ ॥ ਨਿਜ ਜਸ ਕੋ ਸੁਨਕਰ ਤਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਨਾ ਹਮ ਕੀਆ ਨ ਕਰਹਿਓ ਨਾ ਕਰਿ ਸਕੈ ਸਰੀਰੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਯਗਤ ਕਾ ਅੰਤਬਰ ਨਾ ਤੋ ਹਮਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਨਾ ਆਗੇ ਕਉ ਐਸਾ ਕਰੇਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਾਰਾ ਸਰੀਰ ਕੁਛ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਜਾਨਉ ਕਿਛੁ ਹਰਿ ਕੀਆ ਭਇਓ ਕਬੀਰੁ ਕਬੀਰੁ ॥ ੬੨ ॥

ਕਿਆ ਜਾਨੋ ਭਾਵ ਮੈਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ੬੨ ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਸੁਪਨੇ ਹੂ ਬਰਜਾਇਕੈ ਜਿਹ ਮੁਖ ਨਿਕਸੈ ਰਾਮੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਬਰਜਾਵਟੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਹੋਵੇ ॥

ਤਾਕੇ ਪਗ ਕੀ ਪਾਨਹੀ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੇ ਚਾਮੁ ॥ ੬੩ ॥

ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਜੋ ਚੰਮ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ (ਪਾਨਹੀ) ਸੁਭੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਯੋਹ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨੇ ਜੇ ਇਹ ਮੁਰਾਤਬਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਤਖ ਪ੍ਰੇਮ ਜੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਾਰ ਹੈ ॥ ੬੩ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਟੀ ਕੇ ਹਮ ਪੂਤਰੇ ਮਾਨਸੁ ਰਖਿਓ ਨਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੋਂ ਹਮ ਪੁਤਰੇ ਬਣੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਐ ਮਾਨਸ ਹਮਾਰਾ ਨਾਮ ਰਖਿਆ ਹੁਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੋਹ ਮਾਨਸ ਕੇ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੋਂ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਹੀ ਰਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਚਾਰਿ ਦਿਵਸ ਕੇ ਪਾਹੁਨੇ ਬਛ ਬਛ ਰੂੰਪਹਿ ਠਾਉ ॥ ੬੪ ॥

ਚਾਰ ਦਿਨ ਕੇ ਪਾਹਾਹੁਟੇ ਹੋਂ ਭਾਵ ਯੋਹ ਅਲਪ ਕਾਲ ਕਾ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ਅੰਤ ਬਡੇ ਬਡੇ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੇ (ਰੂੰਪਹਿ) ਰੋਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੰਕਲਪ ਬਡੇ ਬਡੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੬੪ ॥

ਕਬੀਰ ਮਹਿਦੀ ਕਰਿ ਘਾਲਿਆ ਆਪੁ ਪੀਸਾਇ ਪੀਸਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਮਹਿਦੀ ਵਤ ਪੀਸ ਲੀਆ ਭਾਵ ਜਪ ਤਪ ਆਦਿ ਕਾ ਅਤੀ ਕਸ਼ਟ ਦੀਆ ॥

ਤੈ ਸਰ ਬਾਤ ਨ ਪੂਛੀਐ ਕਬਹੁ ਨ ਲਾਈ ਪਾਇ ॥ ੬੫ ॥

ਪਰੰਤੂ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤਿਥਿ ਤਿਸ (ਸਰ) ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਇਸ ਕੀ ਕਬੀ ਬਾਤ ਭੀ ਨਾ ਪੂਛੀ ਐ ਨਾ ਕਬੀ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਗਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਤਿਸ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਨਾ ਤੇ ਅਤੇਦ ਹੀ ਕੀਆ ਅਰ ਨਾ ਤਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੬੫ ॥

ਕਬੀਰ ਜਿਹ ਦਰ ਆਵਤ ਜਾਤਿਅਹੁ ਹਰੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਦਰ ਤੋਂ ਆਵਤੇ ਜਾਤਿਆਂ ਕੋ ਕੋਈ (ਹਰੈ) ਰੋਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੇ ਦਰੁ ਕੈਸੇ ਛੋਡੀਐ ਜੇ ਦਰੁ ਮੈਸਾ ਹੋਇ ॥ ੬੬ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਐਸਾ ਅਰੋਕ ਦਰ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਦਰ ਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਛੋਡੀਏ। ਭਾਵ ਯੋਹ ਸਦਾ ਸੰਗ ਹੀ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ੬੬ ॥

ਕਬੀਰ ਝੂਝਾ ਥਾ ਪੈ ਉਬਰਿਓ ਗੁਨ ਕੀ ਲਹਰਿ ਝਬਕਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਮੈਂ ਗੁਣਾਂ ਕੀ ਲਹਿਰ ਜੋ ਵਿਸੇ ਸੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਬੀਚ ਮੈਂ ਝੂਝ ਤੇ ਗਿਆ ਥਾ ਬਹੁਤੇ ਗੁਣਾਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਤਿਸ ਤੋਂ (ਝਬਕਿ) ਸੰਘਰ ਹੀ ਉਪਰ ਆ ਬਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ॥

ਜਬ ਦੇਖਿਓ ਬੇੜਾ ਜਰਜਰਾ ਤਬ ਉਤਰਿ ਪਰਿਓ ਹਉ ਫਰਕਿ ॥ ੬੭ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਮੈਨੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬੇੜਾ (ਜਰਜਰਾ) ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਬ ਮੈਂ ਤਿਸ ਤੇ ਉਤਰ ਕਰ (ਫਰਕ) ਜੁਦਾ ਜਾਇ ਪਰਿਆ ਭਾਵ ਯੋਹ ਦੇਹ ਜੋ ਭਿੰਨ ਅਪਨਾ ਸਭ ਸਰੂਪ ਜਾਨ ਲੀਆ ॥ ੬੭ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਪੀ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਵਈ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਨ ਸੁਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਾਪੀ ਪੁਰਖ ਕੋ ਨਾਮ ਜਪਨ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਐ ਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹੀ ਤਿਸ ਕੋ ਸੁਹਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਮਾਖੀ ਚੰਦਨੁ ਪਰਹਰੈ ਜਹ ਬਿਗੰਧ ਤਹ ਜਾਇ ॥ ੬੮ ॥

ਜੇਸੇ ਮਾਖੀ ਚੰਦਨ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਜਹਾਂ ਦੁਰਗੰਧੀ ਹੋਵੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਪਾਪੀ ਪੁਰਖ ਸ੍ਰਤਸੰਗ ਤੇ ਭਾਜ ਕਰ ਕੁਸੰਗ ਮੈਂ ਹੀ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੬੮ ॥

ਕਬੀਰ ਬੈਦੁ ਮੁਆ ਰੋਗੀ ਮੁਆ ਮੁਆ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੈਦ ਭੀ ਮੁਆ ਅੰ ਰੋਗੀ ਭੀ ਮੁਆ ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਭੀ ਮੁਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸਯੋਗ ਹੈ ॥

ਏਕੁ ਕਬੀਰਾ ਨਾ ਮੁਆ ਜਿਹ ਨਾਹੀ ਰੋਵਨਹਾਰੁ ॥ ੬੯ ॥

ਏਕ ਬਡੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸਿੱਤੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਨਹੀਂ ਮੁਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਰੁਵਾਵਟੇਗਾਰਾ ਅਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਾ ਏਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ। ਜਿਨ ਕਉ ਹੋਈ ਰੋਵਨਹਾਰ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਮਰਨੇ ਅਰ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ੬੯ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਨ ਧਿਆਇਓ ਮੋਟੀ ਲਾਗੀ ਖੋਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਯਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸੇ ਰੂਪ ਖੋਰ ਸੁਠ ਵਾ ਖੋਰੀ (ਮੋਟੀ) ਪਿਆਈ ਲਗੀ ਹੈ। ਰਸ ਚਹਿਤ ਕਮਾਦ ਦੇ ਛਿਲਕਿਓਂ ਕੇ ਖੋਰੀ ਕੰਢਿਤੇ ਹੈ। ਵਾ ਵੇਰ ਰੂਪੀ (ਖੋਰ) ਖੁਭ ਇੰਸ ਤੋ ਪਯਾਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥

ਕਾਇਆ ਹਾਂਡੀ ਕਾਠ ਕੀ ਨਾ ਓਹ ਚਰੈ ਬਹੋਰਿ ॥ ੭੦ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਾਠ ਕੀ ਹਾਂਡੀ ਜੋ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਨਾ ਅਗਨੀ ਪਰ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਇਸ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਨਿਜ ਕਲਾਨ ਕੇ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ਨਹੀਂ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਇ ਤੇ ਵੇਰ ਏਹ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਕਠਨ ਹੈ ॥ ੭੦ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸੀ ਹੋਇ ਪਰੀ ਮਨ ਕੋ ਭਾਵਤੁ ਕੀਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਭਾਤਪਰਜ ਸਮਝਣੇ ਕਾ ਮਨ ਭਾਵਤ ਕਾਮ ਕੋ ਕਰ ਲੀਆ ਤਬ ਐਸੀ ਚੀਰ ਹੋਇ ਪਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਸ਼ਕਤਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥

ਮਰਨੇ ਤੇ ਕਿਆ ਡਰਪਨਾ ਜਬ ਹਾਥਿ ਸਪਉਰਾ ਲੀਨ ॥ ੭੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਸਤੀ ਨੇ (ਸਪਉਰਾ) ਨਲੀਏਰ ਹਾਥ ਮੈਂ ਲੀਆ ਔਰ ਸੂਰਮੇ ਨੇ ਖੰਡਾ ਤੈਸੇ ਜਗਜਾਸੀ ਨੇ ਵਧੀਰਾਗ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਔ ਤਰਵੇਤਾ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਖੰਡਾ ਲੀਆ ਤਬ ਤਿਨੇ ਨੇ ਮਰਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਡਰਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਡਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭੧ ॥

ਕਬੀਰ ਰਸ ਕੇ ਗਾਂਢੇ ਦੂਸੀਐ ਗੁਨ ਕਉ ਮਲੀਐ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਸਕਾ (ਗਾਂਢੇ) ਗੰਨਾ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਦੂਸੀਐ ਅਰਥਾਤ ਜਪੀਐ ਔਰ ਜਬ ਲਗ ਸਮਤਾ ਆਈ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਲਗ ਉਨਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਏਖ ਕਰ ਤਿਨਕੇ ਆਗੇ ਹੋਇ ਮਲੀਏ ਭਾਵ ਯੋਹ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਪੰਕਾਹ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੀਨਤਾ ਕੋ ਬਚਨ ਕਰੀਏ ਜੋ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ॥

ਅਵਗੁਨੀਆਰੇ ਮਾਨਸੈ ਭਲੇ ਨ ਕਹਿਹੈ ਕੋਇ ॥ ੭੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਅਵਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁਸ਼ ਕੋ ਭਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਬੁਰਾ ਹੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ੭੨ ॥

ਕਬੀਰ ਗਾਗਰਿ ਜਲ ਭਰੀ ਆਗੁ ਕਾਲਿ ਜੈ ਹੈ ਫੂਟਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਵੇਹ ਰੂਪੀ ਗਾਗਰ ਸ਼ਾਸੋਂ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਾਖ ਜੋ ਭਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਸੋ ਤੋ ਆਸ ਕਾਲ ਮੈਂ ਹੀ ਵਟ ਜਾਇਗੀ ਅਰਥਾਤ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਇਗੀ ॥

ਗੁਰੁ ਜੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਆਪਨੇ ਅਧਮਾਝ ਲੀਜਹਿਗੇ ਲੂਟਿ ॥ ੭੩ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਆਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਚੇਤਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਅਧ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਲੂਟੇ ਜਾਵੈਗੇ ਭਾਵ ਯੋਹ ਜਬ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਏ ਸੇ ਤਿਨਕੇ ਜਮ ਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪਿਆਸ ਆਈ ਲਗੇ ਤੇ ਪੁੰਨੋਂ ਕਾ ਫਲ ਲੇਕਰ ਏਕ ਕੋਲ ਪਾਨੀ ਕਾ ਵੇਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਉਨਕੇ ਪੁੰਨ ਇਸ ਪਕਾਰ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਲੂਟ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਏ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ ਕੇ ਨਿਕਰ ਯਮਦੂਤ ਨਹੀਂ ਆਵੇ ਹੈ ॥ ੭੩ ॥

ਕਬੀਰ ਕੂਕਰੁ ਰਾਮ ਕੋ ਮੁਠੀਆ ਮੇਰੇ ਨਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤੇ ਰਾਮ ਕਾ ਕੂਕਰ ਹੈਂ ਮੋਢੀ ਵਰ ਸੁਪ ਮਨ ਵਾ ਪ੍ਰਤਪ ਮੋਢੀ ਹੀ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਭਾਵ ਮੈਂ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਪਯਾਰਾ ਹਾਂ ॥

ਗਲੇ ਹਮਾਰੇ ਜੇਵਰੀ ਜਹ ਪਿੰਚੈ ਤਹ ਜਾਉ ॥ ੭੪ ॥

ਹਮਾਰੇ ਗਲ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਆਗਿਆ ਰੂਪੀ ਜੇਵਰੀ ਪੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਜਹਾ ਓਹ ਖੰਚਤਾ ਹੈ ਤਹਾ ਕੇ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹਮ ਤਿਸਕੀ ਆਗਿਆ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭੪ ॥

ਕਬੀਰ ਜਪਨੀ ਕਾਠ ਕੀ ਕਿਆ ਦਿਖਲਾਵਹਿ ਲੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਹਾਥੋਂ ਮੈਂ ਕਾਠ ਕੀ (ਜਪਨੀ) ਮਾਲਾ ਲੇਕਰ ਕਿਆ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਦਿਖਲਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ॥

ਹਿਰਦੈ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹੀ ਇਹ ਜਪਨੀ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥ ੭੫ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਹੂੰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਤੇ ਇਸ ਮਾਲਾ ਕੇ ਵੇਰਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਇਸ ਤੇ ਕੁਝ ਸਿਧ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ॥ ੭੫ ॥

ਕਬੀਰ ਬਿਰਹੁ ਭੂਯੰਗਮੁ ਮਨ ਬਸੈ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਬਿਰਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਵਿਚੋਗ ਰੂਪੀ ਸਰਪ ਬਸਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ

ਕੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਬਿਓਰੀ ਨ ਜੀਐ ਜੀਐ ਤ ਬੁਰਾ ਹੋਇ ॥ ੭੬ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਮ ਕਾ ਵਿਯੋਗੀ ਪ੍ਰਥਮ ਤੋ ਜੀਵਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬਿਵਰਾਹੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤਕੀ ਸਤਾ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਐਰ ਜੋ ਕਦਾਚਿਤ ਪ੍ਰਾਰਥਾ ਅਨਸਾਰ ਜੀਐ ਅਰਥਾਤ ਸਤਾ ਦੇਵੇ ਤੋ ਬਾਵਰਾ ਸਾ ਹਆ ਸਤਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਾਯਣ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ੭੬ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਰਸ ਚੰਦਨੈ ਤਿਨ ਹੈ ਏਕ ਸੁਗੰਧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਾਰਸ ਐ ਚੰਦਨ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਏਕ ਹੀ (ਸੁਗੰਧ) ਸੁਭਾਵ ਹੈ ॥

ਤਿਹ ਮਿਲਿ ਤੇਉ ਉਤਮ ਭਏ ਲੋਹ ਕਾਨ ਨਿਰਗੰਧ ॥ ੭੭ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨ ਤੇ ਵਹੁ ਉਤਮ ਭਏ ਹੈ ਲੋਹਾ ਸੂਰਨ ਐ ਕਾਸਟ ਜੋ ਨਿਰਗੰਧ ਥਾ ਸੋ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲਾ ਹੋ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇਸੇ ਸੀਤੋ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਤੋ ਜੜ ਜੀਵ ਭੀ ਉਤਮਤਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੭੭ ॥

ਕਬੀਰ ਜਮ ਕਾ ਠੇਂਗਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਉਹੁ ਨਹੀਂ ਸਹਿਆ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇਭਾਈ ਜਮਕਾ (ਠੇਂਗਾ) ਸੋਟਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦਖਦਾਯਕ ਹੈ ਉਹ ਅੰਤਕੇ ਜੀਵ ਜੋ ਸਹਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਇਗਾ ॥

ਏਕ ਜੁ ਸਾਧੂ ਮੋਹਿ ਮਿਲਿਓ ਤਿਨੁ ਲੀਆ ਅੰਚਲਿ ਲਾਇ ॥ ੭੮ ॥

ਏਕ ਜੋ ਸਾਧੂ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਮੁਖ ਕੇ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਅੰਚਲ ਸਾਥ ਲਗਾਇ ਲੀਆ ਹੁੰ ਭਾਵ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਤਿਸ ਸੇ ਬਰਾਵਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੭੮ ॥

ਕਬੀਰ ਬੈਦੁ ਕਹੈ ਹਉ ਹੀ ਭਲਾ ਦਾਹੁ ਮੇਰੈ ਵਸਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੈਦ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਹੀ ਭਲਾ ਹੂੰ ਕਿਆ ਸਮਰਥ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਹੁ ਦੇਲਾ ਮੇਰੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਤਉ ਬਸਤੁ ਗੁਪਾਲ ਕੀ ਜਬ ਭਾਵੈ ਲੇਇ ਖਸਿ ॥ ੭੯ ॥

ਪਰੇਤੂ ਹੋ ਭਾਈ ਇਹੁ ਪ੍ਰਾਨ ਕਲਾ ਵਸਤੂ ਤੋ ਗੋਪਾਲ ਕੀ ਦਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜਬ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵੇਗਾ ਤਬ ਵਹੁ ਖੋਸ ਲੇਵੇਗਾ ਤਭੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਅਧੀਨ ਕਵੁ ਨਹੀਂ ਜੈ ॥

ਕਬੀਰ ਨਉਬਤਿ ਆਪਨੀ ਦਿਨ ਦੱਸ ਲੇਹੁ ਬਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪੀ ਨੌਬਤ ਤੁਮ ਭੀ ਅਪਨੀ ਦਸ ਕੁ ਦਿਨ ਬਜਾਇ ਲੇਵੋ ॥

ਨਦੀ ਨਾਵ ਸੰਜੋਗ ਜਿਉ ਬਹੁਰਿ ਨ ਮਿਲਿਓ ਆਇ ॥ ੮੦ ॥

ਨਦੀ ਬੀਰ ਬੇੜੀ ਮੈਂ ਚੜਨੇ ਕੇ ਸੰਯੋਗ ਜੈਸਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਵੇਹ ਸਾਥ ਮਿਲਾਪ ਭਯਾ ਹੈ ਜਬ ਇਸਕਾ ਵਿਯੋਗ ਹੁਆ ਤਿਸਕੋ ਉਪਰੰਤ ਇਹੁ ਮਾਨੁਸ ਸਰੀਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਫਿਰ ਆਇਕਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੮੦ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦਰਿ ਮਸੁ ਕਰਉ ਕਲਮ ਕਰਉ ਬਨਰਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰੋਂ ਕੀ ਤੋ (ਮਸੁ) ਸਿਆਹੀ ਕਰੇ ਐਰ ਸੰਪੂਰਨ ਬਨੋਂ ਕੇ ਰਾਇ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਾਨ ਕੋ ਕਲਮਾਂ ਕਰ ਲੇਵੇ ॥

ਬਸੁਧਾ ਕਾਗਦੁ ਜਉ ਕਰਉ ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੮੧ ॥

ਐ ਸੰਪੂਰਨ (ਬਸੁਧਾ) ਧਰਤੀ ਕੋ ਜੇਕਰ ਕਾਗਦ ਭੀ ਕਰ ਲੇਵੇ ਤੋ ਭੀ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥ ੮੧ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਕਿਆ ਹੋਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਜਾਤੀ ਤਾ ਤੇਰੀ ਜੁਲਾਹੇ ਕੀ ਹੈ ਵਾ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਭਗਵੰਤ ਮਿਲੇ ਤਾ ਤਿਨਾ ਕਹਾ ਦੂਰ ਰਹੁ ਤਿਸਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਜਾਤਿ ਜੁਲਾਹਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਹਿਰਦੈ ਬਸੇ ਗੁਪਾਲ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜੁਲਾਹੇ ਕੀ ਜਾਤੀ ਕਿਆ ਨੁਨਤਾ ਕਰੇਗੀ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਕੁਛ ਨੁਨਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਗੁਪਾਲ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਰਮਈਆ ਕੰਨ ਮਿਲੁ ਬੁਕਹਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥ ੮੨ ॥

ਸਰਬ ਤੇ ਬਭਾ ਜੋ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕੰਨ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸਰਬ (ਜੰਜਾਲ) ਬੰਧਨ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੮੨ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮੰਦਰ ਦੇਇ ਜਰਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਜੋ ਸਰੀਰ ਮੰਦਰ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਵੇ ॥

ਪਾਚਉ ਲਾਰਿਕੇ ਮਾਰਿਕੈ ਰਹੈ ਰਾਮ ਲਿਉ ਲਾਇ ॥ ੮੩ ॥

ਪੁਨਾ ਮਨ ਕੇ ਕਾਮਾਦੀ ਪੰਜਾ ਲੜਕਿਆ ਕੇ ਸਾਰ ਕਰਕੇ ਏਕ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਸੋ ਹੀ ਖਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰ
ਇਸਥਿਤ ਰਹੈ ॥ ੮੩ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਕੋ ਨਹੀ ਇਹ ਤਨ ਦੇਵੈ ਫੂਕਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤਨ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ (ਫੂਕ) ਜਲਾਇ ਦੇਵੈ ॥

ਅੰਧਾ ਲੋਗੁ ਨ ਜਾਨਈ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰਾ ਕੂਕਿ ॥ ੮੪ ॥

ਪਰਿਤੁ ਇਨ ਲੋਗੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਪ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧਾ ਹੁਆ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀ ਹੈ (ਕਬੀਰ) ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ
ਮੈਂ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੮੪ ॥

ਕਬੀਰ ਸਤੀ ਪੁਕਾਰੋ ਚਿਹਚੜੀ ਸੁਨਹੋ ਬੀਰ ਮਸਾਨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਸਤੀ (ਚਿਹ)ਚੜੀ ਪਰ ਚੜੀ ਹੋਈ ਵਾ (ਚਿਹ) ਹਫੜੀ ਹੋਈ ਐਸੇ ਪੁਕਾਰਤੀ ਹੈ
(ਸੁਨਹੋ ਬੀਰ) ਸੁਨੋ ਹੋ ਭਾਈ ਤੁਮ ਇਸ ਮਸਾਨ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਆਏ ਹੋ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੀ ਹੂੰ ॥

ਲੋਗ ਸਥਾਇਆ ਚਲਿ ਗਇਓ ਹਮ ਤੁਮ ਕਾਮੁ ਨਿਦਾਨ ॥ ੮੫ ॥

ਤੁਮਾਰੇ ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਲੋਗੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਪ ਆਗੇ ਇਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹੋਕਰ ਰਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ
ਅਬ ਹਮ ਬੀ ਚਲੇ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤ ਕੇ ਤੁਮਾਰਾ ਕਾਮ ਬੀ ਈਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਵਾ ਜਿਨ ਕੋ ਗਿਆਨ ਵਈਰਾਗ ਕੀ (ਚਿਹ)
ਚਿਪ ਚੜੀ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਵਾਦੀ ਪੁਰਸ ਐਸੇ ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਕਿਉ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੁਏ ਹੋ
ਅੰਤਰਾ ਮਮਤਾ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਪ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਮਸ ਕੋ ਧਾਰਨਾ (ਨਿਦਾਨ) ਅਜਾਣ ਮੂਰਖੋਂ
ਕਾ ਕਾਮ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਮਸ ਕੋ ਤਿਆਗੋ ॥ ੮੫ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਪੰਛੀ ਭਾਇਓ ਉਡਿ ਉਡਿ ਵਹਇਸ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮਨ ਤੇ ਪੰਛੀ ਵਤ ਭਧਾ ਹੈ ਉਤ ਉਤ ਕਰਕੇ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਨੇਕ
ਸੰਕਲਪ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਜੈਸੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਸੇ ਤੈਸੇ ਫਲੁ ਖਾਇ ॥ ੮੬ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਖਾਤਾ ਭਾਵ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥ ੮੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜਾਕਉ ਖੋਜਤੇ ਯਾਇਓ ਸੋਈ ਠਹੁਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਖੋਜਤੇ ਥੇ ਸੋਅੰਤਸਕਰਨ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹੀ ਪਾਇਲਿਆ ਹੈ ਕੈਸੇ ਪਾਇਲਿਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਕੈ ਤੂ ਭਾਇਆ ਜਾਕਉ ਕਹਤਾ ਅਉਰੁ ॥ ੮੭ ॥

ਹੋ ਮਨ ਜਿਸਕੋ ਔਰ ਰੂਪ ਵਾ ਔਰ ਕੋਈ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ਭਾਵ ਔਹ ਜਿਸ ਕੋ ਪਰੋਖ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਜਬ ਤੈਨੇ (ਫਿਰਿਕੈ)
ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋਕਰ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਓਹ ਸਰੂਪ ਭਧਾ ਹੈ ॥ ੮੭ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਰੀ ਮਰਉ ਕੁਸੰਗ ਕੀ ਕੇਲੇ ਨਿਕਟਿ ਜੁ ਬੇਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੇਲੇ ਕੇ ਸਮੀਪ ਜੋ ਬੇਰੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕੇਲੇ ਕੇ ਕੁਸੰਗ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮਾਰੀ ਹੋਈ ਓਹ
ਕੇਲੇ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਮਰਤੀ ਹੈ ॥

ਉਹ ਝੂਲੇ ਉਹ ਚੀਰੀਐ ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਹੋਰਿ ॥ ੮੮ ॥

ਉਹ ਕੇਲਾ ਝੂਲਤਾ ਹੈ ਮਾਨੋ ਪੰਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਬੇਰੀ ਪਰ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਆਰ ਓਹ ਬੇਰੀ ਆਗੇ ਤੇ ਤਿਸਕਉ ਕੰਢਿਓਂ
ਸੋ ਚੀਰਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਣ ਕਰਤਿਆ ਕੋ ਸਾਕਤ ਔਗੁਣ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਸਾਕਤੋਂ ਕੀ
ਸੰਗਤ ਕੋ ਦੇਖਣਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇ ॥ ੮੮ ॥

ਕਬੀਰ ਭਾਰ ਪਰਾਈ ਸਿਰਿ ਚਰੈ ਚਲਿਓ ਚਾਹੈ ਬਾਟ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਪਰਾਈ ਭਾਰ ਪੂਜਾ ਪਤਿਸਰਾ ਆਦੀ ਸਬੰਧੀਆਂ ਕੀਪਾਲਨਾ ਰੂਪੀ ਸਿਰ
ਪਰ ਚੜ ਰਹੀ ਹੈ ਐ ਪੁਲੋਕ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਆਸ ਕਲ ਫਲਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਨੇ ਭਾਰਹਿ ਨਾ ਡਰੈ ਆਰੀ ਅਉਘਰ ਘਾਟ ॥ ੮੯ ॥

ਅਪਨੇ ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਸੇ ਨਹੀਂ ਡਰਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਆਗੇ ਪੁਲੋਕ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਐ (ਘਟ)
ਐਥੇ (ਘਟ) ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਰਲਨਾ ਪੜੇਗਾ ॥ ੮੯ ॥

ਕਬੀਰ ਬਨ ਕੀ ਦਾਧੀ ਲਾਕਰੀ ਠਾਢੀ ਕਰੈ ਪੁਕਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਨ ਕੀ ਲਕੜੀ ਜੋ ਅਗਨੀ ਕੀ ਜਲਾਈ ਹੋਈ (ਠਾਢੀ)ਖੜੀਹੋਇ ਕਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੀਹੈ ॥

ਮਤਿ ਬਸਿ ਪਰਉ ਲੁਹਾਰ ਕੇ ਜਾਵੈ ਦੂਜੀ ਥਾਰ ॥ ੯੦ ॥

ਪੁਨਾ ਲੋਹਾਰ ਕੇ ਵਸ ਮੈ ਮਤ ਪਛੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋਈ ਤਬ ਓਹ ਮੁਖ ਕੇ ਜੁਸਰੀ ਧੋਰ ਭਾਵ ਕੀਏਲੇ ਕਰਕੇ ਵੇਰ ਜਲਾਫੈਗਾ ਤੇਜੇ ਵਈਰਾਗਾਦਾਨ ਪੁਰਖ ਸੰਤੋਂ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰੇਗਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵਈਰਾਗਾ ਕਾ ਜਲਾਫਾ ਹੁਆ ਪੁਨਾ ਜਮ ਰੂਪੀ ਲੁਹਾਰ ਕੇ ਵਾ ਮਤ ਪਛ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਏਕ ਥਾਰ ਤੋ ਏਹ ਅਵਸਥਾ ਜਲੇਗਾ ਪਰੰਤੂ ਜਮ ਦੂਸਰੀ ਵੇਰ ਨਰਕ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਜੀਤ ਕੇ ਨ ਜਲਾਵੇ ॥ ੯੦ ॥

ਕਬੀਰ ਏਕ ਮਰੰਤੋ ਦੁਇ ਮੂਏ ਦੋਇ ਮਰੰਤਹ ਚਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਰੀਕਾਰ ਕੇ ਮਰਨੇ ਤੇ ਰਾਗ ਐ ਕ੍ਰੋਧ ਏਹ ਦੋਵੇਂ ਮਰ ਯਾਏ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਮਰਨੇ ਤੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਇਹ ਚਾਰੋਂ ਮਰ ਜਾਵੇ ਭਏ ॥

ਚਾਰਿ ਮਰੰਤਹ ਫਹ ਮੂਏ ਚਾਰਿ ਪੁਰਖ ਦੁਇ ਨਾਰਿ ॥ ੯੧ ॥

ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਕੇ ਮਰਨੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਹਰਖ ਸੋਕ ਇਹ ਚਾਰ ਪੁਰਖ ਐਹ ਖੁਸ਼ਿਆ ਪਿਆਸਾ ਦੇ ਨਾਰੀਆਂ ਇਹ ਛੇ ਮਰ ਜਾਵੇ ਭਏ ਦਾ ਏਕ ਵਿਸੇ ਰਾਗ ਕੇ ਮਰਨੇ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਰੂਸ ਫੀ ਮਰ ਧਿਆ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਦੇ ਹੁਖ ਤੁਖ ਮਰੇ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਸਾਥ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਦੇ ਨਾਰੀ ਐਸੇ ਏ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਤੇ ਭਏ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਭਏ ॥ ੯੧ ॥

ਕਬੀਰ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਜਗੁ ਚੁਢਿਅਾ ਕਹੀ ਨ ਪਾਇਆ ਨਹਿਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਸਤ੍ਰੇਂ ਐ ਵੇਦੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਚਾਰੇਵਾਰ ਪੜ ਕੇ ਜਗਤ ਮਿਨੇ ਖੋਜਿਆ ਹੈ ਇਸ ਥੀਬ ਸੁਖ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹਮਨੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਕਹਾ ਬੁਲਾਨੇ ਅਉਰੁ ॥ ੯੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਚੇਤਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਐਹ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਬੁਲਾ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਭ ਕਾਮ ਵਿਅਰਥ ਹੈਂ ॥ ੯੨ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਗਤਿ ਕਰੀਐ ਸਾਧ ਕੀ ਅੰਤਿ ਕਰੈ ਨਿਰਥਾਪੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਗਤ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਹੀ ਕਰੀਐ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਜੋ ਨਿਰਥਾਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਜਾਤੇ ਹੋਇ ਬਿਨਾਹੁ ॥ ੯੩ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਕਰਨੇ ਤੇ ਅੰਤ ਕੋ (ਬਿਨਾਹੁ) ਵਿਗਾੜ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਸਾਕਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਹੈ ਸੋ ਨਾ ਕਰੀਐ ॥ ੯੩ ॥

ਕਬੀਰ ਜਗ ਮਹਿ ਚੇਤਿਓ ਜਾਨਿਕੇ ਜਗ ਮਹਿ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਵਿਆਪਕ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਸ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਥਾਵਹਿ ਜਨਮੇ ਆਇ ॥ ੯੪ ॥

ਐ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਜਨਮੇਂ ਹੈਂ ॥ ੯੪ ॥

ਕਬੀਰ ਆਸਾ ਕਰੀਐ ਰਾਮ ਕੀ ਅਵਰੈ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਰਾਮ ਕੀ ਹੀ ਆਸਾ ਕਰੀਓ ਐ ਹੋਰ ਆਸਾ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ ਰਹੀਏ ॥

ਨਰਕਿ ਪਰਹਿਤੋ ਮਾਨਈ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਦਾਸ ॥ ੯੫ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਉਦਾਸ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਤੋ (ਮਾਨਈ) ਪੁਰਖ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪਛਤੇ ਹੈਂ ॥ ੯੫ ॥

ਕਬੀਰ ਸਿਖ ਸਾਖਾ ਬਹੁਤੇ ਕੀਏ ਕੇਜੋ ਕੀਓ ਨ ਮੀਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਿਖ ਸਾਖਾ) ਰੇਲੇ ਪੋਤੇ ਰੇਲੇ ਆਦੀ ਅਨੇਕੋਂ ਹੀ ਕੀਏ ਪਰੰਤੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਅਪਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥

ਢਾਲੇ ਥੇ ਹਰਿ ਮਿਲਨ ਕਉ ਬੀਚੈ ਅਟਕਿਓ ਬੀਤੁ ॥ ੯੬ ॥

ਜੋ ਜਨ ਹਰੀ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਢਾਲੇ ਥੇ ਪਰੰਤੂ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਜਿਤ ਅਟਕ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਹੋਤ ਵਕੀਰੋਂ ਕਾ ਫੇਖ ਧਾਰਾ ਕਾ ਅਰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੈਂ ਵਸ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੯੬ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਰਨ ਬਪੁਰਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਜਉ ਰਾਮੁ ਨ ਕਰੈ ਸਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਆਪ ਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾ ਕਰੇ ਤੋ ਏਹ ਕਾਰਨ ਜੀਵ ਵਿਚਾਰਾ ਸਾਧਨ ਰੂਪ ਉਪਾਵ ਕਿਆ ਕਰੈ ॥

ਜਿਹ ਜਿਹ ਭਾਲੀ ਪਗੁ ਧਰਉ ਸੋਈ ਮੁਰਿ ਮੁਰਿ ਜਾਇ ॥ ੯੭ ॥

ਰਾਮ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਬਿਨਾ ਜਿਸ ਜਿਸ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਭਾਲੀ ਪਰ ਚਰਨ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰ ਮੁਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ
ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਵਿਘਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੯੭ ॥

ਕਬੀਰ ਅਵਰਹ ਕਉ ਉਪਦੇਸਤੇ ਮੁਖ ਮੈ ਪਰਹੈ ਰੇਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਕਮਾਏ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਤੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪ ਰੇਤ ਹੀਪੜਤੀ ਹੈ ॥

ਰਾਸਿ ਬਿਰਾਨੀ ਰਾਖਤੇ ਖਾਯਾ ਘਰ ਕਾ ਖੇਤੁ ॥ ੯੮ ॥

ਔਰੋਂ ਕੀ ਸੁਆਂ ਰੂਪੀ (ਰਾਸਿ) ਪੁੰਜੀ ਵਾ ਬੋਧਿਨ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਔ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕਾ ਖੇਤ ਹੀ ਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ
ਔਰੋਂ ਕੋ ਤੋ ਪਾਪੋਂ ਜੋ ਰੋਕਤੇ ਹੈਂ ਔ ਆਪ ਸਰੀਰ ਕਰ ਪਾਪ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਲਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੯੮ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਰਹਉ ਜਉ ਕੀ ਭੂਸੀ ਖਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਦਪਿ ਜਵਾ ਕੀ (ਭੂਸੀ) ਜਵਾ ਕੀ ਸੁਹਜੀ ਹੀ ਖਾਏ ॥

ਹੋਨਹਾਰੁ ਸੇ ਹੋਇ ਹੈ ਸਾਕਤ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਉ ॥ ੯੯ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਹੋਨਹਾਰ ਹੈ ਜੋ ਤੋ ਹੋਏ ਹੀ ਗਾ ਤਾਤੇ ਸਾਕਤ ਕੇ ਸੰਗ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇ ॥ ੯੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਕੀ ਦਿਨ ਦਿਨ ਦੂਨਾ ਹੋਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਖੀਰ ਦਿਨ ਦਿਨ ਮੈਂ ਦੂਨਾ ਪ੍ਰਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਕਤ ਕਾਰੀ ਕਾਂਬਰੀ ਧੋਏ ਹੋਏ ਨ ਸੇਤੁ ॥ ੧੦੦ ॥

ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ਼ ਕਾਲੀ ਕਮਲੀ ਵਰ ਹੋ ਭਾਵ ਅਤੀ ਅਸੁਧ ਅੰਤਸਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਧੋਏ ਕਰ ਕਬੀ ਸੁਪੈਦ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ
ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦੦ ॥ ਜੋ ਸਿਰਮੁਨਿ ਪਰਮਹੰਸ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ
ਤਿਨੋਂ ਪਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਮੁੰਡਿਆ ਨਹੀ ਕੇਸ ਮੁੰਡਾਏ ਕਾਂਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਮਨ ਕੇ ਮੁੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਨਿਰਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਤੋ ਕੇਸੋਂ ਕੇ
ਮੁੰਡਾਏ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੁ ਮਨ ਕੀਆ ਮੁੰਡਾ ਮੁੰਡੁ ਅਜਾਇ ॥ ੧੦੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਵਾਸਨਾ ਸਹਤ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਉਪਦ੍ਰਵ ਮਨ ਨੇ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜੋ ਸਿਰ ਮੁੰਡਿਆ ਹੈ
ਜੋ (ਅਜਾਇ) ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧੦੧ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਨ ਛੋਡੀਐ ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਾਇ ਤ ਜਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਛੋਡੀਐ ਔਰ ਜੋ ਤਨ ਧਨ ਰਲਾ ਜਾਵੇ ਤੋ ਪੜਾ ਜਾਵੇ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਚਿਤੁ ਬੋਧਿਆ ਰਾਮਹਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਉ ॥ ੧੦੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ (ਬੋਧਿਆ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜਨ ਰਾਮ ਜੋ ਨਾਮੀਹੋ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ
ਯਾਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅੰਤੋਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧੦੨ ॥

ਕਬੀਰ ਜੋ ਹਮ ਸੰਤੁ ਬਜਾਵਤੇ ਟੂਟਿ ਗਈ ਸਭ ਤਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਹਮ) ਹੰਕਾਰ ਆਇ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਵਾਜੇ ਬਜਾਵਤੇ ਏ ਭਾਵ ਵਿਪਰਜੇਹੇਸਟਾ
ਕਹਾਵਤੇ ਏ ਜੋ ਵਾਜਾ ਅਥ ਨਹੀਂ ਬਾਜਤਾਹੈ ਕਿਧੋਂ ਸੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੇ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਤਾਰਾਂ ਸਭ ਟੂਟ ਗਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤੁ ਬਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਚਲੇ ਬਜਾਵਨ ਹਾਰ ॥ ੧੦੩ ॥

(ਸੰਤੁ) ਵਾ ਸੰਤੁ ਵਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਜਬ ਬਜਾਵਨੇ ਹਾਰੇ ਹੰਕਾਰ ਆਈ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧੦੩ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇ ਮੁੰਡਉ ਤਿਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜਾਤੇ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੁਭੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਾਇ ਕਾ ਸਿਰ ਮੁੰਡ ਦੇਈਏ ਜਿਸ ਸੇ ਚਿਤ ਕਾ ਭਰਮ ਨਾ ਜਾਵੇ ॥

ਆਪ ਭੁਖੈ ਚਹੁ ਬੇਦ ਮਹਿ ਚੇਲੀ ਦੀਏ ਬਹਾਇ ॥ ੧੦੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਆਪ ਚਾਰੋਂ ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਕਹੇ ਹੁਏ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਮੈਂ ਭੁਖੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਚੇਲੀ ਭੀ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਮੈਂ
ਬੁਝਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧੦੪ ॥

ਕਬੀਰ ਜੇਤੇ ਪਾਪ ਕੀਏ ਰਾਖੇ ਤਲੇ ਦੁਰਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਜੇਤੇ ਪਾਪ ਕੀਏ ਏ ਸੇ ਸਭ ਭੂਨ ਕੇ ਨੀਚੇ ਲੁਕਾਏ ਰਖੇ ਏ ॥

ਪਰਗਟ ਭਏ ਨਿਦਾਨ ਸਭ ਜਬ ਪੂਛੈ ਧਰਮਗਾਇ ॥ ੧੦੫ ॥

ਜਬ ਧਰਮਗਾਇ ਨੇ ਇਸ ਸੇ ਪੁਛਨਾ ਕਥਾ ਜੋ ਸਭ (ਨਿਦਾਨ) ਅੰਤ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਗਏ ॥ ੧੦੫ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿਕੈ ਪਾਲਿਓ ਬਹੁਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਪਾਲਿਆ ਹੈ ॥

ਧੰਧਾ ਕਰਤਾ ਰਹਿ ਗਇਆ ਭਾਈ ਰਹਿਆ ਨ ਬੰਧੁ ॥ ੧੦੬ ॥

ਜਿਨੋਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕੋਂ ਵਸਤੇ ਧੰਧਾ ਕਰਤਾ ਥਾ ਸੋ ਬਾਟ ਈਹਾ ਹੀ ਰਹ ਗਇਆ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸਹਾਯਕ ਨ ਰਹਿਤਾ ਭਯਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਖਾਇ ਪੀਕੇ ਅਲੱਗ ਹੋ ਜਾਏ ਭਏ ॥ ੧੦੬ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿਕੈ ਰਾਤਿ ਜਗਾਵਨ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਕੋ ਮਸਾਣ ਜਗਾਵਟੇ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਾਗੂ ਕੂਟੇ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਸਰਪਨਿ ਹੋਇਕੈ ਅਉਤਰੈ ਜਾਏ ਅਪੁਨੇ ਖਾਇ ॥ ੧੦੭ ॥

ਸੋ ਸਰਪਣੀ ਹੋਇਕੈ ਜਨਮਤੀ ਹੈ ਅੰ ਅਪਨੇ ਜਾਏ ਹੁਏ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਖਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰ ਕਾ ਬੁਰਾ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦੭ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿਕੈ ਅਹੋਈ ਰਾਖੈ ਨਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨਕੋ ਤਿਆਗਕਰਕੇ(ਅਹੋਈ)ਸੀਤਲਾ ਕਾ ਪੂਜਨਕਰਕੇ ਬ੍ਰਤਕੋਰਾਖਤੀਹੈ।

ਗਵਹੀ ਹੋਇਕੈ ਅਉਤਰੈ ਭਾਰੁ ਸਹੈ ਮਨ ਚਾਰਿ ॥ ੧੦੮ ॥

ਜੋ ਗਾਧੀ ਹੋਇ ਕਰ ਜਨਮਤੀ ਹੈ ਐਰ ਚਾਰ ਮਣ ਭਾਰ ਪੀਠ ਪਰ ਸਹਾਰਤੀ ਹੈ ਯਥਾ-ਭੋਰਨੂੰ ਛੂਤ ਸੀਤਲਾ ਧਾਵੈ ॥ ਖਰਬਾਹਨ ਉਹੁ ਛਾਰ ਉਡਾਵੈ ॥ ੧੦੮ ॥

ਕਬੀਰ ਚਤੁਰਾਈ ਅਤਿ ਘਨੀ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਮਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਹਰੀਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸਨਾ ਸੋਂ ਜਪਕਰ ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਿਆਨ ਕਰਨਾਹੈ ਸੋਈ ਬਡੀ ਚਤਰਾਈਹੈ।

ਸੂਰੀ ਊਪਰਿ ਪੋਲਨਾ ਗਿਰੈ ਤ ਨਾਹਰ ਨਾਹਿ ॥ ੧੦੯ ॥

ਪਰੰਤੂ ਏਹ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਜਪਨਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਕਠਨ ਹੈ ਜਿਸੇ ਸੂਲੀ ਉਪਰ ਰੇਸਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਤੇ ਗਿਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹਿਰਨੇ ਕੀ ਜਾਗਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਭਜਨ ਮੈਂ ਬਿਘਨ ਬਹੁਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੧੦੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਮੁਖੁ ਧੰਨਿ ਹੈ ਜਾ ਮੁਖ ਕਹੀਅੈ ਰਾਮੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਮੁਖ ਤੇ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮੁਖ ਧੰਨਭਾਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਦੇਹੀ ਕਿਸਕੀ ਬਾਪੁਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇਗੈ ਗ੍ਰਾਮੁ ॥ ੧੧੦ ॥

ਤਿਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੋ ਦੇਹੀ ਵਿਚਾਰੀ ਕਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਣਾ ਕਿਆ ਹੈ ਜਥਾ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗ੍ਰਾਮ ਹੀ ਪਾਵਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੦ ॥

ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਕੁਲ ਭਲੀ ਜਾ ਕੁਲ ਹਰਿ ਕੋ ਦਾਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕੁਲ ਭਲੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕੁਲ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਦਾਸ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਕੁਲ ਦਾਸੁ ਨ ਊਪਜੈ ਸੋ ਕੁਲ ਢਾਕੁ ਪਲਾਸੁ ॥ ੧੧੧ ॥

ਐਰ ਜਿਸ ਕੁਲ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਦਾਸ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੁਲ (ਪਲਾਸੁ) ਛਡਹਿਓ ਕੇ (ਢਾਕੁ) ਸਮਾਦਾਯ ਵਡ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੧੧੧ ॥

ਕਬੀਰ ਹੈ ਗਇ ਬਾਹਨ ਸਘਨ ਘਨ ਲਾਖ ਧਜਾ ਫਹਰਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਹੈ) ਘੋੜਿਓ (ਗਇ) ਹਸਤੀਓਂ ਕੀਆਂ ਭੀ (ਘਨ)ਬਹੁਤ ਸੰਘਣੀਆਂ ਅਸਵਾਰੀਆ ਹੋਵੇਂ ਐ ਪਟਾਰਥ ਏਤਾ ਹੋਇ ਜੋ ਏਕ ਕਰੋੜ ਪਰ ਪੂਜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਪੂਜਾ ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਫਹਰਾਵਤੀ ਹੋਵੇਂ ਐਰ ਜੋ ਐਸੇ ਸੁਖ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਇਆ ਸੁਖ ਤੇ ਭਿਖਾ ਭਲੀ ਜਉ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਦਿਨ ਜਾਹਿ ॥ ੧੧੨ ॥

ਤੋ ਇਸ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਸੁਖ ਤੇ ਭਿਖਤਾ ਮਾਗ ਕਰ ਖਾਣੀ ਭਲੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਖਾਣੇ ਸੇ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਹੀ ਦਿਨ ਬਤੀਤ ਹੋਵਨ ॥ ੧੧੨ ॥

ਕਬੀਰ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਉ ਫਿਰਿਓ ਮਾਂਦਲੁ ਕੰਧ ਚਢਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਰੂਪੀ (ਮਾਂਦਲੁ) ਫੇਲ ਕੇ (ਕੰਧ) ਮੋਢਿਓ ਪਰ ਉਠਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਮੈਂ ਫਿਰਾ ਹੂੰ ॥

ਕੋਈ ਕਾਹੂ ਕੇ ਨਹੀ ਸਭ ਦੇਖੀ ਠੋਕਿ ਬਜਾਇ ॥ ੧੧੩ ॥

ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸਹਾਯਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਠੋਕ ਬਸਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਨਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲਈ ਹੈ॥ ੧੧੩ ॥

ਮਾਰਗਿ ਮੋਤੀ ਬੀਬਰੇ ਅੰਧਾ ਨਿਕਸਿਓ ਆਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਸਨ੍ਹ ਰੂਪੀ ਹਰੀ ਪਾਵਨ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਮੋਤੀ ਬਿਸਤੀਰਤ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਗਯਾਨ ਕਰ ਅੰਧਾ ਜੀਵ ਤਹਾਂ ਆਇ ਭੀ ਨਿਕਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਦਪਿ ਸ਼ਾਸਨ੍ਹੋਂ ਕੋ ਪਛਤਾ ਭੀ ਹੈ ॥

ਜੋਤਿ ਬਿਨਾ ਜਗਦੀਸ ਕੀ ਜਗਤੁ ਉਲੰਘੇ ਜਾਇ ॥ ੧੧੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਗਦੀਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਜੋਤਿ) ਗਿਆਤ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜਗਤ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਮੋਤੀਓਂ ਕੋ ਉਲੰਘ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਵਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਅਵਗੁਣੋਂ ਮੈਂ ਪਰਵਿਰਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੪ ॥

ਬੂਝਾ ਬੰਸੁ ਕਬੀਰ ਕਾ ਉਪਜਿਓ ਪੁਤੁ ਕਮਾਲੁ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ ਕੈ ਘਰਿ ਲੇ ਆਯਾ ਮਾਲੁ ॥ ੧੧੫ ॥

ਕਿਸੀ ਧਨੀ ਪੁਰਬ ਕਾ ਲਕੜਾ ਮਿਰਤਕ ਹੁਆ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕਮਾਲ ਨੇ ਜਿਵਾਇ ਦੀਆ ਥਾ ਤਬ ਤਿਸ ਧਨੀ ਪੁਰਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆਇ ਕਰ ਆਗੇ ਰਾਖਾ ਤਬ ਕਮਾਲ ਸੋ ਧਨ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੈਂ ਲੈ ਆਇਆ ਤਿਸ ਕਰਮ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਮਾਲੇ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਾ ਹਮਾਰਾ ਬੰਸ ਭੂਬ ਗਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੋ ਕਮਾਲ ਪੁਤ੍ਰ ਹਮਾਰੇਘਰਮੈਂ ਪੁਤ੍ਰ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਮਾਲ ਧਨ ਲੇ ਆਯਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਰੀ ਕੀ ਆਗਯਾ ਤੈਨੇ ਛੇਕ ਕਰੀ ਹੈ ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਕਮਾਲ ਸਰਨ ਪੜਾ ਅਪਰਾਧ ਬਖਸਾਯਾ ਵਾ (ਕਬੀਰ) ਬਡੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਬੰਸ ਭੂਬ ਗਯਾ ਹੈ ਜੋ (ਕਮਾਲ) ਭਾਵ ਮਨ ਪੁਤ੍ਰ ਜਨਮਾ ਹੈ ਕੈਸਾ ਮਨ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਤਗਾ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਨ ਮਾਲ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਇਛਾ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਚਹਾ ਹੈ ॥ ੧੧੫ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਧੂ ਕਉ ਮਿਲਨੇ ਜਾਈਐ ਸਾਥਿ ਨ ਲੀਜੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਜਾਈਏ ਤਬ ਕਿਸੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਸਾਥ ਨ ਲਈਐ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਵਾਸ ਹੋ ਕਰਕੇ ਜਾਈਏ ॥

ਪਾਛੈ ਪਾਉ ਨ ਦੀਜੀਐ ਆਰੀ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੧੧੬ ॥

ਪੁਨਾ ਪੀਛੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਭੁਧੀ ਰੂਪੀ (ਪਾਉ) ਪੈਰ ਨ ਦੇਈਏ ਆਗੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲਤਿਆ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਇਸਰ ਅਨਿਸਰ ਮੈਂ ਸਮ ਰਹੀਐ ॥ ੧੧੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜਗੁ ਬਾਪਿਓ ਜਿਹ ਜੇਵਰੀ ਤਿਹ ਮਤ ਬੰਧਹੁ ਕਬਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ (ਕਬੀਰ) ਬਡੀ ਜੇਵਰੀ ਸਾਥ ਸਰਬ ਜਗਤ ਬਾਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਹੁਮ ਮਤ ਬੰਧਾਇਵਾਨ ਹੋਵੇ ॥

ਜੈਹਿ ਆਟਾ ਲੋਨ ਜਿਉ ਸੋਨ ਸਮਾਨਿ ਸਰੀਰੁ ॥ ੧੧੭ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਾਨਸ ਸਰੀਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਲੂਟ ਕੇ (ਆਟਾ) ਭਲੇ ਵਤ ਗਲ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ (ਸੋ) ਉਸ ਲੂਟ ਕੇ ਭਲੇ ਸਮਾਨ ਭੀ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਅਤੀ ਸੰਘਾਤ ਨਸਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੭ ॥

ਕਬੀਰ ਪੈਸੁ ਉਡਿਓ ਤਨੁ ਗਾਡਿਓ ਸੋਬਾਈਸਨਾਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪੈਸ ਉਡਾਏ ਕੋ ਤਿਆਰ ਭਯਾ ਐ ਤਨ ਤਿਸ ਕਾ ਦਬਾਵਟੇ ਵਾਲਾ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਤ ਕੀ ਸਮੀਪਤਾਂ ਆਨ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਤੋਂ ਭੀ (ਦੀਸੈ) 'ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਸੋਭਾ) ਸਮਝੇਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤੋਂ ਭੀ ਦਬੇ ਹੋਏ ਪਦਾਰਥ ਸਨਬੰਧਿਓ' ਕੋ (ਸਿਨਾਹ) ਸਾਥਤੋਂ ਸੇ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਸਧੂ ਜੀਉ ਨ ਛੋਡਈ ਰੰਕਾਈ ਨੈਨਾਹ ॥ ੧੧੮ ॥

ਅਜੇ ਭੀ ਇਹ ਜੀਵ ਇਸ ਦਸਾ ਮੈਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਕੰਗਾਲਤਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੮ ॥

ਕਬਾਰ ਨਨ ਨਿਹਾਰਉ ਤੁਝ ਕਉ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨਉ ਤੁਮ ਨਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਤੁਝ ਕੋ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਰਹੂੰ ਐ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੂੰ ॥

ਬੈਨ ਉਚਰਉ ਤੁਮ ਨਾਮ ਜੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਵ ਨਾਉ ॥ ੧੧੯ ॥

ਭੀਉ ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਸਨਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ਐ ਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਭੀ-ਤੋਰ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਰਹੇ ॥ ੧੧੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸੁਰਗ ਨਚਕ ਤੇ ਮੈ ਰਹਿਓ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪਰਮਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਤੇ ਸੁਰਗ ਐ ਨਚਕ ਸੇ ਮੈਂ ਰਹਿਤ ਭਇਆ ਹੂੰ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਮਉਜ ਮਹਿ ਰਹਉ ਮੀਤਿ ਅਰੁ ਆਇ ॥ ੧੨੦ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮੈਂ ਹੀ ਆਇ ਔਰ ਅੰਤ ਭਾਵ ਸਦਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧੨੦ ॥

ਕਬੀਰ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਮਉਜ ਕੋ ਕਹਿ ਕੈਸੇ ਉਨਮਾਨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕੋ ਉਨਮਾਨ ਕਰ ਕੈਸੇ ਕਹੂੰ। ਭਾਵ ਕਿਸ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇਵੇ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸ ਕੋ ਸਦਰਸ ਬੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਹਿਬੇ ਕਉ ਸੋਝਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਹੀ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੧੨੧ ॥

ਤਿਸ ਕੋ ਕਹਿਣੇ ਕੋ ਸੋਝਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਪਰਵਾਨ ਹੈ ਭਾਵ ਕਥਨ ਮਾਝੂ ਮੈਂ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨ ਹੋਣਾ ਹੈ ॥ ੧੨੧ ॥

ਕਬੀਰ ਦੇਖਿ ਕੈ ਕਿਹ ਕਹਉ ਕਹੇ ਨ ਕੋ ਪਤੀਆਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਮੈਂ ਕਿਸ ਕੋ ਕਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਕਹੇ ਪਰ ਕੋਈ ਪਤਿਆਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੈਸਾ ਤੈਸਾ ਉਹੀ ਰਹਉ ਹਰਖਿ ਗੁਨਗਾਇ ॥ ੧੨੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੈਸਾ ਹਰੀ ਹੈ ਤੈਸਾ ਉਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਹਰੀ ਕੋ ਤੁਲ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਿਸ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਸਦਾ (ਹਰਖਿ) ਅਨੰਦ ਸੰਜੁਗਤ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧੨੨ ॥

ਕਬੀਰ ਚੁਗੈ ਚਿਤਾਰੈ ਭੀ ਚੁਗੈ ਚੁਗਿ ਚੁਗਿ ਚਿਤਾਰੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਖੁਸ਼ ਦਾਇਰੇ ਕੋ ਚੁਗਾ ਕਰ ਅਪਨੇ ਬਚਿਓਂ ਕੋ ਚਿਤਾਰਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਚੁਗਾ ਚੁਗਾ ਕਰਕੇ ਚਿਤਾਰਤੀ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਬਚਰਹਿ ਖੁੰਜ ਮਨ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਰੇ ॥ ੧੨੩ ॥

ਜੈਸੇ ਖੁੰਜ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬੰਦੇ ਬਸਤੇ ਹੈਂ (ਰੇ) ਹੈ ਭਾਈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਾਇਆ ਕੀ ਮਮਤਾ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧੨੩ ॥

ਕਬੀਰ ਅੰਬਰ ਘਨਹਰੁ ਛਾਇਆ ਬਰਖਿ ਭਰੇ ਸਰਤਾਲ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਜਲ ਕੀ ਵਰਖਾ ਕਰਕੇ ਉਤਮ ਮਧਮ ਜਗ੍ਯਾਸੀ ਰੂਪੀ ਕਰੇ ਪਕੇ ਤਲਾਵੋਂ ਕੋ ਭਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਾਤ੍ਰਕ ਜਿਉ ਤਰਸਤ ਰਹੈ ਤਿਨਕੋ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲੁ ॥ ੧੨੪ ॥

ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਰਖਾ ਕੇ ਹੋਤੇ ਜੋ ਜੀਵ ਚਾਤ੍ਰਕ ਵਤ ਤਰਸਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਜਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕੋਨ ਹਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਮੰਦਾ ਹੀ ਹਵਾਲ ਹੋਇਗਾ ॥ ੧੨੪ ॥

ਕਬੀਰ ਚਕਈ ਮਉ ਨਿਸਿ ਬੀਛੁਰੈ ਆਇ ਮਿਲੈ ਪਰਭਾਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਚਕਵੀ ਚਕਦੇ ਸੇ ਵਿਛੜਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਤਰਕਾਲ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸ਼੍ਰਾਮੀ ਚਕਦੇ ਕੋ ਆਨ ਮਿਲਣੀ ਹੈ ॥

ਜੇ ਨਰ ਬਿਛੁਰੇ ਰਾਮ ਸਿਉ ਨਾ ਦਿਨਮਿਲੈ ਨ ਰਾਤਿ ॥ ੧੨੫ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਰਾਮ ਤੇ ਵਿਛੜੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਨਮੁਖ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਨਾ ਨਾ ਦਿਨ ਮੈਂ ਨਾ ਰਾਤ ਮੈਂ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਦਾ ਹੀ ਰਾਮ ਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨੫ ॥

ਕਬੀਰ ਰੈਨਾਇਤ ਬਿਛੋਰਿਆ ਰਹੁ ਰੇ ਸੰਖ ਮਝੂਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਸੰਖ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ (ਰੈਨਾਇਤ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਵਿਛੋੜਿਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ (ਮਝੂਰਿ) ਬੀਰ ਰਹੁ ॥

ਦੇਵਲ ਦੇਵਲ ਧਾਗੜੀ ਦੇਸਹਿ ਉਗਵਤ ਸੂਰ ॥ ੧੨੬ ॥

ਨਹੀਂ ਤੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕੋ ਉਦੇ ਹੋਣੇ ਤੇ ਦੇਹ ਰੂਪ ਦੇਵਾਲ ਦੇਵਾਲੇ ਮੈਂ ਧਾਗਾਂ ਮਾਰਤਾ ਵਿਰੋਧਾ। ਭਾਵ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਦੁਖੀ ਰਹੇਗਾ ॥ ੧੨੬ ॥

ਕਬੀਰ ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਜਾਗੁ ਰੋਇ ਭੈ ਦੁਖ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੂਤਾ ਹੁਆ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਭੈ ਕਰਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰ ਕਰ ਜਾਗ ਕੇ ਰੋਣਾ ਕਰ ॥

ਜਾਕਾ ਬਾਸਾ ਗੋਰ ਮਹਿ ਸੋ ਕਿਉ ਸੋਵੈ ਸੁਖੁ ॥ ੧੨੭ ॥

ਜਿਸਕਾ ਵਾਸਾ (ਗੋਰ) ਕਬਰ ਵਾਂਗੂ ਮੈਂ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਖੀ ਹੋਵੇ ਸੋਵੇ। ਅਰਥਾਤ ਜਾਗ ਕਰ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥ ੧੨੭ ॥

ਕਬੀਰ ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਉਨਿ ਕਿ ਨ ਕਪਹਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਸੂਤਾ ਹੁਆ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਉਨਕਰਕੇ ਮੁਰਾਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਪਤਾ ਹੈਂ ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਸੇਵਨੁ ਹੋਇਗੋ ਲਾਥੇ ਗੋਤ ਪਸਾਰਿ ॥ ੧੨੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਕ ਦਿਨ ਬੇਗਾ ਲੰਗੇ ਕੋਥੇ ਪਸਾਰ ਕਰਕੇ ਸੋਣਾ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਇਕ ਦਿਨ ਸਰੀਰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧੨੮ ॥

ਕਬੀਰ ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਬੈਠਾ ਰਹੁ ਅਰੁ ਜਾਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਏ ਹੋ ਜੀਵ ਸੂਤਾ ਹੁਆ ਤੂੰ ਕਿਆ ਕਰੋਗਾ ਬੈਠ ਰਹੁ ਅਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੈਂ ਜਾਬਣਾ ਕਰ ॥

ਜਾਕੇ ਸੰਗ ਤੇ ਬੀਛੁਰਾ ਭਾਈ ਕੇ ਸੰਗ ਲਾਗੁ ॥ ੧੨੯ ॥

ਜਿਸ ਪਰਸਿਰ ਕੇ ਜੋਗ ਤੇ ਬਿਛਜਿਆ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਾਧ ਲਗਣਾ ਕਰ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋ ॥ ੧੨੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਤ ਕੀ ਗੈਲ ਨ ਛੋਡੀਐ ਮਾਰਗਿ ਲਾਗਾ ਜਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਸੰਤ ਕੀ (ਗੈਲ) ਪਿਛਾਈ ਨਾ ਛੋਡੀਐ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਾਰਗ ਲਗੇ ਹੀ ਜਾਈਏ ॥

ਪੇਖਤ ਹੀ ਪੁੰਨੀਤ ਹੋਇ ਭੇਟਤ ਜਪੀਐ ਨਾਉ ॥ ੧੩੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਤੇ ਪਖਿਤ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਐ ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਧ (ਭੇਟਤ) ਮਿਲਦੇ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩੦ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਕਤ ਮੰਗੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਦੁਰਹਿ ਜਾਈਐ ਭਾਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਸਾਕਤੋਂ ਦਾ ਸੰਗ ਨ ਕਬੀਐ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਦੂਰ ਤੇ ਹੀ ਭਾਗ ਜਾਈਏ ॥

ਬਾਸਨੁ ਕਾਰੇ ਪਰਸੀਐ ਤਉ ਕਛੁ ਲਾਗੀ ਟਾਗੁ ॥ ੧੩੧ ॥

ਜਿਉਂਕਿ ਜਾਪ ਕਾਲੇ ਭਾਏ ਕੋ ਪਰਸੀਏਗਾ ਤਦ ਕੁਛ ਦਾਗ ਹੀ ਲਗੇਗਾ ਭਾਵ ਤੇਜੇ ਸਾਕਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਤੇ ਕਲੰਕ ਹੀ ਲਗੇਗਾ ॥ ੧੩੧ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਨ ਏਤਿਓ ਜਰਾ ਪਹੁੰਚਿਓ ਆਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਜੀਵ ਤੇਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਤੇ ਸਿਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐ ਅਥ ਹੁਏ ਕੇ (ਜਰਾ) ਬਿਧ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਪਹੁੰਚਣਾ ਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਲਾਗੀ ਮੰਦਰਿ ਦੁਆਰ ਤੇ ਅਸ ਕਿਆ ਕਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ੧੩੨ ॥

ਭਾਂਤ ਜਬ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰ ਕੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ਹੀ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤੇ ਜਿਥਾਨੋਂ ਲੋਕ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਅਥ ਇਸ ਕੇ ਬੀਚ ਜੋ ਕਿਆ ਨਿਕਾਸਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਬ ਝਾਟੀ ਹੀ ਬੰਦ ਹੋਗਈ ਫੇਰ ਨਾਮ ਕਥ ਜਾਪਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩੨ ॥

ਕਬੀਰ ਧਾਰਨੁ ਨੋ ਭਇਓ ਜੋ ਕੀਨੋ ਕਰਤਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕਾਰਨ ਭਯਾ ਹੈ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨੋ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਕੋ ਨਹੀ ਏਕੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥ ੧੩੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਕ ਤਿਸ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਐਕ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੩੩ ॥

ਕਬੀਰ ਫਲ ਲਾਗੀ ਫਲਾਨਿ ਪਾਕਨ ਲਾਗੀ ਮਾਂਝ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਜੀਵ ਜੋ ਮਧਮ ਜਗਦਾਸੂ ਹੈਂ ਜੋ ਸਾਧਨਾਂ ਰੂਪੀ ਫਲੋਂ ਸੇ ਫਲਨ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਐਵ ਉਤਮ ਜਗਦਾਸੀ ਭੀ ਸਾਧਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪਾਕਨ ਲਾਗੇ ਹੈ ॥

ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਹਿ ਖਸਮ ਕਉ ਜਉ ਬੀਚਿ ਨ ਖਾਧੀ ਕਾਂਝ ॥ ੧੩੪ ॥

ਜੇਕਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਦਾ ਮਾਇਆ ਕੀ (ਕਾਂਝ) ਲਾਗ ਤਿਨ ਜਗਦਾਸੀ ਰੂਪ ਫਲ ਕੋ ਬੀਚ ਸੇ ਨਾ ਖਾਵੈ ਤਬ ਉਹ ਖਸਮ ਕੋ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੧੩੪ ॥

ਕਬੀਰ ਨਾਕੁਰੁ ਪੁਜਹਿ ਮੋਲਿ ਲੇ ਮਨ ਹਠ ਭੀਰਥ ਜਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਕਰ ਕੋ ਮੋਲ ਲੇਕਰ ਪੁਜਤੇ ਹੈਂ ਐਵ ਮਨ ਕੇ ਹਠ ਕਰਕੇ ਭੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਰਧਾ ਐਂ ਨਿਸਚੇ ਤੋ ਖਾਲੀ ਹੈ ॥

ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਸ੍ਰਾਂਗੁ ਧਰਿ ਚੂਲੇ ਛਟਕਾ ਖਾਹਿ ॥ ੧੩੫ ॥

ਪੁਨਾ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ (ਸ਼ਾਹ) ਭੇਖੋਂ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਭੁਲੇ ਹੁਏ ਭਟਕਤੇ ਵਿਰਤੇ ਹੋਂ ॥ ੧੩੫ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਹਨ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕੀਆ ਪੂਜੈ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਪਾਹਨ) ਪਥਰ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਸੰਸਾਰ ਪੂਜਤਾ ਹੈ ॥

ਇਸ ਭਰਵਾਸੇ ਜੇ ਰਹੇ ਬੂਝੇ ਕਾਲੀਧਾਰ ॥ ੧੩੬ ॥
ਜੇ ਜਨ ਨਿਰੇ ਇਸੀ ਭਰੋਸੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਧਾਰਾ ਮੈਂ ਭੂਥੇ ਹੋਂ ॥ ੧੩੬ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਗਦ ਕੀ ਓਬਰੀ ਮਸੁ ਕੇ ਕਰਮੁ ਕਪਾਟ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਰੂਪੀ ਕਾਗਦ ਕੀ (ਓਬਰੀ) ਕੋਠੀ ਹੈ (ਮਸ) ਸਿਆਹੀ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ ਕਰਮ ਕਾਡ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਲਿਖੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਤਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਹਨ ਬੋਰੀ ਪਿਰਥਮੀ ਪੰਡਿਤ ਪਾਝੀ ਬਾਟ ॥ ੧੩੭ ॥
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਥਰੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰ (ਬੋਰੀ) ਭੁਥਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਬਾਟ ਪਾਝੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਭਗਤੀ ਸੇ ਹਟਾਇ ਕਰ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਵਸਤੂ ਥੀ ਸੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥ ੧੩੭ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਲਿ ਕਰੰਤਾ ਅਬਹਿ ਕਰੁ ਅਬ ਕਰਤਾ ਸੁਇਤਾਲ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਪਰਮ ਕਲ ਕੋ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ (ਅਬਹਿ) ਆਜ ਹੀ ਕਰ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਆਜ ਕਰਨਾ ਹੈ (ਸੁਇਤਾਲ) ਸੋ ਤਰਕਾਲ ਕਰ ॥

ਪਾਛੈ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇਗਾ ਜਉ ਸਿਰ ਪਰ ਆਵੈ ਕਾਲੁ ॥ ੧੩੮ ॥
ਕਿਉਂਕਿਜਬ ਸਿਰਪਰ ਕਾਲ ਆਇਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਆਇ ਕਰ ਗੁਲੇਵੇਗੀ ਤਬ ਪੀਛੇਜੇਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧੩੮ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਜੰਤੁ ਇਕੁ ਦੇਖਿਆ ਜੈਸੀ ਧੋਈ ਲਾਖ ॥
ਕਿਸੀ ਵੰਡੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਵੰਡੀ ਜੀਵ ਹਮਨੇ ਐਸਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਲਾਖ ਧੋਈ ਹੋਈ ਬਾਹਰ ਸੇ ਚਿਲਕਤੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਦੀਸੈ ਚੰਚਲ ਬਹੁਗੁਨਾ ਮਤਿ ਹੀਨਾ ਨਾਪਾਕ ॥ ੧੩੯ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਓਹ ਬਰਨੋਂ ਕਰਕੇ ਚੰਚਲ ਭਾਵ ਅਸੰਤ ਵਕਤਾ ਔਰ (ਬਹੁਗੁਨਾ) ਦੇਖਣੇ ਮਾਤ੍ਰ ਬਹੁਗੁਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔ ਐਤੀਵ ਤੇ ਸੁਮਤੀ ਤੇ ਹੀਨ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਪੀ ਹੈ ॥ ੧੩੯ ॥

ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਕਉ ਜਮੁ ਨ ਕਰੈ ਤਿਸਕਾਰ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਜਮ ਭੀ (ਤਿਸਕਾਰ) ਨਿਰਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ॥
ਜਿਨਿ ਇਹ ਜਮੁਆ ਸਿਰਜਿਆ ਸੁ ਜਪਿਆ ਪਰਵਦਗਾਰ ॥ ੧੪੦ ॥
ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸ ਜਮ ਕੇ ਭੀ (ਸਿਰਜਿਆ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਮੈਨੇ ਤਿਸ ਪਰਵਦਗਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੧੪੦ ॥

ਕਬੀਰੁ ਕਸਤੂਰੀ ਭਇਆ ਭਵਰ ਭਏ ਸਭ ਦਾਸ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਰਬ ਤੇ (ਕਬੀਰ) ਬੜਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਸੋ ਕਸਤੂਰੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਸੁਰੀਖੀ ਵਾਲਾ ਭਾਸਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਸੁਰੀਖੀ ਕੇ ਲੇਨੇ ਕੋ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦਾਸ ਭੋਰੇ ਵਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਿਉ ਭਗਤਿ ਕਬੀਰ ਕੀ ਤਿਉ ਤਿਉ ਰਾਮ ਨਿਵਾਸ ॥ ੧੪੧ ॥
ਜੋ ਦਾਸ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਤਿਸ (ਕਬੀਰ) ਬਝੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤਿਸ ਰਾਮ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੋਵਾ ਹੈ ॥ ੧੪੧ ॥

ਕਬੀਰ ਗਹਗਾਹਿ ਪਾਰਓ ਕੁਟੰਬ ਕੈ ਕਾਨੈ ਰਹਿ ਗਇਓ ਰਾਮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਬਿਖੇ (ਗਹਗਾਹਿ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਕਰ ਪੜ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਰ ਰਾਮ ਸੇ ਇਹ ਕਿਨਾਰੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਇਆ ਹੈ ਵਾ ਰਾਮ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਹੀ ਰਹਿ ਗਇਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਾ ਹੁਆ ॥

ਆਇ ਪਰੇ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਬੀਚਹਿ ਧੂਮ ਧਾਮ ॥ ੧੪੨ ॥
ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਹੀ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਦੂਤ ਆਨ ਪੜੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਵਤਿਆ ਹੀ ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ (ਧਾਮ) ਘਰ ਕੇ ਬੀਚ (ਧੂਮ) ਧੂਮ ਪਾਇ ਟਿਤੀ ਅਰਥਾਤ ਰੋਲਾ ਪਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧੪੨ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਕਤ ਤੇ ਸੁਕਤ ਭਲਾ ਰਾਖੈ ਆਛਾ ਰਾਉ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਾਕਤ ਤੇ ਸੁਕਤ ਹੀ ਭਲਾ ਹੈ ਜੋ ਮਲ ਭਖਨ ਕਰਕੇ ਗਾਉਕੇ ਸਾਫ ਕਰਕੇ ਆਛਾ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥

ਉਹ ਸਾਕਤ ਬਪੁਰਾ ਮਰਿ ਗਇਆ ਕੋਇ ਨ ਲੈਹੈ ਨਾਉ ॥ ੧੪੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਓਹ ਸਾਕਤ ਵਿਗਾਰਾ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅੰਧ ਸੂਰ ਮਰੇ ਨੂੰ ਲੋਕ ਯਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹ ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ ਸੂਕਰ ਤੇ ਭੀ ਨੀਰ ਹੈ ॥ ੧੪੩ ॥

ਕਬੀਰ ਕਉਡੀ ਕਉਡੀ ਜੋਰਿ ਕੈ ਜੋਰੇ ਲਾਖ ਕਰੋਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਕੋਭੀ ਖੋਭੀ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਜਮਾ ਕਰਕੇ ਲਾਖੋਂ ਕਰੋੜੋਂ ਹੀ ਰਖਏ ਜੋੜ ਲੀਏ ਭਾਵ ਅਤਿਅੰਤ ਮਾਯਾ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀ ॥

ਚਲਤੀ ਬਾਰ ਨ ਕਛੁ ਮਿਲਿਓ ਲਈ ਲੰਗੋਟੀ ਭੋਰਿ ॥ ੧੪੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਚਲਤੀ ਵਾਰ ਕਛੁ ਭੀ ਨਾ ਮਿਲਤਾ ਭਯਾ ਅੰਤ ਕੋ ਸਨਖੀਓ ਨੇ ਲਕ ਕੀ ਲੰਗੋਟੀ ਭੀ ਤੋੜ ਲਈ ਭਾਵ ਜੋ ਪਾਠਾਂ ਕੋ ਲਕ ਮੇਂ ਜੋਨੇ ਵਾ ਰਾਣੀ ਕੀ ਤਜ਼ਾਗੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵੇਹ ਭੀ ਤੋੜ ਲੇਤੇ ਹੈ ॥ ੧੪੪ ॥

ਕਬੀਰ ਬੈਸਨੋ ਹੁਆ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ ਮਾਲਾ ਮੇਲੀ ਚਾਰਿ ॥

ਕਿਸੀ ਪਾਖੰਡੀ ਵੈਸਨਵ ਕੋ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇਕਰ ਪਾਖੰਡ ਜੋ ਵੈਸਨੋ ਭਯਾ ਤੋ ਕਿਆ ਹੁਆ ਐ ਇਕਲਾਵੇ ਹੋਤ ਚੰਦਨ ਤੁਲਸੀ ਕਪੂਰ ਕੀਆ (ਚਾਰ) ਸੁੰਦਰ ਮਾਲਾ ਭੀ ਗਲ ਮੈਂ (ਮੇਲੀ) ਪਹਰ ਲਈ ਹੈ ॥

ਬਾਹਰਿ ਕੰਚਨ ਬਾਰਹਾ ਭੀਤਰਿ ਭਰੀ ਭੰਗਾਰ ॥ ੧੪੫ ॥

ਜੋ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਹਰ ਤੇ ਬਾਰਹ ਬੰਨੀ ਕੇ ਸੂਰਨ ਕਾ ਭੂਖਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵੈ ਐ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਤਰ ਲਾਖ (ਭੰਗਾਰ) ਸੇਕ ਨਾਲ ਢਾਲ ਕਰਕੇ ਭਰੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਅੰਤਰ ਸੇ ਭਗਤੀ ਤੇ ਧੀਨ ਹੈ ॥ ੧੪੫ ॥

ਕਬੀਰ ਰੋੜਾ ਹੋਇ ਰਹੁ ਬਾਟ ਕਾ ਤਜਿ ਮਨ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਮਨ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਰਸਤੇ ਕਾ ਰੋੜਾ ਹੋ ਰਹ ਭਾਵ ਅਤੀ ਨਿਮਤਾ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥

ਐਸਾ ਕੋਈ ਦਾਸ ਹੋਇ ਤਾਹਿ ਮਿਲੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੧੪੬ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹਰੀ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਕੋ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪੬ ॥

ਕਬੀਰ ਰੋੜਾ ਹੁਆ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ ਪੰਥੀ ਕਉ ਦੁਖੁ ਦੇਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਰੋੜਾ ਹੁਆ ਤਾ ਕਿਆ ਭਇਆ ਜੋ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਚਲਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਵਧੂਤ ਦੋਕਰ ਭੇਖ ਧਾਰੀਓ ਕੋ ਤਰਕ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਜਿਉ ਧਰਨੀ ਮਹਿ ਖੇਹੁ ॥ ੧੪੭ ॥

ਹੇਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾਦਾਸ ਐਸਾਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰਧਰਨੀ ਮੈਂ ਖੇਹਹੋਤੀਹੋ ਭਾਵਹੋਤਾ ਕੋਤਿਆਗਕਰਤੇਰਾਦਾਸਹੋਤਾਹੈ ॥ ੧੪੭ ॥

ਕਬੀਰ ਖੇਹ ਹੁਈ ਤੋ ਕਿਆ ਭਇਆ ਜਉ ਉਡਿ ਲਾਗੈ ਅੰਗ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਖੇਹ ਵਤ ਬਿੰਤੀ ਭਈ ਤੋ ਭੀ ਕਿਆ ਹੁਆ ਜੋ ਉਤ ਕਰ ਅੰਗ ਕੋ ਲਾਗਨੋ ਲਗੀ ਭਾਵ ਸੁਆਹ ਮੈਂ ਲੇਟਾ ਰਹਿਆ ਐ ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਥੋੜੀ ਅਵਗਿਆ ਕਰੀ ਤਬ ਉਨ ਕੋ ਉਸ ਕੇ ਗਲ ਪੈਗਿਆ ॥

ਹਰਿ ਜਨੁ ਐਸਾ ਚਾਹੀਐ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਸਰਬੰਗ ॥ ੧੪੮ ॥

ਹਰੀ ਕਾ (ਜਨੁ) ਦਾਸ ਐਸਾ ਚਾਹੀਏ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਨੀ ਸਰਬ ਅੰਗੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਹੀ ਸਪਰਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪੮ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਨੀ ਹੁਆ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ ਸੀਰਾ ਤਾਤਾ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇਕਰ ਪਾਨੀ ਵਤ ਭੀ ਭਯਾ ਤੋ ਕਿਆ ਹੁਆ ਜੇਕਰ ਸੀਤਲ ਅਤੇ ਤਪਤਵਾਨ ਹੋਤਾ ਰਹਾ ਭਾਵ ਸਤੇ ਰਜੋ ਤਮੋ ਜੋ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਕੋਪ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਸੀਤਲ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥

ਹਰਿ ਜਨੁ ਐਸਾ ਚਾਹੀਐ ਜੈਸਾ ਹਰਿ ਹੀ ਹੋਇ ॥ ੧੪੯ ॥

ਤਾਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਜਨ ਐਸਾ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਹਰਿ ਆਪ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹਰੀ ਕੋ ਸਮਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ੧੪੯ ॥

ਉਚੁ ਭਵਨ ਕਨ ਕਾਮਨੀ ਸਿਖਰਿ ਧੁਜਾ ਫਹਰਾਇ ॥

ਯਦਪਿ ਉਚੇ ਘਰ ਭੀ ਹੋਵੇ ਅੰ (ਕਨ) ਅੰਨ ਆਦੀ ਪਦਾਰਥ ਐ (ਕਾਮਨੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੀ ਹੋਵੇ ਪੁਨਾ ਮੰਦਰੋ ਕੇ ਸਿਖਰ ਕਰੋੜੋਂ ਕੀਆ ਧੁਜਾ ਭੀ ਫਹਰਾਵਤੀਆ ਹੋਵੇ ॥

ਤਾਤੇ ਭਲੀ ਮਧੂਕਰੀ ਸੰਤ ਸੰਗ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੧੫੦ ॥

ਤਿਸਤੇ (ਮਧੂਕਰੀ) ਭਿਖਾਰੀ ਮਾਗ ਕਰ ਖਾਣੀ ਭਲੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਸੰਤੋ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੈ ਭਾਵ ਜਦਪਿ ਐਸਾ ਈਸ਼ਰਜ ਭੀ ਹੋਵੇ ਤੋ ਭੀ ਭਜਨ ਜੋ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੫੦ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਟਨ ਤੇ ਉਜਰੁ ਭਲਾ ਰਾਮ ਭਗਤ ਜਿਹ ਨਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ (ਪਾਵਨ) ਸ਼ਿਵਰਸੇ ਉਜਾੜ ਕਾ ਰਹਿਣਾਹੀ ਭਲਾਹੈ ਜਿਸਅਸਥਾਨਮੈਂ ਰਾਮਕੀਭਯਾਈਹੋਤੀਹੈ॥

ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਧਾਰਾ ਜਮ ਪੁਰੁ ਮੇਰੇ ਭਾਂਇ ॥ ੧੫੧ ॥

ਜੇ ਅਸਥਾਨ ਰਾਮਜੀ ਕੇ ਪਕਾਰੇ ਭਗਤੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਜੇਮੇਰੇ (ਭਾਇ) ਭਾਏ ਜਮਪੁਰੀਕੇ ਸਮਾਨ ਭਾਵ ਬੈਠਾਯਕਰੀ॥੧੫੨॥

ਕਬੀਰ ਚੀਰਾ ਜਮੁਨ ਕੇ ਅੰਤਰੇ ਸਹਜ ਸੁੰਨ ਕੇ ਘਾਟ ॥

ਤਹਾ ਕਬੀਰੈ ਮਤੁ ਕੀਆ ਖੋਜਤ ਮੁਨਿ ਜਨ ਝਾਟ ॥ ੧੫੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਤਖਰ ਚੀਰਾ ਜਮਨਾ ਕੇ ਅੰਤ੍ਰੀਖ ਜੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਧਰਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਜੋ (ਸੁੰਨ) ਖੋਲੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਇਕੰਤ (ਘਾਟ) ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਵਾ ਚੀਰਾ ਜਮਨਾ ਇਕਾ ਪਿੰਗਲਾ ਕੇ ਥੀਰ ਜੋ ਸੁਖਮਨਾ ਹੈ ਤਿਨ ਤੀਨੋਂ ਚਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰਕੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁੰਨ ਕਾ ਘਾਟ ਜੋ ਰਸਮਵਾਰ ਹੈ (ਤਹਾ ਕਬੀਰੈ ਮਤੁ ਕੀਆ) ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾ ਹਮਨੇ ਇਸਥਿਤੀ ਕਾ (ਮਤੁ) ਅਸਥਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਚੀਰਾ ਭਯਾਈ ਐ (ਜਮਨਾ) ਕਰਮ ਕਾਂਝ ਤਿਨ ਖੋਲੇ ਕੇ ਅੰਤ੍ਰੀਖ ਜੋ (ਸਹਜ) ਸਾਂਤ ਰੂਪ (ਸੁੰਨ) ਅਭਰਤਾ ਕਾ (ਘਾਟ) ਰਸਤਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਹਾ ਨਿਨੇ ਨਿਜ ਮਨ ਕੋ (ਮਤੁ) ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਮੁਲੀ ਜਨ ਭੀ ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫੨ ॥

ਕਬੀਰ ਜੈਸੀ ਉਪਜੀ ਪੇਡ ਏ ਜਉ ਝੈਸੀ ਨਿਥਹੈ ਓੜਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਈਰਾਘਾਟਨ ਕੇ (ਪੇਡ) ਆਇ ਸੇ ਉਪਜੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਝੈਸੀ (ਓੜਿ) ਐਤ ਪ੍ਰਯੋਤ ਨਿਭ ਜਾਵੇ ॥

ਹੀਰਾ ਕਿਸ ਕਾ ਬਾਪੁਰਾ ਪੁਜਹਿ ਨ ਰਤਨ ਕਰੋੜਿ ॥ ੧੫੩ ॥

ਤਬ ਏਕ ਹੀਰਾ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ (ਕਿਸਕਾ) ਬਿਆ (ਬਾਪੁਰਾ) ਵਿਚਾਰਾ ਹੈ ਕਰੋੜੇ ਰਤਨ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਭੁਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫੩ ॥

ਕਬੀਰਾ ਦੇਕੁ ਅਚੰਭਉ ਦੇਖਿਓ ਹੀਰਾ ਹਾਟ ਬਿਕਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਏਕ ਅਸਚਰਜ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਹੀਰਾ ਟੁਕਾਨੋਂ ਪਰ ਵਿਕ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਅਨਅਧਿਕਾਰੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਨਜਨਹਾਰੇ ਬਾਹਰਾ ਕਉਤੀ ਬਦਲੈ ਜਾਇ ॥ ੧੫੪ ॥

ਜੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਬਨਜਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਭੀ ਕੇ ਬਦਲੇ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਮੋਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫੪ ॥

ਕਬੀਰਾ ਜਹਾ ਗਿਆਨੁ ਤਹ ਧਰਮੁ ਹੈ ਜਹਾ ਬੁਠੁ ਤਹ ਪਾਪੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਹਾਂ (ਗਿਆਨ) ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਗਿਆਤ ਹੈ ਤਹਾਂ ਧਰਮ ਹੈ ਐਰ ਜਹਾਂ ਬੁਠ ਹੈ ਤਹਾਂ ਪਾਪ ਕਾ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ॥

ਜਹਾ ਲੋਭੁ ਤਹ ਕਾਲੁ ਹੈ ਜਹਾ ਖਿਆ ਤਹ ਆਪਿ ॥ ੧੫੫ ॥

ਐਰ ਜਹਾਂ ਲੋਭ ਹੈ ਤਹਾਂ ਕਾਲ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਐਰ ਜਹਾਂ ਖਿਆ ਹੈ ਤਹਾਂ ਆਪ ਹੀ ਹਰੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫੫ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਤਜੀ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ ਜਉ ਮਾਨੁ ਤਜਿਆ ਨਹੀ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਾਯਾ ਕੋ ਤਿਆਗਿਆ ਭਾਵ ਅਤੀਤ ਛੱਡਾ ਤੇ ਕਿਆ ਹੁਆ ਜੋ ਮਨ ਕਾ (ਮਾਨ) ਹੰਕਾਰ ਤਿਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ॥

ਮਾਨ ਮੁਨੀ ਮੁਨਿਵਰ ਗਲੇ ਮਾਨੁ ਸਭੈ ਕਉ ਖਾਇ ॥ ੧੫੬ ॥

ਬਿਉਂਕਿ ਮੁਨੀਸਰੋਂ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਮੁਨੀ ਸੋ ਜੋ ਭੀ ਇਸ (ਮਾਨ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਗਲੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਮਾਨ ਹੀ ਸਭ ਕੋ ਖਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੧੫੬ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੈ ਮਿਲਿਆ ਸਬਦੁ ਜੁ ਬਾਹਿਆ ਏਕੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੋ ਮੁਖ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬਾਣ ਮੇਰੇ ਤਾਂਢੀ ਚਲਾਇਆ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਲਾਗਤ ਹੀ ਭੁਇ ਮਿਲਿ ਗਇਆ ਪਰਿਆ ਕਲੇਜੇ ਛੇਕੁ ॥ ੧੫੭ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਲਾਗਣੇ ਤੇ ਹੀ ਮੈਂ (ਭੁਇ) ਭੁੱਖਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕੀ ਅਵਧੀ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਥੀਰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੂੰ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਕਲੇਜੇ ਮੈਂ ਛੇੜ ਪਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਛੱਡਾ ਹੈ ॥ ੧੫੭ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਆ ਕਰੈ ਜਉ ਸਿਖਾ ਮਹਿ ਦੂਕੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਆ ਕਰੈ ਜੇਕਰ ਸਿਖੋਂ ਵਿਖੇ ਹੀ (ਦੂਕ) ਭੁਲ ਹੋਵੇ ॥

ਅੰਧਿ ਏਕ ਨ ਲਾਗਈ ਜਿਉ ਬਾਂਸੁ ਬਜਾਈਐ ਫੁਕ ॥ ੧੫੮ ॥

ਅਗਿਆਨ ਕਰਹੇ ਅੰਧਿ ਹੁਣੇ ਕੇ ਏਕ ਭੀ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਬਾਨ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ਜੇਸੇ ਬਾਂਸ ਮੇਂ ਫੁਕ ਬਜਾਈ ਹੁਈ ਫੁਸਰੀ ਤਰਫ ਨਿਕਸ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਉਨ ਕੇ ਚਿੰਟੇ ਮੇਂ ਉਪਦੇਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫੮ ॥

ਕਬੀਰ ਹੈ ਗੈ ਬਾਹਨ ਸਘਨ ਘਨ ਛਤ੍ਰਪਤੀ ਕੀ ਨਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਹੈ) ਘੋੜੇ ਐ (ਹੈ) ਹਾਥੀ ਆਈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਅਤਯੰਤ ਅਸਵਾਰੀਆ ਜਿਸ ਕੇ ਹੋਵੇ ਐਸੇ ਈਸ਼ਰਜ ਵਾਲੇ (ਛਤ੍ਰਪਤੀ) ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਕੀ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਹੈ ॥

ਤਾਸੁ ਪਟੰਤਰ ਨਾ ਪੂਜੈ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਪਨਿਹਾਰਿ ॥ ੧੫੯ ॥

ਜੇ ਹਰੀ ਕੇ (ਜਨ) ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਵਾਸੀ (ਪਨਿਹਾਰੀ) ਪਾਨੀ ਭਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ (ਪਟੰਤਰ) ਬਰਾਬਰ ਉਹ ਛਤ੍ਰਪਤੀ ਰਾਜਾ ਕੀ ਰਾਣੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥ ੧੫੯ ॥

ਕਬੀਰ ਨ੍ਰਿਪ ਨਾਰੀ ਕਿਉ ਨਿੰਦੀਐ ਕਿਉ ਹਰਿ ਚੇਰੀ ਕਉ ਮਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਨ੍ਰਿਪ) ਰਾਜਾ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਕਿਉ ਨਿੰਦੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਵਾਸੀ ਕਾ ਮਾਨ ਕਿਉਂ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਓਹੁ ਮਾਂਗ ਸਵਾਰੈ ਬਿਖੈ ਕਉ ਓਹੁ ਸਿਮਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੧੬੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਤੇ ਵਿਸੇ ਭੋਗਨੇ ਕੇ ਅਸਰਕ ਪਰ ਮਾਂਗੋਂ ਕੇ ਸਵਾਰਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਔਰ ਵੇਹ ਹਰੀ ਜਨੋਂ ਕੀ ਵਾਸੀ ਪਾਣੀ ਭਰ ਕਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਹੇ ਛਾਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਨ੍ਰਿਪਨਾਰੀ ਕੇ ਨਿੰਦੀਤਾ ਹੈ ਔ ਹਰਿ ਚੇਰੀ ਕਾ ਮਾਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬੦ ॥

ਕਬੀਰ ਬੁਨੀ ਪਾਈ ਬਿਤਿ ਭਈ ਸਤਿਗੁਰ ਬੰਧੀ ਧੀਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਨਿਸਰੇ ਰੁਪੀ ਬੰਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਧੀਰਜਤਾ ਬੰਧੀ ਤਬ ਅੰਤਸਕਰਨ ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਹੋਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਹੀਰਾ ਬਨਜਿਆ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਤੀਰ ॥ ੧੬੧ ॥

ਔਰ ਤਬ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾ ਕਰਕੇ (ਕਬੀਰ) ਬੜਾ ਉਤਮ ਹੀਰਾ ਬਨਜਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧੬੧ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਜਨ ਜਉਹਰੀ ਲੋਕੈ ਮਾਂਡੈ ਹਾਟ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀਰਾ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਲੋਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਜੋ ਜਵਾਹਰੀ ਆਗੇ ਦੁਕਾਨ ਪਾਇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਲੋਕਰ ਰਿਏ ਰੂਪ ਦੁਕਾਨ ਮੇਂ (ਮਾਂਡੈ) ਲਿਖਤੇ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਬ ਹੀ ਪਾਈਆਹਿ ਪਾਰਖੂ ਤਬ ਹੀਰਨ ਕੀ ਸਾਟ ॥ ੧੬੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰੂਪ ਪਾਰਖੂ ਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਬ ਨਾਮ ਔ ਗਿਆਨ ਹੀਰੀਓਂ ਕੀ (ਸਾਟ) ਕਟਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥ ੧੬੨ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਮ ਪਰੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਐ ਐਸਾ ਸਿਮਰਹੁ ਨਿਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਛਾਈ ਜੀਸੇ ਕੰਮ ਪੜੇ ਤੇ ਹਰੀਕੋ ਸਿਮਰੀਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਜਬ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਰੂਮ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ॥

ਅਮਰਾਪੁਰ ਬਾਸਾ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਗਇਆ ਬਹੋਰੈ ਬਿਤ ॥ ੧੬੩ ॥

ਤਬ ਤੁਮ ਅਮਰਾਪੁਰੀ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰੋਗੇ ਔ ਹਰੀ ਤੁਮਹਾਰਾ ਸ਼ਾਸਾਂ ਰੂਪੀ ਧਨ ਗਿਆ ਹੁਆ ਪੁਨਾ (ਬਹੋਰੈ) ਸੋਭਾ ਦੇਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੧੬੩ ॥

ਕਬੀਰ ਸੇਵਾ ਕਉ ਦੁਇ ਭਲੇ ਏਕੁ ਸੰਤੁ ਇਕੁ ਰਾਮੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਕੋ ਦੋ ਹੀ ਭਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕੋਨ ਏਕ ਤੇ ਸੰਤ ਔਰ ਏਕ ਰਾਮ ॥

ਰਾਮੁ ਜੁ ਦਾਤਾ ਮੁਕੁਤਿ ਕੋ ਸੰਤੁ ਜਪਾਵੈ ਨਾਮੁ ॥ ੧੬੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਮ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤੇ ਮੁਕਤ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬੪ ॥

ਕਬੀਰ ਜਿਹ ਮਾਰਗਿ ਪੰਡਿਤ ਗਏ ਪਾਛੈ ਪਰੀ ਬਹੀਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਪੰਡਤ ਗਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪੀਛੇ ਔਰ ਜੀਵੇ ਕੀ ਡੀ ਵਹੀਰ ਪੜ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤਿਨਕੋ ਕਰਮਕਾਂਡੀ ਦੇਖਕਰ ਔਰ ਜੀਵ ਡੀ ਸ਼ਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਲਗ ਪੜੇ ਹੈ ॥

ਇਕ ਅਵਘਟ ਘਾਟੀ ਰਾਮ ਕੀ ਤਿਹ ਚੜਿ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰ ॥ ੧੬੫ ॥

ਇਕ (ਅਵਘਟ) ਔਖੀ ਜੋ ਰਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਘਾਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ੧੬੫॥
 ਕਬੀਰ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦੇਖੇ ਮੁਆ ਚਾਲਤ ਕੁਲ ਕੀ ਕਾਨਿ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦੇਸੈਂ ਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਔ ਕੁਲ ਕੀ ਕਾਨ ਮੈਂ ਹੀ ਚਲਤਾ
 ਹੁਆ ਮਰ ਗਿਆ ॥

ਤਬ ਕੁਲ ਕਿਸ ਕਾ ਲਾਜਸੀ ਜਬ ਲੇ ਧਰਾਹਿ ਮਸਾਨਿ ॥ ੧੬੬ ॥
 ਹੇ ਭਾਈ ਤਬ ਕਿਸ ਕੁਲ ਕਾ (ਲਾਜਸੀ) ਲਜਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਬ ਤੁਝ ਕੋ ਲੈਕਰ ਮਸਾਨ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਧਰ
 ਦੇਵੈਗੇ ॥ ੧੬੬ ॥

ਕਖਾਰ ਭੂਥਹਿਰੀ ਰੇ ਬਾਪੁਰੇ ਬਹੁ ਲੋਗਨ ਕੀ ਕਾਨਿ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਬਾਪੁਰੇ) ਵਿਚਾਰੇ ਜੀਵ ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਕੀ ਕਾਨ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ
 ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਭੂਥ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਪਾਰੋਸੀ ਕੇ ਜੋ ਹੁਆ ਤੂ ਅਪਨੇ ਭੀ ਜਾਨੁ ॥ ੧੬੭ ॥
 ਭਾਤੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪੜੋਜੀ ਕੇ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਪਰ ਭੀ ਹੁਆ ਹੀ ਜਾਣ ਭਾਵ ਯੋਗ ਔਰ ਕੋ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਤਿਆ ਦੇਖ
 ਕਰ ਅਪਨੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਭੀ ਨਿਕਟ ਹੀ ਸਮਝ ॥ ੧੬੭ ॥

ਕਬੀਰ ਭਲੀ ਮਧੁਕਰੀ ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੋ ਨਾਜੁ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ (ਮਧੁਕਰੀ) ਮਾਗ ਕਰ ਹੋਈ ਖਾਲੀ ਭਲੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਮੈਂ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ
 ਅੰਨ ਬਨਿਆ ਹੁਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਲਿਆਦਾ ਹੁਆ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦਾਵਾ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਹੀ ਬਡਾ ਦੇਸੁ ਬਡ ਰਾਜੁ ॥ ੧੬੮ ॥
 ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੋਈ ਦਾਵਾ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਬਡਾ ਦੇਸ ਔ ਬਡਾ ਹੀ (ਰਾਜ) ਹੁਕਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗਕ੍ਰਿਸਤੀਦੇਸ
 ਮੈਂ ਜਾਵੈ ਕੋਈ ਭਿਖਾ ਮਾਗਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਅਦਕਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਔ ਸਭੀ ਸੰਤ ਜਾਨ ਕਰ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੬੮ ॥

ਕਬੀਰ ਦਾਵੇ ਦਾਸ਼ਨੁ ਹੋਤੁ ਹੈ ਨਿਰਦਾਵੈ ਰਹੈ ਨਿਸੰਕ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਾਵੇ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਦਾਸ਼ਨ) ਜਲਨਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਨਿਰਦਾਵੈ ਹੋਕੇ ਨਿਸੰਕ ਰਹੇ ॥

ਜੋ ਜਨ ਨਿਰਦਾਵੈ ਰਹੈ ਸੋ ਗਨੈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੋ ਰੰਕ ॥ ੧੬੯ ॥
 ਕਿਉਂਕਿ ਜੋਪੁਰਜ ਨਿਰਦਾਵੈ ਹੋਕਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇੰਦ੍ਰ ਸਦ੍ਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਰੰਕ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬੯ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਲਿ ਸਮੁਹਾ ਸਰਵਰੁ ਭਰਾ ਪੀ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ਨੀਰੁ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਪਾਲਿ) ਵਧਾ ਅਰਥਾਤ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਰਾਖਨੇ ਹਾਰੇ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਜਲ
 ਬਰਕੇ ਮੂੰਹੋਂ ਮੂੰਹ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਭੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਨਾਮ ਜਲ ਕੋ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ
 ਕੋਈ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਪਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਭਾਗ ਬਡੇ ਤੇ ਪਾਇਓ ਤੂ ਭਰਿ ਭਰਿ ਪੀਉ ਕਬੀਰ ॥ ੧੭੦ ॥
 ਤਾਤੇ ਹੇ ਮਨ ਤੈਨੇ ਬਣੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਜੋ ਨਾਮ ਜਲ ਸਤਸੰਗ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅਥ ਤੂੰ ਕਾਨੋਂ ਰੂਪੀ ਭੋਨਿਓਂ ਵਾਰਾ
 ਭਰ ਭਰ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਵੇਨ ਕਰਕੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਾਨ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥ ੧੭੦ ॥

ਕਬੀਰ ਪਰਭਾਤੇ ਤਾਏ ਖਿਸਹਿ ਤਿਉ ਇਹੁ ਖਿਸੈ ਸਰੀਰੁ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਤਹਕਾਲ ਸਮੇਂ ਤਾਰੇ (ਖਿਸਹਿ) ਛਪ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹ ਸਰੀਰ
 ਛਪ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਏ ਦੁਇ ਅਖਰ ਨਾ ਖਿਸਹਿ ਸੋ ਗਹਿ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰੁ ॥ ੧੭੧ ॥
 ਏਹ ਰਾਗ ਤੇ ਮੰਮਾ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਦੋ ਅਖਰ ਹੈਂ ਜੋ ਨਹੀਂ (ਖਿਸਹਿ) ਫੁਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਤਿਨੇ ਕੋ ਜੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ
 ਸੋਈ ਸਭ ਤੇ ਬਡਾ ਹੈ ਵਾ ਸੋ ਹਮ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭੧ ॥

ਕਬੀਰ ਕੋਠੀ ਕਾਠ ਕੀ ਦਹਵਿਸਿ ਲਾਗੀ ਆਗਿ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਜੋ ਕਾਠ ਕੀ ਕੋਠੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਤੇ
 ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਪੰਡਿਤ ਪੰਡਿਤ ਜਲਿ ਮੁਏ ਮੂਰਖ ਉਬਰ ਭਾਗਿ ॥ ੧੭੨ ॥
 ਪੰਡਿਤ ਜੋ ਚਤਰ ਹੈਂ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿਦਨਾ ਵਾਲੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਦਿ ਮੈਂ ਜਲ ਮੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਮੂਰਖ ਸਾਸਤ੍ਰ
 ਵਿਦਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਔ ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਸੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਭਾਜ ਕੇ (ਉਬਰੇ) ਬਣੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭੨ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਸਾ ਦੂਰਿ ਕਰੁ ਕਾਗੁਣੁ ਦੇਹੁ ਬਿਹਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਸੇ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਕਾਗੁਣੁ ਕੇ ਭਾਵੁ ਭਾਸਤੋਂ ਕੇ ਭੀ ਵਹਾਇ ਦੇਹੁ ਅਰਥਾਤ
ਤਿਆਗਨ ਕਰ ਦੇਹੁ ॥

ਬਾਵਨ ਅਖਰ ਸੋਧਿਕੇ ਹਰਿ-ਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੧੭੩ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵੇਦ ਬਾਵਨ ਅਖਰ ਸੋਧਿਕੇ ਤਿਨਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕੇ (ਸੋਧਿ) ਵੀਚਾਰੁ ਬਰ ਹੁੰਦੀ ਕੇ ਚਰਨੀ ਮੈਂ
ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਇ ॥ ੧੭੩ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਤੁ ਨ ਛਾਡੈ ਸੰਤਾਈ ਜਉ ਕੋਟਿਕ ਮਿਲਹਿ ਅਸਿਤੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਦਪਿ-ਕੋਟਾਨਕਟ ਅਸਿਤੁ ਭੀ ਤਿਨਕੇ ਅੰਦਿ-ਮਿਲਿ ਭਾਵੁ ਜੋਕਰ ਸਾਕਤੁ ਭੀ ਮਿਲਿ ਤਦਪਿ
ਸੰਤ ਅਪਨੀ ਸੰਤਾਈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਿਆਗਰੁ ਭੁਧਿਗਮ ਬੇਢਿਓ ਤ ਸੀਤਲਤਾ ਨ ਤੰਜੀਤੁ ॥ ੧੭੪ ॥
ਜੇਸੇ (ਮਲਿਆਗਰੁ) ਬੰਦਨ ਅਨੇਕ (ਭੁਧਿਗਮ) ਸਰਪੋਂ ਕਰਕੇ ਪਰਵਾਰਿਆ ਹੋਏ ਤੇ ਭੀ ਓਹ ਬੰਦਨ ਅਪਨੀ ਸੀਤਲਤਾ
ਕੇ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਤਾ ਹੈ; ਤੇਸੇ ਸਾਕਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗੇ ਸੇ ਸੰਤ ਅਪਨੇ ਸਾਧਿਤ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਨਹੀਂ; ਤਿਆਗਤੇ ਹੈਂ ਬੰਦਨ ਸਮ ਘੋਰ ਕੇ
ਭੀ ਸੀਤਲ ਕਰ-ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭੪ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਭਇਆ ਪਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਕੇ ਹਮਨੇ ਪਾਇਆ; ਤਬ-ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਸੀਤਲ ਭਯਾ ਬ੍ਰਹਮ
ਜਿਨਿ ਜੁਆਲਾ ਜਗੁ ਜਾਹਿਆ ਸੁਜਨਕੇ ਉਦਕੁ ਸਮਾਨਿ ॥ ੧੭੫ ॥

ਜਿਸਆਯਾ ਰੂਪੀਅਗਨੀ ਨੇ ਜੁਗਤ ਕੇ ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਜਿਸੇ ਜਨ-ਕੇ ਵਾ ਸੰਤੋਂ-ਕੇ (ਉਦਕ) ਜਲ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੇ
ਜਾਤੀ ਭਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ॥ ੧੭੫ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕੀ ਜਾਨੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਬਾਜੀ ਵਤ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸਤੀ-ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਸਾਰੀ) ਰਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਔਰ
ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਕੈ ਜਾਨੈ ਆਪਨੁ ਧਨੀ ਕੈ ਦਾਸੁ ਦੀਵਾਨੀ ਹੋਇ ॥ ੧੭੬ ॥
ਕੈ ਤੋ ਆਪ ਹੀ ਇਸਕਾ (ਧਨੀ) ਮਾਲਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸੇ ਦਾਸ ਕੀ ਤਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਰੰਗ ਮੈਂ ਬੁਧੀ
(ਦੀਵਾਨੀ) ਮੰਜਤਾਨੀ ਭਈ ਹੈ ਉਹ ਸੰਤ ਜਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਬੰਸੀਕੇ ਅਸਤਿ-ਰੂਪਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭੬ ॥

ਕਬੀਰ ਭੁਲੀ ਭਈ ਜੋ ਭਉ ਪਰਿਆ ਦਿਸਾ ਗਈ ਸਭ ਭੁਲਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭੁਲੀ ਭਈ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਸੁਖੀ ਕਾ ਭੈ ਰਿਦੇ-ਸੇ ਪਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਦਿਸਾ
ਸਭ ਭੁਲ ਗਈ ਹੈ ॥

ਓਰਾ ਚਾਰਿ ਪਾਨੀ ਭਇਆ ਜਾਇ ਮਿਲਿਓ ਵਲਿ ਕੁਲਿ ॥ ੧੭੭ ॥
ਜੇਸੇ (ਓਰਾ) ਗਯਾ ਗਲ ਕਰਕੇ ਜਬ ਪਾਨੀ ਰੂਪ ਭਇਆ ਹੈ ਤਬ ਵਲਿ ਕਰ ਕੁਲ ਮੈਂ ਜਾਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤੇਸੇ ਭੇਵਨ
ਪੁਰਸ਼ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇਵਲ ਚੇਤਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਕੁਲ ਮੈਂ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧੭੭ ॥

ਕਬੀਰਾ ਧੂਰਿ ਸਕੋਲ ਕੈ ਪੁਰੀਆ ਬਾਧੀ ਦੇਹ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ (ਧੂਰਿ) ਮਿਟੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਦੀ ਪਾਚ ਤਤੋਂ ਕੇ ਇਕਤ ਕਰਕੇ (ਆ) ਵਿਸੇਸ
ਕਰਕੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਪੁਰੀ ਬਾਧੀ ਹੈ ॥

ਦਿਵਸ ਚਾਰਿ ਕੇ ਪੇਖਨਾ ਅੰਤਿ ਖੇਹ ਕੀ ਖੇਹ ॥ ੧੭੮ ॥
ਜੋ ਚਾਰ ਦਿਨੋਂ-ਕਾ ਹੀ (ਪੇਖਨਾ) ਪੁਭਲੀ ਭਾਵ ਖੇਡ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਖੇਹ ਕੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਦੇਹ ਖੇਹ-ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ
ਜਾਇਗੀ ਭਾਵ ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੧੭੮ ॥

ਕਬੀਰ ਸੂਰਜ ਦਾਦ ਕੈ ਉਦੈ ਭਈ ਸਭ ਦੇਹ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੂਰਜ ਔਰ ਦ੍ਰਵਮ ਕੇ ਉਦੈ ਅਸਤ ਮੈਂ ਭਾਵ ਦਿਨ ਔਰ ਰਾਤ ਮੇਂ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਹਾਂ ਹੋਈਆਂ ਹੈਂ ॥
ਚਾਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਬਿਨੁ ਮਿਲਿ ਪਲਾਇ ਭਈ ਸਭ ਖੇਹ ॥ ੧੭੯ ॥

ਚਾਰੇ ਵਾਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਮਿਲਿ ਭਾਵ ਭਜਨ ਕਰੇ ਸੇ ਬਿਨੁ-ਪੁਨਾ ਇਹ ਦੇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਪਲਾਇ ਕਰ ਖੇਹ ਹੇ ਜਾਤੀ ਹੈ
ਭਾਵ ਨਿਸਵਲ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧੭੯ ॥
ਜਹ ਅਨਭਉ ਤਹ ਭੈ ਨਹੀ ਜਹਾ ਭਉ ਤਹ ਚਰਿ ਨਾਹਿ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਅਨਭਉ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਆਦੀ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਸ ਅਗਿਆਨੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ(ਤਰ) ਤਿਸ ਕੇ ਭੈ ਬਨਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਿਓ ਕਬੀਰ ਬਿਚਾਰਿ ਕੈ ਸੰਤ ਸੁਨਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੧੮੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਜੋ ਇਹ ਬਚਨ ਮਨ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਤੁਮ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋ ॥ ੧੮੦ ॥

ਕਬੀਰ ਜਿਨਹੁ ਕਛੂ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀ ਤਿਨ ਸੁਖ ਨੀਦ ਬਿਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕੁਝ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਸਤੰ ਰੂਪ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਅਵਿਦਿਆ ਨਿਵ੍ਰਾ (ਵਿਹਾਇ) ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ਔ ਉਹ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ* ॥

ਹਮਹੁ ਜੁ ਬੁਝਾ ਬੁਝਨਾ ਪੂਰੀ ਪਰੀ ਬਲਾਇ ॥ ੧੮੧ ॥

ਐ (ਹਮਹੁ) ਅਸਮਾਦਿਕੋਂ ਨੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸਮਝਾ ਹੈ ਸੋ ਬੁਝਣਾ ਭਾਵ ਸਮਝ ਹੀ ਗਲ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਬਲਾਇ ਪੈ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧੮੧ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਰੇ ਬਹੁਤੁ ਪੁਕਾਰਿਆ ਪੀਰ ਪੁਕਾਰੈ ਅਉਰ ॥

ਜੋ ਵਈਰਾਗ ਸੇ ਤੀਨ ਹੈਂ ਸੋਈ (ਕਬੀਰ) ਬੜੇ (ਮਾਰੇ) ਮਾਝੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਧਾਰਨਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕੇਵਲ ਕਥਨ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਪੀਰ) ਬੜੇ ਪੂਰ ਰੂਪ ਮਹਾਤਮਾਂ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਔਰ ਪੁਕਾਰ ਹੀ ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਥਨ ਧਾਰਨਾ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹੈ ॥

ਲਾਗੀ ਚੋਟ ਮਰੰਮ ਕੀ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰਾ ਠਉਰ ॥ ੧੮੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੇਤੋਂ ਵਧੇ ਜਿਨ ਕੇ ਪਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਚੋਟ ਲਗੀ ਹੈ ਵਹੁ (ਠਉਰ) ਭੂਮਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕੀ ਅਵਧੀ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧੮੨ ॥

*ਵਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤ ਅਸਤੰ ਰੂਪ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਮਹਾ ਜਨ ਪੁਰਸ਼ੋ ਕੀ ਸੁਖ ਦੀ ਨੀਦ ਮੈਂ ਉਮਰ ਗੱਤਈ ਹੈ ਭਾਵ ਰਾਤੀ ਮੈਂ ਜਾਗ ਕਰ ਕਈ ਭੀ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਉਠਦਾ ਹੈ ਐ (ਹਮਹੁ) ਅਸਾ ਨੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਬੁਝਾ ਸਮਝਾ ਹੈ ਐ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਸਭਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਏਹ ਲਾਭ ਹੀ ਮੇਰੇ ਭਲਾ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਬਲਾਇ ਪੈ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਅਸਾ ਜਿਹਾਨ ਕਰਦਿਆ ਹੀ ਰਾਤੁ ਚੰਤ ਕਾਈ ਹੋ ਲੀਕ ਦੇ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

੨ ਵਾ ਵਧੇਰੀ ਵਿਸ਼ਦਾਤ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਚੋਟ ਕੇ (ਮਾਰੇ) ਮਾਰਨੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਪੁਕਾਰਤੇ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖੀ ਹੋਕੇ ਬੁਝਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐ ਸਭ ਚੋਟ ਠੀ ਹੋਕੇ ਕਰ ਅਧਿਕ (ਪੀਰ) ਪੀਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ (ਔਰ) ਔਰ ਅਧਿਕ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ ਐ ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸੋਟ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਚਾਹਿ ਹੀ ਬਹਿ ਗਿਆ ੨ ਭਾਵ ਪੁਕਾਰ ਕਰਨ ਜੋਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਚੋਟ ਸੁਹੇਲੀ ਸੇਲ ਕੀ ਲਾਗਤ ਲੇਇ ਉਸਾਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਲਾਗਤਿਆ ਹੀ ਸ੍ਰਾਸੋਂ ਕੇ ਲੈ ਲੇਤੀ ਹੈ ਤਿਸ (ਸੇਲ) ਬਰਛੀ ਕੀ ਚੋਟ ਸਹਾਰਨੀ (ਸੁਹੇਲੀ) ਸੌਖੀ ਹੈ ॥

ਚੋਟ ਸਹਾਰੈ ਸਬਦ ਕੀ ਤਾਸੁ ਗੁਰੂ ਮੈ ਵਾਸ ॥ ੧੮੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀ ਵਾ ਦੁਰਬਰਨ ਕੀ ਚੋਟ ਕੇ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੁਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਵਤ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਵਾਸ ਹੂੰ ॥ ੧੮੩ ॥ ਕੋਈ ਮੁਲਾ ਉਥੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਬਾਗ ਦੇ ਰਹਾ ਥਾ ਤਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਬਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਮੁਲਾਂ ਮੁਨਾਰੇ ਕਿਆ ਚਢਾਇ ਸਾਂਈ ਨ ਬਹਰਾ ਹੋਇ ॥

ਮੁਲਾ ਮੁਨਾਰੇ ਪਰ ਰਢ ਕਰਕੇ ਹੂੰ ਕਿਉਂ ਬਾਗ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਸਰਬ ਕਾ ਜੇ ਸਾਈ ਹੈ ਸੋ (ਬਹਰਾ) ਬੋਲਾ ਤੋ ਨਹੀਂ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਜਾ ਕਾਰਨਿ ਤੂੰ ਬਾਂਗ ਦੇਹਿ ਦਿਲ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਜੋਇ ॥ ੧੮੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਕੇ ਸੁਣਾਵਣੇ ਵਾਸਤੇ ਤੂੰ ਬਾਂਗ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਤੂੰ ਅਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਕੇ ਬੀਰ ਹੀ (ਜੋਇ) ਦੇਖ ॥ ੧੮੪ ॥

ਸੇਖੁ ਸਬੂਰੀ ਬਾਹਰਾ ਕਿਆ ਹਜ ਕਾਬੈ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਸੇਖ (ਸਬੂਰੀ) ਸੰਤੋਖ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੇ ਕਾਬੈ ਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਹਜ ਬੀ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਜਾਕੀ ਦਿਲ ਸਾਬਤਿ ਨਹੀ ਤਾਕਉ ਕਹਾਂ ਬੁਦਾਇ ॥ ੧੮੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ (ਦਿਲ) ਧ੍ਰਿਦ ਕੀ (ਸਾਬਤਿ) ਸਫਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਬੁਦਾਇ ਕਹਾਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮੫ ॥

ਕਬੀਰ ਅਲਹ ਕੀ ਕਰਿ ਬੰਦਗੀ ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਅਲਹ ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਮਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਤੋਰਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਇਗਾ ॥

ਦਿਲ ਮਹਿ ਸਾਈ ਪਰਗਟੈ ਬੁਝੈ ਬਲੀਤੀ ਨਾਇ ॥ ੧੮੬ ॥

ਔਰ ਦਿਲ ਮੈਂ ਸਰਬ ਕਾ ਸਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਜੋ ਬਲ ਰਹੀ ਥੀ ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ (ਨਾਇ)

ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਬੁਝ ਜਾਇਗੀ ॥ ੧੮੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜੋਰੀ ਕੀਏ ਜੁਲਮੁ ਹੈ ਕਹਤਾ ਨਾਉ ਹਲਾਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋਰਾ ਜੋਰੀ ਕਰ ਬੰਕਰਾ ਆਈ ਮਾਰਨੇ ਸੇ ਹੈ ਤੇ ਜੁਲਮ ਐ ਤਿਸ ਕੋ ਮਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਹਲਾਲ ਕੀਆ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਵਤਰਿ ਲੇਖਾ ਮਾਂਗੀਐ ਤਬ ਹੋਇਗੋ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲੁ ॥ ੧੮੭ ॥

ਜਬ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਦਵਤਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਲੇਖਾ ਮਾਂਗੀਐ ਤਬ ਤੇਰਾ ਕੋਨਸਾ ਹਵਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧੮੭ ॥

ਕਬੀਰ ਖੂਬ ਖਾਨਾ ਖੀਭਰੀ ਜਾਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੋਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਖਿਥੜੀ ਕਾ ਖਾਣਾ ਹੀ ਖੂਬ ਹੈ ਭਾਵ ਅਛਾ ਹੈ ਜਿਸ ਖਿਥੜੀ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਿਤ ਐ ਲੂਣ ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹੋਰਾ ਰੋਟੀ ਭਾਰਨੇ ਗਲਾ ਕਟਾਵੈ ਕਉਨੁ ॥ ੧੮੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ (ਹੋਰਾ) ਸਿਕਾਰ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਮਾਸ ਕੇ ਸਾਥ ਰੋਟੀ ਖਾਨੇ ਕੇ ਭਾਰਨ ਸੇ ਪੀਛੇ ਅਪਨੇ ਕੋ ਕੌਨ ਕਟਾਵੇ ਭਾਵ ਜੀਵ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਅਪਨਾ ਸੀਸ ਤਿਸ ਸੇ ਕਟਵਾਵਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮੮ ॥

ਕਬੀਰ ਗੁਰੁ ਲਾਗਾ ਤਬ ਜਾਨੀਐ ਮਿਟੈ ਮੋਹੁ ਤਨ ਤਾਪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸਿਖ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਲਗਾ ਹੁਆ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਜਬ ਇਸ ਕੇ ਸ਼ੁਧਨ (ਤਨ) ਮਨ ਤੇ ਮੋਹਿ ਜਨਨ ਸੰਪੂਰਨ ਤਾਪ ਮਿਟ ਜਾਵੈ ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਦਾੜੈ ਨਹੀ ਤਬ ਹਰਿ ਆਪਹਿ ਆਪ ॥ ੧੮੯ ॥

ਪੁਨਾ ਜਬ ਹਰਖ ਸੋਕ ਕੀ ਅਗਨੀ ਇਨ ਕੋ (ਦਾੜੈ) ਜਲਾਵੈ ਨਹੀਂ ਤਬ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਰੂਪ ਹਰੀ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮੯ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਕਹਨ ਮਹਿ ਭੇਦੁ ਹੈ ਤਾ ਮੈ ਏਕੁ ਬਿਚਾਰੁ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੋਂਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ ਕਿਆ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੇ ਸਭ ਹੀ ਲੋਤੇਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਭੇਦ ਹੈ ॥ ਕਿਆ ਭੇਦ ਹੈ? ਤਿਸ ਮੈਂ ਏਕ ਵੀਚਾਰ ਕਾ ਹੀ ਭੇਦ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਰਾਮੁ ਸਭੈ ਕਹਹਿ ਸੋਈ ਕਉਤਕ ਹਾਰ ॥ ੧੯੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸੋਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਲਜਾਨ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈਰਾਮ ਨਾਮ (ਕਉਤਕ) ਤਮਾਸਿਓਂ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਰਾਸਧਾਰੀਏ ਆਈ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਉਹ ਵਿਵਹਾਰ ਸਿਧੀ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਤ ਜਨ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰੇ ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਸਾਂਤੀ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੯੦ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮੋ ਰਾਮ ਕਹੁ ਕਹਿਬੈ ਮਾਹਿ ਬਿਬੇਕ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਪਰੰਤੂ ਉਚਾਰਨੇ ਮੈਂ ਏਕ (ਬਿਬੇਕ) ਵੀਚਾਰ ਹੈ ॥

ਏਕੁ ਅਨੇਕਹਿ ਮਿਲਿ ਗਇਆ ਏਕ ਸਮਾਨਾ ਏਕ ॥ ੧੯੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਏਕ ਜੋ ਸੰਤ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਹੈ ਉਹ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰਬਕ ਏਕ ਰਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਮਾਇ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਕੌਤਕ ਕਰਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਕਾ ਮਨ ਅਨੇਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਏਕ ਭੇਦ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਵਿਖੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਅਭੇਦ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਏਕ ਜਨਮ ਮੈਂ ਰਾਮ ਬੀਚ ਸਮਾਇ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧੯੧ ॥

ਕਬੀਰ ਜਾ ਘਰ ਸਾਧ ਨ ਸੇਵੀਆਹਿ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨ ਘਰੋਂ ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਤੇ ਘਰ ਮਰਹਟ ਸਾਰਖੇ ਭੂਤ ਬਸਹਿ ਤਿਨ ਮਾਹਿ ॥ ੧੯੨ ॥

ਜੋ ਘਰ (ਮਰਹਟ) ਸਮਾਨ ਭੂਮਕਾ (ਸਾਰਖੇ) ਸਮਾਨ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨ ਘਰੋਂ ਮੈਂ ਜੇਵਜਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੂਤ ਹੈ ॥ ੧੯੨ ॥

ਕਬੀਰ ਗੁੰਗਾ ਹੁਆ ਬਾਵਰਾ ਬਹਰਾ ਹੁਆ ਕਾਨ ॥

ਪਾਵਹੁ ਤੇ ਪਿੰਗੁਲ ਭਇਆ ਮਾਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਨੁ ॥ ੧੯੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੁਝ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬਾਨ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮੈਂ ਗੁੰਗਾ ਹੁਆ ਹੂੰ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਬਾਵਰਾ ਹੁਆ ਹੂੰ ਐ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸੁਣਨੇ ਤੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਬੋਲਾ

ਭਯਾ ਹੁੰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਤੁਰ ਕਰ ਜਾਨੇ ਸੇ ਪੈਰੋਂ ਤੇ ਪਿੰਗਲਾ ਹੁਆ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸਰਬ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਯਾ ਹੂੰ ॥ ੧੯੩ ॥

ਕਬੀਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੂਰਮੇ ਬਾਹਿਆ ਬਾਨੁ ਜੁ ਏਕੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੋ ਅਤੀ ਸੂਰਮੇਂ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜੋ-ਏਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬਾਣ (ਬਾਹਿਆ) ਚਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਲਾਗਤ ਹੀ ਭੁਇ ਗਿਰਿ ਪਰਿਆ ਪਰਾ ਕਰੇਜੇ ਛੇਕੁ ॥ ੧੯੪ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਲਾਗਤਿਆਂ ਹੀ (ਭੁਇ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਗਿਰਿ ਪੜਾ ਭਾਵ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਹੂੰ ਵਾਂ (ਭੁਇ) ਭੂਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੂੰ ਐ ਕਲੇਜੇ ਅਰਥਾਤ ਰਿਦੇ ਸੇ ਵਈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਛੇਕ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ੧੯੪ ॥

ਕਬੀਰ ਨਿਰਮਲ ਬੁੰਦ ਅਕਾਸ ਕੀ ਪਰਿ ਗਈ ਭੂਮਿ ਥਿਕਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਕੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਿਰਮਲ ਬੁੰਦ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਪੜ ਗਈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਅਸੁਪ ਅੰਤਸਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਨਾਧਿਕਾਰੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪੜ ਗਈ ॥

ਥਿਨੁ ਸੰਗਤਿ ਇਉ ਮਾਨਈ ਹੋਇ ਗਈ ਭਨ ਛਾਰ ॥ ੧੯੫ ॥

ਸੋ ਸੰਗਤ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਥਿਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਨੀਤੀ ਹੈ ਜੋਸੇ ਵਸਤੂ ਭਨ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ ਛਾਰ ਹੋਜਾਈ ਹੈ ਤੈਸੇ ਓਹ ਨਿਸ਼ਚਲ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧੯੫ ॥

ਕਬੀਰ ਨਿਰਮਲ ਬੁੰਦ ਅਕਾਸ ਕੀ ਲੀਨੀ ਭੂਮਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ ਜੋ ਨਿਰਮਲ ਬੁੰਦ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਜਗਤੀ ਨੇ ਸੁਪ ਅੰਤਸਕਰਨ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਸਿਆਨੇ ਪਰਿ ਗਏ ਨਾ ਨਿਰਵਾਰੀ ਜਾਇ ॥ ੧੯੬ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਅਨੇਕ ਨਜਾਇ ਆਈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜੇ ਹੁਏ ਪਰ ਕਰ ਮਰ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤਰਕਾ ਤੇ ਨਿਵਰਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧੯੬ ॥

ਕਬੀਰ ਹਜ ਕਾਬੈ ਹਉ ਜਾਇ ਬਾ ਆਰੀ ਮਿਲਿਆ ਖੁਦਾਇ ॥

ਏਸ ਸਲੋਕ ਦਾ ਅਰਥ ਅਗਲੇ ਸਲੋਕ ਸੇ ਪੀਛੇ ਕਰਨਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਮੈਂ ਕਾਬੈ ਮੈਂ ਹੋਜੇ ਕਰਨੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਬਾ ਆਰੀ ਤੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਹੀ ਸੁਝਕੇ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲ ਪੜਾ ॥

ਸਾਂਈ ਮੁਖ ਸਿਉ ਲਰਿ ਪਰਿਆ ਤੁਝੈ ਕਿਨ੍ਹਿ ਫੁਰਮਾਈ ਗਾਇ ॥ ੧੯੭ ॥

ਤਬ ਸਰਬ ਕਾ (ਸਾਂਈ) ਸਾਮੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਲਰ ਪਰਾ ਕਿ ਤੁਝ ਕੋ ਇਹ ਬਾਤ ਕਿਸਨੇ (ਗਾਇ) ਕਹਿ ਕਰਕੇ ਸੁਨਾਈ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਮੇਕੇ ਮੈਂ ਹੈ ਜੋ ਤੇ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਹੂੰ ॥ ੧੯੭ ॥

ਕਬੀਰ ਹਜ ਕਾਬੈ ਹੋਇ ਹੋਇ ਗਾਇਆ ਕੇਤੀ ਬਾਰ ਕਬੀਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਾਬੈ ਕਾ ਜੋ (ਕਬੀਰ) ਬੜਾ ਹੱਜ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਕੇਤੀ ਵਾਰ ਹੋਇ ਹੋਇ ਕਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ॥

ਸਾਂਈ ਮੁਖ ਮਹਿ ਕਿਆ ਖਤਾ ਮੁਖਹੁ ਨ ਬੋਲੈ ਪੀਰ ॥ ੧੯੮ ॥

ਹੋ ਸਰਬ ਕੇ ਸਾਂਈ ਮੇਰੇ ਪੀਰ ਰੂਪ ਮੁਖਮੈਂ ਕਿਆ (ਖਤਾ) ਗੁਨਾਹ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਮੁਖ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਤੇ ॥ ੧੯੮ ॥ ਇਸ ਸਲੋਕ ਕਾ ਉਪਰ ਕੇ ਸਲੋਕ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀਅ ਜੁ ਮਾਰਹਿ ਜੋਰੁ ਕਰਿ ਕਹਤੇ ਹਹਿ ਜੁ ਹਲਾਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਜੋਰ ਕਰਕੇ ਜੀਆਂ ਕੋ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਐਹ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਮਨੇ ਹਲਾਲ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦਵਤਰੁ ਦਈ ਜਬ ਕਾਇ ਹੈ ਹੋਇਗਾ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲੁ ॥ ੧੯੯ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਦਈ) ਧਰਮਰਾਜਾ ਕੋ ਪਾਸ ਦਵਤਰ ਕਾਵ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਰਮ ਸੁਨਾਈਐ ਤਬ ਤਿਨ ਕਾ ਕਿਆ ਹਵਾਲ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਵੈਗੇ ॥ ੧੯੯ ॥

ਕਬੀਰ ਜੋਰੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜੁਲਮੁ ਹੈ ਲੇਇੰ ਜਬਾਬੁ ਖੁਦਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ (ਜੁਲਮ) ਅਨਿਆਇ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਜਵਾਬ ਖੁਦਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਦਵਤਰੁ ਲੇਖਾ ਨੀਕਸੈ ਮਾਰ ਮੁਹੈ ਮੁਹਿ ਖਾਇ ॥ ੨੦੦ ॥

ਜਬ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਦਵਤਰ ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਨਿਕਸੇਗਾ ਤਬ ਕੁਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮੁਹੈਂ ਮੁਹ ਮਾਰ ਖਾਵੇਗਾ ॥ ੨੦੦ ॥

ਕਬੀਰ ਲੇਖਾ ਦੇਨਾ ਸੁਹੇਲਾ ਜਉ ਦਿਲ ਸੁਚੀ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਦਿਲ ਮੈਂ (ਸੁਰੀ) ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਹੋਵੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਸੁਗਮਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਉਸੁ ਸਾਚੇ ਦੀਬਾਨ ਮਹਿ ਪਲਾ ਨ ਪਕਰੈ ਕੋਇ ॥ ੨੦੧ ॥

ਉਸ ਸਚੇ ਦੀਬਾਨ ਮੈਂ ਪਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦੧ ॥

ਕਬੀਰ ਧਰਤੀ ਅਰੁ ਆਕਾਸ ਮਹਿ ਦੁਇ ਝੁੰਬਰੀ ਅਬਧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਕੇ ਬੀਰ ਦੇ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਝੁੰਬਰੀਆ (ਅਬਧ) ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਦੂਤ ਝੁੰ (ਝਰੀ) ਬਲੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਤਮ ਗਿਆਤ ਬਿਨਾਂ ਦੂਤ ਕਾ ਅਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਖਟ ਦਰਸਨ ਸਿਸੇ ਪਰੇ ਅਰੁ ਚਉਰਾਸੀਹ ਸਿਧ ॥ ੨੦੨ ॥

ਭਾਵੇ ਹੇ ਦੂਤ ਤੇਰੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਛੇ ਦਰਸਨ ਅਤੇ ਚੌਰਾਸੀ ਸਿਧ ਦੇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਿਓਂ ਮੈਂ ਪਛੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ (ਅਬਧ) ਆਪਾ ਦੂਤ ਸੰਤ ਅਤੇ ਭਗਵੰਤ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਵਰੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਅਤੇ ਚੌਰਾਸੀ ਤੇ ਪੁਨਾ ਸੰਸਿਓਂ ਮੈਂ ਪਰੇ ਹੈਂ ਅਤੇ (ਸਿਧ) ਮੋਖ ਪਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ॥ ੨੦੨ ॥

ਕਬੀਰ ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਮਹਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਅਪਨਾ ਅਨਭਵ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਖ ਮੁਖ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਚੰਕਾਰ ਭੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਭੁਛ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਤੇਰਾ ਹੀ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਤੇਰਾ ਤੁਝ ਕਉ ਸਉਪਤੇ ਕਿਆ ਲਾਗੈ ਮੇਰਾ ॥ ੨੦੩ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਤੁਝਕੇ ਸੌਪਤਿਆ ਹੋਇਆ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਮੇਲ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦੩ ॥

ਕਬੀਰ ਝੁੰ ਝੁੰ ਕਰਤਾ ਤੂ ਹੁਆ ਮੁਖ ਮਹਿ ਰਹਾ ਨ ਝੁੰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਝੁੰਝੀ ਝੁੰਝੀ ਕਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਮੈਂ (ਤੂ) ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੁਆ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਖ ਮੈਂ (ਝੁੰ) ਚੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜਬ ਆਪਾ ਪਰ ਕਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਤੂ ॥ ੨੦੪ ॥

ਜਬ ਅਪਨਾ ਅਤੇ ਪਰ ਕਾ ਭਾਵ ਰਿਤੇ ਤੇ ਮਿਟ ਗਿਆ ਤਬ ਮੈਂ ਜਿਸ ਤਰਫ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਝੁੰਝੀ ਹੈ ॥ ੨੦੪ ॥

ਕਬੀਰ ਬਿਕਾਰਹ ਚਿਤਵਤੇ ਝੂਠੇ ਕਰਤੇ ਆਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਚਿਤਵਤੇ ਹੁਏ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਆਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨੋਰਥੁ ਕੋਇ ਨ ਪੂਰਿਓ ਚਾਲੈ ਉਠਿ ਨਿਰਾਸ ॥ ੨੦੫ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕੋਈ ਭੀ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨੋਂ ਨ ਹੁਆ ਉਠਕਰ ਨਿਰਾਸੇ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੦੫ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਜੋ ਕਰੈ ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸੁਖੀਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਇਤ ਉਤ ਕਤਹਿ ਨ ਛੋਲਈ ਜਿਸ ਰਾਖੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥ ੨੦੬ ॥

ਜਿਸ ਕੀਂ ਆਪ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਰਖਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਇਸ ਲੋਕ ਅਤੇ ਉਤ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕਬੀ ਛੁਲਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦੬ ॥

ਕਬੀਰ ਘਾਣੀ ਪੀੜਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਲੀਏ ਛੁਡਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਭਗਾਨ ਰੂਪੀ ਕੋਹਲੂ ਵਿਖੇ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਣ ਰੂਪੀ ਜੋ ਘਾਣੀ ਰੂਪ ਕਰ ਪੀੜਤੀਓ ਥੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮ ਛੁਡਾਇ ਲੀਏ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਪਰਾ ਪੂਰਬਲੀ ਭਾਵਨੀ ਪਰਗਟ ਹੋਈ ਆਇ ॥ ੨੦੭ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਪਰੰਪਰਾ ਪੂਰਬਲੇ ਜਨਮੋਂ ਕੀ (ਭਾਵਨੀ) ਸਰਧਾ ਕਰਕੇ ਅਥ ਆਤਮ ਸੱਤਾ ਰਿਤੇ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਪਰਗਟ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨੦੭ ॥

ਕਬੀਰ ਟਾਲੈ ਟੋਲੈ ਦਿਨੁ ਗਇਆ ਬਿਆਸੁ ਬਢੰਤਉ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਟੋਲੈ) ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਟਾਲਤਿਆ ਭਾਵ ਇਧਰ ਉਧਰ ਕਰਤਿਆ ਦਿਨ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਵਿਆਸ ਬਢਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾ ਹਰਿ ਭਸਿਓ ਨ ਖਤੁ ਫਟਿਓ ਕਾਲੁ ਪਹੂਚੈ ਆਇ ॥ ੨੦੮ ॥

ਨਾ ਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਅਤੇ ਨਾ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਰੂਪੀ ਖਤ ਹੀ ਵਟਾ ਹੈ ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਕਾਲ ਆਨ ਪਹੁੰਚਤਾ ਭਯਾ ॥ ੨੦੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਸਿਰੇਪਾਉ ਬਖਸ਼ਤੇ ਹੈਂ ਔ ਭਗਤੋਂ ਸਾਥ ਅਪਨੀ ਅਭੇਦਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਬੀਰ ਕੂਕਰੁ ਭਉਕਨਾ ਕਰੰਗ ਪਿਛੈ ਉਠਿ ਧਾਇ ॥

ਇਹ ਮਨ ਰੂਪੀ ਜੋ (ਕਬੀਰ) ਬੜਾ ਕੂਕਰ ਭਉਕਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਕਲਪੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ (ਕਰੰਗ) ਮੁਰਦਾਰ ਕੇ ਪਿਛੈ ਉਠ ਦੌੜਤਾ ਹੈ* ॥

ਕਰਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨਿ ਹਉ ਲੀਆ ਛਡਾਇ ॥ ੨੦੮ ॥

ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ ਅਥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮੁਖ ਕੋ ਤਿਸ ਬੁਕਰ ਤੇ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਭੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਸੰਕਲਪੋਂ ਜੋ ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨੦੮ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਬੀਰ ਧਰਤੀ ਸਾਧ ਕੀ ਤਸਕਰ ਬੈਸਹਿ ਗਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਸੁਫਰ ਗੁਠੋਂ ਰੂਪੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਥੀ ਤਿਸਕੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਚੋਰ ਦਬਾਇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ॥

ਧਰਤੀ ਭਾਰਿ ਨ ਬਿਆਪਈ ਉਨ ਕਉ ਲਾਹੂ ਲਾਹਿ ॥ ੨੧੦ ॥

ਤਿਸਕੀ ਬੁਧੀ ਧਰਤੀ ਕੋ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਵਿਆਪਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ (ਲਾਹੂ) ਸਮਾਦਾਜ ਕੋ ਲਾਹਿ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨੧੦ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਬੀਰ ਚਾਵਲ ਕਾਰਨੇ ਤੁਖ ਕਉ ਮੁਹਲੀ ਲਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਚਾਵਲੋਂ ਕੋ ਵਾਸਤੇ ਤੁਖੋਂ ਕੋ ਮੋਹਲੀ ਲਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਸਿੰਗਿ ਕੁਸੰਗੀ ਬੈਸਤੇ ਤੁਖ ਪੁਛੈ ਧਰਮਰਾਇ ॥ ੨੧੧ ॥

ਤੈਜੇ ਹੀ ਕੁਸੰਗੀਓਂ ਕੋ ਸੰਗ ਮੈਂ ਜੋ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਤੁਖ ਤਿਨ ਕੋ ਪੁਛਕ ਮੈਂ ਧਰਮਰਾਇ ਅਵਸਨ ਪੁਛਕਾ ॥ ੨੧੧ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਇਕ ਸਮੇਂ ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਨੇ ਖਿਲਾਸ ਕਰ ਰਚਕ ਕਰੀ ਸੋਈ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

*ਵਾ. ਭੀਰੂ ਰੂਪੀ ਕਬੀਰ ਅਰਥਾਤ ਮੁਰਦਾਰ ਮਨ ਭੁਭੇ ਕੋ ਪਿਛੈ ਉਤਕਾਰ ਦੌੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਦੇ ਅਨਸਾਰ ਸਹੀਰ ਦੀ ਚੇਸਤਾ ਹੈ ਭੀਰੂ ਹੈ ॥

ਨਾਮਾ ਮਾਇਆ ਸੋਹਿਆ ਕਹੈ ਤਿਲੋਚਨੁ ਮੀਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਤੂੰ ਤੇ ਮਾਇਆ ਕਰਕੇ ਸੋਹਿਆ ਹੁਆ ਹੈਂ ॥

ਕਾਹੇ ਛੀਪਹੁ ਛਾਇਲੈ ਰਾਮ ਨ ਲਾਵਹੁ ਚੀਤੁ ॥ ੨੧੨ ॥

ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਛਾਇਲੈ ਕੋ ਛਾਪ ਰਹੇ ਹੋ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ੨੧੨ ॥

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਤਿਲੋਚਨਾ ਮੁਖ ਤੇ ਰਾਮੁ ਸੰਮਾਲਿ ॥

ਤੁਖ ਸੁਨਕਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਤੇ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ (ਸੰਮਾਲਿ) ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥

ਹਾਥ ਪਾਉ ਕਰਿ ਕਾਮੁ ਸਭੁ ਚੀਤੁ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਲਿ ॥ ੨੧੩ ॥

ਔਰ ਹਾਥੋਂ ਪੈਰੋਂ ਜੋ ਧਰਮ ਕੀ ਉਪਜੀਵਕਾ ਨਮਿਤ ਸੰਪੂਰਨ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਨਿਰੰਜਨ ਸੇ ਲਗਾਓ ॥ ੨੧੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰਿ (ਆਨੀਲੇ ਕਾਗਦ) ਇਹ ਸਬਦ ਭੀ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਬੀਰਾ ਹਮਰਾ ਕੋ ਨਹੀ ਹਮ ਕਿਸਹੂ ਕੋ ਨਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹਮ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਹਮਾਰਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ ਤਿਸ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨੧੪ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇਸ ਰਚਨ ਭਾਵ ਜਗਤ ਕੋ (ਰਚਾਇਆ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹੀ ਬੀਰ ਹਮ ਸਮਾਹਿ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੨੧੪ ॥

ਕਬੀਰ ਕੀਚੜਿ ਆਟਾ ਗਿਰਿ ਪਰਿਆ ਕਿਛੁ ਨ ਆਇਓ ਹਾਥ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿਕੜ ਮੈਂ ਆਟਾ ਗਿਰ ਪੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸ੍ਰਾਸੋਂ ਕੋ ਵਿਸਿਆਉਂ ਮੈਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਹਾਥ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਭਾਵ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਪੀਸਤ ਪੀਸਤ ਚਾਬਿਆ ਸੋਈ ਨਿਬਹਿਆ ਸਾਥ ॥ ੨੧੫ ॥

ਜੋ ਪੀਸਤੇ ਪੀਸਤੇ ਚਾਬ ਲੀਆ ਸੋਈ ਸਾਥ ਨਿਭਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜੋ ਸ੍ਰਾਸੋਂ ਕੋ ਹੋਤੇ ਹੋਤੇ ਭਜਨ ਕਰ ਲੀਆ ਸੋਈ ਅੰਤਰ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ॥ ੨੧੫ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਜਾਨੈ ਸਭ ਝਾਤ ਜਾਨਤ ਹੀ ਅਉਗਨੁ ਕਰੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਮਨ ਸਰਬ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕੀ ਬਾਤ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਾਨਤਾ ਹੁਆਹੀ ਐਗਣਕਰਤਾਰੈ॥

ਕਾਹੇ ਕੀ ਕੁਸਲਾਤ ਹਾਬੁ ਦੀਪੁ ਕੂਏ ਪਰੈ ॥ ੨੧੬ ॥

ਜੇਸੇ ਜਬ ਆਪ ਹਾਬ ਮੈਂ ਦੀਪਕ ਲੇਕਰ ਪੁਨਾ ਕੂਏ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪੜੇ ਤਬ ਕਾਹਦੀ ਕੁਸਲ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਕਲਯਾਨ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਵੈ ਜੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜ ਕਰ ਭੀ ਬਿਕਾਰੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨੧੬ ॥

ਕਬੀਰ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਜਾਨ ਸਿਉ ਬਰਜੈ ਲੋਗੁ ਅਜਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸੁਜਾਨ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਅਗਿਆਤ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਵਰਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਾਸਿਉ ਟੂਟੀ ਕਿਉ ਬਨੈ ਜਾਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਨੁ ॥ ੨੧੭ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਕੇ ਇਹ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਦੀਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਟੂਟੀ ਹੁਈ ਫਿਰ ਕੈਸੇ ਬਨਤੀ ਹੈ ॥ ੨੧੭ ॥

ਕਬੀਰ ਕੋਨੇ ਮੰਡਪ ਹੇਤੁ ਕਰਿ ਕਾਹੇ ਮਰਹੁ ਸਵਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਨੇ ਰਹਿਣੇ ਕੋ ਐ (ਮੰਡਪ) ਸਭਾ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਦੀਵਾਨਖਾਨੇ ਆਦੀ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਵਾਰ ਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈ ॥

ਕਾਰਜੁ ਸਾਢੇ ਤੀਨਿ ਹਥ ਘਨੀ ਤ ਪਉਨੇ ਚਾਰਿ ॥ ੨੧੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਕੇ ਤੋ ਸਾਢੇ ਤੀਨ ਹਥ ਹੀ ਧਰਤੀ, ਚਾਹੀਤੀ ਹੈ ਐਰ ਜੇਕਰ ਸਿਰਾਣਾ ਆਦੀ ਰਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤੀ ਚਾਹੀਏ ਤੇ ਪੌਣੇ ਚਾਰ ਹਥ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ੨੧੮ ॥

ਕਬੀਰ ਜੇ ਮੈ ਚਿਤਵਉ ਨਾ ਕਰੈ ਕਿਆ ਮੇਰੇ ਚਿਤਵੇ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਮੈ ਚਿਤਵਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਹਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਮੇਰੇ ਚਿਤਵਨੇ ਸੋ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਨਾ ਚਿਤਵਿਆ ਹਰਿ ਕਰੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਚਿਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ੨੧੯ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸੋ ਹਰੀ ਅਪਨਾ ਚਿਤਵਿਆ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੧੯ ॥

ਮਝੇ ੩ ॥ ਚਿਤਾ ਛਿ ਆਪਿ ਕਰਾਇਸੀ ਅਚਿੰਤੁ ਭੀ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤਾ ਭੀ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਐ ਅਚਿੰਤਤਾ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਸਭਨਾ ਸਾਰ ਕਰੇਇ ॥ ੨੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਝੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਸਾਰ) ਖਬਰ ਲੇਕਰ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਸਦਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਐ ॥ ੨੨੦ ॥

ਮਝੇ ੪ ॥ ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਨ ਚੋਤਿਓ ਫਿਰਿਆ ਲਾਲਚ ਮਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੁਆਰੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਰਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਐਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਪੈਪਿਰ ਮੈਂ ਫਿਰਤਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਪਾਪ ਕਰੀਤਾ ਮਰਿ ਗਇਆ ਅਉਧ ਪੁਨੀ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ॥ ੨੨੧ ॥

ਜਬ ਆਰਥਲਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈ ਹੀ ਮਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥ ੨੨੧ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਇਆ ਕਾਦੀ ਕਾਰਵੀ ਕੇਵਲ ਕਾਦੀ ਧਾਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਕਾਦੀ ਕਾਯਾ ਕੇਵਲ (ਧਾਤੁ) ਮਾਯਕ ਹੋਨੇ ਕਰ ਕਾਦੀ (ਕਾਰਵੀ) ਕੋਰੀ ਹੈ ॥

ਸਾਬਤੁ ਰਖਹਿ ਤ ਰਾਮ ਭਨੁ ਨਾਹਿ ਤ ਬਿਨਠੀ ਬਾਤ ॥ ੨੨੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਕੋ ਸਾਬਤ ਰਖਣਾ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੋ ਰਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰ ਨਹੀਂ ਤੋ ਇਹ (ਬਾਤ) ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਬਿਨਸ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ੨੨੨ ॥

ਕਬੀਰ ਕੇਸੇ ਕੇਸੇ ਕੂਕੀਐ ਨ ਸੋਈਐ ਅਸਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੇਸੇ ਕੇਸੇ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦਾ (ਕੂਕੀਐ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਐ ਤਿਸ ਤੋ (ਅਸਾਰ) ਬੇਖਬਰ ਹੋਕੇ ਨ ਸੋਈਐ ॥

ਰਾਤਿ ਵਿਵਸ ਕੇ ਕੂਕਨੇ ਕਬਹੂ ਕੇ ਸੁਨੈ ਪੁਕਾਰ ॥ ੨੨੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਤ ਦਿਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਪੁਕਾਰਨੇ ਸੋ ਉਹ ਹਰੀ ਕਬੀ ਤੋ ਪੁਕਾਰ ਕੋ ਸੁਨਹੀ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੨੨੩ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਇਆ ਕਜਲੀ ਬਨੁ ਭਾਇਆ ਮਨੁ ਭੁੰਚਰੁ ਮਯ ਮੰਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਾਯਾ ਰੂਪੀ ਕਜਲੀ ਬਨ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਤਸਮੇਂ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥੀ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪ (ਮਯ) ਮਟਰਾ ਕਰ ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅਕਸ਼ ਗਾਨੁ ਰਤਨੁ ਹੈ ਖੇਵਤੁ ਬਿਰਲਾ ਸੋਤੁ ॥ ੨੨੩ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਵਸ ਕਰਨੇ ਕੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਅਕਸ਼) ਕੋਭਾ ਵਿਰਗਾ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਕਰਕੇ ਜਤਨ ਹੈ ਐਰ ਤਿਸ ਕੇ
ਚਲਾਵਣੇ ਵਾਲਾ (ਖੇਵਤੁ) ਮਹਾਵਤ ਰੂਪ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਸੋਤ ਹੈ ਕੋਈ ਬਲਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਮਾਲਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਈਹ
ਚਲਾਵਣੇ ਕੇ ਭਾਵ ਤੇ ਮਹਾਵਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨੨੩ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਸੁਖ ਕਬੀਰ ਪਾਰਖੁ ਆਗੈ ਖਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਜੋ ਸੁਖ ਰੂਪੀ (ਕਬੀਰ) ਗੁਣੀ ਮੈ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਇਸਕੇ ਪਰਖਣੇ
ਵਾਲੇ ਆਗੇ ਖੋਲ੍ਹ ਭਾਵ ਯੋਗ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ॥

ਕੋਈ ਆਇ ਮਿਲੇਗੈ ਗਾਹਕੀ ਲੋਗੈ ਮਹੰਗੀ ਮੋਲਿ ॥ ੨੨੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਕੋਈ ਜਗਨਾਸੀ ਰੂਪ ਗਾਹਿਕ ਆਇ ਮਿਲੇਗਾ ਤਬ ਉਹ ਮਹੰਗੀ ਮੋਲ ਸੋ ਇਸ ਨਾਮ ਰਤਨ ਕੋ ਲੋਕਗ
ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਪੁਨ ਆਦਿ ਸੁਖਸ ਅਰਪਨ ਕਰੇਗਾ ॥ ੨੨੪ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਾਨਿਓ ਨਹੀ ਪਾਲਿਓ ਕਰਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇ ਕੁਛੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਤੋ ਤੈਨੇ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀ ਭਾਵ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਐਰ
ਕਰਕ ਰੂਪ ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਪਾਲਤਾ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵੇ ਸਭ ਸੁਖੀ ਜੀਵ ਕੇ ਲੁਟਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ॥

ਪੈਧੇ ਹੀ ਮਹਿ ਮਰਿ ਗਇਓ ਬਾਹਰਿ ਭਈ ਨ ਬੋਝੁ ॥ ੨੨੫ ॥

ਤਦੇ ਪੈਧਿਓ ਕੇ ਬੀਰ ਹੀ ਮਿਤ ਹੋਗਿਆ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਮੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਕੀ (ਬੋਝ) ਬਾਣੀ ਬਾਹਰ ਨ
ਨਿਕਲਤੀ ਭਈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਨਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨੨੫ ॥

ਕਬੀਰ ਆਪੀ ਕੇਰੇ ਮਾਟੁਕੇ ਪਲੁ ਪਲੁ ਗਈ ਬਿਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਭਾਈ ਨੇਤ੍ਰੇ ਕੇ (ਮਾਟੁਕੇ) ਝਮਕਣੇ ਅਰਥਾਤ ਪਲਟੇ ਮੀਰਟੇ ਮੈ ਪਲ ਪਲ
ਕਰਕੇ ਆਰਥਲਾ ਬੀਤ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਜੋਜਾਲੁ ਨ ਛੱਡਈ ਜਮੁ ਦੀਆ ਦਮਾਮੁ ਆਇ ॥ ੨੨੬ ॥

ਪਰੰਤੂ ਆਖੀ ਤਕ ਮਨੁ ਜੋਜਾਲ ਕੇ ਨਹੀ ਛੋਡਤਾ ਹੈ ਇਤਨੇ ਮੇ ਜਮਨੇ ਸੋਤਰੂਪੀ (ਦਮਾਮ) ਨਕਾਰਾ ਆਇ ਬਜਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨੨੬ ॥

ਕਬੀਰ ਤਰਵਰ ਰੂਪੀ ਨਾਮੁ ਹੈ ਫਲ ਰੂਪੀ ਬਾਰਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਵੈਦੀਰਗ ਰੂਪੀ ਤੋ ਬੋਕ ਬਿਛੁ ਹੈ ਐਸੁ ਤਿਸ ਮੇ ਰਾਮ ਜੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪੀ ਫਲ ਹੈ ॥

ਛਾਇਆ ਰੂਪੀ ਸਾਸੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਤਜਿਆ ਸਾਟੁ ਬਿਬਾਟੁ ॥ ੨੨੭ ॥

ਜਿਨੋ ਸਿਤੋ ਨਿ ਸੀਸਰ ਛਾਇਆ (ਸਾਟੁ) ਵਿਸਰਾਧ (ਬਿਬਾਟੁ) ਬੁਝਾਤਾ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ਜੋ ਸੁਧਿਤ ਸਿਤ ਇਸ ਬਿਛੁ ਕੀ
ਛਾਯਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਤੀ ਰੂਪ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨੨੭ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਬੀਜੁ ਬੋਇ ਬਾਰਹੁ ਮਾਸੁ ਫਲੈਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇ ਕੁਛੀ ਐਸਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੀਜੁ ਕੋ ਬੇਟਾ ਕਰ ਜੋ ਬਾਰਾਂ ਹੀ ਮਹੀਨਿਆਂ ਮੈ ਫਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸੀਤਲ ਛਾਇਆ ਰਾਹਿਰ ਫਲੁ ਪੰਖੀ ਕੇਲ ਕਰੰਤੁ ॥ ੨੨੮ ॥

ਐਰਾ ਸਿਸਕੀ ਆਤਿ ਰੂਪੀ ਛਾਇਆ ਹੈ ਐਰਾ ਗਯਤੀ ਭੀਤਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਸੋ ਫਲ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਗਨਾਸੀ ਰੂਪ ਪੰਖੀ
ਕੇਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਫਲ ਕੋ ਆਇ ਕਰ ਭਾਵੇ ਧਾਰ ਕਰ ਸੁਖ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੨੮ ॥

ਕਬੀਰ ਦਾਤਾ ਤਰਵਰ ਦਇਆ ਫਲੁ ਉਪਕਾਰੀ ਜੀਵੰਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਿਛ ਰੂਪ ਹੈ ਦਾਨ ਰੂਪੀ ਫਲ ਕੋ ਸੋਧਗਤ ਹੈ ਅੰਤ
ਪਰਪੀਤ ਜੀਵੰ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਹੈ ॥

ਪੰਖੀ ਚਲੇ ਦਿਸਾਵਰੀ ਬਿਰਖਾ ਸੁਫਲ ਫਲੈਤੁ ॥ ੨੨੯ ॥

ਜੋ ਜਗਨਾਸੀ ਰੂਪੀ ਪੰਖੀ ਤਿਨੋ ਜੋ ਦਾਨ ਰੂਪੀ ਫਲ ਲੋਕਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਿਛ ਕੋ ਅਸੀਰਧਾਤ ਕਰਤੇ ਹੁਏ
(ਦਿਸਾਵਰੀ) ਅਵਰ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਚਲੇ ਹੈ ਐਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਿਛ ਤੂੰ ਸੁਧਿਤ ਗੁਟ ਰੂਪ ਫਲ ਕਰ ਸਦਾ ਵਲਿਆਰਹਾ ॥ ੨੨੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਸੁ ਸੰਗੁ ਪਰਾਪਤੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ ਲਿਲਾਟੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸੰਗ ਕੀ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ (ਲਿਲਾਟ) ਮਸਤਕ ਪਰ
ਸੁਭ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੁਆ ਹੋਵੇ ॥

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਠਾਕੁ ਨ ਅਵਧਾਤੁ ਘਾਟੁ ॥ ੨੩੦ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸੰਗ ਦੂਰੇ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਐ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ (ਅਵਧਾਤ) ਐਤੋ (ਘਾਟ) ਅਸਥਾਨ ਪੁਲਕਸੋਂ ਵਾ

ਕਾਸੀ ਵਿਕਾਰ ਰੋਲਨੀ ਸਕਤੇ ਹੈ ॥੨੩੧॥

ਕਬੀਰ ਇਕ ਘੜੀ ਆਪੀ ਘਰੀ ਆਪੀ ਹੁ ਤੇ ਆਪੀ ॥੨੩੨॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਘੜੀ ਅਥਵਾ ਆਪੀ ਘੜੀ ਪੁਨਾ ਆਪੀ ਤੇ ਆਪੀ ॥੨੩੩॥

ਸੰਤੋਂ ਕ ਸਾਥ ਗੋਸਟ ਕਹਿ ਕਰੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਨੇ ਤਿਨ ਬਰਨੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਨਿਵਰਤ ਕਰੇ ॥੨੩੪॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ (ਭਾਂਗ) ਮਾਛਲੀ ਸੁਰਪਾਨਿ ਜੋ ਸੋ ਪਾਨੀ ਖਾਂਹਿ ॥੨੩੫॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਠੀ ਆਇਕੋਂ ਕਾ ਜੋ (ਭਾਂਗ) ਮਸਿ ਔਰ (ਸੁਰ) ਮਦਰਾ ਭਾਵ ਸਰਬਰੀ ਇਨ ਵਸਤੂ ਕੋ ਜੋ ਪੁਰਸਖਾਰੇ (ਪਾਨ) ਪੀਤੈ ਹੈ ॥੨੩੬॥

ਪੰਦਪਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨਮਾਦੀ ਸੁਭ ਕਰਮ ਭੀ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਗੋਇ ਹੁਏ ਹੋਏ ਤੋ ਭੀ ਉਹ (ਸ਼ਿਵਰਸਾਤਲ) ਨਰਕ ਕੋ ਗੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਉਹ ਭੀ ਜੋ ਮੋਖ ਪਦ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥੨੩੭॥

ਨੀਚੇ ਲੋਇਨ ਕਰਿ ਰਹਉ ਲੇ ਸਾਜਨ ਘੁਟ ਮਾਹਿ ॥੨੩੮॥

ਸਭ ਰਸ ਖੇਲਉ ਪੀਅ ਸਉ ਕਿਸੀ ਲਖਾਵਉ ਨਾਹਿ ॥੨੩੯॥

ਸਰਬ ਰਸੋਂ ਸਹਿਤ ਤਿਸ ਪਤੀ ਸਾਥ ਮੈਂ ਖੇਲਨ ਕਰੂੰ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤ ਕਰੂੰ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਲਖਾਵੇਂ ਨਹੀਂ ॥੨੪੦॥

ਆਨਾ ਜਾਮਰਉ ਸਨ ਘਰੀ ਤੁਅ ਨਿਰਖਤ ਰਹੈ ਜੀਉ ॥੨੪੧॥

ਨੀਚੇ ਲੋਇਨ ਕਿਉ ਕਰਉ ਸਭ ਘਟ ਦੇਖਉ ਪੀਉ ॥੨੪੨॥

ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਨੀਚੇ ਨੌਕ ਕਿਉਂ ਕਰੂੰ ਜਬ ਸਰਬ (ਘਟ) ਸਰੀਰੇ ਮੈਂ ਹੈ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗੀ ਵਿਆਪਕ

ੴ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥੨੪੩॥

ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ॥੨੪੪॥

ਜੀਉ ਪੀਉ ਬੁਝਉ ਨਹੀ ਘਟ ਮਹਿ ਜੀਉ ਕਿ ਪੀਉ ॥੨੪੫॥

ਤਬ ਸੰਤ ਜਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸਖੀ ਤੂੰ ਸੀਅ ਔਰ ਪਤੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਸਮਝਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਹੋ ਇਸੀ (ਘਟ) ॥੨੪੬॥

ਕਬੀਰ ਬਾਮਨ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਗਤ ਕਾ ਭਗਤ ਕਾ ਗੁਰੂ ਨਾਹਿ ॥੨੪੭॥

ਜਦਪਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੈ ਤਦਪਿ ਭਗਤੋਂ ਕਾਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੨੪੮॥

ਅਰਥਿ ਉਰਥਿ ਕੈ ਪਰਿ ਮੂਆ ਚਾਰਉ ਬੇਟਹੁ ਮਾਹਿ ॥੨੪੯॥

ਕਿਉਂ ਕਿ ਚਾਰੋਂ ਵੇਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਵੀਚਰੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਹੰਕਾਰ ਅਗਨੀ ਮੈਂ (ਅਰਥ ਉਰਥ) ਖਪ ਖਪ ਕਰਕੇ (ਪਰਿ) ਜਲ ਮੂਆ ਹੈ ॥੨੫੦॥

ਰਹਿ ਹੈ ਖਾਂਡ ਰੇਤੁ ਮਹਿ ਬਿਖਰੀ ਹਾਥੀ ਸੁਨੀ ਨ ਜਾਇ ॥੨੫੧॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਗੁਰਿ ਭਲੀ ਬੁਝਾਈ ਕੀਟੀ ਹੋਇਕੈ ਖਾਇ ॥੨੫੨॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਖ ਕੇ ਭਲੀ ਗੀਤੀ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ਤਿਐਂ ਕੀਟੀ ਰੂਪ ਹੋਇਕੇ ਭਾਵ ਨਿਮ੍ਰਤ ਸੰਯੁਗਤ ਵਾ ਆਤਮ ਵਿਸ਼ੇਲੀ ਭ੍ਰਿਤੀ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਕੋ ਖਾਇ ਲੇ ਭਾਵ ਜਾਣ ਲੇ ॥੨੫੩॥

ਕਬੀਰ ਜੋ ਤੁਹਿ ਸਾਧ ਪਿਰਮ ਕੀ ਸੀਸੁ ਕਾਟਿ ਕਰਿ ਗੋਇ ॥੨੫੪॥

ੴ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥੨੫੫॥

ੴ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥੨੫੬॥

ੴ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥੨੫੭॥

ੴ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥੨੫੮॥

ੴ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥੨੫੯॥

ੴ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥੨੬੦॥

ੴ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥੨੬੧॥

ੴ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥੨੬੨॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਕਰ ਭੁਝ ਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ (ਪਿਰੰਮ) ਪਤੀ ਪਾਵਣੇ ਕੀ (ਸਾਧ) ਸ੍ਰਾਧ ਹੈ ਤਬ ਅਪਨੇ ਸੀਸ ਕੇ ਕਾਟ ਕੈ (ਗੋਇ) ਗੋਟ ਰੂਪ ਕਰਲੇ ਭਾਵ ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਹੋ ॥

ਖੇਲਤ ਖੇਲਤ ਹਾਲ ਕਚਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਤ ਹੋਇ ॥ ੨੩੯ ॥

ਇਸ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਕੇ ਖੇਲਤਾ ਹੁਆ ਅਨੰਦ ਹੋਕਰ ਐਸੇ ਜਾਣ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਣੀ ਹੋਵੇ ਜੋ ਹੋਵੇਗੀ ਭਾਵ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਜੋ ਬੇਵਿਕਾਰ ਹੋਹੁ ॥ ੨੩੯ ॥

ਕਬੀਰ ਜਉ ਭੁਹਿ ਸਾਧ ਪਿਰੰਮ ਕੀ ਪਾਕੇ ਸੇਤੀ ਖੇਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੁਝਕੇ ਤਿਸ (ਪਿਰੰਮ) ਪਤੀ ਕੀ (ਸਾਧ) ਸ੍ਰਾਧ ਹੈ ਤੋ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਪਰੀ-ਪੱਕ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਖੇਲ ਭਾਵ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ॥

ਕਾਦੀ ਸਰਸਉ ਪੋਲਿ ਕੈ ਨਾ ਖਲਿ ਭਈ ਨ ਤੇਲੁ ॥ ੨੪੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕਦੀ ਸਰਓਂ ਕੇ (ਪੋਲਿ) ਪੀਤ ਕੇ ਖੜਕੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਨਾ ਤੋ ਖਲ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਈ ਔਰ ਨਾ ਤੇਲ ਹੀ ਹੁਆ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਕੁਸੰਗਤ ਕਰਾ ਕੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਨਾ ਇਸ ਲੋਕ ਔਰ ਨਾ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨੪੦ ॥ ਇਸ ਮੈਂ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਪਰਮਾਣ ਹੈ ॥

ਬੂਢਤ ਭੋਲਹਿ ਅੰਧ ਗਤਿ ਅਰੁ ਚੀਨਤ ਨਾਹੀ ਸੰਤ ॥

ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧਿਓਂ ਕੀ (ਗਤਿ) ਤਰਫਿ ਇਹ ਜੀਵ ਬੂਢਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਿ ਨਾਮ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਭਗਤਹੁ ਭਗਵੰਤੁ ॥ ੨੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਭਗਵੰਤ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਜੋ ਹੀ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪੧ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੋ ਹੀਰਾ ਛਾਡਿਕੈ ਕਰਹਿ ਆਨ ਕੀ ਆਸ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਰੂਪ ਹੀਰਾ ਛਾਡ ਕਰਕੇ ਜੋ ਔਰ ਕੀ ਆਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇ ਨਰ ਦੋਜਕ ਜਾਹਿਰੀ ਸਤਿ ਭਾਖੈ ਰਵਿਦਾਸ ॥ ੨੪੨ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਜਾਵੇਂਗੇ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ ਸਤਿਕਾਰ ਵਾਲੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੪੨ ॥

ਕਬੀਰ ਜਉ ਗ੍ਰਿਹੁ ਕਰਹਿ ਤ ਧਰਮੁ ਕਰੁ ਨਾਹੀ ਤ ਕਰੁ ਬੈਰਾਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜੀਵ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕਰੈ ਤਬ ਧਰਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕਰ ਔਰ ਨਹੀਂ ਤੋ ਵੈਰਾਗ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥

ਬੈਰਾਗੀ ਬੰਧਨੁ ਕਰੈ ਤਾਕੋ ਬਡੇ ਅਭਾਗੁ ॥ ੨੪੩ ॥

ਔਰ ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਈਰਾਗਵਾਨ ਹੋਕੇ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੈਂ ਫਸਦਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਤੀ ਮੰਦ ਭਾਗ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜੋ ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੈਂ ਫਸੇ ਸੋ ਮੰਦਭਾਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪੩ ॥

ਸਲੋਕ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਕੇ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੇਖੋਂ ਕੀ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਾ ਜਨਮ ਭਯਾ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਚੋਰੀ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕੀਆ ਪੁਨਾ ਵਈਰਾਗਵਾਨ ਹੋ ਕਰਕੇ ਅਤੀਤ ਹੋ ਕਰਕੇ ਅਜਮੇਰ ਮੈਂ ਏਕ ਪੀਰ ਕੇ ਮਿਲਕਰ ਸੰਤ ਪਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਫਰੀਦ ਜੀ ਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਵਿਚਰਤੇ ਹੁਏ ਵਈਰਾਗ ਸੂਚਕ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਖਾਕਪਟਨ ਜੋ ਤਿਨਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਬਹੁਤ ਤਾਂ ਉਹਾਂ ਕਹੇ ਔਰ ਕੋਈ ਕਹੀਂ ਕੋਈ ਕਹੀਂ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਜਿੰਦ ਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔ ਜਮ ਕੇ ਪਰੀ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਦਿਹਾੜੈ ਧਨ ਵਰੀ ਸਾਹੇ ਲਏ ਲਿਖਾਇ ॥

ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇਹ ਜਿੰਦ ਰੂਪ ਜੋ ਪੁਰਖਸ਼ਰਫਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦੇਹ ਬੀਰ (ਵਰੀ) ਵਜ਼ੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਦਿਨ ਤੋ (ਸਾਹੇ) ਜਮ ਪਤੀ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਹੋਣਾ ਲਿਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਲਕੁ ਜਿ ਕੰਨੀ ਸੁਲੀਦਾ ਮਹੁ ਦੇਖਾਲੇ ਆਇ ॥

ਤਾਤੇ ਇਸ ਕਾ (ਮਲਕ) ਮਾਲਕ ਪਤੀ ਜੋ ਜਮ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਸੂਰਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਇ ਕਰ ਅਪਨਾ ਮੁਖ ਦੇਖਾਲੇਗਾ ॥

ਜਿੰਦੁ ਨਿਮਾਣੀ ਕਵੀਐ ਹਭਾ ਕੂ ਕੜਕਾਇ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ (ਨਿਮਾਣੀ) ਵਿਹਾਰੀ ਗਰੀਬਣੀ ਜਿੰਦ ਹਭਾ ਕੋ ਤੋੜ ਵੋੜ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢੀਏਗੀ ॥

ਸਾਹੇ ਲਿਖੇ ਨ ਚਲਨੀ ਜਿੰਦੁ ਕੂੰ ਸਮਝਾਇ ॥

ਤਾਂ ਜੋਨੇਨੇ ਸੁਸੋਂ ਕੇ ਸੰਕੇਤ ਰੂਪ ਸਾਹੇ ਲਿਖ ਗਏ ਹੈ ਜੋ ਚਲਾਇਵਾਨ ਭਾਵ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਇਸ ਜਿੰਦ ਕੋ ਸਮਝਾਵਣਾ ਕਰ ਜੋ ਭਜਨ ਪਰਾਇਣ ਹੋਵੇ ॥

ਜਿੰਦੁ ਵਹੁਟੀ ਮਰਣੁ ਵਰੁ ਲੈ ਜਾਸੀ ਪਰਲਾਇ ॥

ਤਬ ਜਿੰਦ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਲੋਕੋਂ ਕੇ (ਮਰਣੁ) ਮਾਰਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਜਮ (ਵਰੁ) ਪਤੀ ਹੈ ਜੋ (ਪਰਲਾਇ) ਵਿਵਾਹ ਕਰਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਆਪਣੁ ਹਥੀ ਜੋਲਿਕੈ ਕੈ ਗਲਿ ਲਗੈ ਪਾਇ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ (ਜੋਲਿ) ਤੁਰ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥੋਂ ਕੇ ਕਿਸ ਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਲਗੇਗੀ ਭਾਵ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਯਮਦੂਤ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ॥

ਵਾਲਹੁ ਨਿਕੀ ਪੁਰਸਲਾਤ ਕੰਨੀ ਨ ਸੁਣੀਆਇ ॥

ਭਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋਨਸਾ ਜਮ ਕੋ ਮਾਰਗ ਮੈਂ (ਪੁਰਸਲਾਤ) ਪੁਲ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਸਾਰ ਵਾਲ ਤੇ ਭੀ ਨਿਕੀ ਹੈ ਤੇਨੇ ਤਿਸ ਕੇ ਦੁਖ ਕੇ ਕਾਨੇ ਤੇ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਿੜੀ ਪਵੰਦੀ ਈਖੜਾ ਨ ਆਪੁ ਮੁਹਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੋ ਭਾਈ (ਕਿੜੀ ਪਵੰਦੀ) ਅਵਾਜ਼ ਪੈਦੀਆ ਹੋਈਆ ਭਾਵ ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਖੜਾ ਹੋਕਰ ਅਪਨੇ ਅਪ ਕੋ (ਮੁਹਾਇ) ਲੁਕਾਇ ਨਹੀ ਭਾਵ ਯੋਗ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ॥ ੧ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੁਏ ਖਰਬੂਜੇ ਦੇਖਕਰ ਸਵਾਲ ਕੀਆ ਜਬ ਖੇਤ ਵਾਲੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਈਏ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮਨ ਮੈਂ ਵਹੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਸੰਕਲਪ ਕਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਮੋੜ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਦਰ ਦਰਵੇਸੀ ਗਾਖੜੀ ਚਲਾਂ ਦੁਨੀਆ ਭਤਿ ॥

ਹੇ ਮਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰ ਦੀ (ਦਰਵੇਸੀ)ਫਕੀਰੀ ਕਰਨੀ (ਗਾਖੜੀ)ਐਂਖੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਦਰਵੇਸੀ ਕੇ ਛਾਡ ਕਰ ਦੁਨੀਆ ਕੀ (ਭਤਿ) ਤਰਹ ਢੇਰ ਚਲਾਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਵਾਹੀ ਕਰੋਂ ॥

ਬੰਨਿ ਉਠਾਈ ਪੋਟਲੀ ਕਿਥੈ ਵੰਦਾ ਘਤਿ ॥ ੨ ॥

ਢੇਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਇਹ ਫਕੀਰੀ ਕੀ ਪੰਛ ਜੋ ਬਾਧ ਕਰਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਉਠਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਕਹਾਂ (ਘਤਿ) ਪਾਇ ਭਾਵ ਸਿਟ (ਵੰਦਾ) ਜਾਵੇ ਕਿੰਤੁ ਇਹ ਸਿਟੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਸੀ ਤਰਾ ਹੀ ਰਹੂੰ ॥੨॥ ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰਕੇ ਜਬ ਫਰੀਦ ਜੀ ਅਪਨੇ ਸੰਕਲਪ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਆਗੇ ਚਲੇ ਗਏ ਪਿਛੇ ਤੇ ਉਹ ਖਰਬੂਜੇ ਸਭੀ ਮਾਨੁਖੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਬਨ ਗਏ ਤਬ ਵੇਹ ਖੇਤ ਵਾਲਾ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਫਲ ਜਾਨ ਕਰ ਤਹਾ ਸੇ ਚਲਕਰ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਪੜਾ ਐਂ ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਹਸਤ ਕੋ ਸੁਨਾਇਆ ਤਿਸ ਸੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਝੁ ਨ ਬੁਝੈ ਕਿਝੁ ਨ ਸੁਝੈ ਦੁਨੀਆ ਗੁਝੀ ਭਾਹਿ ॥

ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਕੋ ਕੁਝ ਧਰਮ ਕੀ ਝੂਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਂਹ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਕੁਝ ਸੁਝ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਨੀਆਂ ਕੋ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਗੁਝੀ ਅਗਨੀ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਸਾਈ ਮੈਰੈ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਨਾਹੀ ਤ ਚੰਡੀ ਦੜਾਂ ਆਹਿ ॥ ੩ ॥

ਭਾਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਈ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਗ੍ਰਹਸਤ ਤੇ ਮੁਝਕੋ ਬਚਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਅਗਨੀ ਮੈਂ (ਦੜਾਂ) ਫੜਾਧ ਹੋਣਾ ਸੀ ॥ ੩ ॥ ਫਰੀਦ ਜੀ ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰੋਂ ਤਿਸ ਖੇਤ ਵਾਲੇ ਕੋ ਕਹਾਂ ਜਾਧ ਤੇਰੇ ਖਰਬੂਜੇ ਉਸੀ ਤਰਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਪੂਛਾ ਇਹ ਕਿਆ ਚਰਿਤ੍ਰ ਹੁਆ ਹੈ ਤੋਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਉਸੀ ਖੇਤ ਮੈਂ ਏਕ ਸਿਰ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ ਤੁਝਕੋ ਉਤ੍ਰ ਦੇਵੇਗਾ ਤਬ ਵਹੁ ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਜਬ ਆਕਰ ਦੇਖੇ ਤੋਂ ਸਭੀ ਖਰਬੂਜੇ ਹੋਗਏ ਹੋ ਵੇਹ ਜੋ ਏਕ ਸਿਰ ਪੜਾ ਥਾ ਤਿਸ ਕੋ ਪੂਛਾ ਤਬ ਵੇਹ ਹਸਾ ਭੀ ਐਂ ਰੋਯਾ ਭੀ ਤੇ ਤਿਸ ਨੇ ਤਿਸ ਸੇ ਹਸਨੇ ਐਂ ਰੋਨੇ ਕਾ ਕਾਰਨ ਪੂਛਾ ਤਬ ਓਹ ਸਿਰ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਹੋ ਅਭਾਗੀ ਪੁਰਸ ਹਮ ਚੋਰਾਸੀ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਹੁਏ ਅਥ ਇਸ ਜਨਮ ਮੈਂ ਆਏ ਥੇ ਜੋਕਰ ਹਮਾਰੇ ਬੀਰ ਸੇ ਏਕ ਭੀ ਉਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਅਰਥ ਲਗ ਜਾਤਾ ਤਬ ਹਮ ਸਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੋਂ ਮੈਂ ਹਸਾ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਤੇਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਮਾਨਾ ਹਮ ਤਿਨ ਕੋ ਅਰਥ ਨ ਆਵਨੇ ਸੇ ਢੇਰ ਚੋਰਾਸੀ ਮੈਂ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ ਯਾ ਤੇ ਮੈਂ ਰੋਯਾ ਹੂੰ ਤਿਸ ਸਿਰ ਸੇ ਐਸੇ ਬਾਨ ਸੁਨ ਕਰ ਉਹ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਭੀ ਵਈਰਾਗ

ਕਰਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੋ ਜਾਣਾ ਤਿਲ ਬੋਝੇ ਸੰਮਲਿ-ਬੁਕ ਭਰੀ ॥

ਜੇਕਰਕੇ ਮੈਂ ਜਾਣਤਾ ਜੋ ਸ਼ਾਸ ਰੂਪੀ ਤਿਲ ਬੋਝੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਗਿਣਤੀ ਕੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮੈਂ ਸੰਮਲਕੇ ਬੁਕ ਭਰਤਾ ਭਾਵ ਸਾਜੋਂ ਕੇ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਵਰਤਤਾ ਅਰਥਾਤ ਭਜਨ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤਾ ਵਾ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਤਾ ਤਿਲ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥ ਬੋਝੇ ਭਾਵ ਭੁਭ ਹੈਂ ਤਉ ਮੈਂ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਬੁਕ ਭਰਤਾ ਭਾਵ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਤਾ ॥

ਜੋ ਜਾਣਾ ਸਹੁ ਨੰਢੜਾ ਤਾਂ ਬੋਝਾ ਮਾਣੁ ਕਰੀ ॥ ੪ ॥

ਅਰ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਤਾ ਸਹੁ ਭਾਵ ਜੋਬਨ ਤੁਛ ਹੈ ਤੋ ਮੈਂ ਜੁਆਨੀ ਭਾ ਮਾਣ ਬੋਝਾ ਕਰਤਾ ਵਾ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਜਾਣਤਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ (ਨੰਢੜਾ) ਨੀਵੇਂ ਹੋਣੇ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤੋ ਮੈਂ ਬੋਝਾ ਹੀ ਮਾਣ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਮਾਣ ਨ ਕਰਤਾ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਜਾਣਾ ਲਝੁ ਛਿਜਣਾ ਪੀਡੀ ਪਾਈਂ ਗੀਢਿ ॥

ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ (ਲਝੁ) ਪੱਲਾ (ਛਿਜਣਾ) ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤੋ ਮੈਂ (ਪੀਡੀ) ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਗੰਢ ਪਾਵਤਾ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਕੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤਾ ਭਾਵ ਪਤੀ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲਾਪ ਕਰਤਾ ॥

ਤੈ ਜੋਵਹੁ ਮੈ ਨਾਹਿ ਕੋ ਸਭੁ ਜਗੁ ਛਿਨਾ ਹੀਢਿ ॥ ੫ ॥

ਮੈਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ (ਹੀਢਿ) ਵਿਰਕੇ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀ ਜੈਸਾ ਬੜਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੋ ਤੂ ਅਕਲਿ ਲਤੀਫੁ ਕਾਲੇ ਲਿਖੁ ਨ ਲੇਖੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੂ (ਲਤੀਫ) ਚਤੁਰਾਈ ਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਕਲ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤੋ ਕਾਲੇ ਲੇਖੋਂ ਕੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਭਾਵ ਸਾਜੋਂ ਕੇ ਨ ਕਰ ॥

ਆਪਨੜੈ ਗਿਰੀਵਾਨ ਮਹਿ ਸਿਰੁ ਨੀਵਾਂ ਕਰਿ ਦੇਖੁ ॥ ੬ ॥

ਆਪਣੇ ਚਿਤ ਵ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਗਿਰੀਵਾਨ) ਚਲੇ ਮੈਂ ਹੀਕਾਰ ਸਿਰ ਕੋ ਨੀਵਾਂ ਕਰਕੇ ਵਾ ਅੰਤ੍ਰਮੁਖੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰਕੇ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਦੇਖ ॥ ੬ ॥
 ਏਕ ਸਮੇਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣੇ ਹੁਏ ਵੈਨ ਗਏ ਉਹਾ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਖਰਬੂਜੇ ਖਾਇ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਥੇ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਉਨਹਾ ਰਾਹੁ ਗਿਰ ਪੜਾ ਤਾਤੇ ਮੁੜ ਕਰ ਉਹਾ ਅਏ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਰਾਹੁ ਪੂਛਾ ਉਨਾਂ ਨੋਂ ਕਹਾ ਹਮਨੇ ਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਤਬ ਉਹ ਦੁਸਰੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਮਾਰ ਕੂਟ ਕਰਕੇ ਚਲੇਗਏ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪੀਛੇ ਆਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਸਮਝਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੋ ਤੈ ਮਾਰਨਿ ਮੁਕੀਆ ਤਿਨਾ ਨ ਮਾਰੇ ਘੁੰਮਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਮਨ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਮੁਕੀਆ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਫੂੰ (ਘੁੰਮਿ) ਮੁੜ ਕੇ ਨ ਮਾਰ ॥

ਆਪਨੜੈ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ਪੈਰ ਤਿਨਾ ਦੇ ਉਸਿ ॥ ੭ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪੈਰੋਂ ਕੋ ਉੰਮ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕੋ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਈਏ ਵਾ ਜੋ ਵਾਸਨਾ ਤੁਝ ਕੋ ਜਨਮ ਜਨਮਾਏ ਮੈਂ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਅਜੇ ਤਕ ਨਹੀਂ ਮੁਕੀਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਿਵਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਅਥ (ਮੁੜ) ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋਕਰ ਤੂੰ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਾਸਨਾ ਤੂੰ ਮਾਰ ਜਿਨੋਂ ਨੋਂ ਵਾਸਨਾ ਮਾਰੀਆ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਉੰਮ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਘਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਾਂ ਤਉ ਖਟਣ ਵੇਲ ਤਾਂ ਤੂ ਰੰਗ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜਬ ਤੇਰਾ ਖਟਣੇ ਕਾ ਸਮਾਂ ਥਾ ਭਾਵ ਜਬ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਥੀ ਤਬ ਤੋ ਤੂੰ (ਦੁਨੀ) ਮਾਯਾ ਕੇ ਸਾਥ ਰਤਾ ਹੁਆ ਥਾ ॥

ਮਰਗ ਸਵਾਈ ਨੀਹਿ ਜਾਂ ਭਰਿਆ ਤਾਂ ਲਟਿਆ ॥ ੮ ॥

(ਮਰਗ) ਮੌਤ ਕੀ (ਨੀਹਿ) ਨੀਵ (ਸਵਾਈ) ਸਭ ਉਮਰ ਮੈਂ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਾ ਸਵਾਈ ਹੋਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਮਰਨ ਵਾ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਭਰਿਆ ਅਰਥਾਤ ਅੰਤ ਕਾ ਸ਼ਾਸ ਪੂਰਨ ਹੁਆ ਤਬ ਉਸੀ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਸਾਥ ਲਟਿਆ ਹੁਆ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਦੇਖੁ ਫਰੀਦਾ ਜੁ ਥੀਆ ਦਾੜੀ ਹੋਈ ਭੂਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਜੀਵ ਦੇਖ ਜੋ ਕਿਆ ਹੁਆ ਕਿ ਦਾਹੜੀ ਭੀ ਭੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਅਥ ਤੁਝ ਕੋ ਬਿਧ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਅਗਹੁ ਨੇੜਾ ਆਇਆ ਪਿਛਾ ਰਹਿਆ ਦੁਰਿ ॥ ੯ ॥

ਤਾਤੇ ਅਥ ਆਗੇ ਮਰਨੋਂ ਕਾ ਦਿਨ ਨਿਕਟ ਆਇ ਗਇਆ ਹੈ ਔਰ ਜਨਮ ਕਾ ਦਿਨ ਪੀਛੇ

ਦੂਰ ਰਹਿ ਗਈਆ ਹੈ ॥੯॥

ਦੇਖ ਫਰੀਦਾ ਜਿਥੀਆ ਸਕਰ ਹੋਈ ਵਿਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਦੇਖ ਜੁਥਾ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸੁਖ ਰੂਪ ਭੋਗੋਂ ਕੀ ਪਕੜੀ ਜੋ ਸੁਕਰੇ ਰੂਤ ਭਾਵ ਮੀਨੀ ਲਾਗਤੀ ਥੀ ਜੋ ਅਥ ਜ਼ੋਰੋਂ ਵਤ ਭਾਂਵ ਦੁਖ ਰੂਪ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਂਈ ਬਾਬਹੁ ਆਪਣੇ ਵੇਦਨ ਕਹੀਐ ਕਿਸੁ ॥੧੦॥

ਤਾਤੇ ਅਥ ਅਪਨੇ (ਸਾਂਈ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਐ ਕਿਸ ਪਾਸ ਅਪਣੀ (ਵੇਦਨ) ਪੀੜਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥੧੦॥

ਫਰੀਦਾ ਅਖੀ ਦੇਖਿ ਪਤੀਲੀਆ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਗੀਣੇ ਕੰਨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਖੀਆ ਤੋ ਰੂਪ ਕੇ ਦੇਖ ਦੇਖ (ਪਤੀਲੀਆ) ਪਤੀਲੀਆ ਹੋਇ ਗਈਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਿਸ਼ਵੀ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੁਈ ਹੈਂ ਔਰ ਬਾਤੋਂ ਕੋ ਸੁਣ ਕੇ ਕੰਨ (ਗੀਣੇ) ਖਾਲੀ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਬੋਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਸਾਖ ਪਕੜੀ ਆਈਆ ਹੋਰ ਕਰੋਂ ਦੀ ਵੰਨ ॥੧੧॥

ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਸਾਖ) ਖੇਤੀ ਪਕੜੀ ਆਵਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਔਰ ਹੀ (ਵੰਨ) ਰੰਗ ਕਰ ਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਬ੍ਰਿਖ ਅਕਸ਼ਾ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਰੂਪਾ ਹੋਇਆ ਔਰ ਕੇਸ ਸੁਕ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥੧੧॥

ਫਰੀਦਾ ਕਾਲੀ ਜਿਨੀ ਨ ਰਾਵਿਆ ਧੁਲੀ ਰਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੋ ਕਾਲੇ ਕੇਸੋਂ ਕੋਸਮੋਂ ਭਾਂਵ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿ ਨਹੀਂ ਰਾਵਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਪੁ ਕੰਠ ਅਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ (ਧੁਲੀ) ਸੁਰੈਦ ਕੁੱਸੋਂ ਸਮੇਂ (ਕੋਇ) ਕੋਣ ਤਵਤਾ ਭਾਵ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਸਾਂਈ ਸਿਉ ਪਿਰਹੜੀ ਰੰਗੁ ਨਵੇਲਾ ਹੋਇ ॥੧੨॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਸਰਬ ਕੋ (ਸਾਂਈ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਖ (ਪਿਰਹੜੀ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਜਿਸ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਜੋ ਰੂਪ (ਕੋ) (ਨਵੇਲਾ) ਨਵੀਨ ਰੰਗ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ॥੧੨॥

ਮਥ ੨ ॥ ਫਰੀਦਾ ਕਾਲੀ ਧੁਲੀ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਰਹਿਤ ਕਰੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬ੍ਰਿਖ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਰਿਤ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਦੇਤੇ ਹੋਏ ਫਰੀਦਾ ਜੀ ਤੋ ਦੁਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਕਾਲੀ ਧੁਲੀ) ਜੁਥਾ ਐ ਬਿਧਾ ਮੈਂ ਸਾਹਿਬ ਸਦਾ ਹੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜ਼ੋਰ ਕੋਈ ਤਿਸ ਕੋ ਰਿਤ ਕਰੇ ਭਾਵ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋਰ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥

ਆਪਣਾ ਲਾਇਆ ਪਿਰਮੁ ਨ ਲਗਾਈ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਜੇਕਰ ਸਭ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਵੇ ਕੋ (ਲੋਚੈ) ਰਾਹੋਂ ਤੋਂ ਭੀ ਤਿਸ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਲਾਇਆ ਹੁਆ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਏਹੁ ਪਿਰਮੁ ਪਿਆਲਾ ਖਸਮ ਕਾ ਜੋ ਭਾਵੈ ਤੇ ਦੇਇ ॥੧੩॥

ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਿਆਲਾ ਤਿਸ ਮਾਲਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸਕੋ ਭਾਵੈ ਤਿਸਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਪ੍ਰੇਮ ਭੀ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥੧੩॥ ਏਕ ਵੇਸਵਾ ਕੇ ਤਿਸ ਕੀ ਦਾਸੀ ਨੇ ਕਜਲ ਦੀ ਸਲਾਈ ਦਈ ਤਕ ਓਹ ਪਾਵਨੇ ਜੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਰਤਕਿਆ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਕੋ ਪਵਾਨ ਹੋਕਰ ਜ਼ੋਲੀ ਕੇ ਮਾਰਤੀ ਭਈ ਕੋਈ ਦਿਨ ਪੀਏ ਉਹ ਵੇਸਵਾ ਮਿਤ ਭਈ ਤੇ ਤਿਸ ਕੀ ਲੋਥ ਕੇ ਬਿਸੁ ਆਦਿ ਜਾਨਵਰੋਂ ਨੇ ਕਬਰ ਜੋ ਬਾਹਿਰ ਕੀਆ ਔਰ ਪੰਛੀ ਤਿਸ ਕੋ ਕਰੰਥ ਪਰ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਤਿਸ ਕੀ ਐਸੀ ਦਸਾ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਿਨੁ ਲੋਇਲਾ ਜਗੁ ਮੋਹਿਆ ਸੇ ਲੋਇਲਾ ਮੈ ਭਿਨੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਨੇ ਜਗਤ ਕੀ ਵੀਣੋਂ ਕੋ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਥਾ ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਆਜ ਮੈਨੇ ਐਸੇ ਹੁਏ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ॥

ਕਜਲ ਰੇਖ ਨ ਸਹਾਇਆ ਸੇ ਪੰਛੀ ਸੁਇ ਬਹਿਨੁ ॥੧੪॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਹੜੇ ਕਜਲ ਕੀ ਮੋਹੀ ਰੇਖ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਹਾਰਤੇ ਤੇ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਮਿਆਜ ਪੰਛੀ ਕੋ (ਸੁਇ) ਬਥੇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਔਰ ਕੋ ਐਸੀ ਦਸਾ ਭਈ ॥੧੪॥

ਫਰੀਦਾ ਕੁਕੋਂਦਿਆ ਚਾਂਗੇਦਿਆ ਮਤੀ ਦੇਦਿਆ ਨਿਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੇਦੋਂ ਕੋ (ਕੁਕੋਂਦਿਆ) ਉਪਦੇਸ ਦੇਤਿਆ ਹੋਇਆ ਐ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ (ਚਾਂਗੇਦਿਆ) ਪ੍ਰਕਾਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਐ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤੀ ਮਤੀ ਦੇਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹੀ ॥

ਜੇ ਸੈਤਾਨਿ ਵੰਞਾਇਆ ਸੇ ਕਿਤ ਫੇਰਹਿ ਚਿਤ ॥ ੧੫ ॥

ਜੋ ਪੁਰਖੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਸੈਤਾਨ ਨੇ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਜਨ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕੀ ਤਰਫ ਚਿਤ ਕੇ ਫੇਰੇਂ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਫੇਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਬੀਉ ਪਵਾਹੀ ਦਭੁ ॥ ਜੇ ਸਾਂਈ ਲੋੜਹਿ ਸਭੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਸਾਂਈ ਕੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਦੇਖਿਆ (ਲੋੜਹਿ) ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤੋ ਪਰੋ ਕੀ ਦਭ ਵਤ ਹੋ ਭਾਵ ਸਭ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਹੋ ॥

ਇਕੁ ਛਿਜਹਿ ਬਿਆ ਲਤਾੜੀਅਹਿ ॥ ਤਾਂ ਸਾਂਈ ਦੇ ਦਰਿ ਵਾੜੀਅਹਿ ॥ ੧੬ ॥

ਕੋਈ ਏਕ ਤੋ ਤੇਰੇ ਅੰਗ (ਛਿਜਹਿ) ਭੰਗ ਕਰ ਦੇਵੈ ਔਰ ਕੋਈ ਤੁਝਕੋ ਲਤਾੜ ਦੇਵੈ ਭਾਵ ਯਦਪਿ ਤੁਝ ਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਭੀ ਦੇਵੈ ਤੋ ਭੀ ਤੂੰ ਖਿਮਾ ਕਰਕੇ ਸਹਨਸੀਲ ਹੋਵੈ ਤਥ ਤੂੰ ਸਾਂਈ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਵਾੜੀਅੰਗਾ ਭਾਵ ਤਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਵੰਗਾ ॥ ੧੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਖਾਕੁ ਨ ਨਿੰਦੀਐ ਖਾਕੁ ਜੇਭੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਖਾਕ ਵਤ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਨਾ ਨਿੰਦੀਐ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵਤੇ ਹੁਏ ਵੇਹ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਭਾਵ ਸੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਕੇ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੀਵਦਿਆ ਪੈਰਾ ਤਲੈ ਮੁਇਆ ਉਪਰਿ ਹੋਇ ॥ ੧੭ ॥

ਵਾ ਪ੍ਰਤਖਨ ਖਾਕ ਕੇ ਨਾ ਨਿੰਦੀਐ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਖਾਕ ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੀਵਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਇਹ ਪੈਰੋਂ ਕੇ ਨੀਚੇ ਆਵਤੀ ਹੈ ਐ ਮਿਰਤ ਹੁਏ ਸੇ ਉਪਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਮੈਂ ਪਾਇਕੇ ਉਪਰ ਖਾਕ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਾ ਲਬੁ ਤ ਨੇਹੁ ਕਿਆ ਲਬੁ ਤ ਕੂੜਾ ਨੇਹੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ (ਲਬੁ) ਲੋਭ ਹੋ ਤੋ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਆ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਲਬ ਹੋ ਤੋ ਪ੍ਰੇਮ ਝੂਠਾ ਹੈ ਦਾਸਤਾਤ ਤੈਸੇ ਜਗਾਯਾਸੀ ਕੋ ਜਬ ਤਕ ਵਿਸ਼ਯ ਹੋ ਕਾ ਲਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਥ ਤਕ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਾਤੇ ਜੇਕਰ ਜਾਣੀਐ ਲਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੋ ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਝੂਠਾ ਹੈ ॥

ਕਿਚਰੁ ਝਤਿ ਲਘਾਈਐ ਛਪਰਿ ਤੁਟੈ ਮੇਹੁ ॥ ੧੮ ॥

ਜੈਸੇ ਮੇਘ ਕੇ ਬਰਸਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਤੁਟੇ ਹੋਏ ਛਪਰ ਮੈਂ ਕਿਤਨਾਕ (ਝਤੁ) ਸਮਾਂ ਲੰਘਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬੋੜਾ ਕਾਲ ਹੀ ਖੀਤਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਭੀਜਲਾ ਹੀ ਪੜਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਲਬ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੇ ਬਨ ਮੈਂ ਵਿਚਰਤੇ ਹੋਇਆਂ ਅਕਾਸ ਥਾਨੀ ਭਈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੰਗਲੁ ਜੰਗਲੁ ਕਿਆ ਭਵਹਿ ਵਲਿਕੰਡਾ ਮੋੜੇਹਿ ॥

ਹੇ ਫਰੀਦ (ਜੰਗਲ) ਉਜਾੜ ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਵਲਕੰਡੀਐ ਕੋ (ਮੋੜੇਹਿ) ਲਤਾੜਤਾ ਹੁਆ ਕਿਆ ਫਿਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਵਸੀ ਰਬੁ ਹਿਆਲੀਐ ਜੰਗਲੁ ਕਿਆ ਵੂਢੇਹਿ ॥ ੧੯ ॥

ਮੈਂ ਰੋਹਾ (ਰਬੁ) ਪਾਲਨੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਘਰ ਮੈਂ ਵਸ ਰਹਾ ਹੂੰ ਤਾਤੇ ਬਾਹਰਿ ਜੰਗਲ ਮੈਂ ਕਿਆ (ਵੂਢੇਹਿ) ਖੋਜਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਇਨੀ ਨਿਕੀ ਜੰਘੀਐ ਬਲ ਝੰਗਰ ਭਵਓਮ੍ਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਇਨੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ (ਜੰਘੀਐ) ਲਤੋਂ ਕਰਕੇ ਰੇਤੇ ਕੇ (ਬਲ) ਅਸਥਾਨ ਐ (ਝੰਗਰ) ਪਰਬਤੋਂ ਪਰ ਮੈਂ (ਭਵਓਮ੍ਹਿ) ਫਿਰਤਾ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਅਜੁ ਫਰੀਦੈ ਕੂਜੜਾ ਸੈ ਕੋਹਾਂ ਬੀਓਮ੍ਹਿ ॥ ੨੦ ॥

ਪਰੰਤੂ ਆਜ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ (ਕੂਜੜਾ) ਅਸਤਾਵਾ ਲੇਟਾ ਭੀ ਸੈਂਕੜੇ ਕੋਸਾਂ ਤੇ ਫੂਰ (ਬੀਓਮ੍ਹਿ) ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਨਿਰਬਲ ਹੋਗਿਆ ਵਾ ਇਨ ਸੁਖਜਮ ਵਾਸਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਹ ਨੀਚ ਜਾਨੀਓਂ ਮੈਂ ਕੁਮਤ ਰਹਾ ਹੂੰ ਆਜ ਨਿਰਵਾਸ ਹੋ ਜਾਣੇ ਸੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਅਸਤਾਵਾ ਸੈਂਕੜੇ ਕੋਸ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੇਹ ਤੋ ਆਪ ਕੇ ਅਸੰਗ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥ ੨੦ ॥ ਏਕ ਜੱਸਾ ਤਖਾਟ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਥਾ ਜੋ ਏਕ ਸਮੇਂ ਬਨ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਰਹਿਤੇ ਥੇ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਰਾਤ ਆਇ ਰਹਾ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਅੰਨ ਬਸਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਥਾ ਤਥ ਪੋਹ ਮਹੀਨੇ ਕੀ ਰਾਤ ਮੈਂ ਸਰਦੀ ਭੀ ਤਿਸ ਕੋ ਲਗੀ ਔਰ ਭੂਖ ਕਰ ਨਿੰਦਾ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਹੋਈ ਤਥ ਉਹ ਜਸਾ ਜੋ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਫਰੀਦ ਜੀ ਸਲੋਕ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਾਤੀ ਵਡੀਆਂ ਧੁਖਿ ਧੁਖਿ ਉਠਨਿ ਪਾਸ ॥

ਹੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਪੋਹ ਮਹੀਨੇ ਕੀਆ ਰਾਤਾਂ ਤੋ ਵਡੀਆਂ ਹੋਂ ਅਰ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਧੁਖ ਧੁਖ ਉਠਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਿਗੁ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾ ਵਿਡਾਣੀ ਆਸ ॥ ੨੧ ॥

ਜਿਨੋ ਕੋ ਬਿਗਾਨੀ ਆਸ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਜੀਵਣੇ ਕੋ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਭਾਵ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਆਸ ਕਰ ਦੁਖੀ ਰਹਾ ਹਾਂ ॥ ੨੧ ॥
ਤਿਸਕਾ ਆਸਾ ਸਮਝ ਕਰ ਫਰੀਦ ਜੀ ਉਤਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੇ ਮੈ ਹੋਦਾ ਵਾਰਿਆ ਮਿਤਾ ਆਇਝਿਆਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜੇ ਕਰ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਕੋ ਆਇਆ ਤੇ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦਿਆ (ਵਾਰਿਆ) ਵਰਜ ਰਾਖਿਆ ਹੋਵੇ ਅਰਥਾਤ ਨਾ ਦੀਆ ਹੋਵੇ ॥

ਹੋਜਾ ਜਲੈ ਮਜੀਨ ਜਿਉ ਉਪਰਿ ਅੰਗਾਰਾ ॥ ੨੨ ॥

ਤਬ ਮੇਰਾ (ਹੋਜਾ) ਸਰੀਰ ਮਜੀਨ ਵਤ ਅਗਨੀ ਕੇ ਅੰਗਿਆਰੋਂ ਪਰ ਜਲ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹਮਨੇ ਰੂਝ ਤੇ ਦੁਰਾਇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਫਰੀਦਾ ਲੋੜੇ ਦਾਖ ਬਿਜਉਰੀਆਂ ਕਿਕਰਿ ਬੀਜੈ ਜਟੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਸੇ ਕੋਈ ਜਾਟ ਕਿਕਰੋਂ ਕੋ ਬੀਜ ਕੇ ਬਿਜੋਰ ਦੇਸ ਕੀਆ ਦਾਖਾ ਲੇਟੀ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਹੀਢੇ ਉਂਨ ਕਤਾਇਦਾ ਪੈਧਾ ਲੋੜੈ ਪਟੁ ॥ ੨੩ ॥

ਪੁਨਾ ਉਂਨ ਕੋ ਕਤਾਵਤਾ (ਹੀਢੇ) ਫਿਰੈ ਐ (ਪਟੁ) ਰੇਸ਼ਮ ਕੋ ਪਹਰਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਜਟ ਮੰਦ-ਕਰਮੋਂ ਰੂਪੀ ਕਿਕਰੋਂ ਕੋ ਬੀਜਕਰ ਸੁਰਗ ਕੇ ਸੁਖੋਂ ਰੂਪੀ ਬਿਜੋਰ ਦੇਸ ਕੀਆ ਦਾਖਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਕਾਮ ਰੂਪੀ ਉਂਨ ਕੋ ਕਤਾਵਤਾ ਹੈ ਐਰ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਰੇਸ਼ਮ ਪਹਰਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਜਬ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਥਮ ਵਈਰਾਗ ਹੁਆ ਤਬ ਬਾਰਾ ਬਰਸ ਬਨ ਮੈਂ ਫਲ ਫੂਲ ਖਾਇਕਰ ਤਪ ਕੀਆ ਐ ਬਾਰਹ ਬਰਸ ਕੂਏ ਮੈਂ ਲਟਕੇ ਐ ਬਾਰਹ ਬਰਸ ਅਜਮੇਰ ਮੈਂ ਖੁਆਜੇ ਪੀਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਅੰਤ ਕੋ ਪੀਰ ਨੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਗਨੀ ਲੋਪ ਕਰ ਦਈ ਪਹਰ ਰਾਤ੍ਰ ਰਹੀ ਸੋ ਫਰੀਦ ਜੀ ਜਲ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਪੀਰ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰਵਾਵਤੇ ਹੋਤੇ ਬੇ ਉਸ ਦਿਨ ਅਗਨੀ ਕੋ ਨਾ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਵਿਘਨ ਹੋਤਾ ਜਾਣਿਆ ਚਿਤ ਮੈਂ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ ਦੇਖਨੇ ਲਗੇ ਤਬ ਕਹੀਂ ਦੁਰ ਦੀਪਕ ਜਲਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਪੜਾ ਐਰ ਬਰਖਾ ਹੋਤੇ ਬੀ ਐਰ ਚਿਕੜ ਹੋ ਰਹਾ ਬਾ ਤਿਸ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਕੋ ਪਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਫਰੀਦਾ ਗਲੀਏ ਚਿਕੜੁ ਦੂਰਿ ਘਰੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਨੇਹੁ ॥

ਗਲੀਆਂ ਮੈਂ ਤੋ ਚਿਕੜ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਐਰ ਦੀਪਕ ਵਾਲਾ ਘਰ ਬੀ ਦੂਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਜੋ ਪੀਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਭੀ ਹੈ ॥

ਚਲਾ ਤ ਭਿਜੈ ਕੰਬਲੀ ਰਹਾਂ ਤ ਤੁਟੈ ਨੇਹੁ ॥ ੨੪ ॥

ਏਕ ਹੀ (ਕੰਬਲੀ) ਲੋਈ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਘਰ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਲੇਟੇ ਕੋ ਜਾਵੋਂ ਤਬ ਬਰਖਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਕੰਬਲੀ ਭਿਜਤੀ ਹੈ ਐਰ ਜੇਕਰ ਨਾ ਜਾਵੋਂ ਤਬ ਪੀਰ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੁਟਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਭਿਜਉ ਜਿਸਉ ਕੰਬਲੀ ਅਲਹ ਵਰਸਉ ਮੇਹੁ ॥

ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੰਬਲੀ ਭਿਜ ਜਿਸ ਭੀ ਜਾਵੇ ਵਾਲੋਈ ਭਿਜ ਜਾਵੇ ਐਰ ਕੋਈ ਅੰਗ ਭੀ (ਜਿਸਉ) ਗਿੱਲਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਲਹੁ (ਮੇਹੁ) ਵਰਖਾ ਭੀ ਬਰਸਤੀ ਰਹੇ ॥

ਜਾਇ ਮਿਲਾ ਤਿਨਾ ਸਜਣਾ ਤੁਟਉ ਨਾਹੀ ਨੇਹੁ ॥ ੨੫ ॥

ਤਾਤੇ ਅਗਨਿ ਲਿਆਇ ਕਰ ਜਲ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪੀਰ ਜੀ ਸਜਣ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਤੁਟ ਜਾਵੇ ॥ ਐਸੇ ਕਹਿਕਰ ਫਰੀਦ ਜੀ ਅਗਨਿ ਲੇਨੇ ਗਏ ਆਗੇ ਏਕ ਵੇਸਵਾ ਕੇ ਮਕਾਨ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਬੀ ਉਸ ਸੇ ਜਬ ਅਗਨਿ ਮਾਗੀ ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਸਾਖ ਰਮਨ ਕਰ ਵਾ ਅਪਨਾ ਨੇਤ੍ਰ ਦੇਹ ਤਬ ਮੈਂ ਤੁਝਕੇ ਅਗਨੀ ਦੇਵੋਂਗੀ ਤਬ ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਤਿਸ ਕੇ ਰਮਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਬਾਤ ਨ ਮਾਨੀ ਐ ਏਕ ਨੇਤ੍ਰ ਅਪਨਾ ਨਿਕਾਲ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਕਰ ਅਗਨੀ ਲੇ ਆਏ ਜਲ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਪੀਰ ਜੀ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਯਾ ਤਬ ਪੀਰ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਾ ਨੇਤ੍ਰ ਪਰ ਪੱਟੀ ਕਿਉਂ ਬਾਧੀ ਹੈ ॥ ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਆਖ ਆਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਪੀਰ ਨੇ ਬਿਹਾ ਛੋਟੀ ਆਖ ਆਵੇ ਵਾ ਬਝੀ, ਤੇ ਇਨੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਆਪ ਦੀ ਰਜਾਇ ਹੋਵੈ ॥ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ॥ ਤਾਤੇ ਆਖ ਛੋਟੀ ਆਵੇਗੀ ਐਸੇ ਕਹਿਕਰ ਪੱਟੀ ਖੁਲਵਾਇ ਦਈ ਤਬ ਨੇਤ੍ਰ ਉਸੀ ਤਰਹ ਹੋਗਿਆ ॥ ਪਰੰਤੂ ਦੂਸਰੇ ਤੇ ਉਹ ਛੋਟਾ ਰਿਹਾ ॥ ਦੇਖ ਕਰ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਅਬ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਜਾਇਕਰ ਕਹੀਂ ਬੈਠਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰੋ ਤਬ ਫਰੀਦ ਜੀ ਪਾਕ-ਪਰਦੇ ਮੈਂ ਆਇ ਰਹੇ ਅਬ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਤਾਨ ਕਾ ਏਕ ਨੇਤ੍ਰ ਛੋਟਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਚਿਸਤੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਦੇਨੋਂ ਸਲੋਕੋਂ ਕਾ ਦੁਈ ਅਰਥ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪੀ ਗਲੀਓਂ ਬੀਚ ਵਿਸ਼ੁਈ ਕੀਆ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਚਿਕੜ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਐਰ ਜਿਸ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਖ

ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਦੂਰ ਹੈ ॥ ਭਾਏ ਜਬ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਸਸਨ ਕੀ ਤਰਫ - ਚਲਾਵਾ ॥ ਤਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪ ਜਲ
ਸਾਥ; ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਕੰਬਲੀ ਭਿਜਤੀ ਹੈ ਅੰਤੁ ਜੇਕਰ, ਵਿਸਿਆਉ ਮੈਂ ਰਹਿ ਜਾਤਾ ॥ ਤੇ ਤਿਸ ਸੋਜਣ ਸਾਥ ਨੇਹੁ ਰੂਪ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਕੰਬਲੀ ਮੇਰੇ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਾਥ ਭਿਜਤੀ ਸਮਾਨ ਕਰੇ ॥ ਸਿਜਉ ਵਿਸੈ ਕਰਕੇ ਅਲਾਹੁ ਭੀ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ
ਜਲ ਬਰਸਤਾ ਰਹੈ ਤੇ ਭੀ ਬਲ ਕਰਕੇ ਸਜਣ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਜਿਸ ਤੇ ਹੋਰੀ ਸਾਥ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਚੁਕਾਇ ॥
ਏਕ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਵਰੀਏ ਜੀ ਕੇ ਬੁਝ ਕੇ ਮੇਰਾ ਦੇਖਿਆ ॥ ਪਰਿਤੁ ਪਘ ਕੇ ਮਿਟੀ ਲੱਗੇ ਕੇ ਕੈ ਕਰ ਚਰਣੋਂ ਪਰ
ਸਿਰ ਨੀ ਰਖਿਆ ਤਬੋਂ ਤਿਸ ਕੇ ਪਰਬਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਵਰੀਦਾ ਮੈਂ ਭੋਲਾਵਾ ਪਗੁ ਦਾ ਮਤੁ ਮੈਲੀ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਅਸਮਾਦਿਕ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਗ ਦਾ ਭੁਲਾਵਾ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਗ ਮਤ
ਮੈਲੀ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ॥

ਗਹਿਲਾ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਣਈ ਸਿਰੁ ਭੀ ਮਿਟੀ ਖਾਇ ॥ ੨੬ ॥
ਪਰੰਤੂ ਇਹ (ਰੂਪ) ਜੀਵ (ਗਹਿਲਾ) ਕੰਮਲਾ ਦਾ ਗਵਿਲੇ ਹੁਆ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰ ਮੈਂ ਪੜਨੇ ਸੇ ਸਿਰ ਕੇ
ਭੀ ਮਿਟੀ ਨੇ ਖਾਇ ਲੈਣਾ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਸਭਾ ਸਾਈਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਅਧਿਕ ਆਸੁਕਰ
ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਸੋਕਰ ਬੰਨੁ ਨਿਵਾਤ ਗੁਣੁ ਮਾਖਿਉ ਮਾਝੇ ਦੁਖੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਸੋਕਰ ਅਖਤੁ ਨਿਵਾਤੇ ਮਿਥੀ ਗੁਣ ਜੋ (ਮਾਖਿਉ) ਬੰਨੇ ਹੋਏ ਮਾਝੇ ਦੁਖ ਮਿਥੀਕਰੇ ॥
ਸਭੇ ਵਸਤੁ ਮਿਟੀਆਂ ਰਬ ਨ ਪੁਜਨਿ ਤੁਧੁ ॥ ੨੭ ॥
ਇਹ ਸੁਭਾ ਵਸਤੁਆ ਮਿਟੀਆਂ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਹੈ (ਰਬ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣ ਸਮਾ ਕਰੀ ਪੁਰਖ ਸੁਰਗਿਆ
ਭਾਣ ਲਗੇ ॥ ਨਾਮ ਅਮਿਤ ਰਸ ਸਾਭ ਤੇ ਅਸਿਕ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥
ਫਰੀਦਾ ਹੋਰੀ ਮੇਰੀ ਕਾਨ ਕੀ ਲਾਵਣੁ ਮੇਰੀ ਬੁਖ ॥
ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਤੱਖਨ ਕਾਨ ਕੀ ਮੇਰੀ ਹੋਰੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗਾਵਣੇ ਕੇ (ਲਾਵਣ) ਆਸੁਕਾ
ਮੇਰੀ ਬੁਖ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖਾਧੀ ਚੋਪੜੀ ਘਣੇ ਸੁਹਨਿਗੇ ਦੁਖ ॥ ੨੮ ॥
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੋਪੜੀ ਹੋਈ ਖਾਧੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਸੇ ਭੋਗੇ ॥ ਉਹ ਦੁਖ ਭੀ (ਘਣੇ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਹਾਰੇ ॥ ੨੮ ॥

ਰੁਖੀ ਸੁਖੀ ਖਾਇਕੇ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਪੀਉ ॥
ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਹੇ ਠੰਢੀ (ਰੁਖੀ ਸੁਖੀ) ਰੁਖੀ ਹੋਈ ਖਾਇ ਕਰਕੇ ਸੀਤਲ ਪਾਣੀ ਕੇ ਪੀਓ ਐ ਸੁਖੀ ਰਹੋ ॥
ਫਰੀਦਾ ਦੇਖਿ ਪਰਾਈ ਚੋਪੜੀ ਨਾ ਭਰਸਾਏ ਜੀਉ ॥ ੨੯ ॥
ਪਰਾਈ ਚੋਪੜੀ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਰਸੇ ਗੁਣੀਓ ਕੇ ਸੁਖ ਭੋਗੇ ਕੇ ਦੇਖਕਰ ਅਪਨੇ ਜੀਵ ਕੇ ਭਰਸਾ ਨਹੀਂ ॥ ੨੯ ॥
ਏਕ ਸਾਈ ਲੋਕ ਆਪ ਸਰਵ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਕੇ ਔਰ ਰੋਜਾ ਨਿਵਾਜ ਆਈ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਏਕ ਦਿਨ
ਵਰੀਦ ਜੀ ਸੇ ਨਿਵਾਜ ਕੱਜਾ ਹੋਗਈ ਤਬ ਤਿਸ ਸੰਤ ਕੇ ਤਰਕ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਵਰੀਦ ਜੀ ਆਪਨੇ ਸੁਰੀਓ ਕੇ ਭਾਇ ਹੈ ॥

ਅਸੁ ਨ ਸੁਤੀ ਕੰਤ ਸਿਉ ਅੰਗੁ ਮੁਖੇ ਮੁਖਿ ਜਾਇਆ ॥
ਆਜ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੰਤ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਸੁਤੀ ਹੂੰ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗ-ਵਿ ਆਜ ਮੇਰੇ ਸੇ ਬੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਗਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ
ਮੇਰਾ (ਅੰਗ) ਜਿਹਾ (ਮੁਖ) ਮੁਖਿ ਜਾਇਆ ॥
ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਡੋਹਾਗਲੀ ਤੁਮ ਕਿਉ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥ ੩੦ ॥
ਭਾਵ ਹੈ ॥ ਭਾਈ ਵਿਸਾ (ਡੋਹਾਗਲੀ) ਡੁਫਰ ਕੇ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਪੁਛੋ ਤੁਮਕੋ ਨਿਵਾਜ ਆਈ ਬੰਦਗੀ ਕਰੇ ਧਿਰੀ ਦਿਨ ਰਾਤ
ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੀਤਤੇ ਹੈ ॥ ੩੦ ॥

ਸਾਹੁਰੈ ਵੇਈ ਨਾ ਲਹੈ ਪੋਈਐ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥
ਤਬ ਉਹ ਸੰਤ ਆਗੇ ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ (ਸਾਹੁਰੈ) ਪੁਲਕ ਮੈਂ ਤੁਝ ਕੇ ਵੇਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ (ਪੋਈਐ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਤੇਰਾ
ਥਾਉ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਰੀ ਤੁਏ ਮੈਂ ਲਟਕਤਾ ਹੈ ਕਈ ਬਨ ਮੈਂ ਭਟਕਤਾ ਹੈ ॥
ਪਿਰੁ ਵਾਤੜੀ ਨ ਪੁਕਈ ਪੈਨ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਉ ॥ ੩੧ ॥
ਐ (ਪਿਰੁ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੀ ਜਾਤ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੁਕਤਾ ਹੈ ਐਸੀ ਪੈਨ ਸੁਹਾਗਣਿ ਪੈਨ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਹਾਗਣ ਹੈ ਐ
ਹੈ ਤੁਹਾਗਣ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਹੋਕਾਰ ਨਿਰਵਿਵਰਤੀ ਹੋਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥
ਸਾਹੁਰੈ ਪੋਈਐ ਕੰਤ ਕੀ ਕੰਤੁ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੁ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ (ਅਕੰਮ) ਅਥਾਹ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਕਾ ਪਤੀ ਹੈ (ਸਾਹੁਰੈ ਪੋਈਨੈ) ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸ ਕੰਤ ਕੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜੁ ਭਾਵੈ ਬੇਪਰਵਾਹ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਿਤੁ ਜੋ ਤਿਸ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਸੋ ਐਸੀਆ ਸੰਤ ਜਨ ਸੁਹਾਗਣੀਆਂ ਪੰਨਜ ਹੈਂ ॥ ੩੨ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਫਰੀਦਕੋਟ ਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰਹੇ ਤਹਾ ਕਾ ਏਕ ਮੋਕਲਹਰ ਨਾਮ ਰਾਜਾ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਨੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਤੀ ਧੋਤੀ ਸੰਬਧੀ ਸੁਤੀ ਆਇ ਨਹਿੰਦੁ ॥

ਜਿਸਕੀ ਦੇਹੀ ਨਾਤੀ ਧੋਤੀ ਹੋਈ ਭਾਵ ਉਜਲ ਕਰੀ ਹੋਈ (ਸੰਬਧੀ) ਫਥ ਰਹੀ ਅਰਥਾਤ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ਰਹੀ ਥੀ ਔਰ ਨਿਸਚਿੰਤ ਹੋਕਰ ਮੰਦਰੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਜਾਇਕਰ ਜੋਇ ਰਹੀ ਥੀ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਹੀ ਸੁ ਬੋੜੀ ਹਿੰਛੁ ਦੀ ਗਈ ਕਬੂਰੀ ਚੰਪੂ ॥ ੩੩ ॥

ਸੇ ਹਿੰਗ ਦੀ ਬੋੜੀ ਅਸਬੂਲ ਦੇਹੀ ਈਹਾਂ ਪੜੀ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ (ਕਬੂਰੀ) ਕਸਤੂਰੀ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਵਤ ਲਿੰਘ ਦੇਹੀ ਚਲਾਂ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕੀਏ ਔ ਨਾਤੀ ਧੋਤੀ ਆਇਕਰਮ ਕਰਕੇ (ਸੰਬਧੀ) ਫਥੀ ਔ ਨਿਰਵਿਕਲਪਸਮਾਧੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਭੀ ਕਰੀ ਪਰਿਤੁ ਇਨ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਭੀ (ਹਿੰਛੁ) ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਕੀ (ਬੋੜੀ) ਬਲੀ ਅਰਥਾਤ ਅਵਰੀ ਰਹੀ ਔਰ ਕਸਤੂਰੀ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਵਤ ਭਗਤੀ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋ ਥੀ ਸੇ ਗਈ ਭਾਵ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨ ਹੋਤੀ ਭਈ ॥ ੩੩ ॥

ਜੋਬਨ ਜਾਂਦੇ ਨਾ ਡਰਾਂ ਜੇ ਸਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਸੇ (ਸਹ) ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਜਾਵੈ ਤੋ ਮੈਂ ਇਸ ਜੋਬਨ ਕੇ ਜਾਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਨ ਡਰੋਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਿਤੀ ਜੋਬਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਨੁ ਸੁਕਿ ਗਏ ਕੁਮਲਾਇ ॥ ੩੪ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਜੋਬਨ ਕੁਮਲਾਇ ਕਰ ਨਮਟ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩੪ ॥ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਚਿੰਤ ਖਟੋਲਾ ਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਬਿਰਹਵਿਵਾਵਨ ਲੇਹੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚਿੰਤਾ ਰੂਪੀ ਤੋ ਹਮਾਰਾ (ਖਟੋਲਾ) ਮੰਜਾ ਹੈ ਔ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਵਾਟ ਸੇ ਉਟਿਆ ਰੂਪਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਵਿਛਾਵਣਾ ਔ ਲੇਹ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਏਹੁ ਹਮਾਰਾ ਜੀਵਨਾ ਤੂ ਸਾਹਿਬ ਸਚੇ ਵੇਖੁ ॥ ੩੫ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ਤਤੇ ਹੋ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਾਥ ਦੇਖਣਾ ਕਰ ॥ ੩੫ ॥

ਬਿਰਹਾ ਬਿਰਹਾ ਆਖੀਐ ਬਿਰਹਾ ਤੂ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਭਕੇ ਜੋ ਬਿਰਹਾ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋ ਪ੍ਰੇਮ ਤੂੰ ਸਰਬ ਸਾਧਨੋਂ ਕਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੂੰ ਵੀਰੀਸਪਤੀ ਮੈਂ ਮੁਖ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ ਨ ਉਪਜੈ ਸੇ ਤਨੁ ਜਾਨੁ ਮਸਾਨੁ ॥ ੩੬ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ (ਬਿਰਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਸੇ ਤਨ (ਮਸਾਨੁ) ਮੁਰਦੇ ਵਤ ਵਾ ਸਮਸਾਨ ਭੂਮੀ ਵਤ ਅਸੁਪ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਏ ਵਿਸੁ ਗੰਦਲਾ ਪਰੀਆਂ ਖੰਭੁ ਲਿਵਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਜੇਹਰ ਕੀਆਂ ਗੰਦਲਾ ਹੈ ਉਪਰ ਸੇ ਬਸਤ੍ਰ ਛੁਪਣ ਆਣੀ ਖੰਭ ਕੇ ਸਾਥ (ਲਿਵਾਏ) ਲਪੇਟ ਪਰੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਰਾਹੋਦੇ ਰਹਿਗਏ ਇਕਿ ਰਾਪੀ ਗਏ ਉਜਾਇ ॥ ੩੭ ॥

ਏਕ ਤੋ ਬੀਚਤੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੰਗਣਾ ਕਰਤੇ ਹੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਾਂ ਔਰ ਏਕ ਵਟੀਰਾਗਵਾਨ ਵਿਵਾਹੀਆ ਕੇ ਉਜਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਿਰਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਚਾਰਿ ਗਵਾਇਆ ਪੈਵਿ ਕੈ ਚਾਰਿ ਗਵਾਇਆ ਸੰਮਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਤੇਨੇ ਚਾਰ ਪਹਿਰ ਭਾਵ ਦਿਨ ਕੋ ਤੋ (ਹੋਇ) ਫਿਰ ਕਰਕੇ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੇ ਚਾਰ ਪੈਰੋਂ ਕੋ ਜੋਇ ਕਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥

ਲੇਖਾ ਰਬੁ ਮੰਗੀਸੀਆ ਤੂ ਆਹੋ ਕੇਰੇ ਕੈਮਿ ॥ ੩੮ ॥

ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ (ਰਬੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਜੋ (ਲੇਖਾ) ਹਿਸਾਬ ਪੁਛਣਾ ਕਰੇਗਾ ਅਰ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਤੂੰ ਕੌਨਸੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਆਪਾ ਹੈਂ ਵਾ ਤੂੰ ਕੇਹੜੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਆਪਾ ਥਾ ਅਰ ਕਿਆ ਕੀਆ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੈ ਕਿ ਸੁਭ ਕਰਮ ਤੇਨੇ

ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਦਰਿ ਦਰਵਾਜ਼ੈ ਜਾਇਕੈ ਕਿਉ ਡਿਠੋ ਘੜੀਆਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਮਨ ਪਾਤਿਸ਼ਹੋਂ ਕੋ ਦਰਵਾਜ਼ਿਕੋ (ਦਰਿ) ਆਦਰ ਜਾਇਕਰ ਤੈਨੋਂ (ਕਿਉ) ਕਿਆ ਘੜੀਆਲੁ ਭੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਨਿਦੋਸਾਂ ਮਾਰੀਐ ਹਮ ਦੋਸਾਂ ਢਾ ਕਿਆ ਹਾਲੁ ॥

ਦੇਖ ਇਹ ਘੜੀਆਲੁ ਬਿਨਾ ਦੋਸ ਤੇ ਮਾਰੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਹਮ ਦੋਸੋਂ ਵਾਲਿਓਂ ਕਾ ਕਿਆ ਹਾਲ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਯੇਹੁ ਤੁਰਾ ਹਾਲ ਹੀ ਹੋਇਗਾ ਤਾਤੇ ਦੋਸੋਂ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ॥ ੩੯ ॥

ਘੜੀਏ ਘੜੀਏ ਮਾਰੀਐ ਪਹਰੀ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥

ਏਕ ਏਕ ਘੜੀ ਪੀਛੇ ਇਸ ਘੜੀਆਲੁ ਕੋ ਮਾਰੀਤਾ ਹੈ ਯੇਹ ਪੈਹਰ ਪੀਛੇ ਜਬ ਗਜਲ ਬਾਜ਼ੀ ਹੈ ਤਬ ਅਧਿਕ ਸਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸੋਹੇੜਾ ਘੜੀਆਲੁ ਜਿਉ ਡੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥ ੪੦ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਜਨ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸੋ (ਹੋੜਾ) ਸਰੀਰ ਘੜੀਆਲੁ ਕੋ ਸਦਰਸ ਸਜਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪੂ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੋ ਦੁਖੋਂ ਸਾਥ ਬਿਤਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥

ਬੁਢਾ ਹੋਆ ਸੇਖ ਫਰੀਦੁ ਕੰਬਣਿ ਲਗੀ ਦੇਹੁ ॥

ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਦੇਹੀ ਕਾਪਟੇ ਲਗੀ ਹੈ ॥

ਜੇ ਸਉ ਵਰ੍ਹਿਆ ਜੀਵਣਾ ਭੀ ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਖੇਹੁ ॥ ੪੧ ॥

ਜੇਕਰ ਸੈਂਕੜੇ ਬਰਸ ਭੀ ਜੀਵਣਾ ਹੋਵੇ ਵੇਰ ਭੀ ਇਸ ਸਰੀਰਨੇ ਖੇਹ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ੪੧ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸਰਦੀ ਮੈਂ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪਾਲਾ ਲਗਨੇ ਕਰਕੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਏਕ ਮਾਛਣ ਕੇ ਭਨ ਮੈਂ ਗਰਮਾਈ ਜਾਨ ਕਰ ਜੋਇ ਰਹੇ ਜਬ ਸਵੇਰੇਮਾਛਣ ਨੇ ਦੇਖਾ ਤਬ ਕੋਪ ਕਰ ਦੁਰਬਰਨ ਬੋਲਤੀ ਭਈ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ॥

ਫਰੀਦਾ ਬਾਰਿ ਪਰਾਇਐ ਬੈਸਣਾ ਸਾਂਈ ਮੁਝੈ ਨ ਦੇਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸਾਈ ਬਿਗਾਨੇ ਬਾਰ ਮੈਂ ਬੈਸਣਾ ਮੁਝਕੋ ਕਬੀ ਨ ਦੇਹੁ ॥

ਜੇ ਡੂ ਏਵੈ ਰਖਸੀ ਜੀਉ ਸਰੀਰਹੁ ਲੇਹਿ ॥ ੪੨ ॥

ਔਰ ਜੇ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਮੁਝਕੋ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਖਣਾ ਹੈ ਤਬ ਸਰੀਰ ਤੋ (ਜੀਉ) ਸਿੰਦ ਕੋ ਨਿਕਾਲ ਲੇਹੁ ਭਾਵ ਯੇਹ ਇਸ ਪਰਧਾਨੀਤਾ ਕੇ ਦੁਖ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਣਾ ਭਲਾ ਹੈ ਢਾ ਹੋ ਸਾਈ ਮੁਝਕੋ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਪਰਾਇ ਬਾਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਨ ਦੇਹੁ ਔਰ ਜੇਕਰ ਡੂ ਮੁਝ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਹੀ ਰਖਣਾ ਹੈ ਤਬ ਸੁਖਮ ਸਰੀਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਬੀਚ ਸੇ ਜੀਵ ਭਾਵ ਲੈ ਲੇਹੁ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਕਰ ਵਿਚਰੂੰ ॥ ੪੨ ॥ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਸਮਾਪੀ ਇਸਥਿਤ ਬੈ ਸੁਕੀ ਲਕੜੀ ਸਮ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਰਹੇ ਥੇ ਤਿਨਕੋ ਏਕ ਲੁਹਾਰ ਨੇ ਪੁਨੀ ਬੁਧਾਵੀ ਮਾਰੀ ਕਿ ਇਸਕੋ ਕਾਰ ਕੋ ਕੋਇਲੇ ਕਰੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੰਧਿ ਕੁਹਾੜਾ ਸਿਰਿ ਘੜਾ ਵਲਿਕੈ ਸਰੁ ਲੋਹਾਰੁ ॥

ਹੇ ਲੁਹਾਰ ਤੇਰੇ ਕੰਧ ਪਰ ਕੁਹਾੜਾ ਹੈ ਅਰ ਸਿਰ ਪਰ ਪਾਠੀ ਕਾ ਭਰਾ ਹੁਆ ਘੜਾ ਹੈ ਅਰ ਵਣ ਦੇ ਸਿਰ ਪਰ ਦੁਬਸਣ ਹੋਕਰ ਖੜਾ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਹਉ ਲੋੜੀ ਸਹੁ ਆਪਣਾ ਡੂ ਲੋੜਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥ ੪੩ ॥

ਡੂ ਮੇਰੇ ਕੋਇਲੇ ਕੀਤੇ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਚਾਹਤਾ ਡੂ ਤਬ ਦਹੁ ਬਰਮਿਦਾ ਹੋਕਰ ਚਰਨੀਂ ਪੜਾ ਢਾ ਕਾਲ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਜਮਦੂਤ ਰੂਪੀ ਲੁਹਾਰ ਤੇਰੇ (ਕੰਧ) ਮੇਥੇ ਪਰ ਤੋ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕੁਹਾੜਾ ਹੈ ਔ ਸਿਰ ਪਰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਘੜਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਨਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਡੂ ਖੜਾ ਹੈ ਰਹਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੋ ਅਪਣਾ ਸਹੁ ਸ਼ਾਮੀ (ਲੋੜੀ) ਚਾਹਤਾ ਡੂ ਔਰ ਡੂ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅੰਗਿਆਰ ਢਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਕਰਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥ ੪੩ ॥

ਫਰੀਦਾ ਇਕਨਾ ਆਟਾ ਅਗਲਾ ਇਕਨਾ ਨਾਹੀ ਲੋਹੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਕਨਾਂ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਆਟਾ (ਅਗਲਾ) ਬਹੁਤਾ ਹੈ ਔਰ ਇਕਨਾਂ ਕੋ ਪਾਸ ਲੁਣ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਹਬਿੰਬਨ ਹੈਂ ਢਾ ਇਕਨਾਂ ਪਾਸ ਨੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਆਟਾ ਅਗਲਾ ਹੈ ਇਕਨਾਂ ਪਾਸ ਲੁਣ ਸਮ ਬੋਝੇ ਗੁਣ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਅਗੈ ਰਾਇ ਸਿਵਾਪਸਨਿ ਚੋਟਾਂ ਖਾਸੀ ਕਉਣੁ ॥ ੪੪ ॥

ਜੋ ਅਗੈ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਗਏ ਹੋਏ ਸਿਆਣੇ ਜਾਣਕੇ ਜੋ ਕੋਟ ਚੋਟਾਂ ਕੋ ਖਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਪਦਾਰਥ ਸੰਗ੍ਰਹ ਵਾਲੇ ਅਵਗੁਣੀ ਪੁਰਬ ਹੀ ਜਮ ਕੀ ਚੋਟਾਂ ਖਾਵੇਂਗੇ ॥ ੪੪ ॥ ਪੁਨਾ ਫਰੀਦਕੋਟ ਮੈਂ ਤਿਸੀਰਾਜਾ ਮੋਕਲ ਹਰ ਕੋ ਮ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਪੀਛੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਸਿ ਦਾਮੇ ਰਤੁ ਸਿਰਿ ਭੇਰੀ ਸਲੋ ਰਠ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਪਾਸ (ਦਾਮੇ) ਨਗਾਰੇ ਐਂ ਭੇਰੀ ਆਈ ਬਾਜੇ ਬਜਤੇ ਥੇ ਐਰ ਸਿਰ ਪਰ ਫਤਰ ਫੁਲਤਾ ਥਾ ਤਿਨਕੇ ਅਗਰ
ਭਾਥ ਮੈਂ (ਰਠ) ਭਟ ਲੋਕ ਜਸ ਕੇ (ਸਭੋ) ਫੰਦ ਉਦਾਰਨ ਕਰਤੇ ਥੇ ॥

ਜਾਇ ਸੁਤੇ ਜੀਰਾਣ ਮਹਿ ਭੀਏ ਅਭੀਮਾ ਗਭ ॥ ੪੫ ॥

ਜੋ ਐਸੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲੇ ਭੀ (ਜੀਰਾਣ) ਸਮਾਨ ਭੂਮਕਾ ਮੈਂ ਜਾਇ ਸੁਤੇ ਹੈਂ (ਅਭੀਮਾ) ਯਤੀਥੋਂ ਕੀ ਨਿਆਈਂ
ਕਥਰੋਂ ਮੈਂ ਗਭੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾਝੀਆ ਉਸਾਰੇ ਦੇ ਭੀ ਗਏ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਖ ਏਕ ਚਤੇ ਕੋਠੇ ਐਂ (ਮੰਡਪ) ਹਵੇਲੀਆਂ ਆਈ ਸਭ ਆਸਪਾਨ ਪੁਨਾ (ਮਾਝੀਆਂ)
ਉਥੀਆ ਅਟਾਰੀਆਂ ਕੇ ਉਸਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਭੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਚਲੇ ਹਏ ਹੈਂ ॥

ਕੂੜਾ ਸਉਦਾ ਕਰਿ ਗਏ ਗੋਰੀ ਆਇ ਪਏ ॥ ੪੬ ॥

ਸੋ ਜਨ ਸੁਤੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਭੂਨਾ ਹੀ ਸੋਦਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਚਲੇ ਹਏ ਐਰ ਸਰੀਰ ਤਿਨ ਕੇ ਕਥਰੋਂ ਮੈਂ
ਆਇ ਪਏ ਹੈਂ ॥ ੪੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਖਿੰਬਾਝਿ ਮੇਖਾ ਅਗਲੀਆ ਜਿੰਦੁ ਨ ਕਾਈ ਮੇਖ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਤਖ ਖਿੰਬਾ ਨੂੰ ਧਾਗੋਂ ਰੂਪੀ ਮੇਖਾ (ਅਗਲੀਆਂ) ਬਹੁਤੀਆਂ ਲਾਗ ਰਹੀਆਂ ਏ ਐਰ ਜਿੰਦ
ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੇਖ ਨਹੀਂ ਹੈ* ॥

ਫਾਰੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਚਲੇ ਮਸਾਇਕ ਸੇਖ ॥ ੪੭ ॥

ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਵਾਲੀ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ (ਮਸਾਇਕ) ਮਿਹਨਤੀ ਐਰ (ਸੇਖ) ਤਿਆਗੀ ਭਾਪ ਉਤਮ ਨੀਚ ਸਭ
ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਦੁਹੁ ਫੀਫੀ ਬਲੀਦਿਆ ਮਲਕੁ ਬਹਿਠਾ ਆਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੋਨੋਂ ਨੇੜੋਂ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕੋਂ ਕੇ (ਬਲੀਦਿਆ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਇਤਾ ਹੀ ਜਮ ਰੂਪੀ (ਮਲਕੁ) ਮਾਲਕ

*ਯਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਅਗਲੀ ਹੀ ਨਾਗੀਓਂ ਰੂਪ ਬਹੁਤੀਆ ਮੇਖਾਂ ਲਗ ਰਹੀਆਂ ਏ ॥

ਦਾ ਫਰਿਸਤਾ ਆ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥

ਗੜ੍ਹ ਲੀਤਾ ਘਟ ਲੁਟਿਆ ਦੀਵੜੇ ਗਇਆ ਬੁਝਾਇ ॥ ੪੮ ॥

ਤਤੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਗੜ੍ਹ ਦਯਾਇ ਲੀਆ ਐ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਟ ਲੁਟ ਲੀਆ ਹੈ ਐਂ ਨੇੜੋਂ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕੁ ਬੁਝਾਇ
ਗਇਆ ਭਾਵ ਨੇੜੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਤੇ ਜੋ ਰਹਿਤ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਵੇਖੁ ਕਪਾਹੈ ਜਿ ਬੀਆ ਜਿ ਸਿਰਿ ਬੀਆ ਡਿਲਾਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹ ਭਾਈ ਜੋ ਕਪਾਹ ਕੇ ਸਾਥ ਹਾਲ ਹੁਆ ਜੋ ਦੇਖ ਵੇਲਟ ਮੈਂ ਵੇਲਣੇ ਆਈ ਕਸਰ ਪਾਵਤੀ
ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੋ ਤਿਲੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਜੋ ਘਾਣੀ ਮੈਂ ਪੀਯੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਮਾਏ ਅਰੁ ਕਾਗਦੈ ਤੂੰਨਿ ਕੋਇਲਿਆਹ ॥

ਐਰ ਜੋ ਕਮਾਦ ਕੇ ਸਾਥ ਐਂ ਕਾਗਜ ਕੇ ਸਾਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਧੋਬੀ ਕੀ (ਤੂੰਨੀ) ਮੱਲੀ ਐਰ ਕੋਇਲਿਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਹੁਆ
ਹੈ ਮਲੀ ਕੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਤਪਾਵੀਤਾ ਹੈ ਐਰ ਕੋਇਲਿਓਂ ਕੇ ਫੁਸਰੀ ਵੇਚ ਦੇਚ ਜਲਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਮੰਦੇ ਅਮਲ ਕਰੇਦਿਆ ਏਹ ਸਜਾਇ ਛਿਨਾਹ ॥ ੪੯ ॥

ਤਾਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖ ਬੇਟੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆਂ ਸਜਾਈਂ ਮਿਲਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੪੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕੰਨਿ ਮੁਸਲਾ ਸੁਭੁ ਗਲਿ ਫਿਲਿ ਕਾਤੀ ਗੁਝੁ ਫਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਨੇ ਰਿਖਲਾਏ ਹੋਤ ਕੰਧੇ ਪਰ ਤੋਂ ਨਿਵਾਜ ਪੜਨੇ ਢਾਲਾ ਮੁਸਲਾ ਰਖਿਆ ਹੋਇਆ
ਹੈ ਐਂ ਗਲ ਕੇ ਬੀਚ (ਸੁਭੁ) ਪਫਰੀ ਪੈਰਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਐਂ ਫਿਲ ਮੈਂ ਟੀਰਦਾ ਰੂਪੀ (ਕਾਤੀ) ਛੁਰੀ ਹੈ ਪੁਨਾ
ਬਾਹਰ ਗੁਝ ਕੇ ਸਮਾਨ ਮੁਖ ਕੇ ਸਿਰੀਆ ਬਾਝੋਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਹਰਿ ਦਿਸੈ ਚਾਨਣਾ ਦਿਲਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਤਿ ॥ ੫੦ ॥

ਬਾਹਰ ਤੋ ਤੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਚਾਨਣਵਾਨ ਦਿਸਣ ਆਵਤਾ ਹੈ ਪੈਂ ਦਿਲ ਮੈਂ ਅੰਧਿਵਿਆ ਰੂਪ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਤ ਹੈ ਭਾਵ
ਯੇਹ ਬਾਹਰ ਭੇਖ ਦਿਖਲਾਏ ਹੈਂ ਐਂ ਅੰਤਰ ਮੰਦਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਦਿਰਤੀ ਹੈ ॥ ੫੦ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਤੀ ਰਤੁ ਨ ਨਿਕਲੈ ਜੋ ਟਹੁ ਟੀਫੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੈਰਾਗਵਾਨੋਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਢੀਚ ਦੇਵੇ ਤੋ ਭੀ ਤਿਨ ਕੇ ਸਰੀਰ ਜੋ ਰਤੀ

ਮਾਝ ਭੀ (ਰਤੁ) ਰਕਤ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤੀ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤਨ ਰਤੇ ਰਬ ਸਿਉ ਤਿਨ ਤਨਿ ਰਤੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੫੧ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਤਨ ਮੈਂ ਰਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੰਕਾ ਨਿਵਰਤ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਸਭੋ ਰਤੁ ਹੈ ਰਤੁ ਬਿਨੁ ਤੰਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਇਹ ਸਰੀਰ ਤੋ ਸਭੀ ਰਕਤ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਸਹ ਰਤੇ ਆਪਣੇ ਤਿਤੁ ਤਨਿ ਲੋਭੁ ਰਤੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਤਾਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖ ਅਪਨੇ (ਸਹ) ਸ੍ਰਾਮੀ ਮੈ ਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੁਖਮ ਸਰੀਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਬੀਚ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਰਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭੈ ਪਾਇਐ ਤਨੁ ਖੀਨੁ ਹੋਇ ਲੋਭੁ ਰਤੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭੈ ਪੜਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਤਖ ਸਰੀਰ ਖੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਵਿਚੋਂ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਰਕਤ ਜਾਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਬੈਸੰਤਰਿ ਧਾਤੁ ਸੁਪੁ ਹੋਇ ਤਿਉ ਹਰਿ ਕਾ ਭਉ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਬੈਸੰਤਰਿ) ਅਗਨੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਆਦੀ ਧਾਤਾ ਸੁਪ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕਾ ਭੈ ਖੋਲੀ ਮਤ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕੇ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸੋਹਣੇ ਜਿ ਰਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ੫੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਲਗਾਇ ਕਰ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋਭੀ ਜਨ ਸੋਭਾਵਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੫੨ ॥

ਫਰੀਦਾ ਸੋਈ ਸਰਵਰੁ ਫੂਢਿ ਲਹੁ ਜਿਥਹੁ ਲਭੀ ਵਬੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਸੋਈ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਸਰੋਵਰ ਖੋਜ ਲਏ ਜਿਸ ਸਤਸੰਗ ਤੇ ਆਤਮ ਰਤਨ ਰੂਪ ਵਸਤੂ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਛਪੜਿ ਫੂਢੈ ਕਿਆ ਹੋਵੈ ਚਿਕੜਿ ਫੂਢੈ ਹਥੁ ॥ ੫੩ ॥

ਆਨ ਦੇਵ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਛਪੜੋਂ ਕੇ ਖੋਜਣੇ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕੇਵਲ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਹੀ ਫੂਝਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਤਮ ਰੂਪ ਰਤਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੫੩ ॥

ਫਰੀਦਾ ਨੰਢੀ ਕੰਤੁ ਨ ਰਾਵਿਓ ਵਡੀ ਬੀ ਮੁਈਆਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ (ਨੰਢੀ) ਭਾਵ ਨੀਵੀਂ ਅਰਥਾਤ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸੰਯੁਗਤ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਰਾਵਿਆ ਹੈ ਸੋ (ਵਡੀ) ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਯੁਕਤ ਹੋਇਕਰ ਸਹੀ ਹੈ ॥

ਧਨ ਕੂਕੇਂਦੀ ਗੋਰ ਮੇ ਤੇ ਸਹ ਨਾ ਮਿਲੀਆਸੁ ॥ ੫੪ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੋਰ ਮੈਂ ਪੜੀ ਹੋਈ ਕਿਆਮਤ ਤਕ (ਕੂਕੇਂਦੀ) ਪੁਕਾਰਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੋ (ਸਹ) ਸ੍ਰਾਮੀ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੂੰ ਤਾਤੇ ਅਥ ਕੈਸੇ ਮਿਲੋਂ ॥ ੫੪ ॥

ਫਰੀਦਾ ਸਿਰੁ ਪਲਿਆ ਦਾੜੀ ਪਲੀ ਮੁਛਾਂ ਭੀ ਪਲੀਆਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਿਰ ਕੇ ਕੋਸ ਭੀ (ਪਲੇ) ਸ੍ਰੋਤ ਹੋਗਏ ਔਰ ਦਾਹੜੀ ਭੀ ਸ੍ਰੋਤ ਹੋਗਈ ਔਰ ਮੁਛਾ ਭੀ ਸ੍ਰੋਤ ਹੀ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਿਹ ਬ੍ਰਿਖ ਅਵਸਥਾ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥

ਰੇ ਮਨ ਗਹਿਲੇ ਝਾਵਲੇ ਮਾਣਹਿ ਕਿਆ ਰਲੀਆਂ ॥ ੫੫ ॥

ਰੇ ਮਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ (ਗਹਿਲੇ) ਗਾਵਲ ਹੋਕਰ (ਝਾਵਲੇ) ਕਮਲੇ ਹੁਏ ਹੁਏ ਅਜੇ ਭੀ ਵਿਸਿਆਈ ਕੀਆ (ਰਲੀਆਂ) ਖੁਸ਼ੀਆ ਕੋ ਕਿਆ (ਮਾਣਹਿ) ਭੋਗਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸਮਾ ਨਿਕਟ ਆਗਿਆ ਤਾਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ॥ ੫੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕੋਣੇ ਪੁਕਲੁ ਕੇਤੜਾ ਪਿਰ ਨੀਦੜੀ ਨਿਵਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਕੋਣੇ ਪਰ (ਪੁਕਲੁ) ਦੋੜਨਾ ਕਿਤਨਾਕ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਕਿਤਨਾਕ ਰਿਹ ਹੋਇਗਾ ਤਾਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਤੁਝ ਕੋ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਭਾਵ ਜਾਗ ॥

ਜੋ ਇਹ ਲਧੇ ਗਾਣਵੇ ਗਏ ਵਿਲਾੜਿ ਵਿਲਾੜਿ ॥ ੫੬ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਦਿਨ ਪੁਰਸੋ ਕੇ ਗਿਣਤੀ ਕੇ ਮਿਲੇ ਥੇ ਸੋ ਤਿਨੋ ਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਵਿਲਾਜਿ) ਬਤੀਤ ਕਰਕੇ
ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੫੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾਝੀਆ ਏਤੁ ਨ ਲਾਏ ਚਿਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੋਠੇ ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਆਟਾਰੀ ਆਈ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਣਾ ਨ ਕਰ ॥

ਮਿਟੀ ਪਈ ਅਭੋਲਵੀ ਕੋਇ ਨ ਹੋਸੀ ਮਿਤੁ ॥ ੫੭ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਕਬਰ ਕੇ ਬੀਰ ਤੇਰੇ ਪਰ ਅਭੋਲਵੀ ਮਿਟੀ ਪਈ ਹੋਵੇਗੀ ਤਬ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਕਰ
ਸਹਾਯਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ॥ ੫੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮੰਡਪ ਮਾਲੁ ਨ ਲਾਇ ਮਰਗ ਸਤਾਣੀ ਚਿਤਿ ਧਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ (ਮੰਡਪ) ਮਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਆਲ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਨਾ ਲਗਾਵਣਾ ਕਰ ਔਰ (ਮਰਗ)
ਮੌਤ ਜੋ (ਸਤਾਣੀ) ਸਹਿਤ ਬਲ ਕੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਬਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰ ਭਾਵ ਤਿਸ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰ ਵਾ ਮੰਦ੍ਰਾਂ ਪਰ ਮਾਲ ਨਾ
ਲਾਇ ਮੌਤ ਬਲ ਵਾਲੀ ਯਾਦ ਕਰ ॥

ਸਾਈ ਜਾਇ ਸਮਾਲਿ ਜਿਥੈ ਹੀ ਤਉ ਵੰਢਾ ॥ ੫੮ ॥

ਜੇਈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਅਸਥਾਨਕੋਸਮਾਲ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਬੀਰ ਤੈਨੇਜਾਣਾ ਹੈ ਭਾਵਕੁ ਪ੍ਰਲੋਕਕੋਸੁਖਵਾਸਤੇ ਸੁਭਕਰਮਕਰ ॥੫੮॥

ਫਰੀਦਾ ਜਿਨ੍ਹੀ ਕੰਮੀ ਨਾਹਿ ਗੁਣ ਤੇ ਕੰਮਝੇ ਵਿਸਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੁਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕੋਈ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਗੁਣ ਕਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਤਿਨ ਕਾਮੋਂ ਕੇ ਵਿਸਾਰ ॥

ਮਤੁ ਸਰਮਿੰਦਾ ਬੀਵਹੀ ਸਾਂਈ ਦੇ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੫੯ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਮਤ ਕੁਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਸਾਂਈ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਸਰਮਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ਤਤੋ ਭਜਨ ਕਰ ॥ ੫੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ ਦਿਲ ਦੀ ਲਾਹਿ ਭਰਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰ ਔਰ ਚਿਤ ਕੀ ਭ੍ਰਮਣਾ ਲਾਹਿ ਦੇਹ
ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹ ॥

ਦਰਵੇਸਾਂ ਨੋ ਲੋਲੀਐ ਰੁਖਾਂ ਦੀ ਜੀਰਾਇ ॥ ੬੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇਦਰਵੇਸਾ ਹੂੰ (ਰੁਖ) ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਜੈਸੀ (ਜੀਰਾਇ) ਸ਼ਰਾਰਣਾ ਧਾਰਨੀ ਚਾਹੀਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਫ੍ਰਿਛੋਂ
ਕੋ ਈਰ ਆਈ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਓਹ ਤਿਸਕੋ ਫੂਲ ਫਲ ਲਕੜੀ ਆਈ ਦੇਂਦੇ ਹੈ ॥ ੬੦ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਾਲੇ ਮੈਭੇ ਕਪੜੇ ਕਾਲਾ ਮੈਭਾ ਵੇਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਭੀ ਕਾਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨੀਲੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਵੇਸੁ) ਭਾਵ ਸਰੀਰਕਾਰੰਗਭੀਕਾਲਾਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੁਨਹੀ ਭਰਿਆ ਮੈ ਫਿਰਾ ਲੋਕੁ ਕਹੈ ਦਰਵੇਸੁ ॥ ੬੧ ॥

ਮੈਂ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕਾ ਭਰਾ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਹੂੰ ਆਠ (ਲੋਕ) ਮੁਖ ਕੋ (ਦਰਵੇਸੁ) ਫਕੀਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੁਖ ਮੈਂ
ਫਕੀਰੀ ਕਾ ਗੁਣ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੬੧ ॥

ਤਤੀ ਤੋਇ ਨ ਪਲਵੈ ਜੇ ਜਲਿ ਟੁਥੀ ਦੇਇ ॥

ਜੈਸੇ ਜੇਹੜੀ ਖੇਤੀ (ਤੋਇ) ਧਾਨੀ ਕੇ ਸੰਚਣੇ ਸੇ (ਤਤੀ) ਜਲ ਜਾਵੈ ਤਿਸਕੋ ਪੁਨਾ ਕੇਕਰ ਜਲ ਮੈਂ ਟੁਥੀ ਦੇਕਰ ਡੋਬ
ਭੀ ਦੇਵੇ ਤੋ ਭੀ ਓਹ ਖੇਤੀ ਫੇਰ ਨਹੀਂ (ਪਲਵੈ) ਵੈਲਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੋ ਬੇਦ ਸਮਝੇ ਕੋ ਪੜ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਗਿਆਨੀ ਹੋ ਗਏ ਹੈ
ਜੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸੰਚਣੇ ਸੇ ਭੀ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੋ ਡੋਹਗਾਇ ਰਬ ਦੀ ਸੂਰੇਵੀ ਸੂਰੇਇ ॥ ੬੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ (ਰਬ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਡੋਹਗਾਇ) ਛੁਟਕ ਹੋਈ ਹੋਈ ਹੈ ਓਹ
ਦਾਰੇਦਾਰ ਭੂਰਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ੬੨ ॥

ਜਾਂ ਕੁਆਰੀ ਤਾ ਚਾਉ ਵੀਵਾਹੀ ਤਾ ਮਾਮਲੇ ॥

ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੁਆਰੀ ਭਾਵ ਜੀਵਤੀ ਬੀ ਤਬ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਤਸਾਹੋ ਮੈਂ ਰਹਿਤੀ ਬੀ ਔਰ ਜਬ
ਦੋਹ ਜਮ ਕੇ ਸਾਥ ਵਿਵਾਹੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਵਿਯੋਗ ਹੋਣੇ ਸੇ ਇਸ ਕੋ (ਮਾਮਲੇ) ਕਜੀਏ ਪੜ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਏਹੋ ਪਛੋਤਾਉ ਵਤਿ ਕੁਆਰੀ ਨ ਬੀਐ ॥ ੬੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਇਸਕੋ ਇਹੀ ਪਸਰਾਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਪੁਨਾ ਕੁਆਰੀ ਹੋਵਾਂ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਫੇਰ ਕੁਆਰੀ
ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪੁਨਾ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕੋ ਚਾਹਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਗਾਜਾ ਰੂਪੀ ਕੁਆਰੀ-
ਪਣੇ ਮੈਂ ਤੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਬਾ ਔਰ ਜਬ ਵਿਵਾਹੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤਬ ਉਨੋ ਨੋ

ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪ ਮਾਮਲੇ ਪਾ ਲੀਏ ਤਬ ਇਹੀ ਪਸਚਾਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਫੇਰ ਵੇਰਾਗ ਰੂਪ ਕੁਆਰਪਣਾ ਹੋਵੇ ਪੁਨਾ ਜੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਜਗਾਸਾ ਰੂਪੀ ਕੁਆਰਪਣਾ ਥਾ ਤਬ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਇਸ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਥਾ ਔਰ ਜਬ ਵਿਵਾਹੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਾਬ ਅਭੇਦ ਹੋਈ ਤਬ (ਮਾ) ਮਾਯਾ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਮਿਥਿਆ ਜਾਣ ਕਰ (ਮਲੇ) ਭਾਵ ਦੂਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਬ ਪਸਚਾਤਾਪ ਘੋਰ ਕੁਆਰਪਣਾ ਏਹ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਜੇ ਰਹਿਣ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੬੩ ॥

ਕਲਰ ਕੇਰੀ ਛਪੜੀ ਆਇ ਉਲਥੇ ਹਿੰਝ ॥

ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਕਲਰ ਕੀ ਛਪੜੀ ਜੋ ਅਨੇਕ ਦੁਖੋਂ ਰੂਪੀ ਖਾਰਡਾ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਬੀਚ ਸੰਤ ਰੂਪੀ (ਹਿੰਝ) ਹੀਸ ਆਇ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ॥

ਚਿੰਜ ਬੋੜਨਿ ਨ ਪੀਵਹਿ ਉਭਲ ਸੈਦੀ ਭੰਝ ॥ ੬੪ ॥

ਜੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਚੁੰਜੋਂ ਕੇ ਭੋਭਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਦੁਆਰੇ ਵਿਵਹਾਰ ਮਾਤ੍ਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪੀਵਤੇ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਭੋਗ ਰੂਪੀ ਕਰਕੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਛਪੜੀ ਸੇ ਉਭਟੇ ਕੀ ਅਰਥਾਤ ਮਰਨੇ ਕੀ (ਭੰਝ) ਚਾਹ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਮਰਨਾ ਸਤ੍ਵ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਵਿਸ਼ਿਆਹੁੰਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੬੪ ॥

ਹੰਸ ਉਭਰਿ ਕੋਧੈ ਪਇਆ ਲੋਕੁ ਵਿਭਾਰਨਿ ਜਾਇ ॥

ਜੇਸੇ ਹੰਸ ਉਭ ਕਰਕੇ ਜਗਾਂ ਕੋਧਾ ਅੰਨ ਮੋਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਗ੍ਰਿਥਾ ਤਬ ਲੋਕ ਤਿਸ ਕੇ ਉਭਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਕੋਧਰਾ ਨਾ ਖਾਵੈ ॥

ਗਹਿਲਾ ਲੋਕੁ ਨ ਜਾਣਦਾ ਹੰਸੁ ਨ ਕੋਧਾ ਖਾਇ ॥ ੬੫ ॥

ਪਰੰਤੂ ਓਹ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਸਮਝਾਯਾ ਜੋ (ਗਹਿਲਾ) ਕਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਇਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੰਸ ਕੋਧਰੇ ਕੋ ਖਾਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਇਸ੍ਤ੍ਰਾਤ ਤੇਸੇ ਸੰਤ ਕਿਸੀ ਕ੍ਰਮਸਤੀ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਕਦਾਚਿਤ ਚਲਾ ਜਾਵੈ ਤਬ ਜੇ ਉਨੋਂ ਪਰ ਕਿਸੇ ਭੋਗ ਕੀ ਤਰਕ ਕਰੇ ਜੋ ਕਮਲੇ ਲੋਕ ਮਨਮੁਖ ਐਸੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਇਹ ਸੰਤ ਵਿਸੇ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਕਬੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬੫ ॥

ਰਲਿ ਰਲਿ ਗਈਆਂ ਪੰਖੀਆ ਜਿਨੀ ਵਸਾਏ ਤਲ ॥

ਜਿਨਾ ਪਿਥੁ ਆਦੀ ਰਾਜਿਓਂ ਨੇ ਪਿਥਵੀ ਉਪਰ (ਤਲ) ਗਾਉਂ ਵਸਾਏ ਥੇ ਭਾਵ ਮੁਢਾਦਾ ਥਾਪੀ ਬੀ ਜੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਜੇ ਪੰਛੀਆਂ ਕੀ ਭਾਵੋਂ ਵਤ ਰਾਜਿਓਂ ਕੀਆਂ ਪੰਛਤੀਆ ਚੰਚਲ ਹੋਕਰ ਚਲੀਆ ਗਈਆ ਹੈਂ ॥

ਵਰੀਦਾ ਸਰੁ ਭਰਿਆ ਭੀ ਚਲਸੀ ਥਕੇ ਕਵਲ ਇਕਲ ॥

ਸ੍ਰੀ ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਲ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਰੋਵਰ ਭਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਭੀ ਸੰਪੂਰਨ ਚਲਸੀ ਭਾਵ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਤੇ ਇਸ ਮੈਂ ਜੇ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਕਮਲ ਸਮ ਨਿਰਲੇਪ ਹੋਕਰ (ਇਕਲ) ਇਕੱਤ ਮੋਕੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ-ਰੂਪਤਾ ਕਰਕੇ (ਥਕੇ) ਇਸਥਿਤ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੬੬ ॥

ਵਰੀਦਾ ਇਟ ਸਿਰਾਣੇ ਭੁਇ ਸਵਣੁ ਕੀੜਾ ਲਾੜਿ ਮਾਸਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਕਰ ਕਬਰ ਕੇ ਬੀਚ ਸਿਰਾਣੇ ਮੈਂ ਇਟ ਰਾਖ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈਂ ਸੋਣਾ ਗੂਆ ਹੈ ਔਰ ਤਬ ਕੀੜੀਓਂ ਕਾ ਸਮਝਾਇ ਮਾਸ ਮੈਂ ਲੜਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕੀੜਾ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਲੜਿਆ ਹੈ ਤਬ ਐਸਾ ਸੋਣਾ ਕਬਰ ਮੈਂ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਕੇਤਕਿਆ ਜੁਗ ਵਾਪਰੇ ਇਕਤੁ ਪਇਆ ਪਾਸਿ ॥ ੬੭ ॥

ਤਬ ਕਈ ਜੁਗ ਇਕੋ ਪਾਸੇ ਪਇਆਂ ਕੋ ਬੀਭਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਉਨ (ਵਾਪਰੇ) ਵਿਵਾਰਿਓਂ ਕੇ ਮਾਸ ਕੋ ਕੀੜੇ ਕਾਟ ਕਾਟ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬੭ ॥ ਯੋਗ ਦੋ ਸਲੋਕ ਭੀ ਵਰੀਦ ਭੇਟ ਮੈਂ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅਥ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਭੰਨੀ ਘੜੀ ਸਵੈਨਵੀ ਟੁਟੀ ਨਾਗਰ ਲਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਏਹੀ ਰੂਪੀ ਘੜੀ ਜੋ (ਸਵੈਨਵੀ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਬੀ ਜੋ ਤਜ ਜਾਏਗੀ ਅਰਥਾਤ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਏਗੀ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਰੂਪ (ਨਾਗਰ) ਸ੍ਰੇਸਟ (ਲਲੁ) ਟੁਟ ਜਾਏਗੀ ॥

ਅਜਰਾਈਲੁ ਵਰੇਸਤਾ ਕੇ ਘਰਿ ਨਾਠੀ ਅਜੁ ॥ ੬੮ ॥

ਅਜਰਾਈਲ ਵਰੇਸਤਾ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕਾ ਦੂਤ ਅਜ ਕਿਸੀ ਕੇ ਘਰ ਕਾ (ਨਾਠੀ) ਪਰਾਹੁਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸੋਕਲਹਰ ਰਾਜਾ ਕਾ ਪਰਾਹੁਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੬੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਭੰਨੀ ਘੜੀ ਸਵੈਨਵੀ ਟੁਟੀ ਨਾਗਰ ਲਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹੀ ਰੂਪੀ ਘੜੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਜੋ ਭੰਜਗਈ ਔਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਰੂਪੀ ਨਾਗਰ ਲੱਜ ਟੁਟਗਈਗੀ ॥ ਜੋ ਸਜਣ ਭੁਇ ਭਾਰੁ ਥੇ ਜੋ ਕਿਉ ਆਵਹਿ ਅਜੁ ॥ ੬੯ ॥

ਜੋ ਰਾਜਾ ਰੂਪੀ ਸਜਣ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪੁ ਥੇ ਸੋ ਆਜ ਇਸ ਦੇਹ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਆ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਅਥ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਬੇਨਿਵਾਜਾ ਕੁਤਿਆ ਏਹੁ ਨ ਭਲੀ ਰੀਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਬੇ ਨਿਵਾਜੀ ਕੁਕਰ ਪੁਰਸ ਤੁਝ ਕੋ ਬੰਦਗੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੋਲਾ ਇਹ ਭਲੀ ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਬਹੀ ਚਲਿ ਨ ਆਇਆ ਪੰਜੇ ਵਖਤ ਮਸੀਤਿ ॥ ੭੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਵਾਜ ਕੇ ਪਾਂਥੋਂ ਵਕਤ ਮੈਂ ਤੂੰ ਕਬੀ ਮਸੀਤ ਮੈਂ ਚਲ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਹੈਂ ॥ ੭੦ ॥

ਉਨੁ ਫਰੀਦਾ ਉਜੁ ਸਾਜਿ ਸੁਬਹੁ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਉਨ ਕਰਕੇ ਉਜੁ ਕਰ ਔਰ ਸੁਬਹ ਕੀ ਨਿਵਾਜ ਪੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੀ ਗੁਜਾਰ ॥

ਜੇ ਸਿਰੁ ਸਾਈ ਨਾ ਨਿਵੈ ਸੋ ਸਿਰੁ ਕਪਿ ਉਤਾਰਿ ॥ ੭੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਹੜਾ ਸਿਰ (ਸਾਈ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਨਿਵਤਾ ਸੋ ਸਿਰ ਕਾਟ ਕੇ ਧੜ ਸੇ ਉਤਾਰ ਦੇਹ ॥ ੭੧ ॥

ਜੇ ਸਿਰੁ ਸਾਈ ਨਾ ਨਿਵੈ ਸੋ ਸਿਰੁ ਕੀਜੈ ਕਾਇ ॥

ਜੇਹੜਾ ਸਿਰ ਸਾਈ ਕੋ ਨਹੀਂ ਨਿਵਤਾ ਅਰਥਾਤ ਮਥਾ ਨਹੀਂ ਟੇਕਦਾ ਸੋ ਸਿਰ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ॥

ਕੁੰਨੇ ਹੇਠਿ ਜਲਾਈਐ ਬਾਲਣ ਸੰਦੈ ਥਾਇ ॥ ੭੨ ॥

ਜੇ ਸਿਰ ਢੀਪੇ ਕੇ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਢੇਗ ਜੇ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੁੰਨੇ ਹੇਠ ਬਾਲਣ ਕੀ ਜਗਹ ਜਲਾਇ ਦੇਈਏ ॥ ੭੨ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਿਥੈ ਤੈਭੇ ਮਾਪਿਆ ਜਿਨ੍ਹੀ ਤੂ ਜਲਿਓਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਤੁਝ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਥਾਜੇ ਅਥ ਕਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਤੈ ਪਾਸਹੁ ਓਇ ਲਾਇ ਗਏ ਤੂੰ ਅਜੈ ਨ ਪਤੀਲੋਹਿ ॥ ੭੩ ॥

ਉਹੁ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤੂੰ ਅਜੇ ਭੀ ਪਤੀਲਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੁਝ ਕੋ ਅਖੀ ਮਰਨੇ ਕੀ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ ॥ ੭੩ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮਨੁ ਮੈਦਾਨੁ ਕਰਿ ਦੇਏ ਟਿਥੇ ਲਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਅਗਿਆਨ ਐ ਹੀਕਾਰ ਰੂਪੀ ਦੇਏ ਟਿਥਿਓਂ ਵਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਮਨ ਕੋ ਮਦਾਨ ਵਤ ਸਾਫ ਕਰ ਭਾਵ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇਕੇ ਸੁਖ ਕਰ ॥

ਅਰੀ ਮੂਲਿ ਨ ਆਵਸੀ ਦੋਜਕ ਸੰਦੀ ਭਾਹਿ ॥ ੭੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਰੀਤੀ ਕੋ ਕਰਨੇ ਸੋ ਆਗੇ ਦੋਜਕ ਕੀ ਅਗਨੀ ਮੂਲ ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਆਵੇਗੀ ਭਾਵ ਨਰਕੋਂ ਕੋ ਦੁਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੭੪ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਖਾਲਕੁ ਖਲਕ ਮਹਿ ਖਲਕ ਵਸੈ ਰਥ ਮਾਹਿ ॥

ਫਰੀਦ ਵਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ (ਖਲਕ) ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੈਂ ਵਸ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਖਲਕਤ ਤਿਸ ਖਾਲਕ ਮੈਂ ਵਸ ਰਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਰੂਪ ਓਹੀ ਹੈ ਰਹਾ ਹੈ ਯਥਾ—ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਰਵਿਆ ਰੂਪ ਰੇਗੁ ॥

ਮੰਦਾ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ੭੫ ॥

ਜਥੇ ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਮੰਦਾ ਕਿਸ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ੭੫ ॥ ਵਈਰਾਗ ਸੁਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਿ ਦਿਹਿ ਨਾਲਾ ਕਪਿਆ ਜੇ ਗਲੁ ਕਪਹਿ ਬੁਖ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕੋ ਘੀਰ ਦਾਈ ਨੇ ਨਾਛੁਆ ਕਰਿਆ ਥਾ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜੇਕਰ (ਬੁਖ) ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ ਗਲ ਕੋ ਹੀ ਕਾਟ ਦੇਤੀ ॥

ਪਵਨਿ ਨ ਇਤੀ ਮਾਮਲੇ ਸਹਾਂ ਨ ਇਤੀ ਦੁਖ ॥ ੭੬ ॥

ਤੋ ਇਤਨੇ ਦੁਖ ਰੂਪ (ਮਾਮਲੇ) ਕਸੀਏ ਨਾ ਪੜਤੇ ਔਰ ਨਾ ਏਤੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਸਹਾਰਤਾ ॥ ੭੬ ॥

ਚਬਦਾ ਚਲਣਾ ਰਤੀਨ ਸ ਸੁਣੀਅਰ ਬਹਿ ਗਏ ॥

ਚਾਬਣ ਵਾਲੇ ਜੋ ਦੰਦ ਕੋ ਔਰ ਚਲਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਚਰਨ ਕੋ ਔਰ ਰਤਨ ਰੂਪ ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਕੋ ਪੁਨਾ (ਸੁਣੀਅਰ) ਬੰਨ ਔ

ਹੋਰ ਸੰਪੂਰਨ ਇੰਦ੍ਰ ਆਪੋ ਆਪਨੇ ਕਾਮ ਜੋ (ਬਹਿਗਏ) ਚਲੇ ਗਏ ਅਰਥਾਤ ਰਹਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੋਂ ॥

ਹੋੜੇ ਮੁਤੀ ਧਾਰ ਸੇ ਜਾਨੀ ਚਲਿ ਗਏ ॥ ੭੭ ॥

ਸ਼ਬ ਉਹ (ਜਾਨੀ) ਮਿਤ੍ਰ ਜੋ ਆਇ ਕੇ ਸਾਥ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੋ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋਂ ਤਬ (ਹੋੜੇ) ਸਰੀਰ ਨੇ ਰੋਟੇ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਧਾਰਿ (ਮੁਤੀ) ਛਡੀ ਅਰਥਾਤ ਇਤੀ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੋ ਚਿ ਬ੍ਰਿਖ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਅੰਗ ਸਿਥਲ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੋਂ ॥ ੭੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਬੁਰੇ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਿ ਗੁਸਾ ਮੰਨਿ ਨ ਹਵਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਬੁਰੇ ਕਾ ਭੀ ਭਲਾ ਕਰ ਮਨ ਦੇ ਬੀਰ ਗੁਸਾ ਨਾ (ਹਵਾਇ) ਰਖ ॥

ਏਹੀ ਰੋਗੁ ਨ ਲਗਾਈ ਪਲੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਇ ॥ ੭੮ ॥

ਸੁਖਮ ਏਹੀ ਕੇ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ਯੋਰ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਆਦੀ ਸਭ ਵਲ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੈ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੭੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਪੰਖ ਪਰਾਹੁਣੀ ਦੁਨੀ ਸੁਹਾਵਾ ਬਾਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਰੂਪੀ ਜੋ ਬਾਗ ਸੁਹਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪ ਪੰਛੀਓਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਪਰਾਹੁਣਾਰੀ ਵਤ ਹੈ ਭਾਵ ਬੋਝਾ ਕਾਲ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਨਉਥਾਤਿ ਵਜੀ ਸੁਬਹ ਸਿਉ ਚਲਣ ਕਾ ਕਰਿ ਸਾਜੁ ॥ ੭੯ ॥

ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ (ਸੁਬਹ) ਜਨਮ ਤੇ ਲੋਕਰ ਬੇਦ ਰੂਪ ਵਾ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਨੌਬਤ ਬਜ ਰਹੀ ਹੈ ਇਹੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੋ ਜੀਵ ਚਲਨੇ ਕਾ ਸਾਜ ਤਜਾਰ ਕਰ ਭਾਵ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰ ॥ ੭੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਾਤਿ ਕਬੂਰੀ ਵੰਡੀਐ ਸੁਤਿਆ ਮਿਲੈ ਨ ਭਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤੀ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ (ਕਬੂਰੀ) ਕਸਤੂਰੀ ਬਾਂਦੀਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਸੁਤਿਆ ਹੋਇਆ ਕੇ ਤਿਸ ਭਗਤੀ ਕਾ (ਭਾਉ) ਭਾਗ ਅਰਥਾਤ ਹਿਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਾਂ ਨੈਨ ਨੀਵਾਵਲੇ ਤਿਨ੍ਹਾ ਮਿਲਣੁ ਕੁਆਉ ॥ ੮੦ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਨਿੰਦਾਵਲੇ ਹੁਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਮਿਲਣਾ (ਕੁਆਉ) ਕਿਥੋਂ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮੦ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮੈ ਜਾਨਿਆ ਦੁਖੁ ਮੁਖ ਰੂ ਦੁਖੁ ਸਥਾਇਐ ਜਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਜਾਣਿਆ ਥਾ ਕਿ ਦੁਖ ਮੁਖਕੋ ਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਹੀ ਦੁਖ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥

ਉਚੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਘਰਿ ਘਰਿ ਏਹਾ ਅਗਿ ॥ ੮੧ ॥

ਜਬ ਸਰੀਰ ਤੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਕਰ ਵਧੀਰਾਗ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਬ ਘਰ ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਇਹ ਦੁਖੋਂ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਪਰਤੀਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੮੧ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਭੂਮਿ ਰੰਗਾਵਲੀ ਮੰਝਿ ਵਿਸੁਲਾ ਬਾਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਭੂਮੀ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਜੋ (ਰੰਗਾਵਲੀ) ਅਨੰਦ ਵਾਲੀ ਥੀ ਇਸਕੇ (ਮੰਝ) ਬੀਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੁਲਾ ਕਾ ਬਾਗ ਹਰਾ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਕੀਤਿਓਂ ਕੇ ਬਿਰਛ ਆਨ ਉਦੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਜਨ ਪੀਰ ਨਿਵਾਜਿਆ ਤਿਨ੍ਹਾ ਅੰਗ ਨ ਲਾਗੁ ॥ ੮੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਪੀਰੋਂ ਨੇ (ਨਿਵਾਜਿਆ) ਵਡਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਤਿਨ ਸੁਲੋਂ ਕੀ ਅੰਗ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸੋ ਵਿਚਾਰੋਂ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮੨ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਉਮਰ ਸੁਹਾਵਣੀ ਸੰਗਿ ਸੁਵੰਨਤੀ ਦੇਹੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਉਮਰ ਸੁਹਾਵਣੀ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਇਹ ਦੇਹ ਸਵਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਵਿਰਲੇ ਕੋਈ ਪਾਈਅਨਿ ਜਿਨ੍ਹਾ ਪਿਆਰੇ ਨੇਹੁ ॥ ੮੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਯੋਜੀ ਮਾਨਸ ਦੇਹੀ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਐਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮੩ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਪਾਕਪਟਣ ਨਗਰ ਕੀ ਤਰਫ ਦਰੀਆਉ ਕਾ ਵਾਹਾ ਆਇ ਲਗਾ ਤਬ ਲੋਕ ਅਪਣੀ ਰਖਾ ਕੇ ਨਮਿਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਤਹਾਂ ਲੇਗੇ ਦਰੀਆਉ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੀਪੀ ਵਹਣ ਨ ਛਾਹਿ ਤਉ ਭੀ ਲੇਖਾ ਦੇਵਣਾ ॥

ਹੇ ਵਹਿਦ ਅਰਥਾਤ ਦਰੀਆਉ (ਕੰਧ) ਕਿਨਾਰੇ ਕੇ ਆਪਣੀ ਢਾਹ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮੁਲਮ ਨ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਲੋਕ ਬੀਖ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਬੀ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਹੋਇਗਾ ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਦਰੀਆਉ ਅਧਿਕ ਢਾਹੁਟ ਲਗਾ ਤਵ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਹੁਕਮ ਅਨੂਲੀ ਜਾਨਕਰ ਅਰ ਪਸਰਾਤਪ ਕਰ ਪੁਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਧਰਿ ਰਬ ਰਜਾਇ ਵਹਣੁ ਤਿਵਾਉ ਗੰਊ ਕਰੇ ॥ ੮੪ ॥

ਹੇ ਵਹਿਦ ਅਰਥਾਤ ਹੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਜਿਸ ਤਰਫ ਰਬ ਕੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਗਵਨ ਕਿਆ ਚਲਨਾ ਕਰ ਵਾ ਹੇ ਜੀਵ ਵਹਿਦ ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਮ੍ਰਿਧਾਣਾ ਰੂਪੀ ਜੋ (ਕੰਧੀ) ਕਿਨਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਵਹਿਨਾ ਭਾਵ ਯੋਹ ਵੇਦ ਮ੍ਰਿਧਾਣਾ ਮੈਂ ਜੋ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ਤੋ ਤੈਨੇ ਭੀ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਤਰਫ ਕੇ ਚਲਾਵੇਣੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਦਿਤੀ ਹੈ, ਹੇ (ਵਹਿਦ) ਜੀਵ ਤੂੰ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਚਲ ਭਾਵ ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੮੪ ॥

ਫਰੀਦਾ ਭੁਖਾ ਸੋਤੀ ਦਿਹੁ ਗਇਆ ਸੂਲਾਂ ਸੋਤੀ ਰਾਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਿਨ ਭੀ ਦੁਖੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਗਿਆ ਔਰ (ਸੂਲਾ) ਭਾਵ ਦੁਖੋਂ ਸਾਥ ਹੀ ਰਾਤ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ॥

ਖੜਾ ਪੁਕਾਰੇ ਪਾਤਲੀ ਬੋਝਾ ਕਪਰ ਵਾਤਿ ॥ ੮੫ ॥

ਭਾਤੇ (ਪਾਤਲੀ) ਗਿਆਨ ਪਤਣ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਖੜਾ ਹੋਕੇ ਪੁਕਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਹੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬੋਝਾ ਕਾਮਾਦੀ ਕਪਰੋਂ ਕੇ (ਵਾਤ) ਮੁਖ ਮੈਂ ਪੜਾ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਤੋ ਬਰ ॥ ੮੫ ॥

ਲੰਮੀ ਲੰਮੀ ਨਦੀ ਵਹੈ ਕੰਧੀ ਕੋਰੈ ਹੇਤਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਲੰਮੀ ਲੰਮੀ ਨਦੀ ਵਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ (ਕੰਧੀ) ਕਨਾਰੇ ਕੇ ਗਿਰਾਵਟੇ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥

ਬੋਝੇ ਨੋ ਕਪਰੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੇ ਪਾਤਲ ਰਹੈ ਸਚੇਤ ॥ ੮੬ ॥

ਜਿਸ ਸਿਖ ਕੀ ਰਖਨਾ ਕਰਨੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ (ਪਾਤਲ) ਮਲਾਹ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬੋਝੇ ਕੇ ਕਾਮਾਦੀ ਕਪਰ ਕਿਆ ਕਰੇਗੇ ਭਾਵ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਚਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਗਲੀਂ ਸੁ ਸਜਣ ਵੀਹੁ ਇਕੁ ਛੁੰਦੇਦੀ ਨ ਲਹਾਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਗਲਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤੋ ਸਜਣ ਭੀ ਮੈਂ ਮਿਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਨ ਧਾਰਨਾ ਵਾਲਿਓ ਕੇ ਮੈਂ ਖੋਜਤੀ ਹੂੰ ਸੋ ਏਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਪੁਖਾਂ ਜਿਉ ਮਾਂਲੀਹ ਕਾਰਣਿ ਤਿੰਨ੍ਹਾ ਮਾਪਿਰੀ ॥ ੮੭ ॥

ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਮਲੀਹ ਕੀ ਤਰਾ ਪੁਖਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਯੋਹ ਚਿੰਤਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਰਹਿਤੀ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਾਵਟੇ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਜਣ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੇ ਖੋਜਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੂੰ ॥ ੮੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਇਹੁ ਤਨੁ ਭਉਕਣਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਦੁਖੀਐ ਕਉਣੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਤਨ ਭਉਕਣੇ ਵਾਲਾ ਕੁਝਕਰ ਵਤ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਕੋਣ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇ ॥

ਕੰਨੀ ਬੁਜੇ ਦੇ ਰਹਾਂ ਕਿਤੀ ਵਰੈ ਪਉਣੁ ॥ ੮੮ ॥

ਭਾਤੇ ਇਸਕੇ ਸਬਦ ਸੁਣਨੇ ਤੇ ਕੰਨੋਂ ਮੈਂ ਭੁੱਜੇ ਦੇ ਰਖੀਏ ਫੇਰ ਭਾਵੈ ਕਿਤਨੀ ਪਵਨ ਵਗੇ। ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਰੀਰ ਬਸਤ੍ਰਾਦੀ ਪੈਰਨੇ ਕਉ ਭਉਂਕਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਭਾਤੇ ਇਸ ਕੇ ਅੰਨ ਬਸਤ੍ਰ ਨਿਰਬਾਹ ਮਾਝ੍ਹ ਦੇ ਵਈਏ ਔਰ ਵਿਸੇਸ ਚਾਹੀ ਝਬ ਇਸਕੇ ਪੀਨੇ ਦੇ ਛੁਝੀਏ ਭਾਵੈਂ ਇਹ ਕਿਤਨੀ ਹੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਵਗਾਵੈ ਭਾਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਦੁਖੀ ਨਾ ਰਹੀਏ ॥ ੮੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਬ ਖਸੂਰੀ ਪਕੀਆਂ ਮਾਖਿਆ ਨਈ ਵਹਿਨਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਬ ਕੀਆ ਖਸੂਰਾ ਪਕੀਆ ਹੋਇਆ ਹੈਂ ਔ (ਮਾਖਿਆ) ਸੋਹਤ ਕੀਆਂ ਨਈਆ ਵਗਤੀਆਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਖਸੂਰਾ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਫਲੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਬੀਖ ਵ ਨਿਕਟ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਰੂਪੀ ਸਹਿਤ ਸਮ ਮਧੁਰ ਨਈਆ ਚਲਤੀ ਹੈਂ ਏਧਰ ਏਹ ਹਾਲ ਹੈ ॥

ਜੇ ਜੇ ਵੈਵੈਂ ਡੀਹੜਾ ਸੋ ਉਮਰ ਹਬ ਪਵੈਨਿ ॥ ੮੯ ॥

ਜੇ ਜੇ (ਡੀਹੜਾ) ਦਿਨ (ਵੈਵੈਂ) ਬੀਤਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤਾ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਆਧੂ ਕੇ ਹਾਥ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੋਹ ਦਿਨ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਮਰ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੮੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਤਨੁ ਸੁਕਾ ਪਿੰਜਰੁ ਬੀਆ ਤਲੀਆ ਖੁੰਡਿਹਿ ਕਾਗ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਤਪ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਤਨ ਸੁਕ ਕਰ ਪਿੰਜਰ ਸਮ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਮੁਰਦੇ ਵਤ ਪੈਰੋਂ

ਕੀਆ ਤਲੀਆਂ ਕੋ ਕਾਗ ਠੂੰਗੇ ਹੈਂ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਰੂਪੀ ਤਲੀਓਂ ਕੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਕਾਗੋਂ ਸਮ ਠੂੰਗੇ ਮਾਰ ਕਰ ਬੈਂਚਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਜੈ ਸੁ ਰਬੁ ਨ ਬਾਹੁੜਿਓ ਦੇਖੁ ਬੰਦੇ ਕੇ ਭਾਗੁ ॥ ੯੦ ॥

ਤਾਤੇ ਐਸਾ ਤਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਈ ਮੁਝ ਕੋ ਅਜੇ ਤਕ ਰਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਇਸਤੇ ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਐਸੇ ਮੈਂ ਬੰਦੇ ਕੇ ਮੰਦਭਾਗ ਹੈਂ ॥ ੯੦ ॥ ਤਪ ਕਰ ਖੁਹੇ ਮੈਂ ਲਦਕਤੇ ਹੁਏ ਕਾਗ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਗਾ ਕਰੀਗ ਵਛੋਲਿਆ ਸਚਾਲਾ ਖਾਇਆ ਮਾਸੁ ॥

ਹੇ ਕਾਗ ਤੁਅਨੇ ਮੇਰੇ ਕਰੀਗ ਕੋ ਝੂਝ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਭਾਲ ਭਾਲ ਕੇ ਮੇਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਸ ਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਏ ਦੁਇ ਨੈਨਾ ਮਤਿ ਛੁਹੁਇ ਪਿਰ ਦੇਖਨ ਕੀ ਆਸ ॥ ੯੧ ॥

ਪਰਤੂ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਤੁਮ ਮਤ ਛੋਹਣਾ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਝ ਕੋ ਇਨ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸਾਥ ਸਰਗੁਨ ਸਰੂਪ ਪਤੀ ਕੋ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਆਸਾ ਹੈ ਵਾਹੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕਾਗ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਰੋਗੋਂਕੇ ਝੂਝਟੇ ਵਾਲੇ ਤੈਨੇ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਮੇਰਾ ਮਾਸ ਸਭ ਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੯੧ ॥ ਮਨ ਐ ਰੂਪੀ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਤੁਮ ਸਪਰਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਝ ਕੋ ਇਨ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸਾਥ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਪਤੀ ਕੋ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਆਸ ਹੈ ॥ ੯੧ ॥

ਕਾਗਾ ਚੁੰਡਿ ਨ ਪਿੰਜਰਾ ਬਸੈ ਤ ਉਝਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਹੇ ਕਾਗਾ ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਪਿੰਜਰੇ ਕੋ ਝੂਝਣਾ ਨਾ ਕਰ ਬਸਿਆ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਇਥੋਂ ਉਝ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਹ ॥

ਜਿਤੁ ਪਿੰਜਰੈ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਵਸੈ ਮਾਸੁ ਨ ਭਿਝੁ ਖਾਹਿ ॥ ੯੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਪਿੰਜਰੇ ਮੈਂ ਮੇਰਾ (ਸਹੁ) ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਿੰਜਰੇ ਜੋ ਮਾਸ ਨਾ ਖਾਹੁ ॥ ੯੨ ॥

ਫਰੀਦਾ ਗੋਰ ਨਿਮਾਣੀ ਸਭੁ ਕਰੇ ਨਿਘਰਿਆ ਘਰਿ ਆਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਗੋਰ) ਕਬਰ (ਨਿਮਾਣੀ) ਠੀਵੀਂ ਹੈ ਜੋ ਜਿੰਦ ਹੂੰ (ਸਭੁ) ਸੱਦਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਹੇ ਨਿਘਰਿਆ ਮੈਂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਘਰ ਹਾ ਏਥੇ ਆਉ ॥

ਸਰਪਰ ਮੈਥੈ ਆਵਣਾ ਮਰਲਹੁ ਨਾ ਭਰਿਆਹੁ ॥ ੯੩ ॥

(ਸਰਪਰ) ਓੜਕ ਭੁੰ ਤੇਰਾ ਆਵਣਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮਰਨੇ ਕਾ ਝਰ ਰਿਏ ਮੈਂ ਨਾ ਲਿਆਉ ॥ ੯੩ ॥

ਏਨੀ ਲੋਇਣੀ ਦੇਖਦਿਆ ਕੇਤੀ ਚਲਿ ਗਈ ॥

ਇਨੋਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਿਆਂ ਹੀ ਕਿਤਨੀ ਸੁਸ਼ਣੀ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਲੋਕਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਮੈ ਆਪਣੀ ਪਈ ॥ ੯੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਮੁਝਕੋ ਆਪਣੀ ਹੀ ਚਿੰਤਾ ਆਣ ਪੜੀ ਹੈ ॥ ੯੪ ॥ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਅਕਾਸ ਬਾਨੀ ਭਈ ਸੋਈ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੁ ਸਵਾਰਹਿ ਮੈ ਮਿਲਹਿ ਮੈ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਸਵਾਰੈ ਤਬ ਤੂੰ ਮੁਝਕੋ ਮਿਲੇ ਔਰ ਜਬ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਮਿਲਿਆ ਤਬਤੇਰੇ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੇ ਤੂ ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਰਹਹਿ ਸਭੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਹੋਇ ॥ ੯੫ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਫਰੀਦ ਜੇ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹੋਗਾ ਤਬ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੯੫ ॥ ਸਰੀਰ ਕੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਰਤਾ ਮੈਂ ਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਉਦਾਹਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੰਧੀ ਉਤੈ ਰੁਖੜਾ ਕਿਚਰਕੁ ਬੰਨੈ ਧੀਰ ॥

ਜੋ ਦਰੀਆਉਂਕੋ (ਕੰਧੀ) ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ (ਰੁਖੜਾ) ਖਿਰਫ ਹੈ ਉਹ ਕਿਤਨਾਤੁ ਚਿਤ ਧੀਰਜ ਬਾਂਧੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਬਾਂਧੇਗਾ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਦੈ ਭਾਂਝੈ ਰਖੀਐ ਕਿਚਰੁ ਤਾਂਈ ਨੀਰੁ ॥ ੯੬ ॥

ਪੁਨਾ ਕਦੇ ਭਾਂਝੇ ਮੈਂ ਕਿਤਨਾਕ ਚਿਰ ਜਲ ਰਖੀਏਗਾ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜੈਸੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਬ੍ਰਿਛ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔ ਜੈਸੇ ਕਦੇ ਭਾਂਝੇ ਮੈਂ ਜਲ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕਾ ਮੇਸਾਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਹ ਜੀਵਨਾ ਮੇਸਾਰ ਮੈਂ ਖਿਨਭੰਗਰ ਹੈ ॥ ੯੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮਹਲ ਨਿਸਖਲ ਰਹਿ ਗਏ ਵਾਸਾ ਆਇਆ ਤਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਮ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਸੇ (ਮਹਲ) ਮੰਦਰ ਤੋ (ਨਿਸਖਲ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਖਾਲੀ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕਾ ਵਾਸਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੋ (ਤਲਿ) ਠੀਕੇ ਆਨਾ ਭਾਵ ਕਬਰ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੋਰਾਂ ਸੇ ਨਿਮਾਣੀਆ ਬਹਸਨਿ ਰੂਹਾਂ ਮਾਲਿ ॥

ਰੂਹਾਂ ਜੋ ਨਿਮਾਣੀਆਂ ਹੈਂ ਜੋ ਗੋਰ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੋ ਮਲ ਅਰਥਾਤ ਰੋਕ ਬੈਠੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਆਖੀਂ ਸੋਖਾਂ ਬੰਦਗੀ ਚਲਣੁ ਅਜੁ ਕਿ ਕਲਿ ॥ ੯੭ ॥

ਤਾਤੇ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੈ ਭਾਈ ਬੰਦਗੀ ਕਾ ਆਖਣਾ ਕਰ ਭਾਵ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜ ਵਾ ਕਲ ਕੋ ਤੋਰਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਚਲਾ ਜਾਣਾ ਹੋਇਗਾ ॥ ੯੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮਉਤੈ ਦਾ ਬੰਨਾ ਦੇਵੈ ਦਿਸੈ ਜਿਉ ਦਰੀਆਵੈ ਢਾਹਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਉਤ ਕਾ ਬੰਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਦਰੀਆਉ ਕੋ ਢਾਹਿ ਲਗੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤੈਸੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਰਨਾ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ ਨੌਕਾ ਪਰ ਬੈਠਿਆ ਕੋ ਨੌਕਾ ਚਲਤੀ ਮਾਲੂਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਖਬਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ ਕਿਨਾਰੇ ਲਗ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜੀਵ ਕੋ ਦੇਹ ਪ੍ਰਣੇਮਤੀ ਮਲੂਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਤਬੀ ਮਲੂਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸਮਾ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਗੈ ਦੋਜਕ ਤਪਿਆ ਸੁਣੀਐ ਹੁਲ ਪਵੈ ਕਾਹਾਹਾ ॥

ਆਗੇ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ (ਦੋਜਕ) ਨਰਕ ਅਗਨੀ ਕਰ ਤਪਿਆ ਸੁਣੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਪਾਪੀ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਹੁਲ) ਪੀੜਾ ਸੇ (ਕਾਹਾਹਾ) ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੜ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਇਕਨਾ ਨੋ ਸਭ ਸੋਝੀ ਆਈ ਇਕ ਫਿਰਦੇ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥

ਇਕਨਾ ਸਤਿਸੰਗੀ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਜੋਝੀ ਆਇ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਬੇਸਮਝ ਹੋਕਰ ਵੇ ਪਰਵਾਹਿ ਹੋਇ ਕਰ ਫਿਰਦੇ ਹੈਂ ॥

ਅਮਲ ਜਿ ਕੀਤਿਆ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ ਸੇ ਦਰਗਹ ਓਗਾਹਾ ॥ ੯੮ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਬੀਚ ਜੋ ਜੋ (ਅਮਲ) ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੈ ਸੋ ਕਰਮ ਹੀ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਗਵਾਹ ਹੋਵੇਗੇ ॥ ੯੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਦਰੀਆਵੈ ਕੰਨੈ ਬਗਲਾ ਬੰਨਾ ਕੇਲ ਕਰੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਲੜੀਆਉ ਕੋ (ਕੰਨੈ) ਪਾਸ ਬੰਨ ਕਰਕੇ ਬਗਲਾ (ਕੇਲ) ਬਿਲਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕੇਲ ਕਰਦੇ ਹੋਝ ਨੋ ਅਚਿੰਤਿ ਬਾਜ ਪਏ ॥

ਤਿਸ (ਹੋਝ) ਬਗਲੇ ਨੂੰ ਕੇਲ ਕਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆ (ਅਚਿੰਤਿ) ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਬਾਜ ਆਨ ਪਏ । ਦਾਸਦਾਤ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਅਨੇਕ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤਿਆ ਕੋ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਅਪਿਕਰ ਮਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਬਾਜ ਪਏ ਤਿਸੁ ਰਬ ਦੇ ਕੇਲਾਂ ਵਿਸਰੀਆਂ ॥

ਤਿਸ ਜਮ ਰੂਪੀ ਬਾਜ ਕੋ ਪੜਨੇ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਬਗਲੇ ਕੋ (ਕੇਲਾ) ਭੋਗ ਬਿਲਾਸੋ ਕੋ ਕਰਨੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸਰ ਗਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਮਾਨ ਚਿਤਿ ਨ ਚੇਤੇਸਨਿ ਸੋ ਗਾਲੀ ਰਬ ਕੀਆਂ ॥ ੯੯ ॥

ਜੋ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਨ ਔ ਚਿਤ ਮੈਂ (ਚੇਤੇ) ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਬੀਆ ਸੋ ਗਾਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਰੀਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਰਨਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋਈ ਅਵਸ ਹੁਆ ॥ ੯੯ ॥

ਸਾਢੇ ਤ੍ਰੈ ਮਣ ਦੇਹਰੀ ਚਲੈ ਪਾਣੀ ਅੰਨਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਇਹ ਦੇਹੀ ਕੀ (ਮਣ) ਮਿਣਤੀ ਆਪੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਸਾਢੇ ਤੀਨ ਹਾਥ ਕੀ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਪਾਣੀ ਅਰ ਅੰਨ ਕਰਕੇ ਚਲਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਕਾ ਨਿਰਬਾਹ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਇਓ ਬੰਦਾ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ ਵਡਿ ਆਸੂਣੀ ਬੰਨਿ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬੰਦਾ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੈ ਔ ਪੁਨਾ ਅਨੇਕ (ਆਸੂਣੀ) ਆਸਾ ਕਰਕੇ ਬਧਾ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਲਕਲ ਮਉਤ ਜਾਂ ਆਵਸੀ ਸਭ ਦਰਵਾਜੇ ਭੰਨਿ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਬ (ਮਲਕਲ) ਮਰਦਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਮੌਤ ਆਵੇਗੀ ਤਬ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਦਰਵਾਜ਼ਿਓ ਕੋ ਭੰਨ ਦੇਵੇਗੀ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਸਿਥਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ਭਾਵ ਕੋਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਤਿਨਾ ਪਿਆਰਿਆ ਭਾਈਆਂ ਅਗੈ ਦਿਤਾ ਬੰਨਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਲਿਆ ਥਾ ਔ ਜਿਨੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਥਾ ਤਿਨੋਂ ਪਿਆਰੇ ਭਾਈਓਂ ਨੇ ਬੰਨ ਕਰਕੇ ਮੰਜੀ ਪਰ ਵਾ ਸਿਫ਼ੀ ਪਰ ਪਾਕਰ ਆਵਸੀਓਂ ਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਦੇ ਦਿਤਾ ਹੈ ਔ ਆਗੇ ਤੋਰ ਲੀਆ ਹੈ ਆਪ ਪੀਏ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵੇਖਹੁ ਬੰਦਾ ਚਲਿਆ ਚਹੁ ਜਾਣਿਆ ਦੇ ਕੰਨਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਦੇਖਹੁ ਤਿਸ ਥੰਦੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸਰੀਰ ਦੇਹ ਜੋ ਰਾਹ ਆਦਮੀਓਂ ਕੇ (ਕੰਨ੍ਹ) ਮੋਚਿਓਂ ਉਪਰ ਚਲਿਆ ਜਾਤਾਹੈ॥

ਫਰੀਦਾ ਅਮਲ ਜਿ ਕੀਤੇ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ ਦਰਗਹ ਆਏ ਕੰਮਿ ॥ ੧੦੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਅਮਲ) ਕਰਮ ਸੁਭ ਵਾ ਅਸੁਭ ਜੀਵ ਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਮੈਂ ਕਰੇ ਥੇ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸੋਈ ਕੰਮ ਆਵਤੇ ਭਏ ਭਾਵ ਤਾਤੇ ਹੇ ਜੀਵ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ॥ ੧੦੦ ॥

ਫਰੀਦਾ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਪੰਖੀਆ ਜੰਗਲਿ ਜਿਨਾ ਵਾਸੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ 'ਕਾ'ਵਾਸਾ ਜੰਗਲੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਬਨੋਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨ ਪੰਛੀਓਂ ਪਰ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਕਰੁ ਚੁਗਨਿ ਬਲਿ ਵਸਨਿ ਰਬ ਨ ਛੋਡਨਿ ਪਾਸੁ ॥ ੧੦੧ ॥
ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਬਨੋਂ ਕੇ (ਬਲਿ) ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ (ਕਕਰੁ) ਰੋਜ਼ ਆਦਿਕ ਭਾਵ ਬੰਦ ਮੂਲ (ਚੁਗਨਿ) ਛਕਤੇ ਹੈਂ ਐ ਰਬ ਕਾ ਪਾਸਾ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤਪ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਸਦਾ ਸਿਮ੍ਹਨ ਕਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦੧ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰੁਤਿ ਵਿਰੀ ਵਣੁ ਕੰਬਿਆ ਪਤ ਝੜੇ ਝੜਿ ਪਾਹਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰੁਤ ਵਿਰੀ ਔਰ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਤਬ ਸਰੀਰ ਵਣ ਕਾਂਪਣੇ ਲਗਾ ਔਰ ਈਦ ਰੂਪੀ ਪਤ ਝੜ ਗਏ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਝੜ ਪੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋਇ ਗਏ ਭਾਵ ਸਰਬ ਅੰਗ ਸਿਥਲ ਹੋਇ ਗਏ ॥

ਚਾਰੈ ਕੁੰਡਾ ਫੂੰਦੀਆ ਰਹਣੁ ਕਿਥਾਉ ਨਾਹਿ ॥ ੧੦੨ ॥
ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਚਾਰੋਂ ਇਸ਼ਾ ਮੈਨੇ ਫੂੰਦੀਆ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦੨ ॥

ਫਰੀਦਾ ਪਾੜਿ ਪਟੋਲਾ ਧਜ ਕਰੀ ਕੰਬਲੜੀ ਪਹਿਰੇਉ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਪਟੋਲਾ) ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਪਾੜ ਕਰਕੇ (ਧਜ) ਝੰਡੀ ਵਾ ਖਫਨੀ ਕਰ ਲੇਵੇ ਔਰ ਤਨ ਮੈਂ ਕੰਬਲੀ ਪਹਿਰੇ ॥

ਜਿਨੀ ਵੇਸੀ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਸੇਈ ਵੇਸ ਕਰੇਉ ॥ ੧੦੩ ॥
ਜਿਨ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਿਲੈ ਮੈਂ ਸੋਈ ਵੇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਕਰ ਲੇਵੇਂ ॥ ੧੦੩ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਇਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ—

ਮਃ ੩ ॥ ਕਾਇ ਪਟੋਲਾ ਪਾੜਤੀ ਕੰਬਲੜੀ ਪਹਿਰੇਇ ॥
ਹੇ ਸਖੀ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ (ਪਟੋਲਾ) ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਪਾੜਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਉਂ ਕੰਬਲ ਕੇ ਪਹਿਰਨਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਫਰੀਦੀ ਭੋਸ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਘਰ ਹੀ ਬੈਠਿਆ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਜੇ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਕਰੇਇ ॥ ੧੦੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਘਰ ਮੈਂ ਬੈਠਿਆਂ ਹੀ ਭਾਵ ਗ੍ਰਹਸਤ ਕੇ ਬੀਚ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਿਲ ਪੜਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਨੀਅਤ ਭਾਵਨਾ ਅਪਨੀ ਰਾਸ ਸਰੀ ਕਰ ਲੇਵੇਂ ਭਾਵ ਸੁਧ ਵਾਸਨਾ ਧਾਰਨ ਕਰੇਂ ॥ ੧੦੪ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਫਰੀਦਾ ਗਰਬੁ ਜਿਨਾ ਵਡਿਆਈਆ ਪਨਿ ਜੋਬਨਿ ਆਗਾਹ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਧਨ ਐ ਜੋਬਨ ਆਈ ਵਡਿਆਈਓਂ ਭਾ (ਆਗਾਹ) ਬਹੁਤ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ॥

ਖਾਲੀ ਚਲੇ ਧਣੀ ਸਿਉ ਟਿਬੇ ਜਿਉ ਮੀਹਾਹੁ ॥ ੧੦੫ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ (ਧਨੀ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਖਾਲੀ ਚਲੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਰਖਾ ਕੇ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਜੋ (ਟਿਬੇ) ਉਥੇ ਅਸਥਾਨ ਹੈਂ ਜੋ ਜਲ ਤੇ ਖਾਲੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀਓਂ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਨਹਿਰਤੇ ॥ ੧੦੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਤਿਨਾ ਮੁਖ ਡਰਾਵਣੇ ਜਿਨਾ ਵਿਸਾਰਿਓਨੁ ਨਾਉ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਮੁਖ (ਡਰਾਵਣੇ) ਡੈਦਾਪਕ ਹੈਂ ॥

ਐਥੈ ਦੁਖ ਘਣੇਰਿਆ ਅਰੈ ਨਉਰ ਨ ਠਾਉ ॥ ੧੦੬ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕੋ (ਐਥੈ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਬੀ ਬਹੁਤੇ ਦੁਖ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਐ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਹੋਣੇ ਕੋ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਪਿਛਲ ਰਾਤਿ ਨ ਜਾਗਿਓਹਿ ਜੀਵਦੜੇ ਮੁਇਓਹਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਗਿਓ ਭਾਵ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਸੌਣਾ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਭਜਨ ਨਹੀਂ

ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਜੀਵਤਾ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮੇਂ ਰੋਲਾ ਨਾ ਹੋਣੇ ਸੇ ਚਿਤ ਇਕਾਗ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਤੈ ਰਬੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਤ ਰਬਿ ਨ ਵਿਸਰਿਓਹਿ ॥ ੧੦੭ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੈਨੋਂ ਰਬ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤੂੰ ਤੇ ਰਬ ਕੋ ਨਹੀਂ ਵਿਸਰਿਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਉਹ ਤੁਝਕੋ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਯਥਾ—“ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦਇਆ ਨਿਧਿ ਦੇਖਨ ਦੇਖਿਤ ਹੈ ਪਰ ਦੇਤ ਨ ਹਾਰੈ” ॥ ੧੦੭ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਕੰਤੁ ਰੰਗਾਵਲਾ ਵਡਾ ਵੇ ਮੁਹਤਾਜੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਪਤੀ ਪ੍ਰੇਮਸਰ (ਰੰਗਾਵਲਾ) ਅਨੰਦ ਵਾਲਾ ਸਰਬ ਤੇ ਝੜਾ ਹੈ ਔਰ ਬੇਮੁਹਤਾਜ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਲਹ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਏਹੁ ਸਦਾਵਾਂ ਸਾਜੁ ॥ ੧੦੮ ॥

ਤਿਸ (ਅਲਹ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਰਤੇ ਰਹਿਣਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਏਹੀ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਸਚਾ ਸਾਜ ਹੈ ॥ ੧੦੮ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਇਕੁ ਕਰਿ ਦਿਲ ਤੇ ਲਾਹਿ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਦੁਖ ਅਤੇ ਸੁਖ ਇਕ ਕਰਕੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਚਿਤ ਤੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹਿ ॥

ਅਲਹ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭਲਾ ਤਾਂ ਲਭੀ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ੧੦੯ ॥

ਔਰ ਜੋ ਤਿਸ (ਅਲਹ) ਅਲਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਭਲਾ ਕਰਕੇ ਜਾਣੇ ਤਬ ਤਿਸ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਤੁਝ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧੦੯ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਦੁਨੀ ਵਜਾਈ ਵਜਦੀ ਤੂੰ ਭੀ ਵਜਹਿ ਨਾਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਅਗਿਆਨ ਕੀ ਵਜਾਈ ਹੋਈ (ਦੁਨੀ) ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਜਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਰੇਸਦਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤੂੰ ਭੀ ਉਸ ਦੁਨੀਆ ਕੋ ਲੋਕੋਂ ਸਾਥ ਹੀ ਬਜ਼ਤਾ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਤਿਨ ਕੋ ਅਨੁਸਾਰ ਅਗਿਆਨ ਸਚਿਤ ਰੇਸਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਜੀਉ ਨ ਵਜਦਾ ਜਿਸੁ ਅਲਹੁ ਕਰਦਾ ਸਾਰੁ ॥ ੧੧੦ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸ ਕੀ ਵੇਰ ਆਪ ਅਲਖ ਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰੂਪ ਸਮਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਿਸ ਕੋ ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਰਖ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਅਗਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ ਰੇਸਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ ਰੇਸਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੦ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਦਿਲੁ ਰਤਾ ਇਸੁ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ਦੁਨੀ ਨ ਕਿਤੈ ਕੰਮਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ (ਦਿਲ) ਚਿਤ ਜਿਸ (ਦੁਨੀ) ਮਾਯਾ ਕੇ ਸਾਥ ਰਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਯਾ ਇਸ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਿਸਲ ਫਕੀਰਾਂ ਗਾਖੜੀ ਸੁ ਪਾਈਐ ਪੂਰ ਕਰੰਮਿ ॥ ੧੧੧ ॥

ਫਕੀਰੋਂ ਕੀ (ਮਿਸਲ) ਰਹਿਣੀ (ਗਾਖੜੀ) ਕਠਨ ਹੈ ਅਰ ਸੋ ਪੂਰਨ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧੧੧ ॥

ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਰੈ ਫੁਲੜਾ ਫਲੁ ਭੀ ਪਛਾ ਰਾਤਿ ॥

ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਹਿਰ ਮੇਂ ਜੋ ਜਾਗਦਾ ਹੈ ਸੋ ਫੁਲ ਫੁੱਲ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਜਾਗਦਾ ਹੈ ਸੋ ਫਲ ਫੁੱਲ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜਾਗੰਨਿ ਲਹੰਨਿ ਸੋ ਸਾਈ ਕੰਨੋ ਦਾਤਿ ॥ ੧੧੨ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਜੋ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਸਾਈ (ਕੰਨੋ) ਪਾਸੋਂ ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਰੂਪੀ ਦਾਤਿ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧੨ ॥

ਦਾਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਦੀਆ ਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ॥

ਦਾਤੋਂ ਸਾਹਿਬ ਕੀਆਂ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕਿਆ ਵਸ ਚਲ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਜਾਗੀਦੇ ਨਾ ਲਹੰਨਿ ਇਕਨਾ ਸੁਤਿਆ ਦੇਇ ਉਨਾਲਿ ॥ ੧੧੩ ॥

ਏਕ ਤੋ ਜਾਗਤੇ ਹੁਏ ਪੰਝਤ ਜਨ ਆਦੀ ਨਹੀਂ ਲੇਤੇ ਹੈ ਔਰ ਇਕਨਾ ਸੁਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਕੋ ਉਨਾਇ ਕਰਕੇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਭਾਵ ਯੇਹ ਅਨਪਾਜਿਆਂ ਕੋ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਗਿਆਨ ਆਦੀ ਗੁਣ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੩ ॥

ਭੂਢੇਦੀਏ ਸੁਹਾਗ ਕੂ ਤਉ ਤਨਿ ਕਾਈ ਕੋਰ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਪਤੀ ਕੋ ਸੁਹਾਗ ਕੋ ਭੂਢਤੀ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਤਨ ਮੇਂ ਕੋਈ (ਕੋਰ) ਖੁਦਿਆਈ ਵਾ ਕਸੂਰ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਉ ਸੁਹਾਗਣੀ ਤਿਨਾ ਝਾਕ ਨ ਹੋਰ ॥ ੧੧੪ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਹਾਗਨੀ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਔਰ ਕਿਸੀ ਦੇਵ ਕੀ ਝਾਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ੧੧੪ ॥

ਸਬਰ ਮੰਝ ਕਮਾਲੁ ਏ ਸਬਰੁ ਕਾ ਨੀਹਣੋਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਚਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ (ਸਬਰ) ਸੰਤੋਖ ਦਿਵੇ ਬੀਚ ਕਮਾਲੁ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਇਸ ਸਚੀਰ ਸਬਰ ਕਾ ਤਿਸ ਕਮਾਲੁ ਕਾ (ਨੀਹਣੋਂ) ਚਿਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਬਰ ਸੰਦਾ ਬਾਣੁ ਖਾਲਕੁ ਖਡਾ ਨ ਕਰੀ ॥ ੧੧੫ ॥

ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਸਬਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਬਾਣ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜੋ ਸਬਰ ਰੂਪੀ ਤੀਰ ਚਲਿਆ ਹੁਆ ਭਾਵ ਵਰਨ ਕਹਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਖਾਲਕੁ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ (ਖਡਾ) ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਤੋਖੀ ਕਾ ਕਰਤਬਸਤਸਵਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੫ ॥

ਸਬਰ ਅੰਦਰਿ ਸਾਬਰੀ ਤਨ ਦੇਵੈ ਜਾਲੇਨਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਚਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਸਾਬਰੀ) ਸੰਤੋਖੀ ਪੁਰਸ ਸੰਤੋਖ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਨੇ ਤਨ ਕੋ ਜਾਲੇ ਹੈ ਭਾਵ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਸੰਤੋਖ ਸੇ ਹੀ ਬਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹੋਨਿ ਨਜੀਕਿ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਭੇਤੁ ਨ ਕਿਸੈ ਦੇਨਿ ॥ ੧੧੬ ॥

ਤੋ ਓਹ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਜਮੀਧੀ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਸੀ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਇਸਾਥਿਤ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਪਨਾ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧੬ ॥

ਸਬਰੁ ਏਹੁ ਸੁਆਉ ਜੇ ਤੁ ਖੰਦਾ ਦਿਵੁ ਕਰਹਿ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਇਹੀ (ਸੁਆਉ) ਲਾਭ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੂੰ (ਖੰਦਾ) ਦਾਸ ਹੋਕਰ ਸੰਤੋਖ ਕੋ ਚਿਤਤਿ ਦਿਵੁ ਕਰਕੇ ਪਾਰਨ ਕਰੀ ॥

ਵੀਧਿ ਬੀਵਹਿ ਦਰੀਆਉ ਦੁਰਿ ਨ ਬੀਵਹਿ ਵਾਹਜਾ ॥ ੧੧੭ ॥

ਤੋ ਭੂ ਵਧ ਕਰਕੇ ਦਰੀਆਉ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ਪੁਨਾ ਤਿਮਤੇ ਤੁਦ ਕਰਕੇ (ਵਾਹਜਾ) ਨਾਲਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਂਗਾ ਭਾਵ ਯੋਹ ਅਪਨਾ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਕੋ ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਂਗਾ ॥ ੧੧੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਦਰਵੇਸੀ ਗਾਖੜੀ ਹੋਪੜੀ ਪਰੀਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਚਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਦਰਵੇਸੀ) ਫਕੀਰੀ ਕਰਨੀ ਬਡੀ (ਗਾਖੜੀ) ਔਖੀ ਹੈ ਔਰ ਹੋਪੜੀ ਭਾਵ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ॥

ਇਕਨਿ ਕਿਨੈ ਚਾਲੀਐ ਦਰਵੇਸਾਵੀ ਰੀਤਿ ॥ ੧੧੮ ॥

ਇਕ ਕਿਸੀ ਨੇ ਹੀ ਦਰਵੇਸੋਂ ਕੀ ਰੀਤ ਪਰ ਚਲਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਸਚੀ ਪਰੀਤੀ ਵਾਲੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਕੋਈ ਵਿਚਲੇ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੧੧੮ ॥

ਤਨੁ ਤਪੈ ਤਨੂਰ ਜਿਉ ਬਾਲਣੁ ਹਭ ਬਲੀਨ੍ ॥

ਇਹ ਤਨ ਤੋ ਮੇਰਾ (ਤਨੂਰ) ਤੰਦੂਰ ਕੋ ਸਮਾਨ ਭੀ ਤਪੈ ਭਾਵ ਪੰਚਗੰਗ ਨਾਲੀ ਐਸਾ ਕਠਨ ਤਪ ਕਰੂੰ ਔ ਬਾਲਣ ਕੋ ਅਸਥਾਨ ਹੋਕਰ ਹਭ ਭੀ ਬਲ ਕਰ ਜਲ ਜਾਵੈ ॥

ਪੈਰੀ ਬਕਾਂ ਸਿਰਿ ਜੁਲਾਂ ਜੇ ਮੂੰ ਪਿਰੀ ਮਿਲੀਨ੍ ॥ ੧੧੯ ॥

ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਹੋਤ ਪੈਰੋਂ ਸਾਥ ਚਲਤਾ ਹੁਆ ਜਬ ਬਕਤ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤਬ ਸਿਰ ਕੇ ਪਰਨੇ (ਜੁਲਾਂ) ਚਲਨਾ ਕਰੋਂ ਪਰੰਤੂ ਜੇ ਕਰਕੇ ਮੁਝ ਕੋ (ਪਿਰੀ) ਪਤੀ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥ ੧੧੯ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਉਭਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ—

ਤਨੁ ਨ ਤਪਾਇ ਤਨੂਰ ਜਿਉ ਬਾਲਣੁ ਹਭ ਨ ਬਾਲਿ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਇਸ ਸਚੀਰ ਕੋ ਤੰਦੂਰ ਵਤ ਤਪਾਵਨਾ ਨਾ ਕਰ ਔਰ ਬਾਲਣ ਕੀ ਜਗਹ ਹਭੋਂ ਕੋ ਜਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਭਾਵ ਐਸਾ ਤਮੋਗੁਣੀ ਤਪ ਨਾ ਕਰ ॥

ਸਿਰਿ ਪੈਰੀ ਕਿਆ ਫੋਜਿਆ ਅੰਦਰਿ ਪਿਰੀ ਨਿਹਾਲਿ ॥ ੧੨੦ ॥

ਸਿਰ ਔਰ ਪੈਰੋਂ ਆਈ ਅੰਗੋਂ ਨੇ ਤੋਰਾ ਕਿਆ (ਫੋਜਿਆ) ਛਾਵਾਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅਪਨੇ ਚਿਦੇ ਕੋ ਬੀਚ (ਪਿਰੀ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ (ਨਿਹਾਲਿ) ਦੇਖ ॥ ੧੨੦ ॥

ਹਉ ਫੁਢੇਈ ਸਜਣਾ ਸਜਣੁ ਮੈਭੇ ਨਾਲਿ ॥

ਜਿਸ ਸਜਣਾਈ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਮੈਂ ਫੁੱਡਤੀ ਹੂੰ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਜਣ ਤੋ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਦਿਖਾਲਿ ॥ ੧੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਜੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੋ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਸਰਬ ਕੋ ਮੁਖਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜੋ ਤਾਤਕਾਲ ਹੀ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨੧ ॥

ਹੰਸਾ ਦੇਖਿ ਤਰੀਦਿਆ ਬਗਾ ਆਇਆ ਚਾਉ ॥

ਜੇਸੇ ਹੀਸਾਂ ਕੇ ਤਰਦਿਆਂ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਬਗਲਿਆਂ ਕੋ ਭੀ ਤਰਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਆਇ ਧਿਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ
ਸੇ ਤਰਦਿਆਂ ਦੇਖਕਰ ਦੰਡੀਓਂ ਕੋ ਭੀ ਉਤਸਾਹਿ ਹੁਆ ਭਾਵ ਯੋਹ ਤਿਨ ਦੰਡੀਓਂ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਅਪਨੀ ਪੂਜਾ
ਕਰਾਵਨੇ ਕਾ ਉਤਸਾਹ ਹੁਆ ॥

ਬੁਝਿ ਮੁਏ ਬਗੁ ਬਪੁੜੇ ਸਿਰੁ ਤਲਿ ਉਪਰਿ ਪਾਉ ॥ ੧੨੨ ॥

ਸੇ ਦੰਡੀ ਰੂਪ ਬਗਲੇ (ਬਪੁੜੇ) ਵਿਚਾਰੇ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਗਰਭ ਕੇ ਘੋਰ ਹੀ ਭੁਖ ਕਰਕੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਿਰ
ਨੀਚੇ ਅੰ ਪੈਰ ਉਪਰ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭੁਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨੨ ॥

ਮੈ ਜਾਣਿਆ ਵਡ ਹੰਸੁ ਹੈ ਤਾ ਮੈ ਕੀਤਾ ਸੰਗੁ ॥

ਜੇ ਕਰ ਮੈਂ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਹੰਸ ਰੂਪ ਉਤਮ ਜਾਣਿਆ ਕਾ ਤਖ ਮੈਨੇ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਆ ਕਾ ॥

ਜੇ ਜਾਣਾ ਬਗੁ ਬਪੁੜਾ ਜਨਮਿ ਨ ਭੋੜੀ ਆਗੁ ॥ ੧੨੩ ॥

ਐਰ ਜੇ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਸ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਕਿ ਏਹ ਵਿਚਾਰਾ ਬਗਲਾ ਭਾਵ ਭੁਭ ਹੈ ਤੋਂ ਮੈਂ ਜਨਮ ਤੇ ਲੇਕਰ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ
ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਰਿਏ ਕੇ ਨਾ (ਭੋੜੀ) ਮਿਲਾਵਤਾ ਕਾ ਇਨ ਦੋ ਸਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਐਰ ਇਆਲੀ ਕਾ ਸੰਬਾਦ ਹੁਆ
ਹੈ ਲੇਹੇ ਕੇ ਸੰਗਲ ਸਾਥ ਖੁਹੇ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਇਆਲੀ ਨੇ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਆਪ ਘਾਸ ਕੇ
ਸਾਥ ਖੁਹੇ ਮੈਂ ਲਟਕ ਪੜਾ ਤਖ ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਤਿਸ ਕੋ ਅਪਨੇ ਤਪ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਕੇ ਬਗਲਾ ਕਹਾ ਐਰ
ਆਪ ਕੋ ਹੰਸ ਕਹਾ ਤਖ ਤਿਸ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਭੀ ਜਾਨਤਾ ਕਾ ਜੋ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋਈ ਹੰਸ ਵਰ ਸੰਤ ਹੋਤੇ ਮੈਨੇ ਸੰਗ
ਕੀਆ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਭੁਭ ਕੋ ਵਿਚਾਰਾ ਬਗਲਾ ਹੀ ਸਮਝਤਾ ਭਾਵ ਭੁਭਕੋਂ ਕਪਟੀ ਜਾਨਤਾ ਤੇ ਜਨਮ ਪ੍ਰਯੰਤ ਤੇਰੇ ਸਾਥ
ਅੰਗੋਂ ਕੋ ਨਾ ਮਿਲਾਵਤਾ ॥ ੧੨੩ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਤਸਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਦੋਨੋਂ ਅਭਿਮਾਨ
ਜੀ ਨਿਵਰਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਆ ਹੰਸੁ ਕਿਆ ਬਗੁਲਾ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਪਏ ॥

ਹੰਸ ਕਿਆ ਅੰ ਬਗਲਾ ਕਿਆ ਭਾਵ ਉਤਮ ਕਿਆ ਅੰ ਨੀਚ ਕਿਆ ਜਿਸ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੇ ॥

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕਾਗਹੁ ਹੰਸੁ ਕਰੇ ॥ ੧੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਤਿਸ ਸੁਆਮੀ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤੋਂ ਕਾਜ ਕਰ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਭੀ ਹੰਸ ਵਡ ਉਤਮ ਸੰਤ ਰੂਪ ਕਰ
ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਅਜਮਲ ਬਾਲਮੀਕ ਆਦੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧੨੪ ॥

ਸਰਵਰ ਪੰਧੀ ਹੋਕਰੋ ਰਾਹੀ ਵਾਲ ਪਚਾਸ ॥

ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ (ਹੋਕਰੋ) ਦੇਖ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪੰਛੀ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਫਹਾਵਟੇ ਵਾਲੇ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰਿਏ ਐਰ ਚਾਰ
ਅੰਤਸਕਰਨ ਅੰ ੧੪ ਇਨੋਂ ਕੇ ਵਿਚੇ ਭੀ ੧੪ ਅੰ ਇਨਕੇ ਦੇਵਤਾ ਜੇ ੧੪ ਅੰ ਕਾਮ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਜੋ ਪਾਂਚ ਹੈਂ ੫
ਐਰ ਤੀਨ ਗੁਣ ਇਹ ਪਚਾਸ ਬਲੀ ਹੈਂ ॥

ਇਉ ਤਨੁ ਲਹਰੀ ਗਾਏ ਫਿਰਿਆ ਸਰੇ ਤੇਰੀ ਆਸ ॥ ੧੨੫ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹ ਸੂਖਮ ਤਨ ਭਾਵ ਮਨ ਸੰਕਲਪੋਂ ਰੂਪੀ ਲਹਿਰੀ ਮੈਂ ਗਭ ਗਿਆ ਭਾਵ ਖਚਤ ਹੋਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਤੇ ਹੇ ਸਰੇ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਨੋਂ ਤੇ ਬਰਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰੀ ਹੀ ਆਸ ਹੈ ਭਾਵ ਮੈਂ ਹੀ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਬਚਾਵਟੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ੧੨੫ ॥
ਗਿਆਨਦਾਨ ਪ੍ਰਤੀ ਜਗਜਾਸੀ ਸਖੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਕਵਣ ਸੁ ਅਖਰੁ ਕਵਣ ਗੁਣੁ ਕਵਣੁ ਸੁ ਮਣੀਆ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥

ਹੇ ਉਤਮ ਸਖੀ ਸੋ ਅਖਰ ਪੜ੍ਹਨੇ ਵਾਲਾ ਕੌਨ ਹੈ ਅੰ ਸੋ ਗੁਣ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਵਣ ਹੈ ਐਰ ਸਰਬ ਕਾ ਸਿਰੋਮਣੀ
ਵਾ ਸਰਬ ਮੈਂ ਮਣੀਓਂ ਅਰਥਾਤ ਰਤਨੋਂ ਵਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਵਣ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ਮੈਂ ਜਪ ਕਰੂੰ ॥

ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਸੋ ਹਉ ਕਰੀ ਜਿਤੁ ਵਸਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ ॥ ੧੨੬ ॥

ਪੁਨਾ ਐਸਾ ਉਤਮ ਵੇਸ ਭੀ ਕਵਣ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਭਗਵੰਤ
ਮੈਰੇ ਵਸ ਆ ਜਾਵੇ ॥ ੧੨੬ ॥

ਨਿਵਣੁ ਸੁ ਅਖਰੁ ਖਵਣੁ ਗੁਣੁ ਜਿਹਥਾ ਮਣੀਆ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥

ਉਤ੍ਰ-ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਧਾਰਨ ਰੂਪੀ ਤੋ ਅਖਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ (ਖਵਣੁ) ਕਿਆ ਕਰਕੇ ਕੁਥਰਨੋਂ ਕੋ ਸਹਾਰਨਾ ਇਹੀ ਗੁਣ ਹੈ ਜ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਜਿਹਵਾ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਸੋਈ ਮਣੀਆ ਰੂਪ ਵਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ॥

ਏ ਕੈ ਛੈਣੇ ਵੇਸ ਕਰਿ ਤਾ ਵਸਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ ॥ ੧੨੭ ॥

ਹੇ ਭੋਟੇ ਜਥ ਏਹ ਤੀਨ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਤੂੰ ਵੇਸ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰੋਂਦੀ ਤਖ ਵਹੁ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਵਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧੨੭ ॥

ਮਛਿ ਹੋਈ ਹੋਇ ਇਆਣਾ ॥ ਭਾਣ ਹੋਇ ਹੋਇ ਨਿਭਾਣਾ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ਼ (ਮਤਿ)ਬੁਧੀ ਕੇ ਹੋਤਿਆ ਹੀ ਇਆਣਾ ਹੋਇ ਕੇ ਸਦਾਵੇ ਔਕ(ਤਾਣ)ਬਲ ਕੇ ਹੋਤਿਆ ਹੀ ਭਿਰਬਲ ਹੋਇ ਰਹੇ॥
ਅਣਹੋਦੇ ਆਪੁ ਵੰਛਾਏ ॥

ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਔਰ ਕੁਛ ਆਇ ਜਾਵੈ ਤੋਂ ਭੀ ਬਾਟ ਕਰਕੇ ਖਾਏ ਵਾ ਅਣਹੋਤਾ ਹੀ ਹੁਆ ਹੁਆ ਜੋ
ਆਪਾ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਵੰਛਾਏ) ਦੂਰ ਕਰੇ ਭਾਵ ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਹੋਵੇ ॥

ਕੋ ਐਸਾ ਭਗਤੁ ਸਦਾਏ ॥ ੧੨੮ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੋਵੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਕਉ ਭਗਤ ਸਦਾਵੇ ॥ ੧੨੮ ॥

ਇਉ ਫਿਕਾ ਨਾ ਗਾਲਾਇ ਸਭਨਾ ਮੈ ਸਚਾ ਧਨੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਤਾਈਂ ਏਕ ਫਿਕਾ ਬਰਨ ਨਾ (ਗਾਲਾਇ) ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਬੀਰ
ਸਚਾ ਧਨੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ॥

ਹਿਆਉ ਨ ਕੈਹੀ ਠਾਹਿ ਮਾਣਕ ਸਭ ਅਮੋਲਵੇ ॥ ੧੨੯ ॥

ਤਤਿ ਕਿਸੀ ਕਾ (ਹਿਆਉ) ਹਿਰਦਾ ਮਤ ਢਾਵਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਅਮੋਲਕ ਮਾਣਕ ਰੂਪ
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਵਾ ਸਭਕੇ ਹਿਰਦੇ ਅਮੋਲਕ ਮਾਣਕ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧੨੯ ॥

ਸਭਨਾ ਮਨ ਮਾਣਿਕ ਠਾਹਣੁ ਮੂਲਿ ਮਰਾਗਵਾ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਨ ਮਾਣਕ ਰੂਪ ਹੈ ਤਤਿ ਤਿਸ ਰਿਦੇ ਕਾ ਢਾਵਣਾ ਭਾਵ ਦੁਖਾਵਣਾ ਮੂਲ ਤੇ ਹੀ (ਮਰਾਗਵਾ)
ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾੜਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਤਉ ਪਿਰੀਆ ਦੀ ਸਿਕ ਹਿਆਉ ਨ ਠਾਹੇ ਕਹੀਦਾ ॥ ੧੩੦ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੇ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਆ) ਸਰਬ ਓਹ ਜੇ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ (ਸਿਕ) ਚਾਹ ਹੈ ਤੇ ਤੂੰ ਕਿਸੀ
ਕਾ ਰਿਦਾ ਢਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ॥ ੧੩੦ ॥ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਏਕ ਸਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮਲੋਕ ਕੇ ਬੀਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਵੇਦੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਜੀ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਕੇ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ
ਵਿਸ਼ਨ ਦੇਵ ਜੀ ਆਏ ਤਿਨਕੇ ਸਨਮਾਨ ਵਾਸਤੇ ਸਰਬ ਦੇਵਤੇ ਖੜੇ ਹੁਏ ਪਰੰਤੂ ਵੇਦੋਂ ਸਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਜੀ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਕੇ
ਧਾਰ ਕਰ ਉਨਕਾ ਸਨਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਥ ਵਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਕੋਪ ਕਰ ਸਰਾਪ ਦੀਆ ਕਿ ਤੁਮਨੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ
ਮ੍ਰਿਯਾਣਾ ਨਹੀਂ ਰਾਖੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਮਨੁਖ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਗਿਆਨ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ਤਥ
ਸ੍ਰਾਪ ਸੁਨ ਕਰ ਪੀੜੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਜੀ ਨੇ ਵੇਦੋਂ ਸਹਿਤ ਵਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਸਰਾਪ ਕਾ ਅੰਤ ਪੂਛਾ ਐ ਅਪਨੇ
ਅਪਰਾਧ ਕੇ ਬਖਸਾਯਾ ਤਥ ਹਰੀ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਤੁਮ ਏਕ ਏਕ ਵੇਦ ਚਾਰ ਚਾਰ ਸਰੂਪ ਧਾਰੋ ਐ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਕੇ ਸਮੇਤ
ਸਤਾਰਹ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕੇ ਭਟੋਂ ਕੀ ਕੁਲ ਮੈਂ ਜਨਮੋ ਜਥ ਮੈਂ ਕਲਯੁਗ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਭਤਾਰ ਧਾਰਨ
ਕਰੋਂਗਾ ਪੁਨਾ ਪਾਂਚਵਾਂ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨਾਮ ਹੋਇਛਾ ਤਥ ਤੁਮ ਮੁਛ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਉਸਤਤੀ
ਉਚਾਰਨ ਕਰੋਂਗੇ ਪੁਨਾ ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ ਈਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੋਂਗੇ ॥ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਮਾਤ
ਲੋਕ ਮੈਂ ਸਤਾਰਹ ਸਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਐ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਭਿਖਾ ਹੁਆ ਵਹੁ ਸਤਾਰਹ ਹੀ ਮਿਲ ਕਰ ਅਨੇਕ
ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਕਲਯਾਨ ਕੇ ਹੇਤ ਏਕ ਬਰਸ ਵਿਚਰਤੇ ਰਹੇ ਕਿਸੀ ਸੇ ਸਾਂਤੀ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਪੁਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ
ਸੁਨਕਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਕੇ ਸਾਂਤੀ ਹੁਈ
ਤਥ ਸਰਾਪ ਕੇ ਧਾਰਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹਮ ਆਪ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਛੰਦ ਆਪ
ਸ੍ਰੀਮੁਖ ਤੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਹਮ ਤਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਛੰਦ ਉਚਾਰਣ ਕਰੋਂ ਤਥ ਤਿਨਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਤਿਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਜਾਨਕਰ ਉਸਤਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋਈ ਅਖ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਆਇ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਭ ਆਪੇ ॥

ਹੇ ਆਇ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਕਰਤਾ (ਕਰਣ ਕਾਰਣ) ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਣਹਾਰੇ ਮਹਤਤ ਆਈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਾਰਣ ਜੋ ਮਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੁੰ ਆਪੇ ਹੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਰਹਿਓ ਭਰਪੂਰਿ ਸਗਲ ਘਟ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪੇ ॥

ਸਰਬ ਜਗਤ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸਗਲ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਬਾਪੁਤੁ ਦੇਖੀਐ ਜਗਤਿ ਜਾਨੈ ਕਉਨੁ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਸਰਬ ਕੀ ਰਖਾ ਕਰੈ ਆਪੇ ਹਰਿਪਤਿ ॥

ਤਾਂਹੇ ਤੁਝਕੋ ਜਗਤ ਮੈਂ ਬਿਆਪਤ ਰੂਪ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਕਉਨ ਜਾਨੇਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ ਪਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਰਖਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅਥਿਨਾਸੀ ਅਥਿਗਤ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਤਪਤਿ ॥

ਹੇ ਅਥਿਨਾਸੀ ਰੂਪ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪ ਸਰਬ ਕਾ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂਹੇ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਏਕੈ ਰੂਪੀ ਏਕੈ ਅਨ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਭਤਿ ॥

ਏਕੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮਾਰੀ (ਭਤਿ) ਤਰਹ ਸਮਰਥ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ਕਉਨੁ ਹੈ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰੁ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਹੈ ਸੂਬ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਅਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਾਂਹੇ ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਉਚਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਸਾ ਕੌਨ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਰ ਉਚਾਰ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰੇ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕਾ ਪਿਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਸੱਤਾ ਦੇਕਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੋ ਚਲਾਵਦੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਦਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ “ਨਾਨਕ” ਪਦ ਦੇਹਲੀ ਦੀਪਕ ਨਿਆਇ ਸੇ ਦੋਨੋਂ ਓਰ ਲਗਾਵਣਾ ॥ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰ ਕਾ ਭਗਤਿ ਜਨ ਹੂੰ ਤਾਂਹੇ ਤੁਮਕੋ ਬ੍ਰਹਮ (ਤੁਲ) ਸਦਰਸ ਹੀ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਮੇਰੀ ਏਕ ਜਿਹਵਾ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਕਿਆ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਭਾਵ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥

ਹਾਂਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥

(ਹਾਂਕਿ) ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੁਝ ਪਰ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਬਲਿਹਾਰ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਸਰਿ ਅੰਤੁਲ ਭੰਡਾਰੁ ਭਰਿ ਪਰੈ ਹੀ ਤੇ ਪਰੈ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਪਰਿ ॥

ਆਪ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਮਾਨ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਢਲ ਰਹੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਕੇ ਅੰਤੁਲ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔ ਮਾਨਸੋ ਸੇ ਪਰੇ ਦੇਵਤਾ ਔ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਹੋ ਹੇ ਅਪਾਰ ਤੂੰ ਅਪਰ ਔਰ ਸਰਬ ਤੇ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਆਪੁਨੋ ਭਾਵਨੁ ਕਰਿ ਮੰਤ੍ਰਿ ਨ ਦੂਸਰੋ ਧਰਿ ਓਪਤਿ ਪਰਲੋ ਏਕੈ ਨਿਮਖੁ ਤੁਘਾਰਿ ॥

ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਸਲਾਹ ਕੋ ਨਹੀਂ ਧਾਰਤਾ ਹੈਂ ਔ ਸੋਚਾ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਔ ਪ੍ਰਲੋ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ (ਤੁਘਾਰਿ) ਐਸਾ ਤੁਮਾਰਾ ਘਰ ਹੈ ॥

ਆਨ ਨਾਹੀ ਸਮਸਰਿ ਉਜੀਆਰੋ ਨਿਰਮਰਿ ਕੋਟਿ ਪਰਾਭਤ ਜਾਹਿ ਨਾਮ ਲੀਏ ਹਰਿਹਰਿ ॥

ਔਰ ਕੋਈ ਤੁਮਾਰੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਉਜੀਆਰੋ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਆਪ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਤਾਂਹੇ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਪੁਰਸੋ ਕੇ ਕਰੋਝੋ ਪਾਪ ਭੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਦਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥

ਹਾਂਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਤੁਕ ਕਾ ਅਰਥ ਇਨ ਸਰਬ ਸੈਓਂ ਮੈਂ ਪੁਰਬੋਕਤਿ ਜਾਣ ਲੇਨਾ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਭਵਨ ਧਾਰੇ ਏਕ ਬੇਂ ਕੀਏ ਬਿਸਥਾਰੇ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸੂਬ ਮਹਿ ਆਪਿ ਹੈ ਨਿਰਾਰੇ ॥

ਸੰਪੂਰਨ (ਭਵਨ) ਲੋਕ ਆਪਕੇ ਧਾਰੇ ਹੁਏ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਾ ਆਸਰਾ ਸਰੂਪ ਹੇ ਪੁਨਾ ਏਕ ਅਪਨੇ (ਬੇਂ) ਸੇ ਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿਸਤਾਰੇ ਹੈ ਔ ਹੇ ਹਰੀ ਅਕਾਸ਼ ਸਮ ਘਟ ਮਟ ਆਦੀ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਤੁਹੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ

ਪੁਨਾ ਆਪ ਸਰਬ ਤੇ ਨਿਆਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੇ ਹੋਂ (ਥੇ) ਤੈਨੇ ਇਹ ਦੇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੀ ਬੋਲੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿਗੁਨ ਨਾਹੀ ਅੰਤ ਪਾਰੇ ਜੀਅਸੰਤ ਸਭਿ ਥਾਰੇ ਸਗਲ ਕੇ ਦਾਤਾ ਏਕੈ ਅਲਖ ਮੁਰਾਰੇ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਅੰਤ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਇਹ ਸਭ ਸੂਖਮ ਅਸਬੁਲ ਜੀਵ ਜੰਤ (ਥਾਰੇ) ਆਪ ਕੇ ਹੀ ਹੈਂ ਔ
ਸਰਬ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕ ਅਲਖ ਮੁਰਾਰੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਆਪ ਹੀ ਧਾਰਨ ਧਾਰੇ ਕੁਦਰਤਿ ਹੈ ਦੇਖਾਰੇ ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨਾਹੀ ਮੁਖ ਨ ਮਸਾਰੇ ॥
ਇਸ (ਧਾਰਨ) ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤੁਮ ਆਪੇ ਹੀ ਹੋਕਰ ਅਪਨੀ (ਕੁਦਰਤਿ) ਮਾਧਾ ਕੇ ਵਿਖਾਇ
ਰਹੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਆਪ ਕਾ (ਬਰਨੁ) ਰੰਗ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਆਦੀ (ਚਿਹਨੁ) ਨਿਸ਼ਾਨ ਰੇਖਾ ਆਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ
ਨਾ ਮੁਖ ਔ ਨਾ ਮਾਸ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਦਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥

ਹਾਂਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਗੁਣ ਨਿਪਾਨੰ ਕੀਮਤਿ ਨ ਗੁਨੰ ਪਾਨੰ ਉਚੇ ਤੇ ਉਚੇ ਜਾਨੀਸੈ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਥਾਨੰ ॥
ਹੇ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਨਿਪਾਨ ਤੇਰੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕੋਈ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਅਸਥਾਨ
ਸਰਬ ਉਚ ਤੇ ਉਚਾ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਪਨੁ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨੰ ਏਕੈ ਸੂਤਿ ਹੈ ਜਹਾਨੰ ॥ ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਬਡੇ ਤੇ ਬਡਾਨੰ ॥
ਮਨ ਧਨ ਪੁਨਾ ਆਦੀ ਸਭ ਸੰਘਾਤੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਔ ਤੁਮਨੇ ਏਕ ਅਪਨੀ ਸੱਤਾ ਰੂਪੀ ਸੂਤਰ ਮੈ ਜਹਾਨ ਪਰੋਇਆ
ਹੁਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਤੁਥਕੇ ਦੇਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮ ਬਡਿਓਂ ਤੇ ਬਡੇ ਹੋ ਭਾਵ ਤੁਮਾਰੇ ਜੈਸੇ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ॥

ਜਾਨੈ ਕਉਨੁ ਤੇਰੇ ਭੋਇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਦੇਉ ਅਕਲਕਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਸਰਬ ਕੋ ਪਾਨੰ ॥
ਹੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਦੇਵ ਤੇਰੇ ਭੇਦ ਕੋ ਕੌਨ ਜਾਨੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ (ਅਕਲਕਲਾ) ਸਰਬ
ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਰਚਿਤ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਕੋ (ਪਾਨੰ) ਅੰਨ ਦੇ ਕਰਕੇ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਵਾ ਸਭ ਕੋ
ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਹੀ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਦਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥

ਹਾਂਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਅਕਾਰ ਅਛਲ ਪੂਰਨ ਅਥਿਨਾਸੀ ॥
ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਅਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਾਧਾਸੇਅਛਲ ਹੋਕਰ ਅਥਿਨਾਸੀਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈ ਪੂਰਨ ਹੋਇਰਹਿਐ ॥

ਹਰਖਵੰਤ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਨਿਰਮਲ ਬਿਗਾਸੀ ॥
ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਬੇਅੰਤ ਅੰਤੁ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਪਾਸੀ ॥
ਹੇ (ਹਰਖ) ਅਨੰਦ ਵਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਾਲੇ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਨਿਰਮਲ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸੱਤਾ ਜਗਤ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰਕੇ (ਬਿਗਾਸੀ)
ਖਿਡ ਰਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੀ ਹੈ ਬਿਅੰਤ ਹੀ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰਾ ਏਕ ਤਿਲ
ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕਉ ਹੋਹਿ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁ ਜਨੁ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ ਮਿਲਾਸੀ ॥
ਪੈਨਿ ਪੈਨਿ ਤੇ ਪੈਨਿ ਜਨ ਜਿਹ ਭ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਯਉ ॥
ਜਿਸ ਜਨ ਕਉ ਆਪ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਜਨ ਤੁਮਾਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਹਰ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੋ ਤੇ ਜਨ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈ ਪੈਨ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਪਰਸਿਅਉ ਸਿ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹਥੇ ਰਹਿਓ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋਂ ਪਰਸਿਆ ਭਾਵ
ਧਿਆਯਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਨੋਂ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤੇ ਸਤਿ ਭਲੀਐ ॥
ਦੂਸਰ ਆਨ ਨ ਅਵਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪਉਰਾਤਨੁ ਸੁਣੀਐ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਔ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪੁਰਾਤਨ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਔਰ ਅਸਥਾਨ
ਮੈਂ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਮਨਿ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥

ਜੇਹ ਰਸ ਨ ਚਾਖਿਓ ਤੇਹ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਖਾਏ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਨਾਮ ਕੇ ਲੇਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ਜਿਨੇ ਨੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਸਨਾ ਸੇ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ (ਤੇਹ) ਸੇਈ ਜਨ ਇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖੋਂ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਕਰ ਪਰਲੋਕ ਸੁਖ ਤੇ ਭੀ ਅਖਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਦੋਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਸੁਖੀ ਭਏ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਠਾਕੁਰੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਭਯੋ ਸਤਸੰਗਤਿ ਤਿਹ ਪਿਆਰੁ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਪਰਸਿਓ ਤਿਨੁ ਸਭ ਕੁਲ ਕੀਓ ਉਧਾਰੁ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਠਾਕਰ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਹੋ ਤਿਸੀ ਕਾ ਤੇਰੀ ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਭਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦੋਂ ਕੇ ਪਰਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਸਰਬ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਚੁ ਸਭਾ ਟੀਬਾਣੁ ਸਚੁ ਸਚੇ ਪਹਿ ਧਰਿਓ ॥

ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੁ ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ ਕਰਿਓ ॥

ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਤੇਰੀ ਸਭਾ ਭੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੈ ਐ ਤੇਰਾ (ਟੀਬਾਣੁ) ਆਸਰਾ ਭੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੁਮ ਨੇ ਅਪਨਾ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਧਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐ ਸਚੇ ਬਈਕੁੰਨ ਮੈਂ ਤਖਤ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ ਤੁਮਨੇ ਸਚਾ ਹੀ (ਤਪਾਵਸੁ) ਨਿਆਉਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਚਿ ਸਿਰਜਿਉ ਸੰਸਾਰੁ ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਨ ਭੁਲਉ ॥

ਰਤਨ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ਕੀਮ ਨਹੁ ਪਵੈ ਅਮੁਲਉ ॥

ਪੁਨਾ ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਆਪਨੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਯਥਾ—ਆਪਿ ਸਾਰ ਧਾਰੀ ਸਭਿ ਸਾਰੁ ॥ ਪੁਨਾ—ਆਪਿ ਸਤੁ ਕੀਆ ਸਭਿ ਸਤੁ ॥ ਪੁਨਾ—ਆਪ ਅਭੁਲ ਸਰੂਪ ਕੇ ਕਈ ਭੁਲੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਯਥਾ—ਭੁਲਣ ਅੰਦਰਿ ਸਤੁ ਕੇ ਅਭੁਲ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇ ਆਪਾਰ ਸਰੂਪ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਮ ਰਤਨ ਕੀ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ॥

ਜਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਉ ਗੁੰਬਿਦੁ ਸਰਬ ਸੁਖ ਤਿਨਹੁ ਪਾਏ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨੁ ਪਰਸਿਓ ਤੇ ਬਹੁੜਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਏ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੁਮ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਏ ਹੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸਰੂਪ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੋ (ਪਰਸਿਓ) ਸਪਰਸ ਕੀਆ ਭਾਵ ਪੂਜਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਡ ਗਰਭ ਜਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਕਵਨ ਜੋਗੁ ਕਉਨੁ ਗਾਨੁ ਧਾਨੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਉਸੁਤਿ ਕਰੀਐ ॥

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਤੇਤੀਸ ਕੋਰਿ ਤਿਰੁ ਕੀਮ ਨ ਪਰੀਐ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋ ਜੋਗ ਕੌਨ ਹੈ ਔਰ ਉਹ ਗਿਆਨ ਕੌਨ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਪਿਆਨ ਕੌਨ ਹੈ ਜਿਸਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸੁਜੀਏ ਐ ਤੁਝ ਕੋ ਜਾਣੀਏ ਐ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਚਿਤ ਬਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਈਏ ਪੁਨਹੁ ਸੋ ਬਿਧੀ ਕੌਨਸੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਿਧੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤੀ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਐ ਅਣਮਾਦਿਕ ਸਿਧੀਓਂ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੋ ਸਿਧ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ (ਸਾਧਿਕ) ਸਾਧਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਇਤਯਾਦੀ ਸਭਨੋਂ ਤੇ ਤੇਰੀ (ਤਿਰੁ) ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪਜਤੀ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਨਕਾਦਿ ਸੇਖ ਗੁਣ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ ॥

ਅਗਹੁ ਗਹਿਓ ਨਹੀ ਜਾਇ ਪੂਰਿ ਸ੍ਰਬ ਰਹਿਓ ਸਮਾਏ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਜਗਤ ਕਰਤਾ ਐ ਸਨਕਾਦ ਆਦਿ ਤਪਸੀ ਪੁਨਾ ਸੋਜਨਾਗ ਇਹ ਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਅਗਹੁ ਸਰੂਪ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਸੇ ਪਕੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੋਇਕਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ (ਸਮਾਇ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ॥

ਜਿਹ ਕਾਟੀ ਸਿਲਕ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭਿ ਸੇਇ ਜਨ ਲਗੇ ਭਗਤੇ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨਿ ਪਰਸਿਉ ਤੇ ਇਤ ਉਤ ਸਦਾ ਮੁਕਤੇ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਬਰਕੇ ਤੈਨੇ ਮਾਧਾ ਵਾਸਨਾ ਵਾ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ (ਸਿਲਕ) ਫਾਂਸੀ ਕਾਟੀ ਹੈ (ਜੇ) ਸੇਈ ਜਨ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੁਝਕੇ ਪਰਸਿਆ ਹੈ ਤੇ ਜਨ (ਇਤ ਉਤ) ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਸਦਾ ਮੁਕਤਿ ਸਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ਅਬ ਭਾਏ ਕੀ ਤਰਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਜਾਚਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਉ ਦਾਤਾਰ ਪਵਿਉ ਜਾਬਕੁ ਇਕੁ ਸਰਨਾ ॥

ਮਿਲੈ ਦਾਨੁ ਸੰਤ ਰੇਨੁ ਜੇਹੁ ਲਾਗਿ ਭਉਸਲੁ ਤਰਨਾ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਦਾਤਿਓਂ ਕੇ ਦਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਏਕ (ਜਾਬਕੁ) ਮਾਗਨੇਹਾਰਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪ੍ਰਭਾ ਹੀ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਭੇ ਕਿਆ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈਂ ? ਤਬ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਛੀ ਕਾ ਮੁਥਕੇ ਦਾਨ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਜਿਸਕੇ (ਲਾਗਿ) ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨਤਿ ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਨਹੁ ਜੇ ਨਾਕੁਰ ਭਾਵੈ ॥

ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਚਾਉ ਭਗਤਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਹਰਾਵੈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ (ਬਿਨਤਿ) ਬੇਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਅਰਥਾਤ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਨਾਕਰ ਜੇਕਰ ਆਪ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤਉ ਐਸੀ ਮੋਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਚਾਉ) ਉਤਸਾਹ ਹੈ ਜੋਈ ਅਪਨਾ ਦਰਸਨ ਮੁਖਕੇ ਦੇਵੇ ਜਿਸਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਠਹਿਰੇ ਅਰਥਾਤ ਅਸਥਿਤ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥

ਬਲਿਓ ਚਰਾਗੁ ਅੰਧਾਰੁ ਮਹਿ ਸਭ ਕਲਿ ਉਧਰੀ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਧਰਮੁ ॥

ਇਸ ਕਲਪਦ੍ਰੁਮ ਕੇ ਬੀਜ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਵਾ ਅਗਿਆਨ ਕਾ ਜੋ ਅੰਧਕਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਤਿਸਮੇਂ ਤਿਸਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪਨੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਐ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਏਕ ਨਾਮ ਜਾਪ ਰੂਪੀ ਧਰਮ ਕਰਕੇ (ਕਲਿ) ਕਲਿਯੁਗ ਕੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉਧਾਰ ਕੇ ਪਾਵਤੀ ਕਈ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਗਲੁ ਹਰਿ ਭਵਨੁ ਮਹਿ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ (ਜਨੁ) ਦਾਸ ਹੀ ਹੋ ਰਹੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਰਬ ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਪਰਗਟ ਹੋ ॥ ੯ ॥

ਤਿਨ ਬੇਦ ਰੂਪ ਭੁੱਟੋਂ ਕੇ ਦੇਹ ਅਧਯਾਸ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਦੀ ਦੇਹ ਮੋਹ ਭੁਨਿ ਬਾਧੀ ਸਠ ਕਠੋਰ ਕੁਚੀਲ ਕੁਗਿਆਨੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਕਵੀ ਅਰਥਾਤ ਮਿਥਿਆਰੂਪ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਜੋ ਪੁਨਾ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਭੁਧੀ ਭਾਧੀ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਇਹ (ਸਠ) ਮੁਰਖ ਕਠੋਰਤਾ ਕਰਕੇ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪ ਮੈਲ ਸੇ (ਕੁਚੀਲ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਵਾ ਮੈਲਾ ਹੁਆ ਹੈ (ਕੁਗਿਆਨੀ) ਖੋਟਾ ਗਿਆਨੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਨਾਤਮ ਵਰਗ ਮੇਂ ਆਤਮ ਭੁਧੀ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਧਾਵਤ ਕ੍ਰਮਤ ਰਹਨੁ ਨਹੀ ਪਾਵਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ॥

ਜੋ ਪਦਾਰਥ (ਧਾਵਤ) ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਭਾਵ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਭੀਰ ਸਦਾ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੰਕਲਪੋਂ ਮੈਂ ਧਾਵਤਾ ਹੋ ਇਸੀ ਤੇ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਐ ਇਸ ਨੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ॥

ਜੋਬਨ ਰੂਪੁ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਾਤਾ ਬਿਚਰਤ ਬਿਕਲ ਬਛੋ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਔਰ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮਦ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਬਛਾ (ਅਭਿਮਾਨੀ) ਹੰਕਾਰੀ ਜੀਵ ਦੁਖੋਂ ਕਰਕੇ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋਕਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਬਿਚਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪਰਧਨੁ ਪਰ ਅਪਵਾਦ ਨਾਰਿ ਨਿੰਦਾ ਯਹੁ ਮੀਨੀ ਜੀਅ ਮਾਹਿ ਹਿਤਾਨੀ ॥

ਬਿਗਾਨਾ ਧਨ ਔਰ ਪਰ ਅਪਵਾਦ ਕੇ ਕਿਸੀ ਯੋਗੋਂ ਕੀਆਂ ਬਿਅਰਥ ਬਾਤਾ ਕਰਨੀਆਂ ਹੈਂ ਔਰ ਪੀਛੇ ਜੇ ਕਹਿਲਾ ਯੇਹੁ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਪਰੀਤ ਇਤਯਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਪੰਛਤੀ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਮੀਨੀ ਜਾਣ ਕਰ ਰਿਏ ਮੈਂ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਬਲ ਬੰਧ ਛਪਿ ਕਰਤ ਉਪਾਵਾ ਪੇਖਤ ਸੁਨਤ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਬਲ ਕਰਕੇ (ਬੰਧ) ਠਗੀ ਕਰਕੇ ਛਪ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ ਜੋ ਇਤਯਾਦੀ ਧਨ ਕੇ ਵਸਤੇ ਅਨੇਕ ਉਪਾਵੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਖਤਾ ਔਰ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਸ ਜੀਵ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਸੀਲ ਧਰਮ ਦਾ ਸੁਚ ਨਾਸਿ ਆਇਓ ਸਰਨਿ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਨੀ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮੈਂ (ਸੀਲ) ਸਾਂਝਿ ਔਰ ਧਰਮ ਦਇਆ (ਸੁਚ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਆਈ ਕੋਈ ਗੁਣ (ਨਾਸਿ) ਨਹੀਂ
ਹੇ ਪਰੰਤੂ ਆਪ ਕੋ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨੀ ਆਯਾ ਹੂੰ ॥

ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਸਮਰਥ ਸਿਰੀਧਰ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ॥੧॥

ਹੇ (ਕਾਰਣ) ਮਹਤਤ ਆਇਕੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੇ ਸਮਰਥ (ਸਿਰੀਧਰ) ਲਖਯਾਮੀ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਦਾਜੋਂ ਕੇ
ਸੁਆਮੀ ਮੁਖ ਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਿਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਲੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ
ਸੇ ਕਲਯਾਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥੧॥

ਕੀਰਤਿ ਕਰਨ ਸਰਨ ਮਨ ਮੋਹਨ ਜੋਪਨ ਪਾਪ ਬਿਦਾਰਨ ਕਉ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੀ ਐਂ ਤਿਸ ਮਨਮੋਹਨ ਕੀ ਸਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਜੋ ਕਰਮ
ਹੈ ਜੋ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਬਿਦਾਰਨ ਕਰਨੇ ਕੇ ਸਮਰਥ ਹੈ ਵਾ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਕਰਮ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਕੇ (ਜੋਹਨ) ਦੇਖਤੇ
ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਨਕੇ ਕਰੇ ਤੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ਸਮੁਖ ਸਭੈ ਬਿਪਿ ਕੁਲਹ ਸਮੂਹ ਉਧਾਰਨ ਸਉ ॥

ਤਾਰਨੇ ਕੇ (ਤਰਨ) ਜਹਾਜ਼ ਵਤ ਹਰੀ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸਾਮਰਥ ਹੈ ਐਂ ਅਪਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀਆ ਸਮੂਹ (ਸਉ)
ਸੋਕਕੇ ਕੁਲਾ ਕੇ ਉਧਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਚਿਤ ਚੇਤਿ ਅਚੇਤ ਜਾਨਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਭਰਮ ਅਧਿਰ ਮੋਹਿਓ ਕਤ ਧੋਉ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਅਚੇਤ ਚਿਤ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਕੇ (ਚੇਤਿ) ਸਿਮਰ ਕਿਉਂਕਿ
ਨਾਮ ਤੇ ਚੇਤੇ ਬਿਨਾਂ ਭਰਮ ਰੂਪੀ ਅਧਿਰੇ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੁਆ ਕਹਾ (ਧੋਉ) ਪਾਵਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮੂਰਤ ਘਰੀ ਚਸਾ ਪਲੁ ਸਿਮਰਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਨਾ ਸੰਗ ਲਉ ॥

ਤਾਤੇ ਮੂਰਤ ਦੇ ਘੜੀ ਵਾ ਏਕ ਘੜੀ ਵਾ ਪਲ ਐਂ (ਚਸਾ) ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਸੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਰਾਮ
ਨਾਮ ਕੇ ਰਸਨਾ ਕੇ ਸਾਥ (ਲਉ) ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥

ਹੋਛਉ ਕਾਜੁ ਅਲਪ ਸੁਖ ਬੰਧਨ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕਹਾ ਦੁਖ ਭਉ ॥

ਵਿਸਿਆਰੇ ਕੇ ਅਲਪ ਸੁਖ ਜੋ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਹੇਤ (ਹੋਛਉ) ਤੁਛ ਕਾਰਜੋਂ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ
ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ (ਭਉ) ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੁਆ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਕਿਉਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿਖਾ ਸੰਤ ਨਾਮ ਭਜੁ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਰੀਗਿ ਆਤਮ ਸਿਉ ਰੋਉ ॥੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਿਖਯਾ ਲੇ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਜਪ ਔਰ (ਆਤਮ) ਮਨ ਕੇ
(ਰੀਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਤਿਸ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਰਾਮ ਸੇ ਰਮਣਾ ਕਰ ॥੨॥ ਸੋ ਰਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ :-

ਰੀਚਕ ਰੇਤ ਖੇਤ ਤਨਿ ਨਿਰਮਿਤ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਸਵਾਰਿ ਧਰੀ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਰੀਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਪਿਤਾ ਕੇ (ਰੇਤ) ਬੀਰਜ ਕੋ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਰੂਪੀ ਖੇਤ ਮੈਂ (ਨਿਰਮਿਤ) ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਨੇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਬਤੀ ਦੁਰਲਭ (ਸਵਾਰਿ) ਬਨਾਇ ਰਖੀ ਹੈ ॥

ਖਾਨ ਪਾਨ ਸੋਧੇ ਸੁਖ ਭੁੰਚਤ ਸੰਕਟ ਕਾਟਿ ਬਿਪਤਿ ਹਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਈ (ਸੋਧੇ) ਮੰਦਰ ਕੋ ਸੂਖੋਂ ਕੋ ਇਹ ਜੀਵ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਐਂ ਸੰਕਟੋਂ ਕੇ ਕਾਟਣੇ
ਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਗਰਭ ਮੈਂ ਰਹਿਨੇ ਕੀ ਦੁਖ ਰੂਪ ਬਿਪਤਾ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਅਰੁ ਬੰਧਪ ਬੂਝਨ ਕੀ ਸਭ ਸੂਝ ਪਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਅਰੁ ਸਰਬ ਸਬੰਧੀਓਂ ਕੇ (ਬੂਝਨ) ਸਮਝਣੇ ਕੀ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਸੋਝੀ ਪੜੀ ਹੈ ॥

ਬਰਧਮਾਨ ਹੋਵਤ ਵਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਨਿਤ ਆਵਤ ਨਿਕਟਿ ਬਿਖੰਸ ਜਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹ ਸਰੀਰ ਜਿਸ ਰਾਮ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਦਿਨ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਬਰਧਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਧਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ
ਭਾਈ ਅਬ (ਜਰੀ) ਹਿੰਦ ਅਵਸਥਾ ਜੋ ਪਰਮ (ਵਿਖੰਸ) ਕਠਨ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਸਮੀਪ ਆਵਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਹੇ ਗੁਨਹੀਨ ਦੀਨ ਮਾਇਆ ਕ੍ਰਿਮ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਦੇਕ ਘਰੀ ॥

ਹੇ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਹੀਨ ਵਿਬਿਅੰਤ ਹੋਤ ਦੀਨ ਹੁਏ ਮਾਯਾ ਕੇ ਕੀਝੇ ਹੇ ਜੀਵ ਜਿਸਨੇ ਤੁਝ ਕੇ ਸਭ ਗੁਣ ਦੀਆ ਹੇ ਤਿਸ
ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਏਕ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਤੋਂ ਸਿਮਰ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੇ ਓਹ ਸਿਮਰਨ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੋ ਹੈਂ ਕਿ ਤਿਸਕੇ
ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਨਾਨਕ ਕਾਟਿ ਭਰੰਮ ਭਰੀ ॥੩॥

ਹੇ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਿਧੀ ਮੇਰਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਲੀਜੀਏ ਐਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕ੍ਰਮ ਕਰ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਭਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕ੍ਰਮ ਕੇ ਕਾਟੇ ॥ ੩ ॥

ਰੇ ਮਨ ਮੁਸਿ ਬਿਲਾ ਮਹਿ ਗਰਬਤ ਕਰਤਬ ਕਰਤ ਮਹਾਂ ਮੁਖਘਨਾ ॥
ਹੇ ਮਨ ਰੂਪੀ (ਮੁਸ) ਚੂਹੇ ਵੇਹ ਰੂਪੀ (ਬਿਲਾ) ਖੁਭ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕਰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਐਂਰ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖੋਂ ਕੇ ਕਰਤਬ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੰਪਤ ਦੋਲ ਝੋਲ ਸੰਗ ਝੂਲਤ ਮਾਇਆ ਮਗਨ ਕ੍ਰਮਤ ਘੁਘਨਾ ॥
ਐਂ ਸੰਪਦਾ ਰੂਪੀ (ਦੋਲ) ਚੰਡੇਲ ਵਾ ਪੰਘੂੜੇ ਕੇ (ਝੋਲ) ਝੁਲਾਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਝੁਲਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਘੁਘਨਾ) ਉਲੂਵਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਮਾਧਾ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹੁਆ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਸਾਜਨ ਸੁਖ ਬੰਧਪ ਤਾ ਸਿਉ ਮੇਹੁ ਬਥਿਓ ਸੁਘਨਾ ॥
ਤਿਸੀ ਤੇ (ਸੁਤ) ਪੁਤ੍ਰ ਐਂ (ਬਨਿਤਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਐਂ ਪਰਮ ਪਿਆਰੇ ਸਿਤ੍ਰੇਂ ਕੇ ਸੁਖ ਪੁਨਾ (ਬੰਧਪ) ਭਾਈ ਵਾ ਐਂਰ ਸਮਾਨ ਸਬੰਧੀ ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਤੇਰਾ ਮੇਹ ਅਤਸੈ ਕਰ (ਘਨਾ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਬੋਇਓ ਬੀਜੁ ਅਹੰ ਮਮ ਅੰਕੁਰ ਬੀਤਤ ਅਉਪ ਕਰਤ ਅਘਨਾ ॥
ਤੈਨੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਕਾ ਬੇਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਤੋਂ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਅੰਕੁਰ ਹੋਇ ਆਵਤ ਭਯਾ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਅਘਨਾ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਕਰਤਿਆਂ ਹੀ ਤੇਰੀ ਆਰਥਲਾ ਬੀਤਤੀ ਹੈ ॥

ਮਿਰਤੁ ਮੰਜਾਰ ਪਸਾਰਿ ਮੁਖੁ ਨਿਰਖਤ ਭੁੰਚਤ ਭੁਗਤਿ ਭੂਖ ਭੁਖਨਾ ॥
ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਰੂਪੀ ਭੋਜਨ ਕੇ (ਭੁੰਚਤ) ਖਾਤਾ ਹੁਆ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਖਾਏ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਕਰਕੇ ਭੂਖਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜ਼ਾਵ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਾਰਤਾ ਹੁਆ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸੋ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪੀ ਬਿੱਲਾ ਮੁਖ ਪਸਾਰ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੇ ਖਾਏ ਵਾਸਤੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਜੀਵ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਮੰਜਾਰ ਮੁਖ ਪਸਾਰ ਕਰਕੇ ਤੁਝ ਕੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਐਂਰ ਤੂ ਤਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਭੋਗਤਾ ਹੁਆ ਤੀਨੋਂ ਕਲਾ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੀ ਭੂਖ ਸੇ ਭੂਖਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੀ ਭੋਗਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਿ ਗੁਪਾਲ ਦਇਆਲ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਜਾਨਤ ਸੁਪਨਾ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਜਗਤ ਕੇ ਸੁਪਨੇ ਵਤ ਅਸੰਤ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋ ਸੇਤ ਪਰਮ ਦਿਆਲੂ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ੪ ॥

ਦੇਹ ਨ ਗੇਹ ਨ ਨੇਹ ਨ ਨੀਤਾ ਮਾਇਆ ਮਤ ਕਹਾ ਲਉ ਗਾਰਹੁ ॥
ਹੇ ਜੀਵ ਇਹ ਦੇਹੀ ਐਂਰ (ਗੇਹੋ) ਘਰ ਆਦੀ ਇਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਮੋਹਿ ਨਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵ ਅਸਤ ਰੂਪ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕਰਕੇ ਮਸਤ ਹੁਏ ਤੁਮ ਕਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇਨੋਂ ਮੈਂ (ਗਾਰਹੁ) ਗਰਬਕਰੋਗੇ ਵਾ ਕਹਾਂ ਤੀਕਸ ਅਪਨੇ ਆਪਕੇ ਇਨ ਮੈਂ ਗਾਲੰਗੇ ॥

ਛਤੁ ਨ ਪਤੁ ਨ ਚਉਰ ਨ ਚਾਵਰ ਬਹਤੀ ਜਾਤ ਰਿਦੈ ਨ ਬਿਚਾਰਹੁ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਲੰਕ ਮੈਂ ਨਾ ਤੇ ਛਤ੍ਰ ਹੀ ਜਾਇਗਾ ਐਂਰ ਨ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਭਾਵ ਨ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਹੀ ਚਲੇਗਾ ਨਾ ਚੋਰ ਹੀ ਐਂ ਨਾ (ਚਾਵਰ) ਚੋਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ (ਚਾਵਰ) ਚਾਵੜਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗੀਆਂ ਤਾਂਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਆਯੂ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਵਹਿਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬੀਤਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤੁਮ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ॥

ਰਥ ਨ ਅਸੁ ਨ ਗਜ ਸਿੰਘਾਸਨ ਛਿਨ ਮਹਿ ਤਿਆਗਤ ਨਾਂਗ ਸਿਧਾਰਹੁ ॥
ਨਾ ਤੋ ਰਥ ਐਂ (ਅਸੁ) ਘੋੜੇ ਐਂਰ ਨਾ (ਗਜ) ਹਾਥੀ ਆਦੀ ਅਸਵਾਦੀ ਸਾਥ ਜਾਇਗੀ ਐਂਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਆਦੀ ਬਿਭੂਰੀ ਕੋ ਏਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਨਗਨ ਚਰਨੋਂ ਸੇ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ ॥

ਸੂਰ ਨ ਬੀਰ ਨ ਮੀਰ ਨ ਖਾਨਮ ਸੈਗਿ ਨ ਕੋਉ ਦਿਸਦਿ ਨਿਹਾਰਹੁ ॥
ਪੁਨਾ ਨਾ ਤੋ ਸੂਰਮੇ ਐਂ ਨ (ਬੀਰ) ਭਾਈ ਵਾ ਬਹਾਦਰ ਐਂਰ ਨ ਕੋਈ (ਮੀਰ) ਅੰਬੀਰ ਵਜੀਰ ਮੰਤ੍ਰੀ ਆਦੀ ਨ (ਖਾਨਮ) ਪਠਾਣ ਹੀ ਭਾਵ ਇਤਯਾਦੀ ਸਿਤਨਿਓਂ ਕੇ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਸਹਾਯਕ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ਜੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਦਿਸ਼ਤੀ ਸੇ ਦੇਖੋ ਤੇ ਉਹਾਂ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ॥

ਕੋਟ ਨ ਓਟ ਨ ਕੋਸ ਨ ਛੋਟਾ ਕਰਤ ਬਿਕਾਰ ਦੇਉ ਕਰ ਝੋਰਹੁ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਤਹਾਂ ਨਾ ਤੇ ਕੋਟ ਕੇ (ਓਟ) ਆਜਰੇ ਐਂ ਨਾ (ਕੋਸ) ਖਜਾਨਿਓਂ ਕੇ ਆਸਰੇ ਸੇ ਹੀ ਤੇਰਾ (ਛੋਟਾ) ਛੂਟਣਾ ਹੋਇਗਾ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥੋਂ ਕੇ ਝਾੜ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਖਾਲੀ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਮਿਤ੍ਰੁ ਨ ਪਤ੍ਰੁ ਕਲਤ੍ਰੁ ਸਾਜਨ ਸਖੁ ਉਲਟਤ ਜਾਤ ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਰਹੁ ॥
ਐਂਰ ਮਿਤ੍ਰ ਪਤ੍ਰ (ਕਲਤ੍ਰ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਜਨ ਸਖੇ ਆਦੀ ਕੋਈ ਸਹਾਯਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਛਾਧਾਵਰ ਐਂਰ ਕੋ ਪਾਣੀ ਵਤ ਉਲਟਤੇ ਜਾਤੇ ਹੋ ॥ ਭਾਵ ਪ੍ਰਣੀਤ ਜਾਤੇ ਹੋਂ ਏਕ ਰੋਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੇ ॥

ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਛਿਨ ਛਿਨ ਸਿਮਰਹੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਹੁ ॥

ਤਾਂਹੇ ਹੇ ਭਾਈ ਦੀਨੋ ਪਰ ਵਿਆਲ ਐ ਮਨ ਬਾਣੀ ਜੇ ਅਗਮ ਜੋ ਅਪਾਰ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਛਿਨ ਛਿਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥

ਸ੍ਰੀਪਤਿ ਨਾਥ ਸਰਾਇ ਨਾਨਕ ਜਨ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਤਾਰਹੁ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਲਖਯਮੀ ਕੇ ਪਤੀ ਸਰਥ ਕੇ ਨਾਥ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਹੁੰ ਤਾਂਤੋ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੇ ਤਾਰੋ ॥ ੫ ॥ ਮਾਯਾ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦਿਖਾਵੇ ਹੈਂ—

ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਦਾਨ ਮਗ ਜੋਹਨ ਹੀਤੁ ਚੀਤੁ ਦੇ ਲੇਲੇ ਪਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮੀ ਐ ਮਾਨੀਓਂ ਕੇ (ਮਗ) ਰਸਤੇ ਕੇ ਜੋ ਜੋਹਿਨੇ ਹਾਰੀ ਵਾ ਪ੍ਰਾਣ ਐ (ਮਾਨ) ਆਦਰ ਐ ਦਾਨ ਆਦੀ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਰਸਤੇ ਕੇ (ਜੋਹਿਨੇ) ਨਾਸ ਕਰਨੇਹਾਰੀ ਜੋ ਮਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਜੀਵ ਤੇਨੇ ਸੇ ਮਾਯਾ ਚਿਤ ਕਾ ਹਿਤ ਦੇਖਕਰ ਜਹਾਂ ਕਹਾ ਲੇ ਲੇ ਕਰਕੇ ਪਾਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਰਖੀ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਸੈਨ ਮੀਤ ਸੁਤ ਭਾਈ ਤਾਹੂ ਤੇ ਲੇ ਰਖੀ ਨਿਰਾਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ ਸਾਜਨ ਐ (ਸੈਨ) ਸਾਥ ਰਹਿਨੇ ਵਾਲੇ ਮਿਤ੍ਰ ਐ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਨਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ਆਦੀ ਜੋ ਸਰਥ ਹਿਤੁ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਭੀ ਨਿਆਰੀ ਕਰਕੇ ਰਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਕੇ ਤਿਸ ਕਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਧਾਵਨ ਪਾਵਨ ਕੂਰ ਕਮਾਵਨ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕਰਤ ਅਉਧ ਤਨ ਜਾਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਕੇ ਪਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ ਦੇਸੋਂ ਬਿਦੇਸੋਂ ਮੈ ਧਾਵਨਾ ਕਰਕੇ ਭੂਨ ਕਾ ਹੀ ਕਮਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸ ਬਿਧੀ ਕੇ ਕਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਹੀ ਸਰੀਰ ਕੀ ਆਰਥਲਾ ਗੁਜ਼ਾਰ ਦਈ ਭਾਵ ਬਤੀਤ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੰਜਮ ਸੁਚ ਨੇਮਾ ਚੰਚਲ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਹਾਰੀ ॥

ਸਭ ਕਰਮ ਐ ਧਰਮ ਬੁਝਾਈ ਸੰਜਮ ਐ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਐ ਨੇਮੋਂ ਦੀ ਵਿਧੀ ਇਸ ਚੰਚਲ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹਾਰ ਦਈ ਹੈ ਭਾਵ ਕਰਮ ਧਰਮੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ॥

ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਬਿਰਖ ਅਸਥਾਵਰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਪਸ਼ੂ ਐ ਪੰਛੀ ਫਿਛ ਆਦੀ ਅਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਭਾਵ ਜੜ ਚੇਤਨ ਸਰਥ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੁਆ ਅਤੀ ਭਾਰੀ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਚਸਾ ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਸਿਮਰਿਓ ਦੀਨਾਨਾਥ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਸਾਰੀ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਪਤੀ ਹੈ ਖਿਨ ਪਲ ਚਸਾ ਮਾਤ੍ਰ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਖਾਨ ਪਾਨ ਮੀਨ ਰਸ ਭੋਜਨ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਹੋਤ ਕਤ ਖਾਰੀ ॥

ਤਾਂਹੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦੀ ਭੋਜਨੋਂ ਕੇ ਜੋ ਮੀਨੇ ਰਸ ਹੈਂ ਜੋ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ (ਕਤ)ਕਥਾ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅੰਤ ਕੇ ਖਾਰੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਭੋਗਣੇ ਕਰ ਦੁਖ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ਉਧਰੇ ਹੋਰਿ ਮਾਇਆ ਮਗਨ ਚਲੇ ਸਭਿ ਭਾਰੀ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਸੰਗ ਲਗੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਗਤ ਸਾਗਰ ਜੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹੋਏ ਚਲੇ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਇਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਮਾਯਾ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਇਕ ਸਿਵ ਛੰਦ ਮੁਨੀਸੁਰ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਠਾਕੁਰ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੋਕਰ ਸ਼ਿਵਜੀ ਐ (ਛੰਦ) ਵੇਦ ਪੁਨਾ ਮੁਨੀਸਰ ਜੋਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੇ (ਰਸਕਿ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੁਏ ਹੁਏ (ਰਸਕਿ) ਤਣਾਕਾਵ ਹੋਕਰ ਤਿਸ ਨਾਕਰ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇੰਦ੍ਰ ਮੁਨਿੰਦ੍ਰ ਖੋਜਤੇ ਗੋਰਖ ਧਰਾਣਿ ਗਗਨ ਆਵਤ ਫੁਨਿ ਧਾਵਤ ॥

ਇੰਦ੍ਰ ਆਦੀ ਦੇਵਤੇ ਔਰ ਮੁਨੀਓਂ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਗੋਰਖ ਆਦੀ ਸਿਧ ਜੋ ਧਰਤੀ ਐ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਧਾਵਤੇ ਹੁਏ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੋ ਲਕੜੀ ਸਪੰਨ ਹੈਂ ਜੋ ਭੀ ਤਿਸ ਠਾਕੁਰ ਕੋ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਸਾਧਨੋਂ ਕਰਕੇ ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਧ ਮਨੁਖ ਦੇਵ ਅਰੁ ਦਾਨਵ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਤਾਕੇ ਮਰਮ ਨ ਪਾਵਤ ॥

ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਧ ਐ ਮਾਨੁਖ ਦੇਵਤੇ ਔਰ ਦੈਤ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਏਕ ਤਿਲ ਭੀ ਤਿਸਕੇ (ਮਰਮ) ਭੇਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਭਗਤੀ ਹਰਿਜਨ ਤਾਕੇ ਵਰਸਿ ਸਮਾਵਤ ॥

ਤਿਸ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ ਰਸ ਮੈਂ ਜੋ ਮਗਨ ਹੋ ਜੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ

ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਆਨਕਉ ਜਾਚਹਿ ਮੁਖ ਦੰਤ ਰਸਨ ਸਗਲ ਘਸਿ ਜਾਵਤ ॥

ਤਿਸਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਜੇ ਆਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੋਂ ਸੇ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਦੰਤ ਰਸਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਅੰਗ ਮਾਂਝਿਆ ਹੋਇਆ ਘਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਦੀਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕੇ ਗੋਲਖੀਨ ਹੋਤੇਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੇ ਮਨ ਮੂੜ ਸਿਮਰ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਝਹਿ ਸਮਝਾਵਤ ॥ ੭ ॥

ਰੇ ਮੂਰਖ ਮਨ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਦਾਸ ਤੁਝਕੇ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗ ਕਰਤ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਕੈ ਕੂਪਿ ਗੁਥਾਰਿ ਪਰਿਚਿ ਹੈ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਬਿਰੰਗ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਜਿਸ ਮਾਯਾ ਕਾ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਸ ਮਾਯਾ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਇਹ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ (ਗੁਥਾਰ) ਅੰਧੇਰੇ ਰੂਪੇ ਮੈਂ ਪਛਾ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਏਤਾ ਗੁਬੁ ਅਕਾਸਿ ਨਮਾਵਤ ਬਿਸਟਾ ਅਸਤ ਕ੍ਰਿਮਿ ਉਦਤ ਭਰਿਚਿ ਹੈ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਏਤਾ (ਗੁਬੁ) ਨਾਗ ਭਾਸਾ ਮੈਂ ਗਰਬ ਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਏਤਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਭੀ ਸਮਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭਸੇ ਅਪਨੇ ਕੇ ਅਧਿਕ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕੇ ਭੀ ਤੁਝ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵਿਸਟਾ ਅਰ (ਅਸਤ) ਹਾਡ ਅੰ ਕਿਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਉਦਰ ਭਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਦਹਦਿਸ ਧਾਇ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਕਉ ਪਰ ਧਨ ਛੀਨ ਅਗਿਆਨ ਹਰਿਚਿ ਹੈ ॥

ਪੁਨਾ ਦਸੇ ਇਸਾ ਮੈਂ ਮਹਾ ਵਿਸਾਹੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਧਾਇਕਰ ਪਰਾਏ ਧਨ ਕੇ ਛੀਨ ਲੇਤਾਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਸਕੇ ਅਗਿਆਨ ਨੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਹਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜੋਬਨ ਬੀਤਿ ਜਰਾ ਰੋਕਿ ਗ੍ਰਸਿਓ ਜਮਦੂਤ ਨ ਭੰਨੁ ਮਿਰਤੁ ਮਰਿਚਿ ਹੈ ॥

ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਬੀਤ ਗਈ ਐ ਜਬ ਜਰਾ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਨੇ ਗ੍ਰਸ ਲੀਆ ਭਾਵ ਬਿਧ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਤਬ ਮ੍ਰਿਤਕਾਲ ਮੈਂ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਅਪਨਾ ਡੰਡਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਸੰਕਟ ਨਰਕ ਭੁੰਚਤ ਸਾਸਨ ਦੁਖ ਗਰਤਿ ਗਰਿਚਿ ਹੈ ॥

ਪੁਨਾ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਨਰਕੋਂ ਕੇ (ਸੰਕਟ) ਕਸ਼ਟੋਂ ਕੇ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਐ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕੀ (ਸਾਸਨ) ਤਾੜਨਾ ਕਰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੁਆ ਗਰਤ ਰੂਪੀ ਟੋਏ ਮੈਂ ਪਛਾ ਹੁਆ ਗਲਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਉਧਰਹਿ ਸੇ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤੁ ਆਪਿ ਕਰਿਚਿ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਸੇ ਜਨ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਇਸ (ਗਰਤਿ) ਟੋਏ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਸਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥

ਗੁਣ ਸਮੂਹ ਫਲ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸ ਹਮਾਰੀ ॥

ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੂਹ ਐ ਪਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਆਈ ਚਾਰੋਂ ਫਲ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੋਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਆਸਾ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਤੰਤ੍ਰ ਪਰ ਦੁਖ ਹਰ ਸਰਬ ਰੋਗ ਖੰਡਣ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਰਬ ਰੋਗੋਂ ਕੇ ਖੰਡਨ ਕਰਨੇ ਕੇ ਅਉਖਧ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ (ਪਰ) ਵਿਸ਼ੇਸ ਕਰਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਕੇ ਸਮਰਥ ਹੈ ਅਰ ਪਰਮ ਮੰਤ੍ਰ ਐ ਤੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਗੁਣਕਾਰੀ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਮਦ ਮਤਸਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੀ ॥

ਕਾਮ ਐ ਕ੍ਰੋਧ (ਮਦ) ਹੰਕਾਰ (ਮਤਸਰ) ਈਰਖਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਈ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬਿਨਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਸਨਾਨ ਵਾਨ ਤਾਪਨ ਸੁਚਿ ਕਿਰਿਆ ਚਰਣ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੀ ॥

ਇਸਨਾਨ ਐ ਵਾਨ (ਤਾਪਨ) ਤਪ ਕਰਨਾ (ਸੁਚਿ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਕੇ (ਕਿਰਿਆ) ਪੂਜਾ ਆਦੀ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਮੂਲ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸਖਾ ਹਰਿ ਬੰਧਪ ਜੀਅ ਧਾਨ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੀ ॥

ਸਾਜਨ ਐ ਅਤੀ ਪਿਆਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਐ ਸਖਾ ਆਈ (ਬੰਧਪ) ਸਬੰਧੀ ਏਕ ਹਰੀ ਹੈ ਜੀਅ ਐ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਐ (ਧਾਨ) ਅੰਨਿਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਓਟ ਗਹੀ ਸੁਆਮੀ ਸਮਰਥਹ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੯ ॥

ਅੰਜੇ ਜਮਰਥ ਸੁਖੀ ਕੀ ਓਟ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹਮ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥੨॥

ਆਵਧ ਕਟਿਓ ਨ ਜਾਤੁ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਭਗਤਿ ਰਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਜੋ ਜਨ ਕਾਮ ਰੂਪ ਆਦੀ ਦਾ ਕੁਝ ਚਲੇਂ ਰੂਪੀ (ਆਵਧ) ਸਸਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਕਾਟਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਦਾਵਨਿ ਬੰਧਿਓ ਨ ਜਾਤੁ ਬਿਧੇ ਮਨ ਦਵਸ ਮਗਿ ॥

ਜੇ ਜਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਹੇਤ ਭਗਤਿ ਮਾਫਕ ਮੈਂ (ਬਿਧੇ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ (ਦਾਵਨਿ) ਰਸੋਂ ਕਰਕੇ ਬੰਧਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪਾਵਕ ਜਰਿਓ ਲ ਜਾਤੁ ਰਹਿਓ ਜਨ ਪੂਰਿ ਲਗਿ ॥

ਜੇ ਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਸੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਭੁਝੀ ਮੈ ਲਾਗ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਜਨ ਤਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਸੇ ਜਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨੀਰੁ ਨ ਸਾਕਸਿ ਧੋਤੇ ਚਲਹਿ ਹਰਿ ਪੰਥ ਪਗਿ ॥

ਔਰ ਜੇ ਚਰਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਜਲ ਭੁਝਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰੋਗ ਦੇਖ ਅਘ ਮੋਹ ਛਿਦੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਖਰਿ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਰੀਰ ਕੇ ਰੋਗ ਔਰ ਦੇਖ ਪੁਨਾ (ਅਘ) ਪਾਪ ਮੋਹਿ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਖੰਡ ਕਰਕੇ (ਛਿਦੇ) ਕਾਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਿ ਲਾਗੇ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਬਿਚਰਹਿ ਅਨਿਕ ਸਾਸਤੁ ਬਹੁ ਖਟੁਆ ॥

ਲੋਕ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਾਧਨੋਂ ਰੂਪੀ ਉਪਾਵੋਂ ਕੇ ਉਦਮ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਏਕ ਤੇ ਬਹੁਤ (ਖਟੁਆ) ਖੰਡੀ ਅਰਥਾਤ ਲਾਭ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਬਹੁਤ ਵੇਰ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਸਮ ਲਗਾਇ ਤੀਰਥ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮਤੇ ਸੁਖਮ ਦੇਹ ਬੰਧਹਿ ਬਹੁ ਜਟੁਆ ॥

ਔਰ ਏਕ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਭਸਮ ਕੇ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ਅੱਥ ਏਕ ਅੰਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੁਖਮ ਦੇਹੀ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਸਿਰ ਪਰ ਬਹੁਤ ਬਤੀਆ ਜਟਾਂ ਬਾਧ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸਗਲ ਦੁਖ ਪਾਵਤੁ ਜਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਬਢਾਇ ਸੂਤੁ ਕੇ ਹਟੁਆ ॥

ਪੂਜਾ ਚਕ੍ਰ ਕਰਤੁ ਸੋਮਪਾਕਾ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਬਾਟਹਿ ਕਰਿ ਬਟੁਆ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੨੦ ॥

ਏਕ ਦੂਤਰਕਾ ਆਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਚੱਕਰ ਆਦੀ ਛਾਪਾ ਲਗਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਸੋਮਪਾਕਾ) ਚੰਦਾਇਣ ਸੂਤ ਵਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਭੋਜਨ ਖਾਤੇ ਹੈ ਇਤਯਾਦੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਬਾਟ ਬਾਟਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਬਨਾਵਟਾ ਜਨਾਵਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜੋਸ਼ੇ (ਹਟੁਆ) ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਚਾਹਦਿਕਰ ਅਰ ਦੁਖ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਸੂਤ ਕੇ ਲਭੂ ਬਨਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰ ਖਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਕਸਟ ਕਰਕੇ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਸਿਧਾਂਤ ਕੇ ਨਹੀਂ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਦਾ ਜੋਸ਼ੇ (ਹਟੁਆ) ਬੰਬੋਹਾ ਜੀਵ ਅਪਨੀ ਤਾਰ ਨਿਕਾਸ ਕਰਕੇ ਜਾਲਾ ਰਚ ਕਰ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਫਸ ਕਰਕੇ ਮਰਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਬੰਧਾਇਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਨ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਾਧਨਾ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਅਹੰਮਸ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਾਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਸਰਬ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੨੦ ॥ ਇਹ ਬੀਸ ਸਵੱਯੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਤੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨੇ ਸਵਈਯੇ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਅੰ ਗਿਆਰਾ ਮੈਂ ਛੱਟੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੂਵਨ ਕਰਕੇ ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਜੋ ਭੱਟ ਹੈ ਸਤਾਹਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰਾਪ ਨਿਵਿਰਤੀ ਕਾ ਸਮਾ ਜਾਨਕਰ ਪ੍ਰਤੱਖਣ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੁੰਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਆਇ ਲੇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸੁਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਅਰ ਪ੍ਰਥਮੋਂ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਸੁਜਸ ਬਿਸਨੂੰ ਜੀ ਸੇ ਮਿਲਤ ਮੰਗਲਾਰਚਣ ਰੂਪ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਕ ਮਨਿ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇ ਬਰ ਦਾਤਾ ॥ ਸੰਤ ਸਹਾਰੁ ਸਦਾ ਬਿਖਿਆਤਾ ॥

ਮਨਕੋ ਇਕਾਗ੍ਰ ਕਰਕੇ ਵਰੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ (ਸਹਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਸਦਾ (ਬਿਖਿਆਤਾ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ॥

ਤਾਸੁ ਚਰਨ ਲੇ ਰਿਵੈ ਬਸਾਵਉ ॥ ਤਉ ਪਰਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਲੋਕਰ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਵਸਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਤਿਨ ਚਰਨੋਂ ਕਾ
ਪਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ (ਤਉ) ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਸਰਬ ਤੇ (ਪਰਮ) ਬੜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਧਨ
ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਗਾਵਉ ਗੁਨ ਪਰਮ ਗੁਰੂ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਦੁਰਤ ਨਿਵਾਰਣ ਸਬਦ ਸਰੇ ॥
ਗਾਵਹਿ ਗੰਭੀਰ ਧੀਰ ਮਤਿ ਸਾਗਰ ਜੋਗੀ ਜੈਗਮ ਪਿਆਨੁ ਪਰੇ ॥
ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਤਿਨ ਪਰਮ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਧਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ (ਦੁਰਤ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ
ਨਿਵਾਰਣ ਹਰੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ (ਸਰੇ) ਸਰੋਵਰ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗੰਭੀਰ
ਐ ਧੀਰਜਵਾਨ ਐ ਤੁਪੀ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋਗੀ ਐ ਜੈਗਮ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪੁਰਸ਼ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਪਿਆਨ ਕੇ
ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਹਿ ਇੰਦ੍ਰਾਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਕ ਆਤਮ ਰਸੁ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਓ ॥
ਪੁਨਾ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਐ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਆਦੀ ਭਗਤ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਹੁ ਗਾਵਣੇਹਾਰੇ
ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮ ਰਸ ਕੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੨ ॥
'ਕਲ' ਨਾਮਾ ਕਵੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਜ ਮੈਂ ਹੀ ਜੋਗ ਵਾ (ਰਾਜ) ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਕੇ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਜਸ ਮੈਂ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਗਾਵਹਿ ਜਨਕਾਦਿ ਜੁਗਤਿ ਜੋਗੇਸੁਰ ਹਰਿ ਰਸਪੂਰਨ ਸਰਬਕਲਾ ॥
ਪੁਨਾ ਜਨਕ ਆਦਿਕ ਰਾਜ ਰਿਖੀ ਐ ਜੋਗ ਮੈਂ (ਜੁਗਤਿ) ਜੁਝੇ ਹੁਏ ਜੋ ਜੋਗੀਓਂ ਕੇ ਈਸਰ ਹੈਂ ਜੋ ਭੀ ਸਰਬ ਕਲਾ ਮੈਂ
ਪੂਰਨ ਹਰੀ ਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਰਸ ਕੇ ਪੂਰਬਕ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਹਿ ਸਨਕਾਦਿ ਸਾਧ ਸਿਧਾਦਿਕ ਮੁਨਿ ਜਨ ਗਾਵਹਿ ਅਛਲ ਛਲਾ ॥
ਔਰ ਸਨਕਾਦਿਕ ਪੁਨਾ (ਸਾਧ) ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਵਾ ਸਿਤ ਸਿਧੋਂ ਤੇ ਆਦਿ ਲੋਕਰ ਮੁਨੀ ਜਨ ਸਭੀ ਜੋ ਛਲਣੇ ਤੇ ਰਹਿਤ
ਹਰੀ ਹੈ ਐ ਜਿਸਕੀ ਮਾਯਾ ਨੇ ਸਭਕੇ ਛਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਧੋਨੁ ਅਟਲ ਮੰਡਲ ਵੈ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਰਸੁ ਜਾਣਿਓ ॥
ਪੁਨਾ ਧੋਮੁ ਰਿਖੀ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ (ਰਸ) ਅਨੰਦ ਕੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ (ਵੈ) ਵਹੁ ਅਟਲ
ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ ਧੂ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੩ ॥
'ਕਲ' ਨਾਮਾ ਕਵੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਜ ਮੈਂ ਹੀ ਜੋਗ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਸੁਜਸ ਗਾਵੇ॥੩॥

ਗਾਵਹਿ ਕਪਿਲਾਦਿ ਆਦਿ ਜੋਗੇਸੁਰ ਅਪਰੰਪਰ ਅਵਤਾਰ ਵਰੇ ॥
(ਅਪਰੰ) ਐ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਤੇ (ਪਰ) ਪਰਾ ਰੂਪ ਜੋ (ਵਰੇ) ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰੇਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਕਪਲ ਜੀ ਸਰਬ
ਜੋਗੇਸੁਰੋਂ ਕੀ ਆਦਿ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨ ਸੇ ਆਦਿ ਸੇ ਲੋਕਰ ਸਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੈ ਜਮਦਗਨਿ ਪਰਸਰਾਮੇਸੁਰ ਕਰ ਕੁਠਾਰੁ ਰਾਧੁ ਤੇਜੁ ਹਰਿਓ ॥
ਔਰ ਜਮਦਗਨ ਰਿਖੀ ਪੁਨਾ ਪਰਸਰਾਮ ਜੋ ਈਸੁਰ ਕਾ ਅੰਸਾ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਜੋ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜਿਸਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਰਾਧਵੰਸੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਨੇ ਸਹਤ ਤੇਜ ਕੇ (ਕੁਠਾਰੁ) ਕੁਹਾੜਾ ਖੋਲ੍ਹ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਉਧੈ ਅਕੂਰੁ ਬਿਦਰੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਰਬਾਤਮੁ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਓ ॥
ਪੁਨਾ ਉਪਦ੍ਰ ਜੀ ਐ ਅਕੂਰੁ ਜੀ ਬਿਦਰ ਜੀ ਆਦਿਕ ਸਰਬ ਹੀ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਮੈਂ
ਅਪਣਾ ਆਪ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੪ ॥
ਪੂਰਬ ਉਕਤ ਅਰਥ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ॥ ੪ ॥

ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਬਰਨ ਚਾਰਿ ਖਟ ਦਰਸਨ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਿਮਰੰਬਿ ਗੁਨਾ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਚਾਰੋਂ ਵਰਣ ਐ ਖਟ ਦਰਸਨ ਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਐ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿਕ ਈਸੁਰ ਬ੍ਰਾਹਮਰਥ ਭੀ
ਤਿਨਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੈ ਗੁਣਸੇਸੁ ਸਹਸ ਜਿਹਥਾ ਰਸ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ਧੁਨਾ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸੋਸਨਾਗ (ਸਹਸ) ਹਜਾਰ ਜਿਹਵਾ ਕਰ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਐ ਆਇ ਜੇ ਲੋਕਰ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਧੁਨੀ ਮੈਂ ਛਾ ਜੋ (ਰਸ) ਅਨੰਦ ਤਿਸਮੈਂ (ਲਿਵ) ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਮਹਾਦੇਉ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿਨਿ ਪਿਆਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜਾਣਿਓ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਮਹਾਦੇਉ) ਸਿਵਜੀ ਜੋ ਵਈਰਾਗਵਾਨ ਹੈ ਵਾ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਆਈ ਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਪਿਆਨ ਵਿਖੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਕਥਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੫ ॥

‘ਕਲ’ ਨਾਮਾ ਕਵੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਸੁਜਸ ਕੋ ਮੈਂ ਭੀ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਜ ਐਂ ਜੋਗ ਏਕ ਰਸ (ਮਾਣਿਆ) ਭੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਮਾਣਿਓ ਬਸਿਓ ਨਿਰਵੈਰੁ ਰਿਦੰਤਰਿ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕੋ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ਐ ਜਿਨਕੋ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰ ਭਾਵ ਵਸਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਪਰ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਰਿਸਤਿ ਸਗਲ ਉਪਰੀ ਨਾਮਿ ਲੇ ਤਰਿਓ ਨਿਰੰਤਰਿ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸਤੀ ਉਧਾਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੋਕਰ ਜੀਵੇਂ ਕਾ ਸਮਦਾਪ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਨਕਾਦਿ ਆਦਿ ਜਨਕਾਦਿ ਜੁਗਹ ਲਗਿ ॥

ਸਨਕਾਦਿਕ ਆਦੀ ਰਿਖੀ ਜਨਕ ਆਦੀ ਰਾਜਾ ਭੀ ਜੁਗੋਂ ਪ੍ਰਯੰਤ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਗੁਰੁ ਧੰਨਿ ਜਨਮੁ ਸਕਯਥੁ ਭਲੋ ਜਗਿ ॥

ਤਿਨ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਧੰਨਜਤਾ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਤਮ ਅਵਤਾਰ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਕਾਰਥ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀ ਜੈਕਾਰ ਧੁਨਿ ਕਥਿ ਜਨ ਕਲ ਵਖਾਣਿਓ ॥

ਪਾਤਾਲ ਆਦੀ ਸਰਬ ਪੁਰੀਓ ਮੈਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਜੈਕਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ਕਾ ਸਬਦ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ‘ਕਲ’ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਐਸੇ ਕਵੀ ਜਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਵਖਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਅਥ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇਹੋ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿਕ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਤੈ ਮਾਣਿਓ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰਾਜ ਜੋਗ ਏਕਤ੍ਰ ਤੈਨੇ ਹੀ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਤਜੁਗਿ ਤੈ ਮਾਣਿਓ ਛਲਿਓ ਬਲਿ ਬਾਵਨ ਭਾਇਓ ॥

ਸਤਿਜੁਗ ਕੇ ਬੀਰ ਤੈਨੇ ਐਸੇ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਬਲਿਰਾਜਾ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਹੇਤ ਛਲ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਬਾਵਨ ਅਵਤਾਰ ਹੁਏ ਭਾਵਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਵਾ ਬਾਵਨ ਰੂਪ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰੇਤੈ ਤੈ ਮਾਣਿਓ ਰਾਮੁ ਰਾਘਵੇਸੁ ਕਹਾਇਓ ॥

ਦੁਆਪੁਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰਿ ਕੈਸੁ ਕਿਰਤਾਰਥੁ ਕੀਓ ॥

ਤ੍ਰੇਤੈ ਕੋ ਤੈਨੇ ਐਸੇ (ਮਾਣਿਓ) ਯੋਗਿਆ ਹੈ ਰਾਘ ਕੀ ਬੰਸ ਮੈਂ ਰਾਮ ਰੂਪ ਕਹਾਯਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਦੁਆਪਰ ਮੈਂ ਮੁਰਾਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਕੈਸ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ (ਕ੍ਰਿਤਾਰਥੁ) ਕਲਯਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਉਗ੍ਰਸੈਣ ਕਉ ਰਾਜੁ ਅਭੈ ਭਗਤਹ ਜਨ ਦੀਓ ॥

ਉਗ੍ਰਸੈਣ ਕੋ ਰਾਜ ਦੇਕਰ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਅਭੈ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਲਿਜੁਗਿ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦੁ ਅਮਰੁ ਕਹਾਇਓ ॥

ਸੋਈ ਅਥ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਤਿਨ ਤੀਨੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੋ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਸਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਕਰ ਐਸੇ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਕਹਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਜੁ ਅਬਿਚਲੁ ਅਟਲੁ ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਫੁਰਮਾਇਓ ॥ ੭ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਸਦਾ ਅਟਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ਐ ਆਪਕਾ ਰਾਜ ਭੀ ਅਬਚਲ ਹੈ ਆਪਕੋ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਅਦਿਪੁਰਖ ਨੇ ਫੁਰਮਾਯਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਰਵਿਦਾਸੁ ਭਗਤੁ ਜੈ ਦੇਵ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ॥

ਤਾਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਐ ਜੈ ਦੇਵ ਜੀ ਐ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਭਗਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸਦਾ ਗਾਵਹਿ ਸਮਲੋਚਨ ॥

ਪੁਨਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਐ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਸਮਾਇਸਟੀ ਕਰਕੇ ਭਾਵਸਰਥ ਮੈਂ ਵਿਆਪਕ ਜਾਨਕਰ ਤੁਝਕੇ ਸਦਾ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤੁ ਬੋਲਿ ਗੁਣ ਰਵੈ ਸਹਜਿ ਅਤਮ ਰੰਗੁ ਮਾਣੈ ॥

ਬੋਲੀ ਭਗਤਿ ਜੀ ਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਰਵੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੁਤੇ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕੋ (ਮਾਣੈ) ਭੋਗਤਹੋਂ ॥

ਜੋਗ ਧਿਆਨਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭ ਅਵਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁਖਦੇਉ ਪਰੀਖਤੁ ਗੁਣ ਰਵੈ ਗੋਤਮ ਰਿਖਿ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥

ਪੁਨਾ ਸੁਖਦੇਵ ਜੀ ਐ ਪਰੀਖਤ ਆਈ ਫੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਨੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਜਸ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਨਿਤ ਨਵਤਨੁ ਜਗਿ ਛਾਇਓ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕਾ ਨਵੀਨ ਜਸ ਨਿਤੋਪ੍ਰਤੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਛਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਪਾਯਾਲਿ ਭਗਤ ਨਾਗਾਇ ਭੁਯੰਗਮ ॥

ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਪਾਤਾਲ ਮੈਂ ਭਗਤ ਜੋ ਸੋਸਨਾਗ ਆਈ (ਭੁਯੰਗਮ) ਸਰਪ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰਪ ਆਇ ਜਾਤੀ ਕਾ ਭੇਦ ਹੈ ॥

ਮਹਾਦੇਉ ਗੁਣ ਰਵੈ ਸਦਾ ਜੋਗੀ ਜਤਿ ਜੰਗਮ ॥

ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਸੇ ਆਇ ਲੇ ਕਰਕੇ ਜੋਗੀ ਔਰ ਜਤ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੰਗਮ ਆਈ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਦਾ (ਰਵੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਮੁਨਿ ਬਾਸੁ ਜਿਨਿ ਬੋਦ ਬਾਕਰਣ ਬੀਚਾਰਿਅ ॥

ਪੁਨਾ ਮੁਨੀ ਵਿਆਸ ਦੇਵ ਜੀ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਚਾਰੋਂ ਬੰਦੋਂ ਐ ਨੇ ਵਿਆਕਰਨੋਂ ਕੋ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਨੇ ਵੇਦ ਕਾ ਵਿਆਕਰਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਜਿਨਿ ਹੁਕਮਿ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਵਾਰੀਅ ॥

ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਹਰੀ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਸਵਾਰਿਆ ਹੈ ਗੁਣ ਰਚਿਆ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਮ ਜਾਇਓ ॥

ਖੰਡੋਂ ਆਦਾ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਂ ਜੋ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੋ ਸਰਗੁਣ ਐ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਸਮ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਜਪੁ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਹਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਜੁਜਸ ਕੋ (ਜਪੁ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਸਹਜੁ) ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਨਵਨਾਥ ਧੰਨਿ ਗੁਰੁ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇਓ ॥

ਨੋ ਨਾਥ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਧੰਨ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਸਦਾ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਮਾਂਧਾਤਾ ਗੁਣ ਰਵੈ ਜੇਨ ਚਕ੍ਰਵੈ ਕਹਾਇਓ ॥

ਮਾਨਧਾਤਾ ਰਾਜਾ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਕਹਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਬਲਿਰਾਉ ਸਪਤ ਪਾਤਾਲਿ ਬਮੋਤੋ ॥

ਪੁਨਾ ਬਲਿ ਰਾਜਾ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਵਾਣੀ ਕਰਮ ਜਮੀਨ ਦੇਤੇ ਕੀ (ਸਪਤ) ਪ੍ਰਤੰਗਨਾ ਕਰਕੇ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਭਰਬਰਿ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਸਦਾ ਗੁਰੁ ਸੰਗਿ ਰਹਿਤੋ ॥

ਪੁਨਾ ਭਰਬਰੀ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਗੋਬਤ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਦੂਰਬਾ ਪਰੂਰਉ ਅੰਗਰੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥

(ਦੂਰਬਾ) ਦੂਰਥਾਸਾ ਐ (ਪਰੂਰਉ) ਪਰੂਰਵਾ ਰਾਜਾ ਪੁਨਾ ਅੰਗਰਾ ਰਿਖੀ ਇਨ ਪੁਰਬੋਕਤ ਸਭ ਨੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਜਸ ਗਾਯਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਘਾਇ ਘਾਇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ (੧) ਸ੍ਰੋਤ ਜਸ ਘਟੋ ਘਟੋ ਮੈਂ

ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪਤਾ ਕਰਕੇ (ਸਹਜ) ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਦੂਜੇ ਕੇ ੨॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਬ ਸੋਈ ਵੇਦ ਭੱਟੇ ਕੇ ਰੂਪ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਦੂਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਜੀ ਕਾ ਸੁਸਜੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਪੰਨੁ ਕਰਤਾ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾਰੁ ਕਰਣ ਸਮਰਥੈ ॥

ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਕਾਰਣ ਜੋ ਮਹਤਤ ਆਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਰਤਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਿਨ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਈਸਰੋਂ ਕੇ ਕਰਨ ਕੇ ਸਮਰਥ ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਪੰਨੁ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੰਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮਸਤਕਿ ਤੁਮ ਧਰਿਓ ਜਿਨਿ ਹਥੈ ॥

ਜੋ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪੰਨਿਤਾ ਜੋਗ ਭਏਹੋ ਜਿਨੇ ਨੇ ਤੁਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਹਥ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤ ਧਰਿਓ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਸਹਜਿ ॥

ਅਮਿਉ ਵਣਉ ਫਜਿਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਮੁਨਿ ਬੋਹਿਯ ਅਗਾਜਿ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਜਬ ਤੁਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਹਥ ਧਰਿਆ ਤਬ ਸਹਜੇਹੀ ਉਪਦੇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ (ਵਣਉ) ਬਰਸਾਵਟਾ ਕੀਆ ਆਪ ਸੇ (ਭਜ) ਸੋਭਤੇ ਭਏ ਹੋ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ (ਸੁਰਿ) ਵੰਦਤੇ (ਨਰ) ਮਨੁਖ ਐ ਮੁਨੀ ਜੋ (ਗਣ) ਸਮੂਹ ਹੈ ਜੋ ਸਭੀ (ਅਗਾਜਿ) ਪ੍ਰਗਟ ਜਸ ਰੂਪ (ਬੋਹਿਯ) ਸੁਗੰਧੀ ਵਾ ਕੋਰਵਣਾ ਸੰਸੁਕਤ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਮਾਰਿਓ ਕੰਟਕੁ ਕਾਲੁ ਗਰਨਿ ਪਾਵਤੁ ਲੀਓ ਬਰਜਿ ਪੰਚ ਭੂਤ ਏਕ ਘਰਿ ਰਾਖਿਲੇ ਸਮਾਜਿ ॥

ਕਾਲ ਰੂਪੀ (ਕੰਟਕੁ) ਦੁਖਦਾਇਕ ਸਬੁ ਕੇ ਤੁਮਨੇ ਗਰਜ ਕਰਕੇ ਮਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅੰ ਮਨ ਕੇ ਸੰਕਲਪੋਂ ਮੈਂ ਪਾਵਣੇ ਜੋ ਬਰਜ ਲੀਆ ਹੈ ਅੱਚ ਕਾਮਾਈ ਪੰਚਭੂਤੋਂ ਜੋ (ਸਮਾਜਿ) ਸੰ-ਅਜ-ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਜੀਤ ਬੇ ਤਿਨਕੇ ਏਕ ਰਿਵੇ ਘਰ ਮੈਂ ਰਾਖ ਲੀਆ ਭਾਵ ਰੋਕ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜਗੁ ਜੀਤਉ ਗੁਰਦੁਆਰਿ ਖੇਲਹਿ ਸਮਤ ਸਾਰਿ ਰਬੁ ਉਨਮਨਿ ਲਿਵ ਰਾਖਿ ਨਿਰੰਕਾਰਿ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਉਪਦੇਸ ਲੇਕਰ ਜਗਤ ਕੇ ਤੁਮਨੇ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਸਮਤਾ ਰੂਪੀ (ਸਾਰ) ਬਾਜੀ ਖੇਲ ਰਹੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਉਨਮਨਿ) ਤੁਹੀਆ ਸਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੈਂ ਮਨ ਕੀ ਖ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ (ਰਬੁ) ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਾਹ ਆਪਨੇ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤੁ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਸਹਾਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੁਰਾਰੀ ਰੂਪ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ (ਪਰਸ) ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸਪਤ ਦੀਪੋਂ ਕੇ ਬੀਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਏ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੋ ਮਨ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕੇ ਕਹੁ ਭਾਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਰ ਕਾਲੁਖ ਖਨਿ ਉਤਾਰ ਤਿਮਰ ਅਗਾਨ ਜਾਹਿ ਦਰਸ ਦੁਆਰ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਪਾਰਾ ਵਤ ਹੈ ਜੋ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਕਾਲੁਖ ਕੇ (ਖਨਿ) ਉਖੇੜ ਕਰ ਉਤਾਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ਐ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਵਾਰੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਤਿਮਰ) ਅੰਧਾਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਚਿਤ ਸੁਖੀ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਓਇ ਜੁ ਸੇਵਹਿ ਸਬਦੁ ਸਾਰੁ ਗਾਖੜੀ ਬਿਖਮ ਕਾਰ ਤੇ ਨਰ ਭਵ ਉਤਾਰਿ ਕੀਏ ਨਿਰਭਾਰ ॥

ਓਹ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਸਿਖ (ਸਾਰ) ਸ੍ਰੋਸਣ ਸਬਦ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈ ਐ ਅਤੀ (ਬਿਖਮ) ਕਠਨ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਆਪਨੇ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਭਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਪਾਰ ਕੀਏ ਹੈ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਹਜ ਸਾਰਿ ਜਾਗੀਲੇ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਿ ਨਿਮਰੀ ਭੂਤ ਸਦੀਵ ਪਰਮ ਪਿਆਰਿ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਆਪ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕੀ ਰੂਪੀ ਵੀਚਾਰ ਮੈਂ ਜਾਗੀ ਹੈ ਐ ਸਦਾ ਨਿਮੀਭੂਤ ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਨਿਮਤਾ ਧਾਰ ਕਰ ਸਰਬ ਤੇ (ਪਰਮ) ਭਾਵ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਸੂਰ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਪਿਆਰ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤੁ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਭੈ ਭਉ ਦ੍ਰਿੜਿਓ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥ ਬਿਮਲ ਜਾਮੁ ਬਿਬਾਰੁ

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸੁਜਨ ਜੀਆ ਕੋ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਤੋਂ ਅਪਨੇ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸਕਾ (ਬਿਮਲ) ਨਿਰਮਲ ਬਿਸਥਾਰ ਹੈ ਐ ਜਾਸਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਐ ਸਿਧ ਪੁਨਾ (ਸੁਜਨ) ਸਰੋਸਟ ਜਨ ਆਈ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਤੂੰ ਤਾ ਜਨਿਕ ਰਾਜਾ ਅਉਤਾਰੁ ਸਬਦੁ ਸੰਸਾਰਿ ਸਾਰੁ ਰਹਹਿ ਜਗਤੁ ਲਲ ਪਦਮ ਬੀਚਾਰ ॥

ਸਰਬ ਕਾ (ਜਨਕ) ਪਿਤਾ ਐ ਸਰਬ ਕਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤੂੰ ਤੇ ਤਿਸਕਾ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਐ ਇਸ ਸੰਸਾਰ

ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਬਦ ਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਐਸੇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਤੇ ਹੋ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਬੀਰ
ਕਮਲ ਪੜ੍ਹ ਅਲੇਪ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਕਲਿਪਤਰੁ ਰੋਗ ਬਿਦਾਰੁ ਸੰਸਾਰ ਤਾਪ ਨਿਵਾਰੁ ਆਤਮਾ ਤ੍ਰਿਬਿਪਿ ਤੇਰੈ ਏਕ ਲਿਵਤਾਰ ॥
ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਹੋਕਰ ਕਾਮਨਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਕੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਕੇ (ਬਿਦਾਰੁ) ਨਸਦ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਤਾਪ
ਕੇ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔਰ ਜੀਵੇਂ ਕਾ ਮਨ ਤੋਂ ਸਤੋਂ ਰਜੇ ਤਮੇ ਆਈ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਆਤਮਕ ਹੈ ਔ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਏਕ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਲਿਵ ਤੇਲ ਧਾਰਾਂ ਵਤ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਵਾ ਤ੍ਰਿਬਿਪਿ ਆਤਮਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸ਼ਨ ਸਿਵਜੀ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ
ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਮਤ ਮੈਂ ਏਕ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਤੇਲ ਧਾਰ ਵਤ ਅਖੰਡ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥
ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤੁ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੩ ॥
ਪੁਰਬ ਕਥਨ ਕੀਏ ਸਮ ਈਹਾਂ ਜਾਨਣਾ ॥ ੩ ॥

ਤੈ ਤਾ ਹਦਰਬਿ ਪਾਇਓ ਮਾਨੁ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰੁ ਪਰਵਾਨੁ
ਸਾਪਿ ਅਜਗਰੁ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਉਨਮਾਨੁ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੁਮਨੇ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਹਦਰਬਿ) ਬਝਿਓਂ ਤੇ ਮਾਨ ਪਾਯਾ ਹੈ
ਕਿਉਂਕਿ (ਪਰਵਾਨੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਤੁਮਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਉਨਮਾਨੁ) ਵੀਰਾਗ
ਕਰਕੇ ਹੋਕਾਰ ਰੂਪੀ (ਅਜਗਰੁ) ਭਾਰੀ ਸਰਪ ਕੇ ਤੁਮਨੇ ਆਪਨੇ (ਸਾਪਿ) ਵਸੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਰਸ ਸਮਾਨ ਆਤਮਾਵੰਤ ਗਿਆਨ ਜਾਣੀਅ ਅਕਲ ਗਤਿ ਗੁਰੁ ਪਰਵਾਨ ॥
ਤਾਤੇ (ਹਰਿ ਹਰਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸ਼ਨ ਸ਼ਿਵ ਆਦੀ ਈਸਰੋਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੀ ਆਪਕਾ ਦਰਸਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਕਾ (ਆਤਮਾ)
ਮਨ ਗਿਆਨਵੰਤ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਅਕਲ) ਕਲਪਨਾ ਸੇ ਅਰਥਾਤ ਭੁਰਨੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ (ਗਤਿ)
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਆਪਨੇ ਗੁਰ ਆਗਯਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਜਾਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਚਲ ਠਾਣ ਬਿਮਲ ਬੁਪਿ ਸੁਥਾਨ ਪਹਿਰਿ ਸੀਲ ਸਨਾਹੁ ਸਕਤਿ ਬਿਦਾਰਿ ॥
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਜਿਸ ਆਪਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅਚਲ ਅਸਥਾਨ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਔ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧੀ ਹੈ
ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਨੇ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ (ਸੀਲ) ਸਾਤੀ ਰੂਪੀ (ਸਨਾਹੁ) ਜੋਜਿਤ ਪੈਹਰ ਕਰਕੇ (ਸਕਤਿ)

ਮਾਯਾ ਕੇ ਬਲ ਕੇ (ਬਿਦਾਰਿ) ਨਸਦ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤੁ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੪ ॥
ਅਰਬ ਪੁਰਬਸਮ ॥ ੪ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਤ ਤਮ ਹਰਨ ਵਹਨ ਅਘ ਪਾਪ ਪ੍ਰਨਾਸਨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤਿਸਕਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਤਮ)
ਅਧਿਕਾਰ ਹਰ ਕਰਕੇ ਭਾਰੀ ਅਘੋਂ ਕੇ ਦਬਾਧ ਕਰਤੇ ਔਰ ਸਮਾਨ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਤੀ ਸਹਜੇ ਹੀ (ਪ੍ਰ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼
ਕਰਕੇ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਸਬਦ ਸੂਰ ਬਲਵੰਤ ਕਾਮ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਨਾਸਨ ॥

ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਅਮੋਘ ਆਧੁਸ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਬਲਵੰਤ ਸੂਰਮੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ
ਕਾਮ ਅੰ ਕ੍ਰੋਧ ਨਸਦ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਲੋਭ ਮੋਹ ਵਸਿ ਕਰਣ ਸਰਣ ਜਾਚਿਕ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਣ ॥

ਪੁਨਾ ਲੋਭ ਔ ਮੋਹਿ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਵਸ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਹੋ ਔਰ ਮੋਖ ਕੇ (ਜਾਚਿਕ) ਭਿਖੂ ਅਰਥਾਤ ਮਾਂਗਨੇਹਾਰ ਜੋ
ਜਗਜਾਸੂ ਹੋ ਸਰਣ ਆਏ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥

ਆਤਮ ਰਤ ਸੰਗ੍ਰਹਣ ਕਹਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲ ਢਾਲਣ ॥

ਔ ਆਪਨੇ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਰਤੀ) ਪ੍ਰੀਤੀ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪਕਾ (ਕਹਣ) ਕਥਨ
ਕੀ ਜੋ (ਢਾਲਣ) ਰੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਔ (ਕਲ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਲ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਲਕੁ ਸਤਿ ਲਾਰੀ ਸੇ ਪੈ ਤਰੈ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਆਪਕੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ (ਕਲ) ਸੁੰਦਰ ਤਿਲਕ
ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੋ (ਸਤਿ) ਨਿਰਦੇ ਕਰਕੇ ਆਪਕੇ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ ਹੋਂ ਸੋ (ਪੈ) ਬਹੁਤੇ ਤਰੇ ਹੋ ॥

ਗੁਰੁ ਜਗਤ ਫਿਰਣ ਸੀਹ ਅੰਗਰਉ ਰਾਜੁ ਜੇਗੁ ਲਾਹਣਾ ਕਰੈ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਗੁਰੂ (ਫਿਰਣ) ਫੇਰੂ ਜੀ ਕੇ (ਸੀਹ) ਪੁੜ੍ਹ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ (ਅੰਗਰਉ) ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ

ਹੋਕਰ (ਰਾਜ) ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥ ੫ ॥

ਸਦਾ ਅਕਲ ਲਿਵ ਰਹੈ ਕਰਨ ਸਿਉ ਇਛਾ ਚਾਰਹ ॥

ਆਪਕੀ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਦਾ (ਅਕਲ) ਕਲਪਨਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੀ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ (ਕਰਨ) ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਬਿਰਥਾਵਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ਦਮਨ ਕੀਏ ਹੋ ॥

ਦੁਸ ਸਪੂਰ ਜਿਉ ਨਿਵੈ ਖਵੈ ਕਸੁ ਬਿਮਲ ਬੀਚਾਰਹ ॥

ਜੇਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਫਲੋਂ ਸਾਥ ਪੂਰਨ ਹੁਆ ਨਿਵਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਆਪ ਸਰਬ ਸਾਮਰਥ ਹੋਕਰ ਨਿਮਰਤਾ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਰੂਪੀ (ਕਸੁ) ਕਸੌਟੀ (ਖਵੈ) ਸਹਾਰ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਭਏ ਹੋ ॥

ਇਹੈ ਤਤੁ ਜਾਣਿਓ ਸਰਬਗਤਿ ਅਲਖੁ ਬਿਭਾਣੀ ॥

ਜੇ ਅਲਖ ਅੰ (ਬਿਭਾਣੀ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਚੇਤਨ ਸਰਬ ਮੈ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਹੈ (ਇਹੀ) ਇਸਕੋ ਆਪਨੇ (ਤਤ) ਸਾਰ ਰੂਪ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਸਹਜਿ ਭਾਇ ਸੰਚਿਓ ਕਿਰਣਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲ ਬਾਣੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਰੂਪੀ ਬੰਦ੍ਰਾ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣੋਂ ਦੁਆਰੇ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਾਡੀ ਭਾਵ ਰੂਪੀ ਸੁੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਚਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਆਪ ਬੰਦ੍ਰਾ ਰੂਪ ਕੀ ਸਰਣ ਆਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵਕ ਬਾਣੀ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣੋਂ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਕਲ) ਸੁੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਚਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਗਮਿ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਤੈ ਪਾਇਓ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗ੍ਰਾਹਜਿ ਲਯੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਗੰਮਤਾ ਦੇਵੇ ਦੁਆਰੇ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਸੇ ਤੁਸਨੇ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਨਿਸ਼ਚਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਨੇ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਗ੍ਰਾਹਜਿ) ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਪਰਸਿਓ ਕਲੁ ਸ ਮੁਲਵੈ ਜਨ ਦਰਸਨੁ ਲਹਣੇ ਭਯੋ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੇ (ਸੇ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ (ਮੁਲਵੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਕੋ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਲਹਣਾ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਹਰੀ (ਪਰਸਿਓ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮਨਿ ਬਿਸਾਸੁ ਪਾਇਓ ਗਹਰਿ ਗਹੁ ਹਦਰਥਿ ਦੀਓ ॥

ਹੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਆਪਨੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਬਿਸਾਸੁ) ਨਿਸ਼ਚਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਗਹਰਿ) ਭੁੰਘਾ ਅਰਥਾਤ ਅਥਾਹ ਸਰੂਪ ਕੇ (ਹਦਰਥਿ) ਬਡੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਕੇ (ਗਹੁ) ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗਰਲ ਨਾਸੁ ਤਨਿ ਨਠਯੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਪੀਓ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਜੈਹਰ ਬਾ ਸੇ ਆਪਕੇ ਤਨ ਤੋ ਦੇਵ ਗਯਾ ਅਰਥਾਤ ਦੁਰ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਮੈਂ ਜੋ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪਨੇ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਰਵਿ ਬਿਗਾਸੁ ਜਾਗਿਓ ਅਲਖਿ ਕਲ ਧਰੀ ਨਿਰੰਤਰਿ ॥

ਜਿਸ ਅਲਖ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਰਬ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆਪਨੀ (ਕਲ) ਸਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਜਾਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜ ਸਮਾਪਿ ਰਵਿਓ ਸਾਮਾਨਿ ਜੁਗੰਤਰਿ ॥

ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੋਕਰ ਨਿਰੰਤਰ (ਰਵਿਓ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕੀ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਮਾਪੀ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਉਦਾਰਉ ਚਿਤਦਾਰਿਦ ਹਰਨ ਪਿਖੰਡਿਹ ਕਲਮਲ ਤ੍ਰਸਨ ॥

ਉਦਾਰ ਚਿਤ ਦਰਿਦ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ (ਪਿਖੰਡਿਹ) ਦੇਖਣ ਕਰਕੇ (ਕਲਮਲ) ਪਾਪੋ ਕੇ ਸਮੂਹ (ਤ੍ਰਸਨ) ਭੈ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਸਟ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਦਰੰਗਿ ਸਹਜਿ ਕਲੁ ਉਚਰੈ ਜਸੁ ਜਪਉ ਲਹਣੇ ਰਸਨੁ ॥ ੭ ॥

ਸੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਜਸ ਕੇ (ਸਦਰੰਗਿ) ਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥੭॥

ਨਾਮੁ ਅਵਖਧੁ ਨਾਮੁ ਆਪਾਰੁ ਅਰੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਪਿ ਸੁਖੁ ਸਦਾ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੁ ਸੋਹੈ ॥

ਰੰਗਿ ਰਤੋ ਨਾਮ ਸਿਉ ਕਲ ਨਾਮੁ ਸੁਰਿ ਨਰਹ ਬੋਹੈ ॥

ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਔਸਧ ਕੀਆ ਔਰ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਪਨੇ (ਆਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੀ ਆਪਕੇ ਸਮਾਧੀ ਕਾ ਸੂਖ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਨੀਸਾਣ) ਨਿਸਾਨ ਅਰਥਾਤ ਬੋਝਾ ਤਾ ਪਰਵਾਨਾ ਆਪਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਰੰਗ ਸਾਥ ਆਪ ਚੜੇ ਹੋ ਸਿਸ (ਕਲ) ਸੁੰਦਰ ਨਾਮ ਨੇ (ਸੁਰ) ਦੇਵਤੇ (ਨਰ) ਮਨੁਸ਼ ਆਦੀ ਸੁਭੀ ਜਸ ਰੂਪੀ (ਬੋਹੈ) ਸੁਗੰਧੀ ਸਹਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਪਰਸੁ ਜਿਨਿ ਪਾਇਓ ਸਤੁ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਰਵਿ ਲੋਇ ॥

ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੇ ਆਪ ਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਪਰਸੁ) ਮਿਲਨਾ ਵਾ ਕੁਹਾੜਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਕਾ (ਸਤੁ) ਜਸ ਸੂਰਜ ਲੋਕ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਰਬ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਸੂਰਜ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਤ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੈ ਅਨਸਨਿ ਮਜਨੁ ਹੋਇ ॥ ੮ ॥

ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨੇ ਤੇ ਅਰਥਾਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਅਠਾਠ ਭੀਰਬੋਂ ਕੇ ਟਿਖਨਾਨ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ੮ ॥

ਸਚੁ ਤੀਰਥੁ ਸਚੁ ਇਸਨਾਨੁ ਅਰੁ ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਸਚੁ ਸਦਾ ਸਚੁ ਭਾਖੰਤੁ ਸੋਹੈ ॥

ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੇ ਆਪਕੇ ਰਿਤੇ ਮੈਂ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਸਚ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੀ ਇਸਨਾਨ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਭੋਜਨ ਆਪਕੇ (ਭਾਉ) ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਸਦਾ ਆਪਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਪਾਇਓ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸੰਗਤੀ ਬੋਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤੇ ਆਪਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਕੋ (ਬੋਹੈ) ਸੁਗੰਧਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਵਰਤੁ ਸਚੁ ਕਥਿ ਜਨ ਕਲ ਵਖਾਣੁ ॥

ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਸ ਆਪਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਸੰਜਮ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਬ੍ਰਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਆਪ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਕਵੀ ਜਨ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੰ ਸਚੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੯ ॥

ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨੇ ਕਰਕੇ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜਨਮ (ਪਰਵਾਣੁ) ਸਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਅਮਿਅ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁਭ ਕਰੈ ਹਰੈ ਅਘ ਪਾਪੁ ਸਕਲਮਲ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਵਸਿ ਕਰੈ ਸਭੈ ਥਲ ॥

ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਸਕੀ ਤਰਫ ਆਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਸਮਾਨ ਪਾਪ ਔ ਥਭੇ ਅਘ ਸੰਪੂਰਨ ਹਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਕਾਮ ਔ ਕ੍ਰੋਧ ਔਰ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਥਲੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਸਕੇ ਵਸ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਦੁਖੁ ਸੰਸਾਰਹ ਧੋਵੈ ॥

ਗੁਰੁ ਨਵਨਿਧਿ ਦਰੀਆਉ ਜਨਮ ਹਮ ਕਾਲਖ ਧੋਵੈ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਹੀ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਉਹ ਧੋਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਨੋਂ ਨਿਧ ਔ ਦਰੀਆਉ ਸਰੂਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ (ਹਮ) ਤਮਾਸ ਜਨਮੋਂ ਕੀ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਕਾਲਖ ਕੋ ਧੋਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥

ਸੁਕਹੁ ਟਲ ਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਅਧਿਨਿਸਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੧੦ ॥

'ਟਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੈ ਭਾਈ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵਕ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਸੇਵੀਐ ਹੈ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਜਾਤੋਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ ੩ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੇ ਸੁਜਸ ਕੋ ਵੇਦੋਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਜੋ ਭੱਟ ਹੈ ਸੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥
ਸੋਈ ਪੁਹਖੁ ਸਿਵਰਿ ਸਾਚਾ ਜਾਕਾ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਏਕ ਨਾਮ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਅਛਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰਾ (ਪੁਰਖ) ਸਿਮਰੇ ॥

ਜਿਨਿ ਭਗਤ ਭਵਜਲ ਤਾਰੇ ਸਿਮਰਹੁ ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਪਰਧਾਨੁ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਨੇ ਭਗਤਿ ਜਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਤਾਰੇ ਹੈ ਐ ਜੋ ਸਰਬ ਸਾਧਨੋਂ ਮੈਂ (ਪਰਧਾਨ) ਮੁਖ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੈ ਸੋਈ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਰਸਿਕੁ ਨਾਨਕੁ ਲਾਟਾ ਬਪਿਓ ਜੇਨ ਸੁਖ ਸਿਧੀ ॥

ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸਕ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਹੁਏ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਲਹਟੇ ਜੀ ਕੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕੀ ਗਾਵੀ ਪਰ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਸਰਬ ਸਿਧੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈਆ ਹੈ ॥

ਕਵਿ ਜਨ ਕਲ੍ਹ ਸਬੁਧੀ ਕੀਰਤਿ ਜਨ ਅਮਰਦਾਸ ਬਿਰੀਯਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੋਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਾਸ (ਸਤੁਖੀ) ਸ੍ਰੋਸਤ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਹੋਤੇ ਭਏ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਵਿਸਥਾਰ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਕੀਰਤੀ ਕੈਸੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਭਈ ਹੈ ?

ਕੀਰਤਿ ਰਵਿ ਕਿਰਨਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਸੰਸਾਰਹ ਸਾਖ ਤਰੋਵਰ ਮਵਲ ਸਰਾ ॥

ਸੋ ਕੀਰਤੀ (ਰਵਿ) ਸੂਰਜ ਕੀ ਕਿਰਨੋਂ ਵਤ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੀ ਹੈ (ਸਾਖ) ਖੋਲ੍ਹੀ ਮੈਂ ਐ (ਤਰੋਵਰ) ਬਿਛੋਂ ਮੈਂ ਭਾਵ ਜੜ ਜੰਗਮ (ਸਰਾ) ਸਰਬ ਮੈਂ ਵਾ (ਸਰਾ) ਸਮੁੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ (ਮਵਲ) ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਉਤਰਿ ਦਖਿਣਹਿ ਪੁਥਿ ਅਰੁ ਪਸੁਮਿ ਜੈਜੈਕਾਰੁ ਜਪੰਥਿ ਨਰਾ ॥

ਪੂਰਬ ਉਤਰ ਦਖਣ ਪਸਚਮ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪੁਰਸ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਰਦਾਸਉ ਉਲਟਿ ਗੰਗ ਪਸੁਮਿ ਧਰੀਆ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦਸਾਹਿਬਜੀ ਨੇ ਹੇਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਆਪਕੋ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਮੁਖ ਤੋਂ ਵਰ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਮੁਖ ਦੁਆਰੇ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਵਰਤਾਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੰਗਾ ਪੂਰਬ ਦਿਸਾ ਜਾਤੀ ਕੇ ਉਲਟਾਇ ਕਰ ਪਸਚਮ ਮੈਂ ਧਰ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਪਿਤਾ ਕੇ ਬਿਭੂਤੀ ਕੇ ਮਾਲਕ ਪੁਤ੍ਰ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਸਾਹਿਬਜਾਇਓ ਕੇ ਹੋਤਿਆ ਤਿਨਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਿਖੋ ਕੇ ਗੁਰਿਆਈ ਬਖਸੀ ਹੈ ਵਾ ਬਾਹਿਰ ਜਾਤੀ ਬਿਭੂਤੀ ਕੇ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਨੁ ਅਮਰ ਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਭਗਤਿ ਜਨੋ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਤਾਰਨੇਹਾਰਾ ਅਛਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋਈ ਨਾਮ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਫੁਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਿਮਰਹਿ ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਜਖੁ ਅਰੁ ਕਿੰਨਰ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਹਰਾ ॥

(ਸੋਈ) ਉਸੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਖ ਐ ਕਿੰਨਰ ਆਈ ਦੇਵਤੇ ਐ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਔਰ ਸਿਧ ਪੁਨਾ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵਟੇ ਹਾਰੇ (ਹਰਾ) ਸਿਵ ਜੀ ਆਇ ਸਭੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰਹਿ ਨਖਤੁ ਅਵਰ ਧ੍ਰੁ ਮੰਡਲ ਨਾਰਦਾਇ ਪ੍ਰਚਲਾਇ ਵਰਾ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ (ਨਖਤੁ) ਤਾਰੇ ਹੈਂ ਧ੍ਰੁ ਅਪਨੇ (ਮੰਡਲ) ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਐ ਨਾਰਦ ਆਈ ਰਿਖੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਆਈ ਭਗਤ ਇਤਯਾਦੀ ਜੋ (ਵਰਾ) ਸ੍ਰੋਸਤ ਜਨ ਹੈ ਜੋ ਸਭੀ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸਸੀਅਰੁ ਅਰੁ ਸੂਰੁ ਨਾਮੁ ਉਲਾਸਹਿ ਸੈਲ ਲੋਅ ਜਿਨਿ ਉਧਾਰਿਆ ॥

ਪੁਨਾ (ਸਸੀਅਰੁ) ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਰ ਸੂਰਜ ਭੀ ਨਾਮ ਕੋ (ਉਲਾਸਹਿ) ਉਦਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ (ਸੈਲ) ਪਰਬਤੋਂ ਸਮ ਜੋ ਜੜ ਲੋਕ ਬੇ ਵਾ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ (ਸੈਲ) ਪਰਬਤੋਂ ਸੋ ਜੋ ਭਾਰੇ ਬੇ ਸੋ ਭੀ ਵਾ ਪਰਬਤੋਂ ਕੋ ਐ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਜਿਸ ਨਾਮ ਨੇ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਨੁ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥ ੨ ॥

ਪੂਰਬੋਕਤ ਅਰਥ ॥ ੨ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਸਿਵਰਿ ਨਵ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿ ਸਮੁ ਧਾਰਿਆ ॥

ਸੋਈ (ਨਿਰੰਜਨ) ਸਾਧਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਨੇ ਨਾਥ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਵਜੀ ਐ ਸਨਕਾਦਿਕੋ ਨੇ (ਸੋ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਨਾਮ ਨੇ ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿਕੋ ਕੋ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਚਵਰਾਸੀਹ ਸਿਧ ਬੁਧ ਜਿਤੁ ਰਾਤੇ ਅੰਬਰੀਕੁ ਭਵਜਲੁ ਤਰਿਆ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚੋਰਾਸੀ ਸਿਪਿਓ ਭੁਧਿ ਆਈ ਨਵ ਗ੍ਰਹਿ ਵਾ ਭੁਧਵਾਨ ਜਨ ਸਭੀ (ਰਾਤੋ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ
ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਸੇ ਅੰਬਰੀਕ ਭਗਤ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਉਧਰਿ ਅਕੂਰ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਨਾਮ ਕਲਿ ਕਬੀਰ ਕਿਲਿਵਿਖ ਹਰਿਆ ॥

ਪੁਨਾ ਉਧਵ ਜੀ ਅਕੂਰ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਪੁਨਾ ਕਲਿਯੁਗ ਕੇ ਬੀਚ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੇ ਆਇ ਲੇਕਰ
ਸਰਬ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਸੇ ਸਰਬ (ਕਿਲਿਵਿਖ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ (ਹਰਿਆ) ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹੁ ਭਵ ਤਾਰਨੁ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥ ੩ ॥
ਪੂਰਬ ਉਕਤ ਅਰਥ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਤੇਤੀਸ ਧਿਆਵਹਿ ਜਤੀ ਤਪੀਸੁਰ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ॥

ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰਕੇ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਈ ਨਾਮ ਜਤੀਓਂ
ਐਂ ਤਪੀਸਰੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਿ ਗੰਗੇਵ ਪਿਤਾਮਹ ਚਰਣ ਚਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿਆ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰ ਕਰਕੇ (ਗੰਗੇਵ) ਗੰਗਾ ਜੀ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈ ਭੀਸਮਪਿਤਾਮਾ ਤਿਸ ਕਾ ਚਿਤ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ
ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਧਿਆਨਾਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੈਂ ਰਸਿਆ ਹੈ ਭਵ ਤਦਾਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਗੁਰੂ ਗੰਭੀਰ ਗਰੂਅਮਤਿ ਸਤਕਰਿ ਸੰਗਤਿ ਉਧਰੀਆ ॥

ਗੰਭੀਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ (ਗਰੂਅਮਤਿ) ਭਾਰੀ ਸਿਖੜਾ ਦੇ ਕਰਤੇ (ਸੰਤ) ਨਿਸਚੇ ਕਰ
ਸੰਗਤਿ ਉਧਾਰੀ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹੁ ਭਵ ਤਾਰਨੁ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਅਰਥ ਪੂਰਬ ਕਥਨ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਈਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਨਾਮ ਕਿਤਿ ਸੰਸਾਰਿ ਕਿਰਾਣਿ ਰਵਿ ਸੁਰਤਰ ਸਾਖਹ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ (ਕਿਤਿ) ਕੀਰਤੀ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੀਚ ਸੁਰਤ ਕੀਆ ਕਿਰਣੋਂ ਵਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ
(ਸੁਰਤਰ) ਕਲਪ ਖ੍ਰਿਛ ਕੀ (ਸਾਖਰ) ਟਾਹਣੀਓਂ ਵਤ ਮਨ ਕੀਆ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥

ਉਤਰਿ ਵਖਿਣਿ ਪੁਥਿ ਦੇਸਿ ਪਸੁਮਿ ਜਸੁ ਭਾਖਹ ॥

ਉਤਰ ਵਖਣ ਪੂਰਬ ਦੇਸ ਤੇ ਆਇ ਲੇਕਰ ਪਸਰਮ ਤਿਸਾ ਮੈਂ ਭੀ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮੁ ਤ ਇਹੁ ਸਕਯਸੁ ਜਿਤੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਿਵੈ ਨਿਵਾਸੈ ॥

ਜਨਮ ਤਾ ਏਹ ਸਵਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਰਿਵੈ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਆਸਾਸੈ ॥

(ਸੁਰਿ)ਦੇਵਤੇ ਐਂ ਮਨੁਖ ਗਣ ਐਂ ਗੰਧਰਬ ਆਈ ਪੁਨਾ ਛੇ ਦਰਸਨ ਜੋ ਭੇਖ ਹੈਂ ਜੋ ਸਭੀ ਰਿਵੇ ਬੀਚ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ
(ਆਸਾਸੈ) ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਹੀ ਅਸੰਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਆਸਾਸੈ) ਜਮ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਸੇ
ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਲਉ ਪ੍ਰਸਿਧੁ ਤੇਜੋ ਤਨੋ ਕਲੁ ਜੋੜਿ ਕਰਿ ਧਾਇਉ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਭਲਉ) ਉਤਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕੁਲ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਤੇਜੋ ਜੀ ਕੇ (ਤਨੋ) ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ
ਕਲ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਆਪਕੋ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਕੋ ਪਿਆਯਾ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਭਗਤ ਭਵਜਲ ਹਰਨੁ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਤੈ ਪਾਇਉ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਭਉਜਲ ਹਰਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਨੇ ਸੋਈ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਦੇਵ ਤੇਤੀਸ ਅਰੁ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧੁ ਨਰਨਾਮਿ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਧਾਰੇ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਔਰ ਪੁਨਾ ਸਾਧਕ ਔਰ ਸਿਧ ਔਰ ਮਾਨੁਖ ਧਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮੀ ਪਰਮੇਸਰ
ਨੇ ਖੰਡੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਜਹ ਨਾਮੁ ਸਮਾਧਿਹਿ ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ ਸਮ ਕਰਿ ਸਹਾਰੇ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੇ (ਸੋ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਅਰਾਧਿਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹਰਖ ਐਂ ਸੋਗ ਆਈ ਸਮ ਕਰਕੇਸਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਸਿਰੋਮਣਿ ਸਰਬ ਮੈ ਭਗਤ ਰਹੇ ਲਿਵ ਧਾਰਿ ॥

ਤਾਤੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਸਿਰੋਮਣੀ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸੀ ਬੀਚ ਭਗਤ ਜਨ ਬ੍ਰਿਣੀ ਕੋ ਧਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਅਮਰ ਗੁਰ ਤੁਸਿ ਵੀਓ ਕਰਤਾਰਿ ॥ ੬ ॥

ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੋਈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਆਪ ਕੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ (ਤੁਸਿ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਤਿ ਸੁਰਉ ਸੀਲਿ ਬਲਵੰਤੁ ਸਤਭਾਇ ਸੰਗਤਿ ਸਘਨ ਗੁਰੁਅਮਤਿ ਨਿਰਵੈਰਿ ਲੀਨਾ ॥
ਆਪ ਕੈਸੇ ਹੋ? ਸਤਵਾਈ ਔ ਕਾਮ ਰੂਪ ਆਦਿਕੋ ਕੇ ਜੀਤਨੇ ਕੇ ਸੂਰਮੇਂ ਹੋ ਪੁੰਨਾ (ਸੀਲਿ) ਸਾਤੀ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਸੇਵਾ ਰੂਪ ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਬਲਵੰਤ ਹੋ ਔਰ ਆਪਨੇ ਅਪਨੀ ਬਹੁਤੀ ਸੰਗਤਿ ਕੋ (ਸਤਭਾਇ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ (ਗੁਰੁਅਮਤਿ) ਭਾਰੀ ਸਿਖਤਾ ਦੇ ਕਰਕੇ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਮੋਖ ਪਦ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਲੀਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪਾਇ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਧੀਰਜੁ ਪੁਰਿ ਧਵਲੁ ਧੁਜਾ ਸੋਤਿ ਬੈਠੰ ਬੀਣਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਪੁਰਿ) ਆਇ ਜੋ ਧੋਲ ਕੇ ਤਾਈ ਧਰਤੀ ਉਤਾਵਣੇ ਕਾ ਧੀਰਜ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਆਪ ਕੀ ਜਸ ਰੂਪ ਵਾ ਬੈਠੰ ਮੈਂ ਪਤਥ (ਸੋਤਿ) ਉਜਲ ਧੁਜਾ (ਬੀਣਾ) ਬਨ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਪਰਸਹਿ ਸੰਤ ਪਿਆਰੁ ਜਿਹ ਕਰਤਾਰਹ ਸੰਜੋਗੁ ॥

ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਸਾਥ (ਸੰਜੋਗੁ) ਮਿਲਾਪ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ (ਪਿਆਰੁ) ਪਰੋਸ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਪਰਸਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਕੀ (ਪਰਸਹ) ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਪਿਆਰਾ ਕਰਕੇ ਪਰਸਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਸਾਥ ਆਪ ਮਿਲਾਪ ਕਰਵਾਇ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਅਮਰਿ ਗੁਰਿ ਕੀਤਉ ਜੋਗੁ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਜੋਗੁ) ਲਾਯਕ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਨਾਮੁ ਨਾਵਨੁ ਨਾਮੁ ਰਸ ਖਾਣੁ ਅਰੁ ਭੋਜਨੁ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਸਦਾ ਚਾਯੁ ਮੁਖਿ ਮਿਸੁ ਬਾਣੀ ॥
ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੀ ਆਪ ਕਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੈ ਐ ਅਨੇਕ ਰਸੋਂ ਕਾ ਖਾਣਾ ਭੀ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭੋਜਨ ਕਾ ਰਸ ਭੀ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਦਾ ਹੀ ਆਪ ਕੋ ਮੁਖ ਤੇ ਮੀਠੀ ਬਾਣੀ ਭਾਵ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਚਾਉ) ਉਤਸਾਹਿ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਪਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਓ ਜਿਸੁ ਪਸਾਇ ਗਤਿ ਅਗਮ ਜਾਣੀ ॥

ਤਾਤੇ ਆਪ ਧੰਨਜ ਹੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵਾਇ ਹੈ ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਦਾਤਿ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ (ਅਗੰਮ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪਰਾਪਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਕੁਲ ਸੰਬੁਧ ਸਮੁਪਰੇ ਪਾਯਉ ਨਾ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਜਿਸ ਕੁਲ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਭਯਾ ਹੈ ਸੋ ਕੁਲਾ ਕੇ ਸਮੂਹ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਉਪਰੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਨੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਕਯਥੁ ਜਨਮੁ ਕਲੁਚਰੈ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿਉ ਅਮਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਰਕਾਸ ਰੂਪ ਆਪ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ (ਸਕਯਥੁ) ਸਵਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਬਾਰਿਜੁ ਕਰਿ ਵਾਹਿਣੈ ਸਿਪਿ ਸਨਮੁਖ ਮੁਖ ਜੋਵੈ ॥

ਜਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸੱਜੇ ਹਾਥ ਮੈਂ (ਬਾਰਿਜੁ) ਕਲਮ ਕਾ ਰਿਹਨ ਹੋਏ ਜੋ ਅਠਾਰਹਿ ਸਿਪੀਆ ਸਨਮੁਖ ਖੜੀਆ ਹੋਕਰ ਆਪ ਕੋ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਕੋ (ਜੋਵੈ) ਦੇਖ ਰਹੀਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਗਾਯਾ ਕੋ ਚਾਹਤੀ ਹੈ ॥

ਰਿਪਿ ਬਸੈ ਬਾਵਾਂਗਿ ਜੁ ਤੀਨਿ ਲੋਕਾਂਤਰ ਮੋਹੈ ॥

ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਅਕਹੀਉ ਸੋਇ ਰਸੁ ਤਿਨਹੀ ਜਾਤਉ ॥

ਪੁਨਾ ਰਿਪੀਆ ਆਪ ਕੇ ਖਬੇ ਅੰਗ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹੀਆ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਤੀਨ ਲੋਕ ਕੋ ਬੀਚ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮੋਹ ਰਹੀਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋ ਆਪ ਕੀ ਅਗਿਆ ਚਾਹਤੀਆ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਅਕਹ ਸਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੋ ਅਵਿਸੇ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਤਿਸ ਆਪ ਨੇ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਕੇ ਆਪਨੇ ਜਲਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪੁਰਸ ਨੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਮੁਖਹੁ ਭਗਤਿ ਉਚਰੈ ਅਮਰੁ ਗੁਰੁ ਇਤੁ ਰੀਗਿ ਰਾਤਉ ॥

ਮਸਤਕਿ ਨੀਸਾਣੁ ਸਦਉ ਕਰਮੁ ਕਲ੍ਹ ਜੋੜਿ ਕਰਿ ਧਾਇਅਉ ॥

ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਮੁਖ ਤੇ ਭਗਤੀ ਕਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ

ਰਹਿਤੇ ਹੋ। ਆਪ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਗੁਰਿਆਈ ਰੂਪੀ ਸਚੇ ਕਰਮ ਕਾ (ਨੀਸਾਣ) ਲੇਖ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੈਨੇ ਆਪ ਕੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਧਿਆਨਾ ਹੈ ॥

ਪਰਸਿਅਉ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਲਕੁ ਸਰਬ ਇਛ ਤਿਨਿ ਪਾਇਅਉ ॥ ੯ ॥
ਹੇ ਸ਼ਬਦ ਕੇ (ਗੁਰ) ਪੁਜਨ ਰੂਪ (ਤਿਲਕੁ) ਸਿਰੋਮਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਆਪ (ਪਰਸਿਅਉ) ਮਿਲੇ ਹੋ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਇਛਾ ਕੋ ਆਪ ਸੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸਰਬ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਅੰਗੋਂ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਚਰਨ ਗੁਰ ਅਮਰ ਪਵਲਿਰਯ ॥
ਚਰਨ ਤਥ (ਪਰ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ (ਸਕਯਥ) ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਹੋਰ (ਪਵਲਿਰਯ) ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਪਯੋਂ ॥

ਹਥ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਹਥ ਲਗਹਿ ਗੁਰ ਅਮਰ ਪਯ ॥
ਅੰਗ ਹਾਥ ਤਥ ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਸਕਾਰਥੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ (ਪਯ) ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸਾਥ ਹਾਥ ਲਗੇਂ ॥
ਜੀਹ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਜੀਹ ਗੁਰ ਅਮਰੁ ਭੁਣਿਜੈ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਹਵਾ ਤੋ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਸਫਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਥ ਜਿਹਵਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥

ਨੈਨ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਨਯਨਿ ਗੁਰੁ ਅਮਰੁ ਪਿਪਿਜੈ ॥
ਅੰਗ ਨੇਤ੍ਰ ਤਥ ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਸਕਾਰਥੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਥ ਨੇਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ॥

ਸ੍ਵਣ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਸ੍ਵਣਿ ਗੁਰੁ ਅਮਰੁ ਸੁਣਿਜੈ ॥
ਸਕਯਥ ਸੁ ਹੀਉ ਜਿਤੁ ਹੀਅ ਬਸੈ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਨਿਜ ਜਗਤ ਪਿਤ ॥
ਪੁਨਾ ਸ੍ਵਣ ਤੋ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਸਫਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਥ ਸ੍ਵਣਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਸ੍ਵਣ ਕਰੇ ਅੰਗ ਸੋਈ ਰਿਦਾ ਸਫਲ ਹੈ ਜਿਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਆਪ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ॥

ਸਕਯਥ ਸੁ ਸਿਰੁ ਜਾਲਪੁ ਭਣੈ ਜੈ ਸਿਰੁ ਨਿਵੈ ਗੁਰ ਅਮਰ ਨਿਤ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਜਾਲਪ ਭੱਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਈ ਸੀਸ ਸਫਲ ਹੈ ਜੋ ਸੀਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਪਰ ਨਿਤ ਹੀ ਨਿਵਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਐ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸਰਬ ਅੰਗ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਤਿਨਰ ਦੁਖ ਨਹ ਭੁਖ ਤਿਨਰ ਨਿਧਨ ਨਹੁ ਕਹੀਅਹਿ ॥
ਤਿਨਰ ਸੋਕੁ ਨਹੁ ਹੁਐ ਤਿਨਰ ਸੇ ਅੰਤੁ ਨ ਲਹੀਅਹਿ ॥
ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਨਾ ਦੁਖ ਹੀ ਹੈ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਭੁਖ ਹੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੇ ਪੁਰਸ ਨਿਰਧਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ। ਅੰਗ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਸੋਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ (ਸੋ)ਤੀਨ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨਰ ਸੇਵ ਨਹੁ ਕਰਹਿ ਤਿਨਰ ਸਯ ਸਹਸ ਸਮਪਹਿ ॥
ਤਿਨਰ ਦੁਲੀਚੈ ਬਹਹਿ ਤਿਨਰ ਉਥਪਿ ਬਿਥਪਹਿ ॥
ਤੇ ਨਰ ਅੰਗ ਕਿਸੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅੰਗ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਕੋਏ ਹਜਾਰ ਪਦਾਰਥ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤੇ ਪੁਰਸ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੁਲੀਚੇ ਪਰ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਅੰਗ ਤੇ ਨਰ ਪਲ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕੋ (ਉਥਪਿ) ਉਠਾਇ ਦੇਣੇ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਪਲ ਮੈਂ (ਬਿਥਪਹਿ) ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰ ਦੇਣੇ ਮੈਂ ਸਮਰਥ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁਖ ਲਹਹਿ ਤਿਨਰ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਅਭੈ ਪਟੁ ਰਿਪੁ ਮਧਿ ਤਿਹ ॥
ਸਕਯਥ ਤਿਨਰ ਜਾਲਪੁ ਭਣੈ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਜਿਹ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਮਾਦੀ ਸ਼ਤ੍ਰੂਓਂ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਸਭਤਾ ਰੂਪ ਬਸਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਮੱਖ ਪਦ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਜਾਲਪ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਸੋਈ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸਫਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਉਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਪੁਰਬੋਧ ਫਲ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ਅਥ ਸਨਮੁਖ ਬੋਧਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੈ ਪਵਿਅਉ ਇਕੁ ਮਨਿ ਧਰਿਅਉ ਇਕੁ ਕਰਿ ਇਕੁ ਪਛਾਣਿਉ ॥
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਨੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਪਵਿਅਾ ਹੈ ਅੰਗ ਏਕ ਹੀ ਸਨ ਮੈਂ ਧਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅੰਗ ਏਕ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਤੁਮਨੇ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਨਯਾਣਿ ਬਯਾਣਿ ਮੁਹਿ ਇਕੁ ਇਕੁ ਦੁਹੁ ਠਾਂਇਨ ਜਾਣਿਓ ॥

ਪੁਨਾ ਆਪ ਨੇੜੋਂ (ਮੁਹਿ) ਦੁਹੇ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਬਰਨੋਂ ਦੁਹੇ ਭੀ ਏਕ ਕਾ ਹੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔਰ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਵਾ ਜੀਵ ਈਸਰ ਰੂਪੀ (ਦੁਇ ਠਾਇਨ) ਦੋਨੋਂ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਸੁਪਨਿ ਇਕੁ ਪਰਤਖਿ ਇਕੁ ਇਕਸ ਮਹਿ ਲੀਨਉ ॥

ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਔ (ਪਰਤਖਿ) ਜਾਗ੍ਰਤ ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਔਰ ਸਬੋਪਤੀ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਸੀ ਦੇਕਬੀਚ ਲੀਨ ਰਹਿਤੇ ਹੋ ॥

ਤੀਸ ਇਕੁ ਅਰੁ ਪੰਜਿ ਸਿਧੁ ਪੈਤੀਸ ਨ ਖੀਨਉ ॥

ਔਰ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੇ ਤੀਸ ਰੋਜੇ ਅਰ ਪੰਜ ਨਿਵਾਜੇ ਮੈਂ ਜਿਸ ਆਪ ਨੇ ਏਕ ਕੋ ਹੀ ਸਿਧ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹਿੰਦੂਆਂ ਕੇ ਰੋਬੀਸ ਇਕਾਦਸੀ, ਗਣੇਸ਼ ਰੋਬ, ਜਨਮ ਅਸਟਮੀ, ਰਾਮ ਨੌਮੀ, ਸ਼੍ਰਾਵਤ, ਅਮਾਵਸ, ਵਿਤੀਪਾਤ ਆਦਿਕ ਪੰਚਦੂਤ ਪੈਤੀਸ ਮੈਂ ਭੀ ਓਹ ਏਕ ਖੀਨ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਘਟ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਇਕਹੁ ਜਿ ਲਾਖੁ ਲਖਹੁ ਅਲਖੁ ਹੈ ਇਕੁ ਇਕੁ ਕਰਿ ਵਰਨਿਅਉ ॥

ਏਕ ਤੇ ਜੋ ਲਾਖ ਰੂਪ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਲਾਖੋਂ ਤੇ ਅਲਖ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਸਰਗੁਣ ਔਰ ਸਰਗੁਣ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸਾ ਜੋ ਏਕ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪਨੇ ਏਕੋ ਏਕ ਹੀ ਕਰਕੇ ਵਰਨਨ ਕੀਆਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜਾਲਪੁ ਭਣੈ ਤੂ ਇਕੁ ਲੋੜਹਿ ਇਕੁ ਮੰਨਿਅਉ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਜਾਲਪ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਤਿਸ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਹੀ (ਲੋੜਹਿ) ਰਾਹਿਤੇ ਹੋ ਔਰ ਏਕ ਕੋ ਹੀ ਰਿਦੇ ਮਾਂ ਮਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਜਿ ਮਤਿ ਗਹੀ ਜੈਦੇਵਿ ਜਿ ਮਤਿ ਨਾਮੈ ਸੰਮਾਣੀ ॥

ਜਿ ਮਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਚਿਤਿ ਭਗਤ ਕੰਬੀਰਹਿ ਜਾਣੀ ॥

ਜਿਸ (ਮਤਿ) ਭੁਧੀ ਕੋ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਭੁਧੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੰਮਾਣੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜੋਗੜੀ ਭੁਧੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਭਈ ਹੈ ਔ ਜੋ ਮਤ ਭਗਤ ਕੰਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਰੁਕਮਾਂਗਦ ਕਰਤੂਤਿ ਰਾਮੁ ਜੰਪਹੁ ਨਿਤ ਭਾਈ ॥

ਅੰਮਰੀਕ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਸਰਾਣਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥

ਜਿਸ ਮਤ ਕਰ ਰੁਕਮਾਂਗਦ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਰਤੂਤ ਕਰੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇਕਾਦਸੀ ਬ੍ਰਤ ਕਾ ਪ੍ਰਣ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਨਿਤ ਹੀ (ਜੰਪਹੁ) ਜਪਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਅੰਬਰੀਕ ਜੀ ਨੇ ਔ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਨੇ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਤੈ ਲੋਭੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਜੀ ਸੁਮਤਿ ਜਲਜ ਜਾਣੀ ਜੁਗਤਿ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਨਿਜ ਭਗਤੁ ਹੈ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਪਾਵਉ ਮੁਕਤਿ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਜਲ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਨੇ ਸੋਈ ਪੁਰਬੋਕਤ ਮਤ ਕਰਕੇ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਆਪ ਨੇ ਲੋਭ ਕ੍ਰੋਧ ਔ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਭਗਤੀ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਭਏ ਹੈ ਆਪਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਮੈਂ ਭੀ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਪਾਵਾਂਗਾ ॥੪॥ ੧੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਜਨਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਾਲਪ ਨਾਮ ਭੱਟ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਪੁਰਮਿ ਪਾਤਿਕ ਬਿਨਾਸਹਿ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪਰਸਣੇ ਕਰਕੇ (ਪੁਰਮਿ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ (ਪਾਤਿਕ) ਪਾਪ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ ਨਾਸ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਆਸਾਸਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪਰਸਣੇ ਸੋ ਸਿਧ ਔ ਸਾਧਕ (ਆਸਾਸਹਿ) ਨਿਰਸੰਸੇ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਵਾ ਸਭੀ ਪਰਸਣੇ ਕੇ ਰਾਹਿਤੇ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਪਿਆਨੁ ਲਹੀਐ ਪਉਮੁਕਿਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪਰਸਣੇ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ (ਪਉਮੁਕਿਹਿ) ਮੁਕਤੀ ਪਾ ਲਈਦੀ ਹੈ ਵਾ ਚੌਰਾਸੀ ਰੂਪ (ਪਉ) ਬਾਜੀ (ਮੁਕਿਹਿ) ਅੰਤ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਅਭਉ ਲਭੈ ਗਉ ਚੁਕਿਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਰਸਣੇ ਜੋ ਅਭੈ ਸ਼ੁਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐ ਰੁਰਾਸੀ ਕਾ (ਗਉ) ਗਢਨ
ਬੁਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਪੁਰਬ ਤੁਕ ਕਾ ਹੀ ਅਨਵਾਦ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਬਿੰਨਿ ਦੁਗਲ ਜੁ ਤਉ ਰਹੈ ਜਾਸੁ ਮੰਤ੍ਰਿ ਮਾਨਵਹਿ ਲਹਿ ॥

ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਗਿਣੀਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵੈਤ ਭਾਵਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਤਬ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਜਾ) ਸਬ ਇਹ
ਮਾਨੁਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ (ਜੁ) ਸ਼ੇਸਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਲਪਾ ਪਦਾਰਥ ਇਤੜੇ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸਿ ਛਿਨੈ ਮਿਲਹਿ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਜਾਲਪਾ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਪੂਰਬੋਕਤ ਵਲ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਇਤੜੇ) ਬਹੁਤੇ ਪਦਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਮਿਲਹਿ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ਸੁ ਦਿਖੁ ਨਾਨਕਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿਅਉ ॥

ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਦਿਖੁ ਕਰਕੇ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ
ਗ੍ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਾਤੇ ਅੰਗਦੁ ਲਹਣਾ ਪ੍ਰਗਟਿ ਤਾਸੁ ਚਰਣਹ ਲਿਵ ਰਹਿਅਉ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਲਹਣਾ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਕਰ ਤਿਸ ਕਰਤਾਰ ਰੂਪ
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਤੁ ਕੁਲਿ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਆਸਾ ਨਿਵਾਸੁ ਤਾਸੁ ਗੁਣ ਕਵਣ ਵਖਾਣਉ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਰੂਪ ਕੁਲ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਆਸਾ ਕੇ (ਨਿਵਾਸੁ)
ਪਾਤ੍ਰ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਿਖੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭਏ ਹੈਂ ਵਾ ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਵਾਸ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ
ਗੁਣ ਮੈਂ ਕੌਨ ਕੌਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰੂੰ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਣ ਬਿਆਂਤ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਗੁਣ ਅਲਖ ਅਗੰਮ ਤਿਨਹ ਗੁਣ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਉ ॥

ਜੋ ਅਲਖ ਅਗੰਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਬੀਚ ਗਣ ਹੈ ਸੋਈ ਇਨੋਂ ਵਿਖੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਨ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ ਹੂੰ ॥

ਬੋਹਿਥਉ ਬਿਧਾਏ ਨਿਰਮਯੇ ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਉਧਰਣ ॥

(ਬਿਧਾਏ) ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਔਰ ਕੁਲੋਂ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਬੋਹਿਥਉ) ਜਹਾਜ
(ਨਿਰਮਯੋ) ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕੀਰਤੁ ਕਹੈ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤੁਅ ਪਾਸਰਣ ॥ ੧ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕੀਰਤ' ਭੇਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਾਤੇ
ਮੁਖਕੇ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ (ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ) ਰਖਣਾ ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪਯਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥ ੧੫ ॥

ਆਪਿ ਨਰਾਇਣੁ ਕਲਾ ਧਾਰਿ ਜਗ ਮਹਿ ਪਰਵਰਿਯਉ ॥

ਸਰਬ (ਕਲਾ) ਸਕਤੀਓਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਨਾਰਾਯਣ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਬੀਚ
(ਪਰਵਰਿਯਉ) ਪ੍ਰਵਿਰਤਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪ ਹੀ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਅਕਾਰੁ ਜੋਤਿ ਜਗ ਮੰਡਲਿ ਕਰਿਯਉ ॥

ਤਿਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਆਪ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਅਕਾਰ ਧਾਰਕੇ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਸੇ ਜਗਤ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਹ ਕਹ ਤਹ ਭਰਪੂਰੁ ਸਬਦੁ ਦੀਪਕਿ ਦੀਪਾਯਉ ॥

ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਜਹਾ ਕਹਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਧਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ
ਮੈਂ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਦਿਆਨ
ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਸਿਖਹ ਸੰਗ੍ਰਹਿਓਂ ਤਤੁ ਹਰਿ ਚਰਣ ਮਿਲਾਯਉ ॥

ਜਿਨ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਾਡਕਾਲ ਹੀ
ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੁਲਿ ਨਿੰਮਲੁ ਅਵਤਰਿਉ ਅੰਗਦ ਲਹਣੇ ਸੰਗਿ ਹੁਅ ॥

ਲਹਿਣੇ ਸੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਹੀ ਸੰਗਤ ਸੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ
ਨਿਰਮਲ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਰੂਪੀ ਜੋ ਕੁਲ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ ਅਵਤਰੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ਜਨਮ ਜਨਮ ਪਾ ਸਰਨਿ ਤੁਅ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਜਹਾਜ ਵਤ ਹੋ ਤਾਰੇ ਮੈਂ ਆਪਕੇ (ਪਾ) ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਜਨਮ ਜਨਮਾਵੇਂ ਮੈਂ ਸਰਨ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਪਿਖਿ ਵਰਸਨੁ ਗੁਰ ਸਿਖਹ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕੇ ਸਿਖੋਂ ਕਾ ਵਰਸਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਪ ਤਪ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਰਨਿ ਪਰਹਿ ਤੇ ਉਬਰਹਿ ਛੋਡਿ ਜਮਪੁਰ ਕੀ ਲਿਖਹ ॥

ਔਰ ਜੋ ਆਪਕੀ ਸਰਨਿ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਮਪੁਰੀ ਕੋ ਲਜਾਣੇ ਵਾਲੀ ਲਿਖਤ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਕੁਕਰਮੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ॥

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਭਰਪੂਰੁ ਰਿਦੈ ਉਚਰੈ ਕਰਤਾਰੈ ॥

ਗੁਰੁ ਗਹਿਹਰੁ ਦਰੀਆਉ ਪਲਕ ਭੁਬੰਸੁਰੁ ਤਾਰੈ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਔ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰੀਪੂਰਨ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸਦਾ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਤਤਿ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਆਪ (ਗਹਿਹਰ) ਸੋਤੀ ਵਤ ਉਜਲ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਔ ਸੰਸਾਰ ਦਰੀਆਇ ਸੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਹਾਜ ਦੇਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਮਵਾਪ ਭੂਬੰਸਿਓਂ ਕੋ ਏਕ ਪਲ ਮੈਂ ਤਾਰ ਵੇਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੁਲਿ ਨਿੰਮਲੁ ਅਵਤਾਰਿਉ ਗੁਣ ਕਰਤਾਰੈ ਉਚਰੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਰੂਪੀ ਕੁਲ ਮੈਂ ਆਪ ਅਵਤਰੇ ਹੈ ਔ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਜਿਨੁ ਸੇਵਿਉ ਤਿਨੁ ਦੁਖੁ ਵਰਿਦੁ ਪਰਹਰੁ ਪਰੈ ॥ ੩ ॥ ੧੭ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਦੁਖ ਦਾਰਿਦ੍ਰ ਕੋ (ਪਰਹਰ) ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਤੇ ਪਰੈ ਮੋਖ ਪਦ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੭ ॥

ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਉ ਅਰਦਾਸਿ ਕਹਉ ਪਰੁ ਕਹਿ ਭਿ ਨ ਸਕਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੇ ਕੋ ਚਿਤ ਬੀਚ ਚਿਤਵਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਆਪ ਕੇ ਆਗੇ ਕਹਿ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੋ ॥

ਸਰਬ ਚਿੰਤ ਤੁਝੁ ਪਾਸਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹਉ ਤਕਉ ॥

ਤੇਰੈ ਹੁਕਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਨੁ ਤਉ ਕਰਉ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥

ਯਦਪਿ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਚਿਤਵਨਾ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਸ ਹੋ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਆਪ ਜਾਨਤੇ ਹੀ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਪਾਸੋਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਨੇ ਕੀ ਜਾਚਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਮੁੜਕੇ ਸਦਾ ਹੋਤਾ ਰਹੇ ॥ ਹੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੇਕਰ ਆਪ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਉਤਮ ਨੀਸਾਨ ਲੇਖ ਪਵੇ ਤੇ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ ॥

ਜਬ ਗੁਰੁ ਦੇਖਿ ਸੁਭ ਦਿਸਟਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਮੁਖਿ ਮੇਵਾ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਬ ਆਪ ਮੁੜ ਪਰ ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਭਾਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਦੇਖੋ ਤਬ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਮ (ਮੇਵਾ) ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੁਖ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਮੁਖ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਵਤ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਲਖ ਕਾਰਨੁ ਪੁਰਖੁ ਜੋ ਫੁਰਮਾਵਹਿ ਸੇ ਕਹਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਕੇ ਕਾਰਨ ਪੁਰਖ ਜੋ ਜੋ ਆਪ ਫਰਮਾਵਤੇ ਹੋ ਸੇ ਸੇ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਕਾਰਨੁ ਕਰਨੁ ਜਿਵ ਤੂ ਰਖਹਿ ਤਿਵ ਰਹਉ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਸਰਬ ਕਾਰਣੋਂ ਕੋ ਕਰਨਹਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਅਬ ਜਿਸ ਪ੍ਰਦਾਰ ਆਪ ਮੁੜਕੇ ਰਾਖੇ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਰਾਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕੋ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਿਖਾ ਭੱਟ ਜੀ ਹੈਂ ਸੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਿਖੇਏ ॥ ਗੁਰੁ ਗਿਆਨੁ ਅਰੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤੁ ਸਿਉ ਤਤੁ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਅਪਨੇ ਸਿਖੋਂ ਕੋ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਦੇ ਕਰਕੇ (ਤਤੁ) ਸਾਰ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚ (ਤਤੁ) ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਸਚਿ ਸਚੁ ਜਾਣੀਐ ਇਕ ਚਿਤਹੁ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਜਨ ਚਿਤ ਕੋ ਇਕਾਗ੍ਰ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਭ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ (ਸਚੁ)

ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੇ ਜਾਣ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਵਸਿ ਕਰੈ ਪਵਣੁ ਉਡਿਤ ਨ ਧਾਵੈ ॥

ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਵਸ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਐ(ਪਵਣੁ) ਪਾਣ ਤਿਸ ਕੇ ਉਡਿਤ ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰ ਔਰ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਧਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪਵਨ ਵਤ ਚਲ ਜੇ ਮਨ ਸੰਕਲਪ ਕੀ ਉਭਾਰੀ ਮੈਂ ਉਡਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਹੀਂ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੈ ਵਸੈ ਦੇਸਿ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਬੀਚਾਰੁ ਪਾਵੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਆਪ ਕਾ ਹੁਕਮ ਬੁਝ ਕਰਕੇ ਆਤਮ ਵੀਚਾਰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ (ਦੇਸ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਕਲਿ ਮਾਹਿ ਰੂਪੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਸੋ ਜਾਣੈ ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਅਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਮੈਂ ਆਪ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਸਰੂਪ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਝਾਤ ਕੇ ਸੋ ਜਨ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਕੁਛ ਪੁਰਖ ਜਨਮ ਪੁੰਨ ਯਤਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਉ ਸੋਇ ਭਿਖਾ ਕਹੈ ਸਹਜ ਰੀਗਿਦਰਸਨੁ ਦੀਅਉ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ'ਭਿਖਾ'ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕਰਤਾ ਰੂਪ ਹਮਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਾ ਨੇ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ (ਸਹਜ) ਸੁਤੇ ਹੀ (ਰੀਗ) ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਰਹਿਓ ਸੰਤ ਹਉ ਟੋਲਿ ਸਾਧ ਬਹੁਤੇਰੇ ਡਿਨੇ ॥

ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਪਸੀਅਹ ਮੁਖਹੁ ਏ ਪੰਡਿਤ ਮਿਨੇ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮੈਂ ਪੁਰਖ (ਸੰਤ) ਸਾਤ ਰੂਪ ਮਹਾਤਮਾ ਕੋ ਖੋਜ ਰਹਿਆ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਭੋਖਧਾਰੀ ਸਾਧ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸੰਨਿਆਸੀ ਐ ਤਪਸੀਅਹ ਕੇ ਭਾਈ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਪੰਡਿਤ ਮੁਖ ਤੇ ਮਿਨਾ ਬੋਲਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਇਹ ਭੀ ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ॥

ਬਰਸੁ ਏਕੁ ਹਉ ਫਿਰਿਓ ਕਿਨੈ ਨਹੁ ਪਰਚਉ ਲਾਯਉ ॥

ਕਹਤਿਅਹ ਕਹਤੀ ਸੁਣੀ ਰਹਤ ਕੋਖੁਸੀ ਨ ਆਯਉ ॥

ਇਨੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੁਆ ਏਕ ਬਰਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮੈਂ ਫਿਰਤਾ ਰਹਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮੁਖ ਕੋ ਕਰਾਮਾਤ ਕਾ ਪਰਚਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਯਾ ਵਾ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਕਾ ਪਰਚਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਯਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਕਹਿਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਕਹਿਤੀ ਹੋਈ ਤੋ ਹਮ ਨੇ ਸੁਣੀ ਪਰੰਤੂ (ਰਹਿਤ) ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਮੁਖ ਕੋ ਕੋਈ (ਖੁਸ਼ੀ) ਪਸੰਦ ਨਾ ਆਵਤਾ ਭਯਾ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਛੋਡਿ ਦੂਜੇ ਲਗੇ ਤਿਨ ਕੋ ਗੁਣ ਹਉ ਕਿਆ ਕਹਉ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੂਤ ਭਾਵ ਵਾ ਦੂਜੇ ਖਿਆਲੋਂ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਉਚਾਰਨਕਰੂੰ ਭਾਵ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਣ ਭੀ ਔਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਦਸਿ ਮਿਲਾਯਉ ਭਿਖਿਆ ਜਿਵ ਤੂ ਰਖਹਿ ਤਿਵ ਰਹਉ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖ ਕੋ ਦੇਵੀਵ ਨੇ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਿਖਾ ਜੀ ਅਪਨੇ ਆਪ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਅਬ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਰਖੇ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਰਹੁ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਕਹਿ ਕਰ ਸਮਝੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਹਿਰਿ ਸਮਾਧਿ ਸਨਾਹੁ ਗਿਆਨਿ ਹੈ ਆਸਾਨਿ ਰਜਿਅਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਸਮਾਧੀ ਰੂਪੀ (ਸਨਾਹੁ) ਸੰਜੋਇ ਪਹਿਰ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਘੋੜੇ ਕੋ ਆਸਨ ਪਰ ਚੜ੍ਹਹ/

ਧੰਮ ਧਨਖੁ ਕਰ ਗਹਿਓ ਭਗਤ ਸੀਲਹ ਸਰਿ ਲਾਜਿਅਉ ॥

ਔਰ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਧਰਮ ਕਾ ਹੀ ਧਨਖੁ (ਗਹਿਓ) ਪਕੜਿਆ ਹੈ ਔਰ ਭਗਤੀ ਕੀ ਵਾਲ ਲੋਕਰ ਸੀਲ ਸੁਭਾਵ ਕਾ (ਸਰਿ) ਬਾਣ ਧਾਰ ਕਰ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ ਸਾਂਝ ਲਏ ਹੈਂ ॥

ਭੈ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਅਟਲੁ ਮਨਿ ਸਬਦਿ ਗੁਰੁ ਨੇਜਾ ਗਡਿਓ ॥

ਭੈ ਤੋ ਨਿਰਭੈ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮਦਾਨ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਅਟਲ ਨੇਜਾ ਗਡਿਆ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਪਤੁ ਪੰਚ ਦੂਤ ਬਿਖੀਡਿਓ ॥

ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ (ਅਪਤੁ) ਹੀਕਾਰ ਇਨ ਪੰਚ ਦੂਤੋਂ ਕੋ ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਆਪ ਨੇ ਖੰਡਨ ਕੀਆ ਭਾਵ ਨਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਭਲਉ ਭੂਹਾਲ ਤੇਜੋ ਤਨਾ ਨ੍ਰਿਪਤਿਨਾਥੁ ਨਾਨਕ ਬਰਿ ॥

(ਭਲਉ) ਉਤਮ (ਭੂਹਾਲ) ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਤੇਜੋਮਲ ਜੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਆਪ ਹੋ ਸੋ ਰਾਜਾ ਕੈਸੇ ਭਭੇ ਹੋ ਸੰਪੂਰਨ (ਨ੍ਰਿਪਤਿਨਾਥ) ਰਾਜਿਓਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਵਰ ਕਰਕੇ ਆਪ ਭਏ ਹੋ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਬੁ ਸਲ੍ਭ ਭਣਿ ਤੈ ਦਲੁ ਜਿਤਉ ਇਵ ਜੁਪੁ ਕਰਿ ॥ ੧ ॥ ੨੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਸਲ ਭੱਟ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਨੇ (ਸਬੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਪੂਰਬੋਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਜੁਪ ਕਰਕੇ (ਇਵ) ਐਸੇ ਆਸੂਰੀ ਦਲ ਕੇ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ੨੧ ॥

ਘਨਹਰ ਬੁੰਦ ਬਸੁਅ ਰੋਮਾਵਲਿ ਕੁਸਮ ਬਸੰਤ ਗਨੰਤ ਨ ਆਵੈ ॥

(ਘਨਹਰ) ਬਦਲੇਂ ਕੀਆ ਬੁੰਦੋਂ ਕੀ ਐ (ਬਸੁਅ) ਧਰਤੀ ਕੀ ਰੋਮਾਵਲੀ ਜੋ ਬਨ ਤਿਨ ਆਦੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਕੇ ਪੁਨਾ ਬਰੀਤ ਕੇ ਫੁਲੋਂ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਰਵਿ ਸਸਿ ਕਿਰਣਿ ਉਦਰੁ ਸਾਗਰੁ ਕੋ ਗੰਗਾ ਤਰੰਗ ਅੰਤੁ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥

ਪੁਨਾਸੂਰਯ ਐ ਰੰਦਮਾਂ ਕੀਆ ਕਿਰਨੋਂ ਕਾ ਐ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਉਦਰ ਕਾ ਗੰਗਾ ਉਪਲਖਤ ਸਰਬ ਨਦੀਓਂ ਕੋ (ਤਰੰਗ) ਲਹਿਰੇਂ ਕਾ ਅੰਤ ਕੋਨ ਪਾਇ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰੁਦ੍ਰ ਪਿਆਨ ਗਿਆਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਕਬਿ ਜਨ ਭਲੁ ਉਨਹ ਜੋਗਾਵੈ ॥

ਔਰ ਸਿਵਜੀ ਕੇ ਪਿਆਨ ਕਾ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਭੀ ਜੋਸੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣੇ ਜੋ ਔ ਸਿਵਜੀ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਨਾਮ ਕਵੀ ਜਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਉਨ ਪੂਰਬੋਕਤ ਵਸਤੂਓਂ ਕੇ ਭੀ ਗਾਇਨ ਕਰ ਲੇਵੇ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਕਰਕੇ ਅੰਤ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਤਉ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ॥

ਭਲੇ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਤੋਹਿ ਬਨਿ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥ ੨੨ ॥ ੯ ॥ ੧੯ ॥ ੬੦ ॥

ਹੇ ਭਲਿਓਂ ਕੀ ਭੁਲ ਮੈਂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨੋਹਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਰੰਤੂ ਆਪ ਕੋ ਗੁਣ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕੇ ਗੁਣ ਬਿਅੰਤ ਹੀ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਉਪਮਾ ਤੁਮਕੇ ਹੀ ਬਨ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਸੀ ਔਰ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਆਪ ਕੋ ਦਈਏ ਤਤਿ ਤੁਮ ਆਪ ਹੀ ਉਪਮਾਨ ਔ ਆਪ ਹੀ ਉਪਮੇਯ ਸਬੂਤ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ੨੨ ॥ ੯ ॥ ੧੯ ॥ ੬੦ ॥

ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਚੋਖੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਬੇ ਕੇ ੪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਕ ਮਨਿ ਪਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਿਆਵਉ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦ ਗਾਵਉ ॥

ਮਨ ਕੇ ਇਕਯੁ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪਿਆਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਸਰਬਦਾ ਕਾਲ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੂੰ ॥

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਿ ਜਨਹ ਕੀ ਆਸਾ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਮਨ ਮੈਂ (ਬਿਗਾਸਾ) ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੀ ਆਸਾ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਯਉ ॥ ਅਥਿਨਾਸੀ ਅਥਿਗਤੁ ਪਿਆਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਨੇ ਅਥਿਨਾਸੀ ਅਥਿਗਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਯਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ ਦਾਰਿਦ੍ਰੁ ਨ ਚੰਪੈ ॥ ਕਲ੍ਹ ਸਹਾਰੁ ਤਾਸੁ ਗੁਣ ਜੰਪੈ ॥

ਜੰਪਉ ਗੁਣ ਬਿਮਲ ਸੁਜਨ ਜਨ ਕੇਰੇ ॥ ਅਮਿਅ ਨਾਮੁ ਜਾਕਉ ਭੁਰਿਆ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਸ ਆਪਕੋ ਮਿਲਨੇ ਜੋ ਦਰਿਦ੍ਰ ਨਹੀਂ (ਚੰਪੈ) ਦਬਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਲਸਹਾਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਆਪਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਜੰਪੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀਓਂ (ਜਨ)ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸੁਜਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਜਪੋ ਜਿਸਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ (ਭੁਰਿਆ) ਫਲੀਫੂਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਇਨਿ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਬਦ ਰਸੁ ਪਾਯਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਉਰਿ ਧਰਿਆ ॥

ਆਪਨੇ ਸਾਥੀਓਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇਹੈ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਇਨ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔ (ਸਬਦ ਰਸੁ) ਬ੍ਰਹਮਨੰਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿਕੁ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਹਰੁ ਚਾਹਰੁ ਤਤ ਸਮਤ ਸਰੇ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸਕ ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਗਾਇਕ) ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਖਰੀਦਣਹਾਰੇ ਔਰ (ਤਭ) ਤਤ ਸਰੂਪ ਕੇ ਸਮਤਾ ਵਿਸ਼ਟੀ ਸੇ (ਸਰੇ) ਸੰਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਂ (ਗਾਇਕ) ਵੇਖਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਕਵਿ ਕਲ੍ਹ ਨਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ੍ਹ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਨਕੁਰ) ਚੌਧਰੀ ਵਾ ਸ੍ਰਾਮੀ ਹਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ (ਤਨੇ) ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਤਲਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਖਾਲੀ ਥੇ ਤੇ ਰਿਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਆਵੀ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਭਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਛੁਟਤ ਪਰਵਾਹ ਅਮਿਅ ਅਮਰਾਪਦ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਸਦ ਭਰਿਆ ॥

ਆਪਕੇ ਦਰਬਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਅਮਰਾ ਪਦ ਕੇ ਦੇਨਹਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਰਵਾਹ ਛੁਟ ਰਹੇ ਅਰਥਾਤ ਚਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸਰੋਵਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਸਦਾ ਭਰਿਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਵਾ ਆਪ ਕਾ ਰਿਦਾ ਸਰੋਵਰ ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਸਦਾ ਭਰਿਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਰੋਵਰ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਛੁਟ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇ ਪੀਵਹਿ ਸੰਤ ਕਰਹਿ ਮਨਿ ਮਜਨੁ ਪ੍ਰਥੁ ਜਿਨਹੁ ਸੇਵਾ ਕਰੀਆ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਔ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਮੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਲਗਾਇ ਕਰ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਭਉ ਨਿਵਾਰਿ ਅਨਭੈ ਪਦੁ ਦੀਨਾ ਸਬਦ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਉਧਰ ਧਰੇ ॥

ਔਰ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭੈ ਆਪਨੇ ਨਿਵਾਰ ਕਰਕੇ ਨਿਰਭੈ ਪਦ ਜੋ ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੇ ਦੀਆ ਹੇ ਵਹੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਹੀ ਆਪਨੇ ਉਧਾਰ ਰਖੇ ਹੈਂ ॥

ਕਵਿ ਕਲ੍ਹ ਨਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥ ੨ ॥

ਅਰਥ ਪੂਰਬ ਸਮ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਗੁਰ ਮਤਿ ਚੂੜ ਬਿਮਲ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਆਤਮੁ ਰੀਗਿ ਚਲੂਨੁ ਭਯਾ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਕੀ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਅਤਿ ਗੂੜੀ ਹੈ ਔ ਆਪ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਭੀ ਪਰਮ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਕੇ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਅਤੀ (ਚਲੂਨੁ) ਗਾਹੜਾ ਅਰਥਾਤ ਸੰਘਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਜਾਗਾ ਮਨੁ ਕਵਲੁ ਸਹਜਿ ਪਰਕਾਸਾ ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨੁ ਘਰਹਿ ਲਹਾ ॥

ਜਬ ਆਪ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਪਰਕਾਸਿਆ ਤਬ ਆਪਕਾ ਮਨ ਰੂਪੀ ਕਮਲ (ਜਾਗਿਆ) ਖਿੜ ਆਯਾ ਤਿਸੀ ਤੇ ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਆਪਨੇ ਚਿਰਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਤਗੁਰਿ ਦਯਾਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਦ੍ਵਾਯਾ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਸਿ ਪੰਚ ਕਰੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀਨੇ ਜੋ ਆਪਕੇ ਵਿਦਿਆਲ ਹੋ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਵਿਦ੍ਵਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਵਿਦ੍ਵਾ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਚ ਸਤ੍ਰੁਓਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਵਸ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਕਵਿ ਕਲ੍ਹ ਨਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥ ੩ ॥

ਅਨਭਉ ਉਨਮਾਨਿ ਅਕਲ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿਆ ਸਹਜ ਘਰੇ ॥

ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ ਕਾ (ਉਨਮਾਨ) ਵੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਆਪ ਕੀ (ਅਕਲ) ਕਲਹ ਤੇ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸ ਸੇ ਖਿੜੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਸਹਜ) ਸੁਤੇ ਹੀ ਘਰ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈ ॥

ਸਤਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਯਾ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਵਿਦ੍ਵਾ ਤੇ ਜੋ ਆਪਨੇ ਸੇਖ ਪਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪਕੇ ਭੰਡਾਰੇ ਭਗਤੀ ਔ ਭਾਇ ਸੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਮੇਟਿਆ ਜਨਮਾਂਤੁ ਮਰਲ ਭਉ ਭਾਗਾ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ਸੰਤੋਖ ਸਰੇ ॥

ਔਰ ਆਪਨੇ ਜਨਮ ਮੇਟਿਆ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਜੋ ਮਰਨ ਕਾ ਭੈ ਥਾ ਸੇ ਭੀ ਭਾਗਾ ਹੈ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਚਿਤ ਲਾਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਵਿ ਕਲ੍ਹ ਨਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ੍ਹ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਦਾਸ (ਨਕੁਰ) ਸ੍ਰਾਮੀ ਕੇ ਸਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਜੋ ਅਭਰ ਸਰੋਵਰ ਥੇ ਭਾਵ ਠੀਕ ਸੇ ਬੀ ਚੰਕ ਆਪਨੇ ਵਿਦ੍ਵਾ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਸੰਪਤਾ ਸੇ ਵਾ ਗੁਣਾਂ ਜੋ ਭਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਅਭਰ ਭਰੇ ਪਾਯਉ ਅਪਾਰੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਨੇ (ਅਭਰ) ਖਾਲੀ ਭਰੇ ਹੈਂ ਔ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਧਿਆਯਾ ਹੈ ਔ ਰਿਦੇ ਬੀਰ ਧਿਆਨ ਬੀ ਤਿਸੀ ਕਾ ਹੀ ਧਾਰਿਆ ਹੇ ॥

ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਆਤਮ ਪ੍ਰਬੋਧ ਮਨਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ॥

ਸਦਾ ਚਾਇ ਹਰਿ ਭਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਆਪੇ ਜਾਣਇ ॥

ਪਿਆਨ ਧਾਰਨ ਚਾਰਿਓਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਆਤਮ ਬੋਧ ਹੁਆ ਹੈ ਅੰ ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਕਾ ਬੀਚਾਰ (ਪਰ) ਛਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਸਦਾ (ਚਾਇ) ਉਤਸ਼ਾਹਿ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਰਸ ਕੇ ਤੁਮ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣਤੇ ਹੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਰਸਾਇ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਰੰਗੁ ਆਣਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਆਪ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਕੇ ਸਹਿਤ (ਰੰਗ) ਅੰਨਦ (ਆਣਇ) ਭੋਗ ਚਹੇ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸਾਇ ਅੰਗਦ ਸੁਮਤਿ ਗੁਰਿ ਅਮਰਿ ਅਮਰੁ ਵਰਤਾਇਓ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ (ਸੁਮਤਿ) ਸ੍ਰੋਭ ਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਆਗੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਕਾ (ਅਮਰਿ) ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਹਚਰੈ ਤੈ ਅਟਲ ਅਮਰ ਪਦੁ ਪਾਇਓ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਟਲ ਰੂਪ ਅਮਰ ਪਦ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸੰਤੋਖ ਸਰੋਵਰਿ ਬਸੈ ਅਮਿਅ ਰਸੁ ਰਸਨ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਸੰਤੋਖ ਆਈ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔਰ ਆਪ ਕੀ ਰਸਨਾ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਿਲਤ ਸਾਂਤਿ ਉਪਜੈ ਦੁਰਤੁ ਦੁਰੰਤਰਿ ਨਾਸੈ ॥ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਪਾਇਅਉ ਵਿੰਤੁ ਹਰਿ ਮਗਿ ਨਹੁਟੈ ॥

ਆਪ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਔਰ (ਦੁਰਤੁ) ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਸਮੁਦਾਯ ਅੰਤਰ ਤੇ ਦੁਰ ਨਾਸ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁਦਾਯ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ । ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਕਾ (ਵਿੰਤੁ) ਦੀਆ ਹੁਆ ਜੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਾਰਗ ਹੈ ਤਿਸਰੇ ਆਪ (ਹੁਟੈ) ਬਕਤ ਨਹੀਂ ਚੋਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੋ ॥

ਸੰਜਮੁ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸੀਲ ਸੰਨਾਹੁ ਮਛੁਟੈ ॥

(ਸੰਜਮ) ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕਾ ਜੀਤਨਾ ਐ ਸਤ ਸੰਤੋਖ (ਸੀਲ) ਸਾਂਤੀ ਸੁਭਾਵ ਆਈ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਜੋ (ਸੰਨਾਹੁ) ਸੰਜੋਓ (ਮਛੁਟੈ) ਅਰਥਾਤ ਟੁਟਦੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਆਪਨੇ ਪਹਿਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪੁਨਥੋਕਤ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਬਿਧਿ ਨੈ ਸਿਰਿਉ ਜਗਿ ਜਸ ਤੂਰੁ ਬਜਾਇਅਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਤੁਲ ਹੀ ਆਪ ਕੋ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਨੇ (ਸਿਰਿਉ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਐ ਆਪ ਕੋ ਜਸ ਕਾ (ਤੂਰੁ) ਵਾਜਾ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਹਚਰੈ ਤੈ ਅਭੈ ਅਮਰ ਪਦੁ ਪਾਇਅਉ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਜੋ ਭੈ ਰਹਿਤ ਮੋਖ ਪਦੈ ਤਿਸਕੋ ਪਾਯਾਗੈ ॥੬॥

ਜਗੁ ਜਿਤਉ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿ ਮਨਿ ਏਕੁ ਪਿਆਯਉ ॥

ਧਨਿ ਧਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਪ੍ਰਮਾਣਿ) ਸਦਰਸ ਆਪ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਜੀਤਿਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੀ ਮਨ ਮੈਂ ਪਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ ਧੰਨਤਾ ਕੇ ਯੋਗਜ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੋਂ ਸੋ ਧੰਨਤਾ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਹੈ ॥

ਨਵਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਪਿ ਸਿਪਿ ਭਾਕੀ ਵਾਸੀ ॥

ਸਹਜ ਸਰੋਵਰ ਮਿਲਿਓ ਪੁਰਖੁ ਭੇਟਿਓ ਅਥਿਨਾਸੀ ॥

ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਨਿਧਾਨੁ) ਖਜਾਨਾ ਜੋ ਨੌਂ ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਵੇਨਹਾਰਾ ਹੈ ਰਿਪੀਆ ਐ ਸਿਪੀਆ ਭੀ ਸੰਪੂਰਨ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀਆਂ ਵਾਸੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨੇ ਸੇ ਰਿਪ, ਸਿਪੀ, ਨਿਧੀ ਸਭੀ ਆਪਕੀ ਵਾਸੀ ਹੈਂ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕਾ ਸਰੋਵਰ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਅਥਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਕੇ ਤਈ ਭੇਟਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਆਇ ਲੋ ਭਗਤ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰੇ ਸੋ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਅਉ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਹਚਰੈ ਤੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਅਉ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਆਸਰੇ ਲਗ ਕਰਕੇ ਪੁਰਬਲੋ ਕਬੀਰ ਜੀ ਆਈ ਭਗਤ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੇ

ਪਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਸ਼ਾਧਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ'ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਰਹੀ
ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪਰਵਾਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੁਬਲੀ ਨਹੁਟਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੁ ਅਥਾਹੁ ਅਮਿਅ ਧਾਰਾ ਰਸੁ ਗੁਟਇ ॥

ਆਪ ਕੇ ਦਵਾਰੇ ਪੁਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ ਪਰਵਾਹ ਚਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਆਪ ਕੀ ਪੁਰਬਲੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ
(ਨ ਹੁਟਇ) ਬਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਘਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅਥਾਹ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ਕੇ
ਰਸ ਕੇ ਆਪ (ਗੁਟਇ) ਗੁਣਕਾਇ ਰਹੇ ਕੇ ਭਾਵ ਪਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ॥

ਮਤਿ ਮਾਤਾ ਸੰਤੋਖੁ ਪਿਤਾ ਸਰਿ ਸਹਜ ਸਮਾਯਉ ॥

ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਵਿਅਉ ਜਗਤੁ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਤਰਾਯਉ ॥

ਉਤਮ ਮਤੀ ਆਪਕੀ ਮਾਤਾ ਹੈ ਅੰ ਸੰਤੋਖ ਆਪਕਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨੋ ਇਨ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਹੀ ਆਪਕੀ ਸੁਰਤੀ
ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਹੈ ਵਾ ਇਨ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਆਪ ਕਾ ਸਰੂਪ ਰਿਦੇ ਮੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਹਜ) ਸਾਭੀ
ਰੂਪੀ (ਸਰਿ) ਸਚੋਵਰ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਮਨ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋਨੀਓਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਜੋ ਰੂਪ ਆਪ (ਸੰਭਵਿਅਉ)
ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਤਪਤ ਭਏ ਹੋ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰੂਪ ਆਪ ਹੋਏ ਹੋ ਤਾਤੇ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਨੇ ਅਪਨੇ ਬਚਨੋਂ ਦੁਆਰਾ ਜਗਤ
ਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਤਰਾਯਾ ਹੈ ॥

ਅਥਿਗਤ ਅਗੋਚਰ ਅਪਰਪਰੁ ਮਨਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵਸਾਇਅਉ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲੁਚਰੈ ਤੈ ਜਗਤੁ ਉਧਾਰਨੁ ਪਾਇਅਉ ॥ ੮ ॥

ਮਨ ਥਾਣੀ ਸੇ (ਅਥਿਗਤ) ਅਵਿਸੇ ਔ ਨੇਤ੍ਰੀਓਂ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ਔਰ (ਅਪਰ) ਲੋਕੋਂ ਤੇ ਜੋ ਪਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ
ਆਪਨੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ'ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਕੇ
ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਆਪਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਜਗਤ ਉਧਾਰਨੁ ਨਵ ਨਿਧਾਨੁ ਭਗਤਹੁ ਭਵ ਤਾਰਨੁ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੁੰਦ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਿਸੁ ਕੀ ਬਿਖੈ ਨਿਵਾਰਨੁ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇਹਾਰਾ ਨਵਨੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈ
ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਵਿਸਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਜ਼ਹਿਰ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਭੁੰਦ ਵਤ ਹੈ ॥

ਸਹਜ ਤਰੇਵਰ ਫਲਿਓ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਲਾਗੇ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈਅਹਿ ਪੰਨਿ ਤੇ ਜਨ ਬਭਭਾਗੇ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਕਰਕੇ (ਸਹਜ) ਸਾਭੀ ਰੂਪੀ ਬਿਛ ਵਲਿਆ ਔ ਤਿਸ ਕੇ ਗਿਆਨ ਆਈ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਲਾਗੇ ਹੈਂ
ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਸੇ ਪੂਰਬੋਕਤ ਨਾਮ ਆਪ ਕੀ ਝਿਪਾ ਤੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤੇ ਬਭੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ
ਪੰਨਜੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇ ਮੁਕਤੇ ਭਏ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਨਿ ਗੁਰ ਪਰਚਾ ਪਾਇਅਉ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲੁਚਰੈ ਤੈ ਸਬਦ ਨੀਸਾਨੁ ਬਜਾਇਅਉ ॥ ੯ ॥

ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕਾ ਪਰਚਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ
'ਕਲ'ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਹੋਤ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ (ਨੀਸਾਨ)
ਨਗਾਰਾ ਬਜਾਇ ਵੀਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਸੇਜ ਸਧਾ ਸਹਜੁ ਛਾਵਾਣੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰਾਇਚਉ ਸਦਾ ਸੀਲ ਸੰਨਾਹੁ ਸੋਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਦਰਿਓ ਨਾਮੁ ਟੇਕ ਸੰਗਾਇ ਬੋਹੈ ॥

ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ (ਸਧਾ) ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਆਪ ਕੀ ਸਿਹਜਾ ਵਿਛ ਰਹੀ ਹੈ ਔ ਆਪ ਪਰ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਕਾ ਛਾਇਵਾਨ
ਤਲ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋਖ ਕੀ (ਸਰਾਇਚਉ) ਕਨਾਤ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ (ਸੀਲ) ਸਾਭੀ ਸੁਭਾਵ ਕਾ (ਸੰਨਾਹ) ਸੰਜੋਇ ਆਪ
ਕੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਪਹਰਾ ਹੁਆ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਔਸੇ ਸੁਰਬੀਰ ਆਪ ਮਹਾਰਾਜ ਹੈ ਔ ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ
ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਖਜਾਨਾ ਆਪਨੇ (ਸੇ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ (ਸਮਾਦਰਿਓ) ਇਕਤ੍ਰ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ
(ਟੇਕ) ਤਕੀਆ ਰੂਪ ਆਸਰਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਆਇ ਸੇ ਸੰਗੀ ਭਏ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿਖ ਹੁਏ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਆਪਨੇ ਜਸ
ਰੂਪੀ (ਬੋਹੈ) ਸੁਰੀਧੀ ਸਹਿਤ ਕੀਏ ਹੈ ॥

ਆਜੋਨੀਉ ਭਲੁ ਅਮਲੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਹਚਰੈ ਤੁਮ ਸਹਜ ਸਰੋਵਰਿ ਬਾਸੁ ॥ ੧੦ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਆਪ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਭਲੇ (ਅਮਲੁ) ਕਰਮ ਕੇ ਕਰਕੇ ਆਪ ਜਨਮੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਸਦਾ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਗੁਰੁ ਜਿਨ ਕਉ ਸੁਪਸੰਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਿਵੈ ਨਿਵਾਸੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸੁਪਸੰਨੁ ਦੁਰਤੁ ਦੁਰੰਤਰਿ ਨਾਸੈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰ ਸੁਪਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਪਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ (ਦੁਰਤੁ) ਪਾਪ (ਦੁਰੰਤਰਿ) ਰਿਵੇ ਅੰਤਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਸ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਜਿਨ ਕਉ ਸੁਪਸੰਨੁ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸੁਪਸੰਨੁ ਸਬਦਿ ਲਹਿਗ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਪਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਸੇ ਮਾਨ ਅਭਿਮਾਨ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਨਿਵਾਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਰਚਉ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਗੁਰ ਪਾਇਅਉ ਤਿਨ ਸਕਯਥਉ ਜਨਮੁ ਜਾਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਰਾਣਿ ਬਜੁ ਕਲ੍ਹ ਕਥਿ ਭੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ਸਭ ਗੁਰੂ ਲਹਿਗ ॥ ੧੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਆਪ ਨੇ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਸਚੇ ਸਬਦ ਕਾ ਪਰਚਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਜਗਤ ਕੇ ਬੰਧ (ਸਕਯਥਉ) ਸਵਲ ਭਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ੍ਹ' ਕਦੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਮਨ ਵਾ ਹੋ ਭਾਈ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਕੋ ਭਜ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਹੁ ਕਿਉਂਕਿ ਭੋਗ ਐ ਮੋਖ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਖੇਮਾ ਤਾਣਿਆ ਜੁਗ ਜੂਥ ਸਮਾਣੇ ॥

ਅਨਭਉ ਨੇਜਾ ਨਾਮੁ ਟੇਕ ਜਿਤੁ ਭਗਤਿ ਅਪਾਣੇ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਉਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਸ ਕਾ (ਖੇਮਾ) ਰੋਦਮਾ ਤਾਣਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਖੇਦੋਂ ਕੇ ਲੀਏ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ (ਜੂਥ) ਟੇਲੇ ਕੇ ਟੇਲੇ ਸਮਾਣੇ ਹੈ ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ ਕਾ ਸਾਖਜਾਤ ਹੋਣਾ ਇਹੀ ਆਪ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ (ਨੇਜਾ) ਬਰਭਾ ਹੈ ਐ ਨਾਮ ਕੀ ਟੇਕ ਰੂਪ ਤਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਭਗਤ (ਅਪਾਣੇ) ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਏ ਹੋ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦੁ ਅਮਰੁ ਭਗਤੁ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਮਾਣੇ ॥

ਇਹੁ ਰਾਜ ਜੋਗ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤੁਮਹੂ ਰਸੁ ਜਾਣੇ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਐਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਸਮਾਣੇ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ (ਰਾਜਜੋਗ) ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਇਸ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕਾ ਰਸ ਅਨੰਦ ਆਪ ਹੀ (ਜਾਣੇ) ਜਾਣਤੇ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਜਨਨੁ ਸੋਇ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਆ ਉਨਮਨਿ ਰਬੁ ਧਰਿਆ ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਮਾਚਰੇ ਅਭਰਾ ਸਰੁ ਭਰਿਆ ॥

ਸੋਈ (ਜਨਨੁ) ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਪਿਤਾ ਵਿਸਨ ਰੂਪ ਆਪ ਹੋ ਜਿਸ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪਕੋ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆਨਾ "—ਜਨਿ ਜਾਤਾ ਸੋ ਤਿਸਹੀ ਜੇਹਾ" ਐਂਰ ਜਿਸ ਆਪਨੇ (ਉਨਮਨਿ) ਭਰੀਆ ਪਦ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਮਨ ਕੀ ਖਿੰਤੀ ਕਾ ਪਰਵਾਹ ਰੂਪ ਰਬ ਤਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਐਂਰ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣ ਆਪਨੇ (ਸੋ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ (ਆਚਰੇ) ਗੁਹਣ ਕੀਏ ਹੈਂ ਐਂਰ ਸਿਖੋਂ ਕਾ ਰਿਵਾ ਸਰੋਵਰ ਜੋ (ਅਭਰਾ) ਖਾਲੀ ਥਾ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਜਲ ਸੇ ਆਪ ਨੇ ਭਰਿਆ ਹੈ ॥

ਅਕਥ ਕਥਾ ਅਮਰਾਪੁਰੀ ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਸੁ ਪਾਵੈ ॥

ਇਹੁ ਜਨਕ ਰਾਜੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤੁਝਹੀ ਬਣਿਆਵੈ ॥ ੧੩ ॥

(ਅਕਥ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਜੋ ਅਮਰਾ ਪੁਰੀ ਕੇ ਦੇਵੇ ਵਾਲੀ ਆਪਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਦੇਤੇ ਹੋ ਸੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਹ (ਜਨਕ ਰਾਜੁ) ਗਿਆਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕੋ ਹੀ ਬਨ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਮੁ ਏਕ ਲਿਵ ਮਨਿ ਜਪੈ ਦ੍ਰਿੜੁ ਤਿਨੁ ਜਨ ਦੁਖ ਪਾਪੁ ਕਹੁ ਕਤ ਹੋਵੈ ਜੀਉ ॥

ਤਾਰਨੁ ਭਰਨੁ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਜਾਕਉ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਧਾਰੈ ਸਬਦੁ ਰਿਦ ਬੀਚਾਰੈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਧੋਵੈ ਜੀਉ ॥

ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਮਨ ਕੀ (ਇਕਲਿਵ) ਖਿਤੀ ਇਕਾਗੁ ਕਰਕੇ ਦ੍ਰਿੜਾ ਜੋ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ ਜਪੈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਐ ਪਾਪ ਕਰੇ ਤੋਂ ਕਹਾ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਤਾਰਨੇ ਕੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ (ਤਰਲ) ਜਗਾਵਤ ਹੈ ਜੋ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜਿਸ ਪਰ ਲਿਖਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਸਬਦ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੈ (ਲਿਸੀ) ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਗਵਾਇਤ ਦੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੀਅਨ ਸਭਨ ਦਾਤਾ ਅਗਮ ਗ੍ਰਾਨਿ ਬਿਖਾਤਾ ਅਧਿਨਿਸਿਧਿਆਨ ਪਾਵੈਪਲਕਨ ਸੋਵੈ ਜੀਉ॥
ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਜੋ ਅਗਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਗਿਆਨ ਤਿਸ ਜਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਬਿਖਾਤਾ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ (ਅਧਿਨਿਸਿਧ) ਨਿਰੰਕੁ ਹੀ ਤਿਸ ਸਰੂਪ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਹ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸੋਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਦੇਖਤ ਵਰਿਦ੍ਰਜਾਵੈਨਾਮੁ ਜੋ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਵੈਗੁਰਮੁਖਿ ਗ੍ਰਾਨਿ ਦੁਰਮਤਿ ਮੇਲੁ ਹੋਵੈਜੀਉ॥
ਜਿਸ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੀ ਵਾਰਿਦ੍ਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜੀਵ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਬੋਧੀ ਮਤ ਰੂਪ ਮੇਲ ਕੇ ਹੋਇਦੇਤਾ ਹੈ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਏਕ ਲਿਵ ਮਨਿ ਜਪੈ ਦ੍ਰਿੜ ਤਿਨ ਜਨ ਦੁਖ ਪਾਪ ਕਹੁ ਕਤ ਹੋਵੈ ਜੀਉ॥੧॥
ਇਸ ਪੰਕਤੀ ਕਾ ਅਰਥ ਪੂਰਬ ਵਤ ॥

ਧਰਮ ਕਰਮ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਹੈ ॥

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹੀ ਧਰਮ ਕਰਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕੇ ਫਲ ਜੋ ਧਰਮ ਰਥ ਅੰਤਮ ਬਿਦਯਾ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੋਤਰੀ ਐ ਬ੍ਰਹਮਨੇਸ਼ਟੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਸਿਧ ਸਾਧ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੁਰਿ ਨਰ ਜਾਚਹਿ ਸਬਦ ਸਾਰੁ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਈਹੈ ॥
ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੇ (ਸੁਰਿ) ਦੇਵਤੇ ਮਾਨੁਖ ਸਿਧ ਮੁਨੀ ਜਨ ਸੰਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਨ ਕੇ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਇਨ ਸਭਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਫੁਨਿ ਜਾਨੈ ਕੇ ਤੇਰਾ ਅਪਾਰੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਅਕਥ ਕਥਨ ਹਾਰੁ ਤੁਝਹਿ ਬੁਝਾਈਹੈ ॥
ਕਮ ਕਲੇ ਸੰਸਾਰ ਛਟਹ ਜਨੀ ਸੰਘਾਰ ਜਮ ਕੋ ਨ ਭੰਡ ਕਾਲ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾਈਹੈ ॥

ਪੁਨਾ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤੇਰਾ (ਅਪਾਰੁ) ਉਦਾਰ ਕੇ ਪਾਰ ਕੋਨ ਜਾਨੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਰੂਪ ਅਕਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਕਥਨ ਕਰਨੇ ਹਥੇ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਮਝ ਆਪ ਹੀ ਕੇ ਆਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਮ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਬੁਲੇ ਹੁਏ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜੀਵੇ ਐਸਾ ਜਤਨ ਕਰੇ ਜਿਸ ਤੇ ਜੋਨੀਓਂ ਕੇ (ਸੰਘਾਰ) ਸਮੂਹ ਤੇ ਛੁਟ ਜਾਵੇ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਵੇਹ ਕੋਨ ਜਤਨ ਹੈ ? ਉੱਤ੍ਰ ॥ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਾ ਲੇਕਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਪ੍ਰਾਈਹੈ) ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਤਬ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰ ਜਮ ਕਾਲ ਕਾ ਭੰਡਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ॥ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇਗੇ ॥

ਮਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਗਧ ਬੀਚਾਰੁ ਅਧਿਨਿਸਿ ਜਪੁ ਧਰਮ ਕਰਮ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਹੈ ॥ ੨ ॥
ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੁਗਧ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੂੰ ਮਨ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਥਤਾ ਰੂਪ ਦੇਖ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਜਪ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਧਰਮ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਗਿਆਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਨਾਮੁ ਪਰ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਜਰੇ ਨਾਮ ਪਰ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਕਵਨ ਸੇਵਾ ਸਰੇਉ ਏਕ ਮੁਖ ਰਸਨਾ ਰਸਹੁ ਜੁਗ ਜੋਰਿ ਕਰ ॥
ਮੈਂ ਆਪ ਕੋ ਕੋਨ ਉਪਮਾਨ ਹੀ ਉਪਮਾ ਦੇਵੇ ਔਰ ਕੋਨ ਸੇਵਾ (ਸਰੇਉ) ਕਰੋਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਆਪ ਕੀ ਉਪਮਾ ਭੀ ਅਕਰ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਭੀ ਐਸੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤੀ ਜਿਸਤੇ ਆਪ ਕੋ ਪਰਜਿਨ ਕਰੀਏ ਤਾਤੇ ਮੁਖ ਜੋ ਏਕ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਮੈਂ ਹੀ (ਰਸਹੁ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਵੇਂ ॥

ਫੁਨਿ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਜਾਨੁ ਅਨਤ ਦੂਜਾਨ ਮਾਨੁਨਾਮੁ ਸੋ ਅਪਾਰੁ ਸਾਰੁ ਦੀਨੋ ਗੁਰਿ ਰਿਦਧਰਾ॥
ਪੁਨਾ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਾਤੇ ਆਪ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕੇ (ਅਨਤ) ਔਰ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ੁ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕਾ ਵੀਆ ਗੁਆ ਮੈਨੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਨਲੁ ਕਵਿ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਕਰ ਕੰਚਨਾ ਹੁਇ ਚੰਦਨਾ ਸੁਝਾਸੁ ਜਾਸੁ ਸਿਮਰਤ ਅਨਤਰ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਨਲ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਕੇ ਹਮ ਕੰਚ ਵਡ ਤੁਝ ਜੀਵ ਪਰਸ ਕਰਕੇ (ਕੰਚਨਾ) ਸੂਰਨ ਰੂਪ ਅਮੋਲਕ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਰੂਪੀ ਚੰਦਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਔਰ ਖਿੱਡੋਂ ਵਤ ਜੋ ਇਤ੍ਰ ਜੀਵ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਵਾਸਨਾ ਵਾਲੇ ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਜੋ

ਜਨ ਸੰਤ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥

ਜਾਕੇ ਦੇਖਤ ਦੁਆਰੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੀ ਨਿਵਾਰੇ ਜੀ ਹਉ

ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਪਰ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਸ ਆਪਕੋ ਦਰਸਨ ਦੁਆਰੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਸੰਪੁਰਨ ਵਿਕਾਰ ਹਮਨੇ ਨਿਵਾਰੇ
ਹੈਂ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਪਰ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਬਲਿਯਾਰਨੇ ਜਾਣਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਰਾਜ ਜੋਗੁ ਤਖਤੁ ਦੀਅਨੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਾਨਕ ਚੰਦੁ

ਜਗਤ ਭਯੋ ਆਨੰਦੁ ਤਾਰਨਿ ਮਨੁਖੁ ਜਨ ਕੀਅਉ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਇਹ ਜੋ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕਾ ਤਖਤ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਆਪ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਚੰਦਮਾ ਕੇ ਸਮਾਨ ਉਦੇ ਭਏ ਜਿਨਕੋ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਨ
ਨੇ ਇਸ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਤਖਤ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧਿ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਹੇਤ ਗਿਆਨ
ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਦੀਅਉ ਨਿਧਾਨੁ ਅਕਬ ਕਥਾ ਗਿਆਨੁ ਪੰਚਬੂਤ ਬਸਿ ਕੀਨੇ ਜਮਤਨ ਝਾਸ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਮਹਾਰਾਜ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਨਾਮ ਵਾ
ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਤਖਤ ਦੇਕਰ ਤਿਸ (ਅਕਬ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਗਿਆਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਸ ਤਖਤ ਪਰ
ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਪੰਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਭੂਤੋਂ ਕੋ ਵਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਭੈ
(ਜਮਤਨ) ਉਤਪਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰੁ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਕਲਿਜੁਗ ਰਾਖੀ ਪਤਿ

ਅਘਨ ਦੇਖਤ ਗਤੁ ਚਰਨ ਕਵਲ ਜਾਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਪਤਿ ਰਾਖੀ ਹੈ ਭਾਵ
ਸੇਵਾ ਸਵਲ ਕਰੀ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਤਖਤ ਪਰ ਬਿਰਾਜੇ ਹੈਂ ॥ ਸੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ? ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ
ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਦੇਖਨੇ ਸੇ ਸਰਬ (ਅਘਨ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਸਮੂਹ (ਗਤੁ) ਨਸਰ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭ ਬਿਧਿ ਮਾਨਿਉ ਮਨੁ ਤਬ ਹੀ ਭਯਉ ਪ੍ਰਸੰਨੁ

ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਤਖਤੁ ਦੀਅਨੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਮਨ ਜਬ ਆਪ ਪਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਤਬ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਇਹ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕਾ ਤਖਤ ਆਪ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਰਭ ਔਰ ਛੰਦਉਰਾਰਨਕਰਤੇ ਹੈਂ

ਰਭ ॥ ਜਿਸਹਿ ਧਾਰਿਉ ਧਰਤਿ ਅਰੁ ਵਿਉਮੁ ਅਰੁ ਪਵਣੁ

ਤੇ ਨੀਰ ਸਰ ਅਵਰ ਅਨਲ ਅਨਾਦਿ ਕੀਅਉ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਔਰ (ਵਿਉਮੁ) ਅਕਾਸ਼ ਔਰ ਪਵਨ ਕੋ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ
ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ (ਅਨਲ) ਅਗਨੀ ਔਰ ਜਲ ਕਾ (ਸਰ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਾ ਤਲਾਵ ਪੁਨਾ (ਅਨਾਦਿ) ਅੰਨ ਆਦੀ
ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਸਿ ਰਿਖਿ ਨਿਸਿ ਸੂਰ ਇਨਿ ਸੈਲ ਤਰੂਅ ਫਲ ਫੁਲ ਦੀਅਉ ॥

ਪੁਨਾ (ਸਸਿ) ਚੰਦਮਾ ਔ (ਰਿਖਿ)ਤਾਰੇ ਔ (ਨਿਸਿ) ਰਾਤ੍ਰੀ (ਸੂਰ) ਸੂਰਜ ਇਨ (ਸੈਲ) ਪਰਬਤ ਆਦੀ ਰਚ ਕਰਕੇ
(ਤਰੂਅ) ਬਿਛੋਂ ਕੋ ਫਲ ਫੁਲ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸੂਰਿ ਨਰ ਸਪਤ ਸਮੁਦ੍ਰ ਕਿਅ ਧਾਰਿਓ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜਾਸੁ ॥

ਦੇਵਰੇ ਮਨੁਖ ਸਪਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਆਦੀ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਸਕੋ ਨਾਮ ਨੇ ਇਸ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੋ ਧਾਰਿਆ ਹੈ
ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਅਧਾਰ ਇਹ ਤੀਨ ਲੋਕ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਏਕ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਪਾਇਓ ਗੁਰ ਅਮਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੧॥ ੫ ॥

ਏਕ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ (ਸਤਿ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਆਪ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥

ਕਚਹੁ ਕੰਚਨੁ ਭਇਅਉ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਸ੍ਰਵਣਹਿ ਸੁਣਿਓ ॥

ਬਿਖੁ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੁਯਉ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖਿ ਭਣਿਅਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਬ ਕਰਤੇ (ਕੰਚਨੁ)

ਸੁਰਨ ਵਤ ਭਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਨਿਰਗਣ ਭੀ ਥਾ ਸੋ ਸੁਧ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਭਯਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਆਪਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਮੁਖ ਸੇ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਿਖ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਲੋਹਉ ਹੋਯਉ ਲਾਲੁ ਨਦਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਇ ਪਾਰੈ ॥

ਪਾਹਲੁ ਮਾਣਕ ਕਰੈ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰ ਕਹਿਅਉ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਬ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਈ ਪਾਰਤੇ ਹੋ ਤਬ ਜੋ ਜੀਵ ਸਸਤਾ ਥਾ ਵਾ ਸਭ ਭਾਵ ਸਕਾਮੀ ਵਾ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਭਾਰੀ ਥਾ ਸੋ ਲਾਲ ਵਤ ਬਿਕੀਮਤਾ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜੋ ਆਪਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਏ ਹੂਏ ਗਿਆਨ ਕੇ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਚਾਹੇ ਸਮਾਨ ਪਾਥਰ ਵਤ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਉਸਕੋ ਆਪ ਨੇ ਮਾਣਕ ਵਤ ਦੁਰਲਭ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਨਹੁ ਸ੍ਰੀਖੰਡ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕੀਅਉ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਤਿਨ ਕੇ ਗਇਅ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਰਨੇ ਜਿਨ ਪਰਸਿਆ ਸੇ ਪਸੁ ਪਰੇਤ ਸੁਰਿ ਨਰ ਭਇਅ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਕਾਸਟ ਵਤ ਥੋ ਤਿਸਕੇ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੀ ਆਪ ਨੇ (ਸ੍ਰੀ ਖੰਡ) ਬੰਦਨ ਵਤ ਕਰਈਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਭਗਤੀ ਰਹਿਤ ਜਸ ਹੀਨ ਥੋ ਜੋ ਭਗਤੀ ਸਹਿਤ ਅਰ ਜਸ ਵਾਲੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਅੰ ਦਰਿਦ੍ਰ ਕਾ ਸਮਦਾਯਾ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਪਰਸਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਸੁ ਤੇ (ਸੁਰਿ) ਦੇਵਤਾ ਅੰ ਪ੍ਰੇਤ ਤੇ (ਨਰ) ਮਾਨੁਖ ਰੂਪ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਪਸੁ ਅੰ ਪ੍ਰੇਤੋਂ ਤੇ ਦੇਵਤਿਓਂ ਮੈਂ ਭੀ (ਨਰ) ਮੁਖਜ ਸਿਰੋਮਣੀ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਬਨਹਿ ਕਿਆ ਗਾਰਦੁ ਦਿਜਇ ॥

ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਲਖ ਬਾਹਿ ਕਿਆ ਕਿਜਇ ॥

(ਜਾਮਿ) ਜਬ ਜਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੀ(ਵਲਿ) ਪਖਜ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੈਂ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਧਨ ਕਿਆ ਹੋਕਾਰ ਦੇ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਜੋ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਤਾ ਹੈ ਐਰ ਜਿਸਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਖ ਵਾਲੇ ਹੋਵੈਂ ਤਿਸਕੇ ਲਾਖੋਂ ਭੁਜਾ ਭਾਈ ਕਿਆ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕੀ ਕੁਛ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਗਿਆਨ ਅਰੁ ਧਿਆਨ ਅਨਨ ਪਰਿ ॥

ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਸਬਦੁ ਸਾਖੀ ਸੁ ਸਚਹ ਘਰਿ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਖ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੈਂ ਤਬ ਇਹ ਜੀਵ ਗਿਆਨ ਅੰ ਧਿਆਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਖਤਪਰ (ਅਨਨ) ਵਿਰਲਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਖ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੈਂ ਤਬ ਜੀਵ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਘਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰੇ ਘਰ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੋਦਨ ਦੀਆਂ ਸਬਦ ਸਾਖੀਆਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਅਧਿਨਿਸਿ ਜਪੈ ਦਾਸੁ ਭਟੁ ਬੇਨਤਿ ਕਹੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਹਿ ਪਰੈ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹਥੇ ਰਹੈ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰਕੇ ਵਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ-ਜਪੈ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸ ਭੱਟ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜੋ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਨੋਂ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰੁ ਅੰਧਾਰੁ ਗੁਰੂ ਬਿਨੁ ਸਮਝ ਨ ਆਵੈ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੁਤਤਿਨ ਸਿਪਿ ਗੁਰੂ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਘੋਰੁ) ਭੈਦਾਯਕ ਅੰਧਾਰਾ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ਐਰ ਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਮਝ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਐਰ ਸਿਧੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾਂ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਸਚੁ ਬੀਚਾਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥

ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਸਬਦੁ ਸਪੁਨੁ ਅਘਨੁ ਕਰਹਿ ਸਭ ਤੇਰੇ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜੋ (ਸਬਦ ਸਪੁਨੁ) ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਸਚੋਤੀ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਨੇਸ਼ਟੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਭ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਾਰ ਦੇਵੇ ॥

ਗੁਰੁ ਨ ਯਾਨਿ ਬਯਾਨਿ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਹੁ ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਕਵਿ ਨਲ੍ਹ ਕਹਿ ॥

ਜਿਨਿ ਗੁਰੂ ਨ ਦੇਖਿਅਉ ਨਹੁ ਕੀਯਉ ਤੇ ਅਕਯਥ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਲ੍ਹ ਭੱਟ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋਂ ਹੋ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤਾਰੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੋ ਐ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ

ਐ ਉਪਦੇਸ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਸਿਸਾਰ ਮੈਂ (ਅਕਯਬ) ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਰੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥

ਭਾਰਣ ਭਰਣ ਸਮਥੁ ਕਲਸੁਗਿ ਸੁਨਣ ਸਮਾਧਿ ਸਬਦ ਜਿਸੁ ਕੇਰੇ ॥

ਭਰੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥ ਜੋ ਭਵਸਿੰਧੁ ਤੇ ਭਾਰਨੇ ਕੇ (ਭਰਣ) ਜਹਾਜ ਵਥ ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਇਸ ਕਲਯਾਣ ਮੈਂ ਜਿਨਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤਿਆਂ ਹੀ ਸਮਾਧੀ ਲਗ ਨਾਈ ਹੀ ਭਾਵ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਇਕਾਕ੍ਰਤਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਭੁਨਿ ਦੁਖਨਿ ਨਾਸੁ ਸੁਖਦਾਯਕ ਸੂਰਉ ਜੋ ਧਰਤ ਧਿਆਨੁ ਬਸਤ ਭਿਹ ਨੇਰੇ ॥

ਪੁਨਾ ਦੁਖ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਸੁਖਦਾਯਕ ਸੂਰਮਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਅੰਤ ਜੋ ਤਿਨਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਸਮੀਪ ਹੀ ਬਸਤੇ ਹੈ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪੂਰਉ ਪੁਰਖੁ ਚਿਦੈ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਮੁਖੁ ਦੇਖਤ ਅਘ ਜਾਹਿ ਪਰੇਰੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਚਿਦੈ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਦੇਖਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਪਾਪ (ਪਰੇਰੇ) ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਜਉ ਹਰਿ ਬੁਧਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਚਾਹਤ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਰੁ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜੇਕਰ (ਹਰਿ ਬੁਧਿ) ਆਰਮ ਵਿਸੈਲੀ ਬੁਧੀ ਐ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤਬ ਮਨ ਬਾਣੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਗੁਰੂ ਮੁਖੁ ਦੇਖਿ ਗੁਰੂ ਸੁਖੁ ਪਾਯੋ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕਾ ਮੁਖ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ (ਗੁਰੂ) ਬੜਾ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹੁਤੀ ਜੁ ਪਿਆਸ ਪਿਉਸ ਪਿਛਨ ਕੀ ਬੈਛਤ ਸਿਧਿ ਕਉ ਬਿਧਿ ਮਿਲਾਯਉ ॥

ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ (ਪਿਉਸ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਜੋ ਮੁਝਕੇ ਪਿਆਸ ਲਗੀ ਹੋਈ ਥੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੈਛਤ ਕੀ ਸਿਧੀ ਹੋਤ (ਬਿਧਿ) ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਆਪਕੇ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰਨ ਭੋਮਨ ਨਉਰ ਬਸੇ ਰਸਬਾਸਨ ਸਿਉ ਜੁ ਵਹੈਵਸਿ ਧਾਯਉ ॥

ਜੋ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਰਸ) ਵਿਸਿਰੀ ਕੀਆਂ ਵਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਦਸੇ ਇਸਾ ਮੈਂ ਧਾਵਤਾ ਥਾ ਜੋ ਅਬ ਆਪਕੇ ਉਪਦੇਸ ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਠੇਰ ਮੈਂ ਭਾਵ ਰੂਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲੁ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰੀ ਸਮ ਜਲਨੁ ਭੀਰਿ ਬਿਪਾਸ ਬਨਾਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ'ਜਲਨ'ਭੰਦਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਿਆਸਾ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਪੁਰੀ ਬੈਠਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਜਿਨ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗਯਉ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਬਰਖਨ ਕੋਸੁ ਗੁਰੂ ਮੁਖੁ ਦੇਖਿ ਗੁਰੂ ਸੁਖੁ ਪਾਯਉ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

ਅਨੇਕ ਬਰਸੋਂ ਕਾ ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਜੰਨ ਦੁਖ ਥਾ ਜੋ ਅਬ ਚਲਾ ਗਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਨਕਾ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ (ਗੁਰੂ) ਬੜਾ ਭਾਵ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਹਥੁ ਧਰਿਆਉ ॥

ਐਸੇ ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਹਥ ਧਰਿਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਅਉ ਜਿਸੁ ਦੇਖਿ ਚਰਨਿ ਅਘਨਿ ਹਰਉ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨੋਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਰਥ ਸਿਖੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਸਿਖੋਂ ਨੇ (ਅਘਨ) ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਹਰਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਿਸਿਬਾਸੁਰ ਏਕ ਸਮਾਨ ਧਿਆਨੁ ਸੁ ਨਾਮੁ ਸੁਨੇ ਸੁਭੁ ਭਾਨੁ ਛਹਉ ॥

ਜੋ ਚਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰ ਏਕ ਰਸ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਸੂਰਜ ਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਰਮਰਾਜਾ ਭੀ ਭਰਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਭੀਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਕੇ ਹੋਤੇ ਗੋਬਿੰਦਵਾਲ ਜੀ ਮੈਂ ਮਾਪਿਆ ਕੇ ਹੋਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਈ ਮ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ॥

ਭਨਿ ਵਾਸ ਸੁ ਆਸ ਜਗਤੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿ ਪਰਸੁ ਕਰਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਵਾਸ ਭੰਦਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਜਗਤੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੁਝਕੇ ਆਸ ਹੈ ਜੋ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਕਰ ਇਨਕੇ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਰਾਮਦਾਸੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਸਤਿ ਕੀਯਉ ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਹਥੁ ਧਰਉ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥

ਜਥ ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸੀਸ ਪਰ ਹਥ ਧਰਿਆ ਹੈ ਤਬ ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ (ਸਤ) ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥

ਅਬ ਰਾਖਹੁ ਦਾਸ ਭਾਟ ਕੀ ਲਾਜ ॥

ਜੈਸੀ ਰਾਖੀ ਲਾਜ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੀ ਹਰਨਾਖਸ ਫਾਰੇ ਕਰ ਆਜ ॥

ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮੈਂ ਜੋ ਦਾਸ ਨਾਮ ਭੱਟ ਹੂੰ ਅਬ ਮੇਰੀ ਲਾਜ ਕੇ ਤੈਸੇ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ਜੈਸੇ ਆਪਨੇ ਹਰਨਾਖਸ ਕੇ ਉਦਰ ਕੇ (ਕਰ) ਹਾਥ ਕੇ (ਆਜ) ਨਖੋਂ ਸਾਥ ਪਾੜ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਕੀ ਲਾਜ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥

ਫੁਨਿ ਵੇਪਤੀ ਲਾਜ ਰਾਖੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਫੀਨਤ ਬਸਤੁ ਦੀਨ ਬਹੁ ਸਾਜ ॥

ਸੇਵਾਮਾ ਅਪਵਾ ਤੇ ਰਾਖਿਆ ਗਨਿਕਾ ਪੜਤ ਪੂਰੇ ਤਿਹ ਕਾਜ ॥

ਪੁਨਾ ਹੇ ਹਰੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅਪਨੇ ਦਰੋਪਤੀ ਕੇ ਸਕੁਨਿ ਦੁਹਸਾਸਨ ਆਵੀ ਦੁਸਰੇ ਤੇ ਬਸਤੁ ਫੀਨਣੇ ਸੇ ਨਗਨ ਹੋਤੀ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਬਸਤੁ ਕੇ ਸਾਜ ਦੀਆ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤਿਸਰੀ ਲਾਜ ਰਾਖੀ ॥ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸੇਵਾਮਾ ਭਗਤ ਕੇ ਆਪਨੇ ਅਪਵਾ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ (ਗਨਿਕਾ) ਵੇਸਵਾ ਜੋ ਤੋਤੇ ਕਉ ਪੜਾਵਨੇ ਹੇਤ ਨਾਮ ਕਾ ਪਾਨ ਹੀ ਪੜ੍ਹਤੀ ਥੀ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਸੇਖ ਆਵੀ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਕਲਜਗ ਹੋਇ ਰਾਖਹੁ ਦਾਸ ਭਾਟ ਕੀ ਲਾਜ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੈਸੇ ਅਬ ਮੁਖ ਪਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਥੀਰ ਮੈਂ ਦਾਸ ਭਾਟ ਕੀ ਲਾਜ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਇਸ ਛੰਤ ਹੀ ਸੰਗਤਾ ਹੀ ਬੋਲਨਾ ਹੈ ॥

ਬੋਲਨਾ ॥ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਪ੍ਰਾਨੀਅਹੁ ॥

ਸਬਦੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ ਨਾਮ ਨਵਨਿਧਿ ਅਪੈ ਰਸਨਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਸੈ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਨੀਅਹੁ ॥

ਹੇ ਪਾਣਧਾਰੀ ਮਾਨਸੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪੇ ॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਬਦ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਤਾਈ ਨਵਨਿਧਿ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੇ (ਅਪੈ) ਅਰਪਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰ (ਰਸੈ) ਤਦਾਕਾਰ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸਤ ਕਰਕੇ ਜਾਣੇ ॥

ਫੁਨਿ ਪ੍ਰੇਮਰੰਗ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਹਿ ਧਿਆਈਐ ਅੰਨਮਾਰਗ ਤਜਹੁ ਭਜਹੁ ਹਰਿ ਗਾਨੀਅਹੁ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ (ਰੰਗ) ਅਨੰਦ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਵਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ਹੇ ਗਿਆਨੀ ਬੁਧ ਜਨੋਂ ਔਰ ਮਾਰਗ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਭਜੇ ਵਾ ਗਿਆਨੀਓਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਨੂੰ ਭਜੇ ॥

ਬਚਨ ਗੁਰ ਰਿਦਿ ਧਰਹੁ ਪੰਥਹੁ ਬਸਿ ਕਰਹੁ ਜਨਮ ਕੁਲ ਉਪਰਹੁ ਵਾਰਿ ਹਰਿ ਮਾਨੀਅਹੁ ॥

ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਔਰ ਕਾਮ ਰੂਪ ਆਵੀ ਪਾਥ ਭੂਤ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਜਥ ਅਪਨੇ ਬਸੀ ਕਰ ਲੇਵੋ ਤਬ ਅਪਨੀ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਭੀ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਵੋਗੇ ਔਰ ਇਸੀ ਜਨਮ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੋ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਸਤਸੰਗ ਵਾ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਮਾਨੀਓਗੇ ਭਾਵ ਮਾਨ ਸਹਿਤ ਹੋਵੋਗੇ ॥

ਜਉਤ ਸਭ ਸੁਖ ਇਤਉਤ ਤੁਮ ਬੰਛਵਹੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂਗੁਰੂ ਜਪੁ ਪ੍ਰਾਨੀਅਹੁ ॥ ੧੧ ॥ ੧੩ ॥

(ਜਉਤ) ਜੋ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਇਸ ਲੋਕ ਔ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕੇ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ਤਬ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀਅਹੁ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ੧੧ ॥ ੧੩ ॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈਂ (ਸਤਿ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਜਪੇ ॥

ਅਗਮ ਗੁਨ ਜਾਨੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿਮਨਿ ਧਰਹੁ ਪਾਨੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਰਹੁ ਬਚਨ ਗੁਰਰਿਦੈਧਰਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਅਗਮ ਸਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕਾ (ਨਿਧਾਨ) ਖਜਾਨਾ ਹਰੀ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਜਾਨ ਕਰ ਰਾਤ ਦਿਨ ਮਨ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਫੁਨਿ ਗੁਰੂ ਜਲ ਬਿਮਲ ਅਬਾਹੁ ਮਜਨੁ ਕਰਹੁ ਸੰਤ ਗੁਰਸਿਖ ਤਰਹੁ ਨਾਮ ਸਚ ਰੰਗ ਸਰਿ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖੇ ਪੁਨਾ ਸਚ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਕਾ ਜੋ ਅਬਾਹੁ ਸਰੋਵਰ ਸਾਤਿ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤੁਮ ਜਥ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰੋਗੇ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਰੋਗੇ ॥

ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰ ਸਬਦਰਸਿ ਕਰਤਿ ਦ੍ਰਿੜੁ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ॥

ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਐ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰਸ ਕੇ ਨਿਦੇ ਮੈਂ ਫਿੜ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੁਗਧ ਮਨਕ੍ਰਮ ਤਜਹੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿਭਜਹੁ ਗੁਰੂਗੁਰਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪੁ ਸਤਿਕਰਿ॥੨॥੧੪॥
ਹੇ ਮੁਗਧ ਮਨ ਭਰਮ ਤਿਆਗ ਦੇਵੋ ਐ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਦਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਐ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਜੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਭਜੋ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਰਹੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰੋ ਤਬ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਹਰੀ ਪਾਇ ਲਏਂਗਾ ਭਾਵ ਤੁਮਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਉਦਾਧਿ ਗੁਰੂ ਗਹਿਰਿ ਗੰਭੀਰ ਬੇਅੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਗ ਹੀਰ ਮਣਿ ਮਿਲਤ ਲਿਵਲਾਈਐ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ (ਗਹਿਰ) ਭੂੰਘੇ (ਉਦਧ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਤ (ਗੰਭੀਰ) ਨਿਰਹੱਲ ਭਾਵ ਪੀਰਜਵਾਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਵਣੇ ਤੇ ਬਿਅੰਤ ਹਰੀ ਕਾ ਹੀਰਾ ਨਯਾ ਮਣੀ ਰੂਪ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਫੁਨਿ ਗੁਰੂ ਪਰਮਲ ਸਰਸ ਕਰਤ ਕੰਚਨੁ ਪਰਸ

ਮੈਲੁ ਦੁਰਮਤਿ ਹਿਰਤ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਧਾਈਐ ॥

ਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਪਰਮਲ) ਚੰਦਨ ਐ ਪਾਰਸ ਤੇ (ਸਰਸ) ਅਧਿਕ ਹੈ ਵਾ ਸਦਰਸ ਹੈ ਲੋਹੇ ਕੇ ਪਰਸਕੇ ਕੰਚਨ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਕਾਨ ਤੇ ਚੰਦਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਲੇਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਦੁਰਮਤਿ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕੇ ਹਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਵਾਹ ਛੁਟਕੰਤ ਸਦ ਦਾਰਿ ਜਿਸੁ ਗ੍ਰਾਨੁ ਗੁਰ ਬਿਮਲਸਰ ਸੰਤ ਸਿਖ ਨਾਈਐ ॥
ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੈਂ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਰੂਪ ਨਦੀਓਂ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਪਰਵਾਹ ਛੁਟ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਮੈਂ ਸਿਖ ਹੋਕਰ ਇਸਨਾਨ ਕਰੀਏ ਤਬ (ਸੰਤ) ਸੰਤ ਰੂਪ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਉਚਿਪਰਹੁ ਗੁਰੂਗੁਰਗੁਰੂ ਕਰਹੁ ਗੁਰੂਹਰਿਪਾਈਐ॥੩॥੧੫॥

ਜਬ ਨਿਰਬਾਣ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਨਿਧਾਨ) ਖਜ਼ਾਨਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਅੰਗ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਤਬ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਹਰੀ ਪਾਈਐਂਗਾ ॥ ੩ ॥ ੧੫ ॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਮੰਨ ਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਜਪ ॥

ਜਾਕੀ ਸੇਵ ਸਿਵ ਸਿਪ ਸਾਧਿਕ ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਗਣ

ਤਰਹਿ ਤੇਤੀਸ ਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਣਿ ਕੰਨ ਰੇ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਐ ਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਰਨੇ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਸਿਪ ਐਂ ਸਾਧਿਕ ਐਂ ਦੇਵਤਾ (ਅਸੁਰ) ਦੇਤ ਨੰਦੀ ਭਿੰਗੀ ਆਦੀ ਗਣੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਸ਼ਿਵਜੀ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋਕ ਦੇਵਤਾ ਸੰਪੂਰਨ ਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫੁਨਿ ਤਰਹਿ ਤੇ ਸੰਤ ਹਿਤ ਭਗਤ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਰਹਿ

ਤਰਿਓ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਗੁਰ ਮਿਲਤ ਮੁਨਿ ਜੰਨ ਰੇ ॥

ਪੁਨਾ ਤੇ ਜਨ ਤਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਭਗਤਿ ਹੋਕਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ (ਮੁਨਿ ਜੰਨ ਰੇ) ਨਾਰਦ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਤਰਹਿ ਨਾਰਦਾਇ ਸਨਕਾਇ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿਹਿ ਤਰਹਿ

ਇਕ ਨਾਮ ਲਾਗਿ ਤਜਹੁ ਰਸ ਅੰਨ ਰੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਏਕ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਨਾਰਦ ਆਦੀ ਰਿਖੀ ਤਰੇ ਹੈਂ ਐ ਸਨਕਾਇਕ ਤਰੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਔਰ ਰਸੋਂ ਕੇ ਤਿਆਗ ਦੇਵੋ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਏਕ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਲਗੋ ॥

ਦਾਸੁ ਬੇਨਤਿ ਕਹੈ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਧੈ ਗੁਰੂ ਗੁਰਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਮੰਨ ਰੇ॥੪॥੧੬॥੨੮॥

ਸ੍ਰੀ ਦਾਸ ਭੋਂਟ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਤੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੨੮ ॥

ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭ ਉਪਰਿ ਕਰੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਸਤਜੁਗਿ ਜਿਨਿ ਧ੍ਰੁਪਰਿ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਤਿਯੁਗ ਕੇ ਬੀਚ ਧੂਹ ਭਗਤ ਪਰ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਹੈ । ਸੋ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸਰਬ ਕੇ ਉਪਰ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਉਧਰੀਅੰ ਹਸੁ ਕਮਲ ਮਾਥੇ ਪਰ ਧਰੀਅੰ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਹਾਥ ਕਮਲ ਧਰ ਕਰਕੇ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਲਖ ਰੂਪ ਜੀਅ ਲਖਾ ਨ ਜਾਈ ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿੰਧ ਸਗਲ ਸਰਣਾਈ ॥

ਜੇ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਐ ਸਿੰਧ ਸੰਪੂਰਨ ਜਿਸਕੀ ਸਰਣਾਈ ਪੜੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਸਤਿ ਜੀਅ ਧਾਰਹੁ ॥ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੇਹ ਨਿਸਤਾਰਹੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਸਤ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤਬ ਇਸ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਭਵ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰ ਲੇਵੋ ॥

ਗੁਰੁ ਜਹਾਜੁ ਖੇਵਟੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਤਰਿਆ ਨ ਕੋਇ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਹਾਜ ਹੈ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰ (ਖੇਵਟੁ) ਮਲਾਹ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਨਹੀਂ ਤਰਿਆ ਹੈ । ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਐ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਤਿਨਿ ਲਹਣਾ ਥਾਪਿ ਜੋਤਿ ਜਗਿ ਧਾਰੀ ॥

ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਬਨਵਾਰੀ) ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਨਿਕਟ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ ਭਾਵ ਬੈਰੰਠਵਾਸੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਸਰੂਪ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਬੀਚ ਗੁਰ ਗਾਈ ਪਰ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ (ਜੋਤਿ) ਕਲਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥

ਲਹਣੈ ਪੰਥੁ ਧਰਮ ਕਾ ਕੀਆ ॥ ਅਮਰਦਾਸ ਭਲੇ ਕਉ ਦੀਆ ॥

ਆਗੇ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੇ ਧਰਮ ਕਾ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਕਾ ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ਆਗੇ ਵਹੀ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਤਖਤ ਐ ਭਗਤੀ ਕਾ ਮਾਰਗ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੋ 'ਭੱਲਿਓ' ਕੀ ਫੁਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਸੋਢੀ ਬਿਰੁ ਬਪੁਉ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਖੈਨਿਧਿ ਅਪੁਉ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਸੋਢੀਓਂ ਕੀ ਫੁਲ ਮੈਂ ਹੋਣੇ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਬਿਰ ਕਰ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਅਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਅਖੈਨਿਧੀ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਪੁਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਖੈਨਿਧਿ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਫਲੁ ਲਹੀਅੰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਜੀ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਅਖੈਨਿਧੀ ਰੂਪ ਬੋਧੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੋ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹੀ ਫਲ ਲਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਬੰਦਾਹਿ ਜੋ ਚਰਣ ਸਰਣਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਹੀਅੰ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਬੰਦਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਔਰ ਓਹੀ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਰਤਪਿ ਦੇਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਰੂਪਿ ਪੋਖਣ ਭਰਣੰ ॥

ਜੇ ਆਦਿ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕੋ ਪੋਖਣ ਅੰਨ ਜਲ ਆਦੀ ਏਕਰ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਤਪਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੰ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰੂ) ਬਝੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਨਕੀ ਅਲਖ ਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸੇਵਾ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ (ਤਰਣੰ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਚਨ ਬਾਣੀ ਸਾਧੂ ਜਨ ਜਪਹਿ ਕਰਿ ਬਿਚਿਤਿ ਚਾਓ ॥

ਆਨੰਦੁ ਨਿਤੁ ਮੰਗਲੁ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਸਫਲੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੇ ਸਾਧੂ ਜਨ ਰਿਤ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ੇਸ ਕਰ (ਚਾਓ) ਉਤਸ਼ਾਹ ਧਾਰ ਕਰਕੇ

ਥਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਨਿਤ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਸਰੂਪ ਅਰ ਸਵਲਾ ਹੈ ॥

ਸੰਸਾਰਿ ਸਫਲੁ ਗੰਗਾ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਪਰਸਨ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਗਤੇ ॥

ਜੀਤਹਿ ਜਮਲੋਕੁ ਪਤਿਤ ਜੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰਿ ਜਨ ਸਿਵ ਗੁਰ ਗਾਨਿ ਰਤੇ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸਫਲ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਿਤ ਮੰਗਲ ਅਨੰਦ ਮੈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਗੰਗਾ ਵਤ ਪੁਨਯ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਬੀਚ ਸਫਲ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਪਰਸਣੇ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਕੀ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਣੀ ਭਾਵ ਸਿੱਖ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜੋ (ਸਿਵ) ਕਲਾਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਯਦਪਿ ਓਹ ਪ੍ਰਥਮ (ਪਤਿਤ) ਭੀ ਬੇ ਤਦਪਿ ਜਮ ਲੋਕ ਕੇ ਉਹ ਜੀਤ ਲੇਤੇ ਭਏ ਹੈਂ। ਭਾਵ ਜੋ ਜਮ ਕੀ ਸਾਸਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਖੁਖੀਸਿ ਤਿਲਕੁ ਸੁੰਦਰੁ ਦਸਰਥ ਘਰਿ ਮੁਨਿ ਬੰਢਹਿ ਜਾਕੀ ਸਰਣੀ ॥

ਰਾਖੂ ਰਾਜਾ ਕੀ ਬੰਸ ਕੇ ਤਿਲਕ ਭਾਵ ਸਿਰੋਮਣੀ ਰਾਜਾ ਦਸਰਥ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਮੁਨੀ ਜਨ ਸਭੀ ਸਰਣ ਕੇ ਬਾਝਤੇ ਹੈਂ। ਸੋਈ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੀ ॥ ੨ ॥

ਭਾਤੇ ਹੋ ਮਨ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਅਲਖ ਥਾਣੀ ਹੈ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਰਥ ਕੇ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜਨ ਹੈਂ ਅਰ ਜੋ ਭਵ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰਨ ਕੇ (ਤਰਣੀ) ਜਹਾਜ਼ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਹੀ ਸੇਵਨ ਕਰ ॥ ੨ ॥

ਸੰਸਾਰੁ ਅਗਮ ਸਾਗਰੁ ਤੁਲਹਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਪਾਯਾ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਅਗੰਮ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਜਿਸ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਤੁਲਹਾ) ਜਹਾਜ਼ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਗਿ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਭਰਾ ਇਹ ਆਈ ਹੀਐ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਗਤ ਮੈ ਜਨਮ ਮਰਨ (ਭਗਾ) ਭਾਜ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੁਰ ਭਇਆ ਹੈ ਔਹ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ ਹੈ ॥

ਪਰਤੀਤਿ ਹੀਐ ਆਈ ਜਿਨ ਜਨ ਕੈ ਤਿਨ ਕਉ ਪਦਵੀ ਉਚ ਭਈ ॥

ਜਿਸ ਜਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਉਚ ਪਦਵੀ ਅਰਥਾਤ ਸੰਖੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ॥

ਤਜਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁਲੋਭੁ ਅਰੁ ਲਾਲਚੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਬਿਥਾ ਗਈ ॥

ਐ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਔ ਸੰਚਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਲੋਭ ਔ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਾ ਲਾਲਚ ਸਭ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ (ਬਿਥਾ) ਪੀੜਾ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ॥

ਅਵਲੋਕੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਭਰਮੁ ਸਭੁ ਛੁਟਕਾ ਦਿਥੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਿ ਕਾਰਣ ਕਰਣੀ ॥

ਜੋ ਕਾਰਣੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਦਿਥੁ) ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਭਰਮ ਤਿਨ ਕਾ ਛੁਟ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੀ ॥ ੩ ॥

ਇਸਕਾ ਅਰਥ ਪੂਰਬੋਕਤ ॥ ੩ ॥

ਪਰਤਾਪੁ ਸਦਾ ਗੁਰ ਕਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪਰਗਾਸੁ ਭਯਾ ਜਸੁ ਜਨਕੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਪਰਤਾਪ ਜਨੋਂ ਕੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੈਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਪੜਹਿ ਸੁਣਹਿ ਗਾਵਹਿ ਪਰਭਾਤਿਹਿ ਕਰਹਿ ਇਸਾਨੁ ॥

ਏਕ ਤੋ ਪ੍ਰਾਤਕਾਲ ਉਠਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਪੜ੍ਹਤੇ ਔ ਸੁਣਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਸਾਨੁ ਕਰਹਿ ਪਰਭਾਤਿ ਸੁਧ ਮਨਿ ਗੁਰ ਪੂਜਾ ਬਿਧਿ ਸਹਿਤ ਕਰੈ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਤਹਿਕਾਲ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਧ ਮਨ ਸੇ ਵਿਧੀ ਸੰਪੂਰਣ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਕੰਚਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਪਰਸਿ ਪਾਰਸ ਕਉ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਧਾਨੁ ਧਰੈ ॥

ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਰਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤਨ ਸੂਰਨ ਵਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਪਾਧੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਆਨ ਪਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਜਗੀਨਾਬੁ ਜਲ ਥਲ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਪੂਰਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਰਨੰ ॥

ਜੋ ਜਗ ਕਾ (ਜੀਵਨ) ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਔ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕਾ (ਨਾਬੁ) ਮਾਲਕ ਜਲੋ ਥਲੋ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਔ ਜਿਸ ਕੇ ਸਾਸਨੁ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣੁ ਤਰਣੀ ॥ ੪ ॥

ਸੇਈ ਸਰਬ ਕੇ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਸੇਵ। ਹੇ ਮਨ ਜਿਨਕੀ ਅਲਖ ਗਤੀ ਹੈ ਐ ਭਵ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੇ ਜੋ (ਤਰਣੀ) ਜਹਾਜ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨਹੁ ਬਾਤ ਨਿਸੁਲ ਪ੍ਰਾਮ ਜਾਨੀ ਤੇਈ ਜੀਵ ਕਾਲ ਤੇ ਬਚਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਹ ਬਾਤ ਪੂਰਨ ਜੀ ਸਮਾਨ ਨਿਸ਼ਚੇ ਵਾ ਬਿਤਕੇ ਅਚਲ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਗਤ ਕੇ ਭੂਠਾ ਜਾਨ ਕਰ ਵਿਰਕਤ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ਸੇਈ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਨ ਕਾਲ ਤੇ ਬਚ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ੍ਹ ਤਰਿਓ ਸਮੁਦ੍ਰੁ ਹੁਦ੍ਰੁ ਖਿਨ ਇਕ ਮਹਿ ਜਲਹਰ ਬੰਬਿ ਜੁਗਤਿ ਜਗੁ ਰਚਾ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ (ਹੁਦ੍ਰੁ) ਭੈਦਾਯਕ ਕੇ ਏਕ ਖਿਨ ਮੈ ਤਰਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੈਸੇ ਜਲ ਤੇ ਖੁਦਬੁਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੀ ਹੀ ਜੁਗਤੀ ਕਰ ਹਰੀ ਨੇ ਇਹ ਜਗਤ ਰਚਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕਾ ਤਰੀਗ ਜਲ ਸੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਸੇ ਸੰਸਾਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਐਰ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕਾ ਤਰੀਗ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਤੈਸੇ ਨਾਮ ਰਾਜ ਜਗਤ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਬੁੰਡਲਨੀ ਸੁਰਬੀ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਮਚਾ ॥

ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬੁੰਡਲਨੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੁਰਬੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰ ਹੋਈ ਹੈ ਚਿਤ ਜਗ ਕੀ ਗੰਠ ਖੁਲ ਗਈ ਹੈ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਕੇ ਦੇਨਹਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਲੇਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਚਿਤ (ਮਚਾ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭ ਉਪਰਿ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਸੇਵੀਐ ਸਚਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ ਉਪਰ ਸਿਰੋਮਣੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਹੀ ਸੇਵਣਾ ਕਰੀਐ ॥ ੫ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਆਪ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੋ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋ ਅਰ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਹੀ ਚਾਰੇ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰੇ ਹੈ ॥

ਕਵਲ ਨੈਨ ਮਧੁਰ ਬੈਨ ਕੋਟਿ ਸੈਨ ਸੰਗ ਸੇਭ ਕਹਤ

ਮਾ ਜਸੋਦ ਜਿਸਹਿ ਦਹੀ ਭਾਤੁ ਖਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਵਾਪੁਰ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਰੂਪ ਭਏ ਹੋ ਕਮਲ ਕੇ ਸਮਾਨ ਨੇਤ੍ਰ ਐਰ ਮਧਰ ਬਚਨ ਵਾਲੇ ਕਰੋੜੋਂ ਗੋਪੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ ਸੇਭਾ ਪਾਇ ਰਹੀ ਥੀ ॥ ਐਰ ਜਿਸ ਆਪਕੇ ਮਾਤਾ ਜਸੋਦਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਥੇ ਹੇ ਬੇਟਾ ਜੀ ਦਹੀ ਐ ਰਾਵਲ ਖਾਈਏ ॥

ਦੇਖਿ ਰੂਪੁ ਅਤਿ ਅਨੂਪੁ ਮੋਹ ਮਹਾ ਮਗ ਭਈ

ਕਿੰਕਨੀ ਸਬਦ ਬਨਤਕਾਰ ਖੇਲੁ ਪਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਸੋ ਆਪ ਕੀ ਮਾਤਾ ਆਪ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੋਹਿ ਵਿਖੇ ਪਰਮ (ਮਗ) ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਈ ਭਈ ਵਾ ਮੁਖ ਕੇ ਬੀਚ ਮਾਣੀ ਕੇ ਬਹਾਨੇ ਨਾਨਾਪਕਾਰ ਕੇ ਅਕਾਰ ਦਿਖਾਏ ਤਿਸ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਮਾਤਾ ਅਤੀ ਮਗਨ ਭਈ ਅਰ ਆਪ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਖੇਲਨੇ ਸੇ (ਕਿੰਕਨੀ) ਤਜਾਈ ਕਾ ਸਬਦ ਬਨਤਕਾਰ ਪਾਵਤਾ ਥਾ ॥ ਜੀਉ ਸੰਚੋਧਨ ਹੈ ॥

ਕਾਲ ਕਲਮ ਹੁਕਮੁ ਹਾਥਿ ਕਹਉ ਕਉਨੁ ਮੋਟਿ ਸਕੈ ਈਸੁ

ਬੰਸੁ ਗਾਨੁ ਪਾਨੁ ਧਰਤ ਹੀਐ ਰਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਪੁਨਾ ਆਪ ਕਾਲ ਸਰੂਪ ਹੋ ਐਰ ਹੁਕਮ ਕੀ ਕਲਮ ਆਪ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਹੁਕਮ ਕੋ ਕੋਨ ਮੋਟ ਸਕਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮੋਟ ਸਕਤਾ ਹੈ ਐ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ (ਈਸੁ) ਸਿਵ ਜੀ ਤਿਸੀ ਆਪ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਪਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈ ਐਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਗਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ ਆਦਿਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥੧॥੬॥

(ਸਤਿ) ਤ੍ਰਿਕਾਲਅਬਾਧ ਐ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਰੂਪ (ਸ੍ਰੀ) ਲਖਮੀ ਕੇ ਨਿਵਾਸ ਦੇਵੇਗਾਰ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸੇਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੂੰ ਹੀ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਅਭਿਨਾਸੀ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਅਸਚਰਜ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਮ ਧਾਮ ਸੁਖੁ ਬੁਧਿ ਨਿਰੀਕਾਰ ਬੇਸੁਮਾਰ ਸਰਬਰ ਕਉ ਕਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ (ਰਾਮ) ਸਰਬ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ ਐ (ਨਾਮ) ਪ੍ਰਸਿਧ (ਪਰਮ ਧਾਮ) ਅਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ

ਹੋ ਬੋਧ ਰੂਪ ਸੁਖ ਸਰੂਪ (ਨਿਰੀਕਾਰ) ਅਕਾਰ ਜੋ ਰਹਿਤ (ਬੇਸੁਮਾਰ) ਬਿਅੰਤ ਹੋ ਆਪ ਕੇ (ਸਰਬਰ) ਸਦਰਸ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਏ?

ਸੁਬਰ ਚਿਤ ਭਗਤ ਹਿਤ ਭੇਖੁ ਧਰਿਓਂ ਹਰਨਾਖਸੁ ਹਰਿਓਂ ਨਖ ਬਿਦਾਰਿ ਜੀਉ ॥
(ਸੁਬਰ) ਸੁਖ ਚਿਤ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਗਲਾਏ ਭਗਤ ਕੀ ਰਖਨਾ ਹਿਤ ਨਰਸਿੰਘ (ਭੇਖੁ) ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਕਰ ਹਰਨਾਖਸੁ ਦੁਸਰ ਕੋ ਨਖੋਂ ਜੋ ਉਦਰ ਪਾੜ ਕੇ ਆਪਨੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਗਦਾ ਪਦਮ ਆਪਿ ਆਪੁ ਕੀਓਂ ਛਦਮ -

ਅਪਰੰਪਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਖੈ ਕਉਨੁ ਤਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਪੁਨਾ ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਗਦਾ ਪਦਮ ਕੋ ਧਾਰਨੇਹਾਰੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਾਵਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ (ਛਦਮ) ਛਲ ਕੀਆ ਵਾ ਤੁਮ ਨੇ ਓਹ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਛਪਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਅਪਰ ਜੀਵਨ ਤੇ ਪਰੇ ਆਪ ਕਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਇੰਦੇ ਕਰਕੇ ਕੰਨ (ਲਖੈ) ਜਾਨ ਸਕੇ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ ਆਦਿਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

(ਸਾਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਹੋ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਅਰ ਲਛਮੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਆਪ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਅਸਰਜ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਪੀਤ ਬਸਨ ਕੁੰਦ ਦਸਨ ਪ੍ਰਿਅ ਸਹਿਤ ਕੰਨ ਮਾਲ

ਮੁਕਟੁ ਸੀਸਿ ਮੋਰ ਪੰਖ ਚਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਪੀਤਾਬਰ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ (ਕੁੰਦ) ਮਰਤਬਾਨ ਕੇ ਪੁਸਪ ਵਾ ਸੁੰਤ ਕਲੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਅਪਨੀ ਪਿਆਰੀ ਰਾਧਕਾ ਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਕਰ ਕੰਨ ਮੈਂ ਮਾਲਾ ਸੋਭ ਰਹੀ ਹੈ ਐ ਸੀਸ ਪਰ ਮੋਰੋਂ ਕੇ ਪੰਖ ਵਾਲਾ ਮੁਕਟ (ਚਾਹਿ) ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਕੀ (ਚਾਹਿ) ਗਰਜ਼ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸਠੁ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਅੰਜੇ ਬਿਲਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ ॥

ਬੇ ਵਜੀਰ ਬਡੇ ਧੀਰ ਧਰਮ ਅੰਗ ਅਲਖ ਅਗਮ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਆਪਣੇ ਉਛਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਪੁਨਾ ਵਜੀਰ ਜੋ ਬਿਨਾ ਬਡੇ ਧੀਰਜਵਾਨ ਐ ਧਰਮ ਕਾ (ਅੰਗ) ਸਰੂਪ ਵਾ ਧਰਮ ਕਾ ਪਖ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਲਖ ਐ ਮਨ ਬਾਣੀ ਜੋ ਅਗੰਮ ਆਪਨੇ ਅਪਨੇ ਉਤਸਾਹਿ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਕਬ ਕਥਾ ਕਥੀ ਨ ਜਾਇ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ

ਸੁਤਹਸਿਪ ਰੂਪੁ ਧਰਿਓਂ ਸਾਹਨ ਕੈ ਸਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਆਪਕੀ ਅਕਬ ਕਥਾ ਕਥੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੋ ਹੋ ਸਾਹਿਨ ਕੇ ਸਾਹਿ ਇਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰੂਪ ਆਪਨੇ ਸੁਤੋਸਿਧ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ ਆਦਿਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥

ਹੋ ਆਇ ਰੂਪ ਪੂਰਨ ਆਪ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਛਮੀ ਕੋ ਨਿਵਾਸ ਦੇਣੇਵਾਲੇ ਹੋ (ਸਤਿ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੋ ਐਰ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਅਸਰਜ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਬੰਦ ਜੀਉ ॥

ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਪ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਹੋ ॥

ਬਲਿਹਿ ਛਲਨ ਸਬਲ ਮਲਨ ਭਗਤਿ ਫਲਨ ਕਾਨ

ਕੁਅਰ ਨਿਹਕਲੰਕ ਬਜੀ ਝੰਕ ਚੜ੍ਹੁ ਦਲ ਰਵਿੰਦ ਜੀਉ ॥

ਬਾਵਨ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ ਬਲ ਰਾਜਾ ਕੋ ਆਪਨੇ ਛਲਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਐਰ ਬਲਕੇ ਸਹਿਤ ਜੋ ਦੇਣ ਹੋਂ ਤਿਸ ਕੋ ਮਰਦਨ ਕਰ ਕ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਮਨ ਬਾਝਤ ਫਲੋਂ ਕੋ ਦੇਨਹਾਰੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ ਜਸੋਧਾ ਵਾ ਦੇਵਕੀ ਕੋ ਆਪ ਕੁਆਰ ਕਹਾਵਤੇ ਭਏ ਹੋ ਪੁਨਾ ਆਗੇ ਨਿਹਕਲੰਕ ਸਰੂਪ ਹੋਇਕਰ ਸੰਭਲਪੁਰ ਮੈਂ ਧੋਸਿਓਂ ਪਰ ਝੰਕੇ ਬਜੇਗੇ ਐ (ਰਵਿੰਦ) ਸੁਰਜ ਐ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਆਦੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਦਲ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ (ਚੜ੍ਹੁ) ਚੜੇਗਾ ॥

ਰਾਮ ਰਵਲ ਦੁਰਤ ਦਵਲ ਸਕਲ ਭਵਲ ਕੁਸਲ ਕਰਲ ਸਰਬ

ਭੂਤ ਆਪਿ ਹੀ ਦੇਵਾਧਿਦੇਵ ਸਹਸ ਮੁਖ ਫਨਿੰਦ ਜੀਉ ॥

ਹੋ (ਰਵਲ) ਬਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਆਪ ਕਾ ਰਾਮ ਨਾਮ (ਦੁਰਤ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ (ਦਵਲ) ਦਬਾਵੇਗਾ ਐ ਸੰਪੂਰਨ

ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਕੁਸਲ ਕਰਨੇਵਾਰਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ (ਬੂਝ) ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੋ (ਦੇਵਪਿਏਵ) ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੋ ਅਪਪਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਹਜ਼ਾਰ ਮੁਖੋਂ ਵਾਲਾ ਸਰਪੈਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਜੇਸਨਾਗ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਉਸਤਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਜਰਮ ਕਰਮ ਮਛ ਕਛ ਹੁਅ ਬਰਾਹ ਜਮੁਨਾ ਕੈ ਕੂਲਿ ਖੇਲੁ ਖੇਲਿਓ ਜਿਨਿ ਗਿੰਦ ਜੀਉ ॥
ਮਛ ਕਛ ਵਰਾਹ ਆਈ (ਜਨਮ) ਅਵਤਾਰ ਹੋਇਕਰ ਆਪਨੇ ਅਲੋਕਕ ਕਰਮ ਕਰੇ ਹੈਂ ਐਂ ਜ਼ਿਸਨ ਅਵਤਾਰ ਮੈਂ ਜਮਨਾ ਕੈ (ਕੂਲਿ) ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਜਿਸ ਆਪਨੇ (ਗਿੰਦ) ਖੇਲੂੰ ਅਰਥਾਤ ਖੁਦੋਂ ਕੋ ਸਾਥ ਖੇਲੋਂ ਕੋ ਐਲਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ ਹੀਏ ਧਾਰੁ ਤਜੁ ਬਿਕਾਰੁ ਮਨ ਗਯੈਦ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਬਿੰਦ ਜੀਉ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਗੋਇੰਦ' ਛੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਮਨ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਾਰ ਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਧਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਜੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜੋ ਤ੍ਰਿਕਾਲਅਬਾਧ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਹੋ ਤਿਸ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਸਾਰ ਰੂਪ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰ ਬਰ ਮੈਨੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਜੀਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਕਹਿਆ ਮਾਨੁ ਨਿਜ ਨਿਧਾਨੁ ਸਚੁ ਜਾਨੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਇਹੈ
ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਹੋਇ ਕਲਾਨੁ ਲਹਹਿ ਪਰਮਗਤਿ ਜੀਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਕਹਾ ਹੁਆ (ਮੰਤ੍ਰ) ਉਪਦੇਸ਼ (ਮਾਨੁ) ਮਨਨ ਕਰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਯਜਾਨ ਪਾਵੇਂਗਾ ਪੁਨਾ ਇਸ ਤੋ (ਪਰਮਗਤਿ) ਵਿਦੇਹ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਪਾਵੇਂਗਾ ਐ ਜੋਥ ਤਕ ਜੀਵੇਂਗਾ ਤਥ ਤਕ ਰਾਜ਼੍ਰਿਦਿਨ (ਕਲਾਨੁ) ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ਇਹ ਬਾਤ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਜਾਣੀ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਜਲੁ ਜਲਸਿਉ ਛਾਡੁ ਧੋਹੁ ਹਉਮੈ
ਕਾ ਫੰਧੁ ਕਾਟੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਰਤਿ ਜੀਉ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ (ਜਲਜਲ) ਹਰ ਏਕ ਜੋ (ਧੋਹ) ਛਲ ਕਰਨਾ ਛਾਡ ਦੇਹ ਹਉਮੈ ਕਾ (ਫੰਧੁ) ਫਾਹ ਕਾਟ ਐਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਸਾਥ (ਰਤਿ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ॥

ਦੇਹੁ ਗੋਹੁ ਤ੍ਰਿਅ ਸਨੇਹੁ ਚਿਤ ਬਿਲਾਸੁ ਜਗਤੁ ਏਹੁ
ਚਰਨ ਕਮਲੁ ਸਦਾ ਸੇਉ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਕਰੁ ਮਤਿ ਜੀਉ ॥

(ਦੇਹੁ) ਸਰੀਰ ਔਰ (ਗੋਹੁ) ਘਰ ਐਂ (ਤ੍ਰਿਅ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਜੋ (ਸਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੋ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਚਿਤ ਕਾ ਹੀ ਬਿਲਾਸ ਜਾਤ ਭਾਵ ਮਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਜਾਤ ਵਾ ਇਹ ਜਗਤ (ਚਿਤ) ਚੇਤਨ ਕਾ ਬਿਲਾਸ ਜਾਤ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰ ਭੁਧੀ ਮੈਂ ਐਸੀ ਭਾਵਨਾ ਵਿਸ਼ ਕਰ ॥

ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ ਹੀਏ ਧਾਰੁ ਤਜੁ ਬਿਕਾਰੁ ਮਨ ਗਯੈਦ ਸਿਰੀ
ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਜੀਉ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥

'ਗਯੈਦ' ਨਾਮਾ ਛੱਟ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਵਾ ਹੋ ਮਨ (ਗਯੈਦ) ਹਸਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਭੁਆਰੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਐਂ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥

ਸੇਵਕ ਕੈ ਭਰਪੂਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਸਦਕਾ ॥

ਹੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇਵਕੋਂ ਕੋ ਕਾਰਜ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈਂ ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤਤਿ ਆਪ ਕਾ ਸਿਰ ਸਦਕਾ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਕਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਊ ਦੂ ਕਦਕਾ ॥

ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤ ਇਸੀ ਤੇ ਆਪ ਕੋ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਕਿ ਆਪ ਕਥ ਕੋ ਹੋ ਭਾਵ ਆਪ ਸਰਬ ਕੀ ਆਇ ਰੂਪ ਹੋ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਸਿਰੇ ਤੈ ਅਗਨਤ ਤਿਨ ਕਉ ਮੋਹੁ ਭਇਆ ਮਨ ਮਦਕਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਆਈ ਤੈਨੇ ਅਗਨਤ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ (ਮਦ) ਹੇਕਾਰ ਕਾ ਮੋਹਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਚਵਰਾਸੀਹ ਲਖ ਜੋਨਿ ਉਪਾਈ ਰਿਜਕੁ ਵੀਆ ਸਭਹੁ ਕਉ ਤਦਕਾ ॥

ਆਪਨੇ ਜਥ ਕੀ ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋਨਿ ਉਤਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਤਥ ਕਾ ਹੀ ਸਤ ਕੋ ਰਿਜਕ ਵੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸੇਵਕ ਕੈ ਭਰਪੂਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਸਦਕਾ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥
ਪੁਰਖ ਕੀ ਤਰਾ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਜਾਨਣਾ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ ॥

(ਵਾਹੁ) ਅਸਰਜ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਇਹ ਜਗਤ ਰੂਪ ਤਮਾਸਾ ਭੀ ਬਡਾ ਅਸਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਹਸੈ ਆਪਿ ਹੀ ਚਿਤਵੈ ਆਪੇ ਚੰਦੁ ਸੂਰੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕੋ ਚਿਤਵਣਾ ਐ ਆਪੇ ਹੀ ਹਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੀ ਸੱਤਾ ਵਰ ਦੇਵਮਾ ਸੂਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਜਲੁ ਆਪੇ ਬਲੁ ਬੰਸਨੁ ਆਪੇ ਕੀਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਾਸਾ ॥

ਆਪੇ ਨਰੁ ਆਪੇ ਫੁਨਿ ਨਾਰੀ ਆਪੇ ਸਾਰਿ ਆਪਿ ਹੀ ਪਾਸਾ ॥

ਆਪ ਹੀ ਜਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ਐਰ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਸ ਕੇ (ਬੰਸਨ) ਠਹਿਰਵਣੇ ਵਾਲਾ ਅਸਥਾਨ ਰੂਪ ਹੈ ਐਰ ਆਪੇ ਹੀ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਆਪ ਹੀ ਪੁਰਖ ਐ ਆਪ ਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਹੈ ਐ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵ ਰੂਪ (ਸਾਰਿ) ਨਰਦਾ ਹੈ ਐਰ ਆਪ ਹੀ ਤੀਨ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਪਾਸਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਗਤਿ ਸਭੈ ਬਿਚਾਰਹੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਗੁਣੋਂ ਵਾਰੇ ਸਭੀ ਐਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ ਜਿਸ ਅਸਰਜ ਸਰੂਪ ਨਾ ਇਹ ਅਰਜ ਸਰੂਪ ਜਗਤ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਕੀਆ ਖੇਲੁ ਬਡ ਮੇਲੁ ਤਮਾਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਭ ਰਚਨਾ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਪੰਜਾ ਤਡਾ ਕੋ ਮੇਲ ਕਰ ਅਪਨੀ ਖੇਲ ਹੇਤ ਇਹ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਤਿ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਆਪ ਹੀ ਕੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਤੂ ਜਲਿ ਬਲਿ ਗਗਨਿ ਪਸ਼ਾਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੇ ਮੀਠੇ ਜਾਕੇ ਬਚਨਾ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਲੋਂ ਐ ਬਲੋਂ ਅਕਾਸ਼ ਪਸ਼ਾਲ ਮੈਂ ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਆਪਕੇ ਬਚਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੇਭੀ ਮੀਠੇ ਹੈ ॥

ਮਾਨਹਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਰੁਦ੍ਰਾਦਿਕ ਕਾਲ ਕਾ ਕਾਲੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਰਨਾ ॥

ਜਿਸ ਆਪਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੋਕਰ ਐਰ (ਰੁਦ੍ਰ) ਸਿਵਜੀ ਆਦਿਕ ਸਰਬ ਮਾਨਤੋ ਹੈ ਭਾਵ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕੇ ਕਾਲ ਕੇ ਕਾਲ ਰੂਪ (ਨਿਰੰਜਨ) ਮਾਯਾ ਸੇ ਅਲੋਪ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਆਪਸੇ ਹੀ ਜਾਰਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈਐ ਪਰਮਾਰਥੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੋਭੀ ਮਨੁ ਖਰਨਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਛੁਪਾ ਸੇ ਸੋਭੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਨ ਕੋ ਖਰਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪਰਮ ਅਰਥ ਸਰੂਪ ਤੂੰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਕੀਆ ਖੇਲੁ ਬਡ ਮੇਲੁ ਤਮਾਸਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਭ ਰਚਨਾ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥ ੪੨ ॥

ਤਮਾਸਾ ਰੂਪ ਭਾਵ ਵਿਰੋਧੀ ਤਤੋਂ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰਰੂਪ ਵਡਾ ਖੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਮੋਦ ਏਹ ਰਚਨਾ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥ ੪੨ ॥

ਅਗਮੁ ਅਨੰਤੁ ਅਨਾਦਿ ਆਦਿ ਜਿਸੁ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ॥

ਜਿਸ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਅਨੰਤ ਸਰੂਪ ਅਨਾਦਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਆਦਿ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿਵ ਬਿਰੰਬਿ ਧਰਿ ਧ੍ਰਾਨੁ ਨਿਤਹਿ ਜਿਸੁ ਬੇਦੁ ਕਖਾਣੈ ॥

ਸਿਵਜੀ ਐ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਜਿਸਕੇ ਧਿਆਨ ਰੇ ਧਾਰਤੇ ਹੈ ਐ ਵੇਦ ਨਿਤ ਜਿਸਕੇ ਜਸ ਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਵਾ ਸਿਵਜੀ ਜਿਸਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈ ਐ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਜਿਸਕੇ ਜਸ ਕੇ ਵੇਦੋਂ ਸਹਿਤ ਨਿਤ ਉਦਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਸਰ ਕੋਈ ॥

ਭੰਜਨ ਗੜ੍ਹਣ ਸਮਥੁ ਤਰਨੁ ਤਾਰਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਦਰਸ ਐਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਭੰਜਨ ਘਸਟ ਕ ਸਮਰਥ ਐ ਬਵਸਿਧਿ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਕੇ (ਤਰਣ) ਜਹਾਜ ਵਤ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਕੀਓ ਜਨੁ ਮਥੁਰਾ ਰਸਨਾ ਰਸੈ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਮਥੁਰਾ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਸ ਅਭਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾ ਜਗਤ ਕੀਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਜਨ ਹੂੰ ਜੋ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਰਸੈ) ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਦਿਤਹ ਬਸੈ ॥ ੧ ॥

ਸੋਢੀ (ਸ੍ਰੀ) ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਤਿਨਾਮੁ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕੇ ਰਿਤਮੈਂ ਵਸਤਾਰੇ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਸਮਰਥੁ ਗਹਿ ਕਰੀਆ ਧ੍ਰੁਵ ਬੁਧਿ ਸੁਮਤਿ ਸਮਾਰਨ ਕਉ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਕੀ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਮ ਕੀ ਬੈਰ ਸਾਥ (ਗਹਿ) ਪ੍ਰਕੜਕੇ ਸੁਸ਼ਟ ਮਤ ਕੇ ਸੀਮਾਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਕੀ ਪਰਵਿਰਤੀ ਵਾਸਤੇ (ਆ)ਸਰਥ ਉਰ ਤੇ (ਧ੍ਰੁਵ) ਅਚਲ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਭੁਨਿ ਪ੍ਰੰਮ ਪੁਜਾ ਫਹਰੀਤਿ ਸਦਾਅਘ ਪੁੰਜ ਤਰੰਗ ਨਿਵਾਰਨ ਕਉ ॥

ਪੁਨਾ ਆਪਕੇ ਵਾਰੇ ਪਰ ਧਰਮਕੀ ਪੁਜਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਜੋ ਪਾਪਾਂ ਕੇ ਪੁੰਜ ਰੂਪੀ (ਤਰੰਗ) ਲਹਿਰਾਂ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨੇ ਕੇ ਸਦਾ (ਫਹਰੀਤਿ) ਸ਼ੁਲ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਮਥੁਰਾ ਜਨ ਜਾਨਿ ਕਹੀ ਜੀਅ ਸਾਚੁ ਸੁ ਅਉਰ ਕਛੁ ਨ ਬਿਚਾਰਨ ਕਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥੁਰਾ ਜੀ ਕਹਿਓ ਹੈ (ਜਨ) ਦਾਸ ਨੇ ਇਹ ਬਾਤ ਜੀ ਮੈਂ ਸਤ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਐਹ ਕੁਛ ਵਿਚਾਰਨੇ ਕੇ ਇਸ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਹਿਬੁ ਬਝੋ ਕਲਿ ਮੈ ਭਵਸਾਗਰ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਨ ਕਉ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨੇ ਕੇ ਬਝਾ (ਬੋਹਿਬੁ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤਤਿ ਹੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੰਗ ਸੁ ਰੰਗ ਰਤੇ ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਹੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਆਪ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕਰ (ਸੰਤਤਿ) ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਸੁੰਦਰ, ਪਰਮ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੁਏ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧ੍ਰਮ ਪੰਥੁ ਧਰਿਓ ਧਰਨੀਧਰ ਆਪਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਧਾਰਿ ਨ ਧਾਵਤ ਹੈ ॥

ਧਰਤੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ ਧਰਮ ਕਾ ਪੰਥ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਬੀਰ ਆਪ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਧਾਰ ਰਹੇ ਹੋ ਭਾਵ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੋ ਤਿਸ ਸੇ ਕਬੀ ਧਾਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ॥

ਮਥੁਰਾ ਭੁਨਿ ਭਾਗ ਭਲੇ ਉਨ੍ਹ ਕੇ ਮਨ ਇਛਤ ਹੀ ਫਲ ਪਾਵਤ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥੁਰਾ ਜੀ ਕਹਿਤਿ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਭਲੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਇੱਛਤ ਫਲੋਂ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਵਿ ਕੇ ਸੁਤ ਕੇ ਤਿਨ ਤ੍ਰਾਸੁ ਕਹਾ ਜੁ ਚਰੰਨ ਗੁਰੂ ਚਿਤੁ ਲਾਵਤ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੂਰਜ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕਾ (ਤ੍ਰਾਸੁ) ਭੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹੇ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਸੁਧਾ ਪਰਪੂਰਨ ਸਬਦ ਤਰੰਗ ਪ੍ਰਗਟਿਤ ਦਿਨ ਆਗਰੁ ॥

ਆਪ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਰਮਲ (ਸੁਧਾ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਕੇ ਪਰੀਪੂਰਨ ਹੁਏਹੁਏ ਦਿਨ ਕੇ (ਆਗਰੁ) ਅਗੇ ਭਾਵ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸਬਦ ਰਪੀ (ਤਰੰਗ) ਲਹਿਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਅਥਾਹ ਅਤਿ ਬਡ ਸੁਭਰੁ ਸਦਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਰਤਨਾਗਰੁ ॥

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹ ਸਰੂਪ ਆਪ ਸਰਬ ਤੇ ਬਡੇ ਹੋ ਐਹ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਆਪ ਅਤਿਸੈ ਕਰਕੇ (ਸੁਭਰੁ) ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਐ ਸਦਾ ਹੀ ਸਰਬ ਵਿਧੀ ਕਰ ਆਪ ਵਈਰਾਗ ਆਈ ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਖਾਣ ਹੋ ॥

ਸੰਤ ਮਰਾਲ ਕਰਹਿ ਕੰਤੂਹਲ ਤਿਨ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਿਓ ਦੁਖ ਕਾਗਰੁ ॥

ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਹੋਸ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਾ ਆਪ ਕੇ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ (ਕੰਤੂਹਲ) ਰੋਜ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਮ ਐ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਕਾਗਰ ਮਿਟ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਿਨ ਸੇ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਲਜੁਗ ਦੁਰਤ ਦੂਰਿ ਕਰਬੇ ਕਉ ਦਰਸਨ ਗੁਰੂ ਸਗਲ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਗੁਰੇ ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਬੀਰ (ਦੁਰਤ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੇ- ਸਮਥ ਐ- ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਾਗਰ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੈ ॥

ਜਾ ਕਉ ਮੁਨਿ ਧਾਨੁ ਧਰੈ ਫਿਰਤ ਸਗਲ ਜੁਗ ਕਬਹੂਕ ਕਉ ਪਾਵੈ ਆਤਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਉ ॥

ਜਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਸੰਪੂਰਨ ਮੁਨੀ ਜਨ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਐਹ ਤਿਨ ਮੈਂ ਸੇ ਕਬੀ ਏਕ ਕੋਈ ਤਿਸ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬੋਦ ਬਾਣੀ ਸਹਿਤ ਬਿਰੀਚਿ ਜਸ ਗਾਵੈ ਜਾਕੇ ਸਿਵ ਮੁਨਿ ਗਹਿ ਨ ਤਜਾਤ ਕਬਿਲਾਸ ਕਉ ॥

ਬੋਦੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸੰਯੁਕਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਜਿਸ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਗਾਯਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਵਜੀ ਮੁਨੀ ਗ੍ਰਹਿਟ

ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ (ਕਬਿਲਾਸ) ਕੈਲਾਸ ਪਰਬਤ ਕੇ (ਨਤਜਾਤ) ਤਿਆਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਾਕੇ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਅਨੇਕ ਤਪ ਜਟਾਜੂਟ ਭੇਖ ਕੀਏ ਫਿਰਤਿ ਉਦਾਸ ਕਉ ॥
ਜਿਸ ਕੋ ਪਾਵਨੇ ਹੋਤ ਗੋਰਖ ਆਈ ਜੋਗੀ ਐ ਜਤੀ ਸਿਧ ਐ ਸਾਧਕ ਅਨੇਕ ਜੋ ਤਪੀ ਹੈਂ ਜਟਾ ਜੂਟ ਹੋਕਰ ਹੋਰ ਅਨੇਕ
ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਧਾਰਕਰ ਉਦਾਸ ਹੁਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁ ਤਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੁਖਭਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਜੀਅ ਨਾਮ ਕੀ

ਬਛਾਈ ਵਈ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਕਉ ॥ ੫ ॥

ਜੇ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰਕੇ (ਸੁਖਭਾਇ) ਸੁਖੈਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਧਾਰੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਦਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੁ ਧਿਆਨ ਅੰਤਰਗਤਿ ਤੇਜ ਪੁੰਜ ਤਿਹੁ ਲੋਗ ਪ੍ਰਸਾਸੇ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਐ ਤਿਸੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਰਿਦੇ
ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤੇਜ ਕਾ ਪੁੰਜ ਹੋਕਰ ਭੀਨ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ ਹੈਂ ॥

ਦੇਖਤ ਦਰਸੁ ਭਟਕਿ ਭ੍ਰਮ ਭਜਤ ਦੁਖ ਪਰਹਰਿ ਸੁਖ ਸਹਜ ਬਿਗਾਸੇ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਤਿਆ ਹੀ (ਭਟਕਿ) ਸੀਘ੍ਰਤਾ ਸੇ ਕ੍ਰਮ ਭਾਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਭਟਕਣਾ ਸਹਿਤ ਭਰਮ ਸੁਰ ਹੋ ਜਾਤਾ
ਹੈ ਐ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਹਾਰ ਹੋਕਰ ਸਹਜੇ ਹੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਬਿਗਾਸ ਹੋਇ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਸਦਾ ਅਤਿ ਲੁਭਿਤ ਅਲਿ ਸਮੂਹ ਜਿਉ ਕਸਮ ਸੁਭਾਸੇ ॥

ਜਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਪਰ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਸਦਾ ਐਸੇ ਲੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ (ਅਲਿ) ਭੋਰਿਓਂ ਕਾ ਸੰਮੂਹ ਕਮਲ
ਦੁਲੋਂ ਕੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਵਾਸਨਾ ਪਰ ਲੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਦਮਾਨ ਗੁਰਿ ਆਪਿ ਬਪੁਉ ਬਿਰੁ ਸਾਰਉ ਤਖਤੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸੈ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਿਦਮਾਨ ਭਾਵ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਹੋਤਿਆ ਹੀ ਸਾਰੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਤਖਤ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਆਪ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਤਾਰਉ ਸੰਸਾਰੁ ਮਾਯਾ ਮਦ ਮੋਹਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਵੀਉ ਸਮਰਥੁ ॥

ਹੇ ਸਮਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਮਾਯਾ ਕਰਕੇ ਮੋਹਿਤ ਭੀ ਬੇ ਤਿਨਕੇ ਜਬ ਆਪਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ
ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ ਉਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਫੁਨਿ ਕੀਰਤਵੰਤ ਸਦਾ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਰਿਪਿ ਅਰੁ ਸਿਪਿ ਨ ਛੋਡਾਇ ਸਬੁ ॥

ਪੁਨਾ ਆਪ ਸਦਾ ਕੀਰਤੀਵੰਤ ਹੋ ਐ ਸੁਖੋਂ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀ ਵੈਫੀ ਸੰਪਤੀ ਆਪ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ਘੋਰ ਰਿਪੀਆਂ ਸਿਪੀਆਂ
ਭੀ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਦਾਨਿ ਬਡੋ ਅਤਿਵੰਤੁ ਮਹਾ ਬਲਿ ਸੇਵਕਿ ਦਾਸਿ ਕਹਿਓ ਇਹੁ ਤਬੁ ॥

ਆਪ ਕਾ ਦਾਨ ਭੀ ਵਡਾ ਹੈ ਐ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਜੀਤਣੇ ਕੇ ਅਤਸ਼ੇ ਕਰ ਮਹਾ ਬਲਵੰਤ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸ ਭੱਟ ਜੀ
ਕਹਿਓ ਹੈਂ ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਨੇ ਇਹ (ਤਬੁ) ਸਾਰ ਰੂਪ ਬਚਨ ਕਹਾ ਹੈ ॥

ਤਾਹਿ ਕਹਾ ਪਰਵਾਹ ਕਾਹੂ ਕੀ ਜਾਕੈ ਬਸੀਸਿ ਧਰਿਓ ਗੁਰਿ ਹਬੁ ॥ ੭ ॥ ੪੯ ॥

ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਕਿਯਾ ਪਰਵਾਹ ਕਿਯਾ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸੀਸ ਉਪਰ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਨੇ ਹਾਥ ਧਰਿਆ ਹੈ
ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸਰੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ੪੯ ॥

ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸੋਈ ਅਪਨ ਸਰਸੁ ਕੀਅਉ ਨ ਜਗਤ ਕੋਈ ॥

ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਸੋਈ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਪਰੀਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਦਰਸ ਜਗਤ ਮੈਂ
ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਆਪੁਨ ਆਪੁ ਆਪ ਹੀ ਉਪਾਯਉ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਅਸੁਰ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਯਉ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਨਾ ਆਪ ਰੂਪ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਉਪਾਯਾ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ, ਮਾਨੁਖ, ਦੈਤ ਮੈਂ ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤਿਸ ਕਾ
ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪਾਯਉ ਨਹੀ ਅੰਤੁ ਸੁਰੇ ਅਸੁਰਹ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧੂਬ ਖੋਜੰਤ ਫਿਰੇ ॥

ਜਿਸ ਕਾ ਅੰਤ ਦੇਵਤੇ ਦੈਤੋਂ ਐ ਮਨੁਖੋਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਗਣ ਐ ਗੰਧੂਬ ਆਦੀ ਜਿਸਕੇ ਖੋਜੰਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਥਿਨਾਸੀ ਅਚਲੁ ਅਜੋਨੀ ਸੰਭਉ ਪੁਰਖੇਤਮੁ ਅਪਾਰ ਪਰੇ ॥

ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਚੱਲ ਸਰੂਪ ਅਜੇਨੀ (ਸੰਭਉ) ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪੁਰਸੋਤਮ ਜੋ (ਅਪਾਰ) ਬਿਅੰਤ ਸਰਬ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ॥

ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥੁ ਸਦਾ ਸੋਈ ਸਰਬ ਜੀਅ ਮਨਿ ਪਾਇਯਉ ॥

ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਣੇ ਕੇ ਕਾਰਨ ਸਰੂਪ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਆਪਕੇ ਜੈਜੈਕਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਪੂਰਬੋਕਤ ਪਰਮਪਦ ਸਰੂਪ ਕੇ ਆਪਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਇਕ ਮਨਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਅਉ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇਕਰ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਮਨ, ਤਨ, ਧਨ ਸਰਬੰਸ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਵੇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਅੰਗਣਿ ਅਨੰਤ ਮੂਰਤਿ ਨਿਜ ਧਾਰੀ ਅਗਮ ਗਾਨਿ ਰਸਿ ਰਸਉ ਹੀਅਉ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਜੋ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰੀ ਹੈ (ਅਗਮ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗਿਆਨ ਰਸ ਮੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਰਿਦਾ (ਰਸਉ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਅਮਰਦਾਸਿ ਕਰਤਾਰੁ ਕੀਅਉ ਵਸਿ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਿ ਪਾਇਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਅਪਨੇ ਵਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅਸਚਰਜ ਸਰੂਪ ਕੇ ਅਸਚਰਜ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਹੀ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਆਪਕਾ ਜੈਜੈਕਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਨੇ ਹਰੀ ਪਰਮਪਦ ਰੂਪ ਕੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਰਦ ਧੂ ਪੁਹਲਾਵੁ ਸੁਦਾਮਾ ਪੁਬ ਭਗਤ ਹਰਿ ਕੇ ਜਗਨੰ ॥

ਅੰਬਰੀਕੁ ਜੈਯਦੇਵ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਨਾਮ ਅਵਰੁ ਕਬੀਰੁ ਭਲੰ ॥

ਨਾਰਦ ਜੀ ਔਰ ਧੂਰ ਪੁਹਲਾਦ ਔ ਸੁਦਾਮਾ ਆਈ ਹਰੀ ਕੇ ਭਗਤ ਜੋ ਪੂਰਬ ਯੁਗੋਂ ਮੈਂ ਹੁਏ ਗਿਣੀਤੇਹੋਂ ਅੰਬਰੀਕ ਔ ਜੈਯਦੇਵ ਜੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੋਂ ਔਰ ਨਾਮਦੇਵ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਕੋ ਅਵਤਾਰੁ ਭਯਉ ਕਲਿ ਭਿਤਿਰਿ ਜਸੁ ਜਗਤੁ ਪਰਿ ਛਾਇਯਉ ॥

ਤਿਨ ਕਬੀਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਆਇਕੋਂ ਕਾ ਜੋ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਕੇ ਬੀਚ ਅਵਤਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਉਪਰ ਜਸ ਛਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਜੈਜੈਕਾਰ ਭਾਵ ਜਸ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਤੈਨੇ ਜੋ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦ ਸਰਪ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨਸਾ ਕਰਿ ਸਿਮਰੰਤ ਤੁਝੈ ਨਰ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਿਟਾਅਉ ਜੁ ਤਿਨੰ ॥

ਜੋ ਪਰਸ ਮਨਸਾ ਕਰ ਤੁਝ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਾਮ ਅਰ ਕ੍ਰੋਧ ਮਿਟ ਜਾਣਾ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬਾਰਾ ਕਰਿ ਸਿਮਰੰਤ ਤੁਝੈ ਤਿਨ ਦੁਖੁ ਦਰਿਦੁ ਮਿਟਾਅਉ ਜੁ ਖਿਨੰ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ (ਬਾਰਾ) ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੁਝ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਖ ਔ ਦਰਿਦ੍ਰ ਏਕ ਖਿਨ ਮੈਂ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਕਰਮ ਕਰਿ ਤੁਅ ਦਰਸ ਪਰਸ ਪਾਰਸ ਸਰ ਬਲੁ ਭਟ ਜਸੁ ਗਾਇਯਉ ॥

(ਕਰਮ ਕਰਿ) ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸ ਪਰਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਾਰਸ ਕੇ ਸਦਰਸ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ 'ਬਲ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਆਪਕਾ ਜਸ ਗਾਇਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਜੈਜੈਕਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਹਰੀ ਪਰਮ ਪਦ ਰੂਪ ਕੇ ਤੈਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਤ ਨਯਨ ਕੇ ਤਿਮਰ ਮਿਟਾਹਿ ਖਿਨੁ ॥

ਜਿਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਜੋ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨੇਤਰੋਂ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਆਈ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਅੰਧੇਰੇ ਖਿਨ ਮੈਂ ਮਿਟਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ ਰਿਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਨੰ ਦਿਨੁ ॥

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ ਜੀਅ ਕੀ ਤਪਤਿ ਮਿਟਾਵੈ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਰਿਹੇ ਕੀ ਤਪਤ ਮਿਦਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ ਰਿਪਿ ਸਿਪਿ ਨਵ ਨਿਪਿ ਪਾਵੈ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਤੇ ਜੀਵ ਰਿਪੀ ਐ ਅਠਾਰਹ ਸਿਪੀ ਪੁਨਾ ਨੋ ਨਿਪੀਆਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਰਾਮਦਾਸੁ ਗੁਰੁ ਬਲੁ ਭਲਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਰਹੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬਲ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਜੋ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਮਰਹੁ ਨਰਹੁ ॥ ੫ ॥ ੫੪ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸੋ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੋ ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚੋਏ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੫੪ ॥

ਜਿਨਿ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਓ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਨ ਛੋਡਿਓ ਪਾਸੁ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਕਮਾਇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਤਿਨਕਾ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤਾਤੇ ਗਉਹਰੁ ਗ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਗਟੁ ਉਜੀਆਰਉ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਅੰਧਾਰ ਕੋ ਨਾਸੁ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ (ਗਉਹਰੁ) ਸੋਈ ਸਮ ਸੁਖ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤੇ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰੇ ਕਾ ਨਾਸ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਕਵਿ ਕੀਰਤ ਜੋ ਸੰਤ ਚਰਨ ਮੁਖਿ ਲਾਗਹਿ ਤਿਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਜਮ ਕੋ ਨਹੀ ਤ੍ਰਾਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕੀਰਤ ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਸ ਸੇ ਮੁਕਤ ਕਰ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਜਮ ਆਦਿਕੋ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਵ ਅੰਗਦੁ ਅੰਗਿ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤਿਵ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕੈ ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ (ਅੰਗਿ) ਰਿਹੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਕੇ ਗੁਰੂ ਭਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਏ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਯਉ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਮੋਖ ਪਦਾਰਥ ਪਾਯਾ ਹੈ ਐਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਆਪ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ॥

ਤਾਤੇ ਸੰਗਤਿ ਸਘਨ ਭਾਇ ਭਉ ਮਾਨਹਿ ਤੁਮ ਮਲੀਆਗਰ ਪ੍ਰਗਟ ਸੁਬਾਸੁ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਗਤ ਭੈ ਮਾਨਤੀ ਹੈ ਐ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ (ਮਲੀਆਗਰ) ਚੰਦਨ ਵਤ ਹੋ ਸੁੰਦਰ ਜਸ ਰੂਪੀ ਵਾਸਨਾ ਆਪ ਕੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਧੁ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਬੀਰ ਤਿਲੋਚਨ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਉਪਜੈ ਜੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਧੁ ਐਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਬੀਰ ਪੁਨਾ ਤਿਲੋਚਨ ਜੀ ਆਦਿ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਤੇ ਜੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਾਸ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਐ—

ਜਿਹ ਪਿਖਤ ਅਤਿ ਹੋਇ ਰਹਸੁ ਮਨਿ ਸੋਈ ਸੰਤ ਸਹਾਰੁ ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਤੇ ਅਤਿ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਹਸੁ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ (ਸਹਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਨਾਨਕਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਜਾਨਉ ਕੀਨੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਐ ਖ੍ਰਿਸ਼ੀ ਲਗਾਇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਤਾਤੇ ਅੰਗਦੁ ਅੰਗਿ ਸੰਗਿ ਭਯੋ ਸਾਇਰੁ ਤਿਨਿ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਕੀ ਨੀਵ ਰਖਾਈ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਸਾਇਰੁ) ਕਵੀਸਰ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਸ ਕਰਤਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਸਬਦ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਨਿਉ ਰਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਵਰਖਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕੀ ਅਕਥ ਕਛਾ ਹੈ ਇਕ ਜੀਹ ਕਛੁ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਤੋ ਕਥਾ ਅਕਥ ਰੂਪ ਹੈ ਏਕ ਸਿਹਵਾ ਸੇ ਕੁਛ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਈ ਹੈ ॥

ਸੋਢੀ ਸਿਸ੍ਰਿ ਸਕਲ ਤਾਰਨ ਕਉ ਅਥ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਉ ਮਿਲੀ ਬਛਾਈ ॥ ੩ ॥
ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇ ਤਾਰਨ ਕੋ ਅਥ ਸੋਢੀ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਜਗਤ ਕੀ ਗੁਰਿਆਈ ਰੂਪ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਅਥ ਅਤੀ ਨਿਮਤ੍ਰਾ ਸਹਿਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਅਵਗੁਣਿ ਭਰੇ ਏਕ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛਾਡਿ ਬਿਥੈ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥
ਹਮ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਬੇ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਏਕ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਥਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਛਾਡ ਕਰ ਵਿਖ ਰੂਪ ਵਿਖਿਆਉਂ ਕੇ ਖਾਤੇ ਬੇ ॥

ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਭਰਮ ਪੈ ਫੂਲੇ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ॥
ਐ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਭਰਮ ਮੈਂ ਪਛ ਕਰ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਸੇ ਫੂਲੇ ਬੇ ਐ ਹਮ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ਼ਟੀ ਆਵੀ ਸੁਣੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਬੀ ॥

ਇਕੁ ਉਤਮ ਪੰਥ ਸੁਨਿਓ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਤਿਹ ਮਿਲੰਤ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਈ ॥
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਹਮਨੇ ਜਥ ਆਪਕੀ ਸੰਗਤਿ ਰੂਪ ਏਕ ਉਤਮ ਪੰਥ ਸ੍ਰਵਨ ਕੀਆ ਸੇ ਤਿਸਤੇ ਮਿਲਾਪ ਹੋਏ ਤੇ ਤਥ ਹਮਨੇ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥

ਇਕ ਅਰਦਾਸਿ ਭਾਟ ਕੀਰਤਿ ਕੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ੪ ॥ ੫੮ ॥
ਸ੍ਰੀ 'ਕੀਰਤਿ' ਭੰਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੀ ਏਕ ਆਪ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਥ ਹਮ ਕੋ ਅਪਨੀ ਸਰਣਾਗਤ ਹੀ ਰਾਖੀਏ ॥ ੪ ॥ ੫੮ ॥

ਮੋਹੁ ਮਲਿ ਬਿਵਸਿ ਕੀਅਉ ਕਾਮੁ ਗਹਿ ਕੇਸ ਪਛਾੜਉ ॥
ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ (ਮਲਿ) ਪਹਿਲਵਾਨ ਕੋ ਆਪਣੇ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਵਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮ ਕੋ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਕੇਸੋ ਤੇ ਪਕੜ ਕਰ ਪਛਾੜਿਆ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰੋਧੁ ਖੰਡਿ ਪਰਚੰਡਿ ਲੋਭੁ ਅਪਮਾਨ ਸਿਉ ਝਾੜਉ ॥
ਕ੍ਰੋਧ ਜੋ (ਪ੍ਰਚੰਡ) ਤੀਖਣਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਖੰਡ) ਤੁਕੜੇ ਤੁਕੜੇ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਲੋਭ ਕੋ ਆਪ ਨੇ ਨਿਰਾਦਰ ਵਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਸਹਿਤ ਝਾੜ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨਮੁ ਕਾਲੁ ਕਰ ਜੋੜਿ ਹੁਕਮੁ ਜੋ ਹੋਇ ਸੁ ਮੰਨੈ ॥
ਭਵਸਾਗਰੁ ਥੰਧਿਅਉ ਸਿਖ ਤਾਰੇ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੈ ॥

ਜਨਮ ਐ (ਕਾਲੁ) ਮ੍ਰਿਤ ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਖੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪਕਾ ਹੁਕਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤਰਨੇ ਕੋ ਆਪਣੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪੁਲ ਬਾਧਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪੁਲ ਪਰ ਸੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਸਿਖੋਂ ਕੋ ਤਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਸਿਰਿ ਆਤਪਤੁ ਸਚੇ ਤਖਤੁ ਜੋਗ ਭੋਗ ਸੰਜੁਤੁ ਬਲਿ ॥
ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਚੁ ਸਲ੍ਹ ਭਲਿ ਤੂ ਅਟਲੁ ਰਾਜਿ ਅਭਗੁ ਦਲਿ ॥ ੧ ॥

ਆਪਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਜਸ ਰੂਪੀ (ਆਤਪਤੁ) ਛਤਰ ਝੁਲ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਤਖਤ ਪਰ ਜੋਗ ਭੋਗ ਰੂਪ ਬਲਿ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਆਪ ਵਿਰਾਜ ਰਹੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਸੱਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੂੰ ਨਿਸਰੇ ਕਰ ਅਟਲ ਰਾਜ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪੀ ਆਪ ਕਾ ਦਲ (ਅਭਗੁ) ਭਾਗਣੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਆਪਕੇ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕਰ ਦਬਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਆਪਿ ਆਪੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ॥
ਸੁਰਿ ਨਰ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਿਖ ਸੇਵੰਤ ਧੁਰਹ ਧੁਰੁ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤੁਮ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰੂਪ ਹੋ ਵੇਵਤੇ ਔਰ ਮਨੁਖ ਸਾਧਕ ਔਰ ਸਿਧ (ਸਿਖ) ਸੰਪੂਰਨ ਤੁਝਕੋ ਆਇ ਜੋ ਹੀ ਸਦਾ ਸੇਵ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਆਇ ਜੁਗਾਇ ਅਨਾਇ ਕਲਾ ਧਾਰੀ ਤ੍ਰਿਹੁ ਲੋਅਹ ॥

ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਉਧਰਲ ਜਰਾ ਸੀਮਿਹਿ ਆਰੋਅਹ ॥
ਹੇ ਅਨਾਦੀ ਆਪ ਨੇ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਮੈਂ ਆਇ ਜੁਗਾਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਲਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਹੇ ਅਕੰਮ ਸਰੂਪ ਬਰਾਹ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਸੰਖਾਸਰ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰ ਆਪ (ਨਿਗਮ) ਵੇਢੋਂ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਪੁਨਾ (ਜਰਾ) ਤ੍ਰਿਪ

ਅਵਸਥਾ ਐ ਜਨਮ ਭਾਵ ਯੋਗ ਇਨ ਉਪਲਬਧ ਖਟ ਵਿਕਾਰੋਂ ਉਪਰ ਆਪ ਹੀ (ਅਰੋਹ) ਅਰੁੜ ਭਟੇ ਹੋ ਭਾਵ ਯੋਗ
ਕਿ ਇਨ ਕੋ ਆਪਨੇ ਦਬਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੋਹ ਕੇ ਧਰਮ ਜਾਣੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸਿ ਬਿਰੁ ਬਪਿਅਉ ਪਰਗਾਮੀ ਤਾਰਣ ਤਰਣ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਆਪਕੋ ਬਿਰ ਪਟ ਮੈਂ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਪਰੇ ਗਵਨ
ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭਟੇ ਹੋ ਭਾਵ ਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੋ ਐ ਜਨਾ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧੁ ਸੇ ਤਾਰਨ ਕੋ ਆਪ (ਤਰਣ)
ਜਹਾਜ ਵਤ ਹੋ ॥

ਅਪ ਅੰਤਕ ਬਦੈਨ ਸਲੁ ਕਵਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ॥ ੨ ॥ ੬੦ ॥

ਆਪ ਪਾਪੋ ਕਾ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ (ਬਦੈਨ) ਕਹੀਤੇ ਹੋ ਵਾ ਪਾਪੋ ਕੋ ਐ (ਅੰਤਕ) ਜਮ ਕੋ ਗਿਣਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਵਾ ਕੱਬਤਾ
ਕੇ ਢੇਤੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਸੱਲ ਕਵੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਭਇਆ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੬੦ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਪੰਜਵੇ ਕੇ ਪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਿਮਰੈ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਅਚਲੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਨਾਸੀ ॥
ਜੋ ਅਚਲ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰੂਪ ਕੋ ਮੈ ਸਿਮਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਮ੍ਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਖੇਤੀ ਸਿਖੜਾ ਰੂਪ
ਮਲ ਮੇਰੀ ਨਾਸ ਭਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਕਵਲ ਰਿਪਿ ਧਾਰੀ ॥ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਗੁਣ ਸਹਜਿ ਬਿਚਾਰੀ ॥
ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਰਿਏ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਮੈਂ ਆਪਕੋ (ਸਹਜ) ਜਾਂਤੀ
ਆਦਿਕ (ਗੁਰ) ਵਡੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਵੀਚਾਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਘਰਿ ਕੀਅਉ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੀ ਆਸਾ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਆ ਹੋ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਭਟੇ ਹੋ ਐ ਆਪ ਕੀ ਸੰਪੂਰਨ
ਮਨੋਰਥ ਕੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਤੈ ਜਨਮਤ ਗੁਰਮਿਤ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਿਓ ॥ ਕਲ੍ਹ ਜੋੜਿ ਕਰ ਸੁਜਸੁ ਵਖਾਣਿਓ ॥
ਆਪਨੇ ਜਨਮਤਿਆ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖੜਾ ਲੇਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ੍ਹ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਹਾਥ
ਜੋੜ ਕਰ ਆਪਕਾ ਸ੍ਰੋਸਤ ਜਸ ਵਖਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਜੋਗ ਕੋ ਜੈਤਵਾਹੁ ਹਰਿ ਜਨਕੁ ਉਪਾਯਉ ॥
ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਪਰਕਾਸਿਓ ਹਰਿ ਰਸਨ ਬਸਾਯਉ ॥
ਭਗਤੀ ਯੋਗ ਕੋ ਜੀਤਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਭਾਵ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਕੋ (ਜਨਕ) ਗਣਾਨ ਸਰੂਪ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ
ਵਾ ਹਰੀ (ਜਨਕ) ਨੇ ਅਪਨਾ ਆਪ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪ
ਕੋ ਰਿਏ ਮੈਂ ਸਬਦ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਆਪਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਰਸਨਾ ਕੋ ਉਪਰ ਬਸਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਲਾਗਿ ਉਤਮ ਪਦੁ ਪਾਯਉ ॥
ਗੁਰੁ ਅਰਜਨੁ ਘਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਭਗਤ ਉਤਰਿ ਆਯਉ ॥ ੧ ॥
ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵਜੀਕੋ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ
ਚਰਨੀ ਲਾਗਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਕਰ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਗੁਰਿਆਈ ਦਾ ਉਤਮ ਪਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਸਰੂਪ ਅਵਤਾਰ ਆਇ ਉਤਰੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਬਡਭਾਗੀ ਉਨਮਾਨਿਅਉ ਰਿਦਿ ਸਬਦੁ ਬਸਾਯਉ ॥
ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਸੰਤੋਖਿਅਉ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਯਉ ॥
ਵਡਭਾਗੀ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਆਪ ਕੋ ਭਗਤੀ ਕਾ ਅਵਤਾਰ (ਉਨਮਾਨਿਓ) ਨਿਸ਼ਕੋ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਵੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ
ਕਾ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰਿਏ ਮੈਂ ਵਸਾਯਾ ਹੈ ॥ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਆਪਨੇ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ
ਮਾਣਕ ਵਤ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ ਐਰ ਸੰਤੋਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਰਸਾਯਉ ॥
ਗੁਰੁ ਅਰਜਨੁ ਘਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਅਨਭਉ ਠਹਰਾਯਉ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜੋ ਆਪਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਸਿਖ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਆਪਨੇ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਿਆਇ ਦੀਆ ਹੈ। ਤਾਂਹੋ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕੋ ਹਮਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਗ੍ਰਹਿ ਮੈਂ (ਅਨਭਉ) ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨਕ ਰਾਜੁ ਬਰਤਾਇਆ ਸਤਜੁਗੁ ਆਲੀਣਾ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਅਪਈਸੁ ਪਈਣਾ ॥

ਆਪਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਬ (ਜਨਕ) ਗਿਆਨ ਕਾ (ਰਾਜ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਰਤਾਯਾ ਹੈ ਅੰ ਕਲਯੁਗ ਮੈਂ ਸਤਿਯੁਗ (ਆ) ਸਰਬ ਉੱਚ ਸੇ (ਲੀਣਾ) ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕਲਯੁਗ ਮੈਂ ਸਤਯੁਗ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕੋ (ਸਬਦੇ) ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਯਥਾ ਤਿਨ ਕਾ ਮਨ ਅਪਈਸਿਆ ਭਵਿੱਧ ਉਹ ਪਈਆਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੈ ਕਿ ਤਿਸਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਨਿਸਚਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਸਦੁ ਨੀਵ ਸਾਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੀਗ ਲੀਣਾ ॥

ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਘਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਅਪਰੰਪਰੁ ਬੀਣਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀਨੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਸਚੀ ਨੀਵ ਸਾਜ ਕਰ ਭਾਵ ਯੋਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਕਾ ਮਾਰਗ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਕੇ (ਸਤਿਗੁਰ) ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਜੋ ਪੂਜਣੇ ਯੋਗ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਾਥ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਲੀਨ ਕੀਆਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਲੀਨ ਭਏ ਹੈਂ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰ ਮੈਂ (ਅਪਰੰਪਰ) ਸਰਬ ਤੇ ਪਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਆਪਕੋ (ਬੀਣਾ) ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਖੇਲੁ ਗੁਰੂਉ ਕੀਅਉ ਹਰਿ ਰਾਇ ਸੰਤੋਖਿ ਸਮਾਚਰਿ

ਬਿਮਲ ਬੁਧਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਮਾਣਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਰੂਪ ਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਇਹ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਆਪਨੇ ਗੁਰੂ ਖੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ਐਰ ਸੰਤੋਖ ਉਪਲਬਤ ਸਰਬ ਦੇਵੀ ਸੰਪਤਿ-ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਆਪਨੇ (ਸੇ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਸੇ (ਸਮਾਚਰਿ) ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਿਆ ਹੈ ਐ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧੀ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਸਮਝੇ ਹੋ ॥

ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਵਿਅਉ ਸੁਜਸੁ ਕਲ੍ਹ ਕਵੀਅਤਿ ਬਖਾਣਿਅਉ ॥

ਜੋ ਅਜੋਨੀ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਸੋਈ ਆਪ (ਸੰਭਵਿਅਉ) ਉਦੇ ਭਏ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਭੱਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪਕਾ ਸੁਜਸ (ਕਵੀਅਤਿ) ਕਵੀਓਂ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਨੇ ਵਾ ਬਹੁਤ ਕਵੀਓਂ ਨੇ ਭਾਵ ਵਿਆਸ, ਵਸਿਸਥ ਆਦਿਕੋਂ ਨੇ ਵਖਯਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਨਾਨਕਿ ਅੰਗਦੁ ਵਰ੍ਹਉ ਗੁਰਿ ਅੰਗਦਿ ਅਮਰ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀਕੋ (ਵਰ੍ਹਉ) ਵਰ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ ਵਰਖਾ ਕਰੀ ਹੈ ਐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਰਸਾਏ ਹੈਂ ਐ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਰਾਮਦਾਸ ਅਰਜੁਨੁ ਵਰ੍ਹਉ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸੁ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਰ ਦੇਏ ਭਏ ਹੈਂ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਰਸ ਕੇ ਆਪ ਭੀ ਸੋਈ ਸਰੂਪ (ਪ੍ਰਮਾਣ) ਫੁਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਸਦ ਜੀਵਨੁ ਅਰਜੁਨੁ ਅਮੋਲੁ ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਉ ॥

ਜੋ ਸਦਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਐ ਅਜੋਨੀ ਜਨਮੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ (ਸੰਭਉ) ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋਈ ਅਮੋਲਕ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਏ ਹੈ ॥

ਭਯ ਭੀਜਨੁ ਪਰਦੁਖ ਨਿਵਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ਅਨੰਭਉ ॥

ਅਗਾਧ ਗਾਹਨੁ ਕ੍ਰਮ ਭਾਂਤਿ ਦਹਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸੁਖਦਾਤਉ ॥

ਸਰਬ ਭੈ ਕੇ (ਭੀਜਨੁ) ਨਾਸ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਐ ਪਰ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਨਿਵਾਰਨੇਵਾਰੇ ਅਪਾਰ ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ (ਅਗਾਧ) ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਾਵਨੇਹਾਰੇ ਐ ਕ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਜੋ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਲਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਦੁਰ ਕਰਤੇ ਹੋ ਐ (ਸੀਤਲੁ) ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਕੇ ਦਾਤਾਰ ਹੋ ॥

ਆਸੰਭਉ ਉਦਵਿਅਉ ਪੁਰਖੁ ਪੂਰਨ ਬਿਧਾਤਉ ॥

ਨਾਨਕ ਆਦਿ ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਾਦਿ ਸਮਾਇਅਉ ॥

ਜੋ (ਆਸੰਭਉ) ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਜਨਮ ਤੇ ਰਹਿਤ ਬਿਧਾਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਆਪ (ਉਦਵਿਅਉ) ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਦੇਵ ਜੀ ॥

ਤੇ ਆਇ ਲੇਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਏ ਹੈ ॥

ਪਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੂ ਜਿਨਿ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਮਿਲਾਇਅਉ ॥ ੫ ॥
ਮਨ ਬਾਣੀ ਤੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਜੋ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰੂ) ਬਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ ਜਿਨ ਪਾਰਸ ਸਰੂਪ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਪਰਸ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਜਾਸੁ ਜਗ ਅੰਦਰਿ ਮੰਦਰਿ ਭਾਰੁ ਜੁਗਤਿ ਸਿਵ ਰਹਤਾ ॥
ਜਿਸ ਆਪ ਕਾ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪ ਕਾ ਜਸ ਪ੍ਰਗਟ ਰਚਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਭਾਗੋਂ ਕੇ ਮੰਦਰ ਹੋ ਭਾਵ ਪੁੰਨਵਾਨ ਹੋ ਵਾ ਪੁੰਨੋ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੋ ਪੁਨਾ ਆਪ ਕਾ ਚਿਤ ਸਦਾ (ਸਿਵ) ਕਲਾਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥ ਜੁੜਿਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਯਉ ਬਡਭਾਗੀ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਮੇਦਾਨਿ ਭਰੁ ਸਹਤਾ ॥
ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪਨੇ ਸੋ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪਾਯਾ ਹੈ। ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਮੈ (ਮੇਦਾਨ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਭਾਰ ਸਹਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸੇਸਨਾਗ ਕੀ ਬ੍ਰਿਡੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਭਯਭੈਜਨੁ ਪਰ ਪੀਰ ਨਿਵਾਰਨੁ ਕਲਸਹਾਰੁ ਤੋਹਿ ਜਸੁ ਥਕਤਾ ॥
ਹੋ ਸਰਬ ਭੈ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਐ ਪਰ ਕੀ ਪੀੜਾ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲਸਹਾਰ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕੁਲਿ ਸੋਢੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤਨੁ ਧਰਮ ਧੁਜਾ ਅਰਜਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ॥ ੬ ॥
ਸੋਢੀਓ ਕੀ ਕੁਲ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਤਨੁ) ਬੇਟੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਧਰਮ ਕੀ ਧੁਜਾ ਰੂਪ ਐ ਹਰੀ ਕਾ ਭਗਤ ਅਵਤਾਰ ਹੁਏ ਹੋ ॥ ੬ ॥

ਪ੍ਰੰਮ ਪੀਰੁ ਗੁਰਮਤਿ ਗਭੀਰੁ ਪਰ ਦੁਖ ਬਿਸਾਰਣੁ ॥
ਸਬਦ ਸਾਰੁ ਹਰਿ ਸਮ ਉਦਾਰ ਅਹੰਮੇਵ ਨਿਵਾਰਣੁ ॥
ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਧਰਮ ਕੇ ਧੀਰਜ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਐ ਗੰਭੀਰ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਬਿਗਾਨੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ (ਬਿਸਾਰਣੁ) ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਹੋ ॥ ਆਪ ਕਾ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸਮਾਨ (ਉਦਾਰ) ਸਰਬ ਕੇ ਦਾਤਾਰ ਹੋ ਐ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਅਰਿਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ॥

ਮਹਾ ਦਾਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਮਨਿ ਚਾਉ ਨ ਹੁਟੈ ॥
ਸਤਿਵੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨ ਨਿਖੁਟੈ ॥
ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਹਾ ਦਾਨ ਕੇ ਦੇਣੇ ਕਾ ਆਪੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤੇ (ਚਾਉ) ਉਤਸ਼ਾਹਿ (ਹੁਟੈ) ਥਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਕਾ ਦਾਨ ਦੇਂਦੇ ਰਹਿਤੇ ਹੋ ਐ (ਸਤਿਵੰਤੁ) ਸਤ ਬੋਲਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਨਵ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਜੋ ਸਤਿਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੁ ਆਪ ਪਾਸ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਦੇਂਦੇ ਹੋ ਐ ਨਿਖੁਟਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤਨੁ ਸਰਬ ਮੈ ਸਹਜਿ ਚੰਦੇਆ ਤਾਣਿਅਉ ॥
ਗੁਰ ਅਰਜਨੁ ਕਲੂ ਚਰੈ ਤੈ ਰਾਜ ਜੋਗ ਰਸੁ ਜਾਣਿਅਉ ॥ ੭ ॥
ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਤਨੁ) ਪੁੱਤ੍ਰ ਆਪ ਸਰਬ (ਮੈ) ਰੂਪ ਹੋ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਆਪ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਜਸ ਰੂਪ ਸੁਤੇ ਹੀ ਚੰਦੇਆ ਤਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕੇ ਰਸ ਕੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਰਾਜ ਮੈਂ ਜੋਗ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਭੈ ਨਿਰਭਉ ਮਾਣਿਅਉ ਲਾਖ ਮਹਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਯਉ ॥
ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰ ਗਤਿ ਗਭੀਰੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਰਚਾਯਉ ॥
ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਕੇ ਰਸ ਕੇ ਆਪਨੇ (ਮਾਣਿਅਉ) ਭੁੰਗਿਆ ਹੈ ਐ ਲਖੋਂ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੋ ਦੇਕ ਅਲਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਗੰਭੀਰ ਗਤੀ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਆਪਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਪਰਚਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਪਰਵਾਣੁ ਰਾਜ ਮਹਿ ਜੋਗੁ ਕਮਾਯਉ ॥
ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਗੁਰੁ ਧੰਨਿ ਅਭਰ ਸਰ ਸੁਭਰ ਭਰਾਯਉ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਪਰਚੈ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਆਪ ਪਰਵਾਣ ਹੋਏ ਹੋ ਅਰ ਰਾਜ ਮੈਂ ਜੋਗ ਕਮਾਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕਿਏ ਰੂਪ ਤਲਾਉ ਖਾਲੀ ਥੋ ਤੇ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰੰਮ ਜਲ ਰਹ

ਲਥਾਲਥ ਕਰ ਪੁਰਾਣੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪੁਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਗਮ ਪ੍ਰਮਾਣਿ ਅਜਰੁ ਜਰਿਓ ਸਰਿ ਸੰਤੋਖ ਸਮਾਇਯਉ ॥

ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਕਲ੍ਹਚਰੈ ਤੈ ਸਹਜਿ ਜੇਗੁ ਨਿਜੁ ਪਾਇਯਉ ॥ ੮ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਗਮ) ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ (ਪ੍ਰਮਾਣਿ) ਨਿਸਚਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਆਪਨੇ ਅਜਰ ਪਦ ਕੇ ਜਰਿਆ ਹੈ ਵਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਜੋ ਅਜਰ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਹਾਰਿਆ ਹੈ ਆਪਕੇ ਰਿਦੇ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮਵਾਜ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪਕਾ (ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਅਮਿਉ ਰਸਨ ਬਦਨਿ ਬਰਦਾਤਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਗੁਰ ਸੂਰ ਸਬਦਿ ਹਉਮੈ ਨਿਵਾਰਉ ॥

ਜੋ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਰਸਨਾ ਤੇ (ਅਮਿਉ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਰਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਆਪ (ਬਰਦਾਤਿ) ਵਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ਹੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਕਰਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਆਪਨੇ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਅਹਿਰੇ ਕਉ ਨਿਵਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਪੰਚਾਹਰੁ ਨਿਵਲਿਅਉ ਸੁੰਨ ਸਹਜਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਸਹਾਰਉ ॥

ਪਾਂਚੋਂ ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪ ਮਿਥੋਂ ਕੇ ਵਾ (ਪੰਚਾਹਰੁ) ਪੰਚਾਨਨ ਅਰਥਾਤ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੇਰ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਵਲਿਆ ਹੈ ਐ ਸੁਤੇ ਹੀ (ਸੁੰਨ) ਅਫੁਰ ਪ੍ਰਮਾਣਮਾ ਕੇ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ (ਸਹਾਰਉ) ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਜਗੁ ਉਧਰਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਿਵੈ ਬਸਾਇਅਉ ॥

ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰ ਆਪਨੇ ਜਗਤ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਕਲ੍ਹਚਰੈ ਤੈ ਜਨਕਹ ਕਲਸੁ ਦੀਪਾਇਅਉ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਕਲ ਸਰੂਪ ਭਾਵ ਸਿਰੋਮਣੀ ਪ੍ਰਮਾਣਮਾ (ਦੀਪਾਇਅਉ) ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਸੋਰਨੇ ॥ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨੁ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਪਾਰਬਉ ਚਾਲੈ ਨਹੀਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਪੁਰਖ) ਈਸ਼ਰ ਸਰੂਪ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਨਿਸਚੈ ਵਾ ਮੁਖੀ ਆਸਰਾ ਸੰਪਦਾ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਸਾਥ ਯੁਗ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਪਾਰਬਉ) ਅਰਜਨ ਵਤ ਚਲਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਨੇਜਾ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿਅਉ ॥ ੧ ॥

ਭਵਜਲੁ ਸਾਇਰੁ ਸੇਤੁ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ਕਾ ਬੋਹਿਥਾ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਆਪਕੇ ਪਾਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨੇਜਾ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਸਵਾਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਐ ਤੈ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਾਥ ਭਰਾ ਹੁਆ ਇਹ ਜੋ ਸੰਸਾਰ (ਸਾਇਰੁ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਤਾਰਨੇ ਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ (ਸੇਤੁ) ਉਜਲ (ਬੋਹਿਥਾ) ਜਹਾਜ ਵਤ ਆਪਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ॥

ਤੁਅ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਹੇਤੁ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਜਗੁ ਉਧਰਉ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਹੇਤੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਨਾਮ ਸਾਥ ਲਗਾਇਕਰ ਆਪਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਗਤ ਉਧਾਰਣੁ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਨੈ ਪਾਇਅਉ ॥

ਅਬ ਨਾਹਿ ਅਵਰ ਸਰਿ ਕਾਮੁ ਬਾਰੰਤਰਿ ਪੂਰੀ ਪੜੀ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕੇ (ਤੁਨੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣੇ ਸੇ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਹਮਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਮੇਖਜ ਰੂਪੀ ਕਾਮ ਸਰ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਅਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਆਪਕੇ (ਬਾਰੰਤਰਿ) ਦੁਆਰੇ ਬੀਚ ਆਵਟੇ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰੀ ਪਈ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗ ਆਪਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਹਮ ਝਿਤਾਰਥ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਜੇਤਿ ਰੂਪਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਕਹਾਯਉ ॥

ਤਾਤੇ ਅੰਗਦੁ ਭਯਉ ਤਤ ਸਿਉ ਤਤੁ ਮਿਲਾਯਉ ॥

ਜੇਤਿ ਸਰੂਪ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨਾਮ ਕਹਾਯਾ ਹੈ ॥ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਸਾਰਿਬਜੀ ਗੁਰੂ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਤਤ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਤਤ)ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਅੰਗਦਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਅਮਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਿਰੁ ਕੀਅਉ ॥

ਅਮਰਦਾਸਿ ਅਮਰਤੁ ਛਤ੍ਰੁ ਗੁਰ ਰਾਮਹਿ ਵੀਅਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਤਖਤ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀਨੇ (ਅਮਰਤੁ) ਅਮਰ ਹੋਣੇਵਾਲਾ ਛੱਤ੍ਰੁ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਦਰਸਨੁ ਪਰਸਿ ਕਹਿ ਮਥੁਰਾ ਅੰਬਿਤੁ ਬਯਨੁ ॥

ਮੂਰਤਿ ਪੰਚ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨੁ ਪਿਖਹੁ ਨਯਨੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਮਥਰਾ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਦਰਸਨ ਕੋ ਪਰਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੁਰਖ ਪੰਚਮ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਏ ਹੈਂ ਅੰਬਿਤ ਸਮ ਜਿਨਕੇ ਬਚਨ ਹੈ ਹੋ ਪੁਰਸੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਕਰਕੇ ਦੇਖੋ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿ ਰੂਪੁ ਸਤਿਨਾਮੁ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਧਰਿਓ ਉਰਿ ॥

ਆਦਿਪੁਰਖਿ ਪਰਤਪਿ ਲਿਖੁਓ ਅਛਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਕਾ ਧਿਆਨ ਐਂ ਸਤਿਨਾਮ ਔਰ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣੋ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਤਪਨ ਇਨੋਂ ਕੋ ਮਸਤਕ ਪਰ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਅਖਰ ਛਾਵ ਲੇਖ (ਪੁਰਿ) ਆਦਿ ਹੀ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟ ਜੋਤਿ ਜਗਮਗੈ ਤੇਜੁ ਭੂਮ ਮੰਡਲਿ ਛਾਯਉ ॥

ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਪਰਸੁ ਪਰਸਿ ਗੁਰਿ ਗੁਰੁ ਕਹਾਯਉ ॥

ਜਿਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਜਗਮਗ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਐਂ ਜਿਨਕਾ ਤੇਜ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਛਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਦੇਵ ਪਾਰਸ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਰਸ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬਜੀ ਪਾਰਸ ਵਤ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਐਸੇਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਣਾ ਤੇਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਾਰਸ ਕੋ ਪਰਸ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਾਏ ਹੈਂ ॥

ਭਾਨਿ ਮਥੁਰਾ ਮੂਰਤਿ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਲਾਇ ਚਿਤੁ ਸਨਮੁਖ ਰਹਹੁ ॥

ਕਲਜੁਗਿ ਜਹਾਜੁ ਅਰਜਨੁ ਗੁਰੁ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਲਗਿ ਥਿਤਰਹੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥਰਾ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਮੇਰੀ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਇਹ ਪੰਚਮ ਮੂਰਤੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਸਦਾ ਸਨਮੁਖ ਇਸਥਿਤ ਰਹੇ ॥ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧੁ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਜਹਾਜ ਵਤ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਹ ਜਨ ਜਾਚਹੁ ਜਗਤੁ ਪਰ ਜਾਨੀਅਤੁ ਬਾਸੁਰ ਰਯਨਿ ਬਾਸੁ ਜਾਕੇ ਹਿਤੁ ਨਾਮੁ ਸਿਉ ॥ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਜਗਤ ਤੇ ਪਰੇ ਵਾਸਾ ਜਾਤੀਤਾ ਹੈ ਐਂ ਇਨੋਂ ਰਾਤ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਹਿਤ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸਾਥ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਤੇ ਜੋ ਇਛਾ ਹੈ ਸੋ (ਜਾਚਹੁ) ਮਾਗੋ ਵਾਸੇ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥

ਪਰਮ ਅਤੀਤੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰੰਗੋ ਬਾਸਨਾ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਪੈ ਦੇਖੀਅਤੁ ਧਾਮ ਸਿਉ ॥ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਰਮ (ਅਤੀਤੁ) ਵਿਰਕਤ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰੰਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਐਂ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਬਾਹਰ ਅਰਥਾਤ ਰਹਿਤ ਹੈ (ਪੈ) ਬਹੁੜੇ ਘਰ ਕੇ ਸਾਥ ਪਰਚੇ ਹੁਏ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਰਬ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਸਰਬ ਤੇ ਅਲੇਪ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਪਰ ਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖ ਸਿਉ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗੋ ਬਿਨੁ ਭਗਵੰਤ ਹਸੁ ਨਾਹੀ ਅਉਰੈ ਕਾਮ ਸਿਉ ॥ (ਅਪਰ) ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਜੋ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਤਿਸ ਵਿਖੇ (ਪਰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਐਂ ਭਗਵੰਤ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਸਾਥ ਜਿਨੋਂ ਕਾ (ਰਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀ ਹੈ ॥

ਮਥੁਰਾ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸੂਬ ਮਯ ਅਰਜਨੁ ਗੁਰੁ ਭਗਤਿਕੈ ਹੇਤਿ ਪਾਇ ਰਹਿਓ ਮਿਲਿ ਰਾਮਸਿਉ ॥੩॥ 'ਮਥਰਾ' ਭੱਟ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਵਾਸ ਕਾ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਸਰਬ (ਮਯ) ਰੂਪ ਜੋ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਵਿਖੇ (ਹੇਤਿ ਪਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਬਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਤੁ ਦੇਵ ਸਬੈ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰ ਮਹਾ ਸਿਵ ਜੋਗ ਕਰੀ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਅੰਤ ਸਰਬ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਮੁਨੀਓ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਜੋ ਮਹਾ ਮੁਨੀ ਹੈ ਐਂ ਮਹਾ ਜੋਗੀ ਜੋ (ਜੋਗ ਕਰੀ) ਜੋਗ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜੋਗ ਕੀ ਗਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫੁਨਿ ਬੇਦ ਬਿਰੰਚਿ ਬਿਚਾਰਿ ਰਹਿਓ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਨ ਛਡਉ ਏਕ ਘਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਵੇਦੋਂ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਐਂ ਹਰੀ ਕੇ ਜਾਪ ਕੇ ਜਿਸਨੇ ਏਕ ਘਰੀ

ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਛੋੜਿਆ ਹੈ ॥

ਮਥੁਰਾ ਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਨ ਦਯਾਲੂ ਹੈ ਸੰਗਤਿ ਸ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿ ਨਿਹਾਲੁ ਕਰੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥੁਰਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦੀਨ ਦਾਸ ਕਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦਯਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵਿਖੇ ਅਪਨੀ ਸੰਗਤ (ਨਿਹਾਲੁ) ਤ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੂ ਜਗ ਤਾਰਨ ਕਉ ਗੁਰ ਜੋਤਿ ਅਰਜੁਨ ਮਾਹਿ ਧਰੀ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਰੀ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤਾਰਨੇ ਹੇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਬੀਚ ਗੁਰਿਆਈ ਕੀ ਜੋਤਿ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਗ ਅਉਰੁ ਨ ਧਾਹਿ ਮਹਾਤਮ ਮੈ ਅਵਤਾਰੁ ਉਜਾਗਰੁ ਆਨਿ ਕੀਅਉ ॥

ਜਬ ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਔਰ ਕੋਈ ਮਹਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਥਾ ਤਬ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਅਪਨਾ ਅਵਤਾਰ ਉਜਾਗਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੇ ਦੁਖ ਕੋਟਿਕ ਦੂਰਿ ਗਏ ਮਥੁਰਾ ਜਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪੀਅਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥੁਰਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕੋਰਾਨ ਕੋਟ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਪਧਤਿ ਤੇ ਮਤ ਚੂਕਹਿ ਰੇ ਮਨ ਭੇਦੁ ਬਿਭੇਦੁ ਨ ਜਾਨ ਬੀਅਉ ॥

ਤਾਂਹੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਇਸ ਗੁਰ ਪਧਤੀ ਤੇ ਮਤ ਭੂਲ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਔ ਹਰੀ ਮੈਂ ਭੇਦ ਭੁਧੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ (ਬਿਭੇਦ) ਕਾਦ ਦੇਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੋ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ (ਬੀਅਉ) ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਨ ਜਾਣ ॥

ਪਰਤਾਛਿ ਰਿਵੈ ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕੈ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ਲੀਅਉ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਪਰਤਖਨ ਹੀ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਹੀ ਨਿਵਾਸ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਬਲਉ ਨਹੀ ਭਾਗ ਲਿਲਾਰ ਉਦੈ ਤਬਲਉ ਕ੍ਰਮਤੇ ਵਿਰਤੇ ਬਹੁ ਧਾਯਉ ॥

ਜਬ ਲਗ ਹਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਕੇ ਭਾਗ ਉਦੈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਥੇ ਤਬ ਲਗ ਅਨੇਕ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਮ ਬਹੁਤ ਧਾਵਤੇ ਢਿਰੇ ਹੈਂ ॥

ਕਲਿ ਘੋਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਮੈ ਬੁਝਤ ਬੇ ਕਬਹੂ ਮਿਟਿਹੈ ਨਹੀ ਰੇ ਪਛੁਤਾਯਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਬੀਚ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ (ਘੋਰ) ਭੈਦਾਯਕ ਮੈਂ ਬੁਝਤੇ ਥੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾ ਮਿਲਤੇ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਪਸਚਾਤਾਪ ਤਾਂ ਬੀ ਨ ਮਿਰਤਾ ॥

ਤਤੁ ਬਿਚਾਰੁ ਯਹੈ ਮਥੁਰਾ ਜਗ ਤਾਰਨ ਕਉ ਅਵਤਾਰੁ ਬਨਾਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਮਥੁਰਾ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ਕਾ (ਤਤੁ) ਯਥਾਰਥ ਵੀਚਾਰ ਇਹੀ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੇ (ਜਗ) ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਪਉ ਜਿਨੁ ਅਰਜੁਨ ਦੇਵ ਗੁਰੂ ਵਿਰਿ ਸੈਕਟ ਜੋਨਿ ਗਰਭ ਨ ਆਯਉ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸ ਜਨ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ (ਦੇਵ) ਗੁਰੂ ਕਉ ਜਪਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਜਨ ਜੋਨੀਓਂ ਕੇ ਗਰਭ ਕੇ ਸੈਕਟ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਕਲਿ ਸਮੁਦ੍ਰ ਭਏ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਧਾਰਨੁ ॥

ਬਸਹਿ ਸੰਤ ਜਿਸੁ ਰਿਵੈ ਦੁਖ ਦਾਰਿਦ੍ਰ ਨਿਵਾਰਨੁ ॥

ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਹਰੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਉਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਿਸ ਜਨ ਕੇ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਨਿਵਾਰਤ ਕਰ ਦਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰਮਲ ਭੋਖ ਅਪਾਰ ਤਾਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਮਨ ਬਚ ਜਿਨਿ ਜਾਲਿਅਉ ਭਯਉ ਤਿਹ ਸਮਸਾਰਿ ਸੋਈ ॥

ਜੇ ਨਿਰੋਕਾਰ ਅਪਾਰ ਨਿਰਮਲ ਸਰੂਪ ਹੋ ਤਿਸੀ ਕਾ (ਭੋਖ) ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਸਰੂਪ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਧਰਨਿ ਗਗਨ ਨਵਖੰਡ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਸੂਰੂਪੀ ਰਹਿਓ ਭਰਿ ॥

ਭਨਿ ਮਥੁਰਾ ਕਛੁ ਭੇਦੁ ਨਹੀ ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਪਰਤਖੁ ਹਰਿ ॥ ੭ ॥ ੧੯ ॥

ਪਰਤੀ ਔਰ ਅਕਾਸ਼ ਆਦੀ ਨਵੇਂ ਖੇਤਰਾਂ ਮੇਂ ਜੋ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਪਰੀਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਥਰਾ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਰਤਾਰ ਮੇਂ ਔ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੇਂ ਕੁਛ ਛੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਤਖਤ ਹਰੀ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥ ੧੯ ॥

ਅਜੈ ਗੰਗਾ ਜਲੁ ਅਟਲੁ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਸਭ ਨਾਵੈ ॥

ਨਿਤ ਪੁਰਾਣ ਬਾਚੀਅਹਿ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁਖਿ ਗਾਵੈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਰੂਪ ਗੁਰੇ ਆਪਕਾ ਜਸ ਰੂਪੀ ਗੰਗਾ ਜਲ ਜੋ (ਅਜੈ) ਕਿਸੀ ਸੇ ਜੀਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਸੋ ਆਪ ਕੀ ਸਭਾ ਮੇਂ ਅਟੱਲ ਹੈ ਤਿਸੀ ਮੇਂ ਆਪਕੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਲੋਗ ਸਭੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ ਨਿਤ ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਪੁਰਾਣ ਵਾਰੀਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਵੇਦੋਂ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਮੁਖ ਸੇ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਜੈ ਚਵਰੁ ਸਿਰਿ ਫੁਲੈ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਲੀਅਉ ॥

ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਸਿਰਿ ਛੜੁ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸਰਿ ਦੀਅਉ ॥

ਔ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਹੀ ਅਜੈ ਚੋਰ ਆਪਕੇ ਸੀਸ ਪਰੋਂ ਝੁਲ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੁਖ ਵਾਰੇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਪਿਆ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਅਵਤਾਰ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਇਹ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਛੜੁ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਗੁਰ ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਗਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਔ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਔ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹਰੀ ਕੇ ਨਿਰਉਪਾਧ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਬੰਸ ਜਗਤਿ ਜਸੁ ਸੰਚਰਉ ਸੁ ਕਵਣੁ ਕਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਮੁਖਉ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਬੰਸਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਜਸ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੇਂ (ਸੰਚਰਉ) ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਜੋ ਕੋਨ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਐਸੇ ਕਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮ੍ਰਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਦਾ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਦੇਵਪੁਰੀ ਮਹਿ ਗਯਉ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਬਾਯਉ ॥

ਹਰਿ ਸਿੰਘਾਸਨੁ ਦੀਅਉ ਸਿਰੀ ਗੁਰੁ ਤਹ ਬੈਠਾਯਉ ॥

ਜਬ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਦੇਹ ਕਾ ਤਿਆਗਣਾ ਭਾਯਾ ਤਬ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਜੋ ਵਈਰੰਠ ਪੁਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਆ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਅਪਨਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੀਆ ਅਰ ਤਿਸ ਪਰ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਹੀ ਬਿਠਾਇ ਲੀਆ ॥

ਰਹਸੁ ਕੀਅਉ ਸੁਰਦੇਵ ਤੋਹਿ ਜਸੁ ਜਨ ਜਯ ਜੰਪਹਿ ॥

ਅਸੁਰ ਗਏ ਤੇ ਭਾਗਿ ਪਾਪ ਤਿਨ ਭੀਤਰਿ ਕੰਪਹਿ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਦੇਵ ਬਿਸ਼ਨੁ ਜੀ ਨੇ ਪਰਮ (ਰਹਸੁ) ਉਤਸਾਹ ਕੀਆ ਜੈਸੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੇ ਦੇਖਕਰ ਮਹਾ ਵਿਸ਼ਨੁ ਜੀ ਨੇ ਉਤਸਾਹ ਕੀਆ ਥਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕੀਆ ਅਰ ਬਿਸ਼ਨੁ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੇ ਸਭੀ ਜੈ ਜੈ ਸਬਦ ਕਰਕੇ (ਜੰਪਹਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਐਸੇ ਜੋ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੇ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਅਸੁਰ ਔ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਜੋ ਔਰ ਪਾਪ ਥੇ ਜੋ ਸਭ ਕੰਪਾਇਮਾਨ ਹੋਇਕਰ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਕਾਟੇ ਸੁ ਪਾਪ ਤਿਨ ਨਰਹੁ ਕੇ ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ਜਿਨ ਪਾਇਯਉ ॥

ਛੜੁ ਸਿੰਘਾਸਨੁ ਪਿਰਥਮੀ ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕਉ ਦੇ ਆਇਅਉ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

੨੨ ॥ ੬੦ ॥ ੧੨੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਵਾ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਧਿਆਨ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਮਾਨੁਖੋਂ ਕੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਆਪ ਨੇ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਤਬ ਵਿਸ਼ਨੁ ਤੋਂ ਆਇ ਲੈਕੇ ਦੇਵਤੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਵਿਖੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਛੜੁ ਔ ਸਿੰਘਾਸਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦੇਕਰ ਅਪਨੇ ਵਈਰੰਠ ਧਾਮ ਮੇਂ ਆਪੇ ਆਏ ਹੋ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥ ੨੨ ॥ ੬੦ ॥ ੧੨੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ॥ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਹਿਲੇ ਵਾਰਾ ਸਲੋਕੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਪਉੜੀਆਂ ਮਾਤ੍ਰ ਥੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਬੀੜ ਰਚਨ ਸਮੇਂ ਪਉੜੀਓਂ ਦੇ ਸਾਥ ਸਲੋਕ ਮਿਲਾਇ ਕਰਕੇ ਵਾਰਾਂ ਲਿਖਾਈਆਂ ਹੈਂ ਤਿਨ ਵਾਰੋਂ ਪੀਛੇ ਜੋ ਐਰ ਸਲੋਕ ਰਹੇ ਸੋ ਈਹਾ ਏਕ ਜਗਾ ਪੀਛੇ ਲਿਖ ਦਿਓ ਹੈਂ ਕਈ ਸਲੋਕ ਈਹਾ ਵਾਰਾਂ ਦੇ ਬੀਚ ਕੇ ਭੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਅਖਰ ਵਾ ਲਗ ਮਾਤ੍ਰ ਕਾ ਭੇਦ ਹੈ ਯਥਾ—ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਰੂਪ ਵਾ ਘੁਪ ਪਾਠ ਹੈ ਅਥ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕੇ ਲਿਖਤੋ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਗਏ ਉਹਾਂ ਪਟਨੇ ਕੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਹਰਨ ਮਾਰਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਭੇਰਾ ਕਰੀ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਰਾਜ ਕਾ ਵਰ ਦੀਆ ਉਸੀ ਮਾਸ ਕੇ ਚਿੰਨਟੇ ਸੇ ਪੰਡਿਤ ਲੋਕੋਂ ਸਾਥ ਚਰਚਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜਪਾਯਾ ਮਾਸ ਕੇ ਦੇਗਰੇ ਬੀਚ ਸੇ ਤਸਮਈ ਕਰ ਦਿਖਾਈ ਤਬ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਸਿਖ ਛੱਪੇ ਪੁਨਾ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ ਉਸ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਰਾਜ ਮੈਂ ਗਏ ਤਬ ਉਹ ਰਾਜਾ ਅਪਨੀ ਮਾਤਾ ਐਰ ਰਾਣੀ ਸੰਯੁਕਤ ਆਇਆ ਅਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਤਿਸ ਰਾਜੇ ਕੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਦੇਖਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸੁਨੁਖਾ ਨੇ ਨਿੰਵ ਕਰਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਤਬ ਉਹ ਅਪਨੀ ਸੁਨੁਖਾ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰਬਨੇਤਰ ਕਰਤੀ ਭਈ ਸੌਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿਸਟਾਤ ਦਾਸਟਾਤ ਦੋਨੋਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਸਿੰਗਲਾਈਪ ਮੈਂ ਜਬ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਗਏ ਹੈਂ ਤਬ ਰਾਣੀ ਸੁਨੁਖਾ ਸਾਥ ਆਈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਬਾਇਕ ਦੇਹ ਸਲੋਕ ਹੁਏ ॥

ਉਤੰਗੀ ਪੈ ਓਹਰੀ ਗਾਹਰੀ ਗੰਢੀਰੀ ॥

ਸਸੁੜਿ ਸੁਹੀਆ ਕਿਵ ਕਰੀ ਨਿਵਨੁ ਨ ਜਾਇ ਬਲੀ ॥

ਹੇ (ਉਤੰਗੀ) ਉਤਮ ਅੰਗੋਂ ਵਾਲੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ (ਪੈ) ਚਰਨੋਂ ਪਰ (ਓਹਰੀ) ਓਹੜ ਭਾਵ ਝੁਕ ਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣੇ ਕਰਕੇ ਤੂੰ (ਗਾਹਰੀ) ਗੰਢੀਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਬ ਆਗੇ ਸੇ ਉਹ ਸੁਨੁਖਾ ਕਹਿਤੀ ਹੈ । ਹੇ (ਸਸੁੜਿ) ਸਸੂ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ (ਸੁਹੀਆ) ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੋਂ ਕਰਜੇ ਬਣੋਂ ਕੇ ਚਾਰਟ ਸੇ ਨਿੰਵਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਤਬ ਸਾਸ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਰੀ ਸਖੀਏ ਸੁਣ ॥

ਗੁਰੁ ਜਿ ਲਗਾ ਗਿੜਵੜੀ ਸਖੀਏ ਧੁਲਿ ਹਰੀ ॥

ਸੇ ਭੀ ਵਹਦੇ ਛਿਨੁ ਮੈ ਮੁੰਧ ਨ ਰਹਸੁ ਬਲੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ (ਗਿੜਵੜੀ) ਉਚੇ ਪਰਬਤੋਂ ਸਮ (ਧੁਲਿਹਰੀ) ਮੰਦਰੋਂ ਕੇ ਜੋ (ਗੁਰ) ਗੁਰ ਲਗਿਆ ਹੋਇਆ ਭਾਵ ਸੇ ਖਰੇ ਬੂਟੇ ਕਰ ਖਰਤ ਹੁਏ ਹੁਏ ਬੇ ਉਹ ਮੰਦਰ ਭੀ ਮੈਨੇ ਗਿਰਤੇ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ (ਮੁੰਧ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਿਨ ਬਣੋਂ ਕਾ (ਗਰਤ) ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰ । ਅਥ ਦਾਸਟਾਤ ਮੈਂ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਿਖ ਪ੍ਰਤੀ ਕਥਨ ਹੈ । ਹੇ ਜਗਨਾਸੀ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਝੁਕ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਜੋ ਹੇਰੀ ਬੁਧੀ ਗਾਹਰੀ ਗੰਢੀਰੀ ਹੋਇਗੀ ਜਗਨਾਸੀ ਕਾ ਕਥਨ ਹੈ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਸੱਸ ਕੇ ਅਪੀਨ ਹੇ ਰਹਾ ਹੂੰ ਵਾ (ਸਜੜ) ਸੰਸਿਓਂ ਮੈਂ ਪੜ ਰਹਾ ਹੂੰ ਅਰ ਬਲੀ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਰਕੇ ਨਿੰਵਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰੂੰ ॥ ਉਤਰ ॥ ਜਿਨ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹੋਲਰੋਂ ਕੇ ਵਰੋਂ ਰੂਪੀ ਗੁਰ ਲਗਾ ਹੁਆ ਥਾ ਅੰ ਉਚੇ ਪਰਬਤੋਂ ਸਮ ਬੇ ਭਾਵ ਬੜੇ ਹੰਕਾਰੀ ਕੇ ਹਮ ਨੇ ਜੋ ਭੀ ਨਸਟ ਹੋਤੇ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਜਗਨਾਸੀ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ਬਣੋਂ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰ ॥ ੧ ॥

ਸੁਨਿ ਮੁਖੇ ਹਰਣਾਖੀਏ ਗੁੜਾ ਵੈਨੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਪਹਿਲਾ ਵਸਤੁ ਸਿਵਾਨਿ ਕੈ ਤਾਂ ਕੀਚੈ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਹੇ (ਹਰਣਾਖੀਏ) ਮੂੰਗੋਂ ਵਤ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਵਾਲੀ (ਮੁਖੇ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਅਪਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੇਤ ਮੇਰਾ (ਗੁਰਾ) ਸੰਘਨਾ ਭਾਵ ਸੰਘਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਭਰਾ ਹੁਆ ਵਾ ਗੁਰਜ ਬਰਨ ਸੁਵਲ ਕਰ ਪਹਿਲੇ ਵਸਤੂ ਭਾਵ ਦੇਹ ਸਾਧ ਹੈ ਅਰ ਇਹ ਅਸਾਧ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਪਛਾਣ ਕਰਕੇ ਤਬ ਵਪਾਰ ਕਰੀਏ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਈਏ ॥

ਦੋਹੀ ਵਿਚੈ ਦੁਰਜਨਾ ਮਿਕ੍ਰਾ ਹੂੰ ਜੈਕਾਰੁ ॥

ਜਿਤੁ ਦੋਹੀ ਸਜਣ ਮਿਲਾਨਿ ਲਹੁ ਮੁਖੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਸੇ ਵਪਾਰ ਇਹ ਹੈ ਖੋਟੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਭੈ ਕਰਕੇ (ਦੋਹੀ) ਦੁਹਾਈ ਦੇ ਵਈ ਭਾਵਤਿਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕਰੀਏ ਐਰ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਮਿਤਰਾਂ ਕੇ ਭਾਈਂ ਜੈਕਾਰ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਯੋਹ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀਏ । ਯਥਾ—ਸਿਧ ਸਭਾ ਕਰ ਆਸਤਿ ਧੋਤੇ

ਸੰਤ ਸਭਾ ਜੈਕਾਰੇ ॥ ਹੇ (ਮੁੱਧੇ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸ ਦੇਹੀ ਕਰਕੇ ਸਜਣ ਸੰਤ ਮਿਲੇਤਿਸ ਥੀਚਾਰ ਕੇ ਲਹੁ ॥ ਐਸੇ ਸੁਣਕਰ
ਵਹੁ ਸਨੁਖਾ ਹਸੀ ਤਬ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁਨਾ ਸਾਸ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਸਜਣਾ ਐਸਾ ਹਸਣੁ ਸਾਰੁ ॥

ਤਿਸ ਸਉ ਨਹੁ ਨ ਕੀਚਈ ਜਿ ਵਿਸੈ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥

ਇਹੁ ਤਨ ਮਨ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨ ਸਜਣਾ ਕੋ ਦੇਈਏ ਤਬ ਐਸਾ ਹਸਣ (ਸਾਰੁ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਜੋ ਚਲਣਹਾਰ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵੈ
ਭਾਵ ਜੋ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕੇ ਸਾਥ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਕਰੀਂ । ਵਾ ਹੇ ਪੁੰਨੋਂ ਰੂਪੀ ਨੇਹੋ ਵਾਲੀ ਜਗਨਾਸੀ ਰੂਪੀ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪਾਰ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਸੂਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ (ਗੁਣਾ) ਗੁਹਯ ਵਚਨ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ॥ ਪਹਿਲੇ ਸਤ ਅਸਤ ਵਸਤੂ
ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਪਛਾਣਨਾ ਕਰੀਏ ਤਬ ਤਿਸਕਾ ਵਾਪਾਰ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਈਏ ॥ ਐ ਕਾਮਾਦੀ
ਦੁਰਜਨੋਂ ਕੋ ਦੇਹੀ ਦੇਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਈਏ ਐ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਜੈਕਾਰ ਭਾਵ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਧਾਰਨ ਕਰ
ਲਈਏ ॥ ਜਿਸ ਦੇਹੀ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਸਜਣ ਮਿਲਨ । ਹੇ ਜਗਨਾਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸ ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਇਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਨ ਮਨ ਸਜਣ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦੇਣਾ ਇਹੀ (ਹਸਣੁ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ ਸਰਬ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਤੇ (ਸਾਰੁ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨੀ ਇਵ ਕਰਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨਾ ਵਿਹਰੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਪੂਰਬ ਉਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੇ (ਬੁਝਿਆ) ਜਾਣਿਆ ਹੈ
ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਹਮ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਤਾਰੂ ਪਾਇ ਤਾਰੂ ਪੁਛੁ ਤਿਝੈਨ ਕਲ ॥ ਤਾਰੂ ਖਰੇ ਸੁਜਾਣ ਵੈਵਾਏ ਨੀ ਕਪਰੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ ਜੋ ਕਰਕੇ ਤੂੰ (ਪਾਇ) ਹਥੋਂ ਕਾ ਤਾਰੂ ਭੀ ਹੈ ਤੋਂ ਭੀ ਤਿਨ ਤਰਨ ਵਾਲਿਓਂ ਸੇ ਤਰਨੇ ਕਾ ਜੁਗਤੀ ਪੁਛ
ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਜਦਪਿ ਤੂੰ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਭੀ ਹੈਂ ਤਦਪਿ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਤਰਨੇ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਵਾ (ਤਿਝੈਨ) ਕਿਨਾਰੇ
ਲਗਨੇ ਕੀ ਕਲਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪੁਛਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਜੋ ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਗਿਆਤਾ (ਖਰੇ) ਭਰੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
(ਸੁਜਾਣ) ਚਤਰ ਵਾ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਥੇ ਤੋਂ ਭੀ ਇਨੋਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ (ਕਪਰੀ) ਛੱਲਾ ਭਾਵ ਵਿਕਾਰੋਂ ਨੇ (ਵੈਵਾਏ)
ਗਵਾਏ ਅਰਥਾਤ ਚਲਾਇ ਦੇਈ ਹੈ ਵਾ ਤਿਨੋਂ ਸੁਜਾਣ ਸੰਤੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਵਹੁ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ
ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਝੜ ਝਖੜ ਚਹਾੜ ਲਹਰੀ ਵਹਿਨ ਲਖੇਸਰੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਆਲਾਇ ਬੋਝੇ ਡੁਬਾਇ ਨਾਹਿ ਭਉ ॥ ੪ ॥

(ਝੜ) ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਐ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਕਾ ਚਲਨਾ ਐ (ਝਖੜ) ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਹੜ ਜਿਸਮੋਂ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਲਹਿਰਾ
(ਲਖੇਸਰੀ) ਲਾਖੋਂ ਧੀ ਚਲਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਐਸੇ ਭੈਦਾਯਕ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜੋ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੈਂ
ਤਬ ਤੁਝਕੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਬੋਝੇ ਕੋ ਵਿਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਡੁਬਾਏ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਕੈਸੀ ਹੋਈ ॥ ਸਾਲਕੁ ਮਿਤੁ ਨ ਰਹਿਓ ਕੋਈ ॥

ਕੋਈ ਸਨਦੰਧੀ ਝਗੜਤੇ ਥੇ ਤਿਨੋਂ ਪ੍ਰਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਏ-ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਕੈਸੀ ਝਲ ਰੂਪ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸਮੇਂ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ (ਸਾਲਕੁ) ਰਸਤਾ ਦਸਨੇਹਾਰ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਕਰਾਵਟੇਹਾਰੇ
ਬਹੁਤ ਹੈ ਐ ਨਿਵਰਤੀ ਦ੍ਰਿੜਾਵਟੇਹਾਰੇ ਕੋਈ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਹੈ ॥

ਭਾਈ ਬੰਧੀ ਹੇਤੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਣਿ ਦੀਨੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੫ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਜਿਸ ਮਾਧਾ ਕੇ ਕਾਰਨ ਭਾਈ ਆਦੀ ਸਰਬ ਸਬੰਧੀਓਂ ਸੇ (ਹੇਤੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਚੁਕਾਇਆ ਹੈ ਐਰ (ਦੁਨੀਆ)
ਮਾਧਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਪਨਾ (ਦੀਨੁ) ਧਰਮ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਮੂਏ ਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਸਿਆਪਾ
ਕਰਤੀ ਦੇਖਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਏ-

ਹੈ ਕੀਰਕੈ ਓਹਿ ਕਰੇਨਿ ॥ ਗਲਾ ਪਿੰਟਨਿ ਸਿਰੁ ਖੋਹੇਨਿ ॥

ਇਹ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੁਰਸਕੇ ਪੀੜੇ ਵਧੀਰਾਗ ਕਰ ਹੈ ਹੈ ਕਰਕੇ ਓਹਿ ਓਹਿ ਕਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਐਰ ਗੱਲ੍ਹਾ ਉਤੇ ਤਮਾਰੇ
ਮਾਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਐਰ ਸਿਰ ਖੋਹਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਉ ਲੈਨਿ ਅਰੁ ਕਰਨਿ ਸਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਇ ॥ ੬ ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਤੋ ਲੇਤੀਆਂ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਨਿਹਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੇਕਰ ਨਿਹਚਾ ਭੀ ਕਰ ਲੈਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ
ਕੋ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਵਾਂ ॥ ੬ ॥

ਰੇ ਮਨ ਭੀਗਿ ਨ ਛੋਲੀਐ ਸੀਧੈ ਮਾਰਗਿ ਧਾਉ ॥

ਪਾਛੈ ਬਾਘੁ ਭਰਾਵਣੇ ਆਗੈ ਅਗਨਿ ਤਲਾਉ ॥

ਹ ਮਨ (ਤੀਰਥ) ਵਿੱਚੋਂ ਰਸਤੇ ਵਿਖੇ ਨ(ਤੋਲੀਐ) ਵਿਰੀਏ ਭਾਵ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੇਂ ਨ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਏ ਤਾਂਤੇ ਸੀਧੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਪਾਵਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਪੀਭੇ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਤੋਂ ਕਾਲ ਰੂਪੀ (ਬਾਘ) ਸੇਰ ਭੋ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਆਗੇ ਵਾ ਗਰਭ ਵਾ ਨਰਕ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਕਾ ਤਲਾਵ ਹੈ ॥

ਸਹਸੈ ਜੀਅਰਾ ਪਰਿ ਰਹਿਓ ਮਾਕਉ ਅਵਰੁ ਨ ਢੰਗੁ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟੀਐ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ॥ ੭ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੇਰਾ (ਜੀਅਰਾ) ਰਿਦਾ ਸੇਜੇ ਮੇਂ ਪੜ ਰਹਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਭਗਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਝਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਜੋ ਛੁਟਣੇ ਕਾ ਔਰ ਕੋਈ ਢੰਗ ਨਹੀਂ ਦੀਖਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੋ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਵਾਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਜੋ ਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਛੁਟੀਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਬਾਘੁ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰੀਐ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਹੋਇ ॥

ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਰਣਾ ਹੋਇ ॥

ਜੇਕਰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਮਾਰੀਏ ਤੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਬਾਘ ਮਰਤਾ ਹੈ ਔ ਮਨ ਤਿਸਕਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਦੀਖਿਆ) ਸਿਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਔ ਗੁਰਸਿਖਯਾ ਕਰ ਜਬ ਆਪਕੋ ਪਛਾਣਨੇ ਜੋ ਹਰੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕੀਚੜ ਹਾਥੁ ਨ ਬੁਝਈ ਏਕਾ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ ਸਚੀ ਪਾਲਿ ॥ ੮ ॥

ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਵਿਖੇ ਰਿਕੜ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਝੁਝਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਬੀਚ ਝੁਝਣੇ ਤੇ ਬਰੇ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਰੋਵਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਵਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਚੀ (ਪਾਲਿ) ਵਟ ਭਾਵ ਪੁਲ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਇ ਦੀਆ ਅਰਥਾਤ ਜਿਨਕੋ ਭਗਤੀ ਕੇ ਆਸਰੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਅਗਨਿ ਮਰੈ ਜਲੁ ਲੋੜਿ ਲਾਹੁ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਨਿਧਿ ਜਲੁ ਨਾਹਿ ॥

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਭਰਮਾਈਐ ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਤਬ ਮਰੇਗੀ ਜਬ ਪਹਿਲੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕੋ ਖੋਜ ਲੇਵੇਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਨਾਮ ਜਲ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਜੀਵ ਲਾਖ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਭੀ ਕਰੇ ਤੇ ਭੀ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਤਾ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੇਂ ਬ੍ਰਮਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਤਾ ਹੁਆ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਜਮੁ ਜਾਗਾਤਿ ਨ ਲਗਈ ਜੇ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲੁ ਅਮਰ ਪਦੁ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਮੇਲੈ ਮੇਲਾਇ ॥ ੯ ॥

ਜੇਕਰ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭਾਇ) ਭਾਣੇ ਮੇਂ ਚਲੇ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਜਮ ਕੀ ਜਗਤ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਔ ਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਹਰੀ ਪਦ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਸਕੋ ਮੇਲੈ ਜੋ ਜਨ ਤਿਸ ਪਦ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਉਪਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਲਰ ਕਰੀ ਛਪੜੀ ਕਉਆ ਮਲਿ ਮਲਿ ਨਾਇ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੈਲਾ ਅਵਗੁਣੀ ਚਿੰਜੁ ਭਰੀ ਗੰਧੀਆਇ ॥

ਵਿਖੇ ਰੂਪ ਛਪੜੀ ਮੇਂ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਕਾਗ ਮਲ ਮਲ ਕੇ ਨੁਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਗਿਆਨੀ ਕੋ ਛੋਗ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਤਨ ਮੈਲਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜਿਹਵਾ ਰੂਪੀ ਚਿੰਜ ਇਸਨੇ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪ ਦੁਰਗੰਧੀ ਜੋ ਆਇਕਰ ਭਰੀ ਹੈ ॥

ਸਰਵਰੁ ਹੰਸਿ ਨ ਜਾਣਿਆ ਕਾਗ ਕੁਪੰਖੀ ਸੰਗਿ ॥

ਸਾਕਤਿ ਸਿਉ ਅੰਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਬੁਝਹੁ ਗਿਆਨੀ ਰੰਗਿ ॥

ਜੇਸੇ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਕੇ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਹੰਸ ਨੇ ਕਾਗ ਖੋਟੇ ਪੰਛੀ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਾ ਖੋਟਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਥਾ ਏਕ ਕਾਗ ਨੇ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਪਰ ਜਾਇ ਕਰ ਹੰਸ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਦੇਸ ਦਿਖਾਵਨ ਹੋਤ ਲਿਆਵਤਾ ਹੁਆ ਰਾਜਾ ਭੋਜ ਕੀ ਕਚਹਿਰੀ ਮੇਂ ਮੁੰਦ੍ਰ ਬਿੰਡ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਰਾਜਾ ਪਰ ਵਿਠ ਕਰ ਦਈ ਔ ਆਪ ਉਭ ਗਯਾ ਤਬ ਪਹਿਰੇਦਾਰੋਂ ਨੇ ਹੰਸ ਕੇ ਮਾਰਾ ਨੀਕੇ ਘਿਰਾ ਹੁਆ ਹੰਸ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਚਿਦਾ ਕਾਗ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਹੋ ਰਾਜਨ ਕਾਗ ਕੇ ਸੰਗ ਦੇਸਤੀ ਤੋਮੇਰੀਭਲ ਹੰਸ ਕੇ ਮਾਰਾ ਨੀਕੇ ਘਿਰਾ ਹੁਆ ਹੰਸ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਚਿਦਾ ਕਾਗ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਹੋ ਰਾਜਨ ਕਾਗ ਕੇ ਸੰਗ ਦੇਸਤੀ ਤੋਮੇਰੀਭਲ ਔ ਜਨਮ ਦੁਰ ਭਯਾ ਹੈ ਮੈਂ ਹੰਸ ਹੂੰ ਕਾਗ ਦੁਸਟ ਕੀ ਸੰਗਤ ਜੋ ਮੇਰੀ ਇਹ ਦਸਾ ਭਈ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਖੋਟੇ ਪੁਰਸ ਕੀ

ਸੰਗਤ ਸੇ ਐਸੀ ਦਸਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸੇ ਹੀ ਸਾਕਤੋਂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਐਸੀ ਦੁਖਦਾਯਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਗਿਆਨੀ ਜਨੋਂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ (ਹੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸਮਝੇ ॥

ਸੈਤ ਸਭਾ ਜੈਕਾਰੁ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਮ ਕਮਾਉ ॥

ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਵਨੁ ਨਾਨਕਾ ਗੁਰੁ ਤੀਰਥੁ ਦਰੀਆਉ ॥ ੧੦ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਕੇ (ਜੈਕਾਰੁ) ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਮਾਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਦਰੀਆਉ ਰੂਪ ਭਾਵ ਬਲ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੀਰਥ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੇ ॥ ੧੦ ॥

ਜਨਮੇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਿਆ ਗਣੀ ਜਾਂ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਉ ॥

ਪੈਦਾ ਖਾਦਾ ਬਾਦਿ ਹੈ ਜਾਂ ਮਨਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥

ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜਨਮਣੇ ਕਾ ਫਲ ਮੈਂ ਕਿਆ ਗਿਣੋਂ ਭਾਵੇਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਪੈਨ੍ਹਣਾ ਐ ਖਾਦਾ ਭੀ (ਬਾਦਿ) ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥

ਵੇਖਣੁ ਸੁਨਣਾ ਬੂਨੁ ਹੈ ਮੁਖਿ ਬੂਨਾ ਆਲਾਉ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥ ੧੧ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਦੇਖਣਾ ਐ ਸੁਣਨਾ ਭੀ ਬੂਨ ਹੈ ਔਰ ਮੁਖ ਤੇ (ਆਲਾਉ) ਉਚਾਰਨ ਭੀ ਬੂਨਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਲਾਹਿਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਰ ਹਉਮੈ ਕਰਨੇ ਕਰ ਆਵਣਾ ਜਾਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮਣਾ ਮਰਣਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਹੈਨਿ ਵਿਰਲੇ ਨਾਹੀ ਘਣੇ ਫੈਲ ਫਕਤੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧੨ ॥

ਨਾਨਕ ਲਗੀ ਤੁਰਿ ਮਰੈ ਜੀਵਨ ਨਾਹੀ ਭਾਣੁ ॥

ਉਤਮ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਹੈਂ ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔਰ ਜਗਤ ਮੈਂ (ਫਕਤੁ) ਖਰਾਬੀਆ ਕੇ ਫੈਲਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਖੋਟੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ॥ ੧੨ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਚੋਟ ਲਾਗੀ ਹੈ ਉਹ (ਤੁਰਿ) ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਤਿਨਕੇ ਜੀਵਣੇ ਕਾ ਬਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਚੋਟੈ ਸੋਤੀ ਜੋ ਮਰੈ ਲਗੀ ਸਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਜਿਸਨੇ ਾਏ ਤਿਸੁ ਲਗੀ ਲਗੀ ਤਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਚੋਟ ਕੇ ਸਾਥ ਇਹ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰੈ ਸੋਈ ਚੋਟ ਲਗੀ ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੈ ਭਾਵ ਉਹੀਸਵਲ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਚੋਟ ਲਗਾਵੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਲਗਤੀ ਹੈ ਐ ਸੋਈ ਪਰਵਾਣ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਪਿਰਮ ਪੈਕਾਮੁ ਨ ਨਿਕਲੈ ਲਾਇਆ ਤਿਨਿ ਸੁਜਾਨਿ ॥ ੧੩ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ (ਪੈਕਾਮੁ) ਤੀਰ ਵਾ ਸੰਦੇਸਾ ਅਰਥਾਤ ਵੇਦ ਫਾਕ ਰੂਪੀ ਉਪਦੇਸ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਜਾਨੇ ਨੇ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸੁਨਾਇ ਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਖੀਚ ਸੋ ਨਿਕਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਭਾਡਾ ਧੋਵੈ ਕਉਣੁ ਜਿ ਕਚਾ ਸਾਜਿਆ ॥ ਧਾਤੂ ਪੰਜਿ ਰਲਾਇ ਕੂੜਾ ਪਾਜਿਆ ॥

ਜੋ ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਥਮ ਹੀ ਕਚਾ ਸਾਜਿਆ ਹੈ ਇਹ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਭਾਡੇ ਕੇ ਜਲ ਮਿਤਕਾ ਸਾਥ ਕੋਨ ਧੋਵੈ ਭਾਵ ਸੁਧ ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਚ ਤਤੋਂ ਰੂਪੀ ਧਾਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਬੂਨ ਕਾ ਹੀ ਪਾਜ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਭਾਂਡਾ ਆਣਗੁ ਰਾਸਿ ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵਸੀ ॥ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਜਾਗਾਇ ਵਾਜਾ ਵਾਵਸੀ ॥ ੧੪ ॥

ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਰੀਰ ਭਾਡਾ ਰਾਸ ਆਵੇਗਾ ਜੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਭਾਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਸਨ-ਕੋਸੇ ਭਾਵੇਗਾ। ਉਤ੍ਰ-ਜਬ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਜੋਤਿ ਕਾ ਜਗਾਵਣਾ ਕਰੇ। ਪ੍ਰਸਨ-ਗਿਆਨ ਜੋਤਿ ਬਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ। ਉਤਰ-ਜਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਵਾਜਾ ਵਜਾਵੇਗਾ। ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਬ ਭਗਤੀ ਕਰ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੁਧ ਹੋਵੇਗਾ ਤਬ ਗਿਆਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧੪ ॥

ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਘੁਪ ਕਹਿਆ ਬਿਰਣੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ॥

ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਉਧੈ ਕਵਲ ਦਿਸਨਿ ਖਰੇ ਕਰੁਪ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਮਨ ਕਰਕੇ ਅਤੀ (ਘੁਪ) ਸਘਣੇ ਅੰਧੇ ਹੈ ਭਾਵ ਅਵਰਣ ਐ ਵਿਖੇਪ ਸ਼ਕਤੀਓ ਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਹੈਂ ਉਹ ਵੇਦੋਂ ਕੇ (ਬਿਰਣੁ) ਪ੍ਰਣ ਕਰੇ ਕੋ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਐਸੇ ਜੋ ਮਨਕੇ ਅੰਧੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਿਰਦੇ ਕਮਲ ਗਿਆਨ ਵਈਰਾਗ ਸੇ (ਉਧੈ) ਉਲਟੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਵਹੁ ਖਰੇ ਕਰੁਪ ਭਾਵ ਅਤੀ ਡੈਦਾਸਕ ਦਿਸ਼ਟ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਕਹਿ ਜਾਣਨਿ ਕਹਿਆ ਬੁਝਨਿ ਤੇ ਨਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪੁ ॥

ਇਕਨਾ ਨਾਦੁ ਨ ਬੋਦੁ ਨ ਗੀਅਰਸੁ ਰਸੁ ਕਸੁ ਨ ਜਾਣੀਤਿ ॥

ਏਕ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਵਕਤਾ ਕਹਿ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਉਤਮ ਸਰੋਤੇ ਕਹਿਆ ਹੁਆ ਸੁਣਕਰ ਸਮਝ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸੇ ਸਮਝਣੇਵਾਲੇ ਜੋ ਉਤਮ ਸਰੋਤੇ ਹੈਂ ਜੋਈ ਨਰ ਚਤਰ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਇਕਨਾਂ ਕੋ (ਨਾਦੁ) ਸਬਦ ਭਾਵ ਰਾਗ ਵਿਦਿਆ ਕੇ ਰਸ ਕੀ (ਗੀਅ) ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਬੋਦ ਪਾਠ ਕੀ ਭੀ ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ (ਰਸ) ਵਿਸ਼ੇ ਸੁਖ ਜੋ ਮਨ ਕੋ (ਕਸੁ) ਬੈਠਣੇਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਭੀ ਓਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਹੈ ॥

ਇਕਨਾ ਸਿਪਿ ਨ ਬੁਪਿ ਨ ਅਕਲਿ ਸਰ ਅਖਰ ਕਾ ਭੇਉ ਨ ਲਹੀਤਿ ॥

ਨਾਨਕ ਤੇ ਨਰ ਅਸਲਿ ਖਰ ਜਿ ਬਿਨੁਗੁਣ ਗਰਬੁ ਕਰੈਤੁ ॥ ੧੫ ॥

ਔਰ ਇਕਨਾਂ ਕੋ ਨ ਸਿਧੀ ਹੈ ਔ ਨਾ ਵਿਵਹਾਰ ਸਿਧੀ ਕੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀਯ ਅਕਲ ਕਾ ਹੀ (ਸਰ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਅੰ ਅਕਾਰ, ਮਕਾਰ ਆਦੀ ਅਖਰੋਂ ਕਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਲਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਅਸਲ (ਖਰ) ਗਧੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਗੁਣੋਂ ਜੋ ਹੀਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫ ॥ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਪੂਛਣੇ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਲਖਣ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਜੋ ਬਿੰਦੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਕਮਾਵੈ ਕਰਮੁ ॥

ਸੋਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਬਿੰਦੈ) ਜਾਣੈ ॥ ਪੁਨਾ ਜਪ, ਤਪ, ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰੈ ॥ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਰਖੈ ਧਰਮੁ ॥ ਬੰਧਨ ਤੋੜੈ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤੁ ॥ ਸੋਈ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਪੁਜਣ ਜੁਗਤੁ ॥ ੧੬ ॥ ਐ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਕਾ (ਧਰਮੁ) ਸੁਭਾਵ ਰਖੈ ਔ* ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੋੜਕਰ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਇਨ ਲਖਣੋਂ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਜਣੇ ਯੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਖੜੀ ਸੋ ਜੁ ਕਰਮਾ ਕਾ ਸੂਰੁ ॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਕਰੈ ਸਰੀਰੁ ॥

ਖੜੀ ਸੋਈ ਹੈ ਜੋ ਕਰਮਾ ਕਾ ਸੂਰਮਾ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਧੁਪ ਮੈਂ ਪੀਨ ਨ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਔਰ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਰੂਪ ਹੀ ਕਰੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕੋਈ ਸੀਸ ਮਾਂਗੇ ਤਿਸਕੋਂ ਸੋਈ ਦੇਵੈ ਐਸਾ ਦਾਤਾ ਹੋਇ ॥

† ਐ ਸੀਲ ਜੋ ਸਿੱਖ ਔ ਧਰਮ ਕਾ ਰਖਣਾ ਕਰੈ ॥

ਖੇਤੁ ਪਛਾਣੈ ਬੀਜੈ ਦਾਨੁ ॥ ਸੋ ਖੜੀ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਖੇਤ ਕੋ ਪਛਾਣ ਕਰ ਦਾਨ ਕੋ ਵੀਜੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਵੇ ਜੋ ਐਸਾ ਖੜੀ ਹੋਵੈ ਸੋ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਪਰਵਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਲਬ ਲੋਭੁ ਜੇ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਆਪੇ ਪਾਵੈ ॥ ੧੭ ॥

ਜੇ ਲਬ ਲੋਭ ਤਥਾ ਭੂਠ ਕਉ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਪਨੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਤਨੁ ਨ ਤਪਾਇ ਤਨੂਰ ਜਿਉ ਬਾਲਣੁ ਹਭ ਨ ਬਾਲਿ ॥

ਸਿਰਿ ਪੈਰੀ ਕਿਆ ਫੋੜਿਆ ਅੰਦਰਿ ਪਿਰੀ ਸਮਾਲਿ ॥ ੧੮ ॥

ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਤਨ ਕਉ ਤੰਦੂਰ ਵਤ ਤਪਾਵਣਾ ਕਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਤਨ ਕੋ ਤੰਦੂਰ ਵਤ ਨਾ ਤਪਾਉ ਭਾਵ ਯੋਗ ਐਸਾ ਤਮੋਗੁਣੀ ਤਪ ਨਾ ਕਰ ਔਹਭੋਂ ਕੋ ਬਾਲਣ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਨ ਬਾਲ ਇਨ ਸਿਰ ਔ ਪੈਰੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਫੋੜਿਆ ਭਾਵ ਗਵਾਧਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਣੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਪਤੀ ਕੋ ਸੰਮਾਲਨਾ ਕਰਾ ॥ ੧੮ ॥

ਸਭਨੀ ਘਟੀ ਸਹੁ ਵਸੈ ਸਹ ਬਿਨੁ ਘਟੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਤੇ ਸੋਹਾਗਲੀ ਜਿਨ੍ਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੧੯ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ (ਸਹੁ) ਪਤੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਤੀ ਜੋ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਘਟ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਹਾਗਲੀਆ ਹੈਂ ॥ ੧੯ ॥

ਜਉ ਤਉ ਪ੍ਰੇਮ ਖੇਲਣੁ ਕਾ ਚਾਉ ॥ ਸਿਰੁ ਪਰਿ ਤਲੀ ਗਲੀ ਮੇਰੀ ਆਉ ॥

ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ ਪੈਰੁ ਧਰੀਜੈ ॥ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਕਾਣਿ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ੨੦ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੀ ਓਹ ਵਾਕ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੈਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਬਿਲਾਸ ਕਰਨੇ ਕਾ ਉਤਸਾਹ ਹੇ ਤਬ ਅਪਨੇ ਸਿਰ ਕੋ ਤਲੀ ਪਰ ਧਰ ਕੇ ਮੇਰੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਗਲੀ ਮੈਂ ਆਉ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜੋ ਮਰ ਅਪਨਾ ਸਿਰ ਮੁਝ ਕੋ ਵੀਜੈ ਔਰ ਕੋਈ (ਕਾਣਿ) ਅਧਿਸ਼ਾਨ ਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਇਸ ਮੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪੈਰ ਧਰਨਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਏ ॥ ੨੦ ॥ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਆਲਕੋਟ ਮੈਂ ਜਾਕਰ ਮਰਣਾਨੋਂ ਕੋ ਏਕ ਟਕੇ ਕਾ ਸਰ ਭੂਨ ਖਰੀਦਣੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਸਹਿਰ ਮੈਂ ਭੇਜਾ ਤਬ ਏਕ ਮੁਲਾ ਨਾਮ ਬਾਣੀਏਂ ਨੇ ਮਰਨਾ

ਸਰ ਐ ਜੀਵਨਾ ਝੂਠ ਲਿਖ ਦੀਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤਿਸਕੋ ਝੁਲਾਯਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਹੁਆ ਘਰ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਵਿਚਰਤਾ ਰਹਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਝੂਠ ਹੀ ਕਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਉਹ ਜਲਨੇ ਲਗੀ ਹੈ ਤੂੰ ਪਹੁਚੇ ਤਬ ਉਹ ਬਚਤੀ ਹੈ ਮੂਲੇ ਨੇ ਕਹਾ ਇਤਨੀ ਦੂਰ ਤੇ ਮੈਂ ਛੇਤੀ ਕੈਸੇ ਪਹੁਚੇ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਕਹੇ ਨੇੜ ਮੀਥੇ ਔਰ ਖਿਨ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਚਾਇ ਲੀਆ ਕੋਈ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿਆਲਕੋਟ ਮੈਂ ਆਏ ਐ ਉਸਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈਂ ਲੈਨੇ ਕੇ ਗਏ ਉਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਕਹੇ ਗੁਹਾਰੇ ਮੈਂ ਲੁਕ ਰਹਾ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਾ ॥

ਨਾਲਿ ਕਿਰਾੜਾ ਦੋਸਤੀ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ ॥

ਮਰਨੁ ਨ ਜਾਪੈ ਮੂਲਿਆ ਆਵੈ ਕਿਤੇ ਬਾਇ ॥ ੨੧ ॥

ਇਨ (ਕਿਰਾੜੇ) ਬਨੀਓ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਵਾ ਇਨ ਕਰਾੜੇ ਭਾਵ ਕਰੋਰ ਚਿਤ ਵਾਲਿਓ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਆਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਝੂਠਿਓ ਕੀ ਝੂਠੀ ਹੀ (ਪਾਇ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਤਾਂਹਿ ਹੋ ਮੂਲਿਆ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਮਰਨੇ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਕਿ ਕਿਸ ਜਗਹ ਮੇਰਾ ਮਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਕਰ ਗੁਹਾਰੇ ਮੈਂ ਮਰਨਾ ਹੈ ॥ ਮਹਾਰਾਜ ਬਾਹਰ ਬੇਰ ਸਾਹਿਬ ਬੈਠੇ ਬੇ ਜਬ ਮਰਦਾਨਾ ਮੂਲੇ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਪੂਛ ਕਰ ਮੁਖ ਆਯਾ ਤਬ ਪੀਛੇ ਸਰਪ ਕੇ ਝਸਟੇ ਸੇ ਮੂਲਾ ਮ੍ਰਿਤ ਭਯਾ ॥ ੨੧ ॥ ਕਲਪੁਗੀ ਜੀਵੇ ਕੇ ਲਖਯਣ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨ ਹੀਣੇ ਅਗਿਆਨ ਪੂਜਾ ॥ ਅੰਧ ਵਰਤਾਰਾ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੨੨ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਗਿਆਨ ਤੇ ਹੀਣ ਹੈਂ ਸੋ ਅਗਿਆਨੀ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਵਾਲਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਅੰਧਾ ਵਰਤਾਰਾ ਹ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਵਹੁ ਵਿਸੇ ਸਬੰਧੀ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੨ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਧਰਮ ਬਿਨੁ ਪਿਆਨੁ ॥ ਸਚ ਬਿਨੁ ਸਾਖੀ ਮੂਲੇ ਨ ਬਾਕੀ ॥ ੨੩ ॥

ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਗੁਰੋ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਿਗੁਰੇ ਲੋਕ ਗਿਆਨ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਧਰਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਝੂਠਾ ਪਿਆਨ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸਚ ਸੇ ਬਿਨਾ ਝੂਠੀ (ਸਾਖੀ) ਗਵਾਹੀ ਦੇਂਦੇ ਕਰਕੇ ਤਿਸਤੇ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸੂਝ ਰੂਪੀ ਮੂਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਐ ਘਾਪੇ ਰੂਪੀ ਬਾਕੀ ਤਿਨਕੀ ਤਰਫ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਫਲ ਦੁਖ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੩ ॥

ਮਾਣੂ ਘਲੈ ਉਨੀ ਚਲੈ ॥ ਸਾਦੁ ਨਾਹੀ ਇਵੇਹੀ ਗਲੈ ॥ ੨੪ ॥

ਇਹ ਮਾਨਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੇਜੇ ਹੁਏ ਆਏ ਐ ਸੱਦੇ ਤੇ ਉਠ ਚਲੇ ਹੈਂ ਐ ਐਸੀ ਥਾਤੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਪਰ ਕੇ ਸਲੋਕ ਮੈਂ ਕਥਨ ਕਰੀਓ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕਾ ਸੂਦ ਨਾ ਆਵਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਸਫਲ ਨਾ ਕੀਆ ॥ ੨੪ ॥ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਫਲ ਕੀ ਆਵਸਥਾ ਭੁਗਤਬਯਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ—

ਰਾਮੁ ਝੂਰੈ ਦਲ ਮੇਲਵੈ ਅੰਤਰਿ ਬਲੁ ਅਧਿਕਾਰ ॥

ਬੰਤਰਿ ਕੀ ਸੈਨਾ ਸੇਵੀਐ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜੁਝੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਰਾਮਚੰਦ ਭੀ ਸਰੀਰ ਸਬੰਧ ਕਰ ਕਪੋਂ ਕੇ ਦਲ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਝੂਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਜਦਪਿ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਉਲਟਾਵਨੇ ਕਾ ਬਲ ਭੀ ਥਾ ਤਦਪਿ ਤਿਸ ਬਲ ਕੇ ਦਿਖਾਵਨੇ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨ ਸਮਝਿਆ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਜੋ ਉਸੀ ਤਰਹ ਕੀ ਚੇਸਟਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ਐਸਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਕਿ ਬਾਦਰੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾ ਕੋ ਸੇਵਣਾ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਯੋਗ ਤਿਸ ਸੈਨਾ ਕੋ ਸਾਥ ਲੋਕਰ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਅਪਾਰ ਜੁਧ ਹੀ ਬਸ ਰਹਾ ਥਾ ॥

ਸੀਤਾ ਲੈ ਗਇਆ ਦਹਸਿਰੇ ਲਛਮਣੁ ਮੂਢ ਸਰਾਪਿ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਬਾਪਿ ਉਬਾਪਿ ॥ ੨੫ ॥

ਜਬ ਰਾਵਣ ਸੀਤਾ ਕੋ ਲੈ ਗਇਆ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਬਿਰਹ ਸੇ ਦੁਖੀ ਹੁਏ ਪੁਨਾ ਯੁਧ ਮੈਂ ਲਛਮਣ ਜੀ ਕੇ ਮੂਰਫਾ ਭਈ ਸੇ ਦੁਖ ਭਯਾ ਹੈ ਇਤਨੇ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਕਾਰਣ ਨਾਰਦ ਜੀ ਕਾ ਸੂਧ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੇਂ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਵਿਵਾਹ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਹਰੀ ਸੇ ਸਰੂਪ ਮਾਗਾ ਥਾ ਹਰੀ ਨੇ ਸਰੂਪ ਦੇਕਰ ਮੁਖ ਬਾਦਰ ਕਾ ਕਰ ਦੀਆ ਅਰ ਸੁਖੀਧਰ ਮੈਂ ਵਹੁ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰੀ ਆਪ ਲੋਗਤੇ ਤਬ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਹਾਸੀ ਕਰੀ ਜਾਣਕਰ ਸੂਧ ਦੀਆ ਥਾ ਬਾਦਰ ਤੁਮਾਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੋਂਗੇ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਬਿਰਹ ਕਰ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇਗੇ ਉਹ ਸੂਧ ਦੀਆ ਹੁਆ ਰਾਮਜੀ ਕੇ ਭੋਗਣਾ ਪੜਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਰਣਹਾਰ ਵਿਸਨ ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਬਾਪ ਭਾਵ ਰਚ ਕਰਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਉਬਾਪਿ) ਉਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਲੀਨ ਕਰ ਲੋਗਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਹਰੀ ਦੇਹ ਧਾਰਕਰ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਤਬ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਤੇ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ ਭਾਵ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਅਵੱਸ ਸਭ ਕੇ ਭੋਗਣਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

ਮਨ ਮਹਿ ਝੂਰੈ ਰਾਮਚੰਦੁ ਸੀਤਾ ਲਛਮਣੁ ਜੋਗੁ ॥

ਹਲਵੰਤਰੁ ਆਰਾਧਿਆ ਆਇਆ ਕਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥

ਸੀਤਾ ਔ ਲਛਮਣ ਕੇ (ਜੋਗ) ਸਬੰਧ ਵਾਸਤੇ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਬੂਰਤੋ ਛੇ ਭਾਵ ਚਿੰਤਾਵਾਨ ਹੁਏ ॥ ਜਬ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ ਕੇ ਤਾਈਂ ਅਰਾਧਿਆ ਭਾਵ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀ ਤਬ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੀਤਾ ਕੀ ਸੋਝੀ ਲਿਆਇਆ ਔਰ ਸੰਜੀਵਨ ਬੁਟੀ ਔ ਸੁਖੇਟ ਵੈਦ ਕੇ ਲਿਆਇ ਕਰ ਲਛਮਣ ਕੇ ਸਿਵਾਯਾ ਪੁਨਾ ਸੀਤਾ ਕਾ ਔ ਲਛਮਣ ਕਾ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ (ਸੰਜੋਗੁ) ਮਿਲਾਪ ਕਰ ਦੀਆ ॥

ਭੂਲਾ ਦੈਤੁ ਨ ਸਮਝਈ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ ਕਾਮ ॥

ਨਾਨਕ ਵੇ ਪਰਵਾਹੁ ਸੋ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮਿਟਈ ਰਾਮ ॥ ੨੬ ॥

ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਰਾਵਨ ਜੋ ਦੈਤੋਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਥਾ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਐਸੇ ਕਾਮ ਕੀਏ ਹੁਏ ਦੇਖਕਰ ਭੀ ਨਾ ਸਮਝਤਾ ਭਯਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਕੋ ਈਸਰ ਜਾਣਕਰ ਸੀਤਾ ਲੇਕਰ ਨਾ ਮਿਲਤਾ ਭਯਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ 'ਯਦਪਿ ਓਹ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਵੇਪਰਵਾਹ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰੂਪ ਥੇ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕਾ ਕਰਮ ਫਲ ਨ ਮਿਟਤਾ ਭਯਾ' ॥ ਜੋ ਨਾਰਾਧ ਕਾ ਸ਼੍ਰਾਪ ਥਾ ॥ ੨੬ ॥
 ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਲਾਹੌਰ ਮੇਂ ਗਏ ਤਹਾਂ ਕਸਾਈ ਪੁਰੇ ਮੇਂ ਪਾਪ ਹੋਤਾ ਦੇਖਕਰ ਕੌਪ ਕਰ ਸ਼੍ਰਾਪ ਦੀਆ ॥

ਲਾਹੌਰ ਸਹਰੁ ਜਹਰੁ ਕਹਰੁ ਸਵਾ ਪਹਰੁ ॥ ੨੭ ॥

ਇਸ ਲਾਹੌਰ ਸਹਿਰ ਮੇਂ ਪਾਪ ਕੇ ਹੋਣੇ ਕਰ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਇਨ ਚੜ੍ਹਤੇ ਤਕ ਸਦਾ ਹੀ ਜਹਿਰ ਕੇ ਫਮਨ (ਕਹਰ) ਅਤੀ ਕਸਟ ਰਹਿਆ ਕਰੇਗਾ ॥ ੨੭ ॥ ਐਸਾ ਵਾਕ ਹੋਣੇ ਕਰ ਲਹੌਰ ਮੇਂ ਨਿਤ ਹੀ ਬਝੇ ਬਝੇ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੁਆ ਕਰੇਂ ॥ ਜਬ ਸਾਹਿਬ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਲਾਹੌਰ ਮੇਂ ਆਏ ਔ ਲਹੌਰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਹਜ਼ੂਰ ਮੇਂ ਗਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਬਚਨ ਕੀਆ ॥

ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਲਾਹੌਰ ਸਹਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੁ ਸਿਫਤੀ ਦਾ ਘਰੁ ॥ ੨੮ ॥

ਹੇ ਸਿੱਖੇ ਲਹੌਰ ਪੂਰਬ ਜੈਸਾ ਹੀ ਸਹਿਰ ਬਨਾ ਰਹੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਕੀ ਪੂਰਬ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਪਰੀਸ ਕੋਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਸਹਿਰ ਵਸੇਗਾ ਓਹ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਘਰ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ॥ ੨੮ ॥

ਲਾਹੌਰ ਕੇ ਬੀਚ ਏਕ ਉਦੇ ਸਾਹ ਨਾਮ ਬਾਣੀਆਂ ਥਾ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਪੁਛਾ ਆਪਨੇ ਉਦੇ ਸਾਹ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਉਦੇ ਸਾਹਿ ਕਿਆ ਨੀਸਾਨੀ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਅੰਨੀ ॥

ਉਦੇਸੀਅ ਘਰੇ ਹੀ ਵੁਠੀ ਕੁੜੀਓਂ ਰੰਨੀ ਧੰਮੀ ॥

ਉਦੇਸਾਹ ਕੀ ਹੋ ਭਾਈ ਕਿਆ ਨਿਸਾਨੀ ਤੁਝਕੇ ਦਸੀਏ ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਅੰਨ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਪਾਸ ਅੰਨ ਬਹੁਤ ਜਮਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਉਦੇਸ਼ਾਹੀ ਵਸੀ ਹੈ ॥ ਵਾ ਤਿਸ ਉਦੇ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸੀਖ ਬਸੀ ਹੈ ਸੀਅ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸਾਣ ਅੰਨ ਦਾ ਬੋਹਲ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਉਸਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਜਿਸ ਬੋਹਲ ਵਿਚੋਂ ਮਾਸ ਕੇ ਤੁਕੜੇ ਨਿਕਲ ਆਵੇਂ ਉਸਕੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜੋ ਉਦੇਸ਼ਾਹ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਵਿਘਟਕਾਚੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ (ਕੁੜੀਓਂ) ਕੁੜੀਆਂ ਔ ਰੰਨਾਂ ਕੀ ਧੁੰਮ ਪੜੀ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਬੇਟੀਆ ਬਹੁਆਂ ਸੰਯੁਗਤ ਤਿਸਕੀ (ਧੰਮੀ) ਹਵੇਲੀਆਂ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ॥

ਸਤੀ ਰੰਨੀ ਘਰੇ ਸਿਆਪਾ ਰੋਵਨਿ ਕੂੜੀ ਕੰਮੀ ॥

ਜੇ ਲੇਵੇ ਸੇ ਦੇਵੈ ਨਾਹੀ ਖਟੇ ਦੰਮ ਸਹੰਮੀ ॥ ੨੯ ॥

(ਸਤੀ) ਸੈਂਕੜੇ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸਿਆਪਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਲੜਾਈ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਵਾ ਸਿਆਪਾ ਕਰਨੇ ਜੋਗੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਘਰ ਮੇਂ ਹੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨੂੰਹਾਂ ਪੋਤ ਨੂੰਹਾਂ ਆਈ ਸਾਕੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਕੋਈ ਨ ਕੋਈ ਮਾਂਚਿਆਈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸਿਆਪਾ ਹੀ ਬਨਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭੂਟੇ ਕੰਮੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਵਹੁ ਰੋਵਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਅਮਾਨਤ ਵਾ ਵਿਵਹਾਰ ਸੇ ਰੁਪਏ ਲੇਤਾ ਹੈ ਓਹ ਫਿਰ ਉਸਕੇ ਦੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਦੰਮਾਂਕੋ(ਸਹੰਮੀ) ਫੁੱਧੇਕੇ ਸਾਥ ਖਟਤਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਅਰਥਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ—ਹੇ ਭਗਵਨ ਮਨ ਜੋ ਉਦੇ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹ ਭਾਵ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਵੇਦੋਂ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰੀਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕਿਆ ਨਿਸਾਨੀ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਕਿਆ ਲਖਣ ਹੈ? ਉਤ੍ਰ—ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਮਨ ਕੋ(ਅੰਨੀ)ਤ੍ਰਿਤ ਕੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਮਨ ਸਦਾ ਦ੍ਰਿਤ ਕੋ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ (ਉਦੇਸੀਅ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਦੋਸੋਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਇਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਵਸ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੋ (ਕੂੜੀ) ਵਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਔ (ਰੰਨੀ) ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਰਕੇ ਇਸਕੀ ਧੁੰਮ ਮਚ ਰਹੀ ਹੈ (ਸਤੀ ਰੰਨੀ) ਪੰਜ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਔ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਇਨ ਸਾਥੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸਿਆਪਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਕੇ ਸ਼ੋਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਭੂਟੇ ਸੁਖੋਂ ਵਾਸਤੇ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਭ ਜੋ ਸ਼੍ਰਾਸ

ਵਾ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਵਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਮਿਤ ਦੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (੯੪) ਸ੍ਰਾਸੋ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਸੁਖ ਖਟਣੇ ਚਾਹੀਏ ਬੇ ਸੋ ਖਰੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹੀ ਖਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥ ਸਿਥਲ ਵੈਰਾਗ ਵਾਲੇ ਜਗਜਾਸੀ ਪ੍ਰਤੀ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ:-

ਪਥਰ ਹੂੰ ਹਰੀਆਵਲਾ ਕਵਲਾ ਕੰਚਨ ਵੰਨਿ ॥

ਕੈ ਦੇਖੜੈ ਸਭਿਓਹਿ ਕਾਲੀ ਹੋਈਆ ਦੇਹੁਰੀ ਨਾਨਕ ਮੈ ਤਨਿ ਭੰਗੁ ॥

(ਪਥਰ) ਕਵਲ ਭਾਵ ਹੈ ਸਿਖ ਆਗੇ ਤੂੰ ਹਰਿਆਵਲਾ ਥਾ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਥਾ ਹੋ ਕਵਲਾ ਤੇਰਾ (ਵੰਨ) ਰੰਗ ਭੀ ਬਾਹਰੋਂ ਕੰਚਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਥਾ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਕਿਸ ਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਜਲਗਿਆ ਹੈਂ ਔਰ ਭੁਪ ਰੂਪੀ ਤੇਰੀ ਦੇਹਰੀ ਕਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਈ ਹੈ ਤਬ ਯੋਹ ਆਗੇ ਸੇ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ(ਤਨਿ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪਾਪੋਂ ਨੇ (ਭੰਗੁ) ਵਿਘਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜਾਣਾ ਪਾਣੀ ਨਾ ਲਹਾਂ ਜੈ ਸੇਤੀ ਮੇਰਾ ਸੰਗੁ ॥

ਜਿਤੁ ਡਿਨੈ ਤਨੁ ਪਰਫੁੜੈ ਚੜੈ ਚਵਗਲਿ ਵੰਨੁ ॥ ੩੦ ॥

ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਕੇ ਜਾਣਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਸਤਿਸੰਗ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਥਮ ਮਿਲਾਪ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਮੈਂ ਅਥ ਭਾਗੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕਰਕੇ (ਤਨੁ) ਸੁਖਜਮ ਅੰਤਸਕਰਨ (ਪਰਫੁੜੈ) ਪਰਫੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐ ਰੋਗਨਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਕੀ ਚੌਥੀ ਭੂਮਕਾ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ੩੦ ॥

ਰਜਿ ਨ ਕੋਈ ਜੀਵਿਆ ਪਹੁਚਿ ਨ ਚਲਿਆ ਕੋਇ ॥

ਗਿਆਨੀ ਜੀਵੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਰਤੀ ਹੀ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਕੋਈ ਰੱਜ ਕੇ ਜੀਵਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਰਬ ਕਾਮੋਂ ਕੇ ਪਹੁਚ ਕਰ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਤੁਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਬ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਣੇ ਕਾ ਸਮਾਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਹੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਮਕਾ ਕਾਮ ਕਰਨਾ ਮੁਖ ਸੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਯੇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸਭ ਕਾਮ ਕਰ ਚਲਾ ਹੂੰ ਔਰ ਜੇ ਗਿਆਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਰਬ ਕਾਲ ਮੈਂ ਜੀਵਤੇ ਹੂੰ (ਸੁਰਤੀ) ਵੇਦ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਇਜਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਰਵੈ ਸਰਵੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਏਵੈ ਗਈ ਵਿਹਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਵਿਣੁ ਪੁਛਿਆ ਹੀ ਲੈਜਾਇ ॥ ੩੧ ॥

ਐ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਮਾਧਾ ਕਾ ਸਰਵਾ ਕਰਤਿਆ ਭਾਵ ਕ੍ਰਿਪਨਤਾ ਮੈਂ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਆਰਥਲਾ ਇਸ਼ੀ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਵਿਹਾਇ) ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਕਾ ਦੁਖ ਤਿਸਕੇ ਕਹੀਏ ਬਿਨਾ ਪੁਛੇ ਤੇ ਹੀ ਕਾਲ ਇਸਕੇ ਲੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਕਾਲ ਗ੍ਰਸ ਲੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥

ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਅਹੁ ਰਾਇ ਨੋ ਮਤਿ ਚਲੈ ਜਾਂ ਬੁਢਾ ਹੋਵੈ ॥

ਗਲਾਂ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਪਵਲਾ ਖਾਤੀ ਹੋਵੈ ॥ ੩੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਜੀਵ ਕੇ ਮਤ ਦੋਸ਼ ਦੇਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਯੇਹ ਬੁਢਾ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਇਸਕੀ ਜਾਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਯਦਪਿ ਹੰਕਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗਲਾਂ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਨ੍ਹੇ ਜੀਵ ਨੇ ਨਰਕੋਂ ਰੂਪੀ ਖਾਤਿਓਂ ਮੈਂ ਐ ਗਰਭ ਰੂਪੀ ਦੋਏ ਮੈਂ ਹੀ ਪੜਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਨਰਕੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਭੋਗੇਗਾ ॥ ੩੨ ॥

ਪੂਰੇ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪੁਰਾ ਘਟਿ ਵਧਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਐਸਾ ਜਾਣੈ ਪੂਰੇ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਂਹੀ ॥ ੩੩ ॥

ਤਿਸ ਪੂਰਨ ਵਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪੁਰਾ ਹੈ ਕੁਛ ਕਿਸੀ ਮੈਂ ਨੂਨ ਅਧਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਰਬ ਮੈਂ ਏਕ ਸਮਾਨ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੂਰਨ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਤਿਸ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥

ਏਕ ਪਖੰਡੀ ਅਭਿਆਗਤ ਕਹਾਇਕਰ ਮਾਂਗਣੇਆਧਾ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਬਾਇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸਸਾਹਿਬਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਭਿਆਗਤ ਏਹ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਜਿਨਕੈ ਮਨ ਮਹਿ ਭਰਮੁ ॥

ਤਿਨਕੇ ਵਿਤੇ ਨਾਨਕਾ ਤੇਹੋ ਜੋਹਾ ਧਰਮੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਰਮ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅਭਿਆਗਤ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਤੋ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ
ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਨੇ ਕਾ ਭੀ ਤੇਹੋ ਜੋਹਾ ਧਰਮ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਵੈਸਾ ਹੀ ਤੁਛ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨ ਪਰਮ ਪਦੁ ਤਾਕਾ ਭੀਖਕੁ ਹੋਇ ॥

ਤਿਸਕਾ ਭੋਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਭੈ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ (ਨਿਰੰਜਨ) ਮਾਯਾ ਸੇ ਅਲੇਪ ਪਰਮ ਪਦ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਾਗਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਭਿਖਕਾ ਹੋਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮਹਾਤਮਾ ਕੇ ਭੋਜਨ ਦੇਣੇ ਕਾ ਪੁੰਨ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹੋਵਾ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋਤਕੀ ਦੇਵ ਪੜਾ ਮੁਖਿ ਚਾਰਿ ॥

ਨਵਾਂ ਖੰਡਾ ਵਿਨਿ ਜਾਣੀਆਂ ਅਪਨੇ ਚਜ ਵੀਚਾਰ ॥ ੩ ॥

ਪੰਡਤ ਜੋਤਸੀ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਜੇਕਰ ਚਾਰੇ ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਭੀ ਮੁਖਾਗ੍ਰ ਪਾਠ ਕਰੂੰ ਔਰ ਆਪਣੇ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਨਵਾਂ
ਖੰਡਾ ਵਿਚ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵਾਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਸਰਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਅਧਾਰ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੈਲੀ ਘਾਤੁ ਕੰਵਕਾ ਅਣਚਾਰੀ ਕਾ ਧਾਨੁ ॥

ਫਿਟਕ ਫਿਟਕਾ ਕੋੜੁ ਬਦੀਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਭਮਾਨੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਅੰ (ਕੈਲੀ) ਗਊਘਾਤ ਕਾ ਜੋ ਪਾਪ ਹੈ ਅੰ (ਕੰਵਕਾ) ਲੜਕੀ ਕਾ ਘਾਤ ਕਰਨਾ ਵਾ ਲੜਕੀ ਕਾ ਪੈਸਾ ਖਾਣਾਔਰ
(ਅਣਚਾਰੀ) ਖੋਟੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਕਾ ਬੁਧਾਨ ਖਾਣਾ ਇਤਫਾਦੀ ਜੋ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਹੈ ਤਿਨ ਪਾਪਕਰਮੋਂ ਕਰ ਸਦਾ
ਹੀ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਸੀਆਂ (ਕੋੜੁ) ਕਰੋੜੋਂ ਬਦੀਆ ਔਰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਨਾ ਇਨਕਾ ਜੋ ਪਾਪ ਹੈ ॥

ਪਾਹਿ ਏਤੇ ਜਾਹਿ ਵੀਸਰਿ ਨਾਨਕਾ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ॥

ਸਭ ਬੁਧੀ ਜਾਲੀਅਹਿ ਇਕੁ ਰਹੈ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਸਰ ਜਾਣੇ ਸੇ ਇਤਫਾਦੀ ਜੀਵ ਪੁਰਖੋਕਤ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ
ਵਾ ਇਕ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇ ਇਹ ਸਭੀ ਪਾਪ ਵੀਸਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਬੁਧੀਆ ਜਲਤੀਆ

ਹੈਂ ਏਕ ਤਤ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮਾਥੈ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੋਇ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਵਰਤਣਾ ਸੋ ਬੁਝੈ ਜਿਸਨੇ ਨਦਰਿ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਮੋਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਜੋ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਵਰਤਣਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਥਾਤ ਕੇ ਜੋ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਟ੍ਰਿਪਾ
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਿ ॥

ਪੈਧਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਨਾ ਅਗਿ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਭੂਟੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ ਲਗਾ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਸਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜਨ ਮਾਯਾਮੋਹਣੀ
ਮੈਂ ਮੋਹੇ ਹੁਏ ਪੈਧਿਓਂ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅੰਦਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹ ਵੇਲਿ ਨ ਕੂੜਕੀ ਮਾਇਆ ਨਹੀ ਨਾਗਿ ॥

ਮਨਮੁਖ ਬੀਨਿ ਚਲਾਈਅਹਿ ਨਾ ਮਿਲਹੀ ਵਗਿ ਸਾਗਿ ॥

ਜਿਨ ਐਸੇ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਵੇਲ ਨਹੀਂ ਉਦੇ ਹੋਈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕੂੜਕੀ ਰੂਪ ਗਿਆਨ ਫਲ ਭੀ
ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਪੁਰਸ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਨਗ ਨਗੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤਿਨ ਠੱਗੋਂ ਕੇ ਮਾਯਾ ਨੇ ਠਗ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ਸੋਮਨਮੁਖ
ਬੰਧ ਕਰਕੇ ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੇ ਚਲਾਈਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਤੋਂ ਰੂਪੀ ਗਊਧਿਓਂ ਕੇ ਵਗ ਸਾਥ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਵਗਿ)
ਬਗਲੇ ਵਤ ਪਾਖੰਡੀ ਔਰ (ਸਾਗਿ) ਕੂਕਰ ਵਤ ਲੋਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਭੁਲੀਐ ਆਪਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟੀਐ ਜੇ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੬ ॥

ਆਪ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੁਲਾਏ ਤੇ ਭੁਲੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਏ ਤੋਂ ਤਿਸਕੇ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਚਲੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੇਕਰ ਬੰਧਨੋਂ ਕੇ
ਛੁਟੀਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਣਾ ਭੀ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਏਕੁ ਦਰੁ ਬੀਭਾ ਪਰਹਰਿ ਆਹਿ ॥ ੭ ॥

ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਸਦਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਐ ਪੁਨਾ ਮਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਦਾ ਤਿਸ ਸਚੇ ਹੀ ਕੋ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੀ ਦਰ ਸਦਾ ਹੈ ਤਤਿ ਜੋ (ਬੀਭਾ) ਦੂਸਰਾ ਦਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਹੁ ਭਾਵ ਏਕ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜ ਰਾਖੋ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਜਹ ਜਹ ਮੈ ਫਿਰਉ ਤਹ ਤਹ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਏਕੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਹਾ ਜਹਾ ਮੈ ਫਿਰਿਆ ਹੂੰ ਤਹਾ ਤਹਾ ਜੋਈ ਏਕ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜਹਾ ਮੈਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਏਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਦੁਖ ਵਿਸਾਰਣੁ ਸਬਦੁ ਹੈ ਜੇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ਕੋਇ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਨਿ ਵਸੈ ਕਰਮ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੯ ॥

ਦੁਖੋ ਕੇ ਵਿਸਾਰਣੇ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰਨੇਗਾ ਏਕ ਗੁਰੋ ਕਾ ਸਬਦ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਮੈ ਵਸਾਏ ਤਖ ਦੁਖ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਵਸਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ ਖਪਿ ਮੁਏ ਖੂਹਟਿ ਲਖ ਅਸੰਖ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਸੁ ਉਬਰੇ ਸਾਰੈ ਸਬਦਿ ਅਲੰਖ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ (ਖੂਹਟਿ ਲਖ ਅਸੰਖ) ਅਣਗਿਣਤ ਜੀਵ ਹਉਮੈਂ ਹੋਕਾਰ ਕੋ ਖਪ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਮਰ ਗਏ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚੇ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਅਲਖ ਕੋ ਲਖਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਬਚੇ ਹੋ ਯਾਦਪਿ ਬ੍ਰਹਮ ਅਲਖ ਹੈ ਤਦਪਿ ਲਖਣਾ ਬ੍ਰਿਭੀ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸ ਕੋ ਲਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਇਕ ਮਨਿ ਸੋਵਿਆ ਤਿਨ ਜਨ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਮਾਇਆ ਕੀ ਭੁਖ ਜਾਇ ॥

ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਇਕਾਗ੍ਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੋਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਹਮ ਚਰਨੀ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਿੰਟੇ ਸੋ ਮਾਧਾ ਕੀ ਭੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਉਜਲੇ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਹੋਰਿ ਪਤਿਸਾਹੀਆ ਕੂੜੀਆ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਪਾਤਸਾਹ ॥ ੧੧ ॥

ਸੇ ਜਨ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਉਜਲ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਾਤਸਾਹੀਆ (ਕੂੜੀਆ) ਕੂੜੀਆ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਜਿਉ ਪੁਰਖੈ ਘਰਿ ਭਗਤੀ ਨਾਰਿ ਹੈ ਅਤਿ ਲੋਚੈ ਭਗਤੀ ਭਾਇ ॥

ਬਹੁ ਰਸ ਸਾਲਣੇ ਸਵਾਰਦੀ ਖਟ ਰਸ ਮੀਠੇ ਪਾਇ ॥

ਜੇਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਜੋ ਅਤਸੈ ਕਰਕੇ ਭਾਇ ਭਗਤੀ ਸੇ ਪਤੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁਤੇ ਰਸੋਂ ਕੇ ਸਲੂਣੇ ਮੀਠੇ ਆਦੀ ਫੈ ਰਸੋਂ ਕੋ ਸਵਾਰਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪਤੀ ਨੇ ਖਾਣੇ ਵਾਸਤੇ ਵਾਲੀ ਮੈਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਤਿਉ ਥਾਣੀ ਭਗਤ ਸਲਾਹਦੇ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਆਗੈ ਰਾਖਿਆ ਸਿਰੁ ਵੇਚਿਆ ਗੁਰ ਆਗੈ ਜਾਇ ॥

ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਥਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭਗਤਿ ਹਰੀ ਕੋ ਸਲਾਹਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮਨ,ਤਨ,ਧਨ ਆਦੀ ਸਰਬੰਸ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਆਗੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਖਿਆ ਭਾਵ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਆਗੇ ਜਾਇ ਕਰ ਸਿਰ ਭੀ ਵੇਚ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਭੈ ਭਗਤੀ ਭਗਤ ਬਹੁ ਲੋਚਦੇ ਪ੍ਰਭ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵੇ ਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਕਿਤੁ ਖਾਧੈ ਤਿਪਤਾਇ ॥

ਜੇ ਭੈ ਔ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਭਗਤਿ ਜਨ ਤਿਸ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਬਹੁਤ ਲੋਚਦੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਤਿਨ ਪ੍ਰੇਮੀਓਂ ਕੀ (ਲੋਚਾ)

ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਨ-ਓਹ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵੇਪਰਵਾਹ ਹੈ ਕਿਸ ਭੋਜਨ ਕੇ ਖਾਣੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ? ਉਤ੍ਰ-।

ਸਤਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੈ ਚਲੈ ਤਿਪਤਾਸੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਧਨ ਧਨ ਕਲਜੁਗਿ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੧੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭਾਣੈ) ਹੁਕਮ ਬੀਚ ਜੋ ਚਲਕੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਯਨ ਰੂਪੀ ਭੋਜਨ ਕਰੇ ਤਬ ਵਹੁ ਸ੍ਰਾਮੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪੁਰਖ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜੋ ਧਨਯਤਾ ਯੋਗ ਜੋ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸਬਦੁ ਨ ਰਖਿਓ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਪਿਗੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਿਆ ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜੀਵਣਾ ਭੀ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਖ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਆਏ ਹੋਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਮਤੀ ਭਉ ਮਨਿ ਪਵੈ ਤਾਂ ਹਰਿ ਰਸਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰਿ ॥

ਨਾਉ ਮਿਲੈ ਪੂਰਿ ਲਿਖਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ ॥ ੧੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤੀ) ਸਿਖਤਾ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭੈ ਪੈਦਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹਰੀ ਕੇ ਰਸ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਦਿ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖਤਾ ਹੁਆ ਹੋਏ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੋਂ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਜੋ ਪਾਰ ਉਤਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੩ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਜਗੁ ਭਰਮਿਆ ਘਰੁ ਮੁਸੈ ਖਬਰਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮਨੁ ਹਿਰਿ ਲਾਇਆ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਲੋਇ ॥

ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਕੁਮ ਰਹਾ ਹੈ ਔ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਰ ਲੁਟੀਤਾ ਹੈ ਔ ਇਸਕੋ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਵਿਕਾਰੋਂ ਨੇ ਹਰ ਲੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੋਂ ਮਨਮੁਖ ਲੋਕ ਅਗਯਾਨ ਕਰ ਅੰਧ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨ ਖੜਗ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸੰਘਾਰੇ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਗੈ ਸੋਇ ॥

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਖੜਗ ਲੋਕਰ ਪਾਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਦੂਤ (ਸੰਘਾਰੇ) ਮਾਰੇ ਹੋਂ ਸੋਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਤਾ ਦੁਰੇ ਜਾਗੈ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰਤਨ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਹੀਨ ਨਕਟੇ ਫਿਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਹਿ ਰੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਪੂਰਿ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੇਰਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ੧੪ ॥

ਔਰ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮਨਮੁਖ (ਨਕਟੇ) ਨਾਕ ਕਟੇ ਹੁਏ ਭਾਵ ਸਸ ਵਾ ਭਗਤੀ ਜੋ ਰੋਇਤ ਫਿਰਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਆਦਿ ਕਰਤੇ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਲੇਖ ਕੇ ਕੋਈ ਮੇਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਣਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਅਤੁਟ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਧਨ ਖਾਣਿਆ ਹੈ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਤਿਨੋਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਭੰਡਾਰ ਅੰਤਰ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਉਚਰਹਿ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਸਭ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਵੇਖੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥ ੧੫ ॥

ਜਿਨ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਵਾ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਸਰਬ ਕਾਰਣ ਆਪ ਹੀ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜੁ ਹੈ ਮਨੁ ਚਾੜਿਆ ਦਸਵੈ ਆਕਾਸਿ ॥

ਤਿਥੈ ਉੱਘੁ ਨ ਭੁਖੁ ਹੈ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਸੁਖ ਵਾਸੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸਰਗ ਵਿਸਰਗ ਆਈ ਨਵੋਂ ਕਾ ਜੋ

ਆਸਰਾ ਵਸਵਾਂ ਚਿਦਾਕਸ਼ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ (ਚਕਿਅ) ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਾ ਹੋ ਅਵਿਦਿਆ (ਉਘ) ਨਿਵਾ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਖ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਹਰੀ ਕੇ ਸੁਖ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸਕਰ ਚਹੈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਖ ਸੁਖ ਵਿਆਪਤ ਨਹੀ ਜਿਥੈ ਆਤਮਚਾਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਵਿਆਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਓਹ ਪੁਰਸ਼ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੇ ਅਨਭਵ ਕਰਤਾ ਹੁਆ, ਭੀ ਤਿਨਕੋ ਅਨਾਤਮ ਧਰਮ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕੇ ਸਰਬ ਤੇ ਅਸੰਗ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਚੋਲੜਾ ਸਭ ਗਲਿ ਆਇ ਪਾਇ ॥

ਇਕਿ ਉਪਜਾਇ ਇਕਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ ਹੁਕਮੇ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਚੋਲਾ ਇਹ ਸਰੀਰ ਇਹ ਸਭੀ ਜੀਵ ਗਲ ਮੈਂ ਪਹਿਰ ਆਏ ਹੈਂ ਇਸੇ ਤੇ ਏਕ ਉਪਸਤੇ ਹੈਂ ਐ ਏਕ ਬਿਨਸ ਜਾਏ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਆਵਤੇ ਜਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਦੁਖਈ ਚੰਗੁ ਲਗਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਬੰਧਨਿ ਬੰਧਿ ਭਵਾਈਅਨੁ ਕਰਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧੭ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜੰਮਣਾ ਮਰਣਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਦੂਤ ਭਾਵ ਸੇ (ਚੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਬੰਧਨੋਂ ਮੈਂ ਬੰਧੇ ਹੂਏ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਚਿਰਾਈਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਪਾਸੋਂ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਉਪਾਵ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਅਨੁ ਤਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲੇ ਉਲਟੀ ਭਈ ਮਰਿ ਜੀਵਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਇ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਬਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਉਲਟੀ ਭਈ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਮਰ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸੁਤੇ ਹੀ ਜੀਵਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਮਾਇ ਜਾਏਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਮਨਮੁਖ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਹੈ ਅੰਤਰਿ ਬਹੁਤੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਕੀਤਾ ਕਰਤਿਆ ਬਿਰਥਾ ਗਇਆ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਅਗੀ ਚੰਚਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਬੁਝੀ ਚਤੁਰਾਈ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕੀਤਾ ਹੁਆ (ਕਰਤਿਆ) ਕਰਤਬ ਵਿਅਰਥ ਗਯਾ ਹੈ ਇਕ ਤਿਲ ਮਾਝੁ ਭੀ ਬਾ ਨ ਪਾਯਾ ਭਾਵ ਮੋਖ ਫਲ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਨ ਹੁਆ ॥

ਪੁੰਨ ਦਾਨੁ ਜੋ ਬੀਜਦੇ ਸਭ ਧਰਮਗਾਇ ਕੈ ਜਾਈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਮਕਾਲੁ ਨ ਛੋਡਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ॥

ਜੋ ਉਹ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਬੀਜਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਫਲ ਸੁਰਗ ਆਈ ਭੋਗ ਕਰ ਪੁਨਾ ਧਰਮਗਾਇ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਉਰਧ ਅਓ ਅਧੋਗਤੀ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜਮ ਕਾਲ ਛੋਡਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਚ ਦ੍ਰਿਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਣੀ ਆਧੁ (ਖੁਆਈ) ਗਵਾਈ ਹੈ ॥

ਜੋਬਨੁ ਜਾਂਦਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਜਰੁ ਪਹੁਚੈ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥

ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਮੋਹੁ ਹੋਤੁ ਹੈ ਅੰਤਿ ਬੋਲੀ ਕੇ ਨ ਸਥਾਈ ॥

ਮਾਇਆਕੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ ਜੋਬਨ ਜਾਤਾ ਹੁਆ ਵਿਸਰੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਜਬ ਬੁਢੇਪਾ ਆਇ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਤੁ ਅਓ (ਕਲਤੁ) ਇਸਤੀ ਆਵਿਕੋਂ ਵਿਖੇ ਮੋਹ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਤ ਕੋ (ਬੋਲੀ) ਸੰਗ ਹੋਕਰ ਸਹਾਇਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੋ ਸੁਖ ਪਾਏ ਨਾਉ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਵਡੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥ ੧੯ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਿਨਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਆਇ ਬਸਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਸੋਈ ਬਡੇ ਵਡਭਾਗੀ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਤਿਸ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਮਨਮੁਖ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖ ਰੋਇ ॥

ਆਤਮਾਰਾਮੁ ਨ ਪੂਜਨੀ ਦੂਜੈ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਚੇਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਨਾਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਰੋਤੇ ਹੈਂ॥ ਆਤਮਾਰਾਮ ਕੇ ਪੂਜਤੇ ਨਹੀਂ ਦ੍ਰਿੜ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗਣੇ ਸੇ ਤਿਨਕੇ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ॥

ਹਉਮੈ ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਹੈ ਸਬਦਿ ਨ ਕਾਵਹਿ ਧੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮੈਲਿਆ ਮੁਏ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਖੋਇ ॥ ੨੦ ॥

ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਮੈਲ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਸ ਮੈਲ ਕੇ ਧੋਇ ਕਰਕੇ ਕਾਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਮੈਲ ਹੂਏ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਕੇ ਫਿਅਰਬ ਗਵਾਇਕੇ ਮੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨੦ ॥

ਮਨਮੁਖ ਬੋਲੇ ਅੰਧੁਲੇ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਅਗਨੀ ਕਾ ਵਾਸੁ ॥

ਬਾਣੀ ਸੁਰਤਿ ਨ ਬੁਝਨੀ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਕਾਨੇ ਸੇ (ਬੋਲੇ) ਬਹਿਰੇ ਹੈਂ ਐ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਨੇਤਰੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅੰਧ ਹੈਂ ਐ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਕੇ ਸੁਰਤਿ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸਮਝਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਐ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਓਨਾ ਆਪਣੀ ਅੰਦਰਿ ਸੁਪਿ ਨਹੀ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਨ ਕਰਹਿ ਵਿਸਾਸੁ ॥

ਗਿਆਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਹੈ ਨਿਤ ਹਰਿ ਲਿਵ ਸਦਾ ਵਿਵਾਸੁ ॥

ਓਨਾ ਨੂੰ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸੋਝੀ ਨਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਗੁਰੂ ਦੇ (ਬਚਨ) ਉਪਦੇਸ਼ ਉਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗਿਆਨੀਓਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਓਹ ਹਰੀ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਸਦਾ ਖਿੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗਿਆਨੀਆ ਕੀ ਰਖਦਾ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਾਸੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਦੇ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾ ਵਾਸੁ ॥ ੨੧ ॥

ਹਰੀ ਤਿਨ ਗਿਆਨੀਓਂ ਕੀ ਲਾਜ ਰਖਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪਰ ਮੈਂ ਸੋ ਵਾਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ

ਹਰੀ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਵਾਸ ਹੂੰ ॥ ੨੧ ॥

ਮਾਇਆ ਭੁਇਅੰਗਮੁ ਸਰਪੁ ਹੈ ਜਗੁ ਘਰਿਆ ਬਿਖੁ ਮਾਇ ॥

ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਰਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰ ਗੁਰੂ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇ ॥

ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ (ਭੁਇਅੰਗਮੁ) ਭੁੰਡਲਾਕਾਰ ਵਿਖ ਵਾਲਾ ਜੋ ਸਰਪ ਹੈ ਹੋ (ਮਾਇ) ਭਾਈ ਤਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਘੇਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਸਰਪ ਕੀ ਵਿਖਕੇ ਮਾਰਣੇਗਾਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਗਾਰੂੜ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਵਾਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੋਂ ਦਵਾਰੇ ਜਪੀਏ ॥

ਜਿਨਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥

ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇਆ ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਗਇਆ ਬਿਲਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਪੂਰਬਲਾ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਇ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਵਾਰਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਚਲ ਗਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਾ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੁ ਤਿਨ ਜੋ ਚਾਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੨੨ ॥

ਤਿਨੋਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਭਏ ਹੈਂ ਐ ਹਰੀ ਕੀ ਦਰਗਾਹਿ ਪਰਲੋਕ ਵਾ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਓਹ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਜਨੋਂ ਪਰ ਹਮ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਏ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ॥੨੨॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੈ ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਨਿਰਵੈਰੈ ਨਾਲਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਇਦਾ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਲੂਕੀ ਲਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਤ ਹੀ ਘਿੰਦੇ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਹੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨ ਨਿਰਵੈਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਜੋ ਕੋਈ ਵੈਰ ਰਚਾਇੰਦਾ ਹੈ ਓਹ ਪੁਰਸ ਅਪਨੇ ਘਰ ਸੋ (ਲੂਕੀ) ਰੁਖਾਈ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਧੀਕਾਰੁ ਹੈ ਅਨਦਿਨੁ ਜਲ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਨਿਤ ਭਉਕਦੇ ਬਿਖੁ ਖਾਧੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧ ਅੰ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਤਰ ਜਲਤੇ ਹੁਏ ਸਦਾ ਦੁਖ ਪਾਵੇ ਹੈ ਓਹ ਮਨਮੁਖ ਭੂਨ ਕੇ
ਬੋਲੋਂ ਕੋ ਬੋਲ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਕੂੜੁ ਵਤ ਭਉਕਤੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਦੂਤ ਭਾਵ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਕੇ ਖਾਧੇ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨਿ ਭਰਮਦੇ ਫਿਰਿ ਘਰਿ ਘਰਿ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥

ਬੇਸੁਆ ਕੇਰੇ ਪੂਤ ਜਿਉ ਪਿਤਾ ਨਾਮੁ ਤਿਸੁ ਜਾਇ ॥

ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਇਜਤ ਗਵਾਇ ਕਰਕੇ ਘਰ ਘਰ ਫਿਰਤੇ ਹੁਏ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਘਰ ਘਰ
ਮੈਂ ਪਤ ਕੇ ਗਵਾਵਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਵੇਸਵਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਨਾਮ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ, ਯੇਹ ਤਿਸਕੇ
ਸਮਾਨ ਓਹ ਨਿਨਾਵੇਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਖੁਆਇ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਅਨੁ ਜਨੁ ਵਿਛੁੜੇ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਤਿਨੋਂਕੋ (ਖੁਆਇ) ਗਵਾਯਾ
ਹੈ ਹਰੀ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਪਰ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨ ਵਿਛੁੜੇ ਹੋਏ ਜਨੋਂ ਕੋ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗੇ ਪਾਇ ॥ ੨੩ ॥

ਨਾਮਿ ਲਾਗੇ ਸੇ ਊਥਰੇ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਂਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਤਗੁਰੋ ਕੇ ਚਰਣੀ ਲਾਗਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਜਨ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਣੇ ਜਾਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਸੇ ਬਚੇ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਹੈ ਸੋ ਜਨ
ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਆਇ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ ॥ ੨੪ ॥

ਚਿੰਤਾ ਧਾਵਤ ਰਹਿ ਗਏ ਤਾਂ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਬੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਓਹ ਆਵਤੇ
ਜਾਤੇ ਪਸਾਰਾਤਪ ਕਰਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਪਾਵਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਚਿੰਤਾ ਹੀ ਪਾਵਟੀ ਸੇ ਰਹਿਤ
ਭਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਬੁਝੀਐ ਸਾਧਨ ਸੁਤੀ ਨਿਰੰਦ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਾ ਭੋਟਿਆ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਣੀਤਾਹੈ ਜਿਸ ਜਗਤਾਸੀ ਇਸਤੀ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੁਆਹੈ ਸੰਨਿਸਚਿਤਹੋਕਰਕੇ
ਸੁਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਚਿੰਤ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਭਈ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੁਆ ਥਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ
ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜਨ (ਸਹਜੇ) ਸੁਤੇ ਹੀ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਗੁਰੁ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲੈਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਖਹਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਜੋ ਅਪਣੇ ਸਤਗੁਰੂ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਹੀ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ
ਮਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈ ਔ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੈ ॥

ਐਥੇ ਓਥੇ ਮੰਨੀਅਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਾਗੇ ਵਾਪਾਰਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸਿਵਾਪਦੇ ਤਿਤੁ ਸਾਰੇ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਵਾਪਾਰ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੁਏ ਹੈ ਓਹ ਪੁਰਸ ਇਸ ਲੋਕ ਅੰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮਾਨੀਤੇ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰੋਂ ਕੇ
ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਸਰੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਪਛਾਣ ਲਈਤੇ ਹੈ ॥

ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਖਰਚੁ ਸਚੁ ਅੰਤਰਿ ਪਿਰਮੁ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜਮਕਾਲੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਆਪਿ ਬਖਸੈ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਓਨਾ ਕਾ ਸਚ ਨਾਮੋਂਕਾ ਹੀ ਸੋਦਾ ਹੈ ਔ ਖਰਚ ਵੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ

(ਪਿਰਮ) ਪਤੀ ਕਾ (ਪਿਆਰ) ਪੋਮ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਮੀਪ ਜਮਕਾਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਨ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਖਸ਼ੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਰਤੇ ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਹੋਨਿ ਨਿਰਧਨੁ ਹੋਰੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਤਿਸ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨਵੰਤ ਹੈਂ ਹੋਰ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਨਾਮ ਧਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਨਿਰਧਨ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥

ਜਨ ਕੀ ਟੇਕ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਨਵਰ ਨ ਠਾਉ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਉ ॥

ਤਿਨ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਟੇਕ ਭਾਵ ਆਸਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮਹੀ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਇਸ਼ਥਿਤੀ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਨਾਮ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਉਨਕਾ (ਸਹਜੇ) ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤੀ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਅਹਿਨਿਸ ਲਾਗਾ ਭਾਉ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਧੂੜਿ ਤਿਨ੍ਹ ਹਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਜਾਉ ॥ ੨੭ ॥

ਜਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਤਿਨਕਾ (ਭਾਉ) ਪਰੇਮ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਏ ਹੈਂ ॥ ੨੭ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੋਦਨੀ ਤਿਸਨਾ ਜਲਤੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

ਇਹੁ ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ ਸਭੁ ਪਸਰਿਆ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ਨ ਅੰਤੀ ਵਾਰ ॥

ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸੰਪੂਰਨ ਜੋ (ਮੋਦਨੀ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਹੈ ਸੋ ਸੰਪੂਰਨ ਮ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਸੇ ਜਲਤੀ ਹੋਈ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਇਹ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਭ ਮੈਂ ਪਸਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਉਹ ਮਾਯਾ ਅੰਤ ਕੀ ਵਾਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਚਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵਈ ਕਿਸੁ ਆਰੀ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਬੁਝਿਆ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿਚਾਰੁ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਕਿਸਕੋ ਆਗੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ ॥ ਜਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਸਭ ਬੁਝ ਗਈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ—

ਅਸੀ ਖਤੇ ਬਹੁਤੁ ਕਮਾਵਦੇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿਕੈ ਬਖਸਿ ਲੈਉ ਹਉ ਪਾਪੀ ਵਡ ਗੁਨਹਗਾਰੁ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਅਸੀ ਬਹੁਤ (ਖਤੇ) ਅਪਰਾਧ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੇ ਪਾਰ ਉਗਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮਕੋ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਬਖਸ਼ ਲੇਵੋ ਹਮ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਬੰਧੇ ਪਾਪੀ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਲੇਖੈ ਵਾਰ ਨ ਆਵਈ ਤੂੰ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਲਹਾਰੁ ॥

ਗੁਰ ਤੁਨੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਿਆ ਸਭ ਕਿਲਾਵਿਖ ਕਟਿ ਵਿਕਾਰ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਲੇਖੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਵਾਰ ਭਾਵ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੇ ਬਖਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵਟੇਗਾ ਹੈ ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕੇ ਵਿਕਾਰ ਔ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ੍ਹ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ੨੯ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸਦਾ (ਜੈਕਾਰ) ਉਸਤਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਹਮ ਤਿਨਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੯ ॥

ਵਿਛੁੜਿ ਵਿਛੁੜਿ ਜੋ ਮਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਭੈ ਭਾਇ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਹਚਲੁ ਭਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਜੋ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ਅਰ ਪਰੇਮ ਧਾਰਕੇ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਵਿਛੜੇ ਹੁਏ ਗੁਰਾ ਫਾਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਇ ਕਰ
ਹਰੀ ਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਨਿਹਚਲ ਅਰਥਾਤ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਹੀਰੇ ਰਤਨ ਲਭੰਨਿ ॥

ਨਾਨਕ ਲਾਲੁ ਅਮੋਲਕਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਸਿ ਲਹੰਨਿ ॥ ੩੦ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ (ਹੀਰੇ ਰਤਨ) ਭਿਆਨ ਵਈਰਾਗ ਕੇ ਲਭ ਲੇਤੇ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਅਮੋਲਕ ਲਾਲ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖ ਖੋਸ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩੦ ॥

ਮਨਮੁਖ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਧਿਗੁ ਜੀਵਨੁ ਧਿਗੁ ਵਾਸੁ ॥

ਜਿਸਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਣਾ ਪੈਨਣਾ ਸੋ ਮਨਿ ਨ ਵਸਿਓ ਗੁਣ ਤਾਸੁ ॥

ਜਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ (ਚੇਤਿਓ) ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਨਾ ਭੀ ਪ੍ਰਿਥਾਕ ਰੂਪ ਹੈ ਅੰਤਿਕੇ ਨਿਵਾਸ
ਕੋ ਭੀ ਪ੍ਰਿਥਾਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਇਹ ਜੀਵ ਖਾਣਾ ਅੰ ਪਹਿਰਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ
(ਤਾਸੁ) ਸਮੁਦ੍ਰ ਮਨ ਮੈਂ ਨ ਵਸਤਾ ਭਯਾ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਨ ਭੋਇਓ ਕਿਉ ਹੋਵੈ ਘਰ ਵਾਸੁ ॥

ਮਨਮੁਖੀਆ ਦੇਹਾਗਲੀ ਆਵਣ ਜਾਣਿ ਮੁਈਆਸੁ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਇਹ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਨਹੀਂ (ਭੋਇਓ) ਬੇਧਿਆ ਹੈ ਵਾ ਸਬਦ ਕਾ ਮੰਗਮ ਨਹੀਂ ਹੁਆ
ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਕੋਜੇ ਨਿਵਾਸ ਹੋਵੇ? ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਰੂਪੀ ਦੁਹਾਗਲੀ ਆਵਣੇ ਜਾਣੇ ਮੈਂ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਮਰਤੀ
ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੁਹਾਗੁ ਹੈ ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ ਲਿਖਿਆਸੁ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰਿਧਾਰਿਆ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਕਮਲ ਪ੍ਰਾਸੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਤੇ ਸੁਹਾਗ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੋ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਉਤਮ ਭਾਗੋਂ
ਕੀ (ਮਣੀ) ਰਤੀ (ਲਿਖਿਆਸੁ) ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤਬ
ਤਿਨਕੋ ਹਿਰਦੈ ਕਮਲ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਖਾਤਕਾਰ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਾਸੁ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨੁ ਮੁਖ ਉਜਲੈ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਸੁ ॥ ੩੧ ॥

ਜੋ ਅਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਦੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ
ਅੰਤਰ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਮਿਝੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਭੋਖ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਕਰਮ ਵਿਗੁਣੇ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਪਰਜ ਵਿਗੋਈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ, ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੋ ਮਰੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜਨ (ਮਿਝੈ) ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ
ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਭੋਖੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅੰ ਬਹੁਤੇ ਪਖੰਡ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ (ਵਿਗੁਣੇ) ਖਰਾਬ ਹੁਏ ਹੈਂ
ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦ੍ਰਿੜ ਭਾਵ ਨੇ (ਪਰਜ) ਸ੍ਰਿਸਟੀ (ਵਿਗੋਈ) ਖਰਾਬ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ ਜੇ ਸਉ ਲੋਚੈ ਕੋਈ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸੋਕਭੇ ਵਿਧੀਓ ਕਰ ਨਾਮ ਪਾਵਣਾ ਚਾਹੇ ਤੇ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ
ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਅਤਿ ਵਡ ਉਚਾ ਉਚੀ ਹੁ ਉਚਾ ਹੋਈ ॥

ਅਪਾਝਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ ਜੇ ਸਉ ਲੋਚੈ ਕੋਈ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਸਭ ਸੇ ਅਤਸੈ ਕਰ ਬਡਾ ਉਚਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਪ ਕਰ ਪੁਰਸ ਉਚੇ ਦੇਵਤਿਓ ਆਦਿਕੋਂ ਤੇ ਭੀ ਉਚਾ ਹੋ
ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇਕਰਕੇ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਸੋਕਭੇ ਉਪਾਵੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਚਾਹੇ ਤੇ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ
ਕੋਈ (ਅਪਾਝਿ) ਪਹੁਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਮੁਖਿ ਸੰਜਮ ਹਛਾ ਨ ਹੋਵਈ ਕਰਿ ਭੋਖ ਭਵੈ ਸਭ ਕੋਈ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਜਾਇ ਚੜ੍ਹੈ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ॥

ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਆਪਕੇ ਕਹਿਨੇ ਸੋ ਹਛਾ ਭਾਵ ਸੋ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਭੋਖ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਕ੍ਰਮਤਾ ਭੀ

ਵਿਚੋਂ ਤੋਂ ਭੀ ਹਛਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਣਾ ਰੂਪੀ ਪਉੜੀ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਮੰਦਰ ਪਰ ਜਾਇ ਚੜ੍ਹਤਾ ਹੈ
ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਆਇ ਵਸੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੈ ਕੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਨੀਐ ਸਾਚੇ ਸਾਰੀ ਸੋਇ ॥ ੩੩ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦਿ ਕੇ ਵੀਚਾਰੈ ਤਿਸਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰੈ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ (ਮਾਨੀਐ) ਨਿਸਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ
ਸਚੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਸਚੀ ਹੀ (ਜੋਇ) ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਦੁਖੁ ਸਾਗਰੁ ਹੈ ਬਿਖੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਦੇ ਪਇ ਮੁਏ ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਵਿਹਾਇ ॥

ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹਿ ਵਿਖ ਰੂਪ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਤਰਨਾ ਦੁਸਤਰ ਹੈ ਕਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਤਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ
ਹੈ ਇਹ ਜੀਵ ਤਿਸ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਤ ਹੁੰਦੇ ਜਲ ਮਰੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਹਉਮੈ ਕਰਤਿਆ ਹੀ
ਆਪ੍ਰੁ ਬੀਤ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਾ ਉਰਵਾਰੁ ਨ ਪਾਰੁ ਹੈ ਅਧਵਿਚ ਰਹੇ ਲਪਟਾਇ ॥

ਜੇ ਪੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਜੋ ਨਾ ਉਰਾਰ ਐ ਨ ਪਾਰ ਭਏ ਅਧ ਵਿਚ ਹੀ ਲਪਟਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਬੀਰ ਹੀ
ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਇਨਕੇ ਅਸਤਕ ਪਰ ਆਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋਈ ਇਨੋਂ ਨੇ ਕਮਾਵਣਾ ਹੈ ਇਨ ਪਾਸੋਂ ਔਰ
ਕੁਛ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਗਿਆਨੁ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਭ ਦੇਖਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਣਾ ਦਵਾਰੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਕੋ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ
ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੋਹਿਬੈ ਵਡਭਾਗੀ ਚੜੈ ਤੇ ਭਉਜਲਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇ ॥ ੩੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਗਿਆਨ (ਬੋਹਿਬੈ) ਜਗਜ ਪਰ ਵਡਭਾਗੀ ਪੁਰਸ਼ ਚੜ੍ਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ
ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਜੋ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਵੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮੋਂ ਜੋ ਰਹਿਤ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥ ੩੪ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਕੇ ਨਹੀ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਆਧਾਰੁ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਦਾ ਰਹੈ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਦੇਵੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ
ਜਬ ਨਾਮ ਮਨ ਕੇ ਬੀਰ ਵਸੈ ਤਿਸਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਤਬ ਸਦਾ (ਰਹੈ) ਉਰਧਾਰਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ਤਿਪਤਿ ਹੋਇ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ੩੫ ॥

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਤਿਨਕੀ ਬੁਝ ਜਾਤੀ ਹੈ ਐ ਮਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਜੋ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਬੀਰ
ਵਿਤ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਹਰੀ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਐ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ
ਨਾਮ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩੫ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਗਤੁ ਬਰਲਿਆ ਕਹਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹਰਿ ਰਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਸੰਬਦਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਐਸਾ (ਬਰਲਿਆ) ਕਮਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ
ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਕਹੇ ਪਰ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ਐ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਨੇ ਰਖੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ
ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇ ਕੇ ਉਬਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਜਿਨਿ ਰਖੀ ਬਣਤ ਬਣਾਇ ॥ ੩੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੀ (ਬਣਤ) ਬਣਾਵਰ ਬਣਾਇ ਰਖੀ ਹੈ ਜੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ
ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥

ਹੋਮ ਜਗ ਸਭਿ ਤੀਰਥਾ ਪਛਿ ਪੰਡਿਤ ਥਕੇ ਪੁਰਾਣ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਨ ਮਿਟਈ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ॥

ਹੋਮ ਯਗ ਐ ਸਰਬ ਤੀਰਥੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ ਐ ਪੀੜਿਤ ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੋ ਪੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਬਕਤ ਭਏ ਹੈਂ ਇਨ ਕਰਮੋ ਜੋ ਵਿਸ ਰੂਪ
ਮਾਧਾ ਕਾ ਮੋਹ ਮਿਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐ ਹਉਮੈ ਬੀੜ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਭਾਵ ਜੀਵੋ ਕੋ ਜਨਮਣਾ ਮਰਣਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਮਲੁ ਉਤਰੀ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥

ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇਵਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ੩੭ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸੁਜਾਣ ਪੁਰਖ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਉਤਰੀ ਹੈ
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਤਿਸ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ- ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਪਰ ਹਮ ਸਦਾ
ਕੁਰਬਾਣ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੩੭ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਬਹੁ ਚਿਤਵਦੇ ਬਹੁ ਆਸਾ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਅਸਥਿਰੁ ਨਾ ਥੀਐ ਮਰਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਖਿਨ ਵਾਰ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਮਾਧਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਪਵਾਰਥੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਚਿਤਵਦੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅੰਤਰ ਆਸਾ ਐ ਲੋਭ ਆਦੀ ਬਹੁਤ ਵਿਕਾਰ
ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ਖਿਨ ਖਿਨ ਕਾਲ ਵਾ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਮਿਤ ਹੋਕੇ ਜਨਮਕੇ
ਪੁਨਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਹਉਮੈ ਤਜੈ ਵਿਕਾਰ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰ ॥ ੩੮ ॥

ਜਬ ਬਡੇ ਭਾਗ ਹੋਵੈਂ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈ ਐ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਹਉਮੈ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋ
ਕੋ ਤਿਆਗਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਾ
ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਹੋਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ੩੯ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਤ ਭਗਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਜਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ (ਹੋਤਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਅਰਾਧਿਆ ਅਰਥਾਤ ਜਪਿਆ
ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩੯ ॥

ਲੋਭੀ ਕਾ ਵੇਸਾਹੁ ਨ ਕੀਜੈ ਜੇਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ ॥

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਤਿਥੈ ਧੁਹੈ ਜਿਥੈ ਹਥੁ ਨ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਲੋਭੀ ਪੁਰਸ ਕਾ ਵਿਸਾਹੁ ਨਾ ਕਰੀਏ (ਜੇਕਾ) ਸ਼ਿਤਨਾਕੁ ਪਾਰ ਵਸਾਇ ਅਰਥਾਤ ਜੋਤਾਤੁ ਵਸ ਚਲੈ ਭਾਵ
ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸਕੇ ਢਾਲ ਮੈਂ ਨ ਆਈਏ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਲੋਭੀ ਜਨ ਤਉ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਤਿਸ ਜਗਾ (ਹਉ) ਢਲੇਗਾ
ਜਹਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਹਥ ਨ ਪੜ੍ਹ ਸਕੇਗਾ ॥ ਭਾਵ ਜਗਾ ਕੋਈ ਉਪਾਵ ਨ ਚਲੇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸੇਤੀ ਸੰਗੁ ਕਰੇ ਮੁਹਿ ਕਾਲਖ ਦਾਗੁ ਲਗਾਇ ॥

ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਤਿਨੁ ਲੋਭੀਆ ਜਾਸਨਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥

ਤਿਸ ਲੋਭੀ ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ ਸਾਥ ਜੋ ਕੋਈ ਸੰਗਤ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਵਹੁ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਕਾਲਖ ਕਾ ਦਾਗ ਲਗਾਵੇਗਾ
ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤਿਨ ਲੋਭੀਆਂ ਕੋ ਮੁਹਿ ਕਾਲੇ ਹੋਵੇਗੇ ਐ ਇਸ ਮਾਨੁਸ ਜਨਮ ਕੋ ਈਹਾ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਗਵਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੪੦ ॥

ਜਿਨਕੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸੇਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਆਇ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਯਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਮੈਲ ਉਤਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥
ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥

ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੇ ਹਰਿਗਾਇ ॥

ਧੁਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਤੇ ਨੇ ਜੋ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀ ਜੋ ਮੇਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਹ (ਜੀਉ) ਰੇਤਨ
ਸੇਤਾ ਐ (ਪਿੰਡ) ਸਰੀਰ ਸੰਪੂਰਨ ਤਿਸੀ ਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਉਹ ਆਪ ਹਰੀਗਾਇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਗਲ ਨਿੰਦਕ ਭੁਖੇ ਰੁਲਿ ਮੁਏ ਏਨਾ ਹਥੁ ਨ ਕਿਥਾਊ ਪਾਇ ॥

ਬਾਹਿਰਿ ਪਾਖੰਡ ਸਭ ਕਰੰਮ ਕਰਹਿ ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਕਪਟੁ ਕਮਾਇ ॥

ਦੁਗਲ ਐ ਨਿੰਦਕ ਭੁਖ ਕਰਕੇ ਰੁਲ ਮਰੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਥਰ ਦੀਨ ਬੂਏ ਫਿਰਹੇ ਹੈਂ ਇਨਕਾ ਹਥ ਕਿਸੀ ਜਗਹ ਨਹੀਂ ਪਥਰਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਏਹ ਬਾਹਰ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਖੰਡ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਭੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੇ (ਹਿਰਦੈ) ਵਿਖੇ ਕਪਟ ਕੇ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖੇਤਿ ਸਰੀਰਿ ਜੋ ਬੀਜੀਐ ਸੋ ਅੰਤਿ ਖਲੋਐ ਆਇ ॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੪੧ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਖੇਤ ਮੈਂ ਜੋ ਬੀਜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜੋ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਉਸੀ ਕਾ ਫਲ ਅੰਤ ਹੁੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪਰਮ ਜੋ ਤੁਝਕੇ ਭਾਵੈ ਤੁਝ ਬਖਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲਹੁ ॥ ੪੧ ॥

ਮਨ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਨ ਸੁਝਈ ਨਾ ਸੁਝੈ ਦਰਬਾਰੁ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਲੇਟਿਆ ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਗੁਥਾਰੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਦੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੁਝਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਅਗਿਆਨ ਕਾ (ਗੁਥਾਰੁ) ਅੰਧਾਰਾ ਹੈ ॥

ਤਬ ਨਰੁ ਸੁਤਾ ਜਾਗਿਆ ਸਿਰਿ ਝੰਡੁ ਲਗਾ ਥਹੁ ਭਾਰੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰਾਂ ਉਪਰਿ ਹਰਿ ਚੇਤਿਆ ਸੇ ਪਾਇਨਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਤਬ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ ਸੁਤਾ ਹੋਇਆ ਜਾਗਿਆ ਹੈ ਜਬ ਬਹੁਤ ਭਾਰਾ ਬਿਸ਼ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਜਮ ਕਾ ਝੰਡਾ ਲਗਾ ਹੈ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ (ਬਰਾ ਉਪਰਿ) ਜੋ ਗਰਭ ਮੈਂ ਕਰਾਰ ਕੀਆ ਕਾ ਤਿਸ ਪਰ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਚੇਤਿਆ ਹੈ ਕਾ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਉਪਲਬਧ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਸੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਕਰ ਕਾ ਉਪਰਾਲਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਚੇਤਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ (ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ) ਗਿਆਨ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਓਹਿ ਉਧਰੇ ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਤਰੇ ਪਰਵਾਰੁ ॥ ੪੨ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਓਹ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਜੋ (ਉਧਰੇ) ਤਰੇ ਹੈਂ ਐ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਤਿਨਕਾ ਕੁਟੰਬ ਪਰਵਾਰ ਆਈ ਸਭੀ ਤਰ ਜਾਣੇ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਤਿਨਕੀਆਂ ਭੁਲੇਂ ਕਾ ਭੀ ਉਧਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪੨ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸੋ ਮੁਆ ਜਾਪੈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰਸਿ ਪ੍ਰਾਪੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜੀਭ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਮੁਆ (ਜਾਪੈ) ਜਾਣੀਤਾ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਡ੍ਰਿਫਾ ਤੇ ਹਰੀ ਰਸ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਓਹੀ (ਪ੍ਰਾਪੈ) ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਰਗਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਿਣਾਪੈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਮੁਆ ਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ (ਗਹਿ) ਜਗਹ ਦੇ (ਦਰ) ਅੰਤਰ ਹਰੀ ਕੇ ਪਛਾਣੀਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਸਭ ਕੋਈ ਮੁਆ ਹੁਆ ਹੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਮੁਆ ਅਪੁਨਾ ਜਨਮੁ ਖੋਇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਅੰਤਿ ਦੁਖੁ ਰੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁਹੋਇ ॥ ੪੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨਮੁਖ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਖੋਇਕੇ ਮਰਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਓਹ ਅੰਤ ਜਮੋਂ ਫੁੱਧੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਲੇ ਜੋ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਛਰਾਪੁਰਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਰਾ ਹੈ ॥ ੪੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਢੇ ਕਦੇ ਨਾਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾ ਅੰਤਰਿ ਸੁਰਤਿ ਗਿਆਨੁ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜ ਧਿਆਨੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਚਿੰਤੇ ਅੰਤਰ ਗਿਆਨ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਸੁਸ਼ਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਤੁਝੇ ਭਾਵ ਹੀਕਾਰੀ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਮਨ ਬਾਦੀ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਰਵਹਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਚਿੰਤੇ ਅੰਤਰ ਸਾਧ ਪਦ ਕਾ ਸਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਓਇ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਬਿਬੇਕ ਰਹਹਿ ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਏਕ ਸਮਾਨਿ ॥

ਤਿਨਾ ਨਦਰੀ ਇਕੋ ਆਇਆ ਸਭੁ ਆਤਮਾਰਾਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥ ੪੪ ॥

ਓਹ ਬਿਬੇਕ ਵਿਸ਼ਵੀ ਸੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੇ ਸਮਾਨ ਜਾਨ ਕਰ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਇਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵੀ ਆਪਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ੁ ਮੈਂ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਆਤਮ ਕੋ ਹੀ ਪਛਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੪ ॥

ਮਨਮੁਖ ਬਾਲਕੁ ਬਿਰਧਿ ਸਮਾਨਿ ਹੈ ਜਿਨਾ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਸੁਰਤਿ ਨਾਹੀ ॥

ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਸਭ ਧਰਮਗਾਇ ਕੈ ਜਾਂਹੀ ॥

ਜਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਬਾਲਕ ਵਤ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਐ ਬ੍ਰਿਧ ਸਮ ਅਸਥਤ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਥਲ ਹੈ ॥ (ਹਉਮੈ) ਹੰਕਾਰ ਮੈਂ ਹੀ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਸਭੀ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕੋ ਪਾਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਛੇ ਨਿਰਮਲੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਓਨਾ ਮੈਲੁ ਪਤੰਗੁ ਨ ਲਗਈ ਜਿ ਚਲਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਛਾਇ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਥੰਗੇ (ਨਿਰਮਲੇ) ਉਜਲ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਛਾਇ) ਛਾਣੇ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ (ਪਤੰਗੁ) ਸਰੀਰ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਚੰਦਕ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੂਠਿ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਣੁ ਪਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿਆਨੁ ਗੁਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥ ੪੫ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤ੍ਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸੈਂਕੜੇ ਵਾਰ ਸਰੀਰ ਧੋਣਾ ਪਾਵੇ ਭਾਵ ਯੋਗ ਤੀਰਥੋਂ ਕੋ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨੇ ਸੋ ਭੀਤਿਨਕੀ ਮਨਮੁਖਤਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਅੰਕਿ)ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥ ਯਥਾ ਵਾਕ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ—ਮੁਰਦੇ ਵਾਂਗ ਮੁਰੀਦ ਹੋਇ ਗੁਰ ਗੋਰ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪੫ ॥

ਬੁਰਾ ਕਰੇ ਸੁ ਕੇਹਾ ਸਿਝੈ ॥ ਆਪਣੈ ਚੋਹਿ ਆਪੇ ਹੀ ਦਝੈ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਕਮਲਾ ਰਗੜੈ ਲੁਝੈ ॥
ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਬੁਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰ (ਸਿਝੇ) ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ(ਚੋਹਿ) ਕ੍ਰੋਧ ਬਰਕੇ ਆਪੇ ਹੀ (ਦਝੈ) ਦਗਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਕਮਲਾ ਹੂਆ ਰਗੜੇ ਝਗੜੇ ਮੈਂ ਖਪਤਾ ਹੈ ਵਾ ਝਗੜਿਓਂ ਕੋ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਤਿਸੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨ ਸਿਉ ਲੁਝੈ ॥ ੪੬ ॥

ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੇ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕਿਛੁ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਮਨ ਕੋ ਸਾਥ ਹੀ (ਲੁਝੈ) ਲੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਕੋ ਵਿਸਮਰੀ ਸੋ ਰੋਕਤਾ ਹੈ ॥ ੪੬ ॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸਬਦਿ ਨ ਕੀਤੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਓਇ ਮਾਣਸ ਜੂਠਿ ਨ ਆਖੀਆਨਿ ਪਸੁ ਵੇਰ ਗਾਵਾਰ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਮਨੁਖ ਜੋਨੀ ਨਹੀਂ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗਵਾਰ ਚੋਰ ਮੁਰਦੇ ਪਸੁ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਪਸੁ ਗਊ ਆਦੀ ਐ (ਵੇਰ) ਗਧੇ ਉਸਦ ਆਦੀ ਦਾਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੀਏ ਜਾਤੇ ॥

ਓਨਾ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਿਆਨੁ ਹੈ ਹਰਿ ਸਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੁਏ ਵਿਕਾਰ ਮਹਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਉਨੋਂ ਕੋ ਅੰਤਰਿ ਨਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਐ ਨਾ ਸ਼ਿਆਨ ਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਹਰੀ ਕੋ ਸਾਥ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਮਰੇ ਹੁਏ ਵਡੇਵਾਰ ਮਰ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੀਵਦਿਆ ਨੋ ਮਿਲੈ ਸੁ ਜੀਵਦੇ ਹਰਿ ਜਗ ਜੀਵਨ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਹਣੇ ਤਿਤੁ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੪੭ ॥

ਗਿਆਨਵਾਨ ਜੋ ਸਦਾ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਜਗਤ ਕੇ (ਜੀਵਨ) ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਸਦਾ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਸੋਹਣੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੪੭ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਸਾਜਿਆ ਹਰਿ ਵਸੈ ਜਿਸੁ ਨਾਲਿ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਰਜਾਲਿ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਇਹ ਮਨੁਖ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹਰਿਮੰਦਰ (ਸਾਜਿਆ) ਰਚਿਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਹਰੀ ਆਪ ਵਸਤਾ ਹੈ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਨੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕੇ (ਪਰਜਾਲਿ) ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਜਲਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਅਨੇਕ ਹੈ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਸੰਮਾਲਿ ॥

ਧਨੁ ਭਗਵੰਤੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ੍ਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਧਾ ਹਰਿ ਭਾਲਿ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਵਸਤੂ ਹੋਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਨੌਂ ਨਿਧ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੇ ਸੰਮਾਲ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਖ ਪੁਨਿ ਵਾਲੇ ਧੰਨ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਣੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ (ਭਾਲਿ) ਖੋਜ ਕੇ ਲਭ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਗੜ ਮੰਦਰ ਖੋਜਿਆ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਪਾਇਆ ਨਾਲਿ ॥ ੪੮ ॥

ਜਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੰਦਰ ਮੈਂ (ਗੜ) ਕਿਲੇ ਰੂਪੀ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਖੋਜਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪੮ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦਹਦਿਸਿ ਫਿਰਿ ਰਹੇ ਅਤਿ ਤਿਸਨਾ ਲੋਭ ਵਿਕਾਰ ॥

ਸਾਇਆ ਮੋਹੁ ਨ ਚੁਕਈ ਮਰਿ ਸੰਮਹਿ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦਸੋ ਇਸਾ ਮੈਂ ਫਿਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਐ ਲੋਭਾਦੀ ਅਤੀ ਵਿਕਾਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਮਾਧਾ ਕਾ ਮੋਹਿ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਓਹ ਵਾਰੇਵਾਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਅਤਿ ਤਿਸਨਾ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲੋਭ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖੁ ਗਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ੪੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਬਦ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖ ਸੰਪੂਰਨ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੪੯ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਮਨ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਵਟੇ ਕਰਕੇ ਹੋ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਮਾਨ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਸਭਿ ਕਟੀਅਹਿ ਹਉਮੈ ਚੁਕੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਔਰ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਸੇ ਹੀ ਸੰਪੂਰਣ (ਕਿਲਵਿਖ) ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਔ ਸਮਾਨ ਪਾਪ ਕਟੀਤੇ ਹੈ ਔਰ ਹਉਮੈ ਕਾ ਗੁਮਾਨ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸਿਆ ਸਭੁ ਆਤਮ ਬੁਧਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ (ਵਿਗਸਿਆ) ਖਿਜਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਆਤਮ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੫੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੫੦ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਧਨਵੰਤੀ ਜਾਣੀਐ ਭਾਈ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਹੋ ਭਾਈ (ਧਨਾਸਰੀ) ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਦਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਜੋ ਬੁਧੀ ਹੈ ਸੋ ਤਬ ਵੈਢੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪ (ਧਨਵੰਤੀ) ਧਨ ਵਾਲੀ ਜਾਣੀਐਗੀ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਾਰ ਕੋ ਕਮਾਵਹਿ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸਰਧਾ ਸਹਿਤ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪੇ ਜੀਅ ਸਉ ਭਾਈ ਲਏ ਹੁਕਮਿ ਵਿਰਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਅਗੇ ਤਨ ਮਨ ਜੀਅ ਕੇ ਸੰਯੁਗਤ ਸੌਂਪ ਦੇਵੇ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮਾਨ ਕਰਕੇ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ ਤੇ ਬੁਧੀ ਕੋ (ਵਿਰਾਉ) ਮੋੜ ਲੇਵੇ ॥

ਜਹ ਬੈਸਾਵਹਿ ਬੈਸਹਿ ਭਾਈ ਜਹ ਭੋਜਹਿ ਤਹ ਜਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਜਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਬੈਠਾਵੈ ਤਹਾ ਬੈਠਣਾ ਕਰੇ ਅਰ ਜਹਾ ਭੋਜੇ ਤਹਾ ਜਾਵੈ ॥

ਏਵਡੁ ਧਨੁ ਹੋਰੁ ਕੋ ਨਹੀ ਭਾਈ ਜੇਵਡੁ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥

ਜਿਤਨਾ ਵਡਾ ਸਚੇ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਇਸਤੇ ਵਡਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣੁ ਗਾਵਾਂ ਭਾਈ ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗਾਧਨ ਕਰੀਏ ਔਰ ਸਦਾ ਹੀ ਤਿਸ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਕਰਕੇ ਇਸਥਿਤ ਰਹੀਏ ॥

ਪੈਨਣੁ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਭਾਈ ਆਪਣੀ ਪਤਿ ਕੇ ਸਾਦ ਆਪੇ ਖਾਇ ॥
ਤਿਸਕੇ ਗੁਣ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਨਾ ਰੂਪ ਜੋ ਪੈਨਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਉਪਕਾਰ ਆਈ ਚੰਗਿਆਈਆਂ ਕਰਕੇ ਉਹ
ਆਪਣੀ ਪਤਿਨਾ ਕੇ ਸਾਦ ਕੇ ਆਪੇ ਖਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਈ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਇ ॥
ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਕਿਆ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਏ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਯਾਰਨੇ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਅਤਿ
ਉਸਤਤ ਜੋਗ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਭਾਈ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਪਾਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬੀਰ ਵਡੀਆਂ ਵਡੀਆਈਆਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ (ਕਰਮਿ) ਭਾਗ ਹੋਵੇ ਤਦ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਭਾਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਫਿਰਾਇ ॥
ਏਕ ਸਨਮੁਖ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਮਾਨ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਉਹ ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੁਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਸੰਗਤਿ ਢੋਈ ਨਾ ਮਿਲੈ ਭਾਈ ਬੈਸਣਿ ਮਿਲੈ ਨ ਥਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗੇ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ (ਢੋਈ) ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬੈਸਣੋਂ ਕੋ ਢੋਈ ਅਸਥਾਨ
ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਤਿਨਾ ਮਨਾਇਸੀ ਭਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾ ਧੁਰੇ ਕਮਾਇਆ ਨਾਉ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਸਨਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ (ਧੁਰੇ)
ਆਦਿ ਹੀ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਭਾਈ ਤਿਨ੍ਹ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ੫੧ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਮਨ ਕਰ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਐ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜੋ ਵਾਰ ਬਲਿਯਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੫੧ ॥

ਸੇ ਦਾੜੀਆਂ ਸਚੀਆ ਜਿ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਗੀਨ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਸੇਵਨਿ ਗੁਰੁ ਆਪਣਾ ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦਿ ਰਹੀਨ ॥
ਸੋਈ ਦਾੜੀਆਂ ਸਚੀਆਂ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਗਤੀਆਂ ਹੈ ਦਾੜੀ ਕਾ ਭਾਵ ਪੁਰਸੋ ਮੈਂ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਦਿਨੇ
ਚਾਤ ਅਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਮੁਹੁ ਸੋਹਣੇ ਸਚੇ ਦਰਿ ਦਿਸੈਨਿ ॥ ੫੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਸੇ ਮੁਖ (ਸੋਹਣੇ) ਸੋਭਾਵਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੇ ਹੈ ॥ ੫੨ ॥
ਮੁਖ ਸਚੇ ਸਚੁ ਦਾੜੀਆ ਸਚੁ ਬੋਲਹਿ ਸਚੁ ਕਮਾਹਿ ॥
ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਸਚੇ ਹੈ ਐ ਦਾੜੀਆਂ ਭੀ ਸਚੀਆਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸਫਲ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚ ਕੇ ਹੀ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ
ਸਚਾ ਸਬਦ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤ੍ਵ ਸਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੀ ਰਾਸੀ ਸਚੁ ਧਨੁ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਂਹਿ ॥
ਸਚੁ ਸੁਲਹਿ ਸਚੁ ਮੰਨਿ ਲੈਨਿ ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਹਿ ॥
ਤਿਨੋਂ ਪਾਸ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਸਚੀ (ਰਾਸੀ) ਪੁੰਜੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਚਾ ਨਾਮ ਧਨ ਪਾਇ ਕਰ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਸੁਣਤੇ ਹੈ ਐ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਸਚ ਕੀ ਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣਾ ਸੁਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੁ ਨ ਪਾਈਐ ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਜਾਂਹਿ ॥ ੫੩ ॥
ਤਿਨਕਾ (ਸਚੀ ਦਰਗਹ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਬੈਠਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸਚੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮਨਮੁਖ, ਰੂਪ ਤੇ ਭੁਲੇ ਹੁਏ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੩ ॥
ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਬਈਏ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੇ ਜਲ ਨਿਧਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ ॥
ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਸੀਤਲ ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਸਭਿ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥
ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪੀ ਬਾਬੀਹਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕੇ ਨਿਧ ਬਾਦਲ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਮਨ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਐ ਬਾਣੀ ਸਾਥ

ਪਿਆਰ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੇ ਬਾ ਭਾਵ ਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਜਲ ਮਾਂਗੇ ਬਾ ਜਬ ਸਰਬ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ
ਜਗਜਾਸੀ ਬਖੀਹੇ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤਬ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਸੀਤਲ ਜਲ ਤਿਸਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਦੁਕੈ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਦੂਕੈ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ੫੪ ॥

ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅੰਗਯਾਨ ਉਪਜ ਆਵਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ) ਉਚੇ ਬੋਲ
ਕੀ ਵਰੀਆਵ ਕਰਨੀ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਚਿੰਟੇ ਮੈਂ
ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖੇ ਤਬ ਤੁਮ ਕੇ ਸਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗੀ ॥ ੫੪ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਤੂੰ ਸਦੁ ਚਉ ਸਚੇ ਸਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਬੋਲਿਆ ਤੇਰਾ ਬਾਇ ਪਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਅਲਾਇ ॥

ਹੇ ਜਗਜਾਸੀ ਬਖੀਹੇ ਤੂੰ ਸਚ ਹੀ (ਚਉ) ਬੋਲ ਅੰਗ ਸਚੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਝਿੜੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ॥ ਜਬ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਉਚਾਰਨ
ਕਰੇਂਗਾ ਤਬ ਤੇਰਾ ਬੋਲਿਆ ਬਾਇ ਪਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਸਵਲ ਹੋਇਗਾ ॥

ਸਬਦ ਚੀਨ੍ ਤਿਖ ਉਤਰੈ ਮੀਨ ਲੈ ਰਜਾਇ ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਬੋਕਿ ਵਰਸਦਾ ਬੂਦ ਪਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਪਛਾਨਣੇ ਕਰ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਉਤਰ ਜਾਇਗੀ ਤਾਂਤੇ ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਰਜਾਇ) ਆਗਿਆ ਕੇ ਮਾਨਲੇ
ਚਾਰੇਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਝੁਕ ਕਰ ਜੈਸੇ ਬਦਲ ਵਰਸਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਬ
ਸਾਂਤੀ ਬੂਦ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪੜੇਗੀ ਤਬ ਤੂੰ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਸ਼ਾਂਤਿ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥

ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਉਪਜੈ ਬਿਨੁ ਜਲ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਲੁ ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਤਿਸੁ ਭੂਖ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥ ੫੫ ॥

ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਭ ਗੁਣ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ਅੰਗ ਨਾਮ ਜਲ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਪਿਆਸ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੇਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਲ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੇਂ ਕੇ ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਭੂਖ ਨਹੀਂ
ਆਇ ਕਰ ਲਗਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕੋਈ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ੫੫ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਤੂੰ ਸਹਜਿ ਬੋਲਿ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥

ਹੇ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਬਖੀਹੇ ਤੂੰ ਸਹਜੇ ਹੀ ਬੋਲ ਸਿਸਤੇ ਤੂੰ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ
ਤੁਝ ਕੇ ਸ੍ਰੋਂ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਕਿਛੁ ਭਾਵ ਸਭ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਿਲੈ ਵੁਠਾ ਫਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਭਿਮਿ ਭਿਮਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਸਦਾ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੁਝ ਕੇ ਮਿਲੇਗਾ ਤਬ (ਫਹਬਰ) ਬੜੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਰਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਜਲ
ਬਰਸ ਜਾਵੇਗਾ ਤਬ ਤੂੰ ਅਪਣੇ ਆਪ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇਗਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਜਿਨੇਂ ਪਰਏਕਰਸ ਉਪਦੇਸ਼ਰੂਪੀਜਲ
ਬਰਸਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੇਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੁਖ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨ ਹੋਵਈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਵਨ੍ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੫੬ ॥

ਤਿਨੇਂ ਕੀ ਪੁਨਾ (ਕੂਕ) ਉਚੀ ਪੁਕਾਰ ਵਾ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਜੋਤੀ) ਚਾਹਿਗੁਰੂ
ਨੇ ਤਿਨਕੀ ਜੋਤਿ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਤ ਜਨ ਸੁਹਾਗਣੀ ਸੁਖੀ ਹੋਕਰ ਜੈਤ
ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਨਾਮੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਈ ਹੈਂ ॥ ੫੬ ॥

ਧੁਰਹੁ ਖਸਮਿ ਭੋਜਿਆ ਸਚੈ ਹੁਕਮਿ ਪਠਾਇ ॥

ਇੰਦੁ ਵਰਸੈ ਦਇਆ ਕਰਿ ਗੂੜ੍ਹੀ ਫਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਸਚੇ ਖਸਮ ਨੇ ਆਦ ਤੇ ਹੀ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੇ ਕੇ (ਪਠਾਇ)ਭੋਜਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਭੋਜ ਦਿਤਾ ਹੋਤਾਤੋਸੇਸਤਿਗੁਰੂ
(ਇੰਦੁ) ਮੇਘ ਰੂਪ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬੜੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਬਰਸਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਪ੍ਰਮਾਣੋਂ ਸਹਿਤ
ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਬੀਹੇ ਤਨਿ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਜਾਂ ਤਤੁ ਬੂੰਦ ਮੁਹਿ ਪਾਇ ॥

ਅਨੁ ਧਨੁ ਬਹੁਤਾ ਉਪਜੈ ਧਰਤੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥

ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਬਖੀਰੇ ਕੋ ਤਨ ਮਨ ਕਰ ਤਬ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਤਤ ਸਾਰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਬੰਦ ਮੁਖ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਮੇਘ ਕੇ ਵਰਸਣੇ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਅੰਨ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਐ ਸਰੀਰ ਵਾ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਗੁਣੋਂ ਸੰਪੂਰਤ ਹੋਕਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਅਨੰਦਿਨੁ ਲੋਕੁ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥

ਆਪੇ ਸਚਾ ਬਖਸ ਲਏ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ਰਜਾਇ ॥

ਜੋ ਜਗਜਾਸੀ ਜਨ ਇਸ ਰੀਤ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੇਂ (ਅਨੰਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਸਮਾਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਲੋਕ ਭੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਸਚਾ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਬਖਸ਼ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਕਾਮਣੀ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥

ਭੈ ਕਾ ਸਹਜੁ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰਿਹੁ ਸਚਿ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਭਾਵੇ ਹੇ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ (ਕਾਮਣੀ) ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਮੇਂ ਮਨ ਭੋ (ਸਮਾਇ) ਮਿਲਾਇ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕਰੇ ਭੈ ਔਰ (ਸਹਜ) ਸਾਥੀ ਕਾ ਸੀਗਾਰ ਕਰੇ ਔਰ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਏ ਰਹੇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੋ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਛਾਇ ॥ ੫੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਪੁਰਬੋਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ (ਦਰਗਹ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਜਮੋਂ ਤੇ ਛੁਡਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੫੭ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਜੇ ਫਿਰਹਿ ਉਡਿ ਚੜਹਿ ਆਕਾਸਿ ॥

ਹੇ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਬਖੀਰਾ ਜੇਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਧਰਤੀ ਮੇਂ ਭੀ ਫਿਰੋ ਔਰ ਪਵਨ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕਰ ਯੋਗ ਮਾਰਗ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸਿਧੀਓਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਤਬ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਵਾ ਸ਼ਰਾਗ ਮੇਂ ਔਰ ਸੁਮੇਰ ਆਦਿਕੋਂ ਮੇਂ ਭੀ ਦਸਮੇਂ ਵਾਰ ਮੇਂ ਉਡ ਕਰਕੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੈਂ ਤੇ ਭੀ ਜਾਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਆ ਜਲੁ ਪਾਈਐ ਢੁਕੈ ਢੂਢ ਪਿਆਸ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੀਤਲ ਜਲ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਢੂਢ ਪਿਆਸ ਦੂਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਜੀਅ ਔਰ (ਪਿੰਡ) ਸਰੀਰ ਸਭ ਤਿਸੀ ਕਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਦਾਤ ਤਿਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਵਿਣੁ ਬੋਲਿਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਕਿਸੁ ਆਰੈ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਨਾਨਕ ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਕੋ ਵਰਤਦਾ ਸਬਦਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸਿ ॥ ੫੮ ॥

ਜਬ ਬਿਨਾ ਬੋਲੇ ਤੇ ਮੇਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਕਿਛ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਬ ਕਿਸਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੇਂ ਏਕ ਸਰੂਪ ਵਰਤਦਾ ਭਾਵ ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਖਜਾਤਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੮ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਸੈ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਇ ॥

ਹਰਿ ਵੁਨਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਪਰਫੜੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਰਿਆਵਲੁ ਹੋਇ ॥ ੫੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਸਦਾ (ਬਸੰਤੁ) ਅਨੰਦ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਵਰਸਣੇ ਤੇ ਮਨ ਤਨ ਸਭ ਪ੍ਰਵਲਤ ਹੋਇ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੇਂ (ਹਰਿਆਵਲੁ) ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਸਬਜੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਆਪ ਸੁਖੀ ਹੋਣੇ ਤੇ ਤਿਸਕੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਸੁਖੀ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥

ਸਬਦੇ ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜਿਨਿ ਸਿਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ੬੦ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤਨ ਮਨ ਹਰਿਆ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਭ ਕੋਈ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਮੁਝਕੇ ਕਬੀ ਨਾ ਵੀਸਰੈ ॥ ੬੦ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨਾ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥

ਹਰਿ ਵੁਨੈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪਰਫੜੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥ ੬੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਰਸਦੇ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਤਨ ਪਰਵੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਵਰਸਨ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਹਰਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬੧ ॥

ਵਡਭੈ ਭਾਲਿ ਝਲੁੰਭਲੈ ਨਾਵਡਾ ਲਈਐ ਕਿਸੁ ॥

ਨਾਉ ਲਈਐ ਪਰਮੇਸਰੈ ਭੰਨਣ ਘਜ਼ਣ ਸਮਰਥੁ ॥ ੬੨ ॥

ਪ੍ਰਸਨ:-ਵਡੇ (ਭਾਲਿ ਝਲੁੰਭਲੈ) ਝਲਾਘੀ ਸਵੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮੇਂ ਕਿਸਕਾ ਨਾਮ ਲਈਏ ਅਰਥਾਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ?
ਉਤ੍ਰ:-ਭੰਨਣ ਘਜ਼ਣ ਮੈਂ ਸਮਰਥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ੬੨ ॥ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਹਰ ਵਡੇ ਪਾਸ ਉਚਾਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਭਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ:-

ਹਰਹਟ ਭੀ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਬੋਲਹਿ ਭਲੀ ਥਾਨਿ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹਦੁਰਿ ਹੈ ਕਿਆ ਉਚੀ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥

ਹੇ ਹਰਹਟ ਪਦਪਿ ਤੂੰ ਭੁੰਗੀ ਭੁੰਗੀ ਕਰਕੇ ਭਲੀ ਥਾਨੀ ਬੋਲਤਾ ਹੈਂ ਤਵਪਿ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਹਾਜ਼ਰਾ ਹਸੂਰ ਹੇ ਤਤਿ (ਕਿਆ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਉਚੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਹਰਿ ਚੰਗੁ ਕੀਆ ਤਿਸੀ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਥਾਨੁ ॥

ਆਪੁ ਛੋਡਹਿ ਤਾਂ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਸਦਾ ਏਹੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਉਪਾਇ ਕਰ (ਚੰਗੁ) ਹਰ ਏਕ ਚੰਗੇਂ ਕਾ ਸਮਾਧ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੋਂ ਕੁਰਥਾਨ ਹੋ । ਆਪਣੇ ਆਪ ਚੰਕਾਰ ਕੇ ਛੋਡੋਂ ਤੋਂ ਸੋ ਹਰੀ ਪਤੀ ਤੁਝਕੇ ਮਿਲੇ ਸਗੋਂ ਤੇ ਇਹੀ ਵੀਚਾਰ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਬੁਝਿ ਨ ਸਕਾ ਕਾਰ ॥

ਵਣੁ ਤਿਨੁ ਤਿਭਵਣੁ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਦਾ ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਵਿਹਾਣ ॥

ਹਉਮੈ ਕਰਕੇ ਜੋ ਬਿਨਰਸ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਕੀ ਕਾਰ ਕੋ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੀਤਾ ਹੈ । ਤਤਿ ਹਮ ਤੁਝਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਨ ਤਿਨ ਤਿਲੋਕੀ ਰੂਪ ਜਗਤ ਵਡੇ ਛੋਟੇ ਤਿਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਧਿਆਵੇਤੋਂ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਕੇ ਵੀਚਾਰ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਸਭੀ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਬਕਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾਂ ਆਪੇ ਲੀਹਿ ਸਵਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੬੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਸਵਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਏ ਹੁਏ ਪ੍ਰਵਾਣ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੬੩ ॥

ਜੋਗੁ ਨ ਭਗਵੀ ਕਪੜੀ ਜੋਗੁ ਨ ਮੈਲੇ ਵੇਸਿ ॥

ਨਾਨਕ ਘਾਇ ਬੈਠਿਆ ਜੋਗੁ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ ॥ ੬੪ ॥

ਭਗਵੇ ਕਪੜੀਓਂ ਕੇ ਪਹਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਅੰਗ ਨ ਮੈਲੇ ਵੇਸ ਕਰ ਜੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੈਂ ਬੈਠਿਆ ਹੀ ਜੋਗ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੬੪ ॥

ਚਾਰੇ ਝੰਡਾ ਜੇ ਭਵਹਿ ਬੇਦ ਪੜਹਿ ਜੁਗ ਚਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਛੋਟੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥ ੬੫ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਜੇਕਰ ਫਿਰੋਂ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਭੀ ਕਰਹਿਓਂ ਆ ਚਾਰੋਂ ਥੇਹੋਂ ਕਾ ਪਾਠ ਚਾਰੋਂ ਯੁਗੋਂ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਰਹਿੰ ਤੋਂ ਭੀ ਮੋਖ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗੀ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਛਿਪਾ ਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਮਨ ਕੇ ਬੀਰ ਵਸੈ ਤਬ ਮੋਖ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ੬੫ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੈ ਖਸਮ ਕਾ ਮਤਿ ਭਵੀ ਵਿਚਹਿ ਚਲ ਚਿਤ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸਹੁ ਕਰਿ ਦੋਸਤੀ ਸੁਖ ਕਿ ਪੁਛਹਿ ਮਿਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਖਸਮ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੀ ਸਭ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਅੰਗੇ ਜਿਸ ਮਨਮੁਖ ਕੀ ਮਤ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਤਰਫ ਤੋਂ ਭਵੀ ਹੈ ਸੋ ਚਰਲ ਚਿਤ ਰੂਆ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਫਿਰਤਾ ਹੈ । ਅੰਗੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਦੋਸਤੀ ਕਰਕੇ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਖ ਕੇ ਕਿਆ ਪੁਛਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਕਬੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸਉ ਕਰਿ ਦੋਸਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਉ ਲਾਇ ਚਿਤੁ ॥

ਜੰਮਣ ਮਰਣ ਕਾ ਮੂਲ ਕਟੀਐ ਤਾਂ ਸੁਖੁ ਹੋਵੀ ਮਿਤ ॥ ੬੬ ॥

ਤਾਂਤੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਸਾਥ ਦੋਸਤੀ ਕਰ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਸਾਥ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਓ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਬ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਮੂਲ ਜੋ ਅਧਿਆਨ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ਕਢਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਹੋ ਮਿਤ੍ਰ ਤਬ ਤੁਸ਼ ਕੋ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੬੬ ॥

ਭੁਲਿਆਂ ਆਪਿ ਸਮਝਾਇਸੀ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੀ ਕਰਣਪਲਾਹ ਕਰੇ ॥ ੬੭ ॥

ਜਿਨੋ ਪਰ ਅਪਣੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸਰੀ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਨ ਭੁਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪੁਰਸਾ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਸਮਝਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਤੋ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸਰੀ ਸੋ ਬਿਨਾ ਇਹ ਜੀਵ (ਕਰਣਪਲਾਹ) ਉਥਾ ਰੋਇ ਕੈ ਅਨੇਕ ਵਿਰਲਾਪ ਥੀ ਕਰੇ ਤੋ ਭੀ ਸਾਡੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗੀ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਤਿਸ ਕੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਸੋ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਵਡਭਾਗੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ੍ਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪਰਗਾਸੀਆ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਸਰਬ ਕਾ ਰਾਜਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਹਾਗਣੀਆ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੀਆ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅੰਦਰ ਗਿਆਨ ਕੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਤੋ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਜਾਤਾ ਸੋਇ ॥

ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਤਿਖ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥

ਜਿਨੋ ਨੇ ਜੋ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ (ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ) ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਧੰਨਕ ਹੈਂ ॥ ਜਿਨਕੋ ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਫੂਰ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਤਨ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਮਤੁ ਸਭ ਕੋਇ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਪੁਰਖ ਕਉ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਸਮ ਹੀ ਵਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਤੁਲਿ ਹੋਇ ॥

ਜਿਨਕੋ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤੀ ਤੁਲ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰਵੈਰ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਜਾਣ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਅੰਤਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਜਿਨਾ ਕਾ ਅੰਤ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰੂਪ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਜਿ ਸਚੁ ਦਿੜਾਏ ਸੋਇ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦਿੜਾਵੇਤੋ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿਸਤੇ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਤੋ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ਜਿਨੋ ਸੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਸਚਾ (ਸੋਹਿਲਾ) ਜਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਣਾ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਜਪਣਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸਲਾਹਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਅਨੰਦ ਭਾਯਾ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥

ਤਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਓਹ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਆ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੰਗੁ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਕਰ
ਕੋਈ (ਭੰਗੁ) ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮੂੰ ਪਿਰੀਆ ਸਉ ਨੇਹੁ ਕਿਉ ਸਜਣ ਮਿਲਾਹਿ ਪਿਆਰਿਆ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰਾ ਤੋ ਤਿਸ ਹਰੀ (ਪਿਰੀਆ) ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਾਂ ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਕੋ ਮਿਲਾਵਣ-
ਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਜਣ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਖ ਕੋ ਮਿਲੇ ॥

ਹਉ ਫੂਢੇਦੀ ਤਿਨ ਸਜਣ ਸਚਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਸਵਾਰਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨ ਸਜਣੋਂ ਕੋ ਖੋਜੀ ਹੂੰ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈਥਾ ਮਿਥੁ ਹੈ ਜੇ ਮਿਲੇ ਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਾਰਿਆ ॥
ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮੁਖ ਕੋ ਮਿਲੇ ਤਬ ਇਹ ਮਨ ਤਨ ਸਰਬੰਸ ਤਿਨ ਪਰ
(ਵਾਜਿਆ) ਢਾਕਨੇ ਕਰੇ ॥

ਦੋਂਦਾ ਮੂੰ ਪਿਰੁ ਦਸਿ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰਿਆ ॥
ਤਬ ਓਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣ ਮੁਖ ਕੋ ਸਰਬ ਕੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਦਸ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਹਉ ਪਿਰੁ ਭਾਲੀ ਆਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ ਦਿਖਾਲਿਆ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਮੈਂ (ਭਾਲੀ) ਖੋਜਤੀ ਥੀ ਤਿਸ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਦਿਖਾਇ
ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਹਉ ਖੜੀ ਨਿਹਾਲੀ ਪੰਧੁ ਮਤੁ ਮੂੰ ਸਜਣੁ ਆਵੇ ॥
ਮੈਂ ਖੜੀ ਹੋਇ ਭਾਵ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਇਕਰਕੇ (ਪੰਧੁ) ਰਸਤਾ ਗਿਆਨ (ਨਿਹਾਲੀ) ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ਮਤ ਮੇਰਾ ਸਜਣ ਆਵਤਾ ਹੋਵੇ ॥
ਕੋ ਆਇ ਮਿਲਾਵੈ ਅਜੁ ਮੈ ਪਿਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੇ ॥
ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕੋਈ ਆਜ ਹੀ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੇ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇਸੇ ਹੈ ਜੋ (ਪਿਰੁ) ਪਤੀ ਕੋ ਮੇਲ ਮੈਂ
ਮਿਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥

ਹਉ ਜੀਉ ਕਰੀ ਤਿਸ ਵਿਟਉ ਚਉਖੰਨੀਐ ਜੋ ਮੈ ਪਿਰੀ ਦਿਖਾਵੇ ॥
ਜੋ ਮੁਢਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਤੀ ਕੋ ਦਿਖਾਇ ਦੇਵੇ ਤਿਸਕੇ ਉਪਰੋਂ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਜੀਅ ਅੰਤਸਕਰਨ ਚਾਰ ਟੁਕੜੇ ਭਾਵ ਵਾਰਨੇ
ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮਨਨ ਕਰੋਂ ਐ ਬੁਧੀ ਸੇ ਨਿਸਚੈ ਕਰੋਂ ਅਰ ਚਿਤ ਕਰਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰੂੰ ਅਰ ਹੰਕਾਰ
ਕਰਕੇ ਸੋਹੀ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੋਲਾਵੇ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਆਪ ਹਰੀ ਹੀ ਦਿਆਲ ਹੋਵੇ ਤਬ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਅੰਤਰਿ ਜੋਰੁ ਹਉਮੈ ਤਨਿ ਮਾਇਆ ਕੂੜੀ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥
ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਤਨ ਭੀਚ ਮਾਇਆ ਜੰਨ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਜੋਰ ਹੈ ਤਿਸ ਭੂਟੀ ਹੋਤਾ ਕਰਕੇ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਭਾਵ
ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਫੁਰਮਾਇਆ ਮੰਨਿ ਨ ਸਕੀ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੁਕਮ ਇਹ ਜੀਵ ਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਮਾਨੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਦੁਸਤਰ ਸੰਸਾਰ
ਤਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਸੋ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੋ ਇਛੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥
ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਣੀ ਝਿਘਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਬੀਚ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ
ਦਰਸਨ ਸਫਲ ਹੈ ਭਾਵ ਫਲਦਾਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਜੋ ਮਨ ਮੈਂ ਇਛਾ ਹੋਇ ਸੋਈ ਫਲ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੰਨਿਆ ਹਉ ਤਿਨ ਕੇ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਾਨਿਆ ਭਾਵ ਸੋਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹਮ ਚਰਨੋਂ ਲਾਗਤੇ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਜਿ ਅਨਦਿਨੁ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਦਾਸ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਰੰਕੁ ਹਰੀ ਮੈਂ ਝਿਝੀ ਲਗਾਈ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਕਿਉ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਪਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਦਰਸਨ ਬਿਨਾ ਕੋਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਸੁਭਾਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ॥੭॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਓਹ ਪਤੀ ਕੇ ਪਿਆਰ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲੇ ਹੋ ॥ ਇਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ (ਰਹਸੀਐ) ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ॥੭॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ ਕਿਉ ਜੀਵਨਿ ਪਿਰੁ ਬਾਹਰੇ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਓਹ ਪਤੀ ਤੇ ਬਾਹਰ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਕਿਉ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ॥

ਜਾ ਸਹੁ ਦੇਖਨਿ ਆਪਣਾ ਨਾਨਕ ਬੀਵਨਿ ਭੀ ਹਰੇ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜਬ ਓਹ ਅਪਣੇ(ਸਹੁ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਤਬ ਪੁਨਾ ਹਰੇ ਭਾਵ ਅਨੰਦ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਦਰਿ ਨੇਹੁ ਤੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਚੈ ਲਾਇਆ ॥

ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਤੁਮਨੇ ਆਪ ਹੀ ਅਪਣਾ ਪੇਮ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਰਾਤੀ ਅਤੈ ਭੋਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਮਨ ਰਾਤੀ ਔਰ (ਭੋਹ) ਦਿਨੇ ਨਿਰੰਦ੍ਰ ਹੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਸਮਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥੯॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੀ ਆਸਕੀ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਚਾ ਪਾਈਐ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਗੁਰਮੁਖੋ ਕੀ ਸਚੀ ਆਸਕੀ ਹੈ ਜਿਸ ਆਸਕੀ ਤੇ ਸੋ ਸਚਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਹਹਿ ਅਨੰਦਿ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈਐ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਹਜ) ਸ਼ਾਤ ਪਦ ਮੇਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਮਾਈ ਹੈ ਇਸਤੇ ਓਹ ਦਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥

ਸਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈਐ ॥

ਜੇ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬੀਚ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਕਬਹੂ ਨ ਹੋਵੈ ਭੰਗੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਕਬੀ (ਭੰਗ) ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਹੀ ਕੇ ਹੁਣੇ ਕੋ ਚਾਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰਿ ਸਚਾ ਨੇਹੁ ਕਿਉ ਜੀਵਨਿ ਪਿਰੀ ਵਿਹੂਣਿਆ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਅੰਦਰ ਸਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਵਹੁ ਅਪਣੇ ਪਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲੇ ਆਪਿ ਨਾਨਕ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁਣਿਆ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤਿਨ ਬਿਰੰਕਾਲ ਕੇ ਵਿਜੋਗੀਓਂ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ਤਉ ਆਪੇ ਲਾਇਆ ਕਰਮੁ ਕਰਿ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਤੁਮਨੇ ਅਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਿਆਰ ਆਪ ਹੀ (ਕਰਮ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਲਗਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਮੈ ਜਾਚਿਕ ਵੀਜੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੁਖਕੋ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੇਵੇ ਐ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵਾਰੇ ਮੈ ਜਾਚਿਕ ਕੋ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵੀਜੀਏ ॥ ੧੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੋਵੈ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਸਾਈ ਭਗਤਿ ਹੋਵੈ ॥

ਜੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਗੁਰਮੁਖ (ਹਸੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਐ ਵਹੀਰਾਜਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਦੁਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਭਗਤੀ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹ ਸਰਬ ਕਰਮ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਭਵਤੀ ਸਹਿਤ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਪਾਵੈ ਪਾਰੁ ॥ ੧੪ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੇ ਸੋ ਸੋ ਸਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਰਬਤੋ ਪਦ ਰੂਪ ਪ੍ਰੇਮਨੁ ਕੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ ਪਾਵੇਤੀ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਾਲੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸਦਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ

ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਸਦ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ਤਿਤ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਸਦਾ ਉਜਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨੁ ਬਹਿਦਿਆ ਉਨਹਿਦਿਆ ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਰੈ ਜਿ ਆਪਿ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਪ ਬਖਸ਼ੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਉਨਹਿਦਿਆ ਬੈਠਤਿਆ ਕਬੀ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਭੁਲਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਜਿ ਮੇਲੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਆਪ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਕਬੀ ਵਿਛੁੜਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਛੇਦ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪੀਰਾਂ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਮਹਾਂ ਕਰਜ਼ੀ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਪੀਰੋਂ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਮਹਾਂ (ਕਰਜ਼ੀ) ਕਠਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅੰਤ ਕੇ (ਸਾਰੂ) ਉਤਮ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣਹਾਰੀ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਤਿਸੁ ਲਾਏ ਹੋਤ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੀ ਰੂਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਉਧਾਰਨ ਹੋਤ ਉਸਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਤਿਸ ਸੇਵਾ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵੈ ਲਾਗਿਆ ਭਉਜਲੁ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਾਗਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਇਹ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਭਵਜਲ ਕੇ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰ (ਬਿਬੇਕ) ਜੀਵ ਈਸ਼ੁਰ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਏਕਤਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਕੇ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ ਸਭੁ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਸਰਬ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਦੂਤ ਭਾਵ ਮੇਂ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਐ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਈ ਜੋ ਕੁਟੰਬ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੇਂ ਲਗਕੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹ ਵਧਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਦਰਗਹਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਕੋਈ ਅੰਤਿ ਨ ਸਕੀ ਛਡਾਇ ॥

ਜਬ ਤਿਸ ਮਨਮੁਖ ਜੋ (ਦਰਗਹਿ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ ਬੀਚ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਏਗਾ ਤਬ ਅੰਤ ਕੋ ਜਮਹੂਤੋਂ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਕੋਈ ਛੁਡਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ ਦੁਖਦਾਈ ਮੋਹੁ ਮਾਇ ॥

ਤਰਿ ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ ਵਿਛੁੜਿ ਸਭ ਜਾਇ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਯਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਮਾਯਾ ਰਚਤ ਕੁਟੰਬ ਸਾਥ ਮੋਹਿ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਇਹ ਅੰਤ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਛੁੜ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੁਕਮੁ ਮਨਿ ਸਹ ਕੇਰਾ ਹੁਕਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਣੁਰ ਪਤੀ ਨਾ ਹੁਕਮ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਮੇਂ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਹੁਕਮੇ ਸੇਵੈ ਹੁਕਮੁ ਅਰਾਧੈ ਹੁਕਮੇ ਸਮੈ ਸਮਾਏ ॥

ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਹੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਐ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਹੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਮੇਂ ਆਪ ਜਮਾਏ ਹੈਂ ਐਵ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਤਿਸਮੇਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੁ ਨੇਮੁ ਸੁਚ ਸੰਜਮੁ ਮਨ ਚੀਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥

ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਬ੍ਰਤ ਨੇਮ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ ਜਿ ਹੁਕਮੈ ਏਕੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਸੋ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣੀ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਸਮਝ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸੇਵਤੀ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਨ੍ਹ ਉਪਰਿ ਤਿਨ੍ਹ ਹੁਕਮੇ ਲਏ ਮਿਲਾਏ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੇ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਮਨਮੁਖ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝੈ ਬਪੁੜੀ ਨਿਤ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਸ੍ਰਿਸਟੀ (ਬਪੁੜੀ) ਵਿਚਾਰੀ ਹੁਕਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੁਝਤੀ ਹੈ ਨਿਤ ਹੀ ਹਉਮੈ ਕਰਕੇ ਕਰਮੇ ਕੋ ਕਮਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਵਰਤ ਨੇਮੁ ਸੁਚ ਸੰਜਮੁ ਪੂਜਾ ਪਾਖੰਡਿ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬਰਤ ਨੇਮ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਪੂਜਾ ਆਦੀ ਪਾਖੰਡ ਸਹਿਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਅੰਦਰੋਂ ਭ੍ਰਮ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਹੁ ਕੁਸੁਧੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬੋਧੇ ਜਿਉ ਹਸਤੀ ਛਾਰ ਉਡਾਏ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਵਹ ਮਨਮੁਖ ਅੰਤਰ ਤੇ ਪਾਪੋਂ ਕਰਕੇ (ਕੁਸੁਧੁ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਸਾਧਾ ਮੋਹ ਕੇ ਬੋਧੇ ਹੁਏ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਸਤੀ ਨ੍ਹਾਇਕੇ ਪੁਨਾ ਛਾਰ ਉਡਾਵਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਓਹ ਬਾਹਰ ਸੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਖੋਹ ਉਡਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਉਪਾਏ ਤਿਸੈ ਨ ਚੇਤਹਿ ਬਿਨੁ ਚੇਤੇ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਜੀਵ ਉਪਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਚੇਤਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਮਨਮੁਖ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਪਰਪੰਥੁ ਕੀਆ ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਏ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਆਦੇ ਇਹ ਪ੍ਰਪੰਥ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾ ਪੂਰਬਲਾ ਲਿਖਿਆ ਹੁਆ ਇਹ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਾਵ ਯੋਹ ਸਭ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਤੀਤਿ ਭਈ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਅਨਾਦਿਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਸਮਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੇ ਕਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਮੇਂ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਹੁਆ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੇ ਮੇਂ ਸਿਖੋ ਕੀ ਭੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਭਈ ਤਾਤੇ ਸਿਖੇ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸਤਿਗੁਰੇ ਮੇਂ (ਸਮਾਇ) ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਸਭ ਪੂਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖੈ ਸਭ ਆਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰੂ) ਬੜਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਸ ਰਹਿਆ ਹ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੇ ਕਾ ਦਰਸਨ ਆਇਕਰ ਸਭ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਐ ਸਰਬ ਹੀ ਤਿਨੇ ਕੋ ਚਰਨੇ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਹੈ ॥

ਮੰਨੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਮ ਬੀਚਾਰੀ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਪਰਮ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਦੇਨੇਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਮਾਨੀਐ ਜਿਨੇ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਕਰਕੇ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਹਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਨੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਦੇਇ ਮਿਲਾਇ ॥

ਜੋ ਸਚਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੇ ਪਰ ਮਨ ਤਨ ਸੋ ਸਚਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਮੁ ਪਾਇਆ ਤਿਨੁ ਸਚਾ ਜੋ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਗੇ ਆਇ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੇ ਕੋ ਚਰਨੇ ਮੇਂ ਆਇ ਲਗੇ ਹੈ ਤਿਨੇ ਨੇ ਭਾਗੇ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥

ਜਿਨੁ ਪਿਰੀਆ ਸਉ ਨੇਹੁ ਸੇ ਸਜਣ ਮੈ ਨਾਲਿ ॥

ਜਿਸ ਪਤੀ ਸਜਣ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਸੋ ਸਜਣ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਉ ਢਿਰਾ ਭੀ ਹਿਰਦੈ ਰਖਾ ਸਮਾਲਿ ॥ ੨੧ ॥

ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਵਿਰਤਾ ਹੁਆ ਭੀ ਨਿਤ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਸਮਾਲ ਰਖਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨੧ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ ਧਿਆਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਸਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਜਿਨੇ ਨੇ ਇਕਾਕ੍ਰਮ ਮਨ ਹੋਇਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਇਕ ਚੇਤਨ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਨਿਰਦੋਖ ਭਏ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਭੁਖ ਭਾਈ ਐ ਦੁਖ ਸੰਤੁਕਤ ਹਉਮੈ ਕਾ ਬੜਾ ਰੋਗ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਮੇਂ ਖ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇਕਰਸਦਖ ਦੇਖੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਉਚਹਿ ਗੁਣ ਮਹਿ ਸਵੈ ਸਮਾਇ ॥

ਵੇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਾਗ ਕਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਹੀ ਵਰਨੇ ਦੁਆਰੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਆਪ ਗੁਣੇ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈ ਔਰੋਂ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਮੇਂ ਇਸਥਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੂ ਆਇ ॥ ੨੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੇ ਤੇ ਜਿਨੇ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਧਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ (ਸਹਜਿ) ਸੁਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਹੈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ਮਨਮੁਖੇ ਕੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨੇ ਕਾ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂੜੁ ਸੰਘਰੈ ਕੂੜਿ ਕਰੈ ਆਹਾਰੁ ॥
ਭੂਨ ਕੇ ਹੀ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈ ਐ ਭੂਨ ਕੇ ਹੀ (ਸੰਘਰੈ) ਸੰਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈ । ਐਰ ਭੂਨ ਕਾ ਹੀ ਆਹਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਭੂਨ ਹੀ ਬੋਲਤੇ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਮਰਹਿ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਭੁ ਛਾਰੁ ॥
ਵਿਖ ਰੂਪ ਧਨ ਕੇ (ਮਾਇਆ) ਛਲ ਕਰਕੇ ਸੰਚਨ ਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈ ਅਰ ਓਹ ਅੰਤ ਕੇ ਛਾਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੁ ਕਰਹਿ ਅੰਤਰਿ ਲੇਖੁ ਵਿਕਾਰ ॥
ਬਾਹਿਰ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅੰ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਲੇਖ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ ਜਿ ਕਮਾਵੈ ਸੁ ਥਾਇ ਨ ਪਵੈ ਦਰਗਹ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ੨੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਥਾਇ ਨਹੀਂ ਪੜਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਓਹ ਮਨਮੁਖ ਅੰਤ ਕੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਖੁਆਰ ਹੀ ਹੋਵੇਗੇ ॥ ੨੩ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕੌਨ ਰਾਗ ਭਲਾ ਹੈ ਰਾਗ ਗਾਵਣੇ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ -

ਸਭਨਾ ਰਾਗਾਂ ਵਿਚਿ ਸੇ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜਿਤੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਪੂਰਨ ਰਾਗੇ ਵਿਚ ਭਾਵ ਛੇ ਰਾਗੇ ਮੇਂ ਸੇ ਸੋਈ ਰਾਗ ਭਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਨਾਦੁ ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੈ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ਜਿਸ ਰਾਗ ਨਾਦ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਮੇਂ ਵਸੈ ਸੋ ਰਾਗ ਐ (ਨਾਦੁ) ਬਸੈ ਸਭ (ਸਚੁ) ਸਫਲ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਰਾਗੀ ਨਾਦੈ ਬਾਹਰਾ ਇਨੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝਿਆ ਜਾਇ ॥
ਰਾਗ ਨਾਦ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਬੁਝੈ ਤਿਨਾ ਰਾਸਿ ਹੋਇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੁਕਮ ਕੇ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਰਾਗ ਗਾਵਿਆ ਹੁਆ (ਰਾਸਿ) ਸਭਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਤਿਸਤੇ ਹੋਇਆ ਜਿਉ ਤਿਸੈ ਦੀ ਰਜਾਇ ॥ ੨੪ ॥
ਸਭ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਉਤਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸਕੀ ਰਜਾਇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਏਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਹੈ ਕਹਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਬੀਚ ਨਾਮ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੇ ਆਪ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐ ਐਹੋਂ ਸੋ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ .

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥
ਗੁਰਮਤੀਆਂ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਇ ਕਰਕੇ ਓਹ ਨਿਰਮਲ ਭਵੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਤਤੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਜੋ ਤਤ ਸਰੂਪ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਬਸਤੀ ਹੈ । ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਵਸੀ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਜੋ ਫਲ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥

ਹਿਰਦੈ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਵਤ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਜੋਤੀ ਨੇ ਅਪਨੀ ਜੋਤ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨਕਉ ਮੇਲਿਓਨੁ ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਲਿਖਾਇ ॥ ੨੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਮੇਂ ਮਸਤਕ ਪਰ ਉਤਮ ਭਾਗ ਲਿਖਾਇਆ ਥਾ ॥ ੨੫ ॥

ਅੰਦਰਿ ਤਿਸਨਾ ਅਗਿ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਭੁਖਨ ਜਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕੇ ਅੰਦਰ ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋ ਕੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਪਦਾਰਥੋ ਕੀ ਭੁਖ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮੋਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਭੁ ਕੂੜੁ ਹੈ ਫੂੜਿ ਰਹਿਆ ਲਪਟਾਇ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਵੈ ਚਿੰਤਾ ਬਧਾ ਜਾਇ ॥

ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਟੰਬ ਕਾ ਮੋਹ ਜੋ ਭੂਠਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਭੂਠ ਮੋਂ ਮਨਮੁਖ ਲਪਟਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਚਿੰਤਾ ਕਾ ਹੀ ਚਿਤਵਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੇ ਚਿੰਤਾ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੀ ਜਮਦੂਤੋਂ ਸੇ ਬਧਾ ਹੁਆ ਪੁਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਚੁਕਈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰੈ ਨਾਨਕ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥ ੨੬ ॥

ਤਿਸ ਮਨਮੁਖ ਕੇ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਟੇ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਭੀ (ਉਬਰੈ) ਬਚ ਜਾਤੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਸਕੋ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਛਡਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇਦਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਦੇ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਗੁਰ ਮੇਲਾਇ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਸਤਸੰਗਤ ਮੇਂ ਜਾਇਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਹਰੀ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਕਰ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਮੇਲੇ ਹੈ ॥

ਏਹੁ ਭਉਜਲੁ ਜਗਤੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਬੁ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇ ॥

(ਜ) ਜੰਮਣੇ ਐ (ਗਤ) ਮਰਨੇ ਕੇ ਭੈ ਰੂਪ ਜਲ ਕਾ ਜੋ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਇਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਬੋਹਿਬੁ) ਜਹਾਜ ਕੇ ਆਸਰੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਤਰਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਇਸ ਭੈ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਹਰਿ ਪੂੜਿ ਦੇਹਿ ਹਮ ਪਾਪੀ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਂਹਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਹਮਕੋ ਤਿਨ ਭਾਲਾ ਮਾਨਣੇ ਵਾਲਿਓ ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀਦੇਵੇ ਜਿਸਤੇ ਹਮ ਪਾਪੀਭੀ ਗਤੀ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂ ॥

ਹਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਿਖਿਆ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਆਏ ਹੀ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ । ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੂ ਆਇ ਮਿਲਾਹੈ ॥

ਜਮ ਕੰਕਰ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰਿਅਨੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕੇ ਮਾਰਕੇ (ਬਿਦਾਰਿਅਨ) ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ਅੰਤਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਦੇਕਰ (ਦਰਗਹ) ਪੁਲੋਕ ਮੇਂ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਨੇ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ ਹਰਿ ਤੁਠਾ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨੭ ॥

ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਕੇ ਸਾਬਾਸ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੇਲ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਖਾਇਆ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਭਰਮ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਇ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਮਗੁ ਦੇਖਾਇਆ ॥

ਹਰੀ ਵਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅੰਕੀਰਤੀ ਗਾਇਕਰ ਤਿਸਕੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਰਸਤਾ ਔਰ ਜਗਜਾਸੂਆਂ ਕੇ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਨਾਮ ਕੇ ਵਸਾਯਾ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਖ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਸਚੈ ਨਾਇ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਚਿਤ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਸਮਾਧਾ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਕੇ ਜਮ (ਜੋਹਿ) ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਕਰਤਾ ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਨਾਇ ਲਾਇਆ ॥

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਭ ਮੇਂ ਆਪੇ ਆਪ ਹੀ ਵਰਤ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਆਪ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸਕੇ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਤਿਸਨੇ ਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਲਏ ਤਾਂ ਜੀਵੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਇਆ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨੁ ਦੇਖ ਬਿਨੁ ਮੇਂ ਮਰਜਾਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥

ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਕੁਮ ਭੂਲੇ ਹਉਮੈ ਸਾਕਤੁ ਦੁਰਜਨਾ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਹਉਮੈਂ ਕਾ ਰੋਗ ਹੈ ਵਹ ਸਾਕਤ ਖੋਟੇ ਜਨ ਕੁਮ ਕਰ ਹਰੀ ਮੇਂ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸਜਣਾ ॥ ੨੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਰੂਪ ਸਜਣੇ ਕੇ ਮਿਲਕਰ ਉਹ ਭੀ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਕੇ ਗਵਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿਹਰਿ ਬੋਲੇ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਈ ਦਿਨਸਾਰਿਤ ਹਰਿ ਰਤੀ ਹਰਿ ਰੀਗਿ ਚੋਲੇ ॥ ਗੁਰੇ ਕੀ ਸਿਖਯਾ ਕਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਬੋਲਤੇ ਹੈ ਕਿਉ ਕਿ ਤਿਨਕੇ ਭਾਈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਦਿਨੇ ਰਾਤ(ਕਸਾਈ) ਬੈਚ ਆਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਸਰੀਰ ਚੋਲੇ ਮੇਂ ਬੁਧ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ (ਰੀਗਿ) ਅਨੰਦ ਮੇਂ ਰਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੈਸਾ ਪੁਰਖੁ ਨ ਲਭਈ ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ ਜਗਤੁ ਮੈ ਟੋਲੇ ॥

ਮੈਂ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਹਰੀ ਜੈਸਾ ਪੁਰਖ ਕੋਈ ਔਰ ਨਹੀਂ ਲਭਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਮਨੁ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਡੋਲੇ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰ) ਬੜੇ ਸਤਿਗੁਰੇ ਨੇ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਪੁਰਸ ਔਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਡੋਲਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਉਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਹੀ ਨਿਸਰਾ ਰਖਤੇ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਗੁਲ ਗੋਲੇ ॥ ੩੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਜਨਾਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਜੋ ਹਰਿ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੇ ਕੇ ਦਾਸੇ ਕੇ ਦਾਸ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ੩੦ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਤੇ ਸੇਈ ਜਿ ਮੁਖੁ ਨ ਮੋੜੀਨ੍ਹ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਿਵਾਤਾ ਸਾਈ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਸੋਈ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਹਰੀ ਸੇ ਮੁਖ ਨਾ ਮੋੜਨ ਭਾਵ ਪੁਨਾ ਬੇਮੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਜੋ ਕੋਣ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ ਅਪਨੇ (ਸਾਈ) ਮਾਲਕ ਕੇ ਪਛਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਬੜਿ ਬੜਿ ਪਵਦੇ ਕਚੇ ਬਿਰਹੀ ਜਿਨ੍ਹ ਕਾਰਿ ਨ ਆਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਕਚੇ(ਬਿਰਹੀ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ ਭਾਵ ਮੰਦ ਵੈਰਾਗੀ ਹੈ ਜੋ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੇ ਦੇਖਕਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਬੜ ਪੜਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਬੇਮੁਖ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕੋਣ ਹੈ ਜਿਨਾ ਕੇ ਵੈਰਾਗ ਦਸਾ ਸੁਤ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਧਣੀ ਵਿਹੂਣਾ ਪਾਟ ਪਟੈਬਰ ਭਾਹੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲੇ ॥

(ਧਣੀ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਮਾਨ ਬਸਤ੍ਰ ਐ ਪਟ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਆਦੀ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੇ (ਭਾਹੀ) ਅਗਨੀ ਸਾਥ ਜਲਾਇ ਦੇਈਏ ॥

ਧੂੜੀ ਵਿਚਿ ਲੁਛੈਦੜੀ ਸੋਹਾਂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਸਹ ਨਾਲੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ (ਤੇ) ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਧੂੜੀ ਵਿਚ (ਲੁਛੈਦੜੀ) ਲੇਟਤੀ ਹੁਈ ਭੀ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੀ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਰਾਗ ਗਾਵਿਆ ਲੋਕ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਉਜੜਤੀ ਕਰੀ ਤਿਸਪਰ ਕਹਿਤੇ ਭਏ—

ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦਿ ਅਰਾਧੀਐ ਨਾਮਿ ਰੀਗਿ ਬੈਰਾਗੁ ॥

ਵਲੀਰਾਗ ਸਮੁਕਤ ਹੋਕੇ(ਰੀਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਤਿਸ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਕਰਕੇ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਜੀਤੇ ਪੰਚ ਬੈਰਾਈਆ ਨਾਨਕ ਸਫਲ ਮਾਹੂ ਇਹੁ ਰਾਗੁ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੰਚ ਕਾਮ ਰੋਧ ਆਦੀ (ਬੈਰਾਈਆ) ਸਤ੍ਰ ਜੀਤ ਲੀਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਇਹ ਮਾਤ੍ਰ ਰਾਗ ਗਾਵਿਆ ਹੁਆ ਸਫਲ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਏਕੈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲੋਭੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੇ ਦਾਨ ਪਾਇ ਕਰ ਆਦਿਕ ਲਾਲਚ ਸੇ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਸਿਨ੍ਹ ਔਰ ਬਹੁਤ ਘਰ ਮਾਗਨੇ ਕੇ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮ ਸਿਧਾਂ ਜੋ ਮਾਗ

ਲੇਤੇ ਹੋ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਛਟੇ:-

ਜਾਂ ਮੂੰ ਇਕੁ ਤ ਲਖ ਤਉ ਜਿਤੀ ਪਿਨਠੇ ਦਰਿ ਕਿਤੜੇ ॥

ਜਬ ਮੈ ਮਾਗਤਾ ਹਾ ਤਉ ਸੈਨੂੰ ਮਾਗਨੇ ਵਾਸਤੇ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਐ (ਤਉ) ਤੈਨੂੰ ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਦਰ ਜਿਤਨੇ ਕਿਤਨੇ (ਪਿਨਠੇ) ਮਾਗਣੇਕੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਬ ਹਮਾਰੀ ਵਲ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤੋ ਤੇਰੇ ਜੈਸੇ ਕਈ ਲਾਖੋਂ ਹਮਾਰੇ ਦਰ ਮੈਂ ਮਾਗਣੇ ਕੇ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਥਾਮਣੁ ਬਿਰਥਾ ਗਇਓ ਜਨੰਮੁ ਜਿਨਿ ਕੀਤੇ ਸੋ ਵਿਸਰੇ ॥ ੪ ॥

ਤਾਂਹੋ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਗਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਜੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਜੀ ਤੁਝਕੋ ਵਿਸਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਸੋਰਠ ਰਾਗਲੀ ਦੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਰਠਿ ਸੋ ਰਸੁ ਪੀਜੀਐ ਕਥੂਨੁ ਢੀਕਾ ਹੋਇ ॥

ਸੋਰਠ ਰਾਗਲੀ ਵਾ ਸੋਈ ਝੁਪੀ ਸ੍ਰੋਤ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਸੋ ਨਾਮ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ਜੋ ਰਸ ਕਈ ਢੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਈਅਹਿ ਦਰਗਹ ਨਿਰਮਲੁ ਸੋਇ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੀਐ ਅਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਧਨ ਕਰੀਏ ਤਿਸ ਕਰ (ਦਰਗਹ) ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਉਜਲ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਰਖੇ ਆਪਿ ਤਿਨੁ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰਈ ॥ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਦਾ ਗੁਣੁ ਸਾਰਈ ॥
ਜੋ ਜਨ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਰਖੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕੋਈ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਹੈ ਅਰ ਓਹ ਸਦਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਮਾਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕਾ ਏਕ ਅਗੰਮ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰਭੂ ਧਾਰਈ ॥ ਲਗਾ ਰੰਗੁ ਅਪਾਰੁ ਕੋ ਨ ਉਤਾਰਈ ॥
ਐ ਮਨ ਰਨ ਬੀਚ ਏਕ ਅਗੰਮ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਏਕ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੰਮ ਲਗਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਕੋਈ ਉਤਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ ਸਾਰਈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਦੈ ਉਰਿਹਾਰਈ ॥ ੬ ॥

ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰਕੇ (ਸਹਜਿ ਸੁਖ) ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੋ (ਸਾਰਈ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਨ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਕਾ ਹੀ ਸਦਾ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਹਾਰ ਪਹਿਰਤੇ ਹੈਂ ਛਾਵ ਨਾਮ ਕੋ ਕਈ ਵਿਸਾਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਕਰੇ ਸੁ ਚੰਗਾ ਮਾਨਿ ਦੁਖੀ ਗਣਤੁ ਲਾਹਿ ॥ ਅਪਣੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ਆਪੇ ਲੈਹੁਲਾਇ ॥
ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰੇ ਸੋ ਚੰਗਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਦੂਸਰੀ ਗਿਣਤੀ ਰਿਦੇ ਤੇ ਉਤਾਰ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੇ । ਓਹ ਆਪਣੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸ਼ਰੀ ਸੇ (ਨਿਹਾਲਿ) ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਤੁਝ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਲੈਵੇਗਾ ॥

ਜਨ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਜਾਇ ॥ ਜੋ ਧਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਸੋਈ ਸਭ ਕਮਾਇ ॥
ਹੋ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਉਪਦੇਸ ਅਪਣੀ ਝੁਪੀ ਮੈਂ ਦੇਵੇ ਜਿਸ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤੁਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ । ਜੋ ਆਇ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਕੋਈ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਕਛੁ ਤਿਸਦੈ ਵਸਿ ਦੁਖੀ ਨਾਂਹਿ ਜਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਮਨਿ ਰਜਾਇ ॥ ੭ ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਵਸ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰੀ (ਸਾਇ)ਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮਾਨ ਕਰ ਹਮ ਕੋ ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜਿਨਿ ਸਿਮਰਿਆ ਸੋਈ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਣਾ ਕਾਰਜੁ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥ ੮ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਹਾਲ ਭਾਵ ਡ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਣਾ ਕਰਕੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਪਾਪੀ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਕਰਦੇ ਹਾਇ ਹਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਮਥਨਿ ਮਾਧਾਣੀਆ ਤਿਉ ਮਥੇ ਧ੍ਰਮਰਾਇ ॥ ੯ ॥

ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਜੋ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੁਏ ਹਾਇ ਧਨ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹਾਇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾ ਮਿਲਾ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਧਾਣੀਆਂ ਕਰਕੇ ਵਹੀ ਰਿਕ਼ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤਿਨ ਖੋਟੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਭੁਗਾਵਤਾ ਹੁਆ ਧਰਮਰਾਇ ਤਿਨ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਮਥ ਕਰ ਸਜਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਨਿ ਸਾਜਨਾ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿ ॥

ਜੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਾਜਨ ਨਾਮ ਕੋ ਪਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਭਾਵ ਸਫਲਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਐਸੇ ਚਵਹਿ ਕੀਤੇ ਭਵਨੁ ਪੁਨੀਤ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਵਹੁ ਕਹੀਂ ਸੈਲ ਹੇਤ ਧਰਮਪੁਰੀ ਮੈਂ ਰਲੇ ਭੀ ਜਾਵੈ ਤਬ ਤਿਨਕੇ ਆਗੇ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ (ਚਵਹਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਗ੍ਰਹਿਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਦੀਯਾ ॥੧੦॥

ਖੁਭੜੀ ਕਥਾਇ ਮਿਠੀ ਗਲਣਿ ਕੁਮੰਤ੍ਰੀਆ ॥

ਕੁਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਕੀ ਭਾਵ ਖੋਟੀ ਸਲਾਹਿ ਵਾਲੀਓਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਖੋਟੀ ਥਾਉਂ ਮਾਧਾ ਵਾ ਵੇਦ ਅਵਿਹਤ ਕਰਮ ਰੂਪ (ਗਲਣ) ਜਿਲਟ ਵਿਖੇ ਮਿਠੀ ਜਾਣ ਕਰਕੇ (ਖੁਭੜੀ) ਫਸੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਉਥਰੇ ਜਿਨਾ ਭਾਗੁ ਮਥਾਹਿ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜਿਲਟ ਤੇ ਸੋਈ ਬਰੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੁਤੜੇ ਸੁਖੀ ਸਵੈਨਿ ਜੋ ਰਤੇ ਸਹ ਆਪਣੇ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਆਪ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸੋਏ ਅਰਥਾਤ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਔਰ ਕੋ ਤਿਸ ਸੁਖ ਮੈਂ (ਸਵੈਨਿ) ਸਵਾਲਤੇ ਅਰਥਾਤ ਇਸਥਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਛੋਹਾ ਧਲੀ ਸਉ ਅਠੇ ਪਹਰ ਲਵੈਨ੍ ॥ ੧੨ ॥

ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਅਪਣੇ (ਧਲੀ) ਮਾਲਕ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਵਿਛੋੜਾ ਹੈ ਜੋ ਅਠੇ ਪਹਿਰ (ਲਵੈਨ੍) ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੇ ਬਕਥਾਦ ਵਾ ਦੁਖ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨ ॥

ਸੁਤੜੇ ਅਸੰਖ ਮਾਇਆ ਝੂਠੀ ਕਾਰਣੇ ॥

ਅਣਗਿਣਤ ਜੀਵ ਝੂਠੀ ਮਾਧਾ ਕੇ ਕਾਰਨ ਮੋਹਿ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੋਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਾਗੀਨਿ ਜਿ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਣੇ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਰਸਨਾ ਕਰ ਨਾਮ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤਿਸ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤਿਸਨਾ ਪੇਖਿ ਭੁਲਣੇ ਵਠੇ ਨਗਰ ਗੰਧ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਬ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੇ ਜਲ ਔ ਗੰਧ ਨਗਰ ਕੇ (ਵਠੇ) ਵਸਣੇ ਵਤ ਜੋ ਇਹ ਜਗਤ ਅਨਹੋਤਾ ਹੀ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਇਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸਭ ਭੁਲਣੇ ਵਿਚ ਆਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਅਰਾਧਿਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਫਥ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸਚ ਕੋ ਅਰਾਧਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸੰਪੂਰਤ (ਫਥ) ਸਭ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੪ ॥

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੰਮੁਖੁ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੁ ॥

(ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਉਧਾਰਣੇਹਾਰਾ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਹੈ ॥

ਜਿਸਹਿ ਉਧਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਸੋ ਸਿਮਰੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਜੋ ਉਧਾਰਨਾ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥

ਦੂਜੀ ਛੋਡਿ ਕੁਵਾਦੜੀ ਇਕਸ ਸਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਦੂਜੀ) ਦੂਤ ਕੀ ਵਾ ਆਨ ਦੇਵ ਕੋ ਮਾਨਣੇ ਕੀ (ਕੁਵਾਦੜੀ) ਖੋਟੀ ਭੰਡੀ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਏਕ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਹੀ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਇ ॥

ਦੂਜੇ ਭਾਵੀ ਨਾਨਕਾ ਵਹਣਿ ਲੁਕੈਦੜੀ ਜਾਇ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜੀਵ ਕੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਦੂਤ ਭਾਵ ਕੀ ਭੰਡੀ (ਭਾਵੀ) ਭਾਈ ਹੈ ਜੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ (ਵਹਣਿ) ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਮੈਂ (ਲੁਕੈਦੜੀ) ਰੁਕਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਤਿਹਟੜੇ ਬਾਜਾਰ ਸਉਦਾ ਕਰਨਿ ਵਣਜਾਰਿਆ ॥

(ਤਿਹਟੜੇ) ਤਿਹਰੀਆਂ ਹਰਾ ਵਲੇ ਕਿਆ ਧਰਤੀ ਅਕਾਸ ਪਾਭਾਲ ਇਹ ਤਿਹਟੜੇ ਬਾਜਾਰ ਹੈਂ ਜੀਵਾਂ ਰੂਪੀ

ਵਣਜਾਰੇ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਸਉਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੁ ਵਖਰੁ ਜਿਨੀ ਲਇਆ ਸੇ ਸਚਛੇ ਪਾਸਾਰ ॥ ੧੭ ॥

ਸਚਾ ਵਖਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਲਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਭਜਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜਨ ਸਚੇ ਪਾਸਾਰੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ
ਭਾਵ ਯੇਹ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤਿ ਗੁਣੋਂ ਸੰਪ੍ਰਕਤ ਸੋਭ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭ ॥

ਪੰਥਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਜਾਣਈ ਭੂਲੀ ਫਿਰੈ ਗਵਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਸਰਾਇਕੈ ਪਉਦੇ ਨਰਕਿ ਅੰਧਾਰ ॥ ੧੮ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ (ਪੰਥਾ) ਰਸਤੇ ਕੋ ਜੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਹ (ਗਵਾਰਿ) ਮੂਰਖ ਸਿਸਟੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਤੋਂ ਭੂਲੀ ਫਿਰਤੀ
ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸਿਸਟੀ ਕੇ ਜੀਵ ਅੰਧਰੇ ਨਰਕੋਂ ਮੇਂ
ਪਛਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੮ ॥

ਮਾਇਆ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਮਾਂਚੈ ਝੰਮਾ ਦਮ ॥

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਨਾਨਕ ਨਹੀ ਕਰੰਮਿ ॥ ੧੯ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਤੇ ਮਾਯਾ ਨਹੀਂ ਵਿਸਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੋਂ (ਝੰਮਾ ਝੰਮਾ) ਸ਼ਾਸ ਸ਼ਾਸ ਵਾ ਅਧਕ (ਝੰਮਾ) ਰੁਪਯੇ ਕੋ
ਮਾਗਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੇਂ ਜੋ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੋਂ ਸੇ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਚਿਤ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਤਿਰਚਰੁ ਮੂਲਿ ਨ ਬੁਝੀਦੇ ਜਿਚਰੁ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਏਹ ਜੀਵ ਤਬ ਤਕ (ਮੂਲਿ) ਕਦਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸੁਕ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ
(ਜਿਚਰੁ) ਜਬ ਤਕ ਇਸ ਪਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦੁ ਅਖੁਟੁ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕਾ ਖਾਹਿ ਖਰਚਿ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਮਾਲ ਐ ਧਨ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਖੁਟ ਹੈ ਤਿਸਕੋ
ਆਪ ਖਾਹਿ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰ ਐਂ ਕੋ ਖਰਚ ਏਹ ਭਾਵ ਯੇਹ ਆਗੇ ਜਗਜਾਨੀ ਜਨੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਏਹ ॥ ੨੦ ॥

ਖੰਡ ਵਿਕਾਂਦਛੇ ਜੇ ਲਹਾਂ ਘਿੰਨਾ ਸਾਵੀ ਤੋਲਿ ॥

ਤੰਨਿ ਜਜਾਂਈ ਆਪਣੈ ਲਹਾਂ ਸੁ ਸਜਣੁ ਟੋਲਿ ॥ ੨੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗਿਆਨੁ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਖੰਡ ਵਿਕਦੇ ਜੇ ਮੈਂ (ਲਹਾਂ) ਟੋਲਾ ਐ ਮੂਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਮੋਲ ਦੇ ਕਰਕੇ (ਘਿੰਨਾ)
ਲਵਾ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਪੁਰੋਂ ਕੋ ਅਪਣੇ ਸੂਖਮ ਤਨ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋਂ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਸਜਣ ਕੋ
(ਟੋਲਿ) ਖੋਜ ਲੇਵੋਂ, ਪੁਨਾ—(ਸਾਵੀ ਤੋਲਿ) ਸ੍ਰੀਰ ਜੇ ਬਰਾਬਰ ਤੋਲਕੇ ਲੇਵੋਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੈਸਾ ਹੀ ਮੈਂ ਹੋ ਜਾਵਾ ॥ ੨੧ ॥

ਸਜਣੁ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾਂ ਵੈ ਸਾਹੁ ॥

ਸਜਣ ਰੂਪ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਸਾਹੋ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਸਾਹ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਪਾਸਿ ਬਹਿਨਿਆ ਸੋਹੀਐ ਸਭਨਾ ਦਾ ਵੇਸਾਹੁ ॥ ੨੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪਾਸ ਬੈਠਿਆ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਿਸਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਤਿਆ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਜੀਵੋ ਕਾ
(ਵੇਸਾਹੁ) ਖਰੀਦਨੇ ਜੋਗ ਵਾ ਭਰੋਸਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿਸਟੀ ਕੋ ਖਾਨ ਪਾਨ ਅਸਥਾਨ
ਆਈ ਏਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਮੁਗਲੋਂ ਕੇ ਪਾਤਸਾਹ ਐਰੀਗਜੇਜੇ ਨੇ ਏਕ ਕਾਲ ਮੇਂ ਸਭ ਕਾਜੀਓਂ ਕੀ ਸਲਾਹ ਕੇ ਅਫਕਨ ਸੇਰ ਕਸਮੀਰ ਕੇ ਸੂਬੇ ਕੇ
ਹੁਕਮ ਲਿਖ ਭੇਜਾ ਕਿ ਜੋ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਨ ਹੈਂ ਸਭ ਕੇ ਜਨੇਉ ਤੋੜ ਕਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰ ਦੇਉ। ਅਫਕਨ ਸੇਰ ਨੇ ਬਾਹਰ
ਗਾਉ ਕੇ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਨੋਂ ਕੋ ਏਕ ਦਿਨ ਤੁਰਕ ਕੀਆ ਮੁਖ ਮੇਂ ਬੁਕ ਦੇਤੇ ਤਿਲਕ ਖੁਰਚ ਲੇਤੇ ਐਰ ਜਨੇਉ ਤੋੜ ਦੇਤੇ
ਥੇ ਜੋ ਜਨੇਉ ਜਬ ਤੇਲਾ ਚਾਪਾ ਤੋ ਸਵਾ ਮਨ ਹੁਆ ॥ ਅਬ ਤਕ ਜੋ ਖਤ੍ਰੀਆ ਸੇ ਤੁਰਕ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਖਖੇ ਐਰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਨੋਂ
ਸੇ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਥੀਛੇ ਕਹਾਉਦੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਰਤਾ ਕਾ ਬਝਾ ਕਲੇਸ ਹੁਆ ਤਬ ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਕੇ ਜੋ ਮਾਨਨੀਯ ਪੰਡਤ ਥੇ ਸਭ
ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸੂਬੇ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਐਰ ਅਰਜ ਕਰੀ ਕਿ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਏ ਮਾਸ ਕਾ ਹਮਕੋ ਅਵਕਾਸ ਦੇਈਏ
ਹਮ ਪਾਤਸਾਹ ਜੋ ਬਾਰਤਾ ਕਰ ਲੇਇੰਗੇ ਵਾ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਕਰੈਗੇ ਅਗਰ ਕੁਝ ਭੀ ਨ ਕਰ ਸਕੇ ਤੋ ਬਿਨਾਂ ਜਤਨ
ਕੇ ਹਮ ਤੁਰਕ ਮਤ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਲੇਵੋਂਗੇ ਤਬ ਅਫਕਨ ਸੇਰ ਨੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗਾਇ ਕਰ ਖਟ
ਮਾਸ ਕਾ ਅਵਕਾਸ ਦੀਆ ਤਬ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਨ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀਅਮਰਨਾਥਜੀ ਕੇ ਸਿਵਾਲਜ ਮੇਂ ਜਾਕਰ ਨਿਰਾਹਾਰਬੁਝ ਕਰਤੇ ਭਏ
ਐਰ ਯੇਹ ਨਿਯਮ ਕੀਆ ਕਿ ਹੇ ਸੰਕਰ ਜੋ ਇਸ ਕਾ ਆਪ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਨਾ ਕਰੰਗੇ ਤੋ ਹਮ ਸਭ ਯਹੀਂ
ਪਾਨ ਦੇਇੰਗੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਆਨ ਦਿਨ ਨਿਰਾਹਾਰ ਬੀਤੇ ਤਬ ਭਵਾਨੀ ਪਤ ਨੇ ਏਕ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਰਖ ਦਈ
ਐਰ ਕੁਝ ਅਕਾਸ ਬਾਨੀ ਸੇ ਭੀ ਕਹਾ ਤਿਸ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਮੇਂ ਯੇਹ ਲਿਖਾ ਥਾ ਕਿ ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਇਸ ਕਲਿ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕੇ ਨਮਿਤ ਹੈ ਜੋ ਅਬ ਤਿਸ ਗਾਦੀ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਹੈਂ ਜੋ ਹਮ ਸਭ ਦੇਵਤੇ ਕਾ ਸੂਰੂਪ ਔਰ ਹਮਾਰੇ ਭੀ ਪੁਜ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਸਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਤੁਮਾਰੀ ਔਰ ਤੁਮਾਰੇ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੇਗੇ॥ ਇਤਨਾ ਸੁਨ ਸਭ ਪੰਡਿਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਕਰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਆਏ ਔਰ ਪੜ੍ਹਿਕਾ ਦੇਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੋ ਜਗਦਗੁਰੇ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਖਯਕ ਹਮ ਸਭ ਆਪ ਕੀ ਸਰਲ ਹੈਂ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੋ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆਪ ਲੋਗ ਜਾਇਕਰ ਤੁਰਕੋਸ਼ ਔਰੰਗ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋ ਕਹੇ ਕਿ ਹਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲੋਗ ਖੜ੍ਹੀਓਂ ਕਾ ਦਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਖੜ੍ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਰਖਯਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਇਸ ਸਮਯ ਮੇਂ ਇਸ ਧਰਮ ਕੇ ਰਖਯਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਜੀ ਮੇਂ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਆਪ ਉਨਕੇ ਤੁਰਕ ਮਤ ਮੇਂ ਲੇ ਆਇਗੇ ਤੋ ਹਮ ਸਭ ਆਪ ਹੀ ਤੁਰਕ ਹੋ ਜਾਏਂਗੇ॥ ਇਸ ਆਗਿਆ ਕੇ ਮੰਨ ਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਮੇਂ ਨਾਕਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ਉਸੀ ਤਰਹ ਸਭ ਕਹਿ ਦੀਆ, ਯਿਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸੁਨਕਰ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਕੋ ਰੁਖਸਤ ਕਰ ਦੀਆ ਔਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਭ ਅਪਣੇ ੨ ਘਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਪ ਜਪ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਬੁਲਾਨੇ ਕਾ ਭੇਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਚਲੇ ਹਮ ਆਉਤੇ ਹੈਂ॥

ਅਗੇ ਕਥਾ ਕਾ ਬਹੁਤ ਬਿਸਥਾਰ ਹੈ ਸਿਧਾਂਤ ਯਿਹ ਕਿ ਜਬ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੇਂ ਗੁਰਦੇਵ ਕੋਤਵਾਲੀ ਮੇਂ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਥੇ ਔ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਨੋਤ੍ਰ ਕੀਏ ਔਰ ਕਸਟ ਦੀਏ ਰਾਜਨ ਦੇਨਾ ਕੰਨਨੋਂ ਦੇਨਾ ਆਦਿ ਲਾਲਚ ਭੀ ਬਹੁਤ ਦਿਖਾਏ ਪਰੰਤੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਮੇਂ ਪਾਚ ਸਿਖ ਥੇ ਤਿਸ ਮੇਂ ਮਤੀ ਦਾਸ ਦੀਵਾਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਾਰਸੂਤ ਛਿਬ੍ਰ ਥਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਉਤਾ ਥਾ ਕਸੂ ਦੇਖ ਬੋਲਾ ਆਗਯਾ ਰਹਿਤੇ ਦਿੱਲੀ ਔਰ ਲਹੌਰ ਕੋ ਟਕਰਾਇ ਕਰ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਉਂ ਇਤਨਾ ਸੁਨ ਬਿਸਮਤਿ ਬਦਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮਤੀਦਾਸ ਯੇਹ ਸਮਰਥ ਕਹਾ ਜੋ ਪਾਈ ਹੈ ਨਾਥ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜੋ ਹੁਕਮ ਹੁਆ ਕਰਤਾਰ ਕੋ ਮਥਾ ਟੇਕ ਜਬ ਮਥਾ ਟੇਕਾ ਸਭ ਸਮਰਥਤਾ ਕੋ ਆਕਰਸ਼ਣ ਕਰ ਲਿਆ ਬਚਨ ਹੁਆ ਮਤੀਦਾਸ ਕਹੁ, ਭਖ ਬੋਲਾ ਦੀਨਦਯਾਲ ਅਬ ਤੋ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਸਾਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਹ ਸੁਨ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੈਸ ਸਮੁੰਦ ਮੇਂ ਜੇ ਯਿਹ ਝੁੰਦ ਝੁਝਕੇ ਮਿਲੀ ਹੈ ਉਸ ਮੇਂ ਕਿਆ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਭਾਲਾ ਯੈਸਾ ਹੀ ਹੈ ਇਨ ਤੁਰਕੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਦਸਮ ਪੁਰਖ ਬਦਲਾ ਲੇਇਗਾ ਇਸ ਬਾਰਤਾ ਕੇ ਸੁਨਕਰ ਤੁਰਕੋਸ਼ ਨੇ ਭਾਈ ਮਤੀਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਤਖਤੋਂ ਜੇ ਖਿਯਾਇਕਰ ਚਿਰਾਇ ਦੀਆ ਪਰੰਤੂ ਦੋਨੋਂ ਧੜ ਸ੍ਰੀ ਜਪਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਭੋਕ ਤੁਕ ਕੇ ਸਾਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਸਰੀਰ ਗਿਰਤਾ ਭਯਾ ਔਰ ਸਚਖੰਡ ਕੋ ਮਤੀਦਾਸ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਇਸ ਕੋਤਕ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਹੋਰ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁਥਾਇ ਮਰੇ ਬਚਨ ਹੁਆ ਚਲੇ ਜਾਇ ਤਿਨਕੇ ਬੰਧਨ ਛੁਟ ਗਏ ਪਹਰੂਏ ਸੋਂ ਗਏ ਔਰ ਇਸ ਪੜ੍ਹਿਕਾ ਕੋ ਲੇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ ਏਕ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਜੋ ਬਾਬਾ ਬੁਢਾ ਜੀ ਕੇ ਖਸਟਮ ਸਥਾਨ ਵੇ ਜੋ ਪਾਸ ਰਹਿਗਏ ਤਬ ਜੋ ਪੜ੍ਹਕਾ ਨਿਜ ਮਨ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਕਰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਸਿਖੋਂ ਜੋਗ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਔ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਮਿਘਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪੜ੍ਹਕਾ ਲਿਖੀ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇਓ ਨਰੀ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਕੀਨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਜਿਹਿ ਬਿਧਿ ਜਲ ਕੋ ਮੀਨ ॥ ੧ ॥

ਹੋ ਮਨ ਜਿਸਨੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨਾ ਧੂੰ ਗਾਇਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਿਸਨੇ ਇਸ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕੋ ਅਕਾਰਥ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਥੇ ਔਸੇ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਜਿਸ ਤਰਹ ਜਲ ਕੋ ਮਛੀ ਸੇਵਤੀ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਬਿਖਿਆਨ ਸਿਉ ਕਾਹੇ ਚਰਿਓ ਨਿਮਖ ਨ ਹੋਹਿ ਉਦਾਸ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਹਰਿ ਮਨਾ ਪਰੈ ਨ ਜਮਕੀ ਫਾਸ ॥ ੨ ॥

ਹੋ ਮਨ ਬਿਖਯੋਂ ਮੇਂ ਕਿਉਂ (ਰਬਿਓ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਨਿਮਖ ਮਾਝੁ ਭੀ ਤਿਨ ਬਿਖਯੋਂ ਜੋ ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈਂ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਭੀ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਜੋ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਤੇਰੇ ਗਲ ਮੇਂ ਨ ਪਵੇਗੀ॥ ੨ ॥

ਤਰਨਾਪੇ ਇਉ ਹੀ ਗਾਇਓ ਲੁਓ ਜਰਾ ਤਨੁ ਜੀਤਿ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜ ਹਰਿ ਮਨਾ ਅਉਧ ਜਾਤੁ ਹੈ ਬੀਤਿ ॥ ੩ ॥

ਹੋ ਮਨ (ਤਰਨਾਪੇ) ਜੁਥਾ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਸਮਾ ਤੋ ਧੌਂਹੀ ਬਿਅਰਥ ਬਿਖਯੋਂ ਮੇਂ ਬਲਾ ਗਿਆ ਔਰ ਅਸੁ ਝੁਝੇਓ ਨੇ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਯਿਹ ਤੁਝੇਧੇ ਕੀ ਅਵਧ ਭੀ ਬੀਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ॥ ੩ ॥

ਬਿਰਾਭ ਭਇਓ ਸੁਝੈ ਨਹੀ ਕਾਲੁ ਪਹੁਚਿਓ ਆਨੋ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਕਿਉ ਨ ਭਜੈ ਭਗਵਾਨ ॥ ੪ ॥

ਅਰੇ ਮੁਰਖ ਨਰ ਬੁਝਾ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਨੇੜੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੁਝਤਾ ਭੀ ਨਹੀ ਹੈ ਕਾਲ ਭੀ ਨਿਕਟ ਆਇ ਪਹੁਚਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਅਥ ਭੀ ਭਜਨ ਕਰ ॥ ੪ ॥

ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਸਗਲ ਜਿਨਿ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਮਾਨਿ ॥

ਇਨਮੇ ਕਫ਼ੁ ਸੰਗੀ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਦੀ ਜਾਨਿ ॥ ੫ ॥

ਧਨ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਰ ਹਯ ਗਯਾਇ ਸੰਪਤਿ ਇਨਕੋ ਮਤ ਅਪਨੀ ਕਰਕੇ (ਮਾਨਿ) ਸਮਝ ਇਨਮੇ ਤੇਰਾ ਕੁਛ ਭੀ (ਸੰਗੀ) ਸੰਗ ਜਾਨੇਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਿਹ ਮੇਰੀ ਸਿਖਤਾ ਸਚੀ ਸਮਝ ॥ ੫ ॥

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਭੈ ਹਰਨ ਹਰਿ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਜਾਨੀਐ ਸਦਾ ਬਸਤੁ ਤੁਮ ਸਾਥ ॥ ੬ ॥

ਪਤਿਤਾਂ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭਯ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਅਨਾਥਾਂ ਕੇ ਨਾਥ ਹਰਿ ਹੈ । ਸੋ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ (ਜਾਨੀਐ) ਜਾਨਨਾ ਚਾਹੀਐ ॥ ੬ ॥

ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਿਹ ਤੋਕਉ ਦੀਓ ਤਾਂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਨ ਕੀਨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਅਥ ਕਿਉ ਭੋਲਤ ਦੀਨ ॥ ੭ ॥

ਰੇ ਬਾਵਰੇ ਨਰ ਜਿਸਨੇ ਤੁਝਕੋ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸੇ ਤੋਨੇ ਸਨੇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਆ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਮਝ ਭਜਨ ਕਾ ਬੀਤ ਗਿਆ ਤੋ ਅਥ ਫਿਰ ਕਯੋ ਦੀਨ ਬਨਾ ਭੋਲਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਆਪ ਕੋਰਾ ਕੀਆ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੭ ॥

ਤਨੁ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਸੁਖ ਦੀਓ ਅਰੁ ਜਿਹ ਨੀਕੇ ਧਾਮ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੁ ਰੇ ਮਨਾ ਸਿਮਰਤ ਕਾਹਿ ਨ ਰਾਮ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸ ਰਾਮ ਨੇ ਤੁਝਕੋ (ਤਨੁ) ਸਰੀਰ ਔਰ ਧਨ ਤਬਾ ਸੰਪਤਿ ਔਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਸੁਖ ਦੀਆ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਰਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥ ੮ ॥

ਸਭ ਸੁਖੁ ਦਾਤਾ ਰਾਮੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿਨ ਕੋਇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹਿ ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਸਭ ਸੁਖਾਂ ਕਾ ਦੇਨੇਹਾਰਾ ਦੇਵ ਰਾਮ ਹੀ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਰਾਮ ਹੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਏਗੀ ਵਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ਤਿਹਿ ਭਜੁ ਰੇ ਤੈ ਮੀਤ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਅਉਧ ਘਟਤ ਹੈ ਨੀਤ ॥ ੧੦ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ ਸੁਨ, ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਗਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਿਹ ਮਤ ਸਮਝ ਕਿ ਫਿਰ ਕਈ ਸਿਮਰ ਲੇਉਗਾ ਦੇਖ ਤੇਰੀ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਪਾਚ ਤਤ ਕੇ ਤਨੁ ਰਚਿਓ ਜਾਨਹੁ ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ ॥

ਜਿਹਤੇ ਉਪਜਿਓ ਨਾਨਕਾ ਲੀਨ ਤਾਹਿ ਮੈ ਮਾਨ ॥ ੧੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਚਤੁਰ (ਸੁਜਾਨ) ਗਣਨੀ ਵਾ ਪੰਛਿਤ ਯੋਗ ਜਾਨ ਜੋ ਯਿਹ ਸਰੀਰ ਪਾਰ ਤਤੋਂ ਵਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਰਚਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਤਤਾਂ ਸੇ ਉਤਪੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨੀ ਤਤੋਂ ਮੈ ਲਯ ਹੋਏਗਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਚੇਤਨਤਾ ਦੇਵ ਇਸਸੇ ਅਲਗ ਹੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸੀ ਕਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ॥ ੧੧ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੈ ਹਰਿ ਜੂ ਬਸੈ ਸੰਤਨ ਕਹਿਓ ਪੁਕਾਰਿ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਭਜੁ ਮਨਾ ਭਉਨਿਧਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਹਰਿ ਜੀ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਸਭ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਪੁਕਾਰਕੇ ਕਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕਿ ਤੇਰੇ ਸੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹੀ ਮੈਂ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਤਿਸਕੋ ਭਜ ਤਿਸਸੇ ਸੇਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰ ਜਾਏਂਗਾ ॥ ੧੨ ॥

ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਜਿਹ ਪਰਸੈ ਨਹੀ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਸੇ ਮੂਰਤ ਭਗਵਾਨ ॥ ੧੩ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸਕੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਕਾ ਸਪਰਸ ਨਹੀਂ ਦੋਨੋਂ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਏਕ ਰਸ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਜਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਸੁਣ ਸੇ ਸੰਤ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਮੁਰਤਿ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਿਆ ਨਾਹਿ ਜਿਹਿ ਕੰਚਨ ਲੋਹ ਸਮਾਨਿ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੈ ਜਾਨਿ ॥ ੧੪ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਣ, ਜਿਸਕੋ ਉਸਤਤਿ ਔਰ ਨਿੰਦਾ ਸਪਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸੋਇਨਾ ਅਰ ਲੋਹਾ ਜਿਸਕੋ ਤੁਲ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਮੁਕਤਿ ਪੁਰਖ ਸਮਝ ॥ ੧੪ ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਜਾਕੈ ਨਹੀਂ ਬੈਰੀ ਮੀਤ ਸਮਾਨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੈ ਜਾਨ ॥ ੧੫ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਣ, ਜਿਸਕੋ ਹਰਖ ਔਰ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਜਿਸਕੋ ਸਮਾਨ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਮੁਕਤਿ ਪੁਰਖ ਸਮਝ ॥ ੧੫ ॥

ਭੈ ਕਾਹੂ ਕਉ ਦੇਤ ਨਹਿ ਨਹਿ ਭੈ ਮਾਨਤ ਆਨਿ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਗਿਆਨੀ ਤਾਹਿ ਥਖਾਨਿ ॥ ੧੬ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਣ, ਜੇ ਨਾ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਭਧ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ (ਆਨਿ) ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਭਧ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਗਿਆਨੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਜਿਹਿ ਥਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਤਜੀ ਲੀਓ ਭੇਖ ਬੈਰਾਗ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹ ਨਰ ਮਾਥੈ ਭਾਗ ॥ ੧੭ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਣ, ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਥਿਖਣੋਂ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤਜਾਗ ਦਿਤੀ ਹੈ ਬੈਰਾਗਵਾਨੋਂ ਕਾ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿੰਚਨ ਹੁਆ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮਨੁਖ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਉਤਮ ਭਾਗ ਸਮਝ ॥ ੧੭ ॥

ਜਿਹ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤਜੀ ਸਭਤੇ ਭਇਓ ਉਦਾਸ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਵਾਸ ॥ ੧੮ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਣ, ਜਿਸਨੇ ਮਾਧਾ ਕੀ ਮਮਤਾ ਕਾ ਤਜਾਗ ਕਰੇਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਬਿਸਯੋਂ ਸੇ ਉਦਾਸ ਹੁਆ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਸਮਝ ॥ ੧੮ ॥

ਜਿਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਉਮੈ ਤਜੀ ਕਰਤਾ ਰਾਮ ਪਛਾਨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਨਹੁ ਇਹ ਮਨ ਸਾਚੀ ਮਾਨ ॥ ੧੯ ॥

ਹੇ ਮਨ ਇਸ ਥਾਤ ਕੋ ਸਚੀ ਸਮਝ ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਤਜਾਗ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਰਾਮ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੁਹ ਨਰ ਮੁਕਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਭੈ ਨਾਸਨ ਦੁਰਮਤਿ ਹਰਨ ਕਲਿ ਮੈ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ ॥

ਨਿਸ ਦਿਨਿ ਜੋ ਨਾਨਕ ਭਜੈ ਸਫਲ ਹੋਹਿ ਤਿਹ ਕਾਮ ॥ ੨੦ ॥

ਭੈ ਕੋ ਨਾਸ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਖੋਟੀ (ਮਤਿ) ਬੁਧਿ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜੋ ਚਾਤ ਦਿਨ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕਾਮ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥

ਜਿਹਥਾ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ ਕਰਨ ਸੁਨਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਪਰਹਿ ਨ ਜਮ ਕੋ ਧਾਮ ॥ ੨੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਭਜਹੁ) ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਔਰ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਥ ਜਮ ਕੋ ਧਾਮ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛੋਂਗਾ ॥ ੨੧ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਮਤਾ ਤਜੈ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਤਰੈ ਅਉਰਨ ਲੇਤ ਉਧਾਰ ॥ ੨੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਮਤਾ ਕੋ ਤਜਾਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭੀ ਸਭ ਸਤਸੰਗੀਓਂ ਕੋ ਭਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਜਿਉ ਸੁਪਨਾ ਅਰੁ ਪੇਖਨਾ ਐਸੇ ਜਗ ਕਉ ਜਾਨਿ ॥

ਇਨਮੈ ਕਛੁ ਸਾਚੇ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਭਗਵਾਨ ॥ ੨੩ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੈਸੇ ਸੁਪਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਪੇਖਨਾ) ਪੁਤਲੀਓਂ ਕਾ ਤਮਾਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਸਮਝ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤੋਂ ਤੁਲ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਨਿਸਿ ਦਿਨਿ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਭੋਲਤ ਨੀਤ ॥

ਕੋਟਨ ਮੈ ਨਾਨਕ ਕੋਉ ਨਾਰਾਇਨ ਜਿਹ ਚੀਤਿ ॥ ੨੪ ॥

ਰਾਤ ਦਿਨ (ਨੀਤ) ਹਮੇਸਾ ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ (ਪ੍ਰਾਨੀ) ਜੀਵ ਭੋਲਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਰਾਇਨ ਬਸਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਕੋਟੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਏਕ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਯਥਾ—“ਕੋਟ ਮਧੋ ਕੇ ਬਿਰਲਾ ਸੇਵਕੁ ਹੋਰ ਸਗਲੇ ਬਿਉਹਾਰੀ” ॥ ੨੪ ॥

ਜੈਸੇ ਜਲ ਤੇ ਬੁਦਬੁਦਾ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਨੀਤ ॥

ਜਗ ਰਚਨਾ ਤੈਸੇ ਰਚੀ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਮੀਤ ॥ ੨੫ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ ਜੈਸੇ ਜਲ ਤੇ (ਬੁਦਬੁਦਾ) ਫੋਨ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਿਨਸਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਗਤ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਨੇ ਰਚੀ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਛੁ ਨ ਚੇਤਈ ਮਦ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅੰਧ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਪਰਤ ਤਾਹਿ ਜਮ ਫੈਧ ॥ ੨੬ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਮਦ ਸੇ ਅੰਧ ਹੋਆ ਹੋਆ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੁਛ ਬੋਝਾ ਭੀ ਸੁਫਲਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਮ ਤੇ (ਫੈਧ) ਬੰਧਨ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥

ਜਉ ਸੁਖ ਕਉ ਰਾਹੈ ਸਦਾ ਸਰਨਿ ਰਾਮ ਕੀ ਲੋਹ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਦੁਰਲਭ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ॥ ੨੭ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੇਕਰ ਨਿਤੜ ਸੁਖ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤੋਂ ਰਾਮ ਕੀ ਸਰਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਿਹ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥

ਮਾਇਆ ਕਾਰਨਿ ਧਾਵਹੀ ਮੂਰਖ ਲੋਗ ਅਜਾਨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਨ ॥ ੨੮ ॥

ਹੇ ਮਨ ਮਾਯਾ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰਕੇ ਮੂਰਖ ਲੋਗ (ਅਜਾਨ) ਅਗਿਆਤ ਪੁਰਸ਼ ਦੇੜਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਹਰਿ ਭਜਨ ਕੇ ਬਜਰਥ ਹੀ ਜਨਮ ਬਿਤਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੮ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨਿਸਿ ਦਿਨਿ ਭਜੇ ਰੂਪ ਰਾਮ ਤਿਹ ਜਾਨੁ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਮਾਨੁ ॥ ੨੯ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਰੂਪ ਰਾਮ ਕਾ ਸ਼ੁਰੂਪ ਸਮਝ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸਚ ਮਨ ਮੈਂ ਜਾਨ ਕਿ ਹਰਿ ਮੈਂ ਔਰ ਹਰਿ ਜਨ ਮੈਂ ਕੁਛ ਚੰਦਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥

ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੈ ਫਾਪਿ ਰਹਿਓ ਬਿਸਰਿਓ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਜੀਵਨ ਕਉਨੇ ਕਾਮ ॥ ੩੦ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਫਸ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਬਿਸਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅੱਸੇ ਪੁਰਖ ਕਾ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਿਸ ਕਾਮ ਕਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਜਰਥ ਹੈ ॥ ੩੦ ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਰਾਮ ਨ ਚੇਤਈ ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅੰਧ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਪਰਤਤਾਹਿ ਜਮ ਫੈਧ ॥ ੩੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਮਾਯਾ ਕੇ (ਮਦ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਰਾਮ ਕੋ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ ਬਿੰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤਿਸਕੇ ਗਲ ਮੇਂ ਜਮ ਕਾ ਫੈਧ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥

ਸੁਖ ਮੈ ਬਹੁ ਸੰਗੀ ਭਏ ਦੁਖ ਮੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕੋਇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਅੰਤਿ ਸਹਾਈ ਹੋਇ ॥ ੩੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਬਹੁਤ ਸੇ (ਸੰਗੀ) ਸਾਥੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਕੋਈ ਬਿਪਤ ਆਉਤੀ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਦੁਖ ਮੈਂ ਕੋਈ ਭੀ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੇ

ਮਰਨ ਸਮੇਂ ਸਹਾਇਕ ਹੋਇ ॥ ੩੨ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਭਰਮਤ ਫਿਰਿਓ ਮਿਟਿਓ ਨ ਜਮ ਕੇ ਝਾਸੁ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਨਿਰਭੈ ਪਾਵਹਿ ਥਾਸੁ ॥ ੩੩ ॥

ਹੇ (ਮਨ) ਪਯਾਰੇ ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਮ ਕਾ ਭਯ ਤੇਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਅਥ ਭੀ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਤੇ ਜਮ ਭਯ ਰਹਿਤ ਨਿਰਭਯ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਥਾਸਾ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥ ੩੩ ॥

ਜਤਨ ਬਹੁਤੁ ਮੈ ਕਰਿ ਰਹਿਓ ਮਿਟਿਓ ਨ ਮਨ ਕੇ ਮਾਨੁ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਸਿਉ ਨਾਨਕ ਫਪਿਓ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਭਗਵਾਨਿ ॥ ੩੪ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ -ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਮੈਨੇ ਬਹੁਤਸੇ ਜਤਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮੈਰੇ ਮਨ ਕਾ ਹਿਕਾਰ ਨਾ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਖੋਟੀ ਮਤ ਮੇਂ ਫਸਾ ਹੁਆ ਹੂੰ ਸੁਣੇ ਇਸ ਫੰਧ ਸੇ ਰਖ ਲੇਹੁ ॥ ੩੪ ॥

ਬਾਲ ਜੁਆਨੀ ਅਰੁ ਬਿਰਧ ਫੁਨਿ ਤੀਨਿ ਅਵਸਥਾ ਜਾਨਿ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ ਸਭ ਹੀ ਮਾਨ ॥ ੩੫ ॥

ਹੇ ਮਨ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਫਿਰ ਜੁਥਾ ਅਵਸਥਾ ਫਿਰ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਧਿਹ ਤੀਨ ਅਵਸਥਾ ਸਰੀਰਕੀ ਜਾਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਭਜਨ ਜੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਹੈ ॥ ੩੫ ॥

ਕਰਣੋ ਹੁਣੇ ਸੁ ਨਾ ਕੀਓ ਪਰਿਓ ਲੋਭ ਕੈ ਫੰਧ ॥

ਨਾਨਕ ਸਮਿਓ ਰਮਿ ਗਇਓ ਅਥ ਕਿਉ ਰੋਵਤ ਅੰਧ ॥ ੩੬ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਤੈਨੇ ਕਰਨਾ ਥਾ ਸੋ ਤੋ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਲੋਭ ਕੇ ਫੰਧੇ ਮੇਂ ਫਸਾ ਰਹਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਥ ਤੇ ਸਮਝ ਬਿਤਤਿ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਹੇ ਅੰਧ ਅਥ ਕਿਉਂ ਰੋਤਾ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਕੀਏ ਕਾ ਢਲ ਭੋਗ ਭਾਵ ਮਰਨ ਕਾਲ ਰੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਮ ਤਿਸਕੋ ਐਸੇ ਕਰੇ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥

ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੈ ਰਮਿ ਰਹਿਓ ਨਿਕਸਤ ਨਾਹਿਨੀ ਮੀਤ ॥

ਨਾਨਕ ਮੂਰਤਿ ਚਿਤ੍ਰ ਜਿਉ ਛਾਡਿਤ ਨਾਹਿਨੀ ਭੀਤ ॥ ੩੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਭੀਤ ਪਰ ਲਿਖੀ ਹੁਈ ਮੂਰਤ ਭੀਤ ਕੋ ਤਜਾਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵੈਸੇ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਮਾਯਾ ਸੇ ਬਾਹਿਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ ॥ ੩੭ ॥

ਨਰ ਚਾਹਤ ਕੇਛੁ ਅਉਰ ਅਉਰੈ ਕੀ ਅਉਰੈ ਭਈ ॥

ਚਿਤਵਤ ਰਹਿਓ ਨਗਉਰ ਨਾਨਕ ਵਾਸੀ ਗਲਿ ਪਰੀ ॥ ੩੮ ॥

ਮਾਨੁਖ ਰੁਝ ਹੋਰ ਚਾਹਤਾ ਹੋ ਹੋ ਭਾਈ ਉਸ ਚਿੰਤਨ ਸ ਔਰ ਕਾ ਔਰ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਤਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚਿਤਵਨ ਤੋ ਨਗਉਰੀ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ-ਮੈਂ ਔਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਔਰ ਅਪਨੇ ਹੀ ਗਲੇ ਮੇਂ ਜਮ ਕੀ ਵਾਸੀ ਪੜ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥

ਜਤਨ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਕੇ ਕੀਏ ਦੁਖ ਕੋ ਕੀਓ ਨ ਕੋਇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਇ ॥ ੩੯ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਤੈਨੇ ਬਹੁਤ ਜੋ ਜਤਨ ਸੁਖ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕੀਏ ਦੁਖ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਭੀ ਜਤਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਹਰਿ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਖ ਯਾ ਵੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩੯ ॥

ਜਗਤੁ ਭਿਖਾਰੀ ਫਿਰਤੁ ਹੈ ਸਭੋਂ ਕੋ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨ ਸਿਮਰੁ ਤਿਹ ਪੂਰਨ ਹੋਵਹਿ ਕਾਮ ॥ ੪੦ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਭਿਖਾਰੀ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਰਾਮ ਹੀ ਸਭ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ (ਕਾਮ) ਸੰਕਲਪ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ੪੦ ॥

ਝੂਠੈ ਮਾਨੁ ਕਹਾ ਕਰੈ ਜਗੁ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਜਾਨ ॥

ਇਨਮੈ ਕਛੁ ਤੇਰੇ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਬਖਾਨ ॥ ੪੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਗਤ ਕੋ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਭਾਤ ਜਾਨ ਇਸ ਝੂਠੇ ਜਗਤ ਕਾ ਕਛਾ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਜਗਤ ਮੇਂ ਤੇਰਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਭ ਨੇ ਬਖਯਾਨ ਕਰਕੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ੪੧ ॥

ਗਰਬੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ਦੇਹ ਕੇ ਬਿਨਮੈ ਛਿਨ ਮੈ ਮੀਤਿ ॥

ਜਿਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਿਓ ਨਾਨਕ ਤਿਹਿ ਜਗੁ ਜੀਤਿ ॥ ੪੨ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ ਜਿਸ ਦੇਹ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮਾਨਕਰ ਤੂੰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਜੇ ਤੇਰੀ ਦੇਹੀ ਏਕ ਖੁਦ ਮੇਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਏਗੀ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈਂ ॥ ੪੨ ॥

ਜਿਹ ਘਟਿ ਸਿਮਰਨੁ ਰਾਮ ਕੋ ਸੋ ਨਰੁ ਮੁਕਤਾ ਜਾਨੁ ॥

ਤਿਹਿ ਨਰ ਹਰਿ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਈ ਮਾਨੁ ॥ ੪੩ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰਕਰਨ ਮੇਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੈ ਐਸੇ ਤੂੰ ਜਾਨ ਜੇ ਮੁਕਤ ਪੁਰਖ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਮੇਂ ਔਰ ਹਰਿ ਮੇਂ ਕੁਝ ਛੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਮੇਰੀ ਕਹੀ ਕੋ ਸਰ ਸਮਝ ॥ ੪੩ ॥

ਏਕ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੈ ਨਾਹਿ ਮਨ ॥

ਜੈਸੇ ਸੂਕਰੁ ਸੁਆਨ ਨਾਨਕ ਮਾਨੇ ਤਾਹਿ ਤਨ ॥ ੪੪ ॥

ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਭਗਤੀ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਜੈਸੇ ਸੂਕਰ ਔਰ ਸੁਾਨ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸਮਝ ॥ ੪੪ ॥

ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹੁ ਜਿਉ ਸਦਾ ਸੁਆਨ ਤਜਤ ਨਹੀ ਨਿਤ ॥

ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਹਰਿ ਭਜਉ ਇਕ ਮਨ ਹੁਇ ਇਕਿ ਚਿਤ ॥ ੪੫ ॥

ਸੁਾਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜੈਸੇ ਆਪਣੇ ਅੰਨ ਦਾਤਾ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਘਰ ਕਾ ਤਜਾਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਏਕ ਮਨ ਏਕ ਚਿਤ ਜੇ ਦ੍ਰਿਫ ਹੋਕਰ ਕਰ ॥ ੪੫ ॥

ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਅਰੁ ਦਾਨ ਕਰਿ ਮਨ ਮੈ ਧਰੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਹਵਲ ਜਾਤ ਤਿਹ ਜਿਉ ਕੁੰਚਰ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ੪੬ ॥

ਬ੍ਰਤ ਤੀਰਥ ਦਾਨ ਕੇ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਜੋ ਇਨਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰੇ ਕਿ ਮੈਨੇ ਕੀਏ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਤਿਸ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕੇ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤਾਦਿ ਐਸੇ ਨਿਸਵਲ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ (ਕੁੰਚਰ) ਹਾਥੀ ਕਾ ਅਸਨਾਨ ਨਿਸਵਲ ਹੈ । ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਮਿਲ ਧੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਫਿਰ ਹਸਤੀ ਭਾਹਰ ਆਇਕਰ ਆਪਣੇ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਅਪਣੇ ਸਿਰ ਪਰ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਭਾਂਤ ਜੀਉ ਹੰਕਾਰ ਸੇ ਤੀਰਥਾਦਿ ਵਲ ਕੋ ਨਾਸ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪੬ ॥

ਸਿਰੁ ਕੰਪਿਓ ਪਗ ਛਗਮਗੈ ਨੈਨ ਜੋਰਿ ਤੇ ਹੀਨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਭਈ ਤਊ ਨ ਹਰਿ ਰਸ ਲੀਨ ॥ ੪੭ ॥

ਸਿਰ ਭੀ ਕਾਂਪਣੇ ਲਗਾ ਪੈਰ ਭੀ (ਛਗਮਗੈ) ਡੋਲਣੇ ਲਗੇ ਸੀਧੇ ਨਹੀਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਨੇਤ੍ਰ ਭੀ (ਜੋਰਿ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਿਧਿ ਕੀ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਦਸਾ ਭਈ ਹੈ ਤੈਭੀਹਰਿ ਰਸ ਮੇਂ (ਲੀਨ) ਤਤਪਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੭ ॥

ਨਿਜ ਕਰਿ ਦੇਖਿਓ ਜਗਤੁ ਮੈ ਕੇ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ ਤਿਹਿ ਰਾਖੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੪੮ ॥

ਜਗਤ ਕੋ (ਨਿਜ ਕਰਿ) ਅਪਣਾ ਬਨਾਇਕਰ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ ਇਸ ਜਗਤ ਮੇਂ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਹਰਿ ਭਗਤ ਸਿਥਰ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਰਖੋ ॥ ੪੮ ॥

ਜਗ ਰਚਨਾ ਸਭ ਬੂਨ ਹੈ ਜਾਨਿ ਲੇਹੁ ਰੇ ਮੀਤ ॥

ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਨਾ ਰਹੈ ਜਿਉ ਬਾਲੂ ਕੀ ਭੀਤ ॥ ੪੯ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਜਗਤ ਕੀ ਜਿਤਨੀ ਰਚਨਾ ਹੈ ਸਭ ਮਿਥਯਾ ਹੈ ਇਸਕੇ ਸਮਝ ਲੇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਬਾਲੂ ਕੀ ਭੀਤ ਸਿਥਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਇਸ ਭਾਂਤ ਜਗਤ ਰਚਨਾ ਭੀ ਖੜਕ ਭੰਗਰ ਹੈ ॥ ੪੯ ॥

ਰਾਮ ਗਇਓ ਰਾਵਨੁ ਗਇਓ ਜਾਕਉ ਬਹੁ ਪਰਵਾਰ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ੫੦ ॥

ਯੇਹ ਤੀਨ ਲੋਕ ਮਾਤਾ ਜੀ ਪ੍ਰਤਿ ਲਿਖੇ— ਏਥੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਬੰਦ ਆਵਤਾਰ ਬੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਭੀ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਨ ਰਖਾ ਪੁਲੋਕ ਲੇਗਏ ਜਿਸ ਰਾਵਨ ਕੇ ਲਾਖ ਬੇਟੇ ਸਵਾ ਲਾਖ ਪੋਤੇ ਬੋ ਆਗੇ ਇਨਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਾ ਅਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਤਿਨਕੇ ਸੰਬੰਧੀਓਂ ਕਾ ਬਹੁਤ ਪਰਿਵਾਰ ਥਾ ਸੋ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲਾ ਗਯਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜਗਤ ਕੀ ਬੂਨੀ ਰਚਨਾ ਮੇਂ ਸਿਥਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਯੇਹ ਸੰਸਾਰ ਸੁਪਨਵਤ ਹੈ ॥ ੫੦ ॥

ਚਿੰਤਾ ਤਾਕੀ ਕੀਜੀਐ ਜੋ ਅਨਹੋਨੀ ਹੋਇ ॥

ਇਹ ਮਾਰਗੁ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਨਾਨਕ ਬਿਰੁ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ੫੧ ॥

ਚਿੰਤਾ ਤਿਸ ਬਸਤ ਕੀ ਕਰਨੀ ਰਾਹੀਏ ਜੋ ਅਨਹੋਨੀ ਅਸਚਰਜ ਬਾਰਤਾ ਕੋਈ ਹੋਇ ਜਾਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੇਹ ਕਾ ਤਿਆਗ ਯੋਗ ਤੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਰਸਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥

ਜੋ ਉਪਜਿਓ ਸੋ ਬਿਨਸਿ ਹੈ ਪਰੇ ਆਸੁ ਕੇ ਕਾਲ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਲੇ ਛਾਡਿ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲ ॥ ੫੨ ॥

ਜੋ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ ਨਾਸ ਹੋਏਗਾ ਚਾਹੇ ਆਸ ਨਾਸ ਹੋਇ ਚਾਹੇ ਕਲ ਨਾਸ ਹੋਇ ਵਾ (ਪਰੋ) ਪਰਸੋਂ ਨਾਸ ਹੋ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਇਨ ਜੰਜਾਲੋਂ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਅੰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇਨ ਕਰ ਲੇਹ ॥ ੫੨ ॥
੧ ਸਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿਆ ਵਾਸਤੇ ਲਿਖਾਏ—

ਦੋਹਰਾ ॥ ਬਲੁ ਛੁਟਕਿਓ ਬੰਧਨ ਪਰੇ ਕਛੂ ਨ ਹੋਤ ਉਪਾਇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਬ ਓਟ ਹਰਿ ਗਜਿ ਜਿਉ ਹੋਹੁ ਸਹਾਇ ॥ ੫੩ ॥

ਹਮਾਰਾ ਬਲ ਸਭ ਛੁਟ ਗਇਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਬੰਧਨ ਪੜ ਗਏ ਹੈਂ ਅਬ ਅੰਤ ਕਾ ਔਸਰ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਕੀਆ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਹੈ ਜੈਸੇ ਆਪ ਨੇ ਹਰਿ ਹੋਕਰ ਗਜ ਕੀ ਰਖਨਾ ਕਰੀ ਬੀ ਤਿਸ ਭਾਇ ਮੇਰੀ ਭੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ॥ ੫੩ ॥ ਇਸ ਪਰੀਖਨਾ ਰੂਪ ਸਲੋਕ ਕੇ ਪੜ੍ਹਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਜੀ ਜੇ ੧ ਸਲੋਕ ਕਰ ਉਤ੍ਰ ਲਿਖਾ ਭਾਈ ਬੰਨੋਂ ਕੀ ਬੀੜ ਮੇਂ ਸਹਲਾ ੧੦ ਭੀ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥

ਬਲੁ ਹੋਆ ਬੰਧਨ ਛੁਟੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਤ ਉਪਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੁਮਰੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋਤ ਸਹਾਇ ॥ ੫੪ ॥

ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੀ ਬਲ ਸਿਸਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਜੋ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਬੰਧਨ ਆਪਕੇ ਛੁਟੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਕੁਛ ਆਪ ਕਾ ਕੀਆ ਉਪਾਓ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਸਰੂਪ ਸਭ ਕੁਛ ਆਪ ਹੀ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਹੈ ਅੰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੪ ॥

ਇਸ ਉਤ੍ਰ ਕੇ ਲੇਕਰ ਜੋ ਸਿਖ ਦਿੱਲੀ ਆਇਆ ਤਿਸੀ ਕੇ ਹਾਥ ਗੱਦੀ ਕੀ ਡੋਟ ਔਰ ਤੀਨ ਸਲੋਕ ਸਿਰੋਪਾਉ ਰੂਪ ਭੇਜੇ ਪਹਿਲੇ ਮੈਂ ਜਗਤ ਕੀ ਦਸਾ ਦੂਸਰੇ ਮੇਂ ਨਿਸਚਜ ਤੀਸਰੇ ਮੇਂ ਉਪਦੇਸ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥ ੫੪ ॥

ਸੰਗ ਸਖਾ ਸਭ ਤਜਿ ਗਏ ਕੋਉ ਨ ਨਿਬਹਿਓ ਸਾਥ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਪਤ ਮੈਂ ਟੇਕ ਏਕ ਰਘੁਨਾਥ ॥ ੫੫ ॥

ਹੋ ਰਘੁ ਕੁਲ ਕੇ ਨਾਥ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਹਮ ਭੀ ਇਸੀ ਕੁਲ ਮੇਂ ਹੈਂ ਜੋ ਅਬ ਸਿਰੀ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰ ਸਭ ਤਿਆਗ ਗਏ ਹੈਂ ਕੋਈ ਭੀ ਸਾਥ ਮੇਂ ਨਿਭਤਾ ਨਹੀਂ ਭਜਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਬਿਪਤ ਕੇ ਸਮਜ ਮੇਂ ਏਕ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੫੫ ॥ ਤਿਸ ਸਮਜ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਖਨ ਦੇਖਕਰ ਔਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਬਚਨ ਹੁਆ ॥

ਨਾਮੁ ਰਹਿਓ ਸਾਧੂ ਰਹਿਓ ਰਹਿਓ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਜਗਤ ਮੈਂ ਕਿਨ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥ ੫੬ ॥

ਏਕ ਤੇ ਨਾਮ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਦੂਸਰੇ ਸਾਧੂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਰਹਾ ਹੈ ਤੀਸਰੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਅਰਥਾਤ ਪੁਜਣੇ ਜੋਗ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਸਾਥ ਰਹਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ (ਕਿਨ) ਕਿਸੀ ਵਿਰਲੇ ਨੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈਕਰ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ॥ ੫੬ ॥ ਸਮਾਪਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਮੈਂ ਗਹਿਓ ਜਾਕੈ ਸਮ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥

ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਸੰਕਟ ਮਿਟੈ ਦਰਸੁ ਤੁਹਾਰੇ ਹੋਇ ॥ ੫੭ ॥

ਹੋ ਰਾਮ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਮੈਨੇ ਹਿਦਯ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਸਮਾਨ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਔਰ ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮਾਤ੍ਰੇ ਸੋ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਸਟ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਤੁਹਾਰੇ) ਆਪਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫੭ ॥

* ਜੋ ਇਹ ਦੋ ਸਲੋਕ ਐਸੇ ਹੀ ਮਹਾਨਾਮਾ ਕੇ ਪੰਥ ਪਰਾ ਮੁਨੀਤੇ ਹੋ ਪਹਿਲੇ ਸਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਦੂਜੇ ਸਲੋਕ ਮੇਂ ਅਕਾਲ ਬਾਣੀ ਭਰ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਉਤਰ ਵੀਆ ਹੈ ॥

(ਮੁੰਦਾਵਣੀ) ਸਰਪੋਸ ਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਲ ਮੇਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰਖਕਰ ਉਪਰ ਸੇ ਉਸਕੇ ਸਰਪੋਸ ਸੇ ਮੁੰਦੇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਇਸ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਦੁਆਰਾ ਆਗੇ ਕੇ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਨਿਯਮ ਕੀਆ ਕਿ ਕੋਈ ਔਰ ਬਾਣੀ ਨ ਚਵਾਈ ਜਾਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੇ ਵਾਸਤੇ ਅਸਥਾਨ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸੇ ਛੇੜ ਰਖਾ ਥਾ ॥

ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਾਹੁ ਵਿਚਿ ਤਿਨਿ ਵਸਤੂ ਪਈਓ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਪਇਓ ਜਿਸਕਾ ਸਭਸੁ ਆਪਾਰੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰੂਪ ਬਾਲ ਮੇਂ ਤੀਨ ਬਸਤੂ ਰਖੀਆ ਹੈਂ ਸਤ ਬੋਲਨਾ ਯਥਾ ਲਾਭ ਸੰਤੋਖ ਰਖਨਾ ਏਹ ਵਸਤੂ ਵੀਚਾਰੇ ਅਰਥਾਤ ਸਮਝੋ ਔਰ ਤੀਸਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਦਾ ਸਭ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਸਰਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਨੀਚ ਕੋਈ ਜਪੇ ਸਭ ਕੇ ਮੁਕਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਕੋ ਖਾਵੈ ਜੇਕੇ ਭੁੰਚੈ ਤਿਸਕਾ ਹੋਇ ਉਪਾਰੇ ॥

ਏਹ ਵਸਤੂ ਤਜੀ ਨਹ ਜਾਈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਰਖੁ ਉਚਿਾਰੇ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਭੋਜਨ ਕੇ ਖਾਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਭੁੰਚੈ) ਖਿਲਾਉਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਅਥ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਆਗੇ ਜੋ ਖਾਏਂਗੇ ਤਿਸ ਤਿਸ ਕਾ ਉਪਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹੋਇਗਾ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਭੋਜਨ ਕੇ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੇ ਇਸ ਰਸ ਕਾ ਸੁਾਦ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਿਸਸੇ ਫਿਰ ਯੋਹ ਵਸਤੁ ਤਿਆਗੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖੋ ॥

ਤਮ ਸੰਸਾਰੁ ਚਰਨ ਲਾਗਿ ਤਰੀਐ ਸਭੁ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਯੋਹ ਜੋ (ਤਮ) ਅੰਧਕਾਰ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਤਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਪਸਾਰਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਸਤਵ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਪਰ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ—

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਤੇ ਨਾਹੀ ਮੈਨੇ ਜੋਗੁ ਕੀਤੇਈ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਕੀਏ ਹੁਏ ਉਪਕਾਰ ਕੇ ਮੁਝਨੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ (ਈ) ਨਿਹਰੇ ਕਰਕੇ ਸਭ ਬਾਤੋਂ ਕੇ ਔਰ ਆਪਨੇ (ਜੋਗੁ) ਲਾਇਕ ਭਾਵ ਸਭ ਬਾਤ ਮੇਂ ਸਮਰਥ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿਆਰੇ ਕੇ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਆਪੇ ਤਰਸੁ ਪਇਓਈ ॥

ਮੁਝ ਨਿਰਗੁਣੀ ਮੈਂ ਕੋਈ ਭੀ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਥਾ ਤੁਝਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਰ (ਤਰਸੁ) ਦਾਯਾ (ਪਇਓਈ) ਆਈ ॥

ਤਰਸੁ ਪਇਆ ਮਿਹਰਾਮਤਿ ਹੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣੁ ਮਿਲਿਆ ॥

ਜਥ ਦਾਯਾ ਆਈ ਤਥ (ਮਿਹਰਾਮਤਿ) ਅਤਯੋਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੁਈ ਚਾਰੇਂ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਕੀਆ ਜਥ ਸਭ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਤਥ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਨ ਅਭਿਤਮ ਉਪਕਾਰੀ ਮਿਲਤੇ ਭਏ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਜੀਵਾਂ ਤਨੁ ਮਨੁ ਬੀਵੈ ਹਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਤਥ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਯਥਾ—ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਉ ॥ ਪੁਨਾ—ਮਰਣੇ ਬਿਸਰਣੇ ਗੋਬਿੰਦਗ ਜੀਵਣੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਵਦਹ ॥

ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੁਖਜਮ ਅੰਤਸਕਰਣ ਤਨ ਸਬੁਲ ਸਚੀਰ ਸਭ ਹਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੇ ਉਪਕ੍ਰਮ ਸਤਿਨਾਮ ਸੇ ਲੇਕਰ ਉਪਸੰਗ੍ਰਹ ਸਤਿਨਾਮ ਮਿਲੇ ਤੇ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਕਹਿਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕਾ ਭੋਗ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੋਂ ਕੀ ਉਥਾਨਕਾ—ਜਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਬੀੜ ਕਰ ਚੁਕੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਭੋਗ ਸੁਨਕਰ ਏ ਰਾਗ ੩੦ ਰਾਗਨੀ ੪੮ ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਸਮੇਤ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਏ ਔਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਬੈਠਤੀ ਪੂਰਬਕ ਬੋਲੇ ਕਿ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਜੀ ਹਮ ਸਭ ਕੇ ਵਕਤ ਕਾ ਕੈਸੇ ਨਿਰਦੇ ਹੋਗਾ ਤਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਆਗਾ ਕਰੀ ਕਿ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਆਦਿ ਮੇਂ ਸਬਦੋਂ ਕਾ ਸੂਚੀ ਪਤ੍ਰ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਭਾਤ ਰਾਗੋਂ ਕਾ ਸੂਚੀਪਤ੍ਰ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਅੰਤ ਮੇਂ ਲਿਖੇ। ਤਥ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਏਹੀ ਫੇ ਰਾਗ ਔਰ ਤੀਸ ਰਾਗਨੀ, ਅਨਤਾਲੀਸ ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਜੋ ਆਏ ਥੇ ਸੇ ਰਾਗ ਮਾਲਾ ਰਖੀ ਹੈ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗਮਾਲਾ

ਰਾਗ ਏਕ ਸੰਗਿ ਪੰਚ ਬਿਰੰਗਨ ॥ ਸੰਗਿ ਅਲਾਪਹਿ ਆਨਉ ਨੰਦਨ ॥

ਏਕ ਏਕ ਰਾਗ ਸਾਥ ਪਾਚ ਪਾਚ (ਬਿਰੰਗਨ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਏਕ ਏਕ ਰਾਗ ਆਨ ਆਨ ਪੁਰ੍ਹੋਂ ਸਹਿਤ ਰਾਗੀ ਜਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਰਾਗ ਭੈਰਉ ਵੈ ਕਰਹੀ ॥ ਪੰਚ ਰਾਗਨੀ ਸੰਗਿ ਉਚਰਹੀ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਭੈਰਵੀ ਬਿਲਾਵਲੀ ॥ ਪੁੰਨਿਆਕੀ ਗਾਵਹਿ ਬੰਗਲੀ ॥

ਪੁੰਨਿ ਅਸਲੇਖੀ ਕੀ ਭਈ ਬਾਰੀ ॥ ਏ ਭੈਰਉ ਕੀ ਪਾਰਉ ਨਾਰੀ ॥

ਪਹਿਲੇ ਵੁਹ ਰਾਗੀ ਜਨ ਸਵੇਰੇ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਹੁੰਦੇ ਨਾਲ ਭੈਰਵ ਰਾਗ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਾਰ੍ਹੋਂ ਰਾਗਨੀਆਂ ਭੈਰੋਂ ਰਾਗ ਕੀ ਸੰਗ ਹੀ ਸੋ ਗਵੱਯੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ਭੈਰਵੀ ੨ ਬਿਲਾਵਲੀ ੩ ਪੁੰਨਿਆਕੀ ੪ ਬੰਗਲੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਬਹੁੜੇ ਪੰਜਵੀਂ ਅਸਲੇਖੀ ਰਾਗਣੀ ਕੋ ਗਾਉਣੇ ਕੀ ਵਾਰੀ ਹੋਈ ॥ ਜੋ ਏਹ ਭੈਰਵ ਰਾਗ ਕੀ ਪੰਜੋਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਅਥ ਆਨ ਪੁਰ੍ਹੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥—

ਪੰਚਮ ਹਰਖ ਦਿਸਾਖ ਸੁਨਾਵਹਿ ॥ ਬੰਗਲਮ ਮਧੁ ਮਾਧਵ ਗਾਵਹਿ ॥ ੧ ॥

ਪੰਚਮ (੧) ਏਕ ਹਰਖ (੨) ਏ ਔ ਤੀਸਰੇ ਕਾ ਨਾਮ ਦਿਸਾਖ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ (੪) ਚੌਥਾ ਬੰਗਲਮ (੫) ਪਾਰਵ ਮਧੁ, ਪੁਨਾ (੬) ਛੇਵਾ ਮਾਧਵ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਲਤ ਬਿਲਾਵਲ ਗਾਵਹੀ ਅਪੁਨੀ ਅਪੁਨੀ ਭਾਂਤਿ ॥

ਜੋ ਗੁਨੀ ਜਨ ਲਲਿਤ (੭) ਸਾਤਵਾ ਅਰ ਬਿਲਾਵਲ (੮) ਆਨਵੇਂ ਕੋ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ (ਭਾਂਤਿ) ਤਰਹ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਸਟ ਪੁਰ੍ਹ ਭੈਰਵ ਕੋ ਗਾਵਹਿ ਗਾਇਨ ਪਾਤ੍ਰ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਏਹ ਭੈਰਵ ਰਾਗ ਕੋ ਆਨੋਂ ਹੀ ਪੁਰ੍ਹ ਗਾਵਨੇ ਕੋ ਜੋ (ਪਾਤ੍ਰ) ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈਂ ਸੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਤੀਆਂ ਮਾਲਕਉਸਕ ਅਲਾਪਹਿ ॥ ਸੰਗਿ ਰਾਗਨੀ ਪਾਂਚਉ ਥਾਪਹਿ ॥

ਗੋਡਕਰੀ ਅਰੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥ ਗੰਧਾਰੀ ਸੀਹੁਤੀ ਉਚਾਰੀ ॥

ਧੰਨਾਸਰੀ ਏ ਪਾਂਚਉ ਗਾਈ ॥ ਮਾਲਾਰਾਗ ਕਉਸਕ ਸੰਗ ਲਾਈ ॥

ਮਾਰੂ ਮਸਤ ਅੰਗਮੇਵਾਰਾ ॥ ਪ੍ਰਥਲ ਚੰਡ ਕਉਸਕ ਉਭਾਰਾ ॥

ਖਉਖਟ ਅਉ ਭਉਰਾਨਦ ਗਾਏ ॥ ਅਸਟ ਮਾਲਕਉਸਕ ਸੰਗ ਲਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਗਾਇਕ ਦੂਸਰਾ ਮਾਲਕੋਸ ਨਾਮ ਜੋ ਰਾਗ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਸਾਥ ਭੀ ਪੰਜ ਰਾਗਨੀਓਂ ਕੋ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨ ਰਾਗਨੀਓਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਗੋਡਕਰੀ ੧ ਅਰ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੨ ਗੰਧਾਰੀ ੩ ਧੰਨਾਸਰੀ ੪ ਧੰਨਾਸਰੀ ੫ ਏਹ ਪਾਰ੍ਹੋਂ ਗਾਇਨ ਕਰੀ ਹੈਂ ॥ ਏਹ ਮਾਲਕੋਸ ਰਾਗ ਕੋ ਸੰਗ ਲਾਈਆਂ ਹਨ ਅਥ ਪੁਰ੍ਹੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਸਤ ਰੂਪ ਮਾਰੂ ੧ ਅੰਗਮੇਵਾਰਾ ੨ ਪ੍ਰਥਲ ੩ ਚੰਡ ੪ ਕੋਸਕ ੫ ਉਭਾਰਾ ੬ ਖਉਖਟ ੭ ਬਹੁੜੇ ਭਉਰਾਨਦ ੮ ਗਾਏ ਹੈਂ ਏਹ ਆਨ ਪੁਰ੍ਹ ਮਾਲਕੋਸ ਕੋ ਸੰਗ ਲਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪੁੰਨਿ ਆਇਅਉ ਹਿੰਡੋਲੁ ਪੰਚ ਨਾਰਿ ਸੰਗਿ ਅਸਟ ਸੁਤ ॥

ਉਨਹਿ ਤਾਨ ਕਲੋਲ ਗਾਇਨ ਤਾਰ ਮਿਲਾਵਹੀ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁੜੇ ਤੀਸਰਾ ਰਾਗ ਹਿੰਡੋਲ ਗਾਵਣੇ ਵਿਖੇ ਆਇਆ ਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੀ ਕੋ ਸਨਮੁਖ ਆਇਆ ਹੈ ਸਾਥ ਪੰਜ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹੈਂ ਅਰ ਆਨ ਪੁਰ੍ਹ ਹੈਂ ॥ ਜਬ ਗਵੱਯੋ ਤਾਰਾਂ ਕੋ ਮਿਲਾਇਕਰ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਸ ਰਾਗ ਰੂਪ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਤਾਨ ਰੂਪ ਲਹਿਰਾਂ ਉਨਤੀਆਂ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੋਲੰਗੀ ਦੇਵਕਰੀ ਆਈ ॥ ਬਸੰਤੀ ਸੰਦੂਰ ਸੁਹਾਈ ॥

ਸਰਸ ਅਹੀਰੀ ਲੈ ਭਾਰਜਾ ॥ ਸੰਗ ਲਾਈ ਪਾਂਚਉ ਆਰਜਾ ॥

ਤੋਲੰਗੀ ੧ ਦੇਵਕਰੀ ੨ ਬਸੰਤੀ ੩ ਪੁਨਾ ਸੰਦੂਰ ੪ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਗਾਵਣੇ ਵਿਖੇ ਆਈ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸਨਮੁਖ ਆਈ ॥ ਸਰਸ ਅਹੀਰੀ ੫ ਨਾਮ ਭਾਰਜਾ ਕੋ ਲੰਕਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਜਨੋਂ ਨੇ ਪੰਜ ਹੀ ਰਾਗਨੀਆਂ ਹਿੰਡੋਲ ਰਾਗ ਕੋ ਸਾਥ ਲਾਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਸੁਰਮਾਨੰਦ ਭਾਸਕਰ ਆਏ ॥ ਚੰਦਬਿੰਬ ਮੰਗਲਨ ਸੁਹਾਏ ॥

ਸਰਸਬਾਨ ਅਉ ਆਹਿ ਬਿਨੋਦਾ ॥ ਗਾਵਹਿ ਸਰਸ ਬੰਸਤ ਕਮੋਦਾ ॥

ਸੁਰਮਾਨੰਦ ਭਾਸਕਰ ਗਾਵਟੇ ਵਿਖੇ ਆਏ ਹੋਂ ਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਏ । ਚੰਦ੍ਰਬਿੰਬ ੩ ਮੰਗਲ ੪ ਏਹ ਸੋਭਾ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ । ਸਰਸਬਾਨ ਪੁ ਅੰਰ ਬਨੋਦਾ ਏ ਨਾਮ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈਂ । ਔਰ ਬਸੰਤ ਕੇ ਸਹਿਤ ਰਸ ਕੇ ਵਾ ਅਧਿਕ ਜਾਨਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਕਮੋਦਾ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈ ਕਹੇ ਸਵਾਰੀ ॥ ਪੁਨਿ ਆਈ ਦੀਪਕ ਕੀ ਬਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਕਛੇਲੀ ਪਟਮੰਜਰੀ ਟੋਡੀ ਕਹੀ ਅਲਾਪਿ ॥

ਸੋ ਏਹ ਆਨੋਂ ਹੀ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈਨੇ (ਸਵਾਰੀ) ਬਨਾਇ ਕਰ ਕਹੇ ਹੈਂ । ਅਬ ਦੀਪਕ ਰਾਗ ਗਾਵਨੇ ਕੀ ਵਾਰੀ ਆਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਅਬ ਤਿਸਕੀਆ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈ—ਕਛੇਲੀ ੧ ਪਟਮੰਜਰੀ ੨ ਔਰ ਟੋਡੀ ਅਲਾਪ ਕਰ ਕਹੀ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਾਮੋਦੀ ਅਉ ਗੁਜਰੀ ਸੰਗ ਦੀਪਕ ਕੇ ਬਾਪਿ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮੋਦੀ ੪ ਔਰ ਗੁਜਰੀ ੫ ਪੰਜੇ ਦੀਪਕ ਰਾਗ ਕੇ ਸਾਥ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰੀਆ ਹੈਂ ॥੧॥ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—

ਕਾਲੀਕਾ ਕੁੰਤਲ ਅਉ ਰਾਮਾ ॥ ਕਮਲਕੁਸੁਮ ਦੀਪਕ ਕੇ ਨਾਮਾ ॥

ਗਉਰਾ ਅਉ ਕਾਨਰਾ ਕਲ੍ਹਾਨਾ ॥ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀਪਕ ਕੇ ਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਕਾਲੀਕਾ ੧ ਕੁੰਤਲ ੨ (ਅਉ) ਬਹੁੜੋ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਰਾਮਾ ਹੈ ੩ ਕਮਲਕੁਸੁਮ ੪ ਰੋਪਕ ੫ ਐਸੇ ਇਨਕੇ ਨਾਮ ਕਹੇ ਹੈ ਗਉਰਾ ੬ ਕਾਨਰਾ ੭ ਕਲਿਆਨਾ ੮ ॥ ਇਹ ਆਨੋਂ ਦੀਪਕ ਰਾਗ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਗਵਧੋਂ ਨੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਮਿਲਿ ਸਿਰੀਰਾਗ ਵੈ ਗਾਵਹਿ ॥ ਪਾਂਚਉ ਸੰਗ ਬਰੰਗਨ ਲਾਵਹਿ ॥

ਕੁਹ ਸਭ ਰਾਗੀ ਮਿਲਕੇ ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ । ਸਾਥ ਹੀ ਪਾਂਚੋਂ ਸ੍ਰੋਸਟ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਤਿਨਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—

ਬੈਰਾਰੀ ਕਰਨਾਟੀ ਧਰੀ ॥ ਗਵਰੀ ਗਾਵਹਿ ਅਸਾਵਰੀ ॥

ਬੈਰਾਰੀ ੧ ਔਰ ਕਰਨਾਟੀ ੨ ਰਾਗੀਓਂ ਨੇ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈਂ ਗਵਰੀ ੩ ਅਰ ਅਸਾਵਰੀ ੪ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਹ ਪਾਵੈ ਸਿੰਧਵੀ ਅਲਾਪੀ ॥ ਸਿਰੀਰਾਗ ਸਿਉ ਪਾਂਚਉ ਬਾਪੀ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕੇ ਪੀਛੇ ਸਿੰਧਵੀ ਅਲਾਪੀ ਹੈ । ਸਿਰੀਰਾਗ ਕੇ ਸਾਥ ਪੰਜੇ ਹੀ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰੀਆ ਹੈ ॥੧॥ ਅਬ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—

ਸਾਲੂ ਸਾਰਗ ਸਾਰਗਾ ਅਉਰ ਗੋਡ ਰੀਝੀਰ ॥

ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਕੇ ਗੁੰਡ ਕੁੰਡ ਹਮੀਰ ॥ ੧ ॥

ਸਾਲੂ ੧ ਸਾਰਗ ੨ ਸਾਰਗਾ ੩ ਔਰ ਗੋਡ ੪ ਰੀਝੀਰ ੫ ਗੁੰਡ ੬ ਪੁਨਾ ਕੁੰਡ ੭ ਹਮੀਰ ੮ ਏਹ ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਕੇ ਆਨੋਂ ਹੀ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਹੈ ॥੧॥

ਖਸਟਮ ਮੇਘ ਰਾਗ ਵੈ ਗਾਵਹਿ ॥ ਪਾਂਚਉ ਸੰਗ ਬਰੰਗਨ ਲਾਵਹਿ ॥

ਛੇਵੇਂ (ਵੇ) ਕੁਹ ਭਾਵ ਗਵਧੋਂ ਮੇਘ ਰਾਗ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਔਰ ਪਾਂਚੋਂ ਹੀ ਸ੍ਰੋਸਟ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—

ਸੋਰਨਿ ਗੋਡ ਮਲਾਰੀ ਧੁਨੀ ॥ ਪੁਨਿ ਗਾਵਹਿ ਅਸਾ ਗੁਨ ਗੁਨੀ ॥

ਉਚੈ ਸੁਰਿ ਸੂਹਉ ਪੁਨਿ ਕੀਨੀ ॥ ਮੇਘ ਰਾਗ ਸਿਉ ਪਾਂਚਉ ਚੀਨੀ ॥ ੧ ॥

ਸੋਰਨਿ ੧ ਗੋਡ ੨ ਮਲਾਰੀ ੩ ਰਾਗਨੀ ਕੀ (ਧੁਨੀ) ਅਵਾਜ ਕਰਤੇ ਹੈ ਬਹੁੜੋ ਗੁਨੀ ਜਨ ਅਸਾ ਕੇ ੪ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁੜੋ ਉਚੈ ਸੁਰ ਸਹਿਤ ਸੂਹਉ ੫ ਰਾਗਨੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਏਹ ਪੂਰਬੋਕਤ ਰਾਗਨੀਆ ਮੇਘ ਰਾਗ ਕੇ ਸਾਥ ਜਾਨੀਆ ਹੈ ॥੧॥ ਅਬ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—

ਬੈਰਾਧਰ ਗਜਧਰ ਕੇਦਾਰਾ ॥ ਜਬਲੀਧਰ ਨਟ ਅਉ ਜਲਧਾਰਾ ॥

ਪੁਨਿ ਗਾਵਹਿ ਸੰਕਰ ਅਉ ਸਿਅਮਾ ॥ ਮੇਘ ਰਾਗ ਪੁਤ੍ਰਨ ਕੇ ਨਾਮਾ ॥ ੧ ॥

ਬੈਰਾਧਰ ੧ ਗਜਧਰ ੨ ਕੇਦਾਰਾ ੩ ਜਬਲੀਧਰ ੪ ਨਟ ੫ (ਅਉ) ਬਹੁੜੋ ਜਲਧਾਰਾ ੬ ਬਹੁੜੋ ਸੰਕਰ ੭ ਅਰ ਸਿਅਮਾ ੮ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਮੇਘ ਰਾਗ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਏਹ ਪੂਰਬੋਕਤ ਨਾਮ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥੧॥

ਖਸਟ ਰਾਗ ਉਨਿ ਗਾਏ ਸੰਗਿ ਰਾਗਨੀ ਤੀਸ ॥

ਉਨ ਗੁਨੀਓਂ ਨੇ ਛਿਅ ਰਾਗ ਗਾਏ ਹੈਂ । ਔਰ ਤੀਸ ਰਾਗਨੀ ਭੀ ਇਨਕੇ ਸੰਗ ਹੀ ਗਾਈ ਹੈਂ

ਸਭੈ ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਗੀਨ ਕੇ ਅਠਾਰਹ ਦਸ ਬੀਸ ॥ ੧ ॥ ਏ

ਸਭੀ ਬੇਟੇ ਰਾਗੋਂ ਕੇ ਅਠਾਰਹ ਅਰ ਦਸ ਅਰ ਬੀਸ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ੪੮ ਅਠਤਾਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਏ ॥

